σπανίως, οἷον ἐν τῷ, χρεῖ' ᾖ, ἀντὶ τοῦ, χρεία ᾖ. 1702, 31.

ᾱ μόριον ἐπιτατικὸν ἢ ἀθροιστικὸν ἐν τῷ ἀολλὴς καὶ ἀολλίζειν. 641, 61.

ᾰ μόριον ἰσότητα ἢ ὁμοιότητα δηλοῦν ἐν τῷ ἀτάλαντος καὶ ἄλλοις τισί. 196, 28.

ἃ ἂ μετὰ δασείας καὶ ὀξείας ὅτι γελωτα ἐμφαίνει. 855, 19.

ᾰ μόριον ὅτι μόνωσιν σημαίνει ποτέ. 402, 38.

ᾰ μόριον προτασσόμενον κυρίων καὶ προσηγορικῶν, οἷον Ἶρος ἄϊρος, ὕπνος ἄϋπνος. 1837, 61.

ᾰ μόριον στερητικὸν καὶ ὑπερστερητικὸν ἤγουν ἀναιρετικὸν τῆς στερήσεως ἐν τῷ ἀάατον. 985, 16.

ᾰ πλεονάζον ἐν ἀρχῇ λέξεων, οἷον στάχυς ἄσταχυς, σταφὶς ἀσταφίς. 947, 14.

ᾰ πλεονάζον κατ' ἀρχὰς λέξεων ὅτι ποτὲ μὲν φυλάσσει τὴν αὐτὴν προσῳδίαν, οἷον στεροπὴ ἀστεροπὴ, πολλάκις δὲ καὶ μεταβάλλει, οἷον στάχυς ἄσταχυς. 705, 62.

ᾰ πρὸ δασέος ὅτι ψιλοῦται. *implicite.* 1387, 1.

ᾰ πρὸ τοῦ λ ὅτι ἐπαγομένου τοῦ δ ἢ θ ἢ τ ψιλοῦται, οἷον ἀλδαίνω, ἀλθαίνω, ἄλτης. 145, 40.

ᾰ πρὸ τοῦ λ ὅτι ἐπιφερομένου τοῦ κ ψιλοῦται. 776, 41.

ᾰ πρὸ τοῦ ρ, μεθ' ὃ τὸ μ ἐπάγεται, ὅτι δασύνεται, οἷον ἅρμα. 140, 11.

ᾰ πρὸ τοῦ σ ἐπαγομένου δασέος ὅτι ψιλοῦται, οἷον ἀσφόδελος, ἀσφάραγος. *implicite.* 1341, 6.

ἆ προσφωνητικὸν ἐπίρρημα ἐν τῷ, ἆ δειλὲ, ὅτι ἢ σχετλιασμὸν δηλοῖ ἢ ὄνειδος ἢ ἀγανάκτησιν, καὶ ἁπλῶς πάθος τι ταραχῶδες τῆς ψυχῆς, καὶ ὅτι ψιλοῦται καὶ περισπᾶται, καὶ ὅτι διαφέρει τοῦ ὦ κλητικοῦ. 855, 16. 1102, 32.

ᾰ στερητικὸν μόριον ἐν τῷ ἀκάματος καὶ ἀθάνατος ὅτι ἐκτείνεται. 142, 26.

ᾰ στερητικὸν ὅτι οὐ παντελῶς στέρησιν, ἐνίοτε ἀλλ' ὀλιγότητα ὑπαγορεύει. 1502, 28.

ᾰ στερητικὸν τρεπόμενον εἰς η ἐνίοτε. 627, 21.

ᾰ ὅτι τὸ ἓν σημαίνει ἐν τῷ ἁπλοῦν, ὃ δηλοῖ τὸ ἓν πέλον, καὶ τῷ ἁμαζῶν, ὅ ἐστι μονόμαζος. 1428, 29.

ᾰ τοῦ στοιχείου ὅτι σεμνὴ ἡ ἐκφώνησις. 12, 8.

ᾱ τραπὲν ἐκ τοῦ η κατὰ διάλεκτον ὅτι συστέλλεται, οἷον ἐν τῷ πῆρα πάρη τὸ πα βραχύ. 29, 3.

αα καὶ αας ληγόντων προσώπων ῥημάτων δευτεροζύγων περισπωμένων καὶ αων ἀπαρεμφάτων χρόνος ληκτικὸς καὶ παραληκτικὸς καὶ συγκοπὴ, οἷον ἐάα ἔα ἀντὶ τοῦ ἐᾶ, καὶ τόνος καὶ χρόνος τῶν συγκοπέντων. 30, 39. 115, 45. 223, 46. 546, 10. 721, 25.

ἀάατος μετὰ δύο στερητικῶν, ὧν θάτερον ἀναιρετικόν ἐστι θατέρου· ἄτη γὰρ ἡ βλάβη, ἄατος δὲ ὁ ἀβλαβὴς, ἀάατος δὲ ὁ βλαβερός· ἢ παρὰ τὸ ἀάσαι, τὸ βλάψαι, ἄατος ὁ βλαβερὸς καὶ ἀάατος κατ' ἐπίτασιν ὁ πολυβλαβής. 1902, 48.

ἀάατον ὅτι κατὰ ὑπερστέρησιν λέγεται, ὅ ἐστι στέρησιν στερήσεως· τὸ γὰρ δεύτερον ᾰ στερητικόν ἐστι, τὸ δὲ πρῶτον ἀναιρετικὸν τῆς στερήσεως. 985, 16 — 25. 618, 39.

ἀαγὲς ῥόπαλον, τὸ μὴ ἀγνύμενον, ἀλλ' ἄκλαστον καὶ ἄθραυστον. 1699, 22.

ἄαπτοι χεῖρες, ἐπιθετικῶς διαφόρως ἐτυμολογούμενον διεξοδικῶς, καὶ περὶ τοῦ πνεύματος διαίτησις κατὰ τὰς διαφόρους ἐτυμολογίας. 150, 14.

ἄασα ἤγουν ἔβλαψα, ὅθεν καὶ ἄτη ὄνομα κατὰ συναίρεσιν διὰ διχρόνου ἐκτεταμένου. 1910, 56.

ἄασα ὅτι ἐκτείνει τὴν ἄρχουσαν ἐν τῷ, ἄασάν μ' ἕταροί τε κακοὶ, πρὸς τοῖσι δὲ ὕπνος, Ὀδυσσείας κ, 68. 1647, 55.

ἀασάμην χρόνος ἀρκτικὸς καὶ προπαραληκτικὸς, καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀάσθην τίθεται. 739, 36. 1176, 10.

ἀάσασθαι τὸ βλαβῆναι, ἄσασθαι δὲ τὸ κορέσασθαι. 1173, 35.

ἀάσθη τρισυλλάβως ὅτι καὶ ἄσθη δισυλλάβως ἐνδέχεται γράφειν ἐν τῷ, καὶ μέγ' ἀάσθη, Ὀδυσσ. δ', 503. 1507, 17.

αασι ληγόντων τρίτων πληθυντικῶν προσώπων ῥηματικῶν σχηματισμὸς, οἷον βεβάασιν, ἑστάασι. 191, 13.

ἀάσχετον πένθος, τὸ λίαν ἄσχετον. 1372, 9.

ἀάσχετον τὸ ἄγαν ἀκατάσχετον, ὅτι τὸ μὲν πρῶτον ᾱ ἐπιτείνει, τὸ δὲ δεύτερον στερεῖ. 618, 38.

ἀάτη κατά τινας ἡ βλάβη ἐν ἴσῳ τῷ ἄτη, καὶ ἄατον τὸ ἀτηρὸν, ὅθεν τὸ ἀάατον Ἰλιάδ. ξ, 271. 985, 23.

ἄατος ὁ ἀβλαβὴς παρὰ τὴν ἄτην στερητικῶς, ἢ ἄατος ὁ βλαβερὸς παρὰ τὸ ἀάσαι τὸ βλάψαι. 1902, 49. 52.

ἀβακεῖν τὸ ἀγνοεῖν καὶ μὴ ἔχειν τι λαλῆσαι. 1494, 59.

ἀβάκιον, μικρὸς ἄβαξ, ὑποκοριστικῶς. 1397, 49.

ἀβάκιον, πινάκιον ἐφ' οὗ ψηφίζουσι. 1494, 64.

ἀβακίσκος, μικρὸς ἄβαξ, καὶ ὅτι καὶ τὰ λίθινα πλινθία, ἐξ ὧν τὰ λιθόστρωτα ἐδάφη σύγκειται, ἀβακίσκοι ὁμωνύμως λέγονται. 1927, 64.

ἀβάλε, τὸ ᾱ μακρὸν παρὰ τὸν κανόνα τῶν ἐχόντων τὸ ᾱ πρὸ τοῦ β. 1353, 41.

Ἄβαντες κοινῶς πάντες οἱ τὴν Εὔβοιαν οἰκοῦντες, καὶ διὰ τί ὄπισθεν κομόωντας αὐτοὺς ἐπικαλεῖ Ὅμηρος. 281, 16. 28. 282, 1.

Ἄβαντες οἱ Εὐβοεῖς ἑτερωνύμως. 190, 34. 278, 43.

Ἀβαντὶς ἡ Εὔβοια. 281, 29.

ἄβαξ ὁ ἄλαλος καὶ ἀσύνετος καὶ ἄπειρος, παρὰ τὸ μὴ βάζειν, καὶ ἄβαξ ὁμωνύμως τὸ σανίδιον. 1494, 63.

ἄβαξ, σανὶς χρήσιμος εἰς μαθηματικὰ διαγράμματα καὶ εἰς πεττείαν καὶ κυβείαν. 1397, 49.

Ἀβαρβαρέη κύριον, ἱστορία. 622, 32.

ἀβαρὴς ὅτι ἐκ τοῦ βάρος, οὐκ ἐκ τοῦ βαρύς· ἦν γὰρ ἂν ἄβαρυς, ὡς ἐκ τοῦ ὀξὺς κάτοξυς. 1395, 57.

ἀβέβηλος ἐναντίον τῷ βέβηλος, ὃ δηλοῖ τόπον παντὶ βάσιμον· ζήτει ἐν τῷ βηλός. 156, 29. 1003, 45.

ἀβέλτερος, εὐήθης, ἀνόητος, χαῦνος, ὅτι παρὰ τὸ βάλλειν, ὅ ἐστιν ἐπιτυγχάνειν, λέγεται στερητικῶς. 1448, 12.

ἀβελτέρειος ἀπὸ τοῦ ἀβέλτερος κατὰ τύπον κτητικόν. 1930, 32.

σπανίως, οἷον ἐν τῷ, χρεί' ἢ, ἀντὶ τοῦ, χρεία ᾖ. 1702, 31.

ᾰ μόριον ἐπιτατικὸν ἢ ἀθροιστικὸν ἐν τῷ ἀολλὴς καὶ ἀολλίζειν. 641, 61.

ᾰ μόριον ἰσότητα ἢ ὁμοιότητα δηλοῦν ἐν τῷ ἀτάλαντος καὶ ἄλλοις τισί. 196, 28.

ᾰ ᾱ μετὰ δασείας καὶ ὀξείας ὅτι γελωτα ἐμφαίνει. 855, 19.

ᾰ μόριον ὅτι μόνωσιν σημαίνει ποτέ. 402, 38.

ᾰ μόριον προτασσόμενον κυρίων καὶ προσηγορικῶν, οἷον Ἶρος ἄϊρος, ὕπνος ἄϋπνος. 1837, 61.

ᾰ μόριον στερητικὸν καὶ ὑπερστερητικὸν ἤγουν ἀναιρετικὸν τῆς στερήσεως ἐν τῷ ἀάατον. 985, 16.

ᾰ πλεονάζον ἐν ἀρχῇ λέξεων, οἷον στάχυς ἄσταχυς, σταφὶς ἀσταφίς. 947, 14.

ᾰ πλεονάζον κατ' ἀρχὰς λέξεων ὅτι ποτὲ μὲν φυλάσσει τὴν αὐτὴν προσῳδίαν, οἷον στεροπὴ ἀστεροπὴ, πολλάκις δὲ καὶ μεταβάλλει, οἷον στάχυς ἄσταχυς. 705, 62.

ᾰ πρὸ δασέος ὅτι ψιλοῦται. *implicite*. 1387, 1.

ᾰ πρὸ τοῦ λ̄ ὅτι ἐπαγομένου τοῦ δ̄ ἢ θ̄ ἢ τ̄ ψιλοῦται, οἷον ἀλδαίνω, ἀλθαίνω, ἄλτης. 145, 40.

ᾰ πρὸ τοῦ λ̄ ὅτι ἐπιφερομένου τοῦ κ̄ ψιλοῦται. 776, 41.

ᾰ πρὸ τοῦ ρ̄, μεθ' ὃ τὸ μ̄ ἐπάγεται, ὅτι δασύνεται, οἷον ἅρμα. 140, 11.

ᾰ πρὸ τοῦ σ̄ ἐπαγομένου δασέος ὅτι ψιλοῦται, οἷον ἀσφόδελος, ἀσφάραγος. *implicite*. 1341, 6.

ᾰ προσφωνητικὸν ἐπίῤῥημα ἐν τῷ, ἆ δειλὲ, ὅτι ἢ σχετλιασμὸν δηλοῖ ἢ ὄνειδος ἢ ἀγανάκτησιν, καὶ ἁπλῶς πάθος τι ταραχῶδες τῆς ψυχῆς, καὶ ὅτι ψιλοῦται καὶ περισπᾶται, καὶ ὅτι διαφέρει τοῦ ὦ κλητικοῦ. 855, 16. 1102, 32.

ᾰ στερητικὸν μόριον ἐν τῷ ἀκάματος καὶ ἀθάνατος ὅτι ἐκτείνεται. 142, 26.

ᾰ στερητικὸν ὅτι οὐ παντελῶς στέρησιν, ἐνίοτε ἀλλ' ὀλιγότητα ὑπαγορεύει. 1502, 28.

ᾰ στερητικὸν τρεπόμενον εἰς η̄ ἐνίοτε. 627, 21.

ᾰ ὅτι τὸ ἓν σημαίνει ἐν τῷ ἁπλοῦν, ὃ δηλοῖ τὸ ἓν πέλον, καὶ τῷ ἅμαξαν, ὅ ἐστι μονόμαζος. 1428, 29.

ᾰ τοῦ στοιχείου ὅτι σεμνὴ ἡ ἐκφώνησις. 12, 8.

ᾰ τραπὲν ἐκ τοῦ η̄ κατὰ διάλεκτον ὅτι συστέλλεται, οἷον ἐν τῷ πῆρα πάρη τὸ πᾰ βραχύ. 29, 3.

αα καὶ αας ληγόντων προσώπων ῥημάτων δευτεροζύγων περισπωμένων καὶ ααν ἀπαρεμφάτων χρόνος ληκτικὸς καὶ παραληκτικὸς καὶ συγκοπὴ, οἷον ἐάα ἔα ἀντὶ τοῦ ἐᾷ, καὶ τόνος καὶ χρόνος τῶν συγκοπέντων. 30, 39. 115, 45. 223, 46. 546, 10. 721, 25.

ἀάατος μετὰ δύο στερητικῶν, ἂν θάτερον ἀναιρετικόν ἐστι θατέρου· ἄτη γὰρ ἡ βλάβη, ἄατος δὲ ὁ ἀβλαβὴς, ἀάατος δὲ ὁ βλαβερός· ἢ παρὰ τὸ ἀάσαι, τὸ βλάψαι, ἄατος ὁ βλαβερὸς καὶ ἀάατος κατ' ἐπίτασιν ὁ πολυβλαβής. 1902, 48.

ἀάατον ὅτι κατὰ ὑπερστέρησιν λέγεται, ὅ ἐστι στέρησιν στερήσεως· τὸ γὰρ δεύτερον ᾰ στερητικόν ἐστι, τὸ δὲ πρῶτον ἀναιρετικὸν τῆς στερήσεως. 985, 16 — 25. 618, 39.

ἀαγὲς ῥόπαλον, τὸ μὴ ἀγνύμενον, ἀλλ' ἄκλαστον καὶ ἄθραυστον. 1699, 22.

ἄαπτοι χεῖρες, ἐπιθετικῶς διαφόρως ἐτυμολογούμενον διεξοδικῶς, καὶ περὶ τοῦ πνεύματος διαίτησις κατὰ τὰς διαφόρους ἐτυμολογίας. 150, 14.

ἄασα ἤγουν ἔβλαψα, ὅθεν καὶ ἄτη ὄνομα κατὰ συναίρεσιν διὰ διχρόνου ἐκτεταμένου. 1910, 56.

ἄασα ὅτι ἐκτείνει τὴν ἄρχουσαν ἐν τῷ, ἄασάν μ' ἕταροί τε κακοὶ, πρὸς τοῖσι δὲ ὕπνος, Ὀδυσσείας κ', 68. 1647, 55.

ἀασάμην χρόνος ἀρκτικὸς καὶ προπαραληκτικὸς, καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀάσθην τίθεται. 739, 36. 1176, 10.

ἀάσασθαι τὸ βλαβῆναι, ἄσασθαι δὲ τὸ κορέσασθαι. 1173, 35.

ἀάσθη τρισυλλάβως ὅτι καὶ ἄσθη δισυλλάβως ἐνδέχεται γράφειν ἐν τῷ, καὶ μέγ' ἀάσθη, Ὀδυσσ. δ', 503. 1507, 17.

αασι ληγόντων τρίτων πληθυντικῶν προσώπων ῥηματικῶν σχηματισμὸς, οἷον βεβάασιν, ἑστάασι. 191, 13.

ἀάσχετον πένθος, τὸ λίαν ἄσχετον. 1372, 9.

ἀάσχετον τὸ ἄγαν ἀκατάσχετον, ὅτι τὸ μὲν πρῶτον ᾱ ἐπιτείνει, τὸ δὲ δεύτερον στερεῖ. 618, 38.

ἀάτη κατά τινας ἡ βλάβη ἐν ἴσῳ τῷ ἄτη, καὶ ἄατον τὸ ἀτηρὸν, ὅθεν τὸ ἀάατον Ἰλιάδ. ξ', 271. 985, 23.

ἄατος ὁ ἀβλαβὴς παρὰ τὴν ἄτην στερητικῶς, ἢ ἄατος ὁ βλαβερὸς παρὰ τὸ ἀάσαι τὸ βλάψαι. 1902, 49. 52.

ἀβακεῖν τὸ ἀγνοεῖν καὶ μὴ ἔχειν τι λαλῆσαι. 1494, 59.

ἀβάκιον, μικρὸς ἄβαξ, ὑποκοριστικῶς. 1397, 49.

ἀβάκιον, πινάκιον ἐφ' οὗ ψηφίζουσι. 1494, 64.

ἀβακίσκος, μικρὸς ἄβαξ, καὶ ὅτι καὶ τὰ λίθινα πλινθία, ἐξ ὧν τὰ λιθόστρωτα ἐδάφη σύγκειται, ἀβακίσκοι ὁμωνύμως λέγονται. 1927, 64.

ἀβάλε, τὸ ᾰ μακρὸν παρὰ τὸν κανόνα τῶν ἐχόντων τὸ ᾱ πρὸ τοῦ β̄. 1353, 41.

Ἄβαντες κοινῶς πάντες οἱ τὴν Εὔβοιαν οἰκοῦντες, καὶ διὰ τί ὄπισθεν κομῶντας αὐτοὺς ἐπικαλεῖ Ὅμηρος. 281, 16. 28. 282, 1.

Ἄβαντες οἱ Εὐβοεῖς ἑτερωνύμως. 190, 34. 278, 43.

Ἀβαντὶς ἡ Εὔβοια. 281, 29.

ἄβαξ ὁ ἄλαλος καὶ ἀσύνετος καὶ ἄπειρος, παρὰ τὸ μὴ βάζειν, καὶ ἄβαξ ὁμωνύμως τὸ σανίδιον. 1494, 63.

ἄβαξ, σανὶς χρήσιμος εἰς μαθηματικὰ διαγράμματα καὶ εἰς πεττείαν καὶ κυβείαν. 1397, 49.

Ἀβαρβαρέη κύριον, ἱστορία. 622, 32.

ἀβαρὴς ὅτι ἐκ τοῦ βάρος, οὐκ ἐκ τοῦ βαρύς· ἦν γὰρ ἂν ἄβαρυς, ὡς ἐκ τοῦ ὀξὺς κάτοξυς. 1395, 57.

ἀβέβηλος ἐναντίον τῷ βέβηλος, ὃ δηλοῖ τόπον παντὶ βάσιμον· ζήτει ἐν τῷ βηλός. 156, 29. 1003, 45.

ἀβέλτερος, εὐήθης, ἀνόητος, χαῦνος, ὅτι παρὰ τὸ βάλλειν, ὅ ἐστιν ἐπιτυγχάνειν, λέγεται στερητικῶς. 1448, 12.

ἀβελτέρειος ἀπὸ τοῦ ἀβέλτερος κατὰ τύπον κτητικόν. 1930, 32.

Ἀδμήτου μέλος διαφόροις ποιηταῖς ἐπιγραφόμενον, καὶ ὅτι ἐπὶ Ἀλκήστιδι τῇ Ἀδμήτου γυναικὶ πεποίηται ἀντ' ἐκείνου ἀποθανούσῃ. 326, 37.

ἀδμὴς ἀδμῆτος ἐν ἴσῳ τῷ ἄδμητος, καὶ ἀδμὴς παρθένος καὶ βοῦς ἀδμής, ἣν οὔπω ταῦρος ἐδάμασε. 1512, 28. 1554, 27.

Ἄδμητος κύριον ὁμωνύμως τῷ ἄδμητος ἐπιθέτῳ, ὃ παρὰ τὴν ἀδμῆτος γενικὴν ἀναδραμοῦσαν εἰς εὐθεῖαν γέγονεν, ἧς εὐθεῖα ὁ ἀδμής, καὶ ὅτι τοῦ ἄδμητος ἐπιθέτου θηλυκὸν ἡ ἀδμήτη. 1512, 29.

Ἄδμητος, υἱὸς Φέρητος τοῦ Κρηθέως καὶ Τυροῦς τῆς Σαλμωνέως. 1681, 49.

ἀδμήτη βοῦς ἡ ἀδάμαστος ἤγουν ἡ μήπω ὑπὸ ζυγὸν ἀχθεῖσα. 1473, 42.

ἅδοι, ὅ ἐστιν ἀρέσκοι, δεύτερος ἀόριστος ἀπὸ τοῦ ἥδω θέματος, ὅτι ψιλοῦται Ἰωνικῶς καὶ συστέλλει τὴν παραλήγουσαν ὡς δεύτερος ἀόριστος ἐν τῷ, καί οἱ ἅδοι αὐτόθι μίμνειν, Ὀδυσσ. ζ', 245. 1561, 51.

ἀδολέσχης, ὅτι ψιλοῦται ἡ λέξις. 539, 4.

ἀδόλεσχος καὶ ἀδολέσχης ὅτι δι' ἑνὸς ō γράφεται. 1394, 36.

ἀδολεσχία λέγεται, ὅταν ἐκ περιουσίας προστίθενται τὰ δυνάμει ὑπακουόμενα· ζήτει τό, παρέλκουσαι λέξεις. 26, 4.

ἄδος ὁ κόρος, γένος, πνεῦμα, ποσότης καὶ χρόνος ἀρκτικὸς τῆς λέξεως. 539, 3. 792, 37. 833, 11.

ᾆδος, κόρος, πλησμονὴ ἢ κάματος, ὅτι οἱονεὶ ἀηδής τις ὢν οὕτω λέγεται. 893, 46. 1394, 36. 1400, 35.

Ἅιδου καταβάσεις πολλαχοῦ τῆς γῆς, ἱστορία. 286, 45.

Ἅιδου τιμαὶ ἐν Πελοποννήσῳ, ἱστορία. 744, 5.

Ἅιδου κυνῆ ἀλληγορικῶς, καί, κυνῆν Ἅιδου φορεῖν, παροιμιακόν. 613, 24.

Ἅιδου πόκας πλάττει Ἀριστοφάνης ὡς οἷά τι χωρίον ἐν Ἅιδου. 531, 9.

Ἀδράμυστις κύριον, ἀφ' οὗ Ἀδραμύτιον πόλις, ἱστορία. 649, 45.

Ἀδραμυτινὸς κόλπος, ζήτει ἐν τῷ Κάνη. 1944, 11.

Ἀδραμύτιον πόλις ὅτι ἀπὸ Ἀδραμύστιος Πελασγοῦ παρωνόμασται πρὸς τὸ εὐφωνότερον, καὶ ὅτι καὶ Ἀτραμύτειον διὰ τοῦ τ̄ καὶ διφθόγγου λέγεται. 649, 46. 63.

ἀδρανὴς ὁ μὴ δραίνειν δυνάμενος, καὶ ἀδράνεια ἡ τοῦ δρᾶν ἀσθένεια. 792, 28.

Ἀδράστεια πόλις, καὶ Ἀδραστείας εἴτουν Νεμέσεως ἱερόν, ἱστορία, καὶ διὰ τί Ἀδράστεια καλεῖται ἡ Νέμεσις. 355, 12. 23-41.

Ἄδραστος ὁ Ταλαοῦ τοῦ Βίαντος ἀδελφοῦ Μελάμποδος, πρῶτος βασιλεύσας Σικυῶνος πόλεως καὶ πολεμήσας τοῖς ἰδίοις ἀνεψιοῖς περὶ τῆς Ἀργείων βασιλείας, ἱστορία. 288, 33. 291, 30.

Ἄδραστος Τυδεῖ καὶ Πολυνείκει συνοικίσας τὰς ἰδίας θυγατέρας, ἱστορία. 485, 1.

Ἀδριανὸς αὐτοκράτωρ λέοντα Μαυρούσιον ἀνελών, ἱστορία. 1616, 60.

ἀδύνατα, παροιμίαι ἐπὶ ἀδυνάτων, λέοντα ξυρεῖν, ἀσκὸν δέρειν, ὄνον πέκειν. 787, 8.

ἀδῶ ῥῆμα, ὅθεν ἡ ἀδηκὼς μετοχή. 807, 24.

Ἄδωνις, υἱὸς Κινύρα, ὅτι θηρῶν ἐν τῷ Λιβάνῳ τῆς Ἀραβίας ὑπὸ Ἄρεως ἀνῃρέθη, ἱστορία. 561, 2.

Ἄδωνις ὅτι νέος ἀπῆλθε τοῦ ζῆν ἀναιρεθεὶς κατά τινας ὑπὸ Ἄρεως, ἀφ' οὗ καὶ κῆποι Ἀδώνιδος, ζήτει ἐν τῷ, κῆποι Ἀδώνιδος. 1701, 48.

Ἄδωνις, ὅτι τινὲς δασύνουσι τὴν λέξιν ὡς παρὰ τὸ ἥδω. 539, 4. 1949, 30.

Ἄδωνις ὑπὸ θρίδαξιν ἀναιρεθεὶς ὑπὸ κάπρου, μῦθος καὶ ἀλληγορία. 1283, 30.

ἀεθλεύειν ἀντὶ τοῦ κακοπαθεῖν ἐν τῷ, ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου, Ἰλιάδ. ω', 734. 1373, 47.

ἄεθλος καὶ ἄεθλον, ὁ μὴ θελητὸς κόπος, ὅτι παρὰ τὸ ᾱ καὶ τὸ ἐθέλειν λέγεται, ὃν οὐκ ἂν ἐθέλοι τις. 691, 9. 1385, 15.

ἀέθλιον ἐν ἴσῳ τῷ ἄεθλον, ὅτι οὐ καθ' ὑποκορισμὸν ἀλλὰ κατὰ παραγωγὴν λέγεται παρ' Ὁμήρῳ. 740, 52. 1315, 10. 1897, 31.

ἀεθλοφόρος ἵππος ὁ νικητὴς καὶ λαβὼν ἔπαθλα. 1254, 43.

ἄει τρίτον πρόσωπον παρατατικοῦ ἀπὸ τοῦ ἄημι θέματος, ὡς ἀπὸ τοῦ τίθημι τὸ ἐτίθει. 1547, 16.

ἀεὶ ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ πολὺν χρόνον ἐν τῷ, ἐχράετ' ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ἔμμενὲς αἰεί, Ὀδυσσ. φ', 69. 1901, 43.

ἀεὶ ἐπὶ ὀλίγου καιροῦ ἐν τῷ, αἰεὶ δ' ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον, Ἰλιάδ. ψ', 502. 1313, 16.

ἀεὶ ἀντὶ τοῦ συνεχῶς ἐν τῷ, δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρώια ἔργα, Ὀδυσσ. β', 22. 1431, 59.

ἀεὶ χρονικὸν ὅτι οὐ τὸ διὰ παντὸς ἁπλῶς ἐνίοτε σημαίνει, ἀλλὰ τὸ κατά τινα χρόνον ἀδιάλειπτον. 1040, 15.

ἀεὶ χρονικὸν ὅτι οὐ συντάσσεται τοῖς παρῳχημένοις τῶν ῥημάτων, εἰ μὴ τῷ παρατατικῷ· διόπερ ἐν τῷ, ὡς αἰεὶ Ἀχιλῆα κιχήσατο κῦμα ῥόοιο, Ἰλιάδ. φ', 263. χρόνος ἀντὶ χρόνου κεῖται. 1236, 18.

ἀεὶ χρονικὸν περιγραφόμενον διά τινος τέρματος, οἷον ἐν τῷ, αἰεὶ δάκρυσ' ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς ᾤχετο, Ὀδυσσ. ρ', 103. 1812, 43.

ἀειγενέται θεοὶ οἱ ἀεὶ ὄντες ἢ ὧν τὸ γένος ἀεὶ διαρκεῖ. 245, 20.

ἀείδειν τὸ ἐμμέτρως λέγειν ὅτι πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ᾄδειν, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ᾱ ἐπιτατικὸν καὶ τοῦ εἴδειν, ὅ ἐστι γινώσκειν, λέγεται. 8, 45. 9, 18.

ἀείδελος ὅτι παρὰ τὸ εἴδω λέγεται, ἀΐδηλος δὲ διὰ τοῦ ῑ κατὰ στέρησιν τοῦ ἰδεῖν. 1599, 10.

ἀεικέλιαι πληγαί, δι' ὧν τὸ σῶμα αἰκίζεται. 1494, 39.

ἀεικέλιος δίφρος ὁ εὐτελὴς καὶ φαῦλος. 647, 5.

ἀεικελίη ἀλαωτύς, Ὀδυσσ. ι', 503. ἡ αἰχιστικὴ ἢ ἡ ἀεικῶς, ὅ ἐστι παρὰ τὸ δέον, γενομένη. 1641, 29.

ἀεικέλιον καὶ ἀεικὲς λέγεται ἐνίοτε, ὃ οὐκ εἰκάσειέ τις εἶναι ὅπερ ἐστίν. 1746, 40.

ἀεικὴς μισθὸς ὁ αἰκιστικὸς καὶ δουλικός, καὶ ἀεικὴς πότμος ὁ ἀπρεπὴς καὶ μὴ κατὰ τὸ εἰκός, καὶ ἀεικὴς στόνος ὁ ἐξ αἰκίας γινόμενος. 488, 28. 819, 55. 912, 60.

αζειν λήγοντα ἀπαρέμφατα ἀπὸ ληγόντων εἰς αν δευτεροζύγων περισπωμένων παρηγμένα, οἷον ἀνιάζειν ἀπὸ τοῦ ἀνιᾶν καὶ ἀγαπάζειν ἀπὸ τοῦ ἀγαπᾶν. 1510, 49.

ἄζειν ἐν ἴσῳ τῷ ἅζεσθαι, ὅ ἐστι σέβεσθαι, παρὰ Σοφοκλεῖ. 694, 30.

ἄζειν τὸ ξηραίνειν καὶ τὸ προσπνεῖν ἀθρόως τῷ στόματι ὁμωνύμως, ὅτι ψιλοῦται. 983, 63.

ἅζεσθαι, σέβεσθαι, παραγωγὴ καὶ πνεῦμα, ζήτει ἐν τῷ ἅζω. 28, 9.

ἄζη ἡ ξηρασία καὶ ἡ τοῖς μυδῶσιν ἐγγινομένη λευκότης εἴτουν εὐρώς, παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι τοῦ ζῆν τὰ ξηρανθέντα. 28, 8. 1924, 3.

ἀζηνάσκω, ὅτι παρὰ τὸ ἄζω τὸ ξηραίνω γίνεται ἀζαίνω καὶ κατὰ δευτέραν παραγωγὴν ἀζηνάσκω καὶ ἐν συνθέσει καταζηνάσκω, Ὀδυσσ. λ', 587. 1701, 40.

ἀζηχὴς ἐπίθετον καὶ ἀζηχὲς ἐπίῤῥημα ἐπιλεγόμενα ἤχοις ποιοῖς καὶ πράξεσιν, οἷον ἀζηχὴς ὀρυμαγδὸς, καὶ, ἀζηχὲς μεμακυῖαι, καὶ, ἀζηχὲς φαγεῖν καὶ πιεῖν. 1125, 42.

ἀζηχὴς, ἀδιεχὴς, ὅ ἐστι συνεχής. 1003, 45.

ἀζηχὲς οἱονεὶ ἀδιεχὲς, ὅ ἐστι συνεχὲς καὶ ἀδιάλειπτον, ἐκβολῇ τοῦ ι καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς ζ καὶ τοῦ ε εἰς η, καὶ ἀζηχὲς τὸ δεινὸν καὶ τὸ μέγα ἢ μεγαλόφωνον. 153, 39. 494, 5. 1003, 45. 1834, 1.

ἄζοι κοινῇ προσηγορίᾳ λέγονται οἱ δοῦλοι καὶ αἱ θεράπαιναι κατὰ γλῶσσαν. 1024, 44. 1090, 56.

ἀζόκροτος ἡ ξηρασία, παρὰ τὴν ἄζην, ζήτει ἐν τῷ αἰζόκροτος. 648, 46.

αζω λήγοντα ῥήματα ἐκ περισπωμένων παρηγμένα, οἷον χῶ χάζω, φρῶ φράζω, κλῶ κλάζω, σκεπῶ σκεπάζω, πετῶ πετάζω, βιβῶ βιβάζω. 157, 15. 441, 4. 1469, 3. 1654, 17. 1735, 29.

αζω λήγοντα ῥήματα ὅτι ἀνεκφώνητον ἔχουσι τὸ ι ἐν ὑπογραφῇ, οἷον σφαδάζω μετάζω. 1554, 23.

αζω καὶ ασσω ληγόντων ῥημάτων ἐχόντων πρὸ τοῦ παραληκτικοῦ α τὴν αλ συλλαβὴν σχηματισμὸς, οἷον στάζω σταλάζω, μάσσω μαλάσσω. 672, 4.

αζω ληγόντων ῥημάτων παραγωγὴ ἀπὸ βαρυτόνων, οἷον σέβω σεβάζω, σκέπω σκεπάζω, στέγω στεγάζω. 632, 29.

ἄζω τὸ ξηραίνω ψιλοῦται, παρὰ τὸ α στερητικὸν καὶ τὸ ζῶ· οὐ ζῶσι γὰρ τὰ ξηρά· ἅζομαι δὲ τὸ σέβομαι δασύνεται, παρὰ τὸ χάζω τὸ ὑποχωρῶ, καὶ αἰτιολογία τῆς δασύνσεως. 28, 7.

ἄζωστος βοηθὸς ἐπιθετικῶς ὁ κατὰ σπουδὴν, ὡς μηδὲ ζωσθῆναι, βοηθῶν. 1490, 29.

ἄη ἤγουν ἔπνεεν, ὅτι τινὲς μὲν διὰ τοῦ η γράφουσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀῶ ἄημι ὁ παρατατικὸς ἄην ἄης ἄη, ὅθεν καὶ τὸ ἄητον ἐν τῷ, τώτε Θρήκηθεν ἄητον, ὅ ἐστι πνέουσιν, Ἰλιάδ. ι', 5. τινὲς δὲ διὰ διφθόγγου ὁμοίως τῷ, ἀνέμων διάει μένος, Ὀδυσσ. ε', 478. τ', 440. 1724, 29.

ἀηδὴς ὅτι παρὰ τὸ ἦδος δοκεῖ παρῆχθαι· εἰ γὰρ ἐκ τοῦ ἡδὺς, ἀήδες ἦν ἄν, ὡς ἐκ τοῦ ὀξὺς κάτοξυς. 1395, 57.

ἀηδίζω ἀήδιζον, οὐκ ἠήδιζον διὰ τὴν ἐκ τῆς τῶν δύο ηη ἐπαλληλίας γινομένην κακοφωνίαν. 820, 33. 1575, 2.

ἀηδὼν ἀηδόνος ὅτι καὶ ἀηδοῦς εὕρηται λεγόμενον ἐν τῇ γενικῇ καὶ ἀηδοῖ ἐν τῇ κλητικῇ ὡς ἀπὸ τῆς ἀηδὼ, ὡς Λητὼ, εὐθείας. 601, 43. 716, 52.

Ἀηδὼν, ὅτι οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ πρεσβυτάτη τῶν Πανδαρέου θυγατέρων, καὶ περὶ τῆς εἰς ὄρνιν μεταμορφώσεως αὐτῆς μῦθος διεξοδικός. 1875, 15.

ἀηδὼν, ὅτι τὰ θήλεα τῶν ἀηδόνων οὐκ ᾄδουσι. 395, 43.

ἀηδὼν παρὰ τὸ ἀείδειν τροπῇ Αἰολικῇ τῆς ει διφθόγγου εἰς τὴν η καταχρηστικὴν, καὶ ἀηδόνες αἱ Σειρῆνες παρὰ Λυκόφρονι ὡς καλὸν ἀείδουσαι. 9, 16.

ἀηθέσσω ἀήθεσσον, οὐκ ἠήθεσσον διὰ τὴν ἐκ τῆς τῶν δύο ηη ἐπαλληλίας γινομένην κακοφωνίαν. 1575, 2.

ἀηθέσσω γενικῇ, ὁ παρατατικὸς ἀήθεσσον ἀναυξήτως. 820, 24.

ἄημι ἐκ τοῦ ἀῶ ἀήσω. 732, 26.

ἀήμεναι ἀπαρέμφατον ὅτι ἐκ τοῦ ἀῶ περισπωμένου θέματος κεκίνηται. 1407, 63.

ἀῆναι ἀπαρέμφατον ὅτι ἐκ τοῦ ἀαίνω ἀχρήστου θέματος κεκίνηται. 1463, 10.

ἀὴρ κατὰ θηλυκὸν γένος ἡ ἀορασία διὰ τὸ μέλαν τοῦ ἀέρος, καὶ ἡ νέφωσις καὶ σκότωσις. 426, 28. 455, 8. 517, 4. 607, 12. 1087, 60.

ἀὴρ ἡ ἀορασία καὶ σκότωσις τοῦ περιέχοντος, αἰθὴρ δὲ ἡ αἰθρία καὶ καθαρὸς ἀὴρ παρ' Ὁμήρῳ. 1110, 23.

ἀὴρ, ὅτι αἱ πλάγιαι αὐτοῦ πᾶσαι διὰ τοῦ η λέγονται κατὰ γλῶσσαν ποιητικὴν, ἡ δὲ εὐθεῖα οὐδαμῶς πρὸς ἀποφυγὴν κακοφωνίας. 1575, 61.

ἀὴρ ὅτι φύσει ἐκτείνει τὸ α, καὶ οὐ διὰ βραχύτητα τρέπει αὐτὸ εἰς η, καὶ ὅτι καὶ κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται. 1620, 16.

ἀὴρ τὸ στοιχεῖον ὅτι Ζεὺς λέγεται ἀλληγορικῶς, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω λέγεται. 86, 18. 87, 17.

αης λήγοντα ὀξύτονα ὀνόματα διὰ τοῦ εος κλινόμενα παρὰ τὴν ἀεὶς ἀέντος μετοχὴν τοῦ ἄω ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ πνέω, γενόμενα, οἷον ἀλιαὴς ἀλιαέος, δυσαὴς δυσαέος. 1500, 32.

ἀήσυλος, βλαπτικὸς ἢ ἀηδὴς, ἐτυμολογία καὶ σχηματισμός. 617, 23.

ἀήσυρον τὸ κοῦφον, παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω, ὅθεν καὶ ἀήσυροι μύρμηκες ἐπιθετικῶς. 1500, 27. 1547, 21.

ἀήτης ἡ τοῦ ἀνέμου πνοὴ καὶ αὐτὸς ὁ ἄνεμος, παρὰ τὸ ἄω. 1547, 17.

ἀήτης ὁ ἄνεμος ὅτι ὤφειλεν ὀξύνεσθαι ὡς ἀπὸ τοῦ ἀῶ ἀήσω περισπωμένου, ὁμοίως τῷ ποιητὴς, μιμητής. 533, 39. 1724, 35.

ἀήτης ἀνέμου ἐντελῶς λέγεται, καὶ ὅτι καὶ κατὰ μόνας ἀντὶ τοῦ ἄνεμος τίθεται. 979, 21.

ἀήτας αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν, ὅτι Ὅμηρος μὲν πνείοντας ἀήτας λέγει ἀρσενικῶς, Ἡσίοδος δὲ δεινὰς ἀήτας θηλυκῶς. 427, 26. 982, 28. 1034, 4. 1509, 48.

ἄητον θάρσος ἐπιθετικῶς τὸ πολὺ καὶ γοργὸν κατὰ ἄνεμον, παρὰ τὸ ἄω, ὅ ἐστι πνέω καὶ προθυμοῦμαι. 1243, 35.

ἄητο θυμὸς, Ἰλιάδ. φ', 386. ἀντὶ

τυλοιγός, καὶ ὅτι καὶ ἀθάρης τορύνην, ὅ ἐστι δοίδυκα, δοκεῖ σημαίνειν ὁ ἀθηρηλοιγός. 1675, 54—57.

ἀθηρόβρωτον παρὰ Σοφοκλεῖ, ὅ περ Ὅμηρος ἀθηρηλοιγὸν, ὅ ἐστι πτύον λικμητικὸν, καὶ ὅτι ἀθερόβρωτον ὤφειλε λέγεσθαι διὰ τοῦ ε̄ ὡς ἀπὸ τοῦ ἀθέρος. 1675, 52.

αθι ληγόντων προστακτικῶν τινῶν χρόνος παραληκτικὸς, οἷον πίμπλαθι, ἵλαθι, τέθναθι. 1418, 8.

ἀθληταὶ ὅτι ἐπὶ πάχει σώματός τε καὶ νοῦ ἐσκώπτοντο. 1299, 14.

Ἀθλίας κύριον παρὰ τὸ ἆθλον, καὶ ὅτι ἐκωμῳδεῖτο ὡς ἄθλιος διὰ τὴν πρὸς τὸ ἄθλιον παρήχησιν τῆς φωνῆς. 740, 55.

ἄθλιος ὁ δυστυχὴς καὶ δυσδαίμων, ὅτι παρὰ τὸν ἆθλον, ὃ δηλοῖ τὴν κακοπάθειαν. 740, 53.

ἆθλα τὰ διδόμενα οὐ μόνον τοῖς νικῶσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἁπλῶς ἀγωνιζομένοις, Ἰλιάδ. ψ΄. 1302, 63.

ἆθλος ὁ ἀγὼν ὅτι κατὰ ἀρσενικὸν γένος λέγεται. 1589, 63.

ἆθλον οὐδετέρως ἀντὶ τοῦ ἆθλος ἀρσενικοῦ, ὃ δηλοῖ τὸν ἀγῶνα ἐν τῷ, νῦν δὲ μνηστήρεσσιν ἄεθλον τοῦτο ἐφήσω, Ὀδυσσ. τ΄, 576. 1879, 12.

ἆθλον λέγει Ὅμηρος Ὀδυσσείας φ΄, 155. ἐν ἴσῳ τῷ οὗ ἕνεκα, ὅ ἐστι τὸ τέλος. 1905, 18.

ἆθλον ὅτι ἐκ τοῦ ἄεθλον κέκραται. 740, 53.

ἆθλον τὸ ἔπαθλον, ἆθλος δὲ ὁ ἀγὼν, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἐθέλειν ἄμφω λέγονται. 1299, 10.

αθος λήγοντα οὐδέτερα τινὰ εἰς ενθος μετασχηματιζόμενα, οἷον βάθος βένθος, πάθος πένθος. 99, 6.

Ἄθοω γενικὴ ἐν τῷ, ἐξ Ἄθοω δ' ἐπὶ πόντον, Ἰλιάδ. ξ΄, 229. ζήτει ἐν τῷ οω λήγουσαι γενικαί. 1830, 60.

Ἄθοω γενικῆς προσῳδία καὶ σχηματισμὸς διεξοδικῶς. 391, 45. 479, 5. 980, 49.

ἄθρους ὅτι ἐκ τοῦ ἀθρόος συνῄρηται, καὶ ὅτι κατά τινας μὲν περισπᾶται, ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ παροξύνεται, καὶ ὅτι δασύνεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 251, 39. 1387, 4.

ἀθροιστικαὶ λέξεις ὅτι φιλοῦσι δασύνεσθαι, οἷον ἅπας, ἅλις, ἅδης. 16, 30.

ἄθροος ὁ ἀθόρυβος προπαροξυτόνως παρὰ τὸν θροῦν, ἀθρόος δὲ παροξυτόνως ὁ συνηθροισμένος. 1387, 11. 1788, 36.

ἀθρόος ὅτι ὡς σύνθετον ὤφειλε προπαροξύνεσθαι. 1447, 60. 1788, 36.

ἀθρόος, ὅτι Ἀρίσταρχος ἐδάσυνε τὸ ἀθρόος. 966, 10.

ἀθρόοι οἱ ὁμοῦ συνηγμένοι καὶ μὴ ἐσκεδαμένοι. 1036, 10.

ἄθρους ὅτι ἐκ τοῦ ἀθρόος παραλόγως παροξυνθέντος παραλόγως καὶ αὐτὸ παρωξύνθη, ἑρμηνεία διεξοδική. 1447, 51. 62.

ἀθρόον τὸ αἰφνίδιον, παρὰ τὸ ᾱ στερητικὸν καὶ τὸ θροῦς, ὅ ἐστι θόρυβος, ὅτι ψιλοῦται, ἐπὶ δὲ τοῦ ὁμοῦ παρὰ τὸ ᾱ, ὅ ἐστιν ἅμα, καὶ τὸ θροῦς ἢ τὸ θόρω, ὅ ἐστι πηδῶ, ἐδασύνετο παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις ὁπωσοῦν ἔχῃ σημασίας, ψιλοῦται. 1386, 61.

ἀθρόα πάντ' ἀπέτισεν, Ὀδυσσ. α΄, 43. ὅτι εἰς παροιμίαν μετέπεσε. 1388, 29.

ἀθρεῖν ὅτι παρὰ τὸ δρῶ, ὅ ἐστι βλέπω, λέγεται οἱονεὶ ἀδρῶ κατὰ στέρησιν τροπῇ τοῦ δ̄ εἰς θ̄, ἢ ἀπὸ τοῦ θεωρεῖν κατὰ συγκοπὴν μετὰ τοῦ ᾱ ἐπιτατικοῦ. 68, 39. 1874, 36.

ἀθρεῖν τὸ μετ' ἐπιτάσεως ὁρᾶν καὶ περισκοπεῖν, ὅτι ἐδασύνετο παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1387, 7.

ἄθυμος ὁ μὴ εὔθυμος ἤγουν μὴ εὐφραινόμενος. 1663, 9.

Ἀθύρας, Βυζαντίων ἐπίνειον, ὅτι ἐκ τοῦ ᾱ στερητικοῦ καὶ τοῦ θύρα λέγεται. 804, 33. 1627, 6.

ἀθύρειν τὸ ἀδιακρίτως ὁμιλεῖν, ὅτι ἐκ τοῦ ᾱ στερητικοῦ καὶ τοῦ θύρα σύγκειται, ἐτυμολογία διεξοδική. 1020, 11. 1627, 5.

ἄθυρμα ὅτι ἐδασύνετο ποτὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς. 1387, 8.

ἀθύρματα, παίγνια καὶ ἀντὶ τοῦ κόσμια γυναικεῖα ἐν τῷ, μυρί' ἄγοντες ἀθύρματα νηὶ μελαίνῃ, Ὀδυσσ. ο΄, 416. 1786, 34.

ἀθύρματα, παίγνια σκιρτήματα, παρὰ τὸ ᾱ ἐπιτατικὸν καὶ τὸ θύειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν, κατὰ πρόσθεσιν τοῦ ρ̄. 1848, 56.

ἀθυρόγλωσσος λέγεται οὗ τῇ γλώσσῃ οὐκ ἐπίκειται θύρα, οἱ δὲ ὅτι παρὰ τὸ ἀθύρειν, ὅ ἐστιν ἀδιακρίτως ὁμιλεῖν. 1627, 5.

ἀθῶος ὁ ἀζήμιος, ἐτυμολογία καὶ προσῳδία, καὶ Ἀθῷος Ζεὺς ὁ ἐν Ἄθῳ τῷ ὄρει τιμώμενος, ἀναλογία καὶ προσῳδία τῆς λέξεως. 953, 42.

Ἄθῳος καὶ ἀθῶος, διαφορὰ σημαινομένου καὶ προσῳδίας καὶ γραφῆς παραληκτικῆς. 218, 3. 358, 42. 1441, 2.

Ἄθως ὄρος ἀπὸ Ἄθω Γίγαντος λεγόμενον, μῦθος καὶ παροιμία, Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοός, ἑρμηνεία διεξοδικὴ καὶ ἱστορίαι τινὲς περὶ τοῦ ὄρους. 980, 42.

αι δίφθογγος ἀποβάλλουσα τὸ ῑ ἔν τισι λέξεσιν, οἷον καίω κάω, αἰεὶ ἀεί. 28, 31.

αι δίφθογγος ἐκ τῆς ει τετραμμένη Δωρικῶς, οἷον κτείνω καίνω, φθείρω φθαίρω, μεσόγειος, μεσόγαιος, κύπειρον κύπαιρον. 1648, 6.

αι δίφθογγος ἐν μέσῳ λέξεων ἐκ πλεονασμοῦ ἔχουσα τὸ ῑ πρὸς θεραπείαν πολυβραχύτητος λέξεων, οἷον ἐν τῷ μεσαιπόλιος, ὃ ἐκ τοῦ μεσαπόλιος. 422, 33.

αι δίφθογγος μέση λέξεων γινομένη κατὰ τροπὴν τοῦ ο̄ εἰς ᾱ καὶ πρόσθεσιν τοῦ ῑ, οἷον μεσοπόλιος μεσαπόλιος καὶ μεσαιπόλιος. 360, 30.

αι δίφθογγος μέση λέξεων ἐκ προσλήψεως τοῦ ῑ γινομένη, οἷον ἰθαγενὴς ἰθαιγενὴς, τιθαβώσσειν τιθαιβώσσειν. 937, 38.

αι δίφθογγος μέση λέξεων ἐκ τροπῆς τοῦ ο̄ γινομένη, οἷον μεσοπόλιος μεσαιπόλιος, ἢ ἐκ τοῦ ᾱ προσλαβόντος τὸ ῑ, οἷον ταλάπωρος ταλαίπωρος. 365, 40. 1735, 46.

αι δίφθογγος ὅλη εἰς η̄ μόνον τρεπομένη Βοιωτικῶς, οἷον ἐν τῷ Μαίων Μήων χωρὶς τοῦ ῑ καθ' Ἡρακλείδην. 365, 28.

αι δίφθογγος ὅτι ἐκθλίβεται, οἷον

ἔκθεσις τῶν σημαινομένων αὐτῆς. 823, 26.

αἰγυπιὸς, ὄρνεον ἀετῶδες. 1068, 47.

Αἴγυπτος, κατὰ θηλυκὸν γένος ἡ χώρα ἐν τῷ, μὴ τάχα πικρὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον ἵκηαι, Ὀδυσσ. ρ', 448. παρ' Ὁμήρῳ, Αἴγυπτος δὲ ποταμὸς ὁ Νεῖλος ἀρσενικῶς. 1468, 28. 1827, 28.

Αἴγυπτος καὶ αἱ ἀπ' αὐτοῦ κινήσεις συστέλλουσαί ποτε τὴν τρίτην συλλαβὴν διὰ μέτρου χρείαν. 758, 27. 1488, 50.

Αἴγυπτος ὅτι παρὰ τὸ αἶγας πιαίνειν λέγεται κατά τινας 1499, 52.

Αἴγυπτος, υἱὸς Βήλου τοῦ Λιβύης, πατὴρ υἱῶν πεντήκοντα, ὅτι ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν τῶν Μελαμπόδων χώραν, ἧς ἦρξεν, Αἴγυπτον ὠνόμασεν. 37, 21.

Αἰγύπτου ἐμπόριον ὅτι περὶ Φάρον ἢ Ναύκρατιν ἦν. 1500, 21.

Αἰγύπτιοι Λακεδαιμονίους μόνους Ἑλλήνων τιμῶντες, ἱστορία. 1484, 37.

Αἰγύπτιοι ὅτι φιλοπόται ἱστοροῦνται, καὶ ὅτι ἄμπελος ἐν Αἰγύπτῳ πρῶτον εὑρέθη. 1635, 16.

Αἰγυπτιάζειν τὸ πανουργεύεσθαι διὰ τὸ παρ' Αἰγυπτίοις κακοήθειαν ἐπιχωριάζειν. 741, 21. 1494, 10.

Αἰγυπτιάσαι τὴν χρόαν τινὸς λέγεται ὁ ἥλιος ἀντὶ τοῦ ἐπικαῦσαι. 1484, 26.

αἰγῶν ἡλικίας ὀνομασίαι, ὅτι τῶν αἰγῶν οἱ μὲν τέλειοι τράγοι καὶ ἴξαλοι, οἱ δὲ μετὰ ταῦτα τῇ ἡλικίᾳ χίμαροι, τὰ δὲ νεώτατα ἔριφοι· καὶ ὅτι ἐσσῆνες καὶ πρητῆνες καὶ ἐπιπρητῆνες καὶ ἄττηγοι αἶγες κατὰ προσηγορίαν ἡλικιῶν καλοῦνται. 1625, 33.

αἴ δ' ἄγε ἀντὶ τοῦ ἐὰν δ' ἄγε, καί, αἲ δὲ λῇς, ἀντὶ τοῦ, ἐὰν θέλῃς. 1316, 40.

αἰδοῖος ὁ ἄξιος αἰδοῦς. 399, 36. 38. 1784, 47.

αἰδοιέστερος ἀντὶ τοῦ αἰδοιότερος. 1441, 11.

αἰδοίη ταμίη ἡ σώφρων. 1402, 2.

αἴδομαι βαρυτόνως, ἀφ' οὗ αἰδόμενος, ἐν ἴσῳ τῷ αἰδοῦμαι καὶ αἰδούμενος. 111, 38.

αἰδοῦμαι, ὅτι καὶ αἴδομαι βαρυτόνως λέγεται. 579, 45. 1257, 11.

αἰδεῖο ἀντὶ τοῦ αἰδοῦ ἢ αἰδέσθητι, ὅτι ἄτοπόν ἐστιν εὐκτικοῦ τύπου νομίζειν αὐτὸ εἶναι, ἀλλὰ δεῖ ἐκ τοῦ αἴδεο σχηματίζειν ἐπενθέσει τοῦ ῑ καὶ καταβιβασμῷ τοῦ τόνου. 1361, 34.

αἰδεῖσθαι ἀντὶ τοῦ εὐλαβεῖσθαι. 1892, 51.

αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς, ὅτι φυσικῶς λέγεται παρ' Ἀριστοτέλει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἕδραν αἰδοῦς εἶναι, οἷα τῶν αἰδημόνων ἀπὸ τῆς ὄψεως χαρακτηριζομένων, παροιμιακῶς δὲ τὸ, αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς, λέγεται ἐπὶ ὀνειδισμῷ τῶν παρόντα μέν τινα περιεπόντων, ἀπόντος δὲ ἀμελούντων. 923, 17. 1754, 38.

αἰδὼς καὶ νέμεσις ὅτι καλῶς συνδυάζονται παρ' Ὁμήρῳ διὰ τὸ ἐκ τῆς νεμέσεως ἐπιγίνεσθαι τὴν αἰδῶ. 1434, 29.

αἰδὼς, ὅτι ἐκ τοῦ ᾱ στερητικοῦ καὶ τοῦ ἰδεῖν σύγκειται ἡ λέξις, δυσωπία γάρ τις ἐστὶν ἡ αἰδὼς, καὶ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶναι λέγεται παροιμιακῶς, οἷα τῶν αἰδημόνων ἐκ τῆς ὄψεως χαρακτηριζομένων. 1754, 42.

αἰδὼς, ὅτι ἡ μὲν ἀγαθὴ παρὰ τὸ ἀεὶ τὸ δέον ἔχειν αὐτὴν λέγεται, ἡ δὲ κακὴ παρὰ τὸ ἀεὶ ἐνδείας αἰτία εἶναι. 1606, 29.

Αἰδοῦς καὶ Ἀφελείας βωμὸς Ἀθήνησιν, ἱστορία καὶ ἀλληγορία διεξοδική. 1279, 38.

αἴδω ῥῆμα καὶ αἰδὼς ὅτι παρὰ τὸ ἀείδειν, ὅ ἐστι μὴ βλέπειν, λέγεται κατὰ κρᾶσιν. 9, 29.

αἰδῶ τὰ αἰδοῖα, Ὅμηρος Ἰλιάδ. β', 262. 215, 46.

ἀΐδηλος ὅτι ἐκ τοῦ ᾱ στερητικοῦ καὶ τοῦ ἰδεῖν σύγκειται, ἀείδελος δὲ διὰ διφθόγγου παρὰ τὸ εἴδω. 1599, 10.

ἀΐδηλον πῦρ τὸ πολυφανὲς ἢ τὸ ἀφανιστικὸν, τὸ ὕστατον, οἱονεὶ ἄζηλον, ὅ ἐστι μὴ ἴζον. 254, 5. 761, 45. 837, 40.

αϊδης κατὰ διάλυσιν λήγοντα πατρωνυμικὰ ἀπὸ ληγόντων διὰ τοῦ αιος ὀνομάτων σχηματιζόμενα, οἷον Πειραιος Πειραΐδης, Ἀλκαῖος Ἀλκαΐδης. 465, 39.

ἀΐδης, ἀὴρ ἀΐδης, ὅ ἐστιν ἀφανής. 1012, 37.

ἀΐδιος ὁ βέβαιος καὶ στάσιμος, ὅτι παρὰ τὸ ἴζειν λέγεται τροπῇ τοῦ ζ' εἰς δ'. 153, 37.

Ἀϊδόσδε, εἰς Ἅιδου, ὅτι ἐλλιπῶς λέγεται, καὶ ὅτι τὸ δὲ ἢ ἀντὶ προθέσεως ἢ ἐπεκτατικῶς κεῖται. 683, 49.

Ἄϊδος καὶ Ἄϊδι πλαγίων κανονισμὸς καὶ ἐτυμολογία. 16, 20.

ἄϊδρις ὁ ἄπειρος καὶ ἀνεπιστήμων· ἡ γενικὴ ἀΐδριος, οὐκ ἀΐδριδος· ἡ δοτικὴ ἀΐδρεϊ καὶ ἄϊδρει. 407, 36. 676, 16. 1591, 10.

ἄϊδρις ὅτι ἐκ προσθέσεως ἔχει τὸ ρ', ἄϊδίς τις ὤν. 1848, 57.

ἀΐδρεϊ δοτικὴ ἀπὸ τῆς ἀΐδριος γενικῆς. 407, 35—39.

ἀϊδρεία ἡ ἀτεχνία καὶ ἀνεπιστημοσύνη, τὸ δρι δίφθογγον διὰ τὴν τοῦ ε̄ κλίσιν τοῦ ἴδρις ἴδρεως. 676, 16. 1063, 62. 1656, 13.

ἀϊδρείῃσι νόοιο ποιεῖν τι, Ὀδυσσ. λ', 272. ἀντὶ τοῦ κατ' ἄγνοιαν. 1683, 59.

αἰδύλος ὁ θρασὺς ἀντιφραστικῶς. 399, 37.

αἰειγενέται θεοὶ οἱ ἀεὶ ὄντες, ζῆτει τὸ ἀειγενέται. 365, 19.

αἰέλιοι λέγονται οἱ ἀδελφὰς γυναῖκας ἔχοντες. 648, 46.

ἀΐειν ἀντὶ τοῦ ὁρᾶν ἐν τῷ, οὐκ ἀΐεις ὅτι μοι ἐπιλλίζουσι μνηστῆρες, Ὀδυσσ. σ', 11. 1831, 50.

ἀΐειν ἀντὶ τοῦ εἰδέναι ἢ αἰσθάνεσθαι ἐν τῷ, ὁπότε Τρώων ἀΐοιεν ἰόντων, Ἰλιάδ. κ', 189. 796, 35.

ἀΐειν τὸ κατὰ ψυχὴν αἰσθάνεσθαι καὶ τὸ ἀκούειν, καὶ ἀΐειν ἦτορ ἐν ἴσῳ τῷ ἀσθμαίνειν. 1014, 56.

αἰέν υπνος ὁ θάνατος παρὰ Σοφοκλεῖ. 1201, 26.

αἰζηὸς ὁ νεανίας καὶ ἀκμάζων τῇ ἡλικίᾳ παρὰ τὸ ἀεὶ ζέειν, ἢ ὁ εὐκίνητος παρὰ τὸ μὴ ἴζειν, καὶ περὶ τῆς προσῳδίας τῆς λέξεως, καὶ αἰζηὸς ὁ ἁπλῶς ἀνήρ. 376, 26. 526, 16. 1309, 40.

αἰζηὸς ὅτι ἐκ τοῦ αἰζήιος τετρασυλλάβως λεγομένου δοκεῖ, ὅτι τῷ τρισυλλάβῳ δεῖ προσγεγράφθαι τὸ ῑ, οὐ προσγράφεται δὲ, καὶ ὅτι ὀξύνεται ἡ λέξις. 218, 2. 376, 26. 1117, 2. 1714, 26.

λοῦνται, καὶ ἔκθεσις τῶν ὀνομάτων αὐτῶν. 1644, 32.
Αἰολεῖς ὅτι βαρυντικοὶ εἰσὶ τῶν λέξεων. 265, 16.
Αἰολεῖς ἔθνος ὅτι ἀπὸ Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος οὕτως ἐκλήθη, καὶ ὅτι πλάτος ἔσχε ποτὲ τὸ Αἰολικὸν ἔθνος, Αἰόλου καταδραμόντος τὴν Θετταλίαν καὶ πάντας ποιήσαντος Αἰολεῖς κληθῆναι. 1644, 16. 25.
Αἰολεῖς ὅτι βαρυντικοὶ εἰσι τῶν λέξεων καὶ προπαροξυντικοὶ καὶ ψιλωτικοὶ καὶ συγκοπτικοὶ καὶ ἀποκοπτικοὶ, καὶ ὅτι καὶ διπλασιάζουσι τὰ σύμφωνα. 27, 38. 75, 36. 187, 27. 494, 2. 518, 37.
Αἰόλειοι νῆσοι αἱ τοῦ Αἰόλου, Αἰολίδες δὲ αἱ τῶν Αἰολέων. 1644, 43.
Αἰολία, νῆσος Αἰόλου, ὅτι διὰ διφθόγγου ὤφειλε γράφεσθαι ὡς κτητικὸν, γράφεται δὲ διὰ τοῦ ῑ πρὸς μέτρου χρείαν. 1463, 40. 1644, 30.
Αἰολὶς ἢ Αἰολία μία τῶν Αἰόλου νήσων, κυριωνυμικῶς οὕτω καλουμένη διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἴσως εἶναι τὸ Αἰόλου βασίλειον. 1644, 33.
Αἰολικὴ διάλεκτος ὅτι ἐπικοινωνεῖ τῇ Δωρικῇ. 8, 41.
αἰόλος ἄνθρωπος ἐπιθετικῶς ὁ ποικίλος καὶ πανοῦργος. 1645, 5.
αἰόλος ὁ ποικίλος καὶ ὁ ταχὺς, καὶ εἶδός τι σκάρου ὁμωνύμως. 1644, 12.
αἰόλος οἶστρος ὁ ποικίλος καὶ εὐκίνητος ἢ ὁ τοῦ αἰόλλεσθαι, ὅ ἐστι κινεῖσθαι, τὰ ζῷα αἴτιος. 1928, 18.
αἰόλος πόδας ἵππος ἐν ἴσῳ τῷ πόδαργος, ὅ ἐστι ταχύς. 1191, 23.
αἰόλοι τὰ μέσα λέγονται οἱ σφῆκες παρ' Ὁμήρῳ ἐπιθετικῶς ὡς εὐκίνητοι ἢ ποικίλοι. 897, 62.
αἰόλη κόρυς, ποικίλη περικεφαλαία. 352, 29.
αἰόλη νὺξ διὰ τὴν ἐκ τῶν ἄστρων ποικιλίαν καὶ δι' ἄλλα τινά. 814, 23.
αἰόλον σάκος τὸ πεποικιλμένον ἢ παρὰ τὸ αἰόλλειν, ὅ ἐστι κινεῖν. 678, 27.
αἰόλον τὸ ταχὺ, παρὰ τὸ αἰόλλω τὸ κινῶ. 352, 30.
αἰολόπωλοι Φρύγες ἐπιθετικῶς, καὶ ἐτυμολογία τῆς αἰολόπωλοι φωνῆς. 403, 11.
αἰολοχαίτης ὁ ποικίλας ἔχων τρίχας. 1645, 5.
αἰόλλω τὸ ταχέως καὶ δίκην ἀέλλης κινῶ. 352, 31. 403, 12.
αἰόλλειν τὸ ἁπλῶς κινεῖν, καὶ τὸ κατ' εἴλησιν καὶ ποικίλως καὶ πυκνῶς καὶ ταχέως στρέφειν καὶ κινεῖν. 1881, 54.
ἄϊον, ἤγουν ἀπέπνεον ἢ κατὰ ψυχὴν ᾐσθανόμην, ἐκ τοῦ ἄω. 1014, 55.
—αιον λήγοντα οὐδέτερα παρώνυμα προπαροξυνόμενα, οἷον Σκύλλαιον, Νύμφαιον, Ἀθήναιον, Τύχαιον· καὶ ὅτι τινὰ τῶν τοιούτων, ὧν τὰ σύστοιχα ἀρσενικὰ προπερισπῶνται, ὅμως αὐτὰ προπαροξύνονται, οἷον Ἑρμαῖος Ἕρμαιον τροπαῖος τρόπαιον. 1809, 45. 49.
—αιος λήγοντα ὀνόματα προπερισπώμενα, ὧν τὰ σύστοιχα οὐδέτερα προπαροξύνονται, οἷον Ἑρμαῖος Ἕρμαιον, ὀγκαῖος ὄγκαιον, τροπαῖος τρόπαιον. 1809, 45.
—αιος λήγοντα προπερισπώμενα ἐκ πλεονασμοῦ ἔχοντα τὸ ι ἐν τῇ προπαραληγούσῃ, οἷον μναϊαῖος, καμιναιαῖος, ταλαντιαῖος. 1878, 60.
—αιος ληγόντων καὶ τὴν πρώτην συλλαβὴν εἰς ἀμετάβολον λήγουσαν ἐχόντων προσῳδία, οἷον χερσαῖος, ὀρφναῖος. 960, 11.
αἰπὰ ῥέεθρα ὅτι ἐκ τῆς τὸ αἰπὸν εὐθείας κεκίνηται ἢ ἐκ τοῦ αἰπέα συγκέκοπται. 718, 38.
αἰπὰ ῥέεθρα τὰ δύσβατα, ὅτι συστέλλει τὴν λήγουσαν ὡς ἐκ τοῦ αἰπέα συγκοπέν. 1220, 28.
αἰπὰ ῥέεθρα τὰ ὑψηλὰ, τουτέστι βαθέα. 1219, 30.
αἰπὰ ῥέεθρα ἀντὶ τοῦ δεινὰ καὶ χαλεπὰ μεταληπτικῶς. 1126, 5. 1677, 39.
Αἴπεια, ὄνομα πόλεως, παρὰ τὸ αἰπεῖα εἶναι, ὅ ἐστιν ἐφ' ὑψηλοῦ ἱδρύσθαι, καὶ ὅτι προπαροξύνεται πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπιθέτου, καὶ ὅτι πολλαί τινες Αἴπειαι. 743, 21. 27.
αἰπεινὴ Ἴλιος ἡ ὑψηλὴ ἢ ἡ χαλεπή τισι γενομένη. 760, 33.
αἰπὸς αἰπὴ αἰπὸν, ὑψηλὸς ὑψηλὴ ὑψηλόν. 951, 8.
αἰπὸν οὐδέτερον σύστοιχον τοῦ αἰπὴ θηλυκοῦ. 718, 40.
αἰπόλος αἰγῶν, ὅτι ἐκ περισσοῦ πρόσκειται τὸ αἰγῶν. 1867, 27.
αἰπόλος, οἱονεὶ αἰγοπόλος ἢ αἰποπόλος ἤγουν περὶ τὰ ὕψη πολῶν. 472, 25.
αἰπόλιον αἰγῶν κυριολεκτικῶς λέγεται. 257. 25. 27.
Αἰπὺ ἢ Αἴπυ, πόλις τις οὕτω καλουμένη, προσῳδία καὶ ἐτυμολογία. 297, 13.
αἰπὺς ὁ ὑψηλὸς καὶ χαλεπὸς, ἐκ τοῦ α ἐπιτατικοῦ καὶ τοῦ ἰπῶ, ὅ ἐστι βλάπτω. 16, 44.
αἰπὺς βρόχος ὁ ὑψόθεν ἐκδεδεμένος εἰς ἀγχόνην ἐν τῷ, ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου, Ὀδυσσ. λ', 278. 1684, 43.
Αἴπυτος ἀρχαῖος ἥρως Ἀρκὰς ὑπὸ Κυλλήνῃ τῷ ὄρει ταφείς. 301, 4.
Αἰπύτιος τύμβος ὁ Αἰπύτου τάφος, τὸ τι ἰῶτα. 301, 4.
αἶρα ἡ σφύρα, παρὰ τὸ ῥαίω, ὅ ἐστι φθείρω, κατὰ μετάθεσιν, καὶ εἶδός τι σπέρματος ὁμωνύμως. 1648, 9.
αἴρειν ὅτι παρὰ τὸ ἀείρειν λέγεται. 1734, 11.
αἴρειν, ὅτι τὸ αἴρειν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζεσθαι λέγει Ὅμηρος, καὶ ὅτι ὕψωσιν καὶ ὄγκον σημαίνει. 807, 20. 1124, 39.
αἱρεῖν ὅτι καὶ θηρατικὴ λέξις ἐστί. 433, 31.
αἴρεσθαι μισθὸν τὸ μισθαρνεῖν ἐν τῷ, ἀεικέα μισθὸν ἄρηται, Ἰλιάδ. μ', 435. 912, 62.
αἱρεῖσθαι ἀντὶ τοῦ λαμβάνειν ἐν τῷ, ἐρχόμενος πόλεμόνδε ᾕρεῖτο, Ὀδυσσ. φ', 40. 1899, 31.
αἱρεῖσθαι ἀντὶ τοῦ λαμβάνειν παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον τὸ προκρῖναι καὶ ἐπιλέξασθαι. 800, 63. 1450, 24.
αἱρεσιαρχεῖν ὅτι ἐκ τοῦ ἀρχαιρεσιάζειν παραπεποίηται. 1490, 15.
—αιρω ληγόντων ῥημάτων παραγωγὴ ἀπὸ περισπωμένων, οἷον σπῶ σπαίρω, κερῶ κεραίρω. 746, 49.
ἄϊρος, ὁ λίαν πτωχὸς παρὰ τοῖς ὑπὲρ Σινώπης βαρβάροις ἐπὶ Εὐσταθίου, ὅτι ἐκ τοῦ παρ' Ὁμήρῳ Ἴρου ἴσως λέγεται. 1834, 45.
Ἄϊρος ἐν τῷ, Ἶρος Ἄϊρος,

ἔχων, καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ ὑπευθύνου καὶ κολάσεως ἀξίου τίθεται. 1422, 27.

αἴτια πόῤῥω ἀπέχοντα τοῦ αἰτιατοῦ, καὶ αἰτίων τινῶν πόῤῥω ἀπεχόντων τῶν αἰτιατῶν ἔκθεσις. 22, 17.

αἰτιολογικῶν μορίων ἐπαλληλία ἐν τῷ, ὄφρα μὴ οἶος ἀγέραστος ἔω, ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε, λεύσετε γὰρ τόγε πάντες, Ἰλιάδ. α', 118. sqq. 64, 3.

αἰτιατικὴ καθ' αὑτὴν τὴν εἰς τόπον κίνησιν δηλοῦσα ἐν τῷ, ἔρχεσθον κλισίην Πηληιάδεω Ἀχιλῆος, Ἰλιάδ. α', 322. 110, 45.

αἰτιατικαὶ ἀποκοπὴν παθοῦσαι, οἷον Ζῆν ἀντὶ τοῦ Ζῆνα καὶ ἰχὼρ ἀντὶ τοῦ ἰχῶρα καὶ κυκεῶ ἀντὶ τοῦ κυκεῶνα. 566, 31. 984, 20.

αἰτιατικαὶ ὀνομάτων τῆς τρίτης τῶν συνῃρημένων εἰς ῆ λήγουσαι ἰσοσυλλάβως τῇ εὐθείᾳ κατὰ ἀποκοπὴν γενόμεναι, οἷον Μηκιστῆα Μηκιστῆ, Τυδῆα Τυδῆ. 1018, 64.

αἰτιατικαὶ δύο οὐσιώδεις ἀσυνδέτως ἀλλήλων ἐχόμεναι, ὧν ἡ μὲν τὸ ὅλον, ἡ δὲ τὸ μέρος σημαίνει, οἷον ἐν τῷ, Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας. 93, 24.

αἰτιατικαὶ δύο οὐσιαστικαὶ, ὧν μία ἤτοι ἀντὶ ἐπιθετικῆς αἰτιατικῆς λαμβάνεται ἢ ἀντὶ γενικῆς, ἐφ' ἣν μεταβαίνει ἡ λοιπὴ αἰτιατικὴ, οἷον ἐν τῷ, γυναῖκα τεθήσατο μαζὸν, ἀντὶ τοῦ γυναικεῖον ἢ ἀντὶ τοῦ γυναικὸς μαζόν. 1339, 6.

αἰτιατικαὶ πρὸ ἀπαρεμφάτου ἢ μετ' ἀπαρέμφατον ὅτι ἀμφίβολον ἔννοιαν ἀποτελοῦσι. 753, 1.

αἰτιατικαὶ ἐπιῤῥηματικῶς λαμβανόμεναι, οἷον γαλήνην ἀντὶ τοῦ γαληνῶς καὶ ἀληθείην ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς. 1581, 42.

αἰτιατικαὶ μεταπεπλασμέναι, οἷον ἰῶκα ἐκ τοῦ ἰωκὴν καὶ κρόκα ἐκ τοῦ κρόκην. 549, 12.

Αἴτνη, ὄρος Σικελικὸν πυρικαές. 345, 36.

αἶτος τὸ ἐνδιαίτημα, Πίνδαρος δὲ ἐπὶ ἄλσους. 381, 26. 907, 61.

Αἰτωλὸς κύριον, ἀφ' οὗ Αἰτωλία ἡ χώρα, ἱστορία. 311, 13. 928, 22.

Αἰτωλὸς ὅτι ἐπαίτην αἰνίττεται παρὰ τὸ αἰτεῖν, ὅθεν παρ' Ἀριστοφάνει (Eq. 79.) ἐν Αἰτωλοῖς ἔχειν τὼ χεῖρε λέγεταί τις. 1420, 9. 1764, 31.

Αἰτώλιος ἐθνικὸν ἐν ἴσῳ τῷ Αἰτωλός. 772, 9.

Αἰτωλοὶ κατάχρεοι γενόμενοι διὰ τοὺς πολέμους καὶ τὴν τρυφὴν, καὶ ὅτι σφενδονῆται ἄριστοι οἱ Αἰτωλοὶ ἱστοροῦνται. 311, 18. 1321, 7.

αἰχμὴ κυρίως ἡ τοῦ σιδήρου ὀξύτης ἐν δόρατι, ὅθεν καὶ αἰχμὴ ἀγκίστρου ἡ τοῦ στόματος αὐτοῦ ὀξύτης. 944, 23. 980, 14. 1213, 40.

αἰχμὴ ἡ ἐπιδορατὶς εἴτουν ὁ ἐστομωμένος σίδηρος τοῦ δόρατος, καὶ ὅτι αἰχμὴ ἔγχους ἐντελῶς λέγεται, αἰχμὴ δὲ κατὰ μόνας ἀτελῶς. 726, 14. 1062, 22.

αἰχμὴ, ἐτυμολογία καὶ σχηματισμὸς, καὶ ὅτι ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον δόρυ λέγεται. 243, 9. 422, 46 — 423, 4. 672, 13.

αἰχμὴ κακῶς ἑστηκέναι τινὶ πρός τινα λέγεται, ὅταν τις δυστυχῇ κατὰ τὸν πρός τινα πόλεμον. 680, 17.

αἰχμηταὶ ἁπλῶς οἱ στρατιῶται ἀπὸ μέρους ὅπλου τῆς αἰχμῆς. 70, 5.

αἰχμάζειν ἢ αἰχμάσσειν ὅτι παρὰ τὴν αἰχμὴν λέγεται. 1292, 19.

αἶψα, ταχὺ καὶ ὡς εἰπεῖν συναπτῶς, ἐκ τοῦ ἅπτω ἄψω ἄψα καὶ αἶψα. 648, 47. 1107, 39.

αἰψηλὸς ἐκ τοῦ λαιψηρὸς ἀποβολῇ τοῦ λ. 756, 28.

αἰψηρὴ ἀγορὰ ὅτι οὐκ ἐπιθετικῶς ἀλλ' ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ ταχέως λέγεται ἐν τῷ, λῦσε δ' ἀγορὴν αἰψηρὴν, παρ' Ὁμήρῳ. 1444, 12.

αἴψιον Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ αἶψα. 1643, 32.

ἀΐω τὸ ἀκούω, ὅτι παρὰ τὸ ἄω, ὃ δηλοῖ τὸ πνέω, παρῆκται. 1296, 22.

— αιω λήγοντα ῥήματα ἀπὸ περισπωμένων παρηγμένα, οἷον ἀγῶ ἀγαίω, κερῶ κεραίω. 746, 48.

— αιω λήγοντα ῥήματά τινα ἀπὸ ληγόντων εἰς αζω παρηγμένα, οἷον κεδαίω, ἰσαίω, ἀπὸ τοῦ κεδάζω καὶ ἰσάζω. 140, 26.

— αιω λήγοντα ῥήματα ἀπὸ μονοσυλλάβων γενόμενα, οἷον γῶ γαίω, κῶ καίω, μῶ μαίω. 684, 4. 1426, 43. 1905, 27.

— αιων ληγόντων ὀνομάτων τόνος καὶ χρόνος παραληκτικὸς τῶν πλαγίων αὐτῶν. 138, 11.

αἰὼν λέγεται οἱονεὶ ἀεὶ ὤν. 1075, 14.

αἰὼν ἀντὶ τοῦ ζωὴ ἐν τῷ, αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰών, Ἰλιάδ. π', 453. 594, 11. 1070, 2.

αἰὼν θηλυκῶς ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ καὶ ὁ κατ' αὐτὴν χρόνος. 1256, 56. 1528, 51.

αἰὼν τὸ μέτρον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, καὶ τελευτῆσαι τὸν αἰῶνα τὸ ἀποθανεῖν. 501, 22.

αἰὼν ὅτι δι' ἡμερῶν καὶ μηνῶν καὶ ἐνιαυτῶν ἀριθμεῖται. 226, 46.

αἰώνιος νεκρὸς, ὅτι αἰώνιον νεκρὸν τὸν ἄνθρωπον ἔφη τις. 1201, 17.

αἰώρα καὶ ἐώρα ἡ κρεμάθρα, καὶ ὄνομα γυναικός. 389, 39. 43.

ἀκάθαρτον ἐν ἴσῳ τῷ ἀθεράπευτον ἐνίοτε. 1551, 53.

ἄκαινα, κάμαξ γῆς μετρητικὴ, ἐτυμολογία. 911, 51.

ἀκάκητα Ἑρμῆς ὁ μὴ κακωτικὸς, ὅτι προπαροξύνεται ἡ λέξις. 76, 35. 1053, 55. 60.

ἀκαλαῤῥείτης Ὠκεανὸς ὁ ἀκαλῶς, ὅ ἐστιν ἡσύχως καὶ ἀψόφως, ῥέων. 688, 49. 1009, 30. 1871, 53.

ἀκαλήφη, κνίδη, ὅτι καὶ θαλασσία ἐστὶν ἀκαλήφη, καὶ ὅτι κατ' ἀντίφρασιν λέγεται, ὡς μηδὲν ἀκαλὸν, ὅ ἐστι λεῖον, ἔχουσα κατὰ τὴν ἀφήν. 1009, 29. 1485, 41.

ἀκαλὸν, πρᾶον, μαλθακὸν, ἄψοφον, ἥσυχον. 1009, 30.

ἀκάμας Ἥλιος ὁ στεῤῥὸς καὶ ἀκοπίαστος κατὰ τὴν περιπόλησιν. 1155, 21.

ἀκάμας ποταμὸς ἐπιθετικῶς ὁ ἀένναος καὶ ὡς εἰπεῖν ἀκάματος, καὶ ἀκάμας Ὠκεανὸς ὁ καὶ αὐτὸς ἀκάματος, καὶ ἀκάματος ἄνθρωπος ὁ ἀνύπεικτος καὶ περὶ πράξεις ἀκμαῖος καὶ ἀνδρικός. 1053, 22. 1155, 27.

ἀκάματον πῦρ τὸ ἐγκρατῶς τῆς ὑποκειμένης ὕλης δραττόμενον,

ἀκήριος ὁ μὴ ἔχων κῆρ ἤγουν ψυχὴν, τουτέστι νεκρὸς, καὶ ἀκήριος ὁ ἄνισος καὶ ὁ ἀθάνατος καὶ μὴ ὑποκείμενος κηρί. 668, 56. 852, 35.
ἀκήριος ὁ ἀβλαβὴς καὶ μὴ παθὼν κῆρα τινὰ, καὶ ἀκήριος ὁ ἄψυχος κατὰ διάφορον ἐτυμολογίαν. 1715, 56.
ἀκηχέδαται ἤγουν λελύπηνται, ὅτι Ἰωνικῶς ἐσχημάτισται ἡ λέξις. 1570, 1.
ἀκηχεμένη ἀντὶ τοῦ ἀκαχημένη κατὰ χρόνου μετάθεσιν. 557, 12.
ακι λήγοντα ἐπιῤῥήματα ἐκ τῶν διὰ τοῦ ακις γενόμενα κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ, οἷον πολλάκι, πλειστάκι. 122, 6.
ἀκιδνὸς ὁ ἀσθενὴς, παρὰ τὸ αἰκίζειν ἀποβολῇ τοῦ ι, ἀναλογεῖ δὲ τῷ παΐζω παιδνός. 1590, 62.
ἀκιδνότερος, ἀσθενέστερος ἢ εὐτελέστερος ἢ ὑπομενετικώτερος, παρὰ τὸ μὴ κίδνασθαι, ὅ ἐστι χωρίζεσθαι καὶ πόῤῥω γίνεσθαι τοῦ ἐπισυμβαίνοντος, ἢ παρὰ τὸ αἰκίζω· ζήτει ἐν τῷ ἀκιδνός. 1530, 45. 1841, 24.
ἄκικυς ὅτι ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν ἐν τῷ, νῦν δέ μ' ἐὼν ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἄκικυς, Ὀδυσσ. ί, 515. 1643, 6.
ακις ληγόντων ἐπιῤῥημάτων παραγωγὴ, οἷον πολλὰ πολλάκις, τοσαῦτα τοσαυτάκις. 349, 19.
Ἄκις ποταμὸς ὅτι παρὰ τὴν τῶν βελῶν ἀκίδα ἔσχε τοὔνομα ὡς ὀξυῤῥόας. 1053, 3.
Ἀκκὼ, ὄνομα γυναικὸς, παροιμιακῶς ἐν ἴσῳ τῷ ἀνόητος. 636, 57.
ἀκλέα αἰτιατικὴ ὅτι ἐκ τοῦ ἀκλεέα συγκέκοπται. 1516, 2.
ἄκλαυτος ὅτι οὐ πάθος δηλοῖ, ἀλλ' ἐνέργειαν ἐν τῷ, οὐδέ σε φημὶ δὴν ἄκλαυτον ἔσεσθαι, ἐπὴν εὖ πάντα πύθηαι, Ὀδυσσ. δ', 494. 1506, 9.
ἄκλαυτος παρ' Ὁμήρῳ, ἄκλαυστος δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον. 1673, 17.
ἀκλεὲς ἢ ἀκλέες ἀντὶ τοῦ ἀκλεεῖς ἀπελεύσει τοῦ ι. 67, 38. 669, 1.
ἀκλεὴς λέγεται οὗ μηδαμοῦ κλέος, ὅ ἐστι φήμη, περίεστι. 1414, 44.
ἀκλειὴς ἐκ τοῦ ἀκλεὴς πλεονασμῷ τοῦ ι, καὶ ἀκληὴς τροπῇ τοῦ ε εἰς η. 907, 51.
ἄκληρος ἀντὶ τοῦ ὀλιγόκληρος ἐν τῷ, ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, Ὀδυσσ. λ', 490. 1695, 37.
ἀκλίτων τινῶν ὀνομάτων κατάλογος, οἷον μῆχος, ἦδος, ὄφελος. 235, 7.
ἀκμὴν τὴν ἀσιτίαν Αἰολεῖς. 1178, 22.
ἀκμηνὸς θάμνος ὁ ἀκμάζων καὶ θάλλων, ἄκμηνος δὲ βαρυτόνως ὁ νῆστις. 1944, 38.
ἄκμηνος, νῆστις, παρὰ τὴν ἀκμὴν, ἢ ὁ οἷον ἀΐκμηνος ἤγουν χωρὶς ἰκμάδος. 1178, 21.
ἀκμόθετον ὁ τόπος ἔνθα ὁ ἄκμων τίθεται, οἱονεὶ ἀκμονόθετον. 1150, 56.
Ἄκμων ὁ τοῦ Κρόνου πατὴρ, ἐτυμολογία· καὶ Ἄκμων ὁ Ὠκεανὸς διὰ τὸ ἀκάματον αὐτοῦ, καὶ ὅτι Ἄκμονος παῖς ὁ οὐρανὸς εἶναι μυθεύεται, καὶ Ἀκμονίδαι οἱ Οὐρανίδαι. 1150, 58. 1154, 23.
ἄκνηστις τὸ κατὰ μέσα τὰ νῶτα τῶν τετραπόδων μέρος, ὅτι παρὰ τὸ μὴ εἶναι κνήσασθαι οὕτω λέγεται. 1652, 61.
ἄκνηστις λέγεται ἐν τοῖς τετραπόδοις ὁ ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἰξὺς, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ᾱ καὶ τοῦ κνήσασθαι σύγκειται. 1531, 6.
ἀκοὴ ὅτι παρὰ τὸν ἤκοα μέσον παρακείμενον λέγεται. 1079, 40.
ἀκοίτης, ἀνὴρ σύνευνος. 653, 34.
ἄκοιτις ἡ ὁμόκοιτις, ἢ ἡ μὴ σὺν ἑτέρῳ κοιτασθεῖσα, ἀλλ' ἐκ παρθενίας ληφθεῖσα. 1388, 15.
ἄκολος ὁ μικρότατος ψωμὸς, παρὰ τὸ μὴ κολούεσθαι ἤγουν εἰς μικρὰ τέμνεσθαι, ἢ παρὰ τὸ κόλος, ὃ δηλοῖ τὴν τροφὴν, πλεονασμῷ τοῦ ᾱ, καὶ ἄκολος ἡ ἁπλῶς τροφὴ ἢ ἔνθεσις. 1817, 44. 54. 64.
ἀκολουθίαι, καθ' ἃς τὸ ἑπόμενον ἑτεροπροσώπως ἐπάγεται τῷ ἡγουμένῳ, οἷον, μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπου κλεινὸς γόνος, ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλει. 236, 28.
ἀκομιστία ἡ τῆς κομιδῆς ἤγουν τημελείας στέρησις. 1909, 4.
ἀκόνιτον φάρμακον λέγεται, καθ' οὗ οὐκ ἔστι τι κονῆσαι, ὅ ἐστιν ἐνεργῆσαι. 868, 43.
ἀκοντίζειν ἔγχει καὶ ἀκοντίζειν ἔγχος καὶ ἀκοντίζειν τοῦ δεῖνος ἐλλιπῶς τῆς κατὰ προθέσεως. 944, 20. 995, 30.
ἀκοντίζειν οὐ τὸ τύπτειν ἐκ τοῦ σχεδὸν, ἀλλὰ τὸ ἀφιέναι βέλος κατά τινος. 946, 30.
ἀκοντίων εἰδῶν τινῶν ἔκθεσις. 344, 5—29.
ἀκόρεστος ὅτι παρὰ τὸν κορέσω μέλλοντα. 669, 39.
ἀκόρητος ἀπειλῶν ὁ καυχητὴς ἀλαζὼν ἐν τῷ ἀπειλεῖσθαι, καὶ ἀκόρητος μάχης ὅτι ποτὲ μὲν ἐπὶ ψόγῳ, ποτὲ δὲ ἐπὶ ἐπαίνῳ ἐπιτίθεται παρ' Ὁμήρῳ. 998, 46. 1192, 31.
ἀκόρητος παρ' Ὁμήρῳ ἐν ἴσῳ τῷ ἀκόρεστος, ἀκόρητον δὲ Ἀττικοὶ τὸ ἀκαλλώπιστον ἀπὸ τοῦ κορήσω μέλλοντος. 669, 39. 908, 51. 951, 41.
ακος λήγοντα ὀξύτονα κτητικὰ ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ιος ἐσχηματισμένα, οἷον Ῥόδιος Ῥοδιακός. 215, 15.
ἄκοσμος ὁ ἄτακτος. 257, 31.
ἀκόσμως ἐν ἴσῳ τῷ ἀτάκτως. 900, 41.
ἀκοσταὶ αἱ τῶν ἵππων τροφαί. 658, 44.
ἀκοστῆσαι λέγεται ἵππος ἤγουν κριθιάσαι, ἀγοστῆσαι δὲ τὸ ῥυπανθῆναι. 658, 43.
ἀκουάζεσθαι δαιτὸς ἀντὶ τοῦ συγκαλεῖσθαι εἰς δαῖτα. 481, 20.
ἀκουάζεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἀκούειν ἐν τῷ, ἀκουάζεσθε δ' ἀοιδοῦ, Ὀδυσσ. ν', 9. 1730, 61.
ἀκούειν ἤγουν εἰσακούειν τινὶ λέγεται ὁ θεὸς κατὰ δοτικὴν ἀντιπτωτικῶς ἐν τῷ, δύνασαι δέ τε πάντοσ' ἀκούειν ἀνέρι κηδομένῳ, Ἰλιάδ. π', 515. 1073, 51.
ἀκούειν οὔασιν τὸ αὐτήκοον γενέσθαι. 922, 21.
ἀκουὴ ἐν ἴσῳ τῷ ἀκοή. 1079, 38.
ἄκουρος ὁ κούρου, ὅ ἐστιν ἄῤῥενος παιδὸς, ἐστερημένος. 1568, 18.
ἀκράαντον τὸ ἀτελὲς ὅτι παρὰ τὸ κραιαίνω λέγεται, ὡς παρὰ τὸ κραίνω τὸ ἄκραντον. 250, 4. 1878, 6.

Ἀλκιμίδης, Ἀλκίμου υἱός, τὸ μῖ ἰῶτα. 1925, 22.
ἄλκιμον ἔγχος τὸ ἀλκιμοποιόν. 1395, 29.
Ἄλκιμος κύριον ὅτι ἐκ τοῦ Ἀλκιμέδων συγκέκοπται. 295, 4. 1189, 50. 1359, 42.
Ἀλκίνοος ὁ ὡς εἰπεῖν δαΐφρων, ἐπεὶ καὶ συγγενῆ εἰσὶν ἡ ἀλκὴ καὶ ἡ δαΐς. 1568, 35.
Ἀλκίφρων ὅτι τὸν ἀνδρεῖον καὶ φρόνιμον σημαίνει παρὰ τὸ ἀλκὴν καὶ τὴν φρένα. 380, 42.
Ἀλκμαίων, ὁ καὶ Ἀλκμάων παρ' Ὁμήρῳ, υἱὸς Ἀμφιαράου τοῦ Οἰκλέους τοῦ Ἀντιφάτου τοῦ Μελάμποδος, ὅτι ἀπεκτονὼς τὴν μητέρα καὶ διὰ τοῦτο μανίᾳ περιπεσών, ὕστερον ἀπηλλάγη ἀναθεὶς ἐν Δελφοῖς τὸν τῆς μητρὸς Ἐριφύλης ὅρμον. 1689, 9. 1697, 40. 1780, 55.
Ἀλκμάν, ὅτι οὕτω καλεῖ Πίνδαρος Ἀλκμαίωνα τὸν Ἀμφιαράου υἱόν, ὡς καὶ Ἀμυθᾶνα τὸν Ἀμυθάονα. 1681, 50. 1689, 9.
Ἀλκμανικὸν σχῆμα, τὸ καὶ προδιεζευγμένον, ὅτι παρὰ τὸν Ἀλκμᾶνα κατακόρως αὐτῷ χρήσασθαι οὕτω λέγεται, ἑρμηνεία διεξοδική. 1667, 34.
Ἀλκμανικὸν σχῆμα λόγου, ὃ καὶ προεπίζευξις· λέγεται δὲ οὕτως οὐχ' ὡς εὑρεθὲν ὑπὸ Ἀλκμᾶνος, ἀλλ' ὅτι ἔχαιρεν αὐτῷ ὁ Ἀλκμάν. 606, 38. 1160, 1. 1200, 54. 1762, 34.
Ἀλκμάν, ὅτι παρὰ τὸ ἄλκιμος γίνεται ἀλκιμὰν καὶ κατὰ συγκοπὴν Ἀλκμάν. 335, 15.
ἀλκτὴρ ὁ ἀλεξητὴρ καὶ ἀμύντωρ, καὶ ἀλκτὴρ Ἄρεως ὁ φόνου ἐκδικητής. 998, 50. 1133, 3.
Ἀλκυονέως θυγατέρες εἰς ὄρνιθας μεταμορφωθεῖσαι, μῦθος. 776, 33.
ἀλκυονίδες ἡμέραι, περὶ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν διάφοροι γνῶμαι, καὶ μῦθος περὶ τῆς ἐξ ἀνθρώπων εἰς ὄρνις μεταμορφώσεως τῶν Ἀλκυόνων. 776, 18. 36.
ἀλκυὼν ὄρνεον ὅτι ἐξ ἀνθρώπου μετεμορφώθη, μῦθος· καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἐν ἀλὶ κύειν λέγεται, καὶ ὅτι ψιλοῦνται διὰ τὴν τοῦ κ̄ ἐπιφοράν. 776, 18—41.

ἀλλὰ σύνδεσμος παρέλκων ἐν ἀρχῇ νοήματος ἐν τῷ, ἀλλ' ὃς μὲν ἵπποισι καὶ ἅρμασιν οἷσι πεποιθώς, Ἰλιάδ. ψ', 319. 1308, 17. 1374, 56.
ἀλλὰ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ δὲ ἐν τῷ, εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βούλεσθε αὐτόν τε ζώειν καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα, Ὀδυσσ. π', 387. καὶ ὅτι τὸ εἰμὴ ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ ἐνίοτε τίθεται. 72, 43. 1724, 43. 1805, 56.
ἀλλὰ σύνδεσμος ἐπαγόμενος τῷ γὰρ ὅτι ἀντὶ τοῦ δὴ λαμβάνεται πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ, οἷον ἐν τῷ· ὦ φίλοι, οὐ γάρ πω ἴδμεν, ὅπη ζόφος, οὐδ' ὅπη Ἠώς, ἀλλὰ φραζώμεθα θᾶσσον, Ὀδυσσ. κ', 190. 1653, 61.
ἀλλὰ σύνδεσμος ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει θάτερον τῶν δύο λ̄. 14, 15.
ἀλλᾶς ἀλλᾶντος ὅτι ἐκ τοῦ ἀλλάεις ἀλλάεντος κέκραται, διὸ καὶ περισπᾶται διόλου. 300, 17.
ἀλλαγαί, σταθμοὶ τεταγμένοι τοῖς ἡμεροδρόμοις εἴτε ἱππεῦσιν εἴτε πεζοπόροις. 531, 21.
ἀλλέξαι ἀντὶ τοῦ ἀναλέξασθαι. 1237, 57.
ἄλλεσθαι ποτὶ πυγάν, ὅτι ὡς γυμνάσματος εἶδος παρὰ τῷ κωμικῷ λέγεται. 1818, 57.
ἄλλῃ ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ ἀλλαχοῦ μετὰ τοῦ ἰῶτα ὑπογεγραμμένου, καὶ ἄλλη ἀντὶ τοῦ ἄλλως. 174, 1. 1005, 29. 1251, 24.
ἀλληγορηταὶ μύθων, Παλαίφατος, Ἡράκλειτος καὶ Χάραξ. 1504, 55.
ἀλληγορία μύθων ἐξ ἱστορίας, ὅτι καὶ ἐξ ἱστοριῶν θεραπεύονται μῦθοί τινες, καὶ ἔστι τις καὶ τοῦτο ἀλληγορία. 19, 1.
ἀλληγορίας μύθων συγγραφεῖς, Παλαίφατος, Ἡράκλειτος καὶ Χάραξ. 1859, 44.
ἀλληγορίας περιφραστικῆς παράδειγμα. 1197, 62.
ἀλληγορίας ῥητορικῆς παραδείγματα. 831, 51. 832, 1. 958, 22.
ἀλληγορικοὶ ὄνειροι, ζήτει ἐν τῷ, θεωρηματικοὶ ὄνειροι. 1876, 41.
ἀλληλογραφία, ζήτει ἐν τῷ, ἀμοιβαῖοι λόγοι. 55, 39.
ἀλλήλους, ὅτι διαφέρει τὸ, ἀλλήλους ἀπέκτειναν, εἰπεῖν τοῦ, ἑαυτοὺς ἀπέκτειναν. 1547, 24.

ἄλλην δρῦν βαλάνιζε, παροιμία ὅτι ἐναλλαγήν τινα βίου δηλοῖ, οὐ μὴν τὴν ἐξ ἀγρίου εἰς ἥμερον. 1859, 51.
ἄλλο ἀντὶ τοῦ ἄλλοτε ἐξ ἀποκοπῆς Αἰολικῆς ἐν τῷ, ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμή, Ἰλιάδ. ξ', 249. 983, 17.
ἄλλο ἀντὶ τοῦ ἀλλόφυλον καὶ ἕτερον τῷ εἴδει. 920, 44.
ἄλλο τόσον ἐπὶ τῶν παρ' ὀλίγον ἐντελῶς ἐχόντων παρ' Ὁμήρῳ. 1310, 12
ἄλλο ὅτι τὴν ἑτερότητα δηλοῖ τοῦ κακοῦ πρὸς τὸ ἀγαθὸν ἐν τῷ, μή τι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο, Ὀδυσσ. ε', 179. 187. 1529, 30.
ἀλλόγνωτος δῆμος ὁ ἄλλα γινώσκων ἢ ὁ ἄλλοις γινωσκόμενος, ἐκ τοῦ γνωτός, ὅ ἐστι γνωστός. 1450, 61.
ἀλλοδαπός, ὅτι ἐκ τοῦ ἔδαφος σύγκειται ἡ λέξις. 1246, 22.
ἀλλοειδέα λέγεται φαίνεσθαι τῷ Ὀδυσσεῖ ἐπανελθόντι τὰ ἐν Ἰθάκῃ, ἤγουν ἠλλοιῶσθαι τὸ εἶδος, Ὀδυσσ. ν', 194. 1738, 47.
ἄλλοθεν, πάντοθεν, οἴκοθεν, ὅτι μόνα τῶν διὰ τοῦ θεν ἐπιρρημάτων προπαροξύνονται. 174, 14. 17.
ἀλλόθροοι ἄνθρωποι οἱ ἀλλόγλωσσοι καὶ ἄλλα θροοῦντες, ὅ ἐστι λαλοῦντες, ἢ οἱ ἀγνώριστοι καὶ ὑπὸ ἄλλων θροούμενοι ἤγουν λαλούμενοι. 1408, 58.
ἀλλοίωσις ἐστὶ προτέρας ὑπολήψεως μεταποίησις, ἑτεροίωσις δὲ ἡ ἀφ' ἑτέρου σώματος εἰς ἕτερον μεταβολή. 1799, 31.
ἅλλομαι τὸ πηδῶ, ὅτι δασύνεται ἡ λέξις. 145, 38.
ἀλλοπρόσαλλος Ἄρης ἐπιθετικῶς ὁ ἄστατος καὶ ἄλλοτε ἄλλῳ φίλος. 612, 11.
ἄλλος ἀντωνυμικὸν δυσὶ λλ, Ἄλος δὲ πόλις δι' ἑνός. 667, 23.
ἄλλος αὐτός, ὅτι ὁ φίλος τῇ πρὸς τὸν φίλον παραθέσει ἄλλος αὐτός ἐστιν, οὐ μὴν αὐτὸς ἐκεῖνος. 1359, 60.
ἄλλος ὄνομα ὅτι εἰς οὐδὲν δέον ἄρθρῳ συμφέρεται ἐν τῷ, πολ-

ἁμάρτω ὑποτακτικὸν ὅτι ἁμάτω χωρὶς τοῦ ρ̄ ὤφειλε λέγεσθαι, ἵνα τρισὶ γράμμασι λίποιτο τοῦ ἰδίου ὁριστικοῦ, ὡς τὸ μάθω τοῦ μανθάνω, καὶ τὸ λάχω τοῦ λαγχάνω. 1525, 16.

Ἄμαστρις Ἀμάστρεως, οὐκ Ἀμάστριδος. 362, 5.

ἁμάσυκον, μῆλον τὸ ἅμα σύκῳ ἀνθοῦν. 878, 21.

ἁματροχιαὶ αἱ εἰς ταὐτὸ σύνοδοι τῶν τροχῶν. 1309, 10

ἁματροχόων ἢ ὁμοτροχόων, Ὀδυσσ. ο΄, 451. ἤγουν ἀκολουθητικὸς καὶ τρέχων ἐν τῷ συμπορεύεσθαι, ἢ δυνάμενος ἅμα τινὶ τρέχειν. 1788, 36.

ἀμάω ἀμῶ, ὅτι ἐκ τοῦ ἅμα ἐπιῤῥήματος παρῆκται. 1162, 29.

ἀμβατὸς ἀντὶ τοῦ ἀμβατὴ ἤγουν ἀναβαινομένη ἐν τῷ, ἀμβατός ἐστι πόλις, Ἰλιάδ. ζ΄, 434. 653, 27.

ἀμβλήδην ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ ἀναβλητικῶς καὶ προοιμιακῶς ἢ ὁρμητικῶς καὶ ἀθρόως ἐκ τοῦ ἀμβολάδην κατὰ συγκοπήν. 438, 44. 1282, 1. 1406, 2.

ἀμβλίσκειν λέγεται γυνὴ οἱονεὶ ἀναβάλλειν ἐκ τῆς μήτρας τὸ ἔμβρυον. 1406, 3.

ἀμβλὺ λέγεται παρὰ τὸ οἷον ἀναβάλλεσθαι τὴν τομὴν ἀνάπαλιν τοῦ βάλλοντος ὀξέως. 1406, 9.

ἀμβλωθρίδιον βρέφος τὸ ἐν γαστρὶ φθαρὲν βρέφος, τὸ καὶ ἄμβλωμα, τὸ οἷον ἀναβληθὲν ἐκ τῆς μήτρας. 1175, 42. 1406, 3.

ἄμβλωμα, τὸ καὶ ἀμβλωθρίδιον, τὸ οἷον ἀναβληθὲν ἐκ τῆς μήτρας. 1406, 3.

ἀμβλῶσαι τὸ οἷον ἀναβαλεῖν ἐκ τῆς μήτρας τὸ ἔμβρυον. 1406, 3.

ἀμβλῶσαι τὸ φθεῖραι βρέφος ἐν γαστρὶ, καὶ ὅτι ἀμβλωτικοί τινες εἰσὶ βότρυες καὶ οἶνος. 287, 17. 1175, 42.

ἀμβολάδην, ἤγουν ἀναβλητικῶς ἢ ἀναβολικῶς, παρὰ τὸ ἀναβάλλειν, ἑρμηνεία διεξοδική. 1241, 38. 1406, 2.

ἀμβολὰς γῆ λέγεται ἡ ἐν τῷ ὀρύσσεσθαι ἀναβαλλομένη ἤγουν ἄνω ῥιπτομένη, τουτέστιν ὁ ἐξ ὀρυγμοῦ ἀναγόμενος χοῦς. 1241, 42. 1404, 34.

ἀμβολιεργὸς ὁ ἀναπίπτων εἰς ἔργον, παρὰ τὸ ἀναβάλλεσθαι. 241, 32. 1406, 9.

ἀμβροσία, εἶδος ἄνθους, καὶ ἀμβρόσιον τὸ ἀνθηρὸν, καὶ ἀμβροσία μίγμα τι ἐξ ὕδατος καὶ μέλιτος καὶ ἐλαίου, καὶ ὅτι θεῖόν τι βρῶμα ἡ ἀμβροσία ἀλληγορικῶς. 438, 16. 976, 3. 1525, 46.

ἀμβροσία ἐπὶ εὐώδους τινὸς μύρου ἐν τῷ, ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα ἑκάστῳ θῆκε φέρουσα, Ὀδυσσ. δ΄, 445. 1504, 10.

ἀμβροσία ὅτι καὶ ἐπὶ θείου σμήγματος ποιοῦ λαμβάνεται, Ἰλιάδ. ξ΄, 170. 974, 48.

ἀμβροσία ὅτι παρὰ μὲν τοῖς πλείστοις ξηρόν τι βρῶμα νοεῖται, τινὲς δὲ καὶ ὑγράν τινα θείαν τροφὴν ἐνόησαν τὴν ἀμβροσίαν, κατασκευὴ διεξοδικὴ ἐκ ῥητῶν τινῶν συγγραφέων· καὶ ὅτι ἐννεαπλασίως γλυκυτέρα τοῦ μέλιτος ἡ ἀμβροσία, καὶ περὶ τῆς σκευασίας αὐτῆς. 607, 4. 1170, 21. 1632, 56 — 1633, 16.

ἀμβροσία, ἔτι ἐκ τοῦ ᾱ στερητικοῦ καὶ τοῦ βροτὸς σύγκειται ἡ λέξις. 160, 20.

ἀμβροσία, ἄνθος τι, ὃ οἱ μὲν κρίνον, οἱ δὲ ἴον ἑρμηνεύουσι. 1295, 24.

ἀμβροσία νὺξ ἡ γλυκεῖα, ὡς ἡ ἀμβροσία. 172, 37.

ἀμβρόσιαι κάπαι ἐπιθετικῶς λέγονται παρ᾽ Ὁμήρῳ αἱ τῶν θείων ἵππων φάτναι. 721, 63.

ἀμβρόσιος ὕπνος ὁ γλυκὺς, ὡς ἡ ἀμβροσία. 166, 43.

ἄμβωνες, λόφοι ὀρῶν καὶ πᾶσα ὑπεροχὴ καὶ οἷον ὀφρὺς, καὶ ἄμβωνες τὰ χείλη τῶν λοπάδων, καὶ ἄμβων τὸ γυναικεῖον μόριον ὁμωνύμως. 1539, 33. 1636, 50.

ἀμέγαρτος ὁ εὐτελὴς καὶ ἄτεχνος, καὶ ᾧ οὐκ ἄν τις φθονήσειεν, ἐν τῷ, ἀμέγαρτε συβῶτα, Ὀδυσσ. ρ΄, 219. 1817, 28.

ἀμέγαρτος πνοή, Ὀδυσσ. λ΄, 400. ἡ πολλὴ καὶ ἄφθονος, ἢ ἄζηλος καὶ ἀφθόνητος. 1692, 2.

ἀμέγαρτος πόνος ὁ εἰς μέγα αἰρόμενος, ὅ ἐστι πολὺς καὶ μέγας, ἢ ᾧ οὐδεὶς μεγαίρει, ὅ ἐστι φθονεῖ. 250, 5.

ἀμείβειν γόνυ γουνὸς, τὸ κατὰ βραχὺ προποδίζειν καὶ ἠρέμα προϊέναι. 862, 1. 4.

ἀμείβεσθαί τι λέγεται τοὺς ὀδόντας οἷον λόγος ἢ βρῶμα παρ᾽ Ὁμήρῳ ἤγουν παρέρχεσθαι. 1660, 16.

ἀμείβεσθαι λόγοις τὸ ἀποκρίνεσθαι καὶ ἀνταπολογεῖσθαι, καὶ ἀμείβεσθαι ἔργοις τὸ ἀνταποδιδόναι. 55, 36.

ἀμείβεσθαι τὸ ἀνὰ μέρος τι ποιεῖν, οἷον ἐν τῷ, ταρφέ᾽ ἀμειβόμενοι, Ὀδυσσ. θ΄, 379. ἀντὶ τοῦ ἀνὰ μέρος ὀρχούμενοι. 1602, 15.

ἀμείβοντες οἱ κοινῶς λεγόμενοι προσφιλοῦντες, εἰσὶ δὲ ξύλα ὑπανέχονται τὴν στέγην, ἑρμηνεία διεξοδική. 1326, 16. 1327, 1.

ἀμειβῶ ἀμειβοῦς θηλυκὸν παρὰ τὸ ἀμείβω. 1471, 30.

ἀμείρειν ὅτι παρὰ τὸ μείρειν, ὅ ἐστι μερίζειν, λέγεται, ὅθεν τὸ ἀπαμείρειν. 1766, 53.

ἀμέλγω ἐκ τοῦ ἀμέργω τὸ ἐκπιέζω τροπῇ τοῦ ρ̄ εἰς λ̄. 218, 12.

ἀμέλει ἐπίῤῥημα ὅτι ὡς τὰ πολλὰ ἀντὶ τοῦ πάντως λαμβάνεται καὶ δηλοῖ συγκατάθεσιν. 1407, 12.

ἀμελεῖν, ὅτι οὐ μόνον φίλος μὴ ἀμελεῖν φίλου, ἀλλὰ καὶ ἐχθρὸς μὴ ἀμελεῖν ἐχθροῦ λέγεται. 1092, 4.

ἄμεναι ἢ ἄμμεναι ἤγουν κορέσασθαι, παρὰ τὸ ἄω τὸ ἀπαρέμφατον ἄειν καὶ Δωρικῶς ἄεν καὶ ἀέμεναι καὶ συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ̄ ἄμμεναι. 1224, 13.

ἀμενηνοὶ ὄνειροι οἱ μὴ στερεμνίως φαντασιοῦντες τὰ βλεπόμενα. 1878, 4.

ἀμενηνὸς, ἀσθενὴς, παρὰ τὸ μένος καὶ τὸ στερητικὸν ᾱ ἀμενὸς κατ᾽ ἐπένθεσιν τῆς νη συλλαβῆς. 641, 55.

ἀμενήνωσεν, ἀμενηνὸν ἐποίησεν, ἠχρείωσεν. 946, 45.

ἀμέργειν τὸ ἐκπιέζειν καὶ τὸ καρπολογεῖν, καὶ ὅτι μέργειν λέγεται, καὶ ὅτι ἄδηλον ὁπότερον αὐτῶν ἐκ θατέρου γέγονε. 218, 11. 838, 55. 1608, 55.

ἀμέρδειν τὸ ἀφανίζειν καὶ στερίσκειν τοῦ μέρδειν, ὅ ἐστι λάμπειν, ἐν τῷ, τά μοι κατὰ οἶκον ἀκηδέα καπνὸς ἀμέρδει, Ὀδυσσ. τ΄, 18. καὶ τὸ σκοτίζειν ἐν τῷ, ὄσσε δ᾽

λιάδ. ν', 793. διαφόρως ἑρμηνευόμενον. 960, 21.

ἀμοιβὸς χάρις ἢ ἀντίχαρις. 960, 27.

ἀμολγοὶ ῥήτορες λέγονται κατὰ σκῶμμα παρὰ τὸ ἀμέλγειν, ζήτει ἐν τῷ ἀμοργοί. 838, 50. 1608, 57.

ἀμολγεὺς, σκεῦος ποιμενικὸν ἐν ᾧ ἀμέλγουσι, καὶ ὑπὲρ κεφαλῆς τὸν ἀμολγέα πληροῦν ἐν ἴσῳ τῷ ἐπιστέφειν. 1018, 24. 1625, 5.

ἀμολγὸς ἁπλῶς καὶ ἀμολγὸς νυκτὸς κατὰ συνθήκην διαφόρως ἑρμηνευόμενον καὶ ἐτυμολογούμενον διεξοδικῶς. 838, 50. 1018, 10-22.

ἀμολγὸς ὁ πρὸς τῷ τέλει τῆς νυκτὸς καιρὸς καὶ ὁ πρὸς ἑσπέρας παρὰ τὸ ἀμέλγειν, ἐπεὶ κατ' ἀμφοτέρους τοὺς καιροὺς τούτους ἀμέλγονται τὰ θρέμματα. 1255, 6 — 11.

ἀμόργη, πορφύρα κατὰ γλῶσσαν καὶ ἡ τοῦ ἐλαίου ὑποστάθμη, παρὰ τὸ ἀμέργω ἢ ὀμόργω διὰ τὸ τὴν τοῦ ἐλαίου ἀμόργην σπογγισμοῦ δεῖσθαι. 218, 12. 1587, 3.

ἀμοργοὶ πόλεως οἱ ἀμέργοντες, ὅ ἐστιν ἀμέλγοντες καὶ ἐκμυζῶντες, τὰ δημόσια. 838, 50. 1608, 57.

ἀμορφέστατος γυνὴ ἀντὶ τοῦ ἀμορφωτάτη. 1441, 11.

—αμος ληγόντων καθόλου προσῳδία διεξοδικῶς. 1347, 11.

—αμος ληγόντων ὀνομάτων παραγωγή, οἷον ἐκ τοῦ θάλλω θάλος καὶ θάλαμος, καὶ ἐκ τοῦ πλέκω πλόκος καὶ πλόκαμος. 1094, 54

—αμος ληγόντων τινῶν προπαροξυτόνων ἀναλογία, οἷον πλόκος πλόκαμος, ὄρχος ὄρχαμος. 649, 8.

ἀμὸς ἀντὶ τοῦ εἷς ἢ ἀντὶ τοῦ τὶς κατὰ γλῶσσαν. 1383, 52.

ἀμὸς ἀντὶ τοῦ ἡμέτερος κατὰ πρῶτον πρόσωπον. 574, 43.

ἄμοτον τανύεσθαι λέγονται παρ' Ὁμήρῳ ὑποζύγια τινὰ ἅμαξαν ἕλκοντα, ἀντὶ τοῦ εὐτόνως κινεῖσθαι. 1552, 37.

ἄμοτον τὸ πλῆρες καὶ ἀνενδεὲς καὶ μότου μὴ δεόμενον ἐκ μεταφορᾶς τῶν μοτουμένων τραυμάτων, δηλοῖ δὲ τὸ λίαν ἐν τῷ, τῷ σ' ἄμοτον κλαίω, Ἰλιάδ. τ', 300. καὶ τὸ ἀπλήρωτον καὶ πολύ. 459, 13. 1184, 54. 1185, 30. 1316, 42.

ἄμπαλος ὁ ἀνάδασμος καὶ ἐκ δευτέρου πάλος, ὅ ἐστι κλῆρος, ὅτι ἐκ τοῦ ἀνάπαλος συγκέκοπται. 64, 43. 1434, 28.

ἀμπελεὼν τετρασυλλάβως ἐν ἴσῳ τῷ ἀμπελών. 1573, 27.

ἄμπελοι αὐθημερὸν ἀνθοῦσαι καὶ ἄκρατον χορηγοῦσαι, ἱστορία. 917, 36. 42.

ἄμπελος βασιλικὴ λιθοκόλλητος, ἔχουσα καὶ βότρυας ἐκ πολυτελεστάτων ψήφων συγκειμένους, κτῆμα τοῦ Περσῶν βασιλέως. 1484, 10.

ἄμπελος Ἀναχάρσιδος, ἀπόφθεγμα αἰνιγματικὸν περὶ τοῦ φυτοῦ τῶν ἀμπέλων. 1524, 22.

ἄμπελος, ὅτι καὶ Πράμνειός τις ἄμπελος καλεῖται καὶ Θασία καὶ μελίχηρις. 1656, 63.

ἀμπέλων εἴδη, ὅτι ἡ εἰκῆ πεφυτευμένη ἄμπελος ξυστὰς λέγεται, ἡ δὲ κατὰ στοίχους στοιχάς. 1524, 33.

ἀμπελὼν, ἀμπελῶνος, ὅτι καὶ ἀμπελεὼν τετρασυλλάβως λέγεται. 1573, 26.

ἀμπεπαλὼν, ἀνακινήσας, ἀπὸ τοῦ ἔπαλον δευτέρου ἀορίστου ἡ μετοχὴ ὁ παλὼν, καὶ διπλασιασμῷ Ἰωνικῷ ἐν συνθέσει τῆς ἀνὰ προθέσεως κατὰ συγκοπὴν ἀμπεπαλών. 1969, 38.

ἀμπέσχετο ὅτι ἐκ τοῦ ἀμπίσχειν κανονίζεται. 641, 43.

ἀμπέχειν ἐκ τοῦ ἀμφιέχειν κατὰ ἀντιστοιχίαν. 641, 46.

ἀμπεχόνη καὶ ἀμπέχονον ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀμπέχω παρήχθησαν, ὃ ἐκ τοῦ ἀμφιέχω γέγονε τροπῇ τοῦ φ εἰς π. 83, 1. 641, 47. 1560, 44.

ἀμπέχω ὅτι ἐκ τῆς ἀμφὶ προθέσεως καὶ τοῦ ἔχω σύγκειται, τροπῇ τοῦ φ τῆς προθέσεως εἰς π, ὅπερ ἐν τῷ μέλλοντι οὐ τρέπεται, ἀμφέξω γάρ· καὶ ζήτει τὸ ἀμφέξω. 1560, 45. 1856, 26.

ἀμπίσχειν ὅτι παρὰ τὸ ἀμπέχειν λέγεται, ὃ ἐκ τοῦ ἀμφιέχειν γέγονε τροπῇ τοῦ φ εἰς π. 641, 47. 1560, 44.

ἀμπνύνθη, εἰς τὴν προτέραν πνοὴν ἐπανῆλθε. 996, 44.

ἄμπνυσθαι τὸ ἀναπνέειν, ὅ ἐστιν εἰς ἣν εἶχέ τις πνοὴν ἐπανέρχεσθαι. 1280, 38. 1964, 30.

ἄμπρον, σχοινίον ᾧ ἐχρῶντο πάλαι ἀντὶ ῥυμοῦ μέσῳ τεταμένῳ τῶν ἑλκόντων ὑποζυγίων, ὅθεν ἀμπράειν παρὰ Λυκόφρονι. 623, 38.

ἀμπυκάσαι τὸ χαλινῶσαι καὶ τὸ ἀναδῆσαι καὶ στεφανῶσαι. 1280, 54.

ἀμπυκίζειν τὸ τὰς ἐμπροσθίας τρίχας ἀναδεῖν. 1280, 53. 57.

ἀμπυκῖται, διαδήματα, παρὰ τὸ ἀμπυκίζειν, ὃ δηλοῖ τὸ τὰς τρίχας ἀναδεῖν. 1280, 56.

ἄμπυξ ἀρσενικοῦ γένους, διάδημα ποιὸν ἀναδετικὸν τῶν τριχῶν, ὅθεν καὶ χρυσάμπυκες ἵπποι· καὶ ἄμπυξ, χαλινὸς, ἑρμηνεία διεξοδικὴ καὶ ἔκθεσις τῶν ἐκ τοῦ ἄμπυξ παραγομένων καὶ συντιθεμένων, καὶ ἄμπυξ ὁ τροχὸς μεταφορικῶς. 556, 24. 1280, 51 — 58.

ἄμπωτις, ὅτι Ἀττικῶς ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν ἡ λέξις. 1716, 36.

ἄμυγμα ἴσον τῷ ἀμυχὴ, παρὰ τὸ ἀμύσσειν. 567, 32.

ἄμυδις ἀντὶ τοῦ ἅμα ὅτι ψιλοῦται ὡς Αἰολικόν. 732, 30. 806, 49. 1212, 5.

ἀμυδρὸς ὅτι παρὰ τὸ μύδρος λέγεται, καὶ ὅτι ὤφειλε προπαροξύνεσθαι ὡς σύνθετον. 463, 41.

Ἀμυδὼν, ἡ καὶ Ἀβυδὼν, πόλις Παιονίας, ὁ πολίτης Ἀμυδώνιος. 360, 3.

Ἀμυθὰν Ἀμυθᾶνος ἀντὶ τοῦ Ἀμυθάων παρὰ Πινδάρῳ, ὡς Ἀλκμὰν ἀντὶ τοῦ Ἀλκμάων. 1681, 50.

Ἀμύκλαι, μία τῶν τῆς Λακωνικῆς ἑκατὸν πόλεων, ἀπὸ Ἀμύκλαντος υἱοῦ Λακεδαίμονος. 295, 14.

Ἀμυκλαΐδες, εἶδος ὑποδήματος. 295, 18.

Ἀμύκλαιον, πόλις Κρήτης καὶ ὅρμος. 295, 17.

Ἀμύκλας, υἱὸς Λακεδαίμονος, ἀφ' οὗ Ἀμύκλαι πόλις, καὶ κλίνεται Ἀμύκλαντος καὶ τοῦ Ἀμύκλα ἰσοσυλλάβως. 295, 15.

Ἄμυλος, εἶδος πλακοῦντος εὐθρύπτου, περὶ ὃν μύλαι ὀδόντων οὐ πονοῦνται. 1053, 15.

Ἀμυμώνεια ὕδατα ἐν Ἄργει, [illegible] Ποσειδῶν ἀν[illegible] διὰ τὸν Ἀ[illegible] μώνης ἔρωτ[illegible] 461, 4.

ἀμύμων ὁ ἀ[illegible]μητος, ὅτι [illegible] [illegible]ρώποις [illegible] τοῖς θνητοῖς

ἀμφίαλος νῆσος ἐπιθετικῶς ἡ πάντοθεν ἅλα ἔχουσα κατὰ σύλληψιν τῶν τεσσάρων πλευρῶν εἰς δύο. 1572, 25.

Ἀμφιάραος ὁ Ἰοκλέους τοῦ Μελάμποδος ὅτι Ταλαὸν τὸν Βίαντος, ἀνεψιὸν ἑαυτοῦ ὄντα, ἀνελὼν ἐβασίλευσεν Ἀργείων, ὕστερον δὲ ἐξελαθεὶς ὑπὸ Ἀδράστου καὶ φυγὼν εἰς Ἅρμα, κώμην τῆς Βοιωτίας, ἐσώθη, ὅθεν καὶ τὰ ἐκεῖ λουτρὰ Ἀμφιαράου ἐκλήθησαν. 266, 38. 288, 32.

Ἀμφιάραος υἱὸς Ἰοκλέους ὅτι διενεχθεὶς πρὸς τὸν τῆς γυναικὸς Ἐριφύλης θεῖον Ἄδραστον, καὶ καταδιαιτηθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἐπέσκηψε τῷ υἱῷ Ἀλκμαίωνι ἀποκτεῖναι τὴν γυναῖκα Ἐριφύλην, ὃ ποιήσας ἐκεῖνος ὑπὸ τῶν Ἐριννύων ἐτιμωρήθη. 1659, 3.

ἀμφιβαίνειν, λέξις τῶν ἀφ' ἑνὸς πολλὰ σημαινουσῶν, καὶ ὅτι ἀμφιβαίνειν πόνος λέγεταί τινα ἤγουν καταλαβεῖν καὶ περιελθεῖν. 647, 7.

ἀμφιβαίνειν τὸ σκέπειν καὶ ὑπερμαχεῖν παρ' Ὁμήρῳ ὅτι τροπικῶς λέγεται, καὶ ἀμφιβαίνειν τὸ κύκλῳ βαίνειν καὶ περιέχειν, καὶ νέφος ἀμφιβαίνειν ὄρος τι λέγεται ἀντὶ τοῦ περισκέπειν. 33, 8. 588, 15. 1046, 33. 1714, 3.

ἀμφιβαίνειν τὸ σκέπειν καὶ βοηθεῖν συνθέτως μὲν αἰτιατικῇ, διαλελυμένως δὲ δοτικῇ, οἷον, ἀμφὶ δ' ἄρ αὐτῷ βαῖνεν, Ἰλιάδ. έ, 299. 1091, 34.

ἀμφιβάλλειν οὐ μόνον τὸ ἐνδοιάζειν ἤγουν ἀμφὶς, ὅ ἐστιν ἀμφοτέρωθεν, βάλλειν τὸν νοῦν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἑκατέρωθεν βάλλειν, ἔτι δὲ καὶ τὸ περιβάλλειν, ὅ ἐστι κυκλοῦν. 1406, 34.

ἀμφιβάλλειν ἐπὶ τοῦ ἐνδύειν παρ' Ὁμήρῳ ἀεὶ, ἐπὶ δὲ τοῦ διστάζειν οὔ. 1482, 2.

ἀμφιβαλεῖν ἀντὶ τοῦ ἔσω περιλαβεῖν καὶ περικλεῖσαι ἐν τῷ, τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλαμον δέμον, Ὀδυσσ. ψ', 192. 1944, 42.

ἀμφιβαλεῖν μένος ἀντὶ τοῦ συμβαλεῖν καὶ εἰς ἓν συναγαγεῖν. 1125, 53.

ἀμφιβαλεῖν τὸ περιλαβεῖν καὶ περισχεῖν καὶ περιπλακῆναι. 1290, 33. 1823, 24.

ἀμφιβάλλεσθαι ξίφος, περιβάλλεσθαι δὲ ἐσθῆτα παρ' Ὁμήρῳ, κατὰ συνθήκην. 169, 45. 421, 2.

ἀμφιβάλλεσθαι ὅπλα τὸ περιτίθεσθαι, ὅ ἐστιν ὁπλίζεσθαι. 1921, 4.

ἀμφίβασις, βοήθεια ἢ σκέπη, παρὰ τὸ ἀμφιβαίνειν. 588, 15.

ἀμφιβεβηκέναι ἄχος λέγεται τὸν λυπούμενον πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἀμφικαλύπτειν, ὡς ἀπὸ νέφους ἢ δικτύου μετενεχθὲν, καὶ ἀμφιβεβηκέναι τὸ ὑπερμαχεῖν. 1609, 21.

ἀμφίβληστρον ὅτι παρὰ τὸ ἀμφιβάλλειν, ὅ ἐστι κυκλοῦν, λέγεται. 1406, 34.

ἀμφιβολία λόγου ἐκ διαφόρου διαστολῆς, οἷον ἐν τῷ, ἐστὶν ἄξιος, ἢ, ἐστὶ νάξιος. 866, 56. 1170, 34.

ἀμφίβολος ὁ ἀμφοτέρωθεν βαλλόμενος παρὰ Ἀῤῥιανῷ. 1406, 35. 1445, 51.

ἀμφίβραχυς ποὺς μετρικὸς ὅτι ἀνοίκειος ἐστὶ δακτυλικῷ μέτρῳ. 80, 45.

ἀμφιβρότη ἀσπὶς ἐπιθετικῶς ὅτι μόνον τῶν ἐκ τοῦ βροτὸς συγκειμένων οὐκ ἔχει τὸ μ̄ πρὸ τῆς βρο συλλαβῆς. 243, 40. 628, 12.

Ἀμφιγένεια, ἡ καὶ Ἀμφιγένειον οὐδετέρως, πόλις Πελοποννήσου, ὅπου τεκεῖν ἡ Λητὼ τὸν Ἀπόλλωνα μυθεύεται. 297, 23.

ἀμφιγνοεῖν τὸ διχονοεῖν, ὅτι τὸ νοεῖν γνοεῖν μετὰ τοῦ γ̄ λέγεται Αἰολικῶς, ὅθεν τὸ ἀμφιγνοεῖν. 1722, 43.

ἀμφίγυια ἔγχεα τὰ ἑκατέρωθεν γυιῶσαι, ὅ ἐστι βλάψαι, δυνάμενα ὡς ἀμφίστομα, ἢ ἀμφίγυια τὰ ἑκατέρωθεν ἐσιδηρωμένα. 925, 41. 1021, 36.

ἀμφιγυιήεις ὁ ἀμφοτέρους τοὺς πόδας γυιὸς, ὅ ἐστι χωλός. 151, 33. 720, 13.

ἀμφιδάσεια κόρυς ἡ πάντοθεν δασεῖα, καὶ ἀμφιδάσεια αἰγὶς ἐπιθετικῶς, ἀλληγορία καὶ προσῳδία τῆς λέξεως. 1017, 35. 1122, 61.

ἀμφιδεδινῆσθαι λέγεται ὁ κασσίτερος τοῖς γεγανωμένοις σκεύεσιν ἤγουν περικεχύσθαι, καὶ ἀμφιδεδινῆσθαι τῷ ξίφει λέγεται ἡ θήκη, Ὀδυσσ. θ', 405. ἀντὶ τοῦ κύκλῳ περιθέειν, οὐ μέντοι τετορνεῦσθαι κατὰ τὸν κυρίως δῖνον, οὐ γάρ ἐστιν ἐσφαιρῶσθαι ξίφους θήκην κυλινδροειδῶς. 1314, 52. 1604, 57.

ἀμφίδουλος ὁ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων δοῦλος. 1445, 50.

ἀμφίδρομον τεῖχος τὸ ἑκατέρωθεν δρόμον ἔχον, καθ' ὁμοιότητα τοῦ περίδρομον. 653, 58.

ἀμφιδρυφὴς γυνὴ ἡ περιεξεσμένη τοῖς ὄνυξι τὸ πρόσωπον, παρὰ τὸ δρύπτω, ὅ ἐστι ξέω καὶ ἀμύσσω. 325, 11.

ἀμφίδυμοι λιμένες οἱονεὶ δίδυμοι, ὅ ἐστιν ἐξ ἑκατέρου μέρους ἔχοντες εἰσδύσεις, ὅτι ἡ ἀμφὶ τὸ δύο σημαίνει. 166, 34. 1519, 62.

ἀμφιέννυμι, σχηματισμὸς, ζήτει ἐν τῷ ἕννυμι. 57, 37.

ἀμφιέννυσθαι ὕδωρ μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ καθ' ὕδατος δῦναι. 1871, 49.

ἀμφιεννύω, ὅτι παρὰ τὸ ἕω, ὅ ἐστιν ἐνδύω, πλεονασμῷ τοῦ ν̄ γίνεται ἕνω καὶ ἐνύω, ὅθεν τὸ ἀμφιεννύω, ζήτει ἐν τῷ ἕννυμι. 57, 37. 1292, 24.

ἀμφιέπειν τὸ ἐνεργεῖν λόγοις παρὰ τὸ ἕπω τὸ λέγω, ἢ σωματικαῖς κινήσεσι παρὰ τὸ ἕπω τὸ ἀκολουθῶ. 1376, 38.

ἀμφιέπειν τὸ κυκλοῦν ἢ τὸ βλαπτικῶς ἐνεργεῖν ἐν τῷ, εἰνάετες γάρ σφι κακὰ ῥάπτομεν ἀμφιέποντες, Ὀδυσσ. γ', 118. 1459, 56.

ἀμφιετεὶ ἐπίῤῥημα ὅτι παρὰ τὸ ἀμφιετίζεσθαι, ὅ ἐστι κατ' ἔτος περιέρχεσθαι, λέγεται. 1385, 1.

Ἀμφιετίδης, μωρός τις οὕτω καλούμενος. 1669, 51.

ἀμφιετίζεσθαι τὸ κατ' ἔτος περιέρχεσθαι, ὅθεν καὶ ἀμφιετεὶ ἐπίῤῥημα. 1384, 64.

ἀμφιζάνειν χιτῶνι τέφρα λέγεται παρ' Ὁμήρῳ ἤγουν παραμόνως ἐγκάθησθαι. 1129, 26.

ἀμφιθαλὴς παῖς ὁ ἀμφοτέρωθεν θάλλων, ἤγουν ᾧ ἄμφω οἱ γονεῖς περίεισιν. 1283, 1. 1445, 51.

Ἀμφιθέα, γυνὴ Αὐτολύκου, μάμμη δὲ πρὸς μητρὸς Ὀδυσσέως. 1870, 18.

ἀμφίθετος φιάλη, διαφόρως ἑρμηνευόμενον δυεξοδικώτατα, Ἰ-

ἀναπαίω τὸ ἀντικρούω. 587, 18.
ἀναπαλαίειν τὸ ἐκ δευτέρου παλαίειν. 250, 41. 1064, 13.
ἀναπάλλεσθαι ἐπὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐν τῷ, ὡς εἰδ', ὧς ἀνέπαλτο, Ἰλιάδ. υ', 424. καὶ ἀναπάλλεσθαι ἐπὶ ἵππου ὀρθοῦ στάντος διὰ πτυρμόν. 1215, 19.
ἀναπατεῖν, ἄνω που οἰκήματος ἀργοῦντα κεῖσθαι, ὅτι παρὰ τὸν πάτον λέγεται. 636, 64.
ἀναπεμπάζειν τὸ ἀναμετρεῖν καὶ ἀναλογίζεσθαι παρὰ τὸ πεμπάζειν, ὃ δηλοῖ τὸ κατὰ πεντάδας μετρεῖν. 135, 42.
ἀναπεπταμέναι θύραι, ὅ ἐστιν ἀνεῳγμέναι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὀρνιθείων πτερύγων. 895, 50.
ἀνάπηρος ὁ πεπηρωμένος ὅτι κατὰ ἀναίρεσιν στερήσεως λέγεται, παραγωγὴ καὶ σχηματισμός. 985, 19.
ἀναπιδύειν λέγεται ὕδωρ, ὅ ἐστιν ἀναβλύζειν. 1095, 17.
ἀναπίπτειν πῇ μὲν τὸ ἀθυμεῖν, πῇ δὲ τὸ ἀνακλᾶσθαι κατὰ τοὺς ἐρέσσοντας. 1641, 6.
ἀναπλῆσαι οἶτον, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ τελευτῆσαι. 696, 21. 842, 36.
ἀναπλῆσαι τὸ ἐντελῶς καὶ κατὰ τὸ πλῆρες τὶ ποιῆσαι. 1742, 39.
ἀναπλῆσαι τὸ πάλιν καὶ πάλιν ἤγουν πολλάκις πληρῶσαι. 1009, 17.
ἀναπλήσσειν ἄλγεα λέγεται παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ πληρέστατα παθεῖν. 1542, 17.
ἀνάπλους ὅτι ἀντίκειται τῷ κατάπλους. 1408, 34.
ἀναπνεῖν παρ' Ὁμήρῳ τὸ ἐκ λειποθυμίας τὴν πνοὴν ἀναλαμβάνειν. 847, 33. 1044, 46.
ἀνάποινον ὅτι ἐπιῤῥηματικῶς κεῖται κατά τινας ἐν τῷ, ἀπριάτην, ἀνάποινον, Ἰλιάδ. α', 99. 56, 38.
ἀναπόμπιμα δῶρα τὰ δυσαρεστηθέντα καὶ διὰ τοῦτο ἀναπεμφθέντα. 757, 17.
ἀναπρήσας δάκρυα παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἀναπεράσας διὰ τοῦ ἐγκεφάλου καὶ σὺν ὁρμῇ ἐξαγαγὼν καὶ οἷον ἐκφυσήσας, παρὰ τὸ πρήθω, ὃ δηλοῖ τὸ φυσῶ. 761, 35. 1433, 30.

ἀνάπτειν τὸ ἐκδεῖν καὶ ἀναθεῖναι καὶ ἐξαρτᾶν. 1467, 36.
ἀναπτύξαι χεῖρας τὸ εἰς εὐχὴν ἐξαπλῶσαι. 505, 9.
ἀναπτυχαὶ ἡλίου λέγονται παρὰ τὸ ἀναπτύσσειν τὰ ἐν σκότῳ, ὅ ἐστιν ἐξαπλοῦν καὶ δηλοποιεῖν. 679, 49.
ἀνάπυστον τὸ ἀκουστὸν καὶ φανερὸν ὅτι ἐκ τοῦ ἀάπυστον γέγονεν ἐπενθέσει τοῦ ν, ἑρμηνεία διεξοδική. 985, 19. 1684, 35.
ἀναρπάζειν, ὅτι ἡ ἀνὰ τὴν ἄνω τοπικὴν σχέσιν ὑπαγορεύει. 776, 53.
ἀναῤῥῆξαι τεῖχος καὶ ζυγὴν καὶ ἀναῤῥῆξαι γαστέρα τινὸς ξίφει τὸ διασχίσαι καὶ διαστῆσαι. 691, 30. 1196, 8.
ἀναῤῥίπτειν ὅτι καὶ ἀναῤῥιπτεῖν περισπωμένως λέγεται, καὶ ἀναῤῥίπτειν ἅλα πηδῷ, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ κωπηλατεῖν, ὃ καὶ καταμόνας ἀναῤῥίπτειν ἐλλιπῶς λέγεται ἐν τῷ, οἱ δ' ἅμα πάντες ἀνέῤῥιψαν δείσαντες ὄλεθρον, Ὀδυσσ. κ', 130. 1582, 22. 1651, 17.
ἀναῤῥιχᾶσθαι ὅτι παρὰ τὸν ἄῤῥιχον δοκεῖ λέγεσθαι, ὃ δηλοῖ κόφινον, ᾧ σταφυλαὶ συγκομίζονται. 1533, 59.
ἀναῤῥόη, ἅτι παραλόγως βαρύνεται ἡ λέξις. 992, 57.
ἀναῤῥοιβδεῖν ὕδωρ λέγεται ἡ Χάρυβδις παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἀνακοντίζειν ἢ μᾶλλον ἀναφορεῖν καὶ καταπίνειν, καὶ ὅτι πῇ μὲν δυσὶ ρ, πῇ δὲ δι' ἑνὸς γράφεται, καὶ ὅτι τὸ ἀναροιβδεῖν καταμόνας ἀτελῶς λέγεται. 1716, 51. 56. 1719, 42. 1729, 56.
ἀνάῤῥουν χωρεῖν ὅτι ἀντίκειται τῷ κατὰ ῥοῦν φέρεσθαι, καὶ ὅτι παροιμιακῶς λέγεται ἐπὶ τῶν ἐξ εὐτυχίας μεταβληθέντων εἰς τὸ ἀνάπαλιν. 1759, 64.
ἀναῤῥύειν τὸ θύειν, καὶ ἀνάῤῥυσις ἡ θυσία. 250, 16. 1159, 56.
ἀνάῤῥυσις ἡ θυσία, καὶ ἀναῤῥύειν τὸ θύειν. 250, 16. 1159, 56.
ἀνάρσιοι οἱ δυσμενεῖς παρὰ τὸ μὴ εἶναι αὐτοὺς ἄρσασθαι, ὅ ἐστι φιλιωθῆναι ἀλλήλους. 1354, 59. 1664, 39.
ἄναρχος, ἀβασίλευτος. 323, 23.
ἀνασειράζειν ἵππον, τὸ καὶ ἀναχαιτίζειν. 700, 47.

ἀνασεισίφαλλοι, ἑταῖραι αἱ ἀνασείουσαι τὸν φάλητα, ὅ ἐστι τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον. 1329, 33. 1413, 37.
ἀνασκολοπίζειν τὸ ἀνασταυροῦν, ἐπεὶ καὶ σκόλοπες οἱ σταυροί. 892, 45. 1136, 57. 1358, 56.
ἀνασπᾶν φυτὸν, κυρίως, καὶ ἀνασπᾶν δὲ τὰς ὀφρῦς, μεταφορικῶς ἐπὶ ἀλαζονείας. 679, 61.
ἀνάσσειν δοτικῇ ὡς ἐπιτοπλεῖστον, ἐνίοτε δὲ γενικῇ ἐλλιπῶς τοῦ ἕνεκα, οἷον ἐν τῷ, ὡς ὄφελες τιμῆς ἀπονήμενος, ἧς περ ἄνασσες, Ὀδυσσ. ω', 30. 77, 12. 312, 3. 1952, 41.
ἀνάστατοι, πλακοῦντες τινὲς οὕτω καλούμενοι. 1165, 10.
ἀναστείχειν λέγεται ὁ ἥλιος διὰ τὴν κατὰ στοῖχον, ὅ ἐστι κατὰ τάξιν, πορείαν αὐτοῦ. 1671, 46. 52.
ἀναστέλλειν τὸν τόνον λέγονται λέξεις τινὲς ἤγουν ἀναβιβάζειν ἐν τῇ συνθέσει, οἷον οἶδα σύνοιδα. 1600, 27.
ἀναστενάχειν τὸ ἄνω τὸν στεναγμὸν ὑψοῦν ἢ τὸ πάλιν ἐξ ὑπαρχῆς καὶ πολλάκις στενάζειν. 1146, 29. 1295, 56.
ἀναστῆσαι καθεύδοντα τὸ ἀνεγεῖραι, καὶ ἀναστῆσαι νεκρὸν ὁμοίως, καὶ ἀναστῆσαι ἀντὶ τοῦ μετοικίσαι ἐν τῷ, ἔνθεν ἀναστήσας ἄγε Ναυσίθοος θεοειδής, Ὀδυσσ. ζ', 7. ἁπλῶς δὲ τὸ ἀναστατῶσαι. 1549, 24.
ἀναστροφὴ συνθέτων ὀνομάτων, οἷον δακέθυμος ἐκ τοῦ θυ[illegible]κής. 1590, 43.
ἀναστροφῆς διηγηματικ[illegible]δειγμα. 1367, 31.
ἀναστροφῆς προθέσε[illegible]δείγματα πολλά. 52, [illegible] 369, 34.
ἀνασφάλλειν τὸ [illegible] καὶ ὀρθοῦσθαι ἀπὸ [illegible]πτώματος. 583, 17 [illegible] 1410, 23.
ἀνασφῆλαι, ἐκ νόσου [illegible]τος ἀναστῆναι. 623, 29 [illegible]
ἀνασχέθειν ἐν ἴσῳ τῷ [illegible] ἐστιν αἴρειν. 818, 29.
ἀνασχεῖν ἀντὶ τοῦ ἀναφαν[illegible] διαπερᾶσαι ἐν τῷ, διὰ δ' [illegible]

ἀνοψία, ἡ τῶν ὄψων ἀπορία, ὅτι ἀντίκειται τῇ εὐοψίᾳ. 867, 57.

ἀνσχεθέειν, ἀνασχεῖν, ἀναδῦναι, ἀνελθεῖν, ἐν τῷ, οὐδὲ δυνάσθη αἶψα μάλ' ἀνσχεθέειν μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθείς, Ὀδυσσ. ε', 320. ἢ ἀντισχεθέειν ἀντὶ τοῦ ἀντισχεῖν καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀνσχεθέειν. 1538, 60.

ἀνσχετὸν ὅτι ἐκ τοῦ ἀνασχετὸν συγκέκοπται. 1434, 27.

ἄντα μάχεσθαι τὸ ἀντιμάχεσθαι, καὶ ἄντα ἵστασθαι τὸ ἀνθίστασθαι. 1198, 44.

ἄντα, τὸ ἀντικρὺ καὶ ἐξ ἐναντίας, ὅτι ἐκ τοῦ ἄντην γέγονεν, ὡς ἐκ τοῦ κρύβδην τὸ κρύβδα. 59, 2. 306, 27. 1197, 34.

ἄντα παρειῶν σχέσθαι κρήδεμνον λέγεται ἡ Πηνελόπη, Ὀδυσσ. α', 334. ἤγουν καλύψασθαι τῷ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κρηδέμνῳ τὰς παρειάς. 1420, 58. 1421, 12.

—νται λήγοντα τρίτα πρόσωπα παρακειμένων ἑνικὰ, ἀπὸ θεμάτων διὰ τοῦ αινω φυσικῶς ἔχοντα τὸ ν̄ καὶ ὁμοφωνοῦντα τοῖς ἰδίοις τρίτοις τῶν πληθυντικῶν, οἷον πέφανται, ἐξήρανται, μεμίανται. 189, 23. 1055, 8.

Ἀνταῖος ὅτι ἀφ' ἧς εἶχε δεξιότητος περὶ τὸ καταβάλλειν τοὺς ἀντιπαλαίοντας Γῆς υἱὸς γεγονέναι μεμύθευται. 1700, 1.

ἀντᾶν μάχης λέγεται παρ' Ὁμήρῳ ὁ εὑρὼν τὸν ἀντιμαχούμενον. 671, 39.

ἀντᾶν γενικῇ ἐν ἴσῳ τῷ ἐπιτυχεῖν ἢ ἄντην γενέσθαι, ὅ ἐστιν ἀντίον ἐλθεῖν παρ' Ὁμήρῳ. 673, 7. 1456, 37.

ἀνταπόδοσις, ὅτι ἐπὶ τῶν κακὸν ἀντὶ κακοῦ ἀποδιδόντων παροιμιάζεται τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο, τοῦτό τοι ἀντὶ ποδὸς ξεινήιον, Ὀδυσσ. χ', 290. 1926, 62.

ἀνταποδοτικὰ χωρὶς ἀναφορικῶν ὅτι ἐπίτασιν ὑπαγορεύει ποιότητός τινος ἢ ποσότητος, οἷον ἐν τῷ, ἡ τοιόσδε ἐὼν γυναῖκα εὐειδέ' ἀνῆγες, Ἰλιάδ. γ', 46. 382, 9.

ἀντάω ἀντῶ ἀντήσω, γενικῇ τὸ ἄντην γίνομαι ἐν τῷ, ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, Ἰλιάδ. π', 423. καὶ ἐν τῷ, ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς, παρ' Ὁμήρῳ. 1068, 36.

ἀντερείδειν τὸ ἀντωθεῖν καὶ ἀντιβαίνειν. 1094, 34.

ἄντεσθαι τινὶ παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ συμμῖξαι. 1038, 42.

ἀντέσθην τρίτον πρόσωπον τῶν δυϊκῶν ἀπὸ τοῦ ἄντομαι βαρυτόνου, ἀντήσθην δὲ ἀπὸ τοῦ ἀντῶ περισπωμένου. 662, 26.

ἀντήλια, τὰ καὶ παρώπια, καὶ ἀντήλιος, ἀντὶ τοῦ παρήλιος, ὅτι ὤφειλον ἀνθήλια λέγεσθαι καὶ ἀνθήλιος διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ἥλιος δασεῖαν, Ἰωνικῶς δὲ οὕτω λέγεται. 83, 3. 1562, 38.

ἀντήλια τὰ χάριν σκιᾶς προβεβλημένα τῶν προσώπων τοῖς ἡλιαζομένοις. 1281, 3.

ἀντήλιον, τὸ καὶ παρώπιον, δέρμα περὶ τὰς ὄψεις τῶν ἵππων τιθέμενον. 914, 44.

ἄντην ἀντὶ τοῦ ἄντικρυς καὶ κατενώπιον ἢ ἀντὶ τοῦ αὐτόχρημα ἐν τῷ, ὁμοιωθήμεναι ἄντην, παρ' Ὁμήρῳ. 78, 22. 1430, 29. 1460, 14. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἄντην τὸ ἀνκρὺ καὶ κατὰ πρόσωπον. 795, 60. καὶ τὸ φανερῶς παρ' Ὁμήρῳ. 1915, 25.

ἄντην εἰσιδεῖν, παρ' Ὁμήρῳ τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον ἀντωπῆσαι. 1169, 15.

Ἀντήνωρ, Τρωικὸς ῥήτωρ, ὅτι ἐκ τοῦ ἀντὶ καὶ τοῦ ἀνὴρ σύγκειται ἡ λέξις. 635, 56. 1301, 35.

ἀντήρεις ἀντήρειδος, ἢ ἀντήρις διὰ τοῦ ῑ, ὅτι ἀντήρειδες εἰσὶν ἃς Ὅμηρος στήλας προβλῆτας λέγει Ἰλιάδ. μ', 359. καὶ ἀντήρις ἡ μεσόδμη. 903, 48. 52.

ἀντήρης πληγὴ, ἣν τις ἐρείσας τὸ βέλος ἐνέτριψε. 1094, 34.

ἀντῆσαι ἀντὶ τοῦ τυχεῖν ἐν τῷ, ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς, παρ' Ὁμήρῳ, ὅ ἐστι περίφρασις τοῦ ἰδεῖν. 1811, 46.

—αντι λήγοντα τρίτα πρόσωπα πληθυντικὰ ἐνεστώτων τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων Δωρικῶς ἐσχηματισμένα, οἷον βοῶντι ἀντὶ τοῦ βοῶσι. 1557, 39.

ἀντὶ πρόθεσις ὅτι ἰσότητα σημαίνει ἐν τῷ ἀντιφερίζειν, ὃ καὶ ἰσοφαρίζειν λέγεται. 156, 10.

ἀντὶ γυναικὸς τετύχθαι, παρ' Ὁμήρῳ τὸ γυναικὶ ἐξισωθῆναι τὰ πολεμικά. 705, 5.

ἀντιᾶν ῥῆμα καὶ ἀντίος ὄνομα ὅτι παρὰ τὴν ἀντὶ πρόθεσιν λέγονται. 31, 13. 75, 9.

ἀντιᾶν τὸ συναντᾶν συνήθως καὶ τὸ ἀπολαύειν ἐν τῷ, ἀντιόων ἑκατόμβης, καὶ τὸ ἐπιμελείας ἄξιοῦν ἐν τῷ, ἐμὸν λέχος ἀντιόωσα, καὶ τὸ μετέχειν ἢ ἄντην γίνεσθαι ἐν τῷ, ἔρχεται οὗ παιδὸς τεθνειῶτος ἀντιόωσα, Ὀδυσσ. ω', 56. καὶ, ἀντιᾶν ὀνήσιος, ἀντὶ τοῦ ὄνασθαι περιφραστικῶς, Ὀδυσσ. φ', 402. 629, 1. 1913, 53. 1954, 9.

ἀντιάνειραι αἱ Ἀμαζόνες ἐπιθετικῶς, αἱ τοῖς ἀνδράσιν ἐναντιούμεναι ἢ ἐξισούμεναι. 403, 14. 635, 54.

ἀντιάω ἀντιῶ, ὅτι φύσει μὲν τῆς δευτέρας ἐστὶ τῶν περισπωμένων, ἐνίοτε δὲ ἀντιόω λεγόμενον ἔμφασιν ἔχει τριτοζύγου, οὐκ ἔστι δέ· ζήτει τὸ ἀντιόω. 30, 40.

ἀντιβάλλειν ἐν ἴσῳ τῷ ἀντιτιθέναι. 1406, 26.

ἀντίβια ἔπη τὰ ἐναντιοδύναμα. 108, 3.

ἀντιβολεῖν τὸ ἐπιτυχεῖν καὶ συναντᾶν παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον τὸ παρακαλεῖν καὶ ἱκετεῦσαι, διαφόρως ἐτυμολογούμενον καὶ συντασσόμενον. 481, 15. 669, 24. 1211, 2. 1654, 60. 1911, 7.

ἀντιβολῆσαι μάχης, τὸ ἄντην βαλεῖν, ὅ ἐστιν ἐπιτυχεῖν, γενικῇ· ἀντιβολῆσαι δὲ τινὶ, ὅ ἐστι συναντῆσαι, δοτικῇ. 907, 47. 929, 46.

ἀντιβολία ἡ δέησις. 1406, 27.

ἀντιβολῶ τὸ συναντῶ καὶ τὸ παρακαλῶ, ζήτει ἐν τῷ ἀντιβολεῖν. 1405, 4.

ἀντίθεος ἀντὶ τοῦ ἰσόθεος, καὶ ὅτι παρ' Ὁμήρῳ ἀντίθεοι οἱ τῆς Πηνελόπης μνηστῆρες διὰ τὸ γένος ἢ τὸ κάλλος λέγονται, καὶ ὅτι καὶ διὰ πλοῦτον ἢ ἀνδρίαν ἀντίθεός τις λέγεται. 635, 7. 1749, 3.

ἀντιθέτου σχήματος παράδειγμα. 154, 35. 731, 25.

Ἀντίκλεια Αὐτολύκου θυγάτηρ, μήτηρ δὲ Ὀδυσσέως. 1673, 61.

Ἄντυλλα, πόλις εἰς ζώνας βασιλικῶν γυναικῶν φόρον τελοῦσα, ἱστορία. 258, 37.

ἄντυξ ἕρματος καὶ ἀσπίδος καὶ οὐρανοῦ καὶ κιθάρας κατὰ συνθήκην. 599, 20. 628, 24.

ἄντω καὶ ἄντομαι κατὰ τὴν τρίτην τῶν βαρυτόνων παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ἀντῶ περισπωμένως, οὐ μέλλων ἀντήσω, καὶ ὅτι τοῦ ἄντω οὐχ' εὕρηται μέλλων, καὶ ὅτι συνήθως δοτικῇ συντάσσονται τὰ τοιαῦτα ῥήματα, ἐνίοτε δὲ γενικῇ, οἷον ἐν τῷ, ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, Ἰλιάδ. π', 423. 454, 26. 721, 9. 764, 27. 1087, 6.

ἀντωμοσία, δίκη ἀντωμοσμένη, τουτέστιν ἡ τῶν ἀντιδίκων διωμοσία, τοῦ μὲν κατηγόρου τὸ δικαίως ἐγκαλεῖν, τοῦ δὲ φεύγοντος τὸ ἀδίκως ἐγκαλεῖσθαι. 1660, 48.

ἀντωνυμίαι δύο ταυτόσημοι ἐκ παραλλήλου κείμεναι ἀντὶ συνθέτου μιᾶς παρ' Ὁμήρῳ καὶ τοῖς Ἀττικοῖς, παρ' οἷς οὐκ ἔστι χρῆσις τῶν συνθέτων ἀντωνυμιῶν, οἷον σφῶν αὐτῶν ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶν. 103, 21. 921, 8.

ἀντωνυμίαι ὅτι ἀντὶ κυρίων ὀνομάτων τίθενται πρὸς τὸ μὴ ἐπαναφέρειν τὸ αὐτὸ ὄνομα, καὶ ὅτι καὶ δι' ἄγνοιαν τοῦ κυρίου ἀντωνυμίαις χρώμεθα ἐνίοτε. 39, 25. 1136, 25.

ἀντωνυμίαι πρωτότυποι ὅτι οὐ φιλοῦσιν ὑπερβαίνειν τὴν δισυλλαβίαν. 966, 33.

ἀντωνυμίαι σύνθετοι, ὅτι οὐχ' εὑρίσκονται παρ' Ὁμήρῳ σύνθετοι ἀντωνυμίαι, ἀλλ' ἐν διαλύσει. 921, 8.

ἀντωνυμίαι ἀντὶ ἐπιῤῥημάτων κατ' ἐναλλαγήν, οἷον ταύτῃ ἀντὶ τοῦ οὕτω. 44, 31. 44, 35.

ἀντωνυμιῶν πρωτοτύπων γενικαὶ κατὰ τέσσαρα πάθη κινούμεναι, διάλυσιν, συναίρεσιν, ἐπένθεσιν καὶ παραγωγήν, οἷον ἐμέο ἐμεῦ ἐμεῖο ἐμέθεν, καὶ ὅτι ἀναλογώτερον τὸ ἐμεῖο σεῖο εἷο τοῦ ἐμέο σέο ἕο. 13, 9. 32, 40.

ἀντωπῆσαι τὸ ἄντην εἰσιδεῖν. 1169, 15.

ἀνύειν τὸ σπεύδειν καὶ τὸ τελειοῦν καὶ τὸ θανατοῦν ἐν τῷ, ἢ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας, Ἰλιάδ. λ', 365. 763, 32. 1213, 56. 1478, 5.

ἀνίειν τι λέγεται ἡ φλὸξ παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἀναλίσκειν. 1954, 15.

ἀνύπηνος ὅτι παρὰ τὴν ὑπήνην λέγεται, ὡς παρὰ τὴν ἥβην ὁ ἄνηβος. 1353, 47.

ἀνίποιστος ὅτι ἐκ τοῦ οἰστὸς σύγκειται, ὃ παρὰ τὸ οἴω, ὅ ἐστι κομίζω, λέγεται. 1902, 36.

ἀνυπόστατος, ὅτι ὁμώνυμος ἡ φωνὴ διαφόρως ἐτυμολογουμένη. 1093, 7.

ἀνυπόστατον πρᾶγμα καὶ ἀνυπόστατος ἄνθρωπος καὶ ἀνυπόστατος θυμὸς ἐπιθετικῶς. 743, 54. 744, 9.

Ἄνυτος κύριον ὅτι ἐκ τοῦ ἀνυτὸς ἐπιθέτου δοκεῖ λέγεσθαι, καὶ ὅτι πρὸς διάφορον σημασίαν προπαροξύνεται. 384, 5. 1796, 2.

ἀνύω Ὅμηρος, ἀνύτω δὲ οἱ μεθ' Ὅμηρον. 1216, 61. 64.

ἀνύω ὅτι παρὰ τὸ ἄνω, ὅ ἐστι τελειῶ, παρῆκται. 802, 26. 1153, 51. 1784, 39.

—ανω λήγοντα ῥήματα ἐξ ὑποτακτικῶν γενόμενα ὅτι τρισὶ γράμμασιν ὑπερβάλλει τὰ ἐξ ὧν γεγόνασιν ὑποτακτικά, οἷον ἐὰν λάχω λαγχάνω, ἐὰν μάθω μανθάνω, ἐὰν ἐρύγω ἐρυγγάνω· καὶ ἀντιστρόφως, ὅτι τὰ τῶν διὰ τοῦ ανω ῥημάτων ὑποτακτικὰ τρισὶ γράμμασι καὶ αὐτὰ θέλει λείπεσθαι τῶν συστοίχων ὁριστικῶν. 1525, 13.

—ανω λήγοντα ῥήματα ὅτι μέχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνονται. 1473, 34.

—ανω λήγοντα ῥήματα ὅτι συνήθως μὲν βραχυπαραληκτοῦσιν, ἐνίοτε δὲ ἐκτείνουσι τὴν παραλήγουσαν διὰ μέτρου χρείαν, οἷον φθάνω καὶ ἱκάνω. 1236, 7. 1434, 21. 1740, 2.

—ανω λήγοντα ῥήματα ἀπὸ ληγόντων εἰς αινω ἀποβολῇ τοῦ ῑ γενόμενα, οἷον οἰδάνω ἀπὸ τοῦ οἰδαίνω. 774, 47.

—ανω λήγοντα ῥήματα ἐκ πλεονασμοῦ ἔχοντα τὸ ν πρὸ τοῦ τῷ ᾱ συλλαβιζομένου συμφώνου, οἷον θιγγάνω, λαγχάνω. 1382, 36.

—ανω λήγοντα ῥήματα ἐκ δισυλλάβων τῷ η παραληγόντων γενόμενα συστολῇ τοῦ η καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, οἷον λήθω λαμβάνω, μήθω μανθάνω, ἢ ἐξ ὑποτακτικῶν, οἷον ἐὰν λάβω λαμβάνω, ὁμοίως τῷ ἐὰν φύγω φυγγάνω, καὶ ἐὰν ἐρύγω ἐρυγγάνω. 28, 43 — 29, 5.

ἄνω ῥῆμα προϋπάρχον τοῦ ἀνύω. 1434, 17.

ἄνω ἐπίῤῥημα ὅτι παρὰ τὴν ἀνὰ πρόθεσιν λέγεται. 166, 30.

ἄνωγα ὅτι μέσος ἐστὶ παρακείμενος τοῦ ἀνώγω ῥήματος. 1808, 26.

ἄνωγε προπαροξυτόνως καὶ ἠνώγει, ἤγουν ἐκέλευεν, ἀπὸ τοῦ ἀνώγω, ἀνῷγε δὲ προπερισπωμένως ἀντὶ τοῦ ἤνοιγεν ἀπὸ τοῦ ἀνοίγω. 619, 20. 974, 46.

ἀνώγειν ἀντὶ τοῦ ἱκετεύειν ἢ ἁπλῶς λέγειν ἐν τῷ, οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι Δαρδανίδης Πρίαμος, Ἰλιάδ. χ', 351. 1273, 39.

ἀνώγω παρὰ τὸ ἄνω, ὅ ἐστι τελειῶ, ὅθεν καὶ τὸ ἀνύω. 1784, 39.

ἀνώιστος, ἀνέλπιστος, ἐκ τοῦ νοῶ ἢ τοῦ οἴω ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω, καὶ ἀνωιστὶ ἐπίῤῥημα, ὃ δηλοῖ τὸ ὡς οὐκ ἄν τις οἴσαιτο. 1222, 21. 1486, 39

ἀνώνυμος ὁ μὴ ἔχων κύριον ὄνομα, ὅ ἐστι κλῆσιν, καὶ ὅτι ἔθνος τι ἦν, ἐν ᾧ οὐδεὶς κυρίῳ ἐκαλεῖτο ὀνόματι, καὶ ἀνώνυμος ὁ ἀκλεὴς καὶ μὴ ὀνομαστός. 1609, 61. 1610, 6.

ἀνώξω, ἤγουν κελεύσω, Ὀδυσσ. κ', 404. ἀπὸ τοῦ ἀνώγω θέματος. 1806, 9.

ἀνώσαντες, ἀνωθήσαντες. 1790, 58.

ἄνωχθι, προστακτικὸν μεταπεπλασμένον ἐκ τοῦ ἄνωγε. 33, 4. 58, 44. 790, 16.

—αξ λήγοντα ὑποκοριστικά, οἷον νέος νέαξ, λίθος λίθαξ, σκύλος σκύλαξ. 1091, 54. 1540, 53.

—αξ λήγοντα ὑποκοριστικὰ ὀνόματα ἰχθύων, οἷον θύνναξ ἀντὶ τοῦ θύννος καὶ ὄρφαξ ἀντὶ τοῦ ὀρφώς. 1720, 50. 60.

—αξ λήγοντα ἐπιῤῥήματα ἀπὸ μελλόν-

ἀπαίνυσθαι τὸ ἀφαιρεῖσθαι. 1032, 35.
ἀπαιόλη ἡ ἀπάτη, καὶ ἀπαιόλημα τὸ ἀποπλάνημα, παρὰ τὸ αἰόλλω. 352, 33.
Ἀπαισὸς, ἡ καὶ Παισὸς χωρὶς τοῦ ἀρκτικοῦ ᾱ, πόλις καὶ ποταμὸς μεταξὺ Φαρίου καὶ Λαμψάκου, ἱστορία. 356, 2.
ἀπάλαμνος, ἄναλκις καὶ ὁ ἄπειρος καὶ ἄτεχνος καὶ μὴ ἔχων παλαμᾶσθαι, ὅ ἐστι μηχανᾶσθαι. 174, 2. 585, 46.
ἀπαλθήσεσθαι, θεραπευθήσεσθαι. 720, 17.
ἁπαλὸν ὅτι παρὰ τὴν ἁφὴν λέγεται, καὶ ἁπαλὸν ἦτορ καὶ ἁπαλαὶ φρένες ἐπιθετικῶς, καὶ ἁπαλὸν κέρας τὸ αἰδοῖον μεταφορικῶς. 834, 61. 851, 53.
ἁπαλὸς αὐχὴν, τὰ περὶ τὴν λαυκανίαν ἀνωτέρω τῆς κλειδὸς ἔνθεν καὶ ἔνθεν μέρη, καὶ ὅτι οὐχ' ὡς ἁπλῶς τοιοῦτος, ἀλλὰ κατά τι τοιοῦτος οὕτω λέγεται. 1271, 60. 1917, 22.
ἁπαλὸς οἶνος, ὅτι καὶ οἴνοις τισὶν ἐπιτίθεται τὸ ἁπαλόν. 871, 30.
ἁπαλοτρεφὴς σίαλος ὁ ἐν οἴκῳ τρόφιμος χοῖρος πρὸς διαστολὴν τῶν σιάγρων. 1241, 37.
Ἀπάμεια, πόλις περὶ τὸν Κιανὸν κόλπον καὶ ἑτέρα τῆς Συρίας, καὶ ὅτι οὕτω μετωνομάσθη ἡ πρότερον Μύρλεια. 363, 34 449, 31.
ἀπαμείρειν, ζήτει ἐν τῷ ἀμείρειν. 1766, 53.
ἀπαμείρεται ἀντὶ τοῦ μερίζει, ἀπὸ τοῦ μείρω. 947, 16.
ἀπαμείρεται παρ' Ἡσιόδῳ ἔργ. 576. ὅτι ἐκ τοῦ ἀπομείρεται γέγονε τροπῇ τοῦ ο̄ εἰς ᾱ. 1243, 23.
ἀπαμύνειν ἴσον τῷ ἀμύνειν παρελκούσης τῆς προθέσεως. 775, 34.
ἀπαμύνεσθαι ὅτι ἀργὴν ἔχει τὴν πρόθεσιν. 343, 36.
ἅπαν, ὅτι Ἴωνες καὶ Ὅμηρος συστέλλουσι τὴν λήγουσαν τοῦ ἅπαν, Ἀττικοὶ δὲ ἐκτείνουσι, καὶ ὅτι συστέλλεσθαι ὀφείλει κανονικῶς. 1434, 1.
ἀπανθρακίζειν ἀντὶ τοῦ ὀπτᾶν. 135, 23.
ἀπαντᾶν ταὐτὸ ὅπερ ἀντᾶν. 343, 35.
ἀπαράσσειν ἐν ἴσῳ τῷ ἀποκόπτειν. 524, 41.
ἀπάραξεν, ἀπεκόψεν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀράσσω. 1049, 14.
ἀπάργματα καὶ ἄργματα ποιητικῶς αἱ κοινῶς ἀπαρχαί. 677, 24. 1767, 13.
ἀπαρέμφατα ὅτι ὀνόματα εἰσὶ τῶν ῥημάτων, καὶ ὅτι ἀντὶ ὀνομάτων τίθενται κατ' ἐναλλαγὴν, καὶ ἀνάπαλιν τὰ ὀνόματα ἀντὶ ἀπαρεμφάτων, οἷον, ἐπιστάμενος ἄκοντι, ἀντὶ τοῦ ἀκοντίσαι. 44, 30. 753, 48. 1016, 10.
ἀπαρέμφατα δυσὶν αἰτιατικαῖς συμφερόμενα ὅτι ἀμφίβολον ἔννοιαν ἀποτελοῦσι. 753, 1.
ἀπαρέμφατα χωρὶς ἄρθρου παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ ὀνομάτων. 99, 35.
ἀπαρέμφατα ἀντὶ προστακτικῶν κατ' ἔλλειψιν προστακτικοῦ προαιρετικοῦ ῥήματος, καὶ ὅτι συνήθως μὲν ἀντὶ δευτέρου προσώπου τίθενται, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντὶ τρίτου, οἷον ἐν τῷ, θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν, Ἰλιάδ. ζ', 92. ἀντὶ τοῦ θέσθω Ἑκάβη. 110, 31. 627, 3. 789, 34. 1667, 24.
ἀπαρέμφατα ἐν εὐκτικοῖς λόγοις ἐλλιπῆ τοῦ δὸς προστακτικοῦ ῥήματος, οἷον, ὦ Ζεῦ νικῆσαί με. 805, 34.
ἀπαρέμφατον κατ' εὐχὴν προφερόμενον ἐλλειπτικῶς ἐν τῷ· αἲ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον, τοῖος ἐὼν οἷος ἐσσὶ, τά τε φρονέων ἅτ' ἐγώ περ, παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸν γαμβρὸν καλέεσθαι, Ὀδυσσ. η', 311. 1581, 17.
ἀπαρέμφατα εἰς ειν ὅτι διὰ τοῦ εν καὶ διὰ τοῦ εμεν καὶ εμεναι λέγονται κατὰ διαφόρους διαλέκτους, τὰ δὲ εἰς αν διὰ τοῦ ην, οἷον διψᾶν διψῆν. 1179, 34.
ἀπαρέσασθαι τινὰ ἐλλιπῶς λέγεται, ἀπαρέσασθαι δὲ τινὰ δώροις ἐντελῶς. 1178, 50.
ἀπαρκίας ἄνεμος ὅτι παρὰ τὸ ἄρκος, ὅ ἐστιν ἄρκτος, λέγεται. 1156, 17. 1535, 16.
ἀπαρτιλογία ὁ ἀπηρτισμένος λόγος. 1594, 1.
ἀπάρχεσθαι ὅτι αἰτιατικῇ συντάσσεται, καὶ ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἱερεῖς ἀπῆρχθαι, ὅ ἐστιν εὐνουχίζεσθαι, ἱστόρηνται. 1183, 10.
ἅπας ὅτι πλείονα ἄθροισιν δηλοῖ ἢ τὸ πᾶς. 968, 27.
ἀπαστία, νηστεία, παρὰ τὸ πάσασθαι, ὅ ἐστι γεύσασθαι. 1224, 34.
ἄπαστος ὁ ἄγευστος παρὰ τὸ πάσασθαι, ὅ ἐστι γεύσασθαι, καὶ ὅτι ὡς βρώματος οὕτω καὶ ποτοῦ λέγεταί τις ἄπαστος ἐν τῷ, ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, Ὀδυσσ. δ', 788. 134, 42. 1177, 61. 1399. 20. 1518, 9.
ἀπατᾶν τὸ κακύνειν καὶ βλάπτειν, κυρίως δὲ τὸ ἀπάγειν τοῦ πάτου, ὅ ἐστι τῆς πεπατημένης ὁδοῦ. 188, 46. 637, 2. 4. 755, 28.
ἀπάτη κακὴ ὅτι πρὸς διαστολὴν ἀγαθῆς ἀπάτης λέγεται. 188, 42 - 189, 3. 480, 43.
ἀπατήλιος ὅτι παρὰ τὸν ἀπατήσω μέλλοντα λέγεται. 540, 45.
ἀπαυρᾶν τὸ ἀφελέσθαι, καὶ ἀπαυρᾶν θυμὸν τὸ ἀνελεῖν περιφραστικῶς. 622, 24. 710, 41.
ἀπαυρεῖν ἐν ἴσῳ τῷ ἐπαυρεῖν, ὅ ἐστιν ἀπολαύειν, ἐν τῷ, πολλάκι καὶ σύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα (Hesiod. op. 238.). 127, 1.
ἀπαφαναίνειν ὅτι ἐκ τοῦ αὔω, ὅ ἐστι καίω, σύγκειται, καὶ ὅτι δασύνεσθαι τὸ αὔω ἐλέγχει ἡ τοιαύτη σύνθεσις. 1547, 61.
ἀπαφανάνθην, ἀπεξηράνθην, καὶ ἀπαφαυανθῆναι, ὅ ἐστιν ἀποξηρανθῆναι, ἀπὸ τοῦ αὔω, ὅ ἐστι ξηραίνω, ὃ δασύνεται Ἀττικῶς. 881, 1. 1387, 2.
ἀπάφεσθαι τὸ δι' ἀφῆς ἀπατᾶσθαι ἐτυμολογικῶς. 757, 5. 7.
ἀπειθεῖν ὅτι παρ' Ὁμήρῳ διὰ τοῦ ῑ γράφεται ὡς ἀπὸ τοῦ πιθῶ δευτέρου μέλλοντος, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον διὰ διφθόγγου ὡς ἐκ τοῦ ἀπειθὴς ὀνόματος. 89, 34.
ἀπειλεῖν τὸ εὔχεσθαι καὶ τὸ λόγοις ἐκφοβεῖν ὁμωνύμως κατὰ διαφόρους ἐτυμολογίας, καὶ ἀπειλεῖν ἐν ἴσῳ τῷ φυγαδεύειν. 316, 43. 668, 36. 38. 704, 28. 1334, 21.
ἀπειλεῖν τὸ εὔχεσθαι παρ' Ὁμήρῳ, καὶ τὸ καυχᾶσθαι κατὰ μετάληψιν, ἐπεὶ καὶ τὸ εὔχεσθαι ἐπὶ τοῦ καυχᾶσθαι τίθεται. 1602, 20.
ἀπειλὴ ἡ μετά τινος ἀρᾶς ἐκφόβη-

ἀποκρινθῆναι ἀντὶ τοῦ χωρισθῆναι. 515, 14.
ἀποκρίσεων τάξις πρὸς πολλάς τινας ἐρωτήσεις, ὅτι οὐκ ἀνάγκη πρὸς τὰς πεύσεις ἀποκρίνεσθαι κατὰ τάξιν, ἀλλ' ὅπως τύχῃ καὶ ὡς συμφέρῃ τῷ ἀποκρινομένῳ. 1678, 54.
ἀποκρότημα ὁ ἀποτελούμενος ἦχος ἐκ τῆς ἐπερείσεως τοῦ μέσου δακτύλου πρὸς τὸ τοῦ μεγάλου σαρκῶδες. 1602, 17.
ἀποκρύψαι γαστέρα, Ὀδυσσ. ρ', 286. ἀντὶ τοῦ ἀνεξέλεγκτον σχεῖν. 1820, 6.
ἀπολαύω, ὅτι ἐκ τοῦ λάω γίνεται λαύω καὶ ἀπολαύω. 531, 13.
ἀπολελεμμένος μετοχὴ ὅτι ἀπὸ τοῦ λέπω θέματος κεκίνηται. 1863, 54.
ἀπολεψέμεν, ἀντὶ τοῦ ἀποκόψειν σιδήρῳ, ὅτι ἀπὸ τοῦ λέπω λέψω κεκίνηται. 1246, 26.
ἀπολιβάζειν τὸ λείβεσθαι καὶ κατὰ λιβάδα ὑποῤῥεῖν καὶ εἰς φθορὰν ῥέιν. 1930, 10. 1725, 12.
Ἀπόλλων ὅτι πῆ μὲν μακρὸν, πῆ δὲ βραχὺ ἔχει τὸ ᾱ παρ' Ὁμήρῳ, καὶ ὅτι ἐπίθετον ἐστὶν Ἡλίου παρὰ τὸ ἀπόλλειν ἢ ἀπολύειν λεγόμενον, καὶ ὅτι διὰ τοῦ ωνος κλίνεται ὡς ῥηματικόν. 32, 17—33. 54, 21. 1254, 30.
Ἀπόλλων Διὸς, ὅ ἐστιν ἀέρος ἢ εἱμαρμένης, υἱὸς, ἀλληγορία διεξοδική. 22, 37.
Ἀπόλλων ὅτι Λητοῦς, ὅ ἐστι νυκτὸς, υἱὸς, ἀλληγορία διεξοδική. 22, 29.
Ἀπόλλων ὅτι εἰς πεπρωμένην ἀνάγεται, ὡς ὁ αὐτὸς τῷ Ἡλίῳ. 495, 5. 550, 39.
Ἀπόλλων ὅτι αἴτιος αἰφνιδίου θανάτου τοῖς ἀνδράσι ἐνομίζετο παρὰ τοῖς Ἕλλησι. 637, 15. 1171, 25.
Ἀπόλλων καὶ Ποσειδῶν Λαομέδοντι θητεύσαντες καὶ τὸ τῆς Τροίας τεῖχος οἰκοδομήσαντες, μῦθος καὶ ἀλληγορία ἱστορικὴ καὶ φυσικὴ διεξοδικῶς. 1245, 46. 1382, 47.
Ἀπόλλωνι, εἰς ἥλιον ἀναγομένῳ, ὅτι διάφορα ζῶα ἀφιέρωντο, οἷον ὁ κύκνος καὶ ὁ κόραξ καὶ ἄλλα τινά. 87, 12. 36. 449, 2.
Ἀπόλλωνι διὰ τί ταῦροι καὶ αἶγες καὶ ἵπποι ἐθύοντο, καὶ ἄλλων τινῶν ζώων ἐκείνῳ θυομένων κατάλογος. 36, 17. 30.
Ἀπολλώνιον, ναὸς Ἀπόλλωνος, προπαροξυτόνως μὴ βραχυπαραλήκτως, ὡς Ποσειδώνιον τὸ τοῦ Ποσειδῶνος. 1562, 51. 54.
Ἀπόλλωνος γενέθλιος ἡμέρα ὅτι ἡ ἑβδόμη τοῦ σεληνιακοῦ μηνὸς ἐνομίζετο. 1908, 53.
Ἀπόλλωνος γοναί, αἴνιγμα περὶ τῆς Ἀπόλλωνος γενετῆς ἐν Δήλῳ τῇ νήσῳ. 1558, 1.
Ἀπόλλωνος παῖδες ποῖοι τινὲς ἄνθρωποι γεγονέναι μυθεύονται. 18, 31.
Ἀπόλλωνος καὶ Ποσειδῶνος μάχη διεξοδικῶς ἀλληγορουμένη. 1196, 40.
ἀπολουσέμεν ἀντὶ τοῦ κολοβώσειν, λοῦσον γὰρ κατὰ γλῶσσαν τὸ κολοβόν. 1246, 37.
ἀπολυμαίνεσθαι τὸ καθαίρεσθαι καὶ ἀπολούεσθαι. 108, 25. 974, 47.
ἀπολυμαντὴρ δαιτῶν, Ὀδυσσ. ρ', 220. ὁ ταῖς δαισὶ λυμαινόμενος ἢ ὁ τὰ λύματα τῶν δαιτῶν ἀποφερόμενος. 1817, 31.
ἀπολῦσαι αἰχμάλωτον τὸ λύτρα λαβόντα ἀφεῖναι, ἀπολύσασθαι δὲ τὰ λύτρα δόντα ῥύσασθαι, οἷον ἐν τῷ, χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθα, Ἰλιάδ. χ', 50. 817, 47. 1256, 42.
ἀπολύσασθαι ὅτι περισσὴν ἔχει τὴν πρόθεσιν ἐν τῷ, χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθα, Ἰλιάδ. χ', 50. ζήτει ἐν τῷ ἀπολῦσαι. 1256, 42.
ἀπομαγδαλιὰ καὶ ἀπομαγδαλὶς, ψωμὸς ἢ σταῖς, δι' οὗ μετὰ δεῖπνον ἐξέματτον τὸν τῶν χειρῶν ῥύπον καὶ ἔῤῥιπτον τοῖς κυσίν· ὅθεν ἀπομαγδαλιὰς σιτεῖσθαι παροιμιακῶς λέγονται οἱ ῥυπαρῶς βιοῦντες, ἑρμηνεία διεξοδικωτάτη. 1857, 17. 1887, 51.
ἀπομάγματα, ἀποκαθάρματα, παρὰ τὸ ἀπομάσσειν. 1857, 17.
ἀπόμακτρον ταὐτὸ ὅπερ ἀπόμαγμα, ὅ ἐστιν ἀποκάθαρμα, παρὰ τὸ ἀπομάσσειν. 1857, 17.
ἀπομάσσειν τὸ ἀποσπογγίζειν. 1857, 11.
ἀπομεριμνᾶν το θνήσκειν κατα τὴν κοινὴν γλῶσσαν. 821, 38.
ἀπομερμηρίσαι το ἀποδαρθεῖν, ἐτυμολογία, καὶ ἀποθέσθαι τὰς μερμήρας, ὅ ἐστι φροντίδας. 821, 36.
ἀπομηνῖσαι, τὸ ἀποθέσθαι μῆνιν καὶ τὸ ἁπλῶς μηνίειν, ὅτι καὶ περιττὴν ἔχει τὴν πρόθεσιν. 343, 32. 760, 45. 1171, 36. 1805, 47.
ἀπομηνῖσαι καὶ μῆνιν ἀποειπεῖν ἀντὶ τοῦ εἰρηνεῦσαι παρ' Ὁμήρῳ. 1169, 51.
ἀπομνημονεύειν χάριτος, ὅτι ἀργὴν ἔχει τὴν πρόθεσιν. 343, 34.
ἀπομνημόνευμα ὅτι ἐκ τοῦ ἀπομνήσασθαι ῥήματος δοκεῖ παρῆχθαι, οὗ χρῆσις παρ' Ὁμήρῳ Ἰλιάδ. ω', 428. 1357, 29. ὅτι ἐξ Ὁμήρου ἀφορμὴν ἔσχε τῆς συνθέσεως ἡ λέξις. 769, 63. 770, 4.
ἀπομνήσασθαι ταὐτὸ ὅπερ μνήσασθαι, ὡς καὶ τὸ ἀπομηνῖσαι ἴσον ἐστὶ τῷ μηνῖσαι. 1357, 25.
ἀπομνύναι καὶ ἀπόμνυσθαι τὸ ἀποφατικῶς ὀμνύναι εἴτουν ἐνόρκως ἀποφάσκειν, ἐπομνύναι δὲ τὸ καταφατικῶς ὀμνύναι. 809, 34. 1450, 39.
ἀπομόργεσθαι, ὅθεν τὸ, ἀπομόρξατο δάκρυ, Ἰλιάδ. β', 269. ὅτι παρὰ τὸ μόργω λέγεται, ὅθεν τὸ μοργνύω. 218, 14.
ἀπόμοργμα ὅτι παρὰ τὸ μόργω λέγεται, ὅθεν τὸ μοργνύω. 218, 11.
ἀπομοργνύειν καὶ ἀπομόργνυσθαι, τὸ ἀπομάσσειν καὶ ἀποπιέζειν, ὅτι παρὰ τὸ μόργω λέγονται πλεονασμῷ τοῦ ν, καὶ ὅτι ἀπομόργνυσθαι δάκρυα καὶ κονίαν λέγεται. 218, 14. 608, 35. 1151, 17. 1327, 26.
ἀπομόρξατο, ἀπέμαξεν ἢ ἐξέθλιψεν, ἀπὸ τοῦ μόργω, ὃ καὶ ὀμοργῶ λέγεται. 218, 8.
ἀπόμουσος ἐν ἴσῳ τῷ ἄμουσος. 727, 20.
ἀπομύζουρις γυνὴ ἡ τὴν οὐρὰν, εἴτουν τὸ πέος, μυζῶσα. 862, 44.
ἀπομυθεῖσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἀπειπεῖν καὶ ἀπαγορεύειν. 738, 34. 1394, 28.
ἀπομύξαι τινὰ τὸ ἐξαπατῆσαι ὡς

ἀποτελεσματικὴ ἡ περὶ τοὺς ὄρνις καὶ τὰς διοσημείας ἐπιστήμη. 900, 34.

ἀποτίεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀποτίειν, ὅ ἐστιν ἀποδιδόναι, ἐν τῷ, καὶ ὡς ἀπετίσατο ποινὴν ἰφθίμων ἑτάρων, Ὀδυσσ. ψ', 312. 1949, 44.

ἀποτίθεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἀποτιθέναι. 1056, 45.

ἀποτίνειν ἀθρόα, φράσις Ὁμηρικὴ ὅτι εἰς παροιμίαν μετέπεσε, καὶ ἑρμηνεία διεξοδικὴ τοῦ παροιμιακοῦ τούτου ῥητοῦ. 1269, 15. 1388, 31.

ἀποτίνειν τῇ ἰδίᾳ κεφαλῇ, ἤγουν σὺν τῇ ἰδίᾳ κεφαλῇ, καὶ ὅτι τὸ, σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν, Ἰλιάδ. δ', 161. εἰς παροιμίαν μετέπεσε. 458, 33. 41.

ἀποτίνειν ἕλωρά τινος, φράσις Ὁμηρικὴ, Ἰλιάδ. σ', 93. 1132, 24.

ἀποτίνειν κομιδὴν καὶ θρέπτρα, συνθήκη. 707, 3.

ἀποτίνειν ὅτι ἐλλειπτικῶς ἐνίοτε λέγεται τῆς ποινὴν αἰτιατικῆς, ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ τιμωρηθῆναι ἐνδέχεται ἀκούεσθαι. 769, 8.

ἀποτίνειν ἀντὶ τοῦ ἐμποινίμως ἀποδοῦναι ἐν τῷ, ἀποτισέμεν ὅσσα μ' ἔοργας, Ἰλιάδ. φ', 399. 1243, 3.

ἀποτίννυσθαι ποινὴν, ἀντὶ τοῦ ἐκδικεῖν. 1067, 4.

ἀποτίσεται, ἤγουν ἀμυντικῶς ἐκδικήσει, Ὀδυσσ. π', 255. 1801, 35.

ἀποτμήγεσθαι ἀλλήλων λέγονται τὰ ἡνωμένα κατ' ἴσον ἐπίπεδον, οὐ μὴν τὰ ὑπερκείμενα ἀλλήλων. 1066, 22.

ἀποτμῆξαι λαοῦ, Ἰλιάδ. κ', 364. ἀντὶ τοῦ πόῤῥω τοῦ λαοῦ ἀπαγαγεῖν. 812, 11.

ἄποτμος, δυσθάνατος ἢ δυστυχής. 1355, 40.

ἄποτμος ἐν ἴσῳ τῷ δύσποτμος, ὅ ἐστι δυστυχὴς, ἐπεὶ καὶ πότμος οὐ μόνον ὁ θάνατος, ἀλλὰ καὶ ἡ τύχη, παρὰ τὸ πετεῖν, ὅ ἐστι πεσεῖν. 1412, 41.

ἀποτομὰς γῆ ἡ ἀποτετμημένη τῶν πέριξ. 1600, 64.

ἀποτρέπεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀναχωρεῖν, οἷον ἐν τῷ, ἀπετράπετ' ὄβριμος Ἕκτωρ, Ἰλιάδ. κ', 200. 798, 20.

ἀπότριχες οἱ ἄνηβοι παρὰ Καλλιμάχῳ. 727, 21. 1592, 58.

ἀπότροπος ὁ κεχωρισμένος καὶ οἷον ἐξόριστος, ὑπότροπος δὲ ὁ ὑποστραφεὶς καὶ παλιννοστήσας. 1764, 7.

ἀποτυμπανισθῆναι, τὴν κεφαλὴν ἀποκοπῆναι, καὶ ὅτι παρὰ Ῥωμαίοις ἐπὶ πέντε μναῖς ὑπέμενόν τινες ἀποτυμπανισθῆναι, ἱστορία. 1837, 29. 34.

ἀποτυχία, παροιμία ἐπὶ τῶν ἀποτυγχανόντων, αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν. 760, 44.

ἀποτυχίσαι λίθον, τὸ ἀποπελεκῆσαι, παρὰ τὸ τύχος, ὅ ἐστιν ὄργανον λιθοξοϊκόν. 967, 23.

ἀποτρωπᾶν ἀντὶ τοῦ ἀποτρέπειν ἐν τῷ, εἰ δέ κ' ἀποτρωπῶσι θεοὶ, παύσασθαι ἄνωγα, Ὀδυσσ. π', 405. 1806, 10.

ἀποῦραι Ἰωνικῶς τὸ ἀφορίσαι καὶ ἀφελέσθαι, παρὰ τὸν οὖρον, ὅ ἐστιν ὅρον, ὅτι καὶ ἀπουρίσαι λέγεται. 1282, 15. 1774, 36.

ἀπούρας μετοχὴ, ζήτει ἐν τῷ ἀποῦραι. 121, 4.

ἀπουρίζειν τὸ ἀφορίζειν καὶ ἀφαιρεῖσθαι, κατουρίζειν δὲ τὸ κατ' οὖρον πλέειν, ζήτει ἐν τῷ ἀποῦραι. 1282, 14.

ἀπόφαθι προστακτικὸν ὅτι ἀντίκειται τῷ φάθι. 1641, 31.

ἀποφαίνω, ὅτι ἐκ τοῦ φῶ τὸ λέγω γίνεται φαίνω, ἐξ οὗ τὸ ἀποφαίνω, ὅθεν ἀπόφανσις. 1728, 20.

ἀποφάσθαι ἀγγελίαν, τὸ ἀποφατικῶς ἀπαγγεῖλαι. 760, 36.

ἀπόφασις ἐπεισφέρουσα κατάφασιν, οἷον, οὐκ ἀλαπαδνὸς, ἀντὶ τοῦ ἀνδρεῖος. 479, 12. 1002, 32.

ἀπόφασις καὶ ἀποφάσκειν ὅτι ἐκ τοῦ Ὁμηρικοῦ ἀπόφημι ἀποφορμὴν ἔσχον τοῦ λέγεσθαι. 685, 28.

ἀπόφασις παρατιθεμένη θετικαῖς φωναῖς ὅτι ἴσον δύναται στερήσει ἐν συνθέσει παραλαμβανομένῃ, οἷον, οὐ παραγένησις, ἐν ἴσῳ τῷ ἀπουσία, καὶ οὐ περιτείχισις, ἀντὶ τοῦ τὸ ἀτείχιστον. 111, 24.

ἀποφάσεις δύο Ἀττικῶς ἀντὶ μιᾶς ἐν τῷ, οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα, οὔτις ἐμεῦ ζῶντος ἐποίσει σοὶ χεῖρας, Ἰλιάδ. α', 86. 54, 25.

ἀποφατικοὶ λόγοι, ὅτι πολλάκις διὰ τῆς ἀποφάσεως ἀντεισάγεται τοὐναντίον. 479, 12. 1002, 32.

ἀπόφθεγμα ἐστὶ βιωφελὴς προφορὰ δι' ὀλίγων λέξεων. 767, 41.

ἀποφθίμην πρόσωπον ῥηματικὸν ὅτι ἀπὸ τοῦ φθίω θέματος κεκίνηται. 1647, 17.

ἀποφθίσθω πρόσωπον προστακτικὸν ὅτι διφορεῖται κατὰ τὴν παραληκτικὴν γραφὴν, ὡς καὶ τὸ θέμα αὐτοῦ τὸ φθίω. 721, 37.

ἀποφοιτᾶν τὸ παύσασθαι φοιτῶντα, ὅ ἐστι μανθάνοντα. 1167, 23.

ἀποφορὰ ἡ ὀσμή. 372, 33. 1788, 14.

ἀποφρὰς ἡμέρα ἡ δυσφραδὴς καὶ δυστυχὴς καὶ μηδὲ ὀνομαστή· ζήτει ἐν τῷ, δυσώνυμος ἠώς. 1538, 19. 1878, 51.

ἀποφράτη ἡ δούλη κατὰ γλῶσσαν. 1090, 57.

ἀποφώλιος ὁ ἀπαίδευτος καὶ ἀδίδακτος, ὅτι παρὰ τὸν φωλεὸν, ὃ δηλοῖ παιδευτήριον κατὰ γλῶσσαν, λέγεται, ἢ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐκ τῶν φωλεῶν ἀποβαλλομένων ὀρνέων διὰ φαυλότητα. 1488, 63. 1529, 53.

ἀποφώλιος εὐνὴ, ἡ ἀδόκιμος καὶ ἄγονος καὶ ἄκαρπος, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐκ τῶν φωλεῶν ἀποῤῥιπτομένων οὐρίων ᾠῶν. 1682, 32.

ἀποχειρισθῆναι τὸ ἀποκοπῆναι τὴν χεῖρα. 1960, 10.

ἀπόχρη ὅτι παροξύνεται καὶ ὅτι ἐκ τοῦ χρὴ σύγκειται, ἑρμηνεία διεξοδική. 752, 7. 11.

ἀποχρῆν ὅτι ἐκ τοῦ ἀποχρῆναι ἀπεκόπη. 1179, 36.

ἀποχρώντως, ὅτι ἐκ τῆς ἀποχρῶν μετοχῆς τοῦ ἀπόχρη ῥήματος παρῆκται. 752, 14.

ἀπόψυξις, ἀποπνευμάτωσις, παρὰ τὸ ἀποψύχειν. 866, 17.

ἀποψύχειν τὸ ἄπο ψυχῆς γίνεσθαι, ὅ ἐστιν ἀποπνέειν λειποθυμοῦντα ἢ θνήσκοντα, καὶ ὅτι καὶ ἀποψύχειν τὸν βίον κατὰ συνθήκην λέγεται. 622, 23. 824, 43. 1964, 29.

ἀποψύχεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀναψύχεσθαι, οἷον, ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, Ἰλιάδ. χ', 2. ἀποψύχειν δὲ ἐνεργητικῶς τὸ λειποθυμεῖν. 1253, 59.

ἀράξω, ἤγουν θραύσω, ἀπὸ τοῦ ἀράσσω θέματος. 1323, 14.

ἄραρεν, ὅτι ἀναλογώτερον τὸ ἤραρεν, Ἀττικώτερον δὲ τὸ ἄραρε. 451, 13.

ἀράρισκεν, ἀντὶ τοῦ ἥρμοττεν, ἀπὸ τοῦ ἀραρίσκω, ὃ ἐκ τοῦ ἀράρω γίνεται. 1749, 11. 24.

ἀράρω ἐνεστὼς ἐκ τοῦ ἄραρα παρακειμένου γεγονὼς, ὡς ἐκ τοῦ πέφυκα τὸ πεφύκω. 1055, 58.

ἀραρὼν, ἤγουν τεχνησάμενος καὶ τεκτήνας, ὅτι μετοχή ἐστι τοῦ ἄραρον ἀορίστου δευτέρου. 1798, 50.

ἄρασθαι ἀπαρέμφατον μέσου ἀορίστου πρώτου, ἀρέσθαι δὲ δευτέρου. 1144, 20.

ἄρασθαι τὸ ὑπομένειν καὶ τὸ βαστάζειν, ἔτι δὲ τὸ πολεμεῖν, παρὰ τὸν Ἄρην, ἐν τῷ, ἴσσ' Ὀδυσεὺς ἐμόγησε καὶ ἤρατο, Ὀδυσσ. δ', 107. 1487, 34.

ἄρασθαι ἕλκος, ἀντὶ τοῦ οὐτάσθαι ἢ βεβλῆσθαι, ἄρασθαι δὲ κῦδος, ἀντὶ τοῦ κομίσασθαι δόξαν. 807, 2. 972, 10.

ἀράσσειν τὸ ῥαδίως καὶ ἀπόνως ἀποκόψαι καὶ κρατερῶς ὡς πρέπει ἄρει, ὅ ἐστι σιδήρῳ, καὶ ἀράσσειν τὸ συντρίβειν καὶ θραύειν. 910, 32. 947, 31. 1049, 14. 1641, 24.

Ἄρατος κύριον, ἀρατὸς δὲ ἐπίθετον. 906, 48.

Ἄρατος κύριον ὅτι παρὰ τὸ Ἄρης Ἄρητος κατὰ ἀναδρομὴν τῆς γενικῆς εἰς εὐθεῖαν καὶ τροπὴν τοῦ η εἰς α γέγονε. 1474, 33. 50. 1567, 54.

Ἄρατος ὁ Σικυώνιος εὐξάμενος θύσειν ἀνδρῶν ἑκατόμβην, ἱστορία. 331, 20.

ἀραχνίων γέμειν λέγεταί τι καὶ ἀράχνια ἔχειν ἀντὶ τοῦ ἀμελεῖσθαι, καὶ ἐλᾶν ἀράχνας ἀντὶ τοῦ ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι. 1793, 33-43.

Ἄραχνος Κρὴς ὅτι, συγγενόμενος Τειρεσίᾳ ὅτ' ἦν γυνὴ, εἰς γαλῆν μυθεύεται μεταβληθῆναι Ἀφροδίτης χόλῳ. 1665, 62.

ἀρβύλαι καὶ ἀρβυλίδες, εἶδος ὑποδήματος οὕτω καλούμενον. 1522, 12. 1712, 23.

ἀρβύλη, ὑπόδημα καὶ μέρος τι τῆς ἁρματείας ἄντυγος ὁμωνύμως. 599, 22.

ἀρβυλόπτερος ἐλέγετο ὁ Περσεὺς, ἤγουν πτερόπους, ταῖς γὰρ ἀρβύλαις καὶ οἱ πόδες συννοοῦνται. 1712, 23.

ἀργαίνειν τὸ λευκαίνειν. 1430, 61.

ἀργαλέον ὅτι παρὰ τὸ ἔργον λέγεται ἢ παρὰ τὸ ἄλγος. 1322, 35.

ἀργαλέον τὸ δύσκολον καὶ ἐργώδες. 826, 39. 1684, 62.

ἀργαλέον ἆσθμα, τὸ ἀλγεινὸν καὶ δύσεργον καὶ μὴ κατὰ φύσιν εἰσοδεῦον καὶ ἐξοδεῦον. 1048, 44.

ἀργᾶντες ταῦροι, οἱ λευκοὶ τὸ χρῶμα ἢ λευκοὶ διὰ τὸ λῖπος. 1430, 61. 1454, 6.

Ἀργεάδης πατρωνυμικὸν ὅτι ἀπὸ τοῦ Ἀργέας παρῆκται, ὡς ἀπὸ τοῦ Αἰνέας Αἰνεάδης. 1068, 5.

Ἀργεία Ἑλένη, ἡ Λάκαινα καὶ Πελοποννησία. 195, 22. 1490, 56.

Ἀργεία Ἥρα, ἡ τοῦ Ἄργους προστατοῦσα. 45, 23.

Ἀργεία φορὰ, ὅτι περὶ συκοφαντῶν λέγεται, ὧν εὐφόρησέ ποτε τὸ Ἄργος. 286, 19.

Ἀργειφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀλληγορικῶς λέγεται, ὡς λόγος ἐναργῶς φαίνων τὰ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἢ ὡς ἀργὸς φόνου διὰ τὸ εἰρηνικὸς εἶναι, μυθικῶς δὲ ὡς Ἄργου τοῦ πανόπτου φονεὺς, καὶ ὅτι τὸ γι ἀεὶ διὰ διφθόγγου γράφεται. 182, 22. 183, 1. 1249, 1. 1522, 52.

Ἀργείων βασιλέων τῶν μετὰ Προῖτον βασιλευσάντων στάσις καὶ μεταβολὴ, ἱστορία. 288, 25.

ἄργεμος, νόσος ὀμμάτων, καὶ ἄργεμα τὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν λευκώματα, παρὰ τὸ ἀργὸν, ὅ ἐστι λευκόν. 1430, 60.

ἀργεννὸν τὸ λευκὸν, παρὰ τὸ ἀργὸν, καὶ ὅτι τῷ φαεννὸν καὶ ἐρεβεννὸν ἀναλογεῖ ἡ λέξις. 392, 44.

ἀργέστης βαρυτόνως ὄνομα ἀνέμου, ἀργεστὴς δὲ ὀξυτόνως Νότου ἐπίθετον, ὅτι παρὰ τὸ ἀργὸν, ὅ ἐστι λευκὸν, λέγεται καὶ δηλοῖ τὸν λευκόνοτον. 845, 60. 1238, 51. 56. 64.

ἀργέτι δημῷ, ἀντὶ τοῦ, λευκῇ πιμελῇ, καὶ ἀργέτα κατ' αἰτιατικὴν ὁμοίως, ὅτι ἐκ τοῦ ἀργῆτι καὶ ἀργῆτα συνεστάλησαν. 886, 24. 1227, 30.

ἀργὴν χῆνα, τὴν οἰκουρὸν καὶ ἥμερον, Ὅμηρος Ὀδυσσ. ο', 161. 1778, 9.

Ἄργης, εἷς τῶν Κυκλώπων ὁ σκευάζειν τοὺς κεραυνοὺς τῷ Διὶ μυθευόμενος, ἀργὴς δὲ κεραυνὸς ὀξυτόνως καὶ ἀργὴς πέπλος ὁ λευκός. 427, 37. 906, 46. 1227, 29. 1528, 35.

ἄργης ὁ ὄφις κατὰ γλῶσσαν, ὅθεν ἀργειφόντης κατά τινας ὁ ὀφιοκτόνος. 183, 12.

ἀργιμήτης ταῦρος, ὁ λευκὸς, ὅτι περὶ τοῦ διακομίσαντος τὴν Εὐρώπην εἴρηται. 1430, 63.

ἀργινόεις ταὐτὸ ὅπερ ἀργιλώδης, ὅ ἐστι λευκόγειος, ὅτι δίφθογγον ὤφειλεν ἔχειν τὸ γι ὡς ἀπὸ τοῦ ἀργεννόν. 312, 33. 315, 31.

ἀργιόδοντες σύες ἢ κύνες ἐπιθετικῶς, ζήτει ἐν τῷ ἀργιόδους. 845, 7. 853, 45.

ἀργιόδους σῦς ἢ κύων ἐπιθετικῶς ὁ φύσει λευκοὺς ἔχων τοὺς ὀδόντας, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ι ἡ λέξις ἢ ἐκ τροπῆς τοῦ ο εἰς ι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀργός. 773, 18. 22. 845, 7. 853, 45. 1286, 9.

ἀργίποδες, οἱ λευκοὶ τοὺς πόδας, ὅτι ἴσον δύναται τῷ, πόδας ἀργοί. 1430, 58. 1490, 22.

Ἄργισσα, πόλις ἐπὶ τῷ Πηνειῷ κειμένη, καὶ ἱστορίαι τινὲς περὶ τῆς πόλεως, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ὁμορεῖν τῷ Ἀμφιλοχικῷ Ἄργει οὕτως ἐκλήθη, καὶ ὅτι διὰ τοῦ ι καὶ δύο σσ γράφεται. 333, 15. 334, 15. 335, 29.

ἄργματα ἀντὶ τοῦ ἀπάργματα, ὅ ἐστιν ἀπαρχαί, Ὀδυσσ. ξ', 446. 1767, 13.

ἀργοὶ κύνες ἀντιφραστικῶς οἱ ταχεῖς ἢ οἱ ἀργοῦντες ἢ οἱ λευκοί. 42, 18.

ἀργοὶ κύνες καὶ πόδας ἀργοὶ παρ' Ὁμήρῳ, εἰ μὲν περὶ θηρευτικῶν, ἀντὶ τοῦ ταχεῖς, εἰ δὲ περὶ κατοικιδίων, ἀντὶ τοῦ νωθροί· καὶ ὅτι δύναται καὶ ἀντὶ τοῦ λευκόποδες ἀκούεσθαι. 1430, 55.

ἀργοὶ βόες, οἱ ταχεῖς ἢ οἱ λευκοὶ τὴν χρόαν ἢ οἱ μετὰ τὸ ἀποδαρῆναι λευκοὶ φαινόμενοι διὰ τὴν πιότητα. 1286, 1.

ἀργὸν τὸ λευκὸν καὶ τὸ ταχὺ ἀντιφραστικῶς. 310, 41. 1713, 41.

Ἀργοναῦται πῶς ἐν τῷ εἰς Κόλ-

μέλλοντα τοῦ ἀρῶ θέματος παρήχθη. 140,39.

ἀρεστῆρες, πέμματα ποιά, δι' ὧν ἔστιν ἀρέσασθαι τὸ θεῖον. 600,31. 1178,54.

ἀρεταίνειν ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀρετᾶν παρῆκται, ὃ δηλοῖ τὸ εἰς ἀρετὴν ἄγειν ἢ εὐδαιμονεῖν καὶ εὐδαιμονίζειν. 1599,32.

ἀρετᾶν τὸ εἰς ἀρετὴν, ὅ ἐστιν ἀνδρίαν καὶ εὐσθένειαν, ἄγειν ἐν τῷ, οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα, Ὀδυσσ. θ', 329. ἢ ἀντὶ τοῦ εἰς ἀρετὴν, ὅ ἐστιν εὐδαιμονίαν, ἄγειν, τουτέστιν εὐδαιμονίζειν, ἵν' ᾖ οὐκ εὐδαιμονίζει τινὰ τὰ κακὰ ἔργα, καὶ ἀρετᾶν τὸ εὐδαιμονεῖν ἐν τῷ, ἀρετῶσι δὲ λαοί, Ὀδ. τ', 114. 767,50. 931,5. 1593, 54. 1599,28—35.

ἀρετὴ λέγεται πᾶσα ἕξις ἀγαθὴ, κατ' ἐξοχὴν δὲ ἡ ἀνδρία, καὶ ὅτι ἀρετὴ οἱονεὶ ἱρατὴ λέγεται. 46, 1. 767,44.49. 929,36. 931,4.26. 1043,50. 1269,18. 1719,18. 1758,45.

ἀρετὴ ἡ εἰς τὰ ἔργα σπουδὴ μετὰ προαιρέσεως ἐν τῷ, ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται εὐρύοπα Ζεύς, Ὀδυσσ. ρ', 322. 1820,64.

ἀρετὴ ἐπὶ ἀνδρίας ἢ ἀρχικῆς ἐξουσίας ἐν τῷ, Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε, Ἰλιάδ. υ', 242. 1206,23.

ἀρετὴ ἐπὶ εὐδαιμονίας καὶ βίου εὐθηνείας ἐν τῷ, ὄφρ' ἀρετὴν παρέχωσι θεοὶ καὶ γούνατ' ὀρώρῃ, Ὀδυσσ. σ', 133. 1841,29.

ἀρετὴ ἐν ἴσῳ τῷ εὐτυχία καὶ εὐδαιμονία ἐν τῷ, ἦ ἄρα σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτήσω ἄκοιτιν, Ὀδυσσ. ω', 193. 1955,56.

ἀρετὴ παντοία, ὅτι τὴν εὐδαιμονίαν οὕτω λέγει Ὅμηρος Ὀδυσσ. ν', 45. καὶ ἀρετὴ ἁπλῶς ἐπὶ εὐδαιμονίας πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 931,4.26. 1738,28.

ἀρετὴ ὅτι οὐ μία τις νοεῖται παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλὰ τὸ εὔδαιμον τῆς ζωῆς καὶ μακαριστὸν οὕτω καλεῖ καὶ πᾶσαν ἁπλῶς ἀξιότητα κατά τε τὸν νοῦν καὶ κατὰ τὰς πράξεις. 1593,49. 1845,42.

ἀρετὴν ἵππου λέγει Ὅμηρος τὸ ἐπιτεταμένως τρέχειν, Ἰλιάδ. ψ', 276. 1306,3.

Ἄρευς, μικρὸν πρὸ Κλεομένους βασιλεύσας ἐν Λακεδαίμονι, ὅτι κατῆρξε βλακείας σὺν τῷ υἱῷ Ἀκροτάτῳ. 1133,20.

Ἄρευς Ἄρεως κοινῶς καὶ Ἀττικῶς, Ἄρηος δὲ καὶ Ἄρηι καὶ Ἄρηα Ἰωνικῶς. 517,35.

Ἄρεω, γενικῆς πτώσεως ἀπὸ τῆς ὁ Ἄρεως, ὡς Μενέλεως, εὐθείας. 1139,13.

Ἄρεως γενικὴ ὅτι ἀπὸ τῆς Ἄρευς εὐθείας κεκίνηται. 1139,13.

Ἄρεως καὶ Ἀφροδίτης μῖξις διαφόρως ἀλληγορουμένη διεξοδικῶς. 1597,48—1598,2.

Ἄρεως παῖδες ποῖοι τινὲς ἄνθρωποι γεγονέναι μυθεύονται. 18,33.

ἀρήγειν τὸ εἰς Ἄρην ἄγειν ἤγουν πορεύεσθαι, ὅθεν ἀρηγὼν ὁ βοηθὸς παρ' Ὁμήρῳ. 439,31. 577, 24. 1026,45.

ἀρηγὼν ὁ βοηθὸς, ζήτει ἐν τῷ ἀρήγειν. 439,31. 577,24. 1026, 45.

Ἀρηΐθοος ὁ κορυνήτης ἐπικαλούμενος παρ' Ὁμήρῳ, ἱστορία. 661, 49.

ἀρήμεναι, ἤγουν εὔξασθαι, ἀπὸ τοῦ ἀραίνω ἢ ἄρημι ἀχρήστου ἑκατέρου. 1928,53.61.

ἀρημένος ὁ βεβλαμμένος καὶ παρεθεὶς ἐν τῷ, ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος, παρ' Ὁμήρῳ Ὀδυσσ. ζ, 2. ἢ ἀρημένος δασυτόνως ἀντὶ τοῦ κεκρατημένος· ὅτι κατὰ μέν τινας παροξύνεται ἡ λέξις κατὰ παρακειμένου τύπον, κατὰ δέ τινας προπαροξύνεται ὡς τὸ ἀκαχήμενος. 1548,45. 1636,40. 1838,16.

ἀρὴν ἀρῆνος, ἀντὶ τοῦ ἀρνὸς, παρὰ τὴν ἀρὰν, ὅ ἐστιν εὐχήν. 49, 28. 799,38.

Ἀρήνη, πόλις ἡ μὲν Μεσσήνης, ἡ δὲ Τριφυλίας, καὶ διὰ τί ἐρατεινὴν αὐτὴν ἐπιθετικῶς ἐκάλεσεν Ὅμηρος Ἰλιάδ. β', 591. 296,41. 880,54.

ἀρηνοβοσκὸς ὁ προβατοβοσκὸς, παρὰ τὸ ἀρὴν ἀρῆνος, ὃ δηλοῖ τὸν ἄρνα. 799,35.

Ἄρηος γενικὴ ὅτι ἀπὸ τῆς Ἄρευς Αἰολικῆς εὐθείας κεκίνηται, ζήτει ἐν τῷ Ἄρης. 187,2. 245,39.

ἀρηρέναι λέγεται τὰ πεπληρωμένα ἀγγεῖα ὅταν γεμισθῶσιν, οἷον· καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα, Ὀδυσσ. β', 289. 1445,43.

ἀρηρέναι σκολόπεσσι λέγεται τεῖχος Ὀδυσσ. η', 45. ὅ ἐστι κατησφαλίσθαι. 1567,14.

ἀρήρῃ, τρίτον πρόσωπον ὑποτακτικὸν τοῦ ἄρηρα παρακειμένου. 1544,23.

ἀρηρὸς παλάμαις δόρυ, τὸ χειρούμενον ἐν τῇ τοῦ κρατοῦντος αὐτὸ παλάμῃ. 1050,17.

Ἄρης Ἄρητος, ὡς Λάχης Λάχητος, καὶ Ἄρεος ὡς Δημοσθένεος, καὶ Ἄρης Ἄρου, καὶ Ἄρευς Ἄρεως καὶ Ἄρηος, καὶ Ἄρεως Ἄρεω ὡς Μενέλεως Μενέλεω. 518,23. 1333,10—25.

Ἄρης δεθεὶς ὑπὸ Ὤτου καὶ Ἐφιάλτου, μῦθος καὶ ἀλληγορία διεξοδικῶς. 559,45—560,46.

Ἄρης ὅτι εἰς θυμὸν ἄλογον ἀνάγεται. 40,32. 495,3.

Ἄρης ὅτι παρὰ τὴν ἀρὰν, ὅ ἐστι βλάβην, λέγεται. 32,29. 347,38.

Ἄρης ὁ σίδηρος καὶ ὁ πόλεμος παρ' Ὁμήρῳ, καὶ ἡ πληγὴ εἴτουν τραῦμα. 946,57. 1074,55.

Ἄρης, φωνὴ τῶν ἀφ' ἑνὸς πολλὰ σημαινουσῶν, καὶ ἔκθεσις τῶν σημαινομένων αὐτῆς. 548,25.

Ἄρης φωνὴ ὅτι ποτὲ μὲν ἐκτείνει τὸ ἀρκτικὸν δίχρονον, ποτὲ δὲ συστέλλει, καὶ τίνι λόγῳ ἐν τῷ, Ἆρες Ἄρες βροτολοιγὲ, ἀλλοιοχρόνως τίθεται. 518,4. 1598,10.

ἀρήσασθαι, εὔξασθαι, ἀρέσασθαι δὲ τὸ φιλοφρονήσασθαι. 738,60.

ἀρήτη ἡ οἱονεὶ εὐκταία γεννηθεῖσα τοῖς τοκεῦσι, παρὰ τὴν ἀρὰν, ὃ δηλοῖ τὴν εὐχήν. 1116,62. 1567, 52.54.

ἀρητὴρ, οἱονεὶ ἀρνητὴρ διὰ τοὺς θυομένους ἄρνας, ὅτι φύσει μακρὸν ἔχει τὸ ᾱ. 56,21. 537,4.

Ἀρητιάδης ὁ ἀπὸ Ἄρητος, ὅ ἐστιν Ἄρεως, κατάγων τὸ γένος. 1133,16.

Ἄρητος κύριον παρὰ τὸ Ἄρης Ἄρητος, ἀναδραμούσης τῆς γενικῆς εἰς εὐθεῖαν, καὶ ὅτι προπαροξύνεται πρὸς διαστολὴν τοῦ ἀρητὸς ἐπιθέτου, καὶ ὅτι Ἄρατος λέγεται παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον. 1093,55. 1474,33.45.

ἀρητὸς παῖς ὁ εὐκταῖος, ἀρητὸς

Κιλικίας, καὶ Ἄριμοι ἔθνος ἀπὸ Ἀρίμου βασιλέως, ἱστορία. 345, 34. 45. 346, 23 — 347, 8.

Ἄριμοι, ἔθνος οἰκῆσαν τὴν κατακεκαυμένην κληθεῖσαν χώραν, ἀπὸ Ἀρίμου βασιλέως οὕτω κληθὲν, καὶ ἄριμοι οἱ πίθηκοι παρὰ Τυῤῥηνοῖς, ζήτει ἐν τῷ Ἄριμα. 346, 39.

Ἄριμος βασιλεύσας τῆς κατακεκαυμένης καλουμένης χώρας, ὅπου τὰ κατὰ τὸν Τυφώεα μυθεύονται, ἀφ' οὗ Ἄριμοι ἔθνος. 346, 31.

Ἄριος ψάλτης, τὸ ρι ἰῶτα· ὅτι ὁ Ἄριος ἐνοχλῶν ποτὲ Στρατονίκῳ τῷ κιθαρῳδῷ ἤκουσε παρ' αὐτοῦ, ψάλλ' ἐς κόρακας. 894, 45.

ἀριπρεπὲς ἄστρον τὸ περιφανὲς καὶ ἐκπρεπὲς τῇ λαμπρότητι. 729, 29.

Ἀρίσβη, πόλις Τρωικὴ, Μιτυληναίων ἄποικος, Ἀρίσβα δὲ Λέσβου· καὶ Ἀρίσβη ἡ μέν τις Τεύκρου θυγάτηρ τοῦ Κρητὸς, Δαρδάνου δὲ γυνὴ, ἡ δὲ Μάκαρος ἢ Μέροπος θυγάτηρ, Πάριδος δὲ πρώτη γυνή. 357, 5. 622, 7. 894, 30. 1222, 33.

ἄριστα ἀντὶ τοῦ ἄριστον ἐν τῷ, δοκεῖ εἶναι ἄριστα, παρ' Ὁμήρῳ. 1737, 49.

Ἀρισταῖος Προκοννήσιος ὅτι Ὁμήρου διδάσκαλος γεγονέναι νομίζεται. 331, 7.

ἀρίσταμεν, πρῶτον πρόσωπον ῥηματικὸν, καὶ ἀριστάμεν ἀπαρέμφατον ὅτι ἐκ τοῦ ἀρίστημι θέματος κεκίνηνται. 1900, 9.

ἀριστεῖον, δῶρον τοῖς ἀρίστοις διδόμενον. 713, 39.

ἀριστερὰ κόσμου, ὅτι ἀριστερὸν μέρος τοῦ κόσμου τὸ δυτικὸν νομίζεται, δεξιὸν δὲ τὸ ἀνατολικόν. 902, 11.

ἀριστερὰ ὅτι κατ' εὐφημισμὸν ἐκ τοῦ ἀρίστου παρωνόμασται. 850, 37. 1398, 51.

ἀριστερὰ ὅτι δυσοιώνιστα ἐνομίζοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὡς δῆλον ἐκ τῶν οἰωνοσκοπιῶν καὶ τῶν ἐξ ἀριστερᾶς πταρμῶν. 805, 5. 1228, 46.

ἀριστερὰ χεὶρ ὅτι δυσοιώνιστος, καὶ ὅτι ἀπ' αὐτῆς σκαιὰ καὶ ἐπαριστερὰ λέγονται τὰ μὴ αἴσια. 129, 10.

ἀριστερειῶν, φυτὸν ἐπιτήδειον εἰς καθαρμὸν μιασμάτων. 1935, 5.

ἀριστεύω ὅτι ἐκ τοῦ ἄριστος παρῆκται, διὸ καὶ γενικῇ συντάσσεται πληθυντικῇ. 655, 45.

ἀριστοκρατία λέγεται τὸ πολίτευμα, καθ' ὃ οἱ ἄριστοι μόνοι ἐννόμως κρατοῦσι. 202, 17.

ἄριστον, ὅτι τρὶς τῆς ἡμέρας αἱρουμένων τροφὴν τῶν παλαιῶν ἄριστον ἔλεγον τὸ πάνυ πρωὶ γινόμενον Ἄρεως ἱσταμένου, οἱ δὲ πλείους ἄριστον λέγουσι κοινῶς γεῦμα, οὐ παρὰ τὸν Ἄρην, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἀρίστως ἔχειν κατ' ἐξοχὴν, καὶ ὅτι ἄριστον ἐνίοτε ἐπὶ δείπνου τίθεται συνωνύμως. 1342, 6. 1432, 2. 16. 1791, 25 — 55. 1833, 6.

ἄριστος παρ' Ὁμήρῳ ἐν ἴσῳ τῷ ἀριστεύς. 566, 19.

Ἀρίστυλλος ὁ Ἀριστοκλῆς ὑποκοριστικῶς. 989, 49.

ἀρισφαλὴς ὁδὸς ἡ πάνυ σφάλλουσα καὶ προσκόπτειν ποιοῦσα τὸν ὁδεύοντα ὡς τραχεῖα. 1815, 16.

ἀριφραδὲς σῆμα τὸ εὔγνωστον σημεῖον. 1675, 37.

ἀριφραδὴς ὀξυτόνως ὁ ἄγαν συνετὸς, ὅτι ἐκ τοῦ φραδὴς σύγκειται, ὃ παρὰ τὸ φράζω λέγεται, Ἀριφράδης κύριον βαρυτόνως. 135, 25. 1411, 41. 1570, 10.

Ἀρίων κύριον ὅτι τῷ ἰῶτα παραλήγεται καὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου κλίνεται. 1304, 61.

Ἀρκάδας μιμούμενος, παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονούντων, ἱστορία. 302, 30.

Ἀρκαδίας χώρας διάφοροι ὀνομασίαι, καὶ ἱστορίαι τινὲς περὶ Ἀρκάδων καὶ τῆς χώρας αὐτῶν. 300, 12.

Ἀρκὰς Ἀρκάδος, κύριον καὶ ἐθνικὸν, ὅτι συστέλλει τὸ ᾰ καὶ ὀξύνεται καὶ διὰ τοῦ δος κλίνεται, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἄρκος, ὅ ἐστιν ἄρκτος, λέγεται. 300, 13. 1535, 16.

Ἀρκὰς κυνῆ, Ἀρκαδικὸς πῖλος, καὶ Ἀρκὰς φελλὸς, μέσον τι πρίνου καὶ δρυὸς φυτόν. 302, 26.

ἀρκεῖν τινὶ θάνατον ὅτι ἐντελῶς λέγεται, ἀρκεῖν δὲ κατὰ μόνας ἀτελῶς. 622, 21.

Ἀρκείσιος, Ὀδυσσέως πάππος, παρὰ τὸν ἀρκέσω μέλλοντα ἢ παρὰ τὸν ἄρκον, ὅ ἐστιν ἄρκτον, θηλάσαι, ἱστορία. 1516, 61. 1756, 52. 1961, 13. 17.

Ἀρκείσιος, Ὀδυσσέως πάππος, ὅτι Διὸς καὶ Εὐρυοδίας υἱὸς ἱστορεῖται γεγονέναι. 1796, 36.

Ἀρκεσίλαος ὁ ἐπαρκῶν τοῖς λαοῖς, ὅτι παρὰ τὸν ἀρκέσω μέλλοντα λέγεται, καὶ ἀναλογία τῆς διὰ τοῦ ι γραφῆς τῆς παραληγούσης. 264, 30.

Ἀρκεσίλαος καὶ Τηλέμαχος υἱοὶ Ὀδυσσέως ἐκ Πηνελόπης. 1796, 50.

ἄρκιλοι τὰ τῶν ἄρκτων, ὅ ἐστιν ἄρκτων, νεογνά. 1535, 15. 1625, 46.

ἄρκιον τὸ μέτριον καὶ τὸ ἐπαρκοῦν, καὶ ἄρκιον εἶναι ἢ γενέσθαι ἀντὶ τοῦ ἐπαρκέσαι, οἷον ἐν τῷ, οὔ οἱ ἔπειτα ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας, Ἰλιάδ. β', 393. 242, 14. 1029, 2. 1413, 43.

ἄρκιος πνοὴ, ἡ ἐκ τοῦ ἀπαρκίου ἀνέμου. 1156, 17. 1535, 17.

ἄρκος διὰ μόνου τοῦ κ ἀντὶ τοῦ ἄρκτος, ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἄρκτος μετὰ τοῦ τ λέγεται, ἄρκος δὲ οὔ. 1156, 16. 1535, 14.

ἀρκτικὰ ἄστρα ὅτι ἀειφανῆ εἰσί. 1155, 33.

ἄρκτος, ἀστροθέτημά τι· ὅτι ἡ μὲν μικρὰ ἄρκτος Κυνόσουρα λέγεται, ἡ δὲ μεγάλη, Ἑλίκη· περὶ ἧς φασὶ λέγειν τὸν Ὅμηρον ἑκάστοτε, ὅταν ἄρκτου μέμνηται· καὶ ὅτι ἐκ πλειόνων ἄστρων σύγκειται, καὶ οὐκ ἐξ ἑπτὰ μόνον κατὰ τὴν Κυνόσουραν, ἣν ὕστερον παρετήρησαν Φοίνικες. 1535, 12.

ἄρκτος καλεῖται τὸ τῆς Καλλιστοῦς, τῆς Λυκάονος, ἀστροθέτημα, καὶ μῦθος περὶ τῆς ἀστροθετήσεως τῆς Καλλιστοῦς. 300, 28. 1156, 11.

ἄρκτος ὅτι μετὰ τοῦ τ λέγεται, ἄρκος δὲ οὔ, ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι καὶ χωρὶς τοῦ τ διὰ μόνου τοῦ κ. 1156, 16. 1535, 14.

Ἀρκτοῦρος, ἀρκτοφύλαξ, ὅτι οὕτω καλεῖται ἄστρον τι, ὃ καὶ Βοώτης, ὅ ἐστι βοηλάτης καὶ ἁμαξηγὸς, διὰ τὸ καὶ ἅμαξαν τὴν ἄρκτον καλεῖσθαι. 1535, 28.

ἄρκυες τὰ περιτιθέμενα λίνα τοῖς θηρίοις, ὅτι παρὰ τὸ ἄρκος, ὃ

χρωτός, καὶ τί τὸ αἵματος ἆσαι Ἄρηα παρὰ τῷ αὐτῷ. 117, 44. 548, 16.

ἄσαιμι εὐκτικὸν τοῦ ἆσαι, ὃ δηλοῖ τὸ κορέσαι. 766, 64.

ἄσαμεν, ἤγουν ἀνεπαυσάμεθα, ἀνεπνεύσαμεν, ἀπὸ τοῦ ἄω ἄσω. 1804, 43.

ἀσάμινθος ἡ κατὰ λουτρὸν πύελος ἢ λεκάνη, παρὰ τὸ τὴν ἄσιν, ὅ ἐστι τὸν ῥύπον, μινύθειν, καὶ ὅτι ἀσίμινθος ὤφειλε λέγεσθαι· δοκεῖ οὖν παρὰ τὴν ἄσην, τὴν διὰ τοῦ η, διὰ τὸ ἐν τῇ προπαραληγούσῃ ᾱ. 1477, 17. 1481, 47. 1662, 4.

ἄσασθαι τὸ κορέσασθαι, ἀάσθαι δὲ τὸ βλαβῆναι. 1173, 35. 1185, 46.

ἀσβέστη, σύζυγον τοῦ ἄσβεστος ἐπιθέτου. 824, 48. 1049, 33.

ἄσβεστον κλέος τὸ ὑψηλὸν καὶ αἰθέριον καὶ διὰ τοῦτο μὴ σβεννύμενον, ὡς οὐδὲ ὁ αἰθήρ ποτε σβέννυται. 1510, 21. 1582, 36.

ἄσβεστον μένος ἐπιθετικῶς λέγεται διὰ τὸ τοῦ θυμοῦ πυρόεν. 1260, 3.

ἄσβεστος γέλως ἐπιθετικῶς, ὅτι ἐκ τῆς ἐν τοῖς γελῶσι θερμότητος ἀφορμὴν ἔσχεν ἡ τροπή. 1599, 27.

ἄσβεστος φλὸξ, ὅτι καὶ ἀσβέστη θηλυκῶς λέγεται παρ' Ὁμήρῳ. 1096, 40.

ἀσβόλη ὅτι παρὰ τὸ ἄσιν, ὅ ἐστι ῥύπον, βάλλειν λέγεται, καὶ ὅτι καὶ ἄσβολος κατ' ἀρσενικὸν τύπον λέγεται, μετὰ θηλυκοῦ μέντοι ἄρθρου. 1390, 54. 1405, 18.

ἄσειρος ἵππος ὁ ἄδετος, ὅτι παρὰ τὴν σειρὰν λέγεται. 1734, 2.

ἄση διὰ τοῦ η, ἡ καὶ ἄσις διὰ τοῦ ι, ὁ ῥύπος, καὶ ὅτι ἡ σύνθεσις τοῦ ἀσάμινθος κατηγορεῖ τὴν διὰ τοῦ η γραφὴν, καὶ ὅτι βραχυπαραληκτεῖ ἡ λέξις, καὶ ὅτι διαφέρει τοῦ ἄτη. 739, 34. 1481, 48.

ἀσήμαντος, ἀπροστάτευτος, ἀποίμαντος, ἀστρατήγητος. 820, 6.

ἆσθμα ὅτι παρὰ τὸ ἄω, ὅ ἐστι πνέω, λέγεται. 778, 8. 1014, 58. 1328, 62.

ᾱσι λήγουσαι δοτικαὶ πληθυντικαὶ οὐδετέρων, ἐκ τεταρτοκλίτων εἰς οις ληγουσῶν μεταπλασθεῖσαι, οἷον προσώπασιν ἀντὶ τοῦ προσώποις καὶ ἔγκασιν ἀντὶ τοῦ ἐγκάτοις, ὡς δοκεῖν ἐκ πεμπτοκλίτων εὐθειῶν οὐδετέρων κεκινῆσθαι. 677, 10. 21. 29.

ᾱσι ληγουσῶν δοτικῶν συγγενικῶν ὀνομάτων ἀναλογία, οἷον πατράσι, μητράσι, θυγατράσιν, υἱάσι. 1348, 26.

ᾱσι ληγόντων τρίτων πληθυντικῶν προσώπων ῥηματικῶν προπερισπωμένων σχηματισμὸς, οἷον ἑστᾶσι, βεβᾶσι. 191, 14.

ᾱσι λήγοντα τρίτα πρόσωπα παρακειμένων ὅτι ἐκτείνουσι κοινῶς τὸ παραληκτικὸν ᾱ, ἐνίοτε δὲ καὶ συστέλλουσι πρὸς μέτρου χρείαν. 1687, 13.

Ἀσίας Ἀσίου κύριον, ἀφ' οὗ τὸ, Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Ἰλιάδ. β', 461. ἱστορία καὶ ἑρμηνεία διεξοδικὴ τοῦ ῥητοῦ ἐκείνου. 254, 24.

ἀσίλλα, σκεῦός τι ἰχθυηρόν. 1761, 23.

Ἀσίνη, πόλις τῆς Λακωνικῆς, ἀφ' ἧς ὁ Ἀσιναῖος κόλπος. 287, 4.

Ἄσιος παρ' Ὁμήρῳ ἀδελφὸς Ἑκάβης. 1082, 52.

ἄσις, ῥύπος ἐν ὕδατι ξηρὸς ἢ ἰλὺς, παρὰ τὸ ἄζω τὸ ξηραίνω, τὸ ᾰ βραχύ· ἆσις δὲ, παρὰ τὸ ἄδω ἄσω, ἄλλως ἔχει διὰ τὴν κρᾶσιν. 254, 26. 1238, 8. 14. 1312, 40.

ἄσις ὁ ῥύπος, ὅτι καὶ ἄση διὰ τοῦ η γράφεται, ὃ κατηγορεῖ ἡ τοῦ ἀσάμινθος σύνθεσις, ἑρμηνεία διεξοδική. 1481, 48.

Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Ἰλιάδ. β', 461. ἑρμηνεία διεξοδικὴ τοῦ ῥητοῦ. 254, 9. 365, 33.

Ἀσκάλαφος κύριον ὅτι παρὰ τὸ ἀκαλὸν τῆς ἀφῆς ἐτυμολογεῖται πλεονάσαντος τοῦ σ, καὶ ὅτι κατ' ἀντίφρασιν οὕτως ἐκλήθη διὰ τὸ ἀπρόσψαυστος εἶναι. 1485, 45.

Ἀσκάλαφος ὁ Ἄρεως ἐν Σαμαρείᾳ ταφεὶς, ἱστορία καὶ ἐτυμολογία καὶ σχηματισμὸς τοῦ ὀνόματος. 1009, 28.

Ἀσκανία, πόλις ἡ μέν τις Φρυγιακὴ, ἡ δὲ Μυσιακὴ, καὶ Ἀσκανία λίμνη, ἱστορία διεξοδικὴ καὶ ἱστορίαι τινές. 364, 46.

ὀσκάντης Ἀττικῶς ἡ κλίνη, συνηθέστερον δὲ ὁ σκίμπους, τὸ δὲ κράββατος ἀδόκιμον. 1944, 18.

ἀσκεθὴς, ταὐτὸ ὅπερ ἀσκηθὴς, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀσκήσω μέλλοντος συστολῇ τῆς παραληγούσης ἢ ἀπὸ τοῦ σχέθω λέγεται. 1058, 30. 1762, 52.

ἀσκεῖν τὸ διὰ χειρῶν ἐπιμελῶς ἐργάζεσθαι παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι ἐκ τοῦ ᾱ στερητικοῦ καὶ τοῦ σκάζειν σύγκειται, ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸν ἀσκὸν λέγεται. 427, 41. 1166, 33. 1469, 4. 1646, 24.

ἀσκεῖν ἔρια ἢ πέπλον, παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι ἢ παρὰ τὸ ἀσκὸς, ὃς εἰ καὶ μὴ ξύεται, ἀλλ' οὖν ἐν χρῷ κείρεται πρὸς εὐχρηστίαν. 976, 18.

ἀσκελὲς τὸ σκληρὸν, παρὰ τὸ σκέλλω, ὅ ἐστι ξηραίνω, ἢ τὸ ᾱμετάβατον καὶ ἀμετακίνητον καὶ σκελῶν ἐστερημένον. 1392, 25. 1508, 38.

ἀσκελέως, σκληρῶς ἢ ἀμεταβάτως, ζήτει ἐν τῷ ἀσκελές. 1171, 39.

ἀσκελὴς ὁ σκληρὸς καὶ ἄγαν κατεσκληκὼς, παρὰ τὸ σκάλλω ἢ σκέλλω. 1663, 5.

ἀσκέραι, εἶδος ὑποδήματος οὕτω καλούμενον. 1522, 12.

ἀσκηθὴς ὁ ἀβλαβὴς καὶ οἷον τεθεραπευμένος, παρὰ τὸ ἀκήσασθαι πλεονασμῷ τοῦ σ, καὶ ὅτι διὰ τοῦ, οὔτ' ἄρ βεβλημένος οὔτ' αὐτοσχεδίην οὐτασμένος, ἑρμηνεύεται Ὀδυσσ. λ', 535. 1428, 57. 1696, 25.

ἀσκηθὴς ὁ ὑγιὴς κατὰ τοὺς ἀσκητὰς καὶ μὴ σκάζων, ἢ ὁ ἀκατάσχετος ἐκ τοῦ ᾱ καὶ τοῦ σχέθειν. 1058, 27. 1469, 5.

ἀσκῆσαι, ἐπιμελείας ἀξιῶσαι, παρὰ τὸ ἀκήσασθαι, ὅ ἐστι θεραπεῦσαι, πλεονασμῷ τοῦ σ. 1428, 55.

ἄσκησις ἀθλητικὴ, θεραπεία σώματος ἐν ταῖς τροφαῖς. 1428, 56.

ἀσκητὴς ὅτι παρὰ τὸ ἀσκηθὴς γέγονε κατ' ἐναλλαγὴν ἀφώνου. 799, 26.

ἀσκητὸν νῆμα τὸ πεφιλοκαλημένον καὶ ἐπιμεμελημένον, καὶ λέχος ἀσκητὸν ὁμοίως τὸ μὴ αὐτοσχέδιον. 1489, 2. 1944, 30.

ἀσκίον καὶ ἀσκίδιον ὑποκοριστικὰ τοῦ ἀσκός. 1645, 57.

Ἀσκῖται ἔθνος, ὅτι παρὰ τὸ

προτακτικοί εἰσιν ἐν τῇ συντάξει, καὶ περὶ τῆς προσῳδίας αὐτῶν. 72, 28. 35.

ἀτάρβητος ὁ μὴ ταρβῶν, τουτέστιν ἄφοβος. 384, 25.

Ἄταρνα, πόλις μεταξὺ Μυσίας καὶ Λυδίας, Τάρνη δὲ Ἀχαΐας. 356, 7.

ἀταρπιτός, στενὴ ὁδὸς καὶ διηνεκὴς καὶ καθ' ἣν οὐκ ἔστιν ἐκτραπῆναι. 1163, 41.

ἀταρπὸς ταὐτὸ ὅπερ ἀτραπὸς, ὅ ἐστι στενὴ ὁδὸς μὴ ἔχουσα ἐκτροπάς. 1125, 55.

ἀταρπὸς καὶ ἀταρπιτὸς ὅτι ἐκ τοῦ ἀτραπὸς καὶ ἀτραπιτὸς κατὰ μετάθεσιν λέγονται, ζήτει ἐν τῷ ἀτραπιτός. 1738, 52.

ἀταρτηρὸς ἐκ τοῦ ἀτηρὸς πλεονασμῷ τῆς ταρ συλλαβῆς. 89, 40. 1217, 3. 1408, 13.

ἀτασθαλία ἡ ταῖς ἄταις θάλλουσα ἀφροσύνη, ἢ ἡ ἐν ταῖς θαλίαις, ὅ ἐστιν εὐωχίαις, ἄτη ἐκ παροινίας, τουτέστιν ἡ ἐπιτράπεζος ὕβρις καὶ ἀκοσμία. 742, 37. 1383, 34. 1401, 50.

ἀταυρώτη γυνὴ ἡ ἄζυξ καὶ μὴ ὑπὸ ἀνδρὶ γενομένη, ὡς δάμαλις ὑπὸ ταύρῳ. 295, 9. 881, 20. 1554, 28.

ἀταύρωτος γυνὴ ἡ ἄζυξ καὶ παρθένος, ἣν καὶ ἀταυρώτην λέγει ὁ κωμικὸς, ζήτει τὸ ἀταυρώτη. 1554, 28.

ἀτειρὴς ὁ μὴ τέρην, ἀλλὰ δυσδάμαστος καὶ ὡς εἰπεῖν ἀδαμάντινος. 548, 20. 27.

ἀτειρὴς φωνὴ ὅτι τροπικῶς λέγεται, ἀτειρὴς δὲ χαλκὸς κυριολεκτικῶς. 1267, 38.

ἀτειρὴς χαλκὸς ὁ σκληρὸς καὶ δυσκατέργαστος, παρὰ τὸ τείρω. 1153, 52. 1154, 14. 47.

ἀτελὲς τὸ μήπω τελεσθὲν, ἀτέλεστον δὲ τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι. 1410, 40.

ἀτέλεστον τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι, ἀτελὲς δὲ τὸ μήπω τελεσθέν. 1410, 40.

ἀτελεύτητον λέγεται τὸ ἀτελὲς εἴτουν ἀτέλεστον, καὶ τὸ ἀΐδιον ὁμωνύμως. 462, 2.

ἀτελεύτητος ὁ μὴ ἐπάγων τελευτὴν ταῖς πράξεσι, καὶ ἀτελεύτητος λόγος ὁ μὴ τετελεσμένος ἔργῳ. 144, 12. 441, 27.

ἀτελὴς ὁ ἀδάπανος, παρὰ τὸ τέλος, ὃ καὶ ἐπὶ δαπάνης τίθεται. 881, 26.

ἀτέμβειν τὸ στερίσκειν καὶ βλάπτειν, ὅτι παρὰ τὸ εἰς ἄτην ἐμβιβάζειν λέγεται, καὶ ἀτέμβεσθαι παρὰ τὸ εἰς ἄτην ἐμβαίνειν. 880, 14. 1436, 59. 1615, 13. 1892, 61.

ἀτέοντα, βεβλαμμένον. 1210, 60.

ἄτερ, χωρὶς, ὅτι ἐκ τοῦ ᾱ στερητικοῦ καὶ τοῦ τείρω σύγκειται, τὰ γὰρ χωρὶς ὄντα καὶ διεστῶτα οὐ τείρουσιν ἄλληλα. 1582, 8.

ἀτέραμνα καὶ ἀτεράμονα ὄσπρια, ἤγουν δυσέψητα, καὶ ἦθος ἀτέραμνον τὸ ὠμὸν καὶ ἀνύπεικτον, καὶ ἀτέραμνα ὕδατα τὰ πυκνοῦντα καὶ οὕτω σκληρύνοντα, ὅτι παρὰ τὸ τείρειν λέγονται. 1154, 15. 1532, 17.

ἀτέραμνον τὸ μὴ τέρεν, καὶ ἀτέραμνα σπέρματα, τὰ καὶ κερασβόλα, ζήτει ἐν τῷ κερασβόλα· τέραμνον δὲ ἀσυνθέτως οἶκον στέγην σημαίνει. 1942, 64 — 1943, 5.

ἀτεράμων ἄνθρωπος ὁ σκληρὸς καὶ ἄτεγκτος, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀτεράμνων ὀσπρίων, τὰ μὴ ἑψόμενα. 1154, 14. 1427, 21.

ἀτέρμονα ἔσοπτρα ἐπιθετικῶς τὰ κυκλοτερῆ, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν τέρμα, ὅ ἐστι τέλος. 690, 41.

ἄτερος, ἀντὶ τοῦ ἕτερος, ὅτι ἐκ τοῦ ὁ ἕτερος κέκραται, ἢ ἐκ τοῦ ἕτερος μόνου τροπῇ Δωρικῇ τοῦ ε̄ εἰς ᾱ, οἷον καὶ ἐν τῷ τρέπω τράπω, τρέχω τράχω. 1573, 62.

ἀτερπὴς ὅτι καὶ ἄτερπος λέγεται ἐν τῷ, ἀτέρπου ὀϊζύος, παρ' Ὁμήρῳ Ἰλιάδ. ζ, 285. 642, 14. 1188, 8. 1697, 18.

ἄτερπος ὀϊζὺς ὅτι πρὸς διαστολὴν λέγεται τῶν ὑποτερπουσῶν ὀϊζύων, οἵας κατὰ προαίρεσιν ἐπί τινι καλῷ ἀνίσχεταί τις. 642, 16.

ἀτεχνῶς ἀντὶ τοῦ δίχα δόλου καὶ φανερῶς. 1598, 19.

ἀτέω ἀτῶ κατὰ τὴν πρώτην συζυγίαν παρ' Ὁμήρῳ, ἀτάω δὲ ἀτῶ κατὰ τὴν δευτέραν παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον. 1210, 60.

ἄτη ἡ βλάβη, καὶ Ἄτη δαιμόνιόν τι πλαττόμενον ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ὅτι μακρὸν ἀεὶ ἔχει τὸ ᾱ παρ' Ὁμήρῳ ἡ λέξις ὡς ἐκ τοῦ ἀάτη κεκραμένη. 710, 41. 739, 32. 768, 22. 1173, 26. 33.

Ἄτη, θεία τις οὐσία σωματοειδὴς μυθικῶς, καὶ ἄτη, παθητικὴ ποιότης, ἐνέργημα ἐκείνης. 1176, 9.

ἄτη ἐν λόγοις ἢ διὰ λόγων ὕβρις. 89, 37.

ἄτη, παραγωγὴ καὶ χρόνος παραληκτικὸς, ζήτει ἐν τῷ ἄασα. 1910, 57.

ἀτηρὸς λόγος ὁ κατὰ χόλον λεγόμενος. 89, 39.

Ἄτης, δαιμονίου τινὸς μυθικοῦ, διαγραφὴ Ὁμηρική. 767, 63.

Ἄτης λόφος ἐν Τροίᾳ, ὅπου ἡ Ἄτη μυθεύεται κατενεχθῆναι ὑπὸ Διὸς ῥιφεῖσα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὅτι περὶ Τροίαν πέπλασται εἶναι διὰ τὰς μεγάλας τῶν Ἰλιέων ἄτας, ὅ ἐστι βλάβας. 157, 5. 1175, 61.

Ἀτθὶς διάλεκτος ὅτι ἐπικοινωνεῖ τῇ Ἰάδι. 8, 39. 130, 43.

ἀτίζειν τὸ περιφρονεῖν. 1201, 55.

ἀτιμαγέλαι ταῦροι, ὅτι τῶν ταύρων οἱ χαλεπώτατοι καὶ δι' ἀκμὴν μονάζοντες οὕτω λέγονται. 1625, 42.

ἀτιμάω ἀτιμῶ κατὰ τὴν δευτέραν παρ' Ὁμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, ὅν ποτ' ἀτίμα, Ὀδυσσ. φ', 99. ἀτιμόω δὲ ἀτιμώσω κατὰ τὴν τρίτην παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον· καὶ ὅτι τὸ ἀτιμᾶν πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ἀτιμάζειν. 24, 14. 660, 18. 735, 38. 1803, 30. 1886, 49. 1902, 56.

ἀτίμητος ὁ ἄτιμος παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ὁ πολυτίμητος, παραγωγή. 781, 19.

ἄτιμος ἀντὶ τοῦ ἀτιμώρητος, καὶ ἄτιμον ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ ἀτίμως ἐν τῷ, τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις, Ὀδυσσ. π', 431. ἤγουν προῖκα καὶ μηδὲ καταβαλὼν τίμημα ὑπὲρ τῶν ἐσθιομένων. 1807, 32.

ατιον καὶ αδιον λήγοντα ὑποκοριστικὰ, οἷον σημάτιον καὶ χειμάδιον. 1675, 44.

ἀτιτάλλειν τὸ ἁπαλῶς τρέφειν, ὅτι παρὰ τὸ ἀτάλλειν λέγεται κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, ὃ δηλοῖ τὸ ἀναπαύειν καὶ μὴ ἐᾶν ταλάσσειν, ὅ ἐστι κακοπαθεῖν. 546, 44. 978, 54. 1054, 9. 1682, 37.

καὶ δαιμόνιόν τι ἱπποφυὲς παρ' Ὁμήρῳ. 1051, 4.

Ἅρπυιαι, ἄνεμοι καταιγιδώδεις ἁρπακτικοὶ καὶ τῶν βαρέων σωμάτων, καὶ ἀλληγορία περὶ τῶν ὑπὸ Ἁρπυιῶν ἀνηρπάσθαι μυθευομένων, καὶ ὅτι καὶ πτερωτά τινα δαιμόνια πλάττονται αἱ Ἅρπυιαι. 1414, 38.

Ἅρπυιαι, ὄρνεα ἁρπακτικά, αἳ εἰς γυναῖκας ἀσώτους ἀλληγοροῦνται. 1712, 24.

ἀῤῥάβαξ, ὀρχηστὴς ἢ βλάσφημος κατὰ γλῶσσαν Θρᾳκικήν. 1854, 33.

ἀῤῥαβάσσειν τὸ ὀρχεῖσθαι, ὅθεν ἀῤῥάβαξ ὁ ὀρχηστής, καὶ ζήτει τὸ ἀῤῥάβαξ. 1854, 35.

ἀῤῥενικόν, γραφικόν τι φάρμακον. 913, 57.

ἀῤῥενόπαιδες, οἱ καὶ ἀνδρόγυνοι. 1490, 23.

ἀῤῥενῶπα τὸν ἀνδρόγυνον ἡ σκωπτικὴ παράχρησις καλεῖ. 827, 29. 1412, 31.

ἄῤῥηκτος νεφέλη, παρ' Ὁμήρῳ ἡ πυκνωτάτη. 1201, 7.

ἄῤῥιχοι, κόφινοι οἰσύϊνοι, ἐν οἷς σταφυλαὶ συνεκομίζοντο, οὓς Ἴωνες μὲν ἀρσενικῶς, Ἀττικοὶ δὲ θηλυκῶς προφέρουσι. 1163, 49. 1533, 58. 1625, 14.

ἀῤῥωδεῖν τὸ μὴ ὀῤῥωδεῖν ἀλλὰ τεθαῤῥηκέναι καὶ καταφρονεῖν, ἐκ τοῦ α στερητικοῦ καὶ τοῦ ὀρωδεῖν, ὅ ἐστιν εὐλαβεῖσθαι· ζήτει ἐν τῷ ὄῤῥος καὶ ἐν τῷ ὀῤῥωδεῖν. 1871, 47.

ἀῤῥωδεῖν ἐν ἴσῳ τῷ ὀῤῥωδεῖν, ἕτεροι δὲ κατὰ στέρησιν τὸ μὴ ὀῤῥωδεῖν. 907, 2.

ἄρσαι ναῦν τὸ ναυπηγῆσαι καὶ τὸ εἰς πλοῦν ἐξαρτίσαι. 1417, 29.

ἄρσας ἄρσαντος μετοχὴ ὅτι κατὰ μέν τινας δασύνεται, κατὰ δέ τινας ψιλοῦται ὡς ἀπὸ τοῦ ἄρω ἄρσω Αἰολικοῦ. 67, 3. 974, 40.

ἀρσενικὰ ἐπιθετικὰ θηλυκοῖς ὑποκειμένοις ἐπιτιθέμενα, οἷον, ἀργὸς στρατιά, καί, κλυτὸς Ἱπποδάμεια. 174, 27. 550, 16. 723, 14. 1160, 3. 1174, 62. 1502, 36.

ἀρσενικὰ ἐπίθετα θηλυκοῖς πόλεων ὀνόμασιν ἐπιτιθέμενα, οἷον ποιήενθ' Ἁλίαρτον, καὶ Πύλον ἠμαθόεντα, καὶ ὑλήεντα Ζάκυνθον. 268, 37.

ἀρσενικαὶ μετοχαὶ κατὰ ὑποκειμένων θηλυκῶν λεγόμεναι, οἷον, Τειρεσίου ψυχὴ σκῆπτρον ἔχων, Ὀδυσσ. λ', 90. 316, 29.

ἀρσενικὸν γένος, ὅτι ἐν ταῖς συλλήψεσι τῆς συντάξεως ἐπικρατεῖ τὸ ἀρσενικὸν γένος καὶ συνεκδέχεται τὸ θηλυκόν, οἷον· Μοῦσαι καὶ Ἀπόλλων, οἷς ἐγὼ σπένδω. 781, 56. 985, 52. 1601, 8. 1742, 29.

ἀρσενικόν, τὸ καὶ ἀρσενίκιον καλούμενον, γραφικὸν φάρμακον. 913, 58.

ἄρσην, ὁ ἄῤῥην ἄνθρωπος, ὅτι παρὰ τὸ ἄρδειν λέγεται. 1384, 59.

Ἀρσινόη, οἱονεὶ Ἥρας ἴον κατὰ ἀναγραμματισμόν. 46, 3.

Ἀρσίνοος κύριον, καὶ δηλοῖ τὸν ὑψηλόνουν καὶ μετάρσιον ἔχοντα τὸν νοῦν. 866, 35.

ἄρσον ἀντὶ τοῦ γέμισον ἐν τῷ, ὁπλισσόν τ' ἤια καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα, Ὀδυσσ. β', 289. 1445, 43.

ἀρτάβη, μέτρον τι Περσικόν. 1854, 12.

Ἀρτακία, ὄνομα κρήνης Λαιστρυγονικῆς παρ' Ὁμήρῳ, ἢ ἐπίθετον κρήνης, παρὰ τὸ ἄρτι κίειν, ὅ ἐστιν ἀναδίδοσθαι, καὶ Ἀρτακία ὄνομα πόλεως Ἀσιανῆς παρ' Ἡροδότῳ. 1650, 52.

Ἄρταμις Δωρικῶς ἡ Ἄρτεμις τροπῇ τοῦ ε εἰς α. 969, 7.

ἄρταμος, κρεουργός, παρὰ τὸ εἰς ἄρτια τέμνειν. 577, 45.

ἀρτεμὴς ὁ ὑγιὴς καὶ ἄρτιος, ὅ ἐστιν ἀκέραιος, οἱονεὶ ἀτεμής, ὅθεν δοκεῖ καὶ ἡ Ἄρτεμις λέγεσθαι ὡς παρθένος. 577, 43. 682, 31. 1732, 27.

Ἄρτεμις, οἱονεὶ ἀερότομις ὡς ἡ αὐτὴ τῇ Σελήνῃ, ἢ ἡ ἀρτεμής, ὅ ἐστιν ἀκέραιος ὡς παρθένος, ἢ παρὰ τὸ ἄρτιον ὡς ὑγείας περιποιητική. 32, 33. 577, 43. 1197, 4. 1732, 27.

Ἄρτεμις λοχεία ἐπωνυμικῶς, καὶ διὰ τί τοξότις μυθεύεται ἡ Ἄρτεμις. 843, 61.

Ἄρτεμις ὅτι δότειρα μεγέθους ταῖς γυναιξὶν εἶναι μυθεύεται. 1882, 43.

Ἄρτεμις ὅτι αἰφνιδίου θανάτου αἰτία ταῖς γυναιξὶν ἐνομίζετο. 636, 31. 637, 14. 1171, 25.

Ἄρτεμις ὅτι γυνὴ Ἀπόλλωνος ὑπό τινων ἐνομίσθη. 1197, 39.

Ἄρτεμις Ἀρτέμιδος καὶ Ἀρτέμιτος Δωρικῶς. 1618, 29.

Ἀρτέμιδος καὶ Ἥρας μάχη παρ' Ὁμήρῳ διεξοδικῶς ἀλληγορουμένη, καὶ ἐτυμολογία τῆς Ἄρτεμις φωνῆς. 1197, 4.

ἀρτιγάλαξ, ὅτι ἐκ τῆς γάλαξ εὐθείας δοκεῖ συγκεῖσθαι ἡ λέξις. 1627, 46.

ἀρτιεπὴς ὁ ἀπηρτισμένος ἐν τῷ λέγειν καὶ παραλογιστὴς ἐν τῷ, ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων, Ἰλιάδ. χ', 281. ἢ ἀρτιεπὴς ὁ ἄρτια λέγων. 1269, 34.

ἀρτίπος ὅτι ἐκ τοῦ ἀρτίπους γέγονεν ἀποβολῇ τοῦ υ πρὸς μέτρου χρείαν, καὶ περὶ τῆς προςῳδίας τῆς λέξεως. 768, 18. 47. 1599, 11.

ἀρτίφρων ὅτι διὰ τοῦ φρεσὶν ἄρτια εἰδέναι περιφράζεται παρ' Ὁμήρῳ. 1863, 19.

ἄρτος ὅτι παρὰ τὸ αἴρειν, ὅ ἐστι προσφέρειν, λέγεται, ὅθεν καὶ προσάρματα αἱ τροφαί, ἢ διὰ τὸ τοῦ σχήματος ἄρτιον, ὅ ἐστι τέλειον· ζήτει ἐν τῷ, ἄρτων σχῆμα. 265, 31. 641, 18. 1816, 31.

Ἄρτος βασιλεύς τις Ἰαπυγίας, καὶ Ἄρτος ἕτερός τις μέγας ἐπικληθείς, ἀφ' οὗ ἑορτὴ τὰ Μεγαλάρτια. 265, 31.

ἀρτύειν τὸ κατασκευάζειν καὶ ἀπαρτίζειν καὶ τὸ ἀραρότως ἐπιτιθέναι. 1148, 38. 1462, 1.

ἀρτύνειν ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀρτύειν γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ν, καὶ ὅτι ἀμφοῖν προϋπάρχει τὸ ἀρῶ, ὅ ἐστιν ἁρμόζω, καὶ ἀρτύνειν μάχην τὸ ἀραρότως μάχεσθαι. 172, 20. 839, 45. 892, 10. 1017, 22. 1517, 52.

ἀρτύνεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἀρτύνειν, ὅ ἐστιν ἀπηρτισμένως τι ποιεῖν, οἷον ἐν τῷ, τοὺς ὅγε συγκαλέσας πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν, Ἰλιάδ. β', 55. 172, 20.

ἄρτων σχῆμα, ὅτι κυκλοτερεῖς γίνονται οἱ ἄρτοι εἰς ὁμοίωσιν τ[illegible] τοῦ παντὸς σφαιροειδείας, ἢ κ[illegible] ἄρτοι λέγονται οἱονεὶ ἄρτιοι [illegible]

ἀστεῖος ὁ ἐξ ἄστεος καὶ μὴ ἀγρότης. 1383, 4.

ἀστέμβακτον τὸ ἀμετακίνητον, παρὰ τὸ στέμβειν, ὅ ἐστιν ὑβρίζειν καὶ συχνῶς μετακινεῖν. 235, 9.

ἀστεμφὲς τὸ ἀστρεφὲς καὶ ἀμετακίνητον, παρὰ τὸ στέμβειν, ὃ δηλοῖ τὸ συχνῶς μετακινεῖν. 235, 8. 407, 23.

ἀστέρες διάττοντες καὶ κομῆται ὅτι ἐκ στροφῆς ἀέρος συμβαίνουσι καὶ ὅτι ἀέρος μεταβολὴν καὶ ἀνέμους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σημαίνουσι. 446, 30.

Ἀστερία, ἡ καὶ Ἀστερὶς, νῆσός τις οὕτω κληθεῖσα. 1519, 59.

Ἀστέριον πόλις τῆς Θετταλίας, Ἀστερία δὲ τῆς Συρίας, Ἀστερὶς δὲ νῆσός τις. 332, 17.

Ἀστερὶς, νῆσός τις, ἡ καὶ Ἀστερία. 1519, 55. 59.

ἀστερίσκος, σημεῖον ὅτι παρετίθετο τοῖς ἄριστα πεφρασμένοις Ὁμηρικοῖς ἔπεσιν, ὀβελὸς δὲ τοῖς ἀθετουμένοις, ὀβελὸς δὲ ὁμοῦ καὶ ἀστερίσκος τοῖς ἄριστα μὲν πεφρασμένοις, μὴ κατὰ χώραν δὲ κειμένοις. 1015, 23. 1610, 46.

ἀστερίσκος, ὅτι τὸ χ τετραχῆ στιζόμενον οὕτως ⁜ ἀστερίσκου σημεῖον γίνεται, καὶ ὅτι τοῖς ἄριστα κειμένοις ἔπεσι προτίθεται. 509, 34. 1627, 59.

ἀστερόεις οὐρανὸς περιεκτικῶς ὁ ἀστέρας ἔχων, ἀστερόεις δὲ οἶκος ἢ θώραξ ὁ λαμπρὸς καὶ ἄστρῳ ἐοικώς. 1050, 15. 1147, 51. 1727, 35.

Ἀστερουσία, ὄρος Κρήτης καὶ πόλις περὶ τὸν Καύκασον. 332, 20.

ἀστὴρ ὅτι παρὰ τὸ αἴθειν λέγεται, καὶ ὅτι ἄστρου διαφέρει, ζήτει ἐν τῷ ἄστρον. 446, 43. 514, 1. 692, 13. 1776, 47.

Ἄστηρ πόλις βαρυτόνως πρὸς διαστολὴν τοῦ ἀστὴρ προσηγορικοῦ. 1967, 22.

ἀστιβὴς ὁδὸς ἡ ἄτριπτος. 1218, 35.

αστον λήγοντα ἐπίθετα ἀπὸ ληγόντων διὰ τοῦ αζω ῥημάτων γενόμενα, οἷον ἀγῶ ἀγάζω ἀγαστόν. 1599, 4.

ἀστόξενοι οἱ ἐκ προγόνων ἀστῶν, αὐτοὶ δὲ ξένοι, ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἀστόξενοι οἱ ἐκ προγόνων τισὶν ἐπιχώριοι. 405, 38. 485, 20.

ἀστὸς ἀστὴ, ὅτι ἀστοὺς ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ τοὺς ἐκ τοῦ ἄστεος τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἀστὰς τὰς ἐκ τοῦ ἄστεος γυναῖκας, καὶ ἀστὴν ἐλαίαν τὴν ἐν τῇ ἀκροπόλει, τὴν καὶ ἱεράν. 1383, 5.

ἄστρα ἀρκτῷα ὅτι ἀειφανῆ εἰσί. 1155, 33.

ἀστράβαι οἱ κατὰ μόνας σωματηγοῦντες ἡμίονοι, καὶ ἀστραβηλάται οἱ αὐτοὺς ἐλαύνοντες, ὑποζύγιαι δὲ οἱ ὑφ' ἁμάξαις ζευγνύμενοι. 1625, 40.

ἀστράβη, σέλλα ἢ σαγμάριον, ὅτι παρὰ τὸ στρέφω λέγεται. 1410, 20.

ἀστραγαλίζειν ἐν ἴσῳ τῷ πεττεύειν καὶ κυβεύειν. 1397, 1. 1426, 28.

ἀστράγαλοι, περὶ τῆς δι' ἀστραγάλων παιδιᾶς καὶ τῶν ὀνομασιῶν τῶν βόλων εἴτουν πτώσεων τῶν ἀστραγάλων ἑρμηνεία διεξοδική. 1289, 55 — 1290, 4. 1397, 34.

ἀστράγαλος, ὅτι ἀστραγάλους τοὺς κατὰ τὸν τράχηλον σπονδύλους καλεῖ Ὅμηρος, καὶ ὅτι ἐν τοῖς ποσὶν οὔτε ἄνθρωπος ἀστράγαλον ἔχει οὔτε ἄλλο τι καὶ μωνύχων καὶ ἀκεράτων, καὶ ἐτυμολογία τῆς φωνῆς. 998, 15. 20. 1669, 22.

ἀστράγαλος, ὅτι καὶ ἀστραγάλη θηλυκῶς λέγεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἀστραβὲς οὕτω λέγεται, οἱονεὶ ἀστράβαλος. 1289, 48.

ἀστράγαλος ὅτι τρία σημαίνει, τὸν ἐν τῷ ποδὶ καὶ τὸν σπόνδυλον ἁπλῶς καὶ τὸν πεττευτικὸν βόλον. 1397, 3.

ἀστραγαλωταὶ μάστιγες ὅτι παρὰ τοὺς ἀστραγάλους λέγονται. 998, 21. 1289, 52.

ἀστραπαὶ σημειώδεις περὶ τόπον τινὰ τῆς Βοιωτίας Ἅρμα λεγόμενον, ὅθεν καὶ παροιμία, ὅταν ἀστράψῃ δι' Ἅρματος. 266, 42.

ἀστραπαῖος Ζεὺς ἐπωνυμικῶς λέγεται παρὰ τὸ ἀστράπτειν. 786, 4.

ἀστραπὴ ὅπλων ἡ λαμπηδών. 471, 41.

ἀστράπτειν ὅτι παρὰ τὸ ἀστέρας ἰάπτειν λέγεται. 786, 14.

ἄστρασι δοτικὴ πληθυντικὴ ὅτι ἐκ τοῦ ἄστροις μεταπέπλασται. 677, 21.

ἀστρίαι ἢ ἄστριες οἱ ἀστράγαλοι, οἷς παίζουσι. 1289, 54

ἀστρίζειν τὸ ἀστραγάλοις παίζειν. 1289, 53.

ἄστριχοι οἱ ἀστράγαλοι, οἷς παίζουσι. 1289, 50.

ἀστροβλῆτες ἄμπελοι, ὅτι ἐκ τοῦ ἄστρον καὶ τοῦ βεβλῆσθαι σύγκειται ἡ λέξις. 700, 16.

ἄστροις σημειοῦσθαι ὁδὸν, παροιμιακὸν, ἤγουν μακρὰν καὶ ἐρήμην ὁδὸν βαδίζειν ὡς οἱ πλέοντες. 1535, 59.

ἄστρον ὅτι περιεκτικόν τι ἀστέρων ζώδιον σημαίνει, ἀστὴρ δὲ ἓν μόνον σῶμα. 446, 43. 514, 1. 13. 1698, 33.

ἄστυ κοινῶς πᾶσα πόλις, ἰδίως δὲ αἱ Ἀθῆναι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ ὅτι ἄστυ μὲν ἡ ἀκρόπολις, πόλις δὲ τὸ ὑπ' αὐτὴν πόλισμα. 349, 35. 1100, 1. 1383, 3. 1650, 41.

Ἀστυάναξ κύριον παρὰ τὸ ἄστεος ἀνάσσειν, καὶ ἀστυάναξ ὁμωνύμως ὁ ψυχρὸς τὰ εἰς λαγνείαν παρὰ τὸ μὴ στύειν. 650, 32. 656, 63. 1283, 24.

Ἀστυδάμας Μιλήσιος ὅτι ὑπερφυὴς ἦν τὸ μέγεθος, καὶ ὅτι ἀδηφάγος καὶ ὅτι ῥωμαλεώτατος καὶ περί τινων ἔργων, ἱστορία διεξοδική. 1289, 9.

Ἀστυόχη, Πριάμου ἀδελφὴ, Τηλέφου δὲ γυνὴ, ἐξ ἧς Εὐρύπυλος ὁ τοῖς Τρωσὶ συμμαχήσας. 1697, 37.

Ἀστυπάλαια, νῆσος ὑπὸ πλήθους λαγωῶν ἐνοχληθεῖσα ποτὲ, ἱστορία. 35, 28.

ἀστυπολεῖν τὸ κατὰ τὸ ἄστυ ἀναστρέφεσθαι. 1409, 50.

Ἄστυρα, πόλις χρύσεια ποτὲ μέταλλα ἐσχηκυῖα. 366, 23.

ἄστυτις, θρίδαξ ἡ πλατύφυλλος καὶ τετανὴ καὶ ἄκαυλος. 1283, 28.

ἄστυτος ἄνθρωπος ὁ ἀργὸς ἐν ταῖς συνουσίαις, καὶ ἄστυτος οἶκος, ἐν ᾧ οὐκ ἔστιν ἀνὴρ, τουτέστιν ὁ ἄκαρπος καὶ ἄγονος, παρὰ τὸ στύειν στερητικῶς. 849, 54. 862, 43. 1283, 24.

ἀσύμβλητος ὁ ἀσύγκριτος καὶ

προτακτικοί εἰσιν ἐν τῇ συντάξει, καὶ περὶ τῆς προσῳδίας αὐτῶν. 72, 28. 35.

ἀτάρβητος ὁ μὴ ταρβῶν, τουτέστιν ἄφοβος. 384, 25.

Ἄταρνα, πόλις μεταξὺ Μυσίας καὶ Λυδίας, Τάρνη δὲ Ἀχαΐας. 356, 7.

ἀταρπιτὸς, στενὴ ὁδὸς καὶ διηνεκὴς καὶ καθ' ἣν οὐκ ἔστιν ἐκτραπῆναι. 1163, 41.

ἀταρπὸς ταὐτὸ ὅπερ ἀτραπὸς, ὅ ἐστι στενὴ ὁδὸς μὴ ἔχουσα ἐκτροπάς. 1125, 55.

ἀταρπὸς καὶ ἀταρπιτὸς ὅτι ἐκ τοῦ ἀτραπὸς καὶ ἀτραπιτὸς κατὰ μετάθεσιν λέγονται, ζήτει ἐν τῷ ἀτραπιτός. 1738, 52.

ἀταρτηρὸς ἐκ τοῦ ἀτηρὸς πλεονασμῷ τῆς ταρ συλλαβῆς. 89, 40. 1217, 3. 1408, 13.

ἀτασθαλία ἡ ταῖς ἄταις θάλλουσα ἀφροσύνη, ἢ ἡ ἐν ταῖς θαλίαις, ὅ ἐστιν εὐωχίαις, ἄτη ἐκ παροινίας, τουτέστιν ἡ ἐπιτράπεζος ὕβρις καὶ ἀκοσμία. 742, 37. 1383, 34. 1401, 50.

ἀταυρώτη γυνὴ ἡ ἄζυξ καὶ μὴ ὑπὸ ἀνδρὶ γενομένη, ὡς δάμαλις ὑπὸ ταύρῳ. 295, 9. 881, 20. 1554, 28.

ἀταύρωτος γυνὴ ἡ ἄζυξ καὶ παρθένος, ἣν καὶ ἀταυρώτην λέγει ὁ κωμικὸς, ζήτει τὸ ἀταυρώτη. 1554, 28.

ἀτειρὴς ὁ μὴ τέρην, ἀλλὰ δυσδάμαστος καὶ ὡς εἰπεῖν ἀδαμάντινος. 548, 20. 27.

ἀτειρὴς φωνὴ ὅτι τροπικῶς λέγεται, ἀτειρὴς δὲ χαλκὸς κυριολεκτικῶς. 1267, 38.

ἀτειρὴς χαλκὸς ὁ σκληρὸς καὶ δυσκατέργαστος, παρὰ τὸ τείρω. 1153, 52. 1154, 14. 47.

ἀτελὲς τὸ μήπω τελεσθὲν, ἀτέλεστον δὲ τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι. 1410, 40.

ἀτέλεστον τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι, ἀτελὲς δὲ τὸ μήπω τελεσθέν. 1410, 40.

ἀτελεύτητον λέγεται τὸ ἀτελὲς εἴτουν ἀτέλεστον, καὶ τὸ ἀΐδιον ὁμωνύμως. 462, 2.

ἀτελεύτητος ὁ μὴ ἐπάγων τελευτὴν ταῖς πράξεσι, καὶ ἀτελεύτητος λόγος ὁ μὴ τετελεσμένος ἔργῳ. 144, 12. 441, 27.

ἀτελὴς ὁ ἀδάπανος, παρὰ τὸ τέλος, ὃ καὶ ἐπὶ δαπάνης τίθεται. 881, 26.

ἀτέμβειν τὸ στερίσκειν καὶ βλάπτειν, ὅτι παρὰ τὸ εἰς ἄτην ἐμβιβάζειν λέγεται, καὶ ἀτέμβεσθαι παρὰ τὸ εἰς ἄτην ἐμβαίνειν. 880, 14. 1436, 59. 1615, 13. 1892, 61.

ἀτέοντα, βεβλαμμένον. 1210, 60.

ἄτερ, χωρὶς, ὅτι ἐκ τοῦ ᾱ στερητικοῦ καὶ τοῦ τείρω σύγκειται, τὰ γὰρ χωρὶς ὄντα καὶ διεστῶτα οὐ τείρουσιν ἄλληλα. 1582, 8.

ἀτέραμνα καὶ ἀτεράμονα ὄσπρια, ἤγουν δυσέψητα, καὶ ἦθος ἀτέραμνον τὸ ὠμὸν καὶ ἀνύπεικτον, καὶ ἀτέραμνα ὕδατα τὰ πυκνοῦντα καὶ οὕτω σκληρύνοντα, ὅτι παρὰ τὸ τείρειν λέγονται. 1154, 15. 1532, 17.

ἀτέραμνον τὸ μὴ τέρεν, καὶ ἀτέραμνα σπέρματα, τὰ καὶ κερασβόλα, ζήτει ἐν τῷ κερασβόλα· τέραμνον δὲ ἀσυνθέτως οἴκου στέγην σημαίνει. 1942, 64 — 1943, 5.

ἀτεράμων ἄνθρωπος ὁ σκληρὸς καὶ ἄτεγκτος, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀτεράμνων ὀσπρίων, τὰ μὴ ἑψόμενα. 1154, 14. 1427, 21.

ἀτέρμονα ἔσοπτρα ἐπιθετικῶς τὰ κυκλοτερῆ, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν τέρμα, ὅ ἐστι τέλος. 690, 41.

ἅτερος, ἀντὶ τοῦ ἕτερος, ὅτι ἐκ τοῦ ὁ ἕτερος κέκραται, ἢ ἐκ τοῦ ἕτερος μόνου τροπῇ Δωρικῇ τοῦ ε̄ εἰς ᾱ, οἷον καὶ ἐν τῷ τρέπω τράπω, τρέχω τράχω. 1573, 62.

ἀτερπὴς ὅτι καὶ ἄτερπος λέγεται ἐν τῷ, ἀτέρπου ὀϊζύος, παρ' Ὁμήρῳ Ἰλιάδ. ζ', 285. 642, 14. 1188, 8. 1697, 18.

ἄτερπος ὀϊζὺς ὅτι πρὸς διαστολὴν λέγεται τῶν ὑποτερπουσῶν ὀϊζύων, οἵας κατὰ προαίρεσιν ἐπί τινι καλῷ ἀνέχεταί τις. 642, 16.

ἀτεχνῶς ἀντὶ τοῦ δίχα δόλου καὶ φανερῶς. 1598, 19.

ἀτέω ἀτῶ κατὰ τὴν πρώτην συζυγίαν παρ' Ὁμήρῳ, ἀτάω δὲ ἀτῶ κατὰ τὴν δευτέραν παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον. 1210, 60.

ἄτη ἡ βλάβη, καὶ Ἄτη δαιμόνιόν τι πλαττόμενον ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ὅτι μακρὸν ἀεὶ ἔχει τὸ ᾱ παρ' Ὁμήρῳ ἡ λέξις ὡς ἐκ τοῦ ἀάτη κεκραμένη. 710, 41. 739, 32. 768, 22. 1173, 26. 33.

Ἄτη, θεία τις οὐσία σωματοειδὴς μυθικῶς, καὶ ἄτη, παθητικὴ ποιότης, ἐνέργημα ἐκείνης. 1176, 9.

ἄτη ἐν λόγοις ἢ διὰ λόγων ὕβρις. 89, 37.

ἄτη, παραγωγὴ καὶ χρόνος παραληκτικὸς, ζήτει ἐν τῷ ἄασα. 1910, 57.

ἀτηρὸς λόγος ὁ κατὰ χόλον λεγόμενος. 89, 39.

Ἄτης, δαιμονίου τινὸς μυθικοῦ, διαγραφὴ Ὁμηρική. 767, 63.

Ἄτης λόφος ἐν Τροίᾳ, ὅπου ἡ Ἄτη μυθεύεται κατενεχθῆναι ὑπὸ Διὸς ῥιφεῖσα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὅτι περὶ Τροίαν πέπλασται εἶναι διὰ τὰς μεγάλας τῶν Ἰλιέων ἄτας, ὅ ἐστι βλάβας. 157, 5. 1175, 61.

Ἀτθὶς διάλεκτος ὅτι ἐπικοινωνεῖ τῇ Ἰάδι. 8, 39. 130, 43.

ἀτίζειν τὸ περιφρονεῖν. 1201, 55.

ἀτιμαγέλαι ταῦροι, ὅτι τῶν ταύρων οἱ χαλεπώτατοι καὶ δι' ἀκμὴν μονάζοντες οὕτω λέγονται. 1625, 42.

ἀτιμάω ἀτιμῶ κατὰ τὴν δευτέραν παρ' Ὁμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, ὃν ποτ' ἀτίμα, Ὀδυσσ. φ', 99. ἀτιμόω δὲ ἀτιμώσω κατὰ τὴν τρίτην παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον· καὶ ὅτι τὸ ἀτιμᾶν πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ἀτιμάζειν. 24, 14. 660, 18. 735, 38. 1803, 30. 1886, 49. 1902, 56.

ἀτίμητος ὁ ἄτιμος παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ὁ πολυτίμητος, παραγωγή. 781, 19.

ἄτιμος ἀντὶ τοῦ ἀτιμώρητος, καὶ ἄτιμον ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ ἀτίμως ἐν τῷ, τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις, Ὀδυσσ. π', 431. ἤγουν προῖκα καὶ μηδὲ καταβαλὼν τίμημα ὑπὲρ τῶν ἐσθιομένων. 1807, 32.

ατιον καὶ αδιον λήγοντα ὑποκοριστικὰ, οἷον σημάτιον καὶ χειμάδιον. 1675, 44.

ἀτιτάλλειν τὸ ἁπαλῶς τρέφειν, ὅτι παρὰ τὸ ἀτάλλειν λέγεται κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, ὃ δηλοῖ τὸ ἀναπαύειν καὶ μὴ ἐᾶν ταλάσσειν, ὅ ἐστι κακοπαθεῖν. 546, 44. 978, 54. 1054, 9. 1682, 37.

αυ δίφθογγος ἐκ τῆς ᾱ συλλαβῆς γενομένη κατὰ πρόσληψιν Αἰολικὴν τοῦ ῡ, οἷον δαλὸς δαυλὸς, ἀτὰρ αὐτάρ. 1065, 64. 1654, 27.

αυ δίφθογγος ἐν μέσῳ λέξεων ἐξ Αἰολικοῦ πλεονασμοῦ ἔχουσα τὸ ῡ, οἷον ἐν τῷ ταλάρινος ταλαύρινος. 548, 30.

αυ δίφθογγος πρὸ συμφώνου ὅτι ψιλοῦται, οἷον αὐτὸς, αὔρα, αὔριον. 1416, 42.

αὖ ἀντὶ τοῦ πάλιν καὶ ἀντὶ τοῦ ὀπίσω καὶ ἔμπαλιν, καὶ αὖ παρέλκον ἐνίοτε. 715, 44.

αὖ ἐρύειν ἢ αὐερύειν ἐν συνθέσει τὸ ὀπίσω ἕλκειν καὶ ἀνακλᾶν τὸν τοῦ σφαζομένου ἱερείου τράχηλον, καὶ αἰτιολογία τῆς τοιαύτης ἀνακλήσεως· καὶ αὖ ἐρύειν τὸ εἰς τὸ ὀπίσω ἕλκειν, περὶ νευρᾶς τόξου λεγόμενον Ἰλιάδ. θ', 325. 134, 16. 715, 46.

αὐαίνου λίθος ἐν Ἅιδου πέπλασται, παρὰ τὸ αὐαίνεσθαι, ὅ ἐστι ξηραίνεσθαι τοὺς νεκρούς. 880, 64. 1559, 45.

αὐαίνω τὸ ξηραίνω, ὅτι παρὰ τὸ αὔω παράγεται, καὶ ὅτι δασύνεται, ὡς δηλοῖ ἡ σύνθεσις τοῦ ἀφαυάνθην. 1304, 6. 1416, 44.

Αὐγειαὶ, πόλις Λοκρίδος καὶ ἑτέρα τῆς Λακωνικῆς. 277, 42. 295, 13.

αὐγὴ πυρὸς τὸ σέλας, καὶ, ἐν πυρὸς αὐγῇ, παρ' Ὁμήρῳ οὐχ ὅπου τὸ πῦρ, ἀλλ' ὅπου ἡ αὐγὴ αὐτοῦ ἐφικνεῖται, τουτέστιν ὁ φωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ πυρὸς τόπος. 1564, 26. 1939, 22.

αὐδᾶν τὸ ἀνθρωπίνως λαλεῖν, φθέγγεσθαι δὲ τὸ ἁπλῶς φωνὴν ἀφιέναι, καὶ ὅτι αὐδὴ καὶ φθογγὴ διαφέρουσι κατὰ ταὐτὰ, καὶ ὅτι καὶ αὐδᾶσθαι ἀντὶ τοῦ αὐδᾶν λέγεται. 1641, 14.

αὐδᾶσθαι ἐν ἴσῳ τῷ αὐδᾶν ἐν τῷ, ποικίλως αὐδωμένου. 806, 54.

αὐδάω αὐδῶ, ζήτει ἐν τῷ αὐδή. 56, 18.

αὐδὴ ἰδίως ἡ ἀνθρωπίνη φωνὴ εἴτουν λαλιὰ, παρὰ τὸ αὔω τὸ φωνῶ καὶ τὸ δέω, ὅ ἐστι δεσμῶ, διὰ τὸ ἐναρμονίως συνδεδέσθαι. 56, 18. 1190, 44 1711, 1.

αὐδὴ ἡ ἀνθρωπίνη λαλιὰ, φθογγὴ δὲ ἡ ἁπλῶς φωνὴ καὶ ἐπὶ ἀλόγων λέγεται. 97, 34. 1641, 15.

αὐδὴ ὅτι ἐπέλαττόν τι ἐστὶν ἢ ἡ φωνή. 1639, 5.

αὐδήεις ὁ λόγῳ χρώμενος προφορικῷ. 1639, 7.

αὐδήεντες ἄνθρωποι, οἱ λόγῳ χρώμενοι προφορικῷ, ὅτι κατ' ἴδιον ἐπίθετον λέγονται. 1554, 49.

αὐδήεσσα γενὴ ἡ περιβόητος διά τι σύμβαμα, ἢ ἔνδοξος καὶ εὐγενὴς, ἢ ἡ χρωμένη ἀνθρωπίνῃ φωνῇ· αὐδήεντες γὰρ λέγονται οἱ ἄνθρωποι πρὸς διαστολὴν τῶν ἄλλων ζώων. 1543, 47. 1651, 45.

αὐδήεσσαι θεαὶ λέγονται παρ' Ὁμήρῳ ἡ Κίρκη καὶ ἡ Καλυψὼ διὰ τὸ ἀνθρωπίνῃ αὐδῇ χρῆσθαι. 1384, 37.

αὐδὴν χέειν λέγεταί τις παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ φθέγγεσθαι, αὐτὴ δὲ ἡ αὐδὴ ῥέειν ἐκ στόματός τινος λέγεται. 1875, 46.

αὔειν ὅτι ἐκ τοῦ αὔειν διαλέλυται, καὶ ὅτι καὶ περὶ ἀψύχων λέγεται. 856, 58. 941, 21.

αὔειν τὸ φωνεῖν καὶ τὸ καίειν ὁμωνύμως. 1547, 56.

αὐερύειν, ζήτει ἐν τῷ, αὖ ἐρύειν.

αὐθάδεια, αὐτοαρέσκεια, παρὰ τὸ ἀδεῖν, ὅ ἐστιν ἀρέσκειν. 539, 8.

αὐθέντης ὅτι ἐκ τοῦ αὐτοέντης κατὰ ἀντιστοιχίαν λέγεται. 82, 41. 524, 17. 641, 48.

αὐθέντης οὐχ ὁ δεσπότης, ἀλλ' ὁ αὐτοέντης, ὅ ἐστιν αὐτοφόντης καὶ αὐτοχειρίᾳ φονεὺς, καὶ ὅτι ἐκ τῆς αὐτὸς ἀντωνυμίας σύγκειται. 882, 61. 945, 10. 1332, 16. 1350, 34

αὐθημερινὸς σοφὸς ὁ αὐτοσχέδιος, ὅτι παρὰ τὸ αὖτῆμαρ λέγεται. 44, 14.

αὖθι ὅτι ἐν ἴσῳ τῷ αὐτόθι, ἐξ οὗ καὶ συνεκόπη. 230, 21. 789, 26.

αὖθις ὅτι καὶ αὖθι χωρὶς τοῦ σ λέγεται, καὶ αὖθιν μετὰ τοῦ ν, καὶ ὅτι παραλόγως βαρύνεται. 1062, 51. 1879, 54.

αὖθις τὸ πάλιν καὶ τὸ εἰς τοὐπίσω καὶ τὸ ἐκ δευτέρου, καὶ ὅτι αὖτις λέγεται Ἰωνικῶς. 1175, 63.

αὐθόμαιμοι λέγονται οἱ τοῦ αὐτοῦ γένους ὄντες. 410, 38.

αὐθυπότακτα εἰς ομεν δια τοῦ ο μικροῦ γραφόμενα Ἰωνικῶς διὰ μετρικὴν ἀνάγκην. 67, 40. 684, 18.

αὐθυπότακτα ῥήματα ὅτι χρόνου εἰσὶν ἀορίστου πρώτου ἢ δευτέρου. 983, 42.

αὐΐαχος ὁ ἅμα ἰαχῇ, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ῡ τῆς διφθόγγου. 919, 26.

αὐλαία ἡ αὐλὴ κατὰ παραγωγήν. 84, 2.

αὖλαξ ἡ τοῦ ἀρότρου εἰς μῆκος τομὴ, παρὰ τὸν αὐλὸν, ὃ δηλοῖ ἐπιμήκη παράτασιν. 849, 8. 1046, 40. 1157, 36. 1236, 51. 1917, 33.

αὔλειαι θύραι παρ' Ὁμήρῳ αἱ περὶ τὴν αἴθουσαν ἤγουν αἱ ἔξω τοῦ προδόμου πρὸς αὐτῇ τῇ αὐλῇ. 1938, 3.

αὔλειος θύρα παρὰ Σικελοῖς λέγεται, ἣν αἴθουσαν Ὅμηρος καλεῖ. 1347, 56.

αὐλὴ ὅτι παρὰ τὸ ἄω, ὅ ἐστι πνέω, λέγεται ἐπενθέσει τοῦ ῡ. 1337, 41. 1347, 55.

αὐλὴ συνεκδοχικῶς ἡ ὅλη οἰκία ἐν τῷ, Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή, Ὀδυσσ. δ', 74. αὐλὴ δὲ κυρίως τόπος διαπνεόμενος, ὅ ἐστιν ὕπαιθρος, πρὸ τῶν μεγάλων οἴκων, καὶ αὐλαὶ τὰ βασίλεια διὰ τὸ μεγάλους ἔχειν πρὸ τῶν οἴκων ὑπαίθρους τόπους. 1483, 39—51.

αὐλήσεων προσηγορίαι, κῶμος, ἐπίφαλλος, χορεῖος, καλλίνικος, πολεμικὸν, ἡδύκωμος, σικυννοτύρβη, θυροκοπικὸν τὸ καὶ κρουσίθυρον, κνησμὸς, μόθων, ἃ καὶ μετ' ὀρχήσεως ηὐλεῖτο. 1236, 56.

αὐλητικὸς κάλαμος ὅτι ἐν ἕλει τῷ ἐκ τοῦ Μέλανος ποταμοῦ γινομένῳ φύεται. 268, 33.

αὐλιζόμεναι βόες, Ὀδυσσ. μ', 265. αἱ μὴ ἄγριαι, ἀλλ' ἐν ἐπαύλει διάγουσαι. 1721, 31.

αὔλιον ὅτι παρὰ τὸ αὐλὴ λέγεται ὑποκοριστικῶς ἢ κατὰ παραγωγήν. 1337, 41.

αὔλιος ἀστὴρ ἐπιθετικῶς, ὁ ἑσπερινὸς, ὁ αὐλίζεσθαι ποιῶν τὰ ζῷα. 831, 9.

αὖλις ἀντὶ τοῦ κοίτη καὶ κατασκήνωσις, καὶ ὅτι ἐν ἴσῳ τῷ αὐλ[illegible] Αἰολικῶς λέγεται, καὶ ὅτι βαρύ—

τὸ αὐτόθεν ἀγειρόμενον ἢ ἀγρευόμενον. 1797, 18.
αὔτανδρος ἀπολωλέναι ναῦς λέγεται, ἤγουν σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσι. 695, 52. 1217, 54.
αὐτανέψιοι οἱ κοινῶς ἐξάδελφοι. 971, 25.
αὐτάρ ὅτι ἐκ τοῦ ἀτάρ γέγονεν ἐπενθέσει τοῦ ῡ, ζήτει ἐν τῷ ἀτάρ. 72, 28. 40. 1654, 27. 1678, 43.
αὐτερέται λέγονται, οἱ οἱ αὐτοὶ καὶ ἐρέται εἰσὶ καὶ ὁπλῖται εἴτουν ἐπιβάται. 1332, 16.
ἄϋτευν ἀντὶ τοῦ ἄϋτεον, ὅ ἐστιν ἐβόων. 897, 14.
ἀϋτέω ἀϋτῶ τὸ φωνῶ, ὅτι παρὰ τὸ αἴω γέγονε κατὰ διάλυσιν καὶ παραγωγήν. 1195, 37.
ἀϋτὴ ἡ ἁπλῶς βοὴ ἢ φωνὴ, παρὰ τὸ αὔω, ὃ δηλοῖ τὸ φωνῶ, καὶ ἀϋτὴ ἡ μάχη ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος, καὶ ὅτι ἀϋτὴ ἐπὶ πολέμου κατὰ μόνας λεγόμενον ἐλλιπῶς ἔχει, ἀϋτὴ δὲ πολέμου καὶ ἀϋτὴ δηΐων ἐντελῶς. 140, 34. 247, 35. 552, 16. 951, 38. 966, 8. 1100, 46.
αὐτῇ πήληκι καὶ αὐταῖς βουλαῖς καὶ αὐτοῖς ἀνδράσιν ὤλετο ἡ ναῦς, ὅτι Ἀττικῶς λέγονται. 1217, 54.
αὐτῆμαρ, αὐθημερόν. 44, 13.
αὐτήν μιν, ἀντὶ τοῦ αὐτὴν ἁπλῶς. 835, 2.
αὐτίκα νῦν, ἀντὶ τοῦ αὐθωρὸν, ὅτι ἐκ παραλλήλου ταὐτὸ σημαίνουσι. 1530, 21.
αὖτις Ἰωνικῶς τὸ κοινῶς αὖθις, ὅ ἐστι πάλιν καὶ εἰς τοὐπίσω καὶ ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐκ δευτέρου. 789, 26. 1006, 20. 1175, 63.
αὖτις ἰέναι, ἀντὶ τοῦ ἀναχωρεῖν ἐν τῷ, ὅς κέλεαι κατὰ ἄστυ ἀλήμεναι αὖτις ἰόντας, Ἰλιάδ. σ', 286. καὶ αὖτις ἀναδραμεῖν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 1088, 41. 1143, 12.
ἀϋτμὴ ἀϋτμῆς ἡ πνοὴ, παρὰ τὸ ἄω, ὅ ἐστι πνέω, ἢ παρὰ τὸ αὔω κατὰ διάλυσιν· ἀϋτμὴν δὲ ἀϋτμένος ἀρσενικῶς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 938, 54. 778, 7. 1328, 59.
ἀϋτμὴ πυρὸς ἡ ἀναθυμίασις, τουτέστιν ὁ καπνὸς, παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω. 1803, 1.
ἀϋτμὴν ἀϋτμένος ἀρσενικῶς ἐν ἴσῳ τῷ ἀϋτμὴ θηλυκῷ. 778, 4. 1328, 59. 1468, 14.

αὐτοβοεὶ ὅτι παρὰ τὴν βοὴν, ὃ δηλοῖ τὴν μάχην, ἢ τὴν ἐν μάχῃ. 923, 20.
αὐτοδὰξ ἀντὶ τοῦ παραχρῆμα, ὅτι παρὰ τὸ ὀδὰξ λέγεται, ὃ δηλοῖ τὸ δηκτικῶς καὶ μετὰ δηγμοῦ. 1424, 51.
αὐτοδιάκονος ὁ αὐτοχειρὶ δουλεύων. 1113, 64.
αὐτοδίδακτος ἀντὶ τοῦ αὐτομαθής. 1930, 1.
αὐτόδιον ποιεῖν τι ἀντὶ τοῦ παραχρῆμα καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς ὁδοῦ ἢ κατὰ τὴν ὁδὸν, ὅτι αὐθόδιον ὤφειλε γράφεσθαι διὰ τὸ δασύνεσθαι τὴν ὁδὸς λέξιν, Ἰωνικῶς δὲ ἐτράπη τὸ θ εἰς τ. 1562, 37. 1605, 8.
αὐτόετες ἀντὶ τοῦ δι' ὅλου ἔτους. 1470, 15.
αὐτόθεν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἢ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου. 1200, 8.
αὐτοὶ τοίγε, ἀντὶ τοῦ αὐτοὶ οὗτοι, Ὀδυσσ. σ', 278. 1846, 55.
αὐτοῖς ἅρμασιν, ἀντὶ τοῦ σὺν αὐτοῖς τοῖς ἅρμασιν, ὅτι Ἀττικῶς πέφρασται. 1284, 52.
αὐτοκασίγνητος ὅτι κατά τινα ἐνδιάθετον ἐπίτασιν ἐν ἴσῳ τῷ κασίγνητος λέγεται, καὶ ὅτι οἱ ὁμομήτριοι αὐτοκασίγνητοι λέγονται. 410, 30. 39.
αὐτοκαύδαλοι, οἱ καὶ ἴαμβοι, ὅτι μῖμοι τινὲς κωμικοὶ οὕτως ἐλέγοντο. 884, 26.
αὐτοκράτωρ, ὅτι ἐκ τοῦ Ὁμηρικοῦ αὐτομέδοντος δοκοῦσιν ἀφορμὴν εἰληφέναι οἱ συνθέντες τὴν αὐτοκράτωρ λέξιν. 1055, 10.
Αὐτόλυκος, πάππος πρὸς μητρὸς Ὀδυσσέως, ὅτι κλέπτων μετεχρώννυε τὰ κλεπτόμενα ζῶα. 804, 23. 1870, 11. 1871, 7.
αὐτόματα λέγονται τὰ κατὰ τύχην γινόμενα, παρὰ τὸ μάτην, καὶ αὐτόματος ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ μεμαὼς, ὅ ἐστιν ὁρμώμενος, οἷον ἐν τῷ, αὐτόματος δέ οἱ ἦλθεν, Ἰλιάδ. β', 408. καὶ, αὐτόματοι δὲ πύλαι μύκον, ε', 749. καὶ αὐτόματοι μηχαναὶ αἱ καθ' αὑτὰς ἐνεργοῦσαι. 247, 27. 604, 46. 1148, 30.
Αὐτόμεδον κατὰ κλητικὴν πτῶσιν προπαροξυτόνως. 1115, 18.
Αὐτομήδης, ποιητὴς Μυκηναῖος, γράψας τὴν Ἀμφιτρύωνος πρὸς Τηλεβόας μάχην καὶ ἄλλα τινά. 1466, 56.
αὐτόν μιν, ἀντὶ τοῦ ἑαυτὸν παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ, αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας, Ὀδυσσ. δ', 244. τὸ δὲ μὲν αὐτὸν ἀντὶ τοῦ αὐτὸν ἐκεῖνον ἐν τῷ, λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν ὅπως νημερτέα εἴπῃ, Ὀδυσσ. γ', 19. 522, 22. 835, 3. 1359, 61. 1455, 15. 1494, 38.
Αὐτονόη, γυνή τις εἰς νάυν μεταμορφωθεῖσα. 1566, 54.
αὐτονυχεὶ ἐπίῤῥημα, τὸ χῖ κατὰ μέν τινας διὰ τοῦ ῖ, κατὰ δὲ τοὺς πλείστους διὰ διφθόγγου. 708, 1.
αὐτὸς ἀντωνυμία, ἔκθεσις ὀνομάτων τινῶν ἐχόντων τὴν αὐτὸς ἀντωνυμίαν ἐν συνθέσει προτεταγμένην, οἷον αὐτοκάβδαλον καὶ αὐτόξυλον ἔκπωμα, καὶ ὅτι περὶ τῶν μὴ εἰς κάλλος εἰργασμένων λέγεται τὰ τοιαῦτα. 1332, 13. 17.
αὐτὸς ἀντωνυμία ἀναφέρουσα μέρος ὅλου τινὸς διαλυθέντος, οἷον ἐν τῷ, αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν, Ἰλιάδ. α', 4. 774, 8.
αὐτὸς ἀντωνυμία ὅτι ποτὲ μὲν μόνον τὸ σῶμα ἀναφέρει παρ' Ὁμήρῳ, ποτὲ δὲ μόνην τὴν ψυχὴν, ποτὲ δὲ τὸ συναμφότερον. 19, 11.
αὐτὸς ἀντωνυμία παρατιθεμένη ἐνίοτε κατὰ τὰς πλαγίας τῶν πρωτοτύπων, οὐ πρὸς τὸ συνθέτων χρείαν ἀναπληροῦν, ἀλλὰ πρὸς ἐξοχῆς ἔμφασιν. 769, 50.
αὐτὸς ἀντωνυμία ὅτι κατ' ἐξοχὴν ἐπιλέγεται πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο χαλκόν, Ἰλιάδ. β', 578. 299, 18.
αὐτὸς ὅτι ἐξοχῆς εἴτουν ὑπεροχῆς ἐστὶ σημαντικὴ ἐν τῷ, αὐτὸς ἔφη, καὶ ἐν τῷ, οὔτ' αὐτῶν Πυλίων οὔτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων, Ἰλιάδ. ψ', 633. 586, 26. 1321, 9.
αὐτὸς ἀντὶ τοῦ μόνος ἢ ἀντὶ τοῦ αὐτόματος ἐν τῷ, ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ, Ἰλιάδ. ρ', 254. 1105, 45.
αὐτοσχεδιάζειν τὸ ἀσκέπτως λαλεῖν, ἢ γράφειν παρὰ τὸ ἀληθὲς ἢ ἀκριβές. 1062, 35.
αὐτοσχέδιον τὸ ἄσκεπτον καὶ ἀμελέτητον, καὶ οὗ ἡ κατασκευὴ προσεχὴς, ἐκ τοῦ αὐτοσχεδὸν, ὅ ἐστιν ἔγγιστα. 1062, 41. 1927, 21.

ἀφέστατε ὅτι ἐκ τοῦ ἀφεστήκατε συγκέκοπται. 481, 7.

ἀφέται, ὅτι παρὰ Λακεδαιμονίοις οἱ ἀπελευθερωθέντες Εἵλωτες οὕτως ἐκαλοῦντο. 1024, 45.

Ἀφέτη ὄνομα νήσου, ἀφετὴ δὲ ἡ ἀπόλυτος ἐπιθετικῶς. 1967, 22.

ἀφέτης καὶ ἀφετηρία ὅτι παρὰ τὸ ἵημι ἥσω, ὅ ἐστι πέμπω, λέγονται. 1335, 2.

ἀφέτω ὅτι ἀφήτω διὰ τοῦ ἦτα ὤφειλε λέγεσθαι ὡς ἀπὸ τῆς εἰς ἔντος μετοχῆς, διαίτησις διεξοδική. 1756, 4.

ἀφεψιασάμην, ἀφωμίλησα, παρὰ τὸ ἐψιᾶσθαι, καὶ ζήτει τὸ ἐψιᾶσθαι. 1831, 4.

ἀφέω ὅτι ἐκ τοῦ ἀφῶ γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ε. 1859, 39.

ἀφέωνται ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ προπαραληκτικὸν ε. 1077, 8.

ἀφηγεῖσθαι ὁδοῦ τὸ προάρχειν. 1399, 28.

ἀφηνιάζειν λέγονται ἵπποι, ἤγουν ζυγομαχεῖν καὶ πειρᾶσθαι ἀπὸ ἡνίων γενέσθαι. 1071, 40.

ἀφήτωρ Ἀπόλλων ὁ τοξότης, ὅτι παρὰ τὸ ἀφίημι λέγεται. 759, 62.

ἄφθιτοι ἄμπελοι ἐπιθετικῶς αἱ μακρόβιοι. 1619, 60.

ἀφθονέστατος ἀντὶ τοῦ ἀφθονώτατος. 1441, 17.

Ἀφίδνα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ὅτι ὑπὸ τῶν Διοσκούρων ἐπορθήθη διὰ τὴν Ἑλένην ἁρπαγεῖσαν ὑπὸ Θησέως. 284, 16.

ἀφιέναι ἔγχος, Ἰλιάδ. φ', 115. ἀντὶ τοῦ παύσασθαι κρατοῦντα, ὁμωνύμως τῷ ἀφιέναι, ὅ ἐστι βάλλειν καὶ ἀκοντίσαι. 1226, 43.

ἀφίη ὅτι φύσει μακρὸν ἔχει τὸ φι, συστέλλει δὲ ἐνίοτε κατ' ἀναυξησίαν Ἰωνικήν. 42, 46.

ἀφίημι ἀντὶ τοῦ ῥίπτω ἐν τῷ, ὅσσον τίς τ' ἀφέηκε καλαύροπα βουκόλος ἀνὴρ, Ἰλιάδ. ψ', 845. 1382, 41.

ἀφικέσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἐφικέσθαι, ὅ ἐστιν ἐφάψασθαι καὶ καταλαβεῖν, ἐν τῷ, τοῦτον νῦν ἀφίκεσθε νέοι, Ὀδυσσ. θ', 202. 1592, 5.

ἀφικέσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἐφικέσθαι, ὅ ἐστι καθικέσθαι καὶ φθάσαι διὰ βολῆς, ἐν τῷ, τόξῳ διστεύσας κοῖλον σπέος εἰσαφίκοιτο, Ὀδυσσ. μ', 84. 1714, 29.

ἀφικέσθαι Ἴλιον, ὅτι ἐλλιπῶς τῆς εἰς προθέσεως λέγεται παρ' Ὁμήρῳ. 1142, 37.

ἀφίκτωρ ὁ ἱκέσιος, παρὰ τὸ ἵκω, ὃ καὶ τὸ ἱκετεύω σημαίνει. 1458, 46.

αφιον λήγοντα ὑποκοριστικὰ, ἐξ ἐπενθέσεως τῆς αφ συλλαβῆς γενόμενα, οἷον χρυσὸς χρυσάφιον, ξύλον ξυλάφιον. 492, 36. 1532, 63.

ἄφλαστον, μέρος τι τῆς νεὼς, ἑρμηνεία διεξοδικὴ καὶ ἐτυμολογία τῆς φωνῆς. 1039, 35.

ἀφλοισμὸς, ἐτυμολογία καὶ σχηματισμὸς διὰ πολλῶν καὶ προσῳδία. 1033, 7.

ἀφνειέστατος ἀντὶ τοῦ ἀφνειότατος. 1441, 17.

ἀφνειοὶ Ζελεῖται λέγονται παρ' Ὁμήρῳ ἀπὸ λίμνης τινὸς Ἀφνίτιδος καλουμένης. 354, 18.

ἀφνειὸν φρένας τὸν μωρὸν λέγει ὁ Ἡσίοδος ἔργ. 453. ἀντιφραστικῶς. 1638, 38.

ἀφνειὸς ὅτι καὶ ἀφνεὸς λέγεται. 623, 59.

ἀφνειὸς βιότοιο καὶ ἀφνειὸς βίοτον, σύνταξις. 622, 9.

Ἀφνῖτις λίμνη, ἡ καὶ Δασκυλῖτις. 354, 19. [Δασκυλῖτις scr. in textu.]

ἄφοδος ἡ κόπρος, ὅθεν ἀφοδεύειν ῥῆμα, ὅτι παρὰ τὴν ὁδὸν λέγονται. 637, 1. 1619, 41.

ἀφοπλίζεσθαι καθ' αὑτὸ ἀτελῶς λέγεται, ἀφοπλίζεσθαι δὲ ὅπλα ἐντελῶς. 1285, 37.

ἀφόρητοι βλαῦται τὰ καινοεργὰ ὑποδήματα. 804, 50.

ἀφορισμὸς, σχῆμα καταστατικὸν καὶ συμπληρωτικὸν καὶ ἀνακεφαλαιωτικόν. 339, 8.

ἄφορμος ἀντὶ τοῦ ἐκτόπιος. 488, 35.

αφος ληγόντων ὀνομάτων ἀναλογία, οἷον ἕδος ἔδαφος, κρότος κρόταφος. 1532, 63.

ἀφόων μετοχὴ ἀντὶ τοῦ ψηλαφῶν. 644, 53.

ἀφραδέοντες, ἤγουν κακῶς φραζόμενοι. 133, 49.

ἀφραδέως, ἀνεπιστημόνως. 1308, 49.

ἀφραδὴς ὁ ἀνόητος καὶ κακόβουλος, καὶ ὅτι καὶ περὶ τῶν ἐν Ἅιδου σκιοειδῶν ψυχῶν λέγεται παρ' Ὁμήρῳ. 1411, 42. 1445, 29.

ἀφραδία ἡ ἄγνοια καὶ ἀπρονοησία. 810, 51.

ἀφρήτωρ ἐν ἴσῳ τῷ ἄπολις, ὅτι παρὰ τὴν φρήτρην, ὅ ἐστι φρατρίαν, λέγεται. 239, 29. 735, 50.

ἀφρῖτις, εἶδος ἀφύης ἐξ ἀφροῦ ἐπιπολάζοντος τῇ θαλάττῃ γινομένης, καὶ ὅτι τῇ Ἀφροδίτῃ ἀφιέρωτο. 87, 35. 1150, 38.

ἀφροδισία ἄγρα λέγονται εἶναι τὰ εἰς ἀφροδίσια κατωφερῆ ζῷα, οἷον πέρδιξ καὶ σῦς. 1183, 18.

Ἀφροδισιὰς, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ποτὲ Τροιζὴν ἡ πόλις. 287, 11.

ἀφροδίσιος, εἶδος ἐρωδιοῦ. 804, 63.

Ἀφροδίτη, τὸ δὲ ἰῶτα. 413, 11.

Ἀφροδίτη λέγεται ὡς ἄρχουσα ἀφροσύνης. 414, 37.

Ἀφροδίτη ἡ μῖξις κατὰ μετωνυμίαν, Ὀδυσσ. χ', 444. 1934, 10.

Ἀφροδίτη ἑταίρα ἐπωνυμικῶς λέγεται διὰ τὸ χαίρειν ταῖς ἑταίραις. 1185, 3.

Ἀφροδίτης υἱὸς ἐλέγετο πᾶς τις ἡδὺς καὶ ἐπέραστος καὶ ὡς εἰπεῖν ἐπαφρόδιτος. 353, 10.

Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεως μῖξις διαφόρως ἀλληγορουμένη διεξοδικῶς. 1597, 48 — 1598, 2.

Ἀφροδίτης ἀστὴρ ὅτι καὶ ἕσπερος καὶ στίλβων καὶ ἑωσφόρος λέγεται κατὰ καιροῦ μεταβολήν. 1271, 33.

Ἄφρος ἐθνικὸν βαρυτόνως πρὸς διαστολὴν τοῦ ἀφρὸς προσηγορικοῦ. 907, 3.

ἀφύαι ὅτι πληθυντικῶς λέγονται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, σπανιώτατα δὲ ἑνικῶς. 1657, 43.

ἀφύειν ἐν ἴσῳ τῷ ἀφύσσειν ἐν τῷ, οἶνον ἐξαφύοντες, Ὀδυσσ. ξ', 95. 1752, 54.

ἀφυὲς ἀντὶ τοῦ μικροφυὲς, ὅθεν καὶ ἀφύη ὁ ἰχθὺς λέγεται ὡς μικροφυὴς ὢν ἐν ἰχθύσι. 1061, 1

ἀφύη, εἶδος ἰχθύος, ὅτι διὰ τὸ ἀφυὴς ἤγουν μικροφυὴς εἶναι οὕτω λέγεται, καὶ ὅτι τῇ Ἀφροδίτῃ ἀφιέρωτο. 87, 35. 1061, 2.

ἄφυκτον ὅτι ἐκ τοῦ ἄφευκτον

βέβουλα ὅτι ἐκ τοῦ βεβούληκα συγκέκοπται. 1403, 51. 1434, 11.
βεβριθυῖα ἀντὶ τοῦ βαρεῖα, ἀπὸ τοῦ βρίθειν. 1242, 20.
βεβρώθω ῥῆμα, ἐκ τοῦ βρῶ βρώθω, ὡς κλῶ κλώθω, καὶ διπλασιασμῷ βεβρώθω. 442, 18.
βεβρὼς βεβρῶτος ὅτι ἐκ τοῦ βεβρωκὼς συγκέκοπται. 229, 12.
βεβρωτωμένα τεύχεα τὰ αἵματι μεμολυμμένα. 1672, 17.
βεβρῶτος γενικὴ μετοχικὴ ὅτι ἐκ τοῦ βεβρωκότος γέγονε κατὰ συγκοπήν. 1248, 48.
βέβυκται ἀντὶ τοῦ πεφλυάρηται. 1604, 59.
βεβύσθαι οὓς λέγεται βλαβὲν τὸν ἀκουστικὸν πόρον. 1489, 8.
βεβυσμένος ὁ γέμων καὶ μετὰ ὠθισμοῦ μεμεστωμένος, ἀπὸ τοῦ βύω. 1489, 5.
βέῃ δεύτερον πρόσωπον ῥηματικὸν ὅτι ἐκ τοῦ βέω βῶ κεκίνηται, καὶ ἔστι δεύτερον τοῦ βέομαι, οὗ χρῆσις παρ' Ὁμήρῳ. 1090, 5. 1342, 34.
βείδιοι οἱ ἄρχοντες παρὰ Λάκωσι, τὸ βι δίφθογγον. 1453, 11.
βειέλοπες οἱ ἱμάντες παρὰ Λάκωσι, τὸ βι δίφθογγον. 1453, 11.
βείομαι, ἀντὶ τοῦ βιώσομαι, ὅτι ἐκ τοῦ βῶ βείω γίνεται, ἢ ἐκ τοῦ βέομαι ἐπενθέσει τοῦ ι. 1090, 8. 1278, 15. 1342, 34.
βεκκεσέληνος, παρ' Ἀριστοφάνει ὁ ἀρχαῖος καὶ ἁπλοῦς, ὅτι πρὸς ὁμοιότητα σύγκειται τοῦ προσέληνος, ὃ τοῖς Ἀρκάσιν ἐπετίθετο. 300, 27.
βέλεμνον καὶ βέλος ὅτι παρὰ τὸ βέλλειν δοκοῦσιν ἔχειν τὸ ε. 42, 28.
Βελλεροφόντης κύριον, ἱστορία καὶ ἐτυμολογία, καὶ ὅτι Ἱππόνους ἢ Λεωφόντης πρότερον ἐκαλεῖτο, καὶ ὅτι καὶ Βελλεροφῶν τετρασυλλάβως καὶ Βέλερος εὕρηται λεγόμενον. 632, 2—8.
Βελλεροφόντης καθ' ἑαυτοῦ γράμματα, παροιμία. 633, 55.
βέλος ὅτι ἐκ τοῦ βέλλω ἀῤῥήτου θέματος δοκεῖ ἔχειν τὸ ε. 1406, 52.
βέλος φωνὴ ἐκτείνουσα ἐνίοτε τὴν λήγουσαν διὰ μέτρου χρείαν. 42, 44.
βέλος, πᾶν τὸ πόῤῥωθεν βαλλόμενον. 704, 53.
βέλος ἐνίοτε ἡ βολὴ καὶ ἡ ἐκεῖθεν ὀδύνη. 996, 36.
βέλος, ὅτι καὶ τὸ δόρυ καὶ τὸ ξίφος βέλος λέγεται. 502, 21. 547, 17. 644, 47.
βέλος τὸ βαλλόμενον δόρυ, ὀρεκτὸν δὲ τὸ ἐκ χειρὸς ὀρεγομένης οὐτάζον. 552, 39.
βέλος ὠκὺ λέγει Ὅμηρος τὸ σφοδρῶς ἀφεθὲν δόρυ, Ἰλιάδ. ξ', 407. 995, 43.
βέλος τὸ τοῦ ὀϊστοῦ σιδήριον, ὅθεν ὀϊστὸς ὀξυβελής. 452, 28.
βέλος ὀξὺ, αἱ τῶν τικτουσῶν γυναικῶν ὠδῖνες, Ἰλιάδ. λ', 269. 843, 23.
βελουλκίας τρόποι τρεῖς παρ' Ὁμήρῳ. 464, 41.
βελτίων ὅτι παρὰ τὸ βάλλειν λέγεται. 1448, 12.
βένθος ὅτι παρὰ τὸ βάθος λέγεται κατὰ γλῶσσαν. 99, 5.
βένθος τὸ βάθος, ὡς πένθος τὸ πάθος. 695, 33.
βέομαι, βιάζομαι ἢ βαίνω ἐν τῷ, τῷ ῥα καὶ οὔτι Διὸς βέομαι φρεσὶν, Ἰλιάδ. ο', 194. 1012, 47.
βέρβερι, ὄστρακον φέρον τὸν μαργαρῖτιν λίθον. 759, 50.
Βερβέριοι, ὄνομα παικτικῶς πεπλασμένον παρὰ τῷ κωμικῷ ὡς τοπικὸν, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ Κιμμέριοι. 1671, 4.
βέρεθρον ὅτι ἐκ τοῦ βάραθρον γέγονε τροπῇ τοῦ α εἰς ε. 695, 32. 1715, 38.
Βερενίκη, πόλις Λιβύης, καθ' ἣν ποταμὸς Λήθων καλούμενος, περὶ ὃν πολλαὶ κινάραι φύονται. 1822, 26.
βερτέρη κατὰ γλῶσσαν ἡ παρ' Ὁμήρῳ ὑπερτερία, ὅ ἐστι τῶν ἁμαξῶν κιβωτοειδὲς πλινθίον. 1551, 26.
βη λήγοντα ὀνόματα θηλυκὰ καὶ βος ἀρσενικὰ ἀπὸ ῥημάτων εἰς πτω ληγόντων παρηγμένα, οἷον βλάπτω βλάβη, καλύπτω καλύβη, κύπτω κύβος. 1083, 62. 1732, 16.
βὴ βὴ ὅτι μίμημά ἐστι φωνῆς προβάτων. 592, 18. 768, 13. 1721, 28.
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων, Ἰλιάδ. α', 44. ἀντὶ τοῦ κατέβη δέ. 52, 5.
βέῃ ἀντὶ τοῦ βαίῃ, ὡς στέῃ ἀντὶ τοῦ σταίῃ. 1090, 20.
Βῆλος κύριον καὶ ὄνομα ποταμοῦ ὅτι προπερισπᾶται, βηλὸς δὲ προσηγορικὸν ὀξύνεται. 156, 37.
βηλὸς ὀξυτόνως βαθμὸς, παρὰ τὸ βῶ βήσω. 1003, 40.
βηλὸς ὁ τῆς οἰκίας βατὴρ, παρὰ τὸ βαίνεσθαι, ὅθεν βέβηλοι τόποι οἱ βατοὶ, ἀβέβηλοι δὲ οἱ ἄβατοι, καὶ βηλὸς θεσπέσιος διαφόρως ἀλληγορούμενον ἐν τῷ, ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο, Ἰλιάδ. α', 591. 156, 28—38.
βηλὸς θεσπέσιος παρ' Ὁμήρῳ ὅτι πρὸς διαστολὴν τῶν μὴ τοιούτων λέγεται. 157, 11.
βῆμα ὅτι παρὰ τὸ βῶ βήσω βέβηκα βέβημαι λέγεται. 722, 38.
βῆν, ἀντὶ τοῦ ἔβην παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι περισπᾶται. 1647, 31.
βῆναι ἀντὶ τοῦ ἀποβῆναι καὶ ἀποπλεῦσαι ἐν τῷ, οἱ δ' ἐκβήσαντες ἔβησαν, Ὀδυσσ. ω', 301. 1961, 53.
βῆναι κατ' οὐδοῦ παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ τῇ θύρᾳ ἐγγίσαι ἢ εἰσελθεῖν. 1513, 53.
βήρηξ, τολύπη ἐρίου καὶ φύραμα μάζης ὁμωνύμως. 1414, 29.
Βῆσα δι' ἑνὸς σ, πόλις Λοκρίδος καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς. 276, 2. 277, 34.
βῆσα ἑνὶ σ, εἶδος ποτηρίου πλατὺ τὰ κάτω, στενὸν δὲ τὰ ἄνω. 1405, 15.
βῆσεν ἀφ' ἵππων, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ, ἀνελὼν κατέῤῥιψεν, ἢ ἀντὶ τοῦ, ἐξ ὀχημάτων ἀνέτρεψε. 1088, 27.
Βῆσσοι, ἔθνος Θρακικόν. 277, 32.
βητάρμονες παρ' Ὁμήρῳ οἱ δεξιοὶ ὀρχησταὶ, παρὰ τὸ βαίνειν ἐναρμονίως. 1594, 44.
βία ἡ δύναμις, καὶ βίᾳ ἐπίῤῥημα ἤγουν δυναστικῶς. 129, 43.
βία ἐπὶ ἰσχύος καὶ ῥωμαλεότητος παρ' Ὁμήρῳ. 1834, 10.
βία, ὅτι ἡ ἀκούσιος κατοχὴ βία λέγεται. 1012, 24.
βία φρενῶν ἡ φρόνησις περιφραστικῶς. 380, 42.
βιάζεσθαι ἐπὶ παθητικῆς ἐννοίας

βλέπειν νάπυ ἢ ὀρίγανον λέγονται οἱ δριμεῖς ἄνθρωποι, καὶ βλέπειν Ἄρην ἀντὶ τοῦ πολεμικὸν καὶ ἄγριον βλέπειν. 1054, 52.

βλέπησις ὅτι παρὰ τὸν βλεπῶ δεύτερον μέλλοντα λέγεται. 450, 31.

βλέπος ἀντὶ τοῦ βλέμμα παρὰ Ἀριστοφάνει. 1280, 23.

βλεπῶ, δεύτερος μέλλων ἀναγόμενος εἰς ἐνεστῶτα. 450, 31.

βλήδην ληγόντων τινῶν ἐπιῤῥημάτων ἀναλογία, οἷον ὑποβλήδην, ἀναβλήδην, παραβλήδην. 438, 43.

βλησείδιον, ζήτει ἐν τῷ βλῆσις. 241, 31.

βλῆσις σύστοιχον τῷ ἀνάβλησις, ὅθεν καὶ βλησείδιον λέγεται. 241, 31.

βλῆτο ἀντὶ τοῦ ἐπλήγη. 1120, 5.

βλῆτρον, κύκλος σιδηροῦς, δι' οὗ δύο ξύλα εἰς ἓν συμβάλλονται, καὶ ὅτι κατ' ἔνδειαν τοῦ σ λέγεται. 384, 7. 1021, 44. 1037, 41.

βληχᾶσθαι λέγονται κυρίως τὰ πρόβατα, καὶ βληχὴ ἡ τῶν προβάτων φωνή· ὅτι παρὰ τὸ βῆ, ὅ ἐστι μίμημα τῆς τῶν προβάτων φωνῆς, δοκεῖ λέγεσθαι ἡ βληχὴ πλεονασμῷ τοῦ λ ἐν συνθέσει τοῦ ἦχος, ἵν' ᾖ βληχὴ ὁ τοῦ βῆ ἦχος. 1721, 22. 29.

βληχᾶσθαι λέγονται τὰ πρόβατα, μηκᾶσθαι δὲ αἱ αἶγες. 494, 10. 1619, 46. 1638, 28.

βληχρὸν ἐν ἴσῳ τῷ ἀβληχρὸν, ὅ ἐστιν ἀσθενές. 705, 61.

βλισσὴ πέτρα ἀκρωτήριον τῆς Γορτυνίας, ἡ καὶ βλισσὴν ἀρσενικῶς ὡς σωλήν. 1468, 38.

βλοσυρὸς ὅτι παρὰ τὸ ὑποσύρειν τὸ βλέμμα λέγεται, καὶ ὅτι δι' ἑνὸς σ εὕρηται γραφόμενον πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 68, 36. 677, 4. 768, 14. 829, 5. 1033, 14. 1406, 38.

βλοσυρῶπις καὶ βλοσυρωπὸς ὅτι παρὰ τὸ βλοσυρὸν λέγονται. 677, 5. 829, 5.

βλὸψ ὁ τῆς κλεψύδρας ἦχος μιμητικῶς. 768, 11.

βλύζειν λέγονται ὕδατα, ὅ ἐστιν ἐκ γῆς ἀναδίδοσθαι, καὶ ὅτι λειότερόν ἐστι τοῦ βρύειν. 1095, 16. 1106, 13.

βλῶ βλήσω ὅτι ἐκ τοῦ βολῶ συνεκόπη. 731, 42. 748, 26.

βλωθρὴ πίτυς, ὅτι παρὰ τὸ εἰς αἰθέρα μολεῖν τῷ ὕψει οὕτω λέγεται, οἱονεὶ μολοθρή. 986, 19. 1532, 44.

βλωθρὴ πίτυς ἐπιθετικῶς παρ' Ὁμήρῳ, διαφόρως ἑρμηνευόμενον καὶ ἐτυμολογούμενον. 939, 3.

βλωμὸς ταὐτὸ ὅπερ ψωμὸς, ὅ ἐστιν ἄρτου κόμμα ἁδρομερὲς, ὅτι ἐκ τοῦ βλῶ μονοσυλλάβου ἢ ἐκ τοῦ βάλλω λέγεται. 1224, 37. 1405, 5. 1635, 27. 29. 1817, 48.

βλώσκω ὅτι ἐκ τοῦ μολῶ μολίσκω γίνεται κατὰ μετάθεσιν καὶ τροπὴν καὶ συναίρεσιν. 1064, 5. 1722, 41. 1809, 17.

βο συλλαβὴ ἀρκτικὴ λέξεων, ὅτι τῶν παρὰ τὸ βόω βῶ, ὅ ἐστι βόσκω, τὸ μὲν βόσω καὶ βόσις καὶ βοτὴρ καὶ βότειρα διὰ τοῦ ο μικροῦ, τὸ δὲ βώτωρ καὶ βωτιάνειρα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται. 1723, 14. 22.

βοάα ἐν δυσὶν αα γράφεται παρ' Ὁμήρῳ πρὸς ἦχου μίμησιν. 994, 36.

βοάγρια, ἀσπίδες ἐκ βοῶν ἀγρίων. 1803, 3.

βοάγρια, ἀσπίδες ἐκ βοῶν ἀγρίων, ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι βοάγρια τὰ ἐκ βοῆς, ὅ ἐστι μάχης, ἀγειρόμενα λάφυρα. 809, 25. 1803, 3.

Βοάγριος ποταμὸς, ὁ καὶ Μάνης ἐπονομασθείς. 277, 46.

βοᾶν, ἠπύειν, αὔειν, φωνεῖν, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ συνωνύμως. 994, 27.

βοᾶν τὸ τρανέστερον φωνεῖν, καὶ μακρὰ βοᾶν παρ' Ὁμήρῳ ἐν ἴσῳ τῷ εὐρὺ βοᾶν, ὀξὺ δὲ βοᾶν ἀντὶ τοῦ λιγέως βοᾶν. 732, 57. 1195, 35.

βόαξ καὶ βόηξ, ἰχθὺς, ὁ καὶ βὼξ, ὅτι τῷ Ἑρμῇ ἀφιέρωτο. 87, 34. 909, 11.

βοέη ἡ τοῦ βοὸς βύρσα, ὅτι ἐκ τοῦ βοείη λέγεται ἐκβολῇ τοῦ ι. 1880, 28. 32.

βοεία ἀσπὶς ὅτι πρὸς διαστολὴν λέγεται τῶν ἐξ ἄλλης ὕλης ἀσπίδων. 911, 61.

βοείη ἡ τοῦ βοὸς βύρσα, ἢ ἡ ἐκ βύρσης ἀσπὶς ἐν τῷ, ἐπεὶ οὐχ ἱερήιον οὐδὲ βοείην ἀρνύσθην, Ἰλιάδ. χ', 159. 1264, 12.

βοείη βοὸς παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι παρέλκει ἡ προσθήκη τοῦ βοός. 1930, 54.

βόειος δημὸς, παρῳδία καὶ σκῶμμα κατὰ δήμου ἀλογίστου. 710, 51.

βόεοι ἱμάντες τὰ ἡνία περιφραστικῶς ἐν τῷ, ὅπως τὸ πρῶτον τανύσῃ βοέοισιν ἱμᾶσιν, Ἰλιάδ. ψ', 324. 1303, 26.

βόες αὗαι αἱ ἀσπίδες παρ' Ὁμήρῳ. 678, 30.

βόες ἰχθυοφάγοι, ὅτι περί που τὴν Θράκην οἱ βόες ἰχθῦς παρατιθεμένους αὐτοῖς ἐν ταῖς φάτναις σιτοῦνται. 1720, 52.

βοεὺς βοέως ὁ ἐκ βοείου δέρματος ἱμάς. 1453, 2.

βοὴ ἄσβεστος ἐπιθετικῶς ἡ κατὰ μάχην λέγεται παρ' Ὁμήρῳ διὰ τὸ τῆς μάχης καυστηρόν. 829, 63.

βοὴ ἡ μάχη ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος, ὅθεν καὶ βοὴν ἀγαθὸς ὁ πολεμικὸς, καὶ ὅτι ἡ βοὴ οὐ καθ' αὑτὸ τὴν μάχην δηλοῖ, ἀλλ' ὑπακούεται ἡ μάχης γενικὴ, ἵν' ᾖ βοὴ μάχης. 140, 35. 247, 34. 951, 38.

βοὴ, ὅτι οὕτω λέγεται παρ' Ὁμήρῳ καὶ ὁ τῶν μελικῶν ὀργάνων ἦχος. 1157, 50.

βοηθεῖν τὸ εἰς βοὴν, ὅ ἐστι μάχην, θέειν. 1026, 46.

Βοηθόος κύριον, καὶ δηλοῖ τὸν μάχιμον, καὶ βοηθόον ἅρμα ἐπιθετικῶς. 1480, 60.

Βόηθος κύριον ὅτι ἐκ τοῦ Βοηθοος συγκέκοπται, καὶ ὅτι ἄλλως τονίζεται ἢ τὸ βοηθὸς ἐπίθετον. 907, 11. 1480, 63.

βοηθὸς ὅτι παρὰ τὴν βοὴν, ἤγουν μάχην, λέγεται. 439, 32.

βοηλασία ὅτι ἐκ τοῦ βοῦς καὶ τοῦ ἐλᾶν λέγεται. 877, 30.

βοὴν ἀγαθὸς ὁ κατὰ τὴν μάχην ἢ τὴν κραυγὴν δυνατός. 923, 20.

βοητὺς, ὡς ἐδητὺς, ἡ βοή. 1424, 10.

βόθροι τὰ ὀρύγματα. 1552, 62.

Βοιβηὶς λίμνη καὶ Βοίβη πόλις Θετταλικὴ, ἱστορία τοποθετική. 327, 21—34.

βοίδης ὁ πρᾶος καὶ εὐήθης, ὅτι παρὰ τὸν βοῦν λέγεται. 962, 18.

βόϊνος, εἶδος σάλπιγγος παρὰ Παφλαγόσιν, ἱστορία. 1139, 58.

βοιον λήγοντα ὀνόματα ἐκ τοῦ βοῦς

βου μόριον ἐν συνθέσει προτασσόμενον πρὸς ἐπίτασιν, ὅτι παρὰ τὸν βοῦν ἔχει τὸ μέγα τι σημαίνειν, καὶ κατάλογος τινῶν ἐξ αὐτῆς συγκειμένων ὀνομάτων. 252, 25. 962, 6. 1524, 49.

βούβαλις ὅτι κατὰ ἀναλογίαν τοῦ δάμαλις λέγεται, καὶ ὅτι καὶ τῶν βουβάλων τὰ νεογνὰ πῶλοι λέγονται. 1625, 44. 46.

βουβάρας ὁ μέγας καὶ ἀναίσθητος, παρὰ τὸν βοῦν καὶ τὸ βάρος. 962, 14.

βούβρωστις κυρίως ἡ μεγάλη πεῖνα, ἔτι δὲ καὶ ἡ μεγάλη λύπη, παρὰ τὸ βιβρώσκω· οἱ δὲ ὅτι δαίμων τις παρ' Ἴωσιν οὕτω καλούμενος, ἑρμηνεία διεξοδική. 1363, 60.

βουβὼν, τόπος τοῦ σώματος καί τι πάθος περὶ αὐτὸν ὁμωνύμως. 499, 12.

βουγάϊος ἐπίθετον παρ' Ὁμήρῳ διαφόρως ἑρμηνευόμενον καὶ ἐτυμολογούμενον. 962, 3. 11. 17.

Βούδεια, γυνὴ Βοιωτία, καὶ Βούδεια, πόλις Μαγνησίας καὶ ἄλλη Φρυγίας· καὶ Βούδεια Ἀθηνᾶ ἐπωνυμικῶς ἐν Θεσσαλίᾳ. 1076, 24.

Βούδειοι, ὄνομα ἔθνους Μηδικοῦ, καὶ γράφεται ὡς τὸ Κήτειοι. 1076, 28.

Βούδειον, πόλις Βοιωτικὴ, ἡ καὶ Βούδεια, ἀπὸ Βουδείας γυναικὸς Βοιωτικῆς. 1076, 24—30.

βούδορα ἤματα προπαροξυτόνως κατὰ παθητικὴν ἔννοιαν, ἐν οἷς βόες ἐκδέρονται, ἢ βουδόρα παροξυτόνως κατὰ ἐνέργειαν τὰ βόας ἐκδέροντα. 1117, 53.

Βουδόρας ἢ Βούδορος, ποταμός τις περὶ Κήρινθον πόλιν Εὐβοίας. 280, 30.

Βουζύγης ὅτι πρῶτος ἄροτρον ἔζευξεν ἐν Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς. 1156, 57.

βουθυτεῖν ὗν καὶ τράγον παρὰ Ἀριστοφάνει ὅτι ἀκύρως εἴρηται. 160, 13.

βουκαῖος καὶ βοῦχος ὁ ἀγροῖκος. 962, 12.

βουκολεῖν ἵππους ὅτι ἀκύρως λέγεται. 159, 42. 160, 8.

βουκολεῖν καὶ ἀποβουκολεῖν ὅτι καὶ τὸ ἀπατᾶν σημαίνει. 212, 41. 1246, 2.

βουκολισμὸς ἡ τῶν βοσκόντων ᾠδή. 1164, 11.

Βουκόλος, ὄνομα κύριον ὁμωνύμως τῷ προσηγορικῷ. 1018, 46.

βουκόλος ὅτι παρὰ τὸ κόλον λέγεται, ὃ δηλοῖ τὴν τροφήν. 1817, 53.

βουκόλος βοῶν, ὅτι ἐκ περισσοῦ πρόσκειται τὸ βοῶν. 1867, 26.

βουκολῶ ὅτι καὶ βουκολίζω λέγεται κατὰ διφόρησιν καταλήξεως. 1416, 38.

βουκόρυζα ἡ μεγάλη κόρυζα, παρὰ τὸ βου ἐπιτατικόν. 962, 15.

βοῦχος καὶ βουκαῖος ὁ ἀγροῖκος. 962, 12.

Βουλγαρία, ἡ καὶ Παννονία. 1263, 31.

βούλεσθαι ὅτι ἐπίτασιν δηλοῖ τοῦ θέλειν. 61, 2.

βουλεύειν ἐν ἴσῳ τῷ βουλεύεσθαι παρ' Ὁμήρῳ. 1429, 22.

βουλὴ ἡ σύγκλητος παρ' Ὁμήρῳ, ἀγορὰ δὲ ἡ κοινὴ σύναξις. 1460, 25.

βουλὴ τὸ τῶν ἐντίμων συνέδριον, ὃ καὶ σύγκλητος λέγεται παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, ἀγορὰ δὲ ἡ τοῦ πλήθους συνέλευσις, Ἰλιάδ. β', 53. 172, 5.

βουλὴ τὸ ἐπιτυχὲς σκέμμα, ὅτι οἱονεὶ βολὴ λέγεται ἐπενθέσει τοῦ υ, καὶ ὅτι τρία ταῦτα σημαίνει ἡ λέξις, τὸν τόπον, τοὺς βουλευτὰς καὶ τὸ περὶ οὗ ἡ σκέψις. 42, 24. 1404, 52.

βουληφόροι λέγονται παρ' Ὁμήρῳ οἱ ἐν ἀξιώμασιν ὄντες, ὡς παρὰ τοῖς ὕστερον οἱ τῆς συγκλήτου. 68, 1. 1731, 27.

βουληφόρος, ὅτι βουληφόρον προσειπὼν τις ἡγεμονικὸς ἄνδρα λεληθότως ὑποσκώπτει. 591, 1.

βουλεύω Ὅμηρος ἐνεργητικῶς ἐν ἴσῳ τῷ βουλεύομαι. 1630, 50.

βουλεύω δοτικῇ ἐκ δευτέρου καὶ αἰτιατικῇ ἐκ τρίτου, οἷον βουλεύω σοι ὄλεθρον. 998, 12.

βουλυτὸς τὸ μετὰ μεσημβρίαν μέρος τῆς ἡμέρας, ἤγουν ὁ δειλινὸς καιρὸς ὁ πρὸς ἑσπέραν, καθ' ὃν οἱ βόες λύονται τοῦ κάμνειν. 1086, 30. 1615, 38. 1676, 8.

βοῦν ἐπὶ γλώσσης φέρειν παροιμιακῶς λέγονται οἱ δωροδοκοῦντες. 252, 24.

Βουνίμας, τόπος τις ἐν τῇ πρὸς Ἰθάκην μεσογείῳ, ἐν ᾧ ἔφυγεν Ὀδυσσεὺς μετὰ τὴν μνηστηροφονίαν. 1675, 35.

βουνὸς ὅτι Λιβυκή ἐστι λέξις ἐπιχωριάζουσα τοῖς Ἕλλησι. 1854, 21.

βουπλὴξ, βούκεντρον ἢ πέλεκυς ἢ μάστιξ, ὅτι κανονικῶς ὀξύνεται. 629, 51.

Βουπράσιον, πόλις ἀξιόλογος τῆς Ἠλείας χώρας, ἱστορία. 303, 27. 882, 62.

βούπρωρα οὐδετέρως, ὅτι ἐκ τοῦ ὀρθοκραίρας λέγεσθαι τὰς ναῦς ἐπιθετικῶς, ὡς καὶ τὰς βόας, ἀφορμὴν ἔσχε τῆς συνθέσεως ἡ λέξις. 1725, 27.

βούπρωρος θυσία, ἡ καὶ τριττύα, ἥ τις ἦν ἐκ τριῶν ζῴων, βοὸς δηλονότι καὶ ἑτέρων δύο, παρὰ τὸ προηγεῖσθαι αὐτῆς οἷα νεὼς πρῷραν τὸν βοῦν, βούπρωρος λεγομένη. 1676, 38.

Βούρινα, ὄνομα πηγῆς τινὸς παρὰ τὸ βοὸς ῥινὶ ἐοικέναι τὸν τόπον οὕτω κληθεῖσα. 309, 2.

βοῦς, μόσχος, μονόκερως, ὁ ἐνιαυτὸς ἀλληγορικῶς. 73, 36.

βοῦς τυκτὴ, ἡ ἀσπὶς ἐκ βοείας βύρσης τετεχνιτευμένη. 894, 53. 56.

βοῦς ἡ βύρσα, ἀπὸ τοῦ ὅλου τὸ μέρος. 455, 43. 678, 29. 1880, 39.

βοῦς, εἶδος πέμματος, καὶ παροιμία, ἕβδομος βοῦς, καὶ, πέμπτος βοῦς, ἑρμηνεία διεξοδικὴ τῆς παροιμίας. 1165, 5.

βοῦς, σκῶμμα ἐπὶ ἀναισθησίας, καὶ παροιμία, βοῦν ἐπὶ γλώσσης φέρειν, καὶ ἄλλη, βοῦς ἐν αὐλείῳ κάθηται. 962, 18.

βοῦς, ὅτι παρ' Ἀθηναίοις ἀπώμοτον ἦν τὸ βόας ἐργάτας θύειν. 1717, 39.

βοῦς φωνὴ ἐν συνθέσει προτασσομένη ὅτι τὸ μέγα ὑπαγορεύει, ζήτει ἐν τῷ, βου μόριον. 962, 5.

βοῦς φωνὴ ἐν συνθέσει ὑποτασσομένη τιμῆς εἴτουν ἀξίας τινὸς πράγματος ὑπαγορεύει· καὶ βοῦς, νόμισμα παρ' Ἀθηναίοις· ζήτει ἐν τῷ, βοιον λήγοντα ὀνόματα. 252, 20. 23.

Βριάρεως κύριον ὅτι καὶ Ὀβριάρεως πεντασυλλάβως λέγεται. 124, 42.
Βριάρεως συμμαχήσας τῷ Διῒ ἐπιβουλευθέντι ὑπό τινων θεῶν, μῦθος καὶ ἱστορία. 123, 2. 35.
Βριάρεως ἑκατόγχειρ μυθευόμενος, ἀλληγορία ἠθικὴ καὶ φυσική. 123, 42.
Βριάρεως ὅτι καὶ πεντασυλλάβως Ὀβριάρεως λέγεται, καὶ ὅτι παρὰ τὸ βρι ἐπιτατικὸν παρῆκται. 1395, 54.
βριαρός, ἰσχυρός, ὅτι παρὰ τὸ βρι ἐπιτατικὸν λέγεται. 295, 5. 1395, 46.
Βρίγες, ὅτι οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ βάρβαροι ἢ οἱ Φρύγες. 1395, 49. 52.
βρίζα Αἰολικῶς ἡ ῥίζα, πλεονασμῷ τοῦ β΄. 223, 5. 1387, 42.
βρίζειν τὸ ἀμελεῖν καὶ ἀπονυστάζειν καὶ τὸ ὑπνοῦν, ὅτι παρὰ τὸ βαρὺ ἵζειν ἢ μετὰ βορὰν ἵζειν λέγεται. 465, 28. 1620, 22.
Βριζώ, ὡς Λητώ, δαίμων τις οὕτω καλουμένη, ᾗ ἔθυον αἱ κατὰ Δῆλον τὴν νῆσον γυναῖκες· καὶ ὅτι συστοιχεῖν δοκεῖ τοὔνομα τοῦτο τῷ βρίζειν ῥήματι, ὃ δηλοῖ τὸ μετὰ βορὰν κοιμᾶσθαι. 1720, 56. 58.
βριήπυος Ἄρης, ὁ μεγαλόφωνος, ἐκ τοῦ βρι καὶ τοῦ ἠπύειν. 686, 24. 944, 59.
βρίθειν ἀντὶ τοῦ ἐμβριθῶς πολεμεῖν παρ᾽ Ὁμήρῳ. 1104, 28.
βρίθειν χερσὶ τὸ πλουτεῖν καὶ τὸ ἰσχύειν. 54, 28.
βρίθειν τὸ γέμειν ἢ βάρος ἔχειν, ὃ καὶ βρύειν λέγεται, οἷον ἄνθεσι βρύειν. 1625, 19.
βρίθειν καρπῷ λέγεται δένδρον τῷ οἰκείῳ καρπῷ πληθύον. 1163, 6.
βριθοσύνη τὸ βάρος. 1325, 45.
βριθὺς ὅτι συντεθὲν μεταβάλλει τὴν κατάληξιν, ἐμβριθὴς γὰρ τῷ ἦτα, καὶ ὅτι παρὰ τὸ βρίθω λέγεται. 1395, 55.
βρίθω, βριθὺς καὶ βρῖθος ὅτι παρὰ τὸ βρι ἐπιτατικὸν λέγονται. 1395, 55.
βρίκελα, προσωπεῖα βροτῷ εἴκελα, καὶ βρίκελοι τὰ μορμολύκεια, τὸ βρι ἰῶτα. 1395, 48.
βριμᾶσθαι καὶ βριμοῦσθαι τὸ ἀπειλεῖν. 1395, 50.
βριμοῦσθαι καὶ βριμᾶσθαι τὸ ἀπειλεῖν. 1395, 50.
Βριμώ, μυθικόν τι δαιμόνιον φοβερόν. 1395, 52.
βρῖσαι ἔθνοις λέγεται ὁ νικήσας τῷ βάρει τῶν δώρων τοὺς συμμνηστευτάς τινος γυναικός. 1557, 49.
Βρισηὶς, φωνὴ πατρωνυμική, καὶ ὅτι Ἱπποδάμεια ἐκαλεῖτο ἡ παρ᾽ Ὁμήρῳ Βρισηὶς, καὶ περὶ Βρίσου τοῦ πατρὸς αὐτῆς ἱστορία. 77, 29.
Βρίσης κύριον, οὗ θυγάτηρ Βρισηὶς ἡ παρ᾽ Ὁμήρῳ, ἱστορία. 77, 31.
βρόδον Αἰολικῶς τὸ ῥόδον πλεονασμῷ τοῦ β΄. 222, 5. 1387, 42.
βρομεῖν, ὅτι καὶ αἱ μυῖαι βρομεῖν λέγονται, καὶ βρόμος ὁ ἐξ αὐτῶν ἦχος. 1079, 50.
βρόμος ὁ ἦχος τοῦ πυρός, παρὰ τὸ βρέμειν, καὶ εἶδος σπορίμου τὸ κοινῶς βρόμιον. 203, 35. 919, 27. 36.
βροντεῖον, σκεῦος ἀποτελεστικὸν μυκήματος βροντῆς διὰ ψηφίδων ἐνιεμένων αὐτῷ. 1682, 3.
Βρόντης, εἷς τῶν Κυκλώπων, παρὰ τὸ τὰς βροντὰς τῷ Διὶ σκευάζειν οὕτω λεγόμενος. 1528, 36.
βροτόεντα ἀνδράγρια τὰ ἐκ βροτῶν λαμβανόμενα σκῦλα, ἢ τὰ ἔχοντα βρότον ἤγουν μολυσμόν. 657, 11. 999, 53.
βροτοὶ ἄνθρωποι ἐντελῶς πέφρασται, βροτοὶ δὲ κατὰ μόνας ἀτελῶς. 97, 41.
βροτολοιγός, ἀνδροφόνος, ὁ βροτοὺς φθείρων ἢ ὁ βροτοὺς λέγων ἤγουν κατακοιμίζων εἰς ὕπνον νήγρετον. 518, 41. 1194, 7.
βρότον αἱματόεντα τὸν ἐκ τοῦ αἵματος μολυσμὸν λέγει Ὅμηρος. 688, 53.
βροτὸς φωνὴ ἐν συνθέσει προλαμβάνουσα τὸ μ πρὸ τῆς βρο συλλαβῆς πρὸς ὄγκον ἤχου καὶ καλλιφωνίαν, οἷον ἄμβροτος, τερψίμβροτος. 243, 42. 1382, 35.
βροτὸς ἀνὴρ ἐντελῶς λέγεται, βροτὸς δὲ κατὰ μόνας ἀτελῶς. 586, 28. 1132, 26.
βροτὸς ὁ ἄνθρωπος, βρότος δὲ ὁ ἐκ τοῦ αἵματος μολυσμός. 636, 63. 907, 9.
βροτὸς κατὰ μόνας ἀντὶ τοῦ ἄνθρωπος, οὗ ἐστιν ἐπίθετον. 979, 21.
βροτός, ὁ οἷον μορτὸς ἤγουν μεμορμένος, ὅ ἐστι τῇ εἱμαρμένῃ ὑποπεπτωκώς, ἢ παρὰ τὸν βρότον, ὅ ἐστι τὸν ἐκ τοῦ αἵματος τῶν Γιγάντων μολυσμόν, ἢ ὁ οἷον ῥοτὸς παρὰ τὸ ῥέω κατὰ πλεονασμὸν τοῦ β΄. 223, 3. 1286, 24. 1387, 35. 1530, 48.
βρότος ὁ ἐξ αἵματος βροτείου, ὅ ἐστιν ἀνθρωπίνου, μολυσμός, ἢ ἐξ ἁπλῶς αἵματος ῥέοντος, οἷονεὶ ῥότος πλεονασμῷ τοῦ β΄. 1286, 24. 1956, 52.
βροτός, ἤγουν φθαρτός, ὅτι καθ᾽ αὐτὸ ἀτελῶς ἔχει, βροτὸς δὲ ἄνθρωπος ἐντελῶς λέγεται. 427, 24. 1122, 58.
βροχθίζειν, ζήτει ἐν τῷ βρόχθος. 1719, 58.
βρόχθος ὁ λαιμός, ἐκ τοῦ βρόχειν ἀχρήστου, ὃ δηλοῖ τὸ ῥοφεῖν, ὅθεν καὶ βροχθίζειν τὸ διὰ τοῦ βρόχθου προάγειν, ὅ ἐστι καταπίνειν. 1493, 35. 1719, 58.
βρυ συλλαβὴ ἀρκτικὴ ὠνοματοπεποιημένων ῥημάτων, οἷον βρύζειν, βρύχειν. 1106, 13.
βρυάζω ὅτι ἐκ τοῦ βρύω κατὰ παραγωγὴν λέγεται. 1631, 62.
βρύειν τὸ αὐξάνεσθαι ἐν τῷ ἐμβρυον. 1299, 43.
βρύειν λέγεται ἐλαία, ὅ ἐστιν ἀνθεῖν, καὶ βρύειν λέγεται ὕδωρ, ὅ ἐστιν ἀναβλύζειν. 1095, 14.
βρύειν ὅτι ἰσοδυναμεῖ τῷ βρίθειν, ὅ ἐστι γέμειν ἢ βάρος ἔχειν. 1625, 20.
βρύχειν λέγονται κολοιοί, ἤγουν ποιὸν ἦχον ἀποτελεῖν. 1106, 16.
βρύχειν τὸ τραχέως καὶ μετὰ ἤχου ποιοῦ ἐσθίειν. 1859, 38.
Βρυσειαὶ πόλις, ὁ πολίτης Βρυσεάτης, ὡς Αὐγεάτης. 295, 11.
βρύσις ὅτι παρὰ τὸ βρύειν, ὅ ἐστιν ἀναβλύζειν, λέγεται. 1095, 16.
βρύτεα, ζήτει ἐν τῷ στέμφυλα. 1963, 61.
βρυτὴρ Αἰολικῶς ὁ ῥυτήρ, πλεονασμῷ τοῦ β΄. 223, 5. 1387, 44.
βρύτος ὁ κρίθινος οἶνος ἢ ὁ ἐκ ῥι-

γίαν ἐσπουδακότες. 18, 44. 1699, 64.

γήτειον ὅτι παρὰ τὸ ἐκ γῆς ἀναθέειν λέγεται. 1154, 18.

γίγας ὅτι παρὰ τὸ γίνεσθαι καὶ τὸ γῆ λέγεται, τὸ γι ἰῶτα ὡς ἀπὸ τοῦ γίνεσθαι. 1490, 19.

γιγγλισμὸς, τρόπος τις φιλήματος οὕτω καλούμενος. 1880, 62.

γιγγραϊνοι αὐλοὶ, εἶδος αὐλοῦ οὕτω καλουμένου, παραγωγὴ τῆς φωνῆς καὶ ἱστορία. 1157, 40.

Γίγγρις ὁ Ἄδωνις κατὰ τὴν Φοινίκων γλῶσσαν. 1157, 42.

Γιγγρὼν, δαίμων τις ἀφροδισιακὸς συνεργήσας τῷ Ἄρει κατὰ τὴν τῆς Ἀφροδίτης μοιχείαν. 1599, 1. 1880, 63.

γίγνομαι ἐκ τοῦ γίνομαι πλεονασμῷ τοῦ γ, ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ γίγνομαι ἀναλογώτερόν ἐστιν ἢ τὸ γίνομαι. 145, 35. 1064, 2.

γίγνω ὅτι παρὰ τὸ γένω λέγεται, ὡς παρὰ τὸ μένω τὸ μίμνω. 1173, 52.

γιγνώσκω ὅτι ἀναλογώτερόν ἐστι τοῦ γινώσκω, παραγωγὴ καὶ σχηματισμὸς διεξοδικῶς, καὶ ὅτι τὸ γινώσκειν φύσει μακρὸν ἔχει τὸ γι. 1064, 2—10. 1587, 40.

γιγρὶ, ἐπιφώνημα καταγελαστικόν. 1880, 62.

γίνεσθαι καὶ γινώσκειν ὅτι τὸ γι φύσει μακρὸν ἔχουσι. 1587, 40.

γίνεσθαι λέγονται οἱ ἄνεμοι καὶ οἱ ὑετοὶ καὶ τὰ τοιαῦτα, ἃ οὐκ εἰσὶν ὡς τὰ στοιχεῖα καὶ τὰ οὐράνια σώματα, ἀλλ' ἐν τῷ γίνεσθαι ἔχουσι τὸ εἶναι. 1724, 41.

γίννος τὸ ἐξ ἵππου πατρὸς καὶ ὄνου μητρὸς γέννημα. 834, 47. 1625, 39.

γίνομαι ὅτι ἀναλογώτερον τοῦ γίγνομαι ἐν δυσὶ γ· ἐκ τοῦ γένω γὰρ γέγνω κατὰ διπλασιασμὸν τοῦ γ, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ι γίγνω καὶ γίγνομαι, ὡς μένω μέμνω καὶ μίμνω. 1722, 58.

γίνομαι ἐκ τοῦ γιγνομαι ἀπελεύσει τοῦ γ, καὶ ὅτι τὸ γι ἐκθλίσει μακροῦ φύσει μακρὸν γέγονε. 537, 4. 1064, 2. 1587, 40.

γινώσκειν ἀλλήλων, γενικῇ παρ' Ὁμήρῳ, καθ' ὁμοιότητα τοῦ, τόξων εὖ εἰδέναι, παρὰ τῷ αὐτῷ. 482, 26. 1900, 34. 1940, 60.

γινώσκειν καὶ γίνεσθαι ὅτι τὸ γι φύσει μακρὸν ἔχουσι. 1587, 40.

γινώσκω, ὅτι γιγνώσκω ἐν δυσὶ γ ὀρθότερον γράφεται· ἐκ τοῦ νοῶ γὰρ νοΐσκω καὶ κράσει νώσκω καὶ Αἰολικῶς γνώσκω καὶ ἀναδιπλασιασμῷ διὰ τοῦ ἀρκτικοῦ στοιχείου γιγνώσκω, ἑρμηνεία διεξοδικωτάτη, καθ' ἣν καὶ περὶ τῆς κατ' ἀρχὰς τῶν λέξεων προσθήκης τοῦ γ κατὰ γλῶσσαν, καὶ ἁπλῶς περὶ ἀναδιπλασιασμῶν. 145, 34. 1722, 35 — 58.

γινώσκω ὅτι ἐκ τοῦ γιγνώσκω λέγεται ἀπελεύσει τοῦ γ, καὶ ὅτι τὸ γι ἐκθλίσει μακροῦ φύσει μακρὸν γέγονε. 537, 4. 1064, 2.

γινώσκω παρ' Ὁμήρῳ ποτὲ μὲν αἰτιατικῇ, οἷον, νόον ἔγνω, ποτὲ δὲ γενικῇ, οἷον, γνώτην ἀλλήλοιιν. 1382, 3.

γλ ληκτικὸν θηλυκῶν ὀνομάτων ὅτι μετὰ τοῦ α συλλαβίζεται, οἷον τρίγλα. 117, 44.

γλάγος τὸ ἀγανὸν, ὅ ἐστιν ἡδὺ, γάλα, ἐτυμολογικῶς. 257, 17.

γλακτοφάγοι ἀντὶ τοῦ γαλακτοφάγοι, ὅ ἐστιν ἐπίθετον ἔθνους τινός. 916, 14. 50.

γλάμων ὅτι παρὰ τὸ λημᾶν λέγεται πλεονασμῷ τοῦ γ. 1064, 10.

γλὰξ, εἶδος βοτάνης, οἱονεὶ γάλαξ παρὰ τὸ γάλα. 257, 19.

γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, παροιμία διαφόρως ἑρμηνευομένη διεξοδικῶς. 87, 45.

Γλαύκη, ὄνομα Νηρηΐδος, ὅτι παρὰ τὸ γλαυκὸν τῆς θαλάσσης λέγεται. 1130, 37.

Γλαύκη κύριον, γλαυκὴ δὲ ἐπίθετον. 906, 43.

γλαυκὴ θάλασσα ἡ ὑπόλευκος διὰ τὴν ὑποκειμένην ἄμμον. 116, 11.

γλαυκιᾶν λέγεται ὁ λέων, ἤγουν ἔμπυρον βλέπειν, παρὰ τὸ γλαύσσω ἢ στρέφειν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ ἐν αὐτοῖς γλαυκὸν ὑποφαίνειν. 1202, 9. 12.

γλαυκίον, ὄρνεον νησσοειδὲς, ἀπὸ τῆς τῶν ὀμμάτων γλαυκότητος οὕτω καλούμενον. 1451, 63.

γλαυκὸν, χρῶμα ὑπόλευκον καὶ ἀόρατον, παρὰ τὸ γλαύσσω, ὅ ἐστιν ὁρῶ. 86, 42.

γλαυκὸν ὅτι ὀφθαλμοῖς ἐπιτίθεται καὶ θαλάσσῃ καὶ ἐλαίᾳ διὰ τὰ φύλλα, ἔτι δὲ καὶ ἐλαίῳ. 1279, 17.

Γλαῦκος κύριον, γλαυκὸς δὲ ἐπίθετον. 906, 42.

Γλαῦκος, υἱὸς Σισύφου ἐκ Μερόπης τῆς Ἀτλαντίδος μιᾶς τῶν Πλειάδων. 1155, 53.

Γλαῦκος Ἀνθηδόνιος, καὶ περὶ τῆς μεταμορφώσεως αὐτοῦ εἰς δαίμονα θαλάσσιον μῦθος καὶ ἀλληγορία ἱστορικὴ διεξοδικῶς ἑρμηνευόμενος. 369, 18.

Γλαῦκος κύριον, καὶ ὅτι πολλοὶ Γλαῦκοι ἱστοροῦνται, καὶ γλαῦκος, εἶδος ἰχθύος, οὗ ἔκκριτος ἡ κεφαλή. 369, 18. 638, 60. 894, 43.

Γλαῦκος Ποτνιεὺς ὑφ' ἵππων διασπασθεὶς, ἱστορία. 269, 35.

Γλαύκων ἐν πίθῳ μέλιτος ἀποπνιγεὶς, ἱστορία. 894, 41.

Γλαυκώπιον, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ποτὲ ἡ τῶν Ἀθηνῶν ἀκρόπολις διὰ τὴν γλαυκῶπιν Ἀθηνᾶν. 1451, 62.

γλαυκῶπις ἡ γλαυκοὺς τὸ χρῶμα καὶ διὰ τοῦτο καταπληκτικοὺς ἔχουσα τοὺς ὦπας, ὅ ἐστιν ὀφθαλμοὺς, ὅθεν καὶ γλαυκῶπες δράκοντες. 86, 35. 38.

γλαυκῶπις ὅτι σύζυγον ἐστὶ τοῦ γλαυκώπης ἀρσενικοῦ. 768, 42.

γλαῦξ τὸ ὄρνεον ὅτι τῇ Ἀθηνᾷ ἀφιέρωτο, καὶ ὅτι νυκτὸς μὲν βλέπει, μεθ' ἡμέραν δὲ οὔ. 87, 42.

γλαῦξ ὅτι οὐ τίκτει τυφλὰ, ἱστορία φυσικὴ, καὶ ὅτι παρὰ τὸ γλαύσσω λέγεται. 1202, 10.

γλαῦξ ὅτι Δωρικῶς μὲν ὀξύνεται, ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ περισπᾶται· ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κοινότερον μὲν ὀξύνεται, Ἀττικῶς δὲ περισπᾶται. 88, 4. 1451, 62.

γλαύσσειν ταὐτὸν τῷ ἀθρεῖν. 86, 44. 87, 1. 22.

γλάφειν τὸ κοιλαίνειν, παρὰ τὸ γλῶ μονοσύλλαβον, ὅτι λειότερόν ἐστι τοῦ γράφειν κατὰ τὴν ἐκφώνησιν. 633, 45. 1504, 18.

γλάφυ πετρῆεν, γλαφυρὰ πέτρα. 178, 33.

γλαφυρὰ πέτρα ἡ κοίλη καὶ σπηλαιώδης. 178, 29.

ἐπὶ τῶν λινῶν τὸ πλύνειν. 1956, 41.

γναφεὺς ταὐτὸ ὅπερ κναφεύς, ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ γναφεὺς ἐκ τοῦ κναφεὺς γέγονε τροπῇ τοῦ κ̄ εἰς γ̄. 150, 33. 1746, 16.

γναφεὺς καὶ γναφεύειν ὅτι παρὰ τὸ γνάπτω, ὅ ἐστι βάπτω, λέγονται. 854, 3.

γνόφος ἀπὸ τοῦ νείφω πλεονασμῷ τοῦ γ̄, ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ νέφος γίνεται νέφος καὶ προσθέσει Αἰολικῇ τοῦ γ̄ γνόφος, ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τῆς Ἠπειρωτῶν διαλέκτου ἐστὶν ἢ ἐν τῷ γνόφος προσθήκη τοῦ γ̄. 145, 36. 1064, 9. 1722, 48.

γνοῶ τὸ νοῶ Αἰολικῶς, ὅθεν τὸ ἀγνοῶ. 1064, 6.

γνὺξ ἐπιῤῥήματος σχηματισμός. 550, 25.

γνὺξ ἐπίῤῥημα, οἱονεὶ γονὺξ καὶ συγκοπῇ γνὺξ, καὶ δηλοῖ τὸ ἐπὶ γόνυ. 550, 25. 1214, 37.

γνὺξ ἐριπεῖν τοῦ δεῖνος, ἤγουν γοννάσασθαι τὸν δεῖνα, ἁπλῶς δὲ γνὺξ ἐριπεῖν τὸ ἐπὶ γόνυ πεσεῖν. 556, 19. 715, 50.

γνῶ γενικῇ ἐν τῷ, γνώτην ἀλλήλοιιν, παρ' Ὁμήρῳ. 1410, 3.

γνῶμα, ὃ καὶ γνώμων, ὅ ἐστι σημεῖον ἐκ τῶν ὀδόντων λαμβανόμενον, ὅθεν ἡ τῶν ἵππων ἡλικία διαγινώσκεται. 1404, 61.

γνώμη, ἀπὸ τοῦ νοῶ γίνεται νώμη καὶ προσθέσει τοῦ γ γνώμη. 1064, 9.

γνώμη ὅτι παραίνεσίς ἐστι σύντομος καθολική. 1691, 3.

γνωμηδὸν ὅτι ἀναλόγως εἴρηται τῷ πυργηδὸν καὶ σφαιρηδόν. 927, 61.

γνώμονες, ὀδόντες δι' ὧν ἡ ἡλικία τῶν ἵππων διαγινώσκεται. 1404, 61.

γνώμων, ὀδοὺς χαρακτηριστικὸς τῆς τῶν ἵππων καὶ μόσχων ἡλικίας. 1627, 17.

γνώριμος, ὅτι καθολικόν τι σημαίνει ἡ λέξις συλλαμβάνουσα τόν τε ἑταῖρον καὶ τὸν ἄλλως ὁπωσοῦν συνήθη. 1792, 18.

γνωστὸν, ὅτι ἀναλογώτερόν ἐστι γνωτὸν λέγειν χωρὶς τοῦ σ̄. 687, 30.

γνωστὸς καὶ τὰ κατ' αὐτὸ ὅτι ἐξ ἐπενθέσεως ἔχουσι τὸ σ̄. 400, 26.

γνωτὸν ἐν ἴσῳ τῷ γνωστὸν, καὶ ὅτι χωρὶς τοῦ σ̄ ἀναλογώτερον λέγεται ἢ γνωστὸν μετὰ τοῦ σ̄. 687, 30. 744, 21.

γνωτὸς ἀντὶ τοῦ γνωστὸς, καὶ γνωτὸς ὁ κατὰ γένος οἰκεῖος ἢ ὁ ἀδελφός. 1450, 62. 64.

γνωτὸς καὶ ἀλλόγνωτος καὶ πολύγνωτος ὅτι ἀναλόγως χωρὶς τοῦ σ̄ γράφονται. 400, 24.

γνωτὸς φωνὴ ὅτι κατ' ἔλλειψιν τοῦ σ̄ λέγεται. 328, 6. 384, 4.

γνωτὸς, τὸ θηλυκὸν γνωτὴ, ὅτι ἐκ τοῦ γνωστὸς γέγονεν ἀποβολῇ τοῦ σ, ἢ ἐκ τοῦ γεννῶ γεννήσω γεννητὸς γνητὸς καὶ τροπῇ γνωτός. 1019, 11.

γοᾶσθαι ἐν ἴσῳ τῷ θρηνεῖν. 648, 20.

Γογγύλος, μαγειρικὸν ὄνομα παρὰ τὸ τὰς μάζας γογγύλας, ὅ ἐστι στρογγύλας, παρέχειν. 1887, 58.

γοήμεναι, ἀπαρέμφατον ἀπὸ τοῦ γοῶ γοαίνω ἢ ἀπὸ τοῦ γόημι. 999, 37.

γόης ὁ μετὰ γόου ἐπᾴδων. 648, 18. 1147, 7.

γοῖτος ὁ ῥύπος. 658, 50.

γόμος ὁ φόρτος εἴτουν τὸ ἄχθος. 1469, 47.

γόμος ὁ φόρτος, ὅτι χρήσιμος ἡ λέξις παρὰ τοῖς παλαιοῖς. 1034, 12.

γομφίος ὀδοὺς ὅτι παρὰ τὸ γνάμπτειν, ὅ ἐστι κάμπτειν, τὴν τροφὴν λέγεται. 150, 34.

γόνατα θεῶν, ὅτι θεῶν ἐν γούνασι κεῖσθαί τι λέγεται παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἐν δυνάμει ἢ ἐν ἱκεσίᾳ, καὶ λέγεται περὶ ἀδήλων πραγμάτων ἐκβάσεως. 1416, 42.

γόνατος γόνατι πλάγιαι ὅτι ἐκ τῆς γόνας σεσιγημένης εὐθείας κεκίνηνται. 1606, 63.

Γόννος, πόλις Πεῤῥαιβίας, δυσὶ ν̄, καὶ Γοννεῖς, πόλις Θρᾴκης, ὁμοίως. 291, 42.

Γονόεσσα, ἀκρωτήριον Πελλήνης, Γονοῦσα δὲ πόλις Πεῤῥαιβίας. 291, 40.

γόνος ἀντὶ τοῦ γένος ἢ γενεὰ ἢ γέννησις ἐν τῷ, οὐκ ἔτ' ἀπολήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα, Ὀδυσσ. τ', 166. 1680, 56. 1859, 7.

γόνος βαρυτόνως ὁ γεννώμενος, γονὸς δὲ ὀξυτόνως ὁ γόνιμος. 1410, 10. 1412, 24.

Γονοῦσα, πόλις Πεῤῥαιβίας, Γονόεσσα δὲ ἀκρωτήριον Πελλήνης. 291, 41.

γόνυ κάμπτειν, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ καθεσθῆναι, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ἀντὶ τοῦ ἱκετεύειν καὶ γονυπετεῖν. 1171, 43.

γόνυ κλίνειν καὶ γονυκλινεῖν συνθέτως τὸ γονυπετεῖν ἱκετευτικῶς ἢ ἁπλῶς ἐπὶ τιμῇ τινός. 669, 32.

γονύκροτοι οἱ βλαισοὶ καὶ οἱ δειλοί. 932, 2.

γονυπετεῖν, ἐπὶ ἱκεσίας καὶ προσκυνήσεως, ὅτι παρὰ τὸ πίτειν, ὅ ἐστι πίπτειν, λέγεται. 129, 20. 1034, 12. 1171, 44.

γόος ὁ μετὰ δακρύων θρῆνος καὶ γοᾶν ῥῆμα, καὶ ὅτι ὠνοματοπεποίηνται. 1370, 55. 1516, 63.

Γοργείη κεφαλὴ παρ' Ὁμήρῳ ἡ τῆς Γοργόνος κεφαλὴ ἢ εἰκὼν, καὶ ἀντὶ τοῦ ὅλη ἡ Γοργὼν, ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Γοργονείη συγκέκοπται ἡ λέξις, ἢ ἐκ τοῦ Γοργὼ Γοργόος Γοργοῦς ἐσχημάτισται. 828, 63. 1704, 23. 36.

Γοργόνειον, εἴδωλόν τι Γοργόνος ἀνακείμενόν ποτε Ἀθήνησιν τῇ Πολιάδι Ἀθηνᾷ. 1704, 37.

γοργότητος σχήματος παράδειγμα. 608, 1.

γοργύρα ἢ γοργύρη Ἰωνικῶς, ὑπόνομός τις βορβορώδης οὕτω καλούμενος. 1688, 53.

Γοργὼν, δαιμόνιόν τι καταπληκτικὸν καὶ ἐκ μόνης ὄψεως, καὶ ὅτι Γοργὼν Γοργόνος κλίνεται, καὶ Γοργὼ Γοργοῦς ὡς Λητὼ Λητοῦς. 601, 42. 716, 52. 828, 56.

γοργὼν, ζῶόν τι προβάτῳ ὅμοιον ἢ μόσχῳ, ἐν Λιβύῃ γεννώμενον, ὃ καλοῦσιν οἱ ἐκεῖ κατώβλεπτα ἢ κατώβλεπτον, ὃ τῇ ἀναπνοῇ πάντα τὰ προστυχόντα διαφθείρει, καὶ ἐμβλέψαν δέ τινι ἀπόλλυσιν τῇ τῶν ὀμμάτων φορᾷ. 1704, 32.

Γόρτυν Γόρτυνος, πόλις Κρητικὴ, ἱστορία περὶ τῶν τειχῶν αὐτῆς, καὶ ὅτι καὶ Γορτίνη Γορ-

γρῖφος, αἴνιγμα καὶ δύσκολον ζήτημα ἐν συμποσίοις ἐπὶ φιάλη μεστῇ γινόμενον, ὅπερ ὁ ἐπιλυσάμενος φιάλην ἐξέπινε. 1769, 5. 1926, 57.
γρίφων, ὅ ἐστιν αἰνιγματωδῶν ἐννοιῶν, παραδείγματα τινα. 1634, 12.
γρόμφις ἡ θήλεια ὗς καὶ παλαιὰ τῇ ἡλικίᾳ. 1752, 13.
γρόνθος ὁ κόνδυλος. 1322, 39.
γρόσφος ἢ κρόσφος ὁ τοῦ δόρατος σαυρωτὴρ ἢ εἶδος ἑλεπόλεως, γρόσχος δὲ μικρὸν ἀκόντιον. 795, 35. 1512, 18.
γρόσχος, μικρὸν ἀκόντιον, γρόσφος δὲ μηχανικόν τι. 1512, 18.
γρυλλισμός, μίμημα τῆς τῶν χοίρων φωνῆς. 1657, 8.
Γρύλλος, κύριον ὠνοματοπεποιημένον παρὰ Πλουτάρχῳ, παρὰ τὸ γρυλλίζειν, ὅ ἐστι μίμημα χοίρων φωνῆς. 1657, 9.
γρυσμὸς ὁ τοῦ τελείου συὸς γρυλλισμός. 773, 15.
γρῶ τὸ ἐσθίω καὶ τὸ φθείρω. 633, 44. 48. 852, 8.
γρώνη, μέρος τοῦ ἁρματείου δίφρου ὁμωνύμως τῇ γρώνῃ πέτρᾳ. 1307, 22.
γρώνη, πέτρα τετρυπημένη, παρὰ τὸ τρῶ, ὅ ἐστι τρυπῶ, οἱονεὶ τρώνη, ἣν Ὅμηρος τρητὸν λίθον λέγει Ὀδυσσ. ν', 77. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ γρῶ, ὅ ἐστιν ἐσθίω καὶ φθείρω. 633, 47. 852, 9. 1532, 9. 1733, 32.
γῦα καὶ γυῖα αἱ χεῖρες, πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ, ζήτει ἐν τῷ γυῖα. 250, 36.
γύαλα τὰ μέλη ἐν τῷ, πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ, τόν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα, Ἰλ. ο', 530. ἢ γύαλα τὰ τοῦ θώρακος κοιλώματα· καὶ γύαλα τὰ ἁπλῶς κοιλώματα. 251, 6. 526, 38. 1030, 28.
γύαλον θώρακος τὸ κύτος, καὶ γύαλα, ἄντρα κεκοιλωμένα. 944, 27.
Γυγαίη λίμνη κατὰ τὴν Σαρδιανὴν χώραν, Κολόη ὕστερον κληθεῖσα, ὅπου καὶ Γυγαία Ἀθηνᾶ ἐτιμᾶτο, ἱστορία. 365, 45.
γύη ἢ γύης, μέτρον τι γῆς καὶ μέρος τι τοῦ ἀρότρου ὁμωνύμως, ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι γύης μέρος τι τοῦ ἀρότρου, γύη δὲ μέτρον τι γῆς. 776, 60. 1572, 19.
γυῖα τὰ καθ' ὅλον τὸ σῶμα μέλη, ἰδίως δὲ οἱ πόδες καὶ αἱ χεῖρες, ἐξαιρέτως δὲ αἱ χεῖρες. 529, 28. 920, 30. 1344, 19.
γυῖα ποδῶν καὶ γυῖα χειρῶν, ἐντελῶς λέγεται, γυῖα δὲ κατὰ μόνας ἐλλιπῶς. 944, 47.
γυιὸς γυιὰ γυιόν, ἐπίθετα ὀξυτόνως ἀντὶ τοῦ χωλὸς χωλὴ χωλόν. 720, 12.
γυιῶσαι ἵππον, ἤγουν χωλῶσαι. 641, 24. 720, 12.
γυμνάδδω ὅτι ἐκ τοῦ γυμνάζω γέγονε τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ καὶ προσθέσει ἑτέρου δ Αἰολικῶς καὶ Δωρικῶς. 1570, 12.
γυμνάσιον, ὅτι παρὰ τὸ γυμνοὺς ἀγωνίζεσθαι τοὺς ἀθλητὰς οὕτω λέγεται. 1324, 16.
γυμνὸν τόξον λέγεται τὸ ἔξω τοῦ γωρυτοῦ ὄν. 1703, 24.
γυμνὸς ἀντὶ τοῦ ἄοπλος, καὶ γυμνῆτες στρατιῶται οἱ ἄοπλοι. 1222, 52.
γυμνοῦν τὸ ἀφοπλίσαι ἐν τῷ, μή μ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείης, Ὀδυσσ. κ', 341. 1660, 40.
γύμνωσις λέγεται οἱονεὶ γύων μόνωσις ἐτυμολογικῶς. 911, 23.
γύναι, κλητικὴ ἐκ τῆς γύναιξ εὐθείας ἀποβολῇ τοῦ ξ. 345, 14. 433, 14.
γυναῖα δῶρα τὰ γυναικεῖα ἐν τῷ, γυναίων εἵνεκα δώρων, Ὀδυσσ. λ', 521. καὶ διάφοροι ἑρμηνεῖαι τοῦ ῥητοῦ ἐκείνου. 1697, 30.
γυναῖκα μαζὸν ἀντὶ τοῦ γυναικεῖον ἢ ἁπλῶς ἀνθρώπινον ἐν τῷ, γυναῖκά τε θήσατο μαζόν, Ἰλιάδ. ω', 58. ἑρμηνεῖαι διάφοροι διεξοδικῶς. 1339, 6. 1416, 22.
γυναικάνδρεσσι κατὰ πληθυντικὴν δοτικὴν ἀντὶ τοῦ ἀνδρογύνοις. 727, 50. 1132, 32. 1490, 22.
γυναικεῖον αἰδοῖον ὅτι ἄμβων καὶ χοῖρος καὶ ἐσχάρα καὶ δέλτα καὶ κέλης ἐλέγετο συνωνύμως. 1539, 33.
γυναῖκες ἀφορμαὶ διαφόρων πολέμων καὶ στάσεων καὶ οἴκων ἀνατροπῆς ἐξ ἐπαγωγῆς παραδειγμάτων. 1244, 43.
γυναῖκες ὅτι μνημονικώτεραί εἰσι τῶν ἀνδρῶν, καὶ ἄλλων τινῶν γυναικείων ἠθῶν ἔκθεσις. 1489, 38.
γυναῖκες ὅτι φιλοῦσι περιαυτολογεῖν καὶ συνεχῶς προφέρειν τὰς εὐεργεσίας τοῖς εὐηργετημένοις. 121, 39.
γυναῖκες φυλαδὸν φεύγοντας ἐκ πολέμου τοὺς ἑαυτῶν ἄνδρας ἐντρέπουσαι, ἱστορία. 626, 42.
γυναῖκες τέττιγες, ἀντὶ τοῦ, θήλειαι τέττιγες, παρὰ Ξενάρχῳ. 1423, 30.
γυναῖκες θήλειαι ἐπιθετικῶς, ὅτι παρέλκει ἡ ἐπίθεσις. 687, 56.
γυναικίας καὶ γυναικιζόμενος ἐκαλεῖτο πᾶς τις ἄτολμος ἐν πολέμῳ. 1261, 60.
γυναικὸς καὶ γυναικὶ καὶ γυναῖκα πλάγιαι ὅτι ἀπὸ τῆς γύναιξ ἀχρήστου εὐθείας δοκοῦσι κεκινῆσθαι. 1627, 40.
γυναικὸς καλῆς ἔπαινος ποιητικός. 1558, 13.
γυναικῶν εἶδος καὶ φρόνησις ὅτι ὑπὸ Ἥρας δίδοσθαι μυθεύεται, μέγεθος δὲ ὑπὸ Ἀρτέμιδος, ἔργων δὲ ἐπιστήμη ὑπὸ Ἀθηνᾶς. 1882, 42.
γυναικῶν κόσμος, ὅτι ταῖς Συρακουσίων γυναιξὶ νόμῳ ἀπείρητο τὸ χρυσῷ κοσμεῖσθαι καὶ ἄνθινα καὶ πορφυρᾶ φορεῖν. 1185, 6.
γυναικῶν τινῶν ποιητριῶν κατάλογος. 326, 42 — 327, 11.
γυναιμανὴς ὅτι οὐκ ἐκ τῆς γύναι κλητικῆς σύγκειται, ἀλλ' ἐκ τοῦ γυνομανὴς γέγονε τροπῇ τοῦ ο εἰς αι, ἢ ἐκ τοῦ γυναικομανὴς συγκέκοπται. 360, 32. 380, 7. 16.
γύναιξ εὐθεῖα, ἧς αἱ γυναικὸς γυναικὶ γυναῖκα πλάγιαι, ὅτι σεσίγηται διὰ τὸ μὴ εὑρίσκεσθαι κατάληξιν εἰς διπλοῦν μετὰ διφθόγγου. 321, 45.
γυνὴ ἡ φύσει θήλεια καὶ ἡ ὑπὸ ἀνδρὶ οὖσα. 1650, 57. 1918, 47.
γυνή τινος ἢ παρόκοιτις ἢ ἄλοχος εἶναι λέγεται οὐ μόνον ἡ γαμετή, ἀλλὰ καὶ ἡ ἁπλῶς αὐτῷ συγγινομένη. 1700, 16.
γυνὴ ὅτι καὶ ἄκοιτις καὶ ἄλοχος καὶ ὁμόλεκτρος καὶ εὔνις ἀνδρὸς κατὰ συνθήκην καὶ σύνευνος καὶ δάμαρ συνωνύμως λέγεται. 445, 6. 653, 38.

ἐπεὶ ἐκ τοῦ δαΐς δαΐδος συνῄρηται, καὶ ὅτι μόνον τῶν διὰ τοῦ δ̄ κλινομένων ὀξυτόνων διὰ διφθόγγου γράφεται. 1571, 29.

δασέα σύμφωνα κατὰ τὴν τρίτην συλλαβὴν τινῶν λέξεων ὀφειλουσῶν ἐκ τῆς ἐτυμολογίας δασύνεσθαι, αἴτια γίνονται τοῦ κατ' ἀρχὰς ψιλοῦσθαι τὰς λέξεις, οἷον ἔλεγχος παρὰ τὸ ἑλεῖν ἔγχος, καὶ ἔλαφος παρὰ τὸ ἑλεῖν ὄφεις. 467, 46.

δασέα σύμφωνα ὅτι δασέων ἡγοῦνται, διὸ καὶ δυοῖν ψιλῶν συναληλιμμένων ὅταν φθάσει τὸ ἓν εἰς δασὺ τραπῆναι, εὐθὺς καὶ τὸ λοιπὸν εἰς τὸ ἑαυτοῦ ἀντίστοιχον τρέπεται, οἷον ἑφθὰ, ὃ ἐκ τοῦ ἑπτὰ, ὃ παρὰ τὸ ἕπω. 1482, 32.

δασέα σύμφωνα καὶ δασεῖα προσῳδία ὅτι δύνανται ἐκτείνειν βραχεῖαν συλλαβὴν λόγῳ κοινότητος. 1465, 9.

δασέα σύμφωνα ὅτι οὐ διπλάζονται ἐν Ἑλληνικῇ λέξει, ἀλλ' εἴ που δέοι διπλάζειν, εἰς τὸ ἀντίστοιχον ψιλὸν μεταπίπτει θάτερον αὐτῶν, οἷον ἐν τῷ Βάκχος ἀντὶ τοῦ Βάχχος, καὶ κατθανεῖν ἀντὶ τοῦ καθθανεῖν. 980, 12. 16. 1048, 27. 1577, 47.

δασέα δύο ἐκ δύο ψιλῶν τραπέντα δι' ἐπαγωγὴν δασείας, οἷον ἐν τῷ, τίπτε οὕτως, τίφθ' οὕτως. 86, 10.

δασεῖα ἐπάνω λέξεως ἐν συνθέσει ὑποτασσομένης ἑτέρᾳ λέξει, ἧς ἡ λήγουσα συναλίφεται κατὰ τὴν σύνθεσιν, ὅτι οὐ τρέπει ἐνίοτε εἰς δασὺ τὸ ἐκ τῆς συναλιφῆς ἀπολειφθὲν ψιλὸν, οἷον ἐν τῷ ἀπηλιώτης, δέον ἀφηλιώτης. 83, 1.

δασεῖα προσῳδία δυναμένη τρέπειν δύο ψιλὰ εἰς δύο δασέα, οἷον ἐν τῷ, τίπτε οὕτως, τίφθ' οὕτως. 86, 10.

δασεῖα, ὅτι τοῖς τρισὶ δασέσι συμφώνοις δασεῖα ἐπετίθετο, ψιλὴ δὲ τοῖς ψιλοῖς· καὶ δάσυνσις φωνηέντων μετὰ τὴν ἀποβολὴν τῶν σὺν αὐταῖς συλλαβιζομένων δασέων συμφώνων, καὶ ἁπλῶς διὰ γειτνίασιν δασέως τινός. 28, 9. 11.

δασεῖα προσῳδία ὅτι οὐ φιλεῖ τοῖς ληκτικοῖς φωνήεσιν ἐπιτίθεσθαι, διὸ καὶ παραλόγως δασύνεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἡ λήγουσα τοῦ ταῶς. 1271, 13.

δασέων καὶ ψιλῶν ἀντιστοιχίας παραδείγματα πολλά. 82, 46. 1570, 19.

δασέων καὶ ψιλῶν ἐναλλαγὴ ἐν μιᾷ λέξει κατ' Ἰωνικὸν ἰδίωμα, οἷον χύτρα κύθρα. 746, 14.

δάσκιος ὕλη ἡ πολύσκιος ἢ ἡ δασύσκιος κατὰ συγκοπήν. 1015, 55.

δασπλῆτις Ἐριννὺς, ἡ ἄγαν πελάζουσα ἢ ἄγαν πλήττουσα, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ σ̄. 1780, 59.

δασὺ ὅτι ἐκ τοῦ δᾶ ἐπιτατικοῦ καὶ σύω τὸ ὁρμῶ λέγεται. 79, 3.

δασὺ πνεῦμα ὅτι ἔχει δύναμιν ἐκτατικὴν βραχέος φωνήεντος. 81, 4.

δασυνόμενα φωνήεντα μετὰ τὴν ἀποβολὴν τῶν πρὸ αὐτῶν δασέων συμφώνων κατὰ τὰς παραγωγὰς, οἷον τὸ ᾶ ἐν τῷ ἅμα, ὃ ἐκ τοῦ θαμά. 43, 36.

δασυνόμεναι λέξεις δι' ἔμφασιν ἀθροιστικῆς σημασίας, οἷον ἅλς, ἅλις, Ἅιδης. 16, 30.

δασύπους ὁ κοινῶς λαγώς. 1821, 34.

δαται λήγοντα τρίτα πρόσωπα πληθυντικὰ παρακειμένων παθητικῶν, ἀπὸ τῶν ἑνικῶν ἐσχηματισμένα ἀποβολῇ δύο στοιχείων καὶ πλεονασμῷ τῆς δᾱ συλλαβῆς, καὶ ὅτι τῶν διὰ τοῦ δαται τοιούτων προσώπων τινὰ μὲν θεματικὸν ἔχουσι τὸ δ̄, τινὰ δ' ἐκ πλεονασμοῦ. 234, 14. 912, 24. 1301, 2. 1569, 61. 1570, 7.

δατέεσθαι ἀντὶ τοῦ δατεῖσθαι, ὅ ἐστι μερίζειν, καὶ δατέεσθαι γῆν τοῖς ποσὶ λέγονται παρ' Ὁμήρῳ ἡμίονοι συντόνως ὁδεύοντες, καὶ δατέεσθαι Ἄρην οἱ πολεμοῦντες ἄνθρωποι. 1142, 18.

δατεῖσθαι τὸ μερίζειν, καὶ ὅτι δατεῖσθαι γῆν τοῖς ποσὶ λέγονται ὑποζύγια συντεταμένως ὁδεύοντα, ἑρμηνεία διεξοδική. 742, 10. 1214, 8. 1291, 21. 54.

Δαύλεια ἢ Δαυλία, πόλις Φωκίδος, ἣ καὶ Δαυλὶς λέγεται, ἐτυμολογία καὶ γραφὴ παραληκτική· ζήτει ἐν τῷ Δαυλίς. 274, 25.

Δαυλὶς, πόλις Φωκίδος δασεῖα καὶ σύμφυτος, παρὰ τὸ δαυλὸν, ὃ δηλοῖ τὸ δασὺ κατὰ γλῶσσαν· καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς πόλεως, καὶ ὅτι καὶ Δαύλεια διὰ διφθόγγου ἢ Δαυλία διὰ τοῦ ῑ λέγεται, καὶ ὅτι ὀξύνεται τὸ Δαυλὶς ὡς τὸ Αὐλίς. 274, 21. 28.

δαυλοὶ τὰ δάση κατὰ γλῶσσαν, καὶ δαῦλον προπερισπωμένως τὸ δασὺ ἐπιθετικῶς. 274, 24.

δαῦλον τὸ δασὺ προπερισπωμένως, καὶ δαυλοὶ προσηγορικῶς τὰ δάση. 274, 22.

δαυλὸς ὅτι ἐκ τοῦ δαλὸς γέγονεν Αἰολικῷ πλεονασμῷ τοῦ ῡ. 1654, 27.

δάφνη τὸ φυτὸν ὅτι παρὰ τὸ δᾶ ἐπιτατικὸν καὶ τὸ φωνεῖν λέγεται. 24, 46.

δαφοινεὸν ἐν ἴσῳ τῷ δαφοινὸν, ὅτι ὀξύνεται καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ε̄. 1160, 52.

δαφοινὸς ὁ μέλας, παρὰ τὸ δᾶ ἐπιτατικὸν καὶ τὸν φόνον, ὃ δηλοῖ τὸ αἷμα, ὃ καὶ μέλαν λέγεται. 228, 20.

δαῶμεν, ἤγουν γνῶμεν, ἀπὸ τοῦ ἐδάην, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην τυφθῶμεν. 225, 28.

δὲ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ γὰρ καὶ ἀντὶ τοῦ καὶ καὶ ἀντὶ τῆς εἰς προθέσεως. 1427, 62.

δὲ σύνδεσμος δὶς καὶ τρὶς ἐπαναφερόμενος κατὰ τὴν αὐτὴν περίοδον, ὅτε καὶ ἅπαξ ἀντὶ τοῦ δὴ παραλαμβάνεται. 81, 18. 23.

δὲ σύνδεσμος ἀπολύτως ἀντὶ τοῦ δὴ, οἷον ἐν τῷ, πατρὸς δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων, Ἰλιάδ. ζ', 479. 66, 1. 470, 13. 631, 11. 657, 11. 1179, 33. 1765, 23.

δὲ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ δὴ ἢ ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ ἐν τῷ, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ, Ἰλιάδ. δ', 262. 470, 13.

δὲ σύνδεσμος παρέλκων ἢ ἀντὶ τοῦ δὴ κείμενος ἐν τῷ, ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντες τούς τε κλυτὸς ἤραρε τέκτων, Ἰλιάδ. ψ', 712. 1326, 21.

δε ἐπέκτασις ὅτι παρέλκει ἐν τῷ, ἐς τῆμόσδε, καὶ οὐκ ἀντὶ τῆς εἰς προθέσεως κεῖται. 1581, 44.

δε μόριον κατ' ἐπέκτασιν παρατιθέμενον τισὶ πτώσεσιν ὀνομάτων, οἷον τοιόσδε, Ἄϊδόσδε, οἴκόνδε. 44, 45.

οἴχοιτο, ᾿Οδυσσ. ϑ', 352. 1597, 40.

έος ὅτι ἐκ τοῦ δείω τοῦ διφϑογγογραφουμένου δοκεῖ παρῆχϑαι. 761, 41.

ίους σημαντικὰ ῥήματα ὅτι τῇ περὶ προϑέσει καὶ δοτικῇ ἐκ τρίτου συντάσσονται παρ' ῾Ομήρῳ, οἷον, ἔδεισε περὶ ξανϑῷ Μενελάῳ. 801, 5.

ίπας ὅτι παρὰ τὸ δίδοσϑαι πᾶσι λέγεται, ἢ παρὰ τὸ δίο ὦπας ἢ ὀπὰς ἔχειν ὡς ἄμφωτον. 1624, 29.

ίπας, ποτήριον, οἰνήρυσις, κοτύλη, οἰνοχόη, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ συνωνύμως. 907, 17.

ίπαστρον ταὐτὸ ὅπερ δέπας, ὅ ἐστι ποτήριον, δεπάστρεον δὲ παραγώγως τὸ ἐκ ποτηρίου πόμα. 1914, 50.

δέρειν ἀντὶ τοῦ ξύειν, ὅϑεν δόρυ καὶ δρύπτειν. 243, 5.

δέρη βαρύτονον ἐκ τοῦ δειρὴ ὀξυτόνου, διὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ ῐ. 94, 4.

Δερκυλλίδας Λακεδαιμόνιος ὅτι σκύϑος ἐπεκαλεῖτο διὰ τὸ ϑηριῶδες καὶ Σκυϑικὸν τοῦ ἤϑους. 1775, 33.

δέρκω ὅτι παρὰ τὸ δρῶ, ὅ ἐστι βλέπω, λέγεται. 68, 22.

δέρμα ὅτι παρὰ τὸ δέρειν λέγεται. 1749, 26.

δέρματα ζώων παρωνύμως λεγόμενα ἀπὸ τῶν προσηγορικῶν ὀνομάτων τῶν ζώων ὧν εἰσὶ δέρματα, οἷον λεοντῆ ἡ τοῦ λέοντος, καὶ λυκέη ἡ τοῦ λύκου, καὶ αἰγείη ἡ τῆς αἰγός. 374, 37.

δέρτρον ὁ περὶ τὰ ἔγκατα καὶ τὴν κοιλίαν ἐπίπλους, ἢ ἡ ὑπὸ τὴν δορὰν σὰρξ ἡ τὴν κοιλίαν περικαλύπτουσα, ἢ ἡ ὑπὸ τὴν σάρκα πιμελὴ, ἢ ὁ ὑποκείμενος ὑμὴν τῷ ἥπατι· ἄλλοι δὲ τὸ ἐφήβαιον δέρτρον φασί. 1700, 9.

εσμὰ ὅτι ἐκ τοῦ δεσμοὶ μεταπέπλασται, καὶ ὅτι δεσμὰ καὶ ἐπίδεσμα ᾿Αττικώτερον λέγειν ἢ δεσμοὺς καὶ ἐπιδέσμους. 108, 20. 1598, 17.

έσματα οἱ βίαιοι δεσμοὶ παρ' ῾Ομήρῳ, καὶ δέσματα τὰ δεσμοῦντα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ κόσμῳ. 1280, 45.

σμοὶ ὅτι καὶ δεσμὰ καὶ δέσματα καὶ ἐπίδεσμα λέγονται, καὶ ὅτι ᾿Αττικώτερον τὸ δεσμὰ καὶ ἐπίδεσμα λέγειν ἢ δεσμοὺς καὶ ἐπιδέσμους. 1598, 16.

δεσμὸς ὅτι ῥήγνυσϑαι ἢ λύεσϑαι λέγεται. 1033, 29.

δεσπόσιοι καὶ δεσπόσυνοι λέγονται οἱ ὑπὸ δεσποτῶν τραφέντες δοῦλοι. 846, 13.

δεσποσιοναῦται ἐλέγοντο παρὰ Σπαρτιάταις, ὅσοι τῶν Εἱλώτων εἰς τοὺς στόλους κατετάσσοντο. 1024, 45.

δεσπόσυνοι καὶ δεσπόσιοι οἱ ὑπὸ δεσποτῶν τραφέντες δοῦλοι. 846, 13.

δεσπόσυνος ἐπίϑετον, δεσποσύνη δὲ οὔ. 918, 49.

δεσπότης, ὅτι τῶν ἀργυρωνήτων λέγεταί τις εἶναι δεσπότης, τῆς δὲ γυναικὸς καὶ τῶν παίδων οὐ δεσπότης, ἀλλὰ κύριος. 1754, 61.

δεταὶ, δεσμοὶ δᾴδων, ἤγουν λαμπάδες ἐκ δᾴδων. 862, 27. 1122, 1.

δεύεσϑαι ϑυμοῦ παρ' ῾Ομήρῳ λέγεται ὁ τεϑνηκώς. 1213, 59.

Δευκαλίδης ὅτι ἐκ τοῦ Δευκαλιωνίδης λέγεται κατὰ συγκοπήν. 933, 51.

δεῦρ' ἴϑι ὅτι προκλητικῶς λέγεται. 165, 42.

δεῦρο ἀντὶ τοῦ ἐλϑὲ προστακτικοῦ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνταῦϑα ἐπιῤῥήματος. 398, 28.

δεύτατος καὶ δεύτερος ὅτι παρὰ τὸ δεύω, ὅ ἐστιν ἐλλείπω, λέγονται τύπῳ συγκριτικῷ καὶ ὑπερϑετικῷ, καὶ δηλοῦσι τὸ ἐλλιπέστερος καὶ ἐλλιπέστατος. 1285, 4. 1417, 55.

δεύτατος ὁ μὴ δεύτερος, ἀλλὰ πάντων ὕστερος, ἐκ τοῦ δεύω, καὶ δεύτατον τὸ πανύστατον. 1170, 46. 1949, 39.

δεῦτε Δί' ἐννέπετε, παρ' ῾Ησιόδῳ ἀντὶ τοῦ, ἐννέπετε τὸν Δία. 1809, 13.

δεύτερα πρόσωπα παϑητικὰ τῶν εἰς μαι ληγόντων ῥημάτων ὅτι τὸ ἀρχαῖον διὰ τῆς ει διφϑόγγου ἐγράφοντο, ὕστερον δὲ διὰ τοῦ η μετὰ προσγραφῆς τοῦ ῐ γράφονται, πλὴν τοῦ βούλομαι βούλει, οἴομαι οἴει, ὄψομαι ὄψει, ἔομαι ἔει καὶ κατὰ κρᾶσιν εἶ. 641, 6. 1723, 18.

δεύτεροι μέλλοντες εἰς ἐνεστῶτα ἀναδεδραμηκότες, οἷον ἔδραμον δραμῶ, ὅϑεν τὸ δραμῶ δραμήσω ϑέμα. 682, 36.

δεύτερον λείπεσϑαι ὅτι κατὰ ὑστεροχρονίαν λέγεται. 1298, 9.

δεύτερος καὶ δεύτατος ὅτι παρὰ τὸ δεύω τὸ ἐλλείπω λέγονται τύπῳ συγκριτικῷ καὶ ὑπερϑετικῷ, καὶ δηλοῦσι τὸ ἐλλιπέστερος καὶ ἐλλιπέστατος. 1285, 4, 1417, 55.

δεύτερος πλοῦς ὁ δι' ἀνέμου ἔνδειαν δι' εἰρεσίας γινόμενος, καὶ ὅτι καὶ παροιμιακῶς λέγεται. 661, 43. 1453, 18.

δεύω τὸ βρέχω, παρὰ τὴν Ζεὺς εὐϑεῖαν, ὡς παρὰ τὴν Διὸς γενικὴν τὸ διαίνω· δεύω δὲ τὸ ἐλλείπω παρὰ τὸ δέω γέγονεν ἐπενϑέσει τοῦ ῠ. 1285, 3.

δέφω δέψω τὸ μαλάσσω καὶ κατεργάζομαι, περὶ βυρσῶν λεγόμενον, ὃ καὶ δεψῶ δεψήσω περισπωμένως λέγεται. 1710, 19. 1880, 33.

δέχεσϑαι ἀντὶ τοῦ ὑπαντῆσαι καὶ ἀνϑίστασϑαι, καὶ δέχεσϑαι ἀντὶ τοῦ ἀναμένειν καὶ προσδέχεσϑαι, καὶ δέχεσϑαι ἀντὶ τοῦ νοεῖν, οἷον ἀφήτορα δέχονταί τινες ἀντὶ τοῦ ϑησαυρόν, ᾿Ιλιάδ. ί, 404. 542, 17. 759, 64. 789, 29. 1212, 10.

δέχεσϑαι λόγοις τινὰ ἐν ἴσῳ τῷ εὐλογεῖν καὶ εὐφημεῖν ἐν τῷ, δειδέχεται μύϑοισιν, ὅτε στείχησ' ἀνὰ ἄστυ, ᾿Οδ. ή, 72. 1568, 33.

δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ, ὅτι παροιμιακῶς λέγεται ἐπὶ συνεχῶν καὶ ἀλλεπαλλήλων κακῶν. 1184, 43.

δέχεταί μοι κακὸν ἐκ κακοῦ, δοτικῇ παρ' ῾Ομήρῳ, δέχεται δέ με, κοινῶς αἰτιατικῇ. 1185, 17.

δέχϑαι ἀπαρέμφατον ὅτι ἐκ τοῦ δεδέχϑαι κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 73, 10.

δέχνυμι καὶ δέχνυμαι, ὅτι παρὰ τὸ δέχω δεχύω γίνεται δεχνύω καὶ καϑ' ὑπέρβασιν δεχνύω καὶ δέχνυμι καὶ δέχνυμαι. 1383, 21. 1917, 45.

δέχω ῥῆμα ἐν συνϑέσει ὑποτασσόμενον ὅτι τρέπει τὸ χ εἰς κ, οἷον ἐν τῷ ἱστοδόκη, καπνοδόκη, ξενοδόκος. 130, 41.

δεψῶ δεψήσω τὸ μαλάττω, ὅτι ἀπὸ τοῦ δέφω ὁ μέλλων δέψω καὶ δεψῶ Δωρικῶς ἢ Αἰολικῶς γίνεται

λέας, οἷον ἐν τῷ Ἀργεῖος ἀντὶ τοῦ Ἀργεῖος. 28, 34.
διάλυσις συνθέτων λέξεων, ἣ καὶ μετατύπωσις λέγεται, ὅτι τοῖς Ἴωσιν ἐπιτηδεύεται, οἷον ἄκρη πόλις ἀντὶ τοῦ ἀκρόπολις, καὶ ζῶα γράφειν ἀντὶ τοῦ ζωγραφεῖν. 626, 49. 1608, 10.
διάμησε, διέκοψεν, ἐθέρισε. 423, 35.
διαμοιρᾶσθαι τὸ μερίδος νέμειν ἐν τῷ, διεμοιρᾶτο δαΐζων, Ὀδ. ξ', 434. 1766, 49.
διαμπερὲς ὅτι διὰ τοῦ ἔνθα καὶ ἔνθα ἑρμηνεύεται ἐν τῷ, σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα, Ὀδυσσ. ξ', 11. 1748, 54.
διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν, ὅτι ἐκ παραλλήλου παράκεινται ἐν τῷ, πέτρη ἠλίβατος τετύχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν, Ὀδ. κ', 88. 1649, 55.
διαμπερὲς ἀντὶ τοῦ ἀεὶ καὶ ἀντὶ τοῦ, διὰ πάντων. 674, 32. 1006, 34.
διαμπερὲς χρονικῶς ἀντὶ τοῦ μέχρι πέρατος καὶ δι' ὅλου τοῦ βίου ἐν τῷ, διαμπερὲς ἤματα πάντα, παρ' Ὁμήρῳ· διαμπερὲς δὲ βληθῆναί τις τοπικῶς λέγεται. 809, 16. 1072, 60. 1492, 18.
διαμφοδῆσαι τὸ ἀστοχῆσαι τῆς ἀμφόδου. 789, 54.
διάνδιχα ὅτι ἐκ τῆς διὰ προθέσεως καὶ τοῦ δίχα σύγκειται, καὶ διάνδιχα βουλεύεσθαι, ἤγουν διάζειν τὴν βουλὴν ἐν τῷ ἄλλως καὶ ἄλλως ἀναβουλεύεσθαι. 80, 3. 7. 1385, 58.
διανέμειν ὅτι ἐμφαντικώτερόν ἐστιν ἢ τὸ νέμειν. 857, 53.
διανεύειν, ὅτι δι' ὀφθαλμῶν μάλιστα λέγεταί τις διανεύειν. 1787, 52.
διανηστισμὸς τὸ πρωινὸν ἔμβρωμα, ὃ καὶ ἀκρατισμὸς ἐλέγετο. 1791, 41.
διαξιφίζεσθαι τὸ πολεμεῖν, ὅτι παρὰ τὸ ξίφος λέγεται. 1604, 50.
διάπεζον φόρημα ὅτι παρὰ τὴν πέζαν τῶν ποδῶν λέγεται. 867, 31.
διαπεπλίχθαι τὸ περιπλέκειν τοὺς πόδας, ἀπὸ τοῦ πλίσσειν, ὅ ἐστι βηματίζειν καὶ μεταφέρειν σκέλος παρὰ σκέλος. 1564, 53.
διαπέτεια πόρων ὅτι παρὰ τὸ πετάσαι λέγεται. 1842, 48.
διαπηνικίζειν, διακεφαλαιοῦν καὶ ἀπατᾶν, παρὰ τὴν πηνίκην, ὃ δηλοῖ τὴν φενάκην. 1422, 2.
διαπληκτίζεσθαι τὸ μάχεσθαι καὶ ἐρίζειν ἕως πληγῆς. 1248, 58.
διαπλήσσειν τὸ εἰς μικρὰ τέμνειν, περὶ ξύλων λεγόμενον Ἰλ. ψ', 120. 1291, 51.
διαπρεπὴς ὁ ἄξιος περιέπεσθαι, ἐτυμολογία. 894, 50.
διαπρήσσειν τὸ διανύειν καὶ διεξοδεύειν, καὶ ὅτι κυρίως μὲν ἐπὶ θαλάσσης, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ γῆς. 373, 44. 754, 12.
διαπρήσσουσα, ζήτει ἐν τῷ πρῆσεν. 139, 36.
διαπρύσιον ἀντὶ τοῦ διόλου καὶ ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας, οἱονεὶ διαπεράσιον. 709, 46. 1125, 64.
διαῤῥίπτειν ὀϊστὸν, ἀντὶ τοῦ διατοξεῦσαι. 1879, 11.
διασαφητικὸς σύνδεσμος, μεταξὺ δύο λόγων τιθέμενος καὶ ἐκλεγόμενος τὸ ἕτερον, ὅτι καὶ τὸ μᾶλλον ἐνίοτε προσλαμβάνει εἰς ἐπίτασιν, οἷον μᾶλλον ἤ. 62, 24.
διασκευὴ ἡ κατὰ λεπτὸν ἀφήγησις. 420, 18.
διασκευὴ ἡ κατὰ λεπτὸν ἀφήγησις· ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι διασκευὴ σχῆμα λόγου λεπτολογοῦν τὸν τρόπον, ὃν γίνεταί τι· καὶ διασκευῆς σχήματος παραδείγματα καὶ χρεία. 62, 24. 130, 18. 131, 10. 169, 31.
διάστασις ἡ ἁπλῶς διαχώρισις καὶ ἡ ἐπὶ ἔριδι. 21, 33.
διαστολῆς χρεία πρὸς ἔκκλισιν ἀμφιβολίας. 1170, 34.
διασφὰξ τὸ σχίσμα καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ὁμωνύμως. 134, 21. 897, 60.
διασχεῖν ἀντὶ τοῦ διαπειρᾶσαι καὶ διασχίσαι καὶ διελθεῖν. 842, 54. 57. 1215, 3.
διασχεῖν λέγεται πλῆθός τι ἀνθρώπων ἀντὶ τοῦ ὧδε κἀκεῖ διαστῆναι, ὅ ἐστι χωρισθῆναι. 1372, 17.
διασχὼν, διασχίσας, διελθών. 527, 3.
διατμαγῆναι τὸ διακοπῆναι καὶ ἀποτμηθῆναι, καὶ ἀντὶ τοῦ χωρισθῆναι τοπικῶς. 1747, 37.
διατμήγειν τὸ διακόπτειν καὶ διαιρεῖν. 146, 22.
διατμῆξαι κῦμα, ἀντὶ τοῦ πλεῦσαι καὶ διανήξασθαι. 1540, 37.
διατρίβειν τὸ παρατείνειν καὶ ὑπερβιβάζειν, καὶ ὅτι καὶ χρονοτριβεῖν καὶ τριψημερεῖν καὶ ἀναβάλλεσθαι καὶ ὑπερβάλλεσθαι συνωνύμως λέγεται. 443, 31. 1441, 60.
διατρίβειν ἐπὶ τοῦ ἀργεῖν. 1177, 6. 1894, 31.
διατρίβειν γάμον, τὸ χρονοτριβεῖν καὶ ἀναβάλλεσθαι αἰτιατικῇ καὶ διατρίβειν ὁδοῦ, γενικῇ. 1441, 56.
διατρύγιος ἄμπελος, ἧς ὁ καρπὸς ἐν διαφόροις καιροῖς πεπαίνεται· καὶ διατρύγιοι ὄρχατοι, ὧν μεταξὺ ἐνέσπαρταί τι τῶν δυναμένων τρυγᾶσθαι. 1964, 24.
διαττᾶν τὸ σήθειν καὶ διαττᾶσθαι τὸ σήθεσθαι. 749, 13.
διαττόντων ἀστέρων αἴτιον, ζήτει ἐν τῷ, ἀστέρες διάττοντες. 446, 30.
δίαυλος τὸ στάδιον, ὅτι παρὰ τὸν αὐλὸν, ὅ ἐστι διατεταμένον εἰς εὐθύτητα σχῆμα, οὕτω λέγεται, καὶ ὅτι καὶ πᾶσα ἁπλῶς ἀνάκαμψις δίαυλος λέγεται. 1107, 63. 1483, 53.
διαυλωνία, τοπικὴ στενότης, καθ' ἣν οἱ ὄρτυγες καὶ ἁπλῶς οἱ ἄγριοι ὄρνιθες ἀγρεύονται. 1107, 63. 1917, 32.
διαυλωνίζον χωρίον λέγεται τὸ δεχόμενον ἐξ ἑκατέρου πνεῦμα. 1107, 63. 1483, 47.
διαφαίνεσθαι ἀντὶ τοῦ διαφάνειαν σχεῖν. 1635, 40.
διαφέρεσθαι τὸ διαφόρως ἔχειν, ὅθεν διάφορός τινι ὁ πρός τινα ἐχθρῶς διακείμενος. 549, 41.
διαφέρειν κόρας ὀμμάτων, ἀντὶ τοῦ διακομίζειν. 549, 39.
διαφορὰ ἡ ἑτεροιότης καὶ ἡ μάχη. 1788, 10.
διαφορεῖν κλέος τινὸς, ἀντὶ τοῦ διαφέρειν καὶ διακομίζειν πανταχοῦ. 1866, 41.
διάφορος ὁ τῶν ἄλλων διαφέρων καὶ ὁ ἐχθρῶς πρός τινα διακείμενος καὶ ἁπλῶς ὁ ἐναντίος. 331, 17. 372, 30. 549, 42. 1788, 9.
διάφραγμα, νευρώδης ὑμὴν τὰ σπλάγχνα διεζωκώς. 864, 3.

τῷ, Ἀμφικτύων βασιλεὺς Ἀθηναίων. 1816, 4.

Διονύσου πόλις ἐν Λιβύῃ, μεθισταμένη ὧδε κἀκεῖσε διὰ τὸ μὴ ἐῤῥιζῶσθαι. 1644, 59.

Διονύσου φυτὸν ὁ κισσὸς εἶναι λέγεται διὰ τὸ κισσητὸν εἶναι τὸν οἶνον. 87, 24.

Διόπεμπτοι ὄνειροι οἱ ἐκ Διὸς πεμπόμενοι. 48, 29.

Διοπομπεῖν τὸ τῇ τοῦ ἀλεξικάκου Διὸς ἐπικλήσει ἀποπέμπειν τὰ φαῦλα, ὃ καὶ ἀποδιοπομπεῖν λέγεται, παρὰ τὸ δῖον, ὃ δηλοῖ κώδιον ἱερείου τυθέντος τῷ Διί, καὶ τὸ πομπὸν, ὅπερ ἦν κηρύκιον Ἑρμοῦ. 1935, 8. 12.

δίοπος οἰκονόμος παρ' Αἰσχύλῳ (Pers. 44.), παρὰ τὸ διέπειν, ὅ ἐστιν ἐνεργεῖν καὶ οἰκονομεῖν· καὶ δίοπος ὁ ἄρχων καὶ κυβερνήτης, παρὰ τὸ διοπτεύειν, ὃ δηλοῖ τὸ κατασκοπεῖν. 99, 1. 203, 12. 1705, 53.

διοπτεύειν τὸ κατασκοπεῖν. 817, 52.

διοπτὴρ, κατάσκοπος, ὁ καὶ ὀπτὴρ ἀσυνθέτως. 817, 53.

διόπτης Ζεὺς ἐπιθετικῶς, ὅτι παρὰ τὸ διοπτεύειν, ὅ ἐστι κατασκοπεῖν, λέγεται. 817, 53.

Διὸς γενικὴ ὅτι προτάσσεται ἐν συνθέσει, οἷον ἐν τῷ διοτρεφὴς καὶ ἄλλοις. 76, 4.

Διὸς, Διὶ, Δία, πλάγιαι ἀπὸ τῆς Δὶς σεσιγημένης εὐθείας κινούμεναι, καὶ ὅτι προϋπόκεινται ταῖς πλαγίαις ταύταις εὐθεῖαι διάφοροι, ἢ Ζεὺς καὶ Ζὰν καὶ Δὰν καὶ Δίς. 113, 45. 1387, 26.

Διὸς αὐγαὶ αἱ τοῦ ἡλίου ἐν τῷ, Ἵκετ' αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγάς, παρ' Ὁμήρῳ Ἰλ. ν', 837. 962, 63.

Διὸς βάλανος τὸ Ποντικὸν κάρυον, τὸ καὶ Ἡρακλεωτικόν. 948, 49.

Διὸς βουλὴ παρ' Ὁμήρῳ ἡ τοῦ Διὸς γνώμη, ἤγουν ἡ τῆς πεπρωμένης ἀπόφασις· καὶ ὅτι Διὸς βουλὴν τελεῖσθαι τὸ πληροῦσθαι τὸ πεπρωμένον δηλοῖ. 20, 10. 1686, 16. 1737, 40.

Διὸς ἐγκέφαλος, βρῶμα ποιὸν οὕτω καλούμενον, ὅμοιον τῷ διὰ θρίων καὶ ἐγκεφάλων σκευαζομένῳ παρ' Ἀθηναίοις. 757, 52.

Διὸς ἐπωνυμιῶν κοινωνικῶν ἔκθεσις, οἷον φίλιος, ξένιος, ἑταιρεῖος. 458, 22.

Διὸς θεράποντες λέγονται οἱ βασιλεῖς, οἱ καὶ διογενεῖς καὶ διοτρεφεῖς. 1681, 32.

Διὸς κατάνευσις παρ' Ὁμήρῳ, προσημασία τις τοῦ μέλλοντος δι' οὐρανίων τινῶν σημείων, ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Διὸς νεῦσις ἡ ἐκ διοσημείας δήλωσις τοῦ μέλλοντος. 144, 21. 711, 6.

Διὸς κοῦροι ἐν παραθέσει πάντες οἱ τοῦ Διὸς ἔκγονοι· Διόσκουροι δὲ ἐν συνθέσει ἀφωρισμένως οἱ ἐκ Λήδας γεγονότες τῷ Διί. 1323, 57.

Διὸς Ὀλυμπίου ἄγαλμα, ὅτι πρὸς παράδειγμα Ὁμηρικῶν τινῶν ἐπῶν ἐδημιούργησεν αὐτὸ ὁ Φειδίας, καὶ ὅτι ἐλεφάντινον ἦν καὶ μέγιστον. 145, 16.

Διὸς ὀφρῦς τὰ περὶ τὸν ἀέρα καταιγιδώδη παθήματα. 1102, 24.

Διὸς παῖδες, ὅτι οἱ εὐγενεῖς καὶ βασιλικοὶ ἄνθρωποι Διὸς παῖδες εἶναι λέγονται. 18, 30.

Διὸς πόλις, ἡ καὶ Διόσπολις, ὅτι βασίλειον ἦν ποτὲ Αἰγύπτου, καὶ ὅτι ἡ αὐτή ἐστι ταῖς Θήβαις. 758, 16.

Διὸς ὗς, ὅτι τῷ Διὶ εὐθὺς γεννηθέντι ὗς θηλὴν παρασχεῖν μυθεύεται, καὶ τῷ γρυσμῷ αὐτῆς τὸν τοῦ παιδίου κνυζηθμὸν ἀνεπαΐστον τῷ Κρόνῳ ποιῆσαι. 773, 12.

Διὸς χιτὼν, Ἰλιάδ. ε', 736. ὅτι ὡς ὅπλον εἶτουν πολεμικὸν ἔνδυμα εἶναι ὑπόκειται. 600, 3.

δῖος καὶ δῖα ὅτι παρὰ τὴν Διὸς γενικὴν λέγονται, καὶ ὅτι γενικῇ πληθυντικῇ ὑπερθετικῶς συντάσσονται· καὶ λόγος τῆς συντάξεως, καὶ διὰ τί οὐ κινεῖται εἰς σύγκρισιν ἢ ὑπέρθεσιν. 258, 41. 436, 14. 1384, 41.

δῖος λέγεται παρ' Ὁμήρῳ πᾶς ὁ Διόθεν ἔχων τι, κυρίως δὲ δῖοι οἱ τοῦ Διὸς υἱοὶ λέγονται. 1006, 32. 1036, 2.

δῖος ἐπίθετον ὅτι ἐκ τοῦ δίιος συνῄρηται, καὶ ὅτι διαφόροις προσώποις ἐπιτίθεται διὰ διαφόρους ἀρετάς. 21, 24.

διοσημία, σημεῖον ἐκ Διός. 235, 40.

διοσημία, σημεῖον ἐκ Διὸς, ὅτι ἐκ τοῦ παρ' Ὁμήρῳ, Διὸς τέρας, ἀφορμὴν ἔσχεν ἡ λέξις. 900, 30.

Διόσκουροι ὅτι καὶ Διόσκοροι δίχα τοῦ υ λέγονται, καὶ πῶς παρ' ἡμέραν ζῆν λέγονται οἱ Διόσκουροι κατὰ διαφόρους ἑρμηνείας, καὶ ἀλληγορία διεξοδικὴ τοῦ μύθου· καὶ ὅτι ἐξ ὠοῦ γενέσθαι ἐμυθεύθησαν· καὶ ὅτι ἐξαιρέτως ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης Διόσκουροι λέγονται· ζήτει ἐν τῷ, Διὸς κοῦροι ἐν παραθέσει· καὶ ὅτι καὶ οἱ Ξενοφῶντος τοῦ Σωκρατικοῦ παῖδες Διόσκουροι ἐπεκλήθησαν. 1323, 57. 1686, 26—61.

Διόσκουροι αἱ παρωτίδες ὁμωνύμως, καὶ Διόσκουροι ἀλληγορικῶς τὰ δύο ἡμισφαίρια καὶ οἱ τροπικοὶ κύκλοι. 410, 17.

διοτρεφεῖς καὶ διογενεῖς οἱ βασιλεῖς λέγονται, οὐχ' ὡς ἐκ Διὸς γεγονότες πάντες, ἀλλὰ διὰ τὸ Διόθεν ἔχειν τὴν βασιλείαν. 199, 20.

διοτρεφέων αἰζηῶν, ἀντὶ τοῦ, βασιλικῶν ἀνδρῶν. 316, 34.

διοτρεφὴς, χρόνος ἀρκτικός· ζήτει ἐν τῷ διογενής. 76, 2.

διόχης ὁ δίφρος, παρὰ τὸ δύο ὀχεῖν, ὡς καὶ δίφρος παρὰ τὸ δύο φέρειν. 882, 11.

δίπαλτος φονεὺς ὅτι παρὰ τὸ παλτὸν, ὅ ἐστιν εἶδος ὅπλου, λέγεται. 674, 13.

διπλᾶ σύμφωνα ἀρκτικὰ λέξεων, ἐν λόγῳ ἐμμέτρῳ μὴ ἐκτείνοντα ἐνίοτε τὸ πρὸ αὐτῶν βραχὺ φωνῆεν. 353, 31.

διπλᾶ σύμφωνα ὅτι οὐδέποτε ἐπάγονται ταῖς διφθόγγοις. 1041, 62.

δίπλαξ χλαῖνα ἡ διπλῆ, καὶ ὅτι οὐ μόνον καθ' ὑφασμάτων λέγεται τὸ δίπλαξ, ἀλλ' ἐνδέχεται καὶ καθ' ἑτέρων λέγεσθαι. 393, 2. 1154, 30. 1297, 62.

διπλασιασμὸς συμφώνων τῶν αὐτῶν ὅτι οὐδέποτε γίνεται ἐν καταλήξει λέξεως Ἑλληνικῆς. 76, 32.

διπλασιασμὸς συμφώνων, ὅτι τὰ δασέα οὐχ' εὑρίσκονται δεδιπλασιασμένα ἐν Ἑλληνικῇ λέξει. 900, 12. 16.

διπλασιασμὸς συμφώνων ὅτι βραχύτητα κατηγορεῖ τοῦ πρὸ αὐτῶν φωνήεντος, οἷον ἐν τῷ ἔμμες Αἰολικῶς. 110, 38.

διωμοσία ὁ ἀμφοτέρων τῶν ἀντιδίκων ὅρκος, ὃ καὶ ἀντωμοσία ἐλέγετο· καὶ ζήτει ἐν τῷ ἀντωμοσία. 1660, 49.

Διώνη κύριον ὅτι παρὰ τὴν Διὸς γενικὴν λέγεται τύπῳ πατρωνυμικῷ. 558, 14.

διώνυμα τὰ δυσὶν ὀνόμασι καλούμενα· καὶ διωνύμων τινῶν παρ' Ὁμήρῳ κατάλογος· καὶ ἔτι τὸ μὲν τῶν ὀνομάτων τῆς τῶν ἀνθρώπων, τὸ δὲ τῆς τῶν θεῶν ἐστὶ διαλέκτου. 124, 24. 351, 13.

Διώνυσος, τὸ ō μέγα ἐνίοτε πρὸς μέτρου χρείαν. 629, 37.

Διώρης, υἱὸς Ἀμαρυγκέως τοῦ Ἀλέκτορος τοῦ Ἐπειοῦ, γενεαλογία· καὶ ὅτι παρὰ τὴν διὰ πρόθεσιν λέγεται, καὶ ὅτι ἐκτείνει τὴν ἄρχουσαν πρὸς μέτρου χρείαν. 303, 12. 25. 504, 32.

δμωαὶ καὶ ἀμφίπολοι αἱ θήλειαι δουλίδες, καὶ ὅτι καὶ δμωίδες λέγονται, καὶ ὅτι ἐν τῷ, δμωαὶ γυναῖκες, ἐκ περιουσίας πρόσκειται τὸ γυναῖκες. 644, 57. 60. 765, 16.

δμῶες οἱ ἄῤῥενες δοῦλοι, ἀμφίπολοι δὲ αἱ θήλειαι· καὶ ὅτι δμῶες καὶ δμωίδες παρὰ τὸ δεδμῆσθαι δίκην κτηνῶν ὑποζυγίων λέγονται. 1336, 9. 1624, 23.

δνοπαλίζειν τὸ ταῖς παλάμαις τι δονεῖν ἢ δινεῖν, καὶ δνοπαλίζειν τὸ κεντεῖν καὶ ταράσσειν καὶ τινάσσειν, ποτὲ δὲ τὸ κτείνειν καὶ πολεμεῖν. 437, 13. 500, 9. 1770, 57.

δνος λήγοντα ἐπίθετα ὀξύτονα ἐκ τῶν διὰ τοῦ δανος κατὰ συγκοπὴν γενόμενα, οἷον μακεδνὸς ἐκ τοῦ μακεδανός. 1571, 48.

δνος ληγόντων ὀξυτόνων ἀπὸ ῥημάτων εἰς ζω ληγόντων ἀναλογία, οἷον ἀλαπάζω ἀλαπαδνὸς, παίζω παιδνὸς, ὀλοφύζω ὀλοφυδνός. 318, 2. 475, 23. 594, 24.

δνοφερὸν ὕδωρ τὸ μέλαν ἢ τὸ μετὰ δονήσεως καὶ ἤχου φερόμενον, καὶ ὅτι οὕτω καλεῖ Ὅμηρος τὰ κατὰ πετρῶν φερόμενα ὕδατα ὡς ἀχρεῖα, ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι διαφορὰ μελανίας ὕδατος ἐστὶ τὸ δνοφερόν. 116, 15. 733, 38. 1041, 38. 1042, 1.

δνοφερὸς ὁ σκοτεινὸς καὶ νέφει δονουμένῳ ἐοικώς. 897, 12.

δνόφος, ὃ καὶ γνόφος, ὅτι παρὰ τὸ νέφος λέγεται· ζήτει ἐν τῷ γνόφος. 1722, 48.

δοάσασθαι, οἱονεὶ δοκάσασθαι ἀποβολῇ τοῦ κ, ἢ δοάσασθαι τὸ μετὰ δοιὴν, ὅ ἐστιν ἀμφιβολίαν καὶ ἐνδοιασμὸν, κρῖναί τι καὶ τυπῶσαι, οἱονεὶ δοιάσασθαι καὶ ἀποβολῇ τοῦ ῑ δοάσασθαι. 942, 1. 5.

δοάσατο, τρίτον πρόσωπον ῥηματικὸν ἀντὶ τοῦ ἔδοξεν, ὅτι ἐκ τοῦ δοκάσατο γέγονεν ἐκβολῇ τοῦ κ. 1165, 20.

δόατο, ἤγουν ἐδόκει ἐν τῷ, πρόσθεν μὲν γάρ δή μοι ἀεικέλιος δόατ' εἶναι, Ὀδυσσ. ζ, 242. 1561, 53.

δόγμα ὅτι κατὰ τροπὴν Ἀττικὴν τοῦ κ εἰς γ γέγονεν ἐκ τοῦ δοκῶ. 885, 10.

δοίδυκος δοίδυκι δοίδυκα, ὅτι μακρὸν ἔχουσι τὸ παραληκτικὸν δίχρονον. 1108, 49.

δοῖεν τρίτον πρόσωπον ὅτι ἐκ τοῦ δοῖμεν συστοίχου πρώτου γίνεται. 1448, 40.

δοῖεν τρίτον πρόσωπον εὐκτικὸν, οὗ τὸ πρῶτον δοίημεν, ἐξ οὗ συγκοπῇ καὶ ἀπελεύσει τοῦ μ τὸ δοῖεν· ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ δοῖμεν δισυλλάβου. 27, 29. 176, 12. 666, 36.

δοίην, τρίτον πρόσωπον εὐκτικὸν, ὅτι ἐκ τοῦ δοῖμι μεταπέπλασται. 666, 36.

δόκανα, Διοσκούρων ἀφιδρύματα, ὅτι παρὰ τὴν δοκὸν λέγεται. 1125, 59.

δοκεύειν τὸ ἐπιτηρεῖν. 1303, 11.

δοχη καὶ δοχος ληγόντων ὀνομάτων παραγωγὴ παρὰ τὸ δέκω Ἰωνικὸν, καὶ ὅτι καὶ Ἀττικοῖς χρησιμεύουσιν αἱ τοιαῦται λέξεις. 1399, 36.

δοχος λήγοντα ὀνόματα, παρὰ τὸ δέχεσθαι συγκείμενα, ἐνέργειαν σημαίνοντα παροξύνονται, οἷον ἰοδόκος, ξενοδόκος, ἐκ παραδείγματος. 1024, 61.

δοκὸς, ὁ τῆς στέγης, ὅτι παρὰ τὸ δέκεσθαι, ὅ ἐστι δέχεσθαι, τὰ ἐπικείμενα λέγεται. 1125, 58.

δόκος ἡ δόκησις καὶ ἡ ἀγχόνη, δοκὸς δὲ ὁ τῆς στέγης. 1967, 25.

δοκὸς ἡ δόκησις, ὅ ἐστιν ὑπόληψις, παρὰ Καλλιμάχῳ. 1627, 43. 1761, 34.

Δολίονες, ἔθνος τι περὶ Κύζικον. 766, 36.

Δόλιος καὶ Δόλωψ κύρια ὅτι οὐκ ἐπὶ ψόγῳ ἐτέθησαν. 480, 45.

δολίχαυλον δόρυ τὸ μακροσίδηρον, αὐλὸς γὰρ ἡ ὀπὴ τῆς αἰχμῆς, ἢ τὸ ξύλον ἐνίεται· ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι δολίχαυλος αἰγανέα ἡ μακρόξυλος. 254, 37. 1107, 60. 1620, 36.

δολιχεγχὴς ἐπίθετον, καὶ δολιχεγχέας παροξυτόνως ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν. 1228, 29.

Δολίχη, νῆσός τις πρὸς τῇ Λυκίᾳ, ἣν καὶ Δολιχίστην ἔλεγον· ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Δολίχη βαρυτόνως ὄνομα πόλεως, δολιχὴ δὲ ὀξυτόνως ἐπίθετον. 306, 3. 906, 51. 1678, 40.

δολιχήρετμοι οἱ δολιχοῖς, ὅ ἐστι μακροῖς, χρώμενοι ἐρετμοῖς ἤγουν κώπαις, ἢ εἰς μακρὸν ἐξαρκοῦντες τῇ εἰρεσίᾳ· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἀρκτικοῦ ε τοῦ ἐρέσσειν καὶ τοῦ ἐρετμὸς ἔχει τὸ προπαραλῆγον η, καὶ ὅτι καὶ κατὰ νεῶν λέγεται ἡ λέξις. 1591, 36. 40.

Δολιχίστη, νῆσός τις πρὸς τῇ Λυκίᾳ, ἡ καὶ Δολίχη καλουμένη. 306, 3.

δολιχόδειροι κύκνοι οἱ μακροτράχηλοι πρὸς τὴν ἀναλογίαν τοῦ λοιποῦ σώματος. 254, 31.

δολιχὸν τὸ μακρὸν, παρὰ τὸ διόλου ἱκνεῖσθαι τροπῇ τοῦ κ εἰς χ. 254, 34.

δολιχόουρον, το καὶ ὑπέρμηκες, πάθος στιχηρὸν, οἷον· Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα, Ἰλ. γ', 237. 410, 29.

δολιχὸς ὁ μακρὸς ἐπίθετον, καὶ δρόμος τις ἐναγώνιος· δόλιχος δὲ προπαροξυτόνως, ὄσπριόν τι οὕτω καλούμενον. 254, 34. 1556, 1. 1678, 41.

δολιχόσκιον ἔγχος τὸ δολιχὴν σκιὰν ἀποτελοῦν, ἢ τὸ εἰς δολιχὸν κιὸν, ὅ ἐστι πορευόμενον, πλεονάσαντος τοῦ σ. 422, 26. 623, 38.

Δόλοπες, ἔθνος Θετταλικὸν ἐν

ἀποφυγὴν συνεμπτώσεως πρὸς ἑτέρας φωνάς. 781, 25.

δω λήγοντα ῥήματα κατὰ γλῶσσαν ἀπὸ τῶν κοινῶς διὰ τοῦ ζω τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ γινόμενα. 1570, 11.

δῶ ἐκ τοῦ δῶμα ἀπεκόπη. 187, 29.

δώδεκα, ὅτι ἐπεὶ τὸ δύω ἀριθμητικὸν ἐκτείνει ποτὲ τὴν λήγουσαν, ἐξ ἀνάγκης καὶ τὸ δώδεκα ἔχει τὸ δω μέγα. 26, 24. 1140, 19.

δωδεκαΐς, θυσία ἡ ἐκ δώδεκα ζώων, ὅτι καὶ δωδεκηὶς διὰ τοῦ η λέγεται. 1676, 40.

δωδεκῇδες, θυσίαι ἐκ δώδεκα ἱερείων, ὅτι ἐκ τοῦ δωδεκηίδες συνῄρηται ἡ λέξις. 1386, 48.

δωδεκίδες, θυσίαι ἐκ δώδεκα ἱερείων, ὅτι καὶ σὺν τῷ η γράφεται δωδεκῇδες ἐκ τοῦ δωδεκηίδες κατὰ συναίρεσιν. 1386, 48.

Δωδωναῖον χαλκεῖον, ὅτι πολλῶν ποτὲ ἐν τῷ Δωδωναίῳ ἱερῷ παραλλήλων κειμένων λεβήτων, εἴ τις ἑνὸς ἅψηται, πάντες ἀπηχεῖν ἱστοροῦνται· καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν πολυλογούντων παροιμιακῶς λέγεται τό, Δωδωναῖον χαλκεῖον. 335, 46. 1760, 55.

Δωδωναῖος Ζεὺς ὁ περὶ τὴν Δωδώνην ἐξέχουσαν ἔχων τιμήν. 1057, 39.

Δωδώνη, πόλις Θεσπρωτικὴ ποτε, ὕστερον δὲ ὑπὸ Μολοττοῖς γενομένη· ὅτι τὸ ἀρχαῖον ἄνδρες ἦσαν προφητεύοντες ἐν τῷ κατὰ Δωδώνην μαντείῳ, ὕστερον δὲ τρεῖς γραῖαι προφητεύειν κατεστάθησαν, αἳ καὶ πέλειαι ἐκλήθησαν κατὰ γλῶσσαν Μολοσσῶν, καὶ περὶ τῶν ἐξ Αἰγύπτου ἀναπτάντων μελαινῶν πελειάδων διήγησις διεξοδική, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τοῦ Δωδωναίου χρηστηρίου. 1760, 37—58.

Δωδώνη ὅτι ἡ μέν τις ἐστὶ Θεσσαλίας, ἡ δὲ Μολοσσίας, ἐν ᾗ τὸ τοῦ Διὸς ἱερόν· καὶ ὅτι καὶ Δωδὼν δισυλλάβως λέγεται, καὶ Δωδώνη ἡ γῆ ἀλληγορικῶς παρὰ τὸ δῶ δώσω. 335, 40. 1057, 43-48.

δώῃ, τρίτον πρόσωπον εὐκτικοῦ, ὅτι ἐκ τοῦ δοίην γέγονε κατ' ἔκτασιν, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ δοῖμι μεταπέπλασται. 666, 35.

δῶμα ὅτι ἐκ τοῦ δόημα γέγονε κράσει τοῦ ο καὶ η εἰς ω μέγα. 245, 36. 1424, 32.

δων λήγοντα ῥηματικὰ διὰ τοῦ ο μικροῦ κλινόμενα, οἷον ἀλγηδὼν ἀλγηδόνος, ἀηδὼν ἀηδόνος. 1741, 28.

δῶρα ὁ διδόμενος μισθὸς τοῖς στρατιώταις ἐν τῷ, τὰ φρονέων δώροισι κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ λαούς, Ἰλ. ρ', 225. 1104, 10.

δωρητὸς ὁ δώροις ὑπαγόμενος παρ' Ὁμήρῳ. 769, 56.

Δωριάζειν τὸ γυμνοῦν καὶ παραφαίνειν μέρος τι τοῦ σώματος. 975, 37. 39.

Δωριεῖς ἔθνος ἀπὸ Δώρου τοῦ Ξούθου, ὅτι οἱ μὲν αὐτῶν Πελοπόννησον ᾤκησαν καὶ τοὺς Ἡρακλείδας κατήγαγον, ἡγουμένου αὐτῶν Δύμαντος καὶ Παμφύλου τῶν Αἰγιμίου παίδων, οἱ δὲ ἐν Συρακούσαις ᾠκίσθησαν· καὶ ὅτι ἐπλατύνθη μέχρι Βοιωτίας τὸ Δωρικὸν ἔθνος. 1644, 17. 12.

Δωριεῖς ὅτι οὐ διπλάζουσι τὰ ἀμετάβολα. 494, 1.

Δωρικὴ διάλεκτος ὅτι ἐπικοινωνεῖ τῇ Αἰολικῇ. 8, 41.

Δώριον, πόλις Πελοποννησιακή, καθ' ἣν Θάμυρις ὁ Θρᾷξ ἐρίσας ταῖς Μούσαις ἐτυφλώθη, ἱστορία διεξοδική. 297, 36. 298, 22.

Δωρίς, Νηρηίς τις οὕτω καλουμένη διὰ τὰς ἐκ θαλάσσης ἀγαθὰς δόσεις. 1130, 51.

δῶρον ὅτι παρὰ τὸ δίδωμι λέγεται. 982, 56.

δῶρον, ὄνομα μέτρου, ὅ ἐστι τὸ τρίτον τῆς σπιθαμῆς. 450, 38.

Δῶρος κύριον, ἱστορία καὶ παρῳδία ἐπὶ τῷ ὀνόματι. 1214, 51.

Δῶρος, υἱὸς Ξούθου, ἀρχηγὸς τοῦ Δωρικοῦ ἔθνους. 1644, 18.

δωροφορεῖν τὸ δῶρα φέρεσθαι. 448, 36.

δωροφόροι, ὅτι οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ Μαριανδυνοί, δοῦλοι ποτὲ γενόμενοι τῶν Ἡρακλεωτῶν, ἱστορία. 1090, 53.

δὼς ἡ δωρεά, ὅτι ὀξύνεται καὶ ἄκλιτόν ἐστιν. 1430, 16.

δῶσι ἀντὶ τοῦ δῷ ἑνικῶς ἐν τῷ, αἴ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι, ὅτι ἐκ τοῦ δῷ γέγονε πλεονασμῷ τῆς σι συλλαβῆς. 65, 33. 1424, 34.

δωτὴρ διὰ τοῦ ω μεγάλου ποιητικῶς, κοινῶς δὲ δοτὴρ διὰ τοῦ ο μικροῦ, δῶτορ δὲ ἀεὶ τῷ μεγάλῳ. 743, 44. 1599, 25.

δωτίνη ἐν ἴσῳ τῷ δῶρον, τὸ δῶ μέγα. 743, 44. 1629, 4.

Δωτώ, ὅτι Νηρηίς τις οὕτω καλεῖται διὰ τὰς ἐκ θαλάσσης ἀγαθὰς δόσεις, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ δώσω ἔχει τὴν δω συλλαβὴν διὰ τοῦ ω μεγάλου. 1130, 50. 1131, 16.

δώτωρ, τὸ δω μέγα, δοτὴρ δὲ τῷ μικρῷ παρά γε τοῖς ὕστερον, παρ' Ὁμήρῳ δὲ καὶ αὐτὸ διὰ τοῦ ω μεγάλου ἔχει τὴν δω συλλαβήν. 1739, 44.

Ἀρχὴ τοῦ Ε στοιχείου.

ε τὸ στοιχεῖον ὅτι ει ἐλέγετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς. 511, 5.

ε ἐκ τοῦ ο τραπὲν Δωρικῶς, οἷον Ἀπέλλων ἀντὶ τοῦ Ἀπόλλων. 183, 10.

ε πρὸ τοῦ λ ψιλοῦται, καθαρευούσης τῆς τρίτης συλλαβῆς τῶν λέξεων, ὧν ἐστὶν ἀρχικόν, οἷον ἐλεόθρεπτον. 345, 2.

ε πρὸ τοῦ ρ, μεθ' ὃ τὸ μ ἐπάγεται, ὅτι δασύνεται, οἷον ἕρμα. 140, 11.

ε ἀρχικὸν λέξεων ἀποβάλλεται ἐνίοτε, οἷον ἐν τῷ Ἐξάδιος Ξάδιος. 82, 31.

ε ἀρχικὸν θεμάτων ῥηματικῶν, ὅτι τὰ ἀπὸ δασυνομένου ε ἀρχόμενα ῥήματα προσλήψει τοῦ ι αὐξάνονται, οἷον ἕλκω εἷλκον, ἕρπω εἷρπον. 1641, 45.

ε κατ' ἀρχὰς ῥηματικῶν φωνῶν πλεονάζον ὅτι οὐ κατ' ἰδίωμα Ἀττικὸν ἀεὶ πλεονάζει, οἷον ἐν τῷ ὢν ἐών, ἔργων ἐέργων, ἔλπων ἐέλπων, εἰπὲ ἔειπε. 1410, 60.

ε προστιθέμενον Ἀττικῶς κατ' ἀρχὰς παρῳχημένων τινῶν ηὐξημένων χρονικῶς, οἷον ἥνδανον ἑήνδανον, ὥρων ἑώρων. 22, 6. 438, 6.

ε πλεονάζον ἐν ἀρχαῖς ῥηματικῶν προσώπων, οἷον ἧκεν ἕηκεν, ὅθεν τὸ ξυνέηκε. 1473, 4.

ἕ αἰτιατικὴ ἀντωνυμικὴ πρωτότυπος ἀντὶ τῆς ἑαυτὸν συνθέτου

ἐκ μέλλοντος ἀνέδραμεν εἰς ἐνεστῶτα. 1050, 7.

ἔβλαμμαι ἀντὶ τοῦ βέβλαμμαι Ἀττικῶς. 759, 46.

ἐβούλευκα ἀντὶ τοῦ βεβούλευκα λέγουσιν Ἀττικοὶ πρὸς εὐφωνίαν. 759, 42. 1570, 25.

ἔβραχε τρίτου προσώπου ῥηματικοῦ κανονισμός. 491, 14.

ἔβραχεν ἵππος καὶ ὅπλα καὶ ἄξων καὶ ὕδωρ, ὅτι μετὰ πάντων τῶν προειρημένων κατὰ συνθήκην λέγεται, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ βρέχω ἑτεροσήμου θέματος κεκίνηται, τρέψαντος τὸ ε̄ εἰς ᾱ κανονικῶς ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ. implicite. 491, 14. 1071, 23.

ἐγγαμίζειν τὸ εἰς γάμον ἐκδιδόναι. 758, 54.

ἐγγεγάασιν, ἐγγεγέννηνται. 1100, 6.

ἐγγείνωνται, ἐγγεννήσωσιν ἐν τῷ, εὐλὰς ἐγγείνωνται, Ἰλιάδ. τ', 26. 1169, 25.

ἔγγιον Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς κατὰ παραγωγήν. 1643, 33.

ἐγγλωττογάστορες οἱ ἀπὸ τῆς γλώττης διατρεφόμενοι, ὡς ἐγχειρογάστορες οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν. 1471, 4. 1825, 14.

ἔγγονος κατὰ μὲν τὴν ἐτυμολογίαν ὁ υἱὸς, ὡς ἐγγὺς ὢν γόνου, οἱονεὶ ἐγγύγονος, οὐ μὴν ἀμέσως ἔκ τινος γεννηθείς· κατὰ δὲ τὴν χρῆσιν ὁ ἐξ υἱοῦ γεγονὼς, ὅ ἐστιν υἱωνός. 1682, 16. ἔκγονος δὲ διὰ τοῦ κ̄ ὁ ἀπόγονος, ζήτει ἐν τῷ ἔκγονος. 611, 12. 1460, 18. 1682, 16. 1871, 35.

ἐγγυαλίζειν τὸ παρέχειν καὶ ἐν χερσὶ διδόναι, ὅτι παρὰ τὰ γυῖα, ὃ δηλοῖ τὰς χεῖρας ἰδίως ἀκουόμενον, γίνεται γυΐζω καὶ πλεονασμῷ γυαλίζω, καὶ μετὰ τῆς ἐν ἐγγυαλίζω. 250, 36. 920, 31. 1344, 21. 1600, 4. 1794, 11.

ἐγγυᾶν λέγεται ὁ διδοὺς, ἐγγυᾶσθαι δὲ ὁ λαμβάνων, ζήτει ἐν τῷ ἐγγύη. 1600, 4. 6.

ἐγγύη ὅτι παρὰ τὸ ἐν γύοις ἤγουν χερσί τινος κεῖσθαι τὸ κατεγγυηθὲν οὕτω λέγεται, καὶ ὅτι ἐγγυᾶν μὲν λέγεται ὁ διδοὺς, ἐγγυᾶσθαι δὲ ὁ λαμβάνων, καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ γάμου ἀπογραφῆς λέγεται ἡ ἐγγύη, ἑρμηνεία διεξοδική. 920, 31. 1344, 22. 1600, 4.

ἐγγὺς, ἀγχοῦ, σχεδὸν, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ συνωνύμως· καὶ ὅτι τὸ ἐγγὺς οὐ μόνον τοπικόν ἐστιν, ἀλλὰ καὶ χρονικόν· καὶ ὅτι ἐκ τῆς ἐν προθέσεως καὶ τοῦ γυΐα, ὃ δηλοῖ τὰς χεῖρας, σύγκειται, ἵν' ᾖ τὸ ἐν ὑπογυίῳ καὶ πρόχειρον. 587, 13. 971, 10. 998, 33.

ἐγείρω τὸ ἐρεθίζω καὶ παροξύνω, καὶ ἐγείρειν μάχην τὸ οἷον εὕδουσαν ἐξαναστῆσαι ἐν τῷ, ἐξ οὗ δὴ παρὰ νηυσὶ μάχην ἤγειρας, Ἰλ. ν', 778. ὃ καὶ ἐκ τοῦ ἀγείρω ἐνδέχεται κανονίζειν. 539, 41. 959, 49.

ἔγεντο καὶ γέντο, τρίτον πρόσωπον ῥηματικὸν, ὅτι ἐκ τοῦ εἵλετο ἕλτο λέγεται κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπῇ Δωρικῇ τοῦ λ̄ εἰς ν̄, καὶ πλεονασμῷ γέντο καὶ ἔγεντο. 918, 26.

ἐγήρα, ὅτι ἐκ τοῦ γήρημι ἀχρήστου γίνεται ἐγήρην ἐγήρης ἐγήρη, καὶ τροπῇ ἐγήρα. 1102, 2.

ἐγκανάσσειν λέγεται τὸ ἐγχέειν οἶνον. 1402, 29.

ἔγκαρος ὁ ἐγκέφαλος παρὰ Λυκόφρονι, κατὰ δέ τινας ὁ φθεὶρ παρὰ τὸ ἐν τῇ κάρῃ, ὅ ἐστι κεφαλῇ, εἶναι. 701, 8. 757, 26. 35. 1639, 12.

ἐγκάρσιος ὁ πλάγιος, ἐπικάρσιος δὲ ὁ ἐπὶ κεφαλήν. 1615, 61.

ἔγκασιν ὅτι ἐκ τοῦ ἐγκάτοις μεταπέπλασται. 677, 12. 855, 15.

ἔγκαφος ὁ ψωμὸς, ὅ ἐστιν ἄρτου κόμμα, παρὰ τὸ κάπτω, ὃ ἐστι χανδὸν ἐσθίω. 1481, 33. 1817, 48.

ἐγκεῖσθαί τις τινὶ πράξει λέγεται, ἀντὶ τοῦ ἐνίστασθαι καὶ ἐπιμένειν, καὶ ἐγκεῖσθαι τινὶ ἀντὶ τοῦ ἐνοχλεῖν, καὶ ἐγκεῖσθαι ἁπλῶς τὸ ἐντὸς κεῖσθαι. 626, 33. 1284, 6.

ἐγκεκλῖσθαι τινὶ λέγονταί τινα πράγματα, ἀντὶ τοῦ ἀνακεῖσθαι καὶ ὡσεί τινι κίονι ἐπικεῖσθαι. 626, 31.

Ἐγκέλαδος, ὄνομα ἑνὸς τῶν Ποσειδῶνος ἵππων, παρὰ τὸν κατὰ θάλασσαν γινόμενον κέλαδον, ἤγουν θόρυβον. 918, 14.

ἐγκεντρίδες τὰ περὶ τὰς πτέρνας κέντρα. 811, 40.

ἐγκεντρίζειν τὸ ἐγκεντεῖν καὶ ἐμβάλλειν φυτῷ τινὶ κλαδίσκον ἑτέρου φυτοῦ. 1308, 62.

ἐγκέφαλον ἐσθίειν ὅτι μυσαρὸν ἦν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. 75739 .

ἐγκέφαλος Διὸς, βρῶμα ποιόν· ζήτει ἐν τῷ, Διὸς ἐγκέφαλος. 757 52.

ἐγκέφαλος φοίνικος, τὸ ἀκρότατον καὶ κορυφαῖον μέρος τοῦ δένδρου, ὅτι γλυκύτατόν ἐστι βρῶμα, κεφαλαλγὲς δέ· καὶ ὅτι ἐξαιρεθέντος τοῦ εἰρημένου ἐγκεφάλου αὐαίνεται ὁ φοῖνιξ, ἱστορία φυσική. 309, 4. 701, 9. 757, 55.

ἐγκεφάλου θέσις, μέρος τι τοῦ τραχήλου οὕτω λεγόμενον. 998, 17.

ἐγκεφάλου θρία, βρῶμα ποιὸν παρ' Ἀθηναίοις οὕτω καλούμενον, καὶ περὶ τῆς σκευασίας αὐτοῦ. 757, 54.

ἐγχίκρα ὡς εἴω, ἤγουν κίρνα ὅπως πορευθῶ, ἐγκικρᾶν γὰρ τὸ κιρνᾶν. 234, 39. 933, 41.

ἐγκλίνεσθαι λέγεται λέξις τὸν ἴδιον τόνον τῇ πρὸ αὐτῆς ἀναπέμπουσα. 32, 45.

ἐγκλίνεσθαι λέγονται καί τινα περισπώμενα ἐπὶ τὴν οἰκείαν παραλήγουσαν ἀναπέμποντα τὸν τόνον, οἷον ἡμῖν ἧμιν. 1407, 40.

ἐγκλινόμενα, ὅτι μονόχρονος μὲν λέξις καὶ δίχρονος καὶ τρίχρονος ἐγκλίνεται, τετράχρονος δὲ οὔ. 1407, 42.

ἐγκλινόμεναι λέξεις ὅτι, ἐάν ποτε τόνον λάβωσιν, ὀξύνονται, οἷον φημί σοι, σοί φημι. 147, 20.

ἐγκλινόμεναι λέξεις, ὅτι οὐδεμία λέξις ἐγκλίνεταί ποτε μὴ πρότερον ὀξυτονουμένη, ἑρμηνεία διεξοδική. 1457, 46.

ἐγκονεῖν ἀντὶ τοῦ πονεῖν καὶ ἐνεργεῖν, ὅτι ἐκ τοῦ πονεῖν γέγονε τροπῇ Ἰωνικῇ τοῦ π̄ εἰς κ̄. 1369, 51.

ἐγκοτῆσαι ἐν ἴσῳ τῷ ὀργίζεσθαι. 536, 32.

ἐγκοτύλη, παιδιᾶς εἶδος, ἑρμηνεία διεξοδικὴ τῆς παιδιᾶς καὶ ἐτυμολογία τῆς λέξεως· ζήτει τὸ, ἐν κοτύλῃ. 550, 3. 1282, 54.

ἐγκρὶς, πεμμάτιον ἑψόμενον ἐν ἐλαίῳ, εἶτα μελιτούμενον. 975, 52. 1139, 4.

ἔγκρυμμα ταὐτὸ ὅπερ λόχος εἴτουν ἐνέδρα. 932, 17.

τοῦ δεδίω ἐπενθέσει τοῦ ῑ. 579, 23. 672, 35. 37.

ἐδεσθῆναι ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐδῶ ἐδέσω κεκίνηται. 1403, 31.

ἔδεσμα ὅτι παρὰ τὸ ἐδῶ ἐδέσω παρῆκται, ὃ καὶ ἔδω βαρυτόνως συνηθέστερον λέγεται. 1403, 34.

ἐδεστὸν ὅτι παρὰ τὸν ἐδέσω μέλλοντα λέγεται, ὡς καὶ τὸ ἔδεσμα. 137, 2.

ἐδήδοκα ἐνεργητικῶς καὶ ἐδήδομαι παθητικῶς, ἀπὸ τοῦ ἐδῶ ἐδώσω ἥδοκα καὶ Ἀττικῶς ἐδήδοκα· ἢ ἀπὸ τοῦ ἔδω βαρυτόνου ὁ παρακείμενος ἦκα καὶ Ἀττικῶς ἔδηκα καὶ πλεονασμῷ τῆς δō συλλαβῆς ἐδήδοκα· ἢ ἀπὸ τοῦ ἐδῶ ἐδήσω ἥδηκα, πλεονασμῷ τοῦ δō καὶ συστολῇ τῆς ἀρχούσης. 1403, 43. 1918, 60.

ἐδηδοκὼς ἐκ τοῦ ἐδῶ ἐδήσω ἐδηκὼς ἐπενθέσει τοῦ δō, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐδηδὼς μέσου παρακειμένου τοῦ ἔδω βαρυτόνου. 137, 3.

ἐδηδὼς, μέσος παρακείμενος ἀπὸ τοῦ ἔδω βαρυτόνου. 137, 4.

ἐδητὺς ὅτι παρὰ τὸ ἐδῶ ἐδήσω ἄχρηστον παρῆκται. 137, 2. 781, 25. 1403, 28. 33.

ἔδμεναι, ὅτι παρὰ τὸ ἔδειν γίνεται ἔδεν Δωρικῶς, ὅθεν ἐδέμεναι καὶ συγκοπῇ ἔδμεναι. 1224, 15.

ἕδνα παρ' Ὁμήρῳ οὐ μόνον τὰ ὑπὸ τῆς γυναικὸς διδόμενα τῷ ἀνδρὶ, ἀλλὰ καὶ ἀνάπαλιν τὰ ἐκ τοῦ ἀνδρὸς διδόμενα τῇ γυναικί. 1053, 33. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἕδνον ἡ περὶ τοῦ ἀνδρός διδομένη δωρεὰ τῇ γυναικὶ, καὶ ἡ τῆς γυναικὸς προΐξ. 937, 52. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἕδνα κυρίως τὰ ἐκ τοῦ ἀνδρὸς διδόμενα τῇ γυναικί. 742, 54—743, 3.

ἕδνα κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους τῶν παλαιῶν τὰ ὑπὸ τῶν νυμφίων ἀλλήλοις διδόμενα· καὶ ὅτι δασύνεται ἡ λέξις ὡς ἀπὸ τοῦ ἑδράζω, οἱονεὶ ἕδρανα τὰ τὸν γάμον στηρίζοντα, ἢ ἀπὸ τοῦ ἥδω τὰ ἡδύνοντα τοὺς λαμβάνοντας, οἱονεὶ ἥδανον καὶ συγκοπῇ καὶ συστολῇ ἕδνον, ἢ καὶ δασύνεται ἡ λέξις. 152, 29. 974, 29. 1417, 11—18.

ἕδος τὸ ἔδαφος καὶ ἡ καθέδρα καὶ τὸ ἵδρυμα εἴτουν ἄγαλμα, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἕζω λέγεται. 146, 2. 155, 20. 872, 61.

ἔδουπον ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐδούπησα γέγονεν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐκτύπησα καὶ ἐστύγησα τὸ ἔκτυπον καὶ ἔστυγον. 604, 43. 669, 23. 1695, 31.

ἕδρα ἡ προεδρία ἐν τῷ, τετιμήμεσθα μάλιστα ἕδρῃ τε κρέασί τε, Ἰλ. μ', 311. 907, 16.

ἕδρανον ἡ καθέδρα προπαροξυτόνως, ἑδρανῶς ἐπίῤῥημα περισπωμένως. 769, 24.

ἑδρανῶς, ἤγουν στερεῶς, ὅτι παραλόγως περισπᾶται. 769, 23. 28.

ἔδυν ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ ἔδυσαν. 1135, 61.

ἐδυνάσθη ὅτι ἀπὸ τοῦ δυνάζω κεκίνηται. 1311, 11.

ἔδω βαρύτονον ὅτι οὐ κινεῖται εἰς μέλλοντα. 1403, 32.

ἐδῶ περισπώμενον ἐν ἴσῳ τῷ ἔδω βαρυτόνῳ, καὶ ὅτι ἐκ μὲν τοῦ περισπωμένου ἡ ἐδητὺς καὶ τὸ ἔδεσμα, ἀπὸ δὲ τοῦ βαρυτόνου ἡ ἐδωδή. 1403, 28—34.

ἐδωδὴ, ὅτι καὶ ἡ τῶν ἀλόγων τροφὴ οὕτω λέγεται ἐν τῷ, παρὰ δὲ σφίσι βάλλετ' ἐδωδήν, Ἰλ. θ', 504. 726, 30.

ἑδώλιον, ναυτικὴ καθέδρα, παρὰ τὸ ἕζω· καὶ ὅτι καὶ κληὶς καὶ ζυγὸς εἰρεσίας λέγεται ποιητικῶς. 153, 35. 174, 14.

ε̄ε̄ λήγοντα ῥηματικὰ πρόσωπα διαλελυμένα ὅτι τῆς πρώτης εἰσὶ συζυγίας· ζήτει ἐν τῷ, εῑ λήγοντα τρίτα πρόσωπα. 872, 20. 1892, 39.

ἑὲ ἀντὶ τοῦ ἑαυτὸν ἐν τῷ, σχάζεσθαί σοί φησι θεοὺς, ἑὲ δ' ἔξοχα πάντων, Ἰλ. ω', 134. 1342, 34.

ἑὲ αὐτὸν ἀντὶ τοῦ ἑαυτὸν πλεονασμῷ θατέρου τῶν δύο ε̄. 1202, 7.

ἔεδνον ὅτι δασύνεται ὁμοίως τῷ ἕδνον, ἀναδραμούσης τῆς δασείας εἰς τὴν ἀρχὴν, ὡς ἐπὶ τοῦ ὥρων ἐώρων. 1417, 16.

ἐεδνωταὶ οἱ πενθεροὶ, οἱ ἕδνα διδόντες τοῖς γαμβροῖς. 937, 54.

ἐεικοσάβοιον, σταθμός τις μεταλλικῆς ὕλης εἴκοσι βοῶν ἄξιος· καὶ ὅτι ἐεικοσίβοιος ὤφειλε λέγεσθαι καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ε̄. 1428, 25.

ἐεικόσορος ναῦς ἀντὶ τοῦ εἰκόσορος, ὃ ἐστιν εἴκοσιν ἐρέσσοντας ἔχουσα, ὅτι ἐκ τροπῆς τοῦ ε̄ ἔχει τὸ ἐν τῇ σō συλλαβῇ ō. 1631, 26.

ἐέλεον ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ἀρκτικὸν ε̄. 1152, 60.

ἔειπε ἀντὶ τοῦ εἰπὲ προστακτικῶς ἐν τῷ, ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἔειπε. 1410, 61.

ἔεις ὅτι ἐκ τοῦ εἷς λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ε̄. 1055, 12. 1202, 8.

ἐεισάμενος καὶ ἐεισαμένη, ἤγουν ὁμοιώσας καὶ ὁμοιώσασα, ἀπὸ τοῦ εἴδω εἴσω πλεονασμῷ τοῦ κατάρχοντος ε̄. 349, 10.

ἐείσαο, ἤγουν ἔδοξας, ἐκ τοῦ εἴδω εἴσω, ὅτι Ἀττικῶς ἔχει τὸ ἀρκτικὸν ε̄. 781, 4.

ἐέλδεσθαί τινι λέγεται πόλεμος ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμητὸς εἶναι. 1072, 44.

ἐέλδομαι ὅτι ἐνέργειαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δηλοῖ, ἐνίοτε δὲ καὶ πάθος ὡς ἐν τῷ, νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος, Ἰλ. π', 494. ἀντὶ τοῦ ἀγαπάσθω. 1426, 48.

ἐέλδω ῥῆμα, ἴσον τῷ ἔλδω, καὶ ἐέλδωρ ὄνομα ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ ἕτερον τῶν δύο ε̄. 36, 40. 573, 10.

ἐέλδωρ τὸ ἐπιθύμημα, ἀπὸ τοῦ ἔλδω ῥήματος πλεονασμῷ τοῦ ε. 36, 38.

ἐελμένος, εἰλόμενος, ὃ ἐστιν ἐκκλειόμενος ἐν τῷ, ἧστο Διὸς βουλῇσιν ἐελμένος, Ἰλιάδ. ν', 524. 944, 64.

ἐέλσαι, ἤγουν εἰλῆσαι καὶ συγκλεῖσαι. 1237, 35.

ἐέργειν τὸ ἁπλῶς εἴργειν καὶ τὸ συγκλείειν καὶ περιέχειν. 358, 24. 1159, 38. καὶ ἐέργειν ἀντὶ τοῦ ἀφορίζειν ἐν τῷ, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων, Ἰλ. μ', 201. 19. 899, 58. καὶ ἀντὶ τοῦ διείργειν ἐν τῷ, ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἐέργει, Ἰλ. ξ', 349. 1991, 17. καὶ ἐέργειν τὸ πράττειν, ὅθεν τὸ ἔοργα. 1765, 27.

ἐεργμένος, κατησφαλισμένος ἐν τῷ, τὸν δ' οὔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν, Ἰλ. ε', 89. 526, 5.

ἐέργνυ ἀντὶ τοῦ καθείργνυεν ἐν τῷ

ταχρηστικῶς, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἔθος λέγεται. 178, 10. 12. 255, 19.

ἔθος καὶ ἐθίζεσθαι ὅτι ἐπὶ λογικῶν λέγεται κυρίως. 178, 11. 538, 31. καὶ ὅτι ἐπὶ ἀλόγων οὐκ εἴωθε λέγεσθαι. 255, 20.

ἔθω ἀντὶ τοῦ ἐσθίω, ὅτι ἐκ τοῦ ἔδω γέγονε τροπῇ Δωρικῇ τοῦ δ εἰς θ, ἢ ἐκ τοῦ ἔω τὸ πληρῶ πλεονασμῷ τοῦ θ. 452, 19. 773, 32. 44. 1562, 1.

ἐθῶν τινῶν Ἑλληνικῶν εἰς Λατίνους καὶ ἄλλα ἔθνη μετενεχθέντων κατάλογος. 1398, 55.

ει τὸ ε στοιχεῖον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. 511, 5.

ει συλλαβὴ ἀρκτικὴ λέξεων ποιητικῶν ἐκ προσλήψεως ἔχουσα τὸ ι, οἷον ἐρωτῶ εἰρωτῶ, ἕνεκα εἵνεκα, ἔνατος εἴνατος. 388, 35.

ει συλλαβὴ ἀρκτικὴ ῥημάτων ἀπὸ ἀρχομένων ἀπὸ τοῦ ε γενομένων προσλήψει τοῦ ι πρὸς μέτρου χρείαν, οἷον ἐῶ εἰῶ, ἐρύω εἰρύω, ἐρωτῶ εἰρωτῶ. 862, 22.

ει δίφθογγος ἐν ἀρχῇ ῥηματικῶν χρόνων ἐξ αὐξήσεως κειμένη, ὅτι ἀπὸ δασυνομένου ε ἄρχεσθαι τὸ θέμα κατηγορεῖ, οἷον ἕλκω εἷλκον, ἕρπω εἷρπον. 1641, 45.

ει δίφθογγος ὅτι εἰς η τρέπεται Δωρικῶς, οἷον πλείων πλήων, πλὴν ἐφ᾽ ὧν ἐκ πλεονασμοῦ τοῦ ι γέγονεν ἡ δίφθογγος, οἷον ἐν τῷ ξένος ξεῖνος. 101, 6.

ει δίφθογγος ἀρκτικὴ ῥημάτων, διὰ τῆς η καταχρηστικῆς αὐξανομένη Ἀττικῶς, οἷον εἰκάζω ᾔκαζον, εἴδω ᾔδειν, εἴω ᾖειν. 50, 18—25.

ει δίφθογγος ὅτι τρέπει τὸ ι εἰς ν κατὰ γλῶσσαν Ἀργείων καὶ Κρητῶν, οἷον σπείδω σπένδω, αἰεὶ αἰέν. 722, 60.

ει δίφθογγος πλεονάζουσα ἐν μέσῳ τινῶν λέξεων κατὰ τὰς παραγωγάς, οἷον ἀδελφὸς ἀδελφειός. 43, 34. 39.

ει δίφθογγος ἀντὶ τῆς οι κατὰ τὴν ἀρχαίαν Ἀτθίδα, οἷον δυεῖν ἀντὶ τοῦ δυοῖν, οἴκει ἀντὶ τοῦ οἴκοι, καὶ πεῖος ἀντὶ τοῦ ποῖος. 1907, 51.

ει δίφθογγος ὅτι ἐκθλίβεταί ποτε, οἷον ἐν τῷ, χώρ᾽ εἰς ἀγῶνα, ἀντὶ τοῦ, χώρει εἰς ἀγῶνα. 1239, 28.

ει λήγουσαι δοτικαὶ Ἰωνικαὶ ἀπὸ εὐθειῶν εἰς ις διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλινομένων, οἷον πόσις πόσιος, ἡ δοτικὴ τῷ πόσεϊ καὶ πόσει. 407, 38.

ει λήγοντα δεύτερα πρόσωπα παθητικῶν ὁριστικῶν χρόνων, οἷον βούλει, ὄψει· ζήτει ἐν τῷ, δεύτερα πρόσωπα. 641, 8.

ει λήγοντα τρίτα πρόσωπα παρατατικῶν τῆς πρώτης τῶν περισπωμένων ὅτι Ἰωνικῶς μὲν διὰ τοῦ εε προφέρονται, οἷον ἐποίεε, Δωρικῶς δὲ εἰς ην, οἷον ἐποίην. 1892, 39.

εἶ, δεύτερον πρόσωπον ῥήματος ὑπαρκτικοῦ, ὅτι ἐκ τοῦ ἔομαι τὸ δεύτερον ἔει γίνεται, καὶ κατὰ κρᾶσιν εἶ. 1723, 22.

εἰ σύνδεσμος προηγούμενος κώλου κατ᾽ ἔλλειψιν ἀποδόσεως, ἢ ἀντὶ τοῦ ἄγε παρακελευστικοῦ λαμβανόμενος, ἢ ἐλλιπῶς προαιρετικοῦ ῥήματος, οἷον τὸ βουλοίμην ἢ τὸ ἤθελον ἂν ἐν τῷ, ἀλλ᾽ εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἄσσον ἐμεῖο ὄφρα τί οἱ εἴπω, Ἰλιάδ. ω', 74. 792, 45. 1339, 62.

εἰ σύνδεσμος ἐλλιπὴς ῥήματος προστακτικοῦ ἐν καταρχῇ ἀξιώσεως εἴτουν αἰτήσεως, οἷον ἐν τῷ, εἴ τινά που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλησθα, Ἰλ. ο', 571. 1031, 32.

εἰ σύνδεσμος ἐν ἴσῳ τῷ εἴπως, τοῦτο δὲ ἀντὶ τοῦ ὅπως κατὰ συνδέσμων μετάληψιν, οἷον ἐν τῷ, εἴ τινά οἱ σὴν μῆτιν ἀμύμονα τεκτήναιτο, Ἰλ. κ', 19. καὶ ἐν τῷ, λίσσοιτ᾽ εἰ δείξειε πόλιν καὶ εἵματα δοίη, Ὀδ. ζ', 144. 780, 59. 892, 51. 1286, 51. 1556, 2.

εἰ ἀντὶ τοῦ ἐπειδὴ ἐν τῷ, εἴ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμόν, Ἰλ. ο', 460. 1025, 15.

εἰ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ ὅπως ἢ ἀντὶ τοῦ ἄγε ἢ ἀντὶ τοῦ εἴθε ἐν τῷ, ἀλλ᾽ εἴ μιν ἀεικισσαίμεθ᾽ ἑλόντες, Ἰλ. π', 559. 1075, 11.

εἰ ἀντὶ τοῦ ὅπως ἐν τῷ, εἰπεῖν Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι, εἰ πλέονας παρὰ ναῦφιν ἐποτρύνειε νέεσθαι, Ὀδ. ξ', 497. 1768, 27.

εἰ δ᾽ ἄγε, ἐν ἀρχῇ λόγου ἀντὶ τοῦ, εἶα ἄγε, παρακελευστικῶς, ἢ ἀντὶ τοῦ, εἰ δὲ βούλει ἄγε, κατ᾽ ἔλλειψιν τοῦ βούλει, παρακελευστικῶς καὶ τοῦτο. 107, 18. 744, 37. 1080, 63. 1175, 19. 1316, 38. 1416, 39. 1519, 30. 1931, 54.

εἰ δέ, ὑποθετικὸν ἐλλιπὲς ῥήματος προαιρετικοῦ, ἵν᾽ ᾖ τὸ πλῆρες, εἰ δὲ θέλεις. 734, 34.

εἴ μοι ἀντὶ τοῦ εἴθε μοι παρ᾽ Εὐριπίδῃ ἐν τῷ, εἴ μοι τὸ Νεστόρειον εὔγλωττον μέλος, Ἀντήνορός τε τοῦ Φρυγὸς δοίη θεός. 1301, 37.

εια λήγοντα θηλυκὰ προπαροξύτονα, ἀπὸ κυρίων παρωνύμως λεγόμενα, πραγματείας εἴτουν συγγράμματα δηλοῦντα, οἷον Ὀδύσσεια ἡ τῶν κατὰ τὸν Ὀδυσσέα πραγματεία. 785, 20. 1380, 41.

εια λήγοντα προπαροξύτονα θηλυκά, ἀπὸ ληγόντων εἰς η ὁμογενῶν παρηγμένα, οἷον Ζέλη Ζέλεια, Κολώνη Κολώνεια, Πηνελόπη Πηνελόπεια. 449, 25. 1412, 54.

εια ληγόντων θηλυκῶν προπαροξυτόνων τῷ ι προπαραληγόντων σχηματισμός, οἷον ὑγεία ὑγίεια. 351, 36.

εια λήγοντα θηλυκά, ἀπὸ ὀρσενικῶν εἰς υς διὰ τοῦ ε κλινομένων παρεσχηματισμένα, ὅτι κατὰ πρόσληψιν τοῦ ι ἐκ τῶν διὰ τοῦ εα γίνονται, οἷον βαθέα βαθεῖα, ὠκέα ὠκεῖα, καὶ ὅτι ἀναλογωτέρα ἡ διὰ τοῦ εα κατάληξις. 348, 27. 1085, 59.

εια λήγοντα θηλυκὰ παρασύνθετα, ἀπὸ ὀξυτόνων εἰς υς ληγόντων γενόμενα, προπαροξύνονται, οἷον βαρὺς χαλκοβαρής, ὅθεν χαλκοβάρεια. 833, 37. 1017, 38.

εια λήγοντα θηλυκὰ προπαροξύτονα, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἀττικοὶ παρώξυνον τὰ τοιαῦτα καὶ τὴν λήγουσαν αὐτῶν μακρὰν ἐνόμιζον, εὐκλεία καὶ ἀναιδεία λέγοντες. 1579, 28.

εια λήγοντα θηλυκά, ἀπὸ ληγόντων εἰς ις ἀρσενικῶν ἢ εἰς ος οὐδετέρων διὰ τοῦ εος κλινομένων παρηγμένα, διὰ τοῦ ει γραφόμενα, οἷον ἴδρις ἀϊδρεία, ἔλεγχος ἐλεγχεία. 1449, 26.

εια λήγοντα οὐδέτερα πληθυντικὰ ἐπὶ ἑορτῶν κείμενα, ἀπὸ ὀνομάτων διὰ τοῦ εος κλινομένων παρη-

μων, ἢ ἀντὶ τοῦ τέχνην ἔχων καὶ εἴδησιν. 1410, 63.

εἰδὼς μετοχὴ γενικῇ ἐλλειπτικῶς τοῦ εὖ ἐπιῤῥήματος ἐν τῷ, μὴ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο, Ἰλιάδ. ρ', 5. 1091, 61.

εἰδὼς πολέμου, ὅτι καὶ καθ' αὑτὸ γενικῇ συντάσσεται τὸ εἰδὼς παρ' Ὁμήρῳ, ὁμοίως τῷ, εὖ εἰδώς. 463, 43. 762, 7.

εἰδὼς ἡ ἡμέρα, ὅτι ἐκ τοῦ παρ' Ὁμήρῳ, εἴδεται ἦμαρ, ἀφορμὴν ἔσχεν ἡ λέξις. 921, 53.

εἰδὼς μετοχὴ ὅτι οὐ μόνον γενικῇ, ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ ἐνίοτε συντάσσεται παρ' Ὁμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, εἰδότες ἄμφω κέρδεα, Ὀδ. ν', 296. 1323, 14.

εἰδὼς μετοχὴ ὅτι ἐκ τοῦ εἰδηκὼς συγκέκοπται, ὃ ἐκ τοῦ εἰδέω εἰδῶ θέματος κεκίνηται. 981, 28. 1624, 20.

ειει λήγοντα τρίτα πρόσωπα ῥηματικὰ καὶ ειειν ἀπαρέμφατα ἐκ τῶν διὰ τοῦ ει καὶ ειν παρηγμένα, οἷον θέει θείει, πλέειν πλείειν, ἐκ παραδείγματος. 658, 53.

εἴειν ἀντὶ τοῦ ἦλθε, τρίτον πρόσωπον ὑπερσυντελίκου, ὅτι ἐκ τοῦ εἴεεν ἐσχημάτισται Ἰωνικῶς, ὡς ἐκ τοῦ ἤσκεεν τὸ ἤσκειν. 882, 2.

εἶεν, τρίτον πρόσωπον ῥηματικὸν, ζήτει ἐν τῷ εἶτε. 1906, 43.

ειη λήγοντα θηλυκὰ ἀπὸ οὐδετέρων εἰς ος ληγόντων συνηρημένως κλινομένων παρηγμένα, οἷον ἔγχος ἐγχείη. 422, 4.

εἴη ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοι καὶ ἀντὶ τοῦ πορεύοι, ὅτι ἀπὸ τοῦ εἴω. 1770, 47.

εἴη ἀντὶ τοῦ ἔσται ἐν τῷ, εἴη κεν καὶ τοῦτο, εἴ μοι ἐθέλοιτέ γε ναῦται ὅρκῳ πιστωθῆναι, Ὀδ. ο', 435. 1787, 38.

εἴην εἴης εἴη, εὐκτικὸν ὅτι οὐκ ἀπὸ τῆς ὢν μετοχῆς, ἀλλ' ἀπὸ τῆς εἷς ἔντος ἔοικε κεκινῆσθαι, ἢ ἀπὸ τῆς ὢν τοῦ ὦ περισπωμένου ῥήματος, ἵνα ὡς ἀπὸ τοῦ φρονῶν φρονοίην, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ ὢν γένηται οἴην καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τῆς οι εἰς ει εἴην. 1756, 8—13. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐκ ἀπὸ τοῦ ὦ περισπωμένου, ἀλλ' ἀπὸ τῆς εἷς ἔντος μετοχῆς τοῦ εἰμὶ θέματος. 1787, 40.

εἶθαρ ἐπίῤῥημα ὅτι ἐκ τοῦ εὐθὺς γέγονε τροπῇ τοῦ υ εἰς ι. 552, 45.

εἶθε τόδε γενέσθαι, φράσις ἐλλειπτική. 1581, 17.

εἰκὰς εἰκάδος, ἐτυμολογία καὶ σχηματισμὸς, ζήτει ἐν τῷ εἴκοσι. 1428, 27.

εἰκαστικὴ ἀλληγορία, ὑπονοίας εἶδος, διὰ τὸ ταὐτὸν εἶναι τὸ ἐΐσκειν καὶ τὸ ὑπονοεῖν. 1238, 46.

εἶκε διὰ διφθόγγου ἀντὶ τοῦ ἐῴκει ἢ ἔπρεπεν, ἦκε δὲ διὰ τοῦ η ἀντὶ τοῦ καθῆκε. 1160, 18.

εἰκὸς τὸ πρέπον, ὅτι παρὰ τὸ εἴκω λέγεται. 759, 1. 4. καὶ εἰκὸς οὐδέτερον μετοχικὸν ἀντὶ τοῦ ἐοικὸς, ἀπὸ τοῦ εἴκω, ὃ δηλοῖ τὸ ὁμοιῶ. 714, 56.

εἴκοσι ὅτι παρὰ τὸ εἰκὰς εἰκάδος λέγεται, ἡ δὲ εἰκὰς παρὰ τὸ ι, ὃ σημαίνει τὰ δέκα, καὶ τὸ ἑκὰς λέγεται, οἱονεὶ ἰεκὰς, τουτέστι δευτέρα δεκὰς, καὶ κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν εἰκὰς, ὅθεν τὸ εἴκοσι. 1428, 27.

εἴκοσι ὅτι καὶ εἴκοσιν μετὰ τοῦ ν λέγεται, καὶ ὅτι ἐν τῇ συνθέσει ποτὲ μὲν φυλάσσει τὸ καταλῆγον ι, οἷον εἰκοσίπηχυ, ποτὲ δὲ εἰς α τρέπει, οἷον εἰκοσαστάδιον, καὶ ὅτι τῶν νεοτέρων ἐστὶν ἡ διὰ τοῦ α προφορὰ τῶν τοιούτων. 1273, 35. 1417, 30.

εἰκοσινήριτον, εἰκοσαπλοῦν, ἐτυμολογία διεξοδικωτάτη καὶ σχηματισμὸς τῆς λέξεως. 1273, 29.

εἰκόσορος ναῦς ἡ εἴκοσιν ἐρέσσοντας ἔχουσα, παρὰ τὸ ἐρέσσειν τροπῇ τοῦ ε εἰς ο. 1417, 28. 1631, 26.

ἐΐκτην, τρίτον τῶν δυϊκῶν χρόνου ὑπερσυντελίκου ἀπὸ τοῦ εἶκα παρακειμένου, ὃς ἐν διαλύσει ἔϊκα λέγεται. 1480, 50.

ἔϊκτο, ὡμοίωτο καὶ ἐῴκει. 1288, 7.

ἔϊκτον ὅτι τρίτον ἐστὶ τῶν δυϊκῶν παρακειμένου χρόνου, οὗ πρῶτον τὸ εἶκα καὶ διαλύσει ἔϊκα. 1480, 50.

εἰκυῖα, ἀντὶ τοῦ ἐοικυῖα, καὶ εἰκὸς ὅτι ἐκ τοῦ εἴκω, ὃ δηλοῖ τὸ ὁμοιῶ, κεκίνηνται. 759, 1. 4. 1714, 16. καὶ ὅτι οὐκ ὤφειλον ἔχειν τὸ σύμφωνον τοῦ ἐνεστῶτος, ἔσχον δ' ὅμως πρὸς τὸ εὐφωνότερον. 714, 54.

εἰκῶ εἰκοῦς, ταὐτὸ ὅπερ εἰκὼν εἰκόνος. 829, 1.

εἴκω τὸ ὁμοιῶ, ὁ παρακείμενος εἶκα, ὅθεν τὸ εἰκυῖα παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἐοικυῖα, καὶ εἰκὸς ἀντὶ τοῦ ἐοικός· ζήτει τὸ ἐοικὸς καὶ τὸ εἰκός. 714, 54.

εἰκὼν ἡ παραβολὴ, ὅτι παρὰ τὸ εἴκω λέγεται, ὃ δηλοῖ τὸ ὁμοιῶ. 41, 1. 525, 41. 582, 25.

εἰλαπιναστὴς, σύνδειπνος ἢ παράσιτος, καὶ εἰλαπιναστὴς Ζεὺς ἐπωνυμικῶς παρὰ Κυπρίοις, καὶ ὅτι παρὰ τὸ εἰλαπίνη λέγεται. 118, 58. 119, 12. 1413, 23.

εἰλαπίνη, θυσία καὶ παρασκευὴ λαμπροτέρα. 1119, 11. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι εἰλαπίνη εὐωχία πολυτελὴς, παρὰ τὸ κατὰ εἴλας πίνειν λεγομένη, ἢ παρὰ τὸ λάπτειν διὰ τὸ λαπτικὸν, ὅ ἐστι δαπανηρὸν, τῶν τοιούτων παρασκευῶν. 1413, 1. 1831, 15.

εἶλαρ, φυλακὴ, ἀσφάλεια, φραγμὸς, παρὰ τὸ εἰλεῖν, ὅ ἐστι συγκλείειν· καὶ κύματος εἶλαρ, κατὰ συνθήκην παρ' Ὁμήρῳ τὸ ἄνω περὶ τοὺς τοίχους τῆς νεὼς πλέγμα. 684, 22. 966, 53.

εἰλάτινον τὸ ἐξ ἐλάτης γεγονὸς μετουσιαστικῶς, καὶ ὅτι ἐξ ἐπενθέσεως ἔχει τὸ ι. 986, 15. 1359, 8.

Εἰλείθυια ἡ εἰς φῶς ἔλευσις καὶ προαγωγὴ τοῦ κυοφορουμένου, ὅτι παρὰ τὸ ἐλεύθειν λέγεται ἐπενθέσει τοῦ ι κατ' ἀρχὰς καὶ τροπῇ τοῦ υ τῆς ευ διφθόγγου εἰς ι, καὶ περὶ τῆς παραληκτικῆς γραφῆς, ἑρμηνεία διεξοδική· καὶ ὅτι Ἥρας θυγατέρες αἱ Εἰλείθυιαι μυθεύονται. 843, 62—844, 15.

Εἰλείθυιον, Εἰλειθυίας ἱερόν. 1053, 61.

εἰλεῖν, συστρέφειν, στρεβλοῦν, πιέζειν ἐλαίας ἢ σταφυλὰς, καὶ εἰλεῖν τὸ συνάγειν εἰς ταὐτὸ σταφυλάς. 947, 5. καὶ ὅτι καὶ εἴλειν βαρυτόνως λέγεται ἀντὶ τοῦ εἰλεῖν. 1561, 35. καὶ εἰλεῖν ὁμωνύμως τὸ ἐν ἡλίῳ ξηραίνειν παρὰ τὴν εἴλην. 1573, 45.

εἰλεῖσθαι ἐν ἴσῳ τῷ συγκλείεσθαι. 1144, 1. 1152, 61.

εἰλεὸς ὅτι ἐκ τοῦ ἐλεὸς, ὃ δηλοῖ

ὅτι οὐδέποτε ἐφέλκεται τὸ ν. 76, 25. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ εἰμὶ οὕτω σκευωρεῖται, ἀπὸ τοῦ ὦ περισπωμένου ῥήματος γίνεται ἧμι παράγωγον διὰ τοῦ η, καὶ τροπῇ Βοιωτικῇ καὶ καταβιβασμῷ τοῦ τόνου εἰμί. 1613, 16.

εἰμὶ ὑπαρκτικὸν ἐκθλῖβον τὸ ληκτικὸν ι καὶ ἀναβιβάζον τὸν τόνον ἐν τῷ, εἰμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος. 1228, 24.

εἰμὶ, ὅτι ἐπὶ τῶν εἰς μι ὑπὸ φωνήεντος ἀρχομένων δεῖ τὸν παρακείμενον μιᾷ ἐνδεῖν συλλαβῇ τοῦ ἰδίου ἐνεστῶτος· διὰ τοῦτο ἐξέλιπεν ὁ τοῦ εἰμὶ παρακείμενος, ἵνα μὴ μονοσύλλαβος παρακείμενος εὑρεθῇ. 1769, 58.

εἰμὶ ὅτι τῶν εἰς μι ληγόντων βαρυνομένων αὐτὸ ὀξύνεται, καὶ ὅτι μόνα διφθόγγῳ παραλήγονται Βοιωτικῶς τὸ εἰμὶ καὶ τὸ εἶμι, ὅ ἐστι πορεύομαι, ἑρμηνεία διεξοδική. 1442, 44—50.

ειν λήγοντα τρίτα πρόσωπα παρατατικῶν τῆς πρώτης τῶν περισπωμένων, οἷον ἤσκειν ἀντὶ τοῦ ἤσκεε, ἐκ παραδείγματος. 427, 46.

ειν λήγοντες παρατατικοὶ τῆς πρώτης συζυγίας τῶν εἰς μι, ἀπὸ τῶν εἰς ην κατ' ἐναλλαγὴν τῆς ληγούσης γενόμενοι, οἷον ἐτίθειν ἀντὶ τοῦ ἐτίθην. 1500, 54.

ειν λήγοντα τρίτα πρόσωπα ὑπερσυντελίκων, οἷον εἴειν ὁ δεῖνος ἀντὶ τοῦ εἴει, ὅ ἐστιν ἐληλίθει. 881, 64.

ειν λήγοντα ἀπαρέμφατα περισπώμενα ὅτι εἰς εν ὀξύτονον μεταποιοῦνται Δωρικῶς, ἐκ τούτου δὲ εἰς εμεν καὶ εμεναι. 54, 33. 69, 40.

εἰν ἡ ἐν πρόθεσις, ζήτει ἐν τῷ, ἐν πρόθεσις. 30, 22.

ειναι καὶ ουναι λήγοντα ἀπαρέμφατα εἰς εμεν καὶ ομεν μετασχηματιζόμενα, οἷον θεῖναι θέμεν, δοῦναι δόμεν· ἐξ ὧν ἑτέρα κίνησις διὰ τοῦ εμεναι καὶ ομεναι, οἷον θέμεναι, δόμεναι. 70, 1.

εἶναι ἐν ἴσῳ τῷ γενέσθαι, ὅτι Ὅμηρος εἰς ταὐτὸν ἄγει τὸ εἶναι τῷ γενέσθαι, ἀδιαφόρως χρώμενος τῷ, εὔχεται εἶναι, καὶ, εὔχεται ἐκγεγάμεν, καὶ τῷ, θεοὶ αἰειγενέται, καὶ, αἰὲν ἐόντες. 543, 46. καὶ εἶναι ἀντὶ τοῦ περιεῖναι, ὅ ἐστι ζῆν, ἐν τῷ, πατρὸς καὶ μητρὸς ἐόντων. 1563, 64.

εἶναι τῶν φόβων, ἀντὶ τοῦ φοβηθῆναι, φράσις ὁμοία τῇ παρ' Ὁμήρῳ, εἴη δ' ὅς τις ἑταῖρος ἀπαγγείλειε τάχιστα Πηλείδῃ, Ἰλ. ρ', 640. 1121, 29.

εἶναι φωνὴ παρέλκουσα ἐν τῷ, σήμερον εἶναι, ὡς καὶ ἐν τῷ, ἑκὼν εἶναι. 205, 32. 828, 2.

εἶναι ἀντὶ τοῦ ἰέναι, ὅτι κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν τοῦ ε καὶ ι εἰς τὴν ει δίφθογγον γέγονε. 1238, 48.

εἶναι δασυτόνως τὸ πέμψαι, παρὰ τὸ ἵημι. 836, 32. καὶ εἶναι τὸ πληροῦν ὁμοίως παρὰ τὸ ἕω ἵημι. 136, 31. 1190, 21. καὶ εἶναι τὸ ἀφεῖναι ὁμοίως. 951, 56. 1266, 48.

εἶναι ἔρον, ἤγουν πληρῶσαι ἐπιθυμίαν ἐν τῷ, ἐξ ἔρον ἕντο, καὶ ἐξ ἔρον εἶναι παρ' Ὁμήρῳ. 136, 31. 481, 37.

εἰνάνυχες ὅτι ἐκ τοῦ ἐννεάνυχες γέγονε κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν τοῦ πρώτου ν εἰς ι, καὶ ὅτι ἀναλόγως ἔχει τὸ χ ὡς ἀπὸ τοῦ νὺξ νυχός. 223, 27. 722, 62. 764, 36.

εἰνάτειρ, σύννυμφος, οἱονεὶ εὐνάτειρ παρὰ τὸ εὐνάζειν, καὶ ὅτι εἰνάτειρες λέγονται αἱ ἐπὶ ἀδελφοῖς σύννυμφοι, ὁποῖαι πρὸς ἀλλήλας ἡ Ἑλένη καὶ ἡ Ἀνδρομάχη. 648, 43.

εἴνατος ὅτι ἐκ τοῦ ἔνατος γέγονε προσλήψει τοῦ ι. 223, 15. 24. 712, 14.

εἰνόδιοι σφῆκες λέγονται, ὧν οἱ φωλεοὶ ἐπὶ ὁδῷ τινὶ πεποίηνται. 1058, 62. 64.

εἰνοσίφυλλον ὄρος ἐπιθετικῶς τὸ ὑπ' ἀνέμων καταπνεόμενον καὶ διὰ τοῦτο κινησίφυλλον, παρὰ τὸ ἐνόθω ἐνόσω, ἢ εἰνοσίφυλλον τὸ κατάδενδρον. 307, 13. 1613, 40.

εἰνύω τὸ καλύπτω ἐν τῷ, θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον, παρὰ τὸ ἕω τὸ ἐνδύω ἕνω ἐνύω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι εἰνύω. 1292, 24. 1925, 26.

εἴξασκεν, ἤγουν παρεχώρει. 1537, 33.

ειο λήγοντα δεύτερα πρόσωπα κτητικῶν, ἐκ τῶν διὰ τοῦ οιο συγκοπέντα, οἷον βλεῖο ἐκ τοῦ βλείοιο, οὗ χρῆσις ἐν τῷ, εἰ γάρ κεν βλεῖο πονεύμενος. 1901, 47.

εἷο, ἐμεῖο καὶ σεῖο, ἀντωνυμικὰ πρόσωπα, ὅτι ἀναλογωτέρως λέγονται ἢ τὰ ἐμέο, σέο, ἕο. 13, 9.

ειον λήγοντα περιεκτικὰ, ὅτι κοινός ἐστι τύπος τῶν περιεκτικῶν ὁ διὰ τοῦ ειον, οἷον Μουσεῖον, ᾠδεῖον, βαλανεῖον, χαμαιτυπεῖον. 1380, 54. 1698, 36.

ειον λήγοντα οὐδέτερα ἀπὸ ληγόντων εἰς α ὁμογενῶν παρηγμένα, οἷον μνῆμα μνημεῖον. 634, 29.

ειος λήγοντα ὀξύτονα, ἐκ πλεονασμοῦ ἔχοντα τὴν παραληκτικὴν δίφθογγον, οἷον ἀδελφὸς ἀδελφειός. 43, 34. 580, 42.

ειος ληγόντων τινῶν γραφὴ παραληκτικὴ καὶ προσῳδία, οἷον ἑρκεῖος, ἑταιρεῖος. 1930, 28.

ειος καὶ ειον λήγοντα ὀνόματα ἀπὸ τοῦ α ἀρχόμενα, μεθ' ὃ δύο σύμφωνα ἐπιφέρεται μετὰ διφθόγγου, ὅτι προπερισπῶνται, οἷον ἀχρεῖος, Ἀργεῖος. 217, 40.

ειος καὶ ειον λήγοντα ὀνόματα, ἀπὸ ληγόντων εἰς ος οὐδετέρων συνηρημένως κλινομένων παρηγμένα, οἷον κῆτος κήτειος, κῆδος κήδειος, γῆρος γήρειον· τὰ δ' ἐκ τῶν εἰς ος ἀρσενικῶν διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται, οἷον νόμος νόμιος, δόλος δόλιος, σκότος σκότιος. 1343, 24. 1697, 20.

εἶπ' ἄγε, ἀντὶ τοῦ, ἄγε εἰπέ. 783, 2.

εἴπας καὶ εἰπὼν μετοχαὶ, ἡ μὲν τοῦ εἶπα πρώτου ἀορίστου, ἡ δὲ τοῦ εἰπὼν δευτέρου. 670, 9. 1435, 63.

εἰπὲ καὶ εἰπὸν προστακτικὰ, τὸ μὲν τοῦ εἶπον δευτέρου ἀορίστου, τὸ δὲ τοῦ εἶπα πρώτου, ὅτι ἄμφω ὀξύνονται. 1456, 62.

εἰπεῖν ἐν ἴσῳ τῷ ᾄδειν ἐν τῷ, εἰπὲ θεὰ Κρονίδαο διάκτορον αἴθοπος εὐνῆς. 9, 30. καὶ ὅτι τὸ, εἰπεῖν ἔπος, Ἀττικῶς λέγεται. 60, 10.

εἰπεῖν τὸν δεῖνα, χωρὶς προθέ-

εἴσαιτο, δόξειεν, ἐν τῷ, ἀλλ' ὅτε οἱ εἴσαιτο γελοῖον Ἀργείοισιν ἔμμεναι, Ἰλ. β', 215. 205, 19.

εἴσασθαι, ὁμοιωθῆναι. 348, 7.

εἴσατο ἐν συνθέσει τῆς κατὰ ἀντὶ τοῦ κατηνέχθη ἐν τῷ, ὅθι καταείσατο γαίῃς, περὶ ἔγχους λεγόμενον Ἰλ. λ', 358. 849, 37.

εἴσατο ἀντὶ τοῦ προσεποιήσατο ἢ ἐφάνη ἐν τῷ, εἴσατ' ἴμεν εἰς Λῆμνον, Ὀδ. θ', 283. 1596, 59.

εἴσατο ἀντὶ τοῦ ἐφάνη ἢ ἔδοξε καὶ ἐνόμισεν ἐν τῷ, εἴσατο δ' ὡς ὅτ' ἐρινὸν ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ, Ὀδ. ε', 281. 1536, 7.

εἴσατο ἀντὶ τοῦ ἐπορεύθη, ἀπὸ τοῦ εἴω θέματος ἐν τῷ, διαπρὸ δὲ εἴσατο, Ἰλ. δ', 138. 454, 44. 1770, 48. 1969, 44.

εἴσατο ἀντὶ τοῦ ἵδρυσεν, καὶ ἀντὶ τοῦ ἔκτισεν, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐκάθισεν. 355, 25. 1025, 58.

εἰσβάλλειν τὸ ἄρχεσθαί τινος ἔργου ἢ πάθους, ὁμωνύμως τῷ κατὰ τόπον εἰσβάλλειν. 1405, 45.

εἰσβολὴ, ἀρχὴ καὶ κίνησις εἰς ἔργον τι ἢ πάθος, ὁμωνύμως τῇ κατὰ τόπον εἰσβολῇ. 1405, 45.

εἰσβολὴ ποταμοῦ, ὅτι ἐκ τοῦ εἰς ἅλα βάλλειν περὶ ποταμοῦ λεγόμενον Ἰλ. λ', 495. δοκεῖ εἰσβολὴν ποταμοῦ ἐνδέχεσθαι λέγειν τὴν συνήθως λεγομένην ἐκβολήν. 858, 61.

εἴσδυσις λιμένος, ὅτι ταὐτὸν ἐστιν εἴσδυσιν λιμένος εἰπεῖν καὶ καταγωγήν. 1519, 63.

εἴσεαι ἀντὶ τοῦ γνώσῃ καὶ νοήσεις. 1968, 52.

εἰσεμάσατο θυμὸν, ἀντὶ τοῦ, ἥψατο τοῦ θυμοῦ. 1183, 31.

εἷσεν, ἤγουν ἵδρυσεν, ἀπὸ τοῦ ἕω, ὅθεν καὶ τὸ ἕδος. 1549, 25. καὶ εἷσεν ἀντὶ τοῦ ἐκάθισεν μεταβατικῶς. 746, 18. 1305, 22.

εἴσεται ἀντὶ τοῦ πορεύσεται ἐν τῷ, ἀλλ' αὐτὸς καλέων δεῦρ' εἴσεται, Ὀδ. ο', 213. ἀπὸ τοῦ εἴω θέματος. 1779, 9. 21.

ἐΐση δαὶς ὅτι παρὰ τὸ ἰέναι λέγεται κατά τινας, ἡ ἰέναι εἴτουν πορεύεσθαι ἡμᾶς ποιοῦσα. 1224, 38. ἢ ἐΐση δαὶς ἡ ἴση διὰ τὴν ἐπιτηδευομένην ἐν τοῖς συμποσίοις ἰσομοιρίαν, ἢ ἡ διὰ παντὸς ἰοῦσα τοῦ [illegible]. 137, 5. 161, 19. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐΐση δαὶς ἡ κατὰ ἰσομοιρίαν γινομένη ἢ ἡ ἀγαθή· καὶ ἑρμηνεία διεξοδικὴ τοῦ ἐΐση ἀντὶ τοῦ ἰσόμοιρος, καὶ ἀφορμὴ καταρκτικὴ τῆς ἐν ταῖς εὐωχίαις γινομένης διανομῆς τῶν μερίδων. 1401, 55.

ἐΐση ναῦς ἡ ἴση καὶ ἰσόπλευρος, ἢ ἡ πορευτικὴ ἀπὸ τοῦ εἴω τὸ πορεύομαι. 1454, 36.

εἶσθα διὰ διφθόγγου ἀντὶ τοῦ πορεύῃ καὶ ἐξέρχῃ, ὅτι δεύτερόν ἐστι πρόσωπον τοῦ εἶμι, ὃ ἐστι πορεύομαι, ἀπὸ τοῦ εἷς κατ' ἐπέκτασιν γενόμενον. 817, 50. 1856, 7.

εἶσι ἀντὶ τοῦ ἐπανελεύσεται κατὰ χρόνου ἐναλλαγήν. 1142, 61. εἶσι τέταρτον ἔτος ἐξ οὗ τόδε τι γέγονεν, ἀντὶ τοῦ δίεισι καὶ συμπληροῦται. 1436, 7.

εἰσὶ, τρίτον πρόσωπον πληθυντικὸν τοῦ εἰμὶ ὑπαρκτικοῦ, ὅτι ἐκθλίβει ποτὲ τὸ ληκτικὸν ῑ, οἷον ἐν τῷ, ὅσοι θεοὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ. 150, 23.

εἰσίθμη, δίοδος, παρὰ τὸ εἰσιέναι πλεονασμῷ τοῦ θ. 1562, 29.

ἐΐσκω, ὁμοιῶ, δοκῶ, ἐν τῷ, ἄντα σέθεν γὰρ Ξάνθον δινήεντα μάχῃ ἠΐσκομεν εἶναι, Ἰλ. φ', 332. 1238, 46. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ εἴσκω κατὰ διάλυσιν λέγεται, ὃ ἐκ τοῦ εἴδω εἴσω γέγονε πλεονασμῷ τοῦ κ̄. 885, 1.

εἰσοιχνεῦσαν, οὐδέτερον μετοχικὸν ἢ θηλυκὸν αἰτιατικῆς πτώσεως ἀντὶ τοῦ εἰσοιχνέουσαν. 1557, 30.

εἰσόκεν ἀντὶ τοῦ ἕως οὗ ἢ ἕως ἂν ἐπίῤῥημα χρονικὸν, ὅτι ἐκ προθέσεως καὶ ἄρθρου καὶ συνδέσμου σύγκειται, καὶ ὅτι ἐλλιπῶς λέγεται. 571, 27. 686, 13. 778, 1. 1918, 30.

εἴσομαι ἀντὶ τοῦ γνώσομαι ἢ ἐπιπορεύσομαι ἐν τῷ, νῦν δ' αὖτε σκοπὸν ἄλλον εἴσομαι, Ὀδ. χ', 7. 1916, 30.

εἴσομαι ἀντὶ τοῦ πορεύσομαι ἐν τῷ, εἴσομαι ἐξ ἀλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν. 1238, 32.

εἴσομαι καὶ ἐπιείσομαι ἀντὶ τοῦ ἐπελεύσομαι, ἐπιπορεύσομαι, ἀπὸ τοῦ εἴω θέματος. 849, 36.

εἰσορᾶν τινὰ ἀντὶ τοῦ ἐπιστρέφεσθαί τινος ἐν τῷ, ξεῖν' ἦ ἄρ τί σε μᾶλλον Ἀχαιοὶ εἰσορόωσιν, Ὀδ. υ', 166. 1888, 13.

εἰσπνῖλαι ἢ διὰ τοῦ η εἰσπνήλαι οἱ ἐρασταὶ παρὰ Λάκωσι, ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι εἴσπνιλος ὁ ἐρώμενος διὰ τὸ εἰσπνεῖσθαί τι τῆς ὥρας καὶ τῆς μορφῆς τῶν ἐρωμένων τοῖς ἐρασταῖς. 732, 25. 1547, 19.

εἰσποιεῖσθαι υἱὸν, ταὐτὸ ὅπερ ποιεῖσθαι καὶ τίθεσθαι. 767, 25.

εἱστήκει, τρίτον πρόσωπον ὑπερσυντελίκου, ὅτι ἐκ τοῦ ἑστήκει γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ι. 1175, 37. καὶ ὅτι καὶ εἱστήκειν μετὰ τοῦ ν̄ λέγεται. 1849, 47.

ειστος λήγοντα διφθογγοπαράληκτα δισύλλαβα ὑπερθετικὰ, ἐκ δισυλλάβων ὁμοιοπαραλήκτων συγκριτικῶν γενόμενα, οἷον πλείων πλεῖστος. 1530, 42.

εἰστρυπᾶν τὸ μετὰ βίας εἰσέρχεσθαι, ἐκτρυπᾶν δὲ τὸ μετὰ βίας ἐξέρχεσθαι. 1532, 5.

εἰσφέρειν ἐπὶ τοῦ κοινῶς λεγομένου εἰσοδιάζειν. 1788, 1.

εἰσφορεῖν τὸ εἰσκομίζειν, ᾧ ἀντίκειται τὸ ἐκφορεῖν. 1854, 38.

εἴσω ἐπίῤῥημα ὅτι ἐκ τῆς εἰς προθέσεως διφορουμένης κατὰ τὴν σύνταξιν, καὶ ποτὲ μὲν αἰτιατικῇ συντασσομένης κοινῶς, ποτὲ δὲ γενικῇ Ἀττικῶς, γενόμενον διφορεῖται καὶ αὐτὸ κατὰ τὴν σύνταξιν, οἷον γενικῇ μὲν ἐν τῷ, κατελθόντ' Ἄϊδος εἴσω, αἰτιατικῇ δὲ οἷον ἐν τῷ, Ἴλιον εἴσω, πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 51, 38. 166, 29. 642, 19.

εἰσωπὸν γενέσθαι τόπου τινὸς, ἤγουν ἐν ὄψει ἔχειν, καὶ εἰς ὦπα, ὅ ἐστιν ἐνώπιον, γενέσθαι τόπου τινός. 1036, 2. 14.

εἶτα, λέξις πλεονάζουσα ἐν τῷ, εἴ σοι μηδὲν μετὸν, εἶτ' ἀπεχθάνῃ, καὶ ἐν ἄλλοις. 205, 35.

ειται λήγοντα τρίτα πρόσωπα μέσων μελλόντων ὅτι προπερισπῶνται καὶ ἐξ ἐπενθέσεως Δωρικῆς ἔχουσι τὸ ῑ, οἷον πλεύσεται πλευσεῖται. 655, 13.

ειτε προπερισπώμενον λήγοντα δεύτερα πρόσωπα εὐκτικὰ, ἐκ τῶν διὰ τοῦ ειητε συγκοπέντα, οἷον διακρινθεῖτε ἀντὶ τοῦ διακριν-

λει τῶν Ἀθηνῶν ἐφάνη πρῶτον, ἱστορία. 1095, 25.

ἐλαΐνεος ἀντὶ τοῦ ἐλάϊνος πλεονασμῷ τοῦ παραλήγοντος ε, ἢ ἐκ τοῦ ἐλαΐνειος ἀπελεύσει τοῦ ι. 1631, 23.

ἐλάϊνος ὅτι οὐκ ἀπὸ τοῦ ἐλάα, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἐλαία παρῆκται ἀποθέσει τοῦ ῑ. 949, 45.

ἐλαιοκονία ὅτι παρὰ τὴν κονίαν, ὃ δηλοῖ τὴν τίτανον, λέγεται. 382, 37.

ἐλαιολογεῖν τὸ συλλέγειν ἐλαίας, ὅτι καὶ ἐλαολογεῖν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λέγεται. 1944, 8.

ἔλαιον, ὅτι ἔλαια Ὅμηρος καλεῖ τὰ μῦρα. 1300, 40. καὶ ὅτι ἔλαιον οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον καὶ τὸν τόπον οὗ ἐπωλεῖτο τὸ ἔλαιον. 1583, 28.

ἔλαιος ἡ ἄῤῥην ἀγρία ἐλαία, ἀγριέλαιος δὲ συνθέτως οὐ λέγεται κατά τινας παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ζήτει ἐν τῷ ἐλαία. 1944, 7. 14.

ἐλαίου πηγαί τινες γῆθεν ἀναβλύζουσαι, ἱστορία. 336, 32—40.

Ἐλαϊτικὸς κόλπος, ζήτει ἐν τῷ, Ἐλαία πόλις. 1944, 12.

ἐλαίῳ στίλβοντες χιτῶνες, οἱ στιλπνοὶ ὡς δοκεῖν ἐλαίῳ περικεχύσθαι. 1166, 59.

ἐλαίῳ χρίεσθαι ἐπετήδευον οἱ παλαιοὶ μετὰ τὸ λούσασθαι πρὸς σύμφραξιν τῶν σωματικῶν πόρων. 1477, 14.

ἔλακον δεύτερος ἀόριστος ὅτι ἀπὸ τοῦ ληκῶ περισπωμένου θέματος κεκίνηται. 604, 43.

ἐλᾶν ἀντὶ τοῦ ἀπάγειν καὶ ἐξελαύνειν. 543, 20. καὶ ἐλᾶν ἀντὶ τοῦ ἡνιοχεῖν καὶ ἀντὶ τοῦ ληίσασθαι. 877, 32. καὶ ἐλᾶν ἀντὶ τοῦ εἰς ὕψος ἀνατείνειν. 795, 43. καὶ ἐλᾶν σίδηρον τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ ἐλᾶν τεῖχος τὸ ἐκτείνειν, καὶ ἐλᾶν τάφρον τὸ ἐνορύττειν, καὶ ἐλᾶν τὸ συντόνως διώκειν, ὅθεν τὸ ἱππηλατεῖν καὶ κωπηλατεῖν. 1163, 38. 1475, 1. 1549, 34. 1748, 52. καὶ ἐλᾶν ἀντὶ τοῦ πλήττειν πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 1244, 37. 1872, 49.

ἐλάναι, λαμπάδες ἐκ καλάμων δέσμης γινόμεναι, καὶ ὅτι παρὰ τὴν ἕλην λέγονται. 667, 22. 1571, 7.

ἐλάσαι τὸ πλῆξαι, καὶ ἐλάσαι σίδηρον τὸ ἐργάσασθαι, καὶ ἐλάσαι τεῖχος τὸ ἐκτεῖναι, καὶ ἐλάσαι τάφρον τὸ ἀνορύξαι, καὶ ἐλάσαι τὸ συντόνως διῶξαι, ὅθεν τὸ ἱππηλατεῖν καὶ κωπηλατεῖν, ζήτει τὸ ἐλᾶν. 1475, 1—9. 1819, 64.

ἐλάσαι τὸ καθῆραι, ὅθεν ἐλατήριον φάρμακον τὸ τὴν κοιλίαν καθαῖρον. 1163, 39.

ἐλάσαι ἀντὶ τοῦ πολεμικῶς ἀπελάσαι καὶ ληίσασθαι, οἷον ἐν τῷ, βοῦς ἤλασαν, Ἰλ. α', 154. 70, 39.

ἐλάσαι, ὅτι ἄλλως ὁ Ἥφαιστος ἐλάσαι λέγεται πέντε πτύχας ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀχιλλέως ἀσπίδι, ἄλλως δὲ ὁ Αἰνείας ἐλάσαι δύο πτύχας αὐτοῦ μαχόμενος τῷ Ἀχιλλεῖ. 1207, 35.

ἐλάσαι ξίφει ἀντὶ τοῦ κεντῆσαι. 1920, 45. καὶ ἐλάσαι χειρὶ ἀντὶ τοῦ τύψαι ἢ πλῆξαι. 1244, 37.

ἐλάσασκεν, ἤγουν ἔπληττεν. 199, 24.

Ἐλασσών, πόλις ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ὀλοοσσών, καὶ ζήτει τὸ Ὀλοοσσών. 333, 39.

ἐλάσσων καὶ ἔλασσον ὅτι παρὰ τὸ ἐλαχὺς λέγονται, οὗ χρῆσις παρὰ Καλλιμάχῳ. 630, 20. 1584, 15.

ἐλαστρέω ἐλαστρῶ, τὸ ἐλαύνω, ὅτι ἐκ τοῦ ἐλατὸς ὀνόματος γέγονε πλεονασμῷ τοῦ σ καὶ τοῦ ρ, καὶ ὅτι περὶ ζευγῶν καὶ περὶ νεῶν λέγεται. 1161, 26.

ἐλᾶται εὔξεσται ἐπιθετικῶς αἱ κῶπαι, ἀπὸ ἐλάτης τοῦ δένδρου. 661, 42.

Ἐλάτεια, πόλις τῆς Βοιωτίας, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐλᾶν λέγεται, ὡς καὶ ἡ ἐλάτη τὸ φυτόν. 267, 41.

ἐλάτη δένδρον καὶ Ἐλάτη κύριον, ὅτι τὴν ἐλάτην τὸ δένδρον οὐρανομήκη λέγει Ὅμηρος ὑπερβολικῶς, καὶ ὅτι Ἐλάτη ἀδελφὴ τῶν Ἀλωειδῶν πενθοῦσα ἐπὶ τῷ τῶν ἀδελφῶν θανάτῳ εἰς δένδρον μετεβλήθη. 582, 22. 1532, 42.

ἐλάτη φυτὸν ὅτι παρὰ τὸ ἐλᾶν, ὅ ἐστιν εἰς ὕψος ἀνατετάσθαι, λέγεται. 795, 43.

ἐλατὴρ ὁ ἡνίοχος καὶ εἶδος πέμματος ὁμωνύμως. 877, 32. 34. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐλατὴρ πόπανον πλατύ. 1163, 41.

ἐλατήριον, πᾶν καθαρτικὸν τῆς κοιλίας φάρμακον, ἰδίως δὲ τὸ διὰ ῥίζης ἀγρίου σικύου. 1163, 39.

ἐλατρεῖν καὶ ἐλαστρεῖν ὅτι παρὰ τὸ ἐλᾶν λέγονται. 1588, 11.

Ἐλατρεὺς, ὄνομα κύριον ναύτου παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι παρὰ τὸ ἐλᾶν λέγεται. 1588, 10.

ἐλαύνειν ἀντὶ τοῦ ἐπιτείνειν ἐν τῷ, ἐν δὲ θεοῖσι κολῳὸν ἐλαύνετε, Ἰλ. α', 575. καὶ σχηματισμὸς διεξοδικὸς τῆς ἐλαύνω φωνῆς. 154, 12.

ἐλαύνειν ὅτι πολλά τινα σημαίνει, καὶ ἔκθεσις τῶν σημασιῶν αὐτοῦ, ζήτει τὸ ἐλᾶν. 1475, 1—9.

ἐλαύνειν ἵππον καὶ ναῦν, καὶ ἐλαύνειν σίδηρον καὶ τάφρον καὶ τεῖχος πόλεως, ζήτει τὸ ἐλᾶν. 340, 18 1462, 11. ἐλαύνειν σκήπτρῳ τὸ πλήττειν. 201, 17. καὶ ζήτει τὸ ἐλᾶν.

ἐλαύνεσθαι λέγεται ναῦς καὶ σπέρχεσθαι καὶ ἐπείγεσθαι καὶ διώκεσθαι πολυωνυμικῶς παρ' Ὁμήρῳ. 1737, 52.

ἐλαυνόμενος ἀντὶ τοῦ ἐλαύνων ἐν τῷ, ῥύσι' ἐλαυνόμενος, Ἰλ. λ', 674. 877, 37.

ἐλαύνω, ὅτι ἐκ τοῦ ἐλάω γίνεται ἐλαύω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν ἐλαύνω, ἑρμηνεία διεξοδική. 531, 15. 671, 1. 831, 62.

ἐλαφηβολία, ἐκ τοῦ ἐλαφοβολία γέγονεν ἡ λέξις τροπῇ τοῦ προπαραλήγοντος ο εἰς η, καὶ ἐλαφηβόλος ὁμοίως. 28, 17. 521, 3.

ἐλαφηβόλια, ἑορτὴ Ἀθήνησιν οὕτω καλουμένη. 1652, 58.

ἐλαφηβόλος ἐκ μέρους ὁ ἁπλῶς πάντα τὰ ἄγρια βάλλων ἐν τῷ, ὥς περ λῖς ἠϋγένειος, ᾧ ῥά θ' ὑποσκίμνους ἐλαφηβόλος ἁρπάσει ἀνήρ, Ἰλ. σ', 319. 1145, 23.

ἔλαφος ὅτι, καίπερ παρὰ τὸ ἐλεῖν ὄφεις λεγόμενον, ὅμως ψιλοῦται διὰ τὸ ἐγκείμενον φ, καὶ ὅτι καὶ παρὰ τὸ ἐλᾶν ὄφεις ἐνδέχεται λέγεσθαι. 468, 1.

ἔλαφος, ὅτι κατ' εἶδος μὲν αἱ ἔλαφοι θηλυκῶς λέγονται κατ' ἔθος Ἰωνικόν, κατὰ δὲ μέρος ἀρσενικῶς προφέρεται ὁ ἔλαφος· καὶ ὅτι καὶ εἶδός τι πλακοῦντος διὰ σταιτὸς καὶ μέλιτος καὶ σησάμου ἔλαφος ἐλέγετο διὰ τὸ ἐν ἐλαφηβολίοις,

τὰ Μαρδονίου νίκης τῶν Ἑλλήνων, ἱστορία. 269, 16.

ἐλεύθερον ἦμαρ περιφραστικῶς ἡ ἐλευθερία παρ' Ὁμήρῳ. 655, 32. 1822, 47.

ἐλεφαίρειν, οἱονεὶ ἐλπαίρειν, ἤγουν δι' ἐλπίδων παραλογίζεσθαι, καὶ ἁπλῶς τὸ βλάπτειν. 82, 42. 480, 46. 500, 4. 1307, 24. 1877, 27.

ἐλεφαντὰ ὀξυτόνως ἀντὶ τοῦ ἐλεφάντινα, ὅτι οὕτω γράφουσί τινες ἐν τῷ, ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλεφαντὰ γυνὴ φοίνικι μιήνῃ, Ἰλ. δ', 141. 455, 45.

ἐλεφαντίνη ὀνείρων πύλη, ζήτει ἐν τῷ, ὀνείρων πύλαι. 1877, 25.

ἐλέφας τὸ ζῷον καὶ τὸ ἐλεφάντινον ὀστοῦν, ἀπὸ τοῦ ὅλου τὸ μέρος. 455, 42. 583, 41. 1210, 37. καὶ ἐλέφας ὁμωνύμως εἶδος ποτηρίου. 1286, 20.

Ἐλεφήνωρ, υἱὸς Χαλκώδοντος τοῦ Ἄβαντος τοῦ Ἄλκωνος τοῦ Πανδώρου τοῦ Ἐρεχθέως τοῦ Πανδίονος. 281, 40. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἐλεφαίρειν σύγκειται ἡ λέξις. 480, 46. 500, 5.

Ἐλεὼν, πόλις Βοιωτικὴ ἢ κώμη Ταναγρικὴ, παρὰ τὸ ἐν ἕλεσιν ᾠκίσθαι πάλαι οὕτω κληθεῖσα, ἢ ἀπὸ Ἐλεῶνος υἱοῦ Ἐτεωνοῦ. 267, 11 — 15.

ἕλη κυρίως ἡ ἐξ ἡλίου θέρμη. 700, 17. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἕλη ἡ τοῦ ἡλίου αὐγὴ, καὶ ὅτι καὶ εἵλη λέγεται. 1573, 44. καὶ ὅτι δι' ἑνὸς λ̄ γράφεται, Ἕλλη δὲ τὸ κύριον δυσί. 667, 22.

ἑλήγηρις Δημήτηρ λέγεται διὰ τὸ ὑπὸ τῆς ἕλης τοῦ ἡλίου γηρᾶν τοὺς στάχυας. 1197, 52.

ἐληλάσθαι λέγονται δόρατα, ἤγουν πεπηγέναι ἢ εἰς ὀρθὸν ἀνατετάσθαι. 795, 42.

ἐλήλατο ἀντὶ τοῦ ἐπεπήγει ἐν τῷ, ὀρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο, Ἰλ. κ', 153. ἀπὸ τοῦ ἐλάω ἐλῶ. 562, 13. 795, 42. καὶ ἐλήλατο ἀντὶ τοῦ διῆλθεν, οἷον ἐν τῷ, διὰ μὲν ζωστῆρος ἐλήλατο, Ἰλ. δ', 135. 454, 30.

ἐληλέδαται ἀντὶ τοῦ ἐλήλανται, ἀπὸ τοῦ ἐλῶ ἐλάσω. 1764, 50. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἐλήλαται τρίτου ἐνικοῦ γίνεται πλεονασμῷ τοῦ ε̄ καὶ τοῦ δ̄. 1569, 62.

Ἑλίκαι, πόλις τις Τρωικὴ οὕτω καλουμένη. 392, 7.

ἕλικες βόες οἱ μέλανες, παρὰ τὸ ἑλικὸν, ὃ δηλοῖ τὸ μέλαν, ἢ παρὰ τὸ ἑλίσσειν τοὺς πόδας ἐν τῷ πορεύεσθαι. 905, 44. 1394, 41. 1717, 41.

ἕλικες, ἐνώτια ἢ ψέλλια, ἃς καὶ γναμπτὰς λέγει Ὅμηρος, παρὰ τὸ εἰς κύκλον ἑλίσσεσθαι. 1150, 20. 1394, 41.

Ἑλίκη, πόλις Ἰωνικὴ ἐν Πελοποννήσῳ, καθ' ἣν τὰ Πανιώνια ἐτέλουν οἱ ἐγχώριοι περὶ τῷ τοῦ Ποσειδῶνος αὐτόθι τιμωμένου Ἑλικωνίου δὲ ἐπικαλουμένου ἱερῷ, καὶ ὅτι ὕστερον κατεβυθίσθη ὑπὸ σεισμῶν ἡ Ἑλίκη. 292, 25.

ἑλίκη, ὅτι οὕτω λέγεται ἡ μεγάλη ἄρκτος τὸ ἀστροθέτημα. 1155, 31. 1535, 12.

ἑλικὸν τὸ μέλαν κατὰ γλῶσσαν. 57, 2. 905, 45.

Ἑλίκων Κύπριος, ποικίλων ὑφασμάτων τεχνίτης ἔνδοξος. 1400, 12.

Ἑλικώνιος Ποσειδῶν ὁ ἐν Ἑλίκῃ πόλει τιμώμενος, καὶ ὅτι παρὰ τὴν Ἑλικῶν πληθυντικὴν γενικὴν λέγεται, ἱστορία. 1214, 25.

ἑλίκωπες οἱ τὰς κώπας ἑλίσσοντες, τουτέστι ναυτικοὶ, ἢ οἱ πρὸς ἑλίκην τὸ ἄστρον ναυτιλλόμενοι, ἢ οἱ τοὺς ὦπας ἑλίσσοντες, τουτέστι χαρωποί· ἑλικῶπις δὲ κόρη ἡ ἐφελκομένη τοὺς ὦπας τῶν ἀνθρώπων, ἢ ἡ εὐόφθαλμος καὶ ἑλικοὺς, ὅ ἐστι μέλανας, τοὺς ὦπας ἔχουσα. 56, 41. 120, 39. 206, 22.

ἑλικῶπις κόρη ἐπιθετικῶς, ζήτει ἐν τῷ ἑλίκωπες. 56, 44.

ἑλικώτατον ὕδωρ τὸ μελάντατον, καὶ ὅτι τὸ ὕδωρ κατὰ κοινὸν ἐπίθετον μέλαν λέγεται παρ' Ὁμήρῳ. 354, 20.

ἑλίκωψ ἑλίκωπος, ζήτει ἐν τῷ ἑλίκωπες. 56, 44.

ἕλιξ, φωνὴ τῶν ἀφ' ἑνὸς πολλὰ σημαινουσῶν ὁμωνύμως, ὅτι παρὰ τὸ ἑλίσσω λέγεται, καὶ ἔκθεσις τῶν σημαινομένων. 905, 46.

ἑλιξόκερως βοῦς ὁ στρεβλόκερως. 1394, 39.

ἔλιπον ἀορίστου δευτέρου, ἔλειπον δὲ παρατατικοῦ. 181, 28.

ἑλισσέμεν περὶ τέρμα, ἤγουν κάμπτειν περὶ τὸ τέλος τῆς νύσσης, Ἰλ. ψ', 309. 1302, 39.

ἑλίσσετο ἀντὶ τοῦ ἐστρέφετο δασύνεται, ἀντὶ δὲ τοῦ παρεκάλει ψιλοῦται. 892, 23.

ἕλκειν τὸ ἅρμα λέγεται ὁ ἵππος, οὐ μὴν φέρειν ἢ ἄγειν. 1314, 4.

ἕλκειν ἐπὶ τοῦ βιάζεσθαι καὶ πειρᾶν ἐν τῷ, Λητὼ γὰρ ἥλκησε Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν, Ὀδ. λ', 580. 1700, 14.

ἕλκειν νύκτα παρ' Ὁμήρῳ λέγεται ὁ ἥλιος δυόμενος. 724, 56.

ἕλκειν σταθμὸν λέγεται ὁ ταλαντεύων, καθέλκειν δὲ λέγεται τὸ σταθμώμενον. 81, 16. 699, 43.

ἕλκεσθαι ἀντὶ τοῦ ἕλκειν ἐν τῷ, αὐτίκα τόξον εἵλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, Ἰλ. λ', 583. 864, 22.

ἑλκεσίπεπλος, μακρόπεπλος, ὅτι βαρβαρικαῖς γυναιξὶν ἐπιτίθεται, αἷς οἱ χιτῶνες συρτοί. 682, 1. 1260, 56. καὶ ὅτι παρὰ τὸν ἑλκέσω μέλλοντα λέγεται. 654, 40. 655, 40.

ἑλκεχίτωνες οἱ Ἴωνες λέγονται Ἰλ. ν', 685. παρὰ τὸ ἐφέλκεσθαι τοὺς πέπλους, ἱστορία, καὶ ἐτυμολογίαι διάφοροι τῆς λέξεως διεξοδικῶς. 954, 51.

ἑλκέω ἑλκῶ ἑλκήσω, ὁ παρατατικὸς εἵλκεον παρ' Ὁμήρῳ, καὶ ἀπαρέμφατον ἑλκῆσαι. 1117, 1.

ἑλκηθμὸς ἡ βία παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι ἐκ τοῦ ἑλκῶ ἑλκήσω περισπωμένου γέγονε. 655, 38. 1257, 10.

ἑλκῆσαι νεκρὸν λέγονται κύνες παρ' Ὁμήρῳ, ἤγουν σπαράξαι καὶ κατακόψαι. 1272, 21.

ἑλκῆσαι τὸ βιάσασθαι καὶ πειρᾶσαι ἐν τῷ, Λητὼ γὰρ ἥλκησε Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν, Ὀδυσσ. λ', 580. ἑλκύσαι δὲ τὸ ἁπλῶς ἐπισύρεσθαι, ἑλκῶσαι δὲ τὸ τραυματίσαι. 1700, 14.

ἕλκος, λύσις τῆς συνεχείας, ὅτι ἐκ τοῦ παρειλκύσθαι λέγεται, καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ τραῦμα παρ' Ὁμήρῳ τίθεται. 462, 42. 843, 32. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ μεθέλκειν ἀπ' ἀλλήλων τὰ μόρια. 1849, 17. καὶ ἕλκος ἡ ποιμενικὴ σύριγξ ὁμωνύμως παρὰ Θεοκρίτῳ. 968, 51.

ἕλωρ ὅτι παρὰ τὸ ἕλω τὸ φονεύω ἢ παρὰ τὸ ἕλκω λέγεται. 19, 42. καὶ ὅτι οὐδετέρου γένους ἐστὶ καὶ διὰ τοῦ ρ̄ κλίνεται, καὶ ὅτι καὶ ἕλωρα εὕρηται πληθυντικῶς παρ' Ὁμήρῳ. 1623, 10.

ἕλωρ ἐπὶ βιαίας ἀφαιρέσεως καὶ διανομῆς ἐν τῷ, μήπως μοι ἕλωρ ἄλλοισι γένηται, Ὀδυσσ. ν', 208. περὶ δὲ χρημάτων τινῶν ὁ λόγος. 1739, 12.

ἑλώριον, τὸ ε̄ μακρὸν ἐν τῷ, αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν, Ἰλ. α', 4. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἕλωρ παρήχθη, ὃ παρὰ τὸ ἕλκω ἢ τὸ ἕλω, ὅ ἐστι φονεύω, λέγεται. 19, 36. 42.

ἕλωρον, ἑλώριον· καὶ τί τὸ ἕλωρά τινος ἀποτίνειν παρ' Ὁμήρῳ. 1132, 24. 35.

ελως λήγοντα ἐπιῤῥήματα ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φιλεῖ περισπᾶσθαι, οἷον εὐτελῶς, ζαφελῶς, ἐπιμελῶς. 769, 27.

ἐμαυτὸν αἰτιατικὴ ὅτι ἔμ' αὐτὸν διαλελυμένως ἐλέγετο πάλαι. 103, 25. 522, 22. 1202, 9.

ἔμβα ἀντὶ τοῦ ἔμβηθι, ὡς καὶ κατάβα ἀντὶ τοῦ κατάβηθι. 1308, 15.

ἐμβαδὸν ἐπιῤῥηματικῶς παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ πεζῇ καὶ βάδην, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον τὸ τῶν ἐπιπέδων σχημάτων χώρημα ἐμβαδὸν λέγεται. 1029, 59.

ἐμβαίνειν δίφρῳ λέγεταί τις παρ' Ὁμήρῳ, ἐπιβαίνειν δὲ ἵππων καὶ ἀναβαίνειν ἐφ' ἵππους. 538, 39.

ἐμβαίνειν τινὶ τὸ στερεῶς ἐπερείδειν κειμένῳ τινὶ τὸν πόδα, καὶ ὅτι ὅμοιόν τι τῷ ἐνάλλεσθαι σημαίνει. 1652, 63.

ἐμβάλλειν γυναῖκα εὐνῇ τινός, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ συγκατευνάσαι. 1132, 12.

ἐμβάλλειν κυρίως τὸ εἰς μάχην συμπλέκεσθαι, ὅθεν ἐμβολὴ καὶ παρεμβολὴ καὶ παρεμβάλλειν. 1405, 38.

ἐμβάλλεο θυμῷ, ἤγουν εἰς νοῦν ἔμβαλλε. 817, 46.

Ἔμβαρος, ἄνθρωπός τις ψευδοθυσίαν προσαγαγὼν Ἀρτέμιδι, ἱστορία· ἀφ' οὗ καὶ παροιμία, Ἔμβαρος εἶ, ἑρμηνεία διεξοδική. 331, 25.

ἐμβατήριος ῥυθμὸς παρὰ Λακεδαιμονίοις, ἱστορία. 1029, 55.

ἐμβέβασαν ἀντὶ τοῦ ἐμβεβήκεισαν, Ἰλ. β', 720. 328, 21.

ἔμβηθι καὶ ἔμβητον, προσώπων προστακτικῶν χρῆσις. 1308, 11. 14.

ἔμβολα οὐδετέρως καὶ ἔμβολοι ἀρσενικῶς τὰ ἐμπρόσθια μέρη τῶν νεῶν. 1959, 37.

ἐμβολὰς καὶ ἐπεμβολὰς ὁ ἐξ ἐγκεντρίσεως γενόμενος καρπός. 1405, 41.

ἔμβολος, νεὼς μέρος· καὶ ἔμβολον μεταφορικῶς τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον, καὶ ἔμβολος ὁ ὑπόνομος ὁμωνύμως. 1189, 47. καὶ ἔμβολος ἐξοχὴ ὄρους εἰς ὀξὺ λήγουσα. 1405, 20. 48.

ἐμβριθὴς ὅτι παρὰ τὸ βρῖθος δοκεῖ παρῆχθαι· εἰ γὰρ ἐκ τοῦ βριθὺς, ἔμβριθυς ἂν ἦν, ὡς ἐκ τοῦ ὀξὺς ὁ κάτοξυς. 1395, 56.

ἐμβρόντητος ὁ ὑπὸ βροντῆς κρότου συγχεθεὶς τὸν νοῦν. 1844, 54.

ἔμβρυον τὸ κατὰ γαστρὸς φερόμενον κύημα, παρὰ τὸ ἐν τῇ γαστρὶ βρύειν, ὅ ἐστι ζῆν καὶ θάλλειν· ἐν δὲ τῷ, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστη, Ὀδυσσ. ι', 245. τὸ νεογνὸν γέννημα, ὅ ἐστι βρέφος, δηλοῖ. 1095, 15. 1299, 43. 1627, 27.

Ἔμεια πόλις, ὅτι καὶ Πελοποννήσου πόλις τις Ἔμεια λέγεται, περὶ ἣν Θυέστης ἤμεσε φαγὼν ἐξ ἐπιβουλῆς Ἀτρέως τὰ οἰκεῖα τέκνα. 184, 12. 996, 38. 1002, 30.

ἐμεῖο σεῖο εἷο, γενικαὶ ἀντωνυμικαί, ὅτι ἀναλογώτεραί εἰσι τῶν ἐμέο σέο ἕο, ἐξ ὧν πλεονασμῷ τοῦ ῑ γεγόνασι. 13, 9.

ἔμελλον εἶναι, ἀντὶ τοῦ ἔοικα, Ὀδ. σ', 138. 1841, 31.

ἐμεμύκει ἀντὶ τοῦ ἔμυσεν, ἀπὸ τοῦ μύω, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐμυκήσατο ὁμωνύμως. 1728, 31.

εμεν λήγοντα ἀπαρέμφατα, ἐκ τῶν εἰς ειν διὰ τοῦ εν Δωρικῶς λεγομένων ἐπενθέσει τῆς με συλλαβῆς ἐσχηματισμένα, οἷον τύπτειν καὶ Δωρικῶς τύπτεν, ὅθεν τυπτέμεν· ὁμοίως ἐλθεῖν καὶ Δωρικῶς ἐλθὲν καὶ ἐλθέμεν, καὶ προσθέσει τοῦ αι κατὰ τὸ τέλος τυπτέμεναι καὶ ἐλθέμεναι. 54, 35. 69, 40. 1872, 48.

εμεν καὶ εμεναι λήγοντα ἀπαρέμφατα ἐκ τῶν διὰ τοῦ ειναι μετασχηματιζόμενα, οἷον θεῖναι θέμεν, καὶ κατὰ δευτέραν κίνησιν θέμεναι. 70, 1.

ἐμὲν ἀντὶ τοῦ ἐσμὲν παρὰ Καλλιμάχῳ. 1457, 49.

εμεναι λήγοντα ἀπαρέμφατα ὅτι ἀπὸ βαρυτόνων θεμάτων κινοῦνται, οἷον εὕρω εὑρέμεναι, τὰ δὲ διὰ τοῦ ημεναι ἀπὸ περισπωμένων, οἷον φιλῶ φιλήμεναι. 1407, 62.

ἔμεναι, ἤγουν πέμπειν ἐν τῷ, οὐδ' εἴα ἔμεναι ἐπὶ Ἕκτορι πικρὰ βέλεμνα, Ἰλ. χ', 206. ὅτι ἐκ τοῦ δασυνομένου εἶναι γέγονε. 1266, 18. 48.

ἔμεναι ὅτι φύσει μὲν δι' ἑνὸς μ̄ γράφεται, δυσὶ δὲ διὰ μέτρου χρείαν ἐνίοτε. 961, 35.

ἐμίας ὁ ἐμετικὸς ἢ εὐεμὴς, παρὰ τὸ ἐμεῖν. 996, 38. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐμίας, ὡς κοχλίας, ὁ ἔμετος, καὶ ἐμίας ὁ κακόφωνος. 1761, 38.

ἐμὶν ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ κατὰ γλῶσσαν. 839, 35.

ἔμμαθε δυσὶ μ̄ διὰ μέτρου ἀνάγκην ἐν τῷ, ἀλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμμαθεν, Ὀδ. ρ', 226. ὃ καὶ δι' ἑνὸς μ̄ γραφὲν ἐκτείνοι ἂν τὸ ε̄ διὰ τὴν ἐπ' αὐτοῦ ὀξεῖαν. 1818, 26.

ἐμμαπέως, ἤγουν ταχὺ καὶ ἅμα ἔπει. 612, 46. 1768, 15.

ἐμμέλεια, ὄρχησις τραγικὴ, ἣν ὠρχεῖτο ποτὲ Βάθυλλος ὁ Ἀλεξανδρεύς. 1167, 19. 1942, 7.

ἔμμεναι, ἀπαρέμφατον ἐκ τοῦ ὦ τὸ ὑπάρχω, ὁ παρατατικὸς ἦν, τὸ ἀπαρέμφατον ἦναι διὰ τοῦ ῆ, καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τοῦ η̄ εἰς ε̄ καὶ διπλασιασμῷ τοῦ μ̄ ἔμμεναι. 1407, 57 — 1408, 3.

ἐμμὶ ἀντὶ τοῦ εἰμὶ, ἐκβολῇ τοῦ ῑ καὶ διπλασιασμῷ τοῦ μ̄ Αἰολικῶς. 110, 39.

ἔμμορα, μέσος παρακείμενος ἀντὶ τοῦ εἰς μοῖραν ἢ ἐκ μοίρας ἔλαχον, ἀπὸ τοῦ μείρω μερῶ μέμορα

ἔμπνους ὁ ἔνθεος καὶ κάτοχος. 1178, 9.

ἐμπολᾶν τὸ ἁπλῶς πραγματεύεσθαι, παρ' Ὁμήρῳ δὲ ἐμπολᾶσθαι ἀντὶ τοῦ ἐξωνεῖσθαι ἐν τῷ, βίοτον πολὺν ἐμπολόωντο, Ὀδ. ο', 456. 1788, 42.

ἔμπορος παρ' Ὁμήρῳ ὁ ἀλλοτρίας νεὼς ἐπιβάτης. 1961, 51. καὶ ὅτι ὁ διὰ θαλάσσης περῶν κυρίως ἔμπορος λέγεται, ἑρμηνεία διεξοδική. 1447, 40.

ἔμπορος, φωνὴ ἐν συνθέσει ὑποτασσομένη, ὅτι ποτὲ μὲν ἐπὶ τῆς αὐτῆς φυλάσσει τὸν τόνον, ποτὲ δὲ ἐπὶ τὴν παραλήγουσαν καταβιβάζει. 1447, 46.

Ἔμπουσα, φάσμα δαιμονιῶδες ὑπὸ Ἑκάτης πεμπόμενον, ὃ καὶ Ὀνόσκελις ἢ Ὀνόκωλις λέγεται. 1704, 40. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Ἔμπουσα εἰδεχθής τις σφόδρα ἦν γυνὴ, διὸ καὶ φοβερὰ τοῖς βλέπουσι γεγονέναι μυθεύεται. 1684, 26. καὶ ὅτι αἱ Ἔμπουσαι ἐξ ἰδιώματος φυσικοῦ φοβοῦνται τὴν ἴασπιν. 1659, 27.

ἔμπροσθεν παρ' Ὁμήρῳ λέγονται εἶναι τὰ παρελθόντα ὡς ἤδη εἰς θέαν ἢ γνῶσιν ἡμῖν ἐλθόντα, ὀπίσω δὲ τὰ μέλλοντα ὡς μήπω τεθεαμένα. 81, 45. 1412, 48.

ἐμπυρεύειν ὅτι ἐκ τοῦ πῦρ πυρὸς παρῆκται. 1139, 20.

ἐμπυριβῆται τρίποδες, οἱ καὶ λοετροχόοι, ἐν οἷς ὕδωρ ἐθερμαίνετο. 740, 9. ζήτει ἐν τῷ τρίποδες.

ἐμπυρίζω ὅτι παρὰ τὸ πυρῶ πυρώσω λέγεται. 249, 31.

ἐμπυροσκόποι, οἱ καὶ λιβανομάντεις λεγόμενοι. 1346, 38.

ἔμυκον, δεύτερος ἀόριστος τοῦ μυκῶ περισπωμένου ῥήματος. 604, 41.

ἔμφασις, σχῆμα τὸ καὶ συλλογισμὸς δι' ὑπονοίας αὖξον τὸ δηλούμενον. 576, 24. 1697, 64.

ἐμφέρεια ἡ ὁμοιότης. 372, 30.

ἐμφερὴς, ὅμοιος, ὅτι ἐκ τοῦ φέρω καὶ τῆς ἐν προθέσεως σύγκειται. 1787, 64.

ἐμφυαλίζειν ἐν ἴσῳ τῷ ἐγκεντρίζειν. 1405, 43.

ἐμφυὲς ἦθος τὸ ἐμπεφυκός τινι καὶ φύσει προσόν. 1930, 3.

ἐμφύεσθαι καὶ ἐμφῦναι τὸ ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, ὅθεν καὶ ἐμφῦναι ὀδὰξ τοῖς χείλεσιν· κα ἐμφῦναι χειρὶ, παρ' Ὁμήρῳ ὅτι παρὰ τὸ εἰς ἓν φῦναι λέγεται, ζήτει τὸ ἐμφῦναι. 143, 2—10.

ἔμφυλος ἄνθρωπος, Ὀδ. ο', 273. ὁ φυλέτης καὶ ὁμόφυλος. 1780, 30.

ἐμφῦναι τὸ ἅψασθαι γενναίως καὶ ἐμπλακῆναι καὶ οἷον εἰς ἓν γενέσθαι, καὶ ἐμφῦναι χειρὶ τὸ τῇ χειρὶ χειρὸς ἅψασθαι· καὶ, ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, ἀντὶ τοῦ, ἐμπλακέντες μετὰ δαγμοῦ τοῖς χείλεσι, κατὰ σχῆμα θάμβους καὶ ἀπορίας. 640, 29. 1148, 63. 1424, 38.

—εν λήγοντα οὐδέτερα, ἐπὶ τῆς παραληγούσης ἔχοντα τὸν τόνον, οἷον χαρίεν, τιμῆεν, φωνῆεν. 1088, 8.

—εν λήγοντα τρίτα πρόσωπα πληθυντικὰ, ἀντὶ τῶν διὰ τοῦ σαν ἐκ τῆς μετοχικῆς αὐτῶν γενικῆς ἀποβολῇ τῆς ἐσχάτης ἐσχηματισμένα, οἷον τραφεὶς τραφέντος ἔτραφεν καὶ ἀναυξήτως τράφεν ἀντὶ τοῦ ἐτράφησαν. 465, 14. 1913, 17.

—εν λήγοντα ἀπαρέμφατα, ἐκ τῶν εἰς ειν μεταποιούμενα Δωρικῶς, οἷον τύπτεν καὶ λέγεν ἀντὶ τοῦ τύπτειν καὶ λέγειν· ζήτει ἐν τῷ, εμεν καὶ εμεναι λήγοντα ἀπαρέμφατα. 54, 33. 69, 41. 1872, 48.

ἐν πρόθεσις ἐν συνθέσει προτασσομένη ὅτι ἀποβάλλει ποτὲ τὸ οἰκεῖον φωνῆεν, οἷον ἐν τῷ ἔνερθεν νέρθεν. 82, 33.

ἐν πρόθεσις ὅτι ἐνὶ λέγεται κατ' ἐπέκτασιν, ἡ δὲ ἐνὶ καθ' ὑπέρθεσιν εἰν γίνεται. 30, 21. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἡ ἐν πρόθεσις εἰν γίνεται ἐπενθέσει τοῦ ι. 1407, 27.

ἐν πρόθεσις ἐν ἴσῳ τῷ ἔνι, ἤγουν ἔνεστι, ῥήματι. 979, 37.

ἐν πρόθεσις γενικῇ συντεταγμένη παρ' Ὁμήρῳ, οἷον, ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς, ὁμοίως τῷ, ἐν Κλωπιδῶν. 623, 58. 718, 20.

ἐν πρόθεσις ὅτι αἰτιατικῇ Δωρικῶς συντάσσεται, οἷον ἐν τῷ ἐνταῦτα, ὅθεν τὸ ἐνταῦθα. 1839, 55. 59.

ἐν καρὸς αἴσῃ, Ἰλ. ι', 378. ἀντὶ τοῦ ἐν μοίρᾳ θανάτου ἢ μισθοφόρου τάξει. 751, 45. 757, 18.

ἐν Κλωπιδῶν ἔχειν τὸν νοῦν ληταί τις παρ' Ἀριστοφάνει (Eq. 79.) ἀντὶ τοῦ εἰς κλοπὴν ἀεὶ ἀφορᾶν. 1764, 35.

ἐν Μουσῶν, φράσις ἐλλειπτικῶς πεφρασμένη Ἀττικῶς. 1616, 62.

ἐν ἀμφορεῦσιν ἀφύσσειν οἶνον, ἀντὶ τοῦ ἐκ πίθου εἰς ἀμφορεῖς ἀντλεῖν. 1449, 30.

ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον, Ἰλ. ρ', 647. ὅτι παροιμιῶδές ἐστιν ἐπὶ τῶν εὐχομένων μὴ ἀκράτοις κακοῖς περιπεσεῖν. 1121, 48.

ἐν θυμῷ βαλεῖν, ἴσον τῷ ἐν φρεσὶ θεῖναι, τουτέστιν ἐνθυμεῖσθαι. 1203, 39. 1410, 38.

ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον, παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν εὐτελέσι τὰς πείρας ποιουμένων. 368, 41.

ἐν κοτύλῃ, παιδιᾶς εἶδος, καὶ πῶς ἐγίνετο ἑρμηνεία διεξοδική. 550, 3. ζήτει τὸ ἐγκοτύλη. 1282, 54.

ἐν μοίρᾳ, ἀντὶ τοῦ δεόντως παρ' Ὁμήρῳ. 1918, 24.

ἐν νοτίῳ λέγεται εἶναι ναῦς, ὅταν ὕδατι ἔποχος γένηται. 968, 36.

ἐν νοτίῳ, ἀντὶ τοῦ ἐν ὑγρῷ, ἤγουν ἐν τῷ ὕδατι ἐν τῷ, ὕψου δ' ἐν νοτίῳ τήνδ' ὥρμισαν, Ὀδ. δ', 785. θ', 55. 1518, 3.

ἐν ὁδῷ καθελὼν, ἀντὶ τοῦ ἐν λόχῳ, παρὰ Δημοσθένει κατὰ Ἀριστοκράτους p. 637. 69, 31.

ἐν ὀνόματι εἶναι, ἀντὶ τοῦ ὀνομαστὸν εἶναι, παρὰ Στράβωνι. 338, 9.

ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ ἄκρῳ τοῦ ῥυμοῦ. 623. 40.

ἐν τελέεσσιν, ἐν τάγμασι. 1144, 25.

ἐν τετράδι γέγονας, παροιμία καὶ ἐξήγησις τῆς παροιμίας. 302, 36. 1353, 6.

ἐν τοίχῳ πίπτειν δόρυ λέγεται ἀντὶ τοῦ ἐμπίπτειν τοίχῳ. 1926, 4.

ἐν χερσὶ θεῖναι, ἀντὶ τοῦ ἐγχειρίσαι. 1202, 43.

ἐν χρῷ κείρειν, καὶ ἐν χρῷ κουρὰ, καὶ ἐν χρῷ κουρίας ἄνθρωπος, καὶ ἐν χρῷ πλέειν. 1450, 33.

ἕνα θυμὸν ἔχειν, ἤγουν μίαν ψυχὴν ἔχειν καὶ προθυμίαν, τουτέστιν ὁμονοεῖν. 1055, 12. 1460, 21.

ἐναγαγεῖν ἐν ἴσῳ τῷ ἐπενεγκεῖν, ὃ ἀντὶ τοῦ κατηγορεῖν κεῖται παρ'

ἔνδιος ἀφικέσθαι λέγεται ὁ ἕωθεν ἔκ τινος τόπου ἀπελθὼν καὶ μεσημβρινὸς εἰς ἕτερον ἀφικόμενος. 1463, 2.

ἔνδοι βαρυτόνως ἢ ἐνδοῖ περισπωμένως ἀντὶ τοῦ ἔνδον κατὰ γλῶσσαν Συρακουσίων τροπῇ τοῦ ν̄ εἰς ῑ. 140, 15. 722, 62.

ἐνδοιάζειν τὸ ἐν δοιῇ, ἤγουν ἀμφιβολίᾳ, εἶναι. 749, 40.

ἔνδον τὸ ἐν τόπῳ κυρίως, ἔσω δὲ τὸ εἰς τόπον. 1839, 64.

ἐνδύεσθαι ἀλκὴν, ὅτι ἐνδεδῦσθαι ἀλκὴν λέγεται ὁ ἀνδρεῖος παρ' Ὁμήρῳ. 1169, 53.

ἐνδύεσθαι λίθινον χιτῶνα, ἀντὶ τοῦ λιθοβολεῖσθαι παρ' Ὁμήρῳ. 802, 54.

ἐνδυκέως, ἤγουν ἐπιμελῶς, ὅτι ἐκ τοῦ δέκω γίνεται τραπέντος κατὰ τὴν παραγωγὴν τοῦ ε̄ εἰς ο̄, τούτου δὲ εἰς ῡ Αἰολικῶς. 1289, 31. 1579, 50. 1789, 11.

ἐνδυκέως ἐπίῤῥημα ὅτι παρὰ τὸ δοκεύειν λέγεται τροπῇ τοῦ ο̄ εἰς ῡ, ἢ παρὰ τὴν δίκην, ἑρμηνεία διεξοδική. 1290, 4.

ἔνεγκε διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ, προστακτικὸν τοῦ ἤνεγκον δευτέρου ἀορίστου, καὶ ἔνεγκαι διὰ διφθόγγου ἀπὸ τοῦ ἤνεγκα πρώτου. 983, 43. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἔνεικε βοηθεῖται ἡ διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ γραφή. 1906, 25.

ἐνέγκω ὅτι παρὰ τὸ ἐνείκω γέγονε τροπῇ τοῦ ῑ εἰς ν̄, τὸ δὲ ἐνείκω παρὰ τὸ ἔχω γίνεται, ἔκω Ἰωνικῶς λεγόμενον. 712, 18. 1183, 45. καὶ ὅτι ἡ ἐνέγκω ῥηματικὴ φωνὴ αὐθυπότακτός ἐστι χρόνου ἀορίστου δευτέρου, καὶ ὅτι σημασίαν μέλλοντος ἔχει. 983, 35 — 47.

ἐνέδρα ὁ λόχος, ἐκ τοῦ ἕζεσθαι τοὺς λοχῶντας. 932, 19. καὶ ὅτι καὶ ἔνεδρον οὐδετέρως λέγεται κατὰ γένους μεταπλασμόν. 1588, 55.

ἔνεικα ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ ἤνεγκα πρώτου ἀορίστου, καὶ ὅτι τοῦ ἔνεικα ποιητικοῦ οὐκ ἔστι δεύτερος ἀόριστος. 1145, 60.

ἐνεῖκαι, ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ ἐνέγκαι, ἐκ τοῦ ἔνεικα, ὅ ἐστιν ἤνεγκα, πρώτου ἀορίστου. 1145, 60.

ἐνείκω τὸ κομίζω καὶ τὸ ἔχω, παραγωγὴ καὶ σχηματισμός. 983, 37.

ἐνείκω τὸ κομίζω καὶ προηγουμένως τὸ ἔχω, ὅτι παρὰ τὸ ἔχω γίνεται ἔκω Ἰωνικῶς, καὶ ἐν συνθέσει κοινῶς μὲν ἐνέγκω πλεονασμῷ τοῦ ν̄, Ἰωνικῶς δὲ ἐνείκω τροπῇ τοῦ ν̄ εἰς ῑ, ἑρμηνεία διεξοδική. 983, 37. 1183, 27.

ἐνεῖσθαι, ἤγουν ἐνδεδῖσθαι, παρδαλῆν ἢ ἀλωπεκῆν ἢ λυκῆν ἢ λεοντῆν, παροιμιωδῶς λεγόμενα ἐπὶ τῶν κατ' ἦθος διαφόρως διατεθειμένων. 374, 43.

ἕνεκα διαφέρει τοῦ χάριν, ὅτι τὸ μὲν ἐπὶ τῶν ἁπλῶς διά τι, τὸ δὲ ἐπὶ τῶν πρὸς χάριν τινὸς γινομένων τίθεται. 1040, 43. καὶ ὅτι ὑπακούεταί ποτε τὸ ἕνεκα, οἷον ἐν τῷ, οὔτ' ἄρ ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, Ἰλ. α', 65. 49, 23. καὶ ὅτι ἕνεκά τινος γίνεσθαί τι λέγεται πρὸς ἔκκλισιν ἢ πρὸς ἐπίτευξίν τινος, καὶ ἕνεκα ἀντὶ τῆς διὰ προθέσεως, ἑρμηνεία διεξοδική. 1960, 22.

ἕνεκεν αἰτιολογικὸν ἴσον τῷ ἕνεκα. 841, 42.

ἐνεκολλάβισεν, ἤγουν κολλάβου, ὅ ἐστι ψωμοῦ, δίκην κατέπιεν. 1817, 56.

ἐνέπειν ἴσον τῷ ἀείδειν, ὅ ἐστιν ἐμμελῶς λέγειν, ὅθεν ἔπη τὰ ποιήματα, ἃ καὶ ᾠδαὶ παρὰ τὸ ἀείδειν. 9, 12. καὶ ὅτι τὸ ἐνέπω φύσει μὲν δι' ἑνὸς ν̄ γράφεται, μέτρου δὲ ἕνεκα διπλάζει ἐνίοτε τὸ ν̄, καὶ ὅτι ἐκ τῆς ἐν προθέσεως καὶ τοῦ ἔπω σύγκειται. 1381, 27 - 31. 1832, 11.

ἐνεργεῖν τὴν ψάλτριαν, παρ' Ἀλκίφρονι ἀντὶ τοῦ ἀφροδισιακῶς συγγίνεσθαι. 762, 64. 1570, 6.

ἔνερθεν ὅτι παρὰ τὸ ἔνερος, ὅ ἐστιν ὑποχθόνιος, λέγεται. 1196, 7. καὶ ὅτι φύσει ἔχει τὸ κατάρχον ε̄, ἀφαιρέσει δὲ αὐτοῦ νέρθεν ἐνίοτε λέγεται. 1013, 62.

ἔνεροι οἱ ὑπὸ ἔραν, ὅ ἐστι γῆν, ἐτυμολογικῶς. 1012, 37.

ἐνέρτερος ὅτι φύσει ἔχει τὸ ε̄, νέρτερος δὲ ἀφαιρέσει τοῦ ε λέγεται. 619, 13. 1013, 62.

ἐνεσία, ζήτει τὸ ἐννεσία.

ἐνεστὼς ἀντὶ παρῳχημένου ἐν τῷ, ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης, ἀντὶ τοῦ κατελθούσης, ὑπὸ πέτρης, Ὀδ. ι', 484. 1640, 10.

ἐνεστῶτες παρακειμένων ὑποτακτικῶν τύπον ἔχοντες, οἷον πεφύκω, πεπλήγω. 576, 37.

ἐνεστῶτες ἀντὶ μελλόντων ἐκ παραδείγματος, οἷον μένω καὶ θέω ἀντὶ τοῦ μενῶ καὶ θεύσω, Ἰλ. κ', 62. κ. τ. λ. 789, 27.

ἔνεται, περόναι ποιαί, ὅτι παρὰ τὸ ἐνίεσθαι λέγονται. 976, 24.

Ἐνετοὶ ἔθνος, ὅθεν Ἐνετίδες ἵπποι· καὶ Ἐνετὸς πόλις, ἡ καὶ Ἐνετὴ θηλυκῶς, ἱστορία. 361, 8. 18.

ἐνευναίων, τῶν ἐγκοιμωμένων ἐν τῷ, χήτει ἐνευναίων, Ὀδ. π, 35. ἀντὶ τοῦ σπάνει τῶν ἐγκοιμήτριων, ἐνεύναια γὰρ τὰ ἐγκοίτια· καὶ ἄλλως δὲ ἐνεύναιον ἀμφότερα δηλοῖ, τήν τε κλίνην καὶ τὴν ἐπ' αὐτῆς στρωμνήν. 1750, 28. 1793, 32. 47. 51.

ἐνέχειν ἐν ἴσῳ τῷ ἐπέχειν, ὅ ἐστι κατά τινος ἔχειν. 922, 46.

ἐνέχραεν ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον, παρ' Ἡροδότῳ 6, 75. ἀντὶ τοῦ ἔπληξε τῷ σκήπτρῳ. 1434, 9.

ἐνέχυρον ὅτι παρὰ τὸ ἐχυρὸν, ὅ ἐστιν ἰσχυρὸν, λέγεται. 1600, 6.

ἔνη καὶ νέα ἡ νουμηνία. 284, 30. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἔνη καὶ νέα ἡ τριακὰς ἡμέρα τοῦ μηνὸς παρ' Ἀθηναίοις, παρὰ τὸ ἔνον, ὃ δηλοῖ τὸ παλαιὸν καὶ παρῳχημένον· καὶ ὅτι δι' ἑνὸς ν̄ γράφονται τό τε ἔνον καὶ ἡ ἔνη, παρὰ δέ τισι καὶ δυσί· καὶ ὅτι Ἰωνικῶς μὲν ψιλοῦνται, παρά τισι δὲ δασύνονται. 1386, 8. 1866, 10.

ἐνηβητήρια, παραγωγή. 438, 3.

ἐνηὴς ὁ μειλίχιος. 1122, 31. καὶ ὅτι ἀντίκειται τῷ ἀπηνής. 113, 22. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἠὺς λέγεται, οἱονεὶ ὁ ἐντὸς ὢν ἀγαθότητος. 314, 41. 1101, 42.

ἐνῆκας, ἤγουν ἐνέβαλες, παρὰ τὸ ἐνίημι. 783, 42.

ἐνήλατα, τὰ καὶ ἁμαξηδόνια, τουτέστι τὰ τοῖς τροχοῖς ἐμβαλλόμενα μέρη τοῦ ἄξονος, ἢ οἱ κωλύοντες ἐξιέναι τοὺς τροχοὺς πασσαλίσκοι. 598, 29. καὶ ἐνήλατα αἱ τῶν κλιμάκων βαθμίδες ὁμωνύμως. 782, 28.

ἐνήνεον, ἐσώρευον. 1292, 34.

ἐνήνοχα, μέσος παρακείμενος ἐκ

κολογία. 489, 4. 1283, 19. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἡ δι' αἰσχρολογίας ἐπίπληξις. 1347, 57. καὶ ὅτι τὸ νι̅ μακρὸν ἔχει ἐν τῷ, ἔδδεισεν γὰρ ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνιπήν, 'Οδ. κ', 448. 1664, 36.

ἐνίπλειον ἀντὶ τοῦ ἔμπλεων, ὅτι τῆς ἀρχαίας 'Ατθίδος ἐστὶν ἡ λέξις. 705, 4. 1879, 17.

ἐνίπτειν τὸ κακολογεῖν καὶ τὸ ἁπλῶς εἰπεῖν, οἷον ἐν τῷ, ὁ δέ τοι νημερτὲς ἐνίψει, 'Οδ. λ', 148. 1677, 8. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐνίπτειν οὐ τὸ ἁπλῶς λέγειν, ἀλλὰ μετὰ σφοδρότητος καὶ ἀπειλῆς, οἷον ἐν τῷ, ὡς οὐ τοῦτον ἐγώ ποτε μῦθον ἐνίψω, 'Οδυσσ. β', 137. 1438, 39.

ἐνίπτειν τὸ ἔπεσιν ἐπιπλήττειν. 432, 36. 489, 5. 690, 39. 1374, 32. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐνίπτω τὸ δι' αἰσχρολογίας ἐπιπλήττω, ὅτι καὶ ἐνίσσω λέγεται. 1347, 57. καὶ ὅτι τὸ ἐνίπτω καὶ τὸ ἐνίσσω, καίτοι παρὰ τὸ ἐνέπω λεγόμενα, ὅμως οὐδὲν κοινωνοῦσιν ἐκείνῳ κατὰ τὸ σημαινόμενον. 1381, 33.

'Ενισεὺς διὰ τοῦ σίγμα, ποταμὸς Θεσσαλικὸς, ἀπὸ 'Όθρυος τοῦ ὄρους ῥέων δέχεται τὸν 'Απιδανὸν κατενεχθέντα ἐκ Φαρσάλων· ζήτει ἐν τῷ 'Ενιπεύς. 1682, 8.

ἐνισκίμφθη, ἤγουν ἐπέλασεν, ἀπὸ τοῦ σκίμπτω. 1077, 63.

'Ενίσπη, πόλις τῆς 'Αρκαδίας ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου ᾠκισμένη, ὁ πολίτης 'Ενισπαῖος. 301, 34.

ἐνισπήσω ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐνισπῶ περισπωμένου θέματος κεκίνηται. 1525, 54.

ἐνίσπω, ὅτι παρὰ τὸ ἔπω γέγονεν ἴσπω τροπῇ Αἰολικῇ τοῦ ε̅ εἰς ι̅ καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ̅, ὅθεν τὸ ἐνίσπω. 1562, 44.

ἐνίσσειν ἐν ἴσῳ τῷ ἐνίπτειν, ὅ ἐστι κακολογεῖν, καὶ ὅτι ἐνίπτειν λόγοις κυρίως λέγεται. 1283, 19. 1374, 58. 1956, 44. καὶ ὅτι δοτικῇ συντέτακται ἐν τῷ, θυγατέρεσσι καὶ υἱάσιν ἐνισσέμεν, 'Ιλ. ο', 198. 1012, 50.

ἐνναέτηρος ἀντὶ τοῦ ἐνναετὴς ποιητικῶς. 245, 46.

ἐννέα ἀριθμοῦ ἰδιώματά τινα διεξοδικῶς. 180, 16.

ἐννέα ἄρχοντες, ἀρχὴ 'Αθήνησιν οὕτω καλουμένη, ὧν εἷς μὲν ἄρχων ἐκαλεῖτο, ἕτερος δὲ βασιλεὺς καὶ τρίτος πολέμαρχος· οἱ δὲ λοιποὶ ἓξ θεσμοθέται ἐλέγοντο. 1595, 37.

ἔννεον, ἐκολύμβων, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ἕτερον τῶν δύο ν̅, ὡς καὶ τὸ ἔννεπε. 1220, 30.

ἐννεσία ἡ συμβουλὴ, ὅτι παρὰ τὸ ἔννοια λέγεται τροπῇ τοῦ ο τῆς διφθόγγου εἰς ε̅ καὶ ἐπενθέσει τῆς σι συλλαβῆς, ἢ παρὰ τὸ ἐνίημι τὸ παθητικὸν ἐνεῖμαι ἐνεῖσαι ἐνεσία καὶ διπλασιασμῷ τοῦ ν̅ ἐννεσία ἡ εἰς νοῦν ἐνιεμένη συμβουλή. 618, 43.

ἐννέωροι σύες, 'Οδ. κ', 390. οἱ ἐννέα ὡρῶν, τουτέστι δυοῖν ἐτῶν καὶ τριμήνου, ἢ οἱ ἐνναετεῖς, παρὰ τὸν ὧρον ἤγουν ἐνιαυτόν· καὶ ἔλαιον ἐννέωρον τὸ ἐνναετές, 'Ιλ. σ', 351. καὶ ὅτι τὸ νε̅ καὶ ω̅ εἰς μίαν μακρὰν συλλαβὴν συνιζάνουσιν. 1146, 43. 1662, 53. 57. καὶ ἐννέωρος βοῦς παρ' 'Ομήρῳ ὁ καὶ ἐνναέτηρος παρ' 'Ησιόδῳ. 245, 45.

ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστὴς, περὶ Μίνωος λεγόμενον 'Οδ. τ', 179. ζήτει ἐν τῷ Μίνως. 1861, 29.

εννη λήγοντα θηλυκὰ ὀξύτονα δυσὶ ν̅ γραφόμενα, οἷον φαεννὴ, ἐρεβεννή. 615, 45.

ἔννη καὶ νέα, ὅτι ἐδασύνετο πάλαι τὸ ἔννη. 1386, 8. ζήτει ἐν τῷ, ἔνη καὶ νέα.

ἐννῆμαρ ἐπίῤῥημα, ἤγουν ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας. 44, 12.

εννον λήγοντα ὀξύτονα ἐκ τῶν διὰ τοῦ εινον γενόμενα τροπῇ τοῦ ι̅ τῆς διφθόγγου εἰς ν̅, οἷον φαεννὸν ἐκ τοῦ φαεινόν. 1604, 10.

εννος ληγόντων ἐπιθέτων ἀναλογία, οἷον φάος φαεννὸς, ἔρεβος ἐρεβεννός. 392, 44.

'Εννοσίγαιος παρὰ τὸ ἐνόθω, ὅ ἐστι κινῶ, ὅτι δυσὶ ν̅ γράφεται ἀεὶ ἐκ πλεονασμοῦ πρὸς μετρικὴν χρῆσιν, 'Ενοσίχθων δὲ δι' ἑνός. 708, 16. 1381, 29.

ἕννυμι, ὅθεν τὸ ἀμφιέννυμι, ὅτι παρὰ τὸ ἕω τὸ ἐνδύω γίνεται ἐν προσλήψει τοῦ ν̅, ὅθεν τὸ ἐννύω καὶ ἕννυμι. 57, 37.

ἕννυσθαι ἴσον τῷ ἀμφιέννυσθαι ἐν τῷ, αὐτὴ δ' ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο Νύμφη, 'Οδ. ε', 230. 1530, 59.

ἐννύχιος κατάγεσθαι λέγεται ὁ διὰ μιᾶς νυκτὸς ἀφικόμενος εἰς λιμένα τινά. 1462, 55.

ἐννώσας ὅτι ἐκ τοῦ ἐννοήσας κατὰ συναίρεσιν λέγεται παρ' 'Ηροδότῳ. 288, 17.

ἐνόθω ἐνόσω τὸ κινῶ. 307, 16. 1381, 29.

ἐνοινοχοεῖν ἐν δέπασι, ὅτι περισσεύει ἡ κατὰ θατέρα πρόθεσις. 1477, 24.

ἔνον τὸ παλαιὸν, ζήτει ἐν τῷ, ἔνη καὶ νέα. 1866, 12.

'Ενόπη βαρυτόνως ὄνομα πόλεως, ἐνοπὴ δὲ ὀξυτόνως ἡ φωνή. 743, 16.

ἐνοπὴ, ταραχώδης βοή. 370, 24.

ἐνόπλιος ῥυθμὸς, ὅτι κατ' ἐνόπλιον ῥυθμὸν πεποδίσθαι τινὰ ἔπη λέγονται, οἷον τὸ, ὣς φάτο δακρυχέων, τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ, 'Ιλ. α', 357. 1899, 62.

ἔνος ὁ ἐνιαυτὸς, ὅτι παρὰ τὸ ἓν ἢ τὴν ἕνωσιν τῶν ὡρῶν λέγεται, ἢ παρὰ τὸ ἕω, ὅ ἐστι πληρῶ, καὶ ὅτι δασύνεται ἡ λέξις, ἑρμηνεία διεξοδική. 73, 32. 627, 16. 1387, 8. 1418, 18—24.

ἔνοσις ἡ κίνησις, παρὰ τὸ ἐνόθω ἐνόσω. 1613, 41.

'Ενοσίχθων παρὰ τὸ ἐνόθω, ὅ ἐστι κινῶ, ὅτι δι' ἑνὸς ν̅ γράφεται, 'Εννοσίγαιος δὲ δυσί. 708, 19. 1381, 29.

ἔνρινον ἢ ἔῤῥινον, ὄρωμα ποιὸν, ᾧ τὰς ῥῖνας ἐχρίοντο. 950, 1.

ἐνς ἡ εἰς πρόθεσις κατὰ γλῶσσαν 'Αργείων καὶ Κρητῶν τροπῇ τοῦ ι̅ εἰς ν̅. 722, 60.

ἐνστάζειν μένος λέγεται ὁ πατὴρ τῷ υἱῷ 'Οδυσσ. β', 271. ὅτι παρὰ τὴν σπερματικὴν ὑγρότητα λέγεται τὸ ἐνστάζειν. 1444, 52.

ἐνταῦθα, ὅτι ἔθος Δωριεῦσιν αἰτιατικῇ συντάσσειν τὴν ἐν πρόθεσιν, ἐν ταῦτα οὖν, καὶ τροπῇ Δωρικῇ τοῦ τ̅ εἰς θ̅ ἐνταῦθα, καὶ ἑτέρᾳ τροπῇ τῆς ληγούσης εἰς οι̅ ἐνταυθοῖ, ὡς ἔνδον ἐνδοῖ, πέδον

ἐξ πρόθεσις ἐν συνθέσει προτεταγμένη ὅτι οὐ μόνον τὴν ἔξω σχέσιν, ἀλλὰ καὶ ὕψωμά τι σημαίνει. 532, 6.

ἐξ πρόθεσις ὅτι ἐπίτασιν δηλοῖ ἐν συνθέσει, ὁποίαν τὸ μάλιστα ἐπίῤῥημα, οἷον ἐν τῷ ἐξιθύνειν, ὅ ἐστι λίαν ἐξορθοῦν, καὶ ἐν τῷ ἐξαίσιος καὶ ἔκδικος, καὶ ἐν τῷ ἐξαπολέσθαι, καὶ ἐν τῷ ἐκγελάσαι, καὶ ζήτει τὸ ἐκγελάσαι. 931, 56. 1022, 60. 1032, 30. 1144, 9. 1836, 54.

ἐξ πρόθεσις τὸ ἐκτὸς, οἷον ἐν τῷ ἐπεξαναδὺς. 936, 47.

ἐξ ἀγχιμόλου, ἤγουν ἐκ τοῦ σύνεγγυς. 1354, 12.

ἐξ ἄλλων, ἀντὶ τοῦ δίχα τῶν ἄλλων ἐν τῷ, ἐξ ἄλλων οὐ μέντοι ἐγὼ τόσον αἴτιός εἰμι, Ἰλ. φ', 370. 1241, 53.

ἐξ ἀρέων, ἤγουν ἕνεκα τῶν ἀρῶν ἐν τῷ, ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, Ἰλ. ι', 566. 770, 32.

ἐξ ἔρον ἕντο, ἐπλήρωσαν τὴν ἐπιθυμίαν, καὶ ἐξ ἔρον εἶναι, ἤγουν ἐκπληρῶσαι τὴν ἐπιθυμίαν. 136, 27. 481, 38.

ἐξ ἑτέρων ἕτερ' ἐστὶ, περὶ οἰκημάτων τινῶν λεγόμενον Ὀδ. ρ', 266. ἀντὶ τοῦ οὐ μονόστεγά εἰσιν, ἀλλ' ὑπερῷα. 1819, 29.

ἐξ ἔτι τοῦ, ἐν ἴσῳ τῷ ἐξότου ἐν τῷ, ἐξ ἔτι τοῦ ὅτε Βρισηίδα κούρην ἔβης ἀπούρας, Ἰλ. ι', 106. 738, 29.

ἐξ ὀμμάτων λέγεται ὁ τυφλὸς, οἷον Δίδυμος ὁ ἐξ ὀμμάτων. 149, 29.

ἐξ οὗ, χρονικῶς καὶ αἰτιολογικῶς ἀκουόμενον ἐν τῷ, ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε, Ἰλ. α', 6. 21, 4.

ἐξ οὐρίας πλοῦς, ὁ ἐκ πνοῆς εὐδιεινῆς, ὅτι παρὰ τὸν οὖρον λέγεται, καὶ ὅτι καὶ ἐξ οὐρίων πληθυντικῶς λέγεται, ἤγουν ἐξ οὐρίων, ὅ ἐστιν εὐδιεινῶν, πνευμάτων. 1452, 46.

ἐξ ὑπογείου τὸ ἐγγύθεν προσδόκιμον, ἢ τὸ παραυτίκα γεγονὸς καὶ ὡς εἰπεῖν πρόχειρον, ἢ μᾶλλον ὑποχείριον παρὰ τὰ γυῖα, ὃ δηλοῖ τὰς χεῖρας. 920, 32.

ἐξ ἀριθμητικὸν ἐν συνθέσει οὕτως ὡς ἔχει σὺν τῷ ξ προτασσόμενον τινῶν λέξεων ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων, ἕξκλινον, ἕξγυον. 450, 45.

ἐξαγγέλλεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐξαγγέλλειν παρὰ Σοφοκλεῖ. 694, 26.

ἐξάγειν ἐν ἴσῳ τῷ ἐξελθεῖν καὶ ἐκπορευθῆναι ἐν τῷ, τύμβον ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες, Ἰλ. η', 336. 684, 12.

ἐξαγορεύειν τὸ σαφῶς ἀγορεύειν, οἷον ἐν τῷ, γόνον ἐξαγόρευεν, Ὀδ. λ', 234. 1680, 57.

Ἐξάδιος κύριον ὅτι καὶ Ξάδιος λέγεται ἀποβολῇ τοῦ ἀρκτικοῦ ε, καὶ ὅτι ψιλοῦται ἡ λέξις. 101, 19.

ἐξαείρειν τὸ φοράδην ἐξενεγκεῖν, Ὀδυσσ. ν', 120. 1736, 14.

ἐξαίνυσθαι τὸ ἀφαιρεῖσθαι, πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 613, 46.

ἐξαιρεῖν ταὐτὸν τῷ ἐξελεῖν. 119, 35.

ἐξαιρεῖσθαι δὲ τὸ ἐκλέγεσθαι καὶ ἐξαιρέτως λαμβάνειν· καὶ ἐξαιρεῖσθαι τὸ ἐκβάλλειν ὁμωνύμως, ὅθεν καὶ ἐξαιρέσιμος λίθος λέγεται. 907, 63. 1762, 3.

ἐξαιρέσιμος λίθος ὁ ἐκ τοίχου ἐκβληθείς. 210, 3. 907, 64.

ἐξαίρεσις λίθου παρ' Ἡροδότῳ ἡ ἐκ τοίχου ἐκβολὴ, ζήτει τὸ ἐξαιρεῖν καὶ τὸ, ἐξαιρέσιμος λίθος. 119, 35. 907, 64.

ἐξαίρετος ὁ ἐκ τῶν ἄλλων αἱρεθεὶς, ὅ ἐστιν ἐπικριθείς. 1512, 40. καὶ ὅτι περὶ πολλῶν τινῶν λέγεται κατὰ συνθήκην. 210, 1. καὶ ὅτι ἐξαίρετον μὲν λέγεταί τι, ἐξέλετον δὲ οὔ. 119, 31.

ἐξαιρεύμην ἀντὶ τοῦ ἐξῃροίμην. 1762, 3.

ἐξαίσιον, πάλαι μὲν τὸ ἔξω τοῦ αἰσίου, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ, καὶ ἀντίκειται τῷ ἐναίσιμον. 1032, 25. ὕστερον δὲ ἀντὶ τοῦ ἄγαν αἴσιμον. 29, 34.

ἐξαίσιον παρ' Ὁμήρῳ τὸ ἔξω τοῦ αἰσίου, ὅ ἐστι τοῦ καθήκοντος, τουτέστιν ἄδικον, ἐν τῷ, οὔτε τινὰ ῥέξας ἐξαίσιον, Ὀδ. δ', 690. καὶ ἐξαίσιον ἐπιῤῥηματικῶς ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ μεγάλως. 1514, 21. 1832, 26.

ἔξαιτος ὅτι ἐκ τοῦ ἐξαίρετος συγκέκοπται. 1512, 42. ἢ παρὰ τὸ ἐξαιτεῖσθαι λέγεται. 210, 14. 907, 58. 61. 1512, 42.

ἐξακεῖσθαι τὸ θεραπ τὸ ῥάπτειν καὶ τὸ ναῦ καινοποιεῖν. 768, 49.

ἐξακεῖσθαι χόλον, ἐμφαίνει καὶ τὸν χό ἀκέσεως καὶ αὐτὸν δ 1461, 43.

ἐξακρίζειν τὸ καὶ ἀπ ζειν, ὅ ἐστι τὰ ἄκρα σθαι. 1636, 48.

ἐξαλαοῦν ἐν ἴσῳ τῷ ἀ οῦν, ὅ ἐστι τυφλοῦν.

ἐξαλίσαι, ἤγουν κυλισθ σαι, ἀπὸ τοῦ ἀλίζω θέμ 48. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κυλίω ἀποβολῇ τοῦ κ τοῦ υ εἰς α γίνεται ἐ τὸ ἐξαλίσαι παρ' Ἀ (Nub. 32). 1538, 39.

ἔξαλλος στολὴ ἡ ἐξηλλ ἄλλων. 1676, 54.

ἔξαλος θάνατος, Ὀδ. ἔξω θαλάσσης, ἢ ἐξ παράθεσιν ὁ ἐκ θαλάσ 42.

ἐξάμνους, σταθμὸς ἐξ 1878, 57.

ἐξαναλῦσαι τινὰ θανα ζωῆς ἀρχὴν ἐπανακάμψ καὶ τὰ ἐπινενησμένα μοίρας ἀναλῦσαι. 126

ἐξανέχειν τὸ εἰς ὕψ θαι. 419, 18.

ἐξανέψιοι οἱ ἐξ ἀνεψιῶ γονέων γεγονότες. 971

ἐξανίσχειν ὅτι περὶ ἡλίου λέγεται ἀντὶ τ λειν. 419, 17.

ἐξανύω ἀντὶ τοῦ ἐξανι τελειώσω, ἐν τῷ, ἢ νύω γε καὶ ὕστερον Ἰλ. λ', 365. 849, 34.

ἐξαπολέσθαι ὅτι τὸ τ νισθῆναι δηλοῖ διὰ ἐξ προθέσεως δηλουμ σιν. 1144, 9.

ἐξάπτεσθαι ἀντὶ τ σθῆναι ἢ ἐπιλαμβάνε 44.

ἔξαρμα, ὕψος, ὄγκο 9, 5.

ἐξάρχειν γενικῇ, οἷον λῆς ἐξῆρχε νέεσθαι, καὶ αἰτιατικῇ ἐλλιπ προθέσεως, οἷον ἐν ἐξάρχων ἀγαθάς, Ἰλ.

ἐξίμεναι ἀντὶ τοῦ ἐξιέναι, 'Οδ. λ', 531. 1696, 18.

ἐξιονθίζειν τὸ ἐκριζῶν αἴρειν τὰς τρίχας, ἴονθοι γὰρ αἱ πρῶται φυόμεναι τρίχες. 1750, 1.

ἐξισώσασθαι ἀντὶ τοῦ ἐρίσαι ἐν τῷ, τοῖσίν κεν ἐν ἄλγεσιν ἐξισωσαίμην, 'Οδ. ή, 212. 1577, 54.

ἐξίτης ὁ τὰ ἓξ δυνάμενος βόλος ἐν τῇ δι' ἀστραγάλων παιδιᾷ. 1289, 62. 1397, 40.

ἐξογκοῦσθαι ὅτι παρὰ τὸν ὄγκον, ὃ δηλοῖ ἄρσιν καὶ διαπέτειαν σώματος, λέγεται. 1899, 15. καὶ ὅτι ἡ ἐξ πρόθεσις ὕψωμα ὑπαγορεύει. 532, 8.

ἐξοῖ ἀντὶ τοῦ ἔξω κατὰ γλῶσσαν Συρακουσίων. 140, 15.

ἐξοινία ἡ ὑπὲρ τὸ καθῆκον οἰνοποσία. 1910, 52.

ἔξοινος ὁ λίαν οἰνωθεὶς καὶ ὁ ἔξω μέθης γεγονὼς ὁμωνύμως διὰ τὴν διάφορον δύναμιν τῆς ἐκ προθέσεως. 1398, 7. 1598, 55.

ἐξοιχνεῦσιν ἀντὶ τοῦ ἐξίασιν, 'Ιλ. ί, 384. 758, 6.

ἐξομόθεν πεφυῶτας, 'Οδ. έ, 477. ὅτι ἢ πλεονάζει ἡ πρόθεσις, ἢ τῷ πεφυῶτας προσνέμεται, ἵν' ᾖ ἐκπεφυῶτας. 1547, 4.

ἐξονομάζειν τὸ ἐξ ὀνόματος καλεῖν καὶ τὸ ἁπλῶς προσφωνεῖν καὶ προσφθέγγεσθαί τινα, πολλαχοῦ παρ' 'Ομήρῳ· καὶ τὸ πλατυκώτερον ὁμιλεῖν εἴτουν διεξοδικῶς πολλοῖς ὀνόμασιν ἤτοι λέξεσι λαλεῖν. 118, 11 — 19. 980, 8. 1658, 63. 1750, 57.

ἐξονομαίνειν τὸ ὀνομαστὶ καλεῖν, παρ' 'Ομήρῳ. 118, 19. ζήτει τὸ ἐξονομάζειν.

ἐξονομακλήδην ὀνομάζειν, παρ' 'Ομήρῳ τὸ ἐκ τῶν κυρίων ὀνομάτων καλεῖν. 1277, 18.

ἐξοπίσω ἀναχάζεσθαι, ἀντὶ τοῦ ἀναχωρεῖν παρ' 'Ομήρῳ. 856, 56.

ἐξορμενίζειν τὸ ἐκκαυλεῖν, παρὰ τὸ ὄρμενον, ὅ ἐστι κράμβης καυλός. 899, 16. 1220, 58.

ἔξορμος ὁ ἔξω τοῦ ὅρμου γεγονὼς ἐν τῷ ἀναπλέειν. 130, 16.

ἐξοστρακίζειν παρ' Ἀθηναίοις τὸ ἐξορίζειν. 1161, 33.

ἐξουθενῶ ὅτι ἐκ τοῦ ἐξουδενῶ λέγεται τροπῇ τοῦ δ εἰς θ. 68, 41. 117, 17.

ἐξούλης δίκη λέγεται παρ' Ἀθηναίοις ἣ ἐφ' οἷς ἐξεκλείετό τις ὧν ἐνέμετο γινομένη. 945, 3. 1533, 63. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐξούλης δίκη ἡ τῆς ἐξείρξεως παρὰ τὸ ἐξίλλειν. 1769, 33.

ἔξοχος πάντων, καὶ μέγ' ἔξοχος πάντων, ὅτι γενικῇ συντάσσεται τὸ ἔξοχος διὰ τὴν σημαινομένην ὑπεροχήν. 258, 39.

ἐξυπανίστασθαι τὸ κάτωθεν εἰς εὐθὺ ὑψοῦσθαι ἐν τῷ, σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη, 'Ιλ. β', 267. 217, 16.

ἔξω ἐπίῤῥημα ὅτι ἐκ τῆς ἐξ προθέσεως γέγονε. 166, 30. καὶ ὅτι γενικῇ ἀεὶ συντάσσεται, ὡς καὶ ἡ ἐξ πρόθεσις· ζήτει ἐν τῷ, ἐξ πρόθεσις. 51, 40.

ἐξωθεῖν δόρυ ἐκ τοῦ μηροῦ τινός, 'Ιλ. έ, 694. ἐν ἴσῳ τῷ ἐξάγειν. 595, 2.

ἐξώκαρπος πάλη ὅτι παρὰ τὸν καρπὸν λέγεται, ὅ ἐστι τὸ μεταξὺ τοῦ βραχίονος καὶ τοῦ θέναρος ἄρθρον. 1572, 39.

ἐξωμίς, χιτὼν ἅμα καὶ ἱμάτιον τὸ αὐτό. 1166, 54.

ἐξωμοσία ἐλέγετο Ἀθήνησιν ὁ ὅρκος, ὃν ὤμνυέ τις προϊσχόμενος ἀδύνατός εἶναι ποιεῖν τὸ προσταττόμενον ὑπὸ τῆς πόλεως. 1160, 51.

ἐξώστης ἄνεμος ὅτι παρὰ τὸ ὠθῶ ὤσω λέγεται. 1616, 8.

εο, ὅτι τὸ ε καὶ ο εἰς τὴν ευ δίφθογγον συναιροῦνται, οἷον θάμβευς ἀντὶ τοῦ θάμβεος. 1965, 30.

ἕο ἀντὶ τοῦ ἑαυτῆς ἐν τῷ, ἧτ' ἐκέλευσεν ἕο μνήσασθαι ἀνάγκῃ, περὶ τῆς τοῦ ἀνθρώπου γαστρὸς λεγόμενον, 'Οδ. ή, 217. 1577, 57.

εοι συνιζάνοντα εἰς μίαν μακρὰν συλλαβὴν ἐν τῷ, ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν 'Ολύμπια δώματ' ἔχοντες, 'Ιλ. ά, 18. 27, 25.

ἔοι ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοι, εὐκτικὸν τοῦ ἔον δευτέρου ἀορίστου, οὗ καὶ ἡ ἐὼν μετοχή. 887, 14. 990, 32. 1826, 23.

ἔοιγμεν παρὰ Σοφοκλεῖ (Aj. 1239.) ἀντὶ τοῦ ἐοίκαμεν, συγκοπῇ καὶ τροπῇ τοῦ κ εἰς γ. 885, 9. 1695, 27.

ἔοικα, ἀπὸ τοῦ εἴκω εἶκα διαλύσει καὶ ἐπενθέσει τοῦ ο ἔοικα. 759, 6. 1600, 23.

ἔοικε ἐν ἴσῳ τῷ πρέπει ἐν τῷ, τὰ μὲν οὔτι καταθνητοῖσιν ἔοικεν ἀνδρεσσι φορέειν, 'Ιλ. κ', 440. 817, 9.

ἐοίκεσαν 'Ιωνικῶς, ἐῴκεσαν δὲ Ἀττικῶς. 922, 48.

ἐοικότα ἀντὶ τοῦ καθήκοντα ἐν τῷ, ἄνδρα νεώτερον ὧδε ἐοικότα μυθήσασθαι, 'Οδ. γ', 125. 1460, 2.

ἐοικὼς καὶ ἐοικυῖα ὅτι ἐκ τῶν κοινῶς λεγομένων οἰκὼς καὶ οἰκυῖα μετοχῶν τοῦ οἶκα μέσου παρακειμένου κατὰ προσθήκην τοῦ ε γεγόνασιν Ἀττικῶς, εἰκυῖα δὲ παρ' 'Ομήρῳ τῇ διὰ τοῦ ει διφθόγγου κατ' ἀρχὰς γράφεται. 714, 55. 759, 2. 5. 1714, 16.

εοισι λήγουσαι δοτικαὶ πληθυντικῶν, ἐκ τῶν διὰ τοῦ οισι γενόμεναι ἐπενθέσει τοῦ ε, οἷον τουτέοισιν ἀντὶ τοῦ τούτοισιν, ἐκ παραδείγματος. 1036, 34.

ἔολπα, μέσος παρακείμενος ἀπὸ τοῦ ἔλπω ἔλψω ὄλπα καὶ Ἀττικῶς ἔολπα, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐέλπω τρισυλλάβου. 219, 23. 757, 33. 1472, 54. 1473, 7.

ἐόλπειν, ὑπερσυντέλικος τοῦ ἔολπα παρακειμένου, ὅτι ἠόλπειν ὤφειλε λέγεσθαι, ἐόλπειν δὲ ποιεῖ κατὰ χρόνου μετάθεσιν. 1187, 28.

ἔον, δεύτερος ἀόριστος ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, ὅτι ἐκ τοῦ ἦον συνεστάλη 'Ιωνικῶς, ἢ ἀπὸ τῆς ἐὼν μετοχῆς ἔον, ὡς ἀπὸ τοῦ φαγόντος ἔφαγον καὶ δραμόντος ἔδραμον. 883, 17. 1321, 50. 1759, 1. 26.

ἔοργα μέσος παρακείμενος, ἡ μετοχὴ ὁ ἐοργώς, ἀπὸ τοῦ ἔργω θέματος ὄργα καὶ Ἀττικῶς ἔοργα, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔλπω τὸ ἔολπα· ἢ ἀπὸ τοῦ ῥέζω ἔροργα καὶ μεταθέσει ἔοργα, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐέργω τρισυλλάβου. 219, 22. 441, 40. 753, 32. 1068, 38. 1434, 48. 1472, 64. 1765, 27. καὶ ὅτι ἠόργειν ὤφειλε ποιεῖν τὸν ὑπερσυντέλικον. 1187, 28.

ἔοργας, ἤγουν ἔργοις ἐλύπησας ἐν τῷ, ἀποτισέμεν ὅσσα μ' ἔοργας, 'Ιλ. φ', 399. 1243, 4.

ἐπεσβολία ἡ τῶν ἐπῶν, ὅ ἐστι λόγων, εἰσβολὴ καὶ ἀρχὴ, ἢ λοιδορία καὶ βλασφημία, παρὰ τὸ ἔπεσι βάλλειν. 1489, 47. 55.

ἐπεσβόλος ὁ ἔπεσι βάλλων, ὡς βλάσφημος ὁ φήμαις βάλλων. 219, 38. 1490, 3.

ἕπεσθαι περὶ ἀψύχων ἐνίοτε λεγόμενον κατὰ τρόπον γλυκύτητος. 426, 23.

ἐπέσσεται ἀντὶ τοῦ ἐπιγενήσεται καὶ μετὰ ταῦτα ἔσται. 1516, 60.

ἐπέσσυμαι τεῖχος, ἀντὶ τοῦ ἐπέρχομαι τῷ τείχει. 1021, 61.

ἐπεσσύμενον τείχεος, ἤγουν κατεπεμβαίνοντα τοῦ τείχους. 910, 63.

ἐπεσσύμενος δὲ τείχους, γενικῇ. 910, 63.

ἐπίστη ἀντὶ τοῦ ἐπάνω ἔστη, ἢ ἐπεμελήθη. 793, 46.

ἐπέτειος φίλος ὁ μὴ διηνεκὴς, ἀλλ' ἐξ ἔτους εἰς ἔτος μεταβαλλόμενος. 1573, 2.

ἐπέτης ὁ θεράπων, παρὰ τὸ ἕπεσθαι. 1400, 58.

ἐπετήσιος ὁ εἰς ἔτος ὅλον ἐξαρκῶν ἐν τῷ, τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται, οὐδ' ἀπολείπει χείματος, οὐδὲ θέρευς ἐπετήσιος, 'Οδ. ή, 117. sq. 1572, 62.

ἐπετιμήθη ὁ σῖτος, ἤγουν τιμιώτερος γέγονε. 1629, 10.

ἐπετόλμησεν ἀντὶ τοῦ ὑπέμεινεν ἐν τῷ, ἀλλ' ἐπετόλμησε, φρεσὶ δ' ἔσχετο, 'Οδ. ρ', 238. 1818, 63.

ἐπετράπετο ἀντὶ τοῦ ἐπέτρεψεν ἐν τῷ, σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο στονόεντα εἴρεσθαι, 'Οδ. ί, 12. 1612, 43.

ἐπεύχεσθαι τὸ καυχᾶσθαι, πολλαχοῦ παρ' 'Ομήρῳ· καὶ ἐπεύχεσθαι νεκρῷ, 'Οδ. χ', 412. ὅ ἐστιν ἐπικαυχᾶσθαι ἢ ἐπικαλεῖσθαι τὸ θεῖον, διαίτησις διεξοδική. 812, 31. 1932, 11.

ἐπεύχιον χυδαϊκῶς ὁ παρὰ τοῖς λογίοις λεγόμενος τάπης. 1056, 64.

ἐπέφραδε ὅτι παρατατικοῦ ἐστὶ χρόνου ἐκ τοῦ πεφράδω θέματος. 1044, 31.

ἐπέχειν ἀντὶ τοῦ ἀργεῖν καὶ διατρίβειν ἐν τῷ, 'Αντίνοος δ' ἔτ' ἐπεῖχε καὶ Εὐρύμαχος, 'Οδ. φ', 186. 1906, 31.

ἐπέχειν τὸ διωκτικῶς ἐλαύνειν, πολλαχοῦ παρ' 'Ομήρῳ. 154, 31. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐπέχειν δοτικῇ παρ' 'Ομήρῳ ἐν τῷ, δαιμονίη τί μοι ἐπέχεις; 'Οδ. τ', 71. ἀντὶ τοῦ κατ' ἐμοῦ ἔχεις, ὃ καὶ ἐνέχειν λέγεται. 922, 46. καὶ ἐπέχειν ἀντὶ τοῦ προσέχειν· καὶ ἐπέχειν τὸ καταστοχάζεσθαι καὶ σκοπὸν ἔχειν, καὶ ὅτι καὶ διαλελυμένως λέγεται ἐν τῷ, ἐπὶ σφίσιν ἔχοντας, παρ' 'Ηροδότῳ· καὶ ἐπέχειν τὸ ὑποκρατεῖν τὴν ἀπόφανσιν καὶ μὴ ἐπικρίνειν, ὅθεν οἱ ἐφεκτικοὶ φιλόσοφοι ἐκλήθησαν. 736, 6. 1856, 9. 14, 22.

ἐπέχειν πόδας ὑποποδίῳ, 'Οδ. ρ', 410. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῷ ὑποποδίῳ ἔχειν. 1826, 4.

ἐπέχειν σκοπῷ τόξον, ἀντὶ τοῦ καταστοχάζεσθαι. 1065, 24. 1463, 4.

ἐπέχειν ἐπί τινι, ἤγουν ἔμπροσθέν τινος ἔχειν τι, ἐν ἴσῳ τῷ παρέχειν. 1258, 62.

ἐπέχθη, τρίτον πρόσωπον ἀορίστου, ὅτι ἀπὸ τοῦ πέκω θέματος κεκίνηται. 975, 56.

ἐπέχραον, ἐν χρῷ ἐγένοντο, ἐπέπεσον καὶ ἐβάρυνον ἐν τῷ, μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον, 'Οδ. β', 50. 1434, 7.

ἐπέχω τὸ διασκέπτομαι. 983, 4. ζήτει ἐν τῷ ἐπέχειν. 1856, 22.

ἔπη τὰ ποιήματα, ζήτει ἐν τῷ ἐνέπειν. 9, 14.

ἔπη ὁλοδάκτυλα καὶ ἔπη ὁλοσπόνδεια ἐπαινούμενα παρ' 'Ομήρῳ διὰ μίμησιν τῶν ἐφ' οἷς λέγονται συμβεβηκότων. 1899, 54.

ἐπήβολος, ἐπιτυχὴς καὶ ἐγκρατής τινος πράγματος. 42, 24. ὅτι γενικῇ συντάσσεται. 625, 37. ὅθεν φρενῶν ἐπήβολος λέγεται ὁ συνετὸς καὶ τοῦ φρονεῖν ἐπιτυχών. 1404, 50. καὶ ὅτι καὶ παρὰ τοῖς 'Αττικοῖς χρησιμεύει ἡ λέξις. 1448, 5. 9. καὶ ὅτι τὸ πῖ διὰ τοῦ ἦτα γράφεται. 611, 39.

ἐπηβόλως, ἤγουν ἐπιτυχῶς, παρὰ τὸ ἐπιβάλλειν, ὅ ἐστιν ἐπιτυγχάνειν. 1406, 29.

ἐπηγκενίδες, σανίδες ἐκ πρύμνας ἐς πρώρας τεταμέναι, ὅτι παρὰ τὸ ἐπενεγκεῖν λέγονται, οἱονεὶ ἐπενεγκίδες καὶ ἐκτάσει καὶ μεταθέσει ἐπηγκενίδες· ἐστὶ δὲ ἐπηγκενὶς, καθ' ἣν οἱ σκαλμοὶ πήγνυνται, ἢ τὸ κοινῶς λεγόμενον περίτονον ἢ τὰ παραθέματα τῆς νεώς. 1533, 39.

ἐπηετανὸν τὸ πολὺ καὶ ἐφ' ὅλον ἔτος διαρκὲς, ἤγουν τὸ δι' ὅλου ἔτους διαμένον. 1485, 32. 1552, 63. καὶ ὅτι ἐξ ἐπενθέσεως ἔχει τὸ η̄ 474, 19. 611, 40.

ἐπηετανὸς κομιδὴ, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς πολλὴ ἐν τῷ, ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα ἦεν ἐπηετανὸς, 'Οδ. θ', 233. καὶ ἐπηετανὸν ἁπλῶς τὸ δι' ὅλου ἔτους ἐξαρκοῦν. 1593, 20.

ἐπήιεν, ἤγουν ἐπήρχετο. 1124, 23.

ἐπήκρισεν ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἄκρον ἤγαγεν, ἀπὸ τοῦ ἀκρίζω θέματος. 1636, 49.

ἔπηλα, ἀόριστος πρῶτος ἀπὸ τοῦ πάλλω θέματος. 419, 3.

ἐπῆλθέ με ὕπνος, παρ' 'Ομήρῳ, ἐπῆλθε δέ μοι, παρὰ τοῖς ὕστερον. 1741, 43.

ἔπηλις ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελανία, καὶ τὸ πῶμα τῆς λάρνακος παρὰ Σοφοκλεῖ· καὶ ἔτι ἔφηλις ὤφειλε λέγεσθαι διὰ τὸ ἐκ τοῦ ηλος δασυνομένης λέξεως συγκεῖσθαι, 'Ιωνικῶς δὲ οὕτω λέγεται. 1562, 38.

ἐπηλλαγμένα λέγονται τὰ συνημμένα τοῖς πέρασι. 937, 24. ζήτει τὸ ἐπαλλάξαι.

ἐπηλυγάσασθαι ἀντὶ τοῦ προβαλέσθαι καὶ ἐπισκιάσασθαι. 809, 45.

ἐπήλυθον ὧραι, ἀντὶ τοῦ συνεπληρώθησαν παρ' 'Ομήρῳ. 1437, 12.

ἐπημοιβοὶ ἐπίκουροι οἱ ἐναλλάγδην ἐπιβοηθοῦντες τισί. 764, 41.

ἐπημοιβοὶ ὀχῆες θύρας τινὸς λέγονται, 'Ιλ. μ', 456. ὧν εἷς μετὰ τὸν ἕτερον τέτακται. 914, 4.

ἐπημοιβοὶ χιτῶνες, ὅτι ἐπημοιβοὺς χιτῶνας ἔχειν λέγεται ὁ πολλοὺς κεκτημένος καὶ ἔχων ἄλλοτε ἄλλον μεταλαμβάνειν. 1771, 2.

ἐπὴν ἀντὶ τοῦ ἐπὰν, ὅ ἐστιν ἐπειδάν. 657, 32.

ἐπήν κε ἀντὶ τοῦ ἐπειδὰν πολλαχοῦ παρ' 'Ομήρῳ. 73, 13.

ἐπήνησα ἐν ἴσῳ τῷ ἐπήνεσα, οἷον ἐν τῷ, ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάν-

ἐπὶ διακειμένοις μάχεσθαι, ζήτει ἐν τῷ διακείμενα. 233, 34.

ἐπὶ ἔργα ἕπειν, ᾿Οδ. ξ΄, 193. ἀντὶ τοῦ ἐφέπειν ἔργα, τουτέστιν ἐνεργεῖν. 1757, 6.

ἐπὶ θρόνον καθίζειν, κατ᾿ αἰτιατικὴν πτῶσιν, Ἰλ. θ΄, 442. ὃ καὶ δοτικῇ, ἐπὶ κλισμοῖσι καθίζειν, ἐν ταὐτῷ 436. 722, 41.

ἐπὶ ἤματι, κατὰ συναλιφὴν λεγόμενον, ἐπ᾿ ἤματι· ζήτει τὸ, ἐπ᾿ ἤματι. 1716, 58.

ἐπὶ κὰρ, ἄνωθεν κάτω, ἐπὶ κεφαλήν. 1066, 26.

ἐπὶ Κῆρας ἰάλλειν, ἤγουν ἐπιπέμπειν ἢ ἐπιβάλλειν θάνατον. 1447, 36.

ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν, ἀντὶ τῶν ἐπελθεῖν σκότος πολλαχοῦ παρ᾿ Ὁμήρῳ. 248, 38. 839, 20.

ἐπὶ κόρρης ἢ κατὰ κόρρης πλῆξαι ἢ ῥαπίσαι, φράσις Ἀττικὴ διεξοδικῶς ἑρμηνευομένη. 947, 26.

ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἵστασθαι τὰ πράγματα λέγονται παροιμιακῶς, ὅταν ἐπικινδύνως ἔχωσιν, ἑρμηνεία διεξοδική. 796, 55.

ἐπὶ οἷ, ἀντὶ τοῦ ἐφ᾿ ἑαυτὸν ἐν τῷ, ἕλκ᾿ ἐπὶ οἷ, Ἰλ. λ΄, 239. 841, 18.

ἐπὶ Παλλαδίῳ, δικαστήριον Ἀθήνῃσιν ὅπου ἀκουσίου φόνου ἐδίκαζον, καὶ περὶ τοῦ δικαστηρίου ἱστορία διεξοδική. 1419, 53.

ἐπὶ πασσάλου τόξον ἢ κιθάραν κρεμάσαι παροιμιακῶς λέγονται οἱ ἀμελοῦντες τοξικῆς ἢ κιθαριστικῆς. 750, 41.

ἐπὶ ῥητοῖς τι ποιεῖν, ἤγουν ἐπὶ συμπεφωνημένοις. 233, 35.

ἐπὶ σκέλος χωρεῖν, τὸ μὴ προτροπάδην φεύγειν, ἀλλὰ βάδην ἀναχωρεῖν. 677, 30. 1097, 45.

ἐπὶ σκέλος χωρεῖν ἢ ἀνάγειν, τὸ ἠρέμα προϊέναι ἢ ἠρέμα ἀναχωρεῖν. 862, 4.

ἐπὶ στόμα πεσεῖν τις λέγεται, ἐν ἴσῳ τῷ πρηνής. 1067, 64.

ἐπὶ σφίσιν ἔχοντας, ἀντὶ τοῦ ἐπέχοντας σφίσιν· ζήτει ἐν τῷ ἐπέχειν. 1856, 16.

ἐπὶ τριῶν, τάξις φάλαγγος πολεμικῆς, ἑρμηνεία διεξοδική. 474, 34.

ἐπὶ χεῖρας φέρειν, παροιμία ἐπὶ τῶν ἐνδόξων καὶ μεγαλοψυχῶν, παρὰ τὸ τὰς ᾤας τῶν ἱματίων τοὺς τοιούτους ἀνακουφίζειν ταῖς χερσί. 1430, 23.

ἔπι παροξυτόνως ἀντὶ τοῦ ἔπεστι κατ᾿ ἀναστροφὴν τῆς ἐπὶ προθέσεως. 74, 43.

ἐπιάλτης, πάθος τι τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον, ὃ καὶ ἐφιάλτης λέγεται. 1687, 51.

ἐπίαλτος, πάθος ὃ καὶ ἐφιάλτης καὶ ἐπιάλτης λέγεται, καὶ ὅτι ἀναλογώτερον διὰ τοῦ π γράφεται, ἑρμηνεία διεξοδική. 561, 9. 17. 562, 34.

ἐπίβαθρον, μισθὸς ἐπιβάσεως νεὼς, τουτέστι ναῦλος, ᾿Οδ. ο΄, 449. 1787, 50. 1790, 38.

ἐπιβαίη ἀντὶ τοῦ ὀρθὸς σταίη ἐν τῷ, μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ μείλινον ὄφρ᾿ ἐπιβαίη, Ἰλ. ε΄, 666. 592, 14.

ἐπιβαίνειν ἵππου λέγεταί τις καὶ ἐφ᾿ ἵππον ἀναβαίνειν, ἐμβαίνειν δὲ ἅρματι. 538, 39. παρ᾿ Ὁμήρῳ δὲ ἐπιβαίνειν ἀντὶ τοῦ εἰς ἅρμα ἀναβαίνειν λέγεται. 546, 7.

ἐπιβαίνειν ᾠδῆς καὶ δόξης, αὐτοπαθῶς, ἐπιβιβάζειν δέ τινα πυρᾶς, ἀλλοπαθῶς. 210, 43. 774, 2. καὶ ἐπιβαίνειν εὐσεβείας, ἀντὶ τοῦ εὐσεβεῖν. 713, 31. ζήτει τὸ ἐπιβῆναι.

ἐπιβαίνειν τινὶ ἐν ἴσῳ τῷ ἐπικεῖσθαι, ὅτι ἡ ἐπὶ ἀντὶ τῆς κατὰ λαμβάνεται, καὶ ὅτι ἄλλο τι δηλοῖ παρὰ τὸ ἀμφιβαίνειν. 1046, 34. 1084, 59.

ἐπιβαίνειν αἰτιατικῇ ἐν τῷ Πιερίην ἐπιβᾶσα, Ἰλ. ξ΄, 226. καὶ, Πιερίην ἐπιβὰς, ᾿Οδ. ε΄, 50. ἀλλαχοῦ δὲ παρ᾿ Ὁμήρῳ γενικῇ, οἷον, ἵππων ἐπιβάς. 980, 30. 1522, 48.

ἐπιβάλλειν ἀντὶ τοῦ εὐστοχεῖν καὶ ἐπιτυγχάνειν ἐν τῷ, ἡ δὲ Φερὰς ἐπέβαλλε, περὶ νεὼς λεγόμενον ᾿Οδ. ο΄, 297. ἀντὶ τοῦ εὐστόχως καὶ ἐπιτυχῶς ἔπλεεν. 42, 25. 1781, 63. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐπιβάλλειν ναῦς εἰς λιμένα λέγεται, ἀντὶ τοῦ ἐπιτυχεῖν τοῦ εἰς τὸν λιμένα πλοῦ. 1311, 11. καὶ ὅτι ἐπιβάλλειν εἴς τινα τόπον ναῦς λέγεται, ἤγουν εὐστόχως ἐπελθεῖν. 1463, 5.

ἐπιβάλλειν νοήματι, ἀντὶ τοῦ ἐπιτυχῶς νοῆσαι, καὶ ἐπιβάλλειν ἔργῳ τὸ ἐπιτυχῶς καὶ ἠκριβωμένως ἐγχειρεῖν. 1406, 28.

ἐπιβάλλειν γῆν, ὅτι ἀντίκειται τῷ ἀναβάλλειν, ὅ ἐστιν ἄνω ῥίπτειν τὸ χῶμα. 1241, 43.

ἐπιβάλλειν χεῖρας τινὶ, ὅτι ἐπὶ βίας λέγεται, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Ὁμηρικοῦ, ἑτάροις ἐπὶ χεῖρας ἴαλλεν, ᾿Οδ. ι΄, 288. ἀφορμὴν ἔσχεν ἡ φράσις. 1630, 25.

ἐπιβάλλεσθαι γενικῇ ἀντὶ τοῦ ἐφίεσθαι καὶ ἐπιθυμεῖν ἐν τῷ, μήτις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετόπισθε μιμνέτω, Ἰλ. ζ΄, 68. 625, 35. 1406, 29.

ἐπιβάσκω ἀντὶ τοῦ ἐπιβιβάζω αἰτιατικῇ ἐκ δευτέρου καὶ γενικῇ ἐκ τρίτου, οἷον ἐν τῷ, κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν, Ἰλ. β΄, 234. 210, 43.

ἐπιβάται οἱ ἐπὶ τῶν νεῶν ἀργοὶ διαπορευόμενοι, παρ᾿ Ἀττικοῖς δὲ οἱ ἐπὶ τῷ μάχεσθαι ἐπὶ τῶν νεῶν τεταγμένοι πρὸς διαστολὴν τῶν ἐρεσσόντων. 1447, 45.

ἐπιβάτης νεὼς λέγεται, ἀναβάτης δὲ ἵππου. 1515, 20.

ἐπίβδαι παρὰ Δωριεῦσι λέγονται αἱ μεθέορτοι ἡμέραι, παρὰ τὸ ἐπιβαίνειν ταῖς ἑορταῖς, ἤγουν ἐπ᾿ αὐταῖς καὶ μετ᾿ αὐτὰς ἔρχεσθαι. 1686, 15.

ἐπιβῆναι ἀναιδείης, ἀντὶ τοῦ ἀναιδεύσασθαι περιφραστικῶς, ἢ εἰς ἄκρον ἀναιδείας ἐλάσαι. 1932, 59.

ἐπιβῆναι εὐφροσύνης, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ χαρῆναι, ζήτει τὸ ἐπιβαίνειν. 1937, 53.

ἐπιβήσεο, προστακτικὸν ἀπὸ τοῦ ἐπιβήσω μέλλοντος ἀνηγμένου εἰς ἐνεστῶτα, ὃ δι᾿ ἑνὸς σ γράφεται πρὸς διαστολὴν τοῦ βήσσω βήξω. 702, 13.

ἐπίβησον, ἤγουν ἐπιβίβασον, ζήτει τὸ ἐπιβήσεο. 713, 29.

ἐπιβιβάζειν εὐκλείας καὶ κακῶν, καὶ ἐπιβιβάζειν πυρᾶς, παρ᾿ Ὁμήρῳ ἀλλοπαθῶς. 713, 29. 33. 774, 2.

ἐπιβλὴς, μοχλὸς, ὅ ἐστι ξύλον συνέχον κεκλεισμένας τὰς θύρας, ὅτι παρὰ τὸ ἐπιβάλλεσθαι ἀπὸ τοίχου εἰς τοῖχον ἢ ἀπὸ στύλου εἰς στύλον οὕτω λέγεται. 1358, 57. 1405, 63.

ἐπιεικῶς ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ λίαν. 148, 4.

ἐπιειμένος ἀναίδειαν, Ἰλ. α', 149. ὁ προφανῆ ὡς οἷά τι περίβλημα τὴν ἀναίδειαν ἔχων, ἢ ὁ ὡς ὅπλον προβεβλημένος τὴν ἀναίδειαν, καὶ ἐπιειμένος ἀλκὴν ὁμοίως. 69, 23. 712, 12.

ἐπιεισαμένη ἀντὶ τοῦ ἐπιπορευθεῖσα ἐν τῷ, καί ῥ' ἐπιεισαμένη πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ ἤλασεν, Ἰλ. φ', 424. 1244, 36.

ἐπιείσομαι, ἐπελεύσομαι, ἀπὸ τοῦ εἴω θέματος. 849, 36. 1217, 3. ἡ μετοχὴ ὁ ἐπιεισάμενος καὶ ἐπιεισαμένη, ζήτει τὸ ἐπιεισαμένη. 1244, 36.

ἐπιέσαι χλαῖναν, ἤγουν ἐπιβαλεῖν ἐπὶ σκεπάσματι, Ὀδ. υ', 143. 1886, 29.

Ἐπιζεφύριοι Λοκροί. 277, 23. ζήτει τὸ, Λοκροὶ ἔθνος.

ἐπιζυγῶσαι θύρας μοχλῷ, ἤγουν ἀσφαλίσαι. 956, 7. καὶ ἐπιζυγοῦσθαι λέγονται θύραι, ἤγουν κλείεσθαι. 1142, 49.

ἐπίηρα καὶ ἐπιήρανα τὰ ἐπιθυμητὰ, παρὰ τὸ ἐρᾶν· καὶ ἐπίηρα ἡ μετ' ἐπικουρίας χάρις ἐν τῷ, μητρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρων, Ἰλ. α', 572. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἐπιήρανον συγκέκοπται, σχηματισμὸς διεξοδικός. 152, 25—38. 561, 45. καὶ ἐπιήρανον τὸ προσηνὲς καὶ ἐράσμιον. 1283, 31.

ἐπιήρανον, ζήτει ἐν τῷ ἐπίηρα. 0000, 00.

ἐπιθαλάμιον τὸ ἐπὶ τῷ θαλάμῳ τῆς γαμουμένης γραφὲν ποίημα, γαμήλιον δὲ ὃ ἐπὶ τῷ γάμῳ ἁπλῶς κατὰ χρόνου πλατύτητα. 1541, 49.

ἐπιθεάζειν τὸ καταρᾶσθαι σὺν θεοῦ ἐπικλήσει. 1438, 36.

ἐπιθεῖναι θύρας ἀντὶ τοῦ κλεῖσαι. 974, 43. 1922, 35.

ἐπιθεῖναι λεχέων, παρ' Ὁμήρῳ ἤγουν ἐπάνω θεῖναι· οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον κατὰ δοτικὴν, ἐπιθεῖναι λέχεσι. 1366, 33.

ἐπιθεῖναι χρήματα τὸ προσεπιβαλεῖν καὶ ἐπέκεινα δοῦναι. 685, 3. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐπιθεῖναι ἀντὶ τοῦ προσθεῖναι καὶ ἐπιβαλεῖν, καὶ τὸ ἁπλῶς ἐπάνω θεῖναι. 1347, 8. 1349, 29.

ἐπιθεῖτε εὐκτικὸν, τὸ θῖ δίφθογγον, ὅτι ἐκ τοῦ ἐπιθείητε συγκέκοπται· ἐπιθῆτε δὲ ὑποτακτικὸν, τὸ θῖ ἦτα. 1349, 27.

ἐπίθετα διάφορα γυναικῶν ἐκ τῶν κατὰ τὸ σῶμα καὶ τῶν κατὰ τὴν ψυχὴν ἀρετῶν. 46, 12.

ἐπίθετά τινα θηλυκὰ, μὴ ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀρσενικῶν παρωνύμως, ἀλλὰ κατὰ κλητικὸν τύπον σχηματιζόμενα, οἷον ἀνδρικὴ γυνὴ λέγεται, οὐκ ἀνδρεία. 84, 23. implicite.

ἐπίθετα διάφορα στρατιωτῶν, ἀπὸ διαφόρων ὅπλων παρονομασθέντα. 70, 5.

ἐπίθετα λεγόμενα κατὰ τινῶν ὑποκειμένων, ἢ ὡς καθόλου τοιούτων ἢ ὡς ποτὲ τοιούτων, ὡς τὸ γλυκὺ κατὰ τοῦ ὕπνου ἐν τῷ, γλυκὺς ὕπνος. 1631, 45.

ἐπίθετά τινα καθ' αὑτὰ λεγόμενα, συνεισάγοντα μὲν τὰ ὑποκείμενα καθ' ὧν λέγονται, ἀτελῶς δὲ ὅμως λεγόμενα, οἷον τὸ βροτὸς, ὅπερ ἐντελῶς βροτὸς ἄνθρωπος λέγεται. 97, 42. καὶ τὸ πολιαὶ, ὑπακουομένου τοῦ τρίχες. 116, 27. καὶ κεστὸς, ὑπακουομένου τοῦ ἱμάς. 425, 29. 427, 19. 934, 36. 979, 18.

ἐπίθετα δύο ἀντὶ ἑνὸς προσηγορικοῦ, οἷον αὐλῶπις τρυφάλεια, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ περικεφαλαία. 537, 5. καὶ ὅτι δύο ἢ τρία ἐπίθετα χωρὶς ὑποκειμένου κυρίου ἢ προσηγορικοῦ οὐ συνίστανται, διόπερ ἐν τῷ, νεκταρέου ἑανοῦ, τὸ ἑανοῦ ὡς προσηγορικὸν ὑπόκειται. 427, 33.

ἐπίθετα δύο χωρὶς κυρίου ἢ προσηγορικοῦ πότε συνίστανται, καὶ πότε οὔ· καὶ ὅτι θεῶν τινῶν ἐπίθετα ἴδια ὡσεὶ τινα κύρια ἑτέροις ἐπιθέτοις ὑπόκεινται. 1381, 10.

ἐπίθετά τινα οὐ καθόλου τοῦ ὑποκειμένου λεγόμενα, ἀλλὰ κατά τι ὡς διαφοραὶ ἐκ παραδείγματος, οἷον πλατὺς Ἑλλήσποντος, αὐχὴν ἁπαλός. 666, 3.

ἐπίθετα, ἤγουν συμβεβηκότων ὀνόματα ἐξ ἀνάγκης οὐσίαις τισὶ παρακολουθούντων, ὅτι παρελκόντως ἐπιτίθενται ταῖς τῶν οὐσιῶν ἐκείνων προσηγορίαις, οἷον τάφρος ὀρυκτὴ, νέκυς τεθνηκώς. 1074, 23.

ἐπίθετα εὔφημα ἁπλῶς κατὰ τινῶν λεγόμενα διὰ τὸ κατά τι ἐκείνοις προσεῖναι, ὡς τὸ ἀμύμων κατὰ Πανδάρου, ἀνελευθέρου τινὸς καὶ ἐπιόρκου παρ' Ὁμήρῳ. 535, 6.

ἐπιθετικὰ πληθυντικὰ καθ' ἑνικοῦ ὑποκειμένου συλληπτικῶς λεγομένου, οἷον· Ζεῦ πάτερ εἴ μ' ἐθέλοντες ἤγετε, Ὀδυσσ. υ', 98. 1885, 5.

ἐπίθετον ἀρσενικὸν κατὰ θηλυκοῦ ὑποκειμένου λεγόμενον, οἷον ἀργὸς στρατιὰ, καὶ κλυτὸς Ἱπποδάμεια. 174, 27. 550, 16. 723, 14. 1160, 3. 1174, 62. 1502, 36.

ἐπίθετον ἀρσενικὸν κατ' οὐδετέρου προσηγορικοῦ ἐν τῷ, τέκνον φίλε, παρ' Ὁμήρῳ. 1450, 54.

ἐπιθήκη ἐν ἴσῳ τῷ προσθήκη. 1349, 30.

ἐπίθημα, πῶμα οὐ μόνον τραπέζης καὶ κιβωτοῦ, ἀλλὰ καὶ χύτρας κατὰ συνθήκην. 1402, 5. 1604, 26. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἐπιθεῖναι, ὅ ἐστιν ἐπάνω θεῖναι καὶ ἐπιβαλεῖν, λέγεται. 1347, 5.

ἐπιθρώσκειν, ἤγουν ἐμπηδᾶν, οἷον, τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου, Ἰλ. δ', 177. 462, 6.

ἐπιθύειν ἀντὶ τοῦ ἐφορμᾶν. 1137, 14.

ἐπιθυλλὶς ταὐτὸ ὅπερ γαθυλλὶς καὶ γήτειον, ἔστι δὲ εἶδος λαχάνου ἐοικὸς ἀμπελοπράσῳ. 1155, 20.

ἐπιθυμία, ὅτι τοῦ ἐπιθυμητικοῦ τῆς ψυχῆς τόπος ἐστὶ τὸ ἧπαρ. 144, 20.

ἐπιίστωρ ὁ ἐπιστήμων ἐν τῷ, μεγάλων ἐπιίστορα ἔργων, Ὀδ. φ', 26. ἢ ὁ μεγαλουργός. 1900, 12.

Ἐπίκαρος, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ποτὲ Ἐπίδαυρος ἡ πόλις. 287, 38.

ἐπικάρσιος λέγεταί τις φέρεσθαι, ἤγουν ἐπὶ κεφαλὴν, ἐγκάρσιος δὲ ὁ πλάγιος. 1615, 61.

Ἐπικάστη, ὅτι οὕτω καλεῖ Ὅμηρος Ὀδ. λ', 271. τὴν μητέρα Οἰδίποδος τὴν παρὰ τοῖς ὕστερον Ἰοκάστην. 1683, 56.

ἐπικεῖσθαι λέγονται θύραι, ὅ ἐστι κεκλεῖσθαι. 1549, 39.

ἐπικεκλιμέναι θύραι, ἀντὶ τοῦ συγκεκλεισμέναι. 895, 47.

γίζειν, οἷον, ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται, Ἰλ. δ', 190. 462, 29.

ἐπίμαστος ὁ τροφὴν μαστεύων, τουτέστιν ἐπαίτης. 1896, 38.

ἐπιμείλια τὰ ἐπὶ τῇ προικὶ διδόμενα δῶρα, ὅτι παρὰ τὸ μειλίσσειν τὸν νύμφιον οὕτω λέγονται καὶ περὶ τῆς προσῳδίας τῆς λέξεως διαίτησις διεξοδική. 742, 56. 60.

ἐπιμελοῦμαι ὅτι καὶ ἐπιμέλομαι βαρυτόνως λέγεται. 1257, 11.

ἐπιμέμφεσθαι γενικῇ ἀντὶ τοῦ χρήζειν, οἷον ἐν τῷ, εἴτ' ἄρ' ὅ γ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, Ἰλ. α', 65. καὶ, ἠὲ κασιγνήτοις ἐπιμέμφεαι, δοτικῇ ἀντιπτωτικῶς, Ὀδ. π', 97. 1795, 20.

Ἐπιμενίδης Φαίστιος ὅτι καθαρμοὺς δι' ἐπῶν ἔγραψε. 313, 19.

ἐπιμενίδιον λέγεται ἡ τοῦ ἀσφοδέλου ῥίζα. 1220, 60.

ἐπιμερισμὸς ἀθροίσματος ἀκαταλλήλως ἔχων κατὰ πτῶσιν πρὸς τὸ οἰκεῖον ἄθροισμα, οἷον ἐν τῷ, ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις, οἱ μὲν πατάξαι τόνδε, οἱ δὲ τόνδε, ἀντὶ τοῦ τοῖς μὲν, τοῖς δέ. 236, 35. 517, 10. 545, 22.

Ἐπιμηθεὺς ὅτι παρὰ τὸ μήδω λέγεται τροπῇ τοῦ δ̄ εἰς ϑ̄. 117, 19.

ἐπιμῆνις ὅτι πλεονάζουσαν ἔχει τὴν πρόθεσιν. 535, 46.

ἐπιμὶξ μάχεσθαι, παρ' Ὁμήρῳ ἐν ἴσῳ τῷ ἀναμίξ. 1411, 54.

ἐπιμονῆς σχήματος παράδειγμα. 181, 26. 1363, 55.

ἐπιμύλιος ᾠδὴ, ἣν ἐπὶ τοῖς μύλωσιν ᾖδον, τουτέστιν ἡ κατὰ τοὺς ἀλετοὺς γινομένη. 1164, 12. 1885, 23.

ἐπινεῦσαι ὅτι ἀντίκειται τῷ ἀνανεῦσαι, καὶ ὅτι ἴσον τῷ δοῦναι δύναται περὶ θεοῦ λεγόμενον παρ' Ὁμήρῳ. 644, 8.

ἐπίνευσις ὅτι ἀντίκειται τῇ ἀνανεύσει. 644, 6. ζήτει τὸ ἐπινεῦσαι.

ἐπινεφρίδιος δημὸς, ἡ ἐπὶ τοῖς νεφροῖς πιμελή. 1231, 40.

ἐπινομὶς, μέρος τι τριήρους ὁμωνύμως τῇ ἐκ τοῦ νόμου λεγομένῃ ἐπινομίδι. 1165, 48.

ἐπίξηνον, τὸ καὶ ἐπίκωπον καὶ ἐπικόρμιον. 1443, 16.

ἐπίξυνος ἄρουρα ἡ ἐπιμεριζομένη γῇ, ὅπως ἐκ κοινῆς ἰδίᾳ γένηται. 911, 56.

ἐπιόπτεσθαι, ἐπιτηρεῖν, διακρίνειν, ἐπιλέγεσθαι. 744, 30.

ἐπιορκεῖν τὸ κατὰ τοῦ ὅρκου τι ποιεῖν ἢ λέγειν. 809, 37.

ἐπίουρα ὁρμήματα παρὰ τὸ ὀρούειν, ἢ τὰ μεταξὺ διαστήματα παρὰ τὸν οὖρον, ἤγουν ὅρον. 811, 10.

ἐπίουρος ὅτι ἐκ τοῦ οὖρος, ὅ ἐστι φύλαξ σύγκειται, οὖρος δὲ παρὰ τὸ ὁρᾶν λέγεται. 1774, 33. 1889, 58. καὶ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ βασιλεὺς τίθεται. 941, 37. καὶ ὅτι περισσὴν ἔχει τὴν πρόθεσιν, ὡς καὶ τὸ ἐπιβώτωρ. 1746, 47.

ἐπιόψομαι, ἐπιτηρήσω, διακρινῶ, ἐπιλέξομαι. 744, 30. καὶ ἐπιόψομαι ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ἐπισκέψομαι καὶ προσεκτικῶς περιβλέψω, ἐπίτασιν σημαινούσης τῆς ἐπὶ προθέσεως. 1446, 14. 1869, 44.

ἐπίπαγος τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ζωμοῦ. 1450, 45.

ἐπίπαππος ὁ τοῦ πάππου πατήρ. 565, 29. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐπίπαππος λέγεται, οὐχὶ πρόπαππος. 971, 23.

ἐπίπαστα τὰ ἐπιπασσόμενα βρώμασί τισιν ἄλφιτα. 1278, 54. ζήτει τὸ, ἀλφίτων πάσμα. 1668, 27.

ἔπιπλα τὰ μὴ ἔγγαια κτήματα, ἀλλὰ τὰ κατ' οἶκον καὶ δυνάμενα πλεῦσαι, ἢ τὰ προφαινόμενα καὶ ἐπιπολάζοντα. 1469, 27.

ἐπιπλέκεσθαι γυναικὶ τὸ ἐπὶ συνουσίᾳ συμπλέκεσθαι. 1428, 30.

ἐπίπληξις, πλῆξις ἀέρος κατά τινος διὰ λόγων γινομένη. 901, 2.

ἐπιπλήσσειν ἐν ἴσῳ τῷ πλήττειν, ὅ ἐστι κόπτειν, ὅθεν καὶ τὸ λόγοις ἐπιπλήττειν. 821, 10.

ἐπιπλόμενον ἔτος, παρ' Ὁμήρῳ ὅτι ὁμοίως τῷ, περιπλομένων ἐνιαυτῶν, λέγεται. 1579, 59.

ἐπιπλὼς μετοχὴ ὅτι ἐκ τοῦ ἐπιπλώσας συνεκόπη, ὃ ἐκ τοῦ πλώω δισυλλάβου θέματος κεκίνηται. 382, 7. 643, 15. 1101, 64.

ἐπιποιμένες ἐν ἴσῳ τῷ ἁπλῶς ποιμένες παρ' Ὁμήρῳ, ὡς καὶ ἐπιβουκόλος ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς βουκόλος. 1717, 48.

ἐπίπολος ὁ μέχρι τέλους πολῶν καὶ παραμένων τινί. 642, 38.

ἐπιπόρπημα, καὶ ἐπιπόρπαμα Δωρικῶς, ἡ τῶν κιθαρῳδῶν ἐφεστρίς. 905, 54.

ἐπιπρητῆνες αἶγες, ὅτι κατὰ προσηγορίαν ἡλικίας οὕτω λέγονται. 1625, 35.

ἐπιπροεῖναι τὸ πρὸ τῶν ἄλλων κατά τινος ἀφεῖναι βέλος. 448, 30.

ἐπίπροικος θυγάτηρ ἡ ἐπὶ μέρει τινὶ τῆς πατρῴας οὐσίας γεγαμημένη. 675, 53.

ἐπιπώλησις, ἔφοδος. 591, 36. καὶ ὅτι ἐπιπώλησις ἐπιγράφεται ἡ δ' ῥαψῳδία τῆς Ἰλιάδος. 435, 16.

ἐπιῤῥέειν τὸ ἐπιπολαστικῶς ἐπιτρέχειν, αἰτιατικῇ παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον δοτικῇ. 336, 7.

ἐπιῤῥέπειν ὄλεθρος λέγεται τροπικῶς παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ κάτω βαρύνειν. 969, 32.

ἐπιῤῥήδην ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ ῥητῶς καὶ ὀνομαστικῶς. 1856, 19.

ἐπιῤῥήματα τοπικῶν σχέσεων σημαντικὰ ἐκ προθέσεων γενόμενα, οἷον ἀνὰ ἄνω, κατὰ κάτω. 166, 29.

ἐπιῤῥήματα δισύλλαβα εἰς ā μετὰ συμφώνου συλλαβιζόμενον λήγοντα, ἐξ ὑπερδισυλλάβων καθαρολήκτων σχηματιζόμενα, οἷον ὦκα ἐκ τοῦ ὠκέα. 86, 31.

ἐπιῤῥήματα εἰς ā λήγοντα, μεταπεπλασμένα ἀπὸ λῃγόντων εἰς ῃ, οἷον δίχα ἐκ τοῦ διχῇ· καὶ ὅτι τελικόν ἐστιν ἐπιῤῥημάτων ὥς πῃ τὸ ῃ, οὕτω καὶ τὸ ā. 58, 45.

ἐπιῤῥήματα εἰς ῃ λήγοντα, ἀπὸ δοτικῶν γεγονότα, ὅτι μετὰ τοῦ ἰῶτα προσγεγραμμένου γράφονται, οἷον ἄλλῃ, ταύτῃ. 1251, 25.

ἐπιῤῥήσσειν μοχλὸν ἀντὶ τοῦ ἐπιτιθέναι καὶ ἐπιβάλλειν, ὅπερ οἱ μεθ' Ὅμηρον καταῤῥήσσειν καὶ καταράσσειν φασὶν, ὅθεν ὁ καταράκτης. 1358, 25—35. 1359, 1.

ἐπίῤῥητος, καθ' οὗ ἔστι ῥηθῆναι πολλὰ, ἐν ἴσῳ τῷ κατάῤῥητος, τῆς ἐπὶ προθέσεως ἀντὶ τῆς κατὰ λαμβανομένης, ὡς καὶ ἐν τῷ ἐπιβόητος, καὶ ζήτει τὸ ἐπιβόητος. 736, 6. 763, 49. 922, 45. 1856, 18. 1962, 15.

ἐπίῤῥοθος ὁ μετὰ ῥόθου καὶ σπουδῆς βοηθῶν, καὶ ὅτι πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ἐπιτάῤῥοθος, οὗ χρῆσις

ἐπισυνέμπτωσις, κακία ἔπους διὰ λέξεων ὁμοιοκαταληξίαν καὶ τῶν αὐτῶν συμφώνων ἐπαλληλίαν συμβαίνουσα. 1291, 42.

ἐπίσφατος ὁ ὀλέθριος, παρὰ τὸ σφῶ σφάζω, ὅ ἐστι φονεύω, πλεονασμῷ τοῦ σ. 1728, 13.

ἐπισφελίτης, ὁ καὶ θρανίτης, παρὰ τὸ σφέλας, ὅ ἐστιν ὑποπόδιον, ζήτει ἐν τῷ θρανίτης. 1818, 51.

ἐπισφύρια, μέρη τινὰ τῶν κνημίδων καλύπτοντα τὰ σφυρὰ τῶν ποδῶν. 420, 21. 36. 827, 21. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐπισφύρια τὰ μετὰ τὸ σφυρὸν μέρη τοῦ ποδός. 1107, 57.

ἐπίσχειν ἀντὶ τοῦ ἐπέχειν, Ὀδ. ύ, 266. 1891, 4.

ἐπισχεῖν τὸ ἐπάνω σχεῖν καὶ τὸ κρατῆσαι, ὅθεν τὸ ἐπίσχες ἀντὶ τοῦ σίγησον. 982, 64. 983, 3. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐπισχεῖν τὸ ἐπί τινι ἤγουν ἔμπροσθεν καὶ ἐγγύς τινος σχεῖν τι, ἐν ἴσῳ τῷ παρασχεῖν, καὶ ὅτι ἀντίκειται τῷ ἀποσχεῖν. 760, 2. 1258, 60. 1808, 25.

ἐπισχερῶ ἀντὶ τοῦ ἐχομένως καὶ συνεχῶς καὶ κατὰ τάξιν, ὅτι ὀξύνεται καὶ παρὰ τὸ σχέω σχῶ λέγεται, ἑρμηνεία δηξοδική. 492, 42. 877, 7.

ἐπίσχες ἀντὶ τοῦ σίγησον, οἷον ἐν τῷ, ἐπίσχες ὦ οὗτος. 983, 4.

ἐπισχέσθαι τὸ τῇ χειρὶ κρατῆσαι, καὶ ἀντὶ τοῦ καταστοχάσασθαι διὰ τὸ ἐπέχειν, ὅ ἐστιν ἱστᾶν τὴν χεῖρα τὸν κατὰ σκοποῦ βάλλοντα. 1917, 19.

ἐπισχεσία ἡ πρόφασις, παρὰ τὴν ἐποχὴν καὶ σκέψιν τῶν προφασιζομένων. 1901, 46. 55.

ἐπίσωτρα τὰ ἔξω τῶν τροχῶν σιδήρεα κύκλα, οἱονεὶ ἐπίσωστρα, διὰ τὸ σωστικὰ εἶναι τῶν τροχῶν. 574, 28. 598, 6. 34. 1313, 27. καὶ ἐπισσώτροις δατεῖσθαι, παρ' Ὁμήρῳ τὸ τοῖς τῶν τροχῶν κανθοῖς διακόπτειν. 1214, 7.

ἐπιτάῤῥοθος, σπουδαῖος βοηθὸς, οἱονεὶ ἐπίῤῥοθος ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος ῥόθου ἤγουν ποιοῦ ἤχου, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἐπίῤῥοθος λέγεται ἐπενθέσει τῆς ταρ συλλαβῆς. 487, 21. 25. 849, 35. 1217, 1. 1329, 20.

ἐπιτατικὰ μόρια, ὅτι καὶ ἡ ἐξ καὶ περὶ προθέσεις ἐπιτατικαί εἰσιν ἐν τῇ συνθέσει. 729, 31. καὶ ὅτι τῶν ἐπιτατικῶν τὰ μὲν καθ' αὑτὰ νοοῦνται καὶ λέγονται, οἷον λίαν, πάνυ, ἄγαν· τὰ δὲ νοοῦνται μὲν καθ' αὑτὰ, οὐ λέγονται δὲ καθ' αὑτὰ, οἷον τὸ αρι καὶ ερι καὶ βου καὶ ζα· καὶ ὅτι αἱ μὲν τῶν ἐπιτάσεων περὶ μίαν εἰσὶ λέξιν, αἱ δὲ ἐν νοήμασι θεωροῦνται. 1226, 8.

ἐπιτείλασθαι ἀντὶ τοῦ ἐντείλασθαι καὶ ἐπιτρέψαι, καὶ ἐπιτείλασθαί τινι κακόν τι, οἷον ἐν τῷ, νόστον Ἀχαιῶν λυγρὸν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετείλατο Παλλὰς Ἀθήνη, Ὀδ. ά, 327. 1420, 48. 1615, 7.

ἐπίτειχος, τεῖχος ἐπὶ τείχει πόλεως, καὶ ὅτι τὰ χείλη οἱονεὶ ἐπίτειχος εἰσὶ τῶν ὀδόντων· 979, 5.

ἐπιτέλλειν τὸ προστάσσειν καὶ ἐντέλλεσθαι, καὶ ἐπιτέλλειν ἀντὶ τοῦ ἀνατέλλειν περὶ ἄστρων λεγόμενον, ὅθεν ἐπιτολὴ ἡ τῶν ἀστέρων ἀνατολή. 29, 12.

ἐπιτέλλειν καὶ ἐπιτέλλεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐπιτάττειν καὶ ἐντέλλεσθαι, οἷον, χαλεποὺς ἐπιτέλλετ' ἀέθλους, παρ' Ὁμήρῳ, Ὀδ. λ', 622. 750, 49. 829, 54. 877, 38. 928, 16. 958, 38. 1704, 9.

ἐπιτέλλεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἐπιτέλλειν. 877, 38.

ἐπιτετράφαται λαοὶ τῷ βασιλεῖ, ἤγουν ἀνάκεινται ὡς οἷα ἐπιτρόπῳ καὶ ἐπιμελητῇ, ἀπὸ τοῦ ἐπιτρέπω, ὅθεν καὶ ὁ ἐπίτροπος. 168, 6. 1116, 26.

ἐπιτηδειέστατος ἀντὶ τοῦ ἐπιτηδειότατος. 1441, 16.

ἐπίτηδες προπαροξυτόνως ἐπίῤῥημα, ἐπιτηδὲς δὲ ὀξυτόνως ὄνομα εὐθείας πληθυντικῆς. 67, 35.

ἐπιτηδὲς ἀντὶ τοῦ ἐπιτηδείους, ἐκ τοῦ ἐπιτηδεῖς ἀποβολῇ τοῦ ι, ἢ ἐκ τοῦ ἐπιτηδέας ἀποβολῇ τοῦ ᾱ. 1520, 53.

ἐπιτήθη, ὄνομα συγγενικὸν, ἀνάλογον τῷ ἐπίπαππος. 971, 25.

ἐπιτιμᾶν ἐν ἴσῳ τῷ ἐπιπλήττειν. 1919, 18.

ἐπιτιμητὴς, ὅτι οὕτως ἂν λεχθείη ὁ παιδαγωγὸς καὶ παιδοτρίβης. 1827, 45.

ἐπιτιμήτωρ ἀντὶ τοῦ ἐπίκουρος καὶ βοηθὸς ἢ τιμωρὸς, ὅ ἐστιν ἐκδικητὴς, ἢ τιμητικὸς ἢ ἐπιτιμητής. 1629, 9.

ἐπίτιμος ὁ ἔντιμος, ἐπιτίμιος δὲ ὁ ἐπιζήμιος καὶ ἐπίπληκτος, καὶ ἐπιτίμιον πρᾶγμα ἐπιθετικῶς. 1919, 17.

ἐπιτλῆναι δοτικῇ ἐν τῷ, τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν, Ἰλ. τ', 220. τλῆναι δὲ αἰτιατικῇ. 1181, 8.

ἐπιτολὴ ἀστέρων ἡ ἀνατολή. 29, 15. καὶ ἐπιτολὴ ἐν ἴσῳ τῷ ἐντολή. 829, 56. ζήτει τὸ ἐπιτέλλειν.

ἐπίτονος, ἱμὰς ἀνέλκων τὸ κέρας ὑψοῦ πρὸς τὸν ἱστὸν, κατὰ δ' ἑτέρους ἐπίτονός ἐστι δέρμα, ᾧ πλοίου ἱστὸς κατασφαλίζεται. 1452, 57. 1720, 30.

ἐπιτραπεζώματα, τὰ καὶ ἐπιφορήματα, τὰ μετὰ τὰς μοίρας παρατιθέμενα. 1141, 9. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐπιτραπεζώματα τὰ ἐπιτιθέμενα ταῖς τραπέζαις βρώματα. 1402, 5.

ἐπιτραπέουσιν, ἐκ τοῦ τραπῶ δευτέρου μέλλοντος ἀνηγμένου εἰς ἐνεστῶτα τῆς πρώτης τῶν περισπωμένων. 815, 45.

ἐπιτρέπειν τὸ ἀνατιθέναι, ὅθεν ἐπίτροπος, οἷον, ἀλλὰ θεοῖσι μῦθον ἐπιτρέψαι, Ὀδ. χ', 289. καὶ ἐπιτρέπειν γήρᾳ ἑαυτὸν λέγεται ὁ παραχωρῶν τῷ γήρᾳ ἐξουσιάζειν καὶ ἐπιτροπεύειν ἑαυτοῦ. 789, 20. 790, 47. 1116, 23. 28. 1926, 61.

ἐπιτρέχειν λέγονται παρ' Ὁμήρῳ ἅρματα ἐπακολουθοῦντα ἵπποις τρέχουσι. 1313, 18.

ἐπίτροπός τινος λέγεται, ᾧ τὸ οἰκονομεῖν τὰ ἴδια ἀνατέθεικέ τις, παρὰ τὸ ἐπιτρέπειν. 1116, 24. 1773, 35.

ἐπιτροχάδην λέγειν τὸ ἐσπευσμένως καὶ κατ' ἐπιδρομὴν εἴτουν κεφαλαιωδῶς καὶ κομματικῶς λέγειν. 407, 11. 1835, 36. καὶ ὅτι ἐπιτροχάδην μὲν λαλεῖν λέγεταί τις, ἐπιδρομάδην δὲ διώκειν. 524, 36.

ἐπιτύμβιος λόγος ἢ ἀγὼν, ὁ καὶ ἐπιτάφιος. 1073, 45.

ἐπίφαλλος, ὄνομα αὐλήσεως ποιᾶς. 1236, 56.

ἐπεσβολία ἡ τῶν ἐπῶν, ὅ ἐστι λόγων, εἰσβολὴ καὶ ἀρχὴ, ἢ λοιδορία καὶ βλασφημία, παρὰ τὸ ἔπεσι βάλλειν. 1489,47. 55.

ἐπεσβόλος ὁ ἔπεσι βάλλων, ὡς βλάσφημος ὁ φήμαις βάλλων. 219,38. 1490,3.

ἔπεσθαι περὶ ἀψύχων ἐνίοτε λεγόμενον κατὰ τρόπον γλυκύτητος. 426,23.

ἐπέσσεται ἀντὶ τοῦ ἐπιγενήσεται καὶ μετὰ ταῦτα ἔσται. 1516,60.

ἐπέσσυμαι τεῖχος, ἀντὶ τοῦ ἐπέρχομαι τῷ τείχει. 1021,61.

ἐπεσσύμενον τείχεος, ἤγουν κατεπεμβαίνοντα τοῦ τείχους. 910, 63.

ἐπεσσύμενος δὲ τείχους, γενικῇ. 910,63.

ἐπέστη ἀντὶ τοῦ ἐπάνω ἔστη, ἢ ἐπεμελήθη. 793,46.

ἐπέτειος φίλος ὁ μὴ διηνεκὴς, ἀλλ' ἐξ ἔτους εἰς ἔτος μεταβαλλόμενος. 1573,2.

ἐπέτης ὁ θεράπων, παρὰ τὸ ἕπεσθαι. 1400,58.

ἐπετήσιος ὁ εἰς ἔτος ὅλον ἐξαρκῶν ἐν τῷ, τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται, οὐδ' ἀπολείπει χείματος, οὐδὲ θέρευς ἐπετήσιος, Ὀδ. ή, 117. sq. 1572,62.

ἐπετιμήθη ὁ σῖτος, ἤγουν τιμιώτερος γέγονε. 1629,10.

ἐπετόλμησεν ἀντὶ τοῦ ὑπέμεινεν ἐν τῷ, ἀλλ' ἐπετόλμησε, φρεσὶ δ' ἔσχετο, Ὀδ. ρ', 238. 1818,63.

ἐπετράπετο ἀντὶ τοῦ ἐπέτρεψεν ἐν τῷ, σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο στονόεντα εἴρεσθαι, Ὀδ. ί, 12. 1612,43.

ἐπεύχεσθαι τὸ καυχᾶσθαι, πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ· καὶ ἐπεύχεσθαι νεκρῷ, Ὀδ. χ', 412. ὅ ἐστιν ἐπικαυχᾶσθαι ἢ ἐπικαλεῖσθαι τὸ θεῖον, διαίτησις διεξοδική. 812,31. 1932, 11.

ἐπεύχιον χυδαϊκῶς ὁ παρὰ τοῖς λογίοις λεγόμενος τάπης. 1056,64.

ἐπέφραδε ὅτι παρατατικοῦ ἐστὶ χρόνου ἐκ τοῦ πεφράδω θέματος. 1044,31.

ἐπέχειν ἀντὶ τοῦ ἀργεῖν καὶ διατρίβειν ἐν τῷ, Ἀντίνοος δ' ἔτ' ἐπεῖχε καὶ Εὐρύμαχος, Ὀδ. φ', 186. 1906,31.

ἐπέχειν τὸ διωκτικῶς ἐλαύνειν, πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 154,31. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐπέχειν δοτικῇ παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ, δαιμονίη τί μοι ἐπέχεις; Ὀδ. τ', 71. ἀντὶ τοῦ κατ' ἐμοῦ ἔχεις, ὃ καὶ ἐνέχειν λέγεται. 922,46. καὶ ἐπέχειν ἀντὶ τοῦ προσέχειν· καὶ ἐπέχειν τὸ καταστοχάζεσθαι καὶ σκοπὸν ἔχειν, καὶ ὅτι καὶ διαλελυμένως λέγεται ἐν τῷ, ἐπὶ σφίσιν ἔχοντας, παρ' Ἡροδότῳ· καὶ ἐπέχειν τὸ ὑποκρατεῖν τὴν ἀπόφανσιν καὶ μὴ ἐπικρίνειν, ὅθεν οἱ ἐφεκτικοὶ φιλόσοφοι ἐκλήθησαν. 736,6. 1856,9. 14,22.

ἐπέχειν πόδας ὑποποδίῳ, Ὀδ. ρ', 410. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῷ ὑποποδίῳ ἔχειν. 1826,4.

ἐπέχειν σκοπῷ τόξον, ἀντὶ τοῦ καταστοχάζεσθαι. 1065, 24. 1463,4.

ἐπέχειν ἐπί τινι, ἤγουν ἔμπροσθέν τινος ἔχειν τι, ἐν ἴσῳ τῷ παρέχειν. 1258,62.

ἐπέχθη, τρίτον πρόσωπον ἀορίστου, ὅτι ἀπὸ τοῦ πέκω θέματος κεκίνηται. 975,56.

ἐπέχραον, ἐν χρῷ ἐγένοντο, ἐπέπεσον καὶ ἐβάρυνον ἐν τῷ, μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον, Ὀδ. β', 50. 1434,7.

ἐπέχω τὸ διασκέπτομαι. 983, 4. ζήτει ἐν τῷ ἐπέχειν. 1856,22.

ἔπη τὰ ποιήματα, ζήτει ἐν τῷ ἐνέπειν. 9,14.

ἔπη ὁλοδάκτυλα καὶ ἔπη ὁλοσπόνδεια ἐπαινούμενα παρ' Ὁμήρῳ διὰ μίμησιν τῶν ἐφ' οἷς λέγονται συμβεβηκότων. 1899,54.

ἐπήβολος, ἐπιτυχὴς καὶ ἐγκρατής τινος πράγματος. 42,24. ὅτι γενικῇ συντάσσεται. 625,37. ὅθεν φρενῶν ἐπήβολος λέγεται ὁ συνετὸς καὶ τοῦ φρονεῖν ἐπιτυχών. 1404,50. καὶ ὅτι καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς χρησιμεύει ἡ λέξις. 1448, 5. 9. καὶ ὅτι τὸ πῆ διὰ τοῦ ἦτα γράφεται. 611,39.

ἐπηβόλως, ἤγουν ἐπιτυχῶς, παρὰ τὸ ἐπιβάλλειν, ὅ ἐστιν ἐπιτυγχάνειν. 1406,29.

ἐπηγκενίδες, σανίδες ἐκ πρύμνας ἐς πρωρὰς τεταμέναι, ὅτι παρὰ τὸ ἐπενεγκεῖν λέγονται, οἱονεὶ ἐπενεγκίδες καὶ ἐκτάσει καὶ μεταθέσει ἐπηγκενίδες· ἐστὶ δὲ ἐπηγκενὶς, καθ' ἣν οἱ σκαλμοὶ πήγνυνται, ἢ τὸ κοινῶς λεγόμενον περίτονον ἢ τὰ παραθέματα τῆς νεώς. 1533,39.

ἐπηετανὸν τὸ πολὺ καὶ ἐφ' ὅλον ἔτος διαρκὲς, ἤγουν τὸ δι' ὅλου ἔτους διαμένον. 1485,32. 1552, 63. καὶ ὅτι ἐξ ἐπενθέσεως ἔχει τὸ ē 474,19. 611,40.

ἐπηετανὸς κομιδὴ, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς πολλὴ ἐν τῷ, ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα ἦεν ἐπηετανὸς, Ὀδ. θ', 233. καὶ ἐπηετανὸν ἁπλῶς τὸ δι' ὅλου ἔτους ἐξαρκοῦν. 1593, 20.

ἐπήϊεν, ἤγουν ἐπήρχετο. 1124,23.

ἐπήκρισεν ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἄκρον ἤγαγεν, ἀπὸ τοῦ ἀκρίζω θέματος. 1636,49.

ἔπηλα, ἀόριστος πρῶτος ἀπὸ τοῦ πάλλω θέματος. 419,3.

ἐπῆλθέ με ὕπνος, παρ' Ὁμήρῳ, ἐπῆλθε δέ μοι, παρὰ τοῖς ὕστερον. 1741,43.

ἔπηλις ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελανία, καὶ τὸ πῶμα τῆς λάρνακος παρὰ Σοφοκλεῖ· καὶ ἔτι ἔφηλις ὤφειλε λέγεσθαι διὰ τὸ ἐκ τοῦ ἧλος δασυνομένης λέξεως συγκεῖσθαι, Ἰωνικῶς δὲ οὕτω λέγεται. 1562, 38.

ἐπηλλαγμένα λέγονται τὰ συνημμένα τοῖς πέρασι. 937,24. ζήτει τὸ ἐπαλλάξαι.

ἐπηλυγάσασθαι ἀντὶ τοῦ προβαλέσθαι καὶ ἐπισκιάσασθαι. 809,45.

ἐπήλυθον ὧραι, ἀντὶ τοῦ συνεπληρώθησαν παρ' Ὁμήρῳ. 1437, 12.

ἐπημοιβοὶ ἐπίκουροι οἱ ἐναλλάγδην ἐπιβοηθοῦντές τισι. 764,41.

ἐπημοιβοὶ ὀχῆες θύρας τινὸς λέγονται, Ἰλ. μ', 456. ὧν εἷς μετὰ τὸν ἕτερον τέτακται. 914, 4.

ἐπημοιβοὶ χιτῶνες, ὅτι ἐπημοιβοὺς χιτῶνας ἔχειν λέγεται ὁ πολλοὺς κεκτημένος καὶ ἔχων ἄλλοτε ἄλλον μεταλαμβάνειν. 1771,2.

ἐπὴν ἀντὶ τοῦ ἐπὰν, ὅ ἐστιν ἐπειδάν. 657,32.

ἐπήν κε ἀντὶ τοῦ ἐπειδὰν πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 73,13.

ἐπήνησα ἐν ἴσῳ τῷ ἐπήνεσα, οἷον ἐν τῷ, ὡς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάν-

ἐπὶ διακειμένοις μάχεσθαι, ζήτει ἐν τῷ διακείμενα. 233, 34.
ἐπὶ ἔργα ἕπειν, Ὀδ. ξ', 193. ἀντὶ τοῦ ἐφέπειν ἔργα, τουτέστιν ἐνεργεῖν. 1757, 6.
ἐπὶ θρόνον καθίζειν, κατ' αἰτιατικὴν πτῶσιν, Ἰλ. θ', 442. ὃ καὶ δοτικῇ, ἐπὶ κλισμοῖσι καθίζειν, ἐν ταὐτῷ 436. 722, 41.
ἐπὶ ἤματι, κατὰ συναλιφὴν λεγόμενον, ἐπ' ἤματι· ζήτει τὸ, ἐπ' ἤματι. 1716, 58.
ἐπὶ κὰρ, ἄνωθεν κάτω, ἐπὶ κεφαλήν. 1066, 26.
ἐπὶ Κῆρας ἰάλλειν, ἤγουν ἐπιπέμπειν ἢ ἐπιβάλλειν θάνατον. 1447, 36.
ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν, ἀντὶ τῶν ἐπελθεῖν σκότος πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 248, 38. 839, 20.
ἐπὶ κόῤῥης ἢ κατὰ κόῤῥης πλῆξαι ἢ ῥαπίσαι, φράσις Ἀττικὴ διεξοδικῶς ἑρμηνευομένη. 947, 26.
ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἵστασθαι τὰ πράγματα λέγονται παροιμιακῶς, ὅταν ἐπικινδύνως ἔχωσιν, ἑρμηνεία διεξοδική. 796, 55.
ἐπὶ οἷ, ἀντὶ τοῦ ἐφ' ἑαυτὸν ἐν τῷ, ἕλκ' ἐπὶ οἷ, Ἰλ. λ', 239. 841, 18.
ἐπὶ Παλλαδίῳ, δικαστήριον Ἀθήνῃσιν ὅπου ἀκουσίου φόνου ἐδίκαζον, καὶ περὶ τοῦ δικαστηρίου ἱστορία διεξοδική. 1419, 53.
ἐπὶ πασσάλου τόξον ἢ κιθάραν κρεμάσαι παροιμιακῶς λέγονται οἱ ἀμελοῦντες τοξικῆς ἢ κιθαριστικῆς. 750, 41.
ἐπὶ ῥητοῖς τι ποιεῖν, ἤγουν ἐπὶ συμπεφωνημένοις. 233, 35.
ἐπὶ σκέλος χωρεῖν, τὸ μὴ προτροπάδην φεύγειν, ἀλλὰ βάδην ἀναχωρεῖν. 677, 30. 1097, 45.
ἐπὶ σκέλος χωρεῖν ἢ ἀνάγειν, τὸ ἠρέμα προϊέναι ἢ ἠρέμα ἀναχωρεῖν. 862, 4.
ἐπὶ στόμα πεσεῖν τις λέγεται, ἐν ἴσῳ τῷ πρηνής. 1067, 64.
ἐπὶ σφίσιν ἔχοντας, ἀντὶ τοῦ ἐπέχοντας σφίσιν· ζήτει ἐν τῷ ἐπέχειν. 1856, 16.
ἐπὶ τριῶν, τάξις φάλαγγος πολεμικῆς, ἑρμηνεία διεξοδική. 474, 34.
ἐπὶ χεῖρας φέρειν, παροιμία ἐπὶ τῶν ἐνδόξων καὶ μεγαλοιμόνων, παρὰ τὸ τὰς ᾤας τῶν ἱματίων τοὺς τοιούτους ἀνακουφίζειν ταῖς χερσί. 1430, 23.
ἔπι παροξυτόνως ἀντὶ τοῦ ἔπεστι κατ' ἀναστροφὴν τῆς ἐπὶ προθέσεως. 74, 43.
ἐπιάλτης, πάθος τι τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον, ὃ καὶ ἐφιάλτης λέγεται. 1687, 51.
ἐπίαλτος, πάθος ὃ καὶ ἐφιάλτης καὶ ἐπιάλτης λέγεται, καὶ ὅτι ἀναλογώτερον διὰ τοῦ π̄ γράφεται, ἑρμηνεία διεξοδική. 561, 9. 17. 562, 34.
ἐπίβαθρον, μισθὸς ἐπιβάσεως νεώς, τουτέστι ναῦλος, Ὀδ. ό, 449. 1787, 50. 1790, 38.
ἐπιβαίη ἀντὶ τοῦ ὀρθὸς σταίη ἐν τῷ, μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ μείλινον ὄφρ' ἐπιβαίη, Ἰλ. ε', 666. 592, 14.
ἐπιβαίνειν ἵππου λέγεταί τις καὶ ἐφ' ἵππον ἀναβαίνειν, ἐμβαίνειν δὲ ἅρματι. 538, 39. παρ' Ὁμήρῳ δὲ ἐπιβαίνειν ἀντὶ τοῦ εἰς ἅρμα ἀναβαίνειν λέγεται. 546, 7.
ἐπιβαίνειν ᾠδῆς καὶ δόξης, αὐτοπαθῶς, ἐπιβιβάζειν δέ τινα πυρᾶς, ἀλλοπαθῶς. 210, 43. 774, 2. καὶ ἐπιβαίνειν εὐσεβείας, ἀντὶ τοῦ εὐσεβεῖν. 713, 31. ζήτει τὸ ἐπιβῆναι.
ἐπιβαίνειν τινὶ ἐν ἴσῳ τῷ ἐπικεῖσθαι, ὅτι ἡ ἐπὶ ἀντὶ τῆς κατὰ λαμβάνεται, καὶ ὅτι ἄλλο τι δηλοῖ παρὰ τὸ ἀμφιβαίνειν. 1046, 34. 1084, 59.
ἐπιβαίνειν αἰτιατικῇ ἐν τῷ Πιερίην ἐπιβᾶσα, Ἰλ. ξ', 226. καὶ, Πιερίην ἐπιβὰς, Ὀδ. ε', 50. ἀλλαχοῦ δὲ παρ' Ὁμήρῳ γενικῇ, οἷον, ἵππων ἐπιβάς. 980, 30. 1522, 48.
ἐπιβάλλειν ἀντὶ τοῦ εὐστοχεῖν καὶ ἐπιτυγχάνειν ἐν τῷ, ἡ δὲ Φερὰς ἐπέβαλλε, περὶ νεὼς λεγόμενον Ὀδ. ό, 297. ἀντὶ τοῦ εὐστόχως καὶ ἐπιτυχῶς ἔπλεεν. 42, 25. 1781, 63. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐπιβάλλειν ναῦς εἰς λιμένα λέγεται, ἀντὶ τοῦ ἐπιτυχεῖν τοῦ εἰς τὸν λιμένα πλοῦ. 1311, 11. καὶ ὅτι ἐπιβάλλειν εἴς τινα τόπον ναῦς λέγεται, ἤγουν εὐστόχως ἐπελθεῖν. 1463, 5.
ἐπιβάλλειν νοήματι, ἀντὶ τοῦ ἐπιτυχῶς νοῆσαι, καὶ ἐπιβάλλειν ἔργῳ τὸ ἐπιτυχῶς καὶ ἠκριβωμένως ἐγχειρεῖν. 1406, 28.
ἐπιβάλλειν γῆν, ὅτι ἀντίκειται τῷ ἀναβάλλειν, ὅ ἐστιν ἄνω ῥίπτειν τὸ χῶμα. 1241, 43.
ἐπιβάλλειν χεῖρας τινὶ, ὅτι ἐπὶ βίας λέγεται, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Ὁμηρικοῦ, ἑτάροις ἐπὶ χεῖρας ἴαλλεν, Ὀδ. ί, 288. ἀφορμὴν ἔσχεν ἡ φράσις. 1630, 25.
ἐπιβάλλεσθαι γενικῇ ἀντὶ τοῦ ἐφίεσθαι καὶ ἐπιθυμεῖν ἐν τῷ, μήτις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετόπισθε μιμνέτω, Ἰλ. ζ, 68. 625, 35. 1406, 29.
ἐπιβάσκω ἀντὶ τοῦ ἐπιβιβάζειν αἰτιατικῇ ἐκ δευτέρου καὶ γενικῇ ἐκ τρίτου, οἷον ἐν τῷ, κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν, Ἰλ. β', 234. 210, 43.
ἐπιβάται οἱ ἐπὶ τῶν νεῶν ἀργοὶ διαπορευόμενοι, παρ' Ἀττικοῖς δὲ οἱ ἐπὶ τῷ μάχεσθαι ἐπὶ τῶν νεῶν τεταγμένοι πρὸς διαστολὴν τῶν ἐρεσσόντων. 1447, 45.
ἐπιβάτης νεὼς λέγεται, ἀναβάτης δὲ ἵππου. 1515, 20.
ἐπίβδαι παρὰ Δωριεῦσι λέγονται αἱ μεθέορτοι ἡμέραι, παρὰ τὸ ἐπιβαίνειν ταῖς ἑορταῖς, ἤγουν ἐπ' αὐταῖς καὶ μετ' αὐτὰς ἔρχεσθαι. 1686, 15.
ἐπιβῆναι ἀναιδείης, ἀντὶ τοῦ ἀναιδεύσασθαι περιφραστικῶς, ἢ εἰς ἄκρον ἀναιδείας ἐλάσαι. 1932, 59.
ἐπιβῆναι εὐφροσύνης, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ χαρῆναι, ζήτει τὸ ἐπιβαίνειν. 1937, 53.
ἐπιβήσεο, προστακτικὸν ἀπὸ τοῦ ἐπιβήσω μέλλοντος ἀνηγμένου εἰς ἐνεστῶτα, ὃ δι' ἑνὸς σ γράφεται πρὸς διαστολὴν τοῦ βήσσω βῆξαι. 702, 13.
ἐπίβησον, ἤγουν ἐπιβίβασον, ζήτει τὸ ἐπιβήσεο. 713, 29.
ἐπιβιβάζειν εὐκλείας καὶ κακῶν, καὶ ἐπιβιβάζειν πυρᾶς, παρ' Ὁμήρῳ ἀλλοπαθῶς. 713, 29. 33. 774, 2.
ἐπιβλής, μοχλὸς, ὅ ἐστι ξύλον συνέχον κεκλεισμένας τὰς θύρας, ὅτι παρὰ τὸ ἐπιβάλλεσθαι ἀπὸ τοίχου εἰς τοῖχον ἢ ἀπὸ στύλου εἰς στύλον οὕτω λέγεται. 1358, 57. 1405, 63.

γίζειν, οἷον, ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται, Ἰλ. δ', 190. 462, 29.

ἐπίμαστος ὁ τροφὴν μαστεύων, τουτέστιν ἐπαίτης. 1896, 38.

ἐπιμείλια τὰ ἐπὶ τῇ προικὶ διδόμενα δῶρα, ὅτι παρὰ τὸ μειλίσσειν τὸν νύμφιον οὕτω λέγονται καὶ περὶ τῆς προσῳδίας τῆς λέξεως διαίτησις διεξοδική. 742, 56. 60.

ἐπιμελοῦμαι ὅτι καὶ ἐπιμέλομαι βαρυτόνως λέγεται. 1257, 11.

ἐπιμέμφεσθαι γενικῇ ἀντὶ τοῦ χρήζειν, οἷον ἐν τῷ, εἴτ' ἄρ' ὅ γ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, Ἰλ. α', 65. καὶ, ἠὲ κασιγνήτοις ἐπιμέμφεαι, δοτικῇ ἀντιπτωτικῶς, Ὀδ. π', 97. 1795, 20.

Ἐπιμενίδης Φαίστιος ὅτι καθαρμοὺς δι' ἐπῶν ἔγραψε. 313, 19.

ἐπιμενίδιον λέγεται ἡ τοῦ ἀσφοδέλου ῥίζα. 1220, 60.

ἐπιμερισμὸς ἀθροίσματος ἀκαταλλήλως ἔχων κατὰ πτῶσιν πρὸς τὸ οἰκεῖον ἄθροισμα, οἷον ἐν τῷ, ἣν δ' ἔρις στρατηλάταις, οἱ μὲν πατάξαι τόνδε, οἱ δὲ τόνδε, ἀντὶ τοῦ τοῖς μὲν, τοῖς δέ. 236, 35. 517, 10. 545, 22.

Ἐπιμηθεὺς ὅτι παρὰ τὸ μήδω λέγεται τροπῇ τοῦ δ εἰς θ. 117, 19.

ἐπιμῆνις ὅτι πλεονάζουσαν ἔχει τὴν πρόθεσιν. 535, 46.

ἐπιμὶξ μάχεσθαι, παρ' Ὁμήρῳ ἐν ἴσῳ τῷ ἀναμίξ. 1411, 54.

ἐπιμονῆς σχήματος παράδειγμα. 181, 26. 1363, 55.

ἐπιμύλιος ᾠδὴ, ἣν ἐπὶ τοῖς μύλωσιν ᾖδον, τουτέστιν ἡ κατὰ τοὺς ἀλετοὺς γινομένη. 1164, 12. 1885, 23.

ἐπινεῦσαι ὅτι ἀντίκειται τῷ ἀνανεῦσαι, καὶ ὅτι ἴσον τῷ δοῦναι δύναται περὶ θεοῦ λεγόμενον παρ' Ὁμήρῳ. 644, 8.

ἐπίνευσις ὅτι ἀντίκειται τῇ ἀνανεύσει. 644, 6. ζήτει τὸ ἐπινεῦσαι.

ἐπινεφρίδιος δημὸς, ἡ ἐπὶ τοῖς νεφροῖς πιμελή. 1231, 40.

ἐπινομὶς, μέρος τι τριήρους ὁμωνύμως τῇ ἐκ τοῦ νόμου λεγομένῃ ἐπινομίδι. 1165, 48.

ἐπίξηνον, τὸ καὶ ἐπίκωπον καὶ ἐπικόρμιον. 1443, 16.

ἐπίξυνος ἄρουρα ἡ ἐπιμεριζομένη γῇ, ὅπως ἐκ κοινῆς ἰδία γένηται. 911, 56.

ἐπιόπτεσθαι, ἐπιτηρεῖν, διακρίνειν, ἐπιλέγεσθαι. 744, 30.

ἐπιορκεῖν τὸ κατὰ τοῦ ὅρκου τι ποιεῖν ἢ λέγειν. 809, 37.

ἐπίουρα ὁρμήματα παρὰ τὸ ὁρούειν, ἢ τὰ μεταξὺ διαστήματα παρὰ τὸν οὖρον, ἤγουν ὅρον. 811, 10.

ἐπίουρος ὅτι ἐκ τοῦ οὖρος, ὃ ἐστι φύλαξ σύγκειται, οὖρος δὲ παρὰ τὸ ἐρᾶν λέγεται. 1774, 33. 1889, 58. καὶ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ βασιλεὺς τίθεται. 941, 37. καὶ ὅτι περισσὴν ἔχει τὴν πρόθεσιν, ὡς καὶ τὸ ἐπιβώτωρ. 1746, 47.

ἐπιόψομαι, ἐπιτηρήσω, διακρινῶ, ἐπιλέξομαι. 744, 30. καὶ ἐπιόψομαι ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ἐπισκέψομαι καὶ προσεκτικῶς περιβλέψω, ἐπίτασιν σημαινούσης τῆς ἐπὶ προθέσεως. 1446, 14. 1869, 44.

ἐπίπαγος τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ζωμοῦ. 1450, 45.

ἐπίπαππος ὁ τοῦ πάππου πατήρ. 565, 29. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐπίπαππος λέγεται, οὐχὶ πρόπαππος. 971, 23.

ἐπίπαστα τὰ ἐπιπασσόμενα βρώμασί τισιν ἄλφιτα. 1278, 54. ζήτει τὸ, ἀλφίτων πάσμα. 1668, 27.

ἔπιπλα τὰ μὴ ἔγγαια κτήματα, ἀλλὰ τὰ κατ' οἶκον καὶ δυνάμενα πλεῦσαι, ἢ τὰ προφαινόμενα καὶ ἐπιπολάζοντα. 1469, 27.

ἐπιπλέκεσθαι γυναικὶ τὸ ἐπὶ συνουσίᾳ συμπλέκεσθαι. 1428, 30.

ἐπίπληξις, πλῆξις ἀέρος κατά τινος διὰ λόγων γινομένη. 901, 2.

ἐπιπλήσσειν ἐν ἴσῳ τῷ πλήττειν, ὅ ἐστι κόπτειν, ὅθεν καὶ τὸ λόγοις ἐπιπλήττειν. 821, 10.

ἐπιπλόμενον ἔτος, παρ' Ὁμήρῳ ὅτι ὁμοίως τῷ, περιπλομένων ἐνιαυτῶν, λέγεται. 1579, 59.

ἐπιπλὼς μετοχὴ ὅτι ἐκ τοῦ ἐπιπλώσας συνεκόπη, ὃ ἐκ τοῦ πλώω δισυλλάβου θέματος κεκίνηται. 382, 7. 643, 15. 1101, 64.

ἐπιποιμένες ἐν ἴσῳ τῷ ἁπλῶς ποιμένες παρ' Ὁμήρῳ, ὡς καὶ ἐπιβουκόλος ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς βουκόλος. 1717, 48.

ἐπίπολος ὁ μέχρι τέλους πολῶν καὶ παραμένων τινί. 642, 38.

ἐπιπόρπημα, καὶ ἐπιπόρπαμα Δωρικῶς, ἡ τῶν κιθαρῳδῶν ἐφαπτίς. 905, 54.

ἐπιπρητῆνες αἶγες, ὅτι κατὰ προσηγορίαν ἡλικίας οὕτω λέγονται. 1625, 35.

ἐπιπροεῖναι τὸ πρὸ τῶν ἄλλων κατά τινος ἀφεῖναι βέλος. 448, 30.

ἐπίπροικος θυγάτηρ ἡ ἐπὶ μέρει τινὶ τῆς πατρῴας οὐσίας γεγαμημένη. 675, 53.

ἐπιπώλησις, ἔφοδος. 591, 36. καὶ ὅτι ἐπιπώλησις ἐπιγράφεται ἡ δ' ῥαψῳδία τῆς Ἰλιάδος. 435, 16.

ἐπιῤῥέειν τὸ ἐπιπολαστικῶς ἐπιτρέχειν, αἰτιατικῇ παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον δοτικῇ. 336, 7.

ἐπιῤῥέπειν ὄλεθρος λέγεται τροπικῶς παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ κάτω βαρύνειν. 969, 32.

ἐπιῤῥήδην ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ ῥητῶς καὶ ὀνομαστικῶς. 1856, 19.

ἐπιῤῥήματα τοπικῶν σχέσεων σημαντικὰ ἐκ προθέσεων γενόμενα, οἷον ἀνὰ ἄνω, κατὰ κάτω. 166, 29.

ἐπιῤῥήματα δισύλλαβα εἰς ᾱ μετὰ συμφώνου συλλαβιζόμενον λήγοντα, ἐξ ὑπερδισυλλάβων καθαρολήκτων σχηματιζόμενα, οἷον ὦκα ἐκ τοῦ ὠκέα. 86, 31.

ἐπιῤῥήματα εἰς ᾱ λήγοντα, μεταπεπλασμένα ἀπὸ ληγόντων εἰς ῃ, οἷον δίχα ἐκ τοῦ διχῇ· καὶ ὅτι τελικόν ἐστιν ἐπιῤῥημάτων ὥσπερ τὸ ῃ, οὕτω καὶ τὸ ᾱ. 58, 45.

ἐπιῤῥήματα εἰς ῃ λήγοντα, ἀπὸ δοτικῶν γεγονότα, ὅτι μετὰ τοῦ ἰῶτα προσγεγραμμένου γράφονται, οἷον ἄλλῃ, ταύτῃ. 1251, 25.

ἐπιῤῥήσσειν μοχλὸν ἀντὶ τοῦ ἐπιτιθέναι καὶ ἐπιβάλλειν, ὅπερ οἱ μεθ' Ὅμηρον καταῤῥήσσειν καὶ καταράσσειν φασὶν, ὅθεν ὁ καταράκτης. 1358, 25—35. 1359, 1.

ἐπίῤῥητος, καθ' οὗ ἔστι ῥηθῆναι πολλὰ, ἐν ἴσῳ τῷ κατάῤῥητος, τῆς ἐπὶ προθέσεως ἀντὶ τῆς κατὰ λαμβανομένης, ὡς καὶ ἐν τῷ ἐπιβόητος, καὶ ζήτει τὸ ἐπιβόητος. 736, 6. 763, 49. 922, 45. 1856, 18. 1962, 15.

ἐπίῤῥοθος ὁ μετὰ ῥόθου καὶ σπουδῆς βοηθῶν, καὶ ὅτι πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ἐπιτάῤῥοθος, οὗ χρῆσις

ἐπισυνέμπτωσις, κακία ἔπους διὰ λέξεων ὁμοιοκαταληξίαν καὶ τῶν αὐτῶν συμφώνων ἐπαλληλίαν συμβαίνουσα. 1291, 42.

ἐπίσφατος ὁ ὀλέθριος, παρὰ τὸ φῶ φάζω, ὅ ἐστι φονεύω, πλεονασμῷ τοῦ σ. 1728, 13.

ἐπισφελίτης, ὁ καὶ θρανίτης, παρὰ τὸ σφέλας, ὅ ἐστιν ὑποπόδιον, ζήτει ἐν τῷ θρανίτης. 1818, 51.

ἐπισφύρια, μέρη τινὰ τῶν κνημίδων καλύπτοντα τὰ σφυρὰ τῶν ποδῶν. 420, 21. 36. 827, 21. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐπισφύρια τὰ μετὰ τὸ σφυρὸν μέρη τοῦ ποδός. 1107, 57.

ἐπίσχειν ἀντὶ τοῦ ἐπέχειν, Ὀδ. υ', 266. 1891, 4.

ἐπισχεῖν τὸ ἐπάνω σχεῖν καὶ τὸ κρατῆσαι, ὅθεν τὸ ἐπίσχες ἀντὶ τοῦ σίγησον. 982, 64. 983, 3. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐπισχεῖν τὸ ἐπί τινι ἤγουν ἔμπροσθεν καὶ ἐγγύς τινος σχεῖν τι, ἐν ἴσῳ τῷ παρασχεῖν, καὶ ὅτι ἀντίκειται τῷ ἀποσχεῖν. 760, 2. 1258, 60. 1808, 25.

ἐπισχερώ, ἀντὶ τοῦ ἐχομένως καὶ συνεχῶς καὶ κατὰ τάξιν, ὅτι ὀξύνεται καὶ παρὰ τὸ σχέω σχῶ λέγεται, ἑρμηνεία δυξοδική. 492, 42. 877, 7.

ἐπίσχες ἀντὶ τοῦ σίγησον, οἷον ἐν τῷ, ἐπίσχες ὦ οὗτος. 983, 4.

ἐπισχέσθαι τὸ τῇ χειρὶ κρατῆσαι, καὶ ἀντὶ τοῦ καταστοχάσασθαι διὰ τὸ ἐπέχειν, ὅ ἐστιν ἱστᾶν τὴν χεῖρα τὸν κατὰ σκοποῦ βάλλοντα. 1917, 19.

ἐπισχεσία ἡ πρόφασις, παρὰ τὴν ἐποχὴν καὶ σκέψιν τῶν προφασιζομένων. 1901, 46. 55.

ἐπίσωτρα τὰ ἔξω τῶν τροχῶν σιδήρεα κύκλα, οἱονεὶ ἐπίσωστρα, διὰ τὸ σωστικὰ εἶναι τῶν τροχῶν. 574, 28. 598, 6. 34. 1313, 27. καὶ ἐπισσώτροις δατεῖσθαι, παρ' Ὁμήρῳ τὸ τοῖς τῶν τροχῶν κανθοῖς διακόπτειν. 1214, 7.

ἐπιτάῤῥοθος, σπουδαῖος βοηθός, οἱονεὶ ἐπίῤῥοθος ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος ῥόθου ἤγουν ποιοῦ ἤχου, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἐπίῤῥοθος λέγεται ἐπενθέσει τῆς ταρ συλλαβῆς. 487, 21. 25. 849, 35. 1217, 1. 1329, 20.

ἐπιτατικὰ μόρια, ὅτι καὶ ἡ ἐξ καὶ περὶ προθέσεις ἐπιτατικαί εἰσιν ἐν τῇ συνθέσει. 729, 31. καὶ ὅτι τῶν ἐπιτατικῶν τὰ μὲν καθ' αὑτὰ νοοῦνται καὶ λέγονται, οἷον λίαν, πάνυ, ἄγαν· τὰ δὲ νοοῦνται μὲν καθ' αὑτά, οὐ λέγονται δὲ καθ' αὑτά, οἷον τὸ αρι καὶ ερι καὶ βου καὶ ζα· καὶ ὅτι αἱ μὲν τῶν ἐπιτάσεων περὶ μίαν εἰσὶ λέξιν, αἱ δὲ ἐν νοήμασι θεωροῦνται. 1226, 8.

ἐπιτείλασθαι ἀντὶ τοῦ ἐντείλασθαι καὶ ἐπιτρέψαι, καὶ ἐπιτείλασθαί τινι κακόν τι, οἷον ἐν τῷ, νόστον' Ἀχαιῶν λυγρόν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετείλατο Παλλὰς Ἀθήνη, Ὀδ. ά, 327. 1420, 48. 1615, 7.

ἐπίτειχος, τεῖχος ἐπὶ τείχει πόλεως, καὶ ὅτι τὰ χείλη οἱονεὶ ἐπίτειχος εἰσὶ τῶν ὀδόντων· 979, 5.

ἐπιτέλλειν τὸ προστάσσειν καὶ ἐντέλλεσθαι, καὶ ἐπιτέλλειν ἀντὶ τοῦ ἀνατέλλειν περὶ ἄστρων λεγόμενον, ὅθεν ἐπιτολὴ ἡ τῶν ἀστέρων ἀνατολή. 29, 12.

ἐπιτέλλειν καὶ ἐπιτέλλεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐπιτάττειν καὶ ἐντέλλεσθαι, οἷον, χαλεποὺς ἐπιτέλλετ' ἀέθλους, παρ' Ὁμήρῳ, Ὀδ. λ', 622. 750, 49. 829, 54. 877, 38. 928, 16. 958, 38. 1704, 9.

ἐπιτέλλεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἐπιτέλλειν. 877, 38.

ἐπιτετράφαται λαοὶ τῷ βασιλεῖ, ἤγουν ἀνάκεινται ὡς οἷα ἐπιτρόπῳ καὶ ἐπιμελητῇ, ἀπὸ τοῦ ἐπιτρέπω, ὅθεν καὶ ὁ ἐπίτροπος. 168, 6. 1116, 26.

ἐπιτηδειέστατος ἀντὶ τοῦ ἐπιτηδειότατος. 1441, 16.

ἐπίτηδες προπαροξυτόνως ἐπίῤῥημα, ἐπιτηδὲς δὲ ὀξυτόνως ὄνομα εὐθείας πληθυντικῆς. 67, 35.

ἐπιτηδὲς ἀντὶ τοῦ ἐπιτηδείους, ἐκ τοῦ ἐπιτηδεῖς ἀποβολῇ τοῦ ι, ἢ ἐκ τοῦ ἐπιτηδέας ἀποβολῇ τοῦ α. 1520, 53.

ἐπιτήθη, ὄνομα συγγενικόν, ἀνάλογον τῷ ἐπίπαππος. 971, 25.

ἐπιτιμᾶν ἐν ἴσῳ τῷ ἐπιπλήττειν. 1919, 18.

ἐπιτιμητής, ὅτι οὕτως ἂν λεχθείη ὁ παιδαγωγὸς καὶ παιδοτρίβης. 1827, 45.

ἐπιτιμήτωρ ἀντὶ τοῦ ἐκδίκης καὶ βοηθὸς ἢ τιμωρός, ὅ ἐστιν ἐκδικητής, ἢ τιμητικὸς ἢ ἐπιτιμητής. 1629, 9.

ἐπίτιμος ὁ ἔντιμος, ἐπιτίμιος δὲ ὁ ἐπιζήμιος καὶ ἐπίπληκτος, καὶ ἐπιτίμιον πρᾶγμα ἐπιθετικῶς. 1919, 17.

ἐπιτλῆναι δοτικῇ ἐν τῷ, τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν, Ἰλ. τ', 220. τλῆναι δὲ αἰτιατικῇ. 1181, 8.

ἐπιτολὴ ἀστέρων ἡ ἀνατολή. 29, 15. καὶ ἐπιτολὴ ἐν ἴσῳ τῷ ἀνατολή. 829, 56. ζήτει τὸ ἐπιτέλλειν.

ἐπίτονος, ἱμὰς ἀνέλκων τὰ κέρας ὑψοῦ πρὸς τὸν ἱστόν, κατὰ δ' ἑτέρους ἐπίτονός ἐστι δέρμα, ᾧ πλοίου ἱστὸς κατασφαλίζεται. 1452, 57. 1729, 30.

ἐπιτραπεζώματα, τὰ καὶ ἐπιφορήματα, τὰ μετὰ τὰς μοίρας παρατιθέμενα. 1141, 9. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐπιτραπεζώματα τὰ ἐπιτιθέμενα ταῖς τραπέζαις βρώματα. 1402, 5.

ἐπιτρακέουσιν, ἐκ τοῦ τρακῶ δευτέρου μέλλοντος ἀνηγμένου εἰς ἐνεστῶτα τῆς πρώτης τῶν περισπωμένων. 815, 45.

ἐπιτρέπειν τὸ ἀνατιθέναι, ὅθεν ἐπίτροπος, οἷον, ἀλλὰ θεοῖσι μῦθον ἐπιτρέψαι, Ὀδ. χ', 289. καὶ ἐπιτρέπειν γήρᾳ ἑαυτὸν λέγεται ὁ παραχωρῶν τῷ γήρᾳ ἐξουσιάζειν καὶ ἐπιτροπεύειν ἑαυτοῦ. 789, 20. 790, 47. 1116, 23. 28. 1926, 61.

ἐπιτρέχειν λέγονται παρ' Ὁμήρῳ ἅρματα ἐπακολουθοῦντα ἵπποις τρέχουσι. 1313, 18.

ἐπίτροπός τινος λέγεται, ᾧ τὸ οἰκονομεῖν τὰ ἴδια ἀνατέθεικέ τις, παρὰ τὸ ἐπιτρέπειν. 1116, 24. 1773, 35.

ἐπιτροχάδην λέγειν τὸ ἐσπευσμένως καὶ κατ' ἐπιδρομὴν εἴτουν κεφαλαιωδῶς καὶ κομματικῶς λέγειν. 407, 11. 1835, 36. καὶ ὅτι ἐπιτροχάδην μὲν λαλεῖν λέγεταί τις, ἐπιδρομάδην δὲ διώκειν. 524, 36.

ἐπιτύμβιος λόγος ἢ ἀγών, ὁ καὶ ἐπιτάφιος. 1673, 45.

ἐπίφαλλος, ὄνομα αὐλήσεως ποιᾶς. 1236, 56.

ἐρυσίβη, ὅτι παρὰ τὸ ἐξ ἀέρος βαίνειν οὕτω λέγεται. 1630, 43.

ἐρυσίπτολις Ἀθηνᾶ ἐπιθετικῶς, ὅτι παρὰ τὸ πόλεις ῥύεσθαι, ὅ ἐστι φυλάσσειν, λέγεται. 643, 46. 758, 59.

Ἐρυσίχθων ὁ Μυρμιδόνος ὅτι Αἴθων ἐπεκλήθη, ἱστορία. 862, 7.

ἐρυσμός, εἶδος λαχάνου, οὗ τὸ σπέρμα χρήσιμον ταῖς κυούσαις γυναιξί. 965, 48.

ἔρυτο ἀντὶ τοῦ ἐκώλυσεν ἐν τῷ, ἠδ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, παρ' Ὁμήρῳ. 1969, 28.

ἐρύω τὸ φυλάσσω καὶ τὸ κωλύω. 364, 19. 643, 47. καὶ ἐρύω τὸ ἑλκύω. 426, 6. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ῥύω λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ε̄. 1009, 36.

ἔρχαται, τρίτον πρόσωπον πληθυντικὸν παθητικοῦ παρακειμένου, ἀντὶ τοῦ καθείργυνται ἢ καθειργμένοι εἰσὶ, τρίτον πρόσωπον πληθυντικὸν παρακειμένου ἀπὸ τοῦ εἶρκται συστοίχου ἑνικοῦ Ἰωνικῶς ἐσχηματισμένον. 1071, 47. 61. καὶ ἔρχατο ἀντὶ τοῦ καθειργμένοι ἦσαν, τρίτον πρόσωπον πληθυντικὸν ὑπερσυντελίκου ἐκ τοῦ εἶρκτο συστοίχου ἑνικοῦ ὁμοίως ἐσχηματισμένον. 1109, 31. 1125, 52.

ἐρχατόωντο, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔρχατο, τρίτου προσώπου πληθυντικοῦ παθητικοῦ ὑπερσυντελίκου Ἰωνικοῦ, παράγεται ῥῆμα ἐρχατόω ἐρχατῶ, ὅθεν τὸ ἐρχατόωντο. 1748, 64.

ἔρχεσθαι νέφος λέγεται παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς κινεῖσθαι. 472, 27.

ἔρχεται ἄλλῃ, ἀντὶ τοῦ ἀπέρχεται ἀλλαχοῦ, Ἰλ. α', 120. 64, 6.

ἔρω ἐρήσω τὸ ἐρωτῶ καὶ τὸ λέγω ὁμωνύμως. 780, 9.

ἔρῳ, δοτικῆς πτώσεως παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι ἀπὸ τῆς ἔρος βραχυκαταλήκτου εὐθείας κεκίνηται, ἢ ἐκ τῆς ἔρωτι ἀποκέκοπται. 1843, 59.

ἐρωδιός, εἶδος ὀρνέου, ὅτι αἴσιος ἦν οἰωνὸς τοῖς ἐνεδρεύουσι καὶ περὶ τινῶν ἰδιωμάτων τοῦ ὀρνέου, καὶ ἔκθεσις τῶν εἰδῶν αὐτοῦ. 804, 57. 60. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἕλος λέγεται, οἱονεὶ ἑλώδιος, ἢ παρὰ τὸν ἔρωτα, οἱονεὶ ἐρωτίδιος, σχηματισμὸς διεξοδικός· καὶ ὅτι ὀξύνεται ἀναλόγως τοῖς διὰ τοῦ ιος ἐπὶ ὀρνέων. 995, 11.

ἐρωεῖν τὸ ὁρμᾶν καὶ τὸ ἀναποδίζειν παρ' Ὁμήρῳ. 197, 41. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐρωεῖν τὸ εἰς ἐρωὴν κινεῖν, ἀλλοπαθῶς. 920, 27.

ἐρωὴ ἡ ὁρμὴ, παρὰ τὸ ῥῶ, ὅ ἐστιν ὁρμῶ. 411, 5. 703, 8.

ἐρωὶ δουρὸς, καὶ δουρὸς ἐρωὴν λείπεσθαί τινος, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ εἰς ὅσον ἂν ἔλθοι δόρυ ἀφεθὲν ἀπέχειν τινός. 1314, 19.

ἔρως ὅτι παρὰ τὸ ὁρᾶν λέγεται. 87, 38.

Ἔρως ὅτι Ἴριδος καὶ Ζεφύρου γεγονέναι μυθεύεται. 555, 31.

Ἔρως ὑπὸ θεῶν ἀποψηφισθεὶς καὶ τὰ πτερὰ ἀποκοπεὶς, ἃ τῇ Νίκῃ ἐδόθη φορεῖν, μῦθος. 880, 5. 987, 22.

Ἔρως ὅτι τυφλὸς λέγεται ὡς τυφλοποιός. 1769, 51.

Ἔρως ὅτι συνιδρύετο Ἑρμῇ καὶ Ἡρακλεῖ ἐν τοῖς γυμνασίοις εἰς σύμβολον τοῦ ἐξ ἀλκῆς καὶ λόγου μιγέντων γεννᾶσθαι ὁμόνοιαν. 1596, 47.

Ἔρως ὅτι Ἀττικῶς διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου γράφεται, καὶ διαγραφὴ Ἔρωτος ἐκ τῶν Ἀλέξιδος τοῦ κωμικοῦ. 988, 12.

Ἔρωτος ἄγαλμα, Πραξιτέλους ἔργον, ὅτι ἐν Θεσπιαῖς ἀνέκειτο, ἀνατεθὲν ὑπὸ Γλυκέρας τῆς ἑταίρας. 266, 14.

ἐρωτᾶν ἐστὶ τὸ ἐθέλειν λαβεῖν κεφαλαιώδη ἀπόφασιν περί τινος ὑποκειμένου πράγματος, καὶ ὅτι διαφέρει τοῦ πυνθάνεσθαι. 1457, 29. καὶ ὅτι διαφέρει τοῦ προσφωνεῖν. 722, 54.

ἐρώτησίς ἐστι φράσις συμβολικὴν ἀπόκρισιν ἀπαιτοῦσα, καὶ ὅτι πρὸς τὴν ἐρώτησιν, ναὶ ἢ οὔ, ἢ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν, ἀποκρινόμεθα· πεῦσις δέ ἐστι, πρὸς ἣν οὐκ ἔστι συμβολικῶς ἀποκρίνασθαι. 605, 8. 1457, 32.

ἐρώτησις, ὅτι τὰς ἐν ταῖς ἀντιλογίαις ἐρωτήσεις δεῖ ἐπὶ ἀναντιῤῥήτοις γίνεσθαι, καὶ ὅτι καταφατικῶς γινομένη ἡ ἐρώτησις ἀπόφασιν ἀντεισάγει. 64, 35. 715, 2. 7. 21.

ἐρωτήσεις ὅτι διὰ πολλά τινα πάθη γίνονται. 146, 44. καὶ ὅτι καὶ κατὰ σχῆμα τραχύτητος καὶ σφοδρότητος γίνεται ἐρώτησις, οἷον ἐν τῷ, Ἀτρείδη τέο δ' αὖτ' ἐπιμέμφεαι ἠδὲ χατίζεις, Ἰλ. β', 225. 208, 43.

Ἐρωτίδια, ἑορτὴ παρὰ Θεσπιεῦσι εἰς τιμὴν τοῦ παρ' αὐτοῖς Ἔρωτος. 1375, 2.

ἐρωῶ τὸ ὁρμῶ, συστοίχου τῷ ἐρωῇ, ὅ ἐστιν ὁρμή. 703, 8. ζήτει τὸ ἐρωεῖν.

ες συλλαβὴ, ὅτι τὸ ε̄, ᾧ τὸ σ̄ ἐπάγεται, εἰς ῑ τρέπουσι Σικελοί, οἷον ἑστία ἱστία, κἂν τε ἔξωθεν ἐπεισπέσοι τὸ σ̄, ὁμοίως, οἷον ἐν τῷ ἔχω ἴσχω, ἕπω ἴσπω. 1561, 61. 1562, 42.

ες λήγουσαι φωναὶ ὀξύτονοι ἀντὶ πληθυντικῶν αἰτιατικῶν ἀκουόμεναι, οἷον ἀκλεὲς ἀντὶ τοῦ ἀκλεεῖς. 1066, 56.

ἐς πρόθεσις ἐν συνθέσει προτασσομένη ἀποβάλλει ποτὲ τὸ οἰκεῖον φωνῆεν, οἷον ἐσκορακίζειν σκορακίζειν. 82, 33.

ἐς πρόθεσις κατὰ ἀναστροφὴν κειμένη ἐν τῷ, Ἕκτορα δ' ὀτρύνησι μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων, Ἰλ. ο', 59. 1006, 20.

ἐς πρόθεσις ἀντὶ τοῦ ἕως ἐπιῤῥήματος, οἷον ἐς γῆρας, ἀντὶ τοῦ ἕως γήρως. 969, 11.

ἐς αὔριον, ἐν ἴσῳ τῷ αὔριον. 728, 22.

ἐς γῆρας, ἀντὶ τοῦ ἕως γήρως. 969, 11.

ἐς ἠέλιον καταδύντα, περὶ δύσιν ἡλίου καὶ ἕως δύσεως ἡλίου. 1461, 5.

ἐς κόρακας, παροιμία· ὅτι ἀπὸ Κορακησίου ἢ Κοράκων τόπου τινὸς ἀφορμὴν ἔσχεν ἡ παροιμία, ἱστορία· ἢ ἐς κόρακας, ἀντὶ τοῦ εἰς κακὰ ὄρνεα, ἢ ἀπὸ κοράκων, οὓς ἐν λοιμοῦ καιρῷ περικαθαίροντες οἱ τότε ἄνθρωποι καὶ ἐπαείδοντες ἀφίεσαν, ἢ ἀπὸ μυθικοῦ τινος Κόρακος, ἑρμηνεία διεξοδική. 1746, 62.

ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, ἤγουν δι' ὅλου τοῦ σώματος. 1146, 26.

ἔσσι [illegible] ἀπὸ τοῦ ἦμην [illegible], ὅτι δισσὶ σ̄ [illegible] παρ' Ὁμήρῳ. 1770, 29.
ἔσσυμαι καὶ ἔσσυται δισσὶ σ̄ ὅτι τοῦ Σικελοῦ ἐστιν ἰδιώματος. [illegible] 12
ἐσταθευμένος ὅτι ἀπὸ τοῦ σταθεύω, ὅ ἐστι χλιαίνω, κεκίνηται. 1449, 31.
ἔσταθι, προστακτικὸν ἐκ τοῦ ἕστασαν μεταπεπλασμένον, ὡς καὶ τὸ κλῦθι ἐκ τοῦ κλύε. 1935, 30.
ἐστάθμησα, τὸ μὴ ἦτα, ἀπὸ τοῦ σταθμίζω ἐνεστῶτος ἑτεροκλίτως. 111, 7.
ἔσται τρίτον πρόσωπον μέλλοντος ὅτι ἐκ τοῦ ἔσεται συνεκόπη. 655, 10. 718, 3. 1308, 31.
ἔσται ὅτι διαφέρει τοῦ γενήσεται, ἔσται μὲν γὰρ ποιητής ὁ νέος, γενήσεται δὲ παῖς τῷ μήπω ἔχοντι. 214, 19. 1787, 38.
ἔσταμεν ὅτι ἐκ τοῦ ἑστήκαμεν συνεκόπη, καὶ ὅτι δασύνεται. 843, 13.
ἱστάναι ἀμφί τινι, παρ' Ὁμήρῳ δοτική. 1098, 51.
ἐσταθέως ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ εὐσταθῶς καὶ ἡσύχως. 1172, 57.
ἕστασαν καὶ ἐν συνθέσει ἐφίστασαν, ὅτι οὐκ ἀπὸ τοῦ ἔστην κεκίνηται, οὐ γὰρ ἂν ἐδασύνετο, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἑστήκεισαν συνεκόπη τροπῇ τοῦ η εἰς ᾱ. 345, 3. 1024, 23.
ἕστατον ὅτι ἐκ τοῦ ἑστάκατον συγκέκοπται, καὶ ὅτι δασύνεται. 1309, 64.
ἐστὲ, δεύτερον πρόσωπον πληθυντικὸν ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, ζήτει τὸ ἐσμέν. 1457, 43—50.
ἔστε χρονικὸν ὅτι δασύνεται ὡς ἐκ τοῦ ἕως τε συγκοπέν. 161, 46.
εστερος καὶ εστερον λήγοντα συγκριτικὰ τῶν διὰ τοῦ οτερος μεταπλασθέντα, οἷον ἀνιηρέστερος ἀντὶ τοῦ ἀνιηρότερος, καὶ ζωρέστερον ἀντὶ τοῦ ζωρότερον. 746, 44. 1441, 10.
ἑστεὼς μετοχὴ ἀπὸ τοῦ ἕστεα παρακειμένου, ὃς καὶ ἕσταα λέγεται, οὗ μετοχὴ ὁ ἑσταώς. 1700, 42.
ἑστήκειν, τρίτον πρόσωπον ὑπερσυντελίκου, ὅτι ἐκ τοῦ ἑστήκεεν Ἰωνικῶς συνῄρηται. 1324, 40.
εστης ληγόντων παρωνύμων ὀνομάτων προσῳδία, ὅτι ἄλλως μὲν τονίζονται τὰ προσηγορικὰ ἢ ἐπίθετα, οἷον ἀργεστὴς, κηδεστὴς, ἄλλως δὲ τὰ κύρια, οἷον Ὀρέστης, Μενέστης. 596, 23.
ἐστὶ, τρίτον πρόσωπον ὑπαρκτικὸν, ὅτι ἀρκτικόν ἐστι διηγήσεως. 631, 13. καὶ ὅτι ἀρκτικὸν μὲν ὂν ἐν ἀποφάνσει παροξύνεται, ἐν δὲ ἀποκρίσει ὀξύνεται. 88, 22.
ἐστὶ τρίτον πρόσωπον ὅτι, ἡνίκα ἄρχεται λόγου ἢ ὑποτάσσεται τῷ οὐ ἢ τῷ καὶ ἢ τῷ ὡς, παροξύνεται· ἔτι, εἰ ὑποτάσσεται ὀξυτόνῳ ἢ προπαροξυτόνῳ ἢ προπερισπωμένῃ λέξει, ἐγκλίνεται· καὶ ὅτι ἠσὶ διὰ τοῦ ἦτα ὤφειλε ποιεῖν, ὡς τίθημι τίθησι, καὶ περὶ τοῦ σχηματισμοῦ εἴτουν τῆς σκευωρίας αὐτοῦ ἑρμηνεία διεξοδική. 1613, 24. 1660, 14—23.
ἔστι μοι βουλομένῳ, καὶ τὰ ὅμοια ὅτι ἐλλιπῶς λέγονται, καὶ ὅτι ἐξ Ὁμήρου τὴν ἀρχὴν ἔσχον. 970, 3.
ἔστι μοι κακῶς, φράσις ἐλλιπῶς λεγομένη ἀντὶ τοῦ, ἔστι μοι κακῶς ἔχοντα τὰ πράγματα. 774, 41.
ἑστία κυρίως μὲν ἡ τοῦ οἴκου ἐσχάρα· καὶ Ἑστία, θεά τις οὕτω λεγομένη παρὰ τὸ νομίζεσθαι τοὺς οἴκους δι' αὐτῆς συνεστάναι· καὶ ἑστία ἡ ὅλη οἰκία ἀπὸ μέρους τῆς ἑστίας, ἤγουν ἐσχάρας· καὶ ἑστία ἡ ἐκεῖθεν τροφὴ ὁμωνύμως· καὶ ὅτι καὶ ἱστία διὰ τοῦ ι λέγεται. 735, 60. 1562, 34. 1756, 23. 1814, 5.
ἑστία, ὅτι ἐσχάραι μὲν λέγονται αἱ πρὸς βιωτικὴν χρῆσιν γινόμεναι ἐπὶ γῆς, αἱ δὲ πολυτελεῖς ἑστίαι λέγονται· καὶ ὅτι καὶ ἱστία διὰ τοῦ ι γράφεται· καὶ Ἑστία ἡ σωματοειδὴς θεὰ, ἣ καὶ αὐτὴ διὰ τοῦ ι λέγεται. 1564, 29—32.
ἑστία ὁ ὅλος οἶκος ἀπὸ μέρους τῆς ἑστίας, ἤγουν ἐσχάρας. 129, 46-130, 5. 249, 22. 412, 45.
ἑστία θύειν, παροιμιακῶς ἀντὶ τοῦ μηδενὶ μεταδιδόναι· καὶ ἀφ' ἑστίας ἄρχεσθαι, ἤγουν ἀπὸ τῶν κρειττόνων ἢ ἀπὸ τῶν οἰκείων. 1579, 43.
Ἑστίαια, πόλις Εὐβοίας, ὅτι προπαροξύνεται ἡ λέξις, καὶ ὅτι καὶ Ἱστίαια λέγεται Ἰωνικῶς, ὡς καὶ ἱστίη ἡ ἑστία, καὶ ὅτι Ὠρεὸς ὕστερον ἐκλήθη. 280, 15.
ἑστιᾶν ὅτι παρὰ τὴν ἑστίαν λέγεται. 1579, 46.
ἐστιχόωντο ἀντὶ τοῦ ἐστιχῶντο, τρίτον πρόσωπον ῥηματικὸν ἀπὸ τοῦ στιχῶ δευτεροζύγου θέματος, ὃ ἐκ τοῦ ἔστιχον δευτέρου ἀορίστου γέγονεν, ὡς ἐκ τοῦ ἔστιβον τὸ στιβῶ. 179, 32.
ἑστὸν δυϊκὸν ὅτι ὀξύνεται καὶ ἀκολούθως τοῖς συστοίχοις προσώποις ἔχει τὸ σ̄. 100, 24.
ἐστόρνυν ἐστόρνυς ἐστόρνυ, πρόσωπα παρατατικοῦ χρόνου, ὅτι ἀπὸ τοῦ στορέννυμι θέματος γεγόνασι κατὰ συγκοπήν. 748, 33.
ἔστυγον, ἤγουν ἔφριξαν ἐν τῷ, κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν, Ὀδ. κ̄, 113. 1650, 58. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ στύγω βαρυτόνου θέματος δοκεῖ κεκινῆσθαι, ἢ ἐκ τοῦ ἐστύγησα ἀορίστου, ὡς ἐκ τοῦ ἐδούπησα καὶ ἐκτύπησα τὸ ἔδουπον καὶ ἔκτυπον. 1695, 30.
ἔστω, τρίτον πρόσωπον προστακτικὸν, ὅτι χωρὶς τοῦ σ̄ ὤφειλε λέγεσθαι ὡς τὸ τ̄ ἔχον πρὸ τοῦ ω̄· οἱ δέ φασιν ὅτι ἐκ τοῦ ἐσάτω ἀορίστου συγκοπὲν ἀναλόγως ἔχει τὸ σ̄. 1755, 56.
ἔστων ὅτι ἐκ τοῦ ἔστωσαν συνεκόπη, ἢ ἐκ τοῦ ἔστω ἑνικοῦ γέγονε προσλήψει τοῦ ν̄. 114, 36.
ἕστωρ, πάσσαλος ἐνιέμενος τῷ ἄκρῳ τοῦ ζυγοῦ, οἷον ἐν τῷ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον, Ἰλ. ω΄, 272. ἐτυμολογία καὶ ἑρμηνεία διεξοδικωτάτη. 1350, 14.
ἐσφορεῖν ὅτι ἀντίκειται τῷ ἐκφορεῖν. 1553, 37.
ἐσχάρα ὁ τόπος τοῦ ἐφεστίου πυρός. 1523, 28. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐσχάρα βωμὸς ἰσόπεδος, ἔνθα τὸ πῦρ καίεται. 1938, 64. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐσχάρα λέγεται ἡ πρὸς βιωτικὴν χρῆσιν ἐπὶ γῆς γινομένη ἑστία· καὶ ὅτι κυρίως βωμοὶ μὲν δαιμόνων, ἐσχάραι δὲ ἡρώων, ἐνίοτε δὲ ἐσχάραι καὶ οἱ βωμοὶ λέγονται· καὶ ὅτι ἡ πρόσγειος ἐσχάρα καὶ βαῦνος λέγεται· καὶ ὅτι ἡ θυτικὴ ἐσχάρα παρὰ τὸ ἔχειν ἄρας λέγεται, ἑρμηνεία διεξοδική. 1564, 29—35. 1575, 36—45. καὶ πόθεν ἡ χυδαϊκῶς

τάλογος, καὶ ὅτι τινὰ μὲν εὐθειῶν χηρεύουσι, τινὰ δὲ πλαγίων, ἑρμηνεία διεξοδική. 113, 27—114, 5.

ἑτεροκλίτων τινῶν διὰ τοῦ ατος κλινομένων σεσιγημέναι εὐθεῖαι, οἷον τοῦ ὕδατος ἡ ὕδας, καὶ τοῦ φρέατος ἡ φρέας. 1606, 63.

ἑτερόμαλλοι τάπητες οἱ μὴ ἑκατέρωθεν, ἀλλ' ἐκ μόνου τοῦ ἑτέρου μέρους μαλλωτοί, ὅ ἐστι δασεῖς. 746, 36.

ἑτερομόλιος δίκη, ἐν ᾗ μὴ ἄμφω ἦλθον οἱ ἀντίδικοι, ἀλλ' ὁ ἕτερος μόνον. 999, 63.

ἑτερορρεπὴς πλάστιγξ καὶ δίκη φιλία ἐπιθετικῶς, ὅτι παρὰ τὸ ῥέπειν λέγονται. 699, 4.

ἕτερος ὅτι κυρίως μὲν ἐπιμεριστικόν ἐστι δυοῖν τινῶν, καταχρηστικῶς δὲ καὶ πολλῶν τινῶν ἐν ἴσῳ τῷ ἄλλος, ἑρμηνεία διεξοδική· καὶ ὅτι καὶ μετὰ τοῦ Ϝ θατέρα λέγεται τὸ θηλυκὸν καὶ θάτερον τὸ οὐδέτερον, καὶ ὅτι τὸ ἀρσενικὸν κατὰ τὴν ὀρθὴν καὶ ἅτερος λέγεται, κραθὲν ἐκ τοῦ ὁ ἕτερος ἢ Δωρικῶς τροπῇ τοῦ ε εἰς α. 1573, 48. 60.

ἕτερος ὅτι περὶ δυοῖν τινῶν λεγόμενον τὸ ἓν τῶν δύο σημαίνει. 1534, 42. 1638, 22. 1682, 40. καὶ ὅτι προηγεῖται τοῦ ἄλλος ἐν τῇ τῶν συντεταγμένων ἀκολουθίᾳ. 764, 56.

ἑτερούας ὁ μόνωτος, παρὰ τὸ ἕτερον καὶ τὸ οὖας οὔατος. 870, 2.

ἑτερόφθαλμος λέγεται ὁ τοῖν δυοῖν ὀφθαλμοῖν τὸν ἕτερον μόνον ἔχων. 1534, 42.

ἑτερώνιος κτητικὸν ὅτι ἐκ τῆς ἑτέρων γενικῆς ἐσχημάτισται, ὡς ἐκ τῆς ἀνέμων ἀνεμώνιος. 1214, 27.

ἑτερωνυμίας παράδειγμα, ἑρμηνεία διεξοδική. 304, 24.

ἑτέρως ἀντὶ τοῦ, οὐκ εὖ, κατ' εὐφημισμὸν ἐν τῷ, νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοὶ κακὰ μητιόωντες, 'Οδ. α', 234. 1414, 2.

—ετες λήγοντα ἐπιῤῥήματα, ἔχοντα τὴν ἔτος φωνὴν ὑποκειμένην ἀριθμητικοῖς ὀνόμασιν, οἷον ἑπτάετες, εἰνάετες, ὅτι ἀντὶ τῶν ἐξ ὧν σύγκειται λαμβάνονται, οἷον ἑπτάετες ἀντὶ τοῦ ἑπτὰ ἔτη ἐν τῷ, ἑπτάετες δ' ἤνασσε πολυχρύσοιο Μυκήνης, τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ κακὸν ἤλυθε δῖος 'Ορέστης, 'Οδ. γ', 305. sq. 1469, 33.

—ετες λήγοντα, ὅτι τῶν διὰ τοῦ ετες ληγόντων μερῶν τοῦ λόγου τὰ μὲν προπαροξυνόμενα ἐπιῤῥηματικῶς ἀκούονται, οἷον τρίετες, τετράετες, τὰ δὲ ὀξυνόμενα ἐπίθετά εἰσιν, οἷον τριετὲς παιδίον. 1437, 9. 1459, 1.

ἔτετμεν, ἤγουν κατέλαβε καὶ εὗρε κατ' ἐπιτομὴν ὁδοῦ, ὅτι ἐκ τοῦ τέμω γίνεται τμῶ κατὰ συγκοπὴν, καὶ διπλασιασμῷ τέτμω. 474, 12. 1466, 22.

Ἐτεωνεὺς κύριον ὅτι παρὰ τὸ ἐτεὸν, ὅ ἐστιν ἀληθὲς, λέγεται. 1484, 31. καὶ ὅτι προσφυές ἐστι θεράποντι τοὔνομα, ὃν ἀληθεύειν χρὴ πρὸς τὸν δεσπότην. 1492, 56.

Ἐτεωνὸς κύριον ὅτι παρὰ τὸ ἐτεὸν λέγεται, οὗ πόλις ὁμώνυμος ἐν Βοιωτίᾳ, ἣ καὶ Σκάρφη ποτὲ κληθεῖσα. 265, 34. 1484, 31.

—ετηρος λήγοντα ὀνόματα, ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ετης παρηγμένα, οἷον πενταετὴς πενταέτηρος, ἐνναετὴς ἐνναέτηρος. 245, 45.

—ετης ληγόντων ὀνομάτων ἐχόντων τὴν ἔτος φωνὴν ἐν συνθέσει ὑποτεταγμένην προσῳδία καὶ κλίσις, καὶ ἁπλῶς προσῳδία τῶν διὰ τοῦ ετης ὀνομάτων. 340, 40.

—ετης λήγοντα ὀνόματα, ἀπὸ περισπωμένων ῥημάτων παρηγμένα, οἷον εὐμενῶ εὐμενέτης, εὐχῶ εὐχέτης. 1434, 44.

ἔτης ὅτι παρὰ τὸ ἔθος λέγεται, καὶ ὅτι ψιλοῦται, καὶ δηλοῖ ἐθάδα ἢ ἑταῖρον ἢ πολίτην. 641, 56. 681, 57. 764, 4. 1480, 8.

ἐτήτυμον ἐπιῤῥηματικῶς πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, ναὶ δὴ ταῦτά γε τέκνον ἐτήτυμον, 'Ιλ. σ', 128. 922, 35. 1131, 64.

ἐτήτυμος ὅτι ἐκ τοῦ ἔτυμος γέγονεν ἐπενθέσει τῆς τη συλλαβῆς· εἰ γὰρ ἦν ἐκ διπλασιασμοῦ, συστέλλοιτ' ἂν ἡ δεδιπλασιασμένη συλλαβή. 1408, 8. 14.

ἔτι ἐπίῤῥημα δὶς παραλαμβανόμενον ἐν μιᾷ περιόδῳ, οἷον ἐν τῷ, οὐ γάρ ἔτ' ἄλλον φράζετο τοῦ γ' ἔτι μοι κρατερώτερον εἶναι ἄεθλον, 'Οδυσσ. λ', 623. 1704, 11. καὶ ὅτι καὶ ἅπαξ παραληφθὲν ἐνίοτε παρέλκει, οἷον ἐν τῷ, εἴ με ἔτι γνοίη, 'Οδ. ω', 217. 506, 23. 1959, 34.

ἔτνος, γενικῷ ὀνόματι, πάντα τὰ ἑψητὰ ὄσπρια, παρὰ τὸ ἔω τὸ πληρῶ καὶ ἀπολαύω, κατ' ἐξοχὴν δὲ οἱ κύαμοι. 948, 36.

ἑτοῖμα τὰ πρόχειρα, προπερισπωμένως παρ' Ὁμήρῳ. 966, 42.

ἑτοιμασαίατο ἀντὶ τοῦ ἑτοιμάσαιντο. 824, 16.

ἑτοῖμον τὸ ἕτοιμον, ὅτι προπερισπᾶται Ἀττικῶς. 206, 1. 531, 33. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἑτοῖμον, πρόχειρον καὶ ἐναργὲς καὶ ἀκολούθως ἀληθές. 1602, 2.

ἔτορον δευτέρου ἀορίστου ἀπὸ τοῦ ἐτόρησα, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐδούπησα τὸ ἔδουπον, καὶ τοῦ ἐκτύπησα τὸ ἔκτυπον. 841, 8.

ἔτος, φωνὴ ἐν συνθέσει ὑποτασσομένη ἀριθμητικοῖς ὀνόμασι, συνίστησιν ὀνόματα θηλυκὰ εἰς ις λήγοντα καὶ διὰ τοῦ δος κλινόμενα, οἷον τριακοντοῦτις τριακοντούτιδος. 340, 35.

ἔτραγον, δεύτερος ἀόριστος ἀπὸ τοῦ τρώγω θέματος. 1553, 33.

ἔτραπεν ἀντὶ τοῦ ἐτράπετο ἐν τῷ, ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς φύγαδ' ἔτραπε, παρ' Ὁμήρῳ 'Ιλ. π', 657. 1080, 17.

ἔτρεσαν ἀντὶ τοῦ ἔντρομοι ἔφυγον, ἀπὸ τοῦ τρῶ τρέσω. 882, 5.

ἔτριγον, ἀόριστος δεύτερος ἀπὸ τοῦ τρίζω θέματος. 1071, 34. implicite.

ἐτυμολογία ἐστὶ λόγος ἐπαληθευομένην δεικνὺς τὴν λέξιν τῇ φύσει τοῦ πράγματος, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἐτὸς καὶ τοῦ ἔτυμος, ὅ ἐστιν ἀληθὴς, σύγκειται ἡ λέξις. 1408, 13.

ἐτυμολογίαι ὀνομάτων τινῶν κυρίων καὶ ἐπωνυμικῶν παρὰ ποιηταῖς, οἷον τοῦ Ὀδυσσεὺς παρὰ τὸ ὀδύσσασθαι παρ' Ὁμήρῳ, καὶ ἄλλων παρ' ἄλλοις, ἑρμηνεία διεξοδική. 650, 39.

ἐτυμολογίας τρόπος τὸ, ἔπος εἰπεῖν, καὶ τὰ ὅμοια. 147, 24. καὶ

Εὐέλθων κύριον ὅτι βαρύνεται, καίπερ ἐκ τῆς ἐλθὼν μετοχῆς συγκείμενον. 395, 12. 1098, 1. 1383, 40. καὶ ὅτι Εὐέλθων ὁ Σαλαμίνιος Φερετίμῃ γυναικί τινι στρατιὰν αἰτούσῃ ἄτρακτον ἔδωκε καὶ ἠλακάτην, ἱστορία. 657, 41.

εὐεργεσία παρ' Ὁμήρῳ ἡ ἀγαθοεργία, ἥτις ἀντίκειται τῇ κακοεργίᾳ. 1930, 57.

εὐεργέων ἀντὶ τοῦ εὐεργετῶν ἐν τῷ, οὐδέ τις ἐστὶ χάρις μετόπισθ' εὐεργέων, Ὀδυσσ. δ', 695. 1514, 31.

εὐεργής ναῦς ἢ οἰκία ἡ κατὰ τέχνην εἰργασμένη, καὶ εὐεργὴς ἀντὶ τοῦ εὐεργέτης ἐνίοτε παρ' Ὁμήρῳ, εὐεργὸς δὲ γυνὴ ἡ ἀγαθοεργός. 1083, 42. 1514, 31. 1624, 11. 1693, 13.

εὐερμία τὸ ἀγαθὸν ἕρμαιον, ὅ ἐστιν εὕρημα, καὶ εὐερμεῖν ῥῆμα. 675, 54. 1439, 35.

εὔζυγον ἅρμα ἐπιθετικῶς παρ' Ὁμήρῳ, πολύζυγος δὲ ναῦς. 223, 11.

εὐζωία ἡ εὐδαιμονία, ὅτι παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν, εὖ ζώειν, ἐπενοήθη ἡ τοῦ εὐζωΐα ὀνόματος σύνθεσις. 1826, 25.

εὔζωνος γυνὴ ἡ εὔκοσμος, ἀπὸ μέρους τῆς ζώνης, εὔζωνος δὲ ὁδοιπόρος ὁ εὐσταλὴς, ἑρμηνεία διεξοδική. 129, 35. 258, 35. 777, 13.

εὐηγενής ὁ εὐγενὴς πλεονασμῷ τοῦ η. 854, 61. 1288, 62.

εὐηγεσία ἡ εὐαρχία, παρὰ τὸ ἡγῶ ἡγέσω, ὅθεν καὶ ἡγεμών. 1857, 61.

εὐήκης αἰχμὴ ἡ εὖ ἔχουσα ἀκῆς, ὅ ἐστιν ὀξύτητος, καὶ ὅτι βαρύνεται ἡ λέξις. 1271, 38.

Εὔηνος ὅτι γαμβροκτόνος ἱστορεῖται, ὡς καὶ ὁ Οἰνόμαος, καὶ ὅτι ἀπ' αὐτοῦ Εὔηνος μετωνομάσθη ὁ Λυκόρμας ποταμὸς, ἱστορία διεξοδική. 776, 8.

εὐήνωρ οἶνος καὶ σίδηρος ἐπιθετικῶς παρ' Ὁμήρῳ, ὁ ἀνδρίας περιποιητικός. 1512, 11.

εὐήνωρ χαλκὸς ὁ ἀνδρίας περιποιητικὸς διὰ τὴν πάλαι ποτὲ ἐξ αὐτοῦ ὁπλοποιίαν, καὶ οἶνος εὐήνωρ ὁμοίως· καὶ ὅτι καὶ ὁ εἰς τρίποδας καὶ λέβητας συντελῶν χαλκὸς εὐήνωρ λέγεται παρ' Ὁμήρῳ ὡς δυνάμει τοιοῦτος. 1731, 57.

εὐῆρες πλοῖον καὶ ἐρετμὸν παρὰ τὸ ἐρίσσειν τροπῇ τοῦ ε εἰς η, καὶ εὐῆρες ἁπλῶς τὸ ἐπιεικὲς καὶ πρᾷον καὶ εὐάγωγον. 1509, 14. 1676, 17.

εὐήτριος χιτὼν ὅτι ἀπὸ τῶν ἠτρίων λέγεται, ὅ ἐστι τῶν ἐν τοῖς ὕφεσι στημόνων. 1182, 16.

εὐθεῖα ἀρχτικὴ παραβολῆς κατὰ γενικὴν ἔχουσα τὴν ἀπόδοσιν, οἷον Τρῶες δ' ὥστ' ὄϊες, ὡς Τρώων ἀλαλητός, Ἰλ. δ', 433-436. 493, 39.

εὐθεῖα μεταβαίνουσα ἐπὶ γενικὴν κτητικῶς, οἷον κύων Ὀδυσσέως. 1821, 15.

εὐθεῖαι ἐνικαὶ ἀντὶ τῶν συστοίχων κλητικῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, οἷον ὦ Αἴας καὶ ὦ παῖς, ἀντὶ τοῦ ὦ Αἶαν καὶ ὦ παῖ. 1469, 59.

εὔθυμος ἀντὶ τοῦ εὔψυχος ἐν τῷ, ἄναξ εὔθυμος ἔδωκεν, Ὀδ. ξ', 63. 1750, 59.

εὐθὺς ἐπίῤῥημα ὅτι καὶ εὐθὺ χωρὶς τοῦ σ λέγεται. 579, 1.

Εὔιος καὶ Ἤιος ὁ Διόνυσος, ὅτι παρὰ τὸ ἵεσθαι λέγεται, ὅθεν καὶ τὸ μεθίεσθαι, ὅ ἐστιν ἀμελεῖν. 1473, 27.

εὐκαμπὲς δρέπανον, ἀπὸ μέρους τῆς καμπῆς τὸ διόλου εὖ τετεχνητευμένον. 1851, 44.

εὐκέαστα ξύλα τὰ εὔκλαστα, παρὰ τὸ κεάσαι, ὅ ἐστι σχίσαι. 1241, 48.

εὐκέατος κέδρος ὅτι παρὰ τὸ κεάσαι, ὅ ἐστι σχίσαι, λέγεται. 1523, 35.

εὔκηλος παρὰ τὸ ἕκηλος, ὅ ἐστιν ἥσυχος, ἐπενθέσει τοῦ υ, καὶ ὅτι ψιλοῦται διὰ τὴν ἐπένθεσιν. 149, 11.

εὐκλεῖας ὅτι ἐκ τοῦ εὐκλεέας συνῄρηται καὶ προπερισπᾶται διὰ τὴν συστολὴν τῆς λη γούσης. 805, 3. 7. 1911, 63.

εὐκλήϊς ἐπίθετον ὅτι ἐκτείνει τὴν λήγουσαν. 1352, 45.

εὐκνήμιδες οἱ καθόλου εὔοπλοι ἀπὸ μέρους τῶν κνημίδων, ὅτι βαρύνεται ἡ λέξις καὶ μακροκαταληκτεῖ. 26, 28. 70, 7.

εὐκόμιστος ὁ ἐπιμελείας τυχὼν ψυχικῶς, παρὰ τὸ κομίζω, ὅ ἐστιν ἐπιμελοῦμαι. 1560, 6.

Εὐκράτης, Ἀθηναῖος στρατηγὸς, ὅτι στύγαξ ἐπεκαλεῖτο διὰ τὸ στυγεῖσθαι ὑπὸ τῶν πολλῶν, ἱστορία. 1650, 60.

εὐκρίνας ἀντὶ τοῦ εὖ κρίνας, ἢ διακρίνας καὶ διαχωρίσας ἢ ἐπιλεξάμενος. 961, 5. 1054, 26. 57. 1753, 1.

εὐκρίνεια, ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις εὐκοσμία. 1054, 58. καὶ ὅτι ἡ εὐκρίνεια ἀντίκειται τῇ συγχύσει. 961, 7.

εὐκρίνειν ὅτι ἀντίκειται τῷ συγχέειν. 965, 5.

εὐκρινῶς, ἤγουν εὐτάκτως. 961, 5.

εὐκτικὰ εἰς μι λήγοντα, εἰς ην μεταπλαττόμενα, οἷον ἐκπεφεύγοιμι ἐκπεφευγοίην. 58, 39.

εὐκτικοὶ λόγοι δι' εὐκτικῶν ῥημάτων ἐπὶ ἀξιώσει γινόμενοι, ὅτι δι' εὐλάβειαν γίνονται ἢ ἔνδειξιν ἐφέσεως, οἱ δὲ προστακτικῶς σχηματιζόμενοι ἀποτομώτερον ἀξιοῦσι. 10, 40.

εὐκτικὸς λόγος κατ' ἀπαρέμφατον γινόμενος ἐλλιπῶς τοῦ εὔχομαι ἢ τοῦ δὸς ἢ ποίησον, οἷον τὸ, Ζεῦ ἄνα Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι, Ὀδ. ρ', 354. 1823, 36.

εὐκτικῶν χρῆσις ἀντὶ παρῳχημένων ὁριστικῶν, οἷον, καὶ νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης, Ἰλ. ε', 388. ἀντὶ τοῦ ἀπώλετο ἄν. 91, 22. 562, 36.

εὐκτικῶν Αἰολικῶν εἰς εια σχηματισμὸς καὶ σημασία ἰδία. 36, 46. ζήτει ἐν τῷ, εια λήγοντα εὐκτικά.

εὐκτικῶν πρόσωπα διὰ τοῦ ειμεν καὶ ειτε, ἐκ τῶν διὰ τοῦ ειημεν καὶ ειητε συγκοπέντα, καὶ ἕτερα εἰς ειο ἐκ τῶν διὰ τοῦ ειοιο ὁμοίως συγκοπέντα, οἷον βλεῖο ἐκ τοῦ βλείοιο· ζήτει ἐν τῷ, ειμεν καὶ ειτε λήγοντα. 1907, 45.

εὐκτιμένη πόλις ἐπιθετικῶς ἀντὶ τοῦ καλῶς οἰκουμένη. 1222, 22. καὶ εὐκτίμενον πτολίεθρον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 283, 6.

εὐορνιθία τὸ ἀγαθὸν οἰώνισμα. 1439, 34.

εὐόφθαλμος λέγεται ὁ χρυσὸς καὶ ἄλλα τινὰ τῶν ἀξίων διὰ τὸ καλὰ φαίνεσθαι τοῖς τῶν ὁρώντων ὀφθαλμοῖς. 1389, 10.

εὐοχθεῖν τὸ ἐπὶ καλοῖς κοπιᾶν. 143, 13. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ὀχή, ὅ ἐστι τροφή, λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ϑ. 424, 18. 1385, 34.

εὐοψία ἡ τῶν ὄψων εὐπορία, ὅτι ἀντίκειται τῇ ἀνοψίᾳ. 867, 57.

εὐπάρυφος στολὴ ἡ παρυφὰς ἔχουσα, παρυφὴ δὲ εἶδος κόσμου ἐν ἱματίοις, καὶ ὅτι βραχεῖαν ἔχει τὴν ρυ συλλαβήν. 1436, 50.

εὐπατέρεια γυνή, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ εὐγενής, ἀπὸ ἀρσενικοῦ τοῦ εὐπάτηρ εὐπάτερος. 643, 14. 1680, 63. 1681, 16.

εὐπάτηρ εὐπάτερος, παρ' Ὁμήρῳ, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ εὐπατέρεια, παρὰ δὲ τοῖς μεθ' Ὅμηρον εὐπάτωρ, ὡς προπάτωρ, λέγεται. 1681, 16.

Εὐπείθης κύριον βαρυτόνως, εὐπειθὴς δὲ ἐπίθετον ὀξυτόνως. 1424, 52. 1623, 59.

εὐπέρατος, ποταμὸς τυχὸν ἢ ἄλλο τι, ἀντὶ τοῦ εὐδιάβατος. 892, 28.

εὐπετὴς ὁ εὖ πίπτων, καὶ εὐπετὲς πρᾶγμα τὸ εὔκολον. 899, 56.

εὐπέτης βαρυτόνως ὁ εὖ πετόμενος, εὐπετὴς δὲ ὁ εὖ πίπτων. 899, 55.

εὐπηγὴς παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ εὐπαγής. 1912, 1.

εὔπηκτος θάλαμος ὁ εὐπαγὴς καὶ στερεός, ἢ ὁ τεχνικῶς ἐσκευασμένος καὶ εὔκλειστος, καὶ εὔπηκτος κλισία ὁμοίως. 782, 25. 1937, 60. καὶ εὔπηκτον μέγαρον κατὰ ταὐτά. 316, 35. 742, 38.

ἐϋπλείη πήρα, παρ' Ὁμήρῳ ἡ εὖ πεπληρωμένη. 1828, 46.

εὔπλεκτος δίφρος, ὁ καὶ εὐπλεκὴς παρ' Ὁμήρῳ. 1304, 39.

εὐπλοκαμὶς γυνὴ ἐπιθετικῶς παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι παρὰ τὴν πλοκαμῖδα, ἥτις ἐστὶ κόσμος τῆς κεφαλῆς γυναικεῖος, ἐνδέχεται λέγεσθαι. 1528, 20.

εὐπλόκαμος Δημήτηρ ἐπιθετικῶς λέγεται διὰ τοὺς ἐξ ἀνθέων στεφάνους οἷς καλλύνεται. 1528, 16.

εὐποιήτη, θηλυκὸν σύζυγον τοῦ εὐποίητος. 824, 47. 1049, 34.

εὐποίητος ὁ κατὰ τέχνην πεποιημένος, καὶ εὐποιήτη θηλυκόν. 679, 21. 1079, 23.

ἐϋπρεπὴς ὁ ἄξιος περιέπεσθαι, παρὰ τὸ πρέπειν, ὃ ἐκ τοῦ περιέπειν συγκέκοπται. 894, 59.

ἐϋπρήσσεσκον, ἤγουν εὖ ἔπραττον καὶ διετίθεντο ἐν τῷ, οἳ κατ' ἀγῶνας ἐϋπρήσσεσκον ἕκαστα, Οδ. θ', 259. 1595, 21.

εὔπρηστος ἀϋτμὴ ἡ εὐφύσητος, παρὰ τὸ πρήθω, ὃ δηλοῖ τὸ φυσῶ. 1153, 49.

εὔπυργος πόλις, ἀπὸ μέρους ἡ ὀχυρά. 665, 51.

εὔπωλος γῆ ἡ εὖ πωλουμένη, ἤγουν βωλοστροφουμένη ἐν τῷ ἀροτριᾶσθαι, 385, 36. 581, 15.

εὔπωλος Ἴλιος, παρ' Ὁμήρῳ ἡ εὔζωος ἢ εὔιππος ἀπὸ μέρους, ἢ ἡ εὔγεως καὶ εὐβωλοστρόφητος. 1431, 52.

εὐράμην καὶ εὕρασθαι, μέσου ἀορίστου πρώτου κινήσεις, ὅτι ἄχρηστά εἰσι. 1637, 39.

εὐράξ, ἐπίῤῥημα ποιότητος ἀντὶ τοῦ παρὰ πλευράν, ἤτοι πλάγιον, οἱονεὶ πλευρόξ. 756, 29. 842, 42. 46. 51. 1030, 47. 1647, 64.

εὐραφία δέρματα τὰ εὐάρμοστα καὶ καλῶς ἐῤῥαμμένα πρὸς ὑποδοχὴν ἀλφίτων παρ' Ὁμήρῳ. 1446, 2.

εὐρεῖα χθών, ὅτι ἀντὶ τοῦ εὐρὺ ἐπιῤῥηματικῶς ἀκούεται τὸ εὐρεῖα ἐν τῷ, τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών, παρ' Ὁμήρῳ. 1444, 13.

εὑρεῖν τέκμωρ, ἐπινοῆσαι τέλος. 1071, 15.

εὕρεο ἀντὶ τοῦ εὑρὲ ἐν τῷ, αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὕρεο ὅ, ττι κε θείης, Οδ. τ', 403. 1871, 13.

εὑρέσεις, ὅτι καὶ αἱ ἐπὶ τοῖς ἀδήλοις μέθοδοι εὑρέσεις λέγονται. 1871, 12.

εὑρέσθαι, ἀπαρέμφατον μέσου ἀορίστου δευτέρου, ὅτι χρήσιμόν ἐστιν, εὕρασθαι δὲ τὸ τοῦ πρώτου ἄχρηστον. 1637, 38.

εὑρετής, ὅτι ὀξύνεται ἡ λέξις παρὰ τὸν κανόνα τῶν διὰ τοῦ ετης. 340, 45.

εὕρημα τὸ κατὰ τύχην εὑρεθὲν ἀγαθόν. 1563, 36. ὅτι καὶ εὕρεμα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ λέγεται, ἀναλογώτερον δὲ τὸ διὰ τοῦ η, ὡς ἀπὸ τοῦ εὑρῶ εὑρήσω. 1800, 50.

Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς ὅτι ὡς φιλοσίγματος ἐσκώφθη ποτέ. 1170, 57. καὶ ὅτι Εὐριπίδης ὁμωνύμως ἐκαλεῖτο ἡ τὰ τεσσαράκοντα δηλοῦσα πτῶσις ἐν τῇ δι' ἀστραγάλων παιδιᾷ, καὶ ὅτι Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς εἷς τῶν τεσσαράκοντα προστατῶν γέγονεν Ἀθήνησι. 1289, 60. 1397, 38.

Εὔριπος Χαλκιδικὸς ὅτι ἑπτάκις τῆς ἡμέρας παλίῤῥοιαν ὑδάτων πάσχει. 1716, 16.

εὑροίμην, εὐκτικὸν ἀπὸ τοῦ εὑρόμην μέσου ἀορίστου δευτέρου. 1637, 36.

εὑρόμην, μέσος ἀόριστος δεύτερος, τὸ εὐκτικὸν εὑροίμην, τὸ ἀπαρέμφατον εὑρέσθαι. 1637, 36. καὶ ὅτι ὁ εὑρόμην μέσος ἀόριστος δεύτερος χρησιμώτερός ἐστι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τοῦ εὑράμην μέσου ἀορίστου πρώτου. 999, 61. 1144, 22. 1911, 1.

ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο, ἤγουν εὖ ῥέοντος ποταμοῦ. 658, 40. καὶ περὶ τῆς σκευωρίας καὶ τῆς παραληκτικῆς γραφῆς τῆς λέξεως ἑρμηνεία διεξοδική. 990, 40.

εὐρὺ ῥέειν λέγεται ποταμὸς ἐν παραθέσει παρ' Ὁμήρῳ, καὶ εὐρυρέειν ἐν συνθέσει. 580, 37.

εὐρυάγυια πόλις ἡ πλατύῤῥυμος ζήτει ἐν τῷ ἀγυιά. 166, 21.

Εὐρύαλος, υἱὸς Ὀδυσσέως ἐξ Ἐνίππης τῆς Θεσπρωτίδος, ὃν ἀπέκτεινεν ὁ Τηλέμαχος. 1796, 52.

Εὐρυβάτης ἢ Εὐρύβατος, ὅτι διάφοροι ἄνθρωποι ἐχρήσαντο τῷ ὀνόματι τούτῳ καὶ πάντες ἐγένοντο πονηροί, καὶ ἱστορία περὶ ἑκάστου· καὶ ὅτι ἐντεῦθεν καὶ τὸ πονηρεύεσθαι Εὐρυβατεύεσθαι λέγεται, ἑρμηνεία διεξοδική. 1864, 10—31.

Εὐρυβάτης, ὄνομα κήρυκος παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ τὴν βοήν. 908, 40. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ βά-

ἐρυσίβη, ὅτι παρὰ τὸ ἐξ ἀέρος βαίνειν οὕτω λέγεται. 1630, 43.
ἐρυσίπτολις Ἀθηνᾶ ἐπιθετικῶς, ὅτι παρὰ τὸ πόλεις ῥύεσθαι, ὅ ἐστι φυλάσσειν, λέγεται. 643, 46. 758, 59.
Ἐρυσίχθων ὁ Μυρμιδόνος ὅτι Αἴθων ἐπεκλήθη, ἱστορία. 862, 7.
ἐρυσμός, εἶδος λαχάνου, οὗ τὸ σπέρμα χρήσιμον ταῖς κυούσαις γυναιξί. 965, 48.
ἔρυτο ἀντὶ τοῦ ἐκώλυσεν ἐν τῷ, ἠδ᾽ οὐκ ἔγχος ἔρυτο, παρ᾽ Ὁμήρῳ. 1969, 28.
ἐρύω τὸ φυλάσσω καὶ τὸ κωλύω. 364, 19. 643, 47. καὶ ἐρύω τὸ ἑλκύω. 426, 6. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ῥύω λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ε. 1009, 36.
ἔρχαται, τρίτον πρόσωπον πληθυντικὸν παθητικοῦ παρακειμένου, ἀντὶ τοῦ καθείργνυνται ἢ καθειργμένοι εἰσί, τρίτον πρόσωπον πληθυντικὸν παρακειμένου ἀπὸ τοῦ εἶρκται συστοίχου ἑνικοῦ Ἰωνικῶς ἐσχηματισμένον. 1071, 47. 61. καὶ ἔρχατο ἀντὶ τοῦ καθειργμένοι ἦσαν, τρίτον πρόσωπον πληθυντικὸν ὑπερσυντελίκου ἐκ τοῦ εἶρκτο συστοίχου ἑνικοῦ ὁμοίως ἐσχηματισμένον. 1109, 31. 1125, 52.
ἐρχατόωντο, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔρχατο, τρίτου προσώπου πληθυντικοῦ παθητικοῦ ὑπερσυντελίκου Ἰωνικοῦ, παράγεται ῥῆμα ἐρχατόω ἐρχατῶ, ὅθεν τὸ ἐρχατόωντο. 1748, 64.
ἔρχεσθαι νέφος λέγεται παρ᾽ Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς κινεῖσθαι. 472, 27.
ἔρχεται ἄλλη, ἀντὶ τοῦ ἀπέρχεται ἀλλαχοῦ, Ἰλ. α', 120. 64, 6.
ἔρω ἐρήσω τὸ ἐρωτῶ καὶ τὸ λέγω ὁμωνύμως. 780, 9.
ἔρῳ, δοτικῆς πτώσεως παρ᾽ Ὁμήρῳ, ὅτι ἀπὸ τῆς ἔρος βραχυκαταλήκτου εὐθείας κεκίνηται, ἢ ἐκ τῆς ἔρωτι ἀποκέκοπται. 1843, 59.
ἐρῳδιός, εἶδος ὀρνέου, ὅτι αἴσιος ἦν οἰωνὸς τοῖς ἐνεδρεύουσι καὶ περὶ τινῶν ἰδιωμάτων τοῦ ὀρνέου, καὶ ἔκθεσις τῶν εἰδῶν αὐτοῦ. 804, 57. 60. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἕλος λέγεται, οἱονεὶ ἑλώδιος, ἢ παρὰ τὸν ἔρωτα, οἱονεὶ ἐρωτίδιος, σχηματισμὸς διεξοδικός· καὶ ὅτι ὀξύνεται ἀναλόγως τοῖς διὰ τοῦ ιος ἐπὶ ὀρνέων. 995, 11.
ἐρωεῖν τὸ ὁρμᾶν καὶ τὸ ἀναποδίζειν παρ᾽ Ὁμήρῳ. 197, 41. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐρωεῖν τὸ εἰς ἐρωὴν κινεῖν, ἀλλοπαθῶς. 920, 27.
ἐρωὴ ἡ ὁρμή, παρὰ τὸ ῥῶ, ὅ ἐστιν ὁρμῶ. 411, 5. 703, 8.
ἐρωὴ δουρός, καὶ δουρὸς ἐρωὴν λείπεσθαί τινος, παρ᾽ Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ εἰς ὅσον ἂν ἔλθοι δόρυ ἀφεθὲν ἀπέχειν τινός. 1314, 19.
ἔρως ὅτι παρὰ τὸ ὁρᾶν λέγεται. 87, 38.
Ἔρως ὅτι Ἴριδος καὶ Ζεφύρου γεγονέναι μυθεύεται. 555, 31.
Ἔρως ὑπὸ θεῶν ἀποψηφισθεὶς καὶ τὰ πτερὰ ἀποκοπείς, ἃ τῇ Νίκῃ ἐδόθη φορεῖν, μῦθος. 880, 5. 987, 22.
Ἔρως ὅτι τυφλὸς λέγεται ὡς τυφλοποιός. 1769, 51.
Ἔρως ὅτι συνιδρύετο Ἑρμῇ καὶ Ἡρακλεῖ ἐν τοῖς γυμνασίοις εἰς σύμβολον τοῦ ἐξ ἀλκῆς καὶ λόγου μιγέντων γεννᾶσθαι ὁμόνοιαν. 1596, 47.
Ἔρως ὅτι Ἀττικῶς διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται, καὶ διαγραφὴ Ἔρωτος ἐκ τῶν Ἀλέξιδος τοῦ κωμικοῦ. 988, 12.
Ἔρωτος ἄγαλμα, Πραξιτέλους ἔργον, ὅτι ἐν Θεσπιαῖς ἀνέκειτο, ἀνατεθὲν ὑπὸ Γλυκέρας τῆς ἑταίρας. 266, 14.
ἐρωτᾶν ἐστὶ τὸ ἐθέλειν λαβεῖν κεφαλαιώδη ἀπόφασιν περί τινος ὑποκειμένου πράγματος, καὶ ὅτι διαφέρει τοῦ πυνθάνεσθαι. 1457, 29. καὶ ὅτι διαφέρει τοῦ προσφωνεῖν. 722, 54.
ἐρώτησίς ἐστι φράσις συμβολικὴν ἀπόκρισιν ἀπαιτοῦσα, καὶ ὅτι πρὸς τὴν ἐρώτησιν, ναὶ ἢ οὔ, ἤ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν, ἀποκρινόμεθα· πεῦσις δέ ἐστι, πρὸς ἣν οὐκ ἔστι συμβολικῶς ἀποκρίνασθαι. 665, 8. 1457, 32.
ἐρώτησις, ὅτι τὰς ἐν ταῖς ἀντιλογίαις ἐρωτήσεις δεῖ ἐπὶ ἀναντιῤῥήτοις γίνεσθαι, καὶ ὅτι καταφατικῶς γινομένη ἡ ἐρώτησις ἀπόφασιν ἀντεισάγει. 64, 35. 765, 2. 7. 21.
ἐρωτήσεις ὅτι διὰ πολλὰ τὰ πάθη γίνονται. 146, 44. καὶ ὅτι καὶ κατὰ σχῆμα τραχύτητος καὶ σφοδρότητος γίνεται ἐρώτησις, οἷον ἐν τῷ, Ἀτρείδη τίε δ᾽ αὖτ᾽ ἐπιμέμφεαι ἠδὲ χατίζεις, Ἰλ. β', 225. 208, 43.
Ἐρωτίδια, ἑορτὴ παρὰ Θεσπιεῦσι εἰς τιμὴν τοῦ παρ᾽ αὐτοῖς Ἔρωτος. 1375, 2.
ἐρωῶ τὸ ὁρμῶ, συστοίχου τῷ ἐρωή, ὅ ἐστιν ὁρμή. 703, 8. ζήτει τὸ ἐρωεῖν.
ες συλλαβή, ὅτι τὸ ε, ᾧ τὸ σ ἐπάγεται, εἰς ι τρέπουσι Σικελοί, οἷον ἑστία ἱστία, κἄν τε ἔξωθεν ἐπεισπέσοι τὸ σ, ὁμοίως, οἷον ἐν τῷ ἔχω ἴσχω, ἔπω ἴσπω. 1561, 61. 1562, 42.
ες λήγουσαι φωναὶ ὀξύτονοι ἀντὶ πληθυντικῶν αἰτιατικῶν ἀκουόμεναι, οἷον ἀκλεὲς ἀντὶ τοῦ ἀκλεεῖς. 1066, 56.
ἐς πρόθεσις ἐν συνθέσει προτασσομένη ἀποβάλλει ποτὲ τὸ οἰκεῖον φωνῆεν, οἷον ἐσκορακίζειν σκορακίζειν. 82, 33.
ἐς πρόθεσις κατὰ ἀναστροφὴν κειμένη ἐν τῷ, Ἕκτορα δ᾽ ὀτρύνησι μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων, Ἰλ. ο', 59. 1006, 20.
ἐς πρόθεσις ἀντὶ τοῦ ἕως ἐπιῤῥήματος, οἷον ἐς γῆρας, ἀντὶ τοῦ ἕως γήρως. 969, 11.
ἐς αὔριον, ἐν ἴσῳ τῷ αὔριον. 728, 22.
ἐς γῆρας, ἀντὶ τοῦ ἕως γήρως. 969, 11.
ἐς ἠέλιον καταδύντα, περὶ δύσιν ἡλίου καὶ ἕως δύσεως ἡλίου. 1461, 5.
ἐς κόρακας, παροιμία· ὅτι ἀπὸ Κορακησίου ἢ Κοράκων τόπου τινὸς ἀφορμὴν ἔσχεν ἡ παροιμία, ἱστορία· ἢ ἐς κόρακας, ἀντὶ τοῦ εἰς κακὰ ὄρνεα, ἢ ἀπὸ κοράκων, οὓς ἐν λοιμοῦ καιρῷ περικαθαίροντες οἱ τότε ἄνθρωποι καὶ ἐπαείδοντες ἀφίεσαν, ἢ ἀπὸ μυθικοῦ τινος Κόρακος, ἑρμηνεία διεξοδική. 1746, 62.
ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, ἤγουν δι᾽ ὅλου τοῦ σώματος. 1146, 26.

ἔσσο προστακτικὸν ἀπὸ τοῦ ἥμην ἧσο παρατατικοῦ, ὅτι δυσὶ σ̄ γράφεται παρ' Ὁμήρῳ. 1770, 29.

ἔσσομαι καὶ ἔσσεται δυσὶ σ̄ ὅτι τοῦ Σικελῶν ἐστὶν ἰδιώματος. 655, 12.

ἐσταθευμένος ὅτι ἀπὸ τοῦ σταθεύω, ὅ ἐστι χλιαίνω, κεκίνηται. 1446, 31.

ἕσταθι, προστακτικὸν ἐκ τοῦ ἕστακε μεταπεπλασμένον, ὡς καὶ τὸ κλῦθι ἐκ τοῦ κλύε. 1935, 30.

ἐστάθμησα, τὸ μῑ ἦτα, ἀπὸ τοῦ σταθμίζω ἐνεστῶτος ἑτεροκλίτως. 114, 7.

ἔσται τρίτον πρόσωπον μέλλοντος ὅτι ἐκ τοῦ ἔσεται συνεκόπη. 655, 10. 718, 3. 1308, 31.

ἔσται ὅτι διαφέρει τοῦ γενήσεται, ἔσται μὲν γὰρ πρεσβύτης ὁ νέος, γενήσεται δὲ παῖς τῷ μήπω ἔχοντι. 214, 19. 1787, 38.

ἕσταμεν ὅτι ἐκ τοῦ ἑστήκαμεν συνεκόπη, καὶ ὅτι δασύνεται. 843, 13.

ἑστάναι ἀμφί τινι, παρ' Ὁμήρῳ δοτικῇ. 1098, 51.

ἑσταότως ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ εὐσταθῶς καὶ ἡσύχως. 1172, 57.

ἕστασαν καὶ ἐν συνθέσει ἐφίστασαν, ὅτι οὐκ ἀπὸ τοῦ ἔστην κεκίνηται, οὐ γὰρ ἂν ἐδασύνετο, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἑστήκεισαν συνεκόπη τροπῇ τοῦ η̄ εἰς ᾱ. 345, 3. 1924, 23.

ἑστατον ὅτι ἐκ τοῦ ἑστάκατον συγκέκοπται, καὶ ὅτι δασύνεται. 1309, 64.

ἐστὲ, δεύτερον πρόσωπον πληθυντικὸν ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, ζήτει τὸ ἐσμέν. 1457, 43—50.

ἕστε χρονικὸν ὅτι δασύνεται ὡς ἐκ τοῦ ἕως τε συγκοπέν. 161, 46.

εστερος καὶ εστερον λήγοντα συγκριτικὰ τῶν διὰ τοῦ οτερος μεταπλασθέντα, οἷον ἀνιηρέστερος ἀντὶ τοῦ ἀνιηρότερος, καὶ ζωρέστερον ἀντὶ τοῦ ζωρότερον. 746, 44. 1441, 10.

ἑστεὼς μετοχὴ ἀπὸ τοῦ ἕστεα παρακειμένου, ὃς καὶ ἕσταα λέγεται, οὗ μετοχὴ ὁ ἑσταώς. 1700, 42.

ἑστήκειν, τρίτον πρόσωπον ὑπερσυντελίκου, ὅτι ἐκ τοῦ ἑστήκεεν Ἰωνικῶς συνῄρηται. 1324, 40.

εστης ληγόντων παρωνύμων ὀνομάτων προσῳδία, ὅτι ἄλλως μὲν τονίζονται τὰ προσηγορικὰ ἢ ἐπίθετα, οἷον ἀργεστὴς, κηδεστὴς, ἄλλως δὲ τὰ κύρια, οἷον Ὀρέστης, Μενέστης. 596, 23.

ἐστὶ, τρίτον πρόσωπον ὑπαρκτικὸν, ὅτι ἀρκτικόν ἐστι διηγήσεως. 631, 13. καὶ ὅτι ἀρκτικὸν μὲν ὂν ἐν ἀποφάνσει παροξύνεται, ἐν δὲ ἀποκρίσει ὀξύνεται. 88, 22.

ἐστὶ τρίτον πρόσωπον ὅτι, ἡνίκα ἄρχεται λόγου ἢ ὑποτάσσεται τῷ οὐ ἢ τῷ καὶ ἢ τῷ ὡς, παροξύνεται· ἔτι, εἰ ὑποτάσσεται ὀξυτόνῳ ἢ προπαροξυτόνῳ ἢ προπερισπωμένῃ λέξει, ἐγκλίνεται· καὶ ὅτι ἠσὶ διὰ τοῦ ἦτα ὤφειλε ποιεῖν, ὡς τίθημι τίθησι, καὶ περὶ τοῦ σχηματισμοῦ εἴτουν τῆς σκευωρίας αὐτοῦ ἑρμηνεία διεξοδική. 1613, 24. 1660, 14—23.

ἔστι μοι βουλομένῳ, καὶ τὰ ὅμοια ὅτι ἐλλιπῶς λέγονται, καὶ ὅτι ἐξ Ὁμήρου τὴν ἀρχὴν ἔσχον. 970, 3.

ἔστι μοι κακῶς, φράσις ἐλλιπῶς λεγομένη ἀντὶ τοῦ, ἔστι μοι κακῶς ἔχοντα τὰ πράγματα. 774, 41.

ἑστία κυρίως μὲν ἡ τοῦ οἴκου ἐσχάρα· καὶ Ἑστία, θεά τις οὕτω λεγομένη παρὰ τὸ νομίζεσθαι τοὺς οἴκους δι' αὐτῆς συνεστάναι· καὶ ἑστία ἡ ὅλη οἰκία ἀπὸ μέρους τῆς ἑστίας, ἤγουν ἐσχάρας· καὶ ἑστία ἡ ἐκεῖθεν τροφὴ ὁμωνύμως· καὶ ὅτι καὶ ἱστία διὰ τοῦ ῑ λέγεται. 735, 60. 1562, 34. 1756, 23. 1814, 5.

ἑστία, ὅτι ἐσχάραι μὲν λέγονται αἱ πρὸς βιωτικὴν χρῆσιν γινόμεναι ἐπὶ γῆς, αἱ δὲ πολυτελεῖς ἑστίαι λέγονται· καὶ ὅτι καὶ ἱστία διὰ τοῦ ῑ γράφεται· καὶ Ἑστία ἡ σωματοειδὴς θεὰ, ἣ καὶ αὐτὴ διὰ τοῦ ῑ λέγεται. 1564, 29—32.

ἑστία ὁ ὅλος οἶκος ἀπὸ μέρους τῆς ἑστίας, ἤγουν ἐσχάρας. 129, 46-130, 5. 249, 22. 412, 45.

ἑστία θύειν, παροιμιακῶς ἀντὶ τοῦ μηδενὶ μεταδιδόναι· καὶ ἀφ' ἑστίας ἄρχεσθαι, ἤγουν ἀπὸ τῶν κρειττόνων ἢ ἀπὸ τῶν οἰκείων. 1579, 43.

Ἑστίαια, πόλις Εὐβοίας, ὅτι προπαροξύνεται ἡ λέξις, καὶ ὅτι καὶ Ἱστίαια λέγεται Ἰωνικῶς, ὡς καὶ ἱστία ἡ ἑστία, καὶ ὅτι Ὠρεὸς ὕστερον ἐκλήθη. 280, 15.

ἑστιᾶν ὅτι παρὰ τὴν ἑστίαν λέγεται. 1579, 46.

ἐστιχόωντο ἀντὶ τοῦ ἐστιχῶντο, τρίτον πρόσωπον ῥηματικὸν ἀπὸ τοῦ στιχῶ δευτεροζύγου θέματος, ὃ ἐκ τοῦ ἔστιχον δευτέρου ἀορίστου γέγονεν, ὡς ἐκ τοῦ ἔστιβον τὸ στιβῶ. 179, 32.

ἑστὸν δυϊκὸν ὅτι ὀξύνεται καὶ ἀκολούθως τοῖς συστοίχοις προσώποις ἔχει τὸ σ̄. 100, 24.

ἐστόρνυν ἐστόρνυς ἐστόρνυ, πρόσωπα παρατατικοῦ χρόνου, ὅτι ἀπὸ τοῦ στορέννυμι θέματος γεγόνασι κατὰ συγκοπήν. 748, 33.

ἔστυγον, ἤγουν ἔφριξαν ἐν τῷ, κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν, Ὀδ. κ, 113. 1650, 58. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ στύγω βαρυτόνου θέματος δοκεῖ κεκινῆσθαι, ἢ ἐκ τοῦ ἐστύγησα ἀορίστου, ὡς ἐκ τοῦ ἐδούπησα καὶ ἐκτύπησα τὸ ἔδουπον καὶ ἔκτυπον. 1695, 30.

ἔστω, τρίτον πρόσωπον προστακτικὸν, ὅτι χωρὶς τοῦ σ̄ ὤφειλε λέγεσθαι ὡς τὸ τ̄ ἔχον πρὸ τοῦ ω̄· οἱ δέ φασιν ὅτι ἐκ τοῦ ἐσάτω ἀορίστου συγκοπὲν ἀναλόγως ἔχει τὸ σ̄. 1755, 56.

ἔστων ὅτι ἐκ τοῦ ἔστωσαν συνεκόπη, ἢ ἐκ τοῦ ἔστω ἑνικοῦ γέγονε προσλήψει τοῦ ν̄. 114, 36.

ἕστωρ, πάσσαλος ἐνιέμενος τῷ ἄκρῳ τοῦ ζυγοῦ, οἷον ἐν τῷ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον, Ἰλ. ω', 272. ἐτυμολογία καὶ ἑρμηνεία διεξοδικωτάτη. 1350, 14.

ἐσφορεῖν ὅτι ἀντίκειται τῷ ἐκφορεῖν. 1553, 37.

ἐσχάρα ὁ τόπος τοῦ ἐφεστίου πυρός. 1523, 28. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐσχάρα βωμὸς ἰσόπεδος, ἔνθα τὸ πῦρ καίεται. 1938, 64. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐσχάρα λέγεται ἡ πρὸς βιωτικὴν χρῆσιν ἐπὶ γῆς γινομένη ἑστία· καὶ ὅτι κυρίως βωμοὶ μὲν δαιμόνων, ἐσχάραι δὲ ἡρώων, ἐνίοτε δὲ ἐσχάραι καὶ οἱ βωμοὶ λέγονται· καὶ ὅτι ἡ πρόσγειος ἐσχάρα καὶ βαῦνος λέγεται· καὶ ὅτι ἡ θυτικὴ ἐσχάρα παρὰ τὸ ἔχειν ἄρας λέγεται, ἑρμηνεία διεξοδική. 1564, 29—35. 1575, 36—45. καὶ πόθεν ἡ χυδαϊκῶς

Εὐέλθων κύριον ὅτι βαρύνεται, καίπερ ἐκ τῆς ἐλθὼν μετοχῆς συγκείμενον. 395, 12. 1098, 1. 1383, 40. καὶ ὅτι Εὐέλθων ὁ Σαλαμίνιος Φερετίμῃ γυναικί τινι στρατιὰν αἰτούσῃ ἄτρακτον ἔδωκε καὶ ἠλακάτην, ἱστορία. 657, 41.
εὐεργεσία παρ' Ὁμήρῳ ἡ ἀγαθοεργία, ἥτις ἀντίκειται τῇ κακοεργίᾳ. 1930, 57.
εὐεργέων ἀντὶ τοῦ εὐεργετῶν ἐν τῷ, οὐδέ τις ἐστὶ χάρις μετόπισθ' εὐεργέων, Ὀδυσσ. δ', 695. 1514, 31.
εὐεργὴς ναῦς ἢ οἰκία ἡ κατὰ τέχνην εἰργασμένη, καὶ εὐεργὴς ἀντὶ τοῦ εὐεργέτης ἐνίοτε παρ' Ὁμήρῳ, εὐεργὸς δὲ γυνὴ ἡ ἀγαθοεργός. 1083, 42. 1514, 31. 1624, 11. 1693, 13.
εὐερμία τὸ ἀγαθὸν ἕρμαιον, ὅ ἐστιν εὕρημα, καὶ εὐερμεῖν ῥῆμα. 675, 54. 1439, 35.
εὔζυγον ἅρμα ἐπιθετικῶς παρ' Ὁμήρῳ, πολύζυγος δὲ ναῦς. 223, 11.
εὐζωία ἡ εὐδαιμονία, ὅτι παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν, εὖ ζώειν, ἐπενοήθη ἡ τοῦ εὐζωία ὀνόματος σύνθεσις. 1826, 25.
εὔζωνος γυνὴ ἡ εὔκοσμος, ἀπὸ μέρους τῆς ζώνης, εὔζωνος δὲ ὁδοιπόρος ὁ εὐσταλὴς, ἑρμηνεία διεξοδική. 129, 35. 258, 35. 777, 13.
εὐηγενὴς ὁ εὐγενὴς πλεονασμῷ τοῦ η. 854, 61. 1288, 62.
εὐηγεσία ἡ εὐαρχία, παρὰ τὸ ἡγῶ ἡγέσω, ὅθεν καὶ ἡγεμών. 1857, 61.
εὐήκης αἰχμὴ ἡ εὖ ἔχουσα ἀκῆς, ὅ ἐστιν ὀξύτητος, καὶ ὅτι βαρύνεται ἡ λέξις. 1271, 38.
Εὔηνος ὅτι γαμβροκτόνος ἱστορεῖται, ὡς καὶ ὁ Οἰνόμαος, καὶ ὅτι ἀπ' αὐτοῦ Εὔηνος μετωνομάσθη ὁ Λυκόρμας ποταμὸς, ἱστορία διεξοδική. 776, 8.
εὐήνωρ οἶνος καὶ σίδηρος ἐπιθετικῶς παρ' Ὁμήρῳ, ὁ ἀνδρίας περιποιητικός. 1512, 11.
εὐήνωρ χαλκὸς ὁ ἀνδρίας περιποιητικὸς διὰ τὴν πάλαι ποτὲ ἐξ αὐτοῦ ὁπλοποιίαν, καὶ οἶνος εὐήνωρ ὁμοίως· καὶ ὅτι καὶ ὁ εἰς τρίποδας καὶ λέβητας συντελῶν χαλκὸς εὐήνωρ λέγεται παρ' Ὁμήρῳ ὡς δυνάμει τοιοῦτος. 1731, 57.
εὐῆρες πλοῖον καὶ ἐρετμὸν παρὰ τὸ ἐρέσσειν τροπῇ τοῦ ε εἰς η, καὶ εὐῆρες ἁπλῶς τὸ ἐπιεικὲς καὶ πρᾶον καὶ εὐάγωγον. 1509, 14. 1676, 17.
εὐήτριος χιτὼν ὅτι ἀπὸ τῶν ἠτρίων λέγεται, ὅ ἐστι τῶν ἐν τοῖς ὕφεσι στημόνων. 1182, 16.
εὐθεῖα ἀρκτικὴ παραβολῆς κατὰ γενικὴν ἔχουσα τὴν ἀπόδοσιν, οἷον Τρῶες δ' ὥστ' ὄϊες, ὡς Τρώων ἀλαλητός, Ἰλ. δ', 433-436. 493, 30.
εὐθεῖα μεταβαίνουσα ἐπὶ γενικὴν κτητικῶς, οἷον κύων Ὀδυσσέως. 1821, 15.
εὐθεῖαι ἑνικαὶ ἀντὶ τῶν συστοίχων κλητικῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, οἷον ὦ Αἴας καὶ ὦ παῖς, ἀντὶ τοῦ ὦ Αἶαν καὶ ὦ παῖ. 1469, 59.
εὔθυμος ἀντὶ τοῦ εὔψυχος ἐν τῷ, ἄναξ εὔθυμος ἔδωκεν, Ὀδ. ξ', 63. 1750, 59.
εὐθὺς ἐπίῤῥημα ὅτι καὶ εὐθὺ χωρὶς τοῦ σ λέγεται. 579, 1.
Εὔιος καὶ Ἥϊος ὁ Διόνυσος, ὅτι παρὰ τὸ ἵεσθαι λέγεται, ὅθεν καὶ τὸ μεθίεσθαι, ὅ ἐστιν ἀμελεῖν. 1473, 27.
εὐκαμπὲς δρέπανον, ἀπὸ μέρους τῆς καμπῆς τὸ διόλου εὖ τετεχνητευμένον. 1851, 44.
εὐκέαστα ξύλα τὰ εὔκλαστα, παρὰ τὸ κεάσαι, ὅ ἐστι σχίσαι. 1241, 48.
εὐκέατος κέδρος ὅτι παρὰ τὸ κεάσαι, ὅ ἐστι σχίσαι, λέγεται. 1523, 35.
εὔκηλος παρὰ τὸ ἕκηλος, ὅ ἐστιν ἥσυχος, ἐπενθέσει τοῦ υ, καὶ ὅτι ψιλοῦται διὰ τὴν ἐπένθεσιν. 149, 11.
εὐκλεῖας ὅτι ἐκ τοῦ εὐκλεέας συνῄρηται καὶ προπερισπᾶται διὰ τὴν συστολὴν τῆς ληγούσης. 805, 3. 7. 1911, 63.
εὐκλήϊς ἐπίθετον ὅτι ἐκτείνει τὴν λήγουσαν. 1352, 45.
εὐκνήμιδες οἱ καθόλου εὔοπλοι ἀπὸ μέρους τῶν κνημίδων, ὅτι βαρύνεται ἡ λέξις καὶ μακροκαταληκτεῖ. 26, 28. 70, 7.
εὐκόμιστος ὁ ἐπιμελείας τετυχηκὼς, παρὰ τὸ κομίζω, ὅ ἐστιν ἐπιμελοῦμαι. 1560, 6.
Εὐκράτης, Ἀθηναῖος στρατηγὸς, ὅτι στύραξ ἐπεκαλεῖτο διὰ τὸ στυγεῖσθαι ὑπὸ τῶν πολλῶν, ἱστορία. 1650, 60.
εὐκρίνας ἀντὶ τοῦ εὖ κρίνας, ἢ διακρίνας καὶ διαχωρίσας ἢ ἐπιλεξάμενος. 961, 5. 1054, 26. 57. 1753, 1.
εὐκρίνεια, ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις εὐκοσμία. 1054, 58. καὶ ὅτι ἡ εὐκρίνεια ἀντίκειται τῇ συγχύσει. 961, 7.
εὐκρίνειν ὅτι ἀντίκειται τῷ συγχέειν. 965, 5.
εὐκρινῶς, ἤγουν εὐτάκτως. 961, 5.
εὐκτικὰ εἰς μι λήγοντα, εἰς ην μεταπλαττόμενα, οἷον ἐκπεφεύγοιμι ἐκπεφευγοίην. 58, 39.
εὐκτικοὶ λόγοι δι' εὐκτικῶν ῥημάτων ἐπὶ ἀξιώσει γινόμενοι, ὅτι δι' εὐλάβειαν γίνονται ἢ ἔνδειξιν ἐφέσεως, οἱ δὲ προστακτικῶς σχηματιζόμενοι ἀποτομώτερον ἀξιοῦσι. 10, 40.
εὐκτικὸς λόγος κατ' ἀπαρέμφατον γινόμενος ἐλλιπῶς τοῦ εὔχομαι ἢ τοῦ δὸς ἢ ποίησον, οἷον τὸ, Ζεῦ ἄνα Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι, Ὀδ. ρ', 354. 1823, 36.
εὐκτικῶν χρῆσις ἀντὶ παρωχημένων ὁριστικῶν, οἷον, καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης, Ἰλ. ε', 388. ἀντὶ τοῦ ἀπώλετο ἄν. 91, 22. 562, 36.
εὐκτικῶν Αἰολικῶν εἰς εια σχηματισμὸς καὶ σημασία ἰδία. 36, 46. ζήτει ἐν τῷ, εια λήγοντα εὐκτικά.
εὐκτικῶν πρόσωπα διὰ τοῦ ειμεν καὶ ειτε, ἐκ τῶν διὰ τοῦ ειημεν καὶ ειητε συγκοπέντα, καὶ ἕτερα εἰς ειο ἐκ τῶν διὰ τοῦ ειοιο ὁμοίως συγκοπέντα, οἷον βλεῖο ἐκ τοῦ βλείοιο· ζήτει ἐν τῷ, ειμεν καὶ ειτε λήγοντα. 1907, 45.
εὐκτιμένη πόλις ἐπιθετικῶς ἀντὶ τοῦ καλῶς οἰκουμένη. 1222, 22. καὶ εὐκτίμενον πτολίεθρον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 283, 6.

εὐορνιθία τὸ ἀγαθὸν οἰώνισμα. 1439, 34.

εὐόφθαλμος λέγεται ὁ χρυσὸς καὶ ἄλλα τινὰ τῶν ἀξίων διὰ τὸ καλὰ φαίνεσθαι τοῖς τῶν ὁρώντων ὀφθαλμοῖς. 1389, 10.

εὐοχθεῖν τὸ ἐπὶ καλοῖς κοπιᾶν. 143, 13. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ὀχή, ὅ ἐστι τροφή, λέγεται πλεονασμῷ τοῦ Ϝ. 424, 18. 1385, 34.

εὐοψία ἡ τῶν ὄψων εὐπορία, ὅτι ἀντίκειται τῇ ἀνοψίᾳ. 867, 57.

εὐπάρυφος στολὴ ἡ παρυφὰς ἔχουσα, παρυφὴ δὲ εἶδος κόσμου ἐν ἱματίοις, καὶ ὅτι βραχεῖαν ἔχει τὴν ρυ συλλαβήν. 1436, 50.

εὐπατέρεια γυνή, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ εὐγενής, ἀπὸ ἀρσενικοῦ τοῦ εὐπάτηρ εὐπάτερος. 643, 14. 1680, 63. 1681, 16.

εὐπάτηρ εὐπάτερος, παρ' Ὁμήρῳ, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ εὐπατέρεια, παρὰ δὲ τοῖς μεθ' Ὅμηρον εὐπάτωρ, ὡς προπάτωρ, λέγεται. 1681, 16.

Εὐπείθης κύριον βαρυτόνως, εὐπειθὴς δὲ ἐπίθετον ὀξυτόνως. 1424, 52. 1623, 59.

εὐπέρατος, ποταμὸς τυχὸν ἢ ἄλλο τι, ἀντὶ τοῦ εὐδιάβατος. 892, 28.

εὐπετὴς ὁ εὖ πίπτων, καὶ εὐπετὲς πρᾶγμα τὸ εὔκολον. 899, 56.

εὐπέτης βαρυτόνως ὁ εὖ πετόμενος, εὐπετὴς δὲ ὁ εὖ πίπτων. 899, 55.

εὐπηγὴς παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ εὐπαγής. 1912, 1.

εὔπηκτος θάλαμος ὁ εὐπαγὴς καὶ στερεός, ἢ ὁ τεχνικῶς ἐσκευασμένος καὶ εὔκλειστος, καὶ εὔπηκτος κλισία ὁμοίως. 782, 25. 1937, 60. καὶ εὔπηκτον μέγαρον κατὰ ταὐτά. 316, 35. 742, 38.

ἐϋπλείη πήρα, παρ' Ὁμήρῳ ἡ εὖ πεπληρωμένη. 1828, 46.

εὔπλεκτος δίφρος, ὁ καὶ εὐπλεκὴς παρ' Ὁμήρῳ. 1304, 39.

εὐπλοκαμὶς γυνὴ ἐπιθετικῶς παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι παρὰ τὴν πλοκαμῖδα, ἥτις ἐστὶ κόσμος τῆς κεφαλῆς γυναικεῖος, ἐνδέχεται λέγεσθαι. 1528, 20.

εὐπλόκαμος Δημήτηρ ἐπιθετικῶς λέγεται διὰ τοὺς ἐξ ἀνθέων στεφάνους οἷς καλλύνεται. 1528, 16.

εὐποιήτη, θηλυκὸν σύζυγον τοῦ εὐποίητος. 824, 47. 1049, 34.

εὐποίητος ὁ κατὰ τέχνην πεποιημένος, καὶ εὐποιήτη θηλυκόν. 679, 21. 1079, 23.

ἐϋπρεπὴς ὁ ἄξιος περιέπεσθαι, παρὰ τὸ πρέπειν, ὃ ἐκ τοῦ περιέπειν συγκέκοπται. 894, 59.

ἐϋπρήσσεσκον, ἤγουν εὖ ἔπραττον καὶ διετίθεντο ἐν τῷ, οἳ κατ' ἀγῶνας ἐϋπρήσσεσκον ἕκαστα, Οδ. θ', 259. 1595, 21.

εὔπρηστος ἀϋτμὴ ἡ εὐφύσητος, παρὰ τὸ πρήθω, ὃ δηλοῖ τὸ φυσῶ. 1153, 49.

εὔπυργος πόλις, ἀπὸ μέρους ἡ ὀχυρά. 665, 51.

εὔπωλος γῆ ἡ εὖ πωλουμένη, ἤγουν βωλοστροφουμένη ἐν τῷ ἀροτριᾶσθαι, 385, 36. 581, 15.

εὔπωλος Ἴλιος, παρ' Ὁμήρῳ ἡ εὔζωος ἢ εὔιππος ἀπὸ μέρους, ἢ ἡ εὐγεως καὶ εὐβωλοστρόφητος. 1431, 52.

εὐράμην καὶ εὕρασθαι, μέσου ἀορίστου πρώτου κινήσεις, ὅτι ἄχρηστά εἰσι. 1637, 39.

εὐρὰξ, ἐπίρρημα ποιότητος ἀντὶ τοῦ παρὰ πλευράν, ἤτοι πλάγιον, οἱονεὶ πλευρόξ. 756, 29. 842, 42. 46. 51. 1030, 47. 1647, 64.

εὐραφέα δέρματα τὰ εὐάρμοστα καὶ καλῶς ἐρραμμένα πρὸς ὑποδοχὴν ἀλφίτων παρ' Ὁμήρῳ. 1446, 2.

εὐρεῖα χθών, ὅτι ἀντὶ τοῦ εὐρὺ ἐπιρρηματικῶς ἀκούεται τὸ εὐρεῖα ἐν τῷ, τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών, παρ' Ὁμήρῳ. 1444, 13.

εὑρεῖν τέκμωρ, ἐπινοῆσαι τέλος. 1071, 15.

εὔρεο ἀντὶ τοῦ εὑρὲ ἐν τῷ, αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὔρεο ὅ, ττι κε θείης, Οδ. τ', 403. 1871, 13.

εὑρέσεις, ὅτι καὶ αἱ ἐπὶ τοῖς ἀδήλοις μέθοδοι εὑρέσεις λέγονται. 1871, 12.

εὑρέσθαι, ἀπαρέμφατον μέσου ἀορίστου δευτέρου, ὅτι χρήσιμόν ἐστιν, εὕρασθαι δὲ τὸ τοῦ πρώτου ἄχρηστον. 1637, 38.

εὑρετής, ὅτι ὀξύνεται ἡ λέξις παρὰ τὸν κανόνα τῶν διὰ τοῦ ετης. 340, 45.

εὕρημα τὸ κατὰ τύχην εὑρεθὲν ἀγαθόν. 1563, 36. ὅτι καὶ εὕρεμα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ λέγεται, ἀναλογώτερον δὲ τὸ διὰ τοῦ η, ὡς ἀπὸ τοῦ εὑρῶ εὑρήσω. 1860, 50.

Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς ὅτι ὡς φιλοσίγματος ἐσκώφθη ποτέ. 1170, 57. καὶ ὅτι Εὐριπίδης ὁμωνύμως ἐκαλεῖτο ὁ τὰ τεσσαράκοντα δηλοῖσα πτῶσις ἐν τῇ διὰ ἀστραγάλων παιδιᾷ, καὶ ὅτι Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς εἷς τῶν τεσσαράκοντα προστατῶν γέγονεν Ἀθήνησι. 1289, 60. 1397, 38.

Εὔριπος Χαλκιδικὸς ὅτι ἑπτάκις τῆς ἡμέρας παλίρροιαν ὑδάτων πάσχει. 1716, 16.

εὐροίμην, εὐκτικὸν ἀπὸ τοῦ εὐρόμην μέσου ἀορίστου δευτέρου. 1637, 36.

εὑρόμην, μέσος ἀόριστος δεύτερος, τὸ εὐκτικὸν εὑροίμην, τὸ ἀπαρέμφατον εὑρέσθαι. 1637, 36. καὶ ὅτι ὁ εὑρόμην μέσος ἀόριστος δεύτερος χρησιμώτερός ἐστι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τοῦ εὑράμην μέσου ἀορίστου πρώτου. 999, 61. 1144, 22. 1911, 1.

εὐρρεῖος ποταμοῖο, ἤγουν εὖ ῥέοντος ποταμοῦ. 658, 40. καὶ περὶ τῆς σκευωρίας καὶ τῆς παραληπτικῆς γραφῆς τῆς λέξεως ἑρμηνεία διεξοδική. 990, 40.

εὐρὺ ῥέειν λέγεται ποταμὸς ἐν παραθέσει παρ' Ὁμήρῳ, καὶ εὐρυρέειν ἐν συνθέσει. 580, 37.

εὐρυάγυια πόλις ἡ πλατύρρυμος ζήτει ἐν τῷ ἀγυιά. 166, 21.

Εὐρύαλος, υἱὸς Ὀδυσσέως ἐξ Εὐίππης τῆς Θεσπρωτίδος, ὃν ἀπέκτεινεν ὁ Τηλέμαχος. 1796, 52.

Εὐρυβάτης ἢ Εὐρύβατος, ὅτι διάφοροι ἄνθρωποι ἐχρήσαντο τῷ ὀνόματι τούτῳ καὶ πάντες ἐγένοντο πονηροί, καὶ ἱστορία περὶ ἑκάστου· καὶ ὅτι ἐντεῦθεν καὶ τὸ πονηρεύεσθαι Εὐρυβατεύεσθαι λέγεται, ἑρμηνεία διεξοδική. 1864, 10—31.

Εὐρυβάτης, ὄνομα κήρυκος παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ τὴν βοήν. 908, 40. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ βά-

εὐσταθὲς μέγαρον, τὸ καὶ εὔπηκτον παρ' Ὁμήρῳ. 1148, 23.

εὐστέφανος γυνὴ ἡ εὔκοσμος, παρὰ τὸν στέφανον ἢ τὴν στεφάνην, ὅς ἐστι κόσμος γυναικεῖος ἐπομφάλιος. 1249, 39. 1598, 13.

Ἐϋστέφανος πόλις ἐπιθετικῶς, πολλαχῶς ἑρμηνευόμενον, καὶ περὶ τῆς παραγωγῆς τῆς λέξεως. 1174, 6. 1175, 5.

εὔστρα ἡ τῶν συῶν φλογίστρα, παρὰ τὸ εὕω, ὅ ἐστι καίω, καὶ ὅτι πολλά τινα σημαίνει ὁμωνύμως, καὶ ἔκθεσις τῶν σημαινομένων σὺν ἐξηγήσει διεξοδικῇ. 1286, 20. 1446, 21.

εὐστραφὲς τὸ εὔκλωστον. 1915, 23.

εὔστρεπτος ἱμὰς ὁ εὐμάλακτος ἢ εὔκλωστος. 1453, 3.

εὐστρεφὴς καὶ εὔστροφος νευρὰ ἐπιθετικῶς ἡ εὔκλωστος, παρὰ τὸ στρέφειν, ὅ ἐστι κλώθειν. 1025, 33.

-ευσω λήγοντες μέλλοντες ἀπὸ ληγόντων διὰ τοῦ εω ἐνεστώτων κατ' Αἰολικὴν ἐπένθεσιν τοῦ ῡ λεγόμενοι, οἷον ῥέω ῥεύσω, πλέω πλεύσω. 1678, 43.

εὖτ' ἂν, ἀντὶ τοῦ ὅταν χρονικοῦ. 94, 43.

εὖτε, παραβολικὸν ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ ὥστε. 117, 35. καὶ ὅτι καὶ χρονικόν ἐστιν ἀντὶ τοῦ ὅταν. 718, 17.

εὐτείχεα αἰτιατικὴ ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ εὐτειχής, ἀλλ' ἐκ τοῦ εὔτειχος εὐτείχεος κεκίνηται. 1045, 59.

Εὐτείχεος πόλις Ἰωνικῶς, ἡ κοινῶς εὐτειχής, παρὰ τὸ τεῖχος, ὡς παρὰ τὸ σθένος εὐσθενής. 65, 24.

εὐτελὴς ὁ φειδωλὸς καὶ ὀλιγοδάπανος. 881, 27. καὶ εὐτελής, ὃν μικροῦ τις πρίαιτο. 892, 41.

εὖτι ἀντὶ τοῦ εἰσὶν Αἰολικῶς, ὃ καὶ ἐντὶ λέγεται. 1557, 42.

εὐτρεφεῖς ὄϊες ἐπιθετικῶς παρ' Ὁμήρῳ, ζατρεφεῖς δὲ φῶκαι. 1638, 14.

ἐΰτρεφον ἀντὶ τοῦ εὖ ἔτρεφον, ἀπὸ τοῦ εὐτρέφω. 977, 51. 978, 55.

Εὔτρησις, πόλις ἐν ᾗ ἐτιμᾶτο Ἀπόλλων Εὐτρησίτης ἐπικαλούμενος. 268, 3.

εὔτυκτος ἐπίθετον ὅτι ἐκ τοῦ τεύχω ἀποβολῇ τοῦ ε ἢ ἀπὸ τοῦ τύκω λέγεται. 421, 33. 967, 14.

εὐτυχία ὅτι θεῖόν τι χρῆμά ἐστι, συνάγεται ἐξ Ὁμηρικῶν τινῶν ῥητῶν. 1651, 59.

εὔυφος ὅτι παρὰ τὸ ὕφος ἢ τὴν ὑφὴν λέγεται, καὶ ὅτι ἐκτείνει τὸ παραλῆγον δίχρονον. 1436, 51.

Εὔφαντος, ἄνθρωπός τις ζηλωτὴς Ὀδυσσέως γενόμενος, ἱστορία. 1713, 43.

εὐφάρμακον τὸ εὔχροον, ἀφάρμακον δὲ τὸ ἄνευ ἄνθους καὶ χρόας. 1416, 2.

εὐφημεῖν οὐχ ἁπλῶς τὸ ἐπαινεῖν, ἀλλὰ τὸ ἐνθεαστικῶς ἀγαθολογεῖν. 28, 17. 29, 29. καὶ εὐφημεῖν τὸ ὑμνεῖν. 745, 21. 28.

εὐφημισμὸς, σχῆμα λόγου καθ' ὃ ἀγαθῇ τινὶ ὀνομασίᾳ περιστέλλεται τὸ φαῦλον πρᾶγμα. 1398, 52.

εὔφορβος ὁ εὐτραφὴς παρὰ τὸ φέρβω, καὶ Εὔφορβος κύριον ὁμωνύμως. 1088, 33.

εὔφορος γῆ λέγεται ἡ φέρουσα τοὺς καρποὺς ἐν καιρῷ. 1619, 54.

Εὐφράνωρ ζωγράφος ἐξ Ὁμηρικῶν τινῶν ἐπῶν εἰκονίσας τὸν Δία, ἱστορία. 145, 11.

εὐφρόνη ἡ νὺξ, ὅτι παρὰ τὸ εὖ φρονεῖν λέγεται διὰ τὰς κατ' αὐτὴν γινομένας βουλάς. 168, 3. 1140, 64.

εὐφροσύνη ἡ φιλόφρων ἡδονὴ, οἷον ἐν τῷ, ἐϋφροσύνης ἐπιβῆναι, Ὀδ. ψ', 52. 1938, 6.

εὔφρων καρπὸς ὁ εὐφραντικὸς, ὅτι παρὰ τὸ εὐφραίνειν, οὐ παρὰ τὸ φρονεῖν λέγεται. 411, 35. 641, 21.

εὐφυὲς οὐσιωδῶς τὸ δεξιὸν τοῦ ἤθους, ἐν ἴσῳ τῷ εὐφυΐα, ὅτι παρὰ τὴν φυὴν λέγεται. 61, 33. καὶ εὐφυὲς πρόσωπον τὸ εὖ ἔχον φυῆς, ὅ ἐστιν εὐειδείας. 172, 45. εὐφυεῖς δὲ μηροὶ οἱ εὖ πεφυκότες καὶ εὐτραφεῖς. 456, 43. καὶ εὐφυὴς ἄνθρωπος ὁ τὸν νοῦν δεξιός. 173, 2. καὶ εὐφυὴς ὁ σκωπτικὸς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1530, 43. καὶ ὅτι οἰκειότατα τοῖς δένδροις ἐπιτίθεται ἡ λέξις, οἷον εὐφυὴς πτελέα. 456, 43. 1235, 15.

εὐφυΐα ἡ εἰς μάθησιν δεξιότης, παρὰ τὴν φυήν. 61, 43. ζήτει ἐν τῷ εὐφυές.

εὐφωνία λέξεως ὅτε πῇ μὲν διὰ προσθήκης στοιχείου γίνεται, οἷον ἐν τῷ πλάγχθη, πῇ δὲ δι' ἀφαιρέσεως, οἷον ἐν τῷ πεφευγμένος πεφυγμένος. 1385, 7.

εὐχαὶ δι' ἀπαρεμφάτου μόνου ἐλλιπῶς ἔχουσαι ῥήματος προστακτικοῦ, οἷον, ὦ Ζεῦ γενέσθαι μοι Ἀθηναίους τίσασθαι, παρ' Ἡροδότῳ. 248, 30.

εὐχαριστία ὅτι σκοπός ἐστιν ἐν ταῖς θυσίαις ἡ εὐχαριστία. 133, 9.

εὐχέρεια ἡ τῶν κατὰ τὸ σῶμα περιττωμάτων ἔκκρισις κατὰ γλῶσσαν. 980, 42.

εὔχεσθαι τὸ θεοκλυτεῖν, οἱονεὶ εὖ ἔχεσθαι τοῦ θείου ἐτυμολογικῶς. 674, 47. καὶ εὔχεσθαι τὸ καυχᾶσθαι πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 992, 11. 1602, 21. καὶ εὔχεσθαι τὸ λέγεσθαι καὶ φημίζεσθαι. 1407, 55.

εὔχεσθαι κατὰ ἑκατὸν ἢ χιλίων, τὸ ἑκατὸν ἢ χίλια ὑποσχέσθαι θύσειν. 1454, 29.

εὐχέτης ὅτι ἐκ τοῦ εὐχέω εὐχῶ ἀῤῥήτου ῥήματος δοκεῖ παρῆχθαι. 1725, 57.

εὐχετόω ῥῆμα ὅτι παρὰ τὸ εὐχέτης ὄνομα δοκεῖ λέγεσθαι. 1725, 57.

εὐχετοῴμην ὅτι κατὰ τὴν δευτέραν τῶν περισπωμένων κλίνεται, εὐχεταοίμην εὐχετῴμην, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο εὐχετοῴμην. 1605, 32.

εὐχή ἐστι θεοῦ δεξίωσις ὑπ' ἀνθρώπων, καὶ ὅτι οἱονεὶ εὐεχὴ λέγεται, ἤγουν κατοχὴ τοῦ ἀρίστου. 1278, 30. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ εὖ χέειν ἢ παρὰ τὸ εὖ ἔχειν. 1725, 59.

εὐχὴ κατ' ἀπαρέμφατον γινομένη ἐλλειπτικῶς τοῦ βούλοιο ἤ τινος τοιούτου ἐν τῷ, αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸν γαμβρὸν καλέεσθαι, Ὀδ. η', 311. 3. 1581, 17.

εὖχος ἐν ἴσῳ τῷ κῦδος. 844, 61.

εὐχωλὴ καύχημα, παρὰ τὸ εὔχεσθαι, ὃ καὶ τὸ καυχᾶσθαι δηλοῖ

ἔφηλις ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελανία, καὶ τὸ πῶμα τῆς λάρνακος παρὰ Σοφοκλεῖ. 1562, 38.

ἐφημέρια φρονεῖν τὸ παρὸν μόνον σκοπεῖσθαι, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἐφήμερον λέγεται κατὰ παραγωγήν. 1902, 10. 40.

ἐφημέριος λέγεταί τις ἀδάκρυτος διαμένειν, ἀντὶ τοῦ δι' ὅλης ἡμέρας τινός, οἷον ἐν τῷ, οὐκ ἂν ἐφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν, 'Οδ. δ', 223. 1493, 37.

ἐφήμερος ἄνθρωπος ἐπιθετικῶς, καὶ ἐφήμερα ζωΰφιά τινα μίαν μόνην ἡμέραν βιοῦντα. 1902, 42.

ἐφημοσύνη, κέλευσις, ἐντολή, παρὰ τὸ ἐφίημι ὅ ἐστιν ἐντέλλομαι. 1730, 43. 1769, 60. καὶ ὅτι ἐφημοσύνη μὲν ἡ ἐντολή, μεθημοσύνη δὲ ἡ ἀμέλεια. 1719, 27.

ἐφῆπται ἀντὶ τοῦ ἐξῆπται ἢ ἐπιδέδεται δοτικῇ ἀντιπτωτικῶς ἐν τῷ, ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται, 'Ιλ. φ', 513. 978, 7. 1249, 43. καὶ ἐφῆπται κήδεά τινι, ἀντὶ τοῦ ἐπίκεινται καὶ ἐπικρέμανται. 166, 36. 639, 25. καὶ ἐφῆπται ὄλεθρος, ὡσεὶ καὶ σχοινίον ἐξημμένον ποθὲν ἐκ τοῦ πέρατος. 1918, 3.

ἐφήσεις ἀντὶ τοῦ ἀναπείσεις, ἐκ τοῦ ἐφίημι. 143, 20.

ἐφήσομαι ἀντὶ τοῦ ἐντελοῦμαι. 1288, 63. τὸ ἀπαρέμφατον ἐφήσεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐντελεῖσθαι. 1309, 25.

ἐφήσω ἀντὶ τοῦ ἐπιπέμψω καὶ ἀντὶ τοῦ ἐντελοῦμαι. 1341, 63.

ἐφθὰ κρέα, ὅτι καὶ ἐφθὰ κρέα ἤσθιον οἱ ἥρωες παρὰ τὴν παρατήρησιν τινῶν. 1893, 1. καὶ ὅτι εὐπεπτότερα τῶν ὀπτῶν εἰσὶ τὰ ἐφθὰ κρέα. 1752, 5.

ἔφθακεν ἀντὶ τοῦ πέφθακε λέγουσιν 'Αττικοὶ πρὸς τὸ εὐφωνότερον. 1570, 23.

ἔφθαρκα παρακείμενος ὅτι ἀπὸ τοῦ φθαίρω Δωρικοῦ θέματος κεκίνηται. 1648, 6.

ἔφθασα ὅτι ἐκ τοῦ φθάζω κεκινῆσθαι δοκεῖ. 1309, 59.

ἔφθιθον, ὅτι ἐκ τοῦ φθίω γίνεται φθίθω, ὅθεν τὸ ἔφθιθον. 1526, 14.

ἑφθόν, ὅτι ἐκ τοῦ ἑψητὸν συγκέκοπται ἡ λέξις. 481, 35. 1455, 59. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐφθὸν παρὰ τὸ ἔπω λέγεται τροπῇ τῶν ψιλῶν εἰς δασέα καὶ δηλοῖ τὸ περιεπόμενον χάριν βρώσεως, ἑρμηνεία διεξοδική. 1482, 28.

ἐφιαλεῖν ἀντὶ τοῦ ἐπιβαλεῖν καὶ ἐγχειρεῖν, καὶ ἐφιαλοῦμεν ἀντὶ τοῦ ἐπιβαλοῦμεν, ὅτι παρὰ τὸ ἰάλλειν λέγονται, φιαλεῖν δὲ τρισυλλάβως τὸ μετ' εὐχῆς ἐγχειρεῖν παρὰ τὴν φιάλην, ἑρμηνεία διεξοδική. 1403, 16.

'Εφιάλτης κύριον, μῦθος καὶ ἀλληγορία καὶ ἐτυμολογία καὶ γραφὴ τῆς λέξεως· καὶ ἐφιάλτης, πάθος τι, ὃ καὶ ἐπιάλτης διὰ τοῦ π̄ ἀναλογώτερον γράφεται· καὶ περὶ Ὤτου καὶ 'Εφιάλτου τῶν μυθευομένων θεομάχων Γιγάντων ἑρμηνεία διεξοδική. 560, 11. 561, 8. 562, 34. 1403, 15.

ἐφιεὶς μετοχὴ ὅτι ἐκτείνει τὸ παραλῆγον δίχρονον. 42, 45.

ἐφίεμαι ἀντὶ τοῦ ἐντέλλομαι ἐν τῷ, ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω, 'Οδ. ν', 7. 1730, 53. ἡ μετοχὴ ἐφιέμενος, τὸ θηλυκὸν ἐφιεμένη. 1350, 61.

ἐφιέναι τὸ πέμπειν καὶ τὸ ἐντέλλεσθαι. 536, 26.

ἐφιέναι βέλος τὸ ἐγγύθεν ἐμβαλεῖν, ἀφιέναι δὲ τὸ μακρόθεν. 1088, 40.

ἐφιζάνειν δείπνῳ, καθίζειν ἐπὶ τῷ δειπνῆσαι. 824, 50.

ἐφίημι ἀντὶ τοῦ ἐπιπέμπω καὶ ἀντὶ τοῦ ἐντέλλομαι. 1341, 63. 1365, 61. 1876, 62.

ἐφίλατο, τρίτον πρόσωπον τοῦ ἐφιλάμην μέσου ἀορίστου πρώτου, ἀπὸ τοῦ φίλημι ὡς ἵστημι θέματος, τὸ προστακτικὸν φίλαι. 522, 19.

ἐφίστασθαι θύραις λέγονται οἱ προσαιτοῦντες, καὶ ἐφίστασθαι ἔργῳ τινὶ ἀντὶ τοῦ προΐστασθαι καὶ ἐπιστατεῖν. 1398, 38.

ἐφόδια τὰ εἰς ὁδὸν ἐπιτήδεια βρώματα. 1445, 37.

ἐφόλκαιον τὸ πηδάλιον, παρὰ τὸ ἐφέλκεσθαι τῇ νηΐ, ἐφόλκιον δὲ εἶδος πλοίου. 1761, 12. ζήτει τὸ ἐφόλκιον.

ἐφόλκιον, εἶδος πλοίου, ὃ καὶ ἐφολκίς, ὅτι τῷ ἰῶτα μόνῳ παραλήγεται· καὶ ἐφόλκιον τὸ ἀνθρώπινον σῶμα συμβολικῶς. 1761, 13. 41. 46.

ἐφόλκιον τὸ πηδάλιον, παρὰ τὸ ἐφέλκεσθαι. 1324, 46. 1533, 45.

ἐφολκὸν τὸ ἐπαγωγόν. 1761, 43.

ἐφομαρτεῖν τὸ διωκτικῶς ἐπακολουθεῖν. 707, 48.

ἐφοπλίσασθαι ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἑτοιμάσαι πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 736, 16.

ἐφορμῶ ἐγὼ καὶ ἐφορμῶ ἄλλον. 398, 37.

ἔφυγον κακόν, εὗρον ἄμεινον, ὅτι παροιμιακῶς λέγεται ἐπὶ τῆς ἐπὶ τὸ κρεῖττον μεταβολῆς· καὶ ὅτι κατά τινα ἑορτὴν 'Αθήνῃσι ἐλέγετο τὸ ῥητὸν τοῦτο, ἱστορία. 1726, 18.

ἔφυδρος ἄνεμος λέγεται 'Οδ. ξ', 458. ὁ σὺν ὑετῷ γινόμενος. 1769, 40.

Ἔφυρα πόλις, ὅτι πολλαὶ Ἔφυραι, ὧν τὰ ἐθνικὰ διαφέρουσι· τῆς μὲν γὰρ 'Εφυραῖος, τῆς δὲ Ἔφυρος 'Εφύρου, τῆς δὲ Ἐφυρ Ἔφυρος, καὶ ἑρμηνεία περὶ ἑκάστης 'Εφύρας. 300, 45. 933, 16. 21. 1415, 50. καὶ ὅτι Ἔφυρα ἐκλήθη ποτὲ καὶ ἡ Κόρινθος. 290, 21. 31.

Ἔφυροι ἑτερωνύμως οἱ ἐκ Κρανώνος πόλεως ἀπὸ 'Εφύρας τῆς Θεσπρωτικῆς, ἱστορία. 337, 14. 933, 9.

ἐφῶ ὑποτακτικὸν ὅτι ἐκ τοῦ ὦ ὑποτακτικοῦ ῥήματος σύγκειται, ὃ δηλοῖ τὸ πέμψω, ὅθεν καὶ τὸ ἀφῶ. 98, 43.

ἔχαδον, ἀόριστος δεύτερος ἐκ τοῦ χάζω θέματος. 441, 3. 723, 49. 965, 51. 1345, 3.

ἐχάλκευται ἀντὶ τοῦ κεχάλκευται λέγουσιν οἱ 'Αττικοὶ πρὸς τὸ εὐφωνότερον. 759, 46. 1570, 24.

ἐχάρην δόκιμον, χαίρομαι δὲ κίβδηλον. 376, 35.

ἔχειν ὅτι πῇ μὲν ἐπὶ σωματικῆς ἐπαφῆς, πῇ δὲ ἐπὶ ψυχικῆς ἀντοχῆς. 912, 49.

ἔχειν ὅτι πάσαις ταῖς προθέσεσι συντίθεται ἐπὶ διαφόροις σημαινομένοις. 1856, 24.

ἔχειν τινὰ λέγεται τὸ τοῦ ἡλίου μένος, 'Οδ. κ', 160. ἀντὶ τοῦ δίψαν ἐμποιῆσαι. 1652, 9.

ἔχειν ἔγχος τινός, ἀντὶ τοῦ κατέχειν καὶ κωλύειν αὐτὸ τῆς βολῆς,

ἀντὶ τῆς ἐν τῷ περιέχοντι εὐκρασίας τίθεται. 1620, 24.
Ζεὺς ὅτι τὸν ἀετὸν οἰκειοῦται ὡς βασιλεὺς τῶν θεῶν βασιλέα τῶν ὀρνέων. 87, 15.
Ζεὺς ὅτι καὶ εἰς περιστερὰν μετεμορφώθη δι' ἔρωτα Φθίας παρθένου τινός. 71, 9.
Ζεὺς τὸν οὐρανὸν λαχὼν ἐν τῇ εἰς τρία διανομῇ τοῦ κόσμου, ἀλληγορία. 1011, 58.
Ζεὺς, ὅτι καὶ ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Πλούτων Ζεὺς λέγεται ἐπιθετικῶς παρὰ τοῖς ποιηταῖς. 763, 51.
Ζεὺς ἐπιβουλευθεὶς ὑπό τινων θεῶν καὶ λυτρωθεὶς τῇ τοῦ Ἑκατόγχειρος ἐπικουρίᾳ, μῦθος καὶ ἀλληγορία. 122, 22.
Ζεὺς σωτὴρ, ὅτι τῷ μετὰ δεῖπνον πρώτῳ κράματι Ζεὺς σωτὴρ ἐπεφωνεῖτο· ζήτει ἐν τῷ, οἴνου κρᾶσις, καὶ ἐν τῷ, ἀγαθὸς δαίμων. 1816, 17.
Ζεφυρίη, ὅτι ὑπακούεται πνοὴ ἐν τῷ, Ζεφυρίη πνείουσα, Ὀδ. η', 119. 1573, 8.
Ζέφυρος ὅτι παρὰ τὸ ζῆν φέρειν οὕτω λέγεται. 193, 19. 25. 579, 7. 732, 15. 1538, 28. καὶ ὅτι γόνιμος καὶ πολύκαρπος καὶ πρὸς ἐπίπνοιαν ζωτικὴν συντελῶν. 1509, 50. καὶ ὅτι ἡ τοῦ Ζεφύρου πνοὴ ἐλαφροτάτη διὰ τὸ μὴ κάθυγρον. 1191, 20. καὶ ὅτι εἰς ταὐτὸν ἄγεται τῷ Βοῤῥᾷ. 1238, 51. καὶ ὅτι ὁ μὲν Ζέφυρος κυλίειν λέγεται τὰ κύματα παρ' Ὁμήρῳ, ὠθεῖν δὲ ὁ Νότος. 846, 15.
Ζέφυρος δυσαὴς, παρ' Ὁμήρῳ ὁ ὑπὸ τῶν ὕστερον Ἀργέστης καλούμενος, λίγα δὲ πνέων Ζέφυρος ὁ ἰδίως Ζέφυρος. 1238, 63.
ζῆ, προστακτικὸν ἀπὸ τοῦ ζάω ζῶ, ἐν ἴσῳ τῷ ζῆθι. 157, 18. 681, 5. 980, 5. 1606, 22.
ζῆθι προστακτικὸν ὅτι ἐκ τοῦ ζῆ γέγονε προσλήψει τῆς θι συλλαβῆς. 1234, 46.
Ζῆθος καὶ Ἀμφίων, Διὸς υἱοὶ ἐξ Ἀντιόπης τῆς Ἀσωποῦ, ὅτι Θήβας ἐτείχισαν διὰ λύρας, ἱστορία. 1682, 44.
ζηλήμων ὅτι ἀπὸ τοῦ ζηλῶ ζηλήσω πρωτοζύγου ῥήματος παρῆκται, καὶ δηλοῖ τὸν φθονερὸν ἢ ζηλότυπον. 1527, 29. 33.
ζῆλος, μίμησις καλοῦ, ζηλοτυπία δὲ τὸ μῖσος. 1527, 35.
ζηλοτυπία τὸ μῖσος, ζῆλος δὲ μίμησις καλοῦ. 1527, 36.
ζηλῶ ζηλήσω κατὰ τὴν πρώτην συζυγίαν τὸ φθονῶ ἢ ζηλοτυπῶ, ζηλῶ δὲ ζηλώσω τὸ μιμοῦμαι κατὰ τὴν τρίτην. 412, 32. 1527, 30. 33.
Ζὴν ὁ Ζεύς, ζήτει ἐν τῷ Ζεύς. 436, 11.
ζῆν τετθὸν, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ κακῶς ζῆν καὶ ἐκ μέρους τεθνάναι. 1187, 35.
Ζῆνα τὸν Δία ἔλεγον οἱ Ἕλληνες, ὡς τοῦ ζῆν αἴτιον. 1200, 15.
Ζήνων, Κρὴς ὀρχηστὴς, ὅτι πάνυ φίλος ἦν Ἀρταξέρξῃ τῷ βασιλεῖ. 1602, 23.
Ζήνωνος τοῦ φιλοσόφου ἀπόφθεγμα περὶ τῆς ἐκ τοῦ οἴνου ἐπιγινομένης ἱλαρότητος τοῖς σκυθρωποῖς ἀνθρώποις. 1910, 42.
ζητέινω παρ' Ἡσιόδῳ ἔργ. 398. ἀντὶ τοῦ ζητῶ. 1872, 44. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ζητῶ λέγεται ἐπενθέσει τοῦ ν. 749, 4. 834, 10.
Ζήτης, Βορέου παῖς, ὅτι οἱονεὶ ζαήτης, ὅ ἐστι σφοδρῶς πνέων, οὕτω λέγεται. 1547, 14.
Ζήτης καὶ Κάλαϊς, υἱοὶ Βορέου, ὅτι πτερωτοὶ μυθεύονται διὰ τὸ ποδῶκες, καὶ ὅτι τοῖς Ἀργοναύταις συμπλεύσαντες ἀπεδίωξαν τοῦ Φινέως τὰς Ἁρπυίας, ζήτει ἐν τῷ Φινεύς. 934, 18. 1712, 22.
ζήτρειον προπαροξυτόνως, ἢ ζητρεῖον προπερισπωμένως, τὸ τῶν δούλων δεσμωτήριον, τουτέστιν ὁ μύλων, ὅτι παρὰ τὸ δεῖν λέγεται τροπῇ τοῦ δ εἰς ζ. 837, 45. 1411, 33.
ζόρκων καὶ δόρκων ἐν ἴσῳ τῷ δορκὰς, ὅθεν καὶ λέγονται μεταχωρήσει τοῦ δ εἰς ζ. 1259, 60.
ζοφὸς, σομφὸς, ἀραιὸς, χαῦνος. 972, 37.
ζόφος ἠερόεις, ἀὴρ ἀϊδὴς, ὅ ἐστιν ἀφανής. 1012, 40.
ζόφος παρ' Ὁμήρῳ τὰ δυτικὰ μέρη ἐν τῷ, οὐ γάρ πω ἴδμεν ὅπη ζόφος, οὐδ' ὅπη Ἠώς, Ὀδ. κ', 190. 1654, 1.
ζυγὰ οὐδετέρως αἱ τῶν ἐρεσσόντων καθέδραι, διὰ τὸ συμβεβηκέναι τοῖς τοιούτοις ζυγοῖς ζευγνύναι τε τοὺς τῶν νεῶν τοίχους καὶ εἰς καθέδρας χρησιμεύειν τοῖς ἐρέσσουσι. 665, 33. 1731, 62.
ζυγὰ θανάτου, ὅτι ἐλθεῖν εἰς ζυγὰ θανάτου λέγεται κατὰ τὴν κοινὴν γλῶσσαν ὁ κινδυνεύσας ἀποθανεῖν. 1266, 43.
ζύγαστρον, κιβωτὸς ἢ ξυλίνη σωρὸς, ὅτι παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι λέγεται. 956, 5. 1604, 13. 15.
ζύγιοι, ζήτει ἐν τῷ θρανῖται. 1818, 52.
ζυγὶς, ἡ καὶ οὔλη ἕρπυλος λεγομένη παρά τινι ποιητῇ. 1295, 18.
ζυγόδεσμον οὐδετέρως παρ' Ὁμήρῳ, ἱμὰς ἢ σχοινίον, ᾧ δεσμεῖται ὁ ζυγός. 460, 32. 665, 31. 1350, 9.
ζυγομαχεῖν τὸ ἀντερίζειν. 956, 3.
ζυγὸς ἀρσενικῶς, καὶ ζυγὸν οὐδετέρως κατὰ γένους μεταπλασμόν. 946, 55. 1071, 35. 1349, 64. καὶ ὅτι ὁμώνυμος ἡ λέξις, καὶ περί τινων ἐξ αὐτῆς παρηγμένων καὶ συγκειμένων. 956, 2.
ζυγὸς, σταθμὸς, τρυτάνη, τάλαντον, ὅτι συνωνυμοῦσιν ἀλλήλοις. 912, 44. 47.
ζυγὸς ἅρματος καὶ ἁμάξης, καὶ ζυγὸς ὁ σταθμὸς, ὅτι παρὰ τὸ δύο ἄγειν λέγεται. 196, 43. 665, 30. 35.
ζυγὸς ὅτι παρ' Ὁμήρῳ ἄηθες ἐπὶ σταθμοῦ, ἐπὶ δὲ ἅρματος καὶ ἁμάξης σύνηθες. 460, 31.
ζυγὸς, μέρος τι τῆς νεώς. 223, 5.
ζυγὸς σανδαλίου τὸ συνέχον τοὺς δακτύλους, καὶ θύρας ζυγὸς ὁ μοχλός. 956, 7.
ζυγὸς φόρμιγγος ὁ πῆχυς. 744, 41.
ζυγοῦν ἀντὶ τοῦ κατέχειν καὶ δαμάζειν περὶ ὑποζυγίων λεγόμενον, ζυγῶσαι δὲ θύρας τὸ μοχλῷ ἀσφαλίσαι. 956, 7.
ζύγρα ἰδιωτικῶς ὁ δίυγρος τόπος. 295, 28.
ζύγωθρον ὁ τὰς δύο θύρας συνέχων μοχλὸς, παρὰ τὸ ζυγῶσαι. 1550, 12.
ζυγῶσαι τὸ ὑπὸ ζυγὸν ὑποζύγια ἀγαγεῖν. 1550, 12. καὶ τὸ ἁπλῶς συναρμόσαι. 1604, 13.
ζῦθος, πόμα τι ἐκ κριθῶν ἀφεψήματος γινόμενον παρὰ Κελτοῖς. 871, 54.
ζω λήγοντα ῥήματα, τῇ αι συλλα-

βῆ παραλήγοντα, ὅτι ἀνεκφώνητον ἔχουσι τὸ ῑ, οἷον σφαδάζω, ματάζω, πλὴν τοῦ παίζω. 1554, 23.
ζω λήγοντα ῥήματα, εἰς δα τὸν μέσον παρακείμενον σχηματίζοντα, οἷον ὄζω ὄδωδα. 153, 32.
ζω λήγοντα ῥήματα, τῷ ῡ παραλήγοντα, ὅτι φιλεῖ βαρύνεσθαι καὶ τῆς τρίτης συζυγίας εἶναι· ζήτει ἐν τῷ, υζω λήγοντα. 1746, 17. 20.
ζω λήγοντα ῥήματα, ὑπὸ βαρυτόνων εἰς περισπώμενα μεταχθέντα, οἷον μύζω μυζῶ, δίζω διζῶ. 1746, 6.
ζω λήγοντα ῥήματα περισπώμενα, ἀπὸ ὀνομάτων διὰ τοῦ ζα παρηγμένα, οἷον κνύζα κνυζῶ, κόρυζα κορυζῶ, ῥίζα ῥιζῶ. 1746, 7.
ζω λήγοντα ῥήματα, ὅτι τὰ εἰς ζω λήγοντα ῥήματα, ὧν ὁ παρακείμενος τὸ κ̄ ἔχει, διὰ δύο σσ προφέρουσι Ταραντῖνοι, οἷον φράσσω ἀντὶ τοῦ φράζω, καὶ ἀνάπαλιν τὰ κοινῶς εἰς δύο σσ λήγοντα διὰ τοῦ ζω προφέρουσιν ἐκεῖνοι, τὸ ἀνάσσω ἀνάζω λέγοντες, καὶ τὸ πλάσσω πλάζω. 824, 27. 1654, 23.
ζῷα ἄλογα ἀνθρώπων ἐρασθέντα, καὶ ἀνάπαλιν ἄνθρωποι ζῴων ἐρασθέντες, ἱστορίαι. 1166, 26.
ζῷα διάφορα τῷ εἴδει διαφόροις θεοῖς ἀνακείμενα διὰ τὴν ἑκάστου πρὸς ἕκαστον κατά τι οἰκειότητα. 87, 2—46.
ζῷα γράφειν, ἀντὶ τοῦ ζῳγραφεῖν. 626, 53. 1608, 11.
ζωάγρια, μισθὸς ὑπὲρ τοῦ τὸ ζῆν ἀγεῖραι, ὅ ἐστι περιποιῆσαι τινὶ, Ὀδυσσ. θ', 462. κοινῶς δὲ ζωάγρια τὰ διδόμενα ἐν πολέμῳ ὑπὲρ ζωγρήσεως λύτρα. 623, 52. 1605, 23. 26. ζήτει τὸ σῶστρα. 24, 25.
ζωάγρια λέγεται ὁ Ἥφαιστος τῇ Θέτιδι ὀφείλειν Ἰλ. σ', 407. ἤγουν εὐχαριστήρια ὑπὲρ τοῦ εἰς τὸ ζῆν ἀγερθῆναι, ὅ ἐστι συναχθῆναι ἐκ τοῦ ὀλιγηπελέειν. 1149, 36.
ζωγρεῖν ὅτι παρὰ τὸ ζωὴν ἀγείρειν λέγεται. 595, 13. 623, 51. 1280, 42.
ζωγρεῖν θυμὸν τὸ τὸ ζωτικὸν πνεῦμα ἀγείρειν, ἤγουν συλλέγειν ἐκ λειποθυμίας. 1244, 53.
ζωγρεῖον ἰχθύων κατὰ συνθήκην, ὅτι παρὰ τὸ ζωγρεῖν λέγεται τὸ ζωγρεῖον. 595, 16. 629, 52.
ζωὴ ἡ τοῦ ζῴου σύστασις, ζώη δὲ βαρυτόνως τὸ ἐπάνω τοῦ γάλακτος ἐφιστάμενον. 906, 53.
ζωὴ ὅτι ὡς μὲν παρὰ τὸ ζέειν λεγόμενον διὰ τοῦ ο̄ μικροῦ ὤφειλε γράφεσθαι, εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ ζῶ κατὰ πρόσληψιν συλλαβῆς, διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου, ἑρμηνεία διεξοδική. 411, 1.
ζωὴ ἡ εἰς τὸ ζῆν κτῆσις καὶ περιουσία, πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 1752, 56. 1758, 29. 1807, 30. 1826, 25.
ζῶμα, ὅπλισμά τι στρατιωτικὸν, ὅτι χωρὶς τοῦ σ̄ λέγεται, καίτοι ἐκ τοῦ ζῶσαι παρηγμένον. 453, 41. 790, 58. 1770, 34. 1835, 52.
ζῶμα, ὅτι οὐ μόνον οἱ πυκτεύοντες, ἀλλὰ καὶ οἱ παλαίοντες περιζώμασιν ἐχρῶντο, καὶ ἔτι Ὄρσιππός τις ἤρξατο γυμνὸς ἀγωνίζεσθαι, ἱστορία. 1324, 11. 14.
ζῶμα πυγμάχων, ζήτει ἐν τῷ, πυγμάχων ζῶμα. 1837, 57.
ζωμὸς, ὅτι οὕτως ἐπεκαλεῖτο σκωπτικῶς πᾶς τις λιπαρὸς ἄνθρωπος. 1642, 60.
ζώνη ἡ πολεμικὴ πανοπλία ἀπὸ μέρους τῆς ζώνης ἐν τῷ, Ἄρεϊ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι, Ἰλ. β', 479. 258, 34.
ζώνη, ζωστὴρ στρατιωτικὸς εἴτουν μίτρα, καὶ ὁ τόπος καθ' ὃν ζωννύμεθα. 1835, 52.
ζώννυσθαι πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ὁπλίζεσθαι, ἀπὸ μέρους τῆς ζώνης. 827, 18. 1954, 21.
ζώννυσθαι ὅτι συνείργειν ζωστῆρι τὸν χιτῶνα λέγεται περιφραστικῶς Ὀδ. ξ', 72. καὶ ὅτι σπουδῆς ἐστιν ἐμφαντικόν· Ἡσίοδος δὲ (ἔργ. 343) ἐπὶ ἀργίας τίθησι τὸ ζώννυσθαι ἐν τῷ, γείτονες ἄζωστοι κίον, ζώσαντο δὲ πηοί. 1751, 15. 20.
ζώννυσθαι τὸ ἐγχώριον ζῶμα, παροιμιακῶς ἀντὶ τοῦ ἐφαρμόζεσθαι τοῖς ἀνθρώποις, ὧν κέν τις δῆμον ἵκηται, ὥς φησιν Ὅμηρος. 1594, 32.
ζώννυσθαι ζωστῆρι παρ' Ὁμήρῳ, ζώννυσθαι δὲ ζωστῆρα παρὰ τοῖς ὕστερον, καὶ ὅτι τὸ ζώννυσθαι φύσει μὲν δι' ἑνὸς ν̄ γράφεται, κατὰ πάθος δὲ δυσί. 790, 56. 58.
ζωνύσκω παρὰ τὸ ζωνύω κατὰ παραγωγήν. 1835, 55.
ζῷον ὅτι ἐκ τοῦ ζῶ ῥήματος λέγεται κατὰ πρόσληψιν συλλαβῆς. 411, 5. καὶ ὅτι τὸ μέγα καὶ πολὺ ἡ ζῷον λέξις σημαίνει ἐν συνθέσει παραλαμβανομένη. 746, 64. καὶ ὅτι ὑπογράφεται ἡ λέξις κατὰ συνεξακολούθησιν τοῦ πατρῷον, μητρῷον καὶ τῶν τοιούτων. 1420, 51.
ζωροποτεῖν τὸ ζωρὸν, ὅ ἐστιν ἄκρατον, πίνειν. 746, 57.
ζωρὸς οἶνος ὁ ἄκρατος, οἱονεὶ ζωηρὸς, παρὰ δὲ Ἐμπεδοκλεῖ το ζωρὸν ἀντίκειται τῷ ἀκράτῳ· ἄλλοι δὲ ζωρὸν οἶνον τὸν πολυετῆ λέγουσι, παρὰ τὸν ὧρον, ὃ δηλοῖ τὸν ἐναυτόν. 746, 40. 50. 57. 63.
ζὼς ὀξυτόνως ὅτι ἐκ τοῦ ζωὸς γέγονε κατὰ συναίρεσιν. 618, 9.
ζῶσα φωνὴ ὁ προφορικὸς λόγος πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐν γράμμασι. 969, 20.
ζωστὴρ, ὅπλισμά τι στρατιωτικόν. 453, 41. 454, 5. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ζωστὴρ ὁ ἔξωθεν τὰ ὅπλα συνδέων. 790, 57.
ζῶστρα τὰ πρὸς ζώνην ἐπιτήδεια, καὶ οἷς ἔστι ζώσασθαι. 1550, 18.
ζῴων διαφόρων καθ' ἡλικίας αὐτῶν προσηγορίαι διάφοροι. 1625, 32—49.
ζῴων εἰδικαὶ ὀνομασίαι κατὰ θηλυκὸν γένος προφερόμεναι, οἷον αἱ ἵπποι, αἱ βοῦς. 692, 20.
ζῴων ἀγέλαι θεοῖς ἀνειμέναι παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ὧν καὶ ἀπείχοντο ἐκεῖνοι. 1717, 42.

Ἀρχὴ τοῦ Η στοιχείου.

η̄ ἐκ τοῦ ᾱ τραπὲν, οἷον ἐκηβόλος ἐκ τοῦ ἑκαβόλος, ἢ ἐκ τοῦ ο̄, οἷον ἐλαφηβόλος ἐκ τοῦ ἐλαφοβόλος. 28, 16.

η̄ ἐκ τοῦ ε̄ τραπὲν, οἷον Μεθώνη Μηθώνη, καὶ Φηρητιάδης ἀπὸ τοῦ Φέρης Φέρητος. 264, 19.

η̄ κατ' ἀρχὰς λέξεων τινῶν πλεονάζουσα, οἷον ἐν τῷ μύειν ἠμύειν, βαιὸν ἠβαιόν. 73, 18.

η̄ ἐν μέσῳ λέξεων πολυβραχέων τραπὲν ἐκ τοῦ ο̄ πρὸς χρείαν μέτρου δακτυλικοῦ, οἷον θεοτόκος θεητόκος, στεφανοφόρος στεφανηφόρος. 422, 31.

η̄ δίφθογγος ἀντὶ τῆς ει Ἀττικῶς οὐ μόνον ἐν ταῖς καταλήξεσιν, οἷον ἱππῆς ἀντὶ τοῦ ἱππεῖς καὶ ᾔδη ἀντὶ τοῦ εἴδει, ἀλλὰ καὶ ἐν καταρχῇ λέξεων, οἷον ᾔκαζον ἀντὶ τοῦ εἴκαζον. 50, 19. 31.

η̄ δίφθογγος ἐκ συναιρέσεως τοῦ η̄ καὶ ῑ γενομένη, οἷον λήιον λῆον, ληιστὴς λῃστής. 193, 36.

η̄ πρὸ φωνήεντος κατὰ διάστασιν ψιλοῦται, οἷον ἠὼς, ἠέλιος, ἠίθεος, ἠΰς, ἠΰτε. 161, 12. 1020, 19.

η̄ καὶ ου εἰς μίαν μακρὰν συλλαβὴν συνιζάνοντα. 554, 30. 772, 42.

η̄ πρὸ τοῦ π̄ ὅτι ψιλοῦται, οἷον ἤπιος, ἠπεροπευτὴς, ἠπεδανὸς, ἠπύτης. 859, 57.

η̄ μόριον περισπώμενον μὲν ἐν τῷ ἐπειῆ, ἐγκλινόμενον δὲ ἐν τῷ τίῃ. 73, 18.

η̄ ληγόντων τινῶν μονοσυλλάβων καὶ δισυλλάβων ἐπιῤῥημάτων ἔκθεσις, καὶ περὶ τοῦ τίσιν ὑπογράφεται τὸ ῑ καὶ τίσιν οὔ. 174, 1.

η̄ μετὰ συμφώνου ληγόντων θηλυκῶν τῷ ο̄ παραληγόντων προσῳδία, οἷον στροφὴ, τροπὴ, σπονδὴ, νομὴ, ὁλκή. 539, 20.

η̄ λήγοντα θηλυκὰ βαρύτονα ἀπὸ ληγόντων εἰς ος ἀρσενικῶν ὀξυτόνων παρηγμένα, οἷον σταθμὸς στάθμη, κολωνὸς κολώνη. 1022, 62.

η̄ λήγοντα θηλυκὰ ὀξύτονα τῷ ο̄ παραληγόμενα, ἀπὸ ληγόντων εἰς ος βαρυτόνων ἀρσενικῶν ταὐτοπαραλήκτων γενόμενα, οἷον χόλος χολὴ, πόθος ποθή. 94, 28.

η̄ λήγοντα θηλυκὰ ἐπίθετα ἢ προσηγορικὰ, ἐκ δισυλλάβων ὀξυτόνων ὁμοιοκαταλήκτων συγκείμενα, μετὰ μὲν προθέσεως ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἔχει τὸν τόνον, οἷον τομὴ ἐπιτομὴ, ἀνατομὴ, μετὰ δὲ ἄλλου μέρους ἀναβιβάζει τὴν τάσιν, οἷον ῥοὴ ὑδροῤῥόη, χοὴ οἰνοχόη. 992, 56.

η̄ λήγοντα περισπώμενα θηλυκὰ ἐκ τῶν διὰ τοῦ εα καὶ εη κατὰ κρᾶσιν γενόμενα, οἷον συκέα συκῆ, γαλέα γαλῆ, παρδαλέη παρδαλῆ. 374, 40. 1572, 50.

η̄ καὶ ᾱ λήγοντα θηλυκὰ καὶ οὐδετέρως ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου λεγόμενα, οἷον βλάβη βλάβος, δίψα δίψος. 74, 1.

η̄ περισπώμενον λήγουσαι αἰτιατικαὶ ὀνομάτων εἰς ευς ληγόντων, κατὰ ἀποκοπὴν γενόμεναι, οἷον Μηκιστῆα Μηκιστῆ, Τυδῆα Τυδῆ. 487, 10. 1018, 64.

η̄ λήγοντα μονοσύλλαβα πρόσωπα ῥηματικὰ ὅτι περισπῶνται, οἷον ζῆ, κνῆ, ψῆ, πλὴν τοῦ χρή. 751, 50.

η̄ λήγοντα πρῶτα πρόσωπα ὑπερσυντελίκων ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ εα κεχραμένα, οἷον εἰρήκεα εἰρήκη, οἷς ὁμοφωνοῦσιν ἐνίοτε τὰ σύστοιχα τρίτα, οἷον ᾔδη ἀντὶ τοῦ ἐγίνωσκε· καὶ ὅτι καὶ διὰ τοῦ ην προφέρονται τὰ τοιαῦτα πρόσωπα Ἰωνικῶς. 881, 62. 1946, 22.

η̄ λήγοντα ἐπιῤῥήματα ὀξυνόμενα, οἷον ὠὴ, ὀτιὴ. 751, 64.

η̄ κατ' ἐπέκτασιν προσκείμενον τῷ τέλει τινῶν τοῦ λόγου μερῶν, οἷον ἐν τῷ τιὴ καὶ ἐπειή. 45, 4.

η̄ λήγοντα ἐπιῤῥήματα περισπώμενα, οἷον εἰκῆ, ἁμαρτῆ, πολλαχῆ. 592, 16.

η̄ λήγοντα δοτικοφανῆ ἐπιῤῥήματα τὸ ῑ ὑπογεγραμμένον ἔχοντα. 1251, 24.

ἢ ἀπορητικὸν ἢ λυτικὸν ἀπορημάτων ἀντὶ τοῦ ἴσως. 1114, 29. 1310, 59. 1961, 54.

ἢ ἀντὶ τοῦ παρὸ διαφορικῶς, ἢ ἀντὶ τοῦ πολλῷ μᾶλλον, οἷον ἐν τῷ, καὶ γάρ τίς τ' ἄλλοῖον ὀδύρεται ἄνδρ' ὀλέσασα ἢ Ὀδυσῆα, Ὀδυσσ. τ', 265, 267. 1864, 60.

ἦ σύνδεσμος ὅτι διαπορητικός ἐστι δίχα ἐρωτήσεως, οἷον ἐν τῷ, τίς νύ σε Κὴρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο, ἢ δολιχὴ νοῦσος ἢ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα; Ὀδ. λ', 171 sq. καὶ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ εἰ μὴ λαμβάνεται ποτε τὸ ἤ. 1678, 29.

ἢ διαζευκτικὸν, ὅτι ἀντὶ τοῦ καὶ λαμβάνουσί τινες τὸν ἤ, οἷον ἐν τῷ, εἰ δὲ φθεγξαμένου τευ ἢ αὐδήσαντος ἄκουσεν, Ὀδ. ι', 497. καὶ ἐν τῷ, κτείνης ἠὲ δόλῳ ἢ ἀμφαδόν, Ὀδ. λ', 120. 1641, 15. 1675, 26.

ἢ διαζευκτικὸν ὅτι καὶ χωρὶς ἀνταπαραθέσεως ἑτέρου ἢ ἐνίοτε τίθεται, οἷον ἐν τῷ, ὥστε τευ ἢ βασιλῆος ἀμύμονος, ὅς τε θυώδης καὶ τὰ ἑξῆς, Ὀδ. τ', 109. 1857, 47.

ἢ σύνδεσμος διασαφητικὸς καὶ διαζευκτικὸς καὶ παραδιαζευκτικὸς καὶ διαπορητικὸς καὶ βεβαιωτικὸς καὶ συγκριτικὸς καὶ ἐρωτηματικὸς δὶς καὶ τρὶς ἐπαναφερόμενος ἐν διαζευκτικαῖς ἐννοίαις, καὶ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ εἰ λαμβάνεταί ποτε· καὶ ὅτι ὑποτάσσεται τῷ τί πευστικῷ ἐν τῷ τίη, καὶ προτάσσεται τοῦ περ ἐν τῷ ἤπερ. 62, 18-40.

ἢ ψιλούμενον καὶ ὀξυνόμενον ἀντὶ τοῦ εἰ ἐν τῷ, ἢ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται, Ἰλ. η', 111. 618, 7.

ἢ σχετλιαστικὸν καὶ θαυμαστικὸν χωρὶς προσγραφῆς τοῦ ι̅. 174, 3.

ἢ ἀντὶ τοῦ ἦν, ὅ ἐστιν ὑπῆρχον, Ἀττικῶς χωρὶς τοῦ ν̄, ὅτι ἐκ τοῦ ἔα Ἰωνικοῦ κέκραται, καὶ ὅτι τὸ ἦν ἐπὶ τρίτου προσώπου οὐδέποτε χωρὶς τοῦ ν̄ λέγεται. 883, 20. 1759, 3. 1761, 50.

ἢ κεν διὰ τοῦ η̄ ἀντὶ τοῦ εἰ διστακτικοῦ ἐν τῷ, ἤ κεν ζῶς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσιν, Ἰλ. ε', 887. 618, 6.

ἦ ἀντὶ τοῦ ὄντως. 143, 27. καὶ ἦ δὴ, ἀντὶ τοῦ ὄντως δή. 100, 7. καὶ ἦ μάλα, ἀντὶ τοῦ ὄντως μάλα. 1127, 62. καὶ ἦ μὲν, ἀντὶ τοῦ ὄντως δή. 984. 56. καὶ ἦ νύ τοι, ἤγουν ὄντως δή σοι. 1187, 43. καὶ ἦ ῥα, ἀντὶ τοῦ ὄντως δή. 1011, 18. ἦ τοι, ὄντως σοί. 624, 21.

ἦ μετὰ ψιλῆς καὶ περισπωμένης ἀντὶ τοῦ ἄρα τοῦ κατ' ἐρώτησιν προπερισπωμένου. 1678, 38.

ἦ ἄρα ἐρωτηματικὸν ὅτι παρέλκον ἔχει τὸ ἄρα, ἢ καὶ αὐτὸ ἐρωτηματικῶς ἐκ παραλλήλου κεῖται, διὸ

καὶ περισπᾶσθαι ὤφειλεν. 1152, 24.
ἦ θέμις ἐστὶν, ἀντὶ τοῦ καθὰ θεμιτόν ἐστιν, ἤγουν καθώς ἐστι δίκαιον. 1178, 59. 1754, 14. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ, ἢ θέμις ἐστὶ, καὶ τὸ, ἣ θέμις, περὶ τῶν ἔκπαλαι νομιζομένων λέγεται. 1316, 61.
ᾗ ἀντὶ τοῦ ὅπου μετὰ προσγραφῆς τοῦ ι ὁμοίως τῷ πῇ καὶ τῷ ὅπῃ, ἧ δὲ ἀντὶ τοῦ ὡς χωρὶς τοῦ ι. 173, 46.
ᾗ κεν δὴ, ἀντὶ τοῦ ὅποι ἄν. 1005, 26.
ἦα δισύλλαβον ὅτι ἐκ τοῦ ἤια, ὃ δηλοῖ βρώματα ἢ ἄχυρα, κατὰ συναίρεσιν λέγεται. 1445, 42.
ἦα ἀντὶ τοῦ ἤμην, ὅ ἐστιν ὑπῆρχον, ὅτι πρῶτος ἐστὶν ἀόριστος τοῦ ἦον δευτέρου, καὶ ὅτι ἀναλογώτερον λέγεται τοῦ ἔα, ἐξ οὗ καὶ γέγονε κατ' ἔκτασιν Ἰωνικήν. 618, 13. 883, 21. 1758, 6. 1759, 53. 1761, 53. 1902, 24.
ἡβάσκω, ζήτει ἐν τῷ, ἡβάω ἡβῶ. 438, 4.
ἡβάω ἡβῶ ἡβήσω καὶ ἡβάσω, ὅθεν τὸ ἡβάσκω. 438, 3.
Ἥβη, Διὸς καὶ Ἥρας θυγάτηρ, ὅτι καθ' Ὅμηρον μὲν Ἡρακλεῖ συνῴκησε, κατὰ δὲ τοὺς ὕστερον παρθένος διατελεῖ οἰνοχοοῦσα τοῖς θεοῖς, καὶ ὅτι εἰς τὸ ἀεὶ νεάζον τῶν στοιχείων ἀλληγορεῖται. 435, 32. 1702, 48. 1703, 18.
ἥβη ἡ πρώτη τρίχωσις τῶν αἰδοίων, καὶ ὁ τριχούμενος ἐκεῖ τόπος, καὶ ὁ καιρὸς καθ' ὃν τοῦτο συμβαίνει· καὶ ἥβης μέτρον, παρ' Ὁμήρῳ ἡ τῆς ἥβης ἡλικία· καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἥδω λέγεται ἡ ἥβη, οἱονεὶ ἤδη τις οὖσα. 581, 10. 840, 37.
ἥβη ἡ νεανικὴ ἡλικία, ὅτι καὶ ἐπὶ κτηνῶν λέγεται καὶ ἐπὶ φυτῶν· καὶ ἥβη τὰ περὶ τὸ αἰδοῖον, καὶ χρόνος ἥβης, ὅτε τὰ ἐκεῖ μέρη ἄρχονται τριχοῦσθαι. 437, 43. 943, 13. 1353, 58. 1428, 20. 1799, 12.
ἥβη φωνὴ ἐν συνθέσει ὑποτασσομένη ὅτι οὐ μόνον εἰς ης, ἀλλὰ καὶ εἰς ος ὀνόματα σχηματίζει, οἷον πρωθήβης, ἔξηβος, ἄνηβος. 437, 43. — 438, 6. 727, 11.
ἡβηδὸν ἀνελεῖν, ἤγουν κατὰ ἥβην, τουτέστι πάντας τοὺς ἡβῶντας. 1524, 34.
ἡβητήρια τὰ συμπόσια καὶ τὰ πορνεῖα. 1205, 21.
ηβος λήγοντα ἔχοντα ἐν συνθέσει ὑποτεταγμένην τὴν ἥβη φωνὴν, οἷον πρώθηβος, ἔξηβος, ἄνηβος. 1428, 20.
ἡβυλλιᾶν ὅτι παρὰ τὴν ἥβην λέγεται. 1799, 12.
ἡβώοιμι εὐκτικὸν ὅτι ἐκ τοῦ τρισυλλάβου κεκίνηται, τὸ δὲ ἡβῷμι ἐκ τοῦ ἡβῶ δισυλλάβου. 673, 5.
ἠγαθέη Λῆμνος ἡ ἀγαστὴ, ὡς τῷ Ἡφαίστῳ ἀνακειμένη. 329, 37. καὶ ἠγάθεον Νυσσήιον διὰ τὰς ἐν αὐτῷ τελουμένας τῷ Διονύσῳ θυσίας. 629, 47.
ἠγάθεος καὶ ἠγαθέη ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ ἄγαν καὶ τοῦ θεῖον σύγκεινται, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἀγῶ ἀγάζω λέγονται. 98, 9.
ἥγανον Δωρικῶς τὸ κοινῶς τήγανον ἐλλείψει τοῦ ἀρκτικοῦ συμφώνου. 244, 46. 701, 18. 1862, 11.
ἠγάσατο ἀντὶ τοῦ ἐξεπλάγη ἐν τῷ, τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο, Ἰλ. γ'. 181. 402, 7.
ἤγειρας μάχην, Ἰλ. ν', 778. ὅτι ἔκ τε τοῦ ἐγείρω καὶ τοῦ ἀγείρω ἐνδέχεται κεκινῆσθαι. 959, 49.
ἡγεῖσθαι, ἀφηγεῖσθαι, προηγεῖσθαι, ἐξηγεῖσθαι, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ συνωνύμως. 51, 29.
ἡγεῖσθαι τὸ ἡγεμονεύειν ὡς στρατηγὸς, καὶ ἁπλῶς προηγεῖσθαι ὡς ὁδηγός· ἐπὶ δὲ τοῦ νομίζειν σπανίως εὕρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς· καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ γαμικῆς πομπῆς χρήσιμον τὸ ἡγεῖσθαι. 1052, 35. 1399, 26.
ἡγεῖσθαι τὸ ἡγεμονεύειν ποτὲ μὲν γενικῇ, ποτὲ δὲ δοτικῇ, ἐπὶ δὲ τοῦ ὁδηγεῖν δοτικῇ ἐλλιπῶς γενικῆς ἐκ δευτέρου, καὶ ἡγεῖσθαι τὸ οἴεσθαι. 51, 24. 29. 34. 77, 12. 321, 41.
ἡγεμονεύειν ὁδὸν, ἀντὶ τοῦ προηγεῖσθαι εἰς ὁδὸν, ἐλλιπῶς τῆς εἰς προθέσεως. 1562, 15 1666, 32.
ἡγεμονεύειν τινὶ πρός τινα τόπον, φράσις Ὁμηρικὴ Ὀδυσσ. γ', 386. 1473, 49.
ἡγεμονικῶν εἴτουν ἀρχικῶν ῥημάτων διπλῆ σύνταξις, οἷον τὸ ἄρχω, ἡγοῦμαι, ἀνάσσω. 77, 12.
ἡγεμὼν ὁ στρατιωτικῆς τάξεως ἡγούμενος. 1840, 7. ἡγεμὼν δὲ ὁδοῦ ὁ ὁδηγός. 1473, 50. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἡγέσω μέλλοντος ἔχει τὸ παραλήγον ε. 624, 49. 1857, 62.
ἠγερέεσθαι, ἀπαρέμφατον τοῦ ἠγερῶ ῥήματος, ὅ περ ἀπὸ τοῦ ἀγερῶ μέλλοντος ἀνηγμένου εἰς ἐνεστῶτα γέγονεν ἐκτάσει τοῦ α'. 793, 62.
ἤγερθεν ἀντὶ τοῦ ἠθροίσθησαν ἀπὸ τοῦ ἀγείρω, καὶ ἤγερθεν ἀντὶ τοῦ ἠγέρθησαν ἀπὸ τοῦ ἐγείρω. 46, 18. 21.
ἡγέω ἡγῶ, ὅτι οὐ μόνον ἡγήσω, ἀλλὰ καὶ ἡγέσω ποιεῖ, ὅθεν ἡγεμών. 624, 49.
ἡγηλάζειν δασυνόμενον μὲν τὸ προηγεῖσθαι, ψιλούμενον δὲ τὸ ἄγειν. 1817, 13.
ἡγηλάζειν τὸ διώκειν καὶ φυγαδεύειν, καὶ τὸ λῄζεσθαι καὶ πορθεῖν, παρὰ τὸ ἄγειν καὶ ἐλᾶν κατὰ παραγωγὴν καὶ τροπήν· καὶ ἡγηλάζειν ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἄγειν ἐν τῷ, κακὸν μόρον ἡγηλάζεις, Ὀδ. λ', 618. καὶ ἀντὶ τοῦ ἄγειν καὶ ὁδηγεῖν ἐν τῷ, πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει, ρ', 217. 1704, 2.
Ἡγήμων, Θάσιος παρῳδὸς ὁ ἐπικληθεὶς φακῇ, ὅτι Γιγαντομαχίαν ἐν παρῳδίαις ἀπήγγειλέ ποτε Ἀθήνησιν ἐν τῷ θεάτρῳ, ἱστορία. 1239, 29. 1420, 36.
Ἡγήμων δίκην φυγὼν Ἀλκιβιάδου συνεργείᾳ, ἱστορία. 1829, 41.
ἡγήσασθαι ὁδὸν, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ὁδηγῆσαι. 1657, 44.
ἡγήσω μέλλων ὅτι καὶ ἡγέσω λέγεται, ὅθεν ἡγεμών. 624, 49.
ἡγήτορες οἱ βασιλεῖς. 175, 10. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες παρ' Ὁμήρῳ τῆς αὐτῆς ἐννοίας εἰσὶν, ἢ μέδοντες μὲν οἱ κατὰ τὸ μήδεσθαι ὅ ἐστι βουλεύεσθαι ἡγούμενοι, ἡγήτορες δὲ οἱ κατ' ἀνδρίαν καὶ ῥωμαλεότητα. 1698, 8.
ἡγητορίας ὁ καρπὸς τῆς συκῆς διὰ τὸ ἡγήσασθαι καθαρείου βίου τοῖς ἀνθρώποις τὴν συκῆν καὶ προευρεθῆναι τῆς ἡμέρου τροφῆς. 1964, 11.
ἡγήτρια, παλάθη, ἡ πρώτη πεμπομένη ἐν ταῖς γαμικαῖς πομπαῖς. 1399, 29.

ἡ γ ή τ ω ρ, στρατηγὸς, ἡγεμών. 1052, 12.

—ηγος λήγοντα ὀξύτονα παρὰ τὸ ἄγειν, οἷον στρατηγὸς, ἀργηγός. 682, 34.

ἤ γ ο υ ν, ἑρμηνευτικὸν μόριον, ὡς καὶ τὸ εἴτουν. 50, 15.

—ηγω λήγοντα ῥήματα ὅτι τῆς Συρακουσίων εἰσὶ διαλέκτου, οἷον πεπλήγω, κεκλήγω. 895, 55.

ἠ δ ὲ σύνδεσμος ὅτι τῷ καὶ ἰσοδυναμεῖ, διὸ καὶ ἐκ παραλλήλου κεῖνταί ποτε ἀντὶ ἑνὸς συμπλεκτικοῦ, οἷον ἐν τῷ, ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδήν. 1404, 33.

ἠ δ ὲ καὶ, ζήτει ἐν τῷ ἠδέ. 112, 35. 529, 43.

ἥ δ ε ὅτι δεικτικῶς λεγόμενον ἀντὶ τοῦ αὕτη παροξύνεται, ἀναφορικῶς δὲ προπερισπᾶται, οἷον ἐν τῷ, ναῦς δέ μοι ἧδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος, Ὀδυσσ. α', 185. 1409, 22.

ἤ δ ε α ὅτι ἐκ τοῦ ἤδειν λέγεται κατὰ διάλυσιν Ἰωνικῶς. 50, 30. 718, 15.

ἤ δ η διὰ τῶν δύο η̄, πρῶτον πρόσωπον ὑπερσυντελίκου ἀντὶ τοῦ ἠπιστάμην, ὅτι τὸ μὲν παραλῆγον η̄ ἐκ τοῦ τῆς ει διφθόγγου τέτραπται Ἀττικῶς, τὸ δὲ τῆς ληγούσης ἐκ τοῦ εα Ἰωνικοῦ κέκραται, καὶ ὅτι καὶ τὸ σίστοιχον τρίτον οὕτω γράφεται, ἑρμηνεία διεξοδικωτάτη. 50, 17—38.

ἤ δ η ἐπίῤῥημα ὅτι τοῖς τρισὶ χρόνοις συνεπιμερίζεται, ἐνεστῶτι δηλονότι, παρῳχημένῳ καὶ μέλλοντι. 100, 4. 886, 45.

ἤ δ η ἐν ἴσῳ τῷ νῦν, διὸ καὶ ἐκ παραλλήλου εὑρίσκονταί ποτε παρατιθέμενα ἀλλήλοις, οἷον ἤδη νῦν. 1419, 1.

—ηδον ληγόντων τινῶν ἐπιῤῥημάτων ὀξυτόνων ἔκθεσις, οἷον πυργηδὸν, σφαιρηδὸν, λυκηδὸν, γνωμηδόν. 927, 60.

—ηδος λήγουσαι γενικαὶ ἑνικαὶ καὶ —ηδων πληθυντικαὶ ἐκ τῶν διὰ τοῦ —ιδος καὶ —ιδων συνῃρημέναι, οἷον Νηρηΐδος Νηρῇδος, Νηρηΐδων Νηρῄδων. 174, 13.

ἦ δ ο ς ἡ ἡδονὴ Αἰολικῶς, καὶ ὅτι ἄκλιτόν ἐστι τοὔνομα. 113, 30. 235, 6.

ἦ δ ο ς τὸ ὄφελος ὅτι ψιλοῦται καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἡδονὴ μετεπλάσθη, ἧδος δὲ τὸ ὄξος δασύνεται παρ' Ἀττικοῖς. 1417, 19. 22.

ἡ δ υ ε π ὴ ς ἐπίθετον, ὅτι ἡδυεπὴς λέγεταί τις διὰ λόγου γλυκύτητα. 95, 45.

ἡ δ ύ κ ω μ ο ς, ὄνομα αὐλήσεως ποιᾶς. 1237, 57.

ἡ δ υ λ ί ζ ω παρὰ τὸ ἡδυλισμὸς, ὅς ἐστιν εἶδος κολακείας, λέγεται, καὶ ὅτι δασύνεται. 1417, 21.

ἡ δ υ λ ι σ μ ὸ ς, εἶδος κολακείας, καὶ ῥῆμα ἡδυλίζειν ὅτι δασύνονται. 1417, 21.

ἥ δ υ μ ο ς ὁ ἡδὺς κατὰ παραγωγήν. 163, 32.

ἡ δ ὺ ς ἐπίθετον θηλυκῷ προσηγορικῷ ἐπιτιθέμενον, οἷον ἐν τῷ, ἡδεῖς ἀϋτμή. 1726, 32.

ἠ ὲ καὶ οὐχὶ, ἀντὶ τοῦ εἴτε καὶ μή. 225, 33.

ἠ ε ί δ ε ι ν, ὑπερσυντέλικος ἀντὶ τοῦ ἠπιστάμην, ὅτι ἀπὸ τοῦ εἴδειν γέγονε προσθέσει τοῦ η̄, ἢ ἀπὸ τοῦ ἤδειν Ἀττικοῦ ἐπενθέσει τῆς ει̅ διφθόγγου. 1269, 28. 1624, 18.

ἤ ε ι ν, ὑπερσυντέλικος ἀπὸ τοῦ εἴω τὸ πορεύομαι, ὅτι Ἀττικῶς ἠΰξηται. 50, 22. 849, 38. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἤιειν συνῄρηται προςγραφομένου τοῦ ι̅. 909, 44. 933, 39.

ἤ ε ι ρ ε, συνέπλεκεν, ἀπὸ τοῦ ἀείρω, ὃ δηλοῖ τὸ ὁμοῦ εἴρω, ὅ ἐστι συμπλέκω. 820, 56.

ἠ έ λ ι ο ς παρὰ τὸ ἥλιος ἐπενθέσει τοῦ ε̄, ἢ ἐκ τοῦ ἄω τὸ λάμπω καὶ ἕλη ἡ θερμασία, καὶ ὅτι ψιλοῦται κανονικῶς. 161, 9. 17. 1020, 20. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἥλιος λέγεται οἱονεὶ ἠοῦς ἕλην ἔχων. 546, 35.

ἦ ε ν ἀντὶ τοῦ ἦν, ὅ ἐστιν ὑπῆρχεν, ὃ καὶ ἔην κατὰ γλῶσσαν ποιητικὴν λέγεται. 1588, 48.

ἤ ε ν ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο, ὅτι ἐκ τοῦ ἤιεν συνῄρηται. 909, 41. 1884, 1.

ἠ έ ρ α θηλυκῶς τὴν ἀορασίαν Ὅμηρος κατὰ Ἰωνικὸν σχηματισμόν. 775, 15. 1566, 14.

ἠ ε ρ έ θ ε σ θ α ι τὸ ἐν ἀέρι κρέμασθαι καὶ ἀβεβαίως ἔχειν. 389, 39. καὶ ἠερέθεσθαι λέγονται ἀκρίδες, ἤγουν εἰς ἀέρα αἴρεσθαι. 1220, 56.

ἠ έ ρ θ η, ἐκρεμάσθη. 1063, 1.

Ἠ ε ρ ί β ο ι α κύριον παρὰ τὸν ἀέρα καὶ τὴν βοὴν, ἢ παρὰ τὸν βοῦν, ὡς Εὔβοια καὶ Ἀλφεσίβοια, ἑρμηνεία διεξοδική. 562, 38.

ἠ ε ρ ί η, ὀρθρινή· ζήτει ἐν τῷ, ἦμος ὁ ὄρθρος· ἢ ἀντὶ τοῦ ἀερία, ἤγουν δι' ἀέρος ἐλθοῦσα, Ἰλ. ε', 497. 141, 9.

ἠ έ ρ ι ο ς ὁ πρωινὸς εἴτουν ὀρθρινὸς, ἢ ὁ ἀέριος καὶ διὰ τοῦ ἀέρος πετόμενος. 372, 25. 1615, 32.

ἠ ε ρ ο ε ι δ ὲ ς λέγεται τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ μυθευόμενον ἄντρον, ὃ παρ' εἰς τὸν κόσμον ἀλληγορεῖται, διὰ τὸ ἀνείδεον τῆς πρώτης ὕλης. 1735, 2. ἁπλῶς δὲ ἠεροειδὲς ἄντρον τὸ βαθὺ, τὰ γὰρ βαθέα ἐσκότωνται τῇ τοῦ ἀέρος μελανίᾳ. 1714, 28.

ἠ ε ρ ο ε ι δ ὴ ς πόντος ὁ μέλας διὰ τὸν ἀέρος, ἢ ὁ βαθὺς, ἢ ὁ ἀναπεπταμένος καὶ πλατὺς, ἢ ὅθεν μόνος ὁ ἀὴρ καθορᾶται τοῖς πλέουσι. 1444, 21.

ἠ ε ρ ό ε ι ς Τάρταρος ὁ σκοτεινός. 695, 29. καὶ ἠερόεν τὸ σκοτεινὸν διὰ τὴν τοῦ ἀέρος μελανίαν. 455, 8.

ἠ ε ρ ό ε ν τ α κέλευθα λέγονται παρ' Ὁμήρῳ τὰ πρὸς δύσιν καὶ Ἅιδην, ἢ ἁπλῶς τὰ περὶ τὸν ἀέρα εἴτουν ἡ δι' ἀέρος φορά. 1882, 59.

ἠ ε ρ ο φ ο ῖ τ ι ς Ἐριννὺς ἡ ἀφανῶς φοιτῶσα κατά τινων. 775, 14. 1173, 16.

Ἠ ε τ ί ω ν, παρ' Ὁμήρῳ δυνάστης τῶν Ὑποπλακίων Θηβῶν, ὅτι παρὰ τὸ ἀετὸς λέγεται. 119, 18.

—ηη λήγοντα εὐκτικὰ ῥήματα, ἐκ τῶν διὰ τὸ —αιη γενόμενα, οἷον φθαίη φθῄη, σταίη στῄη. 1047, 28. 1090, 20.

ἤ η ν ἀντὶ τοῦ ἦν τρίτου προσώπου, ἐξ οὗ καὶ γέγονε πλεονασμῷ τοῦ η̄. 883, 19. 1865, 32. 1962, 62.

ἠ θ ὰ ς ἀντὶ τοῦ ἐθὰς παρὰ Λυκόφρονι. 1480, 11. 1750, 22.

ἤ θ ε α συῶν, αἱ συνήθεις κοῖται τῶν χοίρων, Ὀδ. ξ', 411. 1765, 25.

ἠ θ ε ί α κεφαλὴ, ἀντὶ τοῦ ἀδελφικὴ, Ἰλ. ψ', 94. ἐν οἷς ὁ Ἀχιλλεὺς

παρὰ τὸ ἦκα, ὅ ἐστιν ἡσυχῆ καὶ ἠρέμα καὶ ἐπ' ὀλίγον, ὅτι τὸ μὲν ἦκα ψιλοῦται, τὸ δὲ ἥκιστος καὶ ἥκιστα δασύνεται. 1314, 25. 31.

ἠκούετο ἀντὶ τοῦ ἤκουεν ἐν τῷ, οὐ γάρ πώ σφιν ἀκούετο λαὸς ἀϋτῆς, Ἰλ. δ', 331. 479, 25.

ἥκω καὶ αἱ ἀπ' αὐτοῦ κινήσεις ἐπὶ μὲν τῶν ἐνεργητικῶν διὰ τοῦ η, ἐπὶ δὲ τῶν παθητικῶν προφερομένων φωνῶν διὰ τοῦ ἰῶτα, οἷον ἱκόμην καὶ ἱκέσθαι. 109, 30. 1432, 12. ζήτει τὸ ἥκειν.

ἧλ ὁ ἧλος κατὰ ἀποκοπὴν, ὅτι ἄκλιτόν ἐστι τοὔνομα. 217, 6. 295, 2. 566, 34.

ἧλα ἀντὶ τοῦ μῆλα ἐλλείψει τοῦ μ. 701, 18.

ηλαι, τύπος ληκτικὸς ἀπαρεμφάτων τῶν ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ αλλω ληγόντων θεμάτων κινουμένων ἀορίστων, οἷον πῆλαι, σφῆλαι, ψῆλαι. 656, 60.

ἠλάκατα οὐδετέρως τὰ περὶ τὴν ἠλακάτην ἔρια, πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ· καὶ ἠλάκατα ὁμωνύμως τὰ τόξα. 1053, 62. 1197, 25. 1423, 11. 1551, 14. ζήτει ἐν τῷ ἠλακάτη.

ἠλακάτη τὸ ἐριουργικὸν ἐργαλεῖον, παρὰ τὸ ἠλάσκειν, ὅ ἐστιν ἐν πλάνῃ εἰλεῖσθαι· ἠλάκατα δὲ οὐδετέρως τὰ περὶ τὴν ἠλακάτην ἔρια, καὶ τὰ τόξα ὁμωνύμως· καὶ ἠλακάτη, μέρος τι τοῦ τῶν πλοίων ἱστοῦ, ἑρμηνεία διεξοδική. 1423, 8. 11. 13. καὶ ἠλακάτη ὁμωνύμως ὁ κάλαμος, εἴτουν ξύλον τοῦ διστοῦ. 1053, 63. καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς ἐριουργικῆς ἠλακάτης καὶ ποιημάτιόν τι Ἠρίννης τῆς ποιητρίας ἠλακάτη ἐπιγέγραπται. 327, 1.

ἠλακατῆνες, εἶδος ἰχθύος οὕτω λεγόμενον. 1423, 12. 1488, 34.

ἠλασκάζειν ταὐτὸ ὅπερ ἀλυσκάζειν, ὅ ἐστιν ἀλᾶσθαι καὶ ἐκφεύγειν. 1638, 43. καὶ ἠλασκάζειν ἀντὶ τοῦ ἐπ' οὐδενὶ τέλει τρέχειν, Ἰλ. σ', 281. 1142, 62.

ἠλάσκω ὅτι παρὰ τὸ ἀλῶ ἀλάσω παρῆκται. 257, 14. 922, 60.

ἠλάστεον, ἤγουν ἐδεινοπάθουν, ἀπὸ τοῦ ἀλαστεῖν. 1003, 25.

ἠλάστρεον ἀντὶ τοῦ ἤλαυνον, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐλῶ, ὅ ἐστιν ἐλαύνω, παρῆκται. 1003, 27.

ηλατον λήγοντα ὀνόματα ἐκ τροπῆς τοῦ ο ἔχοντα τὸ προπαραλῆγον η, οἷον τὸ σικυήλατον. 422, 32.

ἦλδανε μέλεα, ἤγουν ηὔξανε τὰ μέλη, Ὀδ. σ', 70. ω', 368. 1584, 12.

ἠλέ, κλητικὴ ἀπὸ τῆς ἠλεὸς εὐθείας, ὅτι ἐκ τοῦ ἠλεέ γέγονε κατὰ ἀποκοπήν. 636, 56. καὶ ὅτι ὀξύνεται καὶ παρὰ τὴν ἄλην, ἤγουν πλάνην, λέγεται. 1009, 12.

Ἠλεῖος ὁ ἀπὸ Ἤλιδος τῆς πόλεως, οἱονεὶ Ἠλίδειος ἀποβολῇ τοῦ δ καὶ συναιρέσει λεγόμενον. 30, 40. καὶ ὅτι οἱ Ἠλεῖοι μέθυσοι καὶ ψεῦσται ἱστοροῦνται. 879, 38.

Ἠλέκτρα μία τῶν Ἀτλαντίδων, Πλειάδων δὲ καλουμένων, ἧς καὶ Διὸς ἐγένετο Δάρδανος. 1155, 51. καὶ ὅτι διὰ τὴν τῆς Τροίας ἅλωσιν ἠμαυρώθη τὸ τῆς Ἠλέκτρας ἄστρον. 1155, 56. καὶ ὅτι παρὰ τὸν ἤλεκτρον λέγεται τοὔνομα. 742, 51 1483, 29.

ἤλεκτρος, ὕλη τις χαλκώδης ἢ μίγμα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου· καὶ ἤλεκτρον τὸ μυθευόμενον δάκρυον τῶν Ἡλιάδων διὰ τὸ ἡλιῶδες τῆς χρόας· Σοφοκλῆς δὲ καὶ αὐτὸν τὸν χρυσὸν ἤλεκτρον καλεῖ· καὶ ἤλεκτρα οὐδετέρως, ἢ ἤλεκτροι θηλυκῶς, τὰ ἐν ταῖς κλίναις ποικιλλόμενα ἐξ ἠλέκτρου, καὶ ἤλεκτρον τὸ κοινῶς βερονίκην. 366, 30. 1483, 24—32.

ἠλέκτωρ ἥλιος ὁ ἀκοίμητος καὶ μὴ εἰδὼς λέκτρον, ἢ ὁ μὴ ἐῶν τοὺς ἀνθρώπους ἐν λέκτροις κεῖσθαι. 659, 28. 826, 13. 1189, 62. 1483, 33.

ἠλέματον, ὅτι ἐκ τοῦ ἠλεὸν καὶ μάταιον ταὐτοδυνάμων λέξεων σύγκειται τοὔνομα. 437, 2.

ἠλεὸς καὶ ἠλὸς ὁ ἠλίθιος καὶ πεπλανημένος τὸν νοῦν, παρὰ τὴν ἄλην· καὶ ὅτι ἄδηλον, πότερον ἐκ τοῦ ἠλὸς γέγονεν ὁ ἠλεὸς κατ' ἐπένθεσιν, ἢ ἀνάπαλιν ὁ ἠλὸς ἐκ τοῦ ἠλεὸς κατὰ συγκοπήν. 1443, 60. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἠλεὸς παρὰ τὸ ἀλῶ, ἡ κλητικὴ ἠλεέ καὶ ἠλέ κατὰ ἀποκοπήν. 636, 56. καὶ ἠλεὸς οἶνος ὁ ἀλῶν, ὅ ἐστι πλανῶν τοὺς ἐμφορουμένους αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἠλὸς πλεονασμῷ τοῦ ε λέγεται. 1769, 49.

ηλη ληγόντων τινῶν ὀξυνομένων ἀθέσεις, οἷον χηλὴ, θυηλὴ, γαμφηλή. 872, 17.

ἤλυθον ὅτι ἐκ τοῦ ἤλυθον συνεχώς. 70, 13.

ἠλιακὰ χυδαϊκῶς αἱ παρ' Ὁμήρῳ αἴθουσαι. 639, 38.

ἠλιβάτας ὅτι παρὰ τὸ ἠλίβατος λέγεται. 1753, 24.

ἠλίβατος πέτρα, οἱονεὶ ἠλιτόβατος, παρὰ τὸ ἀλιτεῖν, ὅ ἐστιν ἀποτυχεῖν βάσεως, ἢ καὶ ψιλοῦται ἡ λέξις· ἢ παρὰ τὸ ἐπὶ τὰς τοιαύτας πέτρας πρῶτον ἐπιβαίνειν τὸν ἥλιον, ἢ καὶ δασύνοιτ' ἄν. 1033, 33 καὶ ἠλίβατον κακὸν, ἐν ἴσῳ τῷ πέλωρον, ὅ ἐστι μέγα. 1623, 7.

Ἠλεῖον, Ἠλίου ἱερόν. 1562, 58.

ἡλικίας ἀνθρωπίνης βαθμῶν ὀνόματα, βρέφος, παιδίον, παιδίσκος, παῖς. 727, 15.

ἡλικιῶν ἀνθρώπου διαφόρων ὀνομασίαι. 962, 8.

ηλιον ληγόντων ὀνομάτων τύπος, οἷον ἀπηλιον, νοσήλιον. 1755, 32.

ἥλιος ὁ φαινόμενος φωστὴρ καὶ ὁ σωματοειδὴς θεὸς τοῦ φωστῆρος. 1871, 52.

ἥλιος ὅτι παρὰ τὴν ἅλα λέγεται, οἱονεὶ ἅλιος. 1297, 9.

ἥλιος φωνὴ δασύτονος ἐν συνθέσει ὑποτασσομένη ἑτέρᾳ λέξει, ἧς ἡ λήγουσα συναλείφεται κατὰ τὴν σύνθεσιν, ὅτι οὐ τρέπει ἐνίοτε εἰς δασὺ τὸ ἐκ τῆς συναλιφῆς ἀπολειφθὲν ψιλὸν, οἷον ἐν τῷ ἀντήλιος καὶ ἀπηλιώτης. 83, 3.

ἡλιοστερὴς κυνῆ ἡ τὸν ἥλιον στέγουσα. 803, 1.

Ἦλις, πόλις Πελοποννησιακὴ, ἣ καὶ Κοίλη ἐπεκαλεῖτο· καὶ ὅτι πολλαί τινες πόλεις οὕτως ἐκλήθησαν, καὶ γενεαλογία τῶν ἐν Ἤλιδι τῇ Πελοποννησιακῇ βασιλευσάντων, ὧν Ὅμηρος μέμνηται ἐν τῷ καταλόγῳ, καὶ ἄλλα πολλὰ περὶ Ἤλιδος καὶ τῶν Ἠλείων. 303, 2—16. 37—304, 8.

ἠλιτόμηνα λέγονται τὰ ἐπταμηνιαῖα βρέφη παρ' Ὁμήρῳ, ὡς

ἀλιτόντα, ὅ ἐστιν ἀποτυχόντα, τῶν συνήθων ἐννέα μηνῶν. 1175, 38.

ἠλιτόμηνος ὅτι παρὰ τὸν ἤλιτον δεύτερον ἀόριστον λέγεται, καὶ ὅτι καὶ ἀλιτόμηνος λέγεται διὰ τοῦ α. 1529, 44.

ἤλιτον δεύτερος ἀόριστος ὅτι παρὰ τὸ ἀλιτέω διφθογγοπαράληκτον θέμα κεκίνηται, ὅθεν καὶ ὁ ἀλιτρός. 1529, 41 1885, 64

Ἡλίου δέπας, τὸ καὶ Ἡράκλειον, ὅτι ποτηρίῳ διαπλέειν τὸν Ὠκεανὸν ὁ Ἥλιος μυθεύεται, ᾧ καὶ τὸν Ἡρακλέα λόγος ἐστὶ διαπεραιωθῆναι ἐπὶ τὰς Γηρυόνου βοῦς. 1632, 23.

Ἡλίου θυγατέρες ἐκ Νεαίρας, Φαέθουσα καὶ Λαμπετίη, ὅτι ποιμαίνειν τὰ ἐν Σικελίᾳ θρέμματα τοῦ Ἡλίου μυθεύονται, καὶ ἀλληγορία τοῦ μύθου. 1717, 27. 34.

Ἡλίου παῖδες γεγονέναι μυθεύονται Αἰήτης καὶ Κίρκη καὶ Πασιφάη, ἢ ὡς βασιλικοὶ ἢ ὡς λαμπροὶ καὶ περιφανεῖς ἢ διὰ τὸ ἡλιῶδες τοῦ κάλλους. 1651, 34.

Ἡλίου πύλαι, παρ' Ὁμήρῳ αἱ πρὸς δυσμὰς καταδύσεις αὐτοῦ. 1951, 54.

Ἡλίου σπήλαιον ἐν Σύρῳ τῇ νήσῳ, ὅθεν τὰς τοῦ ἡλίου τροπὰς οἱ ἐκεῖ ἄνθρωποι ἐσημειοῦντο. 1787, 15—22.

Ἡλίου σπονδὴ, ὅτι Ἡλίῳ μέλιτος ἔσπενδον οἱ Ἕλληνες, οἶνον οὐ προσφέροντες τοῖς βωμοῖς διὰ τὸ τοῦ θεοῦ νηφάλιον. 1668, 24.

Ἡλίῳ Ἀπόλλωνι διάφορα ζῶα θυόμενα παρὰ τοῖς Ἕλλησι διὰ διάφορα ἰδιώματα τῶν ζώων, καθ' ἃ οἰκείως ἐκείνῳ ἔχειν ἐνομίζοντο, καὶ κατάλογος διεξοδικὸς τῶν ζώων ἐκείνων. 36, 17. 30.

—ηλος λήγοντα εἰ μὲν ὦσι κύρια βαρύνονται, οἷον Βῆλος, Σφῆλος, εἰ δὲ ἐπιθετικὰ ἢ προσηγορικὰ, ποτὲ μὲν ὀξύνονται, οἷον πηλὸς, χηλὸς, βηλὸς, ποτὲ δὲ βαρύνονται, οἷον δῆλος, ἧλος. 1018, 61.

ἧλος ὅτι παρὰ τὸ ἵημι, οὗ μέλλων ἥσω, λέγεται. 1350, 18. καὶ ὅτι παρὰ τὸν κανόνα τῶν εἰς ος τροχαϊκῶν δασύνεται ἡ λέξις. 155, 1.

ἧλοι ἀστέρων σύμβολον, ὅτι τοὺς κατὰ τὴν Νεστορέην κύλικα ἀστέρας ἥλους ὀνομάζει Ὅμηρος διά τε τὴν τοῦ σχήματος ὁμοιότητα καὶ τὸ προσηλῶσθαι καὶ αὐτοὺς τῷ ποτηρίῳ ὡς καὶ οἱ ἀστέρες τῷ οὐρανῷ. 1816, 35.

ἠλύγη ταὐτὸ ὅπερ λύγη, ὅ ἐστι σκέπη ἢ σκιά. 809, 44.

ἤλυξα, ἐξέκλινα, ζήτει ἐν τῷ ἀλύξαι. 1724, 64.

Ἠλύσιον πεδίον ὅτι περί που τὰ κατὰ δύσιν πέρατα τῆς γῆς κεῖται, καὶ ὅτι ταὐτόν ἐστι ταῖς μακάρων καλουμέναις νήσοις, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἀλύειν, ὅ ἐστι χαίρειν, λέγεται, ἢ παρὰ τὸ λελύσθαι ἢ ἀλύτως, ὅ ἐστιν ἀφθάρτως, ἔχειν τοὺς ἐκεῖ· καὶ ὅτι Ἀπίων τὴν περὶ Κάνωβον καὶ Ζεφύριον πεδιάδα οὕτω κληθῆναι νομίζει παρὰ τὴν ἰλὴν ἐτυμολογῶν τὴν λέξιν, ἑρμηνεία διεξοδική. 1509, 22—33.

ἤλυσις ὅτι ἐκ τοῦ ἔλευσις γέγονεν ἐκβολῇ τοῦ ε τῆς διφθόγγου καὶ τροπῇ τοῦ ἀρκτικοῦ ε εἰς η. 1385, 13.

ἦλφον, ἤγουν εὗρον, πρόσωπον ῥηματικὸν χρόνου ἀορίστου δευτέρου. 1224, 41.

ἤλων ἀντὶ τοῦ ἤλουν, ὅ ἐστιν ἤληθον, ζήτει ἐν τῷ ἀλέω ἀλῶ. 1885, 29.

Ἠλώνη, πόλις Περῥαιβικὴ ὑπὸ τῷ Ὀλύμπῳ, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ αὐτῆς, καὶ ὅτι καὶ Λειμώνη ἐκλήθη ποτέ. 333, 30. 37.

—ημ, ὅτι τὸ η πρὸ τοῦ μ εἰς ε μετατιθέασιν Αἰολεῖς διπλοῦντες τὸ ἀμετάβολον, οἷον Φιλέμμων ἀντὶ τοῦ Φιλήμων. 1407, 64.

—ημα ληγόντων ὀνομάτων ἀναλογία, οἷον τρύγημα, φάγημα, ἄγημα, πέσημα. 1859, 35.

ἧμα ἀντὶ τοῦ ἀκόντισμα, ὅτι παρὰ τὸ ἵημι λέγεται. 1019, 40. 1335, 2.

Ἠμαθία ἡ Μακεδονία, ἀπὸ Ἀμάθου τοῦ Μακεδόνος τοῦ Διός. 980, 31.

ἠμαθόεις Πύλος, ὅτι οὐχ' οὕτω παρὰ τὴν ἄμαθον ὡς διὰ ποταμὸν παραῤῥέοντα, ἠμαθόεντα κληθέντα ποτὲ, οὕτω λέγεται· καὶ ὅτι τριῶν οὐσῶν Πύλων ἑκάστην ποταμὸς παραῤῥέει Ἠμαθόεις καλούμενος. 296, 35. 1681, 59. καὶ ὅτι τὸ ἠμαθόεις ἐπίθετον ἐνδέχεται καὶ θηλυκοῦ γένους εἶναι, ὡς τὸ ὑλήεις ἐν τῷ, ὑλήεντι Ζακύνθῳ. 1394, 49.

ἦμαρ ἡ ἡμέρα κατὰ γένους ἐναλλαγήν. 108, 23. καὶ ὅτι τὸ μὲν ἦμαρ ψιλοῦται, ἡμέρα δὲ δασύνεται. 154, 43. καὶ ὅτι καὶ ἐπιῤῥηματικῶς ἀκούεται ἐνίοτε ἡ ἦμαρ φωνὴ, οἷον ἐν τῷ, σοὶ δὲ χρὴ τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἦμαρ, Ἰλ. ε', 490, 573, 33.

ἤματα λέξις μετὰ μὲν ψιλῆς αἱ ἡμέραι ἀπὸ τῆς ἦμαρ εὐθείας, μετὰ δὲ δασείας τὰ ἀκοντίσματα παρὰ τὸ ἵημι, οὗ μέλλων ἥσω. 1019, 40. 1335, 2. 1492, 21.

ἤματα πάντα, ἀντὶ τοῦ ἀεὶ παρ' Ὁμήρῳ 1936, 23.

ἤματι τῷ, ἀντὶ τοῦ, τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ, παρ' Ὁμήρῳ. 333, 46.

ἠμάτιαι νῆες ἄγειν τι ποθὲν παρ' Ὁμήρῳ λέγονται, ἀντὶ τοῦ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἢ δι' ἡμέρας. 736, 43.

ἠμάτιος ὁ ἡμερινός. 1110, 58.

ἤμβροτες καὶ ἤμβροτε πρόσωπα ῥηματικὰ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀβρόζω θέματος κεκίνηνται πλεονασμῷ τοῦ μ, ἢ ἐκ τοῦ ἥμαρτες καὶ ἥμαρτε γεγόνασι μεταθέσει καὶ τροπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ β. 548, 13.

ἡμεδαπὸς ὅτι παρὰ τὸ ἔδαφος λέγεται. 1246, 22.

ἡμεῖς κοινὸν, ὅτι Δωρικῶς μὲν ἅμες λέγεται, Αἰολικῶς δὲ ἄμμες. 1112, 39.

—ημεν λήγοντα πρῶτα πρόσωπα παθητικῶν ἀορίστων, ὅτι ἀποβολῇ τοῦ ημ ποιοῦσι τὰ τρίτα Αἰολικῶς, οἷον ἐτύφθημεν ἔτυφθεν. 85, 13.

ἦμεν ἀντὶ τοῦ ὑπήρχομεν, τὸ ι ἦτα. 878, 27.

ἦ μὲν παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἦ μὴν ὁρκωμοτικόν. 1678, 36.

—ημεναι λήγοντα ἀπαρέμφατα ἐκ τῶν διὰ τοῦ αινω ἢ ημι ἀχρήστων θεμάτων ἀνωμάλως σχηματιζόμενα, οἷον πενθήμεναι καὶ

πεινήμεναι, ἐκ παραδείγματος. 1887, 3.

ημεναι λήγοντα ἀπαρέμφατα ἀορίστων παθητικῶν ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ηναι μετεσχηματισμένα. 69, 46. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὰ διὰ τοῦ ημεναι ἀπαρέμφατα ἀπὸ περισπωμένων θεμάτων κινοῦνται, οἷον φιλῶ φιλήμεναι, τὰ δὲ διὰ τοῦ εμεναι ἀπὸ βαρυτόνων, οἷον εὕρω εὑρέμεναι. 1407, 62.

ημενος λήγουσαι μετοχαὶ ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ουμενος Αἰολικῶς ἐσχηματισμέναι τροπῇ τῆς ου εις η οἷον ὀνέω ὀνῶ ὀνούμενος καὶ ὀνήμενος, διζῶ διζούμενος καὶ διζήμενος, αἰνῶ αἰνούμενος καὶ αἰνήμενος. 1432, 29.

ἡμέρα, ὅτι ὁ πεφωτισμένος ὑπὸ ἡλίου ἀὴρ ἡμέρα λέγεται. 825, 46. 1652, 3. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἡμέρα ἐστὶν οὐρανοῦ ἀποκατάστασις. 227, 1. καὶ ὅτι νυκτὸς θυγάτηρ ἡ ἡμέρα μυθεύεται. 1527, 55.

ἡμέρα ὅτι ἐξ ἐπιθέτου οὐσιῶδες γέγονε τοὔνομα, ἡμέρα γὰρ ἡ ἠὼς ἐπιθετικῶς λέγεται. 427, 22. 979, 22.

ἡμέραι ἢ νύκτες παρεκταθεῖσαι μυθικῶς ὑπὸ θεῶν τινῶν, ἑρμηνεία διεξοδική. 1946, 56—1947, 10.

ἡμερίδες καλοῦνται αἱ καρποφόροι δρύες. 894, 42.

ἡμερὶς ἡ ἥμερος ἄμπελος πρὸς διαστολὴν τῆς ἀγριάδος, κατ' ἄλλους δὲ εἶδος λεπτοφλοίου δρυὸς ἡ ἡμερὶς, ἧς ὁ καρπὸς σταφυλὴ, ὅθεν καὶ ὁ ἰξὸς γίνεται. 1524, 17—32.

ἡμεροκαλλὲς, εἶδος ἄνθους, ἐτυμολογία ἐξ ἱστορίας φυσικῆς. 1049, 37.

ἡμερονυκτίου μέρη ὅτι ἀναλογοῦσι ταῖς τοῦ ἐνιαυτοῦ ὥραις. 832, 46.

ἥμερος ἐπίθετον ὅτι παρὰ τὴν ἡμέραν λέγεται. 40, 41.

ἡμερωρεῖν τὸ ἡμεροφυλακεῖν. 1535, 19.

ἡμετέρειος ὅτι ἐκ τοῦ ἡμέτερος παρήχθη κατὰ κτητικὸν τύπον. 233, 31.

ημην λήγοντα εὐκτικὰ, οἷον μέμνημαι μεμνήμην, κέκλημαι κεκλήμην. 1373, 64.

ημην λήγοντες παρατατικοὶ παθητικοὶ τῆς πρώτης τῶν περισπωμένων Αἰολικῶς ἐσχηματισμένοι, οἷον ἐκαλήμην ἀντὶ τοῦ ἐκαλούμην. 1432, 36.

ἤμην, παρατατικὸς παθητικοῦ τύπου, ὅτι ἀπὸ τοῦ ὦ περισπωμένου θέματος γίνεται παρατατικὸς οὖν, καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τῆς ου εἰς η ἦν, καὶ ὁ παθητικὸς οὔμην, καὶ καθ' ὁμοίαν τροπὴν ἤμην. 1432, 35. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι διὰ τῆς ει διφθόγγου ὤφειλε γράφεσθαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐμαὶ κατὰ πρόσληψιν τοῦ ι. 1641, 44. καὶ πάλιν ὅτι ἔμην ὤφειλε λέγεσθαι, τὰ γὰρ εἰς μι βραχυπαραληκτοῦσιν ἐν τοῖς παθητικοῖς, καὶ ὅτι τὸ δεύτερον τοῦ ἤμην ἦσο ὤφειλε λέγεσθαι. 1770, 26.

ημι λήγοντα δευτερόζυγα ῥήματα ἔχοντα ἐν τῇ προπαραληγούσῃ τὸ μ πρὸ δύο συμφώνων, οἷον πίμπρημι, πίμπλημι, ὅτι ἐκ μονοσυλλάβων γίνονται κατὰ διπλασιασμὸν καὶ πλεονασμὸν τοῦ μ. 58, 24.

ἠμὶ ἀντὶ τοῦ φημὶ, ὅτι τῷ ἦτα παραλήγεται. 1442, 46.

ἡμίεκτον τὸ ἥμισυ τοῦ ἑκτέως, ἑκτεὺς δὲ τὸ ἕκτον τοῦ μεδίμνου. 1854, 13.

ἡμίζαρον ὅτι ἐκ τοῦ ζεῖρα σύγκειται, ὅ ἐστι ζώνη ἢ χιτὼν ἢ χλαμύς. 837, 55.

ἡμίθεοι οἱ ἐκ θατέρου τῶν γονέων θεοῦ γεγονότες, ἑρμηνεία διεξοδική. 17, 22.

ἡμίκραιρα τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς, τὸ καὶ ἡμίκρανον. 710, 50. 1127, 35.

ἡμῖν κοινῶς, ἄμμι δὲ Αἰολικῶς, ἀμὶν δὲ Δωρικῶς, ἧμιν δὲ Ἰωνικῶς. 1112, 34. 35. 37.

ἧμιν προπερισπωμένως ἀντὶ τοῦ ἡμῖν Ἰωνικῶς καὶ Ἀττικῶς. 1112, 37. καὶ ὅτι ἀναπεμφθέντος τοῦ τόνου συνεστάλη ἡ λήγουσα. 1611, 3. 1670, 4. 1690, 13.

ἡμίνα τὸ ἥμισυ μέτρου τινὸς, ὃ καλεῖται ἴν. 1753, 7. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἡμίνα ταὐτὸ ὅπερ κοτύλη παρὰ Διοδώρῳ. 1282, 48.

ἡμίονος τὸ ζῷον ὅτι πεντήκοντα ἔτη ζῇ. 877, 16.

ἡμιπέλεκκον, μονόστομος πέλεκυς, ὅτι διπλάζει τὸ κ πρὸς μέτρου χρείαν. 1333, 22. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἡμιπέλεκκον ὁ μικρὸς πέλεκυς. 949, 57.

ἡμίσεων γενικὴ πληθυντικὴ ὅτι Ἀττικῶς μὲν προπαροξύνεται, κοινῶς δὲ ἡ Ἰωνικῶς παροξυτόνως λέγεται. 1966, 35.

ἡμιτελὴς δόμος ὁ ἐξ ἡμισείας τετελεσμένος, καὶ πῶς ὁ τοῦ Πρωτεσιλάου οἶκος ἡμιτελὴς λέγεται παρ' Ὁμήρῳ, ἑρμηνεία διεξοδική. 325, 12.

ἡμιωβολιαῖον τὸ ἡμίσεος ὀβολοῦ τιμώμενον. 1405, 27.

ἦμος ἀντὶ τοῦ ἡνίκα ὅτι ψιλοῦται. 154, 43.

ἦμοσδε καὶ τῆμοσδε χρονικὰ ὅτι τὸν δε ἢ ἀντὶ τοῦ δὴ ἔχουσιν ἢ παρέλκοντα. 1502, 19.

ἠμύειν τὸ κλίνεσθαι καὶ καταπίπτειν. 241, 5. παρὰ τὸ μύειν πλεονασμῷ τοῦ κατ' ἀρχὰς η. 473, 32. 1282, 27. καὶ ὅτι καὶ τὰ λήια ἠμύειν στάχυσι λέγονται παρ' Ὁμήρῳ. 193, 42.

ἤμυσεν ἀντὶ τοῦ ἔκλινεν, ἀπὸ τοῦ ἠμύω θέματος. 715, 5.

Ἠμωδὰ, ὄρος τι τῆς Ἰνδικῆς πληθυντικῶς λεγόμενον διὰ τὸ μέγεθος, ὡς καὶ ἄλλα πολλά. 1014, 27.

ἥμων ὁ ἀκοντιστὴς, ὅτι παρὰ τὸ ἵημι λέγεται. 759, 63. 1019, 39. 1641, 25.

ἡμῶν ἡμῖν ἡμᾶς πλάγια ὅτι ἐγκλίνονται ἤγουν βαρύνονται, οἷον ἧμων ἧμιν ἧμας. 1407, 40.

ην λήγοντα ὀνόματα μονογενῆ μὲν ὄντα διὰ τοῦ η κλίνονται, οἷον Γέρην Γέρηνος, μὴ μονογενῆ δὲ τῷ ε, οἷον ἄρσην ἄρσενος, τέρην τέρενος, ἐκ παραδειγμάτων. 1077, 30.

ην λήγουσαι αἰτιατικαὶ πρωτοκλίτων συνῃρημένων ὅτι εἰς εα διαλύονται Ἰωνικῶς, οἷον Ἀστυάγη Ἀστυάγεα. 1946, 28.

ην λήγοντα τρίτα πρόσωπα παρατατικῶν ἐκ τῶν διὰ τοῦ εεν α

α αιρεθέντα Δωρικῶς, οἷον ἔπλην ἀντὶ τοῦ ἔπλεεν· ζήτει ἐν τῷ, ει λήγοντα τρίτα πρόσωπα παρατατικῶν. 1892, 39.

ην λήγοντες παρατατικοὶ ὁριστικοὶ ἐκ περισπωμένων θεμάτων Αἰολικῶς κεκινημένοι, οἷον φιλῶ ἐφίλην, νοῶ ἐνόην. 1408, 3.

ην λήγουσαι ῥηματικαὶ φωναὶ ὑπερμονοσύλλαβοι μὲν βαρύνονται, μονοσύλλαβοι δὲ περισπῶνται, οἷον βῆν ἀντὶ τοῦ ἔβην, στῆν ἀντὶ τοῦ ἔστην· καὶ ὅτι καὶ ἀπαρέμφατά τινα Δωρικὰ εἰς ην περισπώμενον λήγουσιν, οἷον φιλῆν, νοῆν, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ζῆν. 1647, 32.

ην λήγοντα εὐκτικὰ ἀπὸ ληγόντων εἰς μι μεταπεπλασμένα, οἷον πεφεύγοιμι πεφευγοίην. 58, 38. 666, 36.

ην περισπώμενον λήγοντα ἀπαρέμφατα δευτερόζυγα, οἷον πεινῆν, διψῆν, ἀντὶ τοῦ πεινᾶν καὶ διψᾶν. 1216, 37.

ἦν ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, ὅτι περισπᾶται διὰ τὸ μονοσύλλαβον εἶναι, καὶ ὅτι ὡς μὲν πρῶτον πρόσωπον προσφυῶς ἔχει τὸ ν ὡς ἐκ τοῦ ἦον συγκοπέν, ὡς δὲ τρίτον οὐχ οὕτως· ἐκ τοῦ ἦε γὰρ ἢ ἔε συναιρεθὲν πόθεν ἂν σχοίη τὸ ν, πλὴν εἰ μὴ κατὰ Δωριεῖς εἴποι τις αὐτὸ ἐσχηματίσθαι· ζήτει ἐν τῷ, ην λήγοντα τρίτα πρόσωπα παρατατικῶν. 1892, 30—40.

ἦν ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, ὅτι καὶ ἦ χωρὶς τοῦ ν λέγεται Ἀττικῶς, καὶ ἔα δὲ καὶ ηα καὶ ἔσκον καὶ ἔην καὶ ἔον, ἐπὶ πρώτου προσώπου πάντα. 883, 18. 1761, 53.

ἦν, παρατατικὸς ὑπαρκτικός, ὅτι ἀπὸ τοῦ ὦ περισπωμένου θέματος γίνεται οὖν, ὡς ἀπὸ τοῦ οἰκῶ ᾤκουν, καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τῆς ου εἰς η γέγονεν ἦν. 1408, 3. 1432, 35. ζήτει τὸ ἤμην.

ἦν, πρῶτον πρόσωπον ᾧ ὁμοφωνεῖ καὶ τὸ τρίτον, ὅτι ἐκ τοῦ ἦον γέγονεν ἐξαιρέσει τοῦ ο· καὶ ἦν ἀντὶ τοῦ ἦσαν Δωρικῶς παρ' Ἡσιόδῳ (Theog. 321.) ἐν τῷ, τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί. 1759, 31. 1892, 47.

ηναι λήγοντα ἀπαρέμφατα ἀπὸ θεμάτων διὰ τοῦ αινω, οἷον κυδαίνω κυδῆναι, κερδαίνω κερδῆναι, ἃ καὶ κυδᾶναι καὶ κερδᾶναι λέγονται. 36, 37. καὶ ὅτι τοῖς τοιούτοις συνεξηκολούθησε καὶ τὸ φορῆναι καὶ ὀνομῆναι, ὡς ἀπὸ τοῦ φοραίνω καὶ ὀνομαίνω. 1843, 1.

ηναι λήγοντα ἀπαρέμφατα παθητικῶν ἀορίστων εἰς ημεναι μετασχηματιζόμενα, οἷον ποιηθήμεναι ἐκ τοῦ ποιηθῆναι. 69, 45.

ἠνάλωτο ὅτι ἐκ τοῦ ἀνήλωτο γέγονε κατὰ χρόνου συλλαβικοῦ μεταβολήν. 193, 15.

ἠναντιοῦτο ὅτι ἐκ τοῦ ἐνηντιοῦτο γέγονε κατὰ χρόνου συλλαβικοῦ μεταβολήν. 193, 16.

ἤνεγκον, ἐνεγκεῖν καὶ ἐνεγκὼν καὶ ἔνεγκε προστακτικὸν ὅτι χρόνου εἰσὶν ἀορίστου δευτέρου. 983, 43. καὶ ὅτι χρῆσις τοῦ ἤνεγκον ἐν τῷ, τὸ ῥόδινον ἤνεγκον μύρον, Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 1435, 64.

ἠνείκαντο ἀντὶ τοῦ ἠνέγκαντο, ὃ ἐστιν ἔφερον. 740, 32.

ἠνεμόεσσα Ἴλιος πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ λέγεται διὰ τὸ ἐφ' ὑψηλοῦ κεῖσθαι ποτέ. 418, 9.

ἠνέῳγα ὅτι μέσος ἐστὶ παρακείμενος τοῦ ἀνοίγω, καὶ ὅτι κατὰ διπλῆν αὔξησιν λέγεται. 1325, 34. 1808, 26.

ἦνθεν ἀντὶ τοῦ ἦλθεν τροπῇ Δωρικῇ τοῦ λ εἰς ν. 1648, 4.

ἡνία οἱ ῥυτῆρες, ὅτι παρὰ τὸ ἐνοῦν εἴτουν συνδέειν τοὺς ἵππους λέγονται. 1071, 35. 1189, 57. καὶ ὅτι ἡνία παρ' Ὁμήρῳ οὐχ οἱ ἁπλῶς ἑνωτικοὶ ἵππων δεσμοί, ἀλλὰ κυρίως οἱ χαλινοί. 1120, 37.

ἡνιοχεύειν τὸ τὰ ἡνία κρατεῖν, ὅτι ἐκ τοῦ ἡνιοχέω λέγεται ἐπενθέσει τοῦ υ. 834, 9. καὶ ὅτι συνήθως μὲν αἰτιατικῇ συντάσσεται, ἐνίοτε δὲ γενικῇ, οἷον ἐν τῷ, τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἡνιοχεύεις. 1321, 45. 48.

ἡνίοχοι, τάγμα Ἀθήνησι εἰς τὸ ἁρματοτροφεῖν κατειλεγμένον ἐκ τῶν εὐπορωτάτων. 576, 42.

ἡνίοχος ὅτι διαφέρει παραιβάτου. 833, 47. καὶ ὅτι καὶ ὁ παραιβάτης ἡνίοχος λέγεται πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 557, 21. 622, 27. 704, 13.

ἠνίπαπεν, ἤγουν ἐπέπληξεν, τρίτον πρόσωπον τοῦ ἤνιπα μέσου παρακειμένου ἀπὸ τοῦ ἐνίπτω θέματος, ὅτι κατὰ πλεονασμὸν οὕτω λέγεται. 432, 35. 1881, 21.

ἧνις βοῦς ἡ ἐνιαυσιαία, παρὰ τὸν ἔνον ἤγουν ἐνιαυτόν, ὅθεν καὶ τῷ η γράφεται κατὰ τροπήν, καὶ ὅτι ἐκτείνει τὴν λήγουσαν. 805, 58. 1473, 46. καὶ ὅτι καὶ ἧνις ἐπὶ αἰτιατικῆς πληθυντικῆς ἐκ τοῦ ἤνιας κατὰ κρᾶσιν λέγεται ἐν τῷ, δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ ἤνις ἠκέστας ἱερευσέμεν, Ἰλ. ζ, 94. 275. 309. 627, 14.

ἧνον ἀντὶ τοῦ ἤνυον, ὅ ἐστιν ἐτελείουν, ἀπὸ τοῦ ἄνω θέματος, ὅθεν τὸ ἀνύω, ἐν τῷ, ἧνον ὁδόν, παρ' Ὁμήρῳ. 1153, 51. 1434, 20. 1478, 3. 5.

ἠνορέη ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἰσχύς, καὶ ἁπλῶς ἡ ἀνδρία, παρὰ τὸ ἠνόρεος κατὰ κτητικὸν τύπον. 826, 57. καὶ ὅτι ἠνορέη ἐρατεινὴ ἐπιθετικῶς λέγεται παρ' Ὁμήρῳ πρὸς διαστολὴν τῆς μὴ τοιαύτης. 631, 56.

ἤνοχα, μέσος παρακείμενος, ὅθεν τὸ ἐνήνοχα, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐνέχω θέματος κεκίνηται. 983, 39. ζήτει τὸ ἐνήνοχα.

ἦνοψ χαλκὸς ὁ ἔμφωνος, οἱονεὶ ἔνοψ διὰ τὸ τοῦ μετάλλου ἠχητικόν, ἢ ὁ διαυγὴς καὶ δι' οὗ ἔστιν ἐνοπτρίζεσθαι. 918, 20. 1067, 58. 1146, 41. 1662. 3. καὶ Ἤνοψ, κύριον παρ' Ὁμήρῳ ὁμωνύμως τῷ ἐπιθέτῳ. 997, 1. 1067, 29.

ηνται πρόσωπα παρακειμένων ὅτι διὰ τοῦ εασαι διαλελυμένως λέγονται Ἰωνικῶς. 1885, 52.

ηνωρ ληγόντων ὀνομάτων ἀναλογία, οἷον Ἀντήνωρ, Ῥηξήνωρ, Ἐλπήνωρ, Ἀγήνωρ. 826, 56. 1673, 46.

ηξ λήγοντα ὀνόματα ἀπὸ παθητικοῦ παρακειμένου συγκείμενα ὀξύνονται, οἷον βουπλήξ, ὀρθοπλήξ, πλὴν τοῦ ὕσπληξ. 629, 52.

ἦξε συνήθως μὲν ἀντὶ τοῦ ἤγαγεν· ἐν δὲ τῷ, πᾶσι κατ' αὐχένας ηξεν, Ὀδ. τ, 539. ἀντὶ τοῦ ἔαξε τίθεται. 1876, 53.

ηο συλλαβαὶ ἀρκτικαί, ὅτι οὐδέπο-

τε εὕρηται ἐν παρῳχημένῳ τὸ η̄ μόνον πρὸ τοῦ ō. 1657,34.

ἠοία τὸ ἀπὸ πρωίας ἕως ἕκτης ὥρας μέρος τῆς ἡμέρας, ὅτι ἀπὸ τῆς ἠόος γενικῆς παρῆκται, καὶ ἔτι ἐπιθετικῶς ἀκούεται κατ' ἔλλειψιν ἐν τῷ, πᾶσαν δ' ἠοίην, Ὀδ. δ', 447. 1319,20. 1504,44.

ἠοῖος ἀντὶ τοῦ ἑῷος, ὅ ἐστι πρωινὸς ἢ ἀνατολικὸς, ὅτι ἀπὸ τῆς ἠόος γενικῆς λέγεται Ἰωνικῶς. 127,52. 58. 1142,54. 1504,44. 1558,28.

ἤομεν παρατατικὸς, ἀπὸ τοῦ εἴω ἤιον, τὸ πληθυντικὸν ἤιομεν καὶ συναιρέσει ἤομεν μετὰ προσγραφῆς τοῦ ῑ. 370,29. 933,40. 1657,33. 1670,2.

ἦον ἦες ἦε, ὅτι προϋπόκεινται τοῦ ἦνῆς παρατατικοῦ. 883,19. 1759,29.

ηορος λήγοντα ὀνόματα παρὰ τὸ ἀείρω, ὃ πῆ μὲν τὸ συζευγνύω δηλοῖ, ὅθεν παρήορος καὶ συνήορος, πῆ δὲ τὸ κουφίζω καὶ ἐπαίρω, ὅθεν μετήορος ἀντὶ τοῦ μετέωρος· τὸ δὲ ἀπήωρος, ὅ ἐστιν ἀποκρεμὴς, οὐ παρὰ τὸ ἀείρω, ἀλλὰ παρὰ τὸ αἰωρῶ γίνεται, διο καὶ τῷ ω̄ μεγάλῳ γράφεται. 1587,18.

ηος ληγόντων ὀξυτόνων ὀνομάτων ἀναλογία, οἷον πηὸς, νηὸς, αἰζηός. 218,2.

ηος προπερισπώμενον λήγουσαι γενικαὶ πρωτοκλίτων συνῃρημένων ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ εος ἐκτάσει τοῦ ε̄ εἰς η̄ γενόμεναι, οἷον δυσαῆς δυσαέος καὶ δυσαῆος. 1735,31.

Ἠοῦς ἵπποι Λάμπος καὶ Φαέθων ἐν ξυνωρίδι, ἄλλοι δὲ ἐπὶ τοῦ Πηγάσου κεληιτίζειν τὴν Ἠῶ πλάττουσι. 826,26. 1947,20.

ἧπαρ ὅτι τοῦ ἐπιθυμητικοῦ ἐστὶν ἕδρα, ὅθεν καὶ ὁ φαύλως ἐπιθυμήσας Τιτυὸς τὸ ἧπαρ κολάζεσθαι μεμύθευται. 1700,8.

ἤπαφον, δεύτερος ἀόριστος ἀπὸ τοῦ ἀπάφω θέματος. 757,4.

ἠπεδανὸς ὅτι παρὰ τὸ πέδον λέγεται πλεονασμῷ τοῦ η̄. 702,10.

ἤπειρος ὅτι ἐπίθετον τῆς γῆς ἐστὶ, καὶ ὅτι καὶ κατὰ μόνας ἤπειρος ἡ ὅλη γῆ λέγεται. 427,29.

Ἤπειρος ἡ ἀντικρὺ Κεφαλληνίας καὶ Ἰθάκης πειραία γῆ παρ' Ὁμήρῳ, ὁμωνύμως τῇ ὅλῃ. 306,45. 307,44. 1926,11. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Ἤπειρος χώρα τις ἰδίως οὕτω καλουμένη, ἧς ἦρξε ποτὲ Πύῤῥος, ὃς καὶ Ἠπειρώτης ἐπεκλήθη. 1838,61.

ἠπερ σύνδεσμος ἐκ τοῦ ἢ διαζευκτικοῦ καὶ τοῦ περ μορίου. 62,26.

ἠπεροπευτὴς ὁ δι' ἡμέρου ὀπὸς ἀπατῶν, οἱονεὶ ἡμεροπευτής. 379,46.

ἠπήσασθαι, ὅτι παντελῶς βάρβαρός ἐστιν ἡ λέξις. 1647,59.

ἠπητήριον τὸ τῆς ἠπήσεως ὄργανον. 1647,60.

ἠπίαλος ὁ ῥιγοπύρετος, καὶ δαίμων τις τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενος κατά τι πάθος, ὃ καὶ ἐφιάλτης λέγεται. 561,17. 1687,52. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἤπιος κατ' ἀντίφρασιν λέγεται. 640,21.

ἠπιόδωρος μήτηρ ἡ ἤπια δωρουμένη τοῖς τέκνοις. 640,13.

ἠπιόλης ταὐτὸ ὅπερ ἠπίαλος. 1687,52. ζήτει ἐν τῷ ἠπίαλος.

ἤπιος ὁ προσηνὴς, ὅτι παρὰ τὸ ἕδω λέγεται κατά τινας, ἢ καὶ δασύνοιτ' ἂν ἡ λέξις, ψιλοῦται δ' ὅμως, ὡς δῆλον ἔκ τε τῆς συνθέσεως καὶ τῆς κατὰ συναλιφὴν παραθέσεως πρὸς ἑτέρας λέξεις. 566,40. 859,55. καὶ ὅτι ἰατρικοῖς ὀνόμασιν οἰκείως ἔχει ἐπιτίθεσθαί τε καὶ συντίθεσθαι ἡ λέξις. 640,17.

ἠπύειν, ὅτι μόνα τὰ λογικὰ ἠπύειν ἤγουν φωνεῖν λέγονται. 686,22. 1648,30.

Ἠπύτης κύριον, ζήτει ἐν τῷ Περίφας. 110,6.

Ἤπυτον, ὄρος Θρᾴκης παρὰ τὸ ἀπ' αὐτοῦ τὸν Πρωτέα ἠπύειν οὕτω κληθὲν, ἱστορία. 686,24.

Ἤπυτος, ὄνομα κήρυκος, παρὰ τὸ ἠπύειν, ὅ ἐστι φωνεῖν. 1108,36.

ηρ λήγοντα ὀξύτονα ποιητικὰ, οἷον ἁρπακτὴρ, φυλακτὴρ, ῥητὴρ, θηρητὴρ. 1349,26.

ἦρ τὸ ἔαρ, ὅτι κατὰ συναίρεσιν λέγεται, καὶ ὅτι καὶ ἦρος ἦρι συνῃρημένως κλίνεται, ὅθεν Ἠὼς ἠριγένεια ἐπιθετικῶς λέγεται πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 141,9—11. 573,28. καὶ ἦρ ὁ ὄρθρος ἧς ἡμέρας ἀναλόγως τῷ τοῦ ἐνιαυτοῦ, παρὰ τὸ αἴρω, τότε γὰρ αἴρεσθαι, ἑρμηνεία διεξοδική. 826,14. 1430,4. 1947,26.

ἦρ ἡ ἐπικουρία ὀξυτόνως, ὅθεν ἦρα φέρειν πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 152,31.

ἦρα φέρειν, ἤγουν χάριν ἢ ἐπικουρίαν, ὅθεν ἐπίηρα ἐν συνθέσει, καὶ περὶ τῆς προσῳδίας τῆς φωνῆς, ζήτει ἐν τῷ ἐπίηρα. 152,32.

ἦρα φέρειν, ἀντὶ τοῦ χαρίζεσθαι, ὅτι ἐκ τοῦ ἐρῶ, ὅ ἐστιν ἐπιθυμῶ, γίνεται ἦρανα κατ' ἔκτασιν καὶ συγκοπῇ ἦρα, ὅθεν καὶ ἐπίηρα ἐν συνθέσει. 561,44. 1461,56. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἦρα φέρειν ἐπί τινι, ἀντὶ τοῦ χάριν ἔχειν καὶ κεχαρισμένως προσφέρεσθαι ἐν τῷ, ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσιν, Ὀδ. π', 375. 1805,21. καὶ ὅτι καὶ οἱ ῥαθυμοῦντες ἦρα φέρειν θυμῷ λέγονται, ὅ ἐστιν ἑαυτοῖς χαρίζεσθαι. 972,11.

Ἥρα ὁ ἀὴρ κατὰ ἀναγραμματισμόν. 45,45.

Ἥρα ὅτι εἰς ἀέρα καὶ εἰς βασιλείαν ἀνάγεται ἀλληγορικῶς. 40,31. 81,37.

Ἥρα ὅτι δεύτερα εἴδους καὶ πινυτότητος ταῖς γυναιξὶν εἶναι μυθεύεται, καὶ ὅτι καὶ γάμοις ἐπιστατεῖ. 1882,42.

Ἥρα ὑπὸ Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος τραφεῖσα, ἀλληγορία διεξοδική. 978,42.

Ἥρα ὑφ' Ἡρακλέους κατατοξευθεῖσα, ἀλληγορία διεξοδική. 561,19. 31. 563,4.

Ἡραῖα κατὰ γένος οὐδέτερον ἡ τῇ Ἥρᾳ τελουμένη ἑορτὴ ὅτι προπαροξύνεται. 444,18. 1562,61.

Ἡραία ζωὴ ἡ βασιλικὴ διὰ τὸ τὴν Ἥραν εἰς βασιλείαν ἀνάγεσθαι. 81,38.

Ἡραῖον ὁ τῆς Ἥρας ναὸς, Ἡραῖος δὲ ὄνομα κύριον. 1562,60.

Ἡραῖος κύριον, Ἡραῖον δὲ Ἥρας ναός. 1562,60.

Ἡράκλεια πόλις, Λακεδαιμονίων κτίσμα, ἡ καὶ Τραχὶν ποτε κληθεῖσα. 320,21. καὶ ὅτι ὀκτωκαίδεκα Ἡράκλειαι ἱστοροῦνται, ὧν μία Λυδίας ἡ καὶ Μαγνησία, ὅθεν

ἐξ ἀποκοπῆς, οἱ δὲ κατὰ κλίσιν ἰσοσύλλαβον. 1697, 16.

ἡρῷα, ὅτι οὕτως ἐλέγοντο οἱ ἑξάμετροι στίχοι, ἔπη δὲ οἱ ἁπλῶς ἔμμετροι στίχοι. 1380, 63.

ἥρωες, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις γένος τὸ μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ὅτι παρὰ τὸν ἔρωτα λέγονται, ἢ παρὰ τὴν ἔραν, ὅ ἐστι γῆν, ἢ παρὰ τὸν ἀέρα, ἑρμηνεία διεξοδικωτάτη. 17, 18 — 40. καὶ ὅτι ἥρωας πάντας τοὺς ἐπὶ Τροίαν Ἕλληνας Ὅμηρος καλεῖ συνεκδοχικῶς. 18, 10.

ἡρώησαν ὀπίσω, ἀντὶ τοῦ ἀνεχώρησαν καὶ ἀνεπόδισαν καὶ εἰς τοὐπίσω ὥρμησαν. 1309, 30.

ἥρως, ὅτι οὐ μόνον οἱ γένει καὶ δόξῃ προέχοντες ἥρωες εὕρηνται λεγόμενοι παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλὰ καί τινες ὑποδεέστεροι. 1852, 39.

ἥρως κατὰ γενικὴν ἀπὸ τοῦ ἥρωος κατὰ ἀποκοπὴν ἐν τῷ, δόμος Ἀλκινόοιο ἥρως, Ὀδ. ζ, 303. 1607, 19.

ἡρώων μυθικῆς γενέσεως ἐκ θεοῦ ἢ θεᾶς ἀλληγορία διεξοδική, καὶ σκοπὸς τῆς κατασκευῆς τοῦ τοιούτου μύθου. 18, 16. 22.

ης λήγουσαι εὐθεῖαι ἰσοσυλλάβως κλινομένων ὀνομάτων, εἰς ᾱ βραχὺ μεταπλαττόμεναι, οἷον ἱππότης ἱππότα, καὶ τὰ ὅμοια, ὧν τινὰ καὶ προπαροξύνεται. 75, 19 — 37.

ης λήγοντα περισπώμενα πρωτόκλιτα ἐκ τῶν διὰ τοῦ εας κεκραμένα, οἷον Ἑρμέας Ἑρμῆς, Ἀπελλέας Ἀπελλῆς, Θαλέας Θαλῆς, Ποδέας Ποδῆς. 182, 18. 840, 30. 1118, 62. 1538, 33. 1951, 13.

ης λήγοντα κύρια ἰσοσυλλάβως κλινόμενα ὅτι διὰ τοῦ αδης σχηματίζουσι τὰ πατρωνυμικά, οἷον Ἱππότης Ἱππότου Ἱπποτάδης. 13, 41. 1644, 45.

ης λήγοντα ἐπίθετα εἰς ου ποιοῦντα τὴν γενικήν, κατὰ θηλυκῶν ὑποκειμένων λεγόμενα, οἷον πατροφόντου μητρός, παρ' Εὐριπίδῃ. 1428, 21.

ης λήγοντα εἰς ου ποιοῦντα τὴν γενικήν, ὅτι εἰς ις ἔχει τὸ θηλυκόν, οἷον ὁ τοξότης ἡ τοξότις, ὁ δεσπότης ἡ δεσπότις. 1428, 17.

ης μετὰ τοῦ ῑ προσγεγραμμένου λήγοντα θηλυκὰ ὀνόματα πατρωνυμικά, οἷον Νηρῇς ἀντὶ τοῦ Νηρηίς. 840, 33.

ης λήγοντα ὀξύτονα τῆς πρώτης τῶν συνῃρημένων, ἐκ ληγόντων εἰς ος βαρυτόνων τεταρτοκλίτων ἰσοσυλλάβων παρηγμένα, οἷον ἄτερπος ἀτερπής, δύσπονος δυσπονής. 1548, 7.

ης μετὰ τοῦ ῑ προσγεγραμμένου λήγοντα ὀνόματα πεμπτόκλιτα περισπώμενα, ἀπὸ ληγόντων εἰς ηεις ὁμοιοκλίτων παρηγμένα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου, οἷον τιμήεις τιμῇς. 775, 45.

ης λήγοντων ἀπὸ βραχείας ἀρχομένων προσῳδία καθόλου, οἷον λέβης λέβητος, Θαλῆς Θαλοῦ, ἑρμηνεία διεξοδική. 1017, 1 — 12.

ης λήγοντα ἀρσενικὰ ἐκ ῥημάτων συγκείμενα, ἔχοντα ἐν τῷ τέλει μίαν συλλαβὴν τοῦ ῥήματος καὶ διὰ τοῦ τος κλινόμενα, ὅτι ὀξύνονται, οἷον προβλής, ἡμιθνής, ἀδμής. 629, 52. 1359, 5.

ης λήγοντα ὑπερδισύλλαβα, ἐξ ὑπερμονοσυλλάβων ὀξυτόνων συγκείμενα, ὅτι καὶ αὐτὰ ὀξύνονται, οἷον σαφὴς ἀσαφής, ἀθλητὴς φιλαθλητής. 897, 38.

ης λήγοντα ἐπίθετα συνῃρημένως κλινόμενα, σύνθετα ἀπὸ οὐδετέρων ταὐτοκλίτων εἰς ος ληγόντων, ὅτι ὀξύνονται, οἷον γένος εὐγενής, θάλος εὐθαλής. 341, 2.

ης λήγοντα ὀξύτονα διὰ τοῦ εος κλινόμενα, οἷς συστοιχοῦσιν ὀνόματα διὰ τοῦ υς ἀρσενικά, ὅτι οὐχ ἀπ' ἐκείνων γίνονται, ἀλλ' ἐξ οὐδετέρων οὐσιωδῶν εἰς ος, οἷον ἀηδὴς καὶ ἐμβριθὴς οὐ παρὰ τὸ ἡδὺς καὶ βριθύς, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἦδος καὶ βρῖθος. 1395, 57.

ης λήγοντα συνῃρημένα, ἐξ ὀξυτόνων εἰς υς περιττοσυλλάβων συγκείμενα, ὅτι ὀξύνονται, οἷον βαρὺς ἀβαρής, ἡδὺς ἀηδής. 340, 23.

ης λήγοντα σύνθετα, ἐξ οὐδετέρων εἰς ος ληγόντων, καὶ τῷ η̄ δὲ παραληγόντων, ὅτι βαρύνεται, οἷον ἦθος κακοήθης. 920, 46.

ης λήγοντα ἐθνικὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὅτι οὐ φιλοῦσιν ὀξύνεσθαι, πλὴν τοῦ Κουρὴς Κουρῆτος. 771, 36.

ης λήγοντα βαρύτονα δισύλλαβα ἀπὸ βραχέος ἀρχόμενα περιττοσυλλάβως κλίνονται, οἷον λέβης λέβητος, Λάχης Λάχητος· ὅτι δὲ μὴ οὕτως ἡ κλίσις ἔχει, περισπῶνται τὰ τοιαῦτα ἰαμβικά, οἷον Θαλῆς, φαλῆς. 1017. 1.

ης ληγόντων ἐπιθετικῶν ἀρσενικῶν συνθέτων ἐκ θηλυκῶν εἰς η ληγόντων, ὧν ἡ γενικὴ εἰς ους καὶ τὸ οὐδέτερον εἰς ε̄ς, προσῳδία καθόλου, οἷον τύχη εὐτυχής. 939, 9.

ης λήγοντα δισύλλαβα ὀξύτονα, ἃ ἔχοντα σύμφωνον πρὸ τοῦ η̄, ὅτι εἰς ους ποιοῦσι τὴν γενικήν, οἷον πρηνής, σαφής. 515, 8.

ης λήγοντα ὀνόματα, διὰ τοῦ η̄ κοινῶς γραφόμενα, ὅτι Βοιωτικῶς διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφονται, οἷον λέβης, πένης. 1401, 34.

ης λήγοντα ὀνόματα ὑπερδισύλλαβα, ἔχοντα τὴν προπαραλήγουσαν μακρὰν ἢ φύσει ἢ θέσει, ὅτι ἀσυντελῆ εἰσὶν εἰς μέτρον δακτυλικόν. 762, 3.

ἦς ἀντὶ τοῦ ἔφης, ὅτι διὰ τοῦ ἦτα γράφεται. 76, 28.

ἧς Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ ἦν τρίτου προσώπου, ὅ ἐστιν ὑπῆρχε. 1892, 43.

ἧς γαίης, ἤγουν τῆς οἰκείας γῆς. 687, 52.

ἦσαν, τρίτον πρόσωπον πληθυντικὸν ὑπερσυντελίκου, ὅτι ἐκ τοῦ ἤισαν συνῃρέθη. 933, 39.

ἥσατο ἀντὶ τοῦ ἥσθη παρὰ τοῖς ποιηταῖς. 1633, 30.

ἦσθα ὅτι καὶ ἦσθας λέγεται. 1773, 30.

ἧσθαι ἀντὶ τοῦ διατρίβειν, ἀργεῖν. 214, 36.

ησι λήγοντα τρίτα πρόσωπα ῥημάτων βαρυτόνων τε καὶ περισπωμένων, ὅτι ὁριστικῶς μὲν λεγόμενα τῆς Ῥηγίνων εἰσὶ διαλέκτου, οἷον φίλησι ἀντὶ τοῦ φιλεῖ καὶ φέρησιν ἀντὶ τοῦ φέρει, ὑποτακτικῶς δὲ λεγόμενα τῆς τῶν Ἰώνων εἰσίν, οἷον λάχῃσιν ἀντὶ τοῦ λάχῃ καὶ λάβῃσιν ἀντὶ τοῦ λάβῃ. 1576, 60 — 1577, 9.

ησιν λήγοντα τρίτα πρόσωπα ὑποτακτικῶν ὅτι τὸ ι ἔχουσι προσγεγραμμένον κατὰ τὴν παραλήγουσαν, οἷον εἴπῃσι. 1006, 15.

ἦσιν ἀντὶ τοῦ ὑπάρχει κατὰ τὴν Ῥηγίνων διάλεκτον, οἷον ἐν τῷ, καὶ μένος οὐ τόσον ἦσιν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν, Ἰλ. τ, 202. 1180, 2. 1577, 5. ζήτει ἐν τῷ, ησι λήγοντα τρίτα πρόσωπα.

ἠσὶν ἀντὶ τοῦ φησὶν Ἰωνικῶς. 1613, 28.

Ἡσιοδείου ῥητοῦ τινὸς ἑρμηνεία. 52, 6.

Ἡσίοδος ὅτι Κυμαῖος ἦν, ἱστορία. 357, 38.

Ἡσιόδου πίθος κακῶν γέμων, μῦθος. 1363, 22.

ἤσκειν ἀντὶ τοῦ ἤσκεε, τρίτον πρόσωπον παρατατικοῦ· ζήτει ἐν τῷ, τρίτα πρόσωπα ῥημάτων εἰς βραχὺ περαιούμενα. 427, 46. 1892, 34.

ἠσκημένος ἐχθρὸς ὅτι παρὰ τὸ ἀσκεῖν λέγεται. 1944, 33.

ησκω λήγοντα ῥήματα ἀπὸ μελλόντων διὰ τοῦ ησω γενόμενα, οἷον θνήσω θνήσκω. 1809, 18. καὶ ὅτι οὐ πέρα τοῦ παρατατικοῦ κλίνονται. 1473, 35.

ἧσο προστακτικὸν, ἤγουν καθῆσο, καὶ ἁπλῶς δίαγε ἢ μένε. 490, 33. 1840, 2.

ἡσσητέα ἀντὶ τοῦ ἡσσητέον Ἀττικῶς. 759, 39.

ησσος λήγοντα ὑπερδισύλλαβα, τῷ η παραλήγοντα, ὅτι ὀξύνεται, οἷον Λυρνησσὸς, Ταρτησσός. 890, 3.

ησσω λήγοντα ῥήματα ἀπὸ συγκοπέντων ῥημάτων γενόμενα, οἷον ἐγείρω ἔγρω ἐγρήσσω, πέλω πλῶ πλήσσω, πέτω πτῶ πτήσσω. 1882, 18.

ἤστην ἀντὶ τοῦ ἤτην, τρίτον πρόσωπον τῶν δυϊκῶν παρατατικοῦ χρόνου, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ σ. 100, 28. 515, 39.

ηστις λήγοντα θηλυκὰ προπερισπώμενα ὅτι τὰ μὲν ἐκ κλίσεως ἔχει τὸ σ, οἷον λέληστai λῆστις, τὰ δὲ ἐκ πλεονασμοῦ, οἷον μέμνηται μνῆστις. 1741, 44. implicite.

ἡσυχαίτατα ἀντὶ τοῦ ἡσυχώτατα. 1441, 29.

ησω λήγοντες μέλλοντές τινες, ὧν οἱ σύστοιχοι ἐνεστῶτες βαρυτόνως προφέρονται, οἷον θέλω θελήσω, μέλω μελήσω, κέλω κελήσω. 1659, 29.

ησω λήγοντες μέλλοντες καὶ διὰ τοῦ εσω λεγόμενοι, οἷον καλέσω καὶ καλήσω, ὅθεν καὶ τὰ παρ' αὐτῶν ὀνόματα τὰ μὲν τὸ ε, τὰ δὲ τὸ η ἔχει. 106, 41.

ἥσω, ἤγουν πέμψω καὶ ἀκοντίσω. 1019, 39. 1116, 45. καὶ ἥσω ἀντὶ τοῦ ὑφήσω καὶ ἀντὶ τοῦ ὑποθήσω καὶ ὑποβαλῶ. 982, 62.

ἡταιρηκὼς, φωνὴ μετοχικὴ ὑπάρχουσα εἰς ἀρσενικὸν τῷ ἑταίρᾳ θηλυκῷ ἐπὶ πόρνης λαμβανομένῳ. 84, 32.

ἧτε ἀντὶ τοῦ ἢ κατὰ παρολκὴν τοῦ τε. 1176, 61.

ητης λήγοντα ὀνόματα ἀπὸ περισπωμένων ῥημάτων γενόμενα ὀξύνονται, οἷον ποιῶ ποιήσω ποιητὴς, ἠχῶ ἠχήσω ἠχητής. 1724, 35.

ητης λήγοντα, ὅτι τῶν διὰ τοῦ ητης τινὰ μὲν φύσει ἔχει τὸ παραλῆγον η, οἷον Μασσαλία Μασσαλιήτης, τινὰ δ' ἐκ πλεονασμοῦ, οἷον πολίτης πολιήτης. 348, 1.

ητης λήγοντα ὀνόματα ὀξύτονα ὅτι ἐνεργητικῆς εἰσὶν ἐννοίας, τὰ δὲ διὰ τοῦ ητος παθητικῆς. 873, 14.

ητης, καὶ ητις λήγοντα ὀνόματα ἐκ τοῦ μήδω ἢ μῆτις συγκείμενα, οἷον ἀγκυλομήτης καὶ πολύμητις· ζήτει ἐν τῷ, μητης λήγοντα. 1462, 18.

ἠτίμησεν ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀτιμάω ἀτιμῶ κατάγεται παρ' Ὁμήρῳ. 1803, 31.

ἤτοι συμπλεκτικὸν καὶ ἑρμηνευτικὸν καὶ διαζευκτικόν. 50, 10. 14.

ἤτοι σύνδεσμος ὅτι ἰσοδυναμεῖ τῷ μὲν, ἢ καὶ ἐκ παραλλήλου κεῖνται ποτὲ, οἷον ἐν τῷ, ἤτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκουέμεν. Ὀδ. ι, 3. 1404, 31.

ἤτοι ἔφης γε, ἤγουν καὶ μὴν ἔφης, Ἰλ. χ, 280. 1269, 58.

ἦτορ ἡ καρδία καὶ ἡ ψυχὴ πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 660, 27. 1071, 49. 1279, 54. ὅτι παρὰ τὸ ἄω λέγεται, ὃ δηλοῖ τὸ πνέω. 79, 46. 1161, 52. καὶ ὅτι ἄκλιτόν ἐστι τοὔνομα. 113, 31.

ἠτρία οἱ ἐν τοῖς ὕφεσι στήμονες. 1182, 16.

ἦτρον ὁ ἀπὸ τῆς ἥβης ἄχρι τοῦ ὀμφαλοῦ τόπος. 854, 19. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἄω, ὃ δηλοῖ τὸ πνέω, λέγεται. 1139, 8. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἦτορ δοκεῖ γεγονέναι κατὰ μετάθεσιν πλεονασμῷ τοῦ ληκτικοῦ ν. 1161, 50.

ἧττον ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1455, 6.

Ἦτυλος, ὁ καὶ Ἴτυλος, υἱὸς Ζήτου τοῦ Βορέου, οἱονεὶ Ἀήτυλος παρὰ τὸν ἀήτην, ὃ δηλοῖ τὸν ἄνεμον. 1875, 1.

ητω λήγοντα προστακτικὰ ἐκ τῶν διὰ ειτω Δωρικῶς λεγόμενα τροπῇ τοῦ ει εἰς η, οἷον φιλήτω ἀντὶ τοῦ φιλείτω. 1411, 22.

ἤτω ἀντὶ τοῦ ἔστω, ὅτι ἐκ τῆς ἐὼν μετοχῆς γίνεται προστακτικὸν ἐέτω καὶ κράσει εἴτω καὶ τροπῇ Δωρικῇ ἤτω. 1411, 22. 1756, 4.

ητωρ λήγοντα ὀνόματα ἀπὸ ληγόντων εἰς ητης παρηγμένα, οἷον ἡγητὴς ἡγήτωρ, θηρητὴς θηρήτωρ. 1454, 48.

ἠϋγένειος λέων, ὅτι οὐ πρός τι φοβερόν τι δηλοῦν ἡ ἐπίθεσις, ἀλλ' ὡς ἴδιον λέοντος. 1505, 43. καὶ ὅτι τὸ λέων ἠϋγένειος περὶ λεαίνης λέγεται, κάλλιον γὰρ φασι ταῖς θηλείαις τὸ γένειον. 1145, 21.

ἠΰκομος, εὔκομος κατὰ διάλυσιν καὶ ἔκτασιν τοῦ ε. 178, 9.

ηϋς λήγοντα ὀνόματα θηλυκὰ ἀπὸ ληγόντων εἰς αυς ὁμογενῶν γενόμενα κατὰ διάλυσιν, οἷον γραῦς γρηΰς. 1409, 25.

ἠΰς ἠΐος, ἐκ τοῦ ἐΰς ἐκτάσει τοῦ ε, τὸ δὲ ἐΰς παρὰ τὸ εὖ ἐπίῤῥημα, ἢ παρὰ τὸ ἥδω ἢ τὸ ἔω, ὅ ἐστιν ἀπολαύω. 121, 18. 399, 14. 1841, 18.

ἤϋσεν, ἤγουν ἐβόησεν, ἀπὸ τοῦ ἀΰω θέματος. 856, 58. 1139, 24.

ἠΰτε παραβολικὸν ἀπὸ τοῦ εἶτε τροπῇ καὶ διαλύσει. 117, 34. 178, 1. 10.

Ἡφαιστία, πόλις Λήμνου, ζήτει ἐν τῷ Λῆμνος. 157, 28.

Ἀρχὴ τοῦ Θ στοιχείου.

πληθυντικὸν θαλάμαι βαρυτόνως· θαλαμαὶ δὲ ὀξυτόνως ἱερὸν Διοσκούρων. 640, 9. 1541, 45.

θαλάμη καὶ θάλαμος ὅτι παρὰ τὸ θάλπειν λέγονται. 1541, 20.

θαλάμιοι, ζήτει ἐν τῷ θρανῖται. 1818, 52.

θαλαμῖται, ἐρέται οἱ ὑπὸ τοὺς θρανίτας τεταγμένοι. 640, 10. ζήτει τὸ θαλάμακες.

θάλαμος, μέρος τι τῆς οἰκίας οὕτω καλούμενον, τουτέστιν ὁ κοιτών. 764, 45. 840, 44. 1598, 34. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι θάλαμος ἡ γυναικωνῖτις, καὶ ἁπλῶς ὁ ἐνδοτάτω οἶκος, ὁ καὶ μυχὸς δόμου λεγόμενος παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι παρὰ τὸ θάλπειν λέγεται. 640, 8. 1474, 6. 1549, 36. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ θάλλειν γίνεται θάλος, ὅθεν ὁ θάλαμος. 1094, 54. καὶ ὅτι θάλαμος ἰδίως ἡ γυναικωνῖτις λέγεται παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, Ὅμηρος δὲ καὶ τὸν ἀνδρεῖον οἶκον οὕτω καλεῖ. 1427, 38. καὶ ὅτι καὶ τὸ ταμεῖον οὕτως εὕρηται λεγόμενον ἐνίοτε παρ' Ὁμήρῳ. 1448, 59. 1943, 53.

θάλασσα γλυκεῖα, ὅτι γλυκεῖαν ἔλεγον τὴν παρ' αὐτοῖς θάλασσαν οἱ Σικελοὶ διὰ τὰ ἐξ αὐτῆς ποριζόμενα ἐδέσματα. 1506, 49.

θάλασσα κοίλη, ὅτι οὕτως ἐλέγοντο τὰ ἐκ ξυλίνων ἰκρίων θέατρα, οἷς ἐχρῶντο πρὶν σκευασθῆναι τὰ λίθινα. 1472, 5.

θάλασσα, ὅτι ἀντικείμενα ἐπίθετα κατηγορεῖται τῆς θαλάσσης παρ' Ὁμήρῳ, ἤγουν τὸ πολιὸν, ὅ ἐστι λευκὸν, καὶ τὸ μέλαν. 146, 26.

θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά, παροιμία. 108, 30.

θαλάσσης ἐπίθετα διάφορα ἀπὸ διαφόρων ἐπιφαινομένων τῷ ὕδατι χρωμάτων καὶ ὅτι οὐ πάντα τῇ ὅλῃ θαλάττῃ προσαρμόζουσιν, ἀλλὰ τὰ πλείω μέρεσί τισιν αὐτῆς. 116, 3. 10. 1462, 13.

θαλάσσιαι δαίμονες ὅτι γραῖαι μυθεύονται, καὶ ὁ Νηρεὺς γέρων. 116, 25.

θαλάσσιον ὕδωρ ὅτι μάτην ἐδόκει πεφυκέναι πρὸ τοῦ τὰς ναῦς εὑρεθῆναι. 441, 29.

θαλασσοπορίας σημαντικὰ ῥήματα, οἷον τὸ πέμπειν καὶ τὸ στέλλειν. 119, 46.

θαλάττιον ὕδωρ χρησιμεῦον εἰς ἄρδευσιν ἀμπέλων παρὰ Θρᾳξὶν, ἱστορία. 1130, 43.

θαλαττίων καὶ ἁπλῶς ἐνύγρων δαιμόνων παῖδες ποῖοι τινὲς ἄνθρωποι γεγονέναι μυθεύονται. 18, 40.

θάλεα τὰ εἰς ἀπόλαυσιν ἀγαθὰ, ἢ τὰ τοῦ θάλλειν αἴτια ἀγαθά. 1283, 4. 45.

θαλέθειν λέγονται τὰ λιπαρὰ ζῷα, ἐπεὶ εὐεξίας σημεῖον τὸ λῖπος. 1286, 12.

θάλεια προπαροξυτόνως δαιτὸς ἐπίθετον, καὶ ὄνομα Μούσης τινὸς καὶ Νηρηΐδος· θαλία δὲ παροξυτόνως διὰ τοῦ ῑ ἡ εὐωχία, παρὰ τὸ θάλλειν. 742, 37. 1474, 55.

Θάλεια Νηρηίς τις καλεῖται διὰ τὸ ὕδωρ ζωογόνον εἶναι καὶ αἴτιον τοῦ θάλλειν τὰ φυτά. 1130, 39.

θάλεια ἑορτὴ ἐπιθετικῶς, ὡς αἰτία τοῦ θάλλειν διὰ τὰς ἐκ τῶν γινομένων θυσιῶν ἀπολαύσεις. 1908, 58.

θαλερὴ ἀλοιφὴ, εἴτουν πιμελὴ, ἡ ἐνδεικτικὴ τοῦ θάλλειν τὸ ζῷον, τὰ γὰρ ἀλιπῆ φθίνουσιν ἔοικε. 1606, 20.

θαλερὴ φωνὴ, ὅτι κατά τι κατὰ τῆς φωνῆς λέγεταί ποτε τὸ θαλερὸν παρ' Ὁμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνὴ, Ὀδ. δ', 705. τ', 472. οὐ γὰρ ἁπλῶς τὴν φωνὴν ἀλλὰ τὸ θαλερὸν τῆς φωνῆς ἐκεῖ κατασχεθῆναι ἀκουστέον. 1514, 61. 1873, 24.

θαλερὸν δάκρυον τὸ ἀκμαῖον ἢ ἔνικμον ὡς τὰ θάλλοντα τῶν φυτῶν, ἑρμηνεία διεξοδική. 216, 46.

θαλερὸς αἰζηὸς ὅτι πρὸς διαστολὴν τοῦ ἤδη φθίνοντος εἴρηται. 804, 5.

θαλερὸς γάμος ὁ τοῦ θάλλειν τοῖς ἀνθρώποις αἴτιος. 1883, 48.

θαλερὸς γόος ὅτι καθ' ὁμοιότητα λέγεται τοῦ θαλερὸν δάκρυ, ὅ ἐστι τὸ ἄπαυστον καὶ ἀεὶ νεάζον. 1664, 39.

θαλερὸς πόσις ὁ ἐκ παρθενίας καὶ ἁπλῶς νεότητος δοθεὶς τῇ γυναικί. 707, 47

Θαλῆς ὅτι ἐκ τοῦ Θαλέας κέκραται, διὸ καὶ περισπᾶται. 1951, 14. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι καὶ Θάλης λέγεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ βαρυτόνως. 1017, 8.

θαλία παροξυτόνως ἡ εὐωχία παρὰ τὸ θάλλειν, θάλεια δὲ προπαροξυτόνως δαιτὸς ἐπίθετον καὶ Μούσης ὄνομα καὶ Νηρηΐδος. 742, 36. 1474, 55. ζήτει τὸ θάλεια.

θαλλὸς, πᾶν τὸ ἐκ γῆς θάλλον ἢ φυλλὰς ἢ κλάδος δένδρου· Ἀττικοὶ δὲ ἰδίως τὸν τῆς ἐλαίας θαλλὸν λέγουσιν, ἱστορία· καὶ Θαλλὸς, ὄνομα καπήλου τινὸς, ὃν φαγοῦσα ἑταίρα τις αἲξ ἐπεκλήθη. 1818, 14. 19.

θαλλὸς ὀξυτόνως ἐν δυσὶ λ ὁ κλάδος, θάλος δὲ τὸ φυτόν· καὶ ὅτι θάλλος μὲν ἁπλῶς λέγεται, θαλλὸς δὲ μετὰ προσθήκης τοῦ τίνος ὁ θαλλός. 1557, 23.

θαλλοφόροι, ὅτι Ἀθήνησιν ἐν ταῖς ἑορταῖς οἱ γεραίτατοι ἐθαλλοφόρουν. 1557, 24. καὶ θαλλοφόροι παροιμιακῶς οἱ εἰς μηδὲν ἄλλο χρήσιμοι ἢ τοῖς βοσκήμασι θαλλὸν παραβάλλειν. 1818, 20.

θάλλω ὅτι ἐκ τοῦ θέω θῶ παρῆκται. 867, 20.

θάλος λέγεται πᾶν φυτὸν παρὰ τὸ θάλλειν, θαλλὸς δὲ ὀξυτόνως ἐν δυσὶ λ ὁ κλάδος· διὸ καὶ τὸ θάλος μὲν ἁπλῶς λέγεται, ὁ θαλλὸς δὲ χρήζει προσθήκης τοῦ τίνος ὁ θαλλὸς, οἷον ἐλαίας. 1557, 23.

θαλπωρὴ ἡ ὑπὸ ἡλίῳ διαγωγὴ, τουτέστιν ἡ ζωὴ, παρὰ τὸ θάλπεσθαι· καὶ θαλπωρὴ ἡ βεβαία ἐλπὶς ὡς θάλπουσα καὶ ζωοῦσα, καὶ θαλπωρὴ ἡ θάλπουσα ἡδονή. 651, 55. 731, 37. 1407, 46.

θαλπωρὴ καὶ θάρσος παρ' Ὁμήρῳ ὅτι συγγενῶς ἔχουσι πολυωνυμικῶς. 800, 20.

θαλύσια αἱ ἀπαρχαὶ αἱ διδόμεναι τῷ θεῷ κατὰ τὴν τῶν καρπῶν συγκομιδὴν, παρὰ τὸ θάλλω. 772, 21. καὶ θαλύσια ῥέζειν παρ' Ὁμήρῳ, ὃ παρ' Εὐριπίδῃ θύειν ἀπαρχάς. 770, 21.

θαλύσιος ἄρτος ὁ ἐκ τῆς τῶν καρπῶν συγκομιδῆς πρῶτος γινό-

[illegible] 772 [illegible]

[illegible]

[illegible] 1155, 30.

[illegible] 1561. [illegible] 17. [illegible] 1944, 17.

θ[illegible], [illegible] 1122, [illegible]. 1346, [illegible]. 1554, [illegible]. [illegible] 1944, 35.

θάμυρις, [illegible], ὁ καὶ Ἄμυρις δίχα τοῦ θ, ἱστορία· καὶ παροιμία, Ἄμυρις μαίνεται. 298, 2. 28—299, 6. καὶ ὅτι Κρατοῦς τῆς Μούσης υἱὸς γεγονέναι ἱστόρηται. 817, 21.

θάνατοι αἰφνίδιοι, ὅτι οἱ μὲν τῶν γυναικῶν αἰφνίδιοι θάνατοι Ἀρτέμιδι ἀνάγονται, οἱ δὲ τῶν ἀνδρῶν τῷ Ἀπόλλωνι. 1171, 25.

θανάτου βωμός, ὅτι ἐν Γαδεί[illegible] [illegible]

[illegible] 1234, 32.

θάρσυνον προστακτικόν, καὶ θάρσυνον [illegible] οὐδέτερον ἐπιθετικόν. 1955, 20.

θασία [illegible] 719, 2.

θάσιος οἶνος, ὅτι ὁ μέν τις ὑπνωτικός, ὁ δὲ ἀγρυπνίας ποιητικὸς ἱστορεῖται. 1633, 55.

θάσσων, συγκριτικὸν ἀρσενικόν, καὶ θᾶσσον, ὄνομα οὐδέτερον καὶ ἐπίῤῥημα, ὅτι παρὰ τὸ ταχὺς ταχίων γίνεται τάσσων συγκριτικὸν καὶ τροπῇ θάσσων· τὸ οὐδέτερον ὁμοίως. 630, 18.

θάτερος ὅτι ἐκ τοῦ τὸς Δωρικοῦ ἄρθρου, ἰσοδυναμοῦντος τῷ ὁ προτακτικῷ, καὶ τοῦ ἅτερος σύγκειται, καὶ θατέρα ἐκ τοῦ τῇ καὶ τοῦ ἀτέρα, καὶ θάτερον ἀντὶ τοῦ τὸ ἕτερον· τὸ δὲ ἅτερος ἐκ τοῦ ὁ ἕτερος κέκραται, ἢ ἐκ τοῦ ἕτερος [illegible]

[illegible] 1587, 55.

[illegible] 1534, 38.

[illegible] 1587, 45. 55.

[illegible] 1523, 14.

θα[illegible] [illegible] 400, 38.

θαυματοποιῶν [illegible] 1503, 30.

θαψεῖς [illegible] ἀπὸ τοῦ ταφεῖς. 419, 43.

θα[illegible] [illegible] ἀόριστος παρῆχθη. 290, 5.

θε λήγοντα ἐπιῤῥήματα ὅτι φωνήεντος ἐπιφερομένου ἐφέλκονται τὸ ν, πρὸ δὲ συμφώνου καθαρὸν μένει τὸ ε. 32, 6.

θεὰ ἐπὶ ψυχικῆς γνώσεως παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ τὸ θέειν διὰ τὸ τάχος τῆς γνώσεως. 9, 34.

Θεαγένης Θάσιος αὐλητὴς βοῦν καταφαγών, ἱστορία. 1528, 7.

θεαιδέστατος ἀντὶ τοῦ θεοειδέστατος, ἤγουν θεοῦ ἰδέαν ἔχων. 378, 6.

θέαινα ἡ θεὰ κατ' ἀναλογίαν τοῦ λύκος λύκαινα καὶ τῶν ὁμοίων. 694, 15.

Θεανώ, Θηβαία γυνὴ ὑπό τινος Φωκέως ἁρπαγεῖσα αἰτία τοῦ ἱεροῦ ἐπικληθέντος πολέμου γέγονε. 1244, 44.

Θεανώ, ὅτι καὶ Λοκρίς τις γέγονε Θεανὼ ποιήτρια λυρική. 327, 10.

θέειν ὁ τροχὸς λέγεται καταφορικῶς ἀντὶ τοῦ περιφέρεσθαι. 1167, 13. καὶ ὅτι καὶ θέειν τις λέγεται ἐν νηΐ, οἷον ἐν τῷ, ἐν νησσὶ γλαφυρῇσι Μαλειάων ὄρος αἰπὺ ἷξε θέων, 'Οδ. γ', 287 sq. 1468, 13.

θέειν ὁ χαλκὸς λέγεται ἀσπίδι ἐπεληλαμένος, ἀντὶ τοῦ πλατὺς καὶ ἐπιμήκης προϊέναι. 1208, 36.

θέειν τὸν περὶ ψυχῆς, παροιμία· ὅμοιον παρ' Ἡροδότῳ τὸ, τὸν περὶ τοῦ παντὸς δρόμον θέειν, ὃν ἀγῶνα θανάσιμον Εὐριπίδης καλεῖ. 342, 21. 1264, 15.

θέειον ὅτι παρὰ τὸ θεῖον λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ε, ὅθεν καὶ ῥῆμα θεειῶσαι παρ' Ὁμήρῳ, δηλοῖ δὲ θέαφον, ἢ λεπτὴν αἰθάλην, ἢ θυμίαμα ποιὸν, δι' οὗ ἐκαθαίροντο τὰ μιάσματα παρὰ τοῖς Ἕλλησι. 703, 44. 996, 8. 1057, 18. 1934, 62. 1935, 20. ζήτει ἐν τῷ θεῖον.

θεειῶσαι τὸ θυμιᾶσαι, ζήτει ἐν τῷ θέειον. 996, 8. 1935, 21.

θεητόκος ἐκ τοῦ θεοτόκος τροπῇ τοῦ ο εἰς η πρὸς μέτρου χρείαν. 422, 31.

θεῖα πρόσωπα πρῶτος Ὅμηρος εἰσηγήσατο πρὸς λύσιν δυσχεροῦς τινὸς περιπετείας. 195, 45.

θείειν ἀντὶ τοῦ θέειν ἐπενθέσει τοῦ ι. 1302, 41.

θείην θείης θείη, πρόσωπα ῥηματικὰ ὅτι τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγονται κοινῶς. 653, 41.

θειλοπεδεύω ὅτι παρὰ τὸ θειλόπεδον παρῆκται, καὶ ζήτει τὸ θειλόπεδον. 1573, 38.

θειλόπεδον, ζήτει ἐν τῷ εἰλόπεδον. 43, 38.

θειλόπεδον, ψυκτὴρ σταφυλῶν ὕπαιθρος ἡλίῳ ἐκκείμενος, οἱονεὶ πέδον εἵλης, ὅ ἐστι θερμότητος ἡλίου· καὶ ὅτι καθ' ὁμοιότητα τοῦ στρατόπεδον λέγεται, καὶ ὅτι διὰ τὸ ἐξ ἄρθρου συγκεῖσθαι ἀσύντακτός ἐστιν ἄρθρῳ ἡ λέξις, καὶ ὅτι ἅπαξ συντεθὲν τῷ ὀνόματι τὸ ἄρθρον ἔμεινεν ἀχώριστον καὶ ἐν τῷ θειλοπεδεύω ῥήματι· ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ θεῖναι καὶ τοῦ εἵλη καὶ τοῦ πέδον ἐνόμισαν συγκεῖσθαι τὴν λέξιν. 1573, 29—43.

θεῖναι ἀντὶ τοῦ ἀναθεῖναι ἐνίοτε. 627, 7. καὶ ἀντὶ τοῦ ποιῆσαι πολλαχοῦ παρὰ τοῖς ποιηταῖς, 1640, 50.

θεῖναι τέρμα ἐν ἴσῳ τῷ ὁρίζειν. 1303, 53.

θείνειν τὸ τύπτειν, ὃ καὶ θεινέμεν καὶ θεινέμεναι λέγεται. 1217, 52. 1933, 50.

θείομεν, ζήτει ἐν τῷ θέωμεν. 1968, 25.

θεῖον, ὅτι πᾶν τεράστιον καὶ ὑπερφυὲς θεῖον λέγεται παρὰ τοῖς ποιηταῖς. 635, 14.

θεῖον τὸ κοινῶς θέαφον, τὸ καὶ θεῖον ἄπυρον κατὰ συνθήκην λεγόμενον ὡς δέον ἀπέχειν πυρὸς, ὅτι παρὰ τὸ θεὸς λέγεται θέϊον καὶ συναιρέσει θεῖον, ὅθεν καὶ ῥῆμα θειῶσαι, καὶ προσλήψει τοῦ ε θέειον καὶ ῥῆμα θεειῶσαι· τὸ δὲ ἁπλῶς θέϊον ἐκτάσει τοῦ ε εἰς η θήιον λέγεται 'Οδυσσ. χ', 493. 1935, 19—25.

θεῖος λέγεται ὁ θεῷ ὅμοιος. 1930, 17. καὶ θεῖος ὁμωνύμως ὁ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ἀδελφός. 316, 12.

θεῖος ὄνειρος παρ' Ὁμήρῳ ὁ θεόπεμπτος. 164, 41.

θεῖος χορός ἐπιθετικῶς λέγεται διὰ τοὺς αὐτόθι τιμωμένους θεούς. 1595, 64.

θειότερος, ὅτι καὶ θεώτερος λέγεται συγκριτικῶς. 623, 60.

θεῖτε ἀντὶ τοῦ θείητε. 1919, 29.

θειῶσαι τὸ θυμιᾶσαι, παρὰ τὸ θεῖον· ζήτει ἐν τῷ θεῖον. 1935, 20.

θέλγειν τὸ διά τινος πάθους ἐξιστάναι τῆς κατὰ φύσιν ἐνεργείας παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον τὸ εὐφραίνειν καὶ ἀπατᾶν καὶ οὗ ἐθέλει τις ἄγειν, ὅθεν καὶ λέγεται ἐτυμολογικῶς. 902, 47. 50. 940, 63—941, 10. ἑρμηνεία διεξοδικωτάτη, 1017, 54. 1236, 40. 1253, 5. 1391, 8. 1655, 21. 1710, 4. 1800, 17. 1830, 32. 41. καὶ θέλγειν ἀντὶ τοῦ κοιμίζειν ἐν τῷ, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει, περὶ τῆς Ἑρμαϊκῆς ῥάβδου λεγόμενον 'Οδ. ε', 47. 1522, 36.

θέλγεσθαι τὸ ἐξίστασθαι καὶ τῆς κατὰ φύσιν ἐνεργείας ὑφίεσθαι. 1087, 41. 1421, 30. ζήτει τὸ θέλγειν.

θελγῖνες, ὅτι οὕτω λέγονται οἱ τελχῖνες παρὰ τὸ θέλγειν. 1391, 2.

θέλειν ἐν ἴσῳ τῷ δύνασθαι. 482, 8. 673, 62. 1459, 62. καὶ ὅτι τὸ θέλειν δισυλλάβως οὐ λέγεται παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλ' ἐθέλειν τρισυλλάβως. 104, 45.

θελήσω μέλλων ὅτι ἀπὸ τοῦ θελῶ κεκίνηται, ὡς ἀπὸ τοῦ κελῶ τὸ κελήσω καὶ τοῦ μελῶ τὸ μελήσω. 1659, 29.

θελκτήριον τὸ ἐκστατικὸν τοῦ λογισμοῦ δι' ἡδονὴν ἢ ἄλλο τι πάθος. 979, 31. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι θελκτήριον θέαμα λέγεται τὸ τῶν θεωμένων ἐκστατικὸν καὶ μετὰ θαύματος καὶ ἐκπλήξεως εὐφραῖνον. 1608, 22.

Θελξιέπεια, ὄνομα μιᾶς τῶν Σειρήνων. 1709, 45.

θέλυμνον, λέξις ἐν συνθέσει ὑποτασσομένη τῇ πρὸ προθέσει καὶ τῶν ἀριθμητικῶν τισὶν, οἷον προθέλυμνον, τετραθέλυμνον. 773, 45.

θέμεθλα ὀφθαλμοῦ παρ' Ὁμήρῳ τὸ βαθύτατον μέρος τοῦ ὀφθαλμοῦ. 999, 18. καὶ θέμεθλα στομάχου ἡ τοῦ στομάχου θέσις. 1094, 23.

θεμέλιον ὅτι παρὰ τὸ θέσθαι λέγεται. 890, 61.

θέμις ταὐτὸ ὅπερ θεσμὸς καὶ δίκη, πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 92, 41. 173, 44. 1192, 55. καὶ ὅτι οὐ μόνον διὰ τοῦ δ κοινῶς κλίνεται, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ τ Δωρικῶς, καὶ μετὰ τοῦ σ δὲ, οἷον θέμιστος θέμιστι. 92, 46. 93, 3. 735, 52. 1618, 29. 1699, 39. καὶ ὅτι τὸ, οὐ θέμις, πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ οὐ δυνατὸν ἀκούεται, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀθέμιτον. 993, 12. 1088, 6.

διὰ τὸ θοὸν τοῦ ὕδατος, ἀλλὰ καὶ ὅτι θεούσαις ὑπόκειται ταῖς ναυσὶ τὸ ὕδωρ. 1130,38. 51.

θοὴ ναῦς ἐπιθετικῶς· ἡ ταχεῖα, παρὰ τὸ θέειν. 24, 19. 140, 2. καὶ θοὴ χεὶρ ὁμοίως ἡ ταχεία. 906, 22.

θοὴ νὺξ ἡ ταχεῖα ἢ ὀξεῖα ἢ ἡ καταθετικὴ ἢ εἰς ὀξὺ λήγουσα, τουτέστι κωνοειδὴς διὰ τὴν ἀποτελουμένην σκιὰν, ἑρμηνεία διεξοδική. 680, 60. 814, 15—24. 1722, 3.

θοίνη ὅτι παρὰ τὸ θῶ λέγεται. 979, 16.

θολία θηλυκῶς, πῖλος εἴτουν σκιάδιον εἰς ὀξὺ λῆγον. 1934, 9.

θόλος, οἴκημά τι ἰδίως οὕτω καλούμενον ἐν ταῖς οἰκίαις, ὅτι παρὰ τὸ θέειν λέγεται, καὶ ἑρμηνεῖαι διάφοροι τῆς λέξεως. 644, 44. 726, 18. 1934, 6. καὶ ὅτι βαρύνεται ἡ λέξις πρὸς διαστολὴν τοῦ θολὸς ἐπιθέτου. 794, 30. 907, 4. καὶ ὅτι κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται. 1390, 54.

θοὸν τὸ ὀξὺ καὶ τὸ ταχὺ καὶ τὸ τμητικὸν κατὰ τὸ ἄκρον. 337, 37. 1631, 34.

θοὸς ζυγὸς εἰρεσίας, οὐχ ὁ αὐτὸς θοὸς ὤν, ἀλλ' ὁ ἐπιταχύνων τὴν ναῦν διὰ τῶν ἐρεσσόντων. 678, 27. 828, 37. 1041, 30.

θοοῦν ἀντὶ τοῦ ἀποξύνειν μεταληπτικῶς κατὰ ὁμωνυμίαν καὶ συνωνυμίαν. 1631, 31. 34.

θόριξις ἡ μέθη, τὸ θο μικρὸν, καὶ τὸ ρι ἰῶτα, παρὰ τὸ θόρω, ὅ ἐστιν ὁρμῶ, ὅτι καὶ θώρηξις παρὰ τὸ θωρήσσω λέγεται. 166, 18. 242, 33.

θόρνυσθαι τὸ σπερμαίνειν καὶ τὸ θορὸν δέχεσθαι. 1057, 3.

θορὸς τὸ ζωικὸν σπέρμα. 242, 35.

θόρυβος ὅτι ἐκ τοῦ θροῦς καὶ τοῦ βοὴ, δύο ταὐτοσήμων λέξεων, λέγεται. 437, 8.

θόρω τὸ πηδῶ. 242, 33. 796, 45.

θος ληγόντων ὀνομάτων προσῳδία καθόλου, οἷον στρουθὸς, ἀγαθὸς, Ζῆθος, Ξοῦθος, μῦθος, βοηθὸς, ἑρμηνεία διεξοδική. 228, 33.

Θούμαιον, πόλις ἡ καὶ Ἰθώμη. 330, 31. ζήτει τὸ Ἰθώμη.

θοῦρις ἀλκὴ καὶ ἀσπὶς ἐπιθετικῶς ἡ ὁρμητικὴ, παρὰ τὸ θόρω, ὅ ἐστιν ὁρμῶ, ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος. 828, 37.

θοῦρος ὁ ὁρμητίας, παρὰ τὸ θόρω, ὃ δηλοῖ τὸ πηδῶ καὶ ὁρμῶ. 828, 37.

θόωκος ὁ θῶκος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο, καὶ λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ συνέδριον ἐν τῷ, οὐδέ ποθ' ἡμετέρη ἀγορὴ γένετ' οὐδὲ θόωκος, Ὀδ. β', 26. 171, 15. 1432, 8.

θοῶσαι τὸ ἀποξῦναι, παρὰ τὸ θοὸν, ὃ δηλοῖ τὸ ὀξὺ ὁμωνύμως. 1392, 52.

Θοώτης, ὄνομα κήρυκος, ὅτι παρὰ τὸ θέειν λέγεται. 908, 37.

Θραῖξ Θρᾷξ, ὅτι παρὰ τὸ θορεῖν τὸ ἀΐσσειν λέγεται, οἱονεὶ Θοραῖξ. 437, 11.

Θρᾷκες, ἔθνος πολλαχοῦ τῆς γῆς διεσπαρμένον, καὶ ὅτι τινὲς Θρᾷκες ἐπήλυδες ὠνομάζοντο, ἱστορία. 358, 24.

Θράκη, χώρα ἐξ εἰκοσιδύο ἐθνῶν συνεστηκυῖα, καὶ περὶ τῶν ὁρίων αὐτῆς, ἱστορία. 358, 34.

Θράκη ὅτι πολύοινος ἦν, καὶ ὅτι Ἄρεος οἰκητήριον ἐνομίζετο. 736, 46. 1297, 18.

θρανίτης ὁ κωπηλάτης, παρὰ τὸ θρᾶνος, ὃ δηλοῖ τὴν τῶν ἐρεσσόντων καθέδραν. 1040, 8. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι θρανῖται οἱ τὴν ἀνωτάτω ἕδραν ἔχοντες ἐν τοῖς ἐρέσσουσιν, οἱ δὲ τὴν μέσην ζυγῖται, οἱ δὲ τὴν κάτω θαλαμῖται. 1818, 51.

θρανίτιδες κῶπαι αἱ τῶν θρανιτῶν. 1400, 24.

θρᾶνος καὶ θρανίον ἡ τῶν ἐρεσσόντων καθέδρα, καὶ θρανίτης ὁ κωπηλάτης, ὅτι παρὰ τὸν θρῆνυν δοκοῦσι λέγεσθαι, ὃ δηλοῖ τὸ ὑποπόδιον. 1040, 7. 1400, 24.

Θρᾷξ ἐθνικὸν ὅτι περισπᾶται, ὡς ἐκ τοῦ Θραῖξ συναιρεθέν. implicite. 359, 2. καὶ περὶ τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως ζήτει ἐν τῷ Θραΐξ.

Θρασίος ὅτι παροξύνεται ὡς τρίβραχυ. 1231, 47.

θράσος τὸ ἄλογον παράστημα τῆς ψυχῆς, ὅτι παρὰ θέρω θέρσω, ὃ δηλοῖ τὸ θερμαίνω, λέγεται. 511, 41. 513, 28.

θρασυμέμνων, ὅτι ἐκ τοῦ θράσος καὶ τοῦ μένος σύγκειται ἡ λέξις. 511, 42. 591, 15.

Θρᾶττα, γυνὴ ἐκ Θρᾴκης· καὶ θράττα, ὄνομα ἰχθύος ποιοῦ. 1297, 22.

θραύω ὅτι ἐκ τοῦ θλῶ θλαύω γέγονε τροπῇ τοῦ λ εἰς ρ. 995, 12.

θρέμματα κυρίως τὰ τετράποδα, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰς περιστερὰς θρέμματά τις ἐκάλεσε. 841, 48.

θρέξασκον, τρίτον πρόσωπον ῥήματος ἀπὸ τοῦ θρέξω μέλλοντος κεκινημένου. 1167, 1.

θρεπτήριος πλόκαμος λέγεται, ὃν κειρόμενοι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐν καιρῷ ἀκμαίας ἡλικίας ἀνετίθουν τῷ Ἀπόλλωνι. 165, 6.

θρεπτὸς, ὁ καὶ τρόφιμος. 846, 11.

θρέπτρα ἀντὶ τοῦ θρεπτήρια, ὅ ἐστι τροφεῖα, ὅτι κατὰ συγκοπὴν λέγεται, κατ' ἀναλογίαν τοῦ λυτήριον λύτρον, καὶ σωστήριον σῶστρον, καὶ τῶν ὁμοίων. 501, 16. 1107, 47.

θρεφθῆναι ἀντὶ τοῦ τραφῆναι κατὰ χρῆσιν ποιητικήν. 519, 41.

θρέω τὸ σὺν θορύβῳ λαλῶ ἢ βοῶ, ὅθεν θρόος, καὶ παραδείγματα τῆς χρήσεως τοῦ ῥήματος. 494, 22.

θρηνεῖν ἐπῳδὰς, παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ γοερῶς ἐπᾴδειν. 1147, 8.

θρῆνος τὰ παρ' αὐτῇ τῇ συμφορᾷ μονῳδούμενα πρὸ τῆς ταφῆς τοῦ νεκροῦ καὶ κατὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον τῆς κηδείας. 1673, 46. καὶ ὅτι οὐ μόνον ἀρσενικῶς, ἀλλὰ καὶ οὐδετέρως λέγεται κατά τινας. 432, 18.

θρῆσαι καὶ θρήσασθαι τὸ καθίσαι κατὰ γλῶσσαν. 1400, 23. 1482, 4.

θρῆνυς τὸ ὑποπόδιον, ὅτι παρὰ τὸ θρήσασθαι, ὅ ἐστι καθέζεσθαι, λέγεται, ἢ παρὰ τὸ θορεῖν ἄνω. 1482, 3. καὶ θρῆνυς ἐνίοτε ἡ τῶν ἐρεσσόντων καθέδρα. 1040, 5. καὶ ὅτι ἀρσενικοῦ ἐστὶ γένους, καὶ περὶ τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως. 982, 60. 1400, 23.

Θρία ἐγκεφάλου, βρῶμα ποιὸν παρ' Ἀθηναίοις, ἑρμηνεία διεξοδική. 757, 54.

Θριγκὸς, φραγμὸς ἢ περίβολος ὑπερκείμενος καὶ τριχῶν δίκην κοσμῶν, ὅτι παρὰ τὴν τριχὸς γενικὴν γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ν̄ κατ' ἐναλλαγὴν ἀφώνων. 1570, 12. 27.

Θριγκῶσαι τὸ χαρακῶσαι, ἢ στεφάνην καὶ οἷον τρίχα τινὰ ἐπιθεῖναι τοῖς οἰκοδομήμασιν ἢ φραγμοῖς. 1748, 42. ζήτει τὸ θριγκός.

Θρίδαξ τὸ φυτὸν, ὅτι μισητὸν Ἀφροδίτῃ ἱστορεῖται διὰ τὸ τὸν Ἄδωνιν ὑπὸ θρίδακι καταφυγόντα ἀναιρεθῆναι ὑπὸ κάπρου. 1283, 29.

Θρινακία παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ Τρινακρία, τουτέστιν ἡ Σικελία, ὅτι παρὰ τὸ τρεῖς ἄκρας ἔχειν οὕτως εἴρηται. 1675, 5.

Θρὶξ ἐπὶ ἵππων, ὅθεν καλλίτριχες λέγονται. 144, 46.

Θριπήδεστα ξύλα, ὅτι ἐκ τοῦ θρὶψ θριπὸς καὶ τοῦ ἐδῶ ἐδέσω σύγκειται ἡ λέξις, καὶ ὅτι τινὲς ἀντὶ τοῦ θριπήδεστα θριπηδέστατα γράφουσι πεντασυλλάβως. 1403, 37.

Θρίσσα ὅτι παρὰ τὴν τρίχα λέγεται. 1276, 34.

Θρόμβος ὅτι παρὰ τὸ τεθράφθαι, ὅ ἐστι πεπῆχθαι, λέγεται. 1627, 33.

Θρον ληγόντων τινῶν ὀνομάτων κατάλογος, οἷον πέλεθρον, ῥέεθρον, φαρύγεθρον. 545, 20.

Θρόνα τὰ φάρμακα, καὶ τὰ βεβαμμένα ἔρια ἢ λίνα, ἐτυμολογία καὶ ἑρμηνεία διεξοδική. 1278, 45.

Θρόνιον, πόλις τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν. 277, 44.

Θρόνος τὸ ἐφ' οὗ καθήμεθα, καὶ ὅτι καὶ εἶδός τι ἄρτου δηλοῖ ὁμωνύμως. 1365, 19.

Θρόνος, καθέδρα σὺν ὑποποδίῳ, παρὰ τὸ θρήσασθαι, ὅ ἐστι καθέζεσθαι· καὶ ὅτι κλισμὸς περισσοτέρως ἐσκεύασται ἐπὶ ἀνακλίσει, ὁ δὲ δίφρος εὐτελέστερόν τι τούτων. 1482, 3—8. καὶ ὅτι ὁ θρόνος καὶ ὁ δίφρος καὶ ὁ κλισμὸς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τίθεται κατὰ συνωνυμίαν. 1366, 59.

Θρόος καὶ θροῦς ὅτι παρὰ τὸ θρέω θρῶ λέγεται. 494, 21. καὶ ζήτει τὸ θρέω.

Θρύλιγμα ὅτι παρὰ τὸ θρυλλῶ θρυλλίσω γέγονε, καὶ ὅτι ἡ πλείων χρῆσις δι' ἑνὸς λ̄ γράφει τὰ τοιαῦτα. 1307, 41.

Θρυλλίσσεσθαι τὸ θραύεσθαι καὶ δρύπτεσθαι, παρὰ τὸ θρυλλῶ, καὶ ὅτι ἡ πλείων χρῆσις δι' ἑνὸς λ̄ γράφει τὰ τοιαῦτα. 1307, 40.

Θρίμβοι χυδαϊκῶς τὰ παρὰ τοῖς λογίοις λεγόμενα θύμβρα. 1828, 14.

Θρυόεσσα, πόλις ἡ καὶ Θρύον, ἀπὸ τῶν περὶ αὐτὴν φυομένων θρύων οὕτω λεγομένη, καὶ ὅτι διαφόρως λεγομένη διαφόρως καὶ τὰ ἐθνικὰ σχηματίζει. 297, 1. 880, 24.

Θρύπτω τὸ καὶ θραύω, ὅτι ὀνοματοπεποίηται ἡ λέξις. 424, 21.

Θρῶ, ἀπὸ τοῦ θορῶ συγκοπὲν, ὅτι τρίτης ἐστὶ συζυγίας. 796, 45.

Θρῴσκω, τὸ θρῶ μέγα σὺν τῷ ῑ ὑπογεγραμμένῳ, ὡς ἀπὸ τοῦ θορῶ θορίσκω κατὰ μετάθεσιν καὶ ἔκτασιν. 326, 10. 1064, 5. 1227, 26. 1722, 41.

Θρωσμὸς, τόπος ὑψηλὸς, εἴτουν γήλοφος, ἑρμηνεία διεξοδική. 796, 35—46. καὶ ὅτι μετὰ τοῦ ῑ γράφεται ὡς ἀπὸ τοῦ θρῴσκω. 1227, 28.

Θρωσμὸς πεδίου, ὅτι τὴν λεγομένην καλλικολώνην ἐνόμισάν τινες θρωσμὸν λέγεσθαι παρ' Ὁμήρῳ. 1195, 40.

Θυάδες αἱ Βάκχαι, παρὰ τὸ θύειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν, καὶ ὅτι καὶ Θύσαι λέγονται παρὰ Λυκόφρονι. 114, 43.

Θυγατρῶν ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ θυγατέρων. 1514, 16. 1594, 5. καὶ ὅτι ἄχρηστόν ἐστιν ἐν πεζῷ λόγῳ. 392, 6.

Θυέεσσιν ἀντὶ τοῦ θυμιάμασιν, ἀπὸ τῆς θύος εὐθείας. 767, 46.

Θύειν αἵματι λέγεται δάπεδον Ὀδ. λ', 420. ἀντὶ τοῦ θύεσθαι καὶ περιῤῥέεσθαι, ἢ φαντασίαν παρέχεσθαι τοῦ θύειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν καὶ κινεῖσθαι, διὰ τὸ ἐπ' αὐτοῦ ῥέον αἷμα. 1692, 19.

Θύειν ὅτι ἀντὶ τοῦ θυμιᾶν ἀεὶ παρ' Ὁμήρῳ κεῖται, οὐδέποτε δὲ ἐπὶ τοῦ σφάζειν ἱερεῖον, ὅθεν καὶ θύος τὸ θυμίαμα. 1767, 14. καὶ ὅτι καὶ τὸ σπένδειν καὶ εὔχεσθαι θύειν λέγεται παρ' Ὁμήρῳ. 1781, 30.

Θύεσθαι ἀντὶ τοῦ θύειν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ θυόμενος ἀντὶ τοῦ θύων. 1223, 45.

Θύη τὰ θυμιάματα, ἀπὸ τῆς θύος εὐθείας. 1346, 39.

Θυήεις βωμὸς ὅτι παρὰ τὸ θύος ἢ τὸ θύειν λέγεται. 697, 44. 1601, 2.

Θυηλαὶ αἱ διὰ θυσιῶν μαντεῖαι. 1601, 4.

Θυηχόοι οἱ ὑπὲρ ἄλλων θύοντες ἱερεῖς. 1601, 3.

Θυλάκιον ὑποκοριστικὸν, ὅτι χρήσιμός ἐστι λέξις. 1534, 48.

Θύλακος ὅτι καὶ κώρακος καὶ μάρσιππος συνωνύμως λέγεται. 1534, 47. καὶ ὅτι καὶ τὸ τοῦ ἀνθρώπου σῶμα θύλακος κρεῶν λέγεται τροπικῶς. 1303, 38. 1450. 14. καὶ παροιμία, εὖ μὲν ἀσκὸς, εὖ δὲ θύλακος, ἐπὶ τῶν τῷ βίῳ ἐπαμφοτεριζόντων. 1646, 19.

Θυμαλγὲς τὸ λυπηρὸν, ὅτι παρὰ τὸ ἄλγος καὶ τὸ θυμὸς λέγεται. 388, 19. καὶ θυμαλγὴς χόλος ὁμοίως. 750, 53.

Θυμαρὴς ἢ θυμάρης ἐπίθετον, ζήτει τὸ θυμαρέα.

Θυμαρέα, αἰτιατικὴ ἀπὸ τῆς θυμαρὴς εὐθείας, ὅτι παρὰ τὸ ἀρηρέναι ἢ ἀρέσκειν τῷ θυμῷ λέγεται, καὶ ὅτι διὰ μὲν τοῦ ᾱ προφερομένη ὀξύνεται ἡ λέξις, διὰ δὲ τοῦ η̄ βαρύνεται, θυμήρης γάρ. 754, 60. 1946, 35.

Θύμβρα, πόλις τῆς Τρωάδος ἔχουσα καὶ ποταμὸν Θύμβριν λεγόμενον, ὅθεν καὶ Θυμβραῖος Ἀπόλλων, ὁ καὶ Ζυμβραῖος διὰ τοῦ ζ, ἔτι δὲ καὶ Θύμβριος καὶ Δύμβριος διὰ τοῦ δ̄. 816, 11—22.

Θυμβραῖος Ἀπόλλων, ζήτει ἐν τῷ Θύμβρα. 816, 11.

Θυμβρεπίδειπνος ὁ εὐτελῶς δειπνῶν καὶ μόνοις θύμβροις ἀρκούμενος διὰ φειδωλίαν. 816, 25. 1828, 13.

Θύμβρις, ποταμὸς περὶ Θύμβραν πόλιν τῆς Τρωάδος· καὶ Θύμβρις ὁμωνύμως ποταμὸς Ῥώμης, ὁ καὶ Τίβερις. 816, 11.

Θυμηγερέειν τὸ ἀγείρειν τὸν θυ-

Θύσαι αἱ Βάκχαι, αἱ καὶ Θυάδες. 114, 44.
θύσανοι οἱ κροσσοί, ὅτι παρὰ τὸ θύειν, ἤγουν σείεσθαι, λέγονται. 252, 9. 17. 600, 22. 976, 28.
θύσθλα, τελεστικά τινα θύματα Διονυσιακά, ἢ κλάδοι τινές, οἷόν τι καὶ οἱ νάρθηκες καὶ οἱ θύρσοι. 629, 48.
θυσία ὅτι παρὰ τὸ θύος, ὃ δηλοῖ τὴν ἐκ τῶν θυομένων ἱερείων ἀναθυμιωμένην κνίσσαν, λέγεται. 641, 61. καὶ ὅτι σκοπός ἐστι τῶν θυσιῶν ἡ εὐχαριστία. 133, 9. καὶ περὶ τῆς παρ' Ὁμήρῳ Ἰλ. α', 458 sqq. θυσίας ἑρμηνεία διεξοδική. 134, 13. καὶ περὶ τῶν παρὰ Πέρσαις θυσιῶν ἱστορία. 135, 2. καὶ ὅτι ἡ ἐκ τριῶν ζώων θυσία τριττύα ἐλέγετο, ἐκ ποίων δὲ ζώων ζήτει ἐν τῷ τριττύα· ἡ δ' ἐκ δώδεκα δωδεκαΐς, ἡ δ' ἐξ ἑκατὸν ἑκατόμβη, ἡ δ' ἐκ χιλίων χιλιόμβη. 1676, 37. καὶ ὅτι τὸ αἷμα τῶν θυομένων ἱερείων εἰς ἀγγεῖον δεχόμενοι τῷ βωμῷ ἐπέχεον οἱ πάλαι Ἕλληνες· καὶ ὅτι καὶ πρόθυμα, εἴτουν προβολὴ καὶ καταρχὴ θυσίας, ἦν τὸ τίλλειν καὶ καίειν τὰς τῆς κεφαλῆς τοῦ ἱερείου τρίχας. 1476, 41. 45.
θυῶ θυώσω ῥῆμα, ὅτι παρὰ τὸ θύος ἢ θύον λέγεται. 1488, 12.
θυώδης ὁ εὐώδης, παρὰ τὸ θύον, ὅ ἐστι θυμίαμα. 1488, 9.
θυώματα τὰ εὐώδη θυμιάματα, παρὰ τὸ θύος ἢ θύον. 1488, 15.
θῶες, οἱ καὶ λυκοπάνθηρες, εἶδος ζώου ὑαίνῃ παραπλήσιον, ἱστορία φυσική. 856, 51. 922, 51.
θωὴ ἡ κατατιθεμένη ζημία, παρὰ τὸ θῶ, ὡς παρὰ τὸ ζῶ ζωή. 953, 41. 1441, 1.
θὼθ, μὴν Αἰγυπτίων, ὅτι ἀπὸ Θῶνος τινὸς βασιλέως ἔσχε τοὔνομα. 1493, 58.
θῶκόνδε καθιζάνειν, ἀντὶ τοῦ ἐκκλησιάζειν, Ὀδ. ε', 3. 1520, 38.
θῶκος καὶ θᾶκος ὁ θρόνος, παρὰ τὸ θῶ. 746, 20. 1008, 48.
θῶμιγξ, τὸ σχοινίον. 1539, 13.
θωμός, σωρὸς σπερμάτων, καὶ ὅτι διὰ τοῦ ω λέγεται, οὐ μὴν θημὸς διὰ τοῦ η. 1539, 12.
θων λήγοντα ὀνόματα ὅτι φυλάττουσι τὸ ω ἐπὶ τῶν πλαγίων, οἷον κώθων κώθωνος, μόθων μόθωνος, ῥώθων ῥώθωνος. 1409, 21.
Θῶνις Αἰγύπτιος, ἱστορία διεξοδικωτάτη, καὶ Θῶνις πόλις. 1493, 54 - 63.
Θῶνος, γενικῆς πτώσεως ἐν τῷ, Θῶνος παράκοιτις, Ὀδ. δ', 228. ὅτι ἀπὸ τοῦ Θόων Θόωνος γέγονε κατὰ συγκοπήν, ἢ ἀπὸ τοῦ Θῶνις Θώνιος ὁμοίῳ πάθει· καὶ περὶ τοῦ Θῶνος τούτου ἱστορία διεξοδικωτάτη. 1493, 54 — 63.
θωράκιον τὸ ἐπικείμενον τῷ καρχησίῳ τετράγωνον. 1423, 15.
θώραξ ὁ ἀνθρώπειος κορμὸς χωρὶς χειρῶν καὶ ποδῶν. 835, 52. καὶ θώραξ ὁμωνύμως τὸ ἐπ' αὐτῷ ὅπλον. 26, 24. καὶ θώραξ στατὸς τὸ αὐτὸ ὅπλισμα, ἑρμηνεία διεξοδική. 453, 40.
θώρηξις ἡ ἀκρατοποσία εἴτουν μέθη ὁμωνύμως, καὶ ὅτι καὶ θόριξις διὰ τοῦ ο καὶ τοῦ ι λέγεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 166, 12. 242, 30. ζήτει τὸ θωρήσσεσθαι.
θωρήσσεσθαι τὸ ὁπλίζεσθαι καὶ τὸ μεθύσκεσθαι ὁμωνύμως, ὅθεν θώρηξις ἡ ἀκρατοποσία. 166, 11.
θώς, ὁ καὶ λυκοπάνθηρ. 856, 51. ζήτει ἐν τῷ θῶες.
θωϋμάσιον τὸ θαυμάσιον Ἰωνικῶς. 482, 39.

Ἀρχὴ τοῦ Ι στοιχείου.

ι στοιχεῖον, ὅτι ἡ τοῦ ι ἐπαλληλία σεσηρέναι ποιεῖ τὰ χείλη, οἷον ἐν τῷ, Ἴριδι δίῃ. 820, 34.
ι, ὅτι τὸ τοῦ ἰῶτα στοιχεῖον σημεῖον τὰ δέκα σημαίνει. 1428, 28.
ι πρὸ φωνήεντος ὅτι ψιλοῦται. 1025, 12.
ι πρὸ τοῦ σ ἐπαγομένου δασέος ὅτι ψιλοῦται, οἷον ὕσχας. implicite. 1341, 6.
ι λήγοντα οὐδέτερα, ὅτι τῶν εἰς ι ληγόντων οὐδετέρων δύο μόνα εἰσὶν Ἑλληνικά. 846, 9.
ι ἐπεντιθέμενον ὅτι οὐκ ἐξαλλάσσει τὸν τόνον, οἷον περῶν πειρῶν. 1336, 25.
ι πλεονάζον ἐν μέσῳ λέξεων πολυβραχέων πρὸς συντέλειαν μέτρου δακτυλικοῦ, οἷον ὁδοπόρος ὁδοιπόρος, μεσαπόλιος μεσαιπόλιος. 422, 33.
ι λήγουσαι δοτικαὶ μεταπεπλασμέναι ἀπὸ τῶν εἰς η, οἷον Δωδῶνι ἐκ τοῦ Δωδώνῃ. 58, 34.
ι λήγουσαι δοτικαὶ ἐκ κράσεως δύο ιι εἰς ι μακρὸν γενόμεναι, οἷον Θέτιι Θέτι, μήτιι μήτι. 348, 35.
ι ληκτικὸν δοτικῆς ὅτι ἐκθλίβεταί ποτε, οἷον ἐν τῷ, ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, Ἰλ. ε', 5. 514, 18.
ι ληκτικὸν δοτικῶν ἐκτεινόμενόν ποτε πρὸς μέτρου χρείαν. 52, 9. 54, 22.
ι λήγουσαι δοτικαὶ ὀνομάτων δισύλλαβοι ὀξύνονται, εἰ μὴ ἐκ κράσεως ἔπαθον τὴν δισυλλαβίαν, ὡς τὸ κέαρι κῆρι, ἔαρι ἦρι. 1146, 50.
ι λήγουσαι δοτικαὶ ὑπερδισύλλαβοι, ὅτι ἀποστρέφονται τὴν ὀξυτόνησιν, πλὴν τοῦ θυγατρί. 1388, 48.
ι λήγουσαι δοτικαὶ ὀξύτονοι ἀπὸ βαρυτόνων εἰς ω ληγουσῶν μεταπεπλασμέναι, οἷον λιτί, κλαδί. 1400, 19.
ι κατ' ἐπέκτασιν προστιθέμενον τῷ τέλει τινῶν τοῦ λόγου μερῶν, οἷον ἐν τῷ οὑτοσί, νυνί. 45, 2.
ι ληκτικὸν ἐπιῤῥημάτων, οἷον αὐτόθι, κεῖθι, ὅθι. 122, 8.
ια λήγοντα ὀξύτονα θηλυκὰ ὅτι περιεκτικῆς εἰσὶν ἐννοίας, οἷον ἀχυρμιά, μυρμηκιά. 748, 18. 1698, 37.
ια ληγόντων θηλυκῶν ὀξυτόνων παραγωγὴ ἀπὸ ὁμογενῶν εἰς η ληγόντων, οἷον ἐσχάτη ἐσχατιά, σκοπή σκοπιά. 1183, 60. καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ ι τὰ τοιαῦτα. 1507, 53.
ια λήγοντά τινα θηλυκὰ διὰ τὸ μέτρον ἐκτείνοντά ποτε τὸ παραλῆγον δίχρονον, οἷον τὸ ὑποδεξίᾳ ἐν τῷ, πᾶσα τοι ἔσθ' ὑποδεξίη, πολέεσσι δ' ἀνάσσεις, Ἰλ. ι', 73. 736, 54.
ια ληγόντων πληθυντικῶν οὐδετέρων ἐπὶ ἑορτῶν γραφὴ παραληκτική, οἷον Διάσια, Διονύσια, Ὀλύμπια. 444, 14.
ια λήγοντα πληθυντικά τινα οὐδέτε-

μενος, ὅτι παρὰ τὸ θάλλειν λέγεται ὡς καὶ τὰ θαλύσια. 772, 21.

Θάλων φυγαδευθεὶς ἐν Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς καὶ βοῦν θύσας κατῆρξε γελιτῆς τινὸς, ἱστορία. 1156, 59.

θαμὰ ἀντὶ τοῦ πυκνῶς, ὅτι παρὰ τὸ ἅμα λέγεται. 43, 33.

θαμάξιον ἀντὶ τοῦ τὸ ἁμάξιον, ὅτι ἡ λέξις αὕτη ἐλέγχει δασύνεσθαι τὴν ἅμαξα φωνήν. 1387, 9.

θαμβεῖν τὸ ἐπὶ θέᾳ τινὸς ἐκπλήττεσθαι. 82, 22.

θάμβος ἡ ἔκπληξις, παρὰ τὸ διὰ θέας ἐμβιβάζεσθαι, θαμβὸς δὲ ὀξυτόνως ὁ ἐκπλαγείς. 447, 3. 690, 29. 822, 9. 906, 53. 1420, 15.

θαμειὸς θαμειὰ, ὅτι ἐκ τοῦ θαμὰ, ὃ δηλοῖ τὸ ἅμα, γίνεται θαμὸς καὶ ἐπενθέσει τῆς ει θαμειός. 43, 32.

θαμέσι δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν ὅτι ἀπὸ τῆς θαμὴς εὐθείας κεκίνηται. 1533, 38.

θαμίζειν τὸ συχνάκις ἔργῳ τινὶ παρεῖναι· καὶ διδασκάλῳ θαμίζειν, ἀντὶ τοῦ φοιτᾶν· καὶ θαμίζειν κομιζόμενον, Ὀδ. θ', 451. τὸ συχνάκις κομίζεσθαι, ἤγουν ἐπιμελείας ἀξιοῦσθαι. 1605, 17. καὶ ὅτι τὸ θαμίζειν νηὶ, παρ' Ὁμήρῳ ἀρχὴν ἐνδίδωκε τοῖς μεθ' Ὅμηρον τοῦ θαμίζειν διδασκάλῳ λέγειν. 1589, 2. 1605, 17.

θάμνος, ὅτι τὰ χαμηλὰ καὶ πολύκλαδα εἴτουν πολυστέλεχα φυτὰ θάμνοι λέγονται. 838, 2. καὶ ὅτι παρὰ τὸ θαμὰ, ὅ ἐστι πυκνῶς, πεφυκέναι οὕτω λέγονται. 1122, 59. 1546, 56. 1554, 63. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι θάμνοι οἱ τοῖς δένδροις παραφυόμενοι κλάδοι. 1944, 35.

Θάμυρις κύριον, ὁ καὶ Ἄμυρις δίχα τοῦ θ, ἱστορία· καὶ παροιμία, Ἄμυρις μαίνεται. 298, 2. 38 — 299, 6. καὶ ὅτι Ἐρατοῦς τῆς Μούσης υἱὸς γεγονέναι ἱστόρηται. 817, 31.

θάνατοι αἰφνίδιοι, ὅτι οἱ μὲν τῶν γυναικῶν αἰφνίδιοι θάνατοι Ἀρτέμιδι ἀνάγονται, οἱ δὲ τῶν ἀνδρῶν τῷ Ἀπόλλωνι. 1171, 25.

Θανάτου βωμὸς, ὅτι ἐν Γαδείροις Θανάτου ἵδρυται βωμός. 744, 4.

θανάτου στόμα, ὅτι θανάτου στόμα τὸν τάφον ἔστιν εἰπεῖν. 1112, 31.

θανεῖν τὸ θέειν ἄνω, ἐτυμολογικῶς. 107, 7.

θάπος ἡ ἔκπληξις, παρὰ τὸ θάπτω, ὅθεν καὶ θαπὼν μετοχὴ ἀντὶ τοῦ ταφὼν κατὰ ἀντιστοιχίαν. 468, 28.

θάπτω ὅτι παρὰ τὸ θῶ παράγεται, ἔστι γὰρ θάπτειν τὸ ἀποτιθέναι τὸν νεκρόν. 1746, 15. καὶ ὅτι οἱ νεκροὶ μειλίσσονται τῷ ταχὺ θάπτεσθαι, τῷ δὲ ἐναντίῳ μηνίουσι. 688, 7. καὶ ὅτι τὸ θάπτειν διαφόρως περιφράζεται παρ' Ὁμήρῳ ποιητικῶς. 666, 28.

θαῤῥαλέος λέγεται ὁ ἐν τοῖς δεινοῖς εὔελπις ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ. 511, 38.

θαρσαλέος ὅτι παρὰ τὸ θέρω θέρσω, ὅ ἐστι θερμαίνω λέγεται. 1856, 55.

θάρσος, θερμότης ἔμφρων ἀπεναντίας τῷ θράσει. 1762, 32. καὶ ὅτι παρὰ τὸ θέρω θέρσω λέγεται. 513, 28. 800, 20. καὶ ὅτι ψυχικόν τι ἐστὶ τὸ θάρσος, τὸ δὲ μένος σωματικὸν, ἑρμηνεία διεξοδική. 511, 31. 35. καὶ ὅτι καὶ τὸ ἐκ θεοῦ προσγινόμενόν τινι ἔπαρμα θάρσος ἐνίοτε λέγεται. 1234, 52.

θάρσυνον προστακτικὸν, καὶ θάρσυνον ὁμωνύμως οὐδέτερον ἐπιθετικόν. 1058, 20.

Θασία ἅλμη οἱ ἐκ Θάσου ἅλες. 749, 2.

Θάσιος οἶνος, ὅτι ὁ μέν τις ὑπνωτικὸς, ὁ δὲ ἀγρυπνίας ποιητικὸς ἱστορεῖται. 1633, 55.

θάσσων, συγκριτικὸν ἀρσενικὸν, καὶ θᾶσσον, ὄνομα οὐδέτερον καὶ ἐπίῤῥημα, ὅτι παρὰ τὸ ταχὺς ταχίων γίνεται τάσσων συγκριτικὸν καὶ τροπῇ θάσσων· τὸ οὐδέτερον ὁμοίως. 630, 18.

θάτερος ὅτι ἐκ τοῦ τὸς Δωρικοῦ ἄρθρου, ἰσοδυναμοῦντος τῷ ὁ προτακτικῷ, καὶ τοῦ ἅτερος σύγκειται, καὶ θατέρα ἐκ τοῦ τὴ καὶ τοῦ ἁτέρα, καὶ θάτερον ἀντὶ τοῦ τὸ ἕτερον· τὸ δὲ ἅτερος ἐκ τοῦ ὁ ἕτερος κέκραται, ἢ ἐκ τοῦ ἕτερος μόνου γέγονε τροπῇ Δωρικῇ τοῦ ε εἰς α· καὶ ὅτι ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς οὐ λέγεται τὸν θάτερον, οὔτε θατέροις κατὰ τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν· καὶ ὅτι διὰ τὸ ἐξ ἄρθρων συγκεῖσθαι ἀνεπίδεκτά εἰσιν ἄρθρων ἐν τῇ συντάξει τὰ τοιαῦτα. 1385, 50. 1573, 35. 62.

θαῦμα μωροῖς, παροιμία κατὰ τῶν πολυπραγμονούντων ἀνόητά τινα. 1482, 63.

θαυμάζειν τὸ ἐπὶ θεάματί τινι ἐκπλήττεσθαι, οἱονεὶ θεαμάζειν. 82, 22. 690, 29. καὶ ὅτι τὸ θαυμάζειν ἀντὶ τοῦ μισθὸν διδόναι τίθεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καὶ ἀποθαυμάζειν λέγεται. 912, 58.

θαυμαίνω τὸ θαυμάζω, ὅτι παρὰ τὸ θαῦμα λέγεται, ὡς παρὰ τὸ ὄνομα τὸ ὀνομαίνω. 1587, 55.

Θαυμακία, πόλις Μαγνησίας, καὶ ἑτέρα κατὰ τὸν Μηλιακὸν κόλπον, καὶ νῆσός τις ὁμωνύμως, ὁ πολίτης Θαυμακός. 329, 6.

Θαυμακὸς ὁ ἐκ Θαυμακίας πόλεως. 329, 6. ζήτει τὸ Θαυμακία.

θαυμανέοντες, ἤγουν θαυμασόμενοι ἢ θεασόμενοι, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ θαυμαίνω κεκίνηται. 1587, 48. 55.

θαύματα, ὅτι θαύματα λέγονται καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ ὑπερφυῆ θεάματα, οἷον ὁ ἐν Ἐφέσῳ ναὸς, ὁ Μαυσωλοῦ τάφος, ὁ Βαβυλώνιος κῆπος, αἱ ἐν Αἰγύπτῳ πυραμίδες. 1623, 14.

θαυματὸν ἀντὶ τοῦ θαυμαστὸν παρὰ Πινδάρῳ. 400, 30.

θαυματοποιῶν τινῶν ὀνόματα. 1503, 30.

θαφθεὶς ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ ταφείς. 419, 43.

θαψάσκω ὅτι ἐκ τοῦ ἔθαψα ἀορίστου παρήχθη. 290, 5.

θε λήγοντα ἐπιῤῥήματα ὅτι φωνήεντος ἐπιφερομένου ἐφέλκονται τὸ ν, πρὸ δὲ συμφώνου καθαρὸν μένει τὸ ε. 32, 6.

θεὰ ἐπὶ ψυχικῆς γνώσεως παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ τὸ θέειν διὰ τὸ τάχος τῆς γνώσεως. 9, 34.

Θεαγένης Θάσιος αὐλητὴς βοῦν καταφαγὼν, ἱστορία. 1528, 7.

θεαιδέστατος ἀντὶ τοῦ θεοειδέστατος, ἤγουν θεοῦ ἰδέαν ἔχων. 378, 6.

Θέαινα ἡ θεὰ κατ' ἀναλογίαν τοῦ λύκος λύκαινα καὶ τῶν ὁμοίων. 694, 15.

Θεανώ, Θηβαία γυνὴ ὑπό τινος Φωκέως ἁρπαγεῖσα αἰτία τοῦ ἱεροῦ ἐπικληθέντος πολέμου γέγονε. 1244, 44.

Θεανώ, ὅτι καὶ Λοκρίς τις γέγονε Θεανὼ ποιήτρια λυρική. 327, 10.

Θέειν ὁ τροχὸς λέγεται καταφορικῶς ἀντὶ τοῦ περιφέρεσθαι. 1167, 13. καὶ ὅτι καὶ θέειν τις λέγεται ἐν νηΐ, οἷον ἐν τῷ, ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι Μαλειάων ὄρος αἰπὺ ἷξε θέων, Ὀδ. γ', 287 sq. 1468, 13.

Θέειν ὁ χαλκὸς λέγεται ἀσπίδι ἐπεληλαμένος, ἀντὶ τοῦ πλατὺς καὶ ἐπιμήκης προϊέναι. 1208, 36.

Θέειν τὸν περὶ ψυχῆς, παροιμία· ἣ ὅμοιον παρ' Ἡροδότῳ τὸ, τὸν περὶ τοῦ παντὸς δρόμον θέειν, ὃν ἀγῶνα θανάσιμον Εὐριπίδης καλεῖ. 342, 21. 1264, 15.

Θέειον ὅτι παρὰ τὸ θεῖον λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ε, ὅθεν καὶ ῥῆμα θεειῶσαι παρ' Ὁμήρῳ, δηλοῖ δὲ θέαφον, ἢ λεπτὴν αἰθάλην, ἢ θυμίαμα ποιόν, δι' οὗ ἐκαθαίροντο τὰ μιάσματα παρὰ τοῖς Ἕλλησι. 703, 44. 996, 8. 1057, 18. 1934, 62. 1935, 20. ζήτει ἐν τῷ θεῖον.

Θεειῶσαι τὸ θυμιᾶσαι, ζήτει ἐν τῷ θέειον. 996, 8. 1935, 21.

Θεητόκος ἐκ τοῦ θεοτόκος τροπῇ τοῦ ο εἰς η πρὸς μέτρου χρείαν. 422, 31.

Θεῖα πρόσωπα πρῶτος Ὅμηρος εἰσηγήσατο πρὸς λύσιν δυσχεροῦς τινὸς περιπετείας. 195, 45.

Θείειν ἀντὶ τοῦ θέειν ἐπενθέσει τοῦ ι. 1302, 41.

Θείην θείης θείη, πρόσωπα ῥηματικὰ ὅτι τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγονται κοινῶς. 653, 41.

Θειλοπεδεύω ὅτι παρὰ τὸ θειλόπεδον παρῆκται, καὶ ζήτει τὸ θειλόπεδον. 1573, 38.

Θειλόπεδον, ζήτει ἐν τῷ εἱλόπεδον. 43, 38.

Θειλόπεδον, ψυκτὴρ σταφυλῶν ὕπαιθρος ἡλίῳ ἐκκείμενος, οἱονεὶ πέδον εἵλης, ὅ ἐστι θερμότητος ἡλίου· καὶ ὅτι καθ' ὁμοιότητα τοῦ στρατόπεδον λέγεται, καὶ ὅτι διὰ τὸ ἐξ ἄρθρου συγκεῖσθαι ἀσύντακτός ἐστιν ἄρθρῳ ἡ λέξις, καὶ ὅτι ἅπαξ συντεθὲν τῷ ὀνόματι τὸ ἄρθρον ἔμεινεν ἀχώριστον καὶ ἐν τῷ θειλοπεδεύω ῥήματι· ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ θεῖναι καὶ τοῦ εἵλη καὶ τοῦ πέδον ἐνόμισαν συγκεῖσθαι τὴν λέξιν. 1573, 29—43.

Θεῖναι ἀντὶ τοῦ ἀναθεῖναι ἐνίοτε. 627, 7. καὶ ἀντὶ τοῦ ποιῆσαι πολλαχοῦ παρὰ τοῖς ποιηταῖς, 1640, 50.

Θεῖναι τέρμα ἐν ἴσῳ τῷ ὁρίζειν. 1303, 53.

Θείνειν τὸ τύπτειν, ὃ καὶ θεινέμεν καὶ θεινέμεναι λέγεται. 1217, 52. 1933, 50.

Θείομεν, ζήτει ἐν τῷ θέωμεν. 1968, 25.

Θεῖον, ὅτι πᾶν τεράστιον καὶ ὑπερφυὲς θεῖον λέγεται, παρὰ τοῖς ποιηταῖς. 635, 14.

Θεῖον τὸ κοινῶς θέαφον, τὸ καὶ θεῖον ἄπυρον κατὰ συνθήκην λεγόμενον ὡς δέον ἀπέχειν πυρός, ὅτι παρὰ τὸ θεὸς λέγεται θέϊον καὶ συναιρέσει θεῖον, ὅθεν καὶ ῥῆμα θειῶσαι, καὶ προσλήψει τοῦ ε θέειον καὶ ῥῆμα θεειῶσαι· τὸ δὲ ἁπλῶς θέϊον ἐκτάσει τοῦ ε εἰς η θήιον λέγεται Ὀδυσσ. χ', 493. 1935, 19—25.

Θεῖος λέγεται ὁ θεῷ ὅμοιος. 1930, 17. καὶ θεῖος ὁμωνύμως ὁ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ἀδελφός. 316, 12.

Θεῖος ὄνειρος παρ' Ὁμήρῳ ὁ θεόπεμπτος. 164, 41.

Θεῖος χορός ἐπιθετικῶς λέγεται διὰ τοὺς αὐτόθι τιμωμένους θεούς. 1595, 64.

Θειότερος, ὅτι καὶ θεώτερος λέγεται συγκριτικῶς. 623, 60.

Θεῖτε ἀντὶ τοῦ θείητε. 1919, 29.

Θειῶσαι τὸ θυμιᾶσαι, παρὰ τὸ θεῖον· ζήτει ἐν τῷ θεῖον. 1935, 20.

Θέλγειν τὸ διά τινος πάθους ἐξιστάναι τῆς κατὰ φύσιν ἐνεργείας παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον τὸ εὐφραίνειν καὶ ἀπατᾶν καὶ οὗ ἐθέλει τις ἄγειν, ὅθεν καὶ λέγεται ἐτυμολογικῶς. 902, 47. 50. 940, 63—941, 10. ἑρμηνεία διεξοδικωτάτη, 1017, 54. 1236, 40. 1253, 5. 1391, 8. 1655, 21. 1710, 4. 1800, 17. 1830, 32. 41. καὶ θέλγειν ἀντὶ τοῦ κοιμίζειν ἐν τῷ, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει, περὶ τῆς Ἑρμαϊκῆς ῥάβδου λεγόμενον Ὀδ. ε', 47. 1522, 36.

Θέλγεσθαι τὸ ἐξίστασθαι καὶ τῆς κατὰ φύσιν ἐνεργείας ὑφίεσθαι. 1087, 41. 1421, 30. ζήτει τὸ θέλγειν.

Θελγῖνες, ὅτι οὕτω λέγονται οἱ τελχῖνες παρὰ τὸ θέλγειν. 1391, 2.

Θέλειν ἐν ἴσῳ τῷ δύνασθαι. 482, 8. 673, 62. 1459, 62. καὶ ὅτι τὸ θέλειν δισυλλάβως οὐ λέγεται παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλ' ἐθέλειν τρισυλλάβως. 104, 45.

Θελήσω μέλλων ὅτι ἀπὸ τοῦ θελῶ κεκίνηται, ὡς ἀπὸ τοῦ κελῶ τὸ κελήσω καὶ τοῦ μελῶ τὸ μελήσω. 1659, 29.

Θελκτήριον τὸ ἐκστατικὸν τοῦ λογισμοῦ δι' ἡδονὴν ἢ ἄλλο τι πάθος. 979, 31. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι θελκτήριον θέαμα λέγεται τὸ τῶν θεωμένων ἐκστατικὸν καὶ μετὰ θαύματος καὶ ἐκπλήξεως εὐφραῖνον. 1608, 22.

Θελξιέπεια, ὄνομα μιᾶς τῶν Σειρήνων. 1709, 45.

Θέλυμνον, λέξις ἐν συνθέσει ὑποτασσομένη τῇ πρὸ προθέσει καὶ τῶν ἀριθμητικῶν τισίν, οἷον προθέλυμνον, τετραθέλυμνον. 773, 45.

Θέμεθλα ὀφθαλμοῦ παρ' Ὁμήρῳ τὸ βαθύτατον μέρος τοῦ ὀφθαλμοῦ. 999, 18. καὶ θέμεθλα στομάχου ἡ τοῦ στομάχου θέσις. 1094, 23.

Θεμέλιον ὅτι παρὰ τὸ θέσθαι λέγεται. 890, 61.

Θέμις ταὐτὸ ὅπερ θεσμὸς καὶ δίκη, πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 92, 41. 173, 44. 1192, 55. καὶ ὅτι οὐ μόνον διὰ τοῦ δ κοινῶς κλίνεται, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ τ Δωρικῶς, καὶ μετὰ τοῦ σ δέ, οἷον θέμιστος θέμιστι. 92, 46. 93, 3. 735, 52. 1618, 29. 1699, 39. καὶ ὅτι τό, οὐ θέμις, πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ οὐ δυνατὸν ἀκούεται, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀθέμιτον. 993, 12. 1088, 6.

διὰ τὸ θοὸν τοῦ ὕδατος, ἀλλὰ καὶ ὅτι θεούσαις ὑπόκειται ταῖς ναυσὶ τὸ ὕδωρ. 1130, 38. 51.

θοὴ ναῦς ἐπιθετικῶς· ἡ ταχεῖα, παρὰ τὸ θέειν. 24, 19. 140, 2. καὶ θοὴ χεὶρ ὁμοίως ἡ ταχεία. 906, 22.

θοὴ νὺξ ἡ ταχεῖα ἢ ὀξεῖα ἢ ἡ καταθετικὴ ἢ εἰς ὀξὺ λήγουσα, τουτέστι κωνοειδὴς διὰ τὴν ἀποτελουμένην σκιὰν, ἑρμηνεία διεξοδική. 680, 60. 814, 15—24. 1722, 3.

θοίνη ὅτι παρὰ τὸ θῶ λέγεται. 979, 16.

θολία θηλυκῶς, πῖλος εἴτουν σκιάδιον εἰς ὀξὺ λῆγον. 1934, 9.

θόλος, οἴκημά τι ἰδίως οὕτω καλούμενον ἐν ταῖς οἰκίαις, ὅτι παρὰ τὸ θέειν λέγεται, καὶ ἑρμηνεῖαι διάφοροι τῆς λέξεως. 644, 44. 726, 18. 1934, 6. καὶ ὅτι βαρύνεται ἡ λέξις πρὸς διαστολὴν τοῦ θολὸς ἐπιθέτου. 794, 30. 907, 4. καὶ ὅτι κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται. 1390, 54.

θοὸν τὸ ὀξὺ καὶ τὸ ταχὺ καὶ τὸ τμητικὸν κατὰ τὸ ἄκρον. 337, 37. 1631, 34.

θοὸς ζυγὸς εἰρεσίας, οὐχ ὁ αὐτὸς θοὸς ὢν, ἀλλ' ὁ ἐπιταχύνων τὴν ναῦν διὰ τῶν ἐρεσσόντων. 678, 27. 828, 37. 1041, 30.

θοοῦν ἀντὶ τοῦ ἀποξύνειν μεταληπτικῶς κατὰ ὁμωνυμίαν καὶ συνωνυμίαν. 1631, 31. 34.

θόριξις ἡ μέθη, τὸ θο μικρὸν, καὶ τὸ ρι ἰῶτα, παρὰ τὸ θόρω, ὅ ἐστιν ὁρμῶ, ὅτι καὶ θώρηξις παρὰ τὸ θωρήσσω λέγεται. 166, 18. 242, 33.

θόρνυσθαι τὸ σπερμαίνειν καὶ τὸ θορὸν δέχεσθαι. 1057, 3.

θορὸς τὸ ζωικὸν σπέρμα. 242, 35.

θόρυβος ὅτι ἐκ τοῦ θροῦς καὶ τοῦ βοὴ, δύο ταὐτοσήμων λέξεων, λέγεται. 437, 8.

θόρω τὸ πηδῶ. 242, 33. 796, 45.

θος ληγόντων ὀνομάτων προσῳδία καθόλου, οἷον στρουθὸς, ἀγαθὸς, Ζῆθος, Ξοῦθος, μῦθος, βοηθὸς, ἑρμηνεία διεξοδική. 228, 33.

Θούμαιον, πόλις ἡ καὶ Ἰθώμη. 330, 31. ζήτει τὸ Ἰθώμη.

θοῦρις ἀλκὴ καὶ ἀσπὶς ἐπιθετικῶς ἡ ὁρμητικὴ, παρὰ τὸ θόρω, ὅ ἐστιν ὁρμῶ, ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος. 828, 37.

θοῦρος ὁ ὁρμητίας, παρὰ τὸ θόρω, ὃ δηλοῖ τὸ πηδῶ καὶ ὁρμῶ. 828, 37.

θόωκος ὁ θῶκος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο, καὶ λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ συνέδριον ἐν τῷ, οὐδέ ποθ' ἡμετέρη ἀγορὴ γένετ' οὐδὲ θόωκος, Ὀδ. β', 26. 171, 15. 1432, 8.

θοῶσαι τὸ ἀποξῦναι, παρὰ τὸ θοὸν, ὃ δηλοῖ τὸ ὀξὺ ὁμωνύμως. 1392, 52.

Θοώτης, ὄνομα κήρυκος, ὅτι παρὰ τὸ θέειν λέγεται. 908, 37.

Θράϊξ Θρᾷξ, ὅτι παρὰ τὸ θορεῖν τὸ ἀΐσσειν λέγεται, οἱονεὶ Θορᾴϊξ. 437, 11.

Θρᾷκες, ἔθνος πολλαχοῦ τῆς γῆς διεσπαρμένον, καὶ ὅτι τινὲς Θρᾷκες ἐπήλυδες ὠνομάζοντο, ἱστορία. 358, 24.

Θράκη, χώρα ἐξ εἰκοσιδύο ἐθνῶν συνεστηκυῖα, καὶ περὶ τῶν ὁρίων αὐτῆς, ἱστορία. 358, 34.

Θράκη ὅτι πολύοινος ἦν, καὶ ὅτι Ἄρεος οἰκητήριον ἐνομίζετο. 736, 46. 1297, 18.

θρανίτης ὁ κωπηλάτης, παρὰ τὸ θρᾶνος, ὃ δηλοῖ τὴν τῶν ἐρεσσόντων καθέδραν. 1040, 8. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι θρανῖται οἱ τὴν ἀνωτάτω ἕδραν ἔχοντες ἐν τοῖς ἐρέσσουσιν, οἱ δὲ τὴν μέσην ζυγῖται, οἱ δὲ τὴν κάτω θαλαμῖται. 1818, 51.

θρανίτιδες κῶπαι αἱ τῶν θρανιτῶν. 1400, 24.

θρᾶνος καὶ θρανίον ἡ τῶν ἐρεσσόντων καθέδρα, καὶ θρανίτης ὁ κωπηλάτης, ὅτι παρὰ τὸν θρῆνυν δοκοῦσι λέγεσθαι, ὃ δηλοῖ τὸ ὑποπόδιον. 1040, 7. 1400, 24.

Θρᾷξ ἐθνικὸν ὅτι περισπᾶται, ὡς ἐκ τοῦ Θράϊξ συναιρεθέν. implicite. 359, 2. καὶ περὶ τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως ζήτει ἐν τῷ Θράϊξ.

Θρασίος ὅτι παροξύνεται ὡς τρίβραχυ. 1231, 47.

θράσος τὸ ἄλογον παράστημα τῆς ψυχῆς, ὅτι παρὰ θέρω θέρσω, ὃ δηλοῖ τὸ θερμαίνω, λέγεται. 511, 41. 513, 28.

θρασυμέμνων, ὅτι ἐκ τοῦ θράσος καὶ τοῦ μένος σύγκειται ἡ λέξις. 511, 42. 591, 15.

Θρᾶττα, γυνὴ ἐκ Θρᾴκης· καὶ θράττα, ὄνομα ἰχθύος ποιοῦ. 1297, 22.

θραύω ὅτι ἐκ τοῦ θλῶ θλαύω γέγονε τροπῇ τοῦ λ εἰς ρ. 995, 12.

θρέμματα κυρίως τὰ τετράποδα, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰς περιστερὰς θρέμματά τις ἐκάλεσε. 841, 48.

θρέξασκον, τρίτον πρόσωπον ῥήματος ἀπὸ τοῦ θρέξω μέλλοντος κεκινημένου. 1167, 1.

θρεπτήριος πλόκαμος λέγεται, ὃν κειρόμενοι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐν καιρῷ ἀκμαίας ἡλικίας ἀνετίθουν τῷ Ἀπόλλωνι. 165, 6.

θρεπτὸς, ὁ καὶ τρόφιμος. 846, 11.

θρέπτρα ἀντὶ τοῦ θρεπτήρια, ὅ ἐστι τροφεῖα, ὅτι κατὰ συγκοπὴν λέγεται, κατ' ἀναλογίαν τοῦ λυτήριον λύτρον, καὶ σωστήριον σῶστρον, καὶ τῶν ὁμοίων. 501, 16. 1107, 47.

θρεφθῆναι ἀντὶ τοῦ τραφῆναι κατὰ χρῆσιν ποιητικήν. 519, 41.

θρέω τὸ σὺν θορύβῳ λαλῶ ἢ βοῶ, ὅθεν θρόος, καὶ παραδείγματα τῆς χρήσεως τοῦ ῥήματος. 494, 22.

θρηνεῖν ἐπῳδὰς, παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ γοερῶς ἐπάδειν. 1147, 8.

θρῆνος τὰ παρ' αὐτῇ τῇ συμφορᾷ μονῳδούμενα πρὸ τῆς ταφῆς τοῦ νεκροῦ καὶ κατὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον τῆς κηδείας. 1673, 46. καὶ ὅτι οὐ μόνον ἀρσενικῶς, ἀλλὰ καὶ οὐδετέρως λέγεται κατά τινας. 432, 18.

θρῆσαι καὶ θρήσασθαι τὸ καθίσαι κατὰ γλῶσσαν. 1400, 23. 1482, 4.

θρῆνυς τὸ ὑποπόδιον, ὅτι παρὰ τὸ θρήσασθαι, ὅ ἐστι καθίζεσθαι, λέγεται, ἢ παρὰ τὸ θορεῖν ἄνω. 1482, 3. καὶ θρῆνυς ἐνίοτε ἡ τῶν ἐρεσσόντων καθέδρα. 1040, 5. καὶ ὅτι ἀρσενικοῦ ἐστὶ γένους, καὶ περὶ τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως. 982, 60. 1400, 23.

Θρία ἐγκεφάλου, βρῶμα ποιὸν παρ' Ἀθηναίοις, ἑρμηνεία διεξοδική. 757, 54.

Θριγκὸς, φραγμὸς ἢ περίβολος ὑπερκείμενος καὶ τριχῶν δίκην κοσμῶν, ὅτι παρὰ τὴν τριχὸς γενικὴν γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ν̄ κατ' ἐναλλαγὴν ἀφώνων. 1570, 12. 27.

Θριγκῶσαι τὸ χαρακῶσαι, ἢ στεφάνην καὶ οἷον τρίχα τινὰ ἐπιθεῖναι τοῖς οἰκοδομήμασιν ἢ φραγμοῖς. 1748, 42. ζήτει τὸ θριγκός.

Θρίδαξ τὸ φυτὸν, ὅτι μισητὸν Ἀφροδίτῃ ἱστορεῖται διὰ τὸ τὸν Ἄδωνιν ὑπὸ θρίδακι καταφυγόντα ἀναιρεθῆναι ὑπὸ κάπρου. 1283, 29.

Θρινακία παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ Τρινακρία, τουτέστιν ἡ Σικελία, ὅτι παρὰ τὸ τρεῖς ἄκρας ἔχειν οὕτως εἴρηται. 1675, 5.

Θρὶξ ἐπὶ ἵππων, ὅθεν καλλίτριχες λέγονται. 144, 46.

Θριπήδεστα ξύλα, ὅτι ἐκ τοῦ θρὶψ θριπὸς καὶ τοῦ ἐδῶ ἐδέσω σύγκειται ἡ λέξις, καὶ ὅτι τινὲς ἀντὶ τοῦ θριπήδεστα θριπηδέστατα γράφουσι πεντασυλλάβως. 1403, 37.

Θρίσσα ὅτι παρὰ τὴν τρίχα λέγεται. 1276, 34.

Θρόμβος ὅτι παρὰ τὸ τεθράφθαι, ὅ ἐστι πεπῆχθαι, λέγεται. 1627, 33.

Θρον ληγόντων τινῶν ὀνομάτων κατάλογος, οἷον πέλεθρον, ῥέεθρον, φαρύγεθρον. 545, 20.

Θρόνα τὰ φάρμακα, καὶ τὰ βεβαμμένα ἔρια ἢ λίνα, ἐτυμολογία καὶ ἑρμηνεία διεξοδική. 1278, 45.

Θρόνιον, πόλις τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν. 277, 44.

Θρόνος τὸ ἐφ' οὗ καθήμεθα, καὶ ὅτι καὶ εἶδός τι ἄρτου δηλοῖ ὁμωνύμως. 1365, 19.

Θρόνος, καθέδρα σὺν ὑποποδίῳ, παρὰ τὸ θρήσασθαι, ὅ ἐστι καθέζεσθαι· καὶ ὅτι κλισμὸς περισσοτέρως ἐσκεύασται ἐπὶ ἀνακλίσει, ὁ δὲ δίφρος εὐτελέστερόν τι τούτων. 1482, 3—8. καὶ ὅτι ὁ θρόνος καὶ ὁ δίφρος καὶ ὁ κλισμὸς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τίθεται κατὰ συνωνυμίαν. 1366, 59.

Θρόος καὶ θροῦς ὅτι παρὰ τὸ θρέω θρῶ λέγεται. 494, 21. καὶ ζήτει τὸ θρέω.

Θρύλιγμα ὅτι παρὰ τὸ θρυλλῶ θρυλλίσω γέγονε, καὶ ὅτι ἡ πλείων χρῆσις δι' ἑνὸς λ̄ γράφει τὰ τοιαῦτα. 1307, 41.

Θρυλλίσσεσθαι τὸ θραύεσθαι καὶ δρύπτεσθαι, παρὰ τὸ θρυλλῶ, καὶ ὅτι ἡ πλείων χρῆσις δι' ἑνὸς λ̄ γράφει τὰ τοιαῦτα. 1307, 40.

Θρίμβοι χυδαϊκῶς τὰ παρὰ τοῖς λογίοις λεγόμενα θύμβρα. 1828, 14.

Θρυόεσσα, πόλις ἡ καὶ Θρύον, ἀπὸ τῶν περὶ αὐτὴν φυομένων θρύων οὕτω λεγομένη, καὶ ὅτι διαφόρως λεγομένη διαφόρως καὶ τὰ ἐθνικὰ σχηματίζει. 297, 1. 880, 24.

Θρύπτω τὸ καὶ θραύω, ὅτι ὀνοματοπεποίηται ἡ λέξις. 424, 21.

Θρῶ, ἀπὸ τοῦ θορῶ συγκοπὲν, ὅτι τρίτης ἐστὶ συζυγίας. 796, 45.

Θρῴσκω, τὸ θρῶ μέγα σὺν τῷ ῑ ὑπογεγραμμένῳ, ὡς ἀπὸ τοῦ θορῶ θορίσκω κατὰ μετάθεσιν καὶ ἔκτασιν. 326, 10. 1064, 5. 1227, 26. 1722, 41.

Θρωσμὸς, τόπος ὑψηλὸς, εἴτουν γήλοφος, ἑρμηνεία διεξοδική. 796, 35—46. καὶ ὅτι μετὰ τοῦ ῑ γράφεται ὡς ἀπὸ τοῦ θρῴσκω. 1227, 28.

Θρωσμὸς πεδίου, ὅτι τὴν λεγομένην καλλικολώνην ἐνόμισάν τινες θρωσμὸν λέγεσθαι παρ' Ὁμήρῳ. 1195, 40.

Θυάδες αἱ Βάκχαι, παρὰ τὸ θύειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν, καὶ ὅτι καὶ Θύσαι λέγονται παρὰ Λυκόφρονι. 114, 43.

Θυγατρῶν ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ θυγατέρων. 1514, 16. 1594, 5. καὶ ὅτι ἄχρηστόν ἐστιν ἐν πεζῷ λόγῳ. 392, 6.

Θυέεσσιν ἀντὶ τοῦ θυμιάμασιν, ἀπὸ τῆς θύος εὐθείας. 767, 46.

Θύειν αἵματι λέγεται δάπεδον Ὀδ. λ', 420. ἀντὶ τοῦ θύεσθαι καὶ περιῤῥέεσθαι, ἢ φαντασίαν παρέχεσθαι τοῦ θύειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν καὶ κινεῖσθαι, διὰ τὸ ἐπ' αὐτοῦ ῥέον αἷμα. 1692, 19.

Θύειν ὅτι ἀντὶ τοῦ θυμιᾶν ἀεὶ παρ' Ὁμήρῳ κεῖται, οὐδέποτε δὲ ἐπὶ τοῦ σφάζειν ἱερεῖον, ὅθεν καὶ θύος τὸ θυμίαμα. 1767, 14. καὶ ὅτι καὶ τὸ σπένδειν καὶ εὔχεσθαι θύειν λέγεται παρ' Ὁμήρῳ. 1781, 30.

Θύεσθαι ἀντὶ τοῦ θύειν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ θυόμενος ἀντὶ τοῦ θύων. 1223, 45.

Θύη τὰ θυμιάματα, ἀπὸ τῆς θύος εὐθείας. 1346, 39.

Θυήεις βωμὸς ὅτι παρὰ τὸ θύος ἢ τὸ θύειν λέγεται. 697, 44. 1601, 2.

Θυηλαὶ αἱ διὰ θυσιῶν μαντεῖαι. 1601, 4.

Θυηχόοι οἱ ὑπὲρ ἄλλων θύοντες ἱερεῖς. 1601, 3.

Θυλάκιον ὑποκοριστικὸν, ὅτι χρήσιμός ἐστι λέξις. 1534, 48.

Θύλακος ὅτι καὶ κώρακος καὶ μάρσιππος συνωνύμως λέγεται. 1534, 47. καὶ ὅτι καὶ τὸ τοῦ ἀνθρώπου σῶμα θύλακος κρεῶν λέγεται τροπικῶς. 1303, 38. 1450. 14. καὶ παροιμία, εὖ μὲν ἀσκὸς, εὖ δὲ θύλακος, ἐπὶ τῶν τῷ βίῳ ἐπαμφοτεριζόντων. 1646, 19.

Θυμαλγὲς τὸ λυπηρὸν, ὅτι παρὰ τὸ ἄλγος καὶ τὸ θυμὸς λέγεται. 388, 19. καὶ θυμαλγὴς χόλος ὁμοίως. 750, 53.

Θυμαρὴς ἢ θυμάρης ἐπίθετον, ζήτει τὸ θυμαρέα.

Θυμαρέα, αἰτιατικὴ ἀπὸ τῆς θυμαρὴς εὐθείας, ὅτι παρὰ τὸ ἀρηρέναι ἢ ἀρέσκειν τῷ θυμῷ λέγεται, καὶ ὅτι διὰ μὲν τοῦ ᾱ προφερομένη ὀξύνεται ἡ λέξις, διὰ δὲ τοῦ η̄ βαρύνεται, θυμήρης γάρ. 754, 60. 1946, 35.

Θύμβρα, πόλις τῆς Τρωάδος ἔχουσα καὶ ποταμὸν Θύμβριν λεγόμενον, ὅθεν καὶ Θυμβραῖος Ἀπόλλων, ὁ καὶ Ζυμβραῖος διὰ τοῦ ζ, ἔτι δὲ καὶ Θύμβριος καὶ Δύμβριος διὰ τοῦ δ. 816, 11—22.

Θυμβραῖος Ἀπόλλων, ζήτει ἐν τῷ Θύμβρα. 816, 11.

Θυμβρεπίδειπνος ὁ εὐτελῶς δειπνῶν καὶ μόνοις θύμβροις ἀρκούμενος διὰ φειδωλίαν. 816, 25. 1828, 13.

Θύμβρις, ποταμὸς περὶ Θύμβραν πόλιν τῆς Τρωάδος· καὶ Θύμβρις ὁμωνύμως ποταμὸς Ῥώμης, ὁ καὶ Τίβερις. 816, 11.

Θυμηγερέειν τὸ ἀγείρειν τὸν θυ-

μὸν, ὅ ἐστι συνάγειν καὶ ἀνακτᾶσθαι τὴν ψυχὴν ἐκ λειποθυμίας. 457, 41. 577, 10. 1014, 44. 1280, 41. 1580, 6. 1605, 25.

θυμηδὲς, κατ' ἀναλογίαν τοῦ μελιηδές, ὅτι ἀντίκειται τῷ θυμαλγές. 1805, 59.

θυμηδία ὅτι παρὰ τὸ ἥδειν, ὅ ἐστιν εὐφραίνειν, τὸν θυμὸν λέγεται. 1652, 1.

θυμῆρες, ὅτι ἐκ τοῦ θυμὸς καὶ τοῦ ἦρ ἦρος, ὃ δηλοῖ τὴν χάριν, σύγκειται ἡ λέξις. 972, 14. καὶ θυμῆρες κεράσασα κατὰ κρατός τε καὶ ὤμων, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ καταχέασα ὕδωρ οὐ πάνυ θερμὸν, ἀλλ' εὔκρατον. 1662, 7.

θυμήρης βαρυτόνως, θυμαρὴς δὲ ὀξυτόνως, ζήτει ἐν τῷ θυμαρία. 1946, 35.

θυμοβόρος ἔρις ἡ τὴν ψυχὴν βιβρώσκουσα. 1171, 28.

Θυμοίτης κύριον ὅτι παρὰ τὸ θυμὸς λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ῑ. 113, 6.

θυμολέων ὁ ψυχικὴν προθυμίαν ἔχων κατὰ τοὺς λέοντας. 678, 62.

θυμομαχεῖν λέγεταί τις ὡς τοῦ χόλου πολεμίου ὄντος τοῖς πάσχουσι. 979, 5.

θυμὸν ἀγεῖραι, εἰς εὐψυχίαν ὑποκινῆσαι. 577, 13.

θύμον ὅτι οὐδετέρως παρ' Ἀττικοῖς λέγεται. 1390, 57. ζήτει τὸ θύμος.

θυμοραϊστὴς, ὅτι ἐκ τοῦ ῥαίω τὸ φθείρω γίνεται ῥαΐζω, ὅθεν θυμοραϊστὴς ὡς κυνοραϊστής· καὶ ὅτι κοινῶς μὲν ἑνὶ ρ̄ γράφονται τὰ τοιαῦτα, Ἀττικῶς δὲ δυσί. 945, 50. 1076, 20. 1139, 62.

θυμὸς ὁ χόλος, ὅτι παρὰ τὸ θύειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν, λέγεται, οἱονεὶ θύαιμος· καὶ ὅτι κίνησις τοῦ περικαρδίου αἵματός ἐστιν ὁ θυμός. 8, 22. 34. 114, 38. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ζέσις ἐστὶ τοῦ περικαρδίου αἵματος δι' ὄρεξιν ἀντιλυπήσεως. 1134, 6. καὶ ὅτι τοῦ θυμικοῦ τῆς ψυχῆς ἕδρα ἐστὶν ἡ καρδία. 144, 19 καὶ θυμὸς ἡ ψυχὴ καὶ ἡ διάνοια. 80, 38. 660, 28. καὶ θυμὸς τὸ ζωτικὸν πνεῦμα ἐν τῷ, μόγις ἐσαγείρατο θυμὸν, παρ' Ὁμήρῳ. 1244, 52. καὶ θυμὸς μελιηδὴς ἐπιθετικῶς πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ ἡ φίλη ἑκάστου ψυχή. 820, 47. καὶ θυμὸς ἵλαος ἡ πραΰθυμία. 780, 16. καὶ θυμὸς ὑπέρβιος ὁ χόλος ἢ ἡ βιαία ψυχή. 1779, 20. καὶ θυμὸς ὁμωνύμως ἀδήν τις μεταξὺ τῶν κλειδῶν. 1214, 22.

θύμος ὅτι καὶ θύμον λέγεται κατὰ γένους μεταπλασμόν. 1148, 25. ζήτει τὸ θύμον.

θυμόσοφος ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ τῇ κατ' αὐτὸν εὐφυΐᾳ σοφός. 678, 63. καὶ ὅτι διὰ τοῦ, ὃς θυμῷ εἰδείη, περιφράζεται παρ' Ὁμήρῳ. 900, 44.

θυμοφθόρα φάρμακα τὰ φθαρτικὰ καὶ ἀναιρετικὰ τοῦ λογισμοῦ. 1448, 35.

θυμῷ χαίρειν, ἤγουν ἐκ ψυχῆς χαίρειν, Ἰλ. η', 191. 675, 59.

θυμῷ εἴκειν, παρ' Ὁμήρῳ ποτὲ μὲν ἐπὶ θυμοῦ, ποτὲ δὲ ἐπὶ ἐπιθυμίας ἀκούεται ὁ θυμός. 1528, 30.

θύνναξ θύνναχος, ὑποκόρισμα θύννου, ὡς τοῦ ὄρφῶς ὁ ὄρφαξ. 1720, 60.

θυννὶς, ἡ καὶ πηλαμίς. 994, 49.

θύννοι οἰστρηλατούμενοι περὶ κυνὸς ἐπιτολὴν, ἱστορία φυσική. 1928, 20.

θύννοι ὅτι βαλανηφαγοῦσιν ἀπὸ δρυαρίων φυομένων ἐν τῇ θαλάσσῃ. 1715, 51.

θύννος ὅτι παρὰ τὸ θύνω, ὅ ἐστιν ὁρμῶ, λέγεται διπλασιασμῷ τοῦ ν̄, καὶ ὅτι καὶ θύνναξ ὑποκοριστικῶς λέγεται, καὶ ὅτι ὑπὸ μὲν τινῶν σεμνύνεται ὁ θύννος, ὑπὸ δὲ τινῶν ἐκφαυλίζεται. 1720, 60. 63. καὶ περὶ τινῶν ἰδιωμάτων τοῦ ἰχθύος ἱστορία φυσικὴ, καὶ περὶ διαφόρων ὀνομασιῶν τῶν εἰδῶν αὐτοῦ. 994, 47.

θύνω παρὰ τὸ θύω, ὅ ἐστιν ὁρμῶ, πλεονασμῷ τοῦ ν̄. 171, 21.

θυόεν νέφος τὸ εὐῶδες. 697, 45. 1010, 7.

θυομένων ζώων παρ' Ἕλλησιν ἕξις καὶ ποιότης, ὅτι γαλαθηνὸν ἢ ἄπεκτον ἢ ἄτοκον πρόβατον ἀπηγόρευτο θύειν, ἔτι τῇ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερείᾳ οὐκ ἐξῆν θύειν ἀμνήν. 1485, 56.

θύον, εἶδός τι δένδρου οὕτω λεγόμενον. 1523, 36.

θόος τὸ θυμίαμα παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ τὸ θύειν, ὃ δηλοῖ τὸ θυμιᾶν ἀεὶ παρ' Ὁμήρῳ. 641, 60. 1767, 17. παρὰ δὲ τοῖς μεθ' Ὅμηρον θύος τὸ θυόμενον ἱερεῖον. 1010, 13. 1293, 29.

θυοσκόος ὁ διὰ θυέων, ὅ ἐστι θυμιαμάτων ἢ ἱερείων, κοῶν, ὅ ἐστι νοῶν τὸ μέλλον· ἢ θυοσκόος ὁ θύτης, ὁ τὰ θύη κέων ἤγουν καίων. 1346, 36. 1626, 47. 1906, 22. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι θυοσκόος ὁ ἱεροσκόπος, ἤγουν ὁ δι' ἐμπύρων τὸ μέλλον σημαίνων. 1601, 3.

θύρα Φανίου, ζήτει ἐν τῷ, Φανίου θύρα. 1959, 14.

θύραζε, ὅτι τὸ θύραζε γενέσθαι ἐπὶ οἴκου κυρίως λέγεται, καὶ θύραζε τὸ ἁπλῶς ἔξω πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ, οἷον καὶ ἐν τῷ, ἁλὸς πολιοῖο θύραζε, Ὀδ. ε', 410. 595, 1. 1067, 53. 1152, 62. 1233, 55. 1540, 40. 1639, 64.

θύραι οἰκίας λέγονται, πύλαι δὲ πόλεως. 1257, 36. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι θύραι αἱ σανίδες, αἷς κλείονται αἱ εἴσοδοι τῶν οἰκιῶν ἢ πόλεων, πύλαι δὲ αἱ εἴσοδοι αὐταὶ, ἐφ' αἷς αἱ θύραι. 895, 45. 1142, 47.

θύραι τροπικῶς αἱ αἰσθήσεις, δι' ὧν βαίνουσιν εἰς τὴν ψυχὴν τὰ αἰσθητὰ, καὶ ὅτι καὶ γλώσσης θύρα λέγοιτ' ἄν. 1627, 4.

θύραι σπηλαίου, παρ' Ὁμήρῳ ἀναλογικῶς. 1637, 40.

θυρεὸς παρ' Ὁμήρῳ ταὐτὸ ὅπερ θύρα, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον εἶδος ἀσπίδος μεγάλης ἐοικυίας θύρᾳ, ὅθεν καὶ λέγεται ἐπενθέσει τοῦ ε̄. 1626, 55. 1627, 2. 1744, 19.

θύριον, θύρας ὑποκόρισμα, ὅτι προπαροξύνεται ἡ λέξις. 268, 9.

θυροκοπικὸν, ὄνομα αὐλήσεως ποιᾶς. 1236, 57.

θύρσοι, κλάδοι τινὲς, οὓς ἔφερον οἱ περὶ τὸν Διόνυσον, θυρσοὶ δὲ ὀξυτόνως γαμικά τινα στέμματα. 629, 50.

θυς λήγοντα ἐπιῤῥήματα ὅτι καὶ ἀποβαλόντα τὸ ληκτικὸν σ̄ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μένουσι σημαινομένου, οἷον εὐθὺς εὐθὺ, ἰθὺς ἰθύ. 579, 1.

Θύσαι αἱ Βάκχαι, αἱ καὶ Θυάδες. 114, 44.
θύσανοι οἱ κροσσοί, ὅτι παρὰ τὸ θύειν, ἤγουν σείεσθαι, λέγονται. 252, 9. 17. 600, 22. 976, 28.
θύσθλα, τελεστικά τινα θύματα Διονυσιακὰ, ἢ κλάδοι τινὲς, οἷόν τι καὶ οἱ νάρθηκες καὶ οἱ θύρσοι. 629, 48.
θυσία ὅτι παρὰ τὸ θύος, ὃ δηλοῖ τὴν ἐκ τῶν θυομένων ἱερείων ἀναθυμιωμένην κνίσσαν, λέγεται. 641, 61. καὶ ὅτι σκοπός ἐστι τῶν θυσιῶν ἡ εὐχαριστία. 133, 9. καὶ περὶ τῆς παρ' Ὁμήρῳ Ἰλ. α', 458 sqq. θυσίας ἑρμηνεία διεξοδική. 134, 13. καὶ περὶ τῶν παρὰ Πέρσαις θυσιῶν ἱστορία. 135, 2. καὶ ὅτι ἡ ἐκ τριῶν ζώων θυσία τριττύα ἐλέγετο, ἐκ ποίων δὲ ζώων ζήτει ἐν τῷ τριττύα· ἡ δ' ἐκ δώδεκα δωδεκαῒς, ἡ δ' ἐξ ἑκατὸν ἑκατόμβη, ἡ δ' ἐκ χιλίων χιλιόμβη. 1676, 37. καὶ ὅτι τὸ αἷμα τῶν θυομένων ἱερείων εἰς ἀγγεῖον δεχόμενοι τῷ βωμῷ ἐπέχεον οἱ πάλαι Ἕλληνες· καὶ ὅτι καὶ πρόθυμα, εἴτουν προβολὴ καὶ καταρχὴ θυσίας, ἦν τὸ τίλλειν καὶ καίειν τὰς τῆς κεφαλῆς τοῦ ἱερείου τρίχας. 1476, 41. 45.
θυῶ θυώσω ῥῆμα, ὅτι παρὰ τὸ θύος ἢ θύον λέγεται. 1488, 12.
θυώδης ὁ εὐώδης, παρὰ τὸ θύον, ὅ ἐστι θυμίαμα. 1488, 9.
θυώματα τὰ εὐώδη θυμιάματα, παρὰ τὸ θύος ἢ θύον. 1488, 15.
θῶες, οἱ καὶ λυκοπάνθηρες, εἶδος ζῴου ὑαίνῃ παραπλήσιον, ἱστορία φυσική. 856, 51. 922, 51.
θωὴ ἡ κατατιθεμένη ζημία, παρὰ τὸ θῶ, ὡς παρὰ τὸ ζῶ ζωή. 953, 41. 1441, 1.
θὼθ, μὴν Αἰγυπτίων, ὅτι ἀπὸ Θῶνος τινὸς βασιλέως ἔσχε τοὔνομα. 1493, 58.
θῶκόνδε καθιζάνειν, ἀντὶ τοῦ ἐκκλησιάζειν, Ὀδ. ε', 3. 1520, 38.
θῶκος καὶ θᾶκος ὁ θρόνος, παρὰ τὸ θῶ. 746, 20. 1008, 48.
θῶμιγξ, τὸ σχοινίον. 1539, 13.
θωμὸς, σωρὸς σπερμάτων, καὶ ὅτι διὰ τοῦ ω λέγεται, οὐ μὴν θημὸς διὰ τοῦ η. 1539, 12.
θων λήγοντα ὀνόματα ὅτι φυλάττουσι τὸ ω ἐπὶ τῶν πλαγίων, οἷον κώθων κώθωνος, μόθων μόθωνος, ῥώθων ῥώθωνος. 1409, 21.
Θῶνις Αἰγύπτιος, ἱστορία διεξοδικωτάτη, καὶ Θῶνις πόλις. 1493, 54 - 63.
Θῶνος, γενικῆς πτώσεως ἐν τῷ, Θῶνος παράκοιτις, Ὀδ. δ', 228. ὅτι ἀπὸ τοῦ Θόων Θόωνος γέγονε κατὰ συγκοπὴν, ἢ ἀπὸ τοῦ Θῶνις Θώνιος ὁμοίῳ πάθει· καὶ περὶ τοῦ Θῶνος τούτου ἱστορία διεξοδικωτάτη. 1493, 54 — 63.
θωράκιον τὸ ἐπικείμενον τῷ καρχησίῳ τετράγωνον. 1423, 15.
θώραξ ὁ ἀνθρώπειος κορμὸς χωρὶς χειρῶν καὶ ποδῶν. 835, 52. καὶ θώραξ ὁμωνύμως τὸ ἐπ' αὐτῷ ὅπλον. 26, 24. καὶ θώραξ στατὸς τὸ αὐτὸ ὅπλισμα, ἑρμηνεία διεξοδική. 453, 40.
θώρηξις ἡ ἀκρατοποσία εἴτουν μέθη ὁμωνύμως, καὶ ὅτι καὶ θόριξις διὰ τοῦ ο καὶ τοῦ ι λέγεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 166, 12. 242, 30. ζήτει τὸ θωρήσσεσθαι.
θωρήσσεσθαι τὸ ὁπλίζεσθαι καὶ τὸ μεθύσκεσθαι ὁμωνύμως, ὅθεν θώρηξις ἡ ἀκρατοποσία. 166, 11.
θὼς, ὁ καὶ λυκοπάνθηρ. 856, 51. ζήτει ἐν τῷ θῶες.
θωϋμάσιον τὸ θαυμάσιον Ἰωνικῶς. 482, 39.

Ἀρχὴ τοῦ Ι στοιχείου.

ι στοιχεῖον, ὅτι ἡ τοῦ ι ἐπαλληλία σεσηρέναι ποιεῖ τὰ χείλη, οἷον ἐν τῷ, Ἴριδι δίῃ. 820, 34.
ι, ὅτι τὸ τοῦ ἰῶτα στοιχείου σημεῖον τὰ δέκα σημαίνει. 1428, 28.
ι πρὸ φωνήεντος ὅτι ψιλοῦται. 1025, 12.
ι πρὸ τοῦ σ ἐπαγομένου δασέος ὅτι ψιλοῦται, οἷον ὄσχας. implicite. 1341, 6.
ι λήγοντα οὐδέτερα, ὅτι τῶν εἰς ι ληγόντων οὐδετέρων δύο μόνα εἰσὶν Ἑλληνικά. 846, 9.
ι ἐπεντιθέμενον ὅτι οὐκ ἐξαλλάσσει τὸν τόνον, οἷον περῶν πειρῶν. 1336, 25.
ι πλεονάζον ἐν μέσῳ λέξεων πολυβραχέων πρὸς συντέλειαν μέτρου δακτυλικοῦ, οἷον ὁδοπόρος ὁδοιπόρος, μεσαπόλιος μεσαιπόλιος. 422, 33.
ι λήγουσαι δοτικαὶ μεταπεπλασμέναι ἀπὸ τῶν εἰς η, οἷον Δωδῶνι ἐκ τοῦ Δωδώνῃ. 58, 34.
ι λήγουσαι δοτικαὶ ἐκ κράσεως δύο ιι εἰς ι μακρὸν γενόμεναι, οἷον Θέτι Θέτι, μήτι μήτι. 348, 35.
ι ληκτικὸν δοτικῆς ὅτι ἐκθλίβεταί ποτε, οἷον ἐν τῷ, ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, Ἰλ. ε', 5. 514, 18.
ι ληκτικὸν δοτικῶν ἐκτεινόμενόν ποτε πρὸς μέτρου χρείαν. 52, 9. 54, 22.
ι λήγουσαι δοτικαὶ ὀνομάτων δισύλλαβοι ὀξύνονται, εἰ μὴ ἐκ κράσεως ἔπαθον τὴν δισυλλαβίαν, ὡς τὸ κέαρι κῆρι, ἔαρι ἦρι. 1146, 50.
ι λήγουσαι δοτικαὶ ὑπερδισύλλαβοι, ὅτι ἀποστρέφονται τὴν ὀξυτόνησιν, πλὴν τοῦ θυγατρί. 1388, 48.
ι λήγουσαι δοτικαὶ ὀξύτονοι ἀπὸ βαρυτόνων εἰς ω ληγουσῶν μεταπεπλασμέναι, οἷον λιτὶ, κλαδί. 1400, 19.
ι κατ' ἐπέκτασιν προστιθέμενον τῷ τέλει τινῶν τοῦ λόγου μερῶν, οἷον ἐν τῷ οὑτοσὶ, νυνί. 45, 2.
ι ληκτικὸν ἐπιῤῥημάτων, οἷον αὐτόθι, κεῖθι, ὅθι. 122, 8.
ια λήγοντα ὀξύτονα θηλυκὰ ὅτι περιεκτικῆς εἰσὶν ἐννοίας, οἷον ἀχυρμιὰ, μυρμηκιά. 748, 18. 1698, 37.
ια ληγόντων θηλυκῶν ὀξυτόνων παραγωγὴ ἀπὸ ὁμογενῶν εἰς η ληγόντων, οἷον ἐσχάτη ἐσχατιὰ, σκοπὴ σκοπιά. 1183, 60. καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ ι τὰ τοιαῦτα. 1507, 53.
ια λήγοντά τινα θηλυκὰ διὰ τὸ μέτρον ἐκτείνοντά ποτε τὸ παραλῆγον δίχρονον, οἷον τὸ ὑποδεξία ἐν τῷ, πᾶσα τοι ἔσθ' ὑποδεξίη· πολέεσσι δ' ἀνάσσεις, Ἰλ. ι', 73. 736, 54.
ια ληγόντων πληθυντικῶν οὐδετέρων ἐπὶ ἑορτῶν γραφὴ παραληκτικὴ, οἷον Διάσια, Διονύσια, Ὀλύμπια. 444, 14.
ια λήγοντα πληθυντικά τινα οὐδέτε-

ρα συγκοπτόμενα ποτὲ, οἷον μηρία μῆρα, σιτία σῖτα. 1017, 61.

ἴα ἡ φωνή. 794, 54. καὶ ἴα ἀντὶ τοῦ μία, ἀπὸ τοῦ ἴος ἀῤῥήτου ἀρσενικοῦ. 663, 26. καὶ ἴα ἀντὶ τοῦ πρώτη. 1052, 48.

ἰὰ ἀντὶ τοῦ ἰοὶ κατὰ γένους μεταπλασμόν. 1197, 24.

―ιαδης λήγοντα πατρωνυμικὰ τίνα ἐκ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ παραλῆγον ᾱ καὶ τίνα φύσει. 13, 10. 27. 31. ζήτει ἐν τῷ ―αδης λήγοντα.

ἰαίνεσθαι, τήκεσθαι, ἥδεσθαι, διαχεῖσθαι, μαλάσσεσθαι. 1008, 4. 1559, 47. καὶ ὅτι ἰαίνεσθαι λέγεται κυρίως τὸ ὕδωρ, τουτέστι χλιαίνεσθαι καὶ θερμαίνεσθαι. 1661, 63. καὶ ἰαίνεσθαι λέγονται οἱ στάχυες τῇ δρόσῳ, ἤγουν φαιδρύνεσθαι· ὁ δὲ χαλκὸς ἰαίνεται πυρούμενος, ἤγουν θερμαίνεται. 1318, 32. 1605, 1.

ἰαίνω τὸ εὐφραίνω καὶ γλυκαίνω. 1506, 53. ζήτει τὸ ἰαίνεσθαι.

―ιαιος λήγοντα ὀνόματα προπερισπώμενα, ἐκ πλεονασμοῦ ἔχοντα τὸ προπαραλῆγον ῑ, οἷον μναϊαῖος, χαμιναῖος, ταλαντιαῖος. 1878, 60. 1905, 36.

Ἴαιρα Νηρηίς τις λέγεται παρὰ τὸ ἰαίνειν διὰ τὸ τοῦ ὕδατος εὐφρόσυνον. 1130, 47. ζήτει τὸ Ἰάνασσα.

ἴακχος ὁ ἐπὶ Διονύσῳ ἦχος παρὰ τὸ ἰάχειν, καὶ Ἴακχος αὐτὸς ὁ Διόνυσος ὁμωνύμως. 629, 30. 962, 60.

Ἰάλεμος, ὄνομα μωροῦ τινὸς καὶ εὐήθους ἀνθρώπου, ὅτι παρὰ τὸ ἀλᾶσθαι λέγεται, ἀφ' οὗ παροιμιακῶς λέγεται τὸ, Ἰαλέμου ψυχρότερος. 636, 59. καὶ ἰάλεμος, πένθιμός τις ᾠδὴ ὁμωνύμως. 1164, 8.

ἰάλλειν τὸ πέμπειν καὶ βάλλειν, καὶ ἀπὸ χεῖρας ἰάλλειν, τὸ ἀπάγειν καὶ ἀπέχεσθαι· καὶ ὅτι κατὰ μὲν τὸν κανόνα τοῦ ῑ πρὸ φωνήεντος ψιλοῦται τὸ ἰάλλειν, ἡ δὲ σύνθεσις τοῦ ἐφιάλτης καὶ τοῦ ἐφιάλλειν δασύνεσθαι αὐτὸ ὑπαγορεύει. 562, 35. 714, 34. 1403, 6. 13—20.

ἰάλλω ὅτι παρὰ τὸ ἰῶ, ὅ ἐστι πέμπω, παρῆκται. 867, 19. καὶ περὶ τοῦ πνεύματος τῆς λέξεως ζήτει τὸ ἰάλλειν.

Ἰαλυσὸς, πόλις Ῥόδου, καὶ ἄλλη τοῦ Ἀδρίου κόλπου, καὶ ἄλλη Σκυθίας. 315, 22.

Ἰάμβη, κόρη τις, ὅτι αἰσχρῶς ὑβρισθεῖσα ἀπήγξατο· καὶ ὅτι Ἰάμβη, θεράπαινα Κελεοῦ, λυπουμένην τὴν Δήμητρα παρεμυθεῖτο ὀρχουμένη τὸ ἰαμβικὸν μέτρον, ἱστορία. 1684, 48. 53.

Ἰάμνια, τὸ μνῖ ἰῶτα κατ' ἀναλογίαν. 265, 43.

Ἰάνασσα καὶ Ἰάνειρα, ὀνόματα Νηρηίδων, παρὰ τὸ ἰαίνω, ὅ ἐστιν εὐφραίνω καὶ γλυκαίνω διὰ τὸ τοῦ ὕδατος εὐφρόσυνον. 1130, 47. 1506, 52.

Ἰάνειρα, ὄνομα Νηρηίδος τινὸς, ζήτει τὸ Ἰάνασσα. 1130, 46.

Ἴανος διπρόσωπος ὅτι πρῶτος νόμισμα χαλκοῦν ἐχάραξε καὶ ἄλλα τινὰ εὗρεν, ὅθεν καὶ κεφαλὴν διπρόσωπον ἐνεχάραττόν τινες τοῖς νομίσμασιν, ἱστορία. 1533, 3.

Ἰάονες, ἔθνος τι οὕτω καλούμενον, χρόνος παραληκτικὸς καὶ προπαραληκτικὸς τῆς λέξεως· καὶ ὅτι ἄλλο τι ἔθνος παρὰ τοὺς Ἴωνας, καὶ ὅτι ἐν Πελοποννήσῳ οἱ Ἰάονες, καὶ ὅτι τοὺς Ἀθηναίους τινὲς Ἰάονας λέγεσθαι ἐνόμισαν. 954, 44.

Ἰαπετὸς ὅτι παρὰ τὸ ἰάπτω, ὅ ἐστι, βλάπτω, λέγεται. 17, 2.

Ἰαπετὸς, εἷς τῶν Τιτάνων, ὅτι παρὰ τὸ ἰάπτω λέγεται. 17, 2. καὶ Ἰαπετὸς ἀλληγορικῶς ἡ οὐρανία σφαῖρα, παρὰ τὸ ἵεσθαι καὶ πέτεσθαι διὰ τὸ ὀξὺ τῆς κινήσεως. 87, 8. 724, 27.

ἰάπτειν τὸ διαφθείρειν καὶ βλάπτειν ἐν τῷ, ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτῃ, Ὀδ. β', 376. ἀλλαχοῦ δὲ ἀντὶ τοῦ προπέμπειν ἐνόησάν τινες. 1450, 36. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἴπτω, ὅ ἐστι βλάπτω, ἐπενθέσει τοῦ ᾱ λέγεται καὶ ἰάπτειν ὀρχήματα, παρὰ Σοφοκλεῖ (Aj. 700.) ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν καὶ διδάξαι, παρὰ τὸ ἔπω ἴπτω καὶ ἰάπτω. 16, 46. 17, 12.

Ἰάρδανος, ποτάμιόν τι πλησίον Φειᾶς πόλεως Πελοποννησιακῆς. 671, 19. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Ἰάρδανος ποταμὸς τῆς Κυδωνίας χώρας. 1468, 25.

Ἰας ἡ Ἰωνικὴ διάλεκτος, κτητικῷ τύπῳ ἐλλιπῶς. 5, 23.

ἴασιν, ἤγουν ἔρχονται, προπαροξυτόνως πρὸς διαστολὴν τοῦ ἰᾶσιν, ὅθεν τὸ ἀφιᾶσι. 1052, 1.

Ἰασίων ὅτι διὰ τὸ γεωργικὸς γεγονέναι μίγνυσθαι τῇ Δήμητρι ἐμυθεύθη, μῦθος καὶ ἀλληγορία διεξοδικὴ καὶ ἱστορία· καὶ ὅτι παρὰ τὴν ἔσιν, ὅ ἐστιν πέμψιν, τῶν σπορίμων λέγεται τοὔνομα. 1528, 5—15.

Ἴασον Ἄργος ἡ Πελοπόννησος, ἀπὸ Ἰάσου βασιλέως, υἱοῦ Ἰοῦς τῆς Ἰνάχου. 1465, 60. 1845, 11.

Ἰάσονος πλοῦς εἰς τὴν Κολχίδα ὅτι ἐπὶ ἀνακλήσει τῆς Φρίξου ψυχῆς ἐγένετο. 1614, 62.

Ἴασος, εἷς τῶν Φορωνέως παίδων, ἀφ' οὗ Ἴασον Ἄργος ἐκλήθη ποτὲ ἡ Πελοπόννησος, ἱστορία. 385, 40.

ἴασπις, ὅτι αἱ Ἔμπουσαι καὶ ἄλλα τινὰ εἴδωλα φοβοῦνται τὴν ἴασπιν. 1659, 28.

Ἰάσων ὁ Αἴσωνος ὅτι ἐξ Ὀρμενίου ἦν τῆς Θετταλίας. 332, 12. καὶ ὅτι παρὰ τὸ Αἴσων λέγεται κατ' ἀναγραμματισμόν. 488, 23. καὶ ὅτι Ἰάσων σκωπτικῶς ἐπεκαλεῖτο πᾶς ὁ κλέψας κώδιον. 1642, 62.

ἰάτρια γυνὴ λέγεται, τὸ δὲ ἰατρίνη βάρβαρον. 859, 51.

ἰατρικὴ καὶ μαντικὴ ὅτι ἐπικοινωνοῦσιν ἀλλήλαις, κατασκευὴ ἐξ ἐπαγωγῆς παραδειγμάτων. 48, 35.

ἰατρὸς κατὰ μόνας ὅτι ἀτελῶς λέγεται, ἰατρὸς δὲ κακῶν ἐντελῶς. 1825, 15. καὶ ὅτι κοινὸν ἐστι τῷ γένει τοὔνομα, λέγεται γὰρ καὶ ἰατρὸς γυνὴ ἐν ἴσῳ τῷ ἰάτρια. 859, 51.

ἰαύειν τὸ κοιμᾶσθαι καὶ ἐφ' ὕπνῳ ἀνακεκλίσθαι, καὶ τὸ ἁπλῶς διάγειν, καὶ τὸ χρονίζειν εἴτουν διατρίβειν. 191, 17. 754, 1. 979, 15. 1958, 9.

ἰαυθμὸς ὅτι παρὰ τὸ ἰαύειν, ἤγουν διατρίβειν, λέγεται. 1750, 22.

ἰάχειν τὸ ἁπλῶς ἠχεῖν. 962, 60. καὶ ὅτι καὶ ὄρνιθες λέγονταί που παρ' Ὁμήρῳ. 229, 19. καὶ σίδηρος πεπυρωμένος σίζων ἐν τῷ βάπτεσθαι ὕδατι. 1636, 5.

ἰαχὴ ὁ βρεφικὸς κλαυθμυρισμὸς καὶ ὁ ἁπλῶς ἦχος. 651, 35. 919, 27.

Ἰαωλκός, πόλις Θεσσαλικὴ, ἡ καὶ Ἰωλκός· ζήτει τὸ Ἰωλκός. 327, 41.

ἴβδης, μέρος τι τῆς νεὼς οὕτω καλούμενον. 525, 34. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἴβδης πάσσαλος ἐν τοῖς τῶν πλοίων ἐδάφεσι. 858, 38.

Ἰβύκειον λέγεται σχῆμά τι λόγου παρὰ τὸ Ἴβυκον τὸν ποιητὴν αὐτῷ κατακόρως χρήσασθαι, ἑρμηνεία διεξοδική. 1577, 1.

ιβω λήγοντα ῥήματα ἀπὸ μονοσυλλάβων παρηγμένα, οἷον τρῶ τρίβω, θλῶ θλίβω. 1532, 6.

ἰγνύη τὸ ὀπίσω τοῦ γόνατος, ὅτι καὶ περ ἀπὸ τοῦ ἱκνεῖσθαι παρηγμένον, ὅμως ψιλοῦται τοὔνομα, ἑρμηνεία διεξοδική. 928, 12.

ἰγνυῶν ἀφαίρεσις, παλαιστικόν τι μηχάνημα, ᾧ Κερκυὼν ὁ ληστὴς πρῶτος ἐχρήσατο, ἑρμηνεία διεξοδική. 1327, 8.

Ἰδαῖοι Δάκτυλοι ὅτι σιδήρου ἐργάται γεγόνασι κατὰ τὴν Κρητικὴν Ἴδην πέντε τὸν ἀριθμὸν, διὸ καὶ οὕτως ἐκλήθησαν. 353, 20.

ἰδάλιμον καῦμα, παρὰ τὸ ἰδίειν, ὃ δηλοῖ τὸ ἱδροῦν. 1505, 11. 1961, 24.

ἰδάλιμος ὅτι παρὰ τὸ ἰδίω, ὅ ἐστιν ἱδρῶ, λέγεται. 1890, 10.

Ἴδας, ἀδελφὸς Λυγκέως Μάρπισσαν τὴν Εὐήνου ἁρπάσας, ἱστορία διεξοδική. 776, 10.

ἰδέα, τὸ ι ἰῶτα, ἀπὸ τοῦ εἴδω καθ᾽ ὑπεξαίρεσιν τοῦ ε τῆς διφθόγγου, ἑρμηνεία διεξοδική. 194, 39.

ἰδέαι λόγων τρεῖς, μιμητικὴ ἡ καὶ δραματικὴ, ἀμίμητος καὶ μικτή. 263, 6.

ἰδεῖν ἀντὶ τοῦ εἰδέναι διὰ τὸ καὶ τὸ ἰδεῖν εἰς τὸ εἰδέναι συντελεῖν. 1004, 2.

ἰδεῖν αὐγὰς ἡλίου, ἀντὶ τοῦ ἄρτι γεννηθῆναι, περὶ βρέφους λεγόμενον παρ᾽ Ὁμήρῳ. 1054, 5.

ιδεις λήγοντα ὡς πατρωνυμικὰ, προσηγορικὰ ζωικῶν ἐκγόνων, οἷον λαγιδεῖς, λυκιδεῖς, ἀλεκτοριδεῖς, χηνιδεῖς, περδικιδεῖς, ὅτι ἀπὸ ἑνικῆς εὐθείας διὰ τοῦ δης κλίνονται, οἷον λαγιδὴς, λυκιδής. 753, 56. 1821, 35.

ἰδέσθαι εἰς ὦπα τινὸς, παρ᾽ Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ θεαθῆναι τινί. 1010, 3.

ἰδέσθαι ἀντὶ τοῦ νοῆσαι ἐν τῷ, πειρήσεται καὶ ἴδηται, Ὀδ. φ', 159. 1905, 54.

ἰδέσθαι καὶ αἱ σύστοιχοι παθητικαὶ κινήσεις ὅτι συνήθεις εἰσὶν Ὁμήρῳ. 1122, 63.

Ἴδεω, γενικὴ ἀντὶ τοῦ Ἴδου, ἀπὸ εὐθείας τῆς ὁ Ἴδας, ὡς ὁ Μίδας. 775, 58.

Ἴδη, ὄρος Κρήτης καὶ Τροίας, καὶ ὅτι πᾶν ὄρος ὑψηλὸν Ἴδη λέγεται παρὰ τὸ ἰδεῖν. 353, 12—21. 356, 11. 500, 43. 633, 35. 697, 48. 1351, 15.

ἴδη προσηγορικῶς ἡ τῶν ξύλων ὕλη ὁμωνύμως τῷ ὄρει. 1246, 3.

ἴδη ἀντὶ τοῦ θεάσῃ, ὅτι ἐκ τοῦ ἴδηαι κέκραται. 86, 21. 398, 46.

Ἰδήιον πεδίον τὸ τῇ Ἴδῃ ὑποκείμενον. 1251, 1.

Ἴδης ὄρους Τρωικοῦ ἀκρωτήρια τρία, Γάργαρον, Λεκτὸν, Φαλάκρα. 697, 28.

ιδης πατρωνυμικὰ προσλαμβάνοντα τὸ α πρὸ τοῦ δης διὰ μέτρου χρείαν, οἷον Τελαμωνίδης Τελαμωνιάδης. 13, 10. 27.

ἰδίᾳ ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ χωρὶς, ὅτι παρὰ τὸ ἰδιάζειν τὰ χωρὶς ἀλλήλων ὄντα λέγεται. 1582, 13.

ἰδίειν τὸ ἱδροῦν ἐξ ἀγωνίας. 950, 55. ζήτει τὸ ἴδιον.

ιδιον λήγοντα ὑποκοριστικὰ ὅτι ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ιον οὐδετέρων γίνονται. 678, 26.

ἴδιον, ἤγουν ἵδρουν καὶ ἠγωνίων ἐν τῷ, ἴδιον ὡς ἐνόησα, Ὀδ. υ', 204. 1889, 28. 1890, 9.

ἰδιόξενοι οἱ μὴ δημοσίᾳ, ἀλλ᾽ ἰδίᾳ ξένοι ἀλλήλοις. 405, 40.

ἰδιωτικὸν ὅτι πρὸς τὸ δημόσιον ἀντιδιαιρεῖται. 1891, 22.

ἴδμεν ὅτι ἐκ τοῦ ἴσμεν λέγεται τροπῇ τοῦ σ εἰς δ. 214, 21. 780, 35. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἴζμεν, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ἴσμεν. 1570, 9.

ἴδμεν ἐπὶ μὲν τὸ πλεῖστον ἀντὶ τοῦ ἴσμεν, ἀντὶ δὲ τοῦ εἰδέναι κατ᾽ ἀπαρέμφατον σπανίως, οἷον ἐν τῷ, ἀλλ᾽ ἐθέλω ἴδμεν καὶ πειρηθήμεναι ἄντην, Ὀδ. θ', 213. 880, 47. 1592, 39.

ἰδνοῦσθαι, ἐτυμολογία καὶ σχηματισμός. 216, 37—44. ζήτει τὸ ἰδνωθῆναι.

ἰδνωθῆναι τὸ δονηθῆναι τὸ ἰνίον ἢ ὀδυνηθῆναι καὶ οὕτω συστραφῆναι καὶ συγκαθεσθῆναι. 900, 2. 950, 17.

Ἰδομενεὺς, κύριον ἡγεμόνος παρ᾽ Ὁμήρῳ, ὅτι παρὰ τὸ μένειν λέγεται. 942, 58.

ιδον λήγοντα ἐπιῤῥήματα ἀπὸ ῥημάτων διὰ τοῦ ιζειν καὶ ινειν γενόμενα, οἷον νοσφιδὸν, διακριδόν. 894, 49. 1008, 20. 1499, 5.

ἴδον ἀόριστος δεύτερος, καὶ ἰδεῖν ἀπαρέμφατον, καὶ ἰδὼν μετοχὴ, ὅτι διὰ τοῦ ι ὡς ἐπιπολὺ γράφονται παρ᾽ Ὁμήρῳ, τὸ δὲ διὰ διφθόγγου εἶδον ἐστι μὲν παρατατικοῦ, ἀντὶ δὲ ἀορίστου χρησιμεύει τῷ Ὁμήρῳ. 181, 30. 472, 22. καὶ ὅτι τὸ μὲν ἴδον κοινῶς λέγεται, ἰδόμην δὲ Ἀττικῶς. 504, 28.

ἶδος ὁ ἱδρὼς, παρὰ τὸ ἰδίω, ὅ ἐστιν ἱδρῶ. 1890, 9. 1961, 26. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἶδος τὸ θερινὸν κατάστημα, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἰδίειν λέγεται. 1505, 10.

ἰδοὺ ῥῆμα ὅτι εἰς ἐπίῤῥημα μεταπεσὸν ἐξέπεσε τοῦ περισπᾶσθαι. 752, 4.

ἰδρείη ἡ ἐπιστήμη. 1063, 62.

ἴδρις ὁ ἐπιστήμων, ὅτι ὡς τὸ ὄφις ὄφεος κλίνεται. 676, 16. 1063, 62. 1656, 14.

ἱδρύειν παρ᾽ Ὁμήρῳ τὸ καθῆσθαι, παρὰ τὸ ἕδω, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ἱδρύεσθαι ναὸς ἢ ἄγαλμα λέγεται. 387, 8.

ἱδρὼς ὅτι παρὰ τὸ ὕδωρ λέγεται τροπῇ τοῦ υ εἰς ι, καὶ ὅτι δασύνεται ἡ λέξις. 413, 10.

ἱδρὼς γῆς, ὅτι ἱδρῶτες γῆς αἱ πηγαὶ λέγονται, καὶ ἱδρὼς Βρομιάδος πηγῆς ὁ οἶνος, καὶ δρυὸς ἱδρὼς ὁ ἰξός. 310, 1. 865, 15.

ἱδρῶσαι, μετοχικὴ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, ὅτι κατὰ τὴν δευτέραν τῶν περισπωμένων κέκλιται ἢ ἐκ τοῦ ἱδρώουσαι συγκέκοπται. 865, 13.

ἰδυῖα, ὄνομα θηλυκὸν διὰ μὲν

τοῦ ἰῶτα ὀνοματικῶς ἀντὶ τοῦ ἐπιστημονική, εἰδυῖα δὲ διὰ διφθόγγου μετοχικῶς ἀντὶ τοῦ γινώσκουσα. 1193, 26. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ ἰδυῖα, καίτοι σύζυγον ὂν τοῦ εἰδώς, ὅμως διὰ τοῦ ἰ ἔχει τὴν ἄρχουσαν, ὡς ὄνομα μετοχικόν. 1154, 34.

ἰδυίῃσι πραπίδεσσι, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἰδυίαις, ὅ ἐστιν ἐπιστήμοσιν, ὅτι διὰ μὲν διφθόγγου γραφόμενον μετοχὴ ἔσται, διὰ δὲ τοῦ ἰ μετοχικὸν ὄνομα. 1153, 56. 1570, 38.

ἴδυοι ἢ εἴδυοι διὰ διφθόγγου, ὅτι ἰδυίους ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι τοὺς ἴδμονας καὶ συνίστορας μάρτυρας. 1154, 35. 1158, 20. 1570, 40.

ἴδωμαι ἴδῃ ἴδηται, ἀντὶ τῶν ἴδω ἴδῃς ἴδῃ, πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ Ἀττικῶς. 86, 20.

ἴδωμι ἀντὶ τοῦ ἴδοιμι ἐκτάσει τῆς παραληγούσης. 1279, 48.

ἵει, τρίτον πρόσωπον παρατατικοῦ ἀντὶ τοῦ ἀφίει ἢ ἔπεμπε. 407, 46, καὶ ἵει ἀντὶ τοῦ ἐνῆκεν ἐν τῷ, ὡς Ἥφαιστος ἵει λόφον, Ἰλ. τ', 383. χ', 316. 1189, 28. καὶ περὶ τοῦ παραληκτικοῦ χρόνου τοῦ τε ἵει καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ συγκειμένων, οἷον ἀφίει καὶ προΐει. 111, 19.

ἱείη ἀντὶ τοῦ πεμφθείη ἢ πορευθείη, οἷον· πρὶν δ' οὔπως ἂν ἔμοι γε φίλον κατὰ λαιμὸν ἱείη, Ἰλ. τ', 209. 1179, 54.

ἱέμενος φοβέεσθαι, ἤγουν σπεύδων εἰς φυγήν. 1073, 11.

ἵεν ψιλούμενον ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο, δασυνόμενον δὲ ἀντὶ τοῦ ἔπεμπε. 891, 12.

Ἱερά, ὄνομα μιᾶς τῶν Αἰόλου νήσων. 1644, 34.

ἱερά, ὅτι πᾶσα πόλις ἱερὰ κατὰ κοινὸν ἐπίθετον λέγεται παρ' Ὁμήρῳ, καὶ ἱερὸν τέλος ἐπιθετικῶς τὸ τῶν νυκτοφυλακούντων, Ἰλ. κ', 56. καὶ ἁπλῶς πᾶν τὸ φυλακτικὸν ἱερὸν λέγεται παρ' Ὁμήρῳ. 119, 10.

ἱερὰ τὰ ἱερευόμενα ζῷα. 788, 46. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἱερὰ λέγονται τὰ σπλάγχνα, δι' ὧν ἐμαντεύοντο. 1346, 40.

ἱερὰ ἄμπελος, ἡ καὶ Διονυσιάς, ἡ τὸν Πράμνειον οἶνον φέρουσα ἐν Ἰκάρῳ τῇ νήσῳ. 871, 21.

ἱερὰ γραμμή, ὅτι τῶν κατὰ τὴν διὰ πεσσῶν παιδιὰν πέντε γραμμῶν ἡ μέση ἱερὰ ἐλέγετο, ὅθεν καὶ παροιμία, κινεῖν τὸν ἀφ' ἱερᾶς, ἐπὶ τῶν ἀπηλπισμένων καὶ ἄκρας βοηθείας δεομένων. 633, 59. 1396, 60. 1397, 29.

ἱερὰ Ἴλιος ἐπιθετικῶς λέγεται πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ, οὐ μόνον καθ' ὃ πόλις, ἀλλὰ καὶ ἰδικῶς διὰ τὰ ἐν αὐτῇ πάλαι τελούμενα ἱερά. 444, 11. καὶ ἱερὰ Πύλος ὁμοίως. 1904, 20.

ἱεραὶ βῆσσαι καὶ ἱερὸν ἄλσος ἐπιθετικῶς λέγονται διὰ τὸ ἀστίβητον καὶ ἀπρόσβατον. 1657, 50.

ἱερακιδεῖς οἱ τῶν ἱεράκων νεοσσοί. 753, 56.

ἱέραξ ὅτι παρὰ τὸ ῥᾷον ἵεσθαι λέγεται, καὶ ὅτι Ἡλίῳ ἀφιέρωται. 87, 6. καὶ ὅτι τὸ μὲν ἱέραξ δασύνεται, τὸ δὲ ἴρηξ ψιλοῦται. 920, 44.

Ἱεράπυτνα, ὄνομα πόλεως Κρητικῆς. 311, 32.

ἱερεῖα, ὅτι ἀκύρως τὰ τοῖς νεκροῖς σφαγιαζόμενα οὕτω λέγεται Ὀδ. λ', 23. εἰ μὴ καθὸ ἱερεῖα ἁπλῶς τὰ θρέμματα καὶ πάντα τὰ σφαζόμενα λέγονται. 1671, 60.

ἱερεῖον Ἀττικῶς τὸ σφαγιαζόμενον ζῷον. 1264, 11. 1434, 15.

ἱερεῖς λέγονται παρ' Ὁμήρῳ οἱ διὰ σπλάγχνων μαντευόμενοι. 1346, 39.

ἱερεῖς Ἀθήνησιν ὅτι ἐκ τοῦ Ἐτεοβουταδῶν γένους καθίσταντο. 1644, 47. 1861, 45.

ἱερεῖς Αἰγύπτιοι εὐνουχιζόμενοι, ἱστορία. 1183, 12.

ἱερεύειν τὸ θύειν, καὶ τὸ ἁπλῶς σφάζειν. 1434. 15. 1751. 30.

ἱερεύειν δεῖπνον, ἀντὶ τοῦ εἰς δεῖπνον θύειν, Ὀδ. ω', 215. 1959, 33.

ἱερεύειν ζῷον, ἤγουν σφάττειν· καὶ ἱερεῦσαι τινὶ ζῷον, ἀντὶ τοῦ χάριν τινὸς θῦσαι. 1765, 29. 31.

ἱερεὺς ὁ διὰ σπλάγχνων μαντευόμενος παρ' Ὁμήρῳ. 47, 35. 1346, 39. καὶ ὅτι ἡ ἄρχουσα τοῦ ἱερεὺς καὶ ἱερὸς ποτὲ μὲν ἐκτείνεται, ποτὲ δὲ συστέλλεται παρ' Ὁμήρῳ. 556, 37.

ἱεροὶ ποταμοὶ ἐπιθετικῶς λέγονται παρὰ τὸ ἵεσθαι κατὰ ῥοῦν, ἢ ἱεροὶ οἱ θεῖοι διὰ τὸ ἀέναον καὶ τρόφιμον. 1661, 51.

ἱερὸν καλεῖται ὀφείδιόν τι, ὅπερ οἱ πάνυ μεγάλοι ὄφεις φεύγουσι. 1067, 49.

ἱερὸν προσηγορικῶς ὁ τόπος, ἐν ᾧ τὸ θεῖον ἵλεων ἡμῖν καθίσταται, ὅτι παρὰ τὸ ἵεσθαι λέγεται, ἢ παρὰ τὸ μεθίεσθαι εἰς ἄνεσιν καὶ εὐφροσύνην τοὺς παλαιοὺς ἐν τῷ τιμᾶν τὸ θεῖον. 1473, 29. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ ἰὴ ἐπιφώνημα δοκεῖ λέγεσθαι τὸ ἱερόν. 1020, 24.

ἱερὸν παρ' Ὁμήρῳ ἐπιθετικῶς πᾶν τὸ φυλακτικὸν ἀνθρώπων, καὶ ἱερὸν τὸ μέγα. 575, 38. 789, 9.

ἱερὸν ἄλφιτον ἐπιθετικῶς λέγεται διὰ τὸ ζωοποιεῖν τοὺς ἐσθίοντας. 868, 35.

ἱερὸν ἦμαρ ὅτι κατὰ κοινὸν ἐπίθετον λέγεται, ἐνίοτε δὲ καὶ κατὰ μέρος. 698, 32. 832, 47.

ἱερὸν κνέφας τὸ βαθὺ καὶ μέγα κατά τινας, πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 839, 28.

ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο παρ' Ὁμήρῳ λέγεται διὰ τὸ φιλόξενον καὶ βασιλικὸν καὶ πολυτρόπως μέγα τοῦ ἱστορουμένου Ἀλκινόου. 1067, 46.

ἱερὸς βοῦς ἐπιθετικῶς ὁ ἀγελαῖος καὶ μέγας καὶ ἄνεκτος. 1067, 46.

ἱερὸς δόμος ὁ ναὸς παρ' Ὁμήρῳ. 626, 58.

ἱερὸς ἰχθύς, ὅτι ἱερὸν ἰχθὺν οἱ μὲν προσηγορικῶς τὸν λεγόμενον ἀνθίαν νοοῦσιν, οἱ δὲ τὸν χρύσοφρυν, καὶ ἄλλοι ἄλλον· οἱ δὲ ἐπιθετικῶς τὸν διερὸν ἢ ἱέμενον κατὰ τὸν ῥοῦν, ἑρμηνεία διεξοδική. 890, 44 1067, 36—49.

ἱερὸς πόλεμος, ὅτι ὁ ἱερὸς ἐπικληθεὶς πόλεμος διὰ Θεανώ, Θηβαίαν τινὰ γυναῖκα ὑπό τινος Φωκέως ἁρπαγεῖσαν, συνεκροτήθη. 1244, 44.

ἱερόσυλος, ὅτι ἱερόσυλος λέγεται καὶ ὁ καθελὼν τεῖχος πόλεως. 119, 14.

Ἱέρωνος ναῦς ὅτι Συρακουσία τὸ πρῶτον ἐκλήθη, εἶτα Ἀλεξανδρίς. 1761, 47.

ἱερωστί, ζήτει ἐν τῷ δημιωστί. 1899, 57.

ἵεσθαι τὸ πέμπεσθαι καὶ τὸ ὁρμᾶν. 344, 6. 1448, 32.

Ἴεσθαι λέγονται οἱ δίσκοι καὶ οἱ ὀϊστοί. 1512, 19.

ιζω λήγοντα θηλυκὰ ἀπὸ ῥημάτων διὰ τοῦ ιζω παρηγμένα, οἷον σχίζω σχίζα, κνίζω κνίζα. 1746, 13.

ἱζάνειν ἀγῶνα, ἤγουν καθίζειν, ὃ καὶ καθιστᾶν ἀγῶνα λέγεται. 1298, 64.

ιζω λήγοντα ῥήματα ἀπὸ μονοσυλλάβων γενόμενα, οἷον κνῶ κνίζω, στῶ στίζω, τρῶ τρίζω. 1766, 31.

ιζω λήγοντα ῥήματα ἀπὸ πρωτοζύγων περισπωμένων παρηγμένα, οἷον ὁπλίζω ἀπὸ τοῦ ὁπλέω ὁπλῶ, καὶ ἀφρίζω ἀπὸ τοῦ ἀφρέω ἀφρῶ. 616, 16. 1236, 2. 1550, 16.

Ἵζω ὅτι ἐνεργητικῶς ἀεὶ ἐκφωνεῖται, ἕζω δὲ οὔ, ἀλλ' ἕζομαι παθητικῶς· καὶ ὅτι τὸ ἵζω ἀπὸ τοῦ ἕζω λέγεται τροπῇ τοῦ ε εἰς ι κατὰ γλῶσσαν. 348, 37. 1562, 44.

Ἰή, ἐπιφώνημα λεγόμενον ἐν τόποις, ὅπου τὸ θεῖον τιμᾶται, ὅθεν τὸ, ἰὴ παιάν. 1020, 24. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ ἰὴ ἐπίῤῥημά ἐστιν ἐνθεαστικὸν, ἐπιφωνούμενον τῷ Ἀπόλλωνι ἐν τῷ, ἰὴ παιάν. 1201, 16. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ, ἰὴ παιὼν, ἐπῳδός ἐστι τοῦ παιανικοῦ ὕμνου. 1109, 28.

Ἰήιοι κάματοι οἱ λοιμικοὶ, ἐτυμολογία τῆς ἰήιος φωνῆς. 1020, 23.

Ἰήιον βέλος, παρὰ τὸ ἰέναι, καὶ ἰήιος βοὴ ἡ θρηνώδης, παρὰ τὸ ἰὼ ἐπίῤῥημα. 500, 43.

Ἰήνῃ, τρίτον πρόσωπον ἀορίστου ὑποτακτικοῦ ἀντὶ τοῦ εὐφράνῃ καὶ διαχέῃ, ἀπὸ τοῦ ἰαίνω. 1342, 61.

Ἰήσων ὁ Ἰάσων, ὅτι διὰ μέτρου χρείαν τρέπεταί ποτε τὸ α εἰς η. 692, 38.

ιητης ὀνόματα ἐκ πλεονασμοῦ ἔχοντα τὸ παραλῆγον η, οἷον πολίτης πολιήτης, καὶ τὰ ὅμοια. 468, 45.

Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ, Ἰλ. λ', 514. ὅτι μερικῶς περὶ Μαχάονος ἐκεῖ ἐνδέχεται ἀκούεσθαι καὶ καθόλου γνωμικῶς ἐπὶ παντὸς ἰατροῦ. 859, 33.

Ἰθαγενὴς παῖς ὁ γνήσιος καὶ ὁ κατ' εὐθύτητα γεννηθείς· καὶ ἰθαγενὴς πολίτης ὁ αὐτόχθων· καὶ ὅτι καὶ ἰθαιγενὴς λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ι, καὶ ὅτι τινὲς κακῶς ᾠήθησαν διὰ τοῦ η δεῖν γράφεσθαι τὴν λέξιν ὡς παρὰ τὸ ἦθος. 1758, 12. 19.

Ἰθαιμένης κύριον ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ι, ἀπαθῶς δὲ Ἰθαμένης λέγεται πρὸς ἀναλογίαν τοῦ ἰθαγενής. 1076, 60. 1758, 20.

Ἰθάκη νῆσος, ἀπὸ Ἰθάκου υἱοῦ Πτερελάου, καὶ Ἰθάκη ὁμωνύμως πόλις Συρίας. 307, 7. 1815, 48.

Ἰθάκη ἡ νῆσος ὅτι οὐ τρέφει λαγωοὺς οὔτε δασύποδας, ἱστορία φυσική. 1821, 29.

Ἰθεῖα ὅτι ἐλλιπῶς τοῦ δίκη λέγεται ἐν τῷ, ἰθεῖα γὰρ ἔσται, Ἰλ. ψ', 580. καὶ ἰθεῖαν νέμειν παρ' Ἡσιόδῳ ὁμοίως. 1316, 58.

Ἴθι, προστακτικὸν ἐκ τοῦ ἴε μεταπεπλασμένον. 33, 5. καὶ ἴθι ὁμωνύμως ἐπίῤῥημα παρακελευστικόν. 165, 39.

Ἴθμα, κίνημα, ὅτι παρὰ τὸ ἰέναι λέγεται πλεονασμῷ τοῦ θ. 606, 46. 607, 7.

Ἰθὺ καὶ ἰθὺς ἐπιῤῥήματα ὅτι παρὰ τὸν ἰθύσω μέλλοντα τοῦ ἰθύω, ὅ ἐστι ὁρμῶ, λέγονται. 626, 35. 892, 19. 1701, 45.

Ἰθυδίκης ἀντὶ τοῦ εὐθυδίκης παρ' Ἡσιόδῳ ἔργ. 228. 1857, 56.

Ἰθύειν τὸ κατ' εὐθὺ ὁρμᾶν, καὶ τὸ ἁπλῶς ὁρμᾶν· καὶ ὅτι καὶ ἰθύεσθαι κατὰ παθητικὴν φωνὴν λέγεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 621, 25. 49. 1038, 25. καὶ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ ἰθύνειν τίθεταί ποτε. 1122, 29.

Ἰθυκτίων μελία ἡ κατ' εὐθὺ ἔχουσα τὰς κτιδόνας, ἤγουν τὰς ἐν τῷ ξύλῳ ἶνας. 1229, 42. ζήτει τὸ ἰθυπτίων.

Ἰθύνειν καὶ ἰθύνεσθαι δόρυ ἀντὶ τοῦ ἀκοντίζειν παρ' Ὁμήρῳ. 22, 47. 621, 22. 47.

Ἰθύνεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἰθύνειν ἐνίοτε παρ' Ὁμήρῳ. 1534, 62.

Ἰθύντατα ἐπίῤῥημα ὅτι ἐκ τοῦ ἰθύνω ἔχει τὸ ν, ἐκ γὰρ τοῦ ἰθὺς οὐκ εἶχεν ἄν. 1158, 42.

Ἰθυπτίων μελία ἡ ἰθὺ πετομένη, ὅτι ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν ἡ λέξις, καὶ φυλάττει τὸ ω κατὰ τὴν κλίσιν. 547, 19. 570, 10. 1229, 42. 45. ζήτει τὸ ἰθυκτίων.

Ἰθὺς ἡ ὁρμὴ, οἷον ἐν τῷ, πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν, παρ' Ὁμήρῳ, ἤγουν ἐπὶ πᾶσαν ὁρμήν. 621, 25. 49. 1503, 60. ἀλλαχοῦ δὲ ἔτι ἰθὺς ἡ ψυχικὴ ὁρμή. 1803, 13.

Ἰθὺς ἐπίῤῥημα ὅτι καὶ χωρὶς τοῦ σ λέγεται. 579, 1.

Ἰθὺς τετράφθαι λέγεται παρ' Ὁμήρῳ ὁ κατ' εὐθὺ μαχόμενος. 1104, 16.

Ἰθύς τινος ἰέναι, ἀντὶ τοῦ ἀντικρύ. 1077, 40.

Ἰθὺς φέρειν ὅπλα, τὸ ἀνθιστάναι τοῖς πολεμίοις τὰ ὅπλα. 1199, 39.

Ἰθὺς φρονεῖν τὸ προθυμεῖσθαι καὶ εἰς τὸ ἀντικρὺ καὶ πρὸς εὐθὺ καὶ πρόσω θρασύνεσθαι. 895, 51. 924, 44.

Ἰθύφαλλος καὶ εἰθύφαλλος διὰ διφθόγγου, αἰδοῖον ἐντεταμένον καὶ ᾆσμα Διονυσιακὸν καὶ ἑταιρικὸν, καὶ ἰθύφαλλος ὁμωνύμως ὁ πρόχειρος εἰς συνουσίαν, καὶ ᾠδή τις ὑπόχενος. 1413, 35. 38.

Ἰθύω τὸ ὁρμῶ παρὰ τὸ θύω, ὅτι ἐκτείνει τὴν ἄρχουσαν, οἷον· τῶν ὁπότ' ἰθύσει' ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι, Ὀδ. λ', 591. 1701, 44.

Ἰθώμη, ὅτι οὕτως ἐλέγετο ἡ τῆς Πελοποννησιακῆς Μεσσήνης ἀκρόπολις. 295, 7. καὶ Ἰθώμη ὁμωνύμως πόλις Θεσσαλικὴ, ἡ καὶ Θούμαιον, ἑρμηνεία διεξοδική. 330, 30.

Ἱκάνομαι ἐν ἴσῳ τῷ ἵκω, καὶ ἱκάνομαι ἀντὶ τοῦ ἱκετεύω πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 1153, 2. 1458, 42.

Ἱκανὸς ὁ ἐπὶ πᾶν ἱκάνων. 394, 35.

Ἱκάνω παρὰ τὸ ἵκω, τὸ ι καὶ τὸ κα μακρόν. 99, 10. 162, 29. 394, 32. 1434, 22. καὶ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ ἱκετεύω τίθεται παρ' Ὁμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, καί σευ φίλα γούναθ' ἱκάνω, Ὀδ. ν', 231. 1740, 2. καὶ ὅτι ἀναλογώτερον ἦν ἱγκάνω λεγόμενον, ἵνα τὸ ἵκω ὑποτακτικὸν τρισὶ γράμμασιν αὐτοῦ λείποιτο, ὡς τὸ μάθω τοῦ μανθάνω, καὶ τὸ λάχω τοῦ λαγχάνω. 1525, 17.

Ἱκανώτατος, ὑπερθετικὸν ἀμφισβητούμενον κατὰ τὴν γραφὴν τῆς προπαραληγούσης, ἑρμηνεία διεξοδική. 99, 11. 394, 34. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μακρᾷ παραληγομένου τοῦ ἱκάνω, ἐξ οὗ δοκεῖ παρῆχθαι τὸ ἱκανὸς, δοκεῖ δεῖν συστέλλεσθαι τὴν νο συλλαβὴν ἐν τῷ ἱκανότατος. *implicite*. 1740, 4.

Ἰκαρία, νῆσος ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, ἀπὸ Ἰκάρου τοῦ Δαιδάλου. 193, 3. ζήτει ἐν τῷ, Ἰκάριος πόντος.

Ἰκάριος, Πηνελόπης πατὴρ, ὅτι ἀδελφὸς ἦν Τυνδάρεω τοῦ τῆς Ἑλένης πατρὸς, καὶ ὅτι ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας μέρος τι τῆς Ἀκαρνανίας ᾤκησεν, ἱστορία. 1417, 23.

Ἰκάριος, ὅτι ὁ Ἰκάριος καταστερισθεὶς Βοώτης ἐκλήθη διὰ τὸ ἐπὶ ἁμαξῶν ποτὲ παρακομίζειν τὸν οἶνον. 1535, 38.

Ἰκάριος πόντος παρ' Ὁμήρῳ τὸ κοινῶς Ἰκάριον πέλαγος· ἔστι δὲ μέρος τι τοῦ Αἰγαίου, ἀπὸ Ἰκάρου υἱοῦ Δαιδάλου ἀποπνιγέντος ἐν αὐτῷ, ἢ ἀπὸ Ἰκαρίας νήσου τινὸς ἐν αὐτῷ οὔσης. 192, 44.

ἵκειν τὸ ἔρχεσθαι, ὅτι ἀεὶ διὰ τοῦ ῑ παρ' Ὁμήρῳ γράφεται, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον τὰ μὲν ἐνεργητικὰ αὐτοῦ τῷ η̄, τὰ δὲ παθητικὰ τῷ ῑ. 109, 27. 1432, 12.

ἱκέσθαι τινὰ, ἀντὶ τοῦ ἱκετεῦσαι πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 983, 57. 1830, 23.

ἱκέσθαι τινὰ ἄλγος, λέγεται παρ' Ὁμήρῳ ἐλλιπῶς τῆς εἰς προθέσεως, οἷον ἐν τῷ, ὅν κεν ἵκηται ἄλλη καὶ πῆμα καὶ ἄλγος, Ὀδ. ο', 345. 1783, 32.

Ἱκέσιον, ὅτι οὕτω καλεῖσθαι φασί τινες μίαν τῶν καλουμένων Αἰόλου νήσων. 1644, 35.

ἱκέσιος Ζεὺς ἐπωνυμικῶς, ὅτι ἐκ τοῦ ἱκετήσιος συγκέκοπται ἡ λέξις. 1739, 16. καὶ ὅτι ἱκέσιος Ζεὺς λέγεται διὰ τὴν τῶν ἱκετῶν ἐφορείαν. 1576, 13.

ἱκετεύειν, ὅτι οἱ ἱκετεύοντες εἰώθεσαν ἅπτεσθαι τῶν γονάτων τοῦ ὃν ἱκέτευον, καὶ ἔτι τοῦ γενείου, ὃ καὶ λαβεῖν χειρὶ γενείου ἐλέγετο, καὶ ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλεῖν, καὶ ποτὶ στόμα χεῖρα ὀρέξαι. 129, 2. 718, 43. καὶ ὅτι δύο καιροὺς ἱκετείας ὑπαγορεύει Ὅμηρος, τόν τε ὀρθρινὸν καὶ τὸν πρὸς ἑσπέρας. 141, 2.

ἱκετεύειν εἴς τινα, παρ' Ὁμήρῳ κατὰ παρολκὴν τῆς προθέσεως. 1076, 31.

ἱκέτευσα ἀόριστος ὅτι φύσει μὲν μακρὰν ἔχει τὴν ἄρχουσαν, διὰ δὲ μέτρου χρείαν συστέλλει ποτὲ Ἰωνικῶς. 1580, 48.

ἱκέτης, οἱονεὶ ἱκέστης, ὁ ἱκόμενος εἰς τὴν ἑστίαν τινός. 1224, 28. καὶ ὅτι ἱκέτης ὁμωνύμως ὅ τε ἱκετεύσας καὶ ὁ τὸν ἱκέτην ὑποδεξάμενος λέγεται. 485, 12. 1807, 6.

ἱκετήσιος Ζεὺς παρ' Ὁμήρῳ ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον ἱκέσιος. 1739, 16.

ἱκετοδόχος ὁ ἱκέτην ὑποδεξάμενος. 1897, 9.

—ικη λήγοντα θηλυκὰ ὑπερδισύλλαβα ὅτι βαρύνονται πλὴν τοῦ ἀϊκή. 1039, 14.

Ἰκκὸς, ὄνομα ἰατροῦ τινὸς, ἀφ' οὗ καὶ, Ἰκκοῦ δεῖπνον, παροιμιακῶς τὸ εὐτελές. 610, 26.

Ἰκμάλιος κύριον ὅτι παρὰ τὴν ἰκμάδα λέγεται. 1855, 29.

ἴκμενος οὖρος, ὅ ἐστιν ἄνεμος ὁ ὑγρὸς, ὅτι παρὰ τὴν ἰκμάδα λέγεται, ἢ καὶ ψιλοῦται, ἢ ὁ οἷον ἰκόμενος κατὰ συγκοπὴν, ὅ ἐστι φορὸς, ἢ καὶ δασύνοιτ' ἂν ἡ λέξις. 138, 42. 575, 46. καὶ ἴκμενος Ζεὺς ἐπωνυμικῶς. 964, 63. 1452, 43.

ἰκνῶ παρὰ τὸ ἵκω ἐπενθέσει τοῦ ν̄ καὶ καταβιβασμῷ τοῦ τόνου. 670, 62.

ἰκόνιον ὅτι ἐκ τοῦ εἰκὼν εἰκόνος γέγονεν ἀπελείσει τοῦ ε̄ τῆς διφθόγγου. 989, 12. 1562, 63. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παραλόγως διὰ τοῦ ι̅ γράφεται ἡ ἄρχουσα τοῦ ἰκόνιον. 1272, 26.

—ικος λήγοντα ἐπίθετα τῷ α̅ προπαραλήγοντα, οἷον Ἀχαϊκὸς, ἀρχαϊκὸς, ὅτι ἀναλογώτερον διὰ τῆς αι̅ διφθόγγου λέγονται, οἷον Ἀχαικὸς, ἀρχαικός. 936, 45.

—ικος λήγοντα ὀξύτονα κτητικῶν τύπον ἔχοντα, οὐ μὴν κτητικὰ ὄντα, ἀλλ' ἁπλῶς παράγωγα, οἷον ὀρφανικὸς ἀντὶ τοῦ ὀρφανός. 1566, 18.

ἴκρια προπαροξυτόνως τὰ τῶν νεῶν καταστρώματα, καὶ τὰ ἐγκοίλια τῆς νεώς, καὶ τὸ μέρος τοῦ καταστρώματος, ἔνθα ὁ τοῦ κυβερνήτου τόπος, καὶ ὁ ἱστὸς τῆς νεώς· καὶ ἴκρια τὰ ἐν τῇ ἀγορᾷ σανιδώματα, ἀφ' ὧν ἐθεῶντο πρὶν γενέσθαι τὸ θέατρον. 1037, 32. 1472, 3. 1528, 59. 1719, 31.

ἴκριον νεὼς, προπαροξυτόνως τὸ κατάστρωμα, ὅτι παρὰ τὸ ἄκρον ἢ παρὰ τὸ ἰκνεῖσθαι λέγεται· ἐν δὲ τῷ, ἴκρια δὲ στήσας ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι ποίει, Ὀδ. ε', 252. τὰ ἐγκοίλια δοκεῖ λέγεσθαι· καὶ ἴκριον ὁ ἱστὸς, καὶ ἴκριον σκηνικὸν καὶ πανηγυρικὸν ὄρθωμα πρὸς τὸ θεᾶσθαι ἀπ' αὐτοῦ γινόμενον. 233, 45. 1037, 34. 1533, 20. 31.

ἰκριώματα τὰ ἔξωθεν τῶν τειχῶν προβεβλημένα ἐπ' ἀσφαλείᾳ καὶ ἀντερείσει. 903, 54.

ἴκταρ, ἐπίῤῥημα δασυνόμενον ἀντὶ τοῦ ἐγγύς· καὶ παροιμία, οὐδ' ἴκταρ βάλλειν, ἀντὶ τοῦ οὐδ' ἐγγὺς τοῦ σκοποῦ· καὶ ἴκταρ, ὄνομα ἰχθύος ἀμφισβητούμενον κατὰ τὸ γένος. 1936, 12.

ἰκτιδέη κυνῆ, ἢ καὶ κτιδέη τρισυλλάβως, ἡ ἀπὸ δέρματος ἴκτιδος ζώου τινὸς κατεσκευασμένη, ἑρμηνεία διεξοδική. 809, 55. 810, 1.

Ἰκτῖνος, ὄνομα δημιουργοῦ τινὸς ὁμωνύμως τῷ ὄρνιθι, ὅτι προπαροξύνεται... ρισπᾶται. 1825, 12.

ἴκτις, εἶδος ζῴου, ἱστορία φυσικὴ καὶ προσῳδία τῆς λέξεως, ἑρμηνεία διεξοδική. 809, 56. 60.

ἵκω, ὅτι αἱ μὲν παθητικαὶ αὐτοῦ κινήσεις διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται, αἱ δὲ ἐνεργητικαὶ διὰ τοῦ η̄ παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον. 109, 30.

ἰλαδὸν ἐπίῤῥημα ὅτι παρὰ τὴν ἴλην λέγεται, καὶ ὅτι καὶ αὐτὸ καὶ ἡ ἴλη διὰ τῆς ει̅ ὤφειλον γράφεσθαι ὡς ἀπὸ τοῦ εἰλῶ. 177, 38. 179, 23.

ἵλαθι, καὶ ἐκτάσει ἵληθι, ὅτι παρὰ τὸ ἵεσθαι κατὰ Ἀθήναιον λέγεται, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς ἵλας ἱλάντος μετοχῆς ἀχρήστου θέματος τοῦ ἵλημι κεκίνηται, ἢ ἀπὸ τοῦ ἱλάω ἵλαε, καὶ μεταπλασμῷ ἵλαθι. 1473, 23 — 30.

ἵλαος ὁ πρόθυμος ἐποπτεύειν τοὺς δεομένους περὶ θεοῦ λεγόμενον, παρὰ τὸ ἱλάω, ὃ παρὰ τὸ ἵεσθαι λάειν λέγεται· καὶ ὅτι ἵλαος μὲν κοινῶς λέγεται, ἵλεως δὲ Ἀττικῶς. 649, 18.

ἱλαρὸς ὁ μὴ σκυθρωπὸς καὶ σκύννους, ὅτι παρὰ τὸ ἵεσθαι λάειν, ὅ ἐστι βλέπειν, λέγεται, ὅθεν καὶ τὸ ἱλάω. 649, 18. 1473, 25. 28. 33. ζήτει τὸ ἵλαος.

ἱλαρύνω, ῥῆμα σύστοιχον τῷ ἱλαρὸς ὀνόματι. 649,18. ζήτει τὸ ἱλαρός.

ἱλαρῳδία, τραγική τις μελῳδία σεμνὴ, ὅθεν καὶ ἱλαρῳδεῖν ῥῆμα. 1941, 51. 55.

ἱλάσκω ὅτι παρὰ τὸν ἱλάσω μέλλοντα λέγεται πλεονασμῷ τοῦ κ, καὶ ὅτι οὐ πέρα τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται. 649, 17. 19. 1473, 33.

ἱλάω, ῥῆμα σύστοιχον τῷ ἵλαος ὀνόματι. 649, 19. ζήτει τὸ ἵλαος.

Ἱλάων, υἱὸς Ποσειδῶνος, ὑπερφυής τις καὶ δυσπρόσιτος ἄνθρωπος γενόμενος. 1622, 44.

Ἰλεὺς ἐκ τοῦ Ὀϊλεὺς ἀποβολῇ τοῦ ο. 101, 19. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ Ὀϊλεὺς ἐκ τοῦ Ἰλεὺς γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ο, καὶ ἐτυμολογία τοῦ Ἰλεὺς ὀνόματος ἐξ ἱστορίας. 650, 45.

ἵλεως Ἀττικῶς ὁ κοινῶς ἵλαος. 1473, 25 — 33. ζήτει τὸ ἵλαος.

ἴλη τὸ τάγμα καὶ τὸ πλῆθος, παρὰ τὸ εἰλῶ, ὅτι ἐδιφορεῖτο κατὰ τὴν γραφὴν τῆς ἀρχούσης. 179, 23. 634, 41. 1413, 31.

ἵληθι ὅτι καὶ ἵλαθι λέγεται. 1418, 4. 9. 1473, 23 — 30. ζήτει τὸ ἵλαθι· καὶ ὅτι διὰ τοῦ, ἵλαον ἔνθεο θυμὸν, περιφράζεται παρ' Ὁμήρῳ. Ἰλ. ι', 639. 780, 17.

Ἰλήιον πεδίον τὸ Τρωικὸν ἢ τὸ Ἴλειον, περὶ ὃ Ἶλος τέθαπται. 1250, 64.

ἱλήκῃσιν ἀντὶ τοῦ ἱλήκῃ, τρίτον πρόσωπον τοῦ ἱλήκω ὑποτακτικοῦ παρακειμένου, οὗ ἐνεστὼς οὐχ εὕρηται. 1913, 14.

ἱλήκοις ἀντὶ τοῦ ἵλεως εἴης. 1473, 24.

Ἰλιὰς Ὁμήρου, διὰ τί οὕτως ἐπιγράφεται, καὶ διὰ τί οὐκ Ἀχίλλεια ἐπεγράφη, καὶ διὰ τί τῷ Ἕκτορος θανάτῳ ἐπεσφραγίσθη, καὶ τίνι οἰκονομίᾳ ἐχρήσατο Ὅμηρος κατὰ τὴν ἀφήγησιν τῶν Τρωικῶν, καὶ ὅτι ἡ Ἰλιὰς φωνὴ κτητική ἐστι. 5, 20. 14, 25 — 15, 8. 169, 21. καὶ διὰ τί ἀπὸ τῶν τελευταίων τοῦ πολέμου ἤρξατο τῆς Ἰλιάδος ὁ Ὅμηρος. 7, 5. καὶ ὅτι Ἰλιὰς, κατὰ μόνας λεγόμενον, ἀτελῶς λέγεται. 904, 59.

Ἰλιὰς κακῶν, καὶ ἀεὶ Ἰλίῳ κακὰ, παροιμιακῶς λέγονται διὰ τὰ μεγάλα κακὰ, ἃ ἔπαθον Ἰλιεῖς. 444, 22. 1175, 62.

ἴλιγγος ὅτι παρὰ τὸ εἰλῶ λέγεται ἀποβολῇ τοῦ ε. 989, 10.

Ἰλίεια, ἑορτὴ ἐπιχώριος τῆς Ἰλιεῦσιν, ὅτι διὰ διφθόγγου γράφεται ἡ παραλήγουσα τῆς λέξεως, ἑρμηνεία διεξοδική. 444, 13. 878, 33.

Ἴλιον, πόλις Τρωικὴ περιώνυμος, ἢ καὶ Ἴλιος θηλυκῶς παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι τὸ ἀρχαῖον ἀπῴκιστο τῆς θαλάσσης. 444, 25. 1083, 53. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Ἴλιον κώμη ὁμωνύμως τῇ παλαιᾷ Ἰλίῳ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον, καὶ περὶ τῆς ἁλώσεως τῆς παλαιᾶς Ἰλίου ἱστορία. 459, 37 — 460, 13. καὶ ὅτι οἱ Ἰλιεῖς Τρῶες λέγονται ἑτερωνύμως παρ' Ὁμήρῳ. 281, 19. καὶ παροιμία, ἀεὶ Ἰλίῳ κακά· ζήτει ἐν τῷ, κακῶν Ἰλιάς. 444, 22.

ἰλλάδες, δεσμοὶ συνεστραμμένοι, ζήτει τὸ ἰλλάς.

ἰλλὰς ὁ ἀπὸ λύγου δεσμὸς, παρὰ τὸ ἴλλεσθαι, ὅ ἐστιν εἰλεῖσθαι καὶ συστρέφεσθαι· καὶ ἰλλὰς ὁμωνύμως εἰδός τι κιχλῶν. 834, 40, 947, 3. 8. 1769, 35.

ἴλλειν ταὐτὸ ὅπερ εἰλεῖν, ὅ ἐστι συστρέφειν, ὅθεν ἰλλὰς ὁ συνεστραμμένος δεσμός. 947, 4. 1769, 35.

ἴλλειν ὅτι πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ἐπιλλίζειν καὶ τοῦ ἐξίλλειν καὶ τοῦ ὑπίλλειν. 1834, 52.

ἴλλεσθαι, ἐκβάλλεσθαι, ἐκκλείεσθαι, στερεῖσθαι. 1720, 34.

ἴλλος ὁ ὀφθαλμὸς, ἰλλὸς δὲ ὀξυτόνως ὁ τὸν ἴλλον διάστροφος, καὶ ἁπλῶς ὁ πλάγιος καὶ διεστραμμένος, ὅτι παρὰ τὸ ἴλλω λέγεται, καὶ ὅτι ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἰλλώπτειν, ὃ δηλοῖ τὸ στραβίζειν, λέγεται. 206, 28. 32. 744, 35. 768, 34. 834, 41. 907, 8.

Ἶλος, υἱὸς Μερμέρου τοῦ Φέρητος τοῦ Ἰάσονος καὶ Μηδείας, ὅτι φαρμάκων ἦν σκευαστὴς ἐν Ἐφύρῃ τῇ Θεσπρωτικῇ. 1415, 2.

Ἴλου σῆμα, ὅτι ἔξω που τῆς Τροίας ἐν τῷ πεδίῳ ἔκειτο τὸ τοῦ ἥρωος Ἴλου μνῆμα, διότι πρῶτος ἐθάῤῥησεν ἐν τοῖς πεδινοῖς οἰκῆσαι. 1353, 62.

ἰλὺς ἰλύος, ὅτι ποτὲ μὲν συστέλλει τὴν παραλήγουσαν, ποτὲ δὲ ἐκτείνει· καὶ ὅτι παρὰ τὸ εἰλύω, ὃ καὶ ἰλύω γράφεται, δοκεῖ λέγεσθαι. 1238, 1.

ἰλυσπᾶσθαι τὸ ὁμοίως ὄφει καὶ σκώληκι εἰλεῖσθαι καὶ σπᾶσθαι ἤγουν κινεῖσθαι, ὅτι διφορεῖται κατὰ τὴν γραφὴν τῆς ἀρχούσης. 1413, 33.

ἰλύσω ἀντὶ τοῦ καλύψω, ὅτι καὶ διὰ τοῦ ῑ γράφεται. 1238, 4.

ἱμαῖος, ᾠδή τις, ἣν παρὰ τοὺς ἀλεροὺς ᾖδον, ἢ καὶ ἐπιμύλιος καὶ μυλωθρὸς καλουμένη. 1236, 58. 1885, 24.

ἱμαλὶς παρὰ Δωριεῦσιν ὁ νόστος, εἴτουν δαίμων τις ἐπιμύλιος, καὶ τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλετῶν. 1236, 59. 1885, 24.

ἱμᾶν τὸ ἀντλεῖν, ὅτι παρὰ τὸ ἱμὰς λέγεται. 1453, 4.

ἱμαντελιγμὸς, παιδιά τις διὰ διπλοῦ ἱμάντος σχολιῶς εἰλουμένου γινομένη. 979. 28.

ἱμάσθλη, μάστιξ, ὅτι ἐκ μέρους τοῦ ἱμάντος τὸ ὅλον ὄργανον λέγεται. 599, 2. 1308, 57. 1564, 61. καὶ ὅτι οἱονεὶ ἱμαμάσθλη λέγεται κατὰ συγκοπὴν, ἤγουν ἱμὰς μάσθλη, εἴτουν λῶρος μεμαλαγμένος. 1317, 2.

ἱμάσσειν τὸ ἱμάντι πλήσσειν, ὅ ἐστι μαστίζειν, ὅτι παρὰ τὸν ἱμάντα λέγεται. 347, 5. 979, 27. 1120, 46.

ἱμάτια πόλεως μεταφορικῶς ὁ τειχισμὸς αὐτῆς. 1871, 50.

Ἴμβρασος ὁ Ἑρμῆς παρὰ Καρσὶν, ἐξ Ἴμβρου τῆς νήσου, ὅπου ἐτιμᾶτο. 985, 57.

Ἴμβρος, νῆσος Θρακικὴ Καβείρων καὶ Ἑρμοῦ ἱερά. 985, 56.

Ἴμβρος, νῆσος Αἰολικὴ πλησίον Λήμνου καὶ Τενέδου, καὶ ὅτι Ἴμβριοι παροιμιακῶς ἐλέγοντο οἱ φυγοδικοῦντες. 1222, 32.

ἴμεν ὁριστικῶς ἀντὶ τοῦ πορευόμεθα ἐν τῷ, ἃ δειλοὶ πόσ' ἴμεν, Ὀδ. κ', 431. ἀπὸ τοῦ εἶμι συστολῇ τῆς παραληγούσης τῷ λόγῳ τῶν εἰς μι, ἢ ἀπὸ τοῦ ἴμι τοῦ

διὰ τοῦ ῑ· καὶ ἴμεν ἀπαρεμφάτως ἀντὶ τοῦ ἰέναι ὁμοίως γραφέμενον. 878,24. 1100,20. 1664, 10.

ἱμείρειν ὅτι παρὰ τὸν κεστὸν ἱμάντα τῆς Ἀφροδίτης δοκεῖ λέγεσθαι. 974,20.

Ἱμέρα κύριον καὶ πόλις Σικελικὴ ὁμωνύμως τῷ προσηγορικῷ. 977, 36.

ἱμερόεις, ὁ καὶ ἱρόεις καὶ ἱμερτός. 568,22.

ἵμερος ἁπλῶς ἡ ἐπιθυμία, κυρίως δὲ ἡ ἐρωτικὴ, καὶ Ἵμερος ὁμωνύμως εἷς τῶν Σελευκέων τυράννων. 977,28. 1799,43.

Ἱμερτὴ, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ποτὲ Λέσβος ἡ νῆσος, ἱστορία. 741,32.

ἱμερτὸν παρ' Ὁμήρῳ ὅτι τοῖς κούφοις ὕδασιν ἐπιτίθεται, οἷον ἐν τῷ, ἱμερτὸς Τιταρήσιος, ὃς Πηνειῷ ἐπιτρέχει ὡς ἔλαιον. 1553,23.

ιμη λήγοντα θηλυκὰ ἀπὸ ἀρσενικῶν διὰ τοῦ ιμος παρεσχηματισμένα, οἷον χρήσιμος χρησίμη, αἴσιμος αἰσίμη. 1936,63.

ἶμι τὸ πορεύομαι ἐκ τοῦ ἴω, ὡς ἐκ τοῦ διφθογγογραφουμένου εἴω τὸ διὰ διφθόγγου εἶμι. 1254,11. 14.

ἱμονιὰ τὸ ἀντλητήριον, ὅ ἐστιν ἱμὰς ἢ σχοινίον, δι' οὗ ὕδωρ ἀντλεῖται, ὅτι παρὰ τὸν ἱμάντα λέγεται. 599,2. 1453,4. 1944, 63.

ιμος λήγοντα ὀνόματα ὑπερδισύλλαβα ὅτι προπαροξύνονται. 1139,5.

ιν καὶ ις λήγοντα δικατάληκτα, ὅτι τῶν εἰς ιν καὶ ις δικαταλήκτων ἀναλογωτέρα ἡ εἰς ν̄ κατάληξις, ἑρμηνεία διεξοδική. 1453,64.

ιν λήγουσαι αἰτιατικαὶ ἀπὸ τῶν εἰς δα γενόμεναι ὅτι συστέλλουσι τὴν λήγουσαν, οἷον Θέτιδα Θέτιν. 265, 17. καὶ ἁπλῶς ὅτι αἱ εἰς ιν λήγουσαι αἰτιατικαὶ βραχυκαταληκτοῦσιν, οἷον ἔχιν, Θέτιν, Ἄλεξιν. 8,43.

ἶν, μέτρον τι οὕτω καλούμενον, ὅθεν ἡμίνα τὸ ἥμισυ τοῦ ἶν. 1282,51. 1753,7.

ἶνα λέγει Ὅμηρος τὰ ὄπισθεν τῶν κερότων τοῦ ζῴου ἐν τῷ, ἶνα τάμῃ διὰ πᾶσαν, Ἰλ. ρ', 522. ὅθεν τὸ ἰνίον. 1117,4.

ἵνα αἰτιολογικὸν καὶ ἐνδοιαστικὸν καὶ τοπικὸν ἀντὶ τοῦ ὅπου καὶ ἀντὶ τοῦ ἐκεῖ, ἑρμηνεία διεξοδική. 793,54.

ἵνα μὴ, ἀντὶ τοῦ ἐὰν μὴ κατ' ἐναλλαγὴν συνδέσμου. 684,51.

ἵνα τε, ἀντὶ τοῦ ὅπου. 1217,50.

ἰνᾶσθαι τὸ καθαίρεσθαι καὶ κενοῦσθαι, παραγωγή. 877,12.

ἰνδάλλεσθαι τὸ μὴ ἐμφανῶς γινώσκεσθαι, ἀλλ' εἰκάζεσθαι, καὶ ἰνδάλλεσθαί τις λέγεται ἐν ὀνείρασι· καὶ ὅτι παρὰ τὸ εἴδω, ὅ ἐστιν ὁμοιῶ, γέγονε σχηματισμός. 1102,63. 1311,4.

ἰνδάλλεται ἦτορ, ἀντὶ τοῦ φαντάζεται, Ὀδ. τ', 224. 1863,6.

ἴνδαλμα, εἴδωλον, παρὰ τὸ ἰνδάλλω, ὃ δηλοῖ τὸ ὁμοιῶ. 1311, 4.

Ἰνδῶν βασιλεῖς, ὅτι οὐκ ἐξῆν τῷ βασιλεῖ τῶν Ἰνδῶν μεθυσθῆναι. 1834,6.

ἶνες, ὅτι καὶ τὰ νεῦρα οὕτω λέγονται, ὅθεν καὶ ἰνίον, καὶ ἲς ἰνὸς ἡ ἐν τοῖς νεύροις δύναμις. 1680,18.

ινη ληγόντων θηλυκῶν πατρωνυμικῶν παραγωγή, οἷον Ἄδραστος Ἀδραστίνη. 776,5. 989,18.

ἰνίον, νεῦρον ὄπισθεν τοῦ τραχήλου τεταμένον, καθῆκον ἀπὸ κεφαλῆς εἰς αὐχένα. 877,11. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἰνίον τὸ ὄπισθεν τῆς ἀνθρωπίνης κεφαλῆς μέρος, καὶ ὅτι παρὰ τὰς ἐκεῖ ἶνας οὕτω λέγεται. 216,38. 522,30. 1117,5.

ἶνις ὁ υἱὸς, ὅτι παρὰ τὴν ἶνα λέγεται. 1473,47.

ἴννος, εἶδος ζῴου ἐξ ἡμιόνου καὶ ἵππου θηλείας γεννώμενον. 834, 47. 877,15.

ινω λήγοντα ῥήματα ὅτι φύσει μετὰ τοῦ ν̄ λέγεται ἐν τοῖς παθητικοῖς ἀορίστοις, οἷον ἐκρίνθην καὶ ἐκλίνθην, ἡ δὲ κοινὴ χρῆσις χωρὶς τοῦ ν̄ ἐκφέρει τὰ τοιαῦτα. 924,18.

ινω λήγοντα ῥήματα ἀπὸ ληγόντων εἰς ιω παρηγμένα, οἷον φθίω φθίνω. 1152,58.

Ἰνὼ ὅτι διωνύμως καὶ Λευκοθέα λέγεται, καὶ μύθου τοῦ κατ' αὐτὴν ἀπαγγελία διεξοδικὴ, καὶ ὅτι Κάδμου γέγονε θυγάτηρ. 667,6. 12. 1543,20. 33.

ιξ καὶ υξ λήγοντά τινα διὰ τοῦ ικος καὶ υκος κλινόμενα, ὧν αἱ γενικαὶ εἰς εὐθείας ἰσοσυλλάβως κλινομένας μετάγονται, οἷον ὁ κῆρυξ τοῦ κήρυκος, ὅθεν ὁ κήρυκος τοῦ κηρύκου, ὁ ἀνθέριξ τοῦ ἀνθέρικος, ὅθεν ὁ ἀνθέρικος τοῦ ἀνθερίκου. 100,16.

ιξ λήγοντα ἐπιῤῥήματα ὅτι ὀξύνονται, οἷον ἀπρὶξ, κουρὶξ, ἀναμίξ. 966,63.

ἰξαλῆ, ὡς λεοντῆ περισπωμένως, ἡ αἰγεία δορὰ, ἐπεὶ καὶ ἴξαλος ὁ αἶξ λέγεται. 450,25. ζήτει τὸ ἴξαλος.

ἴξαλος αἶξ ἐπιθετικῶς ὁ ἐκτομίας ἢ ὁ ὀχευτικός. 450,12. ἢ ὁ πηδητικὸς καὶ ὁρμητίας, λέξις διαφόρως ἑρμηνευομένη καὶ ἐτυμολογουμένη διεξοδικῶς, καὶ ἔτι ψιλοῦται Αἰολικῶς. 373,29. 450, 12. 1750,8.

Ἰξιόνιος Ἰξιονίη, τὸ νι ἰῶτα. 989,6.

Ἰξίων ὅτι πρῶτος κατὰ τὴν Ἑλλάδα φονεὺς γεγονέναι ἱστορεῖται, καὶ ἀλληγορία διεξοδικὴ τοῦ κατ' αὐτὸν μύθου. 102,20.

ἶξον ἀντὶ τοῦ ἷκον, τρίτον πρόσωπον παρατατικοῦ, ἀπὸ τοῦ ἵξω θέματος ἐκ μέλλοντος ἀναχθέντος εἰς ἐνεστῶτα γενομένου, ὅτι προπερισπᾶται διὰ τὸ ἐξ αὐξήσεως φύσει μηκυνθῆναι τὴν παραλήγουσαν. 818,60. 1453, 60.

ἰξοφάγος, ὅτι εἶδός τι κιχλῶν οὕτω λέγεται ἐκ τοῦ τὸν ἰξὸν ἐσθίειν. 947,9.

ἰξοφόροι δόνακες, παρ' Ὀππιανῷ οἱ λεπτοὶ λίγοι. 1165,27.

ἰξὺς, ἡ καὶ ὀσφὺς, μέρος τι τῆς ῥάχεως, παρὰ τὸ ξύσαι, ὅ ἐστι κνήσασθαι, οὕτω λεγόμενον. 450, 18. 1531,4.

ιο συλλαβαὶ ἡ μὲν ληκτικὴ μιᾶς λέξεως, ἡ δὲ ἀρχτικὴ ἑτέρας εἰς μίαν βραχεῖαν συλλαβὴν συνιζάνουσαί ποτε πρὸς μέτρου χρείαν. 514,19.

ἰοδνεφὲς ἔριον τὸ μέλαν ἢ πορφυροῦν ἢ τὸ λεγόμενον ἰάνθινον,

ὅτι ἐκ τοῦ ἴον καὶ τοῦ νέφος σύγκειται πλεονασμῷ τοῦ δ. 1489, 10. 1637, 58.

ἰοδόκος φαρέτρα ὅτι παρὰ τὸ δέχεσθαι τοὺς ἰοὺς Ἰωνικῶς λέγεται. 1024, 60. καὶ ὅτι παροξύνεται ἡ λέξις διὰ τὸ μὴ πάθος δηλοῦν. 1898, 39. 44.

ἰοειδὴς πόντος ὁ μέλας ἢ πορφυροῦς, καὶ ἰοειδὴς νεφέλη ὁμοίως, ὅτι παρὰ τὸ ἴον λέγονται. 845, 23. 1453, 4.

ἰόεις σίδηρος ὁ μέλας ἢ ὁ εἰς ἰοὺς ἐπιτήδειος ἢ μάλιστα ὁ ἰοῦ δεκτικός. 1332, 58.

Ἰοκάστη κύριον, ὅτι παρὰ τὸ ἰότητι, ἤγουν βουλῇ, κεκάσθαι, ἤγουν κεκοσμῆσθαι, λέγεται τοὔνομα. 926, 61.

Ἰόλη, θυγάτηρ Εὐρύτου, καὶ ὅτι δι' αὐτὴν κακῶς ἐγένετο τῷ Ἡρακλεῖ, ἱστορία. 298, 18.

ἴομεν ὅτι ἐκ τοῦ ἴω κεκίνηται ὡς ἐκ τοῦ τίω τὸ τίομεν, καὶ ὅτι τὸ κατάρχον δίχρονον ποτὲ μὲν ἐκτείνεται, ποτὲ δὲ συστέλλεται παρ' Ὁμήρῳ. 251, 40. 1254, 14. 1967, 6. καὶ ὅτι ἐκτεινομένου τοῦ ι συστέλλεται τὸ ο διὰ μέτρου ἀνάγκην ὡς τύπον ἔχειν ὁριστικοῦ ἐνεστῶτος, ἀνάπαλιν ἢ ὡς αὐθυπότακτον χρόνου ἀορίστου δευτέρου. 778, 43. 908, 16.

ἰόμωρος, ἐπίθετον διαφόρως ἐτυμολογούμενον, καὶ περὶ τῆς παραληκτικῆς γραφῆς ἑρμηνεία διεξοδική. 322, 39. 467, 34. 42. 998, 42.

ιον λήγοντά τινα τρισύλλαβα ὑποκοριστικὰ, ἀπὸ δισυλλάβων θηλυκῶν εἰς α καὶ η ληγόντων γενόμενα, ὅτι προπαροξύνονται, οἷον κώμη κώμιον, θύρα θύριον. 268, 8.

ιον λήγοντα τρισύλλαβα προσηγορικὰ οὐδέτερα, ἔχοντα πρὸ τοῦ ι δύο σύμφωνα, ὅτι παροξύνονται, οἷον ἰσχίον καὶ ἑρκίον, εἰ μὴ θάτερον τῶν συμφώνων εἴη ἀμετάβολον, οἷον ἐν τῷ ἴχνιον καὶ ἴκριον. 233, 43. 742, 64. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὰ διὰ τοῦ ιον παρώνυμα, εἰ μὲν ὦσι τριβράχεα προπαροξύνονται, οἷον θρόνος θρόνου θρόνιον, εἰ δὲ δακτυλικὰ, πρὸ μιᾶς ἔχουσι τὸν τόνον, οἷον ψωμίον, ὠτίον, κλειδίον, παιδίον. 428, 5. 1146, 60.

ιον λήγοντα προπαροξύτονα οὐδέτερα ἀπὸ θηλυκῶν εἰς α παρηγμένα, οἷον θύρα θύριον, λύρα λύριον, λυγνία λύγνιον. 1854, 55.

ιον ληγόντων οὐδετέρων παραγωγὴ, καὶ ὅτι οὐχ ὑποκοριστικὰ παρὰ τῷ ποιητῇ τὰ εἰς ιον οὐδέτερα, οἷον τὸ οἰκίον καὶ ἴχνιον. 233, 36. 385, 28. 678, 24.

ιον λήγοντα οὐδέτερα ἐπιῤῥηματικὰ ἀπὸ διαφόρων καταλήξεων Δωρικῶς γενόμενα, καὶ μιᾷ συλλαβῇ ὑπερβάλλοντα τὰ ἀφ' ὧν παράγονται, οἷον ἆσσον ἄσσιον, αἶψα αἴψιον, μᾶλλον μάλλιον, ἐγγὺς ἔγγιον. 1643, 32.

ιον λήγοντα περιεκτικὰ ἀμφισβητούμενα κατὰ τὴν προσῳδίαν καὶ τὴν παραληκτικὴν γραφὴν, οἷον Ποσείδειον ἢ Ποσειδίον ἢ Ποσειδεῖον, καὶ Ἀπολλώνιον ἢ Ἀπολλωνεῖον. 1562, 54.

ἰὸν ἰοῦ ἰῷ, ἤγουν ἓν ἑνὸς ἑνὶ, οἷον ἰῷ ἤματι, ἀντὶ τοῦ μιᾷ ἡμέρᾳ. 652, 51. 663, 26.

ἴον τὸ ἄνθος, ὅτι οὐ μόνον πορφύρεον καὶ κιῤῥὸν τὴν χρόαν, ἀλλὰ καὶ λευκὸν φύεται, καὶ ὅτι καὶ τὸ κρίνον ἴον ὑπ' ἐνίων λέγεται, καὶ ὅτι ἀπὸ Ἰάδων Νυμφῶν τινῶν παρωνομάσθη, καὶ ὅτι οὐ φύεται μετὰ σελίνων, ἑρμηνεία διεξοδική. 1524, 44. 52.

ἴον δεύτερος ἀόριστος, καὶ ἰὼν μετοχὴ, ὅτι ἀπὸ τοῦ εἴω θέματος κεκίνηνται. 933, 42.

ἰονθὰς αἲξ ἐπιθετικῶς ἡ νέα ἢ ταχεῖα παρὰ τὸ ἰέναι, ἢ ἡ δασεῖα ἢ ἡ ἔχουσα ἰόνθους ἤγουν ἐξανθήματα, καὶ ὅτι ἀρσενικῶς κεῖται ἐν τῷ ἰονθάδος ἀγρίου αἰγὸς, Ὀδ. ξ, 50. 1625, 36. 1750, 6. 18.

ἴονθοι αἱ ῥίζαι καὶ αἱ πρῶται ἐκφύσεις τῶν ῥιζῶν καὶ τῶν τριχῶν καὶ τὰ ἐν τῷ σώματι ἐξανθήματα. 1750, 9—18.

ιος λήγοντα δισύλλαβα μακροπαράληκτα, οἷον δῖος, Χῖος, Φθῖος. 954, 55.

ιος λήγοντα κύρια τριβράχεα ὅτι παροξύνονται, οἷον Δολίος, Τυχίος. 264, 35. 395, 23. 593, 31. 745, 18. 890, 7.

ιος λήγοντα κύρια ὅτι διὰ τοῦ αδης σχηματίζουσι τὰ πατρωνυμικὰ, οἷον Ἥλιος Ἡλιάδης. 13, 32. 1644, 46.

ιος λήγοντα πατρωνυμικὰ, οἷον τὸ Τελαμώνιος καὶ τὸ Καπανήιος, ὅτι πατρωνυμικοῦ εἰσὶ τύπου. 483, 29.

ιος λήγοντα κτητικὰ διὰ μόνου τοῦ ι γραφόμενα κατ' ἀποβολὴν τοῦ παραληκτικοῦ ε διὰ μέτρου ἀνάγκην, οἷον τὸ Ποιάντιος υἱὸς, καὶ Αἰπύτιος τύμβος, καὶ Αἰολίη νῆσος. 301, 7. 1463, 39.

ιος καὶ ιον λήγοντα ὀνόματα, ἀπὸ ληγόντων εἰς ος μετὰ συμφώνου ἀρσενικῶν παρηγμένα, ὅτι διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται, οἷον δόλος δόλιος, νόμος νόμιος, σκότος σκότιος· τὰ δὲ ἀπὸ ληγόντων εἰς ος οὐδετέρων συνῃρημένως κλινομένων τῇ ει διφθόγγῳ γράφονται, οἷον κῆδος κήδειος, κῆτος κήτειος, γῆρος γήρειον. 1697, 20.

ιος λήγοντα προπαροξύτονα ἀπὸ ληγόντων εἰς ος ὀξυτόνων παρηγμένα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου, οἷον ὀρθὸς ὄρθιος, Αἰτωλὸς Αἰτώλιος, μείλιχος μειλίχιος. 434, 31. 775, 19.

ιος λήγοντα ὀνόματα ἀπὸ ληγόντων εἰς ος μετὰ συμφώνου γενόμενα πλεονασμῷ τοῦ ι, οἷον πτολίπορθος πτολιπόρθιος, κάπρος κάπριος, ὀρθὸς ὄρθιος· καὶ ὅτι ὅμοιος πλεονασμὸς γίνεται καὶ ἐν τοῖς εἰς ος καθαρὸν λήγουσιν, οἷον ὅμοιος ὁμοίιος, αἰδοῖος αἰδοίιος. 488, 33. 1628, 6. 1643, 27. 1781, 19.

ιος λήγοντα ἀρσενικὰ ἀπὸ οὐδετέρων εἰς ος μὲν ληγόντων, τῷ δὲ α παραληγόντων παρηγμένα, οἷον ἄγος ἅγιος, πέλαγος πελάγιος, τέναγος τενάγιος. 1144, 36.

ιος λήγοντα ὀρνέων εἰδικὰ ὀνόματα ὅτι φιλοῦσιν ὀξύνεσθαι, οἷον αἰγυπιὸς, χαραδριὸς, ἐρωδιός. 995, 14.

ἰὸς ὁ οἰστὸς, ὅτι παρὰ τὸ ἰέναι ἢ ἵεσθαι λέγεται. 17, 14. 344, 32.

χαμάδι, αὖθις αὖθι, χωρὶς χωρί· καὶ ὅτι καὶ φύσει τινὰ εἰς ι μόνον λήγουσι χωρὶς τοῦ ς, οἷον αὐτόθι, κεῖθι, ὅθι. 122, 11. 1879,53.

ις ληγόντων δισυλλάβων ἐπιῤῥημάτων προσῳδία καθόλου, οἷον ἄλις, μέχρις, χωρὶς, ἀμφὶς, αὖθις. 1062,49.

ἳς ἰνὸς, ἡ ἐκ τῶν νεύρων δύναμις, κυρίως δὲ ἶνες νευρώδη τινά εἰσι μόρια τοῦ ζωικοῦ σώματος. 877, 10. 16. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἲς ἡ τῶν νεύρων ἰσχὺς, βία δὲ ἡ ἁπλῶς ἰσχὺς καὶ ῥωμαλεότης. 1691, 51. 1834,9.

ἳς ἀνέμου ὅτι καταχρηστικῶς ἐῤῥέθη, κυρίως γὰρ ἐπὶ σωμάτων νεύροις διοικουμένων ἡ ἲς καὶ αἱ ἶνες λέγονται. 1021,16.

Ἴς, ὄνομα ποταμοῦ τινὸς παρὰ Λυκόφρονι. 1691, 54.

ἳς ποταμοῖο περιφραστικῶς ὁ ποταμὸς, ὡς βίη Ἡρακλῆος ὁ Ἡρακλῆς. 1239, 53.

ἰσαίτερον καὶ ἰσαίτατον ἀντὶ τοῦ ἰσότερον καὶ ἰσότατον. 1441, 28. 29.

ἰσαίω ῥῆμα ἀντὶ τοῦ ἰσάζω, ὡς κεδαίω ἀντὶ τοῦ κεδάζω. 140,[illegible]7.

ἴσαν ἀντὶ τοῦ ἐγίνωσκον, ἀπὸ τοῦ ἴσημι θέματος. 782,1. 1517,33. 1738,8.

ἴσαν, τρίτον πληθυντικὸν πρόσωπον ῥηματικὸν, ὅτι ἐνδέχεται μὲν καὶ ἀπὸ τοῦ διφθογγογραφουμένου εἶμι κεκινῆσθαι, μάλιστα δὲ δοκεῖ ἀπὸ τοῦ ἴμι τοῦ διὰ μόνου τοῦ ἰῶτα· ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἴω, ὡς ἀπὸ τοῦ τίω τὸ ἔτισαν. 140, 43. 370, 26. 31. 493, 12. 1126, 22. 48. 1254, 8.

Ἴσανδρος κύριον ὅτι παρὰ τὸ ἐξισοῦσθαι ἄλλῳ ἀνδρὶ λέγεται. 635,56.

ἴσας κεφαλὰς ἔχειν ἐν μάχῃ, φράσις Ὁμηρικὴ διεξοδικῶς ἑρμηνευομένη. 831, 51. 832, 1. 23.

ἴση ἡ ἰσομοιρία προσηγορικῶς παρ' Ὁμήρῳ. 911, 52. ζήτει τὸ ἴσης ἀτέμβεσθαι, καὶ ἴση ἐπιθετικῶς ἀντὶ τοῦ ὁμοία, οἷον μαινάδι ἴση. 1280, 17.

ἰσηγορία ὅτι παρὰ τὸ ἴσον ἀγορεύειν λέγεται. 78, 15.

ἴσης ἀτέμβεσθαι, παρ' Ὁμήρῳ ὑπακουομένου τοῦ μοίρας, τὸ γὰρ ἴση καθ' αὑτὸ ἀντὶ ἰσομοιρίας λαμβάνεται. 1014, 22.

ἴσθι ὅτι ἀντὶ τοῦ γίνωσκε ἀεὶ τίθεται παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ ἀντὶ τοῦ ὕπαρχε, ἀνθ' οὗ τῷ ἔσο Ὅμηρος χρῆται. 1680, 24.

ἴσθμιον, κόσμος ποιὸς περιτραχήλιος ὁμωνύμως μέρει τινὶ τοῦ τραχήλου οὕτω καλουμένῳ· καὶ ἴσθμιον, ποτηρίου εἶδος παρὰ Κυπρίοις, ἑρμηνεία διεξοδική. 1847,44—50.

ἰσθμὸς ὁ τράχηλος, οἱονεὶ ἰθμὸς παρὰ τὸ ἰέναι δι' αὐτοῦ τὰ σιτία, καὶ ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει ἐπὶ τοιαύτης σημασίας ἡ λέξις. 1847, 44. καὶ ὅτι καὶ θηλυκῶς λέγεται ἡ ἰσθμὸς παρὰ Πινδάρῳ κατὰ γένους ἐναλλαγήν. 108, 22. · [Apud Pind. Ol. 8,64. Nem. 5,69. est nom. pr. ἡ Ἰσθμός. In textu Eust. p. 108,22. corr. Ἰσθμὸς et Τάρταρος.]

ἴσκειν ἀντὶ τοῦ λέγειν ἢ ἀντὶ τοῦ ἐΐσκειν, ὅ ἐστιν εἰκάζειν καὶ ἀπεικονίζειν ἐν τῷ, ἴσκε ψεύδεα πολλὰ, Ὀδ. τ', 203. 1044, 23. 1861, 50.

ἴσκεν, ἔλεγεν ἢ ὑπενόει, ἀντὶ τοῦ ἤϊσκεν, ὅ ἐστιν εἴκαζε. 1917, 53.

ισκω λήγοντα ῥήματα ὅτι οὐ πέρα τοῦ παρατατικοῦ κλίνονται, οἷον ἐΐσκω. 1473, 35.

ισκω λήγοντα ῥήματα ἐκ περισπωμένων γενόμενα, οἷον μολῶ μολίσκω, τελῶ τελίσκω. 883, 28. 1064, 5.

ἴσκω, ὅτι παρὰ τὸ εἴδω εἴσω γίνεται εἴσκω, καὶ διαλύσει ἐΐσκω, καὶ ἀφαιρέσει ἴσκω. 885, 1.

ἶσμα τὸ ἵδρυμα, δασυτόνως ἀπὸ τοῦ ἵζω. 607, 8.

ἴσμεν ὅτι ἐκ τοῦ ἴσαμεν συνεκόπη. 734, 58. 780, 35.

Ἰσμάρα, ἡ καὶ Ἴσμαρος παρ' Ὁμήρῳ, πόλις Κικόνων Θρᾳκικοῦ ἔθνους ἐγγὺς Μαρωνείας. 1615, 9.

Ἰσμηνίας αὐλητὴς ὅτι ἐκ Θίσβης ἦν, πόλεως τῆς Βοιωτίας. 268, 9.

ἰσοδυναμία δύο τινῶν λέξεων ἐκ τῆς κατὰ παράθεσιν πρὸς ἀλλήλας συμπλοκῆς ὑπαγορευομένη. 109, 40. *implicite.*

ἰσόμορος ἀντὶ τοῦ ἰσόμοιρος, ὅ ἐστιν ἰσότιμος. 1013, 16.

ἶσον θυμὸν ἔχειν, περιφραστικῶς τὸ ἰσοψυχεῖν παρ' Ὁμήρῳ. 1124, 25.

ἶσον ἴσῳ κεκραμένη κύλιξ, ἤγουν ἀνὰ ἴσον οἴνῳ πρὸς ὕδωρ. 640, 55. 1470, 64. ζήτει τὸ Ἑρμαϊκὴ κύλιξ.

ἶσος λέξις ὅτι ἐμφαντικωτέρα ἐστὶ τῆς ὅμοιος κατὰ τὰς παραβολάς. 865, 54. καὶ ἶσος ἀντὶ τοῦ ὅμοιος πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 569, 21. 845, 22. καὶ ὅτι παρ' Ὁμήρῳ μὲν ἐκτείνεται ἡ τοῦ ἴσος παραλήγουσα, παρὰ δὲ τοῖς τραγικοῖς συστέλλεται. 569,21. καὶ Ἶσος βραχυπαραλήκτως, ὄνομα τόπου τινός. 271, 13.

ἰσοφαρίζειν ἀντὶ τοῦ τὸ ἴσον φέρεσθαι, ὅτι ὁμοιόν τι δηλοῖ τῷ ἀντιφερίζειν, ὃ δηλοῖ τὸ ἀπεναντίας φέρεσθαι· ζήτει ἐν τῷ, ἀντὶ πρόθεσις. 156, 10. 1230, 61.

ἰσοφόροι οἱ εἰς ἴσον φερόμενοι καὶ ἰσοκίνητοι, ἢ οἱ ἴσον ἄχθος φέρειν δυνάμενοι. 1851, 60.

Ἴσσα, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ποτὲ ἡ Λέσβος. 741, 34.

ισσω ληγόντων ῥημάτων γραφὴ διὰ τοῦ ι, οἷον λίσσω, πτίσσω. 1086, 29.

ἱστᾶν μάχην, ἐν ἴσῳ τῷ ἐγείρειν παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ, φυλόπιδα στήσειν πολυάϊκος πολέμοιο, Ὀδ. λ', 314. 1688, 7.

ἱστάναι βουλὴν τὸ εἰς βουλὴν κινεῖσθαι· καὶ ἵστασθαι ἡ βουλὴ λέγεται, ὅταν τις παίσηται τῆς βουλευτικῆς κινήσεως. 785, 60.

ἵστασθαι περὶ γούνατά τινος, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ γουνάζεσθαι, ὅ ἐστιν ἱκετεύειν. 865, 58.

ἵστασθαι πρόσθεν τινὸς, παρ' Ὁμήρῳ ἐν ἴσῳ τῷ περιβαίνειν ἢ ἀμφιβαίνειν. 1062, 44.

ἵσταται ἀστὴρ, ἀντὶ τοῦ ἀνίσχει καὶ ἀνατέλλει παρ' Ὁμήρῳ. 1271, 27.

ἵστατο ἀειρόμενον, περὶ κύματος λεγόμενον παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἀνίστατο καὶ ἠγείρετο. 1234, 49.

ἵστατο κόνις, ἀντὶ τοῦ ἀνίστατο καὶ ἀνυψοῦτο. 1306, 19.

ιστατος λήγοντα ὑπερθετικὰ ἐκ τῶν

ὁ ποτάμιος χοῖρος φωνήν τινα ἀφιᾶσι· κατὰ δέ τινας καὶ οἱ ἐν Κλείτορι ποταμῷ τῆς Ἀρκαδίας ἰχθύες φθέγγονται· καὶ ὅτι καὶ ἐν Ἀόρνῳ καλουμένῳ ποταμῷ οἱ ποικίλαι καλούμενοι ἰχθύες φθέγγονται ὡς κίχλαι· καὶ ὅτι οἱ Πυθαγορισταὶ ἰχθύων ἀπείχοντο εἰς σύμβολον τοῦ ἐχεμυθεῖν. 1720, 33.

ἰχθύς, παροιμία· οὐδεὶς σαπρὸς μέγας ἰχθύς· καὶ Στρατονίκου τοῦ κιθαρῳδοῦ παρῳδία καὶ κατάχρησις τῆς παροιμίας ταύτης κατά τινος φαύλου μουσικοῦ. 1634, 30.

ἰχνηλατεῖν ἐν ἴσῳ τῷ ἴχνια ἐρευνᾶν. 1145, 26.

ἴχνιον ὅτι καίπερ ἀπὸ τοῦ ἰκνῶ δασυνομένου παραγόμενον, ὅμως ψιλοῦται διὰ τὴν τοῦ χ̄ ἐπιφοράν. 1328, 54.

ἴχνιον ὅτι προπαροξύνεται κανονικῶς ἡ λέξις. 233, 45.

ιχος ληγόντων ὀνομάτων ἀναλογία, οἷον κόψιχος, Φρύνιχος, Ἰάμβλιχος. 1555, 64.

ἰχῶ ἀντὶ τοῦ ἰχῶρα κατὰ ἀποκοπὴν ὅλης τῆς τελευταίας συλλαβῆς, ὡς καὶ ἐν τῷ ἱδρῶ. 566, 30.

ἰχὼρ θεῶν ἀνάλογον αἵματι ζώων. 553, 33. 554, 10. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἴσχω λέγεται οἱονεὶ ἰσχώρ, καὶ ὅτι μακρὸν ἔχει τὸ παραλῆγον δίχρονον. 56, 22. 518, 7.

ιψ λήγοντα σύνθετα ἐκ παθητικοῦ παρακειμένου διπλῷ κ̄ γραφομένου βαρύνονται, οἷον τέτριμμαι τέτριψαι οἰκότριψ. 1401, 14.

ἴψ ἰπός, εἶδος σκώληκος, παρὰ τὸ ἴπτω, ὅ ἐστι βλάπτω. 16, 43.

ἰψάμην, ἔβλαψα, ἀπὸ τοῦ ἴπτω θέματος. 133, 37.

ἴψεται, βλάψει, ἀπὸ τοῦ ἴπτω θέματος. 199, 15.

ιω λήγουσαι γενικαὶ ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ιεω Ἰωνικῶν συγκοπεῖσαι, οἷον Ἄσιος Ἀσίου καὶ Ἀσίεω καὶ Ἀσίω. 444, 27.

ιω λήγοντα περισπώμενα ῥήματα ἐκ προσλήψεως ἔχοντα τὸ παραλῆγον ῑ, οἷον βῶ βιῶ, μειδῶ μειδιῶ. 1090, 6.

ιω περισπώμενον λήγοντες μέλλοντες Ἀττικοί, οἷον ἐγγιῶ ἀντὶ τοῦ ἐγγίσω, καὶ βαδιῶ ἀντὶ τοῦ βαδίσω. 1790, 51.

ἴω τὸ πορεύομαι διὰ τοῦ ῑ ἐν ἴσῳ τῷ διὰ διφθόγγου. 1254, 13.

ἰωγὴ ταὐτὸ ὅπερ ἰωή, ὃ σημαίνει τὴν τοῦ ἀνέμου πνοήν. 472, 32. 846, 22. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἰωγή, ἔνθα ἡ τοῦ ἀνέμου ἰωὴ ἄγνυται. 794, 53. καὶ πάλιν ἰωγὴ λέγεται ἡ ἰωῆς, ὅ ἐστι φωνῆς, κλάσις καὶ ἀντανάκλασις ἐτυμολογικῶς. 1046, 47. καὶ ἰωγὴ ἀνέμου, ἔνθα ὁ ἄνεμος ἄγνυται. 1771, 38.

ἰωὴ ἡ τοῦ ἀνέμου πνοή, ὅτι παρὰ τὸ ἴω λέγεται. 472, 31. 846, 21. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἰωὴ ἡ φωνή, εἴτουν ὁ τοῦ στόματος προϊὼν λόγος, καὶ ὁ ἁπλῶς ἦχος. 794, 52.

ἰῶκα τὴν ἐν μάχῃ δίωξιν λέγει Ὅμηρος ἐκ τοῦ ἰωκὴν κατὰ μεταπλασμόν. 865, 30.

ἰωκὴ ἡ δίωξις ἀπὸ τοῦ διώκω κατ' ἔλλειψιν τοῦ δ̄. 579, 25. 701, 16.

Ἰωλκὸς καὶ Ἰαωλκός, πόλις Θετταλικὴ ἑπτὰ σταδίους ὑπερκειμένη τῆς κατὰ Δημητριάδα θαλάσσης, ὅτι τῶν ἐξ Ὀρχομενοῦ Μινυῶν ἦν ἀποικία· καὶ ὅτι παρὰ τὴν ὦλκα δοκεῖ λέγεσθαι, ἢ καὶ διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου γράφεται. 327, 43. 1684, 55. 1685, 56.

ἴωμεν, αὐθυπόταχτον τοῦ ἴον δευτέρου ἀορίστου τοῦ εἴω θέματος. 1254, 13.

ἰὼν ἀντὶ τοῦ ἐών, ὅ ἐστιν ὑπάρχων, Βοιωτικῶς. 1410, 59.

Ἰωνία, χώρα κατὰ τὴν Πελοπόννησον, Αἰγιάλεια πρότερον καλουμένη. 292, 15.

Ἰωνικὴ διάλεκτος ὅτι ἐπικοινωνεῖ τῇ Ἀττικῇ. 8, 39. 130, 43. καὶ ὅτι ψιλωτικὴ τῶν λέξεων ἐστὶν ἡ Ἰωνικὴ διάλεκτος. 515, 37.

Ἰωνικός, πούς τις μετρικὸς οὕτω καλούμενος. 1911, 5.

ἰωχμὸς ὁ διωγμὸς ἐλλείψει τοῦ δ̄ καὶ τροπῇ τοῦ γ̄ εἰς χ̄. 579, 26. 701, 15.

Ἀρχὴ τοῦ Κ στοιχείου.

κ̄ ἐκ τοῦ ξ̄ τραπὲν ἐν τῷ, ἐξκαίδεκα ἑκκαίδεκα. 450, 46.

καβαλῖνος, ὅτι οὕτως ἐπεκλήθη τις ὁ καὶ Κοπρώνυμος.] 1406, 11.

καβαλλὶς ὅτι ἐκ τοῦ κάπη, ὅ ἐστι φάτνη, καὶ τοῦ ἅλις σύγκειται καὶ δηλοῖ περίττωμα ἀλόγων. 1406, 11.

καββαλεῖν ἀντὶ τοῦ καταβαλεῖν συγκοπῇ καὶ τροπῇ. 1172, 61. 1406, 10. καὶ κάββαλεν ἀντὶ τοῦ κατέβαλεν. 747, 28.

Κάβησα, πόλις Λυκίας. 937, 46. ζήτει τὸ Καβησσός.

Καβησσός, πόλις Θράκης, οἱ δὲ ὅτι Καππαδοκίας, οἱ δὲ Λυκίας. 937, 44.

Κάβουροι ὅτι παρὰ τὸ κάμμοροι δοκεῖ λέγεσθαι, ὅ ἐστιν εἶδος καρίδων Ῥωμαϊκῶς οὕτω λεγόμενον. 1389, 26.

κάγκανα ξύλα τὰ ξηρὰ καὶ εἰς τὸ καίεσθαι ἐπιτήδεια. 871, 4. 1605, 5. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κάγκανα ξύλα τὰ εἰς τὸ καίεσθαι καινόμενα, ὅ ἐστι κοπτόμενα. 1241, 46. 1848, 32.

καγχαλᾶν τὸ χαίρειν καὶ χαλᾶσθαι ὑφ' ἡδονῆς, καὶ ὅτι ἐπιτατικώτερόν τι τοῦ χαίρειν σημαίνει. 659, 39. 823, 59. 1936, 54. 1938, 17.

κὰδ δ' ἔβαλεν, ἀντὶ τοῦ κατέβαλε καὶ κατέρριψε. 1326, 54.

κὰδ δ' ἔχειν, ἀντὶ τοῦ κατέχειν. 1502, 17.

κὰδ δὲ λοπὸς ἐσχίσθη, ἀντὶ τοῦ κατεσχίσθη δὲ ὁ λοπός, ὅτι καθ' ὑπερβατὸν εἴρηται. 1001, 39.

καδδῦσαι ἀντὶ τοῦ καταδῦσαι. 1169, 24.

Καδμεία νίκη, οὐ μόνον ἡ ἀκερδής, ἀλλὰ καὶ ἡ μεγάλη κατὰ παράχρησιν ἐννοίας. 361, 2. 490, 3. 1927, 12.

Καδμεῖοι οἱ Θηβαῖοι ἑτερωνύμως, καὶ περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς λέξεως. 805, 57.

Καδμείωνες παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ Καδμεῖοι, ἤγουν Θηβαῖοι· καὶ περὶ τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς παραληκτικῆς γραφῆς τῆς λέξεως. 487, 12. 30.

Κάδμος κύριον παρὰ τὸ κάζω, ὅ ἐστι κοσμῶ, καὶ Κάδμος Ἑρμῆς ἐπιθετικῶς, καὶ Κάδμος ὄνομα ὄρους τινός. 214, 22. 487, 33. καὶ ὅτι τὴν Εὐρώπην ζητῶν ὁ

ὃ δηλοῖ τὸ σχοινίον. 136, 42. ζήτει τὸ κάλοι.

κάλος βαρυτόνως κατὰ διάλεκτον ὁ κοινῶς καλὸς ὀξυτόνως. 1534, 20.

καλὸς καλὴ καλὸν, ὅτι παρὰ τὸ καλεῖν λέγεται, καὶ ἔτι τὸ κᾱ μακρὸν ἔχει· ζήτει ἐν τῷ κακός. 161, 42. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι καλὸς, ὁ λαμπρὸς καὶ εὐειδὴς, ἐκ τοῦ κῶ καὶ τοῦ ἥλιος σύγκειται, καὶ ὅτι ἐκτείνει τὸ κᾱ ὡς ἐκ συναιρέσεως. 979, 9. 1401, 27.

καλοῦμαι σὲ, ἀντὶ τοῦ καλῶ Ἀττικῶς. 44, 29. καὶ ὅτι δικαστικὴ λέξις ἐστί. 398, 24.

καλοῦμαι τόδε τι, ἀντὶ τοῦ εἰμὶ ἐν τῷ, καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις κέκλημαι, Ἰλ. δ', 61. 445, 7.

καλοφόροι οἱ ξυλοφόροι, παρὰ τὸ κάλον, ὃ δηλοῖ τὸ ξύλον. 1292, 61.

κάλπις ὅτι ὡς καλοῦσα πιεῖν οὕτω λέγεται. 1566, 19. καὶ ὅτι τοῖς πρὸ γάμου τελευτήσασι λουτροφόρος ἐπετίθετο κάλπις εἰς ἀγονίας σύμβολον. 1293, 3.

Καλύδναι νῆσοι, κατὰ μέν τινας αἱ Σποράδες καλούμεναι, κατὰ δὲ ἑτέρους μία τις νῆσος πληθυντικῶς οὕτως ἐκλήθη παρ' Ὁμήρῳ, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῶν Καλυδνῶν. 319, 3. 12.

Καλύδνιον, χωρίον τι ᾧ ληστηρίῳ ἐχρήσατο Κλέων ὁ λῃστάρχης ἐπὶ Ἀντωνίου Καίσαρος. 319, 7.

Καλυδὼν, πόλις Αἰτωλίας ἐνδοξοτάτη, Οἰνέως βασίλειον, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ αὐτῆς. 311, 41. 312, 12.

Καλυδώνιος κάπρος, ἱστορία διεξοδικωτάτη περὶ τῶν κατὰ Μελέαγρον καὶ τῆς τοῦ Καλυδωνίου κάπρου θήρας. 770, 20.

κάλυκες, δακτύλιοι ἢ κόσμος ποιὸς συνεκτικὸς τῶν γυναικείων πλοκάμων. 1150, 21.

Καλύκη, Στησιχόρου ποιημάτιον ἐπὶ Καλύκῃ γυναικί τινι καταχρηματισθείσῃ δι' ἔρωτα. 1236, 61.

κάλυξ κάλυκος, ὅτι παρὰ τὸ καλίσσω καλύξω, ὃ δηλοῖ τὸ καλύπτω, λέγεται. 54, 12. 991, 5.

καλύπτειν ὀφθαλμοὺς καὶ ῥῖνας λέγεται ὁ θάνατος παρ' Ὁμήρῳ διὰ τὴν τοῦ ὁρᾶν καὶ τοῦ ἀναπνεῖν ἀποστέρησιν. 1072, 32.

καλύψαι ἀντὶ τοῦ ἐπιθεῖναι καὶ σκεπάσαι εἴτουν καταπετάσαι καὶ ἐπικαταστρέψαι ἐν τῷ, μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι, Ὀδ. ν', 152. 1737, 47.

καλύψαι τινὰ ἄλλ', τὸ κρύψαι καὶ ἀφανίσαι· καλύψαι δέ τινι ἄλλην, τὸ ἐπιθεῖναι εἰς κάλυμμα. 1238, 3.

Καλυψοῦς νῆσός τις μυθικὴ παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι ἦν ποτὲ νῆσός τις Ἀτλαντικὴ Καλυψοῦς νῆσος λεγομένη, ὕστερον δὲ ἠφανίσθη, ἱστορία καὶ ἀλληγορία. 1389, 51. 1390, 8.

Καλυψὼ, θεά τις μυθικὴ παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι τὰς ἐν τοῖς φυτοῖς καὶ νάμασιν ἐμφύτους δυνάμεις δηλοῖ ἀλληγορικῶς. 1384, 32. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα καὶ τὴν ἐν αὐτῷ ψυχὴν ἀλληγορεῖται ὁ τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Καλυψοῦς Ὁμηρικὸς μῦθος, ἑρμηνεία διεξοδική· καὶ διὰ τί Ἄτλαντος θυγάτηρ μυθεύεται. 1389, 40. 63.

καλχαίνειν ἀντὶ τοῦ πορφύρειν μεταληπτικῶς, ἐπεὶ καὶ κάλχη ἡ πορφύρα· ἢ τὸ μαντεύεσθαι, ἀπὸ τοῦ Κάλχας ὀνόματος. 51, 11.

Κάλχας κύριον ὅτι παρὰ τὴν κάλχην, ὃ δηλοῖ τὴν πορφύραν, λέγεται ἢ παρὰ τὸ καλχαίνειν· καὶ ὅτι ἀστοχήσας τινῶν προβλημάτων ὑπὸ λύπης ἀπέθανεν, ἱστορία διεξοδική. 51, 1. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι δόξας ἀδικεῖν Ἡρακλέα κατὰ τὸ μέτρημα τῶν ὀλυνθῶν ὑπ' ἐκείνου ἀνῃρέθη. 1900, 25. καὶ τίνι λόγῳ μάντις κακῶν ἀκούει ὁ Κάλχας, Ἰλ. α', 106. 59, 43.

κάλχη ἡ πορφύρα κατὰ γλῶσσαν. 51, 9.

κάλως διὰ τοῦ ω μεγάλου παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, παρὰ δὲ τοῖς πάλαι διὰ τοῦ ο μικροῦ· καὶ ὅτι περιττοσυλλάβως ὡς τὰ πολλὰ κλίνεται. 1534, 10. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κάλως κάλωος, καὶ κάλως κάλω Ἀττικῶς, κάλος δὲ κάλου κοινῶς. 1271, 5.

κάμαξ παρὰ τὸ κάμνειν, ἢ ἐκ τοῦ καλάμαξ κατὰ συγκοπὴν, καὶ ὅτι καὶ δόρατος ξύλον σημαίνει. 1163, 16. 32.

καμασῆνες, ὅτι τοὺς ἰχθῦς ἅπαντας οὕτω λέγει ὁ Ἐμπεδοκλῆς. 1720, 45.

κάματος ἡ τῶν μελῶν ἔκλυσις ὁριστικῶς. 921, 39.

Καμβύσης, Λυδῶν βασιλεὺς, τὴν ἰδίαν γυναῖκα κατακρεουργήσας καὶ φαγὼν, ἱστορία. 1630, 15.

καμεῖν τι τὸ καμάτῳ κτήσασθαι ἐν τῷ, Τρωαὶ τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα βίηφί τε δουρί τε μακρῷ, Ἰλ. σ', 341. 1146, 9.

καμεῖν τι τὸ καμόντα τεῦξαι πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 553, 9. 1167, 52. 1776, 8.

κάμινοι, ὅτι παρὰ ταῖς καμίνοις Ἡφαίστου ἀγάλματα ἱδρύοντο. 1827, 55.

καμινὼ γυνὴ ἡ καμινεύτρια, ἤγουν ἡ φρύγουσα τὰς κριθὰς, ἢ ἡ καμοῦσα τὰς ἶνας ἀπὸ τοῦ γήρως. 1835, 41.

Κάμιρος, πόλις Ῥόδου, τὸ μῖ ἰῶτα, Κάμειρος δὲ τὸ κύριον τοῦ οἰκιστοῦ διὰ διφθόγγου· καὶ ἄλλα τινὰ περί τε τῆς πόλεως καὶ τοῦ οἰκιστοῦ. 315, 23. 29.

καμμονία οὐχ ἡ ἁπλῶς νίκη, ἀλλ' ἡ ἐκ καταμονῆς καὶ διακαρτερήσεως, ἑρμηνεία διεξοδική. 1268, 45. 1322, 26.

κάμμορος ὁ κακόμοιρος ἢ κακοθάνατος, καί τι εἶδος κάριδος ὁμωνύμως παρὰ Ῥωμαίοις. 1389, 24.

καμμύω ῥῆμα ὅτι ἔξωθεν αὐξάνεται ὡς καθ' ἕξιν συγκείμενον τῇ προθέσει. 207, 36.

κάμνειν τὸ μετὰ πόνου ποιεῖν ἢ τὸ τελεῖν, καὶ ὅτι καὶ καμέσθαι τὸ αὐτὸ λέγεται κατὰ φωνὴν παθητικήν. 1619, 51.

καμόντες οἱ τεθνηκότες διὰ τὸ λυσιμελῆ εἶναι τὸν θάνατον ὡς καὶ τὸν κόπον. 624, 1. 921, 40.

κάμπτειν τινὰ τὸ πείθειν καὶ μετάγειν ἀπό τινος ἐπί τι. 150, 30.

κάμπτειν γόνυ, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ καθεσθῆναι καὶ ἱκετευτικῶς γονυκλιτεῖν. 669, 28. 33. 50.

κἂν ἀντὶ τοῦ καὶ ἂν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, οἷον, κἂν ἐξέπραξεν εἰ κατημέλησ' ἐγὼ, παρὰ Σοφοκλεῖ (Aj. 45.). 571, 8. 1564, 19.

κάναθρον τὸ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν

Κάδμος καὶ βοΐ ὁδηγῷ χρησάμενος ἔκτισε τὰς Θήβας, ἱστορία. 269, 44. καὶ ὅτι πρῶτος ὁ Κάδμος ἐκ Φοινίκης ἐκόμισε τὰ γράμματα, ἃ καὶ διὰ τοῦτο Φοινίκια λέγονται. 1757, 56.

Κάδμου θυγατέρες, ὅτι τῶν Κάδμου θυγατέρων Σεμέλη μὲν ἐφλέχθη κεραυνῷ, Ἀγαυὴ δὲ μανεῖσα διεσπάσατο τὸν υἱὸν Ἀκταίωνα, Ἰνὼ δέ, ἡ καὶ Λευκοθέα, εἰς θάλασσαν ἥλατο. 1543, 34.

καδῶ, δεύτερος μέλλων ἀνηγμένος εἰς ἐνεστῶτα. 1330, 17.

Κάειρα γυνὴ καὶ Κάειρα ἐσθὴς ἡ ἐκ Καρίας, ὅτι θηλυκόν ἐστιν ἐθνικὸν τοῦ Κὰρ ἀρσενικοῦ, καὶ περὶ τῆς παραληκτικῆς γραφῆς τῆς λέξεως, διαίτησις διεξοδική. 367, 19. 456, 10. 1160, 36.

κάζειν τὸ κοσμεῖν, ὅθεν τὸ ἐκέκαστο καὶ κεκασμένος. 741, 27.

καθαίρειν ὅτι σεμνὴ λέξις ἐστίν, ὅθεν οἱ καθαρμοὶ λέγονται. 1057, 23.

καθαιρήσουσιν ἀντὶ τοῦ καθελοῦσιν, ἀπὸ τοῦ καθαιρῶ περισπωμένου θέματος. 855, 35.

καθάπαξ, ἤγουν εἰς τὸ παντελές, Ὀδ. φ', 349. 1912, 13.

καθάπτεσθαί τινα λόγοις, ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς προσφθέγγεσθαί τινα, μετὰ δὲ προσθήκης τοῦ ποῖοι τινὲς οἱ λόγοι, διάφορα σημαίνει. 155, 21. 27. καὶ καθάπτεσθαί τινα λόγοις, ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ φιλοφρονεῖσθαι ἐνίοτε παρ' Ὁμήρῳ. 1009, 6. 1471, 42. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι καθάπτεσθαι μαλακοῖς ἔπεσιν, ἀντὶ τοῦ ἱκετεύειν παρ' Ὁμήρῳ, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀποτείνεσθαι καὶ καθικνεῖσθαι. 1647, 49. 60.

καθάπτεσθαί τινά, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἀμείβεσθαι ἢ ἁπλῶς ἀποτείνεσθαι διὰ λόγου πρός τινα· καὶ καθάπτεσθαι φίλον ἦτορ λέγεταί τις παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ πρὸς ἑαυτὸν λαλεῖν· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καθάπτεσθαι, τὸ τραχύτερον προσφέρεσθαί τινι ἐν λόγοις, γενικῇ συντεταγμένον. 1432, 45. 1881, 29.

κάθαρμα, ὅτι δύσφημος ἐστὶ λέξις, καίπερ ἐκ τοῦ καθαίρω εὐφήμου καὶ σεμνοῦ ῥήματος παρηγμένη. 108, 39. καὶ ὅτι καθ' ἑτέραν ἔννοιαν ἢ ὁ καθαρμὸς λέγεται. 1057, 23. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι καθάρματα λέγονται οἱ ῥυπαροὶ καὶ ἀπόβλητοι ἄνθρωποι κατὰ τὰ ἀποῤῥιπτόμενα καθάρσια. 1935, 16.

καθαρμοί, ὅτι καὶ διὰ πυρὸς ἐγίνοντό τινες καθαρμοὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. 43, 6.

καθαρμὸς καὶ κάθαρμα ὅτι παρὰ τὸ καθαίρειν λέγονται κατὰ διάφορον ἔννοιαν. 1057, 23.

καθαρμοῦ τρόποι παρ' Ἕλλησι διὰ θείου καὶ πυρὸς καὶ δι' ἐπαοιδῶν καὶ ῥίψεως τινῶν καθαρσίων ἐν ταῖς ἀμφόδοις καὶ δι' αἵματος, ἑρμηνεία διεξοδική. 1934, 48. 1935, 1—19.

καθαρὸς θάνατος, ὅτι ὁ διὰ ξίφους θάνατος καθαρὸς ἐνομίζετο, ἀκάθαρτος δὲ ὁ δι' ἀγχόνης. 1934, 5.

καθαρύλλος ὁ καθαρὸς ὑποκοριστικῶς παρὰ τοῖς κωμικοῖς. 1817, 61.

καθεῖσεν ἀντὶ τοῦ ἐκάθισε μεταβατικῶς, ἀπὸ τοῦ ἕω θέματος, οὗ παρατατικὸς εἷον· καὶ ὅτι προπερισπᾶται ἡ λέξις ὡς τροχαϊκόν. 978, 58. 1149, 14.

καθειμένον γένειον τὸ βαθύ, παρὰ τὸ καθίημι. 1561, 39.

καθελεῖν ἀντὶ τοῦ καταῤῥῖψαι καὶ καταβαλεῖν ἐν τῷ, ἐν ὁδῷ καθελεῖν. 1436, 11. καὶ καθελεῖν ἱστίον νεώς, τὸ καταγαγεῖν καὶ συστεῖλαι. 1620, 21. καθελεῖν δὲ ὀφθαλμοὺς νεκροῦ, τὸ συμμύσαι ποιῆσαι τὰ βλέφαρα. 1961, 50.

καθέλκειν τὸ κάτω ῥέπειν. 81, 17.

καθέλκειν λέγονται τὰ σταθμώμενα, ἤγουν εἰς τὸ κάτω ῥέπειν. 699, 44. 912, 53. 1054, 48.

καθεῦδεν ἀντὶ τοῦ ἐκάθευδεν, ὅτι προπερισπᾶται ὡς τροχαϊκόν. 162, 39.

καθεύδειν τὸ ἀναπεσεῖν καὶ εἰς ὕπνον κατακλιθῆναι, καὶ ὅτι διαφέρει τοῦ ὑπνοῦν. 163, 40. 693, 7.

καθημαξευμένον ὅτι παρὰ τὸ ἅμαξα λέγεται, ὃ ἐδασύνετο πάλαι. 1156, 20. 1387, 9.

καθήρεον ἀντὶ τοῦ καθῄρουν, ὃ ἐστι κατῆγον καὶ κατεβίβαζον. 1349, 60.

καθῆσθαι τόδε τι ποιοῦντα, ἀντὶ τοῦ ἐπιμένειν τῷ πράττειν τι. 490, 35.

καθῆσθαι ὅτι μέσον ἐστὶ τοῦ ἀνακεκλίσθαι καὶ ἵστασθαι. 797, 15. καὶ ὅτι καθήμενοι ἐδείπνουν οἱ παρ' Ὁμήρῳ ἥρωες, οὐ μὴν κατακεκλιμένοι. 1872, 58.

κάθησο προστακτικὸν ὅτι προπαροξύνεται κανονικῶς. 149, 42.

καθῆστο, τρίτον πρόσωπον ὑπερσυντελίκου ἀπὸ τοῦ ἕζω ἥσμαι ἥσμην ἧσο ἧστο, καὶ ὅτι προπαροξύνεται, τεχνολογία διεξοδική· καὶ ὅτι, εἰ ἀπὸ τοῦ ἥμην ἦν, προπαροξύνετ' ἄν. 149, 42—150, 9.

καθιέναι τι τοῦ λαιμοῦ, τὸ καταπίνειν. 1369, 20.

καθίζειν τινὰ ἀλλοπαθῶς, καὶ καθίζειν αὐτοπαθῶς, οἷον ἐν τῷ, ἐν μέσσῃ δ' ἐκάθιζε, Ὀδ. ε', 326. 384, 42. 398, 36. 647, 10. 1539, 3.

καθίζειν ἐπὶ κώπην, ἀντὶ τοῦ ἅψασθαι τῆς κώπης ἐπὶ τῷ ἐλαύνειν. 824, 49. 52.

καθίζειν λόχον, τὸ ἐνέδραν τιθέναι. 1159, 42.

καθίζειν ἀντὶ τοῦ καθῆσθαι, καὶ ἐκάθιζεν ἀντὶ τοῦ ἐκάθητο. 428, 24. καὶ ὅτι ἐνεργητικῶς ἀεὶ ἐκφωνεῖται. 348, 38.

καθικέσθαι ἀντὶ τοῦ ἅψασθαι Ὅμηρος μὲν αἰτιατικῇ, οἱ δὲ ὕστερον γενικῇ. 969, 53. ἢ καὶ καθικέσθαι μέν τινὰ πένθος λέγεται, ἤγουν ἱκέσθαι καὶ καταλαβεῖν, καθικέσθαι δὲ τινὸς ῥάβδῳ ἀντὶ τοῦ καθάψασθαι. 1421, 39.

καθιμᾶσθαι τὸ ἄνωθεν κάτω καθίεσθαι. 1453, 5.

καθόλου συναγόμενόν ποτε πιθανῶς ἐκ μερικοῦ τινὸς παρ' Ὁμήρῳ. 90, 43.

καθοσίωσις καὶ καθωσιωμένος ὅτι μέσαι λέξεις εἰσί. 647, 32.

κάθου ἐκ τοῦ κάθεο, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ κάθησο ἐνδείᾳ καὶ συστολῇ. 1840, 3.

καθυποβάλλειν τινὰ βλάβῃ, ἀντὶ τοῦ λεληθότως βλάπτειν. 1406, 40.

καθυφέσεως δίκη, ζήτει ἐν τῷ καθυφιέναι. 131, 2.

καθυφιέναι τὸ ἀνίεσθαί τινος ἐνστάσεως, ὅθεν καθυφέσεως δίκη ἐγίνετο κατὰ τῶν προδιδόντων τὰς συνηγορίας ἐπὶ δώροις. 131, 1.

καθωσιωμένος πάλαι ὁ ὅσιος, ὕστερον δὲ ἐπίψογος ἡ λέξις. 29, 37. 1357, 2.

καὶ σύνδεσμος ὅτι προηγητικός ἐστι λέξεων ἐν τῇ συντάξει. 72, 32.

καὶ σύνδεσμος προτιθέμενος πτωτικοῦ συμπλέκων ἕτερόν τι νοούμενον ἔξωθεν, οἷον ἐν τῷ, ἤ τίς τοι καὶ πηὸς ἀπώλετο Ἰλιόθι πρό, Ὀδ. θ', 581. 1611, 23.

καὶ σύνδεσμος παρέλκων, οἷον ἐν τῷ, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, Ἰλ. α', 29. καὶ ἐν τῷ, τὰ λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ κατὰ φύσιν, ὅπου τὸ πρῶτον καὶ παρέλκει. 30, 12. 189, 8. 792, 20.

καὶ ἂν παρ' Ὁμήρῳ, ἐν ἴσῳ τῷ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς κἄν, οἷον παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, κἂν ἐξέπραξεν. 571, 8. 1564, 19. ζήτει τὸ κἄν.

καὶ μὲν ἀντὶ τοῦ καὶ μὴν πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 779, 39.

καιάτας ἢ καιέτας, δεσμωτήριον σπηλαιῶδες παρὰ Λακεδαιμονίοις, ὅτι παρὰ τὸ κῶ τὸ κεῖμαι, κεῖσθαι γὰρ δοκοῦσι τὰ κάτω καὶ χθαμαλά, ἑρμηνεία διεξοδική. 1478, 45—57.

καίειν ὅτι κάειν διὰ τοῦ ε ψιλοῦ ἐγράφετο πάλαι, ὅθεν τὸ διὰ διφθόγγου. 1766, 21.

καίειν τοὺς νεκροὺς τίνι λόγῳ εἰώθεσαν οἱ ἀρχαῖοι, καὶ τίς ὁ κατάρξας τοῦ ἔθους τούτου, ἀπαγγελία διεξοδική. 43, 5. 12.

καίεσθαι κυρίως λέγονται τὰ ξύλα, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ πῦρ καίεσθαι λέγεται ἀντὶ τοῦ ἐξάπτεσθαι. 748, 15. 1151, 40. ὁμοίως καὶ πυραὶ καίεσθαι λέγονται παρ' Ὁμήρῳ, ἤγουν ἀνῆφθαι. 43, 31. 1295, 41.

καιετάεντες ἵπποι ἐπιθετικῶς, καὶ καιετάεσσα γῆ ἢ χώρα ἡ καλαμινθώδης, ἡ πολλοὺς ἔχουσα καιετούς, ὅ ἐστι σχισμὰς καὶ ῥωχμοὺς ἀπὸ σεισμῶν. 294, 10. 1478, 36. 41.

καιέτας ἢ καιάτας, δεσμωτήριόν τι σπηλαιῶδες παρὰ Λακεδαιμονίοις, παρὰ τὸ κῶ, ὅ ἐστι κεῖμαι. 294, 12. 1478, 45. 53.

καιετός, σχισμαὶ γῆς ἢ ῥωχμοὶ ἀπὸ σεισμῶν. 294, 11. 1478, 42.

Καικίας ἄνεμος ὅτι παρὰ τὸ ἐκ Καΐκου ποταμοῦ πνεῖν οὕτω λέγεται. 890, 17.

Κάϊκος ποταμὸς ὅτι δώδεκα σταδίους διέχει Ἐλαίας Αἰολικῆς πόλεως. 1697, 14.

Καινεὺς ὅτι κάλλιστος γέγονε καὶ ἀνδρειότατος καὶ ἄτρωτος διέζησε Ποσειδῶνος αὐτῷ τοῦτο χαρισαμένου, καὶ ὅτι ἐκ παρθένου εἰς ἄνδρα μετεβλήθη, μῦθος καὶ ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματος. 101, 9.

καίνυσθαι τὸ κόπτειν καὶ τὸ νικᾶν, ἀπὸ τοῦ καίνυμι θέματος. 1468, 1.

καίνω ὅτι παρὰ τὸ κνῶ γίνεται κναίνω, ἐξ οὗ τὸ καίνω, ἢ παρὰ τὸ κναίω κατὰ μετάθεσιν. 871, 62. 872, 4.

καιόμενα μέλη ὅτι οὐκ ἐκβάλλουσιν αἷμα διὰ τὸ φρύττεσθαι τὰς σάρκας. 1636, 3.

Καῖρα ἡ Καρικὴ γυνή, ὅτι ἐκ τοῦ Κάϊρα συνῄρηται. 456, 12. 648, 41.

Καῖρε, πόλις Ἰταλική, παρὰ τὸ χαῖρε οὕτως ὀνομασθεῖσα, ἱστορία. 1432, 29.

καιρία πληγὴ ἡ θανάσιμος παρὰ τὴν Κῆρα. 461, 45.

καίριον τὸ εὔκαιρον ἢ τὸ θανάσιμον, παρὰ τὴν Κῆρα. 701, 5.

καῖρος προπερισπωμένως, λέξις διαφόρως ἑρμηνευομένη διεξοδικῶς, καὶ ὅτι βαρύνεται πρὸς διαφορὰν τοῦ καιρός. 156, 44. 907, 13. 1571, 56. 58. ζήτει τὸ καίρωμα.

καιροσέων ὀθονέων, ἤγουν εὐυφῶν καὶ ἀγαθὸν καίρωμα ἐχουσῶν ὀθονῶν, ἢ ἀντὶ τοῦ κροσσωτῶν, ὅτι παρὰ τὸν καῖρον, ὃ δηλοῖ τὸν μίτον, λέγεται· καὶ ὅτι ἐκ τῆς καιροεσσῶν γενικῆς γέγονε κατὰ μετάθεσιν, ἢ ἀπὸ εὐθείας ἡ καίροσσα ὡς ἄτοσσα, ἧς πληθυντικὴ γενικὴ καιροσσῶν καὶ Ἰωνικῶς καιροσσέων. 1571, 55—64.

καίρωμα τὸ μίτωμα ἢ τὸ διάπλεγμα τὸ μὴ ἐῶν τοὺς στήμονας συγχέεσθαι, εἴτουν ἡ διαπλοκὴ τοῦ διάσματος, ἐν ᾗ οἱ στήμονες καθίενται. 1571, 56. 60.

καιρωστρίδες ἢ καιρώστριδες γυναῖκες ἀντὶ τοῦ ὑφάντριαι, παρὰ τὸν καῖρον, ὃ δηλοῖ τὸν μίτον. 1571, 57.

καίω, ὁ μέλλων καύσω τροπῇ τοῦ ι εἰς υ. 36, 11. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κέω κῶ παρῆκται. 684, 4. 737, 19. 1905, 27.

κακὰ φάρμακα ὅτι πρὸς διαστολὴν τῶν ἐσθλῶν φαρμάκων λέγονται. 1655, 24.

κακὰ φρονεῖν τινί, ἀντὶ τοῦ ἐγκοτεῖν παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον κακὰ φρονεῖν τὸ μωραίνειν. 1271, 43.

κακὰ φυτεύειν καὶ κακὰ ὑπορύττειν καὶ κακὰ ῥάπτειν, ἀντὶ τοῦ κατά τινος βουλεύεσθαι, τουτέστιν ἐπιβουλεύειν τινί. 1810, 64.

κακάβαι κατ' ὀνοματοποιΐαν αἱ πέρδικες, αἳ καὶ κακκαβίζειν λέγονται, κακκάβη δὲ σκεῦος χαλκοῦν. 1290, 40.

κακάγγελος ὅτι παρὰ τὸ κακὰ ἀγγέλλειν λέγεται. 1123, 57.

κακάζειν, μίμημα φωνῆς ὀρνίθων. 1402, 53. 1786, 23.

κάκκαρον τὸ καρανίον κατὰ τὴν χυδαϊκὴν γλῶσσαν, καθ' ἣν καὶ ξηρόν τι ὡς τὸ κάκαρον εἶναι λέγεται. 1796, 58.

κάκη ἡ κακία καὶ ἡ δειλία. 950, 53.

κακὴ γλήνη, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ κακὴ θέα, καὶ λέγεται περί τινος κακοῦ τὸ εἶδος ἢ μηδὲ βλέπεσθαι ἀξίου. 705, 7.

κακὴ νόσος καὶ ἔρις καὶ πόλεμος κακὸς ἐπιθετικῶς, ὅτι κατὰ τὴν ἐκ τοῦ χάζεσθαι ἐτυμολογίαν λέγονται. 23, 19. καὶ κακὴ ὀδύνη ἡ κακωτική. 605, 43.

κακίζεσθαι ἐπὶ τοῦ δειλιᾶν. 950, 53.

κακκάβη καὶ κάκκαβος ταὐτὸ ὅπερ χύτρα. 872, 13. 1390, 51.

κακκᾶν, φωνὴ βρεφικὴ ἀπόπατον ὑπαγορεύουσα, παραγωγή. 950, 54.

κακκείειν, ῥῆμα ἐφετικὸν ἀντὶ τοῦ κοιμητικῶς ἔχειν, ὅτι ἐκ τοῦ κατακείειν γέγονε κατὰ συγκοπήν, ἑρμηνεία διεξοδική. 162, 8—16. 966, 4.

κακκῆαι ἀντὶ τοῦ κατακαῦσαι. 1673, 60.

κακοείμων, ὅτι ἐκ τοῦ κακὰ εἱμένος Ὁμηρικοῦ ῥητοῦ σύγκειται ἡ λέξις. 1866, 37.

ἐκ τοῦ κάλον καὶ τοῦ αὖ καὶ τοῦ ῥέπειν σύγκειται ἡ λέξις. 501, 21. 1332, 45. 1815, 12.

καλεῖν ἀντὶ τοῦ ἑστιᾶν ἐν τῷ, καὶ δαῖτας ἐΐσας δαίνυται, πάντες γὰρ καλέουσιν, Ὀδ. λ', 187. 1678, 61.

καλεῖν ὅτι συστέλλει τὴν παραλήγουσαν πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 161, 42. 979, 8.

καλεῖσθαι θάνατόνδε ὑπὸ θεοῦ, φράσις Ὁμηρική. 1081, 52.

καλεῖσθαι τὸν δεῖνα ἀντὶ τοῦ ἐκκαλεῖσθαι εἰς δικαστήριον. 1366, 17.

καλεῦντο ἀντὶ τοῦ ἐκαλοῦντο. 321, 15.

Καλὴ Πεύκη, ὄνομα χωρίου τινός. 880, 59. 61.

Καλή, ὄνομα κύριον μιᾶς τῶν Χαρίτων, ἡ περὶ κάλλους ἐρίσασα τῇ Ἀφροδίτῃ ἐν τοῖς Θέτιδος γάμοις ἐνίκησε, καὶ τῷ Ἡφαίστῳ συνῴκησε. 1665, 58.

κάλη καὶ καλήτης ἀντὶ τοῦ κήλη καὶ κηλήτης τροπῇ Δωρικῇ τοῦ η εἰς ᾱ. 1481, 52.

καλήμεναι ἀπαρέμφατον ὅτι ἐκ τοῦ καλαίνω ἢ ἐκ τοῦ κάλημι θέματος κεκίνηται. 793, 49.

Καλήσιος ὅτι παρὰ τὸν καλήσω μέλλοντα λέγεται. 106, 43. 622, 4. 793, 10.

καλήτωρ, ἐπίθετον κήρυκος, ὅτι παρὰ τὸν καλήσω μέλλοντα λέγεται. 106, 40. 1366, 7.

καλλάϊνος χιτὼν ὅτι δοκεῖ παρὰ τὰ κάλλη, ὅ ἐστιν ἄνθη εἴτουν βάμματα, λέγεσθαι. 1278, 52.

Κάλλας, ὄνομα ποταμοῦ τινὸς ἐν Εὐβοίᾳ. 280, 26.

κάλλεα οἱ τῶν ἀλεκτρυόνων πώγωνες, καὶ τὰ ἐν ταῖς οὐραῖς αὐτῶν πτερά. 1278, 50.

κάλλη, ἄνθη ἢ βάμματα. 1278, 50.

καλλι ἀρχόμενα ὀνόματα ἐκ τῆς κάλλος φωνῆς συγκείμενα ὅτι διὰ τοῦ ἰῶτα ἔχουσι τὸ λῐ, οἷον καλλίκομος, καλλιπλόκαμος. 460, 27.

Καλλιάνασσα καὶ Καλλιάνειρα, κύρια Νηρηΐδων, ὅτι παρὰ τὸ ἰαίνειν λέγονται. 1130, 48. 64.

Καλλίαρος, πόλις Λοκρῶν, ἡ καὶ Καλλίαρα οὐδετέρως διὰ τὸ εὐήροτον τῆς γῆς οὕτω λεγομένη. 277, 28.

Καλλίας Ἀθηναῖος ὅτι πρῶτος εὗρε τὴν τοῦ μίλτου ἐργασίαν. 310, 31.

Καλλιγόλας, Ῥωμαίων αὐτοκράτωρ, ὅτι Διόνυσος ἐχρημάτιζε. 776, 28.

καλλιγύναικα τὴν Σπάρτην λέγει Ὅμηρος διὰ τὴν Ἑλένην. 1747, 19.

καλλιγύναιξ ἐπίθετον ὅτι διαφόροις χωρίοις ἐπετέθη παρὰ διαφόροις ποιηταῖς. 875, 52.

καλλιερεῖν ἐλέγοντο ὧν τὰ θύματα ἀπεδέχετο ὁ θεός. 250, 4. 788, 46.

καλλιερεῖν καὶ τὸ καλλιέρημα ἐκ τοῦ καλὰ λέγεσθαι τὰ ἱερὰ ἀφορμὴν τῆς συνθέσεως ἔλαβον. 1676, 32.

καλλίζωνος γυνή, ἡ καὶ εὔζωνος πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 672, 16.

Καλλικολώνη ἢ Καλλικόλωνος, λόφος τις ὑψηλὸς μεταξὺ τῆς Ἰλιέων καὶ Σιμουντίων κώμης, ἑρμηνεία διεξοδικὴ περὶ τῆς θέσεως τοῦ τόπου. 351, 2. 1195, 28. 40.

Καλλικῶν, ὅτι οὕτως ἐπεκλήθη Ἀχαιός τις καλούμενος ἄνθρωπος τῶν ἐπὶ πονηρίᾳ διαβοήτων· καὶ ὅτι παρὰ τὸ καλὰ κοεῖν, ὅ ἐστι νοεῖν, κατ' ἀντίφρασιν οὕτως ἐπεκλήθη. 1669, 58.

καλλίνικος, ὄνομα αὐλήσεως ποιᾶς. 1236, 56.

Καλλῖνος ἢ Φιλήτας, συγγραφεύς τις τῶν Ναξιακῶν. 1885, 51.

κάλλιον ἀντὶ τοῦ καλὸν ἐν τῷ, οὐ μέντοι τόδε κάλλιον, Ὀδ. η', 159. 1575, 62.

Καλλιόπη Μοῦσα, παρὰ τὸ καλὸν τῆς ὀπός, ὃ κοινόν ἐστι πασῶν τῶν Μουσῶν. 161, 33. καὶ ὅτι ἡ Καλλιόπη πάσας τὰς Μούσας παρίστησι κατὰ τὸ ἔτυμον τῆς φωνῆς. 10, 9.

καλλίουλοι, οἱ καὶ Δημητρίουλοι, ὕμνοι τινὲς εἰς Δήμητραν. 1162, 42.

καλλιπάρηος ὅτι ἐκ τοῦ παρειὰ λέγεται τροπῇ τῆς ει εἰς τὴν η καταχρηστικήν. 67, 43.

καλλιπάρηος θέμις, εὐπρόσωπος δικαιοσύνη, ὡς τῶν δικαίων τοιούτων ὄντων. 1007, 17.

καλλίροον ὅτι φύσει μὲν δι' ἑνὸς ρ̄ γράφεται, Ἀττικῶς δὲ δυσί. 1545, 18.

Καλλιστὼ εἰς ἄρκτον μεταμορφωθεῖσα, μῦθος. 1156, 9.

καλλίσφυρος ἐπίθετον ὅτι περὶ γυναικῶν μόνον εἴρηται λεγόμενον, καλὰ δὲ σφυρὰ ἔχειν καὶ οἱ ἄνδρες λέγονται. 457, 4.

κάλλος, ὅτι ἐν δυσὶ λ̄ γράφεται ἡ λέξις. 1347, 50.

κάλλος, ποιότης καθ' ἣν καλός τις εἶναι λέγεται· καὶ κάλλος τὸ τῶν ἀλεκτρυόνων ὁμωνύμως. 1205, 26. καὶ ὅτι τὸ κάλλος ἐν τῇ συμμετρίᾳ τοῦ ὅλου σώματος θεωρεῖται. 714, 52. καὶ κάλλους γυναικείου ἔκφρασίς τις ποιητική. 1558, 13.

κάλλος, ὅτι πολλοὺς κάλλει διαφέροντας ἤνεγκεν ἡ Τροία, οἷον τὸν Ἀγχίσην, τὸν Γανυμήδην, τὸν Πάριν, τὸν Βουκολίωνα. 826, 28.

κάλλος, ὅτι οἱ ἀθάνατοι καλούμενοι Αἰθίοπες τὸν ἀεὶ κάλλιστον παρ' αὐτοῖς βασιλέα ἐποίουν. 1375, 3.

κάλλος, μῦρόν τι καλλωπιστικὸν παρ' Ὁμήρῳ, ᾧ ἦν νίπτεσθαί τε καὶ χρίεσθαι. 1842, 25. 1843, 8.

καλλύνειν τὸ κοσμεῖν καὶ σαροῦν, παρὰ τὸ κάλλος, ὅ ἐστιν ἄνθος ἢ βάμμα. 1278, 50.

Κάλλων Ἀργεῖος, ᾧ συγγενέσθαι καὶ υἱὸν σχεῖν, Στράβωνα κληθέντα, λέγεται ὁ Τειρεσίας ὅτε ἦν γυνή. 1665, 52.

κάλοι καὶ κάλωες, σχοινία τινὰ ἐν τοῖς πλοίοις, παρὰ τὸ χαλᾶν λεγόμενα, ἑρμηνεία διεξοδική. 1453, 2. 1534, 8.

καλὸν τὸ κόσμιον καὶ εὐειδές. 1257, 47.

καλόν, λέξις πᾶσι τοῖς εὐειδέσιν ἐπιτιθεμένη. 170, 13.

καλὸν ὅτι τῷ χρυσῷ ἐν πολλοῖς ἐπιτίθεται. 1347, 49.

καλὸν πρᾶγμα τὸ ἐπαίνου ἄξιον, τέλος γὰρ τοῦ ἐγκωμιαστικοῦ εἴδους τὸ καλόν. 1892, 60.

κάλος διὰ τοῦ ο̄ μικροῦ ταὐτὸ ὅπερ κάλως διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου,

ὃ δηλοῖ τὸ σχοινίον. 136, 42. ζήτει τὸ κάλοι.
κάλος βαρυτόνως κατὰ διάλεκτον ὁ κοινῶς καλὸς ὀξυτόνως. 1534, 20.
καλὸς καλὴ καλὸν, ὅτι παρὰ τὸ καλεῖν λέγεται, καὶ ἔτι τὸ κᾶ μακρὸν ἔχει· ζήτει ἐν τῷ κακός. 161, 42. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι καλὸς, ὁ λαμπρὸς καὶ εὐειδὴς, ἐκ τοῦ κῶ καὶ τοῦ ἥλιος σύγκειται, καὶ ὅτι ἐκτείνει τὸ κᾶ ὡς ἐκ συναιρέσεως. 979, 9. 1401, 27.
καλοῦμαι σὲ, ἀντὶ τοῦ καλῶ Ἀττικῶς. 44, 29. καὶ ὅτι δικαστικὴ λέξις ἐστί. 398, 24.
καλοῦμαι τόδε τι, ἀντὶ τοῦ εἰμὶ ἐν τῷ, καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις κέκλημαι, Ἰλ. δ', 61. 445, 7.
καλοφόροι οἱ ξυλοφόροι, παρὰ τὸ κάλον, ὃ δηλοῖ τὸ ξύλον. 1292, 64.
κάλπις ὅτι ὡς καλοῦσα πιεῖν οὕτω λέγεται. 1566, 19. καὶ ὅτι τοῖς πρὸ γάμου τελευτήσασι λουτροφόρος ἐπετίθετο κάλπις εἰς ἀγονίας σύμβολον. 1293, 3.
Καλύδναι νῆσοι, κατὰ μέν τινας αἱ Σποράδες καλούμεναι, κατὰ δὲ ἑτέρους μία τις νῆσος πληθυντικῶς οὕτως ἐκλήθη παρ' Ὁμήρῳ, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῶν Καλυδνῶν. 319, 3. 12.
Καλύδνιον, χωρίον τι ᾧ ληστηρίῳ ἐχρήσατο Κλέων ὁ ληστάρχης ἐπὶ Ἀντωνίου Καίσαρος. 319, 7.
Καλυδὼν, πόλις Αἰτωλίας ἐνδοξοτάτη, Οἰνέως βασίλειον, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ αὐτῆς. 311, 41. 312, 12.
Καλυδώνιος κάπρος, ἱστορία διεξοδικωτάτη περὶ τῶν κατὰ Μελέαγρον καὶ τῆς τοῦ Καλυδωνίου κάπρου θήρας. 770, 20.
κάλυκες, δακτύλιοι ἢ κόσμος ποιὸς συνεκτικὸς τῶν γυναικείων πλοκάμων. 1150, 21.
Καλύκη, Στησιχόρου ποιημάτιον ἐπὶ Καλύκῃ γυναικί τινι κατακρημνισθείσῃ δι' ἔρωτα. 1236, 61.
κάλυξ κάλυκος, ὅτι παρὰ τὸ καλύσσω καλύξω, ὃ δηλοῖ τὸ καλύπτω, λέγεται. 54, 12. 991, 5.
καλύπτειν ὀφθαλμοὺς καὶ ῥῖνας λέγεται ὁ θάνατος παρ' Ὁμήρῳ διὰ τὴν τοῦ ὁρᾶν καὶ τοῦ ἀναπνεῖν ἀποστέρησιν. 1072, 32.
καλύψαι ἀντὶ τοῦ ἐπιθεῖναι καὶ σκεπάσαι εἴτουν καταπετάσαι καὶ ἐπικαταστρέψαι ἐν τῷ, μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι, Ὀδ. ν', 152. 1737, 47.
καλύψαι τινὰ ἰλὺϊ, τὸ κρύψαι καὶ ἀφανίσαι· καλύψαι δὲ τινὶ ἰλὴν, τὸ ἐπιθεῖναι εἰς κάλυμμα. 1238, 3.
Καλυψοῦς νῆσός τις μυθικὴ παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι ἦν ποτὲ νῆσός τις Ἀτλαντικὴ Καλυψοῦς νῆσος λεγομένη, ὕστερον δὲ ἠφανίσθη, ἱστορία καὶ ἀλληγορία. 1389, 51. 1390, 8.
Καλυψὼ, θεά τις μυθικὴ παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι τὰς ἐν τοῖς φυτοῖς καὶ νάμασιν ἐμφύτους δυνάμεις δηλοῖ ἀλληγορικῶς. 1384, 32. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα καὶ τὴν ἐν αὐτῷ ψυχὴν ἀλληγορεῖται ὁ τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Καλυψοῦς Ὁμηρικὸς μῦθος, ἑρμηνεία διεξοδική· καὶ διὰ τί Ἄτλαντος θυγάτηρ μυθεύεται. 1389, 40. 63.
καλχαίνειν ἀντὶ τοῦ πορφύρειν μεταληπτικῶς, ἐπεὶ καὶ κάλχη ἡ πορφύρα· ἢ τὸ μαντεύεσθαι, ἀπὸ τοῦ Κάλχας ὀνόματος. 51, 11.
Κάλχας κύριον ὅτι παρὰ τὴν κάλχην, ὃ δηλοῖ τὴν πορφύραν, λέγεται ἢ παρὰ τὸ καλχαίνειν· καὶ ὅτι ἀστοχήσας τινῶν προβλημάτων ὑπὸ λύπης ἀπέθανεν, ἱστορία διεξοδική. 51, 1. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι δόξας ἀδικεῖν Ἡρακλέα κατὰ τὸ μέτρημα τῶν ὀλυνθῶν ὑπ' ἐκείνου ἀνῃρέθη. 1900, 25. καὶ τίνι λόγῳ μάντις κακῶν ἀκούει ὁ Κάλχας, Ἰλ. α', 106. 59, 43.
κάλχη ἡ πορφύρα κατὰ γλῶσσαν. 51, 9.
κάλως διὰ τοῦ ω μεγάλου παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, παρὰ δὲ τοῖς πάλαι διὰ τοῦ ο μικροῦ· καὶ ὅτι περιττοσυλλάβως ὡς τὰ πολλὰ κλίνεται. 1534, 10. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κάλως κάλωος, καὶ κάλως κάλω Ἀττικῶς, κάλος δὲ κάλου κοινῶς. 1271, 5.
κάμαξ παρὰ τὸ κάμνειν, ἢ ἐκ τοῦ καλάμαξ κατὰ συγκοπὴν, καὶ ὅτι καὶ δόρατος ξύλον σημαίνει. 1163, 16. 32.
καμασῆνες, ὅτι τοὺς ἰχθῦς ἅπαντας οὕτω λέγει ὁ Ἐμπεδοκλῆς. 1720, 45.
κάματος ἡ τῶν μελῶν ἔκλυσις ὁριστικῶς. 921, 39.
Καμβύσης, Λυδῶν βασιλεὺς, τὴν ἰδίαν γυναῖκα κατακρεουργήσας καὶ φαγὼν, ἱστορία. 1630, 15.
καμεῖν τι τὸ καμάτῳ κτήσασθαι ἐν τῷ, Τρωαὶ τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα βίηφί τε δουρί τε μακρῷ, Ἰλ. σ', 341. 1146, 9.
καμεῖν τι τὸ καμόντα τεῦξαι πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 553, 9. 1167, 52. 1776, 8.
κάμινοι, ὅτι παρὰ ταῖς καμίνοις Ἡφαίστου ἀγάλματα ἱδρύοντο. 1827, 55.
καμινὼ γυνὴ ἡ καμινεύτρια, ἤγουν ἡ φρύγουσα τὰς κριθὰς, ἢ ἡ καμοῦσα τὰς ἶνας ἀπὸ τοῦ γήρως. 1835, 41.
Κάμιρος, πόλις Ῥόδου, τὸ μι ἰῶτα, Κάμειρος δὲ τὸ κύριον τοῦ οἰκιστοῦ διὰ διφθόγγου· καὶ ἄλλα τινὰ περί τε τῆς πόλεως καὶ τοῦ οἰκιστοῦ. 315, 23. 29.
καμμονία οὐχ ἡ ἁπλῶς νίκη, ἀλλ' ἡ ἐκ καταμονῆς καὶ διακαρτερήσεως, ἑρμηνεία διεξοδική. 1268, 45. 1322, 26.
κάμμορος ὁ κακόμοιρος ἢ κακοθάνατος, καί τι εἶδος κάριδος ὁμωνύμως παρὰ Ῥωμαίοις. 1389, 24.
καμμύω ῥῆμα ὅτι ἔξωθεν αὐξάνεται ὡς καθ' ἕξιν συγκείμενον τῇ προθέσει. 207, 36.
κάμνειν τὸ μετὰ πόνου ποιεῖν ἢ τὸ τελεῖν, καὶ ὅτι καὶ καμέσθαι τὸ αὐτὸ λέγεται κατὰ φωνὴν παθητικήν. 1619, 51.
καμόντες οἱ τεθνηκότες διὰ τὸ λυσιμελῆ εἶναι τὸν θάνατον ὡς καὶ τὸν κόπον. 624, 1. 921, 40.
κάμπτειν τινὰ τὸ πείθειν καὶ μετάγειν ἀπό τινος ἐπί τι. 150, 30.
κάμπτειν γόνυ, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ καθεσθῆναι καὶ ἱκετευτικῶς γονυκλιτεῖν. 669, 28. 33. 50.
κἂν ἀντὶ τοῦ καὶ ἂν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, οἷον, κἂν ἐξέπραξεν εἰ κατημέλησ' ἐγὼ, παρὰ Σοφοκλεῖ (Aj. 45.). 571, 8. 1564, 19.
κάναθρον τὸ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν

δακες ὁπλῶς πάντες οἱ πολεμικοὶ καὶ κλῶπες. 368, 37.
καρδαμύλη, μάζα ποιὰ ὁμωνύμως Καρδαμύλῃ πόλει τινί. 1414, 31.
Καρδαμύλη, πόλις τῆς Μεσσηνίας ἢ Λακωνικῆς, περὶ ἧς Ὅμηρος Ἰλ. ι', 150. 292. καὶ ὅτι καὶ ἄλλαι τινὲς Καρδαμύλαι. 743, 14. 17. 25.
καρδία ὅτι ἀγγεῖον ἐστὶ τῆς ψυχῆς. 1201, 6. καὶ ἔτι ἐκ τοῦ κῆρ καὶ τῆς διὰ προθέσεως λέγεται κατὰ ἀναστροφὴν τῆς προθέσεως. 951, 3. 1071, 50.
καρδία δένδρου τροπικῶς τὸ ἐντὸς τοῦ δένδρου. 309, 30.
καρδίαι τετριχωμέναι, ἔτι καρδίαι τινῶν ἀνατμηθεῖσαι λάσιαι εὑρέθησαν, ἱστορία. 78, 46.
καρδιακὸν πῦρ τὸ κατὰ διάθεσιν ζέον. 801, 36.
καρδίαν μὴ ἐσθίειν, συμβολικὴ γνωμολογία ἀντὶ τοῦ ἀλυπίαν ἀσκεῖν, ὅτι ἐκ τοῦ, σὴν ἔδεαι κραδίην, Ὁμηρικοῦ ῥητοῦ ἐπορίσθη, Ἰλ. ω', 129. 1342, 14.
Καρδιανὸς κόλπος ὅτι καὶ μέλας ποτὲ ἐκλήθη, ἑρμηνεία διεξοδική. 1340, 19.
καρδιώττειν τὸ ναυτιᾶν καὶ ἀλγεῖν τὴν καρδίαν. 1508, 52.
Κᾶρες ὅτι πολεμικὸν τὸ ἔθνος, καὶ ὅτι τοῖς τῶν ἀσπίδων ὀχάνοις πρῶτοι ἐχρήσαντο, καὶ ὅτι πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐμισθοφόρησαν, καὶ ὅτι βάρβαροι ἐκλήθησαν διὰ τὴν τραχυφωνίαν, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τοῦ ἔθνους. 367, 18. 24. 30. καὶ παροιμία, ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον, ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς εὐτελέσι τὰς πείρας ποιουμένων. 368, 41.
κάρη ἡ κεφαλὴ σὺν τῷ αὐχένι ἐν τῷ, μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆι κάρη ὤμοισιν ἐπείη, Ἰλ. β', 259. 215, 38. καὶ ὅτι ἄκλιτόν ἐστι τοὔνομα, καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ κάρηνον ἀπεκόπη. 700, 61. 730, 2. καὶ ὅτι οὐχ εἴρηται θηλυκῶς ἡ κάρη παρ' Ὁμήρῳ. 818, 5. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κάρη, οὐδέτερον βαρυτόνως, ἐκ τοῦ κάρηνον ἀπεκόπη, καὶ ὅτι καὶ καρὴ ὀξυτόνως κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται. 1257, 52. 55.
κάρηαρ καρήατος, ἡ κεφαλή. 1193, 12.
καρήατα ὅτι ἐκ τῆς κάρηαρ εὐθείας κεκίνηται. 846, 28.
καρηβαρειῶ ὅτι περισπωμένως λέγεται. 1635, 34. καὶ περὶ τῆς παραληκτικῆς γραφῆς ζήτει ἐν τῷ οἰνοβαρείω. 1911, 3.
καρηβοᾶν τὸ ἰλιγγιᾶν καὶ πεπληρῶσθαι κεφαλὴν ὑπὸ κραυγῶν. 1461, 26.
καρηκομᾶν, ὅτι καὶ τὰ δένδρα καρηκομᾶν λέγονται τροπικῶς. 1094, 46.
καρηκομόωντες οἱ κομῶντες τὰ κάρηνα, καὶ ὅτι καί, κάρη κομόωντες, ἐν παραθέσει ἀναγινώσκουσί τινες παρ' Ὁμήρῳ. 164, 46.
κάρηνα πόλεων αἱ ἀκροπόλεις τροπικῶς. 189, 9. 18. καὶ κάρηνα, ὄρους ἐξοχαί. 38, 30. 1195, 52.
Καρησηνή, χώρα ἡ καὶ Κερασηνή, ὅτι ἀπὸ Καρήσου ποταμοῦ τινὸς ἐκλήθη, ζήτει τὸ Κάρησος. 890, 5.
Κάρησος, ὄνομα ποταμοῦ τινὸς Τρωικοῦ, ἀφ' οὗ καὶ ἡ Καρασήνη χώρα ἐκλήθη, καὶ περὶ τῆς προσῳδίας τῆς λέξεως ἑρμηνεία διεξοδική. 890, 1.
κάρητι, δοτικῆς πτώσεως, ὅτι ἐκ τοῦ καρήατι δοκεῖ συγκεκόφθαι. 700, 59.
κάρητος κάρητι, ἐκ τοῦ κάρηαρ καρήατος καρήατι κατὰ συγκοπήν, ἢ ἐκ τοῦ κάρης κάρητος ἀρσενικοῦ. 1006, 35. 1561, 34.
Καρία, ὅτι οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἐν Μεγάροις ἀκρόπολις ἀπὸ Καρὸς υἱοῦ Φορωνέως, καὶ ὅτι καὶ ἡ Κῶς Καρία ἐλέγετο. 367, 21.
καριδόω καριδῶ, τὸ ὡς εἰπεῖν σφαιρῶ. 1220, 48.
Καρικὰ μέλη, ὅτι μέλη τινὰ θρηνητήρια οὕτως ἐκαλοῦντο. 1372, 28.
καρὶς ὅτι παρὰ τὸ κάρη λέγεται διὰ τὸ μεγάλην ἔχειν κεφαλήν, καὶ ὅτι ποτὲ μὲν συστέλλει τὸ ληγον δίχρονον. 1220, 49. καὶ ὅτι οἱονεὶ ἀκρὶς λέγεται κατ' ἀναγραμματισμόν. 46, 8.
καρκαίρειν ποσὶ λέγεται ἡ γῆ παρ' Ὁμήρῳ, ἤγουν ποιὸν ἦχον ἀποτελεῖν. 1201, 30. 36. καὶ περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς λέξεως ζήτει ἐν τῷ, ἀναδιπλασιασμὸς τῆς αὐτῆς συλλαβῆς ἐν ἀρχῇ ῥημάτων. 80, 21.
καρκίνος χαλκευτικὸς ταὐτὸ ὅπερ πυράγρα. 1154, 28. 1475, 5.
Καρνάβας τὸν ἴδιον πατέρα τυραννοκτονήσας, ἱστορία. 448, 12.
Καρνίων ἑορτῆς διαγραφὴ ἱστορικὴ διεξοδικῶς ἑρμηνευομένη. 1376, 45.
κάρνυξ, εἶδος σάλπιγγος παρὰ Κέλταις, ἱστορία. 1139, 57.
καρὸς, ἤγουν κηρὸς, κατὰ γενικὴν πτῶσιν· καὶ καρὸς αἶσα, διεξοδικῶς ἑρμηνευόμενον, Ἰλ. ι', 378. 757, 18. 49.
Καρπάθιος τὸν λαγωὸν, παροιμία· ζήτει ἐν τῷ, ὁ Καρπάθιος κατὰ τὸ ο στοιχεῖον. 35, 31. 1821, 33.
Κάρπαθος, νῆσος τετράπολις, ἀφ' ἧς καὶ παροιμία, ὁ καρπάθιος τὸν λαγωὸν, ἑρμηνεία διεξοδική. 318, 28.
Κάρπος, κύριον βαρυτόνως πρὸς διαστολὴν τοῦ καρπὸς προσηγορικοῦ. 907, 7.
καρπὸς ὅτι παρὰ τὸν κέκαρπα μέσον παρακείμενον τοῦ κάρφω θέματος λέγεται, καὶ καρπὸς ὁμωνύμως τὸ μεταξὺ τοῦ βραχίονος καὶ τοῦ θέναρος ἄρθρον. 553, 27. 576, 11. 1166, 37. 1572, 36. 1745, 54. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὁ τοῦ φυτοῦ καρπὸς πρὸς ὁμοιότητα εἴρηται τοῦ ἐν τῇ χειρὶ καρποῦ. 309, 24.
καρπόχειρ ὅτι παρὰ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς λέγεται. 1572, 38.
καῤῥέζειν τὸ καταψᾶν, ὅτι ἐκ τοῦ καταρέζειν λέγεται κατὰ συγκοπήν. 118, 7. 162, 16. 568, 3.
κάῤῥονες ἀντὶ τοῦ κρείσσονες κατὰ γλῶσσαν. 1930, 42.
κάρτα ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ λίαν. 101, 41.
καρτερὰ ἔργα τὰ βίαια, καὶ καρτερὸς λόγος ὁ σκληρὸς καὶ ἀπειλητικός. 605, 35. 616, 24.
καρτερεῖν ἐν ἴσῳ τῷ ἀναμένειν. 1175, 20.
καρτερία ἡ φερεπονία. 796, 24.
καρτερὸν ἕλκος τὸ βίαιον. 1074, 10.
καρτερὸς ἀντὶ τοῦ νικητῆς γενικῇ συντασσόμενον. 101, 43. καὶ καρ-

τερὸς ἀντὶ τοῦ δεσπότης καὶ ἄρχων ἢ ἐγκρατὴς ἐν τῷ, ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ ἐστέ, Ὀδυσσ. ο', 534. 1790, 7.
καρτερὸς ὅρκος ὁ ἰσχυρὸς καὶ παράμονος. 1175, 20.
κάρτιστος ὅτι παρὰ τὸ κάρτα ἐπίῤῥημα λέγεται, ἢ ἐκ τοῦ κράτιστος κατὰ μετάθεσιν. 101, 40.
καρτῦναι ἀντὶ τοῦ κρατῦναι, ὅ ἐστι πυκνῶσαι καὶ στερεῶσαι. 911, 37.
Καρύστιος οἶνος ὅτι ἀπὸ Καρύστου χωρίου τινὸς τῆς Ἀρκαδίας ἐλέγετο. 281, 9.
Κάρυστος, πόλις Εὐβοικὴ ὑπὸ Ὄχῃ τῷ ὄρει κειμένη. 280, 41 — 281, 10.
καρφαλέον τὸ ξηρὸν καὶ ὑπέρισχνον, παρὰ τὸ κάρφω τὸ ξηραίνω καὶ συσπῶ. 1745, 38. 44. ἢ παρὰ τὸ κάρφος, ὃ δηλοῖ ξηρὸν ξυλήφιον. 939, 51. 1539, 16. 1745, 38. 44.
καρφαλέος ὁ κατάξηρος. 1250, 58. ζήτει τὸ καρφαλέον.
κάρφειν, ξηραίνειν καὶ τὸ συσπᾶν ἐν τῷ, κάρψαι μὲν χρόα καλὸν, Ὀδ. ν', 398. 576, 12 1745, 38.
κάρφος τὸ ξηρὸν ξυλήφιον. 1539, 16.
καρχαλέος, οἱονεὶ καρφαλέος, ὅ ἐστι κατάξηρος. 1250, 58. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι καρχαλέος λέγεται, ᾧ ὑπὸ δίψους κεγχροειδῆ τραχύσματα περὶ τὴν γλῶσσαν καὶ τὸν φάρυγγα ἐξήνθησαν. *implicite*. 1423, 20.
καρχαρίας ἰχθὺς ὅτι καὶ σκύλλα καὶ λάμια λέγεται. 1714, 35.
καρχήσιον τὸ πρὸς τῷ ἄνω πέρατι τοῦ ἱστοῦ τῶν πλοίων μέρος, ᾧ ἐπίκειται τὸ καλούμενον θωράκιον· καὶ καρχήσιον, ποτήριον ποιὸν ὁμωνύμως, ἑρμηνεία διεξοδικὴ τοῦ εἴδους τοῦ ποτηρίου, καὶ ὅτι οἱονεὶ κερχήσιον λέγεται ἐκ τοῦ κεγχροειδῆ τραχύσματα ἔχειν. 1170, 57. 1423, 14 — 20.
Καρῶν διαλέκτου ἰδίωμα τὸ τὰ ἀρσενικὰ θηλυκῶς προφέρειν καὶ κατ' ἀνάπαλιν. 367, 41.
κασαλβάζειν τὸ λοιδορεῖν, παρὰ τὸ κασαλβάς. 741, 31.
κασαλβὰς ἡ πόρνη, παρὰ τὸ καλεῖν καὶ σοβεῖν. 741, 29.
κασίγνητος, οἱονεὶ κασιγέννητος κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ γεννῶ γεννήσω. 410, 41. 437, 4. 1019, 13. καὶ ὅτι κασίγνητοι λέγονταί ποτε οἱ ἀνεψιοὶ καὶ οἱ ἁπλῶς συγγενεῖς. 1030, 51.
Κασσάνδρα, Πριάμου θυγάτηρ, πῶς ἐτελέσθη τὴν μαντικὴν τέχνην. 663, 40. ζήτει ἐν τῷ Ἕλενος.
κασσίτερος λέγεται οἱονεὶ καυσίτερος διὰ τὸ ἐν τῇ καύσει ῥᾳδίως τείρεσθαι· καὶ ὅτι ἀναλογώτερον κασσίτερον λέγειν διὰ τοῦ ε ἢ κασσίτηρον διὰ τοῦ η· καὶ ὅτι τὸ καττίτερος Ἀττικῶς. 1154, 18. 1167, 57. καὶ ὅτι ὁ κασσίτερος εἰκάζεται τῷ ὕδατι ἐν τῇ Ὁμηρικῇ ἀσπιδοποιΐᾳ. 1154, 48.
κασσίτηρος διὰ τοῦ η παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον ταὐτὸ ὅπερ κασσίτερος. 829, 3.
κάσχεθε ἀντὶ τοῦ κατέσχε. 874, 50.
κασωρὶς καὶ κασωρῖτις ἡ πόρνη, ὅτι παρὰ τὸ κάσαι, ὅ ἐστι κοσμῆσαι, καὶ τὸ ὥρα λέγεται. 741, 27.
κατὰ πρόθεσις ἐν συνθέσει ἐναντιωματικὴν ἔννοιαν προστιθεῖσα τοῖς ῥήμασιν ἐνίοτε. 237, 20.
κατὰ πρόθεσις ἀποβαλοῦσα τὸ ληκτικὸν φωνῆεν συνεξομοιοῖ τὸ ἀπολειφθὲν τ τῷ ἐπαγομένῳ συμφώνῳ, πλὴν εἰ μὴ δασὺ ᾖ, τότε γὰρ μεταβαίνει εἰς τὸ ἀντίστοιχον δασύ. 162, 12. 1048, 25.
κατὰ πρόθεσις πρὸ λέξεως ἀπὸ τοῦ ρ ἀρχομένης, κατὰ παράθεσιν κειμένη, ὅτι προσλαμβάνει τὸ ρ ἐνίοτε πρὸς μέτρου χρείαν, οἷον ἐν τῷ, κατὰρ ῥόον, παρ' Ὁμήρῳ. 1922, 5.
κατὰ πρόθεσις ὅτι γενικῇ συντάσσεται Ἀττικῶς, οἷον ὁρᾶν κατὰ γῆς, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ, εἶσι κατ' οὔρεος, Ὀδ. ζ', 102. καὶ ὅτι καὶ αἰτιατικῇ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ συντάσσεται, οἷον ἐν τῷ, ἢ κατὰ Τηΰγετον περιμήκετον, ib. 103. 407, 20. 1554, 7.
κατὰ πρόθεσις ἐν συνθέσει οὐδὲν προστιθεῖσα τῇ σημασίᾳ τοῦ ἁπλοῦ, οἷον ἐν τῷ, νεκύων κατατεθνειώτων. 1009, 51.
κατὰ πρόθεσις ἐμφατικὴ δαπάνης ἐν τῷ καταδαπανᾶν καὶ καταφαγεῖν. 1469, 56.
κατὰ πρόθεσις ὅτι ἐπιτείνει ἐν τῷ καταγηράσκειν. 1679, 18.
κατ' αἶσαν, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ πρέπον ἢ ἀληθῶς. 817, 42.
κατ' ἄκρης, ἐν δυσὶ μέρεσιν, ὅτι ἐλλιπῶς λέγεται τοῦ πόλεως ἢ κεφαλῆς παρ' Ὁμήρῳ. 959, 33. 1276, 49. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κατ' ἄκρης ἐπιῤῥηματικῶς λέγεται ἀντὶ τοῦ ὁλοτελῶς. 1031, 5. καὶ ἐλάσαι κατ' ἄκρης, τὸ κατὰ κεφαλῆς πλῆξαι. 1538, 46.
κατ' αὐτοὺς, ἀντὶ τοῦ κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ἐν τῷ, δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς, Ἰλ. σ', 605. καὶ Ὀδ. δ', 18. 1480, 25.
κατ' ἐνῶπα ἰδεῖν, τὸ ἀντιβλέψαι παρ' Ὁμήρῳ. 1100, 41.
κατ' ἐξαίρετον, ἀντὶ τοῦ κατ' ἐξοχήν. 1712, 34.
κατ' οὐδοῦ βῆναι, τὸ ἐγγίσαι τῇ θύρᾳ ἢ εἰσελθεῖν. 1513, 53.
κατ' ὀφθαλμοὺς ἑλέειν, ἀντὶ τοῦ καθελεῖν καὶ συγκλεῖσαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, Ὀδ. λ', 426. 1692, 28.
κατὰ γῆς, ζήτει ἐν τῷ, κατὰ πρόθεσις ὅτι γενικῇ συντάσσεται Ἀττικῶς. 407, 20.
κατὰ ἑκατὸν ἢ χιλίων εὔξασθαι, τὸ ἑκατὸν ἢ χίλια ἱερεῖα ὑποσχέσθαι θύσειν. 1454, 29.
κατὰ θνητῶν ἀνθρώπων, ὅτι παρέλκει ἡ πρόθεσις. 628, 57.
κατὰ κεφαλῆς ἐρύσαι τὴν χλαμύδα, τὸ καλύψαι τὴν κεφαλὴν, ἀπὸ κεφαλῆς δὲ ἑλέσθαι, τὸ ἐκκαλύψασθαι. 1586, 59.
κατὰ κόῤῥης ἢ ἐπὶ κόῤῥης πλῆξαι ἢ ῥαπίσαι, φράσις Ἀττικὴ διεξοδικῶς ἑρμηνευομένη. 947, 26.
κατὰ κόσμον, ἤγουν εὐκόσμως καὶ εὐτάκτως, καὶ οὐ κατὰ κόσμον, ἀντὶ τοῦ ἀτάκτως καὶ τεταραγμένως. 695, 29 1102, 44. 1606, 48. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ κατὰ κόσμον ταὐτὸ δύναται τῷ κατὰ μοῖραν, ὁμοίως καὶ τὸ οὐ κατὰ κόσμον τῷ οὐ κατὰ μοῖραν. 1064, 45.
κατὰ λῖτα πετάσας, ἀντὶ τοῦ καταπετάσας λῖτα ὑπερβατῶς. 1399, 64.
κατὰ μοῖραν, ἐν ἴσῳ τῷ κατὰ κόσμον. 1607, 3.
κατὰ πάντα δάσονται, ἤγουν ὅλον καταμερίσονται. 1273, 47.
κατὰ πρῆξιν πλέειν λέγονταί τινες

παρ' Ὁμήρῳ πρὸς διαστολὴν τῶν ἐπὶ λῃστείᾳ. 1457, 51.
κατὰ ῥοῦν φέρεσθαι, παροιμιακῶς ἀντὶ τοῦ εὐτυχῶς πλέειν καὶ κατὰ τὸν βίον εὐροεῖν. 891, 10. 1539, 6. 1759, 55.
κατὰ συγκυρίαν, ἤγουν κατὰ τύχην. 376, 12.
κατὰ χειρὸς καὶ κατὰ χειρῶν λέγεται τὸ διδόμενον πρὸ τῆς τροφῆς, ἀπονίπτεσθαι δὲ μετὰ τὴν τροφὴν λέγεταί τις. 1401, 18. 43. καὶ ὅτι κατὰ χειρὸς καὶ κατὰ χειρῶν ὕδωρ διδόναι καὶ λαμβάνειν, ἔτι δὲ καὶ δίδοσθαι καὶ χεῖσθαι λέγεται, καὶ παρασίτου ἀπόφθεγμα ἐπὶ τῷ κατὰ χειρῶν ὕδατι. 740, 16. 745, 26. 1402, 45.
κατὰ χηνὸς καὶ κυνὸς ὀμνύναι, ὅτι Ῥαδάμανθυς τούτου κατῆρξε ἐπὶ τῷ μὴ θεὸν ἐφ' ἑκάστῳ ὀνομάζειν. 1871, 4.
κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγεν, Ὀδ. δ', 258. ἀντὶ τοῦ κατήγαγε φρόνησιν, ἢ ὑπερβατῶς, καταφρόνησιν ἤγαγε. 1495, 23.
κατὰ δ' ἦρεε, ἀντὶ τοῦ καθῄρει κατὰ διάλυσιν. 1234, 21.
καταβαίνειν ὑπερῷα, Ὀδ. ψ', 85. ἀντὶ τοῦ καταβαίνειν τῶν ὑπερῴων ἀντιπτωτικῶς. 1939, 9.
καταβάλλειν τὸ κάτω βάλλειν, τουτέστι ῥίπτειν. 1292, 3. 1404, 39. 1406, 10.
καταβάλλεσθαι ἀντὶ τοῦ κατατιθέναι καὶ ἀποδιδόναι. 1406, 13.
καταβῆναι τὸ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ἕως τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος κατιέναι, ἀπὸ δὲ τούτου πρὸς τὸν βυθὸν καταδῦναι. 141, 1. καὶ καταβῆναι ἀντὶ τοῦ καταγαγέσθαι καὶ καταπλεῦσαι ἐνίοτε. 1408, 29. καὶ καταβῆναι ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς βῆναι, ὅ ἐστι πορευθῆναι, ἐν τῷ, Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι, Ὀδ. κ', 432. 1664, 21.
καταβολή, κατάθεσις ἢ ἀπόδοσις, καὶ καταβολὴ χάριτος ἢ χρέους κατὰ συνθήκην. 1292, 6. 1406, 11.
καταβρόξειε, καταπίῃ, παρὰ τὸν βρόχθον, ὃ δηλοῖ τὸν λαιμόν. 1493, 35.
καταβροχθίζειν ὅτι παρὰ τὸν βρόχθον λέγεται, ὃ δηλοῖ τὸν λαιμόν. 1493, 35.
κατάγειν τὸ ἀπὸ ὑψηλοῦ τινὸς τόπου ἄγειν κατὰ τὸ ἔτυμον τῆς φωνῆς. 1888, 6.
κατάγειν θρίαμβον, ἤγουν προελθεῖν μετὰ θριάμβου. 1495, 32.
κατάγεσθαι τὸ καταβαίνειν καὶ κατέρχεσθαι. 624, 40. καὶ κατάγεσθαι τὸ καταπλέειν καὶ προσορμίζεσθαι. 968, 35.
καταγηράσκειν τὸ ὑπὸ γήρως κατενεχθῆναι, ὅτι ἐπιτείνει τὸ σημαινόμενον ἡ πρόθεσις. 1679, 18.
καταγίνεον ὕλην, ἤγουν κατέφερον ἢ κατῆγον. 1650, 8. 23.
καταγλώττισμα, ὅτι εἶδός τι φιλήματος οὕτω λέγεται παρὰ τὴν γλῶσσαν. 96, 16.
κάταγμα καὶ ἄγμα τὸ σύντριμμα, καὶ τὸ κατειργασμένον ἔριον ὁμωνύμως, παρὰ τὸ ἄγειν, ὅ ἐστι κλᾶν. 1399, 64. 1414, 28.
κατάγραπτος ὁ κοινῶς γραμμιστός, ὅτι παρὰ τὸ γράφειν λέγεται. 852, 11.
καταγωγή, ὅτι ταὐτὸν εἴσδυσιν λιμένος εἰπεῖν καὶ καταγωγήν. 1519, 63.
καταδημοβορεῖν λέγεται ὁ δῆμος τὰ τῶν δυνατῶν ἐξ ἀντικειμένης ἐννοίας τῷ δημοβόρος βασιλεὺς παρ' Ὁμήρῳ. 1143, 46.
καταδύεσθαι ἀντικείμενον τῷ ἀναδύεσθαι, ζήτει τὸ ἀναδύεσθαι. 117, 20. καὶ καταδύεσθαι εἰς Ἅιδην, ἀντὶ τοῦ ἀποθνήσκειν. 1653, 49.
καταδῦναι τὸ ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης πρὸς τὸ βάθος ἰέναι. 141, 2. 823, 32.
καταδύσεο, προστακτικὸν ἐκ τοῦ καταδύσομαι μέλλοντος εἰς ἐνεστῶτα ἀνηγμένου. 1135, 7.
καταείμενον ὕλῃ ὄρος, τὸ ἐνδεδυμένον καὶ κεκαλυμμένον, ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ ἐνδύω. 1743, 32. 1871, 36.
καταείνυον, ἤγουν ἐσκέπαζον καὶ κατεκάλυπτον, ὅτι παρὰ τὸ ἕω τὸ ἐνδύω καὶ καλύπτω γίνεται ἕνω καὶ εἵνω, ὅθεν εἰνύω, ὁ παρατατικὸς εἴνυον. 1292, 24. 1743, 24. 1871, 37.
καταείσατο, ἤγουν κατῆλθεν, ἀπὸ τοῦ εἴω θέματος. 849, 37.
καταζήνασκεν ἀντὶ τοῦ κατεξήραινεν, Ὀδ. λ', 587. ὅτι ἐκ τοῦ ἄζω τὸ ξηραίνω γίνεται ἀζαίνω, ὅθεν ἀζηνάσκω. 1701, 40.
καταθεῖναι εὐνήν, ἀντὶ τοῦ στρῶσαι, Ὀδ. τ', 317. 1866, 21.
καταθείομαι ἀντὶ τοῦ καταθῶμαι. 1260, 62.
καταθέσθαι τὸ κάτω εἰς γῆν θεῖναι, καὶ τὸ ὁμολογητικῶς συγκαταθέσθαι. 1261, 19. 1853, 25.
καταθνητὸς καὶ καταθνητῶν, ὑφ' ἕν. 564, 15.
καταθύμιον ἐπιθετικῶς τὸ κατὰ νοῦν νόημα, Ὀδ. χ', 392. 1931, 56.
καταθύμιος παρ' Ὁμήρῳ ὁ ἐν θυμῷ λαμβανόμενος, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ὁ ἐν ψυχῇ ὢν καὶ ὡς εἰπεῖν θυμήρης. 149, 32. 813, 8. 1101, 34. ζήτει ἐν τῷ, ἀπὸ θυμοῦ.
καταιβάτης Ζεύς, καὶ καταιβάτης κεραυνὸς ἐπιθετικῶς, ὅτι παρὰ τὸ καταβαίνειν λέγεται. 173, 59.
καταιγίδες, ἀέρος πάθη ποιά. 602, 18. ζήτει τὸ καταιγίζειν.
καταιγίζειν καὶ ἐπαιγίζειν λέγεται ὁ ἄνεμος ἀντὶ τοῦ ἐφορμᾶν, παρὰ τὸ ἀΐσσειν, ὅθεν καὶ ἡ αἰγὶς καὶ ἡ καταιγίς. 193, 39.
καταίρειν τὸ ἐλλιμενίζειν καὶ καταπλέειν. 1408, 30.
καταΐσχεται ἀντὶ τοῦ κατέχεται. 1619, 43.
καταισχύνειν γένος, ζήτει ἐν τῷ αἰσχύνειν. 1969, 15.
καταῖτυξ, εἶδος περικεφαλαίας παρὰ τὸ κάτω τετύχθαι οὕτω λεγομένης. 803, 56.
κατακαχρῦσαι τὸ καταφρύξαι καὶ συντρῖψαι, ὅτι παρὰ τὸ κάχρυς λέγεται, ὃ δηλοῖ τὰς πεφρυγμένας κριθάς. 1835, 42.
κατακεῖσθαι ὅτι ἐπίτασιν δηλοῖ τοῦ κεῖσθαι. 1122, 61. καὶ ὅτι κατακεῖσθαι λέγονται οἱ εὐωχούμενοι, ἀνακεῖσθαι δὲ τὰ ἀναθήματα, καὶ ἑρμηνεία διεξοδικὴ τῆς διαφορᾶς τῶν λέξεων διὰ παραδειγμάτων. 1404, 6.
κατακεκαυμένη χώρα τις ἐκ τοῦ συμβεβηκότος οὕτω λεγομένη, ὅθεν ὁ κατακεκαυμενίτης προσηγορικῶς λεγόμενος οἶνος, ἱστορία. 346, 25. 28.
κατακεκλίσθαι, ὅτι οἱ ἥρωες καθήμενοι ἐδείπνουν, οὐ μὴν κατακεκλιμένοι· καὶ περὶ τοῦ εἴσω

ἑξῆν κατακεκλιμένοις δειπνεῖν παρὰ Μακεδόσιν, ἱστορία· ἐν οἷς καὶ περὶ Κασσάνδρου τινά. 1872, 56.

κατακλᾶσθαι τινὶ λέγεται ἡ καρδία πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ, ἀντὶ τοῦ καταπίπτειν ἐκ μεταφορᾶς τῶν κλωμένων σωμάτων. 1721, 43.

κατακλεῖδες, αἱ καὶ κληῖδες παρ' Ὁμήρῳ, ὀπαί τινες ἐν τοῖς γυναικείοις περιβλήμασιν, εἰς ἃς αἱ περόναι καθίεντο. 1847, 35.

Κατακλῶθες βαρεῖαι αἱ Μοῖραι λέγονται παρ' Ὁμήρῳ διὰ τὸ καταφέρεσθαι ἀπὸ βάρους τὸν ἄτρακτον, δι' οὗ κλώθουσιν. 1200, 11. 1385, 4. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Κλωθοὶ, ὃ ἀπὸ τῆς Κλωθὼ εὐθείας κεκίνηται, μεταπέπλασται, καὶ δηλοῖ τὰς Μοίρας ἀπὸ μιᾶς αὐτῶν τῆς Κλωθοῦς· καὶ ἴσως οὐχ ἁπλῶς τὰς Μοίρας, ἀλλὰ τὰς μὴ εὐτυχεῖς διὰ τὴν τοῦ βαρεῖαι ἐπίθεσιν. 1576, 40.

κατακοιμηθῆναι, ὅτι ἡ κατὰ ἔχει ἔμφασιν καταφορικὴν ἐν τῷ, πρίν τινα πὰρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι, Ἰλ. β', 355. 237, 19.

κατακονὰν, κατ' αἰτιατικὴν πτῶσιν ἀντὶ τοῦ διαφθορὰν Δωρικῶς, κατακονᾶν δὲ ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ καταθήγειν. 381, 21.

κατακόπτειν, ὅτι κατακοπῆναι λέγονται οἱ ἐν πολέμῳ ἀνῃρημένοι. 1324, 33.

κατακορμίσαι τὸ εἰς μικρὰ τέμνειν τὰ ξύλα. 1291, 52.

κατάκρηθεν ἀντὶ τοῦ κατ' ἄκρης, κατακρῆθεν δὲ προπερισπωμένως ἐκ τοῦ καρὴ θηλυκοῦ ὀξυτόνου ἀντὶ τοῦ κατὰ κεφαλῆς, οἱονεὶ κατὰ κάρηθεν κατὰ συγκοπήν. 1257, 54. 1701, 41. 1075, 18.

καταλέγειν τὸ ἀπαριθμεῖν καὶ ἀπαγγέλλειν. 739, 29. 814, 45. καὶ ὅτι καὶ παρ' Ὁμήρῳ τὸ μετρεῖν, οὐ τὸ εἰπεῖν κατά τινας σημαίνει. 1179, 12.

καταλέουσιν ἀντὶ τοῦ ἀλήθουσιν. 1270, 13.

καταλλάσσειν καὶ καταλλάσσεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ διαλλάττειν καὶ διαλλάττεσθαι, καὶ καταλλάσσειν ὁμωνύμως λέγονται οἱ ἔμποροι καὶ οἱ ἀργυραμοιβοί. 764, 43.

κατάλογος ἡ ἐξαρίθμησις, καὶ ὅτι οὕτως ἐπιγράφεται ἡ β' ῥαψῳδία τῆς Ἰλιάδος. 262, 26.

καταλοφάδια φέρειν τι, ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὤμων βαστάζειν, Ὀδ. κ', 169. καὶ ὅτι διὰ τοῦ ῑ γράφεται τὸ δῑ. 1653, 3. 9.

καταλύειν ἁπλῶς τὸ ξενοδοχεῖσθαι, καταλύειν δὲ ἵππους τὸ ἀποζευγνύειν καὶ λύειν τοῦ ἅρματος. 1480, 52.

καταλύειν πόλιν, ὅτι ἀντίκειται τῷ οἰκοδομεῖν. 187, 21.

κατάλυμα ὁ τῆς ξενοδοχήσεως τόπος, ἐν ᾧ τὰ ὑποζύγια ἢ τὰ φορτία λύονται. 1480, 54.

καταλῦσαι τὸν βίον, τὸ ἀποθανεῖν. 661, 63.

καταμήσασθαι ἀντὶ τοῦ συναγαγεῖν κατὰ μίμησιν τῶν ἀμώντων. 1344, 3.

κατάνεται, καταδαπανᾶται καὶ εἰς ὄλεθρον ἀνύεται, ὅ ἐστι τελειοῦται, ἀπὸ τοῦ ἄνω, ὅθεν τὸ ἀνύω. 1153, 51. 1434, 18. 1478, 4.

κατάνευσις Διὸς ἀλληγορικῶς παρ' Ὁμήρῳ ἡ ἐκ Διοσημιῶν ἔκφανσις. 144, 21.

κατανεύσομαι ἀντὶ τοῦ κατανεύσω, ὅτι Ἀττικῶς εἴρηται, Ἰλ. α', 524. 144, 2.

κάταντα τὰ κατωφερῆ χωρία. 1291, 36.

κατάντηστιν ἀντὶ τοῦ ἀντικρὺ ἐν τῷ, ἡ δὲ κατάντηστιν θεμένη δίφρον, Ὀδ. υ', 387. καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ σ̄. 1896, 60.

καταξέμεν, ἤγουν καταγαγεῖν. 624, 39.

καταπάσασθαι τῆς κεφαλῆς κόνιν ἢ τέφραν, φράσις Ὁμηρική. 1178, 12.

κατάπαστος ἐπίθετον ὅτι παρὰ τὸ πάσσειν λέγεται. 393, 13.

καταπέτασμα ἐν ἴσῳ τῷ παραπέτασμα, ὃ καὶ περιπέτασμα λέγοιτ' ἄν. 722, 32.

καταπέψῃ ὅτι ἐκ τοῦ πέπτω θέματος κεκίνηται. 774, 55.

καταπηδῆσαι ἵππου, τὸ σπουδαίως πεζεῦσαι. 833, 30.

καταπλαγῆναι καὶ ἐκπλαγῆναι λέγεταί τις τὴν ψυχὴν, πληγῆναι δὲ τὸ σῶμα. 374, 11.

κατάπλους ἡ εἰς τὸν λιμένα ἔλευσις. 1408, 33.

καταπρηνὴς χεὶρ ἡ κατεστραμμένη, καὶ χειρὶ καταπρηνεῖ πλῆξαι, παρ' Ὁμήρῳ τὸ τῷ θέναρι πατάξαι. 1737, 55.

καταπρηνεῖς χεῖρες, ὅτι πρηνέσι ταῖς χερσὶ ψηλαφῶμεν, ὑπτίαις δὲ δεχόμεθα. 1873, 32.

καταπροΐξεσθαι τὸ δωρεάν τι δοῦναι, μᾶλλον δὲ λαβεῖν, ὅτι παρὰ τὸ προΐκω προΐξω λέγεται· ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ καταπροΐξασθαι ὅμοιόν τι δηλοῖ τῷ καταπροήσεσθαι, ὅ ἐστι προδοῦναι, καὶ ὅτι συστοιχεῖ τῷ προῖξ· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ προΐξασθαι σύγκειται, ὃ δηλοῖ τὸ δωρεὰν δοῦναι καὶ τὸ καταπροδοῦναι. 1731, 51. 56. 1823, 24.

καταπτῆξαι πρὸς τῇ γῇ, ἀντὶ τοῦ κατακύψαι καὶ ὀκλάσαι δεδιότα περὶ τῇ κεφαλῇ διά τι βέλος ἐπιφερόμενον. 1591, 31.

καταπτήτην ἀντὶ τοῦ κατεπτηξάτην, ὅτι κατὰ συγκοπὴν λέγεται ἐν τῷ, τὼ δ' ἵππω δείσαντε καταπτήτην ὑπ' ὄχεσφιν, Ἰλ. θ', 136. 703, 25. 50.

καταπύγων ὅτι βαρύτονον ὂν παραλόγως διὰ τοῦ ō μικροῦ καὶ τοῦ ν̄ κλίνεται, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κατάπυγος παρωνύμως λέγεται. 1228, 16.

κατάρα ἡ κατά τινος ἀρὰ ἐτυμολογικῶς, καὶ κατάρατος ὁ καθ' οὗ ἀραὶ γίνονται. 1856, 13.

καταράκτης, ὅτι παρὰ τὸ ἀράσσειν λέγεται. 910, 35. 1053, 5.

καταρέζειν τὸ τῇ χειρὶ καταψᾶν κολακευτικῶς, ἐκ τοῦ ῥέζειν ἢ ἐκ τῆς κατὰ καὶ τοῦ ἕζειν ἐπενθέσει τοῦ ῥὰ συνδέσμου. 118, 3 — 11. 558, 25.

κατάρης ἄνεμος ὁ συνεστραμμένος καὶ καταῤῥάσσων. 603, 35.

καταῤῥάκτης χυδαϊκῶς ἡ ἐκ τῶν ἄνω καταῤῥάσσουσα θύρα. 1921, 18. καὶ ὅτι ὁμώνυμος ἡ φωνὴ, καὶ ἔκθεσις τῶν σημασιῶν αὐτῆς διεξοδικῶς. 1358, 36. 1887, 47. ζήτει ἐν τῷ ῥάσσω.

καταῤῥῶγες πέτραι αἱ ὑπὸ τῶν κυμάτων καταῤῥαγεῖσαι πέτραι. 335, 3.

κατάρχειν ὅτι καὶ ἐπάρχειν λέγεται, καὶ ὅτι παρ' Ὁμήρῳ μὲν μετοχῇ εἴρηται συντεταγμένον, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον γενικῇ· καὶ ὅτι καὶ κατάρχεσθαι λέγεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ παρ' Ὁμήρῳ μὲν αἰτιατικῇ συντεταγμένον, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον γενικῇ. 241,20. 1476, 42.

κατασκλῆναι ὅτι ἐκ τοῦ σκλαίνω θέματος κεκίνηται, ὃ ἐκ τοῦ σκλῶ παρῆκται, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ σκέλλω συγκέκοπται. 1508, 43.

καταστατικαὶ ἔννοιαι λέγονται αἱ ἀναπαύουσαι ἐπιλογικῶς τὰ προειρημένα. 1041, 20.

καταστῆσαι τινὰ εἴς τινα τόπον, ἤγουν ἀποκαταστῆσαι. 1741, 19.

κατάστησον ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς στῆσον ἐν τῷ, νῆα κατάστησον, Ὀδ. μ', 185. 1707, 20.

κατασχεῖν εἰς ὅρμον, τὸ ἐλλιμενίσαι ἢ ἐλλιμενισθῆναι. 1629, 19.

κατασχίσθαι κρηδέμνῳ λέγεται γυνή, ἀντὶ τοῦ προκαλύψασθαι τὴν παρειάν 431, 8.

κατατεθνάναι ὅτι ἡ κατὰ τὴν κάτω σχέσιν τοῦ κατ' Ἄιδην τόπον ὑπαγορεύει. 1278, 19.

κατατιθέναι νικρόν, ἐν ἴσῳ τῷ ἐνταφιάζειν. 1081, 12.

κατάτυρος, ὅτι ἐκ τοῦ τυρὸς σύγκειται τοὔνομα. 1626, 34.

καταῦσαι τὸ ἀφανίσαι καὶ κατακαῦσαι, παρὰ τὸ αὔω τὸ καίω· καὶ ὅτι τὸ μὲν αὖσαι δασύνεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, καταῦσαι δὲ ψιλῶς προφέρεται. 1547, 60.

καταφαγεῖν ἀντὶ τοῦ πάντα φαγεῖν. 1631, 59.

καταφέρεσθαι εἰς ὕπνον, ὅτι ἀντίκειται τῷ ἀναφέρειν· καὶ καταφέρεσθαι κατά τινος ὡς κατήγορος. 573, 16. 1788, 7.

καταφερὴς ὁ λάχνος, παρὰ τὸ καταφέρεσθαι. 1788, 7.

καταφορὰ καὶ καταφορικὸς λόγος ἡ ἐν κατηγορίᾳ τάσις. 1788, 7.

κατάφρακτοι στρατιῶται οἱ στερρῶς τῇ πανοπλίᾳ πεπυκασμένοι καὶ κατανιφραγμένοι. 907,49. 924,19. καὶ ὅτι ἔκ τινος Ὁμηρικοῦ ῥητοῦ συνάγεται καὶ ἐπὶ τῶν Τρωικῶν γενέσθαι τὴν τῶν καταφράκτων [illegible] ν. 1201, 33.

καταφυλαδὸν ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ κατὰ φῦλα. 314, 8.

καταχεύειν πέπλον, παρ' Ὁμήρῳ ἐπὶ ἐκδύσεως λεπτοῦ ἱματίου. 599, 43. καὶ καταχεύειν τεῖχος, τὸ ῥᾳδίως καταῤῥῖψαι. 691, 38. καὶ καταχεύειν τινὶ αἰσχύνην, δοτικῇ ἐκ δευτέρου καὶ αἰτιατικῇ ἐκ τρίτου παρ' Ὁμήρῳ Ὀδ. λ', 433. παρὰ δὲ τοῖς μεθ' Ὅμηρον γενικῇ ἐκ δευτέρου καὶ αἰτιατικῇ ἐκ τρίτου, οἷον καταχεύειν τινὸς ὀνείδη. 1693, 12. 1933, 58. καὶ καταχεύειν χάριν τινί, τὸ διὰ παντὸς τοῦ σώματος περιαγαγεῖν ἐν τῷ, θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη, Ὀδ. β', 12. 1431, 6.

καταχθῆναι τὸ ἐλλιμενίσαι καὶ καταπλεῦσαι. 1408, 30.

κατάχρεοι, κατὰ εὐθεῖαν πληθυντικὴν παρὰ Πολυβίῳ, ἀπὸ τῆς κατάχρεος κοινῶς λεγομένης εὐθείας. 1534, 13.

καταχρήσεις λέξεων τινῶν, οἷον βουκολεῖν ἵππους, καὶ οἰνοχοεῖν οἶνον, καὶ τὰ ὅμοια, ἑρμηνεία διεξοδική. 1205, 49.

κατεβήσετο, τρίτον πρόσωπον παρατατικοῦ ἀπὸ τοῦ καταβήσω θέματος, ἐκ μέλλοντος εἰς ἐνεστῶτα μεταχθέντος. 1650, 51.

κατείβεσθαι, κατατήκεσθαι ἐν τῷ, κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰών, Ὀδ. ε', 152. 1528, 52.

κατεκλάσθη ἦτορ, ἤγουν κατεκάμφθη καὶ κατεάγη ἡ καρδία. 1654, 43.

κατέκτα, τρίτον πρόσωπον ῥηματικόν, ὅτι συστέλλει τὴν λήγουσαν ὡς ἀπὸ τοῦ κατέκτανε συγκοπέν. 316, 37.

κατέκταν ἀντὶ τοῦ ἐφόνευσα κατὰ πρῶτον πρόσωπον, Ἰλ. δ', 319. ὅτι ἐκ τοῦ ἔκτανον κατ' ἀποκοπὴν λέγεται. 477, 23. 37.

κατελάσαι ἀντὶ τοῦ βινῆσαι καὶ συνουσιάσαι. 237, 21.

κατέλεκτο, ἤγουν ἀνεκλίθη. 1771, 27.

κατελθεῖν τὸ ἁπλῶς κάτω που ἐλθεῖν, καὶ τὸ εἰς λιμένα ἐλθεῖν, καὶ τὸ τὸν φυγάδα εἰς τὴν πατρίδα ἐλθεῖν. 1408, 28. 38.

κατένωπα προπαροξυτόνως ἐκ τοῦ κατ' ἐνώπια συγκοπέν, ἢ κατενῶπα προπερισπωμένως ἐκ τῆς ἐνοπὴν αἰτιατικῆς κατὰ μεταπλασμόν, ἑρμηνεία διεξοδική. 1017, 59.

κατεξανίστασθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἐπανίστασθαι, ζήτει ἐν τῷ ἐπανίστασθαι. 146, 13.

κατέξανται, τρίτον πρόσωπον ἑνικὸν ἀπὸ τοῦ ξαίνω θέματος. 189, 24. ζήτει τὸ, ανται λήγοντα τρίτα πρόσωπα ἑνικά.

κατεπλήγη ἀντὶ τοῦ κατεπλάγη ἐν τῷ, κατεπλήγη φίλον ἦτορ, Ἰλ. γ', 31. ἑρμηνεία διεξοδική. 374, 10.

κατεπτηχέναι, ἀπαρέμφατον, καὶ κατεπτηχώς, μετοχὴ ἀπὸ τοῦ πτήσσω θέματος. 671, 3.

κατέρχεσθαι λέγονται εἰς τὴν πατρίδα οἱ φυγάδες ὡς εἴς τινα λιμένα. 1956, 35.

κατεσθίειν, ὅτι ἐπίτασιν τοῦ ἐσθίειν ὑπαγορεύει ἡ πρόθεσις. 229, 15.

κατεσκληκέναι ὅτι ἀπὸ τοῦ σκλῶ ἀῤῥήτου θέματος κεκίνηται, ὃ παρὰ τὸ σκέλλω λέγεται κατὰ συγκοπήν. 1295, 39. 1508, 22.

κατεσκληκὼς ὅτι παρὰ τὸ σκέλλω κεκίνηται, ὃ δηλοῖ τὸ ξηραίνω 1392, 26. ζήτει τὸ κατεσκληκέναι.

κατέστυγεν ἀντὶ τοῦ ἐστύγνασεν ἐν τῷ, κατέστυγε μῦθον ἀκούσας, Ἰλ. ρ', 694. 1123. 29.

κατέχεσθαι θυμῷ, ἤγουν ὀργῇ συνέχεσθαι. 530, 36.

κατήλασεν ὅτι ἄσεμνόν τι δοκεῖ σημαίνειν. 1475, 9. ζήτει τὸ κατελάσαι.

κατημαξευμένον ὅτι καὶ διὰ τοῦ ϑ καθημαξευμένον λέγεται. 1156, 20.

κατηρεφὲς σπήλαιον τὸ κατεσκιασμένον οἱονεὶ ὀροφῇ τοῖς δένδροις, καὶ κατηρεφὲς κῦμα τὸ ὑψηλὸν καὶ καλύπτον δίκην ὀρόφου, κατηρεφὲς δὲ οἴκημα τὸ ταπεινόν, καὶ κατηρεφὲς ὁ σκεπαστός. 1165, 52. 1539, 15. 1621, 39.

κατηφὴς ὅτι παρὰ τὸ κάτω τὰ φάη ἔχειν λέγεται. 1348, 43.

κατηφῆσαι ἀντὶ τοῦ κατηφιάσαι. 1270, 21. ζήτει τὸ κατηφής. 134, 8. 43.

κατηφιῶ ὅτι παρὰ τὸ κατηφῶ λέγεται προσλήψει τοῦ ῑ. 1090, 6.

κατηφόνες ἀντὶ τοῦ κατήφειαι προσηγορικῶς ἐν τῷ, σπεύσατέ μοι κακὰ τέκνα κατηφόνες, Ἰλ. ω, 253. ἢ κατηφόνες οἱ ἐπονείδιστοι καὶ φόνου ἄξιοι, ἑρμηνεία διεξοδική. 1098, 15. 1348, 41. 1654, 34.

κατηφῶ κατηφήσω καὶ κατηφιῶ κατηφιάσω ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 1804, 27.

κάτθανεν ὅτι ἐκ τοῦ κατέθανε γέγονε συγκοπῇ καὶ τροπῇ. 900, 14.

κατιέναι λέγεται ναῦς Ὀδ. π', 472. ἀντὶ τοῦ κατάγεσθαι, ὅ ἐστιν ἐλλιμενίζεσθαι. 1809, 28.

κατιλλώπτειν τὸ καταμυκτηρίζειν, ὅτι παρὰ τοὺς ἴλλους, ὃ δηλοῖ τοὺς ὀφθαλμούς, λέγεται. 206, 33. ζήτει τὸ ἐνίλλειν καὶ ἐνιλλώπτειν.

κατίσχειν ἀντὶ τοῦ κατιέναι, ὅτι ἀντίκειται τῷ ἀνίσχειν περὶ ἄστρου λεγόμενον παρ' Ἡροδότῳ. 133, 34. καὶ κατίσχειν ναῦν ἔς τινα τόπον, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἐλλιμενίζειν. 1693, 56. 1733, 29.

κάτοισθα ὅτι ἐκ τοῦ οἶσθα τροχαϊκοῦ συγκείμενον παραλόγως προπαροξύνεται. 150, 2.

κατόπισθεν ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ μέλλον ἐν τῷ, ὅρκια δ' αὖ κατόπισθε μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν, Ὀδ. ω', 546. 1970, 4.

Κατοπτήριον, ὄνομα χωρίου τινὸς ὑπερκειμένου Ἀντιμωρείας Φοινικῆς πόλεως. 274, 42.

κατουλὰς νὺξ ἡ κατίλλουσα καὶ καθείργουσα, ἢ ἡ ὀλεθρία παρὰ τὸ οὖλον, ἢ ἡ ἔχουσα συστροφὰς ἀνέμων παρὰ τὸ ἴλλειν τὸ συστρέφειν, ἢ ἡ ζοφώδης καὶ ὕπουλος. 1769, 33.

κατουρίζειν τὸ κατ' οὖρον πλέειν, ἀπουρίζειν δὲ τὸ ἀφορίζειν καὶ ἀφαιρεῖσθαι. 1282, 17. 1452, 47.

κάτοχος λύπῃ λέγεται ὁ λυπούμενος, καὶ θυμῷ ὁ θυμούμενος, καὶ ἔρωτι ὁ ἐρῶν, καὶ μανίᾳ ὁ μαινόμενος. 843, 50. 1849, 7.

κάτω ἐπίῤῥημα ὅτι ἐκ τῆς κατὰ προθέσεως παρῆκται. 166, 31.

κάτω κάρα ἢ κατώκαρα συνθέτως κεῖσθαι λέγονται οἱ ἐπὶ κεφαλὴν κρεμάμενοι ἢ βυθιζόμενοι. 1960, 40.

κατωμάδιος δίσκος ὁ ἀπὸ χειρὸς ἄνω τεινομένης ἐπὶ τὸν ὦμον ἀφιέμενος. 1309, 37.

κατωμαδὸν φέρειν τι λέγεται ὁ ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὤμων βαστάζων. 1653, 9. 12. καὶ κατωμαδὸν μάστιγι ἐλᾶν ἵππον, ἤγουν ἀνατείναντα τὴν μάστιγα ἕως ὤμων. 1019, 24. 1309, 38.

κατωρυχὴς λίθος ὁ κατορωρυγμένος καὶ εὖ τεθεμελιωμένος, Ὀδ. ζ, 267. 1563, 2. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κατωρυχεῖς λίθοι οἱ μεγάλοι καὶ ὧν μέρος τι κατορώρυκται εἰς τὴν γῆν. 1621, 45.

κατωμοσία, ὅτι οὕτω δοκεῖ λέγεσθαι ὁ τοῦ κατηγόρου ὅρκος, ὃς ἦν δικαίως κατηγορεῖν· Ἡρόδοτος δὲ (6, 65.) ἀντὶ ἀντωμοσίας χρῆται, ἥτις ἐστιν ὁ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ἀντιδίκων ὅρκος, καὶ ζήτει ἐν τῷ ἀντωμοσία. 1660, 48. 50.

κατωμοτικὰ ἐπιῤῥήματα, οἷον νὴ τὸν, καὶ ναὶ μὰ τόν. 1450, 42.

κατωφέρεια ἡ περὶ μίξεις ἄσχετος ῥοπή. 1650, 64.

καυδάων Ἄρης ἐπιθετικῶς, ὅτι παρὰ τὸ καίειν καὶ δαίειν δύο ταὐτοδυνάμων λέξεων λέγεται διὰ τὸ τῆς μάχης καυστειρόν. 437, 12. [In textu κανδάων legitur.]

Καύκωνες, ἔθνος Παφλαγονικὸν τὴν Μαριανδυνῶν παραλίαν οἰκοῦν· καὶ Καύκωνες, ἔθνος Ἀρκαδικὸν μετοικῆσαν εἰς Λυκίαν, ἱστορία. 362, 36. 1210, 46. καὶ πάλιν ὅτι Καύκωνες οἱ Ἀρκαδικοὶ ἀπὸ Καύκωνος ἥρωος ἐκλήθησαν· καὶ Καύκων θηλυκῶς ποταμὸς ἐν τῇ Δυμαίᾳ χώρᾳ· καὶ ὅτι καὶ Καύκωνες ἄλλοι Παφλαγονικοὶ Τρωσὶ συμμαχήσαντες, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ Καυκώνων. 301, 42. 1472, 34 — 41.

Καυκωνιᾶται, ἔθνος ὁμοροῦν Μαριανδυνοῖς, καὶ δοκεῖ ταὐτὸ ὅπερ οἱ Καύκωνες εἶναι. 362, 40. ζήτει τὸ Καύκωνες.

καυλὸς δόρατος τὸ ἐνιέμενον μέρος εἰς τὸ κοῖλον τῆς ἐπιδορατίδος. 926, 11. 1049, 13. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι καυλὸς δόρατος τὸ ἄκρον ξύλον, ὃ ἐνίεται τῇ αἰχμῇ. 949, 23.

καυλὸς ξίφους τὸ κατὰ τὴν λαβὴν στενὸν καὶ ἐπίμηκες. 1063, 6.

καυλωνία, οἱονεὶ αὐλωνία παρὰ τὸν αὐλῶνα προσθέσει τοῦ κ̄. 734, 48. 1457, 42.

καυσία, κάλυμμα ποιὸν κεφαλῆς τῶν Μακεδονικῶν βασιλέων. 255, 1. 1398, 3.

καυστειρὰ μάχη, πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ ἡ θερμὴ καὶ πυρόεσσα διὰ τὸ τῶν μαχομένων ἔνθερμον. 481, 12. 513, 24.

Κάϋστρος, ὄνομα ἥρωος υἱοῦ Πενθεσιλείας· καὶ Κάϋστρος, ποταμὸς ὁμωνύμως τῷ ἥρωι, οἱονεὶ Καῦστρος παρὰ τὸ διὰ τῆς κατακεκαυμένης καλουμένης χώρας ῥέειν. 254, 25. 45.

κάφος καὶ κάπος τὸ πνεῦμα. 1280, 34.

καφῶ καφήσω τὸ ἐκπνέω, ὅτι παρὰ τὸ κάπτω κάψω κέκαφα λέγεται. 1546, 39.

καχλάζειν ὅτι ἐπίτασίς ἐστι τοῦ ζέειν, καὶ ὅτι καὶ παφλάζειν λέγεται. 1661, 64.

κάχρυς θηλυκῶς καὶ μακροκαταλήκτως αἱ πεφρυγμέναι κριθαὶ πρὸς τὸ εὐχερέστερον ἀλευροποιεῖσθαι. 1835, 42.

κὲ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ ἂν, ὅτι ὑποτακτικῷ ἢ εὐκτικῷ ἀεὶ συντάσσεται ῥήματι. 1907, 44. καὶ ὅτι ὁ κὲ παραπληρωματικὸς σύνδεσμος ἐφέλκεταί ποτε τὸ ν̄ καὶ γίνεται κέν. 52, 23.

Κεάδης, ὄνομα πατρωνυμικὸν ἀπὸ τοῦ Κέας κυρίου. 359, 11. 21.

κεάζω τὸ κλῶ, ὅθεν κεάσαι ξύλα τὸ σχίσαι. 1018, 54.

κεάσαι τὸ σχίσαι, ἢ σκεδάσαι καὶ διατινάξαι ἐν τῷ, Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσεν, Ὀδ. ε', 132. 1528, 41.

κεάσαι ξύλα, ἤγουν κόψαι καὶ σχίσαι. 1241, 48. 1523, 35.

κεάσθη, ἤγουν ἐκλάσθη ἢ ἐσχίσθη, ὅτι ἀπὸ τοῦ κεῶ κεάσω κεκίνηται. 1212, 26. 1214, 2.

κέαται Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ κεῖνται. 1043, 56. 1837, 15.

κεδάζω ταὐτὸν τῷ σκεδάζω, ὅτι παρὰ τὸ χέειν ἢ παρὰ τὸ κεάσαι λέγεται· καὶ ὅτι κεδασθῆναι λέγεται μάχη παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ σκεδασθῆναι, ὅ ἐστι λυθῆναι. 244, 45. 525, 44. 1018, 53.

κεδαίω τὸ σκεδάζω, ὅτι παρὰ τὸ κεδῶ πυρῆκται. 140, 26. 1426, 43.

κεδάσαι ὅτι παρὰ τὸ κεάσαι, ὅ ἐστι σχίσαι, δοκεῖ λέγεσθαι πλεονασμῷ τοῦ δ. 1528, 41.

κεδνὴ ἀμφίπολος ἡ γυνὴ ἐπιθετικῶς ἡ συνετὴ καὶ κηδεμονική, οἱονεὶ κηδανὴ κατὰ συστολὴν καὶ συγκοπήν· καὶ κεδνότατοι φίλοι, οἱ καὶ κήδιστοι, ὁμοίως. 775, 31. 1421, 22.

κεδνότατος ὁ φροντιστικώτατος καὶ συνετώτατος, κήδιστος δὲ ὁ φίλτατος καὶ οὐ μάλιστα κήδεταί τις. 1652, 62.

κέδρος ὅτι παρὰ τὸ ῥᾳδίως κεάζεσθαι λέγεται πλεονασμῷ τοῦ δ. 1018, 54. 1214, 3. 1523, 35. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κέδρον οὐδετέρως παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λέγεται. 1390, 57. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κέδρος τὸ δένδρον θηλυκῶς, κέδρον δὲ οὐδετέρως ὁ καρπός. 1536, 14.

κεδῶ κεδάζω, ἴσον τῷ σκεδάζω. 140, 24. ζήτει τὸ κεδάζω.

κειάμενος, μετοχὴ τοῦ ψιλογραφουμένου κέω ῥήματος. 36, 12.

κείαντες ἀντὶ τοῦ καύσαντες, τὸ κι δίφθογγον, ὅτι ἐκ τοῦ κῶ γίνεται κείω, ὅθεν τὸ κείαντες. 737, 13. 1626, 45 47.

κείειν τὸ ἐπιθυμεῖν καὶ θέλειν κεῖσθαι ἐν τῷ, οὐ μέν σφας ἔτ' ἔολπα μίνυνθά γε κειέμεν οὕτω, Ὀδ. θ', 315. 1599, 18.

κείθιον Ἰωνικῶς τὸ κοινῶς χείτιον, ὅτι παρὰ τὸ χεῖσθαι ἤγουν χωρεῖσθαι λέγεται. 1259, 36.

κειμήλια τὰ κείμενα κτήματα, τὰ λεγόμενα ἀκίνητα. 753, 39. 1434, 54. ἀλλαχοῦ δὲ κειμήλιον, κτῆμα ἀπόθετον, ὅτι παρὰ τὸ κέιμαι κεῖμαι λέγεται. 456, 18. 623, 61. 1261, 36.

κεῖνος ὅτι ἀναλογώτερόν ἐστι τοῦ ἐκεῖνος. 966, 31.

κείομεν ἀντὶ τοῦ καίομεν ἀπὸ τοῦ ψιλογραφουμένου κέω κῶ, ὅθεν τὸ διὰ διφθόγγου. 684, 2.

κεῖον ἀντὶ τοῦ καῦσον, ἐκ τοῦ κέω τὸ προστακτικὸν κέον καὶ πλεονασμῷ κεῖον. 1905, 25.

κείοντες, κοιμηθησόμενοι. 990, 9. ζήτει τὸ κείειν.

Κεῖος ὁ ἀπὸ Κέω τῆς νήσου, τὸ κι δίφθογγον. 1930, 29.

κείρειν καὶ κείρεσθαι τὸ τὰς τρίχας ἀφαιρεῖν, καὶ ὅτι ἐπὶ τοῖς νεκροῖς εἰώθεσαν κείρεσθαι οἱ παλαιοί. 1292, 26. καὶ κείρειν ὁμωνύμως τὸ ἀπλήστως ἐσθίειν, ὅθεν ὁ κόρος. 862, 52. 1231, 38. καὶ κείρειν τὸ εἰς κόρον δαπανᾶν. 1447, 1. καὶ κείρειν χώραν τροπικῶς τὸ λαφυραγωγεῖν. 364, 29.

κείρειν ἐν χρῷ, καὶ κουρὰ ἐν χρῷ, ὅθεν κουρίας ἐν χρῷ, ὁ ἐν χρῷ κεκαρμένος. 1450, 33.

κείρεσθαι ὅτι περὶ κεφαλῆς ἰδίως λέγεται. 189, 14. καὶ ὅτι κείρεσθαι εἰώθεσαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας καὶ ἐν πένθους καιρῷ. 165, 4.

κειρία, ἱμὰς ἐπὶ δεσμῷ κλίνης. 191, 30.

κείρω τὸ κουρεύω, τὸ κι δίφθογγον. 125, 45.

κεῖσθαι ἀντὶ τοῦ ἀργεῖν καὶ ἀπρακτεῖν πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 321, 46. 1144, 34. 1520, 41.

κεῖσθαι τὸ κεκλίσθαι, καὶ ὅτι καὶ τὸ ἵστασθαι ὑπὸ τὴν κεῖσθαι κατηγορίαν ἐστί. 420, 11. 556, 14. καὶ κεῖσθαι ἀντὶ τοῦ ἀποτεθεῖσθαι. 456, 17. καὶ ὅτι ἰσοδυναμεῖ τῷ τίθεσθαι. 233, 33. 1300, 22. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κεῖσθαι παρ' Ὁμήρῳ τὸ πεπτωκέναι καὶ τὸ τεθάφθαι καὶ τὸ τεθνηκέναι καὶ νεκρὸν ἐῤῥῖφθαι, καὶ κεῖσθαι τὸ ἀπρακτεῖν, καὶ κεῖσθαι ἀντὶ τοῦ εἶναι, καὶ ἔκθεσις τῶν ἐφ' ἑκάστῳ παραδειγμάτων. 1002, 22.

κεῖσθαι ἐν ἄλγεσι λέγεται ὁ ἀπρακτῶν διὰ λύπην. 1902, 45.

κεῖσθαι λέγεται φόρμιγξ ἀντὶ τοῦ κρέμασθαι κατὰ γενικὴν κατηγόρησιν. 1594, 52. 1637, 63.

κείσομαι μέλλων ὅτι ἀπὸ τοῦ κῶ κείω θέματος κεκίνηται. 356, 23.

κείω ἀντὶ τοῦ κέω ἢ ἀντὶ τοῦ σχίζω, ἐκ τοῦ κέω ἐπενθέσει τοῦ ι ἐν τῷ, σχίζη δρυὸς ἣν λίπε κείων, Ὀδ. ξ', 425. καὶ κείω τὸ κεῖμαι. 1766, 20. 23.

κείων, κοιμηθησόμενος. 1771, 37.

κεκαδήσειν ἀντὶ τοῦ στερήσειν καὶ ἀντὶ τοῦ χάσασθαι ποιήσειν, ἀπὸ τοῦ χῶ χάζω ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔχαδον, ὁ δεύτερος μέλλων χαδῶ, ὅθεν κεκαδῶ κεκαδήσω κατὰ διπλασιασμὸν καὶ τροπὴν τοῦ δασέος εἰς ψιλόν. 1905, 49.

κεκαδησώμεθα, κηδήσωμεν, φροντίσωμεν, σχηματισμός. 716, 44. ζήτει τὸ κεκαδήσειν.

κεκαδμένος ἀντὶ τοῦ κεκασμένος τροπῇ τοῦ σ εἰς δ. 214, 22.

κεκάδοντο ἀντὶ τοῦ ὑπεχώρησαν, ἀπὸ τοῦ χάζω χάσω ἔχαδον τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἐχάδοντο καὶ Ἰωνικῶς κεκάδοντο. 502, 21.

κεκαδὼν ἀντὶ τοῦ ἀποστερήσας ἢ ἀποχωρῆσαι ποιήσας, ἐκ τοῦ χάζω ἔχαδον ἡ μετοχὴ ὁ χαδὼν καὶ Ἰωνικῶς κεκαδών. 847, 50.

κεκάμωσι ὅτι ἐκ τοῦ κάμωσι γέγονε κατ' ἀναδιπλασιασμόν. 1654, 31.

κεκαφηώς, μετοχὴ παρακειμένου, ὅτι παρὰ τὸ κάπτω κάψω κέκαφα, ὃ δηλοῖ τὸ πνέω, γίνεται ῥῆμα καφῶ καφήσω, ὁ παρακείμενος κεκάφηκα καὶ Ἰωνικῶς κεκάφηα, ἡ μετοχὴ ὁ κεκαφηώς. 561, 11. 595, 21 — 30. καὶ ὅτι τό, κεκαφηότα θυμόν, ἀντὶ τοῦ ἐκπεπνευκότα τὴν ψυχὴν περί τινος λιποθυμήσαντος λέγεται παρ' Ὁμήρῳ. 1546, 39.

κέκλεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐγκελεύεσθαι, ὅτι παρὰ τὸ κέλω γίνεται κατὰ διπλασιασμὸν καὶ συγκοπήν. 1306, 10. 14.

κεκλήγειν λέγονται κυρίως τὰ ὄρνεα, μεταφορικῶς δὲ καὶ ἄνθρωποι καὶ κύνες, Ὀδ. ξ', 30. 838, 45. 1749, 40. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ κλάζω θέματος κεκίνηται. 1068, 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ κεκλήγω. 1126, 41.

κεκλήμην εὐκτικὸν ὅτι ἀναλόγως ἐκ τοῦ κέκλημαι κεκίνηται, ὡς ἐκ τοῦ μέμνημαι τὸ μεμνήμην. 1373, 64.

κεκλίαται ἀντὶ τοῦ κέκλινται, ὅ ἐστι περιέχονται. 1046, 13.

κεκλιμένα φύλλα τὰ ἐπίτηδες κεκλαδευμένα ἐν τῷ, φύλλων κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήαται εὐναί, Ὀδ. λ', 194. 1679, 4.

κεκλιμένος, περιεχόμενος, κρυπτόμενος, οἷον ἐν τῷ, λίμνῃ κεκλιμένος, Ἰλ. ε', 709. καὶ ἐν τῷ, ἐπάλξεσι κεκλιμένοι, χ', 3. 597, 7. 1254, 3.

ῥάσους ἐνευθηνεῖσθαι λέγεται. 362, 1.
κέρατα ζῴων, ὅτι καὶ ὑπὲρ ἑπτὰ σπιθαμὰς ἱστοροῦνται κέρατα ζῴων τινῶν, ἱστορία. 450, 41.
κέρατα εἰς ποτήρια χρησιμεύοντά ποτε, καὶ περὶ τοῦ μεγέθους τῆς κατασκευῆς αὐτῶν ἱστορία. 917, 61.
κέρατα ποταμῶν τροπικῶς αἱ καμπαὶ ἢ κλῶνες. 309, 28. 917, 53. ζήτει ἐν τῷ κέρας.
κερατίνη ὀνείρων πύλη, ζήτει ἐν τῷ, ὀνείρων πύλαι. 1877, 25.
κερατοειδής, χιτών τις ἐν τῷ τῶν ζῴων ὀφθαλμῷ οὕτω καλούμενος. 1862, 59.
κεραυνός, ὅτι κεραυνοῦ ὄψη ἐστὶν ἀναθυμίασις ξηρὰ καὶ καπνώδης. 703, 46. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κείρειν, ὅ ἐστι φθείρειν, καὶ αὔειν, ὅ ἐστι καίειν, λέγεται ὁ διὰ τοῦ καίειν φθείρων. 1528, 39. καὶ ὅτι Κεραυνὸς οὕτως ἐπεκλήθη πολυφάγος τις ἄνθρωπος. 862, 9.
Κεράων ὄνομα κύριον ὅτι παρὰ τὸ κερᾶν λέγεται, καὶ ὅτι ἐν τοῖς Λακωνικοῖς φειδιτίοις Δαίτων καὶ Κεράων ἵδρυντο ὑπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς διακονούντων. 1413, 22.
Κερβέρου τοῦ μυθευομένου κυνὸς ἐν Ἅιδου ἐκφραστικὴ διαγραφή, καὶ ὅτι ἐξ ἱστορίας ἀφορμὴν ἔσχεν ἡ τοῦ Κερβέρου μυθολογία, καὶ ὅτι παρὰ τὸ κέαρ βαρύνειν λέγεται ὁ Κέρβερος, καὶ περὶ τῆς ἐξ Ἅιδου ἀναγωγῆς τοῦ Κερβέρου ὑφ' Ἡρακλέους ἀλληγορία. 717, 54.
κερδαλέα βουλὴ ἡ ἐπικερδὴς καὶ σωστικὴ ἀπό τινος κινδύνου, Ἰλ. κ', 44. 788, 40.
κερδαλέον τὸ ἐπωφελές. 1303, 22.
κερδαλέος λόγος, παρ' Ὁμήρῳ ὁ πρὸς κέρδους ὢν τῷ λέγοντι. 1557, 8.
κερδαλεόφρων ὁ ὕπουλος κατὰ κερδώ, ὅ ἐστιν ἀλώπεκα, ἢ ὁ τὰ πρὸς κέρδος φρονῶν. 69, 27. 481, 3.
κέρδεα αἱ ἐπωφελεῖς ἐπίνοιαι, καὶ αἱ μηχαναὶ καὶ οἱ δόλοι πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 1268, 5. 1303, 22. 1437, 45.
Κερδίας νομοθέτης ὅτι ἀποστοματίζειν τὸν Ὁμήρου κατάλογον ἐνομοθέτησε τῇ πατρίδι. 263, 35.
κέρδιστον νόημα τὸ δόλιον καὶ ἀπατηλόν. 1268, 6.
κέρδιστος ὁ ἐντρεχέστατος καὶ συνετώτατος καὶ κλεπτίστατος, καὶ ὅτι μέση λέξις ἐστί. 631, 33.
κέρδος ἡ σύνεσις ἐνίοτε καὶ ὁ δόλος. 1115, 22. 1326, 49. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κέαρ ἡδύνειν λέγεται τὸ κέρδος. 60, 33 1268, 10.
κερδοσύνη καὶ κερδαλεότης ἡ φρόνησις εἴτουν σύνεσις 1749, 41. καὶ κερδοσύνη ἡ ἐπικερδὴς βουλὴ καὶ ἡ δολιότης καὶ ἀπάτη, παρὰ τὴν κερδώ, ὃ δηλοῖ τὴν ἀλώπεκα. 1268, 2. 1495, 7.
κερδώ ἡ ἀλώπηξ, ὅτι διὰ τὸ ἀπατητικὴ καὶ δολερὰ εἶναι καὶ τὰ πρὸς τὸ ἑαυτῆς κέρδος φρονεῖν οὕτω λέγεται. 69, 27. 1268, 8.
Κερκαφίδες αἱ Ῥόδιαι γυναῖκες, ἀπὸ Κερκάφου υἱοῦ Ἡλίου καὶ Ῥόδου τῆς Νύμφης. 315, 30.
κερκέτης, ὁ καὶ δελφίς, μηχάνημά τι ναυτικὸν πρὸς τὸ ἀντέχειν ἀνέμῳ ἢ πρὸς ναυμαχίαν. 1221, 28
κερκὶς ὅτι παρὰ τὸ κρέκω λέγεται κατὰ στοιχείων μετάθεσιν. 1279, 45.
Κέρκυρα, ὅτι ἡ πάλαι Θεσπρωτικὴ Ἔφυρα Κέρκυρα μετωνομάσθη ὁμωνύμως τῇ νήσῳ. 316, 22.
Κερκυὼν ὅτι πρῶτος εὗρε τὴν τῶν ἰγνυῶν ἀφαίρεσιν, ὅπερ ἐστὶ παλαιστικόν τι μηχάνημα. 1327, 8.
κερκῶπαι, ὅτι οὕτω λέγονται οἱ ἐλάχιστοι τῶν τεττίγων. 396, 2. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κερκώπη ζωΰφιον ὅμοιον τέττιγι. 1282, 40.
Κέρκωπες, ἄνθρωποί τινες κλέπται καὶ πανοῦργοι· καὶ ἀγορὰ Κερκώπων, τόπος Ἀθήνησιν, ὅπου τὰ κλοπιμαῖα ἐπωλοῦντο. 1430, 35. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Κέρκωπες ἐξ Ὠκεανοῦ καὶ Θείας πανοῦργοι τινὲς ἄνθρωποι, οὓς μῦθος ἀπολιθωθῆναι ἢ εἰς πιθήκους μεταμορφωθῆναι καὶ τὰς Πιθηκούσας νήσους κατοικῆσαι λέγει. 1864, 32.
κερκωπίζειν ὅτι ἀπὸ τῶν Κερκώπων λέγεται, ἢ ἀπὸ τῶν ζῴων τῶν τῇ κέρκῳ προσσαινόντων. 1669, 60.
κέρμα ὅτι παρὰ τὸ κείρω λέγεται. 1847, 40.
κερόεις ὁ κερασφόρος, τὸ ρο μικρόν. 1299, 36.
κέρσαι ξύλα ἀντὶ τοῦ κεῖραι, ὅ ἐστι κόψαι. 1358, 48.
κερτομεῖν ὅτι παρὰ τὸ τέμνειν τὸ κέαρ λέγεται. 214, 34. καὶ ὅτι οὐκ ἀεὶ τραχύτητα δηλοῖ ὀνειδιστικὴν ἢ ὑβριστικὴν παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλά ποτε καὶ εἰσήγησιν φόβου ψευδοῦς. 1369, 57.
κερτόμια ἔπη, παρ' Ὁμήρῳ ποτὲ μὲν τὰ ὑβριστικὰ ἢ ὀνειδιστικὰ καὶ οὕτω τέμνοντα τὸ κέαρ, ποτὲ δὲ τὰ ἁπλῶς ἐρεθιστικά· καὶ ὅτι παρὰ τὸ κέρτομον παρῆκται τὸ κερτόμιον. 1960, 35.
κέρτομος ὁ τὸ κέαρ, ἤγουν τὴν καρδίαν, τέμνων. 214, 34.
κέρωνται, τρίτον πρόσωπον ῥηματικόν, ὅτι οὐκ ἐκ περισπωμένου, ἀλλ' ἐκ βαρυτόνου θέματος κεκίνηται. 470, 10.
κέσκετο ἀντὶ τοῦ ἔκειτο. 1892, 30. ζήτει τὸ κέσκω.
Κέσκος, ὄνομα λιμένος τινός. 1392, 19.
κέσκω τὸ κεῖμαι, ὅτι παρὰ τὸ κέω κέσω λέγεται· ζήτει ἐν τῷ, εσκω λήγοντες ἐνεστῶτες. 1892, 29.
κεστὸς ἱμὰς ἐπιθετικῶς ὁ κεντητὸς καὶ ποικίλος, ὅτι καὶ κατὰ μόνας λεγόμενον ἀντὶ τοῦ ἱμάς, οὗ ἐστιν ἐπίθετον, ἀκούεται· καὶ ὅτι παρὰ τὸ κένσαι, ὅ ἐστι κεντῆσαι, λέγεται· καὶ περὶ τοῦ μυθικοῦ καὶ τοῦ τῆς Ἀφροδίτης ἑρμηνεία διεξοδική. 425, 24 — 36. 627, 17. 979, 16. 25.
κεστρεὺς νηστεύει, παροιμία ἐπὶ τῶν δικαιοπραγούντων, καὶ ἱστορία περὶ τῆς τῶν κεστρέων νηστείας. 1178, 1.
κεστρέων εἰδικαὶ προσηγορίαι, σφηνεὺς καὶ δακτυλεὺς καὶ νῆστις. 1177, 62.
κεστρῖνος ταὐτὸ ὅπερ κεστρεύς, ὅτι οὕτως ἐπεκαλεῖτο πᾶς τις πεινῶν ἢ νηστεύων ἄνθρωπος. 1642, 61. 63.
κευθάνω ὅτι παρὰ τὸ κεύθω λέγεται. 434, 26.
κεύθεα γῆς, οἱ καὶ κευθμῶνες λεγόμενοι. 1282, 13.

παρ' Ὁμήρῳ πρὸς διαστολὴν τῶν ἐπὶ λῃστείᾳ. 1457, 51.

κατὰ ῥοῦν φέρεσθαι, παροιμιακῶς ἀντὶ τοῦ εὐτυχῶς πλέειν καὶ κατὰ τὸν βίον εὐροεῖν. 891, 10. 1539, 6. 1759, 55.

κατὰ συγκυρίαν, ἤγουν κατὰ τύχην. 376, 12.

κατὰ χειρὸς καὶ κατὰ χειρῶν λέγεται τὸ διδόμενον πρὸ τῆς τροφῆς, ἀπονίπτεσθαι δὲ μετὰ τὴν τροφὴν λέγεταί τις. 1401, 18. 43. καὶ ὅτι κατὰ χειρὸς καὶ κατὰ χειρῶν ὕδωρ διδόναι καὶ λαμβάνειν, ἔτι δὲ καὶ δίδοσθαι καὶ χεῖσθαι λέγεται, καὶ παρασίτου ἀπόφθεγμα ἐπὶ τῷ κατὰ χειρῶν ὕδατι. 740, 16. 745, 26. 1402, 45.

κατὰ χηνὸς καὶ κυνὸς ὀμνύναι, ὅτι Ῥαδάμανθυς τούτου κατῆρξε ἐπὶ τῷ μὴ θεὸν ἐφ' ἑκάστῳ ὀνομάζειν. 1871, 4.

κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγεν, Ὀδ. δ', 258. ἀντὶ τοῦ κατήγαγε φρόνησιν, ἢ ὑπερβατῶς, καταφρόνησιν ἤγαγε. 1495, 23.

κατὰ δ' ἧρει, ἀντὶ τοῦ καθήρει κατὰ διάλυσιν. 1234, 21.

καταβαίνειν ὑπερῷα, Ὀδ. ψ', 85. ἀντὶ τοῦ καταβαίνειν τῶν ὑπερῴων ἀντιπτωτικῶς. 1939, 9.

καταβάλλειν τὸ κάτω βάλλειν, τουτέστι ῥίπτειν. 1292, 3. 1404, 39. 1406, 10.

καταβάλλεσθαι ἀντὶ τοῦ κατατιθέναι καὶ ἀποδιδόναι. 1406, 13.

καταβῆναι τὸ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ἕως τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος κατιέναι, ἀπὸ δὲ τούτου πρὸς τὸν βυθὸν καταδῦναι. 141, 1. καὶ καταβῆναι ἀντὶ τοῦ καταγαγέσθαι καὶ καταπλεῦσαι ἐνίοτε. 1408, 29. καὶ καταβῆναι ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς βῆναι, ὅ ἐστι πορευθῆναι, ἐν τῷ, Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι, Ὀδ. κ', 432. 1664, 21.

καταβολή, κατάθεσις ἢ ἀπόδοσις, καὶ καταβολὴ χάριτος ἢ χρέους κατὰ συνθήκην. 1292, 6. 1406, 11.

καταβρόξειε, καταπίῃ, παρὰ τὸν βρόχθον, ὃ δηλοῖ τὸν λαιμόν. 1493, 35.

καταβροχθίζειν ὅτι παρὰ τὸν βρόχθον λέγεται, ὃ δηλοῖ τὸν λαιμόν. 1493, 35.

κατάγειν τὸ ἀπὸ ὑψηλοῦ τινὸς τόπου ἄγειν κατὰ τὸ ἔτυμον τῆς φωνῆς. 1888, 6.

κατάγειν θρίαμβον, ἤγουν προελθεῖν μετὰ θριάμβου. 1495, 32.

κατάγεσθαι τὸ καταβαίνειν καὶ κατέρχεσθαι. 624, 40. καὶ κατάγεσθαι τὸ καταπλέειν καὶ προσορμίζεσθαι. 968, 35.

καταγηράσκειν τὸ ὑπὸ γήρως κατενεχθῆναι, ὅτι ἐπιτείνει τὸ σημαινόμενον ἡ πρόθεσις. 1679, 18.

καταγίνεον ὕλην, ἤγουν κατέφερον ἢ κατῆγον. 1650, 8. 23.

καταγλώττισμα, ὅτι εἶδός τι φιλήματος οὕτω λέγεται παρὰ τὴν γλῶσσαν. 96, 16.

κάταγμα καὶ ἄγμα τὸ σύντριμμα, καὶ τὸ κατειργασμένον ἔριον ὁμωνύμως, παρὰ τὸ ἄγειν, ὅ ἐστι κλᾶν. 1399, 64. 1414, 28.

κατάγραπτος ὁ κοινῶς γραμμιστός, ὅτι παρὰ τὸ γράφειν λέγεται. 852, 11.

καταγωγή, ὅτι ταὐτὸν εἴσδυσιν λιμένος εἰπεῖν καὶ καταγωγήν. 1519, 63.

καταδημοβορεῖν λέγεται ὁ δῆμος τὰ τῶν δυνατῶν ἐξ ἀντικειμένης ἐννοίας τῷ δημοβόρος βασιλεὺς παρ' Ὁμήρῳ. 1143, 46.

καταδύεσθαι ἀντικείμενον τῷ ἀναδύεσθαι, ζήτει τὸ ἀναδύεσθαι. 117, 20. καὶ καταδύεσθαι εἰς Ἅιδην, ἀντὶ τοῦ ἀποθνήσκειν. 1653, 49.

καταδῦναι τὸ ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης πρὸς τὸ βάθος ἰέναι. 141, 2. 823, 32.

καταδύσεο, προστακτικὸν ἐκ τοῦ καταδύσομαι μέλλοντος εἰς ἐνεστῶτα ἀνηγμένου. 1135, 7.

καταείμενον ὕλῃ ὄρος, τὸ ἐνδεδυμένον καὶ κεκαλυμμένον, ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ ἐνδύω. 1743, 32. 1871, 36.

καταείνυον, ἤγουν ἐσκέπαζον καὶ κατεκάλυπτον, ὅτι παρὰ τὸ ἕω τὸ ἐνδύω καὶ καλύπτω γίνεται ἕνω καὶ εἵνω, ὅθεν εἰνύω, ὁ παρατατικὸς εἴνυον. 1292, 24. 1743, 24. 1871, 37.

καταείσατο, ἤγουν κατῆλθεν, ἀπὸ τοῦ εἴω θέματος. 849, 37.

καταζήνασκεν ἀντὶ τοῦ κατεξήραινεν, Ὀδ. λ', 587. ὅτι ἐκ τοῦ ἄζω τὸ ξηραίνω γίνεται ἀζαίνω, ὅθεν ἀζηνάσκω. 1701, 40.

καταθεῖναι εὐνήν, ἀντὶ τοῦ στρῶσαι, Ὀδ. τ', 317. 1866, 21.

καταθείομαι ἀντὶ τοῦ καταθῶμαι. 1260, 62.

καταθέσθαι τὸ κάτω εἰς γῆν θεῖναι, καὶ τὸ ὁμολογητικῶς συγκαταθέσθαι. 1261, 19. 1853, 25.

καταθνητὸς καὶ καταθνητῶν, ὑφ' ἕν. 564, 15.

καταθύμιον ἐπιθετικῶς τὸ κατὰ νοῦν νόημα, Ὀδ. χ', 392. 1931, 56.

καταθύμιος παρ' Ὁμήρῳ ὁ ἐν θυμῷ λαμβανόμενος, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ὁ ἐν ψυχῇ ὢν καὶ ὡς εἰπεῖν θυμήρης. 149, 32. 813, 8. 1101, 34. ζήτει ἐν τῷ, ἀπὸ θυμοῦ.

καταιβάτης Ζεύς, καὶ καταιβάτης κεραυνὸς ἐπιθετικῶς, ὅτι παρὰ τὸ καταβαίνειν λέγεται. 173, 59.

καταιγίδες, αἶγος πάθη ποιά. 602, 18. ζήτει τὸ καταιγίζειν.

καταιγίζειν καὶ ἐπαιγίζειν λέγεται ὁ ἄνεμος ἀντὶ τοῦ ἐφορμᾶν, παρὰ τὸ ἀΐσσειν, ὅθεν καὶ ἡ αἰγὶς καὶ ἡ καταιγίς. 193, 39.

καταίρειν τὸ ἐλλιμενίζειν καὶ καταπλέειν. 1408, 30.

καταΐσχεται ἀντὶ τοῦ κατέχεται. 1619, 43.

καταισχύνειν γένος, ζήτει ἐν τῷ αἰσχύνειν. 1969, 15.

καταῖτυξ, εἶδος περικεφαλαίας παρὰ τὸ κάτω τετύχθαι οὕτω λεγομένης. 803, 56.

κατακαχρῦσαι τὸ καταφρύξαι καὶ συντρῖψαι, ὅτι παρὰ τὸ κάχρυς λέγεται, ὃ δηλοῖ τὰς πεφρυγμένας κριθάς. 1835, 42.

κατακεῖσθαι ὅτι ἐπίτασιν δηλοῖ τοῦ κεῖσθαι. 1122, 61. καὶ ὅτι κατακεῖσθαι λέγονται οἱ εὐωχούμενοι, ἀνακεῖσθαι δὲ τὰ ἀναθήματα, καὶ ἑρμηνεία διεξοδικὴ τῆς διαφορᾶς τῶν λέξεων διὰ παραδειγμάτων. 1404, 6.

κατακεκαυμένη χώρα τις ἐκ τοῦ συμβεβηκότος οὕτω λεγομένη, ὅθεν ὁ κατακεκαυμενίτης προσηγορικῶς λεγόμενος οἶνος, ἱστορία. 346, 25. 28.

κατακεκλίσθαι, ὅτι οἱ ἥρωες καθήμενοι ἐδείπνουν, οὐ μὴν κατακεκλιμένοι· καὶ περὶ τοῦ εἴσω

ἕξῆν κατακεκλιμένοις δειπνεῖν παρὰ Μακεδόσιν, ἱστορία· ἐν οἷς καὶ περὶ Κασσάνδρου τινά. 1872, 56.

καταχλᾶσθαι τινὶ λέγεται ἡ καρδία πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ, ἀντὶ τοῦ καταπίπτειν ἐκ μεταφορᾶς τῶν κλωμένων σωμάτων. 1721, 43.

καταχλεῖδες, αἳ καὶ κληῖδες παρ' Ὁμήρῳ, ὀπαί τινες ἐν τοῖς γυναικείοις περιβλήμασιν, εἰς ἃς αἱ περόναι καθίεντο. 1847, 35.

Καταχλῶθες βαρεῖαι αἱ Μοῖραι λέγονται παρ' Ὁμήρῳ διὰ τὸ καταφέρεσθαι ἀπὸ βάρους τὸν ἄτρακτον, δι' οὗ κλώθουσιν. 1200, 11. 1385, 4. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Κλωθοὶ, ὃ ἀπὸ τῆς Κλωθὼ εὐθείας κεκίνηται, μεταπέπλασται, καὶ δηλοῖ τὰς Μοίρας ἀπὸ μιᾶς αὐτῶν τῆς Κλωθοῦς· καὶ ἴσως οὐχ ἁπλῶς τὰς Μοίρας, ἀλλὰ τὰς μὴ εὐτυχεῖς διὰ τὴν τοῦ βαρεῖαι ἐπίθεσιν. 1576, 40.

κατακοιμηθῆναι, ὅτι ἡ κατὰ ἔχει ἔμφασιν καταφορικὴν ἐν τῷ, πρίν τινα πὰρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι, Ἰλ. β', 355. 237, 19.

κατακονὰν, κατ' αἰτιατικὴν πτῶσιν ἀντὶ τοῦ διαφθορὰν Δωρικῶς, κατακονᾶν δὲ ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ καταθήγειν. 381, 21.

κατακόπτειν, ὅτι κατακοπῆναι λέγονται οἱ ἐν πολέμῳ ἀνῃρημένοι. 1324, 33.

κατακορμίσαι τὸ εἰς μικρὰ τέμνειν τὰ ξύλα. 1291, 52.

κατάκρηθεν ἀντὶ τοῦ κατ' ἄκρης, κατακρῆθεν δὲ προπερισπωμένως ἐκ τοῦ καρὴ θηλυκοῦ ὀξυτόνου ἀντὶ τοῦ κατὰ κεφαλῆς, οἱονεὶ κατὰ κάρηθεν κατὰ συγκοπήν. 1257, 54. 1701, 41. 1075, 18.

καταλέγειν τὸ ἀπαριθμεῖν καὶ ἀπαγγέλλειν. 739, 29. 814, 45. καὶ ὅτι καὶ παρ' Ὁμήρῳ τὸ μετρεῖν, οὐ τὸ εἰπεῖν κατά τινας σημαίνει. 1179, 12.

καταλέουσιν ἀντὶ τοῦ ἀλήθουσιν. 1270, 13.

καταλλάσσειν καὶ καταλλάσσεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ διαλλάττειν καὶ διαλλάττεσθαι, καὶ καταλλάσσειν ὁμωνύμως λέγονται οἱ ἔμποροι καὶ οἱ ἀργυραμοιβοί. 764, 43.

κατάλογος ἡ ἐξαρίθμησις, καὶ ὅτι οὕτως ἐπιγράφεται ἡ β' ῥαψῳδία τῆς Ἰλιάδος. 262, 26.

καταλοφάδια φέρειν τι, ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὤμων βαστάζειν, Ὀδ. κ', 169. καὶ ὅτι διὰ τοῦ ῑ γράφεται τὸ δῐ. 1653, 3. 9.

καταλύειν ἁπλῶς τὸ ξενοδοχεῖσθαι, καταλύειν δὲ ἵππους τὸ ἀποζευγνύειν καὶ λύειν τοῦ ἅρματος. 1480, 52.

καταλύειν πόλιν, ὅτι ἀντίκειται τῷ οἰκοδομεῖν. 187, 21.

κατάλυμα ὁ τῆς ξενοδοχήσεως τόπος, ἐν ᾧ τὰ ὑποζύγια ἢ τὰ φορτία λύονται. 1480, 54.

καταλῦσαι τὸν βίον, τὸ ἀποθανεῖν. 661, 63.

καταμήσασθαι ἀντὶ τοῦ συναγαγεῖν κατὰ μίμησιν τῶν ἀμώντων. 1344, 3.

κατάνεται, καταδαπανᾶται καὶ εἰς ὄλεθρον ἀνύεται, ὅ ἐστι τελειοῦται, ἀπὸ τοῦ ἄνω, ὅθεν τὸ ἀνύω. 1153, 51. 1434, 18. 1478, 4.

κατάνευσις Διὸς ἀλληγορικῶς παρ' Ὁμήρῳ ἡ ἐκ Διοσημιῶν ἔκφανσις. 144, 21.

κατανεύσομαι ἀντὶ τοῦ κατανεύσω, ὅτι Ἀττικῶς εἴρηται, Ἰλ. α', 524. 144, 2.

κάταντα τὰ κατωφερῆ χωρία. 1291, 36.

κατάντηστιν ἀντὶ τοῦ ἀντικρὺ ἐν τῷ, ἡ δὲ κατάντηστιν θεμένη δίφρον, Ὀδ. υ', 387. καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ σ. 1896, 60.

καταξέμεν, ἤγουν καταγαγεῖν. 624, 39.

καταπάσασθαι τῆς κεφαλῆς κόνιν ἢ τέφραν, φράσις Ὁμηρική. 1178, 12.

κατάπαστος ἐπίθετον ὅτι παρὰ τὸ πάσσειν λέγεται. 393, 13.

καταπέτασμα ἐν ἴσῳ τῷ παραπέτασμα, ὃ καὶ περιπέτασμα λέγοιτ' ἄν. 722, 32.

καταπέψῃ ὅτι ἐκ τοῦ πέπτω θέματος κεκίνηται. 774, 55.

καταπηδῆσαι ἵππου, τὸ σπουδαίως πεζεῦσαι. 833, 30.

καταπλαγῆναι καὶ ἐκπλαγῆναι λέγεταί τις τὴν ψυχὴν, πληγῆναι δὲ τὸ σῶμα. 374, 11.

κατάπλους ἡ εἰς τὸν λιμένα ἔλευσις. 1408, 33.

καταπρηνὴς χεὶρ ἡ κατεστραμμένη, καὶ χειρὶ καταπρηνεῖ πλῆξαι, παρ' Ὁμήρῳ τὸ τῷ θέναρι πατάξαι. 1737, 55.

καταπρηνεῖς χεῖρες, ὅτι πρηνέσι ταῖς χερσὶ ψηλαφῶμεν, ὑπτίαις δὲ δεχόμεθα. 1873, 32.

καταπροΐξεσθαι τὸ δωρεάν τι δοῦναι, μᾶλλον δὲ λαβεῖν, ὅτι παρὰ τὸ προΐκω προΐξω λέγεται· ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ καταπροΐξασθαι ὁμοιόν τι δηλοῖ τῷ καταπροήσεσθαι, ὅ ἐστι προδοῦναι, καὶ ὅτι συστοιχεῖ τῷ προΐξ· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ προΐξασθαι σύγκειται, ὃ δηλοῖ τὸ δωρεὰν δοῦναι καὶ τὸ καταπροδοῦναι. 1731, 51. 56. 1823, 24.

καταπτῆξαι πρὸς τῇ γῇ, ἀντὶ τοῦ κατακύψαι καὶ ὀκλάσαι δεδιότα περὶ τῇ κεφαλῇ διά τι βέλος ἐπιφερόμενον. 1591, 31.

καταπτήτην ἀντὶ τοῦ κατεπτηξάτην, ὅτι κατὰ συγκοπὴν λέγεται ἐν τῷ, τὼ δ' ἵππω δείσαντε καταπτήτην ὑπ' ὄχεσφιν, Ἰλ. θ', 136. 703, 25. 50.

καταπύγων ὅτι βαρύτονον ὂν παραλόγως διὰ τοῦ ο μικροῦ καὶ τοῦ ν κλίνεται, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κατάπυγος παρωνύμως λέγεται. 1228, 16.

κατάρα ἡ κατά τινος ἀρὰ ἐτυμολογικῶς, καὶ κατάρατος ὁ καθ' οὗ ἀραὶ γίνονται. 1856, 13.

καταράκτης, ὅτι παρὰ τὸ ἀράσσειν λέγεται. 910, 35. 1053, 5.

καταρέζειν τὸ τῇ χειρὶ καταψᾶν κολακευτικῶς, ἐκ τοῦ ῥέζειν ἢ ἐκ τῆς κατὰ καὶ τοῦ ἕζειν ἐπενθέσει τοῦ ῥὰ συνδέσμου. 118, 3 — 11. 558, 25.

καταρὴς ἄνεμος ὁ συνεστραμμένος καὶ καταῤῥάσσων. 603, 35.

καταῤῥάκτης χυδαϊκῶς ἡ ἐκ τῶν ἄνω καταῤῥάσσουσα θύρα. 1921, 18. καὶ ὅτι ὁμώνυμος ἡ φωνὴ, καὶ ἔκθεσις τῶν σημασιῶν αὐτῆς διεξοδικῶς. 1358, 36. 1887, 47. ζήτει ἐν τῷ ῥάσσω.

καταῤῥῶγες πέτραι αἱ ὑπὸ τῶν κυμάτων καταῤῥαγεῖσαι πέτραι. 335, 3.

κεδαίω τὸ σκεδάζω, ὅτι παρὰ τὸ κεδῶ πυρῖκται. 140, 26. 1426, 43.

κεδάσαι ὅτι παρὰ τὸ κεάσαι, ὅ ἐστι σχίσαι, δοκεῖ λέγεσθαι πλεονασμῷ τοῦ δ. 1528, 41.

κεδνὴ ἀμφίπολος ἡ γυνὴ ἐπιθετικῶς ἡ συνετὴ καὶ κηδεμονικὴ, οἱονεὶ κηδανὴ κατὰ συστολὴν καὶ συγκοπήν· καὶ κεδνότατοι φίλοι, οἱ καὶ κήδιστοι, ὁμοίως. 775, 31. 1421, 22.

κεδνότατος ὁ φροντιστικώτατος καὶ συνετώτατος, κήδιστος δὲ ὁ φίλτατος καὶ οὗ μάλιστα κήδεταί τις. 1652, 62.

κέδρος ὅτι παρὰ τὸ ῥᾳδίως κεάζεσθαι λέγεται πλεονασμῷ τοῦ δ. 1018, 54. 1214, 3. 1523, 35. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κέδρον οὐδετέρως παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λέγεται. 1390, 57. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κέδρος τὸ δένδρον θηλυκῶς, κέδρον δὲ οὐδετέρως ὁ καρπός. 1536, 14.

κεδῶ κεδάζω, ἴσον τῷ σκεδάζω. 140, 24. ζήτει τὸ κεδάζω.

κειάμενος, μετοχὴ τοῦ ψιλογραφουμένου κέω ῥήματος. 36, 12.

κείαντες ἀντὶ τοῦ καύσαντες, τὸ κι δίφθογγον, ὅτι ἐκ τοῦ κῶ γίνεται κείω, ὅθεν τὸ κείαντες. 737, 13. 1626, 45 47.

κείειν τὸ ἐπιθυμεῖν καὶ θέλειν κεῖσθαι ἐν τῷ, οὐ μέν σφας ἔτ' ἔολπα μίνυνθά γε κειέμεν οὕτω, Ὀδ. θ', 315. 1599, 18.

κείθιον Ἰωνικῶς τὸ κοινῶς χείτιον, ὅτι παρὰ τὸ χεῖσθαι ἤγουν χωρεῖσθαι λέγεται. 1259, 36.

κειμήλια τὰ κείμενα κτήματα, τὰ λεγόμενα ἀκίνητα. 753, 39. 1434, 54. ἀλλαχοῦ δὲ κειμήλιον, κτῆμα ἀπόθετον, ὅτι παρὰ τὸ κέιμαι κεῖμαι λέγεται. 456, 18. 623, 61. 1261, 36.

κεῖνος ὅτι ἀναλογώτερόν ἐστι τοῦ ἐκεῖνος. 966, 31.

κείομεν ἀντὶ τοῦ καίομεν ἀπὸ τοῦ ψιλογραφουμένου κέω κῶ, ὅθεν τὸ διὰ διφθόγγου. 684, 2.

κεῖον ἀντὶ τοῦ καῦσον, ἐκ τοῦ κέω τὸ προστακτικὸν κέον καὶ πλεονασμῷ κεῖον. 1905, 25.

κείοντες, κοιμηθησόμενοι. 990, 9. ζήτει τὸ κείειν.

Κεῖος ὁ ἀπὸ Κέω τῆς νήσου, τὸ κι δίφθογγον. 1930, 29.

κείρειν καὶ κείρεσθαι τὸ τὰς τρίχας ἀφαιρεῖν, καὶ ὅτι ἐπὶ τοῖς νεκροῖς εἰώθεσαν κείρεσθαι οἱ παλαιοί. 1292, 26. καὶ κείρειν ὁμωνύμως τὸ ἀπλήστως ἐσθίειν, ὅθεν ὁ κόρος. 862, 52. 1231, 38. καὶ κείρειν τὸ εἰς κόρον δαπανᾶν. 1447, 1. καὶ κείρειν χώραν τροπικῶς τὸ λαφυραγωγεῖν. 364, 29.

κείρειν ἐν χρῷ, καὶ κουρὰ ἐν χρῷ, ὅθεν κουρίας ἐν χρῷ, ὁ ἐν χρῷ κεκαρμένος. 1450, 33.

κείρεσθαι ὅτι περὶ κεφαλῆς ἰδίως λέγεται. 189, 14. καὶ ὅτι κείρεσθαι εἰώθεσαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας καὶ ἐν πένθους καιρῷ. 165, 4.

κειρία, ἱμὰς ἐπὶ δεσμῷ κλίνης. 191, 30.

κείρω τὸ κουρεύω, τὸ κι δίφθογγον. 125, 45.

κεῖσθαι ἀντὶ τοῦ ἀργεῖν καὶ ἀπρακτεῖν πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 321, 46. 1144, 34. 1520, 41.

κεῖσθαι τὸ κεκλίσθαι, καὶ ὅτι καὶ τὸ ἵστασθαι ὑπὸ τὴν κεῖσθαι κατηγορίαν ἐστί. 420, 11. 556, 14. καὶ κεῖσθαι ἀντὶ τοῦ ἀποτεθεῖσθαι. 456, 17. καὶ ὅτι ἰσοδυναμεῖ τῷ τίθεσθαι. 233, 33. 1300, 22. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κεῖσθαι παρ' Ὁμήρῳ τὸ πεπτωκέναι καὶ τὸ τεθάφθαι καὶ τὸ τεθνηκέναι καὶ νεκρὸν ἐῤῥῖφθαι, καὶ κεῖσθαι τὸ ἀπρακτεῖν, καὶ κεῖσθαι ἀντὶ τοῦ εἶναι, καὶ ἔκθεσις τῶν ἐφ' ἑκάστῳ παραδειγμάτων. 1002, 22.

κεῖσθαι ἐν ἄλγεσι λέγεται ὁ ἀπρακτῶν διὰ λύπην. 1902, 45.

κεῖσθαι λέγεται φόρμιγξ ἀντὶ τοῦ κρέμασθαι κατὰ γενικὴν κατηγόρησιν. 1594, 52. 1637, 63.

κείσομαι μέλλων ὅτι ἀπὸ τοῦ κῶ κείω θέματος κεκίνηται. 356, 23.

κείω ἀντὶ τοῦ κέω ἢ ἀντὶ τοῦ σχίζω, ἐκ τοῦ κέω ἐπενθέσει τοῦ ι ἐν τῷ, σχίζη δρυὸς ἣν λίπε κείων, Ὀδ. ξ', 425. καὶ κείω τὸ κεῖμαι. 1766, 20. 23.

κείων, κοιμηθησόμενος. 1771, 37.

κεκαδήσειν ἀντὶ τοῦ στερήσειν καὶ ἀντὶ τοῦ χάσασθαι ποιήσειν, ἀπὸ τοῦ χῶ χάζω ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔχαδον, ὁ δεύτερος μέλλων χαδῶ, ὅθεν κεκαδῶ κεκαδήσω κατὰ διπλασιασμὸν καὶ τροπὴν τοῦ δασέος εἰς ψιλόν. 1905, 49.

κεκαδησώμεθα, κηδήσωμεν, φροντίσωμεν, σχηματισμός. 716, 44. ζήτει τὸ κεκαδήσειν.

κεκαδμένος ἀντὶ τοῦ κεκασμένος τροπῇ τοῦ σ εἰς δ. 214, 22.

κεκάδοντο ἀντὶ τοῦ ὑπεχώρησαν, ἀπὸ τοῦ χάζω χάσω ἔχαδον τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἔχαδον καὶ Ἰωνικῶς κεκάδοντο. 502, 21.

κεκαδὼν ἀντὶ τοῦ ἀποστερήσας ἢ ἀποχωρῆσαι ποιήσας, ἐκ τοῦ χάζω ἔχαδον ἡ μετοχὴ ὁ χαδὼν καὶ Ἰωνικῶς κεκαδών. 847, 50.

κεκάμωσι ὅτι ἐκ τοῦ κάμωσι γέγονε κατ' ἀναδιπλασιασμόν. 1654, 31.

κεκαφηώς, μετοχὴ παρακειμένου, ὅτι παρὰ τὸ κάπτω κάψω κέκαφα, ὃ δηλοῖ τὸ πνέω, γίνεται ῥῆμα καφῶ καφήσω, ὁ παρακείμενος κεκάφηκα καὶ Ἰωνικῶς κεκαφηα, ἡ μετοχὴ ὁ κεκαφηώς. 561, 11. 595, 21—30. καὶ ὅτι τὸ, κεκαφηότα θυμὸν, ἀντὶ τοῦ ἐκπεπνευκότα τὴν ψυχὴν περί τινος λιποθυμήσαντος λέγεται παρ' Ὁμήρῳ. 1546, 39.

κέκλεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐγκελεύεσθαι, ὅτι παρὰ τὸ κέλω γίνεται κατὰ διπλασιασμὸν καὶ συγκοπήν. 1306, 10. 14.

κεκλήγειν λέγονται κυρίως τὰ ὄρνεα, μεταφορικῶς δὲ καὶ ἄνθρωποι καὶ κύνες, Ὀδ. ξ', 30. 838, 45. 1749, 40. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ κλάζω θέματος κεκίνηται. 1068, 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ κεκλήγω. 1126, 41.

κεκλήμην εὐκτικὸν ὅτι ἀναλόγως ἐκ τοῦ κέκλημαι κεκίνηται, ὡς ἐκ τοῦ μέμνημαι τὸ μεμνήμην. 1373, 64.

κεκλίαται ἀντὶ τοῦ κέκλινται, ὅ ἐστι περιέχονται. 1046, 13.

κεκλιμένα φύλλα τὰ ἐπίτηδες κεκλαδευμένα ἐν τῷ, φύλλων κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήαται εὐναί, Ὀδ. λ', 194. 1679, 4.

κεκλιμένος, περιεχόμενος, κρυπτόμενος, οἷον ἐν τῷ, λίμνῃ κεκλιμένος, Ἰλ. ε', 709. καὶ ἐν τῷ, ἐπάλξεσι κεκλιμένοι, χ', 3. 597, 7. 1254, 3.

ἐποχεῖσθαι, παρὰ τὸ κέλης. 102, 11. 1038, 10. ζήτει τὸ κέλης.

Κελκέας, τόπος τις ἐν τῇ μεσογείᾳ, ἐν ᾧ ἔφυγεν ὁ Ὀδυσσεὺς μετὰ τὴν μνηστηροφονίαν. 1675, 35.

κέλλειν τὸ κινεῖν ἐν συνθέσει ἐν τῷ μέκελλα καὶ δίκελλα. 1235, 56.

κέλλω ὅτι πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ὀκέλλω. 1620, 1.

κέλσαι τὸ ἐλλιμενισθῆναι. 1620, 21.

Κελτῶν σκιαμαχία, ὅτι Κελτοὶ παρὰ τὰ δεῖπνα ἐσκιαμάχουν ἐν ὅπλοις, ἱστορία. 1324, 49.

κεμάς, γέννημα ἐλάφου, ἐτυμολογία τῆς λέξεως· καὶ ὅτι καὶ δυσὶ μ̄ γράφεταί ποτε πρὸς μέτρου χρείαν. 811, 57. 812, 9. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κεμὰς ἡ μήπω τελεία ἔλαφος. 711, 37.

κενεών, μέρος τι τοῦ σώματος, ὅτι παρὰ τὸ κενὸς ὀστῶν εἶναι οὕτω λέγεται, οἱονεὶ κενὼν καὶ πλεονασμῷ κενεών. 224, 3. 423, 38. 547, 42. 625, 15.

κένσαι ἀντὶ τοῦ κεντῆσαι κατὰ γλῶσσαν ποιητικήν. 627, 17. 22.

Κένταυροι ἔθνος, ζήτει ἐν τῷ, Κένταυρος υἱὸς Ἰξίονος. 102, 9. καὶ κένταυροι ἀλληγορικῶς τὰ μὴ ὑφεστῶτα νοήματα. 102, 26.

Κένταυρος, υἱὸς Ἰξίονος τοῦ αὖραν, ὅ ἐστιν ἀερίαν νεφέλην, κεντήσαντος, ὅτι ἀρχηγὸς τοῦ τῶν Κενταύρων φύλου ἐγένετο· καὶ περὶ Κενταύρων τοῦ ἔθνους ἱστορία καὶ μῦθος, καὶ ἐτυμολογίαι διάφοροι τῆς λέξεως. 102, 9—20. 527, 43.

κένταυρος, τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ὁμωνύμως, καὶ κένταυρος σκωπτικῶς ὁ κεντῶν τὸν ὄῤῥον. 1910, 10.

Κενταύρων πρὸς Λαπίθας πόλεμος ὅτι διὰ μῆνιν Ἄρεως καὶ τὴν τῶν Κενταύρων εἰς Λαπίθας ὕβριν καὶ παροινίαν ἐν τοῖς Πειριθόου γάμοις ἱστορεῖται γενέσθαι, ἱστορία διεξοδική. 103, 19. 1909, 48. 1910, 7.

κέντο ἀντὶ τοῦ κέλετο συγκοπῇ καὶ τροπῇ Δωρικῇ τοῦ λ̄ εἰς ν̄. 756, 32.

κέντορες ἵππων οἱ κεντηστικοὶ τῶν ἵππων. 487, 38. 527, 47.

κέντρον λέγεται πᾶν τὸ κεντοῦν, οἷον τὸ βούκεντρον καὶ τὸ περὶ πτέρναν σιδήριον, ᾧ νύσσονται ἵπποι· ὅθεν τὸ, πρὸς κέντρα λακτίζειν, παροιμιακῶς λέγεται· καὶ κέντρον ὁμωνύμως τὸ τοῦ ἀνδρὸς αἰδοῖον, καὶ ὅτι παρὰ τὸ κεντῶ λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ρ̄. 413, 7. 1308, 59. 1564, 63.

κεντρηνεκὴς ἵππος ἐπιθετικῶς ὁ τοῖς κέντροις πειθόμενος, ὅτι ἐκ τοῦ ἐνεγκεῖν σύγκειται ἡ λέξις. 604, 16. 719, 40. 811, 39.

κέντρωνες μεταφορικῶς ἔπη τινά, ἃ καὶ Ὁμηρόκεντρα λέγονται, κυρίως δὲ κέντρωνες τὰ ἐκ διαφόρων χροιῶν συνεῤῥαμμένα, ὅτι παρὰ τὸ κέντρον λέγονται. 1308, 62.

κέντω κένσω, κατὰ τὴν τρίτην συζυγίαν τῶν βαρυτόνων, ἐν ἴσῳ τῷ κεντῶ παρ' Ὁμήρῳ. 764, 27.

κέπφοι λέγονται οἱ εὐήθεις ἀπὸ κούφου καὶ εὐμεταχειρίστου τινὸς ὀρνιθαρίου. 1522, 55.

κέρα ἀγλαέ, ἐφ' ἓν ἐν παραθέσει ἀναγινωσκόμενον Ἰλ. λ', 385. ἑρμηνεία διεξοδική. 851, 39. 51.

κεράδες, ὅτι οὕτω καλοῦνται τῶν θηλειῶν οἰῶν ὅσαι κέρατα ἔχουσιν, ὃ πολλάκις λέγεται συμβαίνειν. 1625, 45.

κεραΐδες, ζωΰφιά τινα κεράτων φθαρτικά, παρὰ τὸ κεραΐζειν οὕτω λεγόμενα. 1913, 58.

κεραΐζειν ὅτι περὶ κερασφόρων ζώων κυρίως λέγεται, καὶ κεραΐζειν πόλιν τὸ ἀφανίζειν, παρὰ τὸ κείρειν. 364, 24. 582, 19. 1084, 63. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κεραΐζειν τὸ τὰ κερασφόρα ζῶα φθείρειν καὶ τὸ πολιορκεῖν καὶ ληΐζεσθαι. 1608, 34.

κεραΐζεσθαι τὸ φθείρεσθαι καὶ βλάπτεσθαι, ὅτι παρὰ τὸ κέρας λέγεται. 1257, 5.

κεραΐπες οἱ ἐν τοῖς κέρασι φυόμενοι ἶπες πρὸς διαστολὴν τῶν ἐν τοῖς ξύλοις. 1913, 57.

κεραμεᾶ σκεύη ὅτι ἐπ' ἀτιμίᾳ παρετίθεντό τισι παρὰ Πέρσαις, καὶ ὅτι παρὰ τοῖς ὕστερον εἰς τοσαύτην προήχθησαν τιμὴν τὰ κεραμεᾶ, ὥστε καὶ ἀρώμασι συμφύρεσθαι τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐπλάττοντο. 1632, 1. καὶ ὅτι τὰ Ἀττικὰ καὶ τὰ Κνίδια καὶ τὰ Μεγαρικὰ κεράμια εὐδοκίμουν ποτέ, καὶ ὅτι τὰ κεράμια γῆς καὶ πυρὸς τέκνα λέγονται αἰνιγματικῶς. 1167, 5. 8.

κέραμος ἀντὶ τοῦ λάγυνος ἢ πίθος. 764, 18. ἢ κέραμος τὸ δεσμοτήριον κατὰ Κυπρίους ἐν τῷ, χαλκέῳ ἐν κεράμῳ, Ἰλ. ε', 387. 560, 2. 1363, 39.

κερᾶν τὸ κιρνᾶν οἶνον ὕδατι παρὰ τὴν παλαιὰν χρῆσιν τῶν κεραΐνων ἐκπωμάτων. 421, 22. 707, 44. καὶ κερᾶν ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἐγχέαι χωρὶς κράματος. 1525, 39. καὶ κερᾶν οἶνον τὸ εἰς κρατῆρα ἐμβάλλειν. 1964, 38.

κέρας τὸ ζωικὸν ἔκφυμα τῆς κεφαλῆς, καὶ κέρας ὁμωνύμως ἐμπλοκή ποιὰ τῶν τῆς κεφαλῆς τριχῶν, καὶ ἁπλῶς ἡ τρίχωσις. 851, 49. καὶ κέρας ἡ τοπικὴ ἐξοχή, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, ὑψικέρατα πέτραν· καὶ κέρατα τὰ τῶν παρατάξεων ἔσχατα, καὶ κέρατα ποταμῶν αἱ καμπαὶ ἢ κλῶνες, καὶ κέρας συμποτικόν τι σκεῦος, ὅθεν καὶ ὁ κρατὴρ λέγεται. 309, 28. 917, 53.

κέρας Ἀμαλθείας, ποτήριον ποιὸν ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν μυθευομένην Ἀμάλθειαν αἶγα. 917, 58.

κέρας ὑπαλὸν μεταφορικῶς τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον. 851, 53.

κέρας βοός, παρ' Ὁμήρῳ κεράτινον συρίγγιον προτιθέμενον τοῦ ἀγκίστρου πρὸς τὸ μὴ ἀποτρώγεσθαι τὴν ὁρμιὰν ὑπὸ τῶν ἰχθύων· ἢ κέρας βοὸς τὸ ἐκ βοείων τριχῶν πλέγμα, τουτέστιν αὐτὴ ἡ ὁρμιά. 1340, 32. 1721, 1.

κεραὸς ἔλαφος ὁ τέλειος καὶ μέγας. 376, 22. 1015, 53. 1051, 59.

κεράσαι τὸ μῖξαι οἶνον ὕδατι, ὅτι παρὰ τὸ κέρας, ὃ ἦν σκεῦος συμποτικόν, λέγεται. 917, 56. ζήτει τὸ κέρας· καὶ ὅτι καὶ κεράσασθαι λέγεται παρ' Ὁμήρῳ κατὰ φωνὴν παθητικήν. 1473, 54.

κερασβόλα ὄσπρια τὰ κατὰ κεράτων βληθέντα, ἤγουν κέρασι βοὸς ἐντυχόντα ἐν τῷ σπείρεσθαι. 1154, 16. 1405, 18. 1943, 3.

Κερασηνὴ χώρα ὅτι Καρησηνὴ ὀρθότερον λέγεται ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος Καρήσου ποταμοῦ. 890, 6. ζήτει τὸ Κάρησος.

Κερασοῦς πόλις ὅτι παρὰ τὸ κε-

κευθμὸς κευθμοῦ, ταὐτὸ ὅπερ κευθμὼν κευθμῶνος. 918, 44.

κεφαλαὶ πολλαὶ ἐν ἑνὶ σώματι, ὅτι οἱ φίλαρχοι καὶ ἐν σκέμμασι πολύβουλοι καὶ ποικίλοι ἐν μηχαναῖς πολυκέφαλοι γεγονέναι ἐμυθεύθησαν, καὶ ὅτι καὶ οἱ μεθύοντες πολυκέφαλοι ἑαυτοῖς δοκοῦσιν εἶναι καὶ πολυόφθαλμοι. 1504, 58 — 64.

Κεφαλαὶ, δῆμός τις τῆς Ἀττικῆς. 309, 10.

κεφάλαια συμβουλευτικὰ, τὸ καλὸν, τὸ δυνατὸν, τὸ συμφέρον καὶ τὸ ἀναγκαῖον, ὧν τὸ καλὸν πρὸς δόξαν μόνην ἀφορᾷ. 1141, 49.

κεφαλὰς ἴσας ἔχειν ἐν μάχῃ, φράσις Ὁμηρικὴ ἀντὶ τοῦ ἰσοψύχως μάχεσθαι, κατὰ ἀλληγορίαν ῥητορικὴν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἰσομεγεθῶν ἀνθρώπων. 831,51. 832, 1. 23.

κεφαλὴ ὅτι καὶ κρανίον καὶ κάρα καὶ κρὰς κρατὸς καὶ κράας κράατος καὶ κάρηαρ καρήατος καὶ κάρηνον καὶ κάρη καὶ κόρη κατὰ πολυωνυμίαν λέγεται. 700, 53 — 701, 2.

κεφαλὴ ὅτι εἰς τύπον τοῦ οὐρανίου σφαιρώματος ἐπλάσθη κατὰ τοὺς Πλατωνικοὺς, καὶ ὅτι ἐξ Ὁμήρου ὥρμηται ἡ τοιαύτη δόξα. 81, 27. 82, 4. καὶ ὅτι ἱερόν τι ἐνομίζετο ἡ κεφαλή. 757, 47. καὶ ὅτι εἰς ὅρκον ποτὲ παραλαμβάνεται ἡ κεφαλὴ μετὰ καὶ τινῶν ἐπιθέτων, οἷον τὸ ἱερὰ ἢ τιμία ἢ θεία ἢ φίλη. 1005, 1. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ τιμιωτάτου μέρους, τῆς κεφαλῆς, ὅλος ὁ ἄνθρωπος κεφαλὴ λέγεται, οἷον ἐν τῷ, Τεῦκρε φίλη κεφαλή, Ἰλ. Θ', 281. καὶ κεφαλὴ ἀντὶ τοῦ ψυχὴ ἐν τῷ, κεφαλὰς Ἄϊδι προϊάψειν, παρ' Ὁμήρῳ. 830, 4. 1420, 3. 1421, 42. καὶ ὅτι καὶ κεφαλὴ ἀγγείου τροπικῶς λέγεται. 1475, 62.

κεφαλὴ, ὅτι ἀκάλυπτοι τὰς κεφαλὰς περιῄεσαν οἱ παλαιοί. 1399, 2. καὶ ὅτι τὸ τὴν κεφαλὴν καλύψαι τῇ ἐσθῆτι, κατὰ κεφαλῆς ἐρύσαι φᾶρος, λέγεται παρ' Ὁμήρῳ Ὀδ. Θ', 85. τὸ δὲ ἐκκαλύψασθαι, ἀπὸ κεφαλῆς ἑλεῖν. 1586, 59.

Κεφαλλῆνες, ὅτι οὕτως ἐκαλοῦντο οὐ μόνον οἱ τὴν Κεφαλληνίαν οἰκοῦντες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλας τινὰς νήσους. 306, 40.

Κεφαλληνία νῆσος ὅτι ἀπὸ Κεφάλου ἥρωός τινος ἐκλήθη, καὶ ὅτι καὶ αὐτὴ καὶ τὸ ἐθνικὸν ὁ Κεφαλλὴν ἐν δυσὶ λ̄ γράφονται. 707, 3 41. 1396, 6. 11.

κεφαλίδες αἱ ἄκραι ἐξοχαὶ τῶν πύργων. 903, 6.

Κέφαλος ἥρως ὅτι πρόγονος τοῦ Ὀδυσσέως ἱστορεῖται, καὶ ὅτι ἀπὸ αὐτοῦ ἡ Κεφαλληνία ὠνομάσθη. 307, 4. 308, 13. 1396, 5. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Κέφαλος ὁ Δηιονέως συνεστράτευσεν Ἀμφιτρύωνι κατὰ Τηλεβοῶν, καὶ ὅτι τὴν ἰδίαν γυναῖκα Πρόκριν τὴν Ἐρεχθέως ἀκουσίως κατηκόντισε, ζήτει ἐν τῷ Πρόκρις. 1396, 5. 1688, 19.

κεφαλωτὸν, τὸ καὶ πράσον, εἶδος λαχάνου. 1155, 20.

κέχαδε, τρίτον πρόσωπον μέσου παρακειμένου ἀπὸ τοῦ χάζω θέματος, ὡς ἀπὸ τοῦ φράζω τὸ πέφραδε· ἢ ἔχαδε ἀπὸ τοῦ ἔχαδον δευτέρου ἀορίστου τοῦ αὐτοῦ θέματος. 723, 49.

κεχανδὼς μετοχὴ ὅτι οὐ φύσει, ἀλλὰ διὰ μέτρου χρείαν ἔχει τὸ ν̄· οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ χαίνω, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ χάζω. 1487, 4.

κεχαρησέμεν ὅτι ἐκ τοῦ χαρῶ χαρήσω κεκίνηται. 1007, 45.

κεχαρήσομαι, μετ' ὀλίγον μέλλων ἐκ τοῦ χαρῶ μέλλοντος ἀναδραμόντος εἰς ἐνεστῶτα. 1947, 64.

κεχαρηὼς ὅτι ἐκ τοῦ χαρῶ χαρήσω μέλλοντος ἀναδραμόντος εἰς ἐνεστῶτα κεκίνηται. 682, 35. 1211, 26.

Κεχηναῖοι οἱ Ἀθηναῖοι σκωπτικῶς παρ' Ἀριστοφάνει, παρὰ τὸ κεχηνέναι. 1909, 55.

κεχραμμένος, μετοχὴ ἀπὸ τοῦ χραίνω θέματος. 1570, 20.

κεχρημένος ἀντὶ τοῦ χρῄζων γενικῇ, καὶ ὅτι ἀπὸ χρῄζω θέματος κεκίνηται κατ' ἔλλειψιν τοῦ σ̄. 1384, 30.

κεχρώσμεθα ἀντὶ τοῦ κεχρωτίσμεθα, ὅ ἐστιν ἱκετεύθημεν, ἀπὸ τοῦ χρώζειν, ὅ ἐστιν ἐν χρῷ ἅπτεσθαι. 467, 25.

κέω ὅτι πρωτότυπόν ἐστι τοῦ διὰ διφθόγγου γραφομένου καίω, καὶ τοῦ κεάζω, ὃ δηλοῖ τὸ σχίζω, καὶ τοῦ κεῖμαι. 1766, 22.

Κέως, νῆσός τις ἐγγίζουσα τῇ Ἑλένῃ νησίδι οὕτω καλουμένῃ· καὶ ὅτι καὶ ἡ Κῶς Κέως εὕρηται λεγομένη. 318, 41. 319, 2.

κη λήγοντα θηλυκὰ ὑπερδισύλλαβα, τῷ ῑ παραλήγοντα, ὅτι βαρύνεται πλὴν τοῦ αἰκή. 1039, 14.

Κηδαλίων, Νάξιος χαλκεὺς, ὅτι Ἡφαίστου διδάσκαλος ἱστορεῖται. 987, 8.

κήδεα αἱ βλάβαι, καὶ κήδεα λυγρὰ ἐπιθετικῶς τὸ αὐτὸ πρὸς διαστολὴν ἑτέρου κήδους ὁμωνύμου. 166, 39. 533, 41.

κήδειν τὸ βλάπτειν κατ' ἀντίφρασιν τοῦ κήδεσθαι, ὅ ἐστιν ἐπιμελεῖσθαι, καὶ κήδεα αἱ βλάβαι. 166, 39. 564, 20. καὶ ὅτι κήδειν μὲν ἀντὶ τοῦ βλάπτειν αἰτιατικῇ συντάσσεται, κήδεσθαι δὲ ἀντὶ τοῦ φροντίζειν γενικῇ. 778, 33. 856, 2.

κήδειοι οἱ κηδεσταὶ, ὅ ἐστι συγγενεῖς, ὧν κήδεταί τις. 1185, 24. 1697, 27.

κηδεμὼν ὁ ἐπιμελητὴς, ὅτι παρὰ τὸν κηδέσω μέλλοντα λέγεται. 624, 48. 1323, 18. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κηδεμόνες οἱ τῆς κηδείας φροντισταί. 1293, 43.

κηδεὸς νεκρὸς ὁ κεκηδευμένος καὶ φροντίδος ἠξιωμένος, ὅτι παρὰ τὸ κηδείω λέγεται ἀποβολῇ τοῦ ῡ, καὶ περὶ τῆς προσῳδίας τῆς λέξεως ἑρμηνεία διεξοδική. 717, 3. 779, 50. 1293, 41. 48.

κήδεσθαι ἀντὶ τοῦ φροντίζειν, ὅτι οὐδέποτε ἐνεργητικῶς λέγεται. 562, 31.

κηδεσταὶ οἱ συνοικειούμενοι ἀλλήλοις κατ' ἐπιγαμίαν, ὅτι παρὰ τὸν κηδέσω μέλλοντα παρῆκται ἡ λέξις. 573, 1. 624, 48. 779, 53. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ κήδεσθαι λέγεται. 1611, 31.

κηδεύω τὸ θάπτω καὶ τὸ ἐπιγαμίαν ποιοῦμαι, ὅτι παρὰ τὸ κηδέω κηδῶ λέγεται ἐπενθέσει τοῦ ῡ. 717, 3. 779, 52. 1356, 42.

κήδιστος ὁ φίλτατος καὶ οὗ μάλιστα κήδεταί τις, κεδνότατος

δὲ ὁ φροντιστικώτατος καὶ συνετώτατος. 1611, 31. 1655, 61.

κῆδος ἡ λύπη καὶ ἡ βλάβη καὶ ἡ φροντὶς καὶ ἡ κηδεστικὴ οἰκειότης· 856, 3. 942, 34. 1925, 59.

κηδῶ ἀντὶ τοῦ φροντίζω, ὅτι ὁ μέλλων κηδήσω καὶ κηδέσω, καὶ ὅτι χρήσιμόν ἐστι τὸ ῥῆμα. 717, 2. 779, 55.

Κήιος ὁ ἀπὸ Κέω τῆς νήσου, ὅτι ἀπὸ τοῦ Κεῖος γίνεται διαλύσει καὶ ἐκτάσει. 318, 41.

κηκάζειν τὸ ὀνειδίζειν ἢ καταγελᾶν, παρὰ τὸ κὴξ κηκὸς, ὃ ἐστιν ὀρνεόν τι θαλάσσιον, ὅθεν ἐπικήκαστον τὸ ἐπονείδιστον καὶ καταγέλαστον. 1402, 53. 1786, 22.

κηκίειν τὸ ἀναπηδᾶν, παρὰ τὸ κίειν διπλασιασμῷ καὶ ἐκτάσει. 680, 20.

κηκὶς τὸ κοινῶς κηκίδιον, τὸ εἰς τὸ γραφικὸν μέλαν συντελοῦν, καὶ κηκὶς ὁμωνύμως παρὰ τὸ κηκίειν. 680, 25. 955, 64.

κῆλα τὰ βέλη, παρὰ τὸ κῆλον, ὃ δηλοῖ τὸ ξύλον. 1291, 61.

κήλεον πῦρ τὸ καυστικὸν, ὅτι ἐκ τοῦ κήλειον γίνεται ἡ λέξις ἀποβολῇ τοῦ ι, ὡς τὸ τέλεον ἐκ τοῦ τέλειον. 709, 33. 710, 37. 1605, 4.

κηλευμένη, θελγομένη, χαίρουσα. 1197, 39.

κήλη ὅτι παρὰ τὸ κηλεῖν δοκεῖ λέγεσθαι ἀντιφραστικῶς. 1689, 44.

Κηληδόνες παρὰ Πινδάρῳ (Fragm. 25.) ἐπιθετικῶς αἱ Σειρῆνες, παρὰ τὸ κηλεῖν, ἢ ᾠδικά τινα δαιμόνια προσηγορικῶς 1709, 57. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κηληδόνες τὰ θέλγητρα, παρὰ τὸ κηλεῖν, ὅ ἐστι θέλγειν. 1689, 37.

κηληθμὸς ἡ ἐπιτεταμένη εὐφροσύνη. 1689, 33.

κῆλον τὸ βέλος, κυρίως δὲ ὁ τοῦ βέλους ἄτρακτος, παρὰ τὸ κάλον, ὃ δηλοῖ τὸ ξύλον. 864, 13.

κηλῶ ῥῆμα ὅτι ἐκ τοῦ κλῶ γίνεται πλεονασμῷ τοῦ η. 1660, 18.

κήλων ὁ ὀχευτὴς ὄνος καὶ μεταφορικῶς ὁ ὀχευτὴς ἄνθρωπος. 1597, 28. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κηλεῖν δοκεῖ λέγεσθαι. 1689, 43.

Κήλωσσα, ὄρος τι ἐν Πελοποννήσῳ. 291, 21.

κηλωστὰ τὰ πορνεῖα, παρὰ τὸ κηλόω κηλώσω, ὃ διαφέρει τοῦ κηλῶ κηλήσω. 70, 27.

κημὸς, σιδηροῦν τι σκεῦος περιτιθέμενον τῷ στόματι τῶν ζῴων· καὶ κημὸς ὁμωνύμως λινοῦν τι περίβλημα, ὃ περιτίθενται οἱ ἀρτοποιοὶ περὶ τὸ στόμα καὶ τὰς ῥῖνας. 1960, 4.

κὴξ, ὄρνεόν τι θαλάσσιον χελιδόνι ὅμοιον, ἢ λάρος ἢ αἴθυια, καὶ κλίνεται κηκός. 1786, 20.

κήπιον ταὐτὸ ὅπερ κῆπος, ὅ ἐστι διάθεσις ποιὰ τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. 907, 40.

κῆποι Ἀδώνιδος, λέγονται φυτάριά τινα ταχὺ ἀναθάλλοντα καὶ ταχὺ ξηραινόμενα, διὰ τὸ καὶ τὸν Ἄδωνιν βραχύβιον γενέσθαι οὕτω λεγόμενα. 1701, 46.

κηποκόμας ὅτι παρὰ τὸ κῆπος, ὃ πολλά τινα ὁμωνύμως σημαίνει, λέγεται 907, 41.

κῆπος, ὁμωνύμως πολλά τινα σημαίνει, καὶ ἔκθεσις τῶν σημαινομένων τῆς λέξεως. 907, 39.

κῆπος, κουρὰ ποιὰ φορτική. 1292, 62.

κῆπος ὅτι ἐκ τοῦ κάπτω, ὃ δηλοῖ τὸ καταπνέω, λέγεται διὰ τὸ ἀνέμοις καταπνεῖσθαι δεῖν τοὺς κήπους. 595, 21. 1546, 40. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ κάπος, ὃ δηλοῖ τὸ πνεῦμα. 1193, 18.

κῆπος τὸ ἐπείσιον ὁμωνύμως, ὅθεν καὶ μανιόκηπος γυνὴ ἡ περὶ μίξεις μεμηνυῖα. 536, 23. 1572, 15.

κῆπος, ὅτι οὕτως προσηγορεύετο ἡ Πανορμῖτις, χώρα τῆς Σικελίας, διὰ τὸ πλήθειν ἡμέρων δένδρων. 1516, 19.

κῆρ κῆρος, ἐν ἴσῳ τῷ ψυχὴ πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ, κὴρ δὲ ὁ θάνατος. 611, 8.

κὴρ εἴδεται, ἀντὶ τοῦ θανάτῳ εἰκάζεται, Ἰλ. α', 228 90, 23.

κηραμύντης ἐν ἴσῳ τῷ ἀλεξίκακος, ὅτι ἐκ τοῦ, Κῆρας ἀμύνειν, Ὁμηρικοῦ ῥητοῦ σύγκειται ἡ λέξις. 439, 40. 1490, 12.

Κῆρες θανάτου παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι πρὸς φράσεως ἐντέλειαν πρόσκειται τὸ θανάτου, ἢ πρὸς διαστολήν. 847, 49.

κηρεσσιφόρητος ὅτι διὰ τοῦ, ὃν Κῆρες φέρουσιν, ἑρμηνεύεται παρ' Ὁμήρῳ, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ φορητὸς ὀνόματος συστοίχου τῷ φέρω ῥήματι σύγκειται ἡ λέξις. 230, 25. 727, 45. 804, 48.

κῆρι, δοτικῆς πτώσεως, ὅτι προπερισπᾶται διὰ τὸ ἐκ κράσεως παθεῖν τὴν δισυλλαβίαν. 1146, 51.

κηρίνη ὀπώρα, κατὰ συμπλοκὴν φράσεως λέγεται τὸ μέλι παρ' Ἀλκμᾶνι. 1735, 50.

Κήρινθος, πόλις Εὐβοϊκὴ, ὅτι καὶ Ἐλλοπία ἐκλήθη ποτὲ, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς τοποθεσίας αὐτῆς. 280, 29.

κηρόθι μᾶλλον, ἐν βάθει ψυχῆς παρ' Ὁμήρῳ. 750, 54.

Κῆρος, ποταμός τις Ἀρμενίας οὕτω καλούμενος, ὅτι βαρύνεται πρὸς διαστολὴν τοῦ κηρός. 1710, 25.

κηρὸς διττῶς ἐτυμολογούμενον, καὶ ὅτι ὀξύνεται κανονικῶς καὶ πρὸς διαστολὴν τοῦ Κῆρος· καὶ ὅτι μελιηδὴς λέγεται ἐπιθετικῶς παρ' Ὁμήρῳ ὡς ποτὲ τοιοῦτος. 1710, 22.

κηρύκειον ἡ τῶν κηρύκων ῥάβδος. 184, 45.

κήρυκες, δημόσιοι ὑπηρέται, οἳ καὶ ταῖς θυσίαις ὑπούργουν. 1891, 37. καὶ διὰ τί Διὸς καὶ ἀνθρώπων ἄγγελοι καὶ Διὶ φίλοι λέγονται παρ' Ὁμήρῳ, ἑρμηνεία διεξοδική. 112, 29. 726, 62.

κήρυκος, εὐθεῖα ἰσοσυλλάβως κλινομένη ἀπὸ τῆς κήρυκος γενικῆς ἀναδραμούσης εἰς εὐθεῖαν. 100, 16.

κηρύκων τοῦ ἐπὶ Τροίαν Ἑλληνικοῦ στρατεύματος ὀνόματα καὶ ἀριθμός. 180, 22.

κήρυλλοι οἱ ὄῤῥενες τῶν ἀλκυόνων, ὅτι γηράσαντες ὑπὸ τῶν θηλειῶν βαστάζονται. 776, 39. καὶ ὅτι τὸ κήρυλλος διὰ τοῦ η ἔχει τὴν κη συλλαβὴν, καὶ ὅτι καὶ τὸν κουρέα αἰνίττεται ἡ λέξις παρ' Ἀριστοφάνει. 125, 43. [Cf. tamen Eust. 776, 40.]

κῆρυξ ὅτι παρὰ τὸ γηρύειν, ὅ ἐστι φωνεῖν, λέγεται, καὶ περὶ τῆς τῶν κηρύκων ἀσυλίας καὶ τῶν ἄλλων πρεσβειῶν. 110, 7. 14–28. 686, 21.

κῆρυξ, βασιλικὸς ὑπηρέτης καὶ θαλάσσιόν τι ὄστρεον ὁμωνύμως,

κύριον βαρύνεται. 449, 11. 1025, 4. 1781, 7.

Κλείτωρ, vid. Κλήτωρ.

κλείω, ἐνεστὼς ἀντὶ μέλλοντος τοῦ κλείσω, ὅ ἐστι δοξάσω, ἐν τῷ, ἐγὼ δ' ἄν σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν, Ὀδ. ρ', 418. 1826, 29.

κλέομαι ἀντὶ τοῦ κλεΐζομαι, Ὀδ. ν', 299 1742, 33.

Κλεόμβροτος, ὅτι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ μ στοιχείου λέγεται τοὔνομα. 243, 43.

Κλεομένης Λακεδαιμόνιος μανεὶς ἐκ μέθης καὶ καταχορδεύσας ἑαυτὸν, ἱστορία. 907, 32. 1398, 4.

Κλεοπάτρα, Φιλίππου θυγάτηρ ἐξ Ὀλυμπιάδος. 1345, 55.

κλέος ἡ δόξα καὶ ἡ ἁπλῶς φήμη ἐνίοτε παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ τὸ κλύω κλύος καὶ τροπῇ κλέος. 809, 9. 1941, 59. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κλέος ἡ φήμη καὶ ἀκοὴ τοῦ μέλλοντος, οἷον ἐν τῷ, ἥ ὅσσαν ἀκούσω ἥ τε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισιν, Ὀδ. ά, 283. 1417, 35. καὶ ὅτι κλέος ἐσθλὸν, ἤγουν φήμη ἐσθλὴ, εἴτουν εὔκλεια πρὸς διαστολὴν τοῦ κακοῦ κλέους λέγεται, ὅθεν δῆλον ὅτι μέση λέξις ἐστὶ τὸ κλέος. 745, 53. 1092, 9. 1394, 55.

κλέπτειν ὅτι παρὰ τὸ ἐκλέπειν λέγεται. 82, 37. καὶ ὅτι οὐ μόνον χερσὶ κλέπτειν, ἀλλὰ καὶ νόῳ κλέπτειν παρ' Ὁμήρῳ λέγεται, καὶ ποσὶ δὲ κλέπτειν λέγοιτ' ἂν τὸ λάθρα φυγεῖν. 66, 1. 1100, 28. καὶ ὅτι καὶ κλέπτειν τὴν νίκην ἀντὶ τοῦ δόλῳ νικᾶν λέγεται. 679, 37. καὶ κλέπτειν λόγῳ λέγοιτ' ἂν τὸ παραλογίζεσθαι. 1269, 48.

κλεπτίστατος ὅτι ἐκ τοῦ κλέπτι[illegible] ὑπερθετικοῦ κατ' ἐπίτασιν [illegible]ως λέγεται. 215, 12. 1441, 24.

κλεπτοσύνη παρ' Ὁμήρῳ ὅτι ὡς πρὸς ὁμοιότητα τοῦ παλαισμοσύνη λέγεται. 1870, 56.

[illegible]επτῶν ἐπωνυμίαι, ὅτι ὁ μὲν [illegible]ας ἀρνίον Ἀτρεὺς ἐπεκαλεῖτο, [illegible]ξος δὲ ὁ κριὸν, ὁ δὲ κώδιον [illegible]ων. 1642, 62.

[illegible]ας, ὀρεινὴ ἐξοχὴ τραχεῖα. [illegible]6, 19.

[illegible]

Κλέων ἀπὸ Γύρδου κώμης πειρατὴς ἐπὶ Ἀντωνίου καὶ Καίσαρος, ἱστορία. 319, 7.

Κλεωναὶ, πόλις ἐν Πελοποννήσῳ, καὶ ἄλλη ἔσω Ἄθω τοῦ ὄρους, καὶ ἱστορία περὶ τοῦ τειχισμοῦ καὶ τῆς τοποθεσίας τῆς ἐν Πελοποννήσῳ. 290, 45.

Κλεώνη, νῆσός τις περί που τὴν Κέρνην, ὅτι ἐν δυσὶ ν γράφεται ἡ λέξις. 291, 5.

Κλέωνος ποιητοῦ ἀνδριὰς παρακαταθήκην διαφυλάξας, ἱστορία. 1467, 11.

Κλεώνυμος κωμῳδὸς ὅτι ἀνθρωποφαγεῖν διεβέβλητο. 1630, 9.

κλήδην, ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ κλητικῶς. 732, 57.

κλῆδος ὅτι ἐκ τοῦ κληῖδος συνήρηται, ὡς καὶ κλῄδων ἐκ τοῦ κληίδων. 174, 13.

κληδὼν ἡ φήμη, ὅτι καὶ κλεηδὼν καὶ κληηδὼν λέγεται. 1884, 50.

κληδὼν ὁ μαντικὸς λόγος, ὅτι παρὰ τὸ κλήζω, ὃ δηλοῖ τὸ φημίζω, λέγεται. 1497, 49. 55.

κλήζω, ὅτι παρὰ τὸ κλέος γίνεται κλεΐζω, καὶ κατ' ἔκτασιν κληΐζω, καὶ συναιρέσει κλήζω. 1497, 52.

κληηδὼν ἀντὶ τοῦ κληδὼν, ὅ ἐστιν ὁ μαντικὸς λόγος, ὅτι ἐκ τοῦ κληδὼν γέγονεν, ὡς ἀπὸ τοῦ κρῆναι τὸ κρηῆναι. 1497, 49. 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ κλεηδὼν ἐκτάσει τῆς ἀρχούσης. 1840, 26.

κληῖδες, ὀπαί τινες ἐν τοῖς γυναικείοις περιβλήμασιν, εἰς ἃς αἱ περόναι καθίεντο. 1847, 35. καὶ κληῖδες ὁμωνύμως αἱ συνοχαὶ τῶν κωπῶν πρὸς τοὺς σκαλμούς. 1584, 41.

κληΐζω ὅτι ἐκ τοῦ κλεΐζω γέγονεν ἐκτάσει τοῦ ε εἰς η, 907, 53.

κληὶς ἀντὶ τοῦ κλεὶς, ὅ ἐστι σωματικόν τι μέρος, ὅτι παρὰ τὸ κλείειν, ἤγουν συνδεῖν, τὸν ὦμον πρὸς τὸν αὐχένα λέγεται. 533, 2. καὶ κληὶς ὁμωνύμως ἡ ναυτικὴ καθέδρα, καθ' ἣν κλᾶται τὸ σῶμα, ὅθεν πολυκληῖδες νῆες αἱ πολυκάθεδροι ἢ πολυκλείδωτοι. 174, 7. 223, 7.

κληὶς παρ' Ὁμήρῳ ὅτι οἱ σκεῦος [illegible]. ἀλλὰ μοχλὸν ἐντὸς τῆς [illegible]νον, ἱμάντι δὲ ἔξω[illegible] σημαίνει. 1358, 60. 1429, 5. καὶ ὅτι μακρὸν ἔχει τὸ ι. 532, 28.

κληισταὶ σανίδες αἱ θύραι πρὸς διαστολὴν τῶν ἁπλῶς σανίδων. 1449, 4.

κληρονομία ὅτι παρὰ τὸ κλήροις, ὅ ἐστι λαχμοῖς, διανέμεσθαι πάλαι τὴν πατρικὴν οὐσίαν τοὺς παῖδας λέγεται. 1026, 38. 1758, 37.

κλῆρος τὸ σημεῖον, ὃ ἐμβάλλει τις τῷ ἀγγείῳ τοῦ λαχμοῦ, καὶ κλῆρος ὁμωνύμως τὸ διὰ τοῦ τοιούτου σημείου λαγχάνον τινὶ, καὶ ἁπλῶς ἡ κατὰ βίον λαχοῦσα τινὶ περιουσία· Εὐριπίδης δὲ καὶ μαντικάς τινας ψήφους κλήρους καλεῖ· καὶ ὅτι παρὰ τὸ κλῶ, ὅ ἐστι καλῶ, λέγεται, ἢ παρὰ τὸ κάλον, ὅ ἐστι ξύλον. 418, 41 — 49. καὶ ὅτι ἐν τῷ, καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, Ἰλ. ό, 498. οἶκος μὲν ἡ ἐντὸς τῆς πόλεως περιουσία, κλῆρος δὲ τὰ ἔξω τῆς πόλεως, ὧν κυριεύουσιν οἱ πολῖται. 418, 41 — 419, 11. 674, 14. 675, 52. 1026, 34. 60. 1751, 3.

κλῆσις τινὸς ἀπὸ τοῦ κυρίου ὀνόματος αὐτοῦ ὅτι ποτὲ μὲν κατὰ ἀφέλειαν καὶ περιπάθειάν τινα γίνεται παρ' Ὁμήρῳ, ποτὲ δὲ κατὰ βαρύτητα. 653, 29.

κλῆσον ὅτι ἐκ τοῦ κλήισον συνήρηται, ὃ ἐκ τοῦ κλεῖσον γέγονε τροπῇ τοῦ ε εἰς η. 907, 53. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ κλῆσον ἀπὸ τοῦ κληΐζω θέματος κεκίνηται. 1497, 54.

κλητικαὶ εἰς α λήγουσαι τῆς πρώτης κλίσεως τίνι λόγῳ ἀντὶ εὐθειῶν ποτὲ λαμβάνονται παρὰ τοῖς ποιηταῖς, οἷον ἱππότης ἀντὶ τοῦ ἱππότα. 686, 25.

κλητικαὶ τεταρτοκλίτων ὀνομάτων ὁμοφωνοῦσαι ταῖς ἰδίαις εὐθείαις Ἀττικῶς, οἷον τὸ, ἠέλιος ὃς πάντ' ἐφορᾷς, Ἰλ. γ', 277. ἀντὶ τοῦ, ὦ ἠέλιε. 415, 5.

κλητικαὶ τῶν εἰς μεδων ληγόντων συνθέτων ὀνομάτων ὅτι ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον, οἷον Αὐτόμεδον, Ἀλκίμεδον. 1115, 18.

κλητικὴ ἑνικὴ ὅτι οὐκ ἂν ποτε ἀντὶ εὐθείας ληφθείη, εὐθεῖα δὲ ἀντὶ κλητικῆς πολλάκις παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1469, 58.

λέγεσθαι· καὶ ὅτι τὰ πολλὰ τῆς Ἀσίας κατέδραμον οἱ Κιμμέριοι ἐπὶ Ἄρδυος τοῦ Γύγου, καὶ ἄλλα τινὰ τῶν ἱστορουμένων καὶ μυθευομένων περὶ Κιμμερίων. 1379, 29. 1667, 41. 51. 1670, 49-1671, 44.

Κιμμερίων νύκτες ὅτι μέγισται καὶ πολυχρόνιοι, ζήτει ἐν τῷ Κιμμέριοι. 1649, 35.

κιναιδία καὶ κιναίδισμα καὶ κιναιδολόγος ὅτι παρὰ τὴν αἰδῶ τὸ σωματικὸν μόριον λέγονται. 1784, 54.

κινάμυα διὰ τοῦ ῑ, ἡ συνεχῶς κινοῦσα τοὺς μύας τῶν ὀφθαλμῶν. 1243, 25.

κινάρα, ἡ καὶ κάκτος, φυτόν τι ἀκανθῶδες ἐδώδιμον. 1822, 23.

κινδαλισμός, παιδιά τις διὰ πασσάλων γινομένη, κίνδαλος γὰρ ὁ πάσσαλος κατὰ γλῶσσαν, καὶ κινδαλοπλίτης ὁ πασσαλίσκος. 540, 23.

κινεῖν ἀφ᾽ ἱερᾶς, παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν ἀπογνώσει δεομένων ἐσχάτης βοηθείας, ἀπὸ τῆς ἐν ταῖς πεττείαις ἱερᾶς καλουμένης γραμμῆς. 633, 59. ζήτει ἐν τῷ, ἱερὰ γραμμή.

κινῆσαι θύραν, τὸ διασαλεῦσαι ἐπὶ κλήσει τῶν ἔνδον. 1931, 57.

κίνησις θείων σωμάτων ὅτι τὰ ὑποκείμενα σώματα διασαλεύει κατὰ τερατολογίαν Ὁμηρικήν. 145, 23.

κινος ληγόντων ὀξυτόνων τῷ ω προπαραληγόντων ἀναλογία, οἷον φυζακινός, λεπτακινός. 1643, 4.

κίνυγμα τὸ ἀέριον εἴδωλον, ὅτι παρὰ τὸ κινύσσω λέγεται. 472, 44. 805, 28.

κινύμενος ἀντὶ τοῦ κινούμενος, ἀπὸ τοῦ κινῶ κινύω κίνυμι. 805, 22. 27.

κίνυντο, ἤγουν ἐκινοῦντο, ἀπὸ τοῦ κινῶ κινύω. κίνυμι. 472, 43.

Κινύρας, Κύπρου βασιλεύς, ἐπὶ τῶν Τρωικῶν παραλογισάμενος τοὺς Ἀτρείδας, καὶ περὶ τῆς ἀπωλείας αὐτοῦ καὶ τῶν θυγατέρων ἱστορία διεξοδική. 827, 33.

κινύρεσθαι τὸ ὑποκλαίειν. 116, 37. κυρίως δὲ κινύρεσθαι τὸ κινύρα χρώμενον μέλπειν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς ᾠδάς. 1091, 61.

κινυρὸς καὶ κινυρὰ ἀντὶ τοῦ οἰκτρόφωνος. 1091, 45.

κινύσσω παρὰ τὸ κινέω, ὃ ἐκ τοῦ κινῶ. 472, 44.

κινῶ ὅτι παρὰ τὸ κίω γίνεται προσλήψει τοῦ ν̄. 1507, 53.

κιοίτην, ἤγουν ἀπέλθοιεν, ἀπὸ τοῦ κίω. 1777, 29.

κίονες Ἄτλαντος παρ᾽ Ὁμήρῳ, ὅτι Πλάτων μὲν κίονα τὸν κοσμικὸν ἄξονα καλεῖ, Ὅμηρος δὲ κίονας πληθυντικῶς διὰ τὸ εἰς δύο πόλους διαιρεῖσθαι τὸν ἄξονα· καὶ ἱστορία καὶ ἀλληγορία περὶ τῶν Ἀτλαντικῶν κιόνων. 1389, 61. 1390, 13. 16.

Κιρεὺς καὶ Νηλεύς, ποταμοὶ ἐν Εὐβοίᾳ, ὧν τοῦ μὲν τὸ ὕδωρ λευκά, τοῦ δὲ μέλανα τὰ πίνοντα θρέμματα ποιεῖ. 279, 5.

κῖρις, εἶδος ὀρνέου, ὅτι ὡς τὸ σίρις καὶ τὸ ξίρις γράφεται ἡ λέξις. 391, 36.

Κιρκαῖον πεδίον ἐν Ἰταλίᾳ ὅτι παρωνύμως ἀπὸ τῆς Κίρκης λέγεται, οἱ δὲ καὶ πεδίον τι ἀνατολικὸν οὕτω καλεῖσθαι λέγουσι. 1651, 41.

Κίρκη, κύριον καὶ εἶδος ὄρνιθος ἄλλο τι παρὰ τὸν κίρκον. 1262, 51. 1613, 63.

Κίρκη ὅτι εἰς τὴν κατὰ τὰ γευστὰ ἡδονὴν καὶ ἁπλῶς εἰς τρυφὴν καὶ ἀλογίαν ἀλληγορεῖται. 1655, 12. 41. 55.

Κίρκη ὅτι εἰς ἡδονὴν ἀλληγορεῖται, καὶ ἀλληγορία διεξοδικὴ τῶν ἱστορουμένων Ὁμήρῳ περὶ τῆς διὰ τοῦ μώλυος πρὸς αὐτὴν ἐντεύξεως τοῦ Ὀδυσσέως. 1658, 33.

Κίρκης ξόανον, ὅτι ὑψηλοῦ ὄντος τοῦ Κιρκαίου τὸ ξόανον αὐτῆς ἡλίῳ τῆς νυκτὸς καταλάμπεται. 1705, 34.

κίρκος, εἶδος ἱέρακος, ὅτι παρὰ τὸ κρίζειν, ὅ ἐστι μίμημα τῆς τοῦ ὀρνέου φωνῆς, κατὰ μετάθεσιν λέγεται πρὸς ἀποφυγὴν τῆς πρὸς τὸ κρίκος συνεμπτώσεως. 1120, 45. 1262, 57. 1734, 18.

κιρνᾶν οἶνον ὕδατι, ἀντὶ τοῦ συμμίσγειν. 1751, 35. καὶ ὅτι τὸ κιρνᾶν περὶ πάντων τῶν ὑγρῶν λέγεται. 1402, 48.

κιρνάς, μετοχὴ ἀπὸ τοῦ κίρνημι θέματος, ὅθεν καὶ τὸ κιρνάμενος. 1792, 44.

Κίῤῥα ἐν δυσὶ ρ̄, πόλις Φωκίδος, ἣν Ὅμηρος Κρίσσαν· κατὰ δὲ Στράβωνα ἑτέρα μὲν ἡ Κρίσσα, ἑτέρα δὲ ἡ Κίῤῥα· καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς Κίῤῥας καὶ ὁ Κιῤῥαῖος κόλπος ὠνόμασται. 273, 21—34.

Κιῤῥαῖος κόλπος, ζήτει ἐν τῷ Κίῤῥα. 273, 25.

Κιῤῥαίων πρὸς Φωκέας πόλεμος ὅτι διὰ Μεγιστὼ τὴν Πελάγοντος συνέστη ποτέ, ἱστορία. 1244, 45.

κὶς ὁ σκώληξ, ὅτι κιὸς ποιεῖ τὴν γενικήν. 113, 45.

Κισσῆς, ὅτι ἐκ τοῦ Κισσῆς, δηλοῖ Κισσέως θυγατέρα, συνῄρηται ἡ λέξις. 840, 33.

κισσηρὸς ὁ οἶνος, ὅτι παρὰ τὸν κισσὸν λέγεται. 87, 24. ζήτει τὸ κισσός.

κισσὸς ὅτι Διονύσῳ ἀφιέρωται, ὅθεν καὶ ὁ οἶνος κισσηρὸς λέγεται. 87, 24.

κισσύβιον, ποιμενικὸν ποτήριον ἐκ κισσίνου ξύλου, ὅτι Αἰολικῶς ἔτρεψε τὸ ο̄ τοῦ κισσὸς εἰς ῡ ἡ λέξις, καὶ ὅτι μόνωτα ἐγίνετο τὰ κισσύβια, ἑρμηνεία διεξοδική. 1631, 60—1632, 9. 1751, 48. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ χείω, ὃ δηλοῖ τὸ χωρῶ, λέγεται τὸ κισσύβιον τροπῇ τοῦ δασέος εἰς ψιλόν. 1835, 17.

κίστη ἡ ἐδεσματοθήκη παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἐγκεῖσθαί τι ἐν αὐτῇ δοκεῖ λέγεσθαι. 1552, 19.

Κίτιον, πόλις Κύπρου, καὶ ὅτι οἱ Κιτιεῖς κατακόρως ἐχρῶντο τῇ τῶν δύο τ̄ προφορᾷ. 813, 48.

κίτρα Ῥωμαϊκῶς τὰ κιτρία, ἃ καὶ ἑσπερικὰ μῆλα ἀπὸ τῶν Ἑσπερίδων λέγονται, τὰ δ᾽ αὐτὰ καὶ χρύσεα διὰ τὴν χρόαν. 1572, 41.

κιχάνειν τὸ καταλαμβάνειν τὸ διωκόμενον, καὶ τὸ ἱκετεύειν ἐν τῷ, δέσποιναν μὲν πρῶτα κιχήσεαι, Ὀδ. η', 53. 199, 12. 1567, 41. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κιχαίνω λέγεται, ὡς ἀπὸ τοῦ οἰδαίνω τὸ οἰδάνω. 1015, 63.

κιχάνω ἐν ἴσῳ τῷ ἱκάνω, ὃ δηλοῖ ποτὲ τὸ ἱκετεύω, τὸ χα μακρόν, οἷον ἐν τῷ, ὦ φίλ᾽ ἐπεί σε πρῶτα κιχάνω, Ὀδ. ν', 228. 1740, 2.

καὶ ὅτι κιγχάνω μετὰ τοῦ γ̄ ἀναλογώτερον λέγοιτ' ἄν, ἵνα τὸ κίχω ὑποτακτικὸν τρισὶ γράμμασιν αὐτοῦ λίποιτο, ὡς τὸ μάθω τοῦ μανθάνω καὶ τὸ λάχω τοῦ λαγχάνω. 1525,17.

κιχῆλαι παρὰ Συρακουσίοις αἱ κίχλαι. 1934,15.

κιχήμεναι, ἀπαρέμφατον ἀπὸ τοῦ κίχημι ἢ ἀπὸ τοῦ κιχαίνω, ὅθεν τὸ κιχάνω. 1015,62.

κιχήμενον βέλος, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἐπελθὸν καὶ ἀψάμενον. 537,8.

κιχῆναι, ἤγουν μεταλαβεῖν, ἀπὸ τοῦ κιχαίνω ἢ τοῦ κίχημι θέματος. 1805,3.

κιχήτην, τρίτον πρόσωπον δυϊκοῦ ῥηματικοῦ, ὅτι ἐκ τοῦ ἐκιχησάτην συγκέκοπται, τὸ χι̅ ἦτα, ἢ κιχείτην ὡς ποιείτην διὰ διφθόγγου. 812,60.

κίχλα, ὄρνις καὶ ἰχθύς τις ὁμωνύμως. 1934,23. καὶ ὅτι τῶν κιχλῶν τρία γένη ἱστοροῦνται, ἰλλάς, τριχὰς καὶ ἰξοφάγος. 947,8.

κίχλη Ἀττικῶς κατά τινας, κίχλα δὲ οὔ. 1934,20.

κιχλίζειν, ζήτει ἐν τῷ κιχλισμός.

κιχλισμός, ὅτι οὕτως ἐλέγετο ὁ γυναικεῖος γέλως, ὅθεν καὶ ῥῆμα κιχλίζειν, ὅτι παρὰ τὴν κίχλαν τὸ ὀρνίθιον λέγεται. 1880,60. 1934,16.

Κίχυρος, πόλις Θεσπρωτικὴ ἡ πρότερον Ἐφύρα. 301,3. 1448,33.

κίων ἀγυιεὺς ἱερὸς Ἀπόλλωνος, ζήτει ἐν τῷ ἀγυιά. 166,21.

κίων, ὅτι βαρύνεται ἡ λέξις πρὸς διαστολὴν τῆς κιὼν μετοχῆς. 32,10. καὶ ὅτι ποτὲ μὲν ἀρσενικῶς, ποτὲ δὲ θηλυκῶς λέγεται παρ' Ὁμήρῳ. 550,13. 1811,28. καὶ ὅτι Ἰωνικῶς καὶ Ἀττικῶς κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται. 1390,48. 1399,50. 1923,57. καὶ περὶ τῶν Ἀτλαντικῶν κιόνων ζήτει ἐν τῷ, κίονες Ἄτλαντος.

κλ ἀρκτικὰ ὠνοματοπεποιημένων λέξεων ὅτι λειότερά εἰσι τῶν κρ, οἷον τὸ κλάζειν τοῦ κρώζειν. 39,45.

κλαγγή, ποιὸς ἦχος, ὅτι παρὰ τὸ κλάγγω λέγεται. 39,44. καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ν̄. 371,34. καὶ ὅτι ἀκύρως ἐπὶ ἀνθρώπων κραυγῆς λέγεταί ποτε. 181,13. 371,3. καὶ ὅτι καὶ κλαγγὴ χοίρων ἡ ὀξεῖα βοὴ λέγεται. 1657,8. 1765,28.

κλάγξαι λέγεται ὄρνις ὀδυνηθείς, οἱονεὶ κλαῖσαι. 900,5.

κλαδί, δοτικὴ ὀξύτονος μεταπεπλασμένη ἀπὸ τῆς κλάδῳ βαρυτόνου. 677,13. 1400,18.

κλάζειν ὅτι λειότερόν ἐστι τοῦ κράζειν κατὰ τὴν ἐκφώνησιν. 1106,15. καὶ ὅτι κυρίως ἐπὶ ἤχου φωνῆς γεράνων, καὶ ἁπλῶς ὀρνίθων λέγεται, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἄνθρωποι καὶ χοῖροι, ἔτι δὲ καὶ τόξα κλάζειν λέγονται. 40,1. 208,22. ζήτει τὸ κλαγγή.

Κλαζομένιοι πρέσβεις ἐν Σπάρτῃ χρίσαντές ποτε ἀσβόλῳ τὰς τῶν ἐφόρων καθέδρας, ἱστορία. 1829,15.

κλαίοισθα ἀντὶ τοῦ κλαίοις κατ' εὐκτικὴν ἔγκλισιν, ὅτι ἐξ ἐπεκτάσεως ἔχει τὴν θα συλλαβήν. 1368,29.

κλαίω ὅτι παρὰ τὸ κλῶ λέγεται, ὡς ἐκ τοῦ ῥῶ μονοσυλλάβου ῥήματος τὸ ῥαίω. 688,62. 900,51. 1508,26. καὶ ὅτι κλαύσω ποιεῖ τὸν μέλλοντα τροπῇ τοῦ ι̅ εἰς υ̅. 36,11.

κλαρῶται, ὄνομα προσηγορικὸν δούλων τινῶν ἐν Κρήτῃ, παρὰ τὸ κληρωθῆναι λεγόμενον. 1024,33.

κλὰς ὅτι ἀπὸ τῆς κλάσας μετοχῆς τοῦ κλῶ ῥήματος κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 1654,15.

κλᾶσθαι λέγεται ἡ καρδία μεταφορικῶς πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 1508,22.

κλαυθμυρίζεσθαι, ὅτι ἐκ τοῦ κλαίειν καὶ τοῦ μύρεσθαι σύγκειται ἡ λέξις. 586,10.

κλαυσάσκω ὅτι ἐκ τοῦ ἔκλαυσα ἀορίστου παρῆκται τῷ τύπῳ τῶν διὰ τοῦ ασκω. 200,5.

κλαυσιᾶν λέγεται θύρα, ἀντὶ τοῦ ὑποτρίζειν, τροπικῶς ἀπὸ τῶν νεογιλῶν σκυλακίων. 1901,17.

Κλίαρχος, μαθητής τις Ἀριστοτέλους. 1908,47.

κλεεννὴ ἀντὶ τοῦ κλεινή, ὅτι κατὰ πάθος λέγεται. 615,46.

κλεηδὼν παρὰ τὸ κλέω, ὅ ἐστι φημίζω, ὡς κληδὼν παρὰ τὸ κλήζω. 1840,25.

κλεῖδες θύννου, μέρος τι τοῦ ἰχθύος ὁμωνύμως. 1108,21.

κλειδία, ὀρφῶν μέρη ἰχθύων οὕτω καλουμένων μέρη τινά. 1108,23.

κλείειν, τὸ καὶ κλεΐζειν, ὅ ἐστι δοξάζειν καὶ φημίζειν καὶ τιμᾶν, οἷον ἐν τῷ, ἐγὼ δ' ἄν σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν, Ὀδ. ρ', 418. 449,10. 1421,35. 1826,20. 39.

κλεῖθρη ἡ κατὰ τοὺς χυδαίους σκλήθρα, ἔστι δὲ εἶδος δένδρου. 1523,51.

κλεῖθρον, μοχλὸς θύρας. 1358,59.

κλεινός, ὅτι κλεινοὺς προσηγορικῶς τοὺς ἐρωμένους ἐκάλουν οἱ Κρῆτες. 1300,55.

κλείς, ὅτι τῶν νεωτέρων εὕρημα εἰσὶ τὰ κλειδία, οἱ δὲ ἀρχαῖοι δεσμοῖς κατησφάλιζον τάς τε θύρας καὶ τὰς κιβωτούς. 1603,51. καὶ ὅτι δρεπανοειδεῖς ἐγίνοντο τὸ ἀρχαῖον αἱ κλεῖδες, καὶ δι' ὀπῆς τῆς θύρας ἐνειρόμεναι μετῆγον τὴν ἔνδον σειρὰν ἐπὶ ἀνοῖξει τῆς θύρας, διὸ καὶ εὐκαμπέα κλεῖδα λέγει Ὅμηρος Ὀδ. φ', 6. 1897,41. 56. καὶ κλεὶς ὁμωνύμως τὸ μεσολαβοῦν μέρος μεταξὺ τοῦ αὐχένος καὶ τοῦ στήθους. 715,47. καὶ ὅτι κλεῖδα θυρῶν λέγει Ὅμηρος Ἰλ. ω', 455. τὸν καὶ ἐπιβλῆτα, καὶ ὀχέα θυρῶν, ἤγουν τὸν μοχλόν. 1429,7. καὶ ὅτι ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας ὀξύνεται ἡ λέξις, ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς περισπᾶται. 857,39.

κλεισίαι, αὔλειοι πυλῶνες, ἤγουν πλατεῖαι θύραι ἀγροτικοῦ οἰκήματος, ὃ κλίσιον καὶ κλείσιον ἢ κλεισίον διὰ διφθόγγου λέγεται· ζήτει ἐν τῷ κλίσιον. 1957,61.

κλείσιον ἢ κλεισίον, ζήτει ἐν τῷ κλίσιον καὶ ἐν τῷ κλεισίαι. 1957,60.

Κλεῖτος, υἱὸς Μαντίου τοῦ Μελάμποδος, ὅτι κάλλιστος γέγονεν ἄνθρωπος, καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ τῆς Ἠοῦς ἁρπασθῆναι μυθεύεται. 1780,49.

κλειτὸς ἐπίθετον ὅτι παρὰ τὸ κλείω, ὅ ἐστι φημίζω, λέγεται, καὶ ὅτι ὀξύνεται, Κλεῖτος δὲ τὸ

κλητὸς ὁ κληθεὶς ποθέν. 1825, 6. καὶ κλητὸς ἀντὶ τοῦ ἐπίλεκτος. 744, 28. 44.

Κλήτωρ, ποταμὸς Ἀρκαδίας περὶ τὸν Λάδωνα, ὅτι ἰχθῦς τινὰς φωνήεντας φέρει. 1720, 38.

κλιβανίκιος ἄρτος ὅτι παρωνύμως ἀπὸ τοῦ κλιβάνου λέγεται. 1088, 1.

κλίβανος ὅτι ἐκ τοῦ κρίβανος λέγεται τροπῇ τοῦ ρ̄ εἰς λ̄. 132, 34. 1511, 13. ζήτει τὸ κρίβανος.

κλιθῆναι ὅτι καὶ χωρὶς τοῦ ν̄ καὶ κλινθῆναι μετὰ τοῦ ν̄ παρ' Ὁμήρῳ λέγεται, καὶ ὅτι ἀναλογώτερόν ἐστι μετὰ τοῦ ν̄ λεγόμενον. 388, 24. 1917, 26.

κλιμακίδες, γυναῖκες τινὲς κολακίδες, ὅτι παρὰ τὸ κλιμάκων χρείαν παρέχεσθαι ταῖς πλουσίαις εἰς ἀνάβασιν καὶ κατάβασιν τῶν ὀχημάτων οὕτω λέγονται. 1669, 34.

κλιμακωτὸν σχῆμα λόγου, καὶ ὑπογραφὴ αὐτοῦ καὶ παραδείγματά τινα διεξοδικῶς. 181, 35.

κλῖμαξ ὅτι παρὰ τὸ κλῶ εἴτουν κλίνω λέγεται, καὶ ὅτι καὶ κολαστήριος ἦν κλῖμαξ καθὰ καὶ τροχὸς, καὶ ἔτι καὶ κλιμάκιον ὑποκοριστικῶς λέγεται. 1546, 50. 1669, 28. καὶ ὅτι παρὰ τὴν κλίμακα, καὶ τὸ ἐκ κλίμακος, παροιμιακῶς λέγεται ἐπὶ τῶν ἐν πόνοις ἄνεσίν τινα λαμβανόντων, ἑρμηνεία διεξοδική. 1324, 56. καὶ ὅτι τύχης ἐστὶ σύμβολον ἡ κλῖμαξ, διὸ καὶ ὁ Πιττακὸς τοῦτο αἰνιττόμενος ἀνετίθει κλίμακας ἐν τοῖς ἱεροῖς. 1669, 38.

κλίματα ὀρῶν, τόποι ἀνακείμενοι, ὅ ἐστι χθαμαλοὶ καὶ ταπεινοὶ καὶ κεκλιμένοι. 1498, 47.

κλῖναι ἀντὶ τοῦ κλεῖσαι, ἀνακλῖναι δὲ τὸ ἀνοῖξαι ἐνίοτε παρ' Ὁμήρῳ. 604, 31. 974, 44.

κλίνειν ἀσπίδας ὤμοις, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἐγκλίνειν καὶ ἐρείδειν καὶ ἐπιτιθέναι καὶ πελάζειν. 864, 27. 943, 21.

κλίνειν πάλιν ὄσσε, ἀντὶ τοῦ ἀποστρέφειν τὼ ὀφθαλμὼ παρ' Ὁμήρῳ. 432, 8.

κλίνειν τὸ εἰς φυγὴν τρέπειν τινὰ, ὅθεν καὶ κλίνειν μάχην λέγεται ὁ Ποσειδῶν Ἰλ. ξ', 510. καὶ ἑτεροκλινὴς μόχη παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον. 999, 62. 1614, 45.

Κλίνη, ὄνομα γυναικὸς οἰνοχοούσης Πτολεμαίῳ τῷ βασιλεῖ, ἱστορία. 1402, 41.

κλινθῆναι ὅτι ἀναλογώτερόν ἐστι μετὰ τοῦ ν̄ λεγόμενον. 388, 24. ζήτει τὸ κλιθῆναι.

κλιντὴρ, θρόνου εἶδος, ἐφ' ᾧ ἔστιν ἀνακλινθῆναι. 1843, 7.

κλίνω ὅτι ἐκ τοῦ κλῶ παρήχθη, ὡς ἐκ τοῦ φθῶ τὸ φθίνω. 1689, 25. καὶ ὅτι τὰ παρὰ τὸ κλίνω ὕψος τι, ὅ ἐστιν ἀνάβασιν, δηλοῦσι, οἷον κλισμὸς, κλίνη, κλῖμαξ. 1546, 50.

κλισία συνήθως ἡ σκηνὴ εἴτουν αὐτοσχέδιος οἴκησις, καὶ κλισία εἶδος θρόνου ἔχον τι ἀνάκλιντον, ταὐτὸ δὲ καὶ κλισμὸς λέγεται πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 77, 33. 1400, 28. 1488, 39. 1855, 23. καὶ ὅτι διφορεῖται κατὰ τὴν γραφὴν τῆς ἀρχούσης ἡ κλισία λέξις, ὡς καὶ τὸ κλεισίον. 1413, 34. καὶ κλισία ὁμωνύμως ὁ σταθμὸς εἴτουν ἡ ἀγροτικὴ κατοικία. 1797, 60.

κλισιὰς κλισιάδος, ταὐτὸ ὅπερ κλισία. 77, 46.

κλίσιον οὐδετέρως ταὐτὸ ὅπερ κλισία, ὅ ἐστιν οἴκημα εὐτελές· παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ κοινῶς λεγόμενον σταῦλον, εἴτουν ὁ σταθμὸς τῶν προβάτων· καὶ ὅτι καὶ κλείσιον ἢ κλεισίον διὰ διφθόγγου γράφεται, καὶ περὶ τῆς προσῳδίας τῆς λέξεως ἑρμηνεία διεξοδική. 78, 2. 1165, 11. 1957, 51 — 1958, 9.

κλίσις ταλάντων Διὸς, ἡ κατὰ πόλεμον ῥοπὴ ἀλληγορικῶς παρ' Ὁμήρῳ. 1181, 34. 56.

κλίσις ἢ μετάκλισις, σχῆμα λόγου. 15, 29. ἀλλαχοῦ δὲ κλίσις ἡ μετάληψις λέγεται, ὅταν πτῶσίς τις μὴ τὴν ἑαυτῆς ἀκολουθίαν φυλάξῃ, ἀλλ' εἰς ἑτέραν μεταπέσῃ, οἷον· μῆνιν ἣ μυρία ἄλγε' ἔθηκε. 103, 28.

κλισμὸς, εἶδος θρόνου, τὸ καὶ ἀνάκλιντον παρὰ τὸ ἀνάκλισίν τινα ἔχειν οὕτω λεγόμενον. 434, 13. 722, 40. 1400, 25. 1482, 5.

κλίτος καὶ κλίμα καὶ κλιτὺς ὅτι παρὰ τὸ κεκλίσθαι λέγονται, καὶ οὐκ ἂν σημαίνοιεν ἐξοχήν τινα. 1066, 22.

κλιτὺς κλιτύος, τόπος ὀρεινὸς ἐξέχων καὶ προνενευκὼς, ὅτι παρὰ τὸ κεκλίσθαι λέγεται, καὶ ὅτι τῇ ει διφθόγγῳ γράφεται παρά τισιν ὡς ἀπὸ τοῦ κλέτας πλεονασμῷ τοῦ ῑ. 1066, 14 — 20. 23. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὑψηλὴ ὄρους πρόσβασις εἶναι δηλοῦται ἡ κλιτὺς διὰ τῆς παραθέσεως τοῦ ἀναβὰς ἐν τῷ, εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβὰς, Ὀδ. έ, 470. 1546, 50. ζήτει τὸ κλίτος.

κλοιὸς ὅτι παρὰ τὸ κλείω λέγεται, καὶ ὅτι καὶ κλῳὸς ἐκτάσει τοῦ ō μετὰ προσγραφῆς τοῦ ῑ λέγεται. 154, 8.

κλονεῖσθαι ταὐτὸν τῷ ὀρίνεσθαι παρ' Ὁμήρῳ. 964, 41.

Κλόνιος κύριον ὅτι πολεμικὸν ἄνθρωπον ὑπαγορεύει, παρὰ τὸ κλονεῖν, καὶ ὅτι παροξύνεται ὡς τρίβραχυ. 264, 32.

κλοπὰν ποδοῖν ἀρέσθαι, παρὰ Σοφοκλεῖ (Aj. 247.) ἀντὶ τοῦ λάθρα φυγεῖν. 66, 2. 1100, 27. 1464, 53. ζήτει τὸ κλέπτειν.

κλοπεὺς ὅτι παρὰ τὸ κλοπεύειν λέγεται. 1931, 7.

κλόπιοι μῦθοι οἱ δόλιοι, Ὀδ. ν', 295. 1742, 25.

κλοτοπεύειν, οἱονεὶ κλοπεύειν καὶ παρακλέπτειν τὸν καιρόν. 1177, 2.

κλύειν λέγεταί τις παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἐξάκουστον γίνεσθαι, οἷον ἐν τῷ, μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί, Ὀδ. ζ, 185. 1556, 57.

κλύειν δοτικῇ ἀντὶ τοῦ ὑπακούειν ἐν τῷ, καί τ' ἔκλυες ᾧ κ' ἐθέλησθα, Ἰλ. ώ, 335. 1353, 10.

κλύζειν λέγονται τὰ κύματα, ἀντὶ τοῦ ἦχον ἀποτελεῖν. 1287, 30. κλύζεσθαι δὲ λέγεται ἡ θάλασσα, ἀντὶ τοῦ κλύδωνα πάσχειν. 993, 20.

κλῦθι προστακτικὸν ὅτι ἐκ τοῦ κλύε μεταπέπλασται. 33, 3. 58, 43.

Κλυμένη, θυγάτηρ Ἴφιος ἢ Μινύου, ὑπὸ Φυλάκῳ τῷ Δηιονέως Ἴφικλον τίκτει, ὃς ποδωκέστατος ἱστορεῖται γενέσθαι. 1688, 64.

Κλυμένη Νηρηίς τις λέγεται διὰ τοὺς θαλαττίους ἤχους κλυτοὺς ὄντας, ὅ ἐστιν ἐξακούστους. 1130, 50.

κλυτὰ μῆλα λέγει Ὅμηρος τὰ τοῦ Κύκλωπος ἐπιθετικῶς διά τινας

προσοίσας αὐτοῖς ἀγαθὰς ποιότητας. 1630, 57.

Κλυταιμνήστρα, Ἀγαμέμνονος γυνὴ, ὅτι Τανταλῳ τὸ πρῶτον ἦν γεγαμημένη, ὃν ἀνελὼν ὁ Ἀγαμέμνων ἔσχεν αὐτήν. 1697, 10.

κλῦτε, προστακτικὸν ἐκ τοῦ κλῦθι, ὡς ἐκ τοῦ δῦθι τὸ δῦτε. 1135, 45.

Κλυτίδης πατρωνυμικὸν ὅτι ἐκ τοῦ Κλυτιάδης συνεκόπη, ὃ ἀπὸ τοῦ Κλύτιος παρωνυμεῖται. 1790, 55.

κλυτὸν, ἐπίθετον καθόλου τοῦ ἀνθρωπείου εἴδους λεγόμενον πρὸς διαστολὴν τῶν τοῦ ἀλόγου ζῴου εἰδῶν. 992, 5.

κλυτὸν ὄνομα, παρ' Ὁμήρῳ τὸ κύριον, ὅπερ κλύει, ὅ ἐστιν ἀκούει τις ἐξ ἁπάντων. 1861, 34. ζήτει τὸ κλυτός.

κλυτόπωλος Ἅιδης λέγεται διὰ τὸ κλυτὴν εἶναι πανταχοῦ τῆς γῆς τὴν αὐτοῦ ἐπιπώλησιν, ἤγουν ἔφοδον· καὶ ὅτι προπαροξύνεται ἡ λέξις· 591, 34. 855, 28. 1668, 26.

κλυτὸς ὁ ἄξιος περιᾴδεσθαι, κλυτὸν δὲ ὄνομα τὸ ἐξάκουστον. 1649, 52. ζήτει τὸ, κλυτὸν ὄνομα.

κλυτὸς ἔγχεϊ, ὁ καὶ δουρὶ κλυτὸς παρ' Ὁμήρῳ. 1228, 40.

κλυτοτέχνης ὁ Ἥφαιστος λέγεται διὰ τὰς ἐκ τοῦ πυρὸς κλυτὰς τέχνας. 150, 38.

κλυτότοξος Ἀπόλλων ὁ κλυτὸς ἐν τῇ τοξικῇ τέχνῃ. 449, 7. 11.

κλύω ὅτι ἐκ τοῦ καλίω γίνεται, ὃ παρὰ τὸ καλῶ. 536, 23. καὶ ὅτι οὐ κινεῖται εἰς παθητικὴν φωνὴν τὸ ῥῆμα. 89, 29.

κλωγμὸς, ποιὸς ἦχος τῶν θεωμένων ἐν τῷ ἀποσυρίττειν τινὰ, ὃς καὶ κλωγμὸν πάσχειν τότε λέγεται, κρωγμὸς δὲ ὁ τῆς κορώνης. 1504, 29

κλώζειν, ποιὸν ἦχον ἀποτελεῖν τῷ στόματι ἐν τῷ ἀποσυρίττειν τινά. 1504, 29. καὶ ὅτι λειότερόν ἐστι τοῦ κρώζειν. 1106, 14.

κλώζω ἀπὸ τοῦ κλῶ κλάζω καὶ κλώζω, καὶ ὅτι κλώζεσθαι καὶ κλωγμὸν πάσχειν λέγονται οἱ ἐν θεάτρῳ ἀποσυριττόμενοι. 154, 17.

Κλῶθες ὅτι ἐκ τοῦ Κλωθοῖ μετεπλάσθη καὶ δηλοῖ τὰς Μοίρας ἀπὸ μιᾶς αὐτῶν τῆς Κλωθοῦς ἐν τῷ, κατακλῶθές τε βαρεῖαι, Ὀδ. η, 197. 1576, 40.

Κλωθοῖ, εὐθεῖα πληθυντικὴ, ὅτι ἀπὸ τῆς Κλωθὼ εὐθείας κεκίνηται. 1576, 40.

κλώθω ῥῆμα ὅτι παρὰ τὸ κλῶ κλέγεται. 442, 19.

κλώμακες, τραχεῖαι καὶ πετρώδεις ἀναβάσεις κατακλῶσαι τοὺς ἀναβαίνοντας, ὅθεν καὶ κλωμακόεσσα πόλις λέγεται, καὶ κλωμακόεν χωρίον. 330, 37.

κλωμακόεν χωρίον, καὶ κλωμακόεσσα πόλις, ζήτει ἐν τῷ κλώμακες.

κλῳὸς, ζήτει ἐν τῷ κλοιός. 154, 8.

κμ, ὅτι τὸ κ̄ πρὸ τοῦ μ̄ ἐν ταῖς συγκοπτομέναις λέξεσιν εἰς γ̄ τρέπεται, οἷον ἐοίκαμεν ἔοιγμεν. 885, 8.

κναίω καὶ ἀποκναίω ὅτι παρὰ τὸ κνῶ λέγονται, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ κῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κεῖμαι. 872, 4. 1746, 11.

κνακὸν θρέμμα ὅτι ἐκ τοῦ νάκος, ὅ ἐστι κῶας, δοκεῖ λέγεσθαι. 1456, 25.

κνᾶμιν προπερισπωμένως ἀντὶ τοῦ κνημῖδα Αἰολικῶς. 265, 18.

κνάπτω ταὐτὸ ὅπερ γνάπτω, ὅ ἐστι βάπτω, ὅτι ἐκ τοῦ κνῶ παράγεται, καὶ ὅτι καὶ γνάπτω λέγεται διὰ τοῦ γ̄, καὶ γναφεὺς ταὐτὸ ὅπερ κναφεύς. 854, 3. 1746, 14. 16.

κναφεὺς, ὁ καὶ γναφεὺς διὰ τοῦ γ̄, παρὰ τὸ κνάπτω, ὃ καὶ γνάπτω λέγεται· καὶ κναφεὺς ὁμωνύμως εἶδος ἰχθύος, οὗ τὸ ἀφέψημα ῥυπτικόν ἐστι. 854, 4. 1746, 16.

κνάφος, φυτὸν ἀκανθῶδες, ᾧ τὰ ἄθικτα ἱμάτια ἐπισύροντες κατεργάζονται. 1746, 15.

κνάω κνῶ, τὸ κόπτω, ὅτι παρὰ τὸ κῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κεῖμαι, λέγεται. 871, 61. 872, 4.

κνεῖν τὸ ξύειν καὶ τὸ κόπτειν. 1766, 33.

κνέφας ἡ βαθεῖα ἑσπέρα, ἡ γενικὴ τοῦ κνέφους, ὡς ἀπὸ τῆς κνέφος εὐθείας, καὶ ὅτι παρὰ τὸ κενὸν φάους εἶναι οὕτω λέγεται. 138, 29. 1354, 1. 1851, 46.

κνῇ, τρίτον πρόσωπον ῥηματικὸν, ὅτι καὶ κνέε γράφεται, Ἰλ. λ', 639. ὅθεν δῆλον ὅτι κατὰ τὴν πρώτην συζυγίαν κλίνεται. 872, 18.

κνήθω ὅτι παρὰ τὸ κνῶ λέγεται. 871, 62. 1436, 64.

κνῆμαι τροχοῦ αἱ ἀπὸ τῶν χοινικίδων ἐς τὴν τοῦ τροχοῦ περιφέρειαν διήκουσαι ῥάβδοι. 598, 4.

κνημῖδες, ὁπλιτικὰ σκεπάσματα τῶν κνημῶν, καὶ ἁπλῶς σκεπάσματα, οἷα τὰ σκύτινα, αἳ καὶ ῥαπταὶ κνημῖδες λέγονται Ὀδ. ω', 229. πρὸς διαστολὴν τῶν σιδηρῶν. 420, 35. 1959, 51. 54.

κνημὶς, ὁπλιτικὸν σκέπασμα τῶν κνημῶν, καὶ κνημὶς ὄρους μεταφορικῶς τὸ περὶ τοὺς πρόποδας μέρος. 26, 25.

κνημοὶ ὄρους λέγονται τὰ κάτω μέρη τῶν ὀρῶν τὰ περὶ τοὺς πρόποδας. 265, 39. 353, 21. 834, 26. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κνημοὶ ὄρους τὰ ὑψότερα μέρη τῆς ὑπωρείας οὕτω λέγονται. 1291, 49. καὶ πάλιν κνημοὶ, ὀρεινοὶ τόποι οἱ μετὰ τοὺς πρόποδας ἀνωτέρω. 1498, 42.

κνημὸς κατὰ γλῶσσαν ἡ ὀρίγανος. 265, 39.

κνῆν ἀντὶ τοῦ κνᾶν, ὅ ἐστι ξύειν ἢ κόπτειν. 872, 15.

κνησμὸς, ὄνομα αἰλήσεως ποιᾶς. 1236, 57.

κνηστὰ λάχανα τὰ συγκοπτὰ, καὶ κνηστὸς ἄρτος ποιὸς παρ' Ἴωσιν ὅτι παρὰ τὸ κναίω, ὃ δηλοῖ τὸ κόπτω, λέγεται. 872, 9.

κνῆστις ἡ διακοπτικὴ μάχαιρα, παρὰ τὸ κνῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κόπτω. 836, 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κνῆστις ἡ τυροτόμος μάχαιρα ἡ καὶ τυρόκνηστις ἐν συνθέσει, καὶ κνῆστις ἡ κνησμονή. 871, 60. 63.

κνήστι, δοτικῆς πτώσεως, ὅτι ἐκ τοῦ κνήστι κέκραται, διὸ καὶ μακροκαταληκτεῖ. 871, 64.

κνίδη θαλασσία, ὅτι καὶ αὐτὴ κνησμὸν ἐμποιεῖ τοῖς ἁπτομένοις αὐτῆς. 1485, 44.

κνίζα ὅτι παρὰ τὸ κνίζω λέγεται, ὡς παρὰ τὸ σχίζω σχίζα, κνύζα δὲ ἡ ψώρα διὰ τοῦ υ ψιλοῦ. 1746, 13. 23.

κνίζω τὸ ἐξ ἐπιπολῆς καὶ λεπτῶς ξύω, παρὰ τὸ κνῶ, ὅ ἐστι κόπτω. 871, 62. 1746, 13. 1766, 31. 33.

κνίσσα τὸ λῖπος, καὶ ἡ ἀπὸ τῶν ὀπτωμένων κρεῶν εἴτουν τῆς καιομένης πιμελῆς ἀνάδοσις, ὅτι κοινότερον μὲν ἐν δυσὶ σ γράφεται, καθ' Ἡρωδιανὸν δὲ δι' ἑνὸς ὡς ἀπὸ τοῦ κνίζω κνίσω κατ' ἔκτασιν τῆς ἀρχούσης. 49,31. 109, 26. 444, 29. 728, 60. 1241, 34. 1766,32. 1819,39.

κνισσάριον χυδαϊκῶς ἡ κνῖσα εἴτουν πιμελή. 134, 24.

κνισσῆεν δῶμα τὸ εὔοσμον ἢ τὸ κνίσης γέμον. 1645, 19.

κνισσολοιχὸς ὅτι καθ' ὁμοιότητα σύγκειται τοῦ μυτιολοιχός. 1817, 38.

κνισσὸς ὁ λίχνος, παρὰ τὸ κνίσσος, ὃ ταὐτόν ἐστι τῇ κνίσσῃ. 1817,3.

κνίσσος οὐδέτερον ὅτι ἐκ τοῦ κνίσσα θηλυκοῦ μεταπέπλασται. 668, 33. 1241,34.

κνισσῶ κνισσώσω, ῥῆμα παρὰ τὴν κνίσσαν λεγόμενον. 1241, 35.

κνῦζα ἡ ψώρα διὰ τοῦ υ ψιλοῦ, κνίζα δὲ ὡς σχίζα ἄλλο τι δηλοῖ. 1746, 13.

κνυζηθμὸς, κλαυθμὸς ποιός, ὅτι περὶ βρεφῶν καὶ περὶ κυνῶν λέγεται, κατὰ δ' ἑτέρους κνυζηθμὸς ὁ ἐπὶ συστολῇ τῆς τῶν κυνῶν ὑλακῆς ποππυσμός. 773, 16. 1798, 17.

κνυζοῦν ἀντὶ τοῦ ῥυσοῦν ἐν τῷ, κνυζώσω δέ τοι ὄσσε, Ὀδ. ν', 401. ὅτι παρὰ τὸν κίνα δοκεῖ λέγεσθαι ἡ λέξις, ἢ παρὰ τὸ κνέω, ὅ ἐστι ξύω, ἀφ' οὗ κνύζω καὶ κνυζῶ περισπωμένως ἢ κνυζοῦν τὸ διὰ ψώρας διαφθείρειν, κνῖζα γὰρ ἡ ψώρα. 1745, 62 — 1746, 23. καὶ ὅτι τὸ περισπώμενον κνυζῶ κατά τε τὴν πρώτην κλίνεται κνυζῶ κνυζεῖς, καὶ κατὰ τὴν δευτέραν κνυζῶ κνυζᾷς, καὶ κνυζῶ κνυζοῖς κατὰ τὴν τρίτην. 1798, 23.

κνῦμα ὅτι παρὰ τὸ κνύω, ὅ ἐστι ξύω, λέγεται. 1746, 3. 7.

κνύος ἡ φθορά, παρὰ τὸ κνύω, ὃ δηλοῖ τὸ ξύω. 1746, 8.

κνύω τὸ ξύω, ὅτι Δωρικόν ἐστι, χρησιμεύει δὲ καὶ τοῖς Ἀττικοῖς· καὶ ὅτι παρὰ τὸ κνῶ, ὅθεν καὶ ἡ κόνις, λέγεται. 1746, 3. 11.

κνῶ τὸ κόπτω, ὅτι παρὰ τὸ καίνω κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 836, 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ κιῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κεῖμαι. 872, 4.

κνώδαλον τὸ χερσαῖον θηρίον, παρὰ τὸ ὑπὸ κυνῶν ἁλίσκεσθαι· καὶ κνώδαλον τὸ θαλάσσιον θηρίον ὁμωνύμως, παρὰ τὸ κνώσσειν ἐν ἁλί· καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ δ ἡ λέξις. 106, 25. 1822, 38.

κνώσσειν τὸ βαθέως ὑπνώττειν. 1518, 40.

Κνώσσια ὀρχήματα τὰ ὑπὸ Δαιδάλου ἐν Κνωσσῷ καταδειχθέντα. 1166, 19.

Κνωσσός, πόλις Κρήτης ἐπιφανεστάτη, καὶ περὶ τῆς τοποθεσίας καὶ τῆς δυνάμεως, ἣν εἶχε ποτὲ ἡ πόλις, ἱστορία. 312, 39. 43.

κοάλεμος, εὐήθης, ἐτυμολογία, καὶ ὅτι οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Κίμωνος τοῦ Ἀθηναίων στρατηγοῦ πρόπαππος. 636, 57. 59.

Κόδρος Ἀθηναῖος ἐπιδοὺς ἑαυτὸν θανάτῳ ὑπὲρ τῆς τῶν πολιτῶν νίκης, ἱστορία· καὶ ὅτι κόδροι προσηγορικῶς οἱ εὐήθεις ἐλέγοντο. 1391, 36.

κοεῖν τὸ νοεῖν κατὰ γλῶσσαν. 636, 57.

κοῖλαι νῆες ὅτι οὐ πρὸς διαστολήν, ἀλλὰ κατ' ἰδίωμα λέγονται. 73, 30.

κοιλὰς κοιλάδος, ὅτι παρὰ τὴν κοιλίαν λέγεται. 309, 35.

κοίλη Λακεδαίμων ἐπιθετικῶς καὶ κοίλη Συρία, ὅτι διὰ τὸ ὄρεσι περιειλῆφθαι οὕτω λέγονται, καὶ ὅτι καὶ ἡ Ἦλις οὕτως ἐπεκλήθη ἐκ τοῦ αὐτοῦ συμβεβηκότος. 293, 29. 303, 42. 1478, 30.

κοίλη φλέψ, ἡ καὶ νωτιαία, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἥπατος ἄνεισιν ἐπὶ τὸν τράχηλον διὰ τῆς καρδίας καὶ τοῦ διαφράγματος. 946, 10.

κοιλία ὅτι παρὰ τὸ κόλον, ὃ δηλοῖ τὴν τροφὴν, λέγεται διὰ τὸ τῆς τροφῆς εἶναι δεκτική. 1817, 53.

κοῖλος αἰγιαλὸς ὁ ἁπλῶς βαθύς. 1931, 38.

κοιμᾶσθαι ὅτι διαφέρει τοῦ ὑπνοῦν. 163, 42.

κοιμηθῆναι τὸ ἀναπεσεῖν ἐπὶ ὕπνῳ καὶ κατακλιθῆναι κἂν μὴ ὕπνος ἐπακολουθήσῃ. 693, 6. 784, 43. 1809, 58. 1880, 17. 46.

κοιμῆσαι διὰ τοῦ η, ἀλλοπαθῶς παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ, νεβροὺς κοιμήσασα, Ὀδ. δ', 336. 1498, 39.

κοίμησον, προστακτικὸν ἐκ τοῦ κοιμίζω κεκινημένον, ὅτι διὰ τοῦ η γράφεται Αἰολικῶς. 981, 45.

κοιμῶ ἐν ἴσῳ τῷ κοιμίζω παρὰ τοῖς τραγικοῖς. 905, 5. 981, 49.

κοινὴ διάλεκτος ὅτι ταῖς πεπονθυίαις φωναῖς χρῆται μᾶλλον ἢ ταῖς ἐντελέσι, οἷον πατρὸς καὶ μητρὸς ἀντὶ τῶν πατέρος καὶ μητέρος. 9, 24.

κοινὴ συλλαβή, ὅτι διὰ πολλά τινα ἐκτείνεσθαι δύνανται τὰ βραχέα φωνήεντα λόγῳ κοινότητος, καὶ ὅτι κατὰ τέσσαρας μάλιστα τρόπους τοῦτο γίνεται. 81, 1. 625, 13. 1465, 4. καὶ ὅτι καὶ τὰ εω εἰς ἓν συνιζάνοντα ἀντὶ μιᾶς βραχείας λογίζονταί ποτε. 12, 17.

κοινολεχὴς ὁ κοινωνῶν ἢ κοινωνοῦσα λέχους τινί. 653, 34.

Κοῖνος, κύριον βαρυτόνως πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπιθέτου. 906, 44.

κοινὸς Ἐνυάλιος ὁ ἀδελφικὸς παρ' Εὐριπίδῃ, παρ' Ὁμήρῳ δὲ ὁ ἐπίσης μεριζόμενος, ἐπεὶ καὶ μερίζεσθαι ὁ πόλεμος παρ' Ὁμήρῳ λέγεται ἐν τῷ, μένος Ἄρεος δατέονται, Ἰλ. σ', 264. 612, 21. 1142, 21.

κοινωνικῶν συστημάτων ὀνόματα, δημόται, φράτορες, πολῖται, θιασῶται, φυλέται, λοχῖται, ἐθνῖται, δαιταλεῖς. 239, 41.

κοῖος ὁ ἀριθμὸς παρὰ Μακεδόσιν ὁμωνύμως Κοίῳ τῷ Τιτᾶνι. 1558, 4.

κοιρανέειν τὸ βασιλεύειν καὶ ἐπικρατεῖν καὶ τὸ ἀρχικῶς διατάττειν, οἷον ἐν τῷ, ὡς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατὸν, παρ' Ὁμήρῳ. 203, 9. 611, 20. 1414, 58.

κοίρανος ὁ πρὸς καιρὸν ἀνάσσων ἢ βασιλέως ἔργον ἐπιτελῶν. 203, 6. 1840, 5.

κοιταῖα χυδαϊκῶς αἱ ὀρειναὶ εὐναὶ τῶν θηρῶν. 1031, 44.

κοίτη, ἀνάκλισις δι' ἧς ὕπνος περιγίνεται. 1471, 34.

κοῖτος ἐν ἴσῳ τῷ κοίτῃ. 1471, 34. 1767, 29.

Κολώνηθεν, οὐ Κολωνόθεν λέγεται, ὁ ἐκ Κολωνοῦ δήμου τινὸς τῆς Ἀττικῆς οὕτω καλουμένου. 351, 11.

κολωνὸς, τόπος ὑψηλὸς, ὅτι ὀξύνεται τοὔνομα, καὶ ὅτι παρὰ τὸ κολοίειν λέγεται, ζήτει τὸ κολῶναι· καὶ ὅτι καὶ δῆμός τις τῆς Ἀττικῆς Κολωνὸς λέγεται ὁμωνύμως τῷ προσηγορικῷ. 351, 4.

κολῳὸς ὁ θόρυβος, οἱονεὶ κολοιὸς ἐκτάσει τοῦ ο καὶ προσγραφῇ τοῦ ῑ, καὶ κολῳῶ ῥῆμα ὁμοίως, ἑρμηνεία διεξοδική. 154, 2—12 ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κολωὸς παρὰ τὸ κόλος λέγεται πλεονασμῷ τοῦ παραληκτικοῦ ω. 811, 59.

κολῳῶ τὸ θορυβῶ, ὅτι κατά τε τὴν πρώτην καὶ κατὰ τὴν δευτέραν συζυγίαν κλίνεται. 205, 6. ζήτει τὸ κολῳός.

Κολώτης, ὄνομα ἀγαλματοποιοῦ τινὸς, οὐ Διονύσου ἐπίθετον ὡς οἴονταί τινες. 300, 42.

κόμαι δένδρων τὰ φύλλα τροπικῶς. 308, 33. ζήτει ἐν τῷ κομᾶν.

κομᾶν τὸ ἐπί τινι κατορθώματι ἐπαίρεσθαι ὁμωνύμως παρὰ τὴν κόμην. 165, 15 καὶ ὅτι καὶ τὰ δένδρα κομᾶν ἀντὶ τοῦ θάλλειν λέγονται τροπικῶς, ἐπεὶ καὶ κόμαι δένδρων τὰ φύλλα. 308, 34.

κομάρου ὁ καρπὸς ὅτι μιμαίκυλα λέγονται. 1657, 15.

κομέειν ἀντὶ τοῦ ἐπιμελεῖσθαι παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ὅτι καὶ κομίζειν λέγεται. 1560, 5. 1821, 61.

κομεῖν καὶ κομίζειν τὸ ἐπιμελεῖσθαι καὶ κομιδῆς, ὅ ἐστιν ἐπιμελείας, ἀξιοῦν. 924, 30. 1682, 38.

κομείτην, ἤγουν ἐπεμελοῦντο, τρίτον τῶν δυϊκῶν παρατατικοῦ χρόνου, ἀπὸ τοῦ κομέω θέματος. 702, 26.

κομέω κομῶ τὸ ἐπιμελοῦμαι παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ὅθεν ἱπποκόμος. 702, 25. ζήτει τὸ κομεῖν.

κόμη ὅτι παρὰ τὸ κοσμεῖν. 207, 18. καὶ ὅτι κόμη Ἑκτόρειος ἡ περικεχυμένη λέγεται. 1276, 29. καὶ ὅτι κόμη δένδρων τὰ φύλλα καὶ οἱ λεπτοὶ κλαδίσκοι τροπικῶς λέγονται διὰ τὸ κοσμεῖν τὰ φυτὰ ὡς ἡ κυρίως κόμη τοὺς ἀνθρώπους. 1944, 47.

κόμης ἐπίθετα, ξανθὴ, πυῤῥὰ, αἰθὴ, πυρσή. 83, 4. καὶ ὅτι κόμην ἔτρεφον οἱ Ἕλληνες οὐ μόνον πρὸς κάλλος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ φοβερώτεροι φαίνεσθαι· καὶ ὅτι Θησεὺς πρῶτος κόμην ἀνατεθεικέναι ἱστορεῖται. 165, 1. 7. καὶ ὅτι τὸ ξανθὸν χρῶμα τῆς κόμης ἐσπουδάζετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς. 432, 26.

κόμης, ἰδιωτικὴ λέξις, ὅτι ἴσόν τι τῷ ναύαρχος σημαίνει. 68, 5.

κομήτης λειμὼν ἐπιθετικῶς, ὅτι κατὰ μεταφορὰν λέγεται, ἐπεὶ καὶ κόμη δένδρων τὰ φύλλα. 308, 33.

κομιδὴ ἡ ἐπιμέλεια, παρὰ τὸ κομίζω, ὅ ἐστιν ἐπιμελοῦμαι. 158, 11. 557, 6. 1560, 5. καὶ κομιδὴν ἀποτίνειν, τὸ ὑπὲρ τῆς ἐπιμελείας χάριτας ἀποδιδόναι. 707, 3.

κομιδὴ κατὰ νῆα, ἡ διὰ νεὼς ἐπάνοδος, ἢ τὰ κατὰ τὴν ναῦν ἐφόδια ἐν τῷ, ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα ἦεν ἐπηετανός, Ὀδ. θ', 232. 1593, 20.

κομιδῇ ἐπίῤῥημα, ἤγουν λίαν καὶ σὺν ἐπιμελείᾳ. 181, 13. 881, 54.

κομίζειν καὶ κομέειν τὸ ἐπιμελεῖσθαι παρὰ ποιηταῖς, καὶ κομιδὴ ἡ ἐπιμέλεια. 881, 52. 1560, 5. καὶ κομίζειν ταὐτὸ ὅπερ φιλεῖν, ὅ ἐστι φιλοφρονεῖσθαι, πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 1813, 43.

κομίζειν καὶ κομίσασθαι ἔγχος λέγεται παρ' Ὁμήρῳ ὁ βληθεὶς ἔγχει, ὃ καὶ κομίσαι χροῒ σὺν δοτικῇ ἐκ τρίτου λέγεται. 997, 28. 998, 10.

κομίζεσθαι τὸ ἐπιμελῶς τρέφεσθαι, κομιζόμενος ὁ κομιδὴν, ὅ ἐστιν ἐπιμέλειαν, ἔχων. 1605, 16. 1685, 16.

κομίζω καὶ κομῶ τὸ ἐπιμελείας ἀξιῶ. 557, 6. 657, 38.

κομίσασθαι τὸ ἐπιμεληθῆναι. 158, 10.

κομίσατο ἀντὶ τοῦ ἐπιμελείας ἠξίωσε. 713, 28.

κομιῶ, ἤγουν ἐπιμελείας ἀξιώσω, ὅτι μέλλων ἐστὶν Ἀττικὸς ἀπὸ τοῦ κομίζω θέματος. 1790, 51.

κομματικὸς καὶ ἀσύνδετος λόγος ὅτι θυμουμένου καὶ ἐναγωνίου ἤθους ἐστὶ χαρακτηριστικός. 1074, 31. 1855, 55.

κομπάζειν τὸ ἀλαζονεύεσθαι, ὅ ἐστι καυχᾶσθαι καὶ περιαυτολογεῖν. 854, 8. 897, 1.

κομπεῖν λέγονται οἱ σύαγροι, ἤγουν ποιὸν ἦχον ἀποτελεῖν τοῖς ὀδοῦσι, ὃς καὶ κόμπος λέγεται· καὶ κομπεῖν ἐν ἴσῳ τῷ κομπάζειν, ὅ ἐστιν ἀλαζονεύεσθαι. 854, 8. 896, 38. 61. 897, 2.

κομπεῖν τὸ ἀλαζονεύεσθαι καὶ εἰς κενὸν πολλὰ στωμύλλεσθαι, ὅτι παρὰ τὸν κόμπον λέγεται, κόμπος δὲ ἦχου ποιοῦ ἐστὶ μίμημα. 854, 8. 1602, 14.

κόμπος, κρότος ποιὸς ἐκ τῶν ὀρχουμένων ἀποτελούμενος, Ὀδυσσ. θ', 380. κυρίως δὲ κόμπος ποιὸς ἦχος τῶν σιαγόνων ἀγρίου συὸς, ὅτε θυμούμενος θήγει τοὺς ὀδόντας, καὶ κόμπος ἡ ἀλαζονικὴ φλυαρία. 854, 7. 1602, 12.

κοναβεῖν καὶ κοναβίζειν τὸ ἠχεῖν, κόναβος γὰρ ἦχος ποιὸς ξηρῶν σωμάτων. 231, 22. 944, 10. 1059, 58.

κοναβίζειν, ζήτει τὸ κοναβεῖν.

κόναβος, ποιὸς ἦχος ξηρῶν σωμάτων. 231, 22. 1059, 58.

κόνδυ κόνδυος, ὅτι ὡς γόνυ γόνυος κλίνεται, καὶ κόνδα πληθυντικῶς παρ' Ἀθηναίῳ. 1224, 12.

κόνδυλος τὸ καμπτὸν τῶν δακτύλων, ὅ ἐστιν ὁ γρόνθος· καὶ κονδυλίζειν τὸ τῷ κονδύλῳ παίειν· καὶ παροιμία, δὸς ἄρτον καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῷ, καὶ ἑρμηνεία διεξοδικὴ τῆς παροιμίας. 469, 21. 1322, 40. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κόνδυλος Ἀττικῶς ὁ κόλαφος, κόντυλος δὲ διὰ τοῦ τ εἶδος ὀρνέου. 1817, 52.

κόνι, κατὰ δοτικὴν πτῶσιν, ὅτι ἐκ τοῦ κόνιι συνῄρηται. 1679, 1.

κονία ἑνικῶς καὶ κονίαι πληθυντικῶς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 1088, 5.

κονία, κόνις ἢ τίτανος. 194, 14. 382, 36. καὶ ἡ ποταμία λεπτοτάτη ἄμμος ἐνίοτε. 1234, 37. ὅτι παρὰ τὸ κνῶ, ὅ ἐστιν εἰς λεπτὰ κόπτω, λέγεται. 836, 55.

κονίειν πεδίου, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ διὰ τῆς πεδιάδος κόνιν ἐγείρειν. 961, 37. 1306, 29.

κονίεσθαι τὸ ἀθλεῖν εἴτουν ἀγω-

κόρημα τὸ σάρον, παρὰ τὸ κορεῖν, ὅ ἐστι σαροῦν. 1887, 32.

κορθύεσθαι ταὐτὸ ὅπερ κορέσσεσθαι. 732, 31.

Κορινθιάζεσθαι τὸ μαστροπεύειν ἢ ἑταιρεῖν. 290, 23.

Κόρινθος, πόλις ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ τῆς Πελοποννήσου, ὅτι διάφορα ὀνόματα ἔσχε κατὰ διαφόρους χρόνους, καὶ ἄλλα πολλὰ περὶ τῆς πόλεως διεξοδικῶς, καὶ παροιμίαι τινὲς ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς πόλεως διεξοδικῶς ἑρμηνευόμεναι. 290, 19—45.

Κόρινθος, κύριον υἱοῦ Ἑλένης καὶ Πάριδος. 1479, 7.

Κόριννα, ὅτι ἐν δυσὶ νν γράφεται τοὔνομα. 351, 41.

κορμὸς τὸ ἀνθρώπειον σῶμα χωρὶς χειρῶν καὶ ποδῶν. 835, 52. καὶ κορμὸς ὁμωνύμως ὁ καὶ φιτρὸς κοινότερον λεγόμενος. 890, 64. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κείρειν λέγεται. 1358, 49. 1847, 40.

Κορνοπίων Ἡρακλῆς παρ' Οἰταίοις καὶ Τραχινίοις πάλαι τιμώμενος ἐπὶ ἀπαλλαγῇ κορνόπων ἤγουν ἀκρίδων. 34, 26.

κόρνωψ κόρνοπος, ὁ καὶ πάρνωψ, εἶδος ἀκρίδος. 34, 27.

Κόροιβος, μάγειρος Ἠλεῖος Ὀλύμπια νικήσας, ἱστορία. 879, 40. καὶ ὅτι Κόροιβος ἐλέγετο πᾶς τις μωρὸς ἄνθρωπος ἀπό τινος Κοροίβου συμμαχήσαντος ὕστατα τῷ Πριάμῳ. 1669, 46.

κόρος ἡ πλησμονή, ὅτι οἱονεὶ κόπος λέγεται, καὶ ὅτι οὐ μόνον βρωμάτων κόρος λέγεται, ἀλλὰ καὶ παντὸς ἔργου. 833, 8. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ κείρειν, ὃ δηλοῖ τὸ ἀπλήστως ἐσθίειν, λέγεται. 582, 20. 862, 52. 1231, 39.

κόῤῥη ὅτι ἐκ τοῦ κόρση, ὃ δηλοῖ τὸν κρόταφον, γέγονε τροπῇ τοῦ ρ̄ εἰς σ̄, καὶ ὅτι κόῤῥη τὴν γνάθον σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὅθεν τὸ κατὰ κόῤῥης τύψαι, ἤγουν κατὰ κροτάφου ἢ γνάθου. 492, 37.

Κορσία, πόλις Πεῤῥαιβίας ἢ Θεσσαλίας, ἡ καὶ Ὀρθή, ὅτι παρὰ τὴν κόρσην λέγεται διὰ τὸ ἀκρόπολις εἶναι. 333, 28.

κόρση καὶ κόῤῥη ἡ ὅλη κεφαλὴ σὺν τῷ αὐχένι. 701, 1. 947, 26. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κόρση ὁ κρόταφος. 492, 29. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ κείρω κέρσω λέγεται τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς ο̄, καὶ ὅτι οὕτως ἐπικλήθη ὁ πρῶτος κειρόμενος Ἀθήνησι. 1910, 4.

κορυθάϊξ ὅτι παραπλήσιόν τι τῷ κορυθαιόλος σημαίνει. 352, 32. ζήτει τὸ κορυθαιόλος.

κορυθαιόλος ὁ αἰόλην εἴτουν ποικίλην ἔχων κόρυθα, ἢ ὁ αἰόλλων ἤγουν κινῶν τὴν κόρυθα, καὶ ὅτι παροξύνεται ἡ λέξις. 352, 28.

κόρυμβος, κόσμος κεφαλῆς, παρὰ τὴν κάραν ἢ τὴν κόρυν. 1282, 36. καὶ ὅτι καὶ κόρυμβον οὐδετέρως λέγεται, καὶ ὅτι καὶ ὄρους κόρυμβος καὶ νεῶν κόρυμβα τροπικῶς λέγονται. 750, 34.

κορύνη, ξύλον κεφαλωτόν, ὅτι παρὰ τὴν κάραν λέγεται. 672, 10.

κορυνήτης, ἐπίθετον ἀνδρός τινος Βοιωτοῦ κορύνῃ χρωμένου ἐν ταῖς μάχαις, ἱστορία. 661, 50. ζήτει τὸ κορύνη.

κόρυς ὅτι παρὰ τὴν κάραν λέγεται. 672, 11. 924, 27.

κορύσσειν πόλεμον, ὅτι ἐλλιπῶς λέγεται, κορύσσειν δὲ τινὰς εἰς πόλεμον, ἐντελῶς. 219, 32.

κορύσσεσθαι λέγεται κῦμα μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ κορυφοῦσθαι. 732, 32. 1234, 39.

κορυστὴς ὁ κόρυν ἔχων, εἴτουν ὡπλισμένος ἀπὸ μέρους. 375, 16.

κορυφαία, κόσμος ποιὸς γυναικεῖος, ὃς καὶ πλοκαμὶς ἐλέγετο. 1528, 18.

κορυφαῖος ὅτι διὰ τὴν ἐμφαινομένην ὑπεροχὴν διὰ τοῦ ὀνόματος κατὰ τὰ ὑπερθετικὰ ὀνόματα συντάσσεται. 258, 42.

κορυφαιότατος ὅτι ἐκ τοῦ κορυφαῖος κατ' ἐπίτασιν ὑπερθέσεως λέγεται. 215, 13.

κορυφὴ ὄρους ὅτι τροπικῶς λέγεται. 1653, 7.

Κορώνεια, πόλις Βοιωτικὴ ἐγγὺς Ἑλικῶνος, ὅτι ἀπὸ Κορώνου υἱοῦ Θερσάνδρου ἐκλήθη, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς πόλεως. 268, 16. ζήτει τὸ Κορώνη.

Κορώνη, πόλις τῆς Μεσσηνίας, τὸ ἐθνικὸν Κορωνεύς· Κορώνεια δὲ πόλις τῆς Βοιωτίας, τὸ ἐθνικὸν Κορώνιος. 268, 16. καὶ ὅτι ἡ Μεσσηνιακὴ Κορώνη καὶ Πήδασος ἐκλήθη ποτέ. 623, 27. 743, 29. καὶ ὅτι πολλά τινα ὁμωνύμως σημαίνει ἡ κορώνη λέξις. 73, 20. 24.

κορώνη τὸ κρικίον, ᾧ ἐπισπᾶταί τις τὴν θύραν, καὶ ὅτι κορώνη καί τι μέρος τῆς τῶν νεῶν πρύμνης λέγεται ὁμωνύμως τῷ ζῴῳ, καὶ μέρος τι τοῦ ἀνθρωπίνου ἀγκῶνος. 1570, 31. 36. 1900, 52. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κορώνη τὸ κοράκιον ἢ ὁ κρίκος, ᾧ ἔστι τὴν θύραν ἑλκύσαι· καὶ κορώνη τὸ τοῦ τόξου ἄκρον, εἰς ὃ ἐνίεται ἡ νευρά, καὶ γένος ἐμπλοκῆς καὶ πᾶν τὸ ἐπικεκαμμένον. 451, 8. 1429, 1-5. 1904, 41. καὶ ὅτι κορώνη χρυσῆ τὸ ἀγαθὸν τέλος τῶν πράξεων παροιμιακῶς λέγεται. 73, 25.

κορωνιδεῖς οἱ τῶν κορωνῶν νεοσσοί. 753, 56.

κορωνίδες νῆες, αἱ μέλαιναι ὡς κορῶναι ἢ ἐπικεκαμμέναι τὰ ἄκρα. 73, 22. 1429, 5.

κορωνίσματα καὶ κορωνισταί, ζήτει ἐν τῷ χελιδονίζειν. 1914, 49.

—κος λήγοντα δισύλλαβα ἀπαρασχημάτιστα εἰς θηλυκὸν γένος, φύσει μακρᾷ παραλήγοντα ὅτι βαρύνονται, οἷον, φῶκος, θῶκος, πλὴν τοῦ σηκός. 1197, 40.

—κος ληγόντων τρισυλλάβων ἐχόντων τὴν πρώτην συλλαβὴν εἰς ἀμετάβολον λήγουσαν προσῳδία, οἷον Λάμψακος, Ὕρτακος, Ῥύνδακος. 959, 30.

—κος λήγοντα ἐπιθετικὰ ὑπερδισύλλαβα τῷ ᾱ παραληγόμενα ὅτι ἐξύνονται, οἷον φαρμακός, θαυμακός. 1365, 45.

κοσμεῖν ἀντὶ τοῦ στρατηγικῶς τάττειν, ὅθεν κοσμήτορες λαῶν λέγονται οἱ ἡγεμόνες. 257, 30. 993, 8.

κοσμηθεῖμεν κοσμηθεῖτε κοσμηθεῖεν, ὅτι ἐκ τῶν κοσμηθείημεν, κοσμηθείητε, κοσμηθείησαν συγκεκόφαται. 190, 24.

κοσμητὸς ὁ εὔτακτος, οἷον ἐν τῷ, κοσμηταὶ πρασιαί, ὅ ἐστιν εὔτακτοι, Ὀδ. ή, 127. 1569, 48.

κράτεσφι τάπης ὑπέκειτο φαεινός, Ἰλ. κ', 156. 795, 52.

κρατευταὶ αἱ τῶν ὀβελίσκων λαβαὶ, ἢ κρατευταὶ, λίθοι ἢ σιδήριά τινα, οἷς οἱ ὀβελοὶ ἐπιτίθενται, ὅτι παρὰ τὸ κρατέω καὶ κρατεύω λέγεται ἡ λέξις. 749, 3.

κρατὴρ, εἶδος ἀγγείου παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ συγκερᾶσθαι οἶνον ὕδατι λεγόμενον, οἱονεὶ κερατήρ. 234, 37. 470, 9. 917, 56. 1398, 11. καὶ ὅτι καὶ εἶδός τι τριπόδων κρατῆρες λέγονται. 740, 10. ζήτει ἐν τῷ τρίποδες· καὶ κρατὴρ περιεκτικῶς ὁ τόπος, ἐν ᾧ οἱ κρατῆρες, ἢ κρατὴρ προσηγορικῶς οἱ πολλοὶ κρατῆρες, Ὀδ. φ', 145. 1904, 56.

κρατηρίζειν τὸ συμπίνειν, ὅτι παρὰ τὸν κρατῆρα λέγεται. 1403, 4.

κρατῆρος κεφαλὴ, τροπικῶς τὸ ἄνω μέρος τοῦ κρατῆρος. 710, 20.

κρατὶ ἑκάστῳ παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι ἡ τοῦ ἑκάστῳ ἐπίθεσις ἐμφαίνει μὴ θηλυκῶς λέγεσθαι τὸ κρατὶ, οὐδετέρως οὖν ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, τρία κρᾶτα, παρὰ Πινδάρῳ· καὶ ὅτι εἰ ἐκ τοῦ κράατι συνῄρητο τὸ κρατὶ, ἔδει προπερισπωμένως κρᾶτι λέγεσθαι, ὡς κέαρι κῆρι, ἔαρι ἦρι. 1715, 57. ζήτει τὸ κρατός.

Κρατισθένης Φλιάσιος ὅτι θαυματοποιὸς ἦν δεξιώτατος. 1503, 30.

κρατὸς ἀπαλαλκεῖν παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι διὰ τοῦ κρατὸς ὁ πᾶς δηλοῦται ἄνθρωπος. 1659, 19.

κρατὸς κρατὶ κρᾶτα, κατὰ θηλυκὸν γένος, καὶ τὸ κρὰς τοῦ κρατὸς οὐδετέρως, ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν τὰ κρᾶτα. 1193, 9. ζήτει τὸ κρατί.

κράτος ἐπὶ βασιλείας. 901, 29.

κρατὺς ἐπίθετον ὅτι ὡς τὸ ἡδὺς κλίνεται. 1353, 41.

κράτων κατὰ γενικὴν πληθυντικὴν ἀντὶ τοῦ κεφαλῶν, ὅτι βαρύνεται ἡ λέξις, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κραάτων συνῄρηται, καὶ ὅτι οὐ κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται. 976, 5. 1928, 37.

κρέα, ὅτι εἰ μὲν ἐκ τοῦ κρέαα ἀποκέκοπται ἡ λέξις, βραχυκαταληκτεῖ, εἰ δὲ συνῄρηται, μακροκαταληκτεῖ, ὅτι καὶ εἰς μίαν συλλαβὴν συνιζάνει ἐνίοτε, οἷον ἐν τῷ, πὰρ δὲ Βοηθοΐδης κρέα δαίετο, Ὀδ. ο', 140. 1777, 19.

κρέα αἴγεια καὶ ἄρνεια καὶ ὕεια, ὅτι ἐκ τῆς τροφῆς τῶν αἰγείων κρεῶν εὔτονοι καὶ γλίσχροι γίνονται χυμοὶ, καὶ ὅτι τὰ ὕεια καὶ ἄρνεια ῥᾷον φθείρεται διὰ τὴν πιμελήν. 1753, 17.

κρέα ἑφθὰ, ὅτι καὶ ἑφθὰ κρέα ἤσθιον οἱ ἥρωες. 1893, 1. καὶ ὅτι τὰ ἑφθὰ κρέα εὐπεπτότερά εἰσι τῶν ὀπτῶν. 1752, 5.

κρεανόμος ὅτι παρὰ τὸ κρέα νέμειν λέγεται. 749, 8. 1777, 17.

κρέας ὅτι παρὰ τὸ κρατύνειν διὰ τῆς ἐξ αὐτοῦ τροφῆς λέγεται. 582, 10. 728, 36.

κρεῖοι, εἶδός τι ἐρεβίνθων. 948, 46.

κρεῖον τὸ κρέας ἢ τὸ κρεωδόχον ἀγγεῖον. 747, 15. 33. 1899, 4.

κρείοντες παῖδες, ἤγουν βασιλεύοντες, ἢ ἀντὶ τοῦ κρατοῦντες τῷ πλήθει, τουτέστι πολλοί. 1364, 24.

κρεισσῶ, ῥῆμα σύστοιχον τῷ κρείσσων ὀνόματι. 55, 19.

κρείσσων ἀντὶ τοῦ ὑπέρτερος καὶ ἰσχυρότερος καὶ κατὰ βίαν ἐπικρατέστερος, ὅτι κατὰ δεύτερον τύπον συγκριτικὸν λέγεται κρέσσων καὶ κρείσσων. 55, 15. 385, 25. 1181, 18. 1210, 61. καὶ κρείσσων ἀντὶ τοῦ ἐγκρατὴς καὶ ἐξουσίαν ἔχων. 1912, 4.

κρείων προσηγορικὸν, καὶ Κρείων κύριον παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ Κρέων, ὅτι ἀπὸ τοῦ κρῶ μονοσυλλάβου λέγεται, ὅθεν καὶ τὸ κραίνω. 1603, 10. 1683, 53. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ κρατείω λέγεται. 1480, 43.

κρείων Ἀχελῷος ἐπιθετικῶς λέγεται, διὰ τὸ μέγιστος τῶν καθ' Ἑλλάδα ποταμῶν εἶναι. 1231, 16. καὶ ὅτι καὶ θεράπων τις κρείων λέγεται ἐπιθετικῶς παρ' Ὁμήρῳ, διὰ τὸ τῶν συνθεραπόντων ὑπερέχειν. 1480, 43.

κρέκα, κόσμος ποιὸς γυναικεῖος, ὃς καὶ πλοκαμὶς καὶ κορυφαία λέγεται. 1528, 18.

κρέκω τὸ ἠχῶ. 1279, 46.

κρεμαστὴρ ταῤῥὸς ἐλέγετο, ἐφ' οὗ τοὺς τυροὺς ἔτερσον. 1625, 14.

Κρεμισσὸς ποταμὸς, ὅτι ὁμοιωθεὶς κυνὶ συνεγένετο θυγατρὶ Φοινοδάμαντος Τρωικοῦ τινὸς ἀνθρώπου. 384, 19.

κρεμόω ὅτι ἐκ τοῦ κρεμῶ πλεονασμῷ τοῦ ο λέγεται, καὶ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ κρεμάσω μέλλοντος λαμβάνεται ἐν τῷ, καὶ κρεμόω ποτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο, Ἰλ. η', 83. 666, 34.

κρὲξ ὄρνεον, παρὰ τὸ κρέκω, ὃ δηλοῖ τὸ ἠχῶ. 1126, 45. 1279, 46. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὠνοματοπεποίηται ἡ λέξις. 1523, 51.

Κρέουσα, ἐπίνειον Θεσπιέων πρὸς τῷ Κρισαίῳ κόλπῳ. 271, 7.

κρέσσων ἀντὶ τοῦ κρείσσων, Ὀδ. χ', 353. ζήτει ἐν τῷ κρείσσων. 1930, 41.

κρέων ἐπίθετον ἴσον τῷ κρείων, καὶ Κρέων κύριον. 401, 10. ζήτει τὸ κρείων· καὶ ὅτι Κρέων ἠγωνοθέτησε τὸν ἐνναετηρικὸν ἀγῶνα τῶν Πυθίων ὀλίγῳ πρὸ τῶν Τρωικῶν, ἱστορία. 1466, 55.

Κρεώφυλος, Σάμιος ποιητὴς, Ὅμηρον ξενίσας ποτὲ, ἱστορία. 330, 44.

κρήγυον τὸ ἀγαθὸν, οἱονεὶ κηρήδυον, ὅ ἐστιν ἥδυνον τὸ κῆρ. 59, 18. 60, 23. 1268, 11.

κρήδεμνον τὸ μαφόριον καλούμενον, τουτέστι καταπέτασμα τῆς κεφαλῆς γυναικεῖον παρειμένον μέχρι τῶν ὤμων, παρὰ τὸ κάρη καὶ τὸ δέμα πλεονασμῷ τοῦ ν λεγόμενον. 976, 41. 1280, 10. 1421, 10. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κρήδεμνον κεφαλῆς δέμα ἢ δέμνιον, καὶ πίθου κρήδεμνον τὸ πῶμα, καὶ τείχους κρήδεμνα αἱ περὶ αὐτὸ στεφάναι καὶ αἱ λοιπαὶ ἐξοχαί. 189, 11. 1047, 54. 1421, 17. 1743, 58. καὶ πάλιν ὅτι κρήδεμνον πίθου τὸ σκέπασμα μεταφορικῶς, ἐπεὶ καὶ κεφαλὴ ἀγγείου λέγεται. 1473, 58. 62.

κρηῆναι ἀντὶ τοῦ τελέσαι, τὸ θέμα κραιαίνω, ὅθεν καὶ κρήηνον προστακτικὸν ἀντὶ τοῦ τελείωσον. 36, 35. 737, 50.

κρῆθεν ἀντὶ τοῦ κάρηθεν, ὅ ἐστιν ἐκ κεφαλῆς. 959, 34.

Κρηθεὺς καὶ Σαλμωνεὺς, υἱοὶ Αἰόλου καὶ Λαοδίκης τῆς Ἀλωέως, ὅτι ὁ Κρηθεὺς ἐκ Τυροῦς τῆς τοῦ ἀδελφοῦ Σαλμωνέως ἔσχεν Αἴσο-

να, Ἀμυθάονα καὶ Φέρητα. 1680, 61. 1681, 61.

κρῆθμος, λέξις βαρυτονουμένη παρὰ τὸν κανόνα τῶν εἰς μος ληγόντων, κατὰ δ' ἑτέρους καὶ αὐτὴ ὀξυνομένη. 582, 17.

Κρήθων καὶ Κρηθεὺς καὶ Κρηθηὶς κύρια ὅτι διὰ τοῦ η ἔχουσι τὴν κρῖ συλλαβήν. 581, 24.

κρήμνασθαι τὸ κρημνίζεσθαι. 1003, 23. ὅτι παρὰ τὸ κρεμῶ λέγεται τροπῇ τοῦ ε εἰς η καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν. 695, 43.

κρήμνη, προστακτικὸν ἀντὶ τοῦ κρήμνιζε, ἀπὸ τοῦ κρήμνημι θέματος, ὡς ἀπὸ τοῦ ἵστημι τὸ ἵστη. 1003, 24.

κρημνὸς ὅτι παρὰ τὸ κρεμῶ λέγεται τροπῇ τοῦ ε εἰς η καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, καὶ ὅτι ἐν ἴσῳ τῷ ὄχθῃ λέγεται ὁ κρημνὸς ἐν τῷ, ὡς Τρῶες ποταμοῖο πτῶσσον ὑπὸ κρημνούς, Ἰλ. φ', 26. 1221, 8.

κρῆναι ἀντὶ τοῦ τελειῶσαι, οἷον ἐν τῷ, οἵ μου φέρτεροί εἰσι νοῆσαί τε κρῆναί τε, Ὀδ. ε', 170. 1528, 64. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ κραίνω θέματος κεκίνηται. 36, 36. ζήτει τὸ κρῆνον.

κρῆναι Ὡρῶν, ὅτι πλυθῆναί τι πρὸς κρήναις Ὡρῶν λέγεται παρὰ Θεοκρίτῳ διὰ τὸ καλῶς πεπλύσθαι. 1349, 5.

κρῆνον, προστακτικὸν ἀντὶ τοῦ κρήηνον, καὶ κρῆναι ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ κρηῆναι. 1885, 62.

κρηπὶς κρηπῖδος, ὅτι παρὰ τὸ ῥάπις ῥάπιδος δοκεῖ λέγεσθαι, ὃ καὶ αὐτὸ ὑπόδημα σημαίνει, ὅθεν χρυσόῤῥαπις ὁ Ἑρμῆς ἐπιθετικῶς λέγεται πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 1658, 59.

Κρὴς ἐθνικόν, καὶ παροιμία, ὁ Κρὴς τὴν θάλασσαν, ἐπὶ τῶν προσποιουμένων ἀγνοεῖν ἃ ἀκριβῶς ἐπίστανται· καὶ ἑτέρα, πρὸς Κρῆτα Κρητίζειν, ἀντὶ τοῦ πρὸς πανοῦργον πανουργεύεσθαι, ἑρμηνεία διεξοδική. 313, 41.

κρησφύγετα, ὅτι τὰ ἐπὶ ἀποφυγῇ τοῦ Κρητὸς Μίνωος κατασκευασθέντα ὑπὸ τῶν διωχθέντων ὑπ' αὐτοῦ λῃστῶν φρούρια οὕτως ἐκλήθη ἐτυμολογικῶς. 1688, 55. 1861, 27.

Κρῆται πληθυντικῶς ἡ Κρήτη. 490, 11. ζήτει ἐν τῷ Κρήτη.

Κρῆτας, ὅτι οὕτως ἐκαλεῖτο κατὰ Δωρικὴν φωνὴν Κρητικός τις τρόπος ὀρχήσεως, ἑρμηνεία διεξοδική. 1166, 49.

Κρῆτες ὅτι ὀρχηστικοὶ ἦσαν. 1166, 47. καὶ ὅτι μετὰ λύρας ἐστρατεύοντο. 1320, 3.

Κρήτη ἡ νῆσος ὅτι καὶ Κρῆται λέγεται πληθυντικῶς πρὸς ἔμφασιν τοῦ μεγέθους τῆς νήσου. 119, 3. 1757, 27. καὶ ὅτι δυσλίμενός ἐστι τὰ πρὸς βοῤῥᾶν ἄνεμον ἡ νῆσος. 1861, 43. καὶ πῶς ἐν μὲν τῇ Ἰλιάδι ἑκατόμπολις λέγεται, ἐν Ὀδυσσείᾳ δὲ ἐννενήκοντα πόλεις ἔχειν, ἱστορία διεξοδική. 313, 30. 1860, 55. ζήτει ἐν τῷ Λεῦκος.

Κρήτη καὶ Κρὴς ὅτι τῷ ἐπικρῆσαι ῥήματι συστοιχοῦσιν, ὃ δηλοῖ τὸ ἐπικεράσαι. 1403, 5.

κρητὴρ Ἰωνικῶς ὁ κρατήρ, ὅτι παρὰ τὸ κρῶ κρήσω λέγεται. 1403, 3.

Κρητίζειν τὸ ψεύδεσθαι, ὅτι ἀπὸ τῶν Κρητῶν λέγεται, ὡς ἀπὸ Κιλίκων καὶ Αἰγυπτίων τὸ Κιλικίζειν καὶ Αἰγυπτιάζειν. 741, 21.

Κρητῶν συσσίτια, ὅτι καὶ ξενικαί τινες ἦσαν τράπεζαι ἐν τοῖς Κρητικοῖς συσσιτίοις, ἐν αἷς ἐκαθέζοντο οἱ ξένοι· καὶ ὅτι τοῖς νέοις ἰδίᾳ κρατὴρ ἐκέκρατο, τοῖς δὲ πρεσβυτέροις ἐξῆν πιεῖν ὅσον ἐβούλοντο· καὶ ὅτι ἀπὸ δείπνου ἐβουλεύοντο περὶ τῶν δημοσίων· καὶ ὅτι γυνή τις ἐφειστήκει τοῖς συσσιτίοις, ἣ τοῖς συνετοῖς καὶ τοῖς ἀνδρείοις παρετίθει τῶν ὄψων τὰ βέλτιστα. 1860, 45.

κρῖ ὅτι ἐκ τοῦ κρῖμνον ἀπεκόπη, καὶ ὅτι οὐδετέρου γένους ἐστί, καὶ ὅτι κρῖ λευκὸν λέγεται πρὸς διαστολὴν τοῦ μὴ τοιούτου. 187, 29. 294, 4. 538, 14. 730, 1. 1218, 29. 1407, 22.

κρίβανος, οἱονεὶ κριθῆς βαῦνος, ὅ ἐστι κάμινος· καὶ κριβανωτοὶ ἄρτοι οἱ ἐν κριβάνῳ ὀπτηθέντες· καὶ ὅτι καὶ κλίβανος λέγεται τροπῇ τοῦ ρ εἰς λ. 132, 31. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ κρῖ καὶ τοῦ βαῦνος σύγκειται ἡ λέξις. 1511, 12.

κριβανωτὰ καὶ κλιβανωτὰ ζῷα τὰ ἀκέραια ἐν κριβάνῳ ὀπτώμενα. 1286, 20.

κριβανωτοὶ ἄρτοι, ζήτει ἐν τῷ κρίβανος. 132, 33.

κρίγε, τρίτον πρόσωπον δευτέρου ἀορίστου ἀπὸ τοῦ κρίζω θέματος. 1350, 14. ζήτει τὸ κρίκε.

κρίζειν, ὅτι ὠνοματοπεποίηται ἡ λέξις καὶ δηλοῖ τὸ ποιόν τινα ἦχον ἀποτελεῖν. 1350, 13.

κριθαί, ὅτι αἱ κριθαὶ πρῶται τῶν σιτηρῶν εἰς χρῆσιν ἦλθον τοῖς ἀνθρώποις· καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἐκ τῆς χρήσεως αὐτῶν διακριθῆναι τῶν ἀλόγων τοὺς ἀνθρώπους οὕτως ἐκλήθησαν. 132, 31.

κριθὴ ἄφλοιος κατὰ συμπλοκήν, ἡ πτισσάνη. 1218, 30.

κριθὴ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον παρὰ τοῖς κωμικοῖς ὁμωνύμως. 134, 22. 948, 48.

κρίθινος οἶνος, ὅτι οἱ τὸν κρίθινον πεπωκότες ὕπτιοι καταχλίνονται. 1270, 11.

κρίκε ἢ κρίγε ζυγός, ἀντὶ τοῦ ἔτριζεν, ὅτι ἀπὸ σεσιγημένου ἐνεστῶτος κεκίνηται ἡ φωνή. 1071, 34. 1119, 60.

κρίκος ὅτι παρὰ τὸ κρίζειν ὀνοματοπεποιημένον ῥῆμα λέγεται. 1262, 58.

κρικόω κρικῶ, ῥῆμα τῷ κρίκος ὀνόματι συστοιχοῦν. 1279, 48. 1734, 22.

κριμνίτης πλακοῦς ὁ ἐκ κρίμνου πεποιημένος. 1407, 24.

κρινάμενος, ἤγουν ἐπιλεξάμενος. 1179, 28.

κρίνειν τὸ δικάζειν καὶ τὸ χωρίζειν καὶ τὸ ἐπιλέγειν εἴτουν ἐκλέγεσθαι. 108, 12. 635, 59. 1584, 35. καὶ τὸ διακρίνειν καὶ διαχωρίζειν, οἷον κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα. 576, 9. 687, 19. 1625, 51. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κρίνειν τό τε συγκρίνειν καὶ τὸ διακρίνειν ἀντωνυμίνως λέγονται. 243, 17. καὶ ὅτι καὶ κρίνεσθαι ἀντὶ τοῦ κρίνειν λέγεται, ζήτει τὸ κρίνεσθαι.

κρίνειν ὅτι αἰτιατικὴν ἀπαιτεῖ μεθ' ἑαυτό, οἷον κρίνειν θέμιστας, Ἰλ. π', 387. καὶ κρίνειν νείκεα, ἀντὶ τοῦ τὰς φιλονεικίας διαχωρίζειν, Ὀδ. μ', 440. καὶ ὅτι τὸ κρίνειν

καθ' αὐτὸ λεγόμενον ἀτελῶς λέγεται. 1066, 8. 1729, 62.
κρίνειν ὀνείρους, τὸ καὶ λύειν λεγόμενον, ὅτι ἐντεῦθεν τὸ ὀνειροκρίτης σύγκειται, ἑρμηνεία διεξοδική. 532, 41.
κρίνεσθαι ἀντὶ τοῦ κρίνειν, οἷον ἐν τῷ, ἐκρίνατο ὀνείρους, Ἰλ. ε', 150. καὶ ἐν τῷ, ἐκρίνατο ἐείκοσι φῶτας, Ὀδ. δ', 778. 532, 41. 1517, 43. 1584, 35. 1801, 55.
κρίνεσθαι Ἄρεϊ, ἀντὶ τοῦ ὁμιλεῖν, συνεῖναι καὶ συμπεπλέχθαι κατὰ πόλεμον. 243, 23. 686, 12. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κρίνεσθαι Ἄρεϊ τὸ εἰς τὴν διὰ πολέμου διάκρισιν σπεύδειν. 1138, 63.
κρίνεσθαι μένος Ἄρεος λέγεται, ὅταν σύμμιξις πολέμου γένηται, τότε γὰρ διακρίνεται τὸ τῶν μερῶν μένος τῷ τέλει τῆς μάχης. 1801, 55.
κρινθῆναι μετὰ τοῦ ν̄ ὅτι ποιητικώτερον μὲν, ἀναλογώτερον δὲ ἢ τὸ χωρὶς τοῦ ν̄ κοινῶς τε καὶ Ἀττικῶς λεγόμενον. 388, 23.
κρῖνον, εἶδος μάζης καὶ σχῆμα ὀρχήσεως ὁμωνύμως. 1018, 18.
κριὸς Φρίξου καὶ Ἕλλης, ἱστορία. 667, 8. 15. ζήτει ἐν τῷ Ἕλλη.
Κρίσσα, πόλις Φωκίδος, ὅτι καὶ Κίῤῥα καὶ Κρῖσα δι' ἑνὸς σ̄ καὶ προπερισπωμένως λέγεται· κατὰ δέ τινας ἄλλη μὲν ἡ Κρίσσα, ἀφ' ἧς ὁ Κρισσαῖος κόλπος λέγεται, ἄλλη δὲ ἡ Κίῤῥα, ἀφ' ἧς τὸ Κιῤῥαῖον καλούμενον πεδίον· καὶ ἄλλα πολλὰ περί τε Κρίσσης καὶ Κίῤῥας διεξοδικῶς. 273, 21—35. 274, 20. ζήτει τὸ Κίῤῥα.
Κρισσαῖος κόλπος καὶ Κιῤῥαῖον πεδίον. 273, 23. 32. ζήτει τὸ Κίῤῥα.
κριτὴς λήγοντα ὀνόματα ὅτι καίπερ ἐκ τοῦ κριτὴς ὀξυτόνου συγκείμενα, ὅμως βαρύνονται, οἷον ξενοκρίτης, ὀνειροκρίτης. 897, 41.
κριτικοὶ οἱ κατὰ τὴν γραμματικὴν παράδοσιν κρίνοντες τὰ ποιήματα. 285, 9. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κριτικοὶ λέγονται τῶν γραμματικῶν οἱ ἀκριβέστεροι. 773, 29.
κριτὸς λαὸς οὐχ ὁ ἔκκριτος, ἀλλ' ἁπλῶς ὁ προκεκριμένος εἴς τι ἔργον. 689, 25.
κροαίνειν ἀντὶ τοῦ κρούειν εἴτουν κροτεῖν, περὶ ἵππων λεγόμενον παρ' Ὁμήρῳ. 658, 54. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κρούω λέγεται ἀπελεύσει τοῦ ῡ. 792, 35. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὠνοματοπεποίηται ἡ λέξις καὶ ἐστὶ μίμημα ἤχου ποιοῦ. 1602, 17.
κρόκαι καὶ κροκάλαι αἱ αἰγιαλίτιδες ἄμμοι. 855, 51.
κροκάλαι, ζήτει τὸ κρόκαι.
κροκόδειλος ὅτι παρὰ τὸ δεδιέναι τὸν κρόκον ἢ τὰς κρόκας λέγεται. 855, 50.
Κροκοδίκη, γυνή τις γοητεύτρια εἴτουν φαρμακίς. 881, 60. 1657, 52. καὶ ὅτι ἡ Κροκοδίκη φαρμάξασα τοὺς τοῦ πατρὸς στρατιώτας ὑποχειρίους τοῖς πολεμίοις ἐποίησε δι' ἔρωτα τινὸς τῶν πολεμίων, ἱστορία. 1493, 48.
κροκόπεπλος Ἠὼς λέγεται, ἧ τὸ κροκωτὸν εἴτουν χρυσοφαὲς ἐκ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἐμφαίνεται. 693, 46. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐν τῷ, κροκόπεπλος Ἠὼς, διὰ τοῦ κρόκου τὸ πολὺ μὲν τῆς νυκτὸς, ὀλίγον δὲ τοῦ φωτὸς αἰνίττεται ὁ ποιητής. 1429, 45.
κρόκος, ἐν ᾧ ἐπωλεῖτο ὁ κρόκος Ἀθήνησιν ὁμωνύμως τῷ πωλουμένῳ. 1698, 30.
κροκύδειλος ἢ κροκυδειλὸς, ζωΰφιόν τι ἀλλοῖον παρὰ τὸν κροκόδειλον. 855, 52.
Κροκύλεια οὐδετέρως, καὶ Κροκύλειον ἑνικῶς, νῆσος τῆς Ἀκαρνανίας καὶ μέρος τι τῆς Ἰθάκης ὁμωνύμως. 306, 43. 307, 19.
κροκύφαντος, κόσμος τις γυναικεῖος περὶ τὴν κεφαλὴν, ὃς κεκρύφαλος παρ' Ὁμήρῳ λέγεται. 1280, 59.
κρόμμυον ὅτι παρὰ τὸ τὰς κόρας μύειν τοὺς ὀσφραινομένους αὐτοῦ λέγεται. 1061, 4. καὶ ὅτι τὸ κρόμμυον διουρητικόν ἐστι, καὶ περί τινων ἑτέρων αὐτοῦ δυνάμεων. 872, 35.
Κρομυὼν πόλις, καὶ ὅτι περιεκτικοῦ τύπου ἐστὶν ἡ κρομυὼν φωνὴ καὶ δηλοῖ τόπον κρομύων περιεκτικόν. 1302, 20.
Κρόνιος, ὅτι προπαροξύνεται ἡ λέξις παρὰ τὸν κανόνα τῶν διὰ τοῦ ιος τριβραχέων. 264, 37.
Κρονίων Κρονίωνος, ὅτι φύσει μὲν συστέλλει τὴν νι̅ συλλαβὴν, φυλάσσει δὲ τὸ ω̅ ἐν ταῖς πλαγίαις· παρ' Ὁμήρῳ δὲ τοὐναντίον, ἐκτείνεται μὲν ὡς ἐπιπολὺ ἡ νι̅ συλλαβὴ, συστέλλεται δὲ τὸ παραληκτικὸν ο̅ τῶν πλαγίων κατὰ χρόνου μετάθεσιν. 32, 20. 144, 39. 193, 12. 943, 50. 983, 14. 1704, 7.
Κρόνος, οἱονεὶ κόρος ὅ ἐστι νέος καὶ καθαρὸς νοῦς ἀλληγορικῶς, καὶ διὰ τί ἀγκυλομήτης ἐπιθετικῶς λέγεται πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 203, 20. 1012, 27. καὶ πῶς τὰ ἑαυτοῦ τέκνα κατεδηδοκέναι λέγεται πλὴν τοῦ Διὸς, ἀλληγορία. 203, 23. καὶ ὅτι ὑπὸ γῆν διάγειν μυθεύεται, ἀλληγορία διεξοδική. 724, 28. καὶ ὅτι Κρόνος μέγας ἐπιθετικῶς λέγεται πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ διὰ τὸ τοῦ ἀστέρος μέγεθος. 719, 45.
κρόσσαι, λέξις διαφόρως ἑρμηνευομένη καὶ ἐτυμολογουμένη ἐν τῷ, κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις, Ἰλ. μ', 258. 903, 4—33.
κροσσοὶ, οἱ καὶ θύσανοι, τὸ κρῦ μικρὸν, ὅτι παρὰ τὸ κατὰ τὸ ἄκρον σείεσθαι οὕτω λέγονται. 600, 23. 603, 21. 976, 28. καὶ ὅτι παραλόγως ὀξύνεταί τε καὶ δυσὶ σ̄ γράφεται. 1746, 31.
κρόσφος ἢ γρόσφος ὁ τοῦ δόρατος σαυρωτὴρ ἢ εἶδος ἑλεπόλεως. 795, 35.
κροταλίζειν, ῥῆμα σύστοιχον τῷ κρόταλον ὀνόματι. 838, 21.
κρόταλον, σκεῦός τι ἐξ ὀστράκου ἢ ξύλου ἢ χαλκοῦ, ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦν, καὶ κρόταλον μεταφορικῶς ὁ λάλος ἄνθρωπος, καὶ ὅτι παρὰ τὸν κρότον λέγεται ἐπενθέσει τῆς αλ̅ συλλαβῆς. 838, 23. 1327, 24.
κρόταφος ὅτι παρὰ τὸ κροτεῖν ἢ τὸν κρότον λέγεται. 492, 33. 39. 727, 26. 1532, 63.
κροτεῖν, ὅτι ὠνοματοπεποίηται ἡ λέξις καὶ ἔστι μίμημα ἤχου ποιοῦ. 1602, 16.
κρότωνες, οἱ καὶ κυνοραῖσται, ὅθεν καὶ παροιμιακῶς λέγεται, κρότωνος ὑγιέστερος. 1821, 46.
κρουνοὶ λέγονται αἱ ἀρχαὶ τῶν

χειμάῤῥων ποταμῶν, πηγαὶ δὲ αἱ τῶν ἀεννάων. 497, 12. 28. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κρουνοὶ πηγαὶ ὑδάτων ἐξ ὀρέων καταῤῥέουσαι μετὰ κρούσεως. 1263, 50.

κρούπεζαι, ξύλινα ὑποδήματα Βοιώτια. 867, 29.

κρουσίθυρον, ὄνομα αὐλήσεως ποιᾶς. 1236, 57.

κρύβδα, ἐπίῤῥημα ἴσον τῷ κρύβδην. 722, 20.

κρυερὸν τὸ λυπηρὸν καὶ φοβερόν. 1559, 48.

κρυόεις φόβος ἐπιθετικῶς, ὅτι παρὰ τὸ κρύος λέγεται. 731, 35.

κρυπταδία φιλότης ἡ κατὰ μοιχείαν μῖξις, καὶ κρυπτάδια φρονεῖν ἀντὶ τοῦ κρύφα βουλεύεσθαι παρ' Ὁμήρῳ. 631, 58.

κρυπτὴ κλεὶς ἡ ἔνδοθεν κλείουσα ἢ ἡ δυσεπιχείρητος τοῖς ἐπιβουλεύουσι. 974, 35.

κρύσταλλος ὅτι παχύτερόν τι χιόνος καὶ πάχνης δηλοῖ, Ὀδ. ξ', 477. καὶ ὅτι διὰ δυσὶ λ γράφεται. 1263, 57. 1770, 21.

κρυφηδὸν ἐν ἴσῳ τῷ κρύβδην παρ' Ὁμήρῳ. 1760, 59.

κρύψαι ἀντὶ τοῦ καλύψαι ἐν τῷ, ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ, Ὀδ. ε', 488. 1548, 1.

Κρωβίαλος, πολίχνιον Παφλαγονικὸν πρὸς τῇ Ποντικῇ χώρᾳ. 362, 32.

κρωβύλος, κόμης πλέγμα ποιὸν παρ' Ἀθηναίοις, ὃ τῶν εὐγενῶν καὶ αὐτοχθόνων ἦν δεῖγμα. 851, 46.

κρωγμὸς, μίμημα τῆς τῶν κοράκων φωνῆς, κλωγμὸς δὲ ὁ ἐν τῷ θεάτρῳ γινόμενος ἀποσυριγμός. 1504, 29.

κρώζειν καὶ κράζειν λέγονται οἱ κόρακες. 39, 46.

κρωμακωτοὶ τόποι παρὰ Παφλαγόσιν οἱ πετρώδεις καὶ δυσανάβατοι. 330, 40.

Κρῶμνα, πόλις Παφλαγονίας καὶ ἑτέρα Πελοποννήσου. 362, 14.

κρωσσὸς, κεράμιον ἢ κρατὴρ ὕδατος, ὅ ἐστιν ὑδρία, τὸ κρὸ μέγα, ὅτι παρὰ τὸ κρῶ, ὃ ἐκ τοῦ κερῶ συγκέκοπται καὶ δηλοῖ τὸ σταλάσσω καὶ ἐπιχέω, λέγεται. 600, 23. 603, 22. 976, 28.

κτάμενος μετοχὴ, ὅτι ἀπὸ τοῦ κτῶ κτῆμι, ὃ δηλοῖ τὸ κτείνω, γίνεται μετοχὴ ὁ κτὰς τοῦ κτάντος, τὸ παθητικὸν ὁ κτάμενος. 517, 23.

κτανέοντα κατέκτα, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ τὸν ἐλπίζοντα κτεῖναι κατέκτεινε. 1144, 44.

κτάρας, ὅτι οὕτω καλοῦσιν οἱ κατὰ Βυζάντιον χυδαῖοι ἰχθύδιά τινα ἀπὸ τοῦ ἴκταρ ἴκταρος κατὰ παραφθοράν. 1936, 22.

κτᾶσθαι, ὅτι γενική ἐστιν ἡ λέξις, ἐπεὶ καὶ πολλαχῶς ἔστι κτᾶσθαί τι. 760, 6.

κτάσθαι ἀντὶ τοῦ πεφονεῦσθαι, ὅτι θέσει μακρὰν ἔχει τὴν παραλήγουσαν, διὸ καὶ παροξύνεται, κτᾶσθαι δὲ ἀπὸ τοῦ κτάομαι κτῶμαι προπερισπᾶται. 1031, 6.

κτέανον τὸ κτῆμα. 63, 33.

κτεάτεσσι δοτικὴ ὅτι ἀπὸ τοῦ κτέασσι γέγονεν ἐπενθέσει τῆς τε συλλαβῆς. 766, 19.

κτεατίσαι ἀντὶ τοῦ κτήσασθαι. 1436, 15.

κτείνω ὅτι παρὰ τὸ κτέω κτῶ λέγεται προσθέσει τοῦ ι καὶ τοῦ ν. 517, 24. 1925, 26.

κτείνωμι ἀντὶ τοῦ κτείνοιμι κατ' ἔκτασιν τοῦ ο τῆς διφθόγγου. 1873, 9.

κτεὶς κτενὸς, ὅτι παρὰ τὸ ἐκτείνειν τὰς τρίχας λέγεται. 82, 36.

κτεὶς ὁμωνύμως μόριόν τι τῶν κρυπτομένων τοῦ ἀνθρωπείου σώματος, διὰ τὰ περὶ αὐτὸ ῥαβδώματα οὕτω καλούμενον. 1485, 47.

κτέννω ὅτι ἐκ τοῦ κτείνω γέγονε τροπῇ τοῦ ι εἰς ν. 1604, 11. 1648, 6.

κτέρεα καὶ κτέατα τὰ κτήματα, κυρίως δὲ τὰ τοῖς κτεινομένοις προσήκοντα. 1418, 32.

κτερεΐζειν νεκρὸν, τὸ κτέρεα ἤγουν κτήματα νεκρικὰ διδόναι τῷ νεκρῷ, τουτέστιν ἐνταφιάζειν. 1321, 53. 64.

κτέωμεν ἀντὶ τοῦ κτῶμεν ἤγουν φονεύσωμεν, ὡς ἀφέωμεν ἀντὶ τοῦ ἀφῶμεν. 1925, 23.

κτῆμα καὶ κτῆσις ὅτι παρὰ τὸ κτῶμαι λέγονται, ὃ ἐκ τοῦ κέω κῶ γίνεται πλεονασμῷ τοῦ τ. 1261, 37. καὶ ὅτι Ὅμηρος μὲν κτήματα καλεῖ πάντα τὰ ὑπάρχοντά τινι, οἱ δὲ ὕστερον τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰς οἰκίας ἰδίως. 685, 31. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κτήματα ἡ ἐν ζῴοις περιουσία. 999, 17. καὶ πάλιν ὅτι κτήματα οὐ μόνον τὰ ἐν τῷ οἴκῳ, ἀλλὰ καὶ ὁ πᾶς βίοτος. 1447, 6. καὶ ὅτι χυδαϊκῶς κτήματα τὰ τετράποδα λέγονται. 494, 4.

κτῆνος ὅτι παρὰ τὴν κτῆσιν λέγεται. 999, 17.

Κτησίβιος, Χαλκιδεὺς φιλόσοφος, ὅτι καὶ σφαιριστὴς ἦν δεξιός. 1601, 53.

Κτησίβιος, κουρεὺς Ἀλεξανδρεὺς, εὑρετὴς τοῦ ὑδραυλικοῦ ὀργάνου. 1157, 46.

κτῆσις παρ' Ὁμήρῳ τὰ ἀπόθετα κτήματα. 1261, 34. ζήτει ἐν τῷ κτῆμα.

κτητικὰ διὰ τοῦ ειος ἀποβάλλοντά ποτε τὸ ε τῆς παραληκτικῆς διφθόγγου διὰ μέτρου χρείαν, οἷον ἐν τῷ Αἰπύτιος τύμβος, καὶ Ποιάντιος υἱός. 301, 7. 1463, 39.

κτητικὰ διὰ τοῦ ωνιος ἐκ γενικῶν πληθυντικῶν ἐσχηματισμένα, οἷον ἄνεμοι ἀνέμων ἀνεμώνιος. Ἑλίκαι Ἑλικῶν Ἑλικώνιος. 1214, 27.

κτητικὰ ταὐτὸ τοῖς ἰδίοις πρωτοτύποις σημαίνοντα ὅτι προπαροξύνονται, οἷον κάπρος κάπριος, ὅρκος ὅρκιος, αἰζηὸς αἰζήιος. 233, 42.

κτητικὰ ἀντὶ τῆς αὐτῶν πρωτοθέτου γενικῆς λαμβανόμενα, καὶ ταῖς ἐκείνῃ ὀφειλομέναις ἐπιθετικαῖς γενικαῖς συντασσόμενα, οἷον Νεστορέῃ παρὰ νηὶ Πυληγενέος βασιλῆος, Ἰλ. β', 54. 172, 24. 601, 31.

κτητικὰ, ὅτι τοῖς κτητικοῖς ὀνόμασιν ἐξ ἀνάγκης προστίθενται τὰ τῶν ὑποκειμένων τῇ κτήσει πραγμάτων ὀνόματα πρὸς ἐντέλειαν τοῦ λόγου, οἷον Πλατωνικὸν βιβλίον· τοῖς δὲ πατρωνυμικοῖς περισσὸν τὸ προστιθέναι τι, ἔγκειται γὰρ αὐτοῖς τὸ εἰς ὃ ἀναλύονται. 858, 1. καὶ ὅτι οἱ Ἀττικοὶ τοῖς πρωτοθέτοις προσηγορικοῖς χρῶνται ἀντὶ τῶν ἐξ αὐτῶν κτητικῶν, οἷον Ἕλλην στρατὸς, ἀντὶ τοῦ Ἑλληνικός. 1339, 7.

κτητικαὶ ἀντωνυμίαι ἀντὶ γενικῶν τῶν συστοίχων πρωτοτύπων

λαμβανόμεναι καὶ τὰ ἐκείναις ἐπιβάλλοντα ἐπίθετα ἀναδεχόμεναι, οἷον ἐν τῷ, δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, Ἰλ. γ', 180. 401, 16.

κτιδέη κυνῆ ἢ ἰκτιδέη τετρασυλλάβως. 809, 55. 810, 1. ζήτει τὸ ἴκτις καὶ ἰκτιδέη.

κτίδονες αἱ ἐν τοῖς ξύλοις διαφύσεις εἶτουν ἶνες. 1229, 42.

κτίζω ὅτι παρὰ τὸ κτῶ λέγεται. 1175, 15.

κτίλος ὅτι παρὰ τὸ κίω λέγεται, ὃ δηλοῖ τὸ πορεύομαι. 403, 35. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ κτῶ, ὅθεν κτίω. 1175, 14. καὶ Κτίλος κύριον ὄνομά τινος τῶν τοῦ Διὸς ἀπογόνων. 403, 38.

κτιλῶσαι τὸ πραῢναι καὶ χειροήθη ποιῆσαι, ὅτι παρὰ τὸν κτίλον λέγεται. 403, 38.

Κτιμένη κύριον ὅτι παρὰ τὸ κτῶ λέγεται, ὅθεν κτίω. 328, 5. 1175, 14.

κτίσαι ἀντὶ τοῦ οἰκίσαι, πυργῶσαι δὲ ἀντὶ τοῦ τειχίσαι ἐν τῷ, οἳ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν πύργωσάν τε, Ὀδ. λ', 263. 1686, 8.

κτιστὺς ἡ κτιζομένου τινὸς οἰκοδομήματος κατασκευή, οἷον κτιστὺς Μιλήτου, παρ' Ἡροδότῳ. 1180, 7.

κτίτης ἐν ἴσῳ τῷ κτίστης ἐλλείψει τοῦ σ. 283, 7. 328, 5.

κτυπεῖν λέγεται ὁ Ζεὺς παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ βροντᾶν. 700, 25. ὅθεν καὶ κτύπος Διὸς ἡ βροντὴ παρὰ τῷ αὐτῷ. 1021, 2.

κτω λήγοντα ῥήματα ἀπὸ ληγόντων εἰς δισίγματον σσω γενόμενα, οἷον ὑλάσσω ὑλακτῶ, τάσσω ἀτακτῶ. 1881, 17.

κτῶ καὶ κτῶμαι ὅτι παρὰ τὸ κίω κῶ λέγεται πλεονασμῷ τοῦ τ. 1261, 37.

κύαμοι ὅτι παρὰ τὸ κύειν αἷμα λέγονται, καὶ περὶ τῶν ἀγρίων κυάμων ἱστορία. 948, 29. καὶ διὰ τί κυάμων ἀπείχοντο οἱ ἱερεῖς, ἱστορία. 948, 23. καὶ ὅτι καὶ μέρος τι τοῦ ζωικοῦ μαστοῦ κύαμος λέγεται ὁμωνύμως. 749, 21.

κύαμος Αἰγύπτιος, φυτόν τι οὗ αἱ μὲν ῥίζαι κολοκάσια λέγονται. 948, 34. τὸ δὲ ἄνθος στεφανωτικὸν ὃν λωτὸς ἐκαλεῖτο παρά τισι τῶν Αἰγυπτίων, παρ' ἑτέροις δὲ μελίλωτον· καὶ περὶ τοῦ μήκους καὶ πάχους τοῦ καυλοῦ αὐτοῦ ἱστορία. 1616, 47.

κυανεάων ἀντὶ τοῦ κυανέων κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ᾱ παρ' Ἡσιόδῳ. 1363, 54.

κυάνεον ὅτι τῆς τοῦ θαλασσίου ὕδατος μελανίας ἐστὶ διαφορά. 116, 14.

Κύανθος ὅτι οἰνοχοῶν Ἡρακλεῖ ὑπ' ἐκείνου ἀκουσίως ἀνῃρέθη, διὸ καὶ τέμενος ἐκείνῳ ὁ Ἡρακλῆς ἀνῆκεν Οἰνοχόου λεγόμενον. 1900, 26.

κυανόπεζα τράπεζα ἐπιθετικῶς ἡ ἔχουσα κυανέαν πέζαν. 867, 27.

κυανοπρώρειος ναῦς ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὴν παραλήγουσαν δίφθογγον, ἢ κατὰ κτητικὸν τύπον εἴρηται, ὡς καὶ τὸ ἡμετέρειος. 1468, 35.

κύανος, χρῶμά τι μέλαν, μᾶλλον δὲ μεταλλόν τι μελανίζον, ἐξ οὗ τὸ κυάνειον καὶ κυάνεον μετουσιαστικῶς λέγεται, καὶ ἐν συναιρέσει κυανοῦν. 828, 19. 1570, 28.

κυανοῦν χρῶμα, ζήτει ἐν τῷ κύανος.

κυβάλης ὁ κυφός, ὅτι παρὰ τὸν κέκυφα παρακείμενον λέγεται τροπῇ τοῦ φ εἰς β. 1431, 46.

κυβερνήτης ὁ κατὰ τὴν πρύμναν τῶν νεῶν προϊστάμενος, πρωρεὺς δὲ ὁ τὰ κατὰ τὴν πρῶραν διοικῶν. 1729, 5. καὶ ὅτι παρὰ τὸν κανόνα τῶν εἰς της ῥηματικῶν βαρύνεται τοὔνομα. 533, 38.

Κυβήβα ἢ Κυβήβη ἡ Ῥέα· καὶ Κύβηβος ὁ κατεχόμενος αὐτῇ ἢ ἄλλῳ τινὶ δαιμονίῳ, καὶ ὅτι παρὰ τὸ κυφὸς λέγονται. 1431, 47.

κυβιστᾶν τὸ ἐπὶ κεφαλὴν ἑαυτὸν βάλλειν, παρὰ τὸ κύμβη, ὃ δηλοῖ τὴν κεφαλήν· καὶ ὅτι κυβιστᾶν λέγονται οἱ ἰχθύες, ἤγουν σὺν ταράχῳ καταδύεσθαι. 584, 18. 1030, 42. 1239, 63.

κυβιστητὴρ ὁ ἐπὶ κύμβην, ὅ ἐστι κεφαλήν, ἢ κατὰ κύβον καταβάλλων ἑαυτόν, καὶ κυβιστητὴρ ὁ ὀρχηστής. 1083, 60. 1084, 46.

κύβιτον Ῥωμαϊκῶς τὸ ὄγκωμα ἢ ὁ ἀγκών. 1397, 5.

κύβοι οἱ καταῤῥιπτόμενοι ἑξάπλευροι βόλοι, καὶ οἷον καταβιστῶντες ἐν τῷ βάλλεσθαι· καὶ κύβος ἐκ μέρους ἡ ὅλη διάθεσις τῆς διὰ κύβων παιδιᾶς· καὶ ὅτι κύβος λέγεται πᾶσα ψῆφος τετράγωνος. 1396, 55 — 64. καὶ ὅτι κατὰ μὲν Πλάτωνα Αἰγυπτίων ἐστὶν εὕρεμα ἡ κυβεία, κατὰ δὲ ἑτέρους Παλαμήδους τοῦ Ναυπλίου. 228, 1. 1397, 10. καὶ ὅτι κύβος παρὰ τὸ κύκλωθεν βάσιν ἔχειν λέγεται· καὶ ὅτι τρισὶ κύβοις ἐχρῶντο οἱ παλαιοί· καὶ ὅτι κύβος καὶ ἡ ἐν τοῖς κύβοις μονάς, ὅθεν παροιμία, ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβους· καὶ ὅτι ἐσπουδάζετο ἡ κυβεία παρ' Ἀθηναίοις, καὶ ὅτι κυβείας προστάται ὁ Ἑρμῆς καὶ ὁ Πὰν ἐνομίζοντο. 1083, 61. 1397, 4. 15—27. καὶ περὶ τῆς διὰ πεσσῶν καὶ κύβων καὶ ἀστραγάλων παιδιᾶς καὶ τῶν ὀνομασιῶν τῶν βόλων αὐτῶν ἑρμηνεία διεξοδικωτάτη. 1289, 55.

κυδάζειν τὸ ὑβρίζειν, καὶ κυδάζεσθαι τὸ λοιδορεῖσθαι, παρά τι κῦδος, ὃ δηλοῖ τὴν λοιδορίαν ἀρσενικῶς λεγόμενον παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον. 64, 32. 790, 40.

κυδάζεσθαι ἀντὶ τοῦ λοιδορεῖσθαι. 64, 32. ζήτει τὸ κυδάζειν.

κυδαίνειν τὸ τιμᾶν, κυδάζειν δὲ τὸ ὑβρίζειν. 790, 40. ζήτει τὸ κυδάζειν.

κίδαρις ὅτι καὶ κύταρις λέγεται διὰ τὴν τοῦ τ πρὸς τὸ δ συγγένειαν. 1618, 40.

κυδιᾶν τὸ γαυριᾶν καὶ ὑψαυχενεῖν, ὅτι παρὰ τὸ κῦδος λέγεται, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ κύω, ὃ δηλοῖ τὸ φιλῶ. 292, 34. καὶ ὅτι κυδιᾶν καὶ περὶ ἵππων λέγεται. 658, 62.

κυδιόων, γαυριῶν, ὑψαυχενῶν. 292, 34.

κυδίστατος ὅτι ἐκ τοῦ κύδιστος ὑπερθετικοῦ κατ' ἐπίτασιν ὑπερθέσεως λέγεται. 215, 12.

κῦδος ἡ εὔκλεια. 448, 34. κῦδος δὲ ἀρσενικῶς ἡ λοιδορία κατά τινας παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον. 64, 31. καὶ ὅτι τὸ κῦδος ἐπὶ εὐκλείας παρὰ τὸ κύω, ὅ ἐστι φιλῶ, λέγεται. 658, 63.

κυδροῦσθαι ἀντὶ τοῦ γαυριᾶν καὶ

ἐπαίρεσθαι, ὅτι περὶ ἵππων λέγεται. 658, 62.

Κύδων, ὄνομα ἀνθρώπου τινὸς φιλοξένου, ὅθεν παροιμία, ἀεί τις ἐν Κύδωνος. 1468, 28. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Κύδων υἱὸς Ἀπόλλωνος, ἀφ' οὗ Κύδωνες τὸ ἐν Κρήτῃ ἔθνος. 1861, 9.

Κύδωνες, ἔθνος Κρητικὸν, καὶ Κυδωνὶς πόλις ἡ καὶ Κυδωνία, ἀφ' ἧς τὸ ἐθνικὸν Κυδωνιάτης, ὅθεν τὸ Κύδων λέγεται κατὰ συγκοπήν. 293, 46. 1468, 25.

Κύδωνες τοὺς ἰδίους δούλους τιμῶντες, ὅτι παρὰ Κύδωσι κατά τινας ἑορτὰς οἱ δοῦλοι κρατοῦσι τῆς πόλεως καὶ τοὺς ἐλευθέρους μαστιγοῦσι. 1885, 33.

Κυδωνία, πόλις Κρήτης δυνατωτάτη ποτὲ μετὰ Κνωσσὸν καὶ Γόρτυνα. 312, 46.

Κυδώνια μῆλα ὅτι ἐκ Κυδωνίας Κρητικῆς χώρας δοκοῦσι παρονομασθῆναι. 1468, 26.

κύειν τὸ φιλεῖν καὶ τὸ κατὰ γαστρὸς φέρειν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, τίκτειν δὲ τὸ ἀπαλλαγῆναι τοῦ κύειν, παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστέροις καὶ αὐτὸ τὸ τίκτειν κύειν λέγεται. 656, 56. 1174, 19. 1799, 53. καὶ ὅτι τὰ θήλεα μόνα κύειν λέγονται, γεννᾶν δὲ καὶ τίκτειν οὐ μόνον τὰ θήλεα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄῤῥενα, ὅθεν καὶ τοκῆες καὶ γεννήτορες λέγονται. 1568, 2.

κυήμεναι ἀπαρέμφατον ὅτι ἐκ τοῦ κυῶ περισπωμένου θέματος κεκίνηται. 1407, 61.

κύησις ὅτι ἀπὸ τοῦ κυῶ κυήσω περισπωμένου ῥήματος παρήχθη. 1546, 23.

κυήτωρ κυήτορος, ὅτι ἀπὸ τοῦ κυέω κυῶ περισπωμένου ῥήματος παρήχθη. 1546, 21.

κύθεν ἀντὶ τοῦ ἔκρυψεν, ἀπὸ τοῦ κεύθω, ὁ ἀόριστος δεύτερος ἔκυθον. 1455, 12.

Κυθέρεια ἡ Ἀφροδίτη, ὅτι διὰ τὸ περὶ Κύθηρα τὴν νῆσον ἀναφανῆναι οὕτω λέγεται, ἢ παρὰ τὸ κεύθειν ἔρωτας. 1598, 50.

Κύθηρα οὐδετέρως, νῆσος πρὸς τῇ Κρήτῃ, ἡ καὶ Πορφυροῦσα ποτὲ κληθεῖσα, ἐν ᾗ μυθεύεται γεννηθῆναι ἡ Ἀφροδίτη, διὸ καὶ τὸ ζάθεον αὐτῇ ἐπιτίθησιν Ὅμηρος. 433, 20. 804, 33. 1024, 47.

κύθρα ἡ χύτρα Ἰωνικῶς κατὰ στοιχείων ἐναλλαγήν. 746, 16.

κυκᾶν, στρέφειν, ταράττειν, ὅτι περὶ ὑγρῶν λέγεται. 620, 5. 12. 836, 20. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κυκᾶν τὸ κυκεῶνα ποιεῖν κυρίως, τροπικῶς δὲ τὸ ταράσσειν καὶ τὸ μαγειρικῶς πραγματεύεσθαι. 870, 57. 63. καὶ ὅτι τὸ κυκᾶν καὶ ἐπὶ πτυρμοῦ καὶ συγχύσεως ἵππων καὶ ἐπὶ ταράχου πραγμάτων τίθεται. 1213, 49.

κυκειῶ κατ' αἰτιατικὴν ἀντὶ τοῦ κυκεῶνα ἀποκοπῇ καὶ ἐπενθέσει τοῦ ι. 866, 51.

κυκεὼν ὅτι ὡς ὑγρόν τι ἐστὶ καὶ πόσιμον καὶ οἷον ζωμὸς ῥοφητὸς ὑπόκειται παρ' Ὁμήρῳ, καὶ ὅτι παρὰ τὸ χέειν ἢ χύειν λέγεται, καὶ κυκεὼν ἄνθρωπος μεταφορικῶς. 437, 7. 620, 6. 12. 870, 64. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κυκεὼν βρῶμα ἐκ ξηρῶν τινῶν καὶ ὑγρῶν εἰδῶν κεκραμένον. 607, 6. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κυκᾶν λέγεται. 866, 49. 1656, 58.

κυκηθήτην, ἤγουν ἐταράχθησαν. 836, 19. ζήτει τὸ κυκᾶν.

κύκλα οἱ τροχοὶ τῶν ἁμαξῶν καὶ τῶν ἁρμάτων παρ' Ὁμήρῳ. 597, 41. 1550, 23. καὶ ἔτι κατὰ γένους μεταπλασμὸν κύκλα λέγονται οἱ κύκλοι. 1148, 24.

κυκλέω κυκλῶ κυκλήσω, τὸ δι' ἁμάξης ἄγω. 412, 30. 683, 57. ὅτι παρὰ τὰ κύκλα λέγεται, ὃ δηλοῖ τοὺς τροχούς. 1148, 24.

κυκληδὸν ἐπίῤῥημα, ὅτι χρήσιμός ἐστι λέξις. 706, 23. 881, 20.

Κυκλόβορος, χείμαῤῥός τις τῆς Ἀττικῆς μετὰ ψόφου φερόμενος. 213, 37.

κύκλος, ὅτι τὰ κυκλοτερῆ σχήματα ἐπετήδευον οἱ παλαιοὶ ἐπί τε οἰκοδομημάτων καὶ τοπικῶν διαστημάτων, οἷον τοῦ τῆς ἀγορᾶς καὶ τοῦ τῆς ἅλω, καὶ ἐπί τινων σκευῶν, οἷον τραπεζῶν καὶ ποτηρίων καὶ ἄλλων τινῶν, εἰς σύμβολον τοῦ κατὰ τὸν κόσμον σφαιροειδοῦς. 1816, 24.

κύκλος ὁ ἁρμάτειος τροχὸς πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ, ὃς καὶ ποιητὸς λέγεταί ποτε ἐπιθετικῶς ὑπακουομένου τοῦ εὖ, ἢ πρὸς διαστολὴν τοῦ νοητοῦ κύκλου. 574, 28. 1304, 41.

κύκλος, σχῆμα ῥητορικόν. 945, 55. καὶ παραδείγματά τινα τοῦ σχήματος. 818, 45. 1045, 56.

κύκλος ἱερὸς παρ' Ὁμήρῳ λέγεται ὁ τοῦ δικαστηρίου τόπος διὰ τὴν ἐν αὐτῷ θέμιν καὶ δίκην. 1158, 2. 26.

κύκλος κηροῦ ἢ τυροῦ οὐχ οὕτως ἀκριβῶς λέγεται ὡς τροχὸς διὰ τὸ τὸν κύκλον σχῆμα ἐπίπεδον εἶναι καὶ ὑβαθὲς, τὸν δὲ τροχὸν τριχῇ διαστατόν. 1710, 44.

κυκλοτερὲς τόξον, οὐ τὸ φύσει τοιοῦτον, ἀλλὰ τῷ ἑλκυσμῷ τῆς νευρᾶς τοιοῦτον γινόμενον. 452, 23.

κύκλωμα Ἰξίονος ἡ ἐπὶ τοῦ τροχοῦ μυθικὴ περιδίνησις τοῦ Ἰξίονος παρ' Εὐριπίδῃ. 689, 60.

Κυκλώπεια οἰκοδομήματα, σπήλαιά τινα καὶ λαβύρινθοι οἰκοδομητοὶ ἐν Ναυπλίᾳ ἀπὸ τῶν οἰκοδομησάντων Κυκλώπων οὕτω κληθέντες, ἱστορία· ζήτει ἐν τῷ, Κύκλωπες ἐγχειρογάστορες. 1622, 55.

Κυκλώπειος δωρεὰ, παροιμιακὸν ἐπὶ τῶν πρὸς καιρὸν μὲν μὴ ἐπεξιόντων, ὕστερον δὲ ἀπολλύντων τινά. 1634, 35. 1926, 64.

Κύκλωπες παρ' Ὁμήρῳ, οἱ ὕστερον Λεοντῖνοι, ἔθνος Σικελικὸν, ὅτι λησταὶ ἦσαν καὶ πίονα χώραν οἰκοῦντες. 1618, 2. 1644, 41. καὶ ὅτι οὐ πάντες οἱ Κύκλωπες ἀσεβεῖς κατὰ τὸν Πολύφημον ἱστοροῦνται. 1636, 46.

Κύκλωπες γαστερόχειρες ἢ ἐγχειρογάστορες καλούμενοι παρὰ τὸ ἐκ τοῦ ἑαυτῶν τέχνης τρέφεσθαι, ὧν ἔργα τὰ Κυκλώπεια κληθέντα οἰκοδομήματα, ἱστορία. 285, 20. 1622, 53. ζήτει τὸ Κυκλώπεια οἰκοδομήματα.

Κύκλωπες μονόφθαλμοι τρεῖς, χαλκεῖς τῶν τοῦ Διὸς κεραυνῶν, καὶ ὅτι οἱ παρ' Ὁμήρῳ Κύκλωπες τὸ ἔθνος δύο ἔχειν ὀφθαλμοὺς ὑπόκεινται, καὶ ὅτι καὶ ὁ Πολύφημος δύο σχὼν κατὰ φύσιν ἐκ περιπετείας τινὸς θάτερον ἦν ἀπολωλεκὼς πρὸ τοῦ ὑπ' Ὀδυσσέως καὶ τοῦ λοιποῦ στερηθῆναι. 1622, 45-33. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἕνα εἶχεν ἕκαστος ὀφθαλμὸν

κύμινδις ὄρνεον, καὶ περὶ τινῶν ἰδιωμάτων αὐτοῦ, καὶ ἐτυμολογία καὶ γένος τοῦ ὀνόματος. 986, 26.

κυμινοκίμβιξ, ζήτει ἐν τῷ κίμβιξ. 1828, 10.

κυνάδες ὅτι παρὰ τοὺς κύνας λέγονται, κύνες δὲ ἧλοι τινὲς λέγονται ὁμωνύμως τῷ ζώῳ. 1570, 48.

Κυνάδρα, κρήνη ἐν Ἄργει, ἐξ ἧς ἔπινον οἱ ἐλευθερούμενοι, ὅθεν τὸ, ἐν Κυνάδρᾳ ὕδωρ, παροιμιακῶς λέγεται ἐπὶ τῆς κατ᾽ ἐλευθερίαν ζωῆς, ὅτι παρὰ τὸ ἐκεῖθεν κύνα διαδρᾶναι οὕτως ἐκλήθη. 1747, 10.

Κύναιθος Χῖος ὅτι πρῶτος ἤρξατο ἀπαγγέλλειν τὴν Ὁμήρου ποίησιν. 6, 39.

κυνάμυια ἡ ἀναιδὴς καὶ θρασεῖα γυνὴ, ὅτι παρὰ τὸν κύνα καὶ τὴν μυῖαν λέγεται, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κυνόμυια γέγονε τροπῇ τοῦ ō εἰς ᾱ. 1243, 20. 1822, 9.

κυνάρα καὶ κύναρος διὰ τοῦ υ ψιλοῦ, εἶδος ἀκάνθης, ἣν ἡ κοινὴ γλῶσσα κυνόσβατον ἢ κυνὸς βάτον ὀνομάζει, ὅτι παρὰ τὸ κυνὸς ἀρὰν, ὅ ἐστι βλάβην, ἐνιέναι τοῖς ὑπ᾽ αὐτῆς ἀμυχθεῖσιν οὕτω λέγεται. 1822, 17. 23.

κύναστρον χυδαϊκῶς ὁ κύων τὸ ἄστρον. 514, 27.

κυνεῖν τὸ φιλεῖν, ὅτι παρὰ τὸ κύειν λέγεται προσλήψει τοῦ ν, καὶ κυνεῖν τὸ προσκυνεῖν ὁμωνύμως. 1681, 43. 1811, 26.

κύνειρα γυνὴ ἡ τὸν κύνα, ὅ ἐστι τὸ ἑαυτῆς μόριον, εἰρύουσα, ὅ ἐστιν ἐφελκομένη· κύων γὰρ τὸ γυναικεῖον μόριον ὁμωνύμως. 1822, 14.

κυνέη ἡ τοῦ κυνὸς δορὰ, καὶ κυνέη ἡ ἐκ κυνείου δέρματος περικεφαλαία, καὶ ἁπλῶς ἡ περικεφαλαία διὰ τὴν τοῦ τοιούτου δέρματος ἀρχαίαν χρῆσιν. 421, 6. καὶ κυνέη αἰγείη, καταχρηστικῶς τὸ ἐξ αἰγείου δέρματος κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, Ὀδ. ω', 231. 1959, 52.

κύνεον ἦθος τὸ ἀναιδές. 1822, 9.

κύνες ὅτι σαίνοντες καταβάλλουσι τὰ ὦτα, καὶ ἔστι τοῦτο φιλοφροσύνης χαρακτήρ. 1820, 47. καὶ ὅτι κύνας ἀγριαίνοντας πραΰνει τὸ τὸν ἄνθρωπον ὀκλάσαι καὶ προέσθαι τὸ ἐν τῇ χειρὶ βέλος. 1749, 42. καὶ ὅτι οἱ Ἰνδικοὶ καὶ Ὑρκανοὶ καὶ Μολοσσοὶ καὶ Λακωνικοὶ κύνες περιᾴδονται ὡς ἀγαθοί. 1822, 5. καὶ ὅτι οἱ Ἰνδικοὶ κύνες λύκων μὲν καὶ ἀλωπέκων καταφρονοῦσι, λέουσι δὲ καὶ παρδάλεσιν ἀντεπεξίασι. 797, 33. καὶ ὅτι μέχρι καὶ εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν ζῶσιν οἱ κύνες. 1821, 7. καὶ ὅτι κυνός τινος τῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου ἡ καρδία ἀνατμηθεῖσα τετριχωμένη εὑρέθη 79, 1. καὶ ὅτι κύνες ὁμωνύμως ἐκαλοῦντο αἱ ἀντεπιβουλεύουσαι ἀλλήλαις ψῆφοι ἐν τῇ διὰ κύβων παιδιᾷ, ἑρμηνεία διεξοδική. 1397, 45. καὶ κύνες Ἡφαίστου οἱ ἐκ τοῦ πυρὸς σπινθῆρες παρὰ Ἀλέξιδι τῷ κωμικῷ. 1151, 41. καὶ κύνες ἧλοι ποιοὶ ὁμωνύμως τῷ ζώῳ. 1570, 47.

κυνῆ γενικῶς πᾶν εἶδος περικεφαλαίας, ἀπὸ ἑνὸς εἴδους τῶν ἐκ κυνείου δέρματος πάλαι γινομένων, καὶ ὅτι κυνῆ ταυρείη ἢ αἰγείη καταχρηστικῶς ἐλέγετο. 803, 46. 1959, 52. καὶ κυνῆ τὸ κοινῶς λεγόμενον σκιάδιον, ὅπερ ὁ Ἡσίοδος ἔργ. 544. πῖλον ἀσκητὸν ὀνομάζει. 613, 43.

κυνῆ Ἅιδου, ἀέριόν τι κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, εἴτουν νέφος πυκνότατον, δι᾽ οὗ καὶ οἱ μυθικοὶ θεοὶ ἀφανεῖς ἀλλήλοις γίνονται· καὶ πῶς ἡ Ἀθηνᾶ φορέσαι ποτὲ τὴν τοιαύτην κυνῆν λέγεται παρ᾽ Ὁμήρῳ, καὶ ὅτι καὶ πᾶς ὁ δολίως καὶ οἷον ὑπὸ σκότῳ τι πράττων κυνῆν Ἅιδου φορεῖν παροιμιακῶς λέγεται. 613, 24—42.

Κυνικοὶ φιλόσοφοι ὅτι διὰ τὸ κατὰ τοὺς κύνας σαίνειν μὲν τοὺς πεπαιδευμένους, ὑλακτεῖν δὲ κατὰ τῶν ἀπαιδεύτων οὕτως ἐλέχθησαν. 1822, 10. καὶ ὅτι ὡς κακολόγοι καὶ βοροὶ ἐκωμῳδοῦντο οἱ Κυνικοὶ φιλόσοφοι. 1817, 23.

κυνοκαύματα τὰ περὶ τὴν τοῦ κυνὸς τοῦ ἄστρου ἐπιτολὴν γινόμενα καύματα. 1255, 24.

κυνοραϊστὴς, ὅτι ἐκ τοῦ ῥαίω τὸ φθείρω γίνεται ῥαΐζω, ὅθεν κυνοραϊστής· καὶ ὅτι κοινῶς μὲν ἑνὶ ρ, Ἀττικῶς δὲ δυσὶ γράφονται τὰ τοιαῦτα. 773, 20. 945, 51. 1076, 20. 1821, 44.

Κῦνος, ἐπίνειον Ὀποῦντος πόλεως τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν, ἔστι δὲ ἄκρα τις τερματίζουσα τὸν Ὀπούντιον κόλπον. 277, 9.

Κυνόσαργες προπαροξυτόνως, γυμνάσιον Ἀθηναίων ἔξω τοῦ ἄστεος· καὶ ὅτι ἀπὸ κυνὸς ἀργοῦ, ὅ ἐστι λευκοῦ, κρέας ἁρπάσαντος ἐκ θυσίας τινὸς κἀκεῖ καταφυγόντος ὠνομάσθη· καὶ, ἐς κυνόσαργες, παροιμία ἐν ἴσῳ τῷ, ἐς κόρακας. 1430, 56 1747, 8. 12.

κυνόσβατος, εἶδος βάτου, ἣ καὶ κυνάρα καὶ κύναρος. 1822, 17. 20. ζήτει τὸ κυνάρα.

κυνόσουρα ἡ μικρὰ ἄρκτος, ἀστροθέτημά τι ἐξ ἑπτὰ ἄστρων συγκείμενον, ὅτι ὑπὸ Θαλοῦ τοῦ Μιλησίου κατεδείχθη, καὶ ὅτι Φοίνικες πρὸς αὐτὴν ἔπλεον. 1155, 31. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐφ᾽ Ὁμήρου μὲν οὐκ ἔγνωστο, ὕστερον δὲ ὑπὸ Φοινίκων παρετηρήθη. 1535, 10.

κυνοῦχος, μάρσιππος εἴτουν θύλακος. 1534, 50.

κύντερον ἔργον τὸ ἀναιδὲς καὶ δεινὸν καὶ θρασὺ, οἱονεὶ κυνώτερον, ὅ ἐστιν ἀναιδέστερον. 724, 22. 821, 44. 1577, 62.

κυνυλαγμὸς συνθέτως ὁ τῶν κυνῶν ὑλαγμός. 1251, 60.

κυνῶ ὅτι παρὰ τὸ κύω παρήχθη, καὶ ὅτι βαρύνεσθαι ὤφειλεν, ὡς τὸ δύω δύνω, θύω θύνω. 1597, 50.

κυνῶπα καὶ κύνεον καὶ κυνὸς ὄμματα ἔχειν λέγει Ὅμηρος τὸν θυμούμενον ἢ μᾶλλον τὸν ἀναιδῆ. 1392, 55.

κυνῶπις, ὅτι κατὰ ψόγον ὀφθαλμῶν λέγεται τὸ ἐπίθετον, ὥσπερ τὸ κυανῶπις κατ᾽ ἔπαινον. 1599, 19.

κὺξ, μίμημα ἤχου ποιοῦ, οἷον ψήφου καταπεσούσης. 768, 12.

κύπαιρον Δωρικῶς τὸ κοινῶς κύπειρον. 969, 7. 1648, 7.

κυπάρισσος φυτὸν ὅτι παρὰ τὸ κύειν παρίσους τοὺς κλάδους δοκεῖ λέγεσθαι. 247, 7. καὶ Κυπάρισσος, πόλις Φωκίδος, ἀπὸ Κυπαρίσσου τινὸς ἥρωος ἢ παρὰ τὸ πλῆθος τῶν περὶ αὐτὴν Κυπαρίσ-

σιν. 273, 15. 274, 5. 297, 20. Κυπαρισσήεις δὲ πόλις τῆς Μεσσηνίας καὶ ποταμὸς ὁμώνυμος. 297, 19. καὶ Κυπαρισσία ἄλλη πόλις, Μεσσηνιακὴ καὶ αὐτή. 297, 22.

κύπειρον ὅτι καὶ κύπαιρον λέγεται κατὰ γλῶσσαν. 1239, 61.

κύπελλα, ποτήρια ἐπὶ τὰ ἔσω κύπτοντα, εἴτουν νεύοντα τοῖς χείλεσιν, ὅτι παρὰ τὸ κυφὰ εἶναι οὕτω λέγονται ἀπὸ τοῦ ἔκυπον δευτέρου ἀορίστου, καὶ ὅτι καὶ ἀμφικύπελλα λέγονται, ἑρμηνεία διεξοδική. 158, 41—159, 7. 1402, 27. 1776, 30 — 40. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ κύφος δοκεῖ λέγεσθαι, ὅθεν καὶ ὁ σκύφος. 1775, 24.

Κύπριοι ὅτι ἄριστοι τεχνῖται ποικίλων ὑφασμάτων ἱστοροῦνται. 1400, 11.

κυπρισμὸς ἐλαίας τὸ ἄνθος. 1095, 24.

Κύπρος ἡ νῆσος ὅτι διὰ τὸ κατὰ τὴν φωνὴν ὁμοιοῦσθαι πρὸς τὸ κύειν πόρεσθαι, ἤγουν πορίζεσθαι, ὅπερ Ἀφροδίτης ἐστὶν ἴδιον, ἀνεῖσθαι τῇ Ἀφροδίτῃ λέγεται. 1600, 63.

κῦρε ἀντὶ τοῦ ἔκυρε, ζήτει τὸ κύρειν.

κύρειν τὸ ἐπιτυγχάνειν καὶ κατευστοχεῖν ἔν τῳ, αἰὲν ἐπ' αἰχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ, Ἰλ. ψ', 821. 1331, 21. 27.

κύρειν τὸ ἐντυγχάνειν, ὅτι καὶ κυρεῖν περισπωμένως λέγεται. 1363, 56.

κυρηβάσαι πρὸς σκέλος παρ' Ἀριστοφάνει, ὅτι ὅμοιόν ἐστι τῷ παρ' Ὁμήρῳ κόψαι κώληπα εἴτουν ἰγνύαν, Ἰλ. ψ', 726. 1326, 54.

Κυρηναῖοι ἄκλητοι παριόντες εἰς τὰ συμπόσια, ἱστορία. 1148, 32.

κύρια ὀνόματα ἀνθρώπων τινῶν διωνύμως καλουμένων παρ' Ὁμήρῳ, οἷον Αἰγαίων ὁ καὶ Βριάρεως· καὶ ὅτι τὸ μὲν τῶν ὀνομάτων τῆς τῶν ἀνθρώπων, τὸ δὲ τῆς τῶν θεῶν ἐστὶ διαλέκτου. 124, 24.

κύρια ὀνόματα οἰκείως ταῖς τῶν προσώπων ἐνεργείαις φερωνύμως τεθέντα, οἷον Ταλθύβιος καὶ Εὐρυβάτης ἐπὶ κηρύκων τινῶν, τὸ μὲν παρὰ τὸ θάλλειν τὴν βοήν, τὸ δὲ παρὰ τὸ εὐρυβάζειν. 109, 46.

κύρια ὀνόματα ἐθνικοῖς ὁμωνυμοῦντα, οἷον Ἐπειός, Ἀχαιός, Αἰγύπτιος. 325, 42. 1431, 16.

κύρια ὀνόματα ἐκ προθέσεων παρηγμένα, οἷον Ἄνιος ἐκ τῆς ἀνά, καὶ Ἄμφιος ἐκ τῆς ἀμφί, καὶ Ὕπιος ἐκ τῆς ὑπό. 75, 11.

κύρια ὀνόματα ἐν συνθέσει ὑποτεταγμένα ταῖς δὺς καὶ αἰνὸν καὶ κακὸν λέξεσιν, οἷον Δύσπαρις, Αἰνελένη, Κακοΐλιον. 379, 36.

κύριον ὄνομα, ὅτι αἱ κατὰ τὸ κύριόν τινος ὄνομα γενόμεναι προσφωνήσεις ἢ κατὰ ἀφέλειαν ἢ περιπάθειαν ἢ κατὰ βαρύτητα γίνονται. 653, 29. καὶ ὅτι τὰ κύρια ὀνόματα ὑπ' αὐτῶν τῶν προσώπων, ὧν εἰσὶν ὀνόματα, προφερόμενα ἀντὶ ἀντωνυμιῶν πρωτοπροσώπων ἀκούονται κατὰ ἔμφασίν τινα. 1072, 53.

κύριος, ὅτι τῆς γυναικὸς μὲν καὶ τῶν παίδων λέγεταί τις εἶναι κύριος, δεσπότης δὲ τῶν δούλων. 1185, 20. 1754, 61. 64.

κυρκανᾶν ἐν ἴσῳ τῷ κυκᾶν, ὃ ἐπὶ συγχύσεως πραγμάτων τίθεται. 1213, 49. ζήτει τὸ κυκᾶν.

κύρμα τὸ κατὰ συγκυρίαν εὕρημα εἴτουν εὐτυχία. 1467, 22.

κύρσαι καὶ συγκύρσαι, τὸ κατὰ συγκυρίαν εἰς ἓν ἐλθεῖν, καὶ τὸ προσκροῦσαι. 1309, 22.

κύρσας καὶ ἐπικύρσας, ἤγουν συγκυρήσας, εἴτουν ἐπιτυχών. 376, 11.

κυρτὸν κῦμα ἐπιθετικῶς, παρὰ τὸ κύπτειν ἢ κρύπτειν, ὅτι διὰ τὸ πολὺ τοῦ ὄγκου οὕτω λέγεται. 492, 20. 960, 53.

κύρτος προσηγορικόν, κυρτὸς δὲ ἐπίθετον, διαφέροντα τῇ τε σημασίᾳ καὶ τῇ προσῳδίᾳ. 638, 60. 907, 4.

κύσαι γόνατα, ἀντὶ τοῦ ἱκετεῦσαι ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος τοῖς ἱκετεύουσι. 718, 42. 1763, 8.

κύσεν ἀντὶ τοῦ ἐφίλησεν, ὅτι ποτὲ ἐκτείνει τὸ κῦ, ποτὲ δὲ συστέλλει κατὰ τὴν τοῦ μέτρου χρείαν. 1792, 41.

κύσθος, οἱονεὶ χύσθος παρὰ τὴν ἐκεῖθεν γενομένην φυσικὴν χύσιν. 468, 34. 746, 16.

κυσολέσχης, ζήτει ἐν τῷ κύσος. 746, 18.

κύσος ὁ κύσθος ἐλλείψει τοῦ θ, ὅθεν κυσολέσχης ὁ περὶ κύσου διαλεγόμενος, τουτέστιν αἰσχρολόγος. 746, 18.

κύστις ἡ ἐν ἑαυτῇ κεύθουσα ὑγρὸν φυσικόν, ὅτι παρὰ τὸ κεύθω λέγεται ἀποβολῇ τοῦ ε πρὸς τὸ εὐφωνότερον. 421, 34. 522, 35. 947, 52 1385, 11.

Κυταῒς ἡ ἐκ Κυταίας πόλεως γυνή. 1493, 46.

Κύτωρος ἢ Κύτωρον οὐδετέρως, πόλις Παφλαγονίας Σινωπέων ἐμπόριον, περὶ ἣν πλείστη καὶ ἀρίστη πύξος φύεται. 361, 40.

Κύφος, πόλις Περραιβικὴ καὶ Θετταλικὴ καὶ ποταμὸς ὁμώνυμος. 335, 7.

κυφὸς ὁ διὰ γῆρας ἢ πάθος κεκυφώς, γυρὸς δὲ ὁ φύσει τοιοῦτος. 1431, 36. 44.

κύω ὅτι συμβολὴν χειλέων δηλοῖ, καὶ διάθεσιν δὲ ψυχικήν, ὡς καὶ τὸ φιλῶ· καὶ ὅτι καὶ τὸ γεννᾶν σημαίνει τὸ κύω καταχρηστικῶς λόγῳ ἀποτελέσματος, καὶ τὸ κατὰ γαστρὸς ἔχειν, ὅθεν ἡ ἔγκυος καὶ τὸ ἐγκυμονεῖν· καὶ ὅτι καὶ κυεῖν περισπωμένως λέγεται ἀντὶ τοῦ γεννᾶν. 507, 49. 1546, 11—21. 1681, 36.

κύων τὸ ζῷον ὅτι παρὰ τὸ κύω, ὃ δηλοῖ τὸ φιλῶ, λέγεται, καὶ ὅτι τρισυλλάβως ὀφεῖλον κλίνεσθαι τοὔνομα ἐξώθησε τὸ παραληκτικὸν ὁ τῶν πλαγίων διὰ δύο κανόνων ἐναντιότητα, ἑρμηνεία διεξοδική. 19, 29. 1546, 14. 1822, 7. καὶ κύων ἐπὶ φάτνης, παροιμία ἐπὶ τῶν μήτε αὐτῶν ἀπολαυόντων τινὸς μήτε ἄλλοις συγχωρούντων. 950, 57. καὶ ὅτι καὶ γυνή τις κυνός τινος ἐρασθῆναι κἀκείνῳ συγγίνεσθαι ἱστορεῖται. 1166, 27. καὶ ὅτι κύων καὶ τὸ γυναικεῖον μόριον λέγεται ὁμωνύμως. 1821, 53. καὶ κύων παρὰ Διοσκουρίδῃ τὸ τοῖς κυσὶ ῥιπτόμενον ἀπόμαγμα τῶν χειρῶν, ὃ καὶ ἀπομαγδαλιὰ λέγεται. 1857, 19.

κύων καὶ χῖος ὁ τὸ ἓν δυνάμενος

βόλος ἐν τῇ δι' ἀστραγάλων παιδιᾷ, καὶ ὅτι καὶ κύνες ἐλέγοντο αἱ ἀντεπιβουλεύουσαι ἀλλήλαις ψῆφοι ἐν τοιαύτῃ τινὶ παιδιᾷ. 1289, 63—1290, 2. 1397, 40.

κύων Ὠρίωνος, ἐπίκλησις ἄστρου τινός, οὗ περὶ τὰς ἐπιτολὰς πολλοὶ γίνονται καύσωνες. 1255, 19.

κύων ξυλίνη αἰνιγματικῶς ἡ κυνόςβατος καλουμένη ἄκανθα, καὶ δηχθῆναι ὑπὸ ξυλίνης κυνὸς ἐλέχθη τις ὑπὸ τοιαύτης ἀκάνθης ἀμυχθείς. 1822, 19.

Κωακὸς Κωακὴ Κωακὸν, κτητικὰ ἀπὸ τοῦ Κῶς ὀνόματος νήσου. 318, 43.

κῶας, δέρμα ἐν ᾧ κοιμᾶταί τις, παρὰ τὸ κῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κεῖμαι. 1749, 26. καὶ ὅτι καὶ κῶος κώεος λέγεται κατὰ τὴν πρώτην τῶν συνῃρημένων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 782, 14.

κώδεια διὰ τοῦ ει διφθόγγου, μήκωνος κεφαλὴ, κωδύα δὲ διὰ τοῦ υ ψιλοῦ, ἡ τοῦ κολοκασίου. 715, 7. 999, 31. 36. 1616, 52. ἀλλαχοῦ δὲ εἰς ταὐτὸ ἄγειν δοκεῖ τό τε διὰ διφθόγγου καὶ τὸ διὰ τοῦ υ ψιλοῦ. 1635, 9.

κωδύα διὰ τοῦ υ ψιλοῦ, ζήτει ἐν τῷ κώδεια.

κωδωναῖα σῦκα χειμερινὰ παρ' Ἀχαιοῖς οὕτω καλούμενα. 1964, 10.

κῶες ἐλέγοντο οἱ ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ οὕτω καλουμένῳ παρὰ Κορινθίοις τραφέντες δεσμῶται. 318, 46. 1478, 50.

κώεσι, δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν, ὅτι ἐκ τῆς κῶος εὐθείας κεκίνηται. 1456, 21.

κώθων, εἶδος ποτηρίου, καὶ κώθων τὸ συμπόσιον ὁμωνύμως. 1224, 50.

Κώκαλος Κρὴς, οὗ αἱ θυγατέρες τὸν Δαίδαλον ὤλεσαν, τὸ κō μέγα. 1817, 40.

κωκυτὸς ὁ θρῆνος, παρὰ τὸ κωκύειν, ὃ δηλοῖ τὸ θρηνεῖν. 643, 39. καὶ Κωκυτὸς ποταμὸς ἐν Ἅιδου μυθευόμενος, παρὰ τὸ κωκύειν καὶ αὐτὸς λεγόμενος, καὶ ὅτι καὶ Ἰταλικός τις ποταμὸς οὕτως ἐκαλεῖτο. 1667, 39.

κῶλα τὰ μέλη, ἰδίως δὲ οἱ πόδες. 324, 3.

κωλεὸς ταὐτὸ ὅπερ κωλὴν, ὅς ἐστι ζῴου μέρος, ὅτι παρ' Ἀθηναίοις μὲν θηλυκῶς, παρ' ἑτέροις δὲ ἀρσενικῶς ἐλέγετο. 1182, 3.

κωλῆ, σωματικόν τι μόριον, ὅτι παρὰ τὸ κῶλον λέγεται. 1326, 52. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κωλέα συνῄρηται, ὡς ἐκ τοῦ συκέα ἡ συκῆ· δηλοῖ δὲ τὸν κωλῆνα, ὅς ἐστι ζῴου μέρος. 1183, 4.

Κωλὴν, ὄνομα στρατηγοῦ τινὸς, ὃς παρὰ τὸ στερεὸς τὰ κῶλα γεγονέναι οὕτως ἐκλήθη. 1326, 53.

κώληψ κώληπος, ἡ περὶ τὴν ἰγνύαν ἀγκύλη, ὅτι παρὰ τὸ κῶλον λέγεται, καὶ ὅτι ἀμφισβητεῖται κατὰ τὸ γένος ἡ λέξις. 1326, 50. 1327, 6.

κωλιὰς Ἀφροδίτη ἐπωνυμικῶς ὅτι παρὰ τὰ κῶλα, ὃ δηλοῖ τοὺς πόδας, λέγεται, ὡς τοιαῦτα κῶλα ἐκλίσασά ποτε δεσμοῦ καθ' ἱστορίαν τινά. 324, 4.

κῶμα ὁ ἐκ τοῦ ὕπνου κάρος, οἱονεὶ κοίκημα ἐκτάσει καὶ συγκοπῇ, ὅτι παρὰ τὸ κῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κεῖμαι, λέγεται. 991, 54. 1056, 54.

κωμάζειν καὶ εἰσκωμάζειν, ζήτει ἐν τῷ κῶμος. 1843, 48.

κῶμαξ ὁ φλύαρος, ὅτι παρὰ τὸ κωμάζειν λέγεται. 1749, 28.

κώμη ὅτι παρὰ τὸ κῶ μονοσύλλαβον ῥῆμα, ὃ δηλοῖ τὸ κεῖμαι, λέγεται. 991, 60. 1749, 27.

κώμιον, κώμης ὑποκόρισμα, ὅτι προπαροξύνεται ἡ λέξις. 268, 8.

κῶμος ὁ ἐν συμποσίῳ κάρος, δι' οὗ καταφέρεταί τις εἰς κῶμα, ὅ ἐστιν ὕπνον, ὅθεν κωμάζειν καὶ εἰσκωμάζειν τὸ κατὰ τοὺς μεθύοντας ἐπέρχεσθαι αὐθαδέστερον. 1843, 48. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κῶμος καὶ κωμάζειν παρὰ τὸ κῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κεῖμαι, λέγονται. 1749, 26. καὶ κῶμος ὁμωνύμως ὄνομα αὐλήσεως ποιᾶς. 1236, 56.

κωμῳδεῖν, ὅτι παρὰ τὸ τοὺς ἀρχαίους ἀνθρώπους τιμῶντας τὴν εὕρεσιν τοῦ οἴνου ᾄδειν καὶ τοὺς κωμήτας κακολογεῖν εἴρηται τὸ κωμῳδεῖν. 1769, 45.

κωμῳδία ὅτι ψόγος καὶ περίσυρμα ὁριστικῶς εἶναι λέγεται. 1816, 44.

κώνιον, ὑποκοριστικὸν τοῦ κῶνος. 1196, 15.

κῶνος ὅτι ταὐτόν ποτε δηλοῖ, ὅπερ δῖνος καὶ ῥόμβος. 1635, 61.

Κῷοι οἱ τῆς Κῶ τῆς νήσου ἐγχώριοι, ὅτι τοὺς ἰδίους δούλους ἀπείργουσι τῶν τῇ Ἥρᾳ τελουμένων ἱερῶν καὶ τῆς τῶν θυμάτων ἐκείνων γεύσεως. 1885, 34.

κῶος ἀρσενικῶς, κοίλωμα γῆς εἴτουν ὄρυγμα ἢ σπήλαιον, ὅτι παρὰ τὸ κῶ, ὅ ἐστι κεῖμαι, κατὰ πρόσληψιν τῆς ληγούσης λέγεται. 294, 12. 319, 1. 1478, 45. 50.

κῶος ἐλέγετο ὁ τὰ ἓξ δυνάμενος βόλος ἐν τῇ δι' ἀστραγάλων παιδιᾷ. 1289, 62.

κῶος ὁ τὰ ἓξ δυνάμενος βόλος ἐν τῇ δι' ἀστραγάλων παιδιᾷ, ὅθεν παροιμία, κῶος παραστὰς χῖον οὐκ ἐᾷ λέγειν, ἑρμηνεία διεξοδική. 1397, 39.

Κῶπαι, πόλις Βοιωτίας, ἀπὸ Κωπέως τινὸς ἥρωος ἢ παρὰ τὰς κώπας, αἷς ἐχρῶντο οἱ ἐγχώριοι πλέοντες πρὸς ἀλλήλους διὰ τὸ ἀπολιμνωθῆναι ποτὲ τὴν χώραν ἐκείνην, ὅθεν καὶ ἡ Πλαταιὰ καὶ ἡ Ἐλάτεια πόλεις καὶ αὗται τῆς Βοιωτίας ἐκλήθησαν, ἑρμηνεία διεξοδική. 266, 31 — 267, 2. ζήτει τὸ, Κωπαῒς λίμνη.

Κωπαῒς λίμνη περὶ Κώπας πόλιν τῆς Βοιωτίας, εἰς ἣν εἰσβάλλων ὁ Κηφισσὸς ποταμὸς πλημμυρῶν ἐποίει τὴν λίμνην μέχρις οὗ ὑπὸ χάσματος, αὐτομάτως γενομένου ἀνεπόθη τὸ ὕδωρ, ἱστορία διεξοδική. 267, 33 — 46. ζήτει τὸ Κῶπαι.

κώπη ἡ λαβὴ ὁμωνύμως τῷ ἐρετμῷ, καὶ ὅτι ἡ κώπη ἐπὶ ἐρετμοῦ ἀκουομένη καὶ πλάτη καὶ ἐλάτη συνωνύμως λέγεται. 89, 29. καὶ ὅτι κώπη ἀντὶ τοῦ λαβὴ οὐ μόνον ξίφους λέγεται, ἀλλὰ καὶ κλειδός. 1897, 52. διὸ καὶ κώπη ξίφους λέγεται παρ' Ὁμήρῳ πρὸς διαστολήν. 1698, 16.

κωπῆεν ξίφος τὸ ἔχον κώπην, ἤγουν λαβὴν, ὃ παρακολουθεῖ πᾶσι τοῖς ξίφεσι. 1039, 25. 1217, 45.

κωπηλατεῖν, ὅτι ἐκ τοῦ [illegible] καὶ τοῦ ἐλῶ σύγκειται [illegible]. 267, 42.

κῶρος Αἰολικῶς καὶ Δωρικῶς [illegible] κοινῶς κόρος, ὅ ἐστι νέος, [illegible] κῶς δὲ κοῦρος. 1535, 49.

ὁ λαβύρινθος. 284, 36. 1088, 34. 51.

λαγαρόκυκλος λύρα, ὅτι κοιλότης ποιὰ σημαίνεται διὰ τῆς λαγαρὸν λέξεως. 1464, 64.

λαγαρὸν ἔπος ὅτι παρὰ τὴν λαγόνα λέγεται, γίνεται δὲ ὅταν βραχεῖα συλλαβὴ ἄρχεται δακτύλου ἐν μέσῳ ἔπους, καὶ παραδείγματά τινα τοῦ πάθους τούτου, καὶ ὅτι κοιλότης τις σημαίνεται διὰ τῆς λαγαρὸν λέξεως. 641, 32. 1464, 63.

λαγέτας ὁ στρατηγὸς εἴτουν ἡγεμὼν, παρὰ τὸ λαὸν ἄγειν. 453, 21. 790, 60.

λαγνίστατος ὅτι ἐκ τοῦ λάγνιστος ὑπερθετικοῦ Ἀττικῶς ἐσχημάτισται. 1441, 24.

λάγνος ὅτι καὶ λάγνης λέγεται παρὰ τὴν γονὴν ὁ λίαν πολύγονος, ἢ παρὰ τὸ λᾶ καὶ τὸ γυνὴ, οἱονεὶ λαγύνης. 1412, 29. καὶ ὅτι καὶ οἰφώλης καὶ τιτὰν καὶ μάχλος καὶ κήλων ὁ λάγνος κατὰ πολυωνυμίαν λέγεται. 1597, 27. 30.

λαγοὶ καὶ λαγῷ ἐπὶ εὐθείας πληθυντικῆς ὅτι ἀμφότερά εἰσιν ἐν χρήσει. 1534, 14. ζήτει τὸ λαγώς. καὶ ὅτι λαγοὶ καὶ δασύποδες ἐν Ἰθάκῃ τῇ νήσῳ οὐ δύνανται ζῆν, ἱστορία· καὶ ὅτι ἐν Καρπάθῳ καὶ Ἀστυπαλαίᾳ ταῖς νήσοις ἐπλεόνασάν ποτε ἐπὶ κακῷ τῶν ἐνοικούντων, ὅθεν καὶ παροιμία, ὁ Καρπάθιος τὸν λαγωόν. 35, 28. 1821, 30.

λαγὸς διὰ τοῦ ὀ μικροῦ καὶ λαγὼς διὰ τοῦ ὠ μεγάλου, ζήτει τὸ λαγὼς καὶ τὸ λαγωός.

Λάγος κύριον ἐκ τοῦ λαγὸς προσηγορικοῦ γενόμενον, ὡς ἐκ τοῦ ἀργὸς τὸ Ἄργος. 906, 45. 1821, 27.

λαγοὺς τοὺς λαγωοὺς οἱ μεταγενέστεροι λέγουσι. 1453, 3.

Λαγοῦσσαι νῆσοι τινὲς ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἐν αὐταῖς λαγωῶν ὀνομασθεῖσαι, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Λαγόεσσαι συνῄρηται τοὔνομα. 306, 11.

λαγχάνειν τὸ κατὰ δικαιοσύνην καὶ ἰσότητα ἔχειν τι, οἷον ἐν τῷ, τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς, Ἰλ. δ', 49. 444, 33. καὶ ὅτι κυρίως μὲν τὸ λαγχάνειν ἀποτέλεσμά ἐστι τοῦ κληροῦσθαι, ἄλλως δὲ θάτερον ἀντὶ θατέρου λαμβάνεται· καὶ ὅτι καὶ λαχεῖν ἀπὸ κλήρου καὶ ἀπὸ ψήφου κατὰ συνθήκην λέγεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς 674, 18. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ λαγχάνειν διαφέρει τοῦ κληροῦσθαι, ἢ κληροῦνται μὲν πολλοὶ, λαγχάνει δὲ εἷς ὁ ἐπιτυχών. 1751, 4.

λαγῶ κατ' αἰτιατικὴν παρὰ Ξενοφῶντι ὅτι παραλόγως περισπᾶται καὶ χωρὶς τοῦ ν γράφεται. 1534, 16.

λαγῷα κρέα ὅτι παρὰ τὸ μακροκαταληκτοῦν λαγὼς ὄνομα λέγονται, λάγεια δὲ παρὰ τὸ λαγὸς τὸ βραχυκαταληκτοῦν. 1821, 28.

λαγὼν, ἡ καὶ λαπάρα καὶ κενεὼν, ὁ ὑπὸ τὰς πλευρὰς τόπος παρὰ τὸ λήγειν ἐκεῖ τὰ ὀστᾶ οὕτω λεγόμενος. 625, 15.

λαγωὸς ὅτι, εἰ μὲν ἐκ τοῦ λαγὸς λέγεται, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ παραλήγοντος ω μεγάλου, εἰ δὲ ἐκ τοῦ λαγὼς, τοῦ λήγοντος ο μικροῦ. 1271, 63. 1534, 14. 1821, 23. καὶ ὅτι ὀξύνεται ἡ λέξις καὶ παρὰ τὸ λάειν, ὃ ἐστι βλέπειν, λέγεται· καὶ ὅτι, εἰ ἐκ τοῦ λᾶ ἐπιτατικοῦ καὶ τοῦ ὡς ὠτὸς συνέκειτο ὡς ἐνόμισάν τινες, ἐβαρύνετ' ἂν ἡ λέξις. 87, 38. 811, 58. 61. 857, 43.

λαγὼς λαγὼ Ἀττικῶς, λαγὸς δὲ λαγοῦ κοινῶς κατὰ τὴν ἀρχαίαν χρῆσιν. 811, 61. 1271, 4. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Ἰωνικῶς μὲν διὰ τοῦ ω μεγάλου λέγεται, κοινῶς δὲ διὰ τοῦ ο μικροῦ· καὶ ὅτι παρὰ τὸ λάω τὸ βλέπω λέγεται, καὶ ὅτι καὶ εἰς πληθυντικὰ κινεῖται ἡ λέξις. 1821, 25. καὶ ὅτι ὁ λαγὼς καὶ πτὼξ καὶ δασύπους καὶ ταχίνας κατὰ πολυωνυμίαν λέγεται. 1821, 34. καὶ περὶ λαγῶν ἱστορία, ζήτει τὸ λαγοί· καὶ ὅτι ὁ λαγὼς Ἔρωτι ἀφιέρωτο παρὰ τοῖς Ἕλλησι διὰ τὴν τῆς ἐτυμολογίας συνωνυμίαν. 87, 37.

Λάδανον ὅτι ἐθνικόν ἐστιν ὄνομα. 1147, 3.

λάδος Δωρικῶς τὸ κοινῶς λῆδος, ὅ ἐστιν εἶδος ἱματίου. 1147, 1.

λάειν τὸ ἀπολαύειν καὶ τὸ βλέπειν ὁμωνύμως. 649, 19. 811, 61. 1863, 41. καὶ ὅτι λάων μὲν τὸ βλέπων, ἀλαοῦν δὲ τὸ τυφλοῦν. 1585, 64.

Λαέρκης κύριον, ὅτι ἐκ τοῦ λαὸς καὶ τοῦ ἀρκεῖν σύγκειται τοὔνομα καὶ ὅτι βαρύνεται, λαερκὴς δὲ ἐπίθετον ὀξύνεται. 1475, 18.

Λαέρτης κύριον ὅτι καὶ Λαέρτιος λέγεται. 13, 35. καὶ ὅτι παρὰ τὸ λαὸν ἀείρειν ἢ παρὰ τὸ λᾶας, ὃ ἐστι λίθους, ἀερτάζειν ἤγουν αἴρειν καὶ κουφίζειν λέγεται. 1475, 25. καὶ ὅτι Λαέρτης ὁ τοῦ Ὀδυσσέως πατὴρ Χαλκομεδούσης γέγονεν υἱὸς καὶ Ἀρκεισίου τοῦ Διός. 1796, 36.

Λαερτιάδης πατρωνυμικῶς λέγεται ὁ Ὀδυσσεὺς παρὰ τὸ Λαέρτιος, ὅπερ ἐν ἴσῳ τῷ Λαέρτης εὕρηται λεγόμενον. 13, 35.

λάεσσι, δοτικὴ πληθυντικὴ τῆς λᾶας περιττοσυλλάβως κλινομένης εὐθείας. 387, 29.

λάζεσθαι τὸ λαμβάνειν αἰτιατικῇ παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς τραγικοῖς καὶ γενικῇ ἐν συνθέσει, οἷον ἀντιλάζου πόνων, καὶ γηραιᾶς χειρὸς προσλαζύμεναι, παρ' Εὐριπίδῃ. 249, 37. 480, 18. 603, 46.

λαζύω καὶ λάζυμι ὅτι παρὰ τὸ λάζω, ὃ δηλοῖ τὸ λαμβάνω, παραγώγως λέγονται. 249, 39. 603, 40. ζήτει τὸ λάζεσθαι.

λαζω λήγοντα ῥήματα τῷ α προπαραλήγοντα ἐκ πλεονασμοῦ τῆς αλ συλλαβῆς γενόμενα, οἷον στάζω σταλάζω. 672, 4.

λαθεῖν ἀντὶ τοῦ ἐκ προαιρέσεως ἀμελεῖν ἐν τῷ, Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ, Ἰλ. ξ', 1. 963, 26.

λαθέσθαι τὸ ἑκουσίως ἀμνημονῆσαι παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ, ἢ λάθετ' ἢ οὐκ ἐνόησεν, Ἰλ. ι', 537. καὶ ἐν τῷ, καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς λανθανόμην, Ὀδ. μ', 226. 1719, 25.

λαθικηδὴς ὁ λήθην παντὸς κήδους ἤγουν λύπης ἐμποιῶν. 1258, 53. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κήδω ῥῆμα λέγεται, διὸ καὶ ὀξύνεται· εἰ γὰρ παρὰ τὸ κῆδος, ἐβαρύνετ' ἄν. 920, 47.

λάθρα ὅτι ἐκ τοῦ λήθω γέγονε τροπῇ τοῦ η εἰς α. 1493, 3.

λάθυρος, εἶδός τι ὀσπρίου. 948, 42.
λάϊγγες τὰ μικρὰ λιθάρια τὰ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς. 1553, 44.
λαίθαργος κύων ὁ λάθρα δάκνων, καὶ τροπικῶς λαίθαργος ἄνθρωπος ὁ ἐπίβουλος, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔλαθον δευτέρου ἀορίστου ἔχει τὸ ἐν τῇ διφθόγγῳ α, τὸ δὲ ι ἐκ πλεονασμοῦ. 1493, 32.
λαικάζειν τὸ πορνεύειν ὅτι παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν καὶ τὸ κάζειν, ὃ δηλοῖ τὸ κοσμεῖν, λέγεται· ὅθεν λαικάστρια ἡ πόρνη. 741, 26.
λαικάστρια ἡ πόρνη, ζήτει τὸ λαικάζειν.
λαῖλαψ, κίνησις νεφῶν καὶ ταραχὴ μετὰ εὐδίαν γινομένη. 1064, 42.
λαιμός, μέρος τοῦ σώματος, καὶ λαιμὸς ὁμωνύμως τὸ παρὰ τοῖς ζωγράφοις λαιμίον ἰδιωτικῶς λεγόμενον· καὶ περὶ τοῦ ἐν Μεγαλοπόλει γυναικομόρφου λαιμοῦ ἱστορία. 938, 56. καὶ ὅτι τὸ σωματικὸν μέρος ὁ λαιμὸς παρὰ τὸ λάω, ὅθεν τὸ λαύω καὶ τὸ ἀπολαύω, λέγεται διὰ τὸ ἀπολαυστικὸν τοῦ τόπου. 1271, 58.
λάϊνον χιτῶνα ἕσασθαι, ἀντὶ τοῦ λιθασθῆναι παρ' Ὁμήρῳ. 1197, 64.
λαῖον τὸ λήιον Δωρικῶς κατὰ τροπὴν καὶ συναίρεσιν. 193, 35. 862, 55.
λάϊον πῦρ ἐπιθετικῶς τὸ ἐκ λίθων ὑποπαλλόμενον. 898, 50.
Λάϊος κύριον ὅτι παρὰ τὸ λήιον δοκεῖ λέγεσθαι. 862, 56.
λαισήιον εἶδος ἀσπίδος θυρεοειδὲς ἐκ λασίων βυρσῶν ἀκατεργάστων γινόμενον, ὅθεν καὶ λέγεται, ἑρμηνεία διεξοδική. 570, 17. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λαισήια τὰ ἐν τῇ λαιᾷ φερόμενα Ἀμαζονικὰ ἀσπιδίσκια. 911, 60.
Λαιστρυγόνες, ἔθνος Σικελικὸν περὶ τὴν Αἴτνην κατοικῆσαν ἄξενον καὶ ληστρικόν. 1618, 7. καὶ περὶ τοῦ κλίματος τῆς τῶν Λαιστρυγόνων χώρας, καὶ ὅτι βραχύνεται μὲν αἱ νύκτες παρ' αὐτοῖς, μέγισται δὲ αἱ ἡμέραι. 1649, 33.
λαῖφος, πτωχικὸν παχὺ ἔνδυμα, Ὀδ. υ', 206. κυρίως δὲ λαίφεα αἱ τῶν πλοίων ὀθόναι, ὅθεν κοινῶς τὰ σαγολαίφεα ἐκ τοῦ σάγος καὶ τοῦ λαῖφος. 1745, 61. 1890, 7.
λαιψηρὰ βέλη καὶ λαιψηρὰ γόνατα τὰ ταχέως φερόμενα. 1236, 42.
Λακεδαιμόνιοι ὅτι τὸ Λ στοιχεῖον ἐπίσημον εἶχον ἐπὶ ταῖς ἑαυτῶν ἀσπίσιν. 293, 39. καὶ μετὰ αὐλῶν ἐστρατεύοντο. 1320, 3. καὶ ὅτι καὶ παρ' Αἰγυπτίοις ἐτιμῶντο, ἱστορία. 1484, 37. καὶ πῶς ἡ Λακεδαιμονίων βασιλὶς περιῆλθεν εἰς Μενέλαον κατὰ τὰ Τρωικά, ἱστορία διεξοδική. 293, 11.
Λακεδαίμων, υἱὸς Διὸς ἐξ Ἠλέκτρας τῆς Ἀτλαντίδος. 1155, 51.
Λακεδαίμων, πόλις ἡ καὶ Σπάρτη, καὶ Λακεδαίμων ὁμωνύμως ἡ περὶ αὐτὴν χώρα ἤγουν ἡ Λακωνική. 293, 30. 294, 27. 41. καὶ ὅτι ἀπὸ Λακεδαίμονος ἥρωος ὠνομάσθη, ἢ διότι κληρουμένοις τοῖς Ἡρακλείδαις δαιμονίως ἔλαχεν ἐνί τινι αὐτῶν. 293, 25. καὶ ὅτι κοίλη ἐπιθετικῶς λέγεται παρ' Ὁμήρῳ ἡ Λακεδαίμων διὰ τὸ ὀρέων περιέχεσθαι. 293, 20. καὶ ὅτι καὶ ἐν Κύπρῳ ἦν τις πόλις Λακεδαίμων καλουμένη, ἑρμηνεία διεξοδική. 293, 25—294, 43. ζήτει τὸ, Λακωνικὴ χώρα.
λακεῖν τὸ ποιὸν ἦχον καὶ φωνὴν ἄναρθρον ἀποτελεῖν, τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ ἐνάρθρου καὶ ἀνθρωπίνης φωνῆς τραγικώτερον. 1208, 38. 1602, 10. 1714, 50. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λακεῖν ἐπὶ τοῦ φωνεῖν ἢ λαλεῖν παρὰ τοῖς τραγικοῖς, ἁπλῶς δὲ τὸ ποιόν τινα ἦχον ἀποτελεῖν, ἐπὶ ἀψύχων σωμάτων λεγόμενον. 950, 10. 965, 9.
λακέρυζα κορώνη ἐπιθετικῶς, οἱονεὶ κελάρυζα παρὰ τὸ κελαρύζειν. 488, 19.
λακὶς ἡ ἐν ἱματίοις ἢ σαρκίοις διακοπή, ὅτι παρὰ τὸ λακεῖν λέγεται. 950, 12. 1208, 39.
Λακωνικὴ χώρα ὅτι ἑκατόμπολις τὸ ἀρχαῖον, καὶ διὰ τί κοίλη λέγεται παρ' Ὁμήρῳ. 293, 19. 33. καὶ ῥωχμοὺς εἶτουν σχισμὰς ἀπὸ σεισμῶν ἔχουσα, ὅθεν καιετάεσσα λέγεται παρ' Ὁμήρῳ. 294, 10. 1478, 43. ζήτει τὸ Λακεδαίμων. καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς Λακωνικῆς πολλά τινα παρωνύμως λέγονται. 294, 2.
λακπάτητος ἢ λαξπάτητος ἐπίθετον ὅτι παρὰ τὸ λὰξ ἐπίρρημα καὶ τὸ πατῆσαι λέγεται. 625, 21. 796, 5.
Λάκων ἐθνικὸν ὅτι ἐκ τοῦ Λακεδαίμονιος συγκέκοπται κατά τινας, κατὰ δὲ ἑτέρους ὑποκεκόρισται. 293, 45.
Λακωνικὸν στόμωμα σιδήρου ὅτι εἰς ῥίνας καὶ σιδηροτρύπανα καὶ τοιαῦτα τινὰ ἐχρησίμευε πάλαι. 294, 5.
λαλητὸν ζῶον λέγεται ὁ ἄνθρωπος ὡς λαλοῦν κατ' ἐνεργητικὴν ἔννοιαν. 873, 19.
λαλίστατος ὅτι ἐκ τοῦ λάλιστος ὑπερθετικοῦ γέγονε κατ' ἐπίτασιν ὑπερθέσεως, καὶ λαλίστερος συγκριτικόν. 215, 12.
λαλῶ σοι, δοτικῇ ὡς λέγω σοι καὶ φωνῶ σοι. 85, 33.
Λάμια, δαιμόνιόν τι μυθικὸν, οὗ καὶ λαννείαν κατηγορεῖ ὁ κωμικός· καὶ ὅτι καὶ ἰχθύς τις λάμια ὁμωνύμως λέγεται. 1714, 33. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ λάπτω λέλαφα λέλαμμαι παρῆκται. 838, 61. καὶ ὅτι τὸ μι διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται. 265, 43.
Λάμος, υἱὸς Ποσειδῶνος, Λαιστρυγόνων βασιλεύς. 1649, 10.
λαμπαδηφόρος ὅτι ἐκ τοῦ λαμπαδοφόρος γέγονε τροπῇ τοῦ ο εἰς η. 521, 5.
λάμπειν λέγεται τὸ πῦρ, καὶ πῶς πυρὶ λάμποντι εἰκάζονται οἱ τοῦ θυμουμένου ὀφθαλμοὶ παρ' Ὁμήρῳ. 58, 12.
Λαμπετίδης πατρωνυμικὸν ὅτι ἐκ τοῦ Λάμπετος δοκεῖ παρῆχθαι, εἰ δὲ ἐκ τοῦ Λάμπος, πλεονασμὸν πέπονθε. 1030, 22.
Λαμπετίη καὶ Φαέθουσα, θυγατέρες Ἡλίου ἐκ Νεαίρας, μυθευόμεναι ποιμαίνειν τὰ ἐν Σικελίᾳ θρέμματα τοῦ Ἡλίου, καὶ ἀλληγορία τοῦ μύθου. 1717, 27. 34.
Λάμπος καὶ Φαέθων, Ἠοῦς ἵππων ὀνόματα. 826, 26.
λαμπτὴρ ταὐτὸ ὅπερ φανός.

ὁ λαβίρινθος. 284, 36. 1688, 34. 51.

λαγαρόκυκλος λύρα, ὅτι κοιλότης ποιὰ σημαίνεται διὰ τῆς λαγαρὸν λέξεως. 1464, 64.

λαγαρὸν ἔπος ὅτι παρὰ τὴν λαγόνα λέγεται, γίνεται δὲ ὅταν βραχεῖα συλλαβὴ ἄρχεται δακτύλου ἐν μέσῳ ἔπους, καὶ παραδείγματά τινα τοῦ πάθους τούτου, καὶ ὅτι κοιλότης τις σημαίνεται διὰ τῆς λαγαρὸν λέξεως. 641, 32. 1464, 63.

λαγέτας ὁ στρατηγὸς εἴτουν ἡγεμών, παρὰ τὸ λαὸν ἄγειν. 453, 21. 790, 60.

λαγνίστατος ὅτι ἐκ τοῦ λάγνιστος ὑπερθετικοῦ Ἀττικῶς ἐσχημάτισται. 1441, 24.

λάγνος ὅτι καὶ λάγνης λέγεται παρὰ τὴν γονὴν ὁ λίαν πολύγονος, ἢ παρὰ τὸ λᾶ καὶ τὸ γυνή, οἱονεὶ λαγύνης. 1412, 29. καὶ ὅτι καὶ οἰφώλης καὶ τιτὰν καὶ μάχλος καὶ κήλων ὁ λάγνος κατὰ πολυωνυμίαν λέγεται. 1597, 27. 30.

λαγοὶ καὶ λαγῷ ἐπὶ εὐθείας πληθυντικῆς ὅτι ἀμφότερά εἰσιν ἐν χρήσει. 1534, 14. ζήτει τὸ λαγώς. καὶ ὅτι λαγοὶ καὶ δασύποδες ἐν Ἰθάκῃ τῇ νήσῳ οὐ δύνανται ζῆν, ἱστορία· καὶ ὅτι ἐν Καρπάθῳ καὶ Ἀστυπαλαίᾳ ταῖς νήσοις ἐπλεόνασάν ποτε ἐπὶ κακῷ τῶν ἐνοικούντων, ὅθεν καὶ παροιμία, ὁ Καρπάθιος τὸν λαγωόν. 35, 28. 1821, 30.

λαγὸς διὰ τοῦ ο̆ μικροῦ καὶ λαγὼς διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου, ζήτει τὸ λαγὼς καὶ τὸ λαγωός.

Λάγος κύριον ἐκ τοῦ λαγὸς προσηγορικοῦ γενόμενον, ὡς ἐκ τοῦ ἀργὸς τὸ Ἄργος. 906, 45. 1821, 27.

λαγοὺς τοὺς λαγωοὺς οἱ μεταγενέστεροι λέγουσι. 1453, 3.

Λαγοῦσσαι νῆσοι τινὲς ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἐν αὐταῖς λαγωῶν ὀνομασθεῖσαι, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Λαγόεσσαι συνῄρηται τοὔνομα. 306, 11.

λαγχάνειν τὸ κατὰ δικαιοσύνην καὶ ἰσότητα ἔχειν τι, οἷον ἐν τῷ, τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς, Ἰλ. δ', 49. 444, 33. καὶ ὅτι κυρίως μὲν τὸ λαγχάνειν ἀποτέλεσμά ἐστι τοῦ κληροῦσθαι, ἄλλως δὲ θάτερον ἀντὶ θατέρου λαμβάνεται· καὶ ὅτι καὶ λαχεῖν ἀπὸ κλήρου καὶ ἀπὸ ψήφου κατὰ συνθήκην λέγεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς 674, 18. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ λαγχάνειν διαφέρει τοῦ κληροῦσθαι, ᾗ κληροῦνται μὲν πολλοί, λαγχάνει δὲ εἷς ὁ ἐπιτυχών. 1751, 4.

λαγῶ κατ' αἰτιατικὴν παρὰ Ξενοφῶντι ὅτι παραλόγως περισπᾶται καὶ χωρὶς τοῦ ν̄ γράφεται. 1534, 16.

λαγῷα κρέα ὅτι παρὰ τὸ μακροκαταληκτοῦν λαγὼς ὄνομα λέγονται, λάγεια δὲ παρὰ τὸ λαγὸς τὸ βραχυκαταληκτοῦν. 1821, 28.

λαγών, ἡ καὶ λαπάρα καὶ κενεών, ὁ ὑπὸ τὰς πλευρὰς τόπος παρὰ τὸ λήγειν ἐκεῖ τὰ ὀστᾶ οὕτω λεγόμενος. 625, 15.

λαγωὸς ὅτι, εἰ μὲν ἐκ τοῦ λαγὸς λέγεται, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ παραλήγοντος ω̄ μεγάλου, εἰ δὲ ἐκ τοῦ λαγώς, τοῦ λήγοντος ο̄ μικροῦ. 1271, 63. 1534, 14. 1821, 23. καὶ ὅτι ὀξύνεται ἡ λέξις καὶ παρὰ τὸ λάειν, ὅ ἐστι βλέπειν, λέγεται· καὶ ὅτι, εἰ ἐκ τοῦ λα ἐπιτατικοῦ καὶ τοῦ ὦς ὠτὸς συνέκειτο ὥς ἐνόμισάν τινες, ἐβαρύνετ' ἂν ἡ λέξις. 87, 38. 811, 58. 61. 857, 43.

λαγὼς λαγὼ Ἀττικῶς, λαγὸς δὲ λαγοῦ κοινῶς κατὰ τὴν ἀρχαίαν χρῆσιν. 811, 61. 1271, 4. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Ἰωνικῶς μὲν διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου λέγεται, κοινῶς δὲ διὰ τοῦ ο̄ μικροῦ· καὶ ὅτι παρὰ τὸ λάω τὸ βλέπω λέγεται, καὶ ἔτι καὶ εἰς πληθυντικὰ κινεῖται ἡ λέξις. 1821, 25. καὶ ὅτι ὁ λαγὼς καὶ πτὼξ καὶ δασύπους καὶ ταχίνας κατὰ πολυωνυμίαν λέγεται. 1821, 34. καὶ περὶ λαγῶν ἱστορία, ζήτει τὸ λαγοί· καὶ ὅτι ὁ λαγὼς Ἔρωτι ἀφιέρωτο παρὰ τοῖς Ἕλλησι διὰ τὴν τῆς ἐτυμολογίας συνωνυμίαν. 87, 37.

Λάδανον ὅτι ἐθνικόν ἐστιν ὄνομα. 1147, 3.

λάδος Δωρικῶς τὸ κοινῶς λῆδος, ὅ ἐστιν εἶδος ἱματίου. 1147, 1.

λάειν τὸ ἀπολαύειν καὶ τὸ βλέπειν ὁμωνύμως. 649, 19. 811, 61. 1863, 41. καὶ ὅτι λάειν μὲν τὸ βλέπειν, ἀλαοῦν δὲ τὸ τυφλοῦν. 1585, 64.

Λαέρκης κύριον, ὅτι ἐκ τοῦ λαὸς καὶ τοῦ ἀρκεῖν σύγκειται τοὔνομα καὶ ὅτι βαρύνεται, λαερκὴς δὲ ἐπίθετον ὀξύνεται. 1475, 18.

Λαέρτης κύριον ὅτι καὶ Λαέρτιος λέγεται. 13, 35. καὶ ὅτι παρὰ τὸ λαὸν ἀείρειν ἢ παρὰ τὸ λᾶας, ὅ ἐστι λίθους, ἀερτάζειν ἤγουν αἴρειν καὶ κουφίζειν λέγεται. 1475, 25. καὶ ὅτι Λαέρτης ὁ τοῦ Ὀδυσσέως πατὴρ Χαλκομεδούσης γέγονεν υἱὸς καὶ Ἀρκεισίου τοῦ Διός. 1796, 36.

Λαερτιάδης πατρωνυμικῶς λέγεται ὁ Ὀδυσσεὺς παρὰ τὸ Λαέρτιος, ὅπερ ἐν ἴσῳ τῷ Λαέρτης εὕρηται λεγόμενον. 13, 35.

λάεσσι, δοτικὴ πληθυντικὴ τῆς λᾶας περιττοσυλλάβως κλινομένης εὐθείας. 387, 20.

λάζεσθαι τὸ λαμβάνειν αἰτιατικῇ παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς τραγικοῖς καὶ γενικῇ ἐν συνθέσει, οἷον ἀντιλάζου πόνων, καὶ γηραιᾶς χειρὸς προσλαζύμεναι, παρ' Εὐριπίδῃ. 249, 37. 480, 18. 663, 46.

λαζύω καὶ λάζυμι ὅτι παρὰ τὸ λάζω, ὃ δηλοῖ τὸ λαμβάνω, παραγώγως λέγονται. 249, 39. 663, 40. ζήτει τὸ λάζεσθαι.

λαζω λήγοντα ῥήματα τῷ ᾱ προπαραλήγοντα ἐκ πλεονασμοῦ τῆς ᾱλ συλλαβῆς γενόμενα, οἷον στάζω σταλάζω. 672, 4.

λαθεῖν ἀντὶ τοῦ ἐκ προαιρέσεως ἀμελεῖν ἐν τῷ, Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχή, Ἰλ. ξ', 1. 963, 26.

λαθέσθαι τὸ ἑκουσίως ἀμνημονῆσαι παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ, ἢ λάθετ' ἢ οὐκ ἐνόησεν, Ἰλ. ι', 537. καὶ ἐν τῷ, καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς λανθανόμην, Ὀδ. μ', 226. 1719, 25.

λαθικηδὴς ὁ λήθην παντὸς κήδους ἤγουν λύπης ἐμποιῶν. 1258, 53. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κήδω ῥῆμα λέγεται, διὸ καὶ ὀξύνεται· εἰ γὰρ παρὰ τὸ κῆδος, ἐβαρύνετ' ἄν. 920, 47.

λάθρα ὅτι ἐκ τοῦ λήθω γέγονε τροπῇ τοῦ η̄ εἰς ᾱ. 1493, 3.

λάθυρος, εἶδός τι ὀσπρίου. 948, 42.
λάϊγγες τὰ μικρὰ λιθάρια τὰ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς. 1553, 44.
λαίθαργος κύων ὁ λάθρα δάκνων, καὶ τροπικῶς λαίθαργος ἄνθρωπος ὁ ἐπίβουλος, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔλαθον δευτέρου ἀορίστου ἔχει τὸ ἐν τῇ διφθόγγῳ α, τὸ δὲ ι ἐκ πλεονασμοῦ. 1493, 32.
λαικάζειν τὸ πορνεύειν ὅτι παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν καὶ τὸ κάζειν, ὃ δηλοῖ τὸ κοσμεῖν, λέγεται· ὅθεν λαικάστρια ἡ πόρνη. 741, 26.
λαικάστρια ἡ πόρνη, ζήτει τὸ λαικάζειν.
λαῖλαψ, κίνησις νεφῶν καὶ ταραχὴ μετὰ εὐδίαν γινομένη. 1064, 42.
λαιμός, μέρος τοῦ σώματος, καὶ λαιμὸς ὁμωνύμως τὸ παρὰ τοῖς ζωγράφοις λαιμίον ἰδιωτικῶς λεγόμενον· καὶ περὶ τοῦ ἐν Μεγαλοπόλει γυναικομόρφου λαιμοῦ ἱστορία. 938, 56. καὶ ὅτι τὸ σωματικὸν μέρος ὁ λαιμὸς παρὰ τὸ λάω, ὅθεν τὸ λαύω καὶ τὸ ἀπολαύω, λέγεται διὰ τὸ ἀπολαυστικὸν τοῦ τόπου. 1271, 58.
λάϊνον χιτῶνα ἕσασθαι, ἀντὶ τοῦ λιθασθῆναι παρ' Ὁμήρῳ. 1197, 64.
λαῖον τὸ λήιον Δωρικῶς κατὰ τροπὴν καὶ συναίρεσιν. 193, 35. 862, 55.
λάϊον πῦρ ἐπιθετικῶς τὸ ἐκ λίθων ὑποπαλλόμενον. 898, 50.
Λάϊος κύριον ὅτι παρὰ τὸ λήιον δοκεῖ λέγεσθαι. 862, 56.
λαισήιον εἶδος ἀσπίδος θυρεοειδὲς ἐκ λασίων βυρσῶν ἀκατεργάστων γινόμενον, ὅθεν καὶ λέγεται, ἑρμηνεία διεξοδική. 570, 17. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λαισήια τὰ ἐν τῇ λαιᾷ φερόμενα Ἀμαζονικὰ ὑσπιδίσκια. 911, 60.
Λαιστρυγόνες, ἔθνος Σικελικὸν περὶ τὴν Αἴτνην κατοικῆσαν ἄξενον καὶ λῃστρικόν. 1618, 7. καὶ περὶ τοῦ κλίματος τῆς τῶν Λαιστρυγόνων χώρας, καὶ ὅτι βραχύνεται μὲν αἱ νύκτες παρ' αὐτοῖς, μέγισται δὲ αἱ ἡμέραι. 1649, 33.
λαῖφος, πτωχικὸν παχὺ ἔνδυμα, Ὀδ. υ', 206. κυρίως δὲ λαίφεα αἱ τῶν πλοίων ὀθόναι, ὅθεν κοινῶς τὰ σαγολαίφεα ἐκ τοῦ σάγος καὶ τοῦ λαῖφος. 1745, 61. 1890, 7.
λαιψηρὰ βέλη καὶ λαιψηρὰ γόνατα τὰ ταχέως φερόμενα. 1236, 42.
Λακεδαιμόνιοι ὅτι τὸ Λ στοιχεῖον ἐπίσημον εἶχον ἐπὶ ταῖς ἑαυτῶν ἀσπίσιν. 293, 39. καὶ μετὰ αὐλῶν ἐστρατεύοντο. 1320, 3. καὶ ὅτι καὶ παρ' Αἰγυπτίοις ἐτιμῶντο, ἱστορία. 1484, 37. καὶ πῶς ἡ Λακεδαιμονίων βασιλεία περιῆλθεν εἰς Μενέλαον κατὰ τὰ Τρωικά, ἱστορία διεξοδική. 293, 11.
Λακεδαίμων, υἱὸς Διὸς ἐξ Ἠλέκτρας τῆς Ἀτλαντίδος. 1155, 51.
Λακεδαίμων, πόλις ἡ καὶ Σπάρτη, καὶ Λακεδαίμων ὁμωνύμως ἡ περὶ αὐτὴν χώρα ἤγουν ἡ Λακωνική. 293, 30. 294, 27. 41. καὶ ὅτι ἀπὸ Λακεδαίμονος ἥρωος ὠνομάσθη, ἢ διότι κληρουμένοις τοῖς Ἡρακλείδαις δαιμονίως ἔλαχεν ἐνί τινι αὐτῶν. 293, 25. καὶ ὅτι κοίλη ἐπιθετικῶς λέγεται παρ' Ὁμήρῳ ἡ Λακεδαίμων διὰ τὸ ὀρέων περιέχεσθαι. 293, 20. καὶ ὅτι καὶ ἐν Κύπρῳ ἦν τις πόλις Λακεδαίμων καλουμένη, ἑρμηνεία διεξοδική. 293, 25—294, 43. ζήτει τό, Λακωνικὴ χώρα.
λακεῖν τὸ ποιὸν ἦχον καὶ φωνὴν ἄναρθρον ἀποτελεῖν, τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ ἐνάρθρου καὶ ἀνθρωπίνης φωνῆς τραγικώτερον. 1208, 38. 1602, 10. 1714, 50. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λακεῖν ἐπὶ τοῦ φωνεῖν ἢ λαλεῖν παρὰ τοῖς τραγικοῖς, ἁπλῶς δὲ τὸ ποιόν τινα ἦχον ἀποτελεῖν, ἐπὶ ἀψύχων σωμάτων λεγόμενον. 950, 10. 965, 9.
λακέρυζα κορώνη ἐπιθετικῶς, οἱονεὶ κελάρυζα παρὰ τὸ κελαρύζειν. 488, 19.
λακὶς ἡ ἐν ἱματίοις ἢ σαρκίοις διακοπή, ὅτι παρὰ τὸ λακεῖν λέγεται. 950, 12. 1208, 39.
Λακωνικὴ χώρα ὅτι ἑκατόμπολις τὸ ἀρχαῖον, καὶ διὰ τί κοίλη λέγεται παρ' Ὁμήρῳ. 293, 19. 33. καὶ ῥωχμοὺς εἶτουν σχισμὰς ἀπὸ σεισμῶν ἔχουσα, ὅθεν καιετάεσσα λέγεται παρ' Ὁμήρῳ. 294, 10. 1478, 43. ζήτει τὸ Λακεδαίμων. καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς Λακωνικῆς πολλά τινα παρωνύμως λέγονται. 294, 2.
λακπάτητος ἢ λαξπάτητος ἐπίθετον ὅτι παρὰ τὸ λὰξ ἐπίῤῥημα καὶ τὸ πατῆσαι λέγεται. 625, 21. 796, 5.
Λάκων ἐθνικὸν ὅτι ἐκ τοῦ Λακεδαιμόνιος συγκέκοπται κατά τινας, κατὰ δὲ ἑτέρους ὑποκεκόρισται. 293, 45.
Λακωνικὸν στόμωμα σιδήρου ὅτι εἰς ῥίνας καὶ σιδηροτρύπανα καὶ τοιαῦτά τινα ἐχρησίμευε πάλαι. 294, 5.
λαλητὸν ζῶον λέγεται ὁ ἄνθρωπος ὡς λαλοῦν κατ' ἐνεργητικὴν ἔννοιαν. 873, 19.
λαλίστατος ὅτι ἐκ τοῦ λάλιστος ὑπερθετικοῦ γέγονε κατ' ἐπίτασιν ὑπερθέσεως, καὶ λαλίστερος συγκριτικόν. 215, 12.
λαλῶ σοι, δοτικῇ ὡς λέγω σοι καὶ φωνῶ σοι. 85, 33.
Λάμια, δαιμόνιόν τι μυθικόν, οὗ καὶ λαννίαν κατηγορεῖ ὁ κωμικός· καὶ ὅτι καὶ ἰχθύς τις λάμια ὁμωνύμως λέγεται. 1714, 33. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ λάπτω λέλαφα λέλαμμαι παρῆκται. 838, 61. καὶ ὅτι τὸ μι διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται. 265, 43.
Λάμος, υἱὸς Ποσειδῶνος, Λαιστρυγόνων βασιλεύς. 1649, 10.
λαμπαδηφόρος ὅτι ἐκ τοῦ λαμπαδοφόρος γέγονε τροπῇ τοῦ ο εἰς η. 521, 5.
λάμπειν λέγεται τὸ πῦρ, καὶ πῶς πυρὶ λάμποντι εἰκάζονται οἱ τοῦ θυμουμένου ὀφθαλμοὶ παρ' Ὁμήρῳ. 58, 12.
Λαμπετίδης πατρωνυμικὸν ὅτι ἐκ τοῦ Λάμπετος δοκεῖ παρῆχθαι, εἰ δὲ ἐκ τοῦ Λάμπος, πλεονασμὸν πέπονθε. 1030, 22.
Λαμπετίη καὶ Φαέθουσα, θυγατέρες Ἡλίου ἐκ Νεαίρας, μυθευόμεναι ποιμαίνειν τὰ ἐν Σικελίᾳ θρέμματα τοῦ Ἡλίου, καὶ ἀλληγορία τοῦ μύθου. 1717, 27. 34.
Λάμπος καὶ Φαέθων, Ἠοῦς ἵππων ὀνόματα. 826, 26.
λαμπτὴρ ταὐτὸ ὅπερ φανός.

1189, 24. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λαμπτῆρες λυχνίαι ἢ ἐσχάραι μετέωροι, ἐφ᾽ ὧν δᾷδες ἀνημμέναι ἐτίθεντο. 1848, 26. 32.

λαμυρός, εὔλαλος, εὐτράπελος, οἱονεὶ ἁλμυρός. 1540, 3.

Λᾶν, αἰτιατικὴ τοῦ Λᾶ ἢ Λᾶς μονοσυλλάβου ὀνόματος. 1702, 24. ζήτει τὸ, Λᾶ ἢ Λᾶς μονοσύλλαβον.

λανθάνειν ἀντὶ τοῦ δυνάμει εἶναι μεταληπτικῶς ἐνίοτε παρ᾽ Ὁμήρῳ. 987, 5.

λὰξ ἐνθορεῖν τινὶ, καὶ λὰξ ἐμβῆναι εἴτουν ἐμπηδῆσαι, ἤγουν λήγοντι μέρει τοῦ ποδὸς παίειν· καὶ ὅτι τὸ λὰξ ἐπίῤῥημα ἀπὸ τοῦ λήξω μέλλοντος τοῦ λήγω ῥήματος γέγονεν ἀποκοπῇ καὶ συστολῇ. 249, 35. 625, 20. 23. 796, 1. 1818, 55.

λαξεύειν τὸ λίθους ξέειν. 230, 3.

λαξπάτητος καὶ λακπάτητος ἐπίθετον ὅτι ἐκ τοῦ λὰξ ἐπιῤῥήματος καὶ τοῦ πατεῖν σύγκειται. 625, 21. 796, 5.

Λαόγονος κύριον, ὃ προπαροξύνεται ὡς τὸ χρυσόγονος. 1213, 41.

Λαοδάμας κύριον, ὅτι βασιλέα ᾧ λαοὶ δέδμηνται ὑπαγορεύει τοὔνομα, καὶ Λαοδάμεια θηλυκὸν ὁμοίως. 637, 21.

Λαοδάμεια, Ἀκάστου θυγάτηρ, Πρωτεσιλάου τοῦ Ἰφίκλου γυνὴ, ὅτι φίλανδρος σφόδρα γέγονεν, ὥστε καὶ τῷ πόθῳ τοῦ ἀνδρὸς ἀποθανόντος ἐν Τροίᾳ ἐκλιπεῖν, ἱστορία καὶ μῦθος διεξοδικῶς. 325, 22.

Λαοδάμεια, Βελλεροφόντου θυγάτηρ καὶ Σαρπηδόνος τοῦ παρ᾽ Ὁμήρῳ μήτηρ, διαλλάξασα τοὺς ἰδίους ἀδελφοὺς περὶ τῆς βασιλείας ἀμφισβητοῦντας, ἱστορία. 894, 38.

Λαοδίκη, παρ᾽ Ὁμήρῳ μία τῶν Ἀγαμέμνονος θυγατέρων ἡ παρὰ τοῖς ὕστερον Ἠλέκτρα, ὅτι παρὰ τὸ τοῖς λαοῖς δικάζειν λέγεται. 742, 47.

Λαοδόκος, υἱὸς Ἀντήνορος παρ᾽ Ὁμήρῳ, ὅτι φιλόξενον ἄνθρωπον ὑπαγορεύει, οἱονεὶ γὰρ λαοδόχος λέγεται. 447, 29.

Λαοθόη κύριον ὅτι παρὰ τὸ λαὸν θέειν ἐπ᾽ αὐτὴν διὰ τὸ κάλλος οὕτω λέγεται. 1256, 34.

λαὸς ὅτι παρὰ τὸ λίαν αὔειν, ὃ ἐστι φωνεῖν, λέγεται· κατὰ δέ τινας ἐκ τῆς διὰ λάων ἤγουν λίθων ἀπαριθμήσεως τῶν ἐπὶ Κέκροπος ἀνθρώπων, ἱστορία· ἄλλοι δὲ παρὰ τὴν ἐκ λάων ἤγουν λίθων μυθικὴν γένεσιν τῶν ἀνθρώπων μετὰ τὸν ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸν, μῦθος. 23, 32. 682, 39.

λᾶος γενικὴ ὅτι ἐκ τοῦ λάαος κέκραται. 1591, 41.

λαοσσόος Ἀθηνᾶ καὶ Ἀπόλλων λέγονται ὡς λαοὺς σώοντες, ὃ ἐστι σώζοντες· Ἔρις δὲ λαοσσόος ἡ λαοὺς σέουσα, ὃ ἐστι κινοῦσα καὶ παρορμῶσα εἰς πόλεμον· κατὰ δὲ ταύτην τὴν ἔννοιαν καὶ Ἄρης λαοσσόος λέγεται ὁ λαοὺς παρορμῶν ἢ ὁ λαοὺς διώκων. 1111, 60. 1112, 2. 1195, 16. 1780, 48. καὶ ὅτι τὸ σὸ διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται ὡς ἀπὸ τοῦ σέω ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ ὁρμῶ. 62, 44. 758, 51.

λαπάζειν τὸ ἐκκενοῦν, παρὰ τὸ λάπτειν, ὃ δηλοῖ τὸ ῥοφεῖν. 65, 31. καὶ ὅτι καὶ ἀλαπάζειν λέγεται. 1413, 4.

λάπαθον, λάχανόν τι γαστρὸς ὑπαγωγὸν, ὅτι παρὰ τὸ λάπτειν, ὃ δηλοῖ τὸ κενοῦν, λέγεται. 423, 41. 1413, 7.

λάπαθος, βόθρος εἴτουν ὄρυγμα, ὅτι διὰ τὸ κεκενῶσθαι οὕτω λέγεται. 1490, 62.

λαπάρα ὁ ὑπὸ τὰς πλευρὰς τόπος τοῦ σώματος, ὁ καὶ κενεὼν, ὅτι ἐκ τοῦ λέλαπα μέσου παρακειμένου ἢ τοῦ ἔλαπον δευτέρου ἀορίστου τοῦ λάπτω ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ κενῶ, οὕτω λέγεται. 65, 27. 423, 37. 625, 18. 838, 60. 1413, 7.

Λαπέρσαι οἱ Διόσκουροι, ὅτι διὰ τὸ Λᾶν πόλιν τινὰ πέρσαι, ὃ ἐστι πορθῆσαι, οὕτως ἐπεκλήθησαν. 230, 2. 295, 38. ζήτει τὸ, Λᾶ ἢ Λᾶς μονοσύλλαβον.

λαπίζειν τὸ συρίζειν κατὰ γλῶσσαν. 1761, 27.

Λαπίθαι, γένος τι ἔνδοξον Θετταλικὸν, Κενταύροις πολέμιον. 100, 43.

Λαπίθης ἐθνικόν, καὶ λαπίθης ὁ λαοὺς πείθων, καὶ λαπίθης ὁ καυχηματίας. 336, 43. 537, 42. 1909, 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ λᾶ ἐπιτατικοῦ καὶ τοῦ ἔπιθον ἀορίστου δευτέρου σύγκειται τοὔνομα. 895, 63.

Λαπιθῶν πρὸς Κενταύρους πόλεμος ὅτι διὰ μῆνιν Ἄρεως καὶ τὴν τῶν Κενταύρων εἰς Λαπίθας ὕβριν καὶ παροινίαν ἐν τοῖς Πειριθόου γάμοις ἱστορεῖται γενέσθαι. 103, 19. 1909, 48. 1910, 7.

λάπτειν τὸ ῥοφεῖν ὅτι περὶ κυνῶν καὶ λύκων καὶ ἁπλῶς τῶν καρχάρων λέγεται, καὶ λάπτειν τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν, ὅθεν καὶ τὸ λαπάζειν. 65, 32. 423, 38. 625, 18. 1052, 4. 1413, 6.

λαρινεύεσθαι τὸ σιτίζεσθαι ὅτι παρὰ τὸν λάρον τὸ ὄρνεον δοκεῖ λέγεσθαι. 1382, 64.

λαρινοὶ βόες καὶ σύες οἱ μεγάλοι καὶ παχύδερμοι παρὰ τὸ λαρινεύεσθαι, ὃ δηλοῖ τὸ σιτίζεσθαι, ἢ ἀπὸ Λαρίνης κώμης Ἠπειρωτικῆς, ἢ ἀπό τινος Λαρίνου βόσκοντος αὐτούς. 1243, 11. 1383, 1.

Λάρισσα, Πιάσου ἄρχοντος θυγάτηρ, τὸν πατέρα εἰς πίθον οἴνου καταποντίσασα, ἱστορία. 357, 44. καὶ ὅτι ἡ Λάρισσα σφαιρίζουσα παρὰ τὸν Πηνειὸν ὤλισθεν εἰς τὸν ποταμόν. 1554, 33.

Λάρισσα πόλις, καὶ ὅτι ἕνδεκα Λάρισσαι πόλεις ἀριθμοῦνται, ὧν αἱ πλείους Εὐρωπαῖαι, ὧν μία καὶ ἡ Θετταλικὴ, καὶ ἑτέρα περὶ Κύμην τὴν Αἰολικὴν Φρικωνίς ποτε κληθεῖσα, αἷς καὶ ἰδίως συνέβη ἐν ποταμοχώστῳ χώρᾳ ᾠκίσθαι· καὶ διαφορὰ Στράβωνος καὶ τοῦ ἐθνογράφου περὶ τοῦ ποίας Λαρίσσης μέμνηται Ὅμηρος. 357, 34. 41 — 358. 13.

λάρναξ ἡ κιβωτὸς κατὰ γλῶσσαν. 1056, 46.

λαρὸν τὸ ἄγαν ἀρηρὸν τῇ ψυχῇ, παρὰ τὸ λᾶ καὶ τὸ ἀρῶ, ὃ ἐστιν ἁρμόσω, κράσει τῶν δύο αα εἰς ᾱ μακρόν. 1186, 50.

λαρὸν τὸ γλυκὺ, τὸ λᾶ μακρὸν ἐν τῷ, νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ λαρὸν τετυχοίμεθα δόρπον. Ὀδ. μ', 283. 1722, 2.

λαρὸς ὀξυτόνως ὁ ἡδὺς πρὸς διαστολὴν τοῦ λάρος προσηγορικοῦ, καὶ μακρὰν ἔχει τὴν λᾶ συλλαβήν. 87, 20. 906, 47. 1118, 52.

λάρος ὄρνεον, ὅτι λάρῳ ὁ Ἑρμῆς εἰκάζεται διὰ τὸ λευκὸν, ὅ ἐστιν ἐναργὲς, τοῦ λόγου, ἢ παρὰ τὸ λαρὸν, ὅ ἐστιν ἡδύ. 87, 18. 1522, 52. καὶ ὅτι καὶ οἱ παράσιτοι λάροις εἰκάζονται διὰ τὴν κατὰ λιχνείαν ὁμοιότητα πρὸς τὸ ὄρνεον. 1382, 64. καὶ ὅτι Ἡρακλεῖ ᾠκείωται ὁ λάρος διὰ τὸ πολυφάγον. 1523, 3. καὶ ὅτι καὶ πᾶς εὐήθης λάρος λέγεται σκωπτικῶς. 1522, 54.

λαρώτατος, ὑπερθετικὸν τοῦ λαρὸς, ὅτι ἐκτείνει τὴν λᾶ καὶ τὴν ρο συλλαβὴν παρ' Ὁμήρῳ παρὰ τὸν κανόνα τῶν τοῦ ωτατος, ἑρμηνεία διεξοδική. 1114, 45. 1449, 37.

Λᾶς μονοσύλλαβον, ζήτει τὸ Λᾶ μονοσύλλαβον.

λάσιον ὅτι ἐκ τοῦ λᾶ ἐπιτατικοῦ καὶ τοῦ σῶ ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ ὁρμῶ, λέγεται. 79, 5. καὶ λάσιον στῆθος καὶ λάσιον κῆρ τὸ φρόνιμον μεταληπτικῶς πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ· καὶ ὅτι τὰ λάσια στήθη πανοῦργον ἦθος χαρακτηρίζουσι· καὶ ὅτι καρδίαι τινῶν ἀνατμηθεῖσαι τετριχωμέναι εὑρέθησαν, ἱστορία. 78, 39. 79, 2. καὶ ὅτι τὸ μὲν λάσιον κῆρ ἐπὶ ἐπαίνου τίθεται, τὸ δὲ λασίας λόχμας ἔχειν περὶ τὰς φρένας ἐπὶ ψόγου. 360, 35.

λασσω λήγοντα ῥήματα τῷ ᾱ προπαραλήγοντα, ἐκ πλεονασμοῦ τῆς αλ συλλαβῆς γενόμενα, οἷον μάσσω, μαλάσσω. 672, 4.

λασταυροκάκκαβον, ἔδεσμα ποιὸν οὕτω καλούμενον. 1724, 53.

λάσταυρος ὁ λάσιος τὸν ταῦρον, οἱονεὶ λασιόταυρος, ταῦρος δὲ ὁμωνύμως σωματικόν τι μόριον. 259, 4. 361, 7. 527, 45. 881, 24.

λατάγη, ζήτει τὸ λάταξ. 1170, 55.

λάταξ καὶ λατάγη, ἀγγεῖόν τι συντελοῦν εἰς τὴν κότταβον κα[illegible]μένην παιδιὰν, ὅτι παρὰ τὸ [illegible]άζειν λέγεται ἀπελεύ[illegible] 12 — 58.

Λατῖνος καὶ Ἄγριος, Ὀδυσσέως υἱοὶ ἐκ Κίρκης· ζήτει ἐν τῷ, Ὀδυσσέως υἱοί. 1375, 20. 1796, 46.

Λατόρεια, κώμη τις τῆς Ἐφεσίων χώρας, ἐν ᾗ ἐγίνετο ὁ Πράμνειος οἶνος, ἀπὸ Λατορείας Ἀμαζόνος κληθεῖσα. 871, 25.

λάτρις ὁ ἁπλῶς θεράπων, κατὰ δέ τινας ὁ ἐν πολέμῳ ἁλοὺς καὶ εἰς δουλείαν ἀπαχθείς. 1246, 9. 1750, 63.

λάτρον ὁ τῶν θητευόντων μισθὸς, ὅτι παρὰ τὸ λάτρις, ὃ δηλοῖ τὸν δοῦλον, λέγεται. 1246, 9.

λατύπος, ὁ καὶ λατόμος ἤγουν λιθοξόος, καὶ λατύπη θηλυκῶς, λίθου ἀπόξεσμα. 230, 4.

λαυκανία ὁ λαιμὸς, παρὰ τὸ λαύω, ὅθεν τὸ ἀπολαύω, ὅτι διὰ τὸ τοῦ τόπου ἀπολαυστικὸν οὕτω λέγεται. 531, 13. 1271, 58.

λαῦρα ἡ δημοσία ὁδὸς, παρὰ τὸ λαοὺς ῥέειν δι' αὐτῆς ἐπενθέσει τοῦ ῡ οὕτω λεγομένη· εἶεν δ' ἂν λαῦραι καὶ οἱ ἐν ταῖς πόλεσι λεγόμενοι ἔμβολοι, ἑρμηνεῖαι διάφοροι τῆς λαῦρα φωνῆς. 1033, 60. 1065, 64. 1921, 56. 1922, 3. καὶ λαῦρα πορνεῖον ὑπὸ τοῦ τυράννου Πολυκράτους κατασταθὲν ἐν Σάμῳ, ἱστορία. 1082, 37.

λαῦρον ὕδωρ ὅτι παρὰ τὸ λᾶ ἐπιτατικὸν καὶ τὸ ῥέειν λέγεται ἐπενθέσει τοῦ ῡ. 1065, 63.

λαφύκται οἱ μέθυσοι, παρὰ τὸ λάπτειν ἢ λαφύσσειν. 1246, 33.

λάφυρα παρὰ τὸ λαφύσσεσθαι, ὅ ἐστιν ἐκκενοῦσθαι καὶ ἀναλίσκεσθαι, τὰ διαρπαζόμενα ἐν πορθήσει πόλεως οὕτω λέγονται, ἀπὸ τοῦ λέλαφα παρακειμένου τοῦ λάπτω ῥήματος. 625, 18. 838, 59. 1413, 6.

λαφύσσειν τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν. 1413, 4. ὅτι παρὰ τὸ ἀφύσσειν λέγεται. 944, 30 καὶ ὅτι συστοιχεῖ τῷ λαπάζω, ὃ δηλοῖ τὸ κενῶ. 65, 27. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λαφύσσειν τὸ ῥαγδαίως καταπίνειν, ἐκ τοῦ λάπτω λέλαφα. 838, 58.

λαχαίνειν καὶ ἀμφιλαχαίνειν φυτὸν τὸ περισκάπτειν, ὅτι παρὰ τὸ λίαν χαίνειν τὴν γῆν ἐκ τοῦ ὀρύσσεσθαι λέγεται τὸ ῥῆμα. 207, 25. 333, 12. 1619, 32. 1959, 48.

λάχανον ὅτι παρὰ τὸ λαχαίνεσθαι, ὅ ἐστι σκάπτεσθαι, τὴν γῆν ἐπὶ φυτεύσει τῶν λαχάνων οὕτω λέγεται. 207, 27. 1619, 32.

λάχεια νῆσος, Ὀδ. ι', 116. ὅτι οἱ μὲν ὡς κύριον τῆς νήσου ἐκείνης ἀκούουσι τὸ λάχεια, οἱ δὲ ὡς ἐπίθετον ἀντὶ τοῦ εὔγεων παρὰ τὸ λαχαίνεσθαι ἤτοι σκάπτεσθαι, καὶ ἐν τῷ, ἀκτή τε λάχεια, ὁμοίως. 1619, 31.

λάχεια ἀκτὴ, οἱονεὶ ἐλάχεια ἤγουν ἐλαχίστη ἐν τῷ, ἔνθ' ἀκτή τε λάχεια καὶ ἄλσεα Περσεφονείης, Ὀδ. κ', 509. οἱ δὲ ὅτι ὄνομα τῆς ἀκτῆς ἐκείνης ἡ Λαχεία. 1667, 13.

λαχεῖν τὸ ἀπὸ λαχμοῦ κτήσασθαι καὶ τὸ ἁπλῶς τυχεῖν, ὅτι παρ' Ὁμήρῳ ποτὲ μὲν αἰτιατικῇ συντάσσεται, οἷον ἐν τῷ, τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς, ποτὲ δὲ γενικῇ, οἷον ἐν τῷ, δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχη, Ἰλ. ω', 76. 1340, 7. 1521, 48. 1542, 56. καὶ ὅτι καὶ λαχεῖν ἀπὸ ψήφου, καὶ λαχεῖν ἀπὸ κλήρου, κατὰ συνθήκην λέγεται. 674, 18. καὶ ὅτι λαχεῖν τις λέγεται τόδε αἰτιατικῇ ἀντὶ τοῦ ὡς λάχος λαβεῖν, λαχεῖν δέ τινα τοῦδε γενικῇ ἀντὶ τοῦ ὡς λάχος δοῦναι, οἷον τὸ λαχεῖν πυρὸς τοὺς θανόντας παρ' Ὁμήρῳ. 666, 31. 1019, 8. 1288, 52.

λαχμητήριον ὅτι παρὰ τὸ λαχεῖν λέγεται, ὡς καὶ ὁ λαχμός. 674, 24.

λαχμὸς ἡ ἐκ τῆς λάχνης λασιότης καὶ ὁ κλῆρος ὁμωνύμως. 674, 24. 1638, 39.

λάχνη ἡ τρίχωσις καὶ ἡ δασύτης, ὅτι παρὰ τὸ λαχαίνειν, ὃ δηλοῖ τὸ σκάπτειν, λέγεται, ἢ παρὰ τὸ λᾶ καὶ τὸ χνοῦς. 207, 25. 774, 17. καὶ ὅτι περὶ ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων καὶ φυτῶν λέγεται. 333, 10. 774, 15. 1638, 41.

λαχνῆεν δέρμα τὸ τετριχωμένον καὶ λάσιον, ὅτι παρὰ τὴν λάχνην λέγεται, καὶ λαχνήεις θὴρ καὶ λαχνήεις ὄροφος ὁμοίως. 333, 9. 774, 17. 1151, 20.

λάων, εὐθεῖα μετοχικὴ ἀπὸ τοῦ λάω θέματος, ὃ δηλοῖ τὸ βλέπω, οὗ χρῆσις ἐν τῷ, ἀσπαίροντα λάων. 531, 12. καὶ λάων γενικὴ

πληθυντικὴ ἀπὸ τοῦ λαάων κεκραμένη. 891, 3.
λέαινα ὅτι δύο τίκτει, ὑφ' ὧν ἀμυχθεῖσα τὴν μήτραν στεῖρα τοῦ λοιποῦ διαμένει, ἱστορία φυσική. 581, 44.
λέβης, ἀγγεῖον ὑποκείμενον τοῖς νιπτομένοις, καὶ λέβης ἀγγεῖον τριποδοειδὲς πρὸς βρασμὸν ἐπιτήδειον. 1312, 25. 28. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λέβης τὸ κοινῶς χερνίβιον, καθ' οὗ νιπτόμεθα, καὶ ὅτι παρὰ τὴν λαβὴν λέγεται ἢ διὰ τὸ λείβεσθαι ὕδωρ εἰς αὐτό. 1401, 32. καὶ πάλιν λέβης παρ' Ὁμήρῳ τὸ τοῦ κατὰ χειρῶν διδομένου ὕδατος ὑποδεκτικὸν ἀγγεῖον, πρόχοος δὲ τὸ προχέον τὸ τοιοῦτον ὕδωρ ἀγγεῖον. 1351, 54. 1475, 9.
λέγειν τὸ ἁπλῶς καὶ χωρὶς μέλους φθέγγεσθαι. 9, 4. καὶ λέγειν λόγον κατὰ συνθήκην. 147, 10. καὶ λέγειν ταὐτὸ ὅπερ ἐπιλέγειν, ὅθεν ὁ ἐπίλεκτος· καὶ ὅτι καὶ παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ λαλεῖν καὶ φθέγγεσθαι κεῖται. 814, 34. καὶ λέγειν τὸ ἀναλέγεσθαι. 885, 39. καὶ λέγειν τὸ ἀριθμεῖν καὶ τὸ εὐνάζειν. 1505, 20.
λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ διαλέγεσθαι παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ, ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα. 930, 62. 931, 3. 1206, 38.
λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ μετρεῖν καὶ ἀριθμεῖν. 736, 13. 930, 62. 931, 3.
λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ συνάγειν. 726, 37. 728, 57.
λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ κεῖσθαι ἢ κάθησθαι. 250, 34. 850, 46.
λέγεσθαι τὸ ἐπὶ ὕπνῳ ἀνακλίνεσθαι, καὶ τὸ κοιμᾶσθαι εἴτουν καθεύδειν. 321, 40. 1189, 62. 1497, 30. 1879, 50.
λέγω σοι, δοτική. 85, 33. καὶ λέγω λόγον, αἰτιατική. 147, 10.
λεία ὁδὸς ἡ ἁμαξιτός, Ὀδ. κ', 103. 1650, 40.
λειᾶναι ἀντὶ τοῦ ξέσαι καὶ ῥινῆσαι. 451, 14.
λείβειν ταὐτὸ ὅπερ σπένδειν. 640, 49. 1351, 11. 1471, 26. καὶ ὅτι λείβειν οἶνον ἐντελῶς λέγεται, λείβειν δὲ κατὰ μόνας ἀτελῶς. 1057, 33.
λείβεσθαι δάκρυσι λέγεταί τις, οὐ μὴν σπένδεσθαι, ὁμοίως καὶ ὕδατα λείβεσθαι ποθὲν λέγονται, οὐ μὴν σπένδεσθαι. 1476, 27.
Λειβήθρα, ὄνομα τόπου τινός, οὗ οἱ ἐγχώριοι Λειβήθριοι λέγονται, ὅτι παρὰ τὸ κατάῤῥυτος εἶναι καὶ ὕδατι λείβεσθαι οὕτως ἐκλήθη. 1471, 29. 1476, 28.
λείβηθρον, ὀχετὸς ὑδραγωγός, καὶ λείβηθρα τὰ ἔφυδρα χωρία καὶ διαῤῥύσεις ὑδάτων ἔχοντα· καὶ Λείβηθρα, ὄρος Μακεδονικόν, οὗ τοπικὸν Λειβήθριος· καὶ ὅτι τινὲς διὰ τοῦ ἰῶτα γράφουσι τὴν λέξιν. 1235, 58.
Λειμηρὰ, τὸ λι δίφθογγον, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ποτὲ Ἐπίδαυρος ἡ πόλις διὰ τοὺς περὶ αὐτὴν λειμῶνας, ἢ Λιμηρὰ διὰ τοῦ ἰῶτα, οἱονεὶ λιμενηρὰ, ὡς πολυλίμενος. 287, 37.
λειμὼν τὸ κοινῶς λιβάδιον εἰς ὃν ὕδωρ λείβεται, ὅτι ἀπὸ τοῦ λέλειμμαι παρακειμένου λέγεται. 254. 43. 1358, 53. 1511, 6. καὶ λειμὼν Ἄσιος ἢ Ἀσίου, τόπος τις περὶ τὸν Καΰστρον ποταμὸν ἐπωνυμικῶς ἢ ἐπιθετικῶς οὕτω καλούμενος, ἑρμηνεία διεξοδική. 254, 9 — 28.
Λειμωνιάδες Νύμφαι αἱ αὐξητικαὶ τῶν ἐν τοῖς λειμῶσι φυομένων φυσικαὶ δυνάμεις. 652, 35.
λεῖος ἱππόδρομος ὁ περὶ τὸν καμπτῆρα τόπος, Ἰλ. ψ', 330. 1304, 21.
λειότης λόγου, ὅτι λειότης ἐμφαίνεται ἐν ταῖς ὠνοματοπεποιημέναις φωναῖς, αἷς ἔγκειται τὸ Λ στοιχεῖον, οἷον ἐν τῷ, λίγξε βιὸς, καὶ ἔκλαγξαν ὀϊστοί. 1119, 63.
λείπειν τι λέγεταί τις θνήσκων, ὅταν μὴ κατὰ θέλημα καὶ διαθήκην ἀποκληροῖ τί τινι, ἀλλ' ἀνάγκῃ θανάτου ἐξίσταται. 184, 34.
λείπειν ὀστέα θυμὸς ὅτι περὶ τῶν ἀποθνησκόντων λέγεται παρ' Ὁμήρῳ πρὸς διαστολὴν τῶν λειποθυμούντων. 1213, 52.
λείπεσθαι τὸ ἡττᾶσθαι, καὶ λειφθῆναι τὸ ἡττηθῆναι. 1314, 12. 1588, 53. καὶ λείπεσθαί τι λέγεται ἀντὶ τοῦ ἐπίλοιπον εἶναι καὶ ἐν ὑστέρῳ μένειν, οἷον ἐν τῷ, πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλον, Ἰλ. ψ', 615. 1320, 23.
λειπογνώμονα ζῷα λέγονται τὰ τέλεια καὶ μηκέτι ἔχοντα τοὺς γνώμονας καλουμένους ὀδόντας, ὅθεν καὶ θυσία λειπογνώμων ἡ τελεία. 1404, 59.
λειπογνώμονες ὄϊες τὰ τῆς τετάρτης ἡλικίας πρόβατα, καὶ ἵππος λειπογνώμων ὁ μηκέτι ἀπὸ τῶν ὀδόντων γνωσθῆναι δυνάμενος. 1627, 12. ζήτει τὸ γνώμονες.
λειποτακτῶν ἐπιτίμιον, ὅτι πάλαι τοῖς λειποτακτοῦσιν ἐπέκειτο τὸ μετὰ θάνατον ἀτάφους ῥίπτεσθαι. 1019, 15.
λειριόεις χροῦς ὁ οἷον ἀνθηρός, καὶ φωνὴ λειριόεσσα ὁμοίως, ὅτι παρὰ τὸ λείριον, ὃ δηλοῖ τὸ ἄνθος, λέγονται. 395, 31. 962, 55.
λείριον, εἶδος ἄνθους, οἱ μὲν ὅτι τὸ ἴον, οἱ δὲ ὅτι τὸ κρίνον. 395, 31. 1295, 25. καὶ ὅτι προπαροξύνεται τὸ λείριον, ὡς καὶ τὸ εἴριον παρ' Ὁμήρῳ. 428, 4.
λεϊστὸς καὶ λεϊστὴ ἀντὶ τοῦ ληιστὸς καὶ ληιστὴ ὅτι ἐκ τοῦ λεία κατὰ διάλυσιν λέγονται, οἷον ἐν τῷ, ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λεϊστή, Ἰλ. ι', 408. 760, 3.
Λειψύδριον, ὄνομα τόπου τινός, ἱστορία· καὶ σκολιὸν μέλος ᾀδόμενον ἐπὶ τοῖς ἐν αὐτῷ ληφθεῖσιν Ἀθηναίοις. 461, 19.
Λειώκριτος κύριον ὅτι ἐκ τοῦ λεὼς Ἀττικοῦ καὶ τοῦ κριτὸς, ὅ ἐστιν ἔκκριτος, λέγεται· καὶ ὅτι τὸ μὲν λι διὰ διφθόγγου, τὸ δὲ ο διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται, ἑρμηνεία διεξοδική. 1443, 16.
λεκάνη ὅτι παρὰ τὸ λευκαίνειν λέγεται. 1524, 37.
λεκιθίτης πλακοῦς λέγεται, ᾧ καὶ ᾠοῦ λέκιθος παραμέμικται. 1914, 51.
λέκιθος ἀρσενικῶς, εἶδος ὀσπρίου, ὁμωνύμως τῷ ἐν τοῖς ᾠοῖς κροκοειδεῖ. 1572, 53.
λέκτο, τρίτον πρόσωπον ῥηματικὸν ἀντὶ τοῦ ἠρίθμησε καὶ ἀντὶ τοῦ εὐνάσθη ὁμωνύμως. 1505, 20.
Λεκτὸν, ἀκρωτήριον εἰς ὃ λήγει ἡ Τρωικὴ Ἴδη τὸ ὄρος. 319, 12. 353, 19.
λέκτρον ἡ κοίτη, παρὰ τὸ λέγω,

ὃ δηλοῖ τὸ κεῖμαι καὶ κατακλίνομαι. 250, 35.
λελάβῃ, τρίτον πρόσωπον ῥηματικὸν, ὅτι ἐκ τοῦ λάβῃ γέγονε κατ' ἀναδιπλασιασμόν. 1654, 31.
λέλαθα, μέσος παρακείμενος ἀντὶ τοῦ ἐλαθόμην παρὰ Πινδάρῳ, παρ' Ὁμήρῳ δὲ ἀλλοπαθῶς ἀντὶ τοῦ ἐπιλησθῆναι ποιεῖν, οἷον ἐν τῷ, λελάθῃ δ' ὀδυνάων, Ἰλ. ο', 60. 1006, 24.
λελάθω ὅτι ἐκ τοῦ λέλαθα παρακειμένου εἰς ἐνεστῶτα θεματικὸν ἀνήχθη. 1596, 4.
λελακυῖα, μετοχὴ τοῦ λέληκα παρακειμένου, ὅτι κατὰ συστολὴν τοῦ η λέγεται Ἰωνικῶς. 1714, 49.
λελασμένος, ἤγουν ἐπιλελησμένος, τινὸς λέγεται παρ' Ὁμήρῳ ὅ τε βαθέως κοιμώμενος καὶ ὁ τεθνηκὼς, οἷον ἐν τῷ, λελασμένος ἱπποσυνάων, καὶ λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει. 1734, 27. 31.
λέλαφα, παρακείμενος ἀπὸ τοῦ λάπτω θέματος. 1246, 36.
λελαχεῖν πυρὸς τὸν τεθνηκότα λέγονται οἱ ζῶντες ἀντὶ τοῦ πυρὸς ἀξιῶσαι. 1019, 7.
λελάχητε, ἤγουν ἀξιώσητε καὶ λαχεῖν ποιήσητε. 1288, 34.
Λέλεγες οἱ Κᾶρες, καὶ Λελέγων πόλις ἡ τῆς Καρίας μητρόπολις, καὶ ἱστορία περὶ τοῦ μετοικισμοῦ τῶν Λελέγων, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τοῦ ἔθνους. 623, 22. 816, 32. 1198, 55. 1225, 42. καὶ ὅτι Καρσὶν ἐδούλευσάν ποτε οἱ Λέλεγες. 1090, 59. καὶ ὅτι διὰ τὸ σύλλεκτοι καὶ μιγάδες γεγονέναι οὕτως ἐκλήθησαν. 1198, 56. 1472, 37.
λέληκα ὅτι ἐκ τοῦ λελάληκα γέγονε κατὰ συγκοπήν. 1403, 51.
λεληκὼς καὶ λεληκυῖα ὅτι ἐκ τοῦ ληκῶ ἀχρήστου θέματος κεκίνηνται ἢ ἐκ τοῦ λελαληκὼς καὶ λελαληκυῖα συνεκόπησαν. 1263, 2. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λεληκὼς λεληκυῖα ἐκ τοῦ λεληκηκὼς καὶ λεληκηκυῖα συνεκόπησαν Ἰωνικῶς. 1700, 48.
λελῆσθαι ἐκ τοῦ λελῆσθαι κατὰ συναίρεσιν. 193, 36.
λελησμένος ἐκ τοῦ λεληισμένος κατὰ συναίρεσιν. 264, 26.
λελιημένος, θέλων καὶ ἐπιθυμῶν, ὅτι ἐκ τοῦ λῶ τὸ θέλω γίνεται λιῶ λιήσω, ὅθεν τὸ λελιημένος. 722, 57. 1090, 7. καὶ ὅτι γενικῇ συντάσσεται. 1077, 41. καὶ ὅτι καὶ χωρὶς πτωτικῆς συναρτήσεως ἐνίοτε λέγεται, οἷον ἐν τῷ, βάν ῥ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι, Ἰλ. μ', 106. 894, 63.
λέλογχα ἀντὶ τοῦ ἔλαχον ἢ ἐξαιρέτως ἔσχον, ὡς ἀπὸ τοῦ λέγω, οἷον ἐν τῷ, τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσιν, Ὀδ. λ', 304. καὶ ὅτι πρὸς εὐφωνίαν προσείληφε τὸ ν, καὶ ὅτι μίγμα ἐστὶ μέσου καὶ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου, ὧν τὸν μὲν τὸ χ, τὸν δὲ τὸ ο χαρακτηρίζει· εἰ δὲ ἐκ τοῦ λήχω, ὅ ἐστι λαγχάνω, κεκίνηται, τροπὴν ἔπαθε τοῦ η καὶ πρόσληψιν τοῦ ν. 790, 14. 1663, 12. 1687, 6.
λέλοιπα, δέδοικα, οἶδα, πέποιθα παρακείμενοι ὅτι Αἰολικῶς διὰ τοῦ οι γράφονται, κοινῶς δὲ διὰ τοῦ ει γράφοιντ' ἄν. 853, 6. 1618, 49.
λελύσθαι καὶ ὑπολελύσθαι γυῖα καμάτῳ λέγονται παρ' Ὁμήρῳ οἱ ἐπιτεταμένως κοπιάσαντες, λῦσαι δὲ γυῖα τινὸς ἀντὶ τοῦ ἀνελεῖν. 661, 60.
λέλυτο ἀντὶ τοῦ λυθεῖεν ἐν τῷ, νεύοιεν κεφαλὰς-λέλυτο δὲ γυῖα ἑκάστου, Ὀδ. σ', 238. ὅτι ὁριστικὸν ὂν ἀντὶ εὐκτικοῦ τίθεται ἢ ἀπὸ τοῦ λελύοιτο συγκέκοπται. 1845, 6.
λέμβος ταὐτὸ ὅπερ ἐφόλκιον εἴτουν ἀκάτιον, καὶ ὅτι οὕτως ἐπεκαλεῖτο πᾶς ὁ ἐπακολουθῶν τινὶ κολακικῶς. 1642, 61. 63. 1761, 14. 48.
λέμμα ὅτι παρὰ τὸ λέπειν λέγεται. 1863, 53.
λέμφος ἡ πεπηγυῖα μύξα ἐκ τῶν μυκτήρων, καὶ λέμφος ὁμωνύμως ὁ εὐήθης, καὶ ὅτι καὶ τὰ μυξώδη κρέα λέμφοι ἐκαλοῦντο. 1761, 16.
λέξαι ἢ λέξο ἀντὶ τοῦ ἀριθμήθητι ἢ εὐνάσθητι ἐν τῷ, μετ' ἄλλων λέξαι ἑταίρων, Ὀδ. κ', 320. 1660, 7. ζήτει τὸ λέξεο καὶ τὸ λέξο.
λέξασθαι τὸ κρῖναι καὶ ἐπιλέξασθαι. 190, 3. 1956, 33. καὶ λέξασθαι τὸ συναχθῆναι. 727, 3.
λέξεο, προστακτικὸν ἀπὸ τοῦ λέξομαι μέλλοντος ἀναδραμόντος εἰς ἐνεστῶτα, τὸ παθητικὸν λέξομαι, ὁ παρατατικὸς ἐλεξόμην, τὸ προστακτικὸν λέξεο. 778, 37. 1879, 51.
λέξο προστακτικὸν ἀντὶ τοῦ κοιμήθητι, ὅτι ἐκ τοῦ ἐλελέγμην ἐλέλεξο γέγονεν ἀφαιρέσει τῶν δύο αὐξήσεων. 1369, 53.
λέξον ἀντὶ τοῦ κοίμισον. 1369, 11.
λέξεων Ὁμηρικῶν ἀρετὴ κατὰ τὸ τραχὺ ἢ λεῖον τῆς ἐκφωνήσεως. 145, 31.
λέοντα ξυρεῖν, παροιμία ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις καὶ κινδυνώδεσιν ἐπιχειρούντων. 787, 8.
Λεοντάρνη, κώμη τις ἢ κρήνη, καθ' ἣν Ἀδράστου θύοντος λέων τις τὸν θυόμενον ἄρνα ἥρπασε. 270, 36.
λεοντέη καὶ λεοντῆ ἡ τοῦ λέοντος δορὰ ὑπακουομένου τοῦ δορὰ, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ λεοντείη λέγεται ἐξωθήσει τοῦ ι· καὶ λεοντῆν ἐνῆφθαι παροιμιακῶς λέγεται πᾶς ὁ ἀνδρεῖος. 374, 34. 39. 375, 2.
λεοντιδεῖς οἱ τῶν λεόντων σκύμνοι. 1625, 45.
λέοντος οὐρὰ, ὅτι κέντρον τι ἔνεστι τῇ τῶν λεόντων οὐρᾷ, ἱστορία φυσική. 1201, 61.
Λεοντόφρων ἢ Δόρυκλος, υἱὸς Ὀδυσσέως ἐξ Εὐίππης τῆς Θεσπρωτίδος. 1796, 51.
λεόντων ἔκγονα ὅτι σκύμνοι καὶ λεοντιδεῖς λέγονται. 1625, 45.
λεόντων ἰδιώματα, ὅτι οὐ συμμαχοῦσιν ἀλλήλοις οἱ λέοντες. 927, 33. καὶ ὅτι τοῖς κερασφόροις ζώοις ἐπιτιθέμενος ὁ λέων τὸν αὐχένα πρῶτον αὐτῶν ἄγνυσι. 534, 24. καὶ ὅτι οὐ προτροπάδην φεύγει ὁ λέων, ἀλλὰ συχνὰ μεταστρεφόμενος. 1097, 41.
λεος λήγοντα ὀνόματα, τῷ α προπαραλήγοντα, ὅτι ἐξ ἐπενθέσεως ἔχουσι τὴν αλ συλλαβὴν, οἷον διψαλέος. 672, 4.
λέπαδνα οἱ ἀναδεσμοῦντες πρὸς τὸν ζυγὸν τὰς ἵππους πλατεῖς ἱμάντες, τινὲς δὲ τοὺς τῶν ἵππων μασχαλιστῆρας, ὅτι παρὰ τὸ λέπω γίνεται λέπανον καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ λέπαδνον. 599, 2. 1189, 53.
λέπαργος βοῦς ὁ ἀργὸς, ἤγουν

ὁ λευκὸς κατὰ τὸ λεπιζόμενον ἐξ αὐτοῦ, ὅ ἐστι τὸ δέρμα· καὶ παροιμία, ἀνὰ σοὶ τάδε πάντα λέπαργε, ἐπὶ τῶν μηδὲ μετὰ κύματον ἀνιεμένων. 1676, 5. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λέπαργος βοῦς ὁ τὰς λαπάρας λευκὸς, καὶ λέπαργος χιὼν ἢ τὸ λέπας λευκαίνουσα. 1430, 59.

λέπας ἡ ὀρεινὴ τραχύτης, καὶ λεπαῖα χθὼν ἡ ὀρεινή. 488, 18.

λεπὰς καὶ λεπὶς ὅτι παρὰ τὸ λέπειν λέγονται. 1246, 28. 1863, 53.

λεπαστὴ κύλιξ, ἢ λεπάστη βαρυτόνως, ἡ λεπτὴ καὶ ἐκπέταλος κατὰ τὰς λεπάδας, ἢ ἡ μεγάλη καὶ ἐξ ἧς ἔστι λάπτειν, ὅ ἐστιν ἀθρόον πίνειν, ἑρμηνεία διεξοδική. 1246, 31.

λέπεσθαι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐπὶ ἀσελγοῦς καὶ φορτικῆς ἀφροδισίων ἡδονῆς, ὁποῖόν τι καὶ τὸ δέφεσθαι. 1752, 3.

λεπρὰς πέτρα λέγεται, ἐφ' ἧς λεπάδες πεφύκασι. 1246, 28.

Λεπρεὺς, ἄνθρωπός τις οὕτω καλούμενος, ὃς πρὸς Ἡρακλέα ἐρίσας δίσκῳ καὶ θοίνῃ, καὶ πάντα ἡττηθεὶς, καὶ τὸ τελευταῖον πρὸς ἐκεῖνον μονομαχήσας ἀνῃρέθη. 1527, 4.

λεπρὸς, οἱονεὶ λεπηρὸς, παρὰ τὸ λέπειν κατὰ συγκοπήν. 1863, 53.

λεπτακινὸς, ὅτι παρὰ τὸ λεπτὸς γίνεται λεπτινὸς καὶ λεπτακινὸς ὡς φυζακινός. 1642, 4.

λεπτὴ εἰσίθμη, στενὴ δίοδος, Ὀδ. ζ, 264. 1562, 29.

λεπτὴ μῆτις ἡ ἰσχνὴ καὶ εὐδιάλυτος βουλή. 800, 15. 1317, 54.

λεπτὴ χιὼν ἡ ἀραιά. 1770, 21.

λεπτὸν ὅτι παρὰ τὸ λέπειν λέγεται, οἱονεὶ λεπιστόν. 1246, 28. 1863, 56.

λεπτοσώμων εἴτουν ἰσχνῶν ἀνθρώπων κατάλογος, καὶ ἱστορίαι διάφοροι περὶ αὐτῶν. 1288, 40.

λεπύχανον, κρομμύου τὸ λέπυρον παρὰ τοῖς κωμικοῖς. 1863, 49.

λέπω ῥῆμα ὅτι πῆ μὲν φυλάσσει τὸ ε κατὰ τὰς παραγωγὰς, οἷον ἐν τῷ λέπας καὶ λεπὶς, πῆ δὲ εἰς ο αὐτὸ τρέπει, οἷον ἐν τῷ λοπὸς καὶ λοπάς. 1246, 27. 1406, 55. 1863, 57.

τβιάζειν τὸ αἰσχροποιεῖν καὶ αἰσχρῶς μολύνειν τὸ στόμα, ἐφ' ᾧ οἱ Λέσβιοι ἐκωμῳδοῦντο· καὶ ὅτι καὶ αἱ Λέσβιαι γυναῖκες ἐπὶ ἀσελγείᾳ ἐκωμῳδοῦντο. 741, 15—24.

Λέσβιος ᾠδὸς, ὅτι παροιμιακῶς λέγεται τὸ μετὰ Λέσβιον ᾠδὸν, ὃ περὶ Τερπάνδρου ἢ Εὐαινετίδου ἢ Ἀριστοκλείδου λέγεται εἰρῆσθαι. 741, 13.

Λέσβος ἡ νῆσος, ἡ νῦν Μιτυλήνη, ὅτι ἀπὸ Λέσβου μιᾶς τῶν ἐν αὐτῇ πόλεων οὕτως ἐκλήθη, καὶ Ἴσσα ἀπὸ ἑτέρας, καὶ Μιτυλήνη ἀπὸ ἄλλης· καὶ ὅτι καὶ Ἱμερτὴ καὶ Πελασγία ἡ αὐτὴ ἐκλήθη ποτὲ, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς νήσου καὶ τῶν αὐτῆς οἰκητόρων· καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς Λέσβου πολλά τινα παρωνύμως λέγονται, οἷον Λέσβιον ποτήριον καὶ Λέσβιον λουτρόν· καὶ ὅτι Λέσβου πόλεις Ἄντισσα, Πύῤῥα, Μέθυμνα, Λέσβος καὶ Μιτυλήνη. 741, 12—34. 1462, 26.

λέσχη, δημόσιον οἴκημα εἰς λέχος καὶ διατριβὴν τοῖς πτωχοῖς, καὶ λεσχαίνειν τὸ συνομιλεῖν, καὶ λογολεσχεῖν τὸ αὐτό. 437, 25. 1849, 1.

λευγαλέος ὁ εἰς λοιγὸν, ὅ ἐστιν ὄλεθρον, πρόχειρος, ἢ εἰς τὸ λέγεσθαι, ὅ ἐστι κοιμᾶσθαι, ἢ ὁ φεύγειν ἕτοιμος. 1434, 25. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λευγαλέος ὁ ὀλέθριος παρὰ τὸν λοιγὸν, ἢ θανάσιμος παρὰ τὸ λέγω, ὃ δηλοῖ τὸ κοιμίζω. 1542, 10. καὶ πάλιν λευγαλέον τὸ ὀλέθριον, ὅτι παρὰ τὸν λύγον, φυτὸν ψυχρὸν καὶ ἄγονον, ἐνδέχεται λέγεσθαι, οἱονεὶ λυγαλέον καὶ πλεονασμῷ λευγαλέον. 1639, 4.

λευκὰ ἱστία ὅτι κατὰ κοινὸν ἐπίθετον λέγονται. 139, 35.

λευκὰ ὀστᾶ ὅτι κατὰ κοινὸν ἐπίθετον λέγονται, καὶ οὐ πρὸς διαστολὴν ὀστῶν τινῶν μελάνων, ὥς τινες ἐνόμισαν. 1407, 16.

λευκὰ σώματα ὅτι φύσει εὐπαθέστερά εἰσι τῶν μελάνων. 1799, 15.

λευκάλφιτος Ἐρέτρια ἐπιθετικῶς λέγεται παρὰ τὸ λευκὰ φέρειν ἄλφιτα. 280, 6. ζήτει τὸ Ἐρέτρια.

Λευκὰς ἡ νῆσος ὅτι χεῤῥόννησος ἦν ποτὲ, Κορινθίων δὲ διακοψάντων τὸν ἰσθμὸν ἐγένετο νῆσος ἀπὸ Λευκαδίου τοῦ Ἰκαρίου οὕτω κληθεῖσα. 306, 44. 1964, 48.

Λευκὰς πέτρα, παρ' Ὁμήρῳ μυθευομένη πρὸς τὰ πέρατα τοῦ Ὠκεανοῦ, ὁμοροῦσα ταῖς τοῦ Ἅιδου πύλαις, ἐτυμολογία. 1951, 51.

λεύκασπις ὁ κατά τι ἐπίσημον ἔχων λευκὴν ἀσπίδα. 1270, 21.

λευκέα ὁ τῆς λεύκης φλοιός. 1453, 10.

λευκερινεὸς, εἶδός τι συκῆς παρὰ τὸ λευκὰ ἴσως φέρειν σῦκα οὕτω λεγόμενον. 1205, 5.

λευκὴ νῆσος, νῆσός τις οὕτω καλουμένη, ἐν ᾗ Ὀρέστης Ἀχιλλέα ἐξιλεώσατο τοῦ φόνου τοῦ Νεοπτολέμου, ἱστορία. 1696, 46.

λευκὴ στάθμη, παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲν διακρινόντων, ἑρμηνεία διεξοδική. 1531, 63.

λευκὴ ψῆφος, παροιμία ἐπὶ τῶν δωροδοκούντων δικαστῶν. 917, 46.

λεύκη, φυτὸν καὶ πάθος τι σωματικὸν ὁμωνύμως. 1335, 29. καὶ ὅτι βαρύνεται τοὔνομα πρὸς διαστολὴν τοῦ λευκὴ θηλυκοῦ ἐπιθέτου. 907, 11.

Λεύκιππος, κύριον καὶ ἐπίθετον, ὅτι ὤφειλε Λεύχιππος λέγεσθαι διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππος δασεῖαν, Ἰωνικῶς δὲ οὕτω λέγεται. 83, 2. 524, 28. 1562, 37.

λευκίσκοι γενικῶς λέγονται οἱ μυξῖνοι καλούμενοι κέφαλοι, ὡς οἷα λευκοὶ, καὶ ὅτι τῶν λευκίσκων πολλά τινα εἰσὶν εἴδη. 950, 8.

Λευκοθέα ὅτι οὕτω μετωνομάσθη παρὰ τὸ διὰ τοῦ λευκοῦ πεδίου θεῦσαι, ὅ ἐστι δραμεῖν, φεύγουσαν τὸν ἄνδρα Ἀθάμαντα, καὶ μῦθον τοῦ κατ' αὐτὴν ἀπαγγελία διεξοδική. 1543, 26.

λευκὸν ὅτι παρὰ τὸ λεύσσειν λέγεται. 87, 13. καὶ ὅτι τὸ λευκὸν χρῶμα ἐν σώμασιν ἀνδρῶν δειλίας ἦν ἔλεγχος, ὅθεν καὶ παροιμιακῶς λέγεται, οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ὄφελος. 455, 36.

λευκὸν ἐπίθετον ὅτι κατ' ἰδιότητα ἐπιλέγεται ὀδοῦσιν, ὀστέοις, γάλακτι, κριθαῖς καὶ χιόνι. 547, 44.

λευκὸν κρῖ αἱ λευκαὶ κριθαί. 576, 14. ζήτει τὸ κρῖ.

λευκὸν ὕδωρ τὸ διαυγὲς καὶ τὸ

λιν τοῦ Λίγυς ἐθνικοῦ. 96, 4. 1033, 37. 1462, 53. καὶ λιγὺς ὁ ὀξὺς καὶ θυμικὸς κατὰ μετάληψιν. 213, 33.

λιθάδες ὅτι μικρότερόν τι εἰσὶν ἢ οἱ λίθακες. 1749, 50. καὶ λιθάδες ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς λίθοι ἐνίοτε. 1944, 43.

λίθαξ πέτρα παρ' Ὁμήρῳ ἡ πολλὰς προβολὰς ὀξείας εἴτουν λιθιδίων ἐκφύματα περὶ αὐτὴν ἔχουσα, καὶ ὅτι ὑποκοριστικοῦ τύπου ἐστὶ τοὔνομα. 1540, 52. 55.

λιθοβόλος παροξυτόνως ὁ λίθον βάλλων, λιθόβολος δὲ προπαροξυτόνως ὁ λίθῳ βεβλημένος. 423, 23.

λίθος ὅτι παρὰ τὸ λίαν τεθεῖσθαι λέγεται ἐτυμολογικῶς. 925, 27. καὶ ὅτι οὐ μόνον ἀρσενικῶς, ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς λέγεται. 550, 15. 904, 56.

λίθος ἐπὶ δίσκου παρὰ τὸ λίαν θέειν, ἐπὶ δὲ τοῦ ἁπλῶς παρὰ τὸ λίαν τεθεῖσθαι. 1591, 18.

λίθος ἡ ἄγκυρα διὰ τὸ τοὺς ἀρχαίους λίθοις ἀντὶ ἀγκυρῶν χρῆσθαι. 1164, 1.

λιθωδία ἡ σκληρότης, παρὰ τὸ λίθος. 24, 7.

Λικίνιοι ἰδιωτικῶς λέγονται πάντες οἱ ἀγρίως κολάζοντες, ἀπό τινος Λικινίου. 1834, 29.

λικμᾶν ὅτι παρὰ τὸ λίαν καμεῖν δοκεῖ λέγεσθαι κατὰ συγκοπήν. 575, 44.

λικριφὶς ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ πλαγίως. 998, 8.

Λίλαια, πόλις Φωκικὴ παρὰ τὸν Παρνασσὸν, ἀπὸ Λιλαίας τῆς Κηφισσοῦ τοῦ ποταμοῦ, ὃς ἀπὸ Λιλαίας τῆς πόλεως τὴν ἀρχὴν λαμβάνει. 275, 11.

λιλαίω, ὅτι παρὰ τὸ λῶ, ὃ δηλοῖ τὸ θέλω, γίνεται λαίω, ὅθεν τὸ λιλαίω. 1198, 3. 1426, 43. καὶ ὅτι λιλαίεσθαι ὁδοῦ, ὡς καὶ ἐπείγεσθαι ὁδοῦ, μετὰ γενικῆς παρ' Ὁμήρῳ λέγεται. 1419, 7.

Λίλας ὄρος, ἀφ' οὗ τὸ Λιλάντειον πεδίον, ὅτι παρὰ τὸ λιλῶ, ὅ ἐστιν ἐπιθυμῶ, δοκεῖ λέγεσθαι. 1198, 3.

λιμὴν ὅτι παρὰ τὸ λίαν μένειν ἐν αὐτῷ τὸ ὕδωρ οὕτω λέγεται πρὸς διαστολὴν τοῦ κυμαίνοντος πελάγους. 919, 15. 1519, 63.

Λίμναι, τόπος τις τῆς Ἀττικῆς, ὅθεν Λιμναῖος ὁ Διόνυσος ἐπωνυμικῶς λέγεται. 871, 42.

λιμναία ἀντὶ τοῦ λίμνη, ὅτι κατὰ παραγωγὴν λέγεται. 1758, 57.

Λιμναῖος Διόνυσος ὁ ἐν Λίμναις χωρίῳ τινὶ τῆς Ἀττικῆς τιμώμενος εἰς σύμβολον τοῦ δεῖν ὕδατι κεκρᾶσθαι τὸν οἶνον, ἑρμηνεία διεξοδική. 871, 42.

λίμνη, ὅτι καὶ ἡ θάλασσα λίμνη ἐνίοτε λέγεται παρ' Ὁμήρῳ, καὶ παρὰ τὸ λίαν μένειν λέγεται τοὔνομα. 919, 14. καὶ ὅτι τὸ λιμνάζον τοῦ ποταμείου ὕδατος λίμνη λέγεται παρ' Ὁμήρῳ. 1235, 24.

λίμνη θαλαττίου ὕδατος, ἧς τὸ ὕδωρ χρήσιμον εἰς ἄρδευσιν ἀμπέλων παρὰ Θραξὶν, ἱστορία. 1130, 43.

Λιμνώρεια, κύριον Νηρηΐδος, ὅτι ἐκ τοῦ λίμνη καὶ ὄρος σύγκειται τοὔνομα. 1130, 60.

λιμοκίμβιξ, ζήτει ἐν τῷ κίμβιξ. 1828, 10.

λιμὸς διὰ τοῦ ἰῶτα ἐκ τοῦ λέλειμμαι ἀπελεύσει τοῦ ε τῆς παραληγούσης διφθόγγου, καὶ ὅτι κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται παρά τισι. 194, 41. 1504, 37. 1562, 64. 1631, 3.

λῖν ἐπὶ αἰτιατικῆς ὅτι περισπᾶται κατά τινας καίπερ τῆς λὶς εὐθείας ὀξυνομένης. 857, 37.

λίνα τὰ ἱστία καὶ τὰ δίκτυα. 1452, 60. καὶ λίνα αἱ κιθαριστικαὶ χορδαὶ διὰ τὸ τοὺς ἀρχαίους λίνῳ ἀντὶ χορδῶν χρῆσθαι. 1163, 64. 1164, 13.

λινάρια τὰ θηρατικὰ δίκτυα παρὰ Παμφυλίοις. 1452, 61.

Λίνδος, πόλις Ῥόδου ἐπὶ ὄρους ἱδρυμένη, ἀνατείνουσα πρὸς μεσημβρίαν, ἀπὸ Λίνδου ἥρωος ἢ ἡρωΐδος· καὶ Λίνδος πόλις Σικελικὴ ὁμωνύμως, καὶ ὅτι ἐν τῇ Ῥοδιακῇ Λίνδῳ ἦν ἱερὸν Ἀθηνᾶς ἐπιφανέστατον Δαναΐδων ἵδρυμα, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς πόλεως, ἑρμηνεία διεξοδική. 315, 11 — 21.

λίνδος, ἀνθηρόν τι ἀρωματικὸν εἶδος ὁμωνύμως Λίνδῳ τῇ Ῥοδιακῇ πόλει. 315, 18. 1524, 11.

λινίσκος ὑποκοριστικῶς τὸ λεπτότατον λίνον. 1164, 16.

λίνον ἡ χορδὴ διὰ τὸ ἐκ λίνου πάλαι γίνεσθαι τὰς χορδάς. 421, 27.

λίνον ἡ ὁρμιὰ κατὰ συστολὴν τῆς ἀρχούσης ἐν τῷ, ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ οἴνοπι χαλκῷ, Ἰλ. π', 408. καὶ ὅτι λίνον ὡς ἐπιπολὺ ἐπὶ δικτύου ἀκούεται. 1067, 54.

λίνον τὸ λινοῦν ὕφασμα ἐν τῷ, αὐτῷ σύν τε λίνῳ καὶ ῥήγεϊ σιγαλόεντι, Ὀδ. ν', 118. 1736, 19.

λίνον μοιρῶν, ὅτι διὰ τοῦ λίνου ἡ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἐν λεπτῷ στροφὴ καὶ ὁ ἐν αὐτοῖς εἱρμὸς δηλοῦται συμβολικῶς. 1200, 10. 1576, 53.

Λίνος ὁ ἱστορικὸς ὅτι ἐξ Οἰχαλίας πόλεως ἦν. 298, 37.

Λίνος ὁ ποιητὴς ὅτι Τερψιχόρης υἱὸς γεγονέναι ἱστορεῖται. 817, 31. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Οὐρανίας υἱὸς ὁ Λίνος καθ' Ἡσίοδον. 1163, 60. ζήτει τὸ, λίνος ᾠδή.

λίνος, ᾠδὴ ἢ ὕμνος ποιὸς ἐπὶ Λίνῳ τῷ ποιητῇ, ὃς ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀνῃρέθη, ἱστορία· καὶ ἕτερος Λίνος Ἡρακλέους διδάσκαλος, ὃς καὶ ὑπ' ἐκείνου ἀνῃρέθη· καὶ τρίτος, ὁ καὶ Νάρκισος κληθεὶς, υἱὸς Χαλκιόπης, ἑρμηνεία διεξοδική. 1163, 54 — 1164, 14. 1900, 3.

λινόσαρκοι τροφαλίδες αἱ λεπταὶ καὶ ἁπαλαί. 1339, 18.

λινοστατεῖσθαι ὑπὸ ἔρωτος ὅτι παρὰ τὰ λίνα λέγεται, ὃ δηλοῖ τὰ δίκτυα. 1164, 21.

λίπα ὅτι ἐκ τοῦ λιπαρὸν κατὰ ἀποκοπὴν λέγεται. 824, 46. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κατὰ τὸν Ἡρῳδιανὸν ἐκ τοῦ λίπος λίπας γέγονε κατὰ μεταπλασμὸν, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ λίπα. 1560, 27.

Λιπάρα ὅτι μεγίστη ἐστὶ τῶν ἑπτὰ Αἰόλου νήσων καὶ ἐγγίστη τῇ Σικελίᾳ, Κνιδίων ἄποικος, ἐν ᾗ ἀναφυσῶνται πυρὰ, ὅθεν καὶ Λιπαραῖον σέλας λέγεται. 1644, 34. 36.

λιπαρὰ καλύπτρα ἡ λευκὴ καὶ λεία. 1276, 57.

λιπαρὰ κρήδεμνα τὰ ἔκδηλα καὶ λαμπρὰ, ἢ τὰ εὐδαίμονά ποτε

ἐν τῷ Τροίης λιπαρὰ κρήδεμνα, παρ' Ὁμήρῳ. 1743, 57.
λιπαραὶ θέμιστες αἱ λιπαροποιοὶ καὶ εὐδαιμονεῖν ποιοῦσαι. 743, 34.
Λιπαραίων νῆσοι, ὅτι ἀπὸ μιᾶς τῶν Αἰόλου νήσων Λιπάρας καλουμένης Λιπαραίων νῆσοι λέγονται πᾶσαι αἱ τοῦ Αἰόλου νῆσοι διὰ τὸ τῆς Λιπάρας ἐπίσημον. 1644, 36.
Λιπαραῖον σέλας λέγεται τὸ ἐν Λιπάρᾳ τῇ νήσῳ ἀναφυσώμενον ἐκ τῶν πυρῶν, καὶ Λιπαραίων νῆσοι αἱ καὶ Αἰόλου νῆσοι. 1644, 34.
λιπαρεῖν τὸ παραμόνως ἱκετεύειν, ὅτι παρὰ τὸ λίαν παρεῖναι λέγεται. 1599, 52.
λιπαροὶ ἄνθρωποι, ὅτι πᾶς τις λιπαρὸς ἄνθρωπος ζωμὸς ἐπεκαλεῖτο κατὰ σκῶμμα. 1642, 60.
λιπαροὶ πόδες οἱ εὔσαρκοι, καὶ λιπαρὸν κρήδεμνον τὸ λεῖον καὶ στιλπνόν. 170, 21.
λιπαρὸν γῆρας τὸ δίχα νόσου καὶ τῆς ἐκεῖθεν τηκεδόνος, ἢ τὸ εὔδαιμον. 1676, 58.
λιπαρὸν ἔλαιον, ὅτι καθόλου ἐπιτίθεται τῷ ἐλαίῳ τὸ λιπαρὸν καὶ οὐ πρὸς διαστολήν τινα. 1560, 24.
λιπαρὸν ἱμάτιον τὸ λευκὸν καὶ λεῖον καὶ εὐαφές, ὡς τὸ λίπος, ἢ ὁποῖον ἂν φοροῖεν τρυφῶντες ἄνθρωποι, οἳ καὶ λιπαροὶ λέγονται. 1421, 15. καὶ λιπαρὸν κρήδεμνον ὁμοίως. 1454, 7.
λιπαροπλόκαμος Ἄτη, ὅτι οὐ κατὰ παρακολούθημα τῶν βλαπτομένων, ἀλλ' ὡς μυθικὴ δαίμων οὕτω λέγεται. 1175, 55.
λιπαρὸς οἶνος, ὅτι καὶ λιπαρός τις οἶνος ἐπιθετικῶς ἐλέγετο, καὶ ἀλιπὴς ἑτεροῖός τις. 871, 32.
λιπαρῶς γηράσκειν τὸ εὐδαιμόνως καὶ τρυφερῶς, καθ' ὁμοιότητα τῶν λιπώντων ζώων. 1492, 26.
λιπεῖν τινὰ τόπον, ἀντὶ τοῦ μακρὰν αὐτοῦ γενέσθαι καὶ ἀναχωρῆσαι. 1804, 21.
λίπτω τὸ ἐπιθυμῶ, ὅθεν τὸ λίσσω δοκεῖ λέγεσθαι, ὃ δηλοῖ τὸ λιπαρῶ. 1398, 34.
λίρος ὁ ἀναιδὴς καὶ πολυλόγος καὶ ἀκαιροπαῤῥησιαστής, ὅτι ἐκ τοῦ λίαν καὶ τοῦ ῥῶ, ὅ ἐστι λέγω, σύγκειται ἡ λέξις. 1850, 64.
λὶς ὁ λέων, ὅτι ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας ὀξύνεται, λῖν δὲ ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς περισπᾶται κανονικῶς· καὶ ὅτι δικατάληκτόν ἐστι τοὔνομα κατά τινας, ἑρμηνεία διεξοδική. 841, 22. 857, 41. ζήτει τὸ, λὶς πέτρα.
λὶς πέτρα ἐπιθετικῶς, ὅτι ἐκ τοῦ λισσὴ κατ' ἀποκοπὴν λέγεται, διὸ καὶ ὀξύνεται καὶ ἄκλιτον διαμένει τοὔνομα· καὶ ὅτι λὶς, ὃ δηλοῖ τὸν λέοντα, περισπᾶται κατά τινας πρὸς τὴν ἀπὸ τούτου διαστολήν. 841, 26. 1713, 25.
λίσπος, ἰσχνός. 1088, 34.
λίσσεσθαι ὅτι ἱκετείαν δηλοῖ παράμονον παρ' Ὁμήρῳ. 1599, 52. καὶ ὅτι καὶ λίσσεσθαι γούνων εἴτουν γονάτων λέγεται ἐλλιπῶς τῆς ὑπὲρ ἢ διὰ προθέσεως, ἢ μάλιστα τῆς ἀπτόμενος μετοχῆς. 762, 59.
λισσὴ πέτρα συνήθως μὲν ἡ λεία, ἐπιθετικῶς πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ· ἐν δὲ τῷ, ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπειά τε εἰς ἅλα πέτρη ἐσχατιῇ Γόρτυνος, Ὀδ. γ', 293. τὸ λισσὴ ὄνομα τῆς πέτρας ἐκείνης ἔοικεν εἶναι, ἣν οἱ Κρῆτες Βλισσὴν λέγουσι· καὶ ὅτι τὸ λι διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται. 883, 56. 1468, 47.
λίσσομαι ὅτι δυσὶ μὲν σσ γραφόμενον ἐνεστῶτα χαρακτηρίζει, ἑνὶ δὲ μέλλοντα· καὶ ὅτι τὸ μὲν λίσσομαι ἐν δυσὶ σσ γράφεται, τὸ δὲ λίτω καὶ λίτομαι ἑνὶ τ. 25, 40. 764, 21.
λισσὸν τὸ λεῖον, τὸ λι ἰῶτα. 883, 56. 1357, 43.
λίσσω, ὃ καὶ λίσσομαι, ὅτι παρὰ τὸ λίπτω δοκεῖ λέγεσθαι τροπῇ Αἰολικῇ τοῦ πτω εἰς σσω. 1390, 34.
λιστρεύειν φυτὸν τὸ περιξύειν, παρὰ τὸ λίστρον, ὃ δηλοῖ τὸ ξύστρον. 1959, 46.
λίστρον ξύστρον, ἀπὸ τοῦ λίζω ὠνοματοπεποιημένου ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ ξύω. 1119, 55. 1926, 38. καὶ ἀλλαχοῦ, λίστρον πτύον σεσιδηρωμένον, εἴτουν ξυστήρ· καὶ ὅτι ὠνοματοπεποίηται ἡ λέξις. 1229, 25.
λιστρῶσαι τὸ ξύσαι καὶ ὁμαλίσαι, ὅτι παρὰ τὸ λίστρον λέγεται, καὶ ζήτει τὸ λίστρον. 1229, 26.
λῖτα, παρ' Ὁμήρῳ πτώσεως αἰτιατικῆς ἑνικῆς, ὅτι ἐκ τοῦ λιτὸν μεταπέπλασται, ὡς καὶ ἡ λιτὶ δοτικὴ ἐκ τοῦ λιτῷ· καὶ ὅτι ὕφασμά τι σημαίνει λεπτὸν, καὶ ὅτι ἐκτείνεται τὸ λι ἐν τῷ λιτὶ καὶ λῖτα, καὶ ὅτι ἐπὶ πληθυντικῆς εὐθείας ἀκούουσί τινες τὸ λῖτα πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 722, 33. 1400, 3—15. 1661, 55.
Λιταὶ, μυθικαί τινες δαίμονες, Διὸς θυγατέρες ταῖς ἱκετείαις ἐπιστατοῦσαι, ὅτι χωλαὶ καὶ ῥυσσαὶ καὶ στραβαὶ πλάττονται, καὶ ἀλληγορία διεξοδικὴ περὶ τῶν τοιούτων Λιτῶν. 768, 2—33.
λιτανεύω, ὅτι ἐκ τοῦ λίτω γίνεται λιτάνω, ἐξ οὗ τὸ λιτανεύω. 1354, 34. καὶ ὅτι καὶ παρ' Ὁμήρῳ ἐν ἴσῳ τῷ ἱκετεύειν κεῖται. 1575, 13.
λιτέσθαι ἀπαρέμφατον, ἤγουν λιτανεῦσαι, ὅτι ὀφεῖλον προπαροξύνεσθαι ὡς συστοιχοῦν τῷ λίτομαι ἐνεστῶτι, ὅμως συνεξακολουθῆσαν τῷ ἱκέσθαι καὶ πιθέσθαι καὶ λιπέσθαι ὁμοίως ἐκείνοις παρωξύνθη, ἑρμηνεία διεξοδική. 1044, 64 — 1045, 17.
λιτὴ ἡ ἱκετεία, παρὰ τὸ λίσσεσθαι ἢ παρὰ τὸ λίτω λέγεται. 725, 14.
λιτὶ, δοτικῆς πτώσεως, ὅτι λῖτι προπερισπωμένως ἠξίουν τινὲς λέγεσθαι, καὶ ὅτι κάλλιον ὀξύνειν, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς λὶς εὐθείας κεκινῆσθαι τινὲς αὐτὸ ᾠήθησαν. 2146, 49 — 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἡ λιτὶ δοτικὴ ἀπὸ τῆς λιτῷ μεταπέπλασται, καὶ ὅτι δοκεῖ παραλόγως ὀξύνεσθαι. 677, 13. 722, 33. 1400, 3. 10.
λίτομαι τὸ εὔχομαι, ἀλίτομαι δὲ τὸ ἁμαρτάνω. 1765, 20. καὶ ὅτι τῆς τρίτης ὂν συζυγίας τῶν βαρυτόνων εἰκότως δι' ἑνὸς τ γράφεται. 764, 24.
λίτρον Ἀττικῶς τὸ κοινῶς νίτρον. 483, 9. 918, 31.
Λιτυέρσης, ᾠδὴ θεριστῶν οὕτω καλουμένη. 1164, 10. 1236, 60.
λίτω καὶ λίτομαι, ὅτι τὸ μὲν λίσσομαι ἐν δυσὶ σσ γράφεται, τὸ δὲ λίτω καὶ λίτομαι ὡς τρίτης

όντα συζυγίας τῶν βαρυτόνων εἰκότως δι᾽ ἑνὸς τ̄ γράφονται. 25, 45. 764, 22.

λιχμᾶσθαι ὅτι ὤφειλε μὲν διὰ διφθόγγου ἔχειν τὴν λῑ συλλαβὴν ὡς ἀπὸ τοῦ λείχω, διὰ δὲ τὸ δύο σύμφωνα ἐπάγεσθαι διὰ μόνου τοῦ ῑ γράφεται. 1227, 25.

λοβὸς, ὅτι λοβοὶ τὰ ἄκρα τῶν ὠτίων λέγονται παρὰ τὴν λαβὴν, καὶ λοβὸς ὁμωνύμως μέρος τι τοῦ ἥπατος καὶ ἀγγεῖον ὀσπριοδόχον, καὶ ὅτι τὸ λο̄ διὰ τοῦ ο̄ μικροῦ γράφεται. 976, 32. 1137, 4.

λογάδες λίθοι οἱ ἐκλελεγμένοι. 1851, 35.

λογεμπόρος, ὅτι παραλόγως παροξύνεται τοὔνομα. 463, 40. 1447, 47. 1448, 1.

λόγιον Ἀττικῶς τὸ χρησμῴδημα. 233, 37. 1426, 64.

λογιστικὸν, ὅτι τοῦ λογιστικοῦ ἕδρα ἐστὶν ἡ κεφαλή. 144, 18.

λογοειδὴς ῥυθμὸς, ὁ καὶ πολιτικὸς, ὁ ἄνευ πάθους ἢ τρόπου λεγόμενος, οἷον, ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα. 1676, 16.

λογολεσχεῖν, ὅτι ἐκ τοῦ λόγος καὶ τοῦ λέσχη ἰσοδυνάμιων ὀνομάτων σύγκειται ἡ λέξις. 437, 24.

λόγος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον μῦθος, ὅθεν λογοποιὸς ὁ μυθογράφος. 29, 26.

λόγος, ὅτι οὐχ εὕρηται παρ᾽ Ὁμήρῳ τοὔνομα τοῦτο, ἀντ᾽ αὐτοῦ δὲ τὸ μῦθος. 633, 41. 931, 1. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χρῆται τῷ ὀνόματι τούτῳ καὶ ὁ Ὅμηρος παρὰ τὴν τήρησιν τινῶν, οἷον ἐν τῷ, ἧστο καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις, Ἰλ. ο΄, 393. 1022, 27.

λόγος, ὅτι ὁ μὲν ἐμβριθὴς καὶ δραστήριος λόγος καὶ οἷον ἄῤῥην Ἑρμῆς λέγεται παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ὁ δὲ κάλλους καὶ ἡδονῆς στοχαζόμενος Μοῦσα ἢ Καλλιόπη, ἢ ἄλλῳ τινὶ τῶν τοιούτων θηλυκῶς προσαγορεύεται. 16, 19—27.

λόγος ῥητορικὸς διαφόρων ζῴων ἢ πραγμάτων ποιότησιν εἰκαζόμενος παρ᾽ Ὁμήρῳ. 396, 6. καὶ ὅτι τρεῖς εἰσὶ λόγων ἰδέαι, μιμητικὴ ἡ καὶ δραματικὴ, δευτέρα ἡ ἀμίμητος καὶ τρίτη ἡ μικτὴ, καὶ ὅτι ἐν πάσαις ὁ Ὅμηρος ηὐδοκίμησε. 263, 6.

λόγος ἐν λόγῳ, ὅτι λόγον ἐν λόγῳ ἐκάλει Ἐπίχαρμος τὸν αἰνιγματικὸν, τὸν ἄλλο μὲν ὑποβάλλοντα νοεῖν, ἄλλο δὲ συμβολικῶς σημαίνοντα. 1634, 15.

λόεν, ἤγουν ἔλουεν, ὅτι ἀπὸ τοῦ λόω, ὃ προϋπάρχει τοῦ τε λοέω καὶ τοῦ λούω, κεκίνηται. 1662, 5.

λοέειν ποιητικῶς τὸ κοινῶς λούειν. 1481, 61.

λοέσαι ὅτι ἐκ τοῦ λοῦσαι γέγονε κατὰ ἀνάλυσιν. 1300, 59.

λοετροχόος τρίπους, ἀγγεῖον περιέχον ποδάνιπτρα ἀναλογοῦν τῇ τὸ κατὰ χειρῶν ὕδωρ περιεχούσῃ προχόῳ. 740, 8. 1869, 55. ζήτει ἐν τῷ τρίποδες· καὶ λοετροχόοι ἄνθρωποι παρὰ Συβαρίταις, ἱστορία. 1146, 32.

λοιβάσιον, ἀγγεῖον ᾧ ἔλαιον ἐσπένδετο, σπονδεῖον δὲ, ᾧ οἶνος. 1476, 26.

λοιβὴ ταὐτὸ ὅπερ σπονδὴ, καὶ ὅτι καὶ ἡ νεκρικὴ χοὴ λοιβὴ ἐνίοτε καταχρηστικῶς λέγεται. 692, 58.

λοίγια ἔργα τὰ ὀλέθρια, ζήτει ἐν τῷ λοιγός. 143, 19. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ λευγαλέον οἴονταί τινες λέγεσθαι τὸ λοίγιον τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς ο̄ καὶ τοῦ ῡ εἰς ῑ. 178, 8.

λοιγὸς ὁ ὄλεθρος, ὁ ὀλιγῶν τὰ ζῷα, ὅτι μεταθέσει τοῦ ῑ λέγεται, ἢ λοιγὸς ὁ λέγων, ὅ ἐστι κοιμίζων, τοὺς ὑπαγομένους αὐτῷ. 46, 5. 49, 37. 143, 21.

λοιδορία, λόγος ὡς οἷον δόρυ πλήττων. 1489, 54. 1490, 2.

λοιμὸς, δι᾽ οὗ λείπουσι τὰ ζῶντα, ὅτι ἐκ τοῦ λείπω λέλειμμαι λέγεται. 49, 37. 56, 27.

λοιμοῦ Ἑλληνικοῦ τοῦ κατὰ τὸ ᾱ τῆς Ἰλιάδος ἱστορουμένου ἀλληγορία διεξοδικὴ, καὶ τίνα τῶν βοσκημάτων ῥᾳδίως μεταλαμβάνει τοῦ λοιμικοῦ πάθους καὶ διὰ τί, φυσιολογία διεξοδική. 41, 16.

λοισθήεον τὸ κοινοτέρως λοίσθιον, ὅτι ἀπὸ τοῦ λοισθεὺς λοισθέως παρήχθη. 1327, 59.

λοῖσθος, οἱονεὶ ὄλισθος, ὅτι κατ᾽ ἀναγραμματισμὸν λέγεται. 46, 6.

Λοκρὶς ἡ χώρα ὅτι ὑπὸ τοῦ Παρνασσοῦ διῄρηται δίχα, καὶ τὸ μὲν πρὸς ἑσπέραν μέρος ἐπὶ τὸν Κρισαῖον κόλπον καθήκει, τὸ δὲ πρὸς ἕω ἐπὶ τὴν πρὸς Εὐβοίᾳ θάλασσαν τελευτᾷ. 276, 24.

Λοκροὶ ἔθνος, ὅτι τῶν Λοκρῶν οἱ μέν τινες Ἐπικνημίδιοι ἐλέγοντο, οἱ Ὀπούντιοι ἀπὸ Ὀποῦντος τοῦ μητροπόλεως αὐτῶν, Οἰταίοις καὶ Μαλιεῦσι πρόσοικοι. 276, 8. 15. 27. οἱ δέ τινες Ἑσπέριοι, περὶ τὰ δυτικὰ μέρη κείμενοι τοῦ Παρνασσοῦ, Αἰτωλοῖς ὁμοροῦντες, οἱ καὶ Ὀζόλαι λεγόμενοι παρὰ τὸ τῶν κατ᾽ αὐτοὺς θρεμμάτων ὄζειν. 276, 9. 17. 22. 26. καὶ ὅτι ἀπὸ τῶν Ἑσπερίων Λοκρῶν, τῶν καὶ Ὀζολῶν, ἀποικία εἰς Ἰταλίαν ἐστάλη, ὅπου καὶ οἱ Ἐπιζεφύριοι Λοκροί. 277, 21.

Λοκροὶ Ἑσπέριοι καταφαγόντες τὰ Διονυσίου τοῦ τυράννου τέκνα, ἱστορία διεξοδική. 1344, 33.

Λοκρὸς ὁ Φύσκου, ἀφ᾽ οὗ Λοκροὶ τὸ ἔθνος, ὅτι διενεχθεὶς πρὸς Ὀποῦντα τὸν υἱὸν ᾤκισε τὰ πρὸς ἑσπέραν τοῦ Παρνασσοῦ, ἔχων μεθ᾽ ἑαυτοῦ τοὺς Ἑσπερίους τε καὶ Ὀζόλας κληθέντας Λοκρούς. 277, 19.

Λοκρὸς, υἱὸς Διὸς ἐκ Μαίρας τῆς Προίτου Ἀργείων βασιλέως, ὅτι τὰς Θήβας Ζήθῳ καὶ Ἀμφίονι συνῴκισε. 1688, 63.

Λοκρῶν σύνθημα, παροιμία ἐπὶ ἀπατεώνων λεγομένη διὰ τὸ τοὺς Λοκροὺς Πελοποννησίοις μὲν συνθέσθαι, βοηθῆσαι δὲ τοῖς Ἡρακλείδαις. 275, 43.

Λοξίας ὅτι παρὰ τὴν λοξὴν ἴαν, ἤγουν φωνὴν, οὕτω λέγεται. 794, 54.

λοπαδοφυσητὴς, ὅτι οὕτως ἐκλήθη τις ὀψοφάγος. 1151, 13.

λοπὰς ὅτι ἐκ τοῦ λέπω λέλοπα μέσου παρακειμένου λέγεται διὰ τὸ λεπτὸν τῆς πλάσεως. 1246, 30. 1863, 55.

λόπιμον κάρυον ὅτι παρὰ τὸ λέπειν δοκεῖ λέγεσθαι. 1863, 50.

λόπισμα τὸ λέπυρον, παρὰ τὸ λέπω. 1863, 51.

λοπὸς κρομμύου τὸ λέπυρον, ὅτι παρὰ τὸ λεπίζω λέγεται, ὅθεν καὶ τὸ λο̄ μικρὸν ἔχει. 1246, 29. 1739, 54. 1863, 47. καὶ λοπὸς, ἱμάτιον, εἴτουν ὕφασμα λεπτὸν κατὰ κρομμύου λοπὸν, ὅθεν ἐκτάσει καὶ

λῶπος καὶ λώπιον λέγεται, ὅθεν ὁ λωποδύτης. 1001, 39. 1421, 64.

λορδοῦν παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἀντὶ τοῦ ἀσέμνως πως σχηματίζειν τὸ σῶμα. 1524, 10.

λ̄ος λήγοντα ὀνόματα, τῷ η̄ παραλήγοντα, κύρια μὲν ὄντα βαρύνονται, οἷον Τῆλος, Βῆλος, Σφῆλος· ἐπιθετικὰ δὲ ἢ προσηγορικὰ ποτὲ μὲν ὀξύνονται, οἷον πηλὸς, χηλὸς, βηλὸς, ποτὲ δὲ βαρύνονται, οἷον δῆλος, ζῆλος, ἧλος. 1018, 61.

λ̄ος λήγοντα δισύλλαβα, μὴ ἔχοντα πρὸ τοῦ λ̄ ἄλλο σύμφωνον, τῷ δὲ ο̄ παραλήγοντα ἢ μόνῳ ἢ ἐν διφθόγγῳ, ὅτι βαρύνονται, οἷον πόλος, δοῦλος, κοῖλος. 794, 26.

λ̄ος λήγοντα, ἑτέρῳ λ̄ παραλήγοντα, οὗ τὸ ᾱ μὴ προηγεῖται, ὀξύνονται, οἷον κιλλὸς, πολλὸς, σελλὸς, φελλός. 1057, 56.

λόταξ ὁ περὶ λοτὸν πονούμενος, ἤγουν ὁ αὐλητής. 344, 37. 905, 19. ζήτει τὸ λοτός.

λοτὸς, εἶδος καλαμίσκου, τὸ λο̄ μικρόν· λωτὸς δὲ βοτάνη, τὸ λω̄ μέγα. 344, 35. ἀλλαχοῦ δὲ, ὅτι λοτὸς ὁ αὐλὸς διὰ τοῦ ο̄ μικροῦ κατά τινας, συνήθως δὲ διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου. 905, 19.

λούεσθαι ποταμοῦ, παρ' Ὁμήρῳ φράσις ἐλλειπτικὴ τῆς ἐπὶ, ἵν' ᾖ ἐπὶ ποταμοῦ. 1251, 28.

λούεσθαι τὰ ἄστρα ἐν τῷ Ὠκεανῷ λέγονται παρ' Ὁμήρῳ, ἤγουν δύνειν καὶ ἀνατέλλειν, μὴ λούεσθαι δὲ τὸ μὴ δύνειν. 1155, 39.

λούμενος Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ λουόμενος. 1560, 28.

λοῦπα Ῥωμαϊκῶς ἡ λύκαινα καὶ ἡ πόρνη διὰ τὴν τοῦ ἤθους ὁμοιότητα. 1921, 63. 1961, 16.

λοῦσθαι ὅτι ἀπὸ τοῦ λόεσθαι συνῄρηται, καὶ ὅτι λοῦσθαι καὶ λούμενος λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ λούεσθαι καὶ λουόμενος. 1560, 28.

λοῦσον τὸ κολοβὸν κατὰ γλῶσσαν. 1246, 38.

λουτρὸν, ὅτι ἐκ τοῦ λοετρὸν συνῄρηται τοὔνομα. 1560, 31.

λοῦτρον τὸ ἀπόλουμα προπερισπωμένως πρὸς διαφορὰν τοῦ λουτρὸν ὀξυτόνου. 1037, 40. 1560, 31.

λουτρῶν χρῆσις καὶ ὠφέλεια, ἑρμηνεία διεξοδική. 1481, 57. καὶ ὅτι τοῖς θερμοῖς λουτροῖς ἐχρῶντο οἱ ἀρχαῖοι πρὸς καμάτου τὸ πλέον ἐξαίρεσιν. 1660, 39. καὶ ὅτι ἐν τοῖς λουτροῖς οὐ ψυχρὸν ὕδωρ τῷ θερμῷ ἐπηντλεῖτο, ἀλλ' ἀνάπαλιν, ὡς Ὅμηρος ὑποδηλοῖ. 1869, 62.

λουτρὼν λουτρῶνος, τὸ βαλανεῖον τύπῳ περιεκτικῷ. 1481, 64.

λοφεῖον, λόφου περικεφαλαίας θήκη, ὅτι κατὰ περιεκτικὸν τύπον λέγεται. 949, 64. 1271, 30.

λοφιὰ ἡ περὶ τὸν καλούμενον λόφον τῶν ζώων τρίχωσις. 1313, 22. 1872, 23.

λοφνία καὶ λοφνὶς, ἤγουν λαμπὰς ποιὰ, ὅτι παρὰ τὸ ἐκ τῶν ὀρεινῶν λόφων συνάγεσθαι τὰ φρύγανα οὕτω λέγεται. 1653, 17.

λοφνίδες αἱ ἐξ ὄρους μονόξυλοι λαμπάδες παρὰ Λυκόφρονι. 421, 42. 1313, 37. 1653, 7. 16. ζήτει τὸ λοφνία.

λόφος τὸ μετὰ τὴν κεφαλὴν μέρος τῶν ἀλόγων ζῴων, κυρίως ὅπου ὁ ζυγὸς ἐπιτίθεται· καὶ λόφος ὁμωνύμως τὸ ὀρεινὸν ἐπανάστημα· καὶ ὅτι παρὰ τὸ λέπεσθαι, ὅ ἐστιν ἐκδέρεσθαι, λέγεται ὁ τῶν ζῴων λόφος. 824, 31. 1246, 29. 1653, 4. 7. 13. καὶ ὅτι καὶ τὸν ἁπλῶς τράχηλον σημαίνει. 1313, 31. 39.

λόφος τὸ τῆς περικεφαλαίας ἄκρον, καὶ ὅτι οὐραὶ καὶ χαῖται ἵππων ἐχρησίμευον εἰς λόφους τοῖς καθ' Ὅμηρον. 421, 46. καὶ ὅτι Καρῶν ἐστὶν εὕρεμα ὁ λόφος, ὡς καὶ τὰ τῶν ἀσπίδων ὄχανα. 367, 24.

λόφουρα ζῷα τὰ λόφον καὶ οὐρὰν ἔχοντα. 1313, 33. 1872, 23.

λοχαγὸς παρὰ τὸ λόχον ἄγειν. 1770, 16.

λοχᾶν τὸ ἐνεδρευτικῶς ὑποκάθησθαι. 850, 47. 932, 19.

λόχος ἡ ἁπλῶς στρατιωτικὴ σύνταξις, καὶ ὡρισμένως σύνταγμα ἐξ ἀνδρῶν πεντήκοντα. 487, 45. 665, 16. καὶ λόχος τὸ ἔγκρυμμα, παρὰ τὸ λέγειν ἤτουν ἐπιλέγειν, ὅθεν ὁ ἐπίλεκτος, ἢ παρὰ τὸ λέγεσθαι, ὅ ἐστι κεῖσθαι εἴτουν κάθησθαι, τοὺς λοχῶντας. 90, 31. 635, 60. 727, 5. 850, 46. 931, 48. 932, 14.

Λυαῖος Διόνυσος ὁ ἐκλύων τὰ μέλη ἢ ὁ λύης, ὅ ἐστι στάσεως, ποιητικός. 108, 9. 1220, 2. 1910, 15.

λυγαῖον φῶς τὸ σκοτῶδες, παρὰ τὴν λύγην. 689, 18. ζήτει τὸ λύγη.

λύγη ἐν ἴσῳ τῷ ἠλύγη, ὅ ἐστι σκέπη, σκιά. 689, 18. 809, 44.

λυγίζειν καὶ λυγισμὸς ὅτι παρὰ τὸν λύγον τὸ φυτὸν λέγονται. 834, 37. 1638, 13.

λύγος, εἶδος φυτοῦ, καὶ ὅτι οὐχ ἁπλῶς πᾶς ὁ τοῦ τυχόντος δένδρου ἁπαλὸς κλάδος λύγος λέγεται. 834, 33. καὶ ἀλλαχοῦ λύγος, φυτὸν εὔστροφον, ὅθεν τὸ λυγίζειν, ὅτι κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται ἐν τῷ, ἐϋστρεφέεσσι λύγοισιν, Ὀδ. ί, 427. 1688, 9.

λυγρὸς, ὁ καὶ κακὸς ἤγουν δειλὸς παρ' Ὁμήρῳ, καὶ λυγρὸν τὸ ψυχρὸν καὶ θανάσιμον, οἱονεὶ λυγηρὸν καὶ συγκοπῇ λυγρὸν παρὰ τὸν λύγον, ὃς καὶ ἄγνος λέγεται, καὶ ἔστι φυτὸν ψυχρὸν καὶ ἄγονον. 1638, 12. 63. 1762, 41.

Λύδιον στόμωμα σιδήρου ὅτι εἰς ῥῖνας καὶ μαχαίρας καὶ ξυρία καὶ ξυστῆρας ἐχρησίμευε. 294, 6.

Λύδιον ἅρμα, καὶ παροιμία, παρὰ Λύδιον ἅρμα, ἐπὶ τῶν παραπολὺ λειπομένων. 816, 38.

Λυδοὶ ἔθνος ὅτι ἡδυπάθειαν ἐπετήδευον. 1144, 14. καὶ ὅτι μετὰ αὐλῶν καὶ συρίγγων ἐστρατεύοντο. 1320, 4. καὶ Λυδῶν τινῶν πλουσίων ἀνθρώπων κατάλογος. 366, 29.

Λυδοπαθὴς ἀντὶ τοῦ ἡδυπαθὴς διὰ τὴν τῶν Λυδῶν ἡδυπάθειαν. 1144, 15.

λύειν ὅτι καὶ λύεσθαι λέγεται ἀποθετικῶς ἐπὶ τοῦ ἐξωνεῖσθαι αἰχμάλωτα. 24, 21 — 27.

λύειν ἀγορὰν τὸ διαλύειν καὶ σκεδάζειν, καὶ ὅτι λύεσθαι ἡ ἀγορὰ λέγεται διὰ τὸ οἱονεὶ δεσμόν τινα εἶναι τὴν συναγωγήν. 108, 5. 1444, 11.

λύειν γόνατά τινος, περιφραστι-

κῶς ἀντὶ τοῦ θανατοῦν τινά. 1016, 41. ζήτει τὸ, λῦσαι γόνατα.

λύειν ἵππους ὑπὸ ζυγοῦ, Ὀδ. δ', 39. ἀντὶ τοῦ ὑπολύειν τοῦ ζυγοῦ. 1481, 28.

λύειν κρήδεμνον τὸ ἀφαιρεῖν, καὶ ὅτι οἰκείως λέγεται λύεσθαι τὸ κρήδεμνον, δέμα ὃν τῆς κεφαλῆς κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν. 1474, 1.

λύειν μένος καὶ λύειν ἅψεα παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι καλῶς λελύσθαι λέγεται τὰ τοῦ τεθνηκότος μέλη διὰ τὴν τοῦ ζῶντος σύνδεσιν. 1476, 52. καὶ λύειν τεῖχος πόλεως ὁμοίως. 1047, 58.

λύειν νείκεα τὸ τὰς φιλονεικίας διακρίνειν. 978, 61.

λύειν ὄνειρον τὸ τὴν τοῦ ὀνείρου σύγχυσιν διευκρινεῖν. 532, 42.

λύειν τέλη παρὰ Σοφοκλεῖ Ο. Τ. 316. ἀντὶ τοῦ λυσιτελεῖν· ζήτει ἐν τῷ, τέλη λύειν. 1722, 20.

λύειν τὸ διὰ λύτρων ἀποδιδόναι. 1341, 62. καὶ ὅτι λύειν ἀποίνων ἐλλειπτικῶς λέγεται Ἰλ. λ', 106. 834, 50.

λύεσθαι ἀντὶ τοῦ λύειν, οἷον ἐν τῷ, λύοντό τε τεύχε' ἀπ' ὤμων, Ἰλιάδ. ρ', 318. 1108, 25. καὶ ὅτι λύεσθαι λέγονται καὶ τὰ ἄψυχα, καὶ ἁπλῶς πάντα τὰ αἰχμαλωτίζεσθαι πεφυκότα. 1100, 36. καὶ ὅτι καὶ τὰ σχοινία φθειρόμενα λύεσθαι λέγονται. 191, 41.

λύεσθαι ἵππους ἐν ἴσῳ τῷ λύειν, ὅ ἐστιν ἀποζευγνύειν· καὶ ὅτι πῆ μὲν ἐκτείνει τὸ λῦ, πῆ δὲ συστέλλει. 1284, 46. 51.

λύη ἡ στάσις ὡς διαλυτικὴ τῆς φιλικῆς ἑνώσεως εἴτουν ὁμονοίας. 108, 8. 1220, 3. 1910, 16.

λύθρον οὐδετέρως ὁ ἐξ αἵματος μολυσμὸς, ὁ λύσεως ἤγουν καθαρμοῦ δεόμενος, παρὰ τὸ λύω τὸ καθαίρω, ὅτι διὰ τοῦ θ γράφεται πρὸς διαφορὰν τοῦ λύτρου, ὃ καὶ ἄποινον λέγεται. 641, 44. 838, 47. 1932, 18. καὶ ὅτι ἐξ ἀρσενικοῦ τοῦ λύθρος μεταπέπλασται. 1309, 36.

λυκάβας ὁ ἐνιαυτὸς, παρὰ τὸ λυγαίως βαίνειν ἤγουν σκοτίως παρέρχεσθαι. 1756, 27.

Λυκαμβίδαι ὅτι διὰ τὴν ἐκ τῶν Ἀρχιλόχου ποιημάτων προσγενομένην αὐτοῖς δυσφημίαν ἀπήγξαντο. 1684, 45.

Λύκαστος, πόλις Κρητικὴ Λυκαστὸς ὀξυτόνως παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις λεγομένη, παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις προπαροξυτόνως· καὶ Λύκαστος ἑτέρα Ποντικὴ ὁμωνύμως. 313, 13.

Λυκάων κύριον, καὶ πάθος τι μανιῶδες νυκτιπόρον περὶ μνήματα πλανόμενον. 1222, 41.

λυκέη ἡ τοῦ λύκου δορὰ, καὶ ὅτι ὁ ἅρπαξ καὶ ὕπουλος λυκέην ἐνεῖσθαι παροιμιωδῶς λέγεται. 374, 40—46.

Λύκειος ἀγορὰ ἐν Ἄργει τὸ κι δίφθογγον, Λύκιος δὲ Ἀπόλλων ὁ ἐν Λυκίᾳ τιμώμενος τὸ κι ἰῶτα. 354, 16. 449, 1.

Λυκηγενὴς Ἀπόλλων ὁ ἐν Λυκίᾳ γεγονὼς, οἱονεὶ Λυκιηγενὴς, ἢ παρὰ τὸ λύκον φανῆναι τῇ Λητοῖ τικτούσῃ τὸν Ἀπόλλωνα. 354, 13. 448, 41. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Λυκηγενὴς ὁ Ἀπόλλων λέγεται διὰ τὸ ἐν Λυκίᾳ μάλιστα τιμᾶσθαι. 1073, 62.

λυκηδὸν ἐπίῤῥημα, ἤγουν δίκην λύκων. 927, 60.

Λυκιὰ, ὅτι οὕτως ὀνομάζει Ὅμηρος τὴν ὑπὸ Πανδάρῳ χώραν, ἥτις ἐστὶν ἡ μικρὰ Λυκία. 353, 25. 448, 42.

Λυκία χώρα καὶ Λύκιοι ἔθνος ὅτι ἀπὸ Λύκου τοῦ Πανδίονος οὕτως ἐκλήθησαν, ἱστορία. 369, 5. 635, 40. καὶ ὅτι ἡ μέν τις μικρὰ Λυκία ἐλέγετο, ἧς ἦρχεν ὁ παρ' Ὁμήρῳ Πάνδαρος, ἡ δὲ μεγάλη, ἧς ἦρχεν ὁ Σαρπηδὼν, ἣν καὶ εὐρεῖαν ὁ Ὅμηρος λέγει πρὸς διαστολὴν τῆς μικρᾶς. 535, 21. 634, 15. καὶ ὅτι Λύκιοι ἐνίοτε λέγονται παρ' Ὁμήρῳ συνεκδοχικῶς πάντες οἱ τῶν Τρώων ἐπίκουροι ἀπὸ μέρους ἀξιολόγου τοῦ τῶν Λυκίων. 626, 30. καὶ ὅτι τοὺς ὑπὸ Πανδάρῳ Λυκίους Τρῶας καλεῖ Ὅμηρος. 535, 23.

Λύκιοι ἔθνος, ζήτει ἐν τῷ, Λυκία χώρα.

Λύκιος Ἀπόλλων ἐν Λυκίᾳ τιμώμενος τὸ κι ἰῶτα, Λύκειος δὲ ἀγορὰ τὸ κι δίφθογγον. 354, 16. ζήτει τὸ Λύκειος.

Λύκιος, κύριον Βοιωτοῦ τινὸς ἀνδριαντοποιοῦ. 907, 23.

Λυκιουργεῖς φιάλαι, αἱ καὶ Λυκιουργοὶ ἐπίχρυσοι λεγόμεναι, ὅτι ἀπὸ Λυκῶνος τινὸς δημιουργοῦ ἢ ἐπινοητοῦ ἐκλήθησαν, ἢ παρὰ τὸ ἐν Λυκίᾳ τῇ χώρᾳ εἰργάσθαι, διαίτησις διεξοδική. 907, 21. 26.

λύκοι ὅτι συναγελαστικὰ εἰσι ζῷα. 1051, 64. καὶ ὅτι ἄκρῃ τῇ γλώσσῃ πίνουσιν ὡς οἱ κύνες. 1052, 5. καὶ ὅτι διαβαίνοντες ποταμὸν βίαιον, ἀλλήλων τὰς κέρκους ἐνδακόντες, στιχηδὸν ἕπονται ἀλλήλοις ἐπὶ τῷ μὴ παρασύρεσθαι ὑπὸ τοῦ ῥεύματος. 1756, 28.

Λυκόοργος ὅτι τὸ ἐντελὲς ἐστι τοῦ Λυκοῦργος, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ λύκος καὶ τοῦ ὀργὴ σύγκειται τοὔνομα. 629, 14.

λυκοπάνθηρ, ζῷόν τι λυκοειδὲς πολέμιον λέοντι. 856, 51.

Λύκος, βασιλεὺς Θηβῶν, ὅτι κακώσας τοὺς Ἡρακλείδας κατὰ τὴν εἰς Ἅιδου κάθοδον τοῦ Ἡρακλέους, μετὰ τὴν ἄνοδον ὑπ' ἐκείνου ἀνῃρέθη σὺν τῇ γυναικὶ καὶ τοῖς τέκνοις. 1683, 39.

Λύκος, ποταμὸς προσβάλλων τῷ Μαιάνδρῳ, ἐκ Κάδμου τοῦ ὄρους ῥέων. 487, 37.

λύκος τὸ ζῷον ὅτι Ἀπόλλωνι ἀφιέρωτο διὰ τὴν ἀμφιλύκην νύκτα, ἣν καὶ λυκόφως ἀπὸ τοῦ τῶν λύκων χρώματος ἡ χυδαϊκὴ γλῶσσα καλεῖ, ἢ διὰ τὸ τικτομένου τοῦ Ἀπόλλωνος λύκον φανῆναι τῇ Λητοῖ. 87, 36. 448, 45—449, 7. καὶ περὶ τινῶν ἰδιωμάτων τοῦ ζῴου ζήτει τὸ λύκοι· καὶ ὅτι καὶ ἡ κρεάγρα λύκος λέγεται ὁμωνύμως. 747, 17. καὶ ὅτι τεφρῶδες καὶ λευκανθίζον εἴτουν ὑπόλευκον ἐστὶ τὸ τῶν λύκων χρῶμα. 449, 5. 809, 38.

λυκοσπάδες ἵπποι ὅτι πίνοντες καθιᾶσι τὸ ἥμισυ τοῦ προσώπου εἰς τὸ ὕδωρ. 1052, 6.

Λυκοῦργος ὁ Θρᾷξ Διόνυσον διώκων, μῦθος καὶ ἀλληγορία διεξοδικῶς ἑρμηνευόμενα· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Λυκόοργος, ὃ ἐκ τοῦ λύκος καὶ τοῦ ὀργὴ σύγκειται, κέκραται τοὔνομα. 629, 10—26.

Λυκοῦργος Ἀρκὰς Ἀρηΐθοον τὸν

πληθυντικὴ ἀπὸ τοῦ λαάων κεκραμένη. 891, 3.
λέαινα ὅτι δύο τίκτει, ὑφ' ὧν ἀμυχθεῖσα τὴν μήτραν στεῖρα τοῦ λοιποῦ διαμένει, ἱστορία φυσική. 581, 44.
λέβης, ἀγγεῖον ὑποκείμενον τοῖς νιπτομένοις, καὶ λέβης ἀγγεῖον τριποδοειδὲς πρὸς βρασμὸν ἐπιτήδειον. 1312, 25. 28. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λέβης τὸ κοινῶς χερνίβιον, καθ' οὗ νιπτόμεθα. καὶ ὅτι παρὰ τὴν λαβὴν λέγεται ἢ διὰ τὸ λείβεσθαι ὕδωρ εἰς αὐτό. 1401, 32. καὶ πάλιν λέβης παρ' Ὁμήρῳ τὸ τοῦ κατὰ χειρῶν διδομένου ὕδατος ὑποδεκτικὸν ἀγγεῖον, πρόχοος δὲ τὸ προχέον τὸ τοιοῦτον ὕδωρ ἀγγεῖον. 1351, 54. 1475, 9.
λέγειν τὸ ἁπλῶς καὶ χωρὶς μέλους φθέγγεσθαι. 9, 4. καὶ λέγειν λόγον κατὰ συνθήκην. 147, 10. καὶ λέγειν ταὐτὸ ὅπερ ἐπιλέγειν, ὅθεν ὁ ἐπίλεκτος· καὶ ὅτι καὶ παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ λαλεῖν καὶ φθέγγεσθαι κεῖται. 814, 34. καὶ λέγειν τὸ ἀναλέγεσθαι. 885, 39. καὶ λέγειν τὸ ἀριθμεῖν καὶ τὸ εὐνάζειν. 1505, 20.
λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ διαλέγεσθαι παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ, ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα. 930, 62. 931, 3. 1206, 38.
λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ μετρεῖν καὶ ἀριθμεῖν. 736, 13. 930, 62. 931, 3.
λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ συνάγειν. 726, 37. 728, 57.
λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ κεῖσθαι ἢ κάθησθαι. 250, 34. 850, 46.
λέγεσθαι τὸ ἐπὶ ὕπνῳ ἀνακλίνεσθαι, καὶ τὸ κοιμᾶσθαι εἴτουν καθεύδειν. 321, 40. 1189, 62. 1497, 30. 1879, 50.
λέγω σοι, δοτικῇ. 85, 33. καὶ λέγω λόγον, αἰτιατικῇ. 147, 10.
λεία ὁδὸς ἡ ἁμαξιτός, Ὀδ. κ', 103. 1650, 40.
λειᾶναι ἀντὶ τοῦ ξέσαι καὶ ῥινῆσαι. 451, 14.
λείβειν ταὐτὸ ὅπερ σπένδειν. 640, 49. 1351, 11. 1471, 26. καὶ ὅτι λείβειν οἶνον ἐντελῶς λέγεται, λείβειν δὲ κατὰ μόνας ἀτελῶς. 1067, 33.
λείβεσθαι δάκρυσι λέγεταί τις, οὐ μὴν σπένδεσθαι, ὁμοίως καὶ ὕδατα λείβεσθαι ποθὲν λέγονται, οὐ μὴν σπένδεσθαι. 1476, 27.
Λειβήθρα, ὄνομα τόπου τινός, οὗ οἱ ἐγχώριοι Λειβήθριοι λέγονται, ὅτι παρὰ τὸ κατάῤῥυτος εἶναι καὶ ὕδατι λείβεσθαι οὕτως ἐκλήθη. 1471, 29. 1476, 28.
λείβηθρον, ὀχετὸς ὑδραγωγός, καὶ λείβηθρα τὰ ἔφυδρα χωρία καὶ διαῤῥύσεις ὑδάτων ἔχοντα· καὶ Λείβηθρα, ὄρος Μακεδονικόν, οὗ τοπικὸν Λειβήθριος· καὶ ὅτι τινὲς διὰ τοῦ ἰῶτα γράφουσι τὴν λέξιν. 1235, 58.
Λειμηρά, τὸ λι δίφθογγον, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ποτὲ Ἐπίδαυρος ἡ πόλις διὰ τοὺς περὶ αὐτὴν λειμῶνας, ἢ Λιμηρὰ διὰ τοῦ ἰῶτα, οἱονεὶ λιμενηρά, ὡς πολυλίμενος. 287, 37.
λειμών τὸ κοινῶς λιβάδιον εἰς ὃν ὕδωρ λείβεται, ὅτι ἀπὸ τοῦ λέλειμμαι παρακειμένου λέγεται. 254, 43. 1358, 53. 1511, 6. καὶ λειμὼν Ἄσιος ἢ Ἀσίου, τόπος τις περὶ τὸν Καΰστρον ποταμὸν ἐπωνυμικῶς ἢ ἐπιθετικῶς οὕτω καλούμενος, ἑρμηνεία διεξοδική. 254, 9 — 28.
Λειμωνιάδες Νύμφαι αἱ αὐξητικαὶ τῶν ἐν τοῖς λειμῶσι φυομένων φυσικαὶ δυνάμεις. 652, 35.
λεῖος ἱππόδρομος ὁ περὶ τὸν καμπτῆρα τόπος, Ἰλ. ψ', 330. 1304, 21.
λειότης λόγου, ὅτι λειότης ἐμφαίνεται ἐν ταῖς ὠνοματοπεποιημέναις φωναῖς, αἷς ἔγκειται τὸ λ στοιχεῖον, οἷον ἐν τῷ, λίγξε βιός, καὶ ἔκλαγξαν δ' ὀϊστοί. 1119, 63.
λείπειν τι λέγεταί τις θνήσκων, ὅταν μὴ κατὰ θέλημα καὶ διαθήκην ἀποκληροῖ τί τινι, ἀλλ' ἀνάγκῃ θανάτου ἐξίσταται. 184, 34.
λείπειν ἱστία θυμὸς ὅτι περὶ τῶν ἀποθνησκόντων λέγεται παρ' Ὁμήρῳ πρὸς διαστολὴν τῶν λειποθυμούντων. 1213, 52.
λείπεσθαι τὸ ἡττᾶσθαι, καὶ λειφθῆναι τὸ ἡττηθῆναι. 1314, 12. 1588, 53. καὶ λείπεσθαί τι λέγεται ἀντὶ τοῦ ἐπίλοιπον εἶναι καὶ ἐν ὑστέρῳ μένειν, οἷον ἐν τῷ, πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλον, Ἰλ. ψ', 615. 1320, 23.
λειπογνώμονα ζῷα λέγονται τὰ τέλεια καὶ μηκέτι ἔχοντα τοὺς γνώμονας καλουμένους ὀδόντας, ὅθεν καὶ θυσία λειπογνώμων ἡ τελεία. 1404, 59.
λειπογνώμονες ὄϊες τὰ τῆς τετάρτης ἡλικίας πρόβατα, καὶ ἵππος λειπογνώμων ὁ μηκέτι ἀπὸ τῶν ὀδόντων γνωσθῆναι δυνάμενος. 1627, 12. ζήτει τὸ γνώμονες.
λειποτακτῶν ἐπιτίμιον, ὅτι πάλαι τοῖς λειποτακτοῦσιν ἐπέκειτο τὸ μετὰ θάνατον ἀτάφους ῥίπτεσθαι. 1019, 15.
λειριόεις χροῦς ὁ οἷον ἀνθηρός, καὶ φωνὴ λειριόεσσα ὁμοίως, ὅτι παρὰ τὸ λείριον, ὃ δηλοῖ τὸ ἄνθος, λέγονται. 395, 31. 962, 55.
λείριον, εἶδος ἄνθους, οἱ μὲν ὅτι τὸ ἴον, οἱ δὲ ὅτι τὸ κρίνον. 395, 31. 1295, 25. καὶ ὅτι προπαροξύνεται τὸ λείριον, ὡς καὶ τὸ εἴριον παρ' Ὁμήρῳ. 428, 4.
λεϊστὸς καὶ λεϊστὴ ἀντὶ τοῦ ληιστὸς καὶ ληιστὴ ὅτι ἐκ τοῦ λεία κατὰ διάλυσιν λέγονται, οἷον ἐν τῷ, ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λεϊστή, Ἰλ. ι', 408. 760, 3.
Λειψύδριον, ὄνομα τόπου τινός, ἱστορία· καὶ σκολιὸν μέλος ᾀδόμενον ἐπὶ τοῖς ἐν αὐτῷ ληφθεῖσιν Ἀθηναίοις. 461, 19.
Λειώκριτος κύριον ὅτι ἐκ τοῦ λεὼς Ἀττικοῦ καὶ τοῦ κριτός, ὅ ἐστιν ἔκκριτος, λέγεται· καὶ ὅτι τὸ μὲν λι διὰ διφθόγγου, τὸ δὲ ο διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται, ἑρμηνεία διεξοδική. 1443, 16.
λεκάνη ὅτι παρὰ τὸ λευκαίνειν λέγεται. 1524, 37.
λεκιθίτης πλακοῦς λέγεται, ᾧ καὶ ᾠοῦ λέκιθος παραμέμικται. 1914, 51.
λέκιθος ἀρσενικῶς, εἶδος ὀσπρίου, ὁμωνύμως τῷ ἐν τοῖς ᾠοῖς προκοειδεῖ. 1572, 53.
λέκτο, τρίτον πρόσωπον ῥηματικὸν ἀντὶ τοῦ ἠρίθμησε καὶ ἀντὶ τοῦ εὐνάσθη ὁμωνύμως. 1505, 20.
Λεκτόν, ἀκρωτήριον εἰς ὃ λήγει ἡ Τρωικὴ Ἴδη τὸ ὄρος. 319, 12. 353, 19.
λέκτρον ἡ κοίτη, παρὰ τὸ λέγω,

ὃ δηλοῖ τὸ κεῖμαι καὶ κατακλίνομαι. 250, 35.

λελάβη, τρίτον πρόσωπον ῥηματικόν, ὅτι ἐκ τοῦ λάβη γέγονε κατ' ἀναδιπλασιασμόν. 1654, 31.

λέλαθα, μέσος παρακείμενος ἀντὶ τοῦ ἐλαθόμην παρὰ Πινδάρῳ, παρ' Ὁμήρῳ δὲ ἀλλοπαθῶς ἀντὶ τοῦ ἐπιλησθῆναι ποιεῖν, οἷον ἐν τῷ, λελάθῃ δ' ὀδυνάων, Ἰλ. ο', 60. 1006, 24.

λελάθω ὅτι ἐκ τοῦ λέλαθα παρακειμένου εἰς ἐνεστῶτα θεματικὸν ἀνήχθη. 1596, 4.

λελακυῖα, μετοχὴ τοῦ λέληκα παρακειμένου, ὅτι κατὰ συστολὴν τοῦ η λέγεται Ἰωνικῶς. 1714, 49.

λελασμένος, ἤγουν ἐπιλελησμένος, τινὸς λέγεται παρ' Ὁμήρῳ ὅ τε βαθέως κοιμώμενος καὶ ὁ τεθνηκώς, οἷον ἐν τῷ, λελασμένος ἱπποσυνάων, καὶ λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει. 1734, 27. 31.

λέλαφα, παρακείμενος ἀπὸ τοῦ λάπτω θέματος. 1246, 36.

λελαχεῖν πυρὸς τὸν τεθνηκότα λέγονται οἱ ζῶντες ἀντὶ τοῦ πυρὸς ἀξιῶσαι. 1019, 7.

λελάχητε, ἤγουν ἀξιώσητε καὶ λαχεῖν ποιήσητε. 1288, 34.

Λέλεγες οἱ Κᾶρες, καὶ Λελέγων πόλις ἡ τῆς Καρίας μητρόπολις, καὶ ἱστορία περὶ τοῦ μετοικισμοῦ τῶν Λελέγων, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τοῦ ἔθνους. 623, 22. 816, 32. 1198, 55. 1225, 42. καὶ ὅτι Καρσὶν ἐδούλευσάν ποτε οἱ Λέλεγες. 1090, 59. καὶ ὅτι διὰ τὸ σύλλεκτοι καὶ μιγάδες γεγονέναι οὕτως ἐκλήθησαν. 1198, 56. 1472, 37.

λέληκα ὅτι ἐκ τοῦ λελάληκα γέγονε κατὰ συγκοπήν. 1403, 51.

λεληκὼς καὶ λεληκυῖα ὅτι ἐκ τοῦ ληκῶ ἀχρήστου θέματος κεκίνηνται ἢ ἐκ τοῦ λελαληκὼς καὶ λελαληκυῖα συνεκόπησαν. 1263, 2. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λεληκὼς λεληκυῖα ἐκ τοῦ λεληκηκὼς καὶ λεληκηκυῖα συνεκόπησαν Ἰωνικῶς. 1700, 48.

λελῆσθαι ἐκ τοῦ λελήισθαι κατὰ συναίρεσιν. 193, 36.

λελησμένος ἐκ τοῦ λεληισμένος κατὰ συναίρεσιν. 264, 26.

λελιημένος, θέλων καὶ ἐπιθυμῶν, ὅτι ἐκ τοῦ λῶ τὸ θέλω γίνεται λιῶ λιήσω, ὅθεν τὸ λελιημένος. 722, 57. 1090, 7. καὶ ὅτι γενικῇ συντάσσεται. 1077, 41. καὶ ὅτι καὶ χωρὶς πτωτικῆς συναρτήσεως ἐνίοτε λέγεται, οἷον ἐν τῷ, βάν ῥ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι, Ἰλ. μ', 106. 894, 63.

λέλογχα ἀντὶ τοῦ ἔλαχον ἢ ἐξαιρέτως ἔσχον, ὡς ἀπὸ τοῦ λέγω, οἷον ἐν τῷ, τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσιν, Ὀδ. λ', 304. καὶ ὅτι πρὸς εὐφωνίαν προσείληφε τὸ ν, καὶ ὅτι μίγμα ἐστὶ μέσου καὶ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου, ὧν τὸν μὲν τὸ χ, τὸν δὲ τὸ ο χαρακτηρίζει· εἰ δὲ ἐκ τοῦ λήχω, ὅ ἐστι λαγχάνω, κεκίνηται, τροπὴν ἔπαθε τοῦ η καὶ πρόσληψιν τοῦ ν. 790, 14. 1663, 12. 1687, 6.

λέλοιπα, δέδοικα, οἶδα, πέποιθα παρακείμενοι ὅτι Αἰολικῶς διὰ τοῦ οι γράφονται, κοινῶς δὲ διὰ τοῦ ει γράφοιντ' ἄν. 853, 6. 1618, 49.

λελύσθαι καὶ ὑπολελύσθαι γυῖα καμάτῳ λέγονται παρ' Ὁμήρῳ οἱ ἐπιτεταμένως κοπιάσαντες, λῦσαι δὲ γυῖα τινὸς ἀντὶ τοῦ ἀνελεῖν. 661, 60.

λέλυτο ἀντὶ τοῦ λυθεῖεν ἐν τῷ, νεύοιεν κεφαλὰς-λέλυτο δὲ γυῖα ἑκάστου, Ὀδ. σ', 238. ὅτι ὁριστικὸν ὂν ἀντὶ εὐκτικοῦ τίθεται ἢ ἀπὸ τοῦ λελύοιτο συγκέκοπται. 1845, 6.

λέμβος ταὐτὸ ὅπερ ἐφόλκιον εἴτουν ἀκάτιον, καὶ ὅτι οὕτως ἐπεκαλεῖτο πᾶς ὁ ἐπακολουθῶν τινὶ κολακικῶς. 1642, 61. 63. 1761, 14. 48.

λέμμα ὅτι παρὰ τὸ λέπειν λέγεται. 1863, 53.

λέμφος ἡ πεπηγυῖα μύξα ἐκ τῶν μυκτήρων, καὶ λέμφος ὁμωνύμως ὁ εὐήθης, καὶ ὅτι καὶ τὰ μυξώδη κρέα λέμφοι ἐκαλοῦντο. 1761, 16.

λέξαι ἢ λέξο ἀντὶ τοῦ ἀριθμήθητι ἢ εὐνάσθητι ἐν τῷ, μετ' ἄλλων λέξαι ἑταίρων, Ὀδ. κ', 320. 1660, 7. ζήτει τὸ λέξεο καὶ τὸ λέξο.

λέξασθαι τὸ κρῖναι καὶ ἐπιλέξασθαι. 190, 3. 1956, 33. καὶ λέξασθαι τὸ συναχθῆναι. 727, 3.

λέξεο, προστακτικὸν ἀπὸ τοῦ λέξω μέλλοντος ἀναδραμόντος εἰς ἐνεστῶτα, τὸ παθητικὸν λέξομαι, ὁ παρατατικὸς ἐλεξόμην, τὸ προστακτικὸν λέξεο. 778, 37. 1879, 51.

λέξο προστακτικὸν ἀντὶ τοῦ κοιμήθητι, ὅτι ἐκ τοῦ ἐλελέγμην ἐλέλεξο γέγονεν ἀφαιρέσει τῶν δύο αὐξήσεων. 1369, 53.

λέξον ἀντὶ τοῦ κοίμισον. 1369, 11.

λέξεων Ὁμηρικῶν ἀρετὴ κατὰ τὸ τραχὺ ἢ λεῖον τῆς ἐκφωνήσεως. 145, 31.

λέοντα ξυρεῖν, παροιμία ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις καὶ κινδυνώδεσιν ἐπιχειρούντων. 787, 8.

Λεοντάρνη, κώμη τις ἢ κρήνη, καθ' ἣν Ἀδράστου θύοντος λέων τις τὸν θυόμενον ἄρνα ἥρπασε. 270, 36.

λεοντέη καὶ λεοντῆ ἡ τοῦ λέοντος δορὰ ὑπακουομένου τοῦ δορά, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ λεοντείη λέγεται ἐξωθήσει τοῦ ι· καὶ λεοντῆν ἐνῆφθαι παροιμιακῶς λέγεται πᾶς ὁ ἀνδρεῖος. 374, 34. 39. 375, 2.

λεοντιδεῖς οἱ τῶν λεόντων σκύμνοι. 1625, 45.

λέοντος οὐρά, ὅτι κέντρον τι ἔνεστι τῇ τῶν λεόντων οὐρᾷ, ἱστορία φυσική. 1201, 61.

Λεοντόφρων ἢ Δόρυκλος, υἱὸς Ὀδυσσέως ἐξ Εὐίππης τῆς Θεσπρωτίδος. 1796, 51.

λεόντων ἔκγονα ὅτι σκύμνοι καὶ λεοντιδεῖς λέγονται. 1625, 45.

λεόντων ἰδιώματα, ὅτι οὐ συμμαχοῦσιν ἀλλήλοις οἱ λέοντες. 927, 33. καὶ ὅτι τοῖς κερασφόροις ζῴοις ἐπιτιθέμενος ὁ λέων τὸν αὐχένα πρῶτον αὐτῶν ἄγνυσι. 534, 24. καὶ ὅτι οὐ προτροπάδην φεύγει ὁ λέων, ἀλλὰ συχνὰ μεταστρεφόμενος. 1097, 41.

—λεος λήγοντα ὀνόματα, τῷ α προπαραλήγοντα, ὅτι ἐξ ἐπενθέσεως ἔχουσι τὴν αλ συλλαβήν, οἷον διψαλέος. 672, 4.

λέπαδνα οἱ ἀναδεσμοῦντες πρὸς τὸν ζυγὸν τὰς ἵππους πλατεῖς ἱμάντες, τινὲς δὲ τοὺς τῶν ἵππων μασχαλιστῆρας, ὅτι παρὰ τὸ λέπω γίνεται λέπανον καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ λέπαδνον. 599, 2. 1189, 53.

λέπαργος βοῦς ὁ ἀργός, ἤγουν

ὁ λευκὸς κατὰ τὸ λεπιζόμενον ἐξ αὐτοῦ, ὅ ἐστι τὸ δέρμα· καὶ παροιμία, ἀνὰ σοὶ τάδε πάντα λέπαργε, ἐπὶ τῶν μηδὲ μετὰ κύματον ἀνιεμένων. 1676, 5. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λέπαργος βοῦς ὁ τὰς λαπάρας λευκὸς, καὶ λέπαργος χιὼν ἢ τὸ λέπας λευκαίνουσα. 1430, 59.

λέπας ἡ ὀρεινὴ τραχύτης, καὶ λεπαῖα χθὼν ἡ ὀρεινή. 438, 18.

λεπὰς καὶ λεπὶς ὅτι παρὰ τὸ λέπειν λέγονται. 1246, 28. 1863, 53.

λεπαστὴ κύλιξ, ἢ λεπάστη βαρυτόνως, ἡ λεπτὴ καὶ ἐκπέταλος κατὰ τὰς λεπάδας, ἢ ἡ μεγάλη καὶ ἐξ ἧς ἔστι λάπτειν, ὅ ἐστιν ἀθρόον πίνειν, ἑρμηνεία διεξοδική. 1246, 31.

λέπεσθαι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐπὶ ἀσελγοῦς καὶ φορτικῆς ἀφροδισίων ἡδονῆς, ὁποῖόν τι καὶ τὸ δέφεσθαι. 1752, 3.

λεπρὰς πέτρα λέγεται, ἐφ' ἧς λεπάδες πεφύκασι. 1246, 28.

Λεπρεὺς, ἄνθρωπός τις οὕτω καλούμενος, ὃς πρὸς Ἡρακλέα ἐρίσας δίσκῳ καὶ θοίνῃ, καὶ πάντα ἡττηθεὶς, καὶ τὸ τελευταῖον πρὸς ἐκεῖνον μονομαχήσας ἀνῃρέθη. 1527, 4.

λεπρὸς, οἱονεὶ λεπηρὸς, παρὰ τὸ λέπειν κατὰ συγκοπήν. 1863, 53.

λεπτακινὸς, ὅτι παρὰ τὸ λεπτὸς γίνεται λεπτινὸς καὶ λεπτακινὸς ὡς φυζακινός. 1642, 4.

λεπτὴ εἰσίθμη, στενὴ δίοδος, Ὀδ. ζ, 264. 1562, 29.

λεπτὴ μῆτις ἡ ἰσχνὴ καὶ εὐδιάλυτος βουλή. 800, 15. 1317, 54.

λεπτὴ χιὼν ἡ ἀραιά. 1770, 21.

λεπτὸν ὅτι παρὰ τὸ λέπειν λέγεται, οἱονεὶ λεπιστόν. 1246, 28. 1863, 56.

λεπτοσώμων εἴτουν ἰσχνῶν ἀνθρώπων κατάλογος, καὶ ἱστορίαι διάφοροι περὶ αὐτῶν. 1288, 40.

λεπύχανον, κρομμύου τὸ λέπυρον παρὰ τοῖς κωμικοῖς. 1863, 49.

λέπω ῥῆμα ὅτι πῆ μὲν φυλάσσει τὸ ε κατὰ τὰς παραγωγὰς, οἷον ἐν τῷ λέπας καὶ λεπὶς, πῆ δὲ εἰς ο αὐτὸ τρέπει, οἷον ἐν τῷ λοπὸς καὶ λοπάς. 1246, 27. 1406, 55. 1863, 57.

Λεσβι[illegible] [illegible] αἰ[illegible] [illegible] καὶ αἰσχρῶς μολύνειν τὸ στόμα, ἐφ' ᾧ οἱ Λέσβιοι ἐκωμῳδοῦντο· καὶ ὅτι καὶ αἱ Λέσβιαι γυναῖκες ἐπὶ ἀσελγείᾳ ἐκωμῳδοῦντο. 741, 15—24.

Λέσβιος ᾠδὸς, ὅτι παροιμιακῶς λέγεται τὸ μετὰ Λέσβιον ᾠδὸν, ὃ περὶ Τερπάνδρου ἢ Εὐαινετίδου ἢ Ἀριστοκλείδου λέγεται εἰρῆσθαι. 741, 13.

Λέσβος ἡ νῆσος, ἡ νῦν Μιτυλήνη, ὅτι ἀπὸ Λέσβου μιᾶς τῶν ἐν αὐτῇ πόλεων οὕτως ἐκλήθη, καὶ Ἴσσα ἀπὸ ἑτέρας, καὶ Μιτυλήνη ἀπὸ ἄλλης· καὶ ὅτι καὶ Ἱμερτὴ καὶ Πελασγία ἡ αὐτὴ ἐκλήθη ποτὲ, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς νήσου καὶ τῶν αὐτῆς οἰκητόρων· καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς Λέσβου πολλά τινα παρωνίμως λέγονται, οἷον Λέσβιον ποτήριον καὶ Λέσβιον λουτρόν· καὶ ὅτι Λέσβου πόλεις Ἄντισσα, Πύῤῥα, Μέθυμνα, Λέσβος καὶ Μιτυλήνη. 741, 12—34. 1462, 26.

λέσχη, δημόσιον οἴκημα εἰς λέχος καὶ διατριβὴν τοῖς πτωχοῖς, καὶ λεσχαίνειν τὸ συνομιλεῖν, καὶ λογολεσχεῖν τὸ αὐτό. 437, 25. 1849, 1.

λευγαλέος ὁ εἰς λοιγὸν, ὅ ἐστιν ὄλεθρον, πρόχειρος, ἢ εἰς τὸ λέγεσθαι, ὅ ἐστι κοιμᾶσθαι, ἢ ὁ φεύγειν ἕτοιμος. 1434, 25. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λευγαλέος ὁ ὀλέθριος παρὰ τὸν λοιγὸν, ἢ θανάσιμος παρὰ τὸ λέγω, ὃ δηλοῖ τὸ κοιμίζω. 1542, 10. καὶ πάλιν λευγαλέον τὸ ὀλέθριον, ὅτι παρὰ τὸν λύγον, φυτὸν ψυχρὸν καὶ ἄγονον, ἐνδέχεται λέγεσθαι, οἱονεὶ λυγαλέον καὶ πλεονασμῷ λευγαλέον. 1639, 4.

λευκὰ ἱστία ὅτι κατὰ κοινὸν ἐπίθετον λέγονται. 139, 35.

λευκὰ ὀστᾶ ὅτι κατὰ κοινὸν ἐπίθετον λέγονται, καὶ οὐ πρὸς διαστολὴν ὀστῶν τινῶν μελάνων, ὥς τινες ἐνόμισαν. 1407, 16.

λευκὰ σώματα ὅτι φύσει εὐπαθέστερά εἰσι τῶν μελάνων. 1799, 15.

λευκάλφιτος Ἐρέτρια ἐπιθετικῶς λέγεται παρὰ τὸ λευκὰ φέρειν ἄλφιτα. 280, 6. ζήτει τὸ Ἐρέτρια.

Λευκὰς ἡ νῆσος ὅτι χεῤῥόννησος ἦν ποτὲ, Κορινθίων δὲ διακοψάντων τὸν ἰσθμὸν ἐγένετο νῆσος ἀπὸ Λευκαδίου τοῦ Ἰκαρίου οὕτω κληθεῖσα. 306, 44. 1964, 48.

Λευκὰς πέτρα, παρ' Ὁμήρῳ μυθευομένη πρὸς τὰ πέρατα τοῦ Ὠκεανοῦ, ὁμοροῦσα ταῖς τοῦ Ἅιδου πύλαις, ἐτυμολογία. 1951, 51.

λεύκασπις ὁ κατά τι ἐπίσημον ἔχων λευκὴν ἀσπίδα. 1270, 21.

λευκέα ὁ τῆς λεύκης φλοιός. 1453, 10.

λευκερινεὸς, εἶδός τι συκῆς παρὰ τὸ λευκὰ ἴσως φέρειν σῦκα οὕτω λεγόμενον. 1205, 5.

λευκὴ νῆσος, νῆσός τις οὕτω καλουμένη, ἐν ᾗ Ὀρέστης Ἀχιλλέα ἐξιλεώσατο τοῦ φόνου τοῦ Νεοπτολέμου, ἱστορία. 1696, 46.

λευκὴ στάθμη, παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲν διακρινόντων, ἑρμηνεία διεξοδική. 1531, 63.

λευκὴ ψῆφος, παροιμία ἐπὶ τῶν δωροδοκούντων δικαστῶν. 917, 46.

λεύκη, φυτὸν καὶ πάθος τι σωματικὸν ὁμωνύμως. 1335, 29. καὶ ὅτι βαρύνεται τοὔνομα πρὸς διαστολὴν τοῦ λευκὴ θηλυκοῦ ἐπιθέτου. 907, 11.

Λεύκιππος, κύριον καὶ ἐπίθετον, ὅτι ὤφειλε Λεύχιππος λέγεσθαι διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππος δασεῖαν, Ἰωνικῶς δὲ οὕτω λέγεται. 83, 2. 524, 28. 1562, 37.

λευκίσκοι γενικῶς λέγονται οἱ μυξῖνοι καλούμενοι κέφαλοι, ὡς οἷα λευκοὶ, καὶ ὅτι τῶν λευκίσκων πολλά τινα εἰσὶν εἴδη. 950, 8.

Λευκοθέα ὅτι οὕτω μετωνομάσθη παρὰ τὸ διὰ τοῦ λευκοῦ πεδίου θεῦσαι, ὅ ἐστι δραμεῖν, φεύγουσαν τὸν ἄνδρα Ἀθάμαντα, καὶ μύθου τοῦ κατ' αὐτὴν ἀπαγγελία διεξοδική. 1543, 26.

λευκὸν ὅτι παρὰ τὸ λεύσσειν λέγεται. 87, 13. καὶ ὅτι τὸ λευκὸν χρῶμα ἐν σώμασιν ἀνδρῶν δειλίας ἦν ἔλεγχος, ὅθεν καὶ παροιμιακῶς λέγεται, οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ὄφελος. 455, 36.

λευκὸν ἐπίθετον ὅτι κατ' ἰδιότητα ἐπιλέγεται ὀδοῦσιν, ὀστέοις, γάλακτι, κριθαῖς καὶ χιόνι. 547, 44.

λευκὸν κρῖ αἱ λευκαὶ κριθαί. 576, 14. ζήτει τὸ κρῖ.

λευκὸν ὕδωρ τὸ διαυγὲς καὶ τὸ

ἀβαθὲς παρ' Ὁμήρῳ. 1524, 36. 1553, 22.

Λευκόνοτος, ὄνομα ἀνέμου, ὃν Ὅμηρος ἀργέστην Νότον καλεῖ. 845, 62. 1238, 38. 54. 64.

λευκόπυγος λέγεται ὁ ἄνανδρος, μελάμπυγος δὲ ὁ ἀνδρεῖος. 863, 29. ζήτει τὸ λευκόν.

λευκὸς ὀδοὺς, ὅτι οὐ πρὸς διαστολὴν ἡ ἐπίθεσις, ἀλλ' ὡς ἴδιον ἀπαθοῦς ὀδόντος. 853, 43.

Λεῦκος κύριον, λευκὸς δὲ ἐπίθετον. 499, 29. 907, 10. καὶ ὅτι Λεῦκος ὁ Κρὴς, ἀποστὰς τοῦ Ἰδομενέως κἀκείνῳ ἐπαναστὰς, δέκα Κρητικὰς πόλεις ἐπόρθησεν. 313, 32. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὁ Λεῦκος, εἰσποιηθεὶς ὑπὸ Ἰδομενέως καὶ φύλαξ τῆς βασιλείας καταλειφθεὶς, ἐπιχείρησεν ἀπελαύνειν τὸν Ἰδομενέα ἐκ Τροίας ἐπανελθόντα, ᾧ πολεμῶν ὁ Ἰδομενεὺς δέκα πόλεις ἀναστάτους ἐποίησε. 1860, 56.

Λευκοσία, ὄνομα μιᾶς τῶν Σειρήνων. 1709, 46.

Λεύκοφρυς, ὅτι οὕτως ἐπεκλήθη ποτὲ ἡ Τένεδος διὰ τὸ λευκὰς ὀφρύας, εἴτουν ὀρεινὰς ἐξοχὰς, ἔχειν περὶ τὸν αἰγιαλόν. 33, 23. 308, 25.

λεύκωμα, πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ καὶ ἐπάργεμον λεγόμενον. 427, 38.

Λευκωνία, ὅτι οὕτως ἐκαλεῖτο πάλαι ἡ Σαμοθράκη. 1340, 14.

λευκώπιοι καὶ λευκοὶ ἐλέγοντο οἱ δειλοὶ διὰ τὸ μαλακίας χαρακτηριστικὸν εἶναι τὸ λευκὸν χρῶμα. 455, 37.

λευρὸς τόπος ὁ ὁμαλός. 1573, 31.

λεύσσω, ὅτι ἐκ τοῦ βλέπω γίνεται βλέσσω Αἰολικῶς καὶ παρενθέσει τοῦ ῡ καὶ παρίσει τοῦ β λεύσσω. 1398, 34. καὶ ὅτι κατὰ μὲν τὸν ἐνεστῶτα ἐν δυσὶ σσ γράφεται, ἐνὶ δὲ κατὰ τὸν μέλλοντα. 64, 12.

λευχείμων ὅτι παρὰ τὸ εἷμα, ὃ δηλοῖ τὸ ἔνδυμα, λέγεται, καὶ ὅτι διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ει δασεῖαν ἔχει τὸ χ. 524, 32.

λεχεποίης ποταμὸς ἐπιθετικῶς λέγεται, οὗ ἐπιτήδειος ἡ πόα εἰς λέχος εἴτουν κοίτην. 324, 39. 487, 9. 990, 61.

λέχος ἡ κλίνη παρ' Ὁμήρῳ, εὐνὴ δὲ ἡ ἐπ' αὐτῆς στρωμνή. 1793, 50. 1943, 12.

λέχριος ὁ πλάγιος καὶ λίαν χρίμψας ἤγουν πλησιάσας τῇ γῇ. 998, 8.

λέων τὸ ζῷον ὅτι ἀνεῳγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καθεύδει. 857, 42. καὶ ὅτι λέων ὁ ἄρρην οὐ σκυμναγωγεῖ. 1098, 48. καὶ ὅτι στένει θυμούμενος διὰ τὸ ὑπέρθερμον. 1201, 6. καὶ περὶ ἄλλων τινῶν ἰδιωμάτων τοῦ λέοντος ζήτει ἐν τῷ, λεόντων ἰδιώματα.

λέων, ὅτι λέων παρ' Ὁμήρῳ λέγεται καὶ ἡ θήλεια, ἀγνοοῦντι τὴν λέαινα φωνήν. 1098, 48. 1248, 15.

Λεωνίδας ζωγράφος, μαθητὴς Εὐφράνορος, ὅτι ἐξ Ἀνθηδόνος ἦν Βοιωτικῆς πόλεως. 271, 34.

λεωφάροι γυναῖκες αἱ δημόσιαι πόρναι. 1082, 40.

λεωφόρον ὁδὸν μὴ στείχειν, συμβολικὸν παράγγελμα ἀντὶ τοῦ τῇ τῶν πολλῶν γνώμῃ μὴ ἀκολουθεῖν. 1317, 16.

λη λήγοντα θηλυκὰ προσηγορικὰ, ὅτι τὰ μετ' ἐπιπλοκῆς τοῦ γ τὸ λ ἔχοντα θηλυκὰ τὸ η ἔχουσι ληκτικὸν, οἷον τρίγλη, ζεύγλη, αἴγλη. 1934, 22. 25.

λη λήγοντα θηλυκὰ μονογενῆ διφθόγγῳ παραλήγοντα ὀξύνεται, οἷον αὐλὴ, οὐλὴ, ὠτειλὴ, εἰ μὴ ἔννοιαν ἔχει συνθέσεως, ὡς τὸ δείλη. 1169, 34.

λη ληγόντων θηλυκῶν τῷ η παραληγόντων ἀναλογία, οἷον χηλὴ, θηλὴ, γαμφηλή. 872, 17.

λη ληγόντων θηλυκῶν τῷ ῡ παραληγόντων προσῳδία, οἷον κοτύλη, σταφυλὴ, ἑρμηνεία διεξοδική. 341, 35.

λήγειν ὅτι καὶ καθ' αὑτὸ ἀπολύτως λέγεται, συντασσόμενον δὲ ποτὲ μὲν γενικὴν, ποτὲ δὲ αἰτιατικὴν ἐφέλκεται. 1237, 45.

λήγειν μένος τὸ παύειν τὴν ὁρμὴν παρ' Ὁμήρῳ, λήγειν δὲ μένους τὸ παύεσθαι τῆς ὁρμῆς παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον. 940, 39.

Λήδα, Θεστίου τοῦ Πλευρωνίων δυνάστου θυγάτηρ, ἧς καὶ Τυνδαρέου Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης καὶ Ἑλένη, ὅτι παρὰ τὸ λῆδος λέγεται τοὔνομα. 1147, 3. 1417, 26. 1686, 18. 40. καὶ ὅτι Δωρικῶς εἰς ᾱ καταλήγει, κοινῶς δ' ἂν Λήδη λέγοιτο. 1687, 16.

λήδανον τὸ κοινῶς λάδανον, ὅτι ἐθνικόν ἐστι τοὔνομα. 1147, 3.

λήδιον, λεῖον περιβόλαιον, ὅτι ἐκ τοῦ λεῖον γέγονε ληίδιον διαλύσει καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, εἶτα συναιρέσει λήδιον. 193, 35. 1686, 52. ζήτει τὸ ληίδιον.

λῆδος, ὄνομα οὐδέτερον πρωτότυπον τοῦ λήδιον, ὅ ἐστι τριβώνιον. 1146, 64.

ληθάνειν ἀντὶ τοῦ λανθάνειν εἴτουν λανθάνεσθαι ποιεῖν ἐν τῷ, ἐκ δέ με πάντων ληθάνει ὅσσ' ἔπαθον, Ὀδ. η', 221. 1578, 1.

λήθω, ὅτι τῶν παρὰ τὸ λήθω τινὰ μὲν φυλάσσει τὸ η, οἷον λήθη, τινὰ δὲ αὐτὸ εἰς ᾱ τρέπει ὡς ἀπὸ τοῦ ἔλαθον δευτέρου ἀορίστου γενόμενα, οἷον τὸ λαθικηδής. 1493, 30.

Λήθων, ποταμός τις περὶ Βερενίκην τῆς Λιβύης, περὶ ὃν πολλαὶ κινάραι φύονται. 1822, 26.

ληιάδες γυναῖκες ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ ληισταὶ καὶ αἰχμάλωτοι. 1203, 23.

ληιβότειρα σῦς ἡ τὰ λήια διαβοσκομένη, ἣν νόμος παρὰ Κυπρίοις ἐξοδοντίζεσθαι. 1835, 45.

ληιδίη γυνὴ ἡ αἰχμάλωτος. 877, 45.

ληίδιον, εὐτελὲς τριβώνιον, ὅτι ἐκ τοῦ λεῖον λεῖον γίνεται λείδιον καὶ ἐκτάσει τοῦ ε εἰς η λήδιον μετὰ τοῦ ι προσγεγραμμένου, καὶ Ἀττικῶς ληίδιον τετρασυλλάβως, καὶ περὶ τῆς προσῳδίας αὐτοῦ διεξοδικῶς. 193, 35. 1146, 56. 60.

λήιον οἱ τῶν σιτωδῶν σπορίμων στάχυες καὶ αὐτὸ τὸ φέρον τὰ σπόριμα χωρίον, ὅθεν παρὰ τὴν γῆν ἐτυμολογοῦσι τινὲς τὸ λήιον, οἱονεὶ γήιον. 193, 32. 43.

ληὶς ληίδος, ἡ λεία καὶ λαφυραγωγία, καὶ ὅτι οὐ ταὐτόν τι ἐστὶ τῇ ληστείᾳ. 877, 44. 1458, 5.

ληιστὴρ καὶ ληιστὴς ὅτι ἐνεργητικῆς εἰσὶ διαθέσεως, ληιστὸς δὲ ληιστὴ ληιστὸν ἐπίθετα παθητικῆς· καὶ ὅτι παρὰ τὸ ληίζω λέ-

γονται ἢ ἀπὸ τοῦ λεία διαλύσει καὶ ἐκτάσει τοῦ ε. 760, 3.

ληῗτις γυνὴ ἡ αἰχμάλωτος. 877, 45. καὶ ληῗτις Ἀθηνᾶ ἐπωνυμικῶς ἡ συνεφαπτομένη τοῦ ληΐζεσθαι, ὅτι παρὰ τὸ ληῒς ληΐδος, ὃ δηλοῖ τὴν λαφυραγωγίαν, λέγονται. 818, 26. 1458, 4.

Λήϊτος, κύριον ὄνομα στρατιωτῇ ἀνθρώπῳ πρέπον, ὅτι παρὰ τὸ ληΐζεσθαι λέγεται, καὶ ὅτι τῷ ἰῶτα παραλήγεται, οὐ μόνον ὡς ἀπὸ τοῦ πρωτοτύπου ῥήματος, ἀλλὰ καὶ τῷ λόγῳ τῶν διὰ τοῦ ιτος. 264, 27.

ληκτηρία νῆσος ἐπιθετικῶς παρὰ Λυκόφρονι ἡ εὐκατάληκτος καὶ εὐπεριόριστος 1623, 34.

λήκυθος, ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, οἱονεὶ ἐλαιόκυθος παρὰ τὸ κεύθειν τὸ ἔλαιον. 1552, 23.

Δημηρά, ὅτι οὕτως ἐπεκλήθη Ἐπίδαυρος ἡ πόλις, ζήτει τὸ Λειμηρὰ διὰ διφθόγγου. 287, 34.

Λήμνια κακὰ τὰ μεγάλα παροιμιακῶς, καὶ Λημνία χεὶρ ἡ ἀπαραίτητος, καὶ Λήμνιον βλέπειν ἀντὶ τοῦ δεινὸν καὶ πυρῶδες. 158, 12—18. 980, 61. καὶ ὅτι οἱ Λήμνιοι αὐτόχθονες ἦσαν καὶ ἐργατικοὶ σιδήρου, καὶ ὅτι καὶ ληστρικοί ποτε ἐγένοντο. 1598, 52.

Λῆμνος ἡ νῆσος ὅτι Ἡφαίστῳ ἀφιέρωτο, ἀφ' οὗ καὶ Ἡφαιστία πόλις ἐν αὐτῇ. 157, 27.

Ληναιών, μὴν χειμερινὸς ἀφωρισμένος τῇ ἀπὸ τῶν ἔργων ἀναπαύσει παρ' Ἡσιόδῳ. 1117, 55.

Ληνίδες, αἱ καὶ Βάκχαι, Διονύσου τροφοὶ μυθευόμεναι, ὅτι παρὰ τὸν ληνὸν λέγονται. 629, 39.

ληνός, μέρος τοῦ ἁρματείου δίφρου ὁμωνύμως τῷ τοῦ οἴνου ὑποδεκτικῷ ληνῷ. 1307, 24.

λῆξαι χεῖρας ἔργου τινός, ἐντελῶς λέγεται, λῆξαι δὲ ἔργου τινός, ἐλλιπῶς. 1919, 28.

λῆον τὸ λήιον κατὰ συναίρεσιν, καὶ ὅτι καὶ λαῖον λέγεται Δωρικῶς. 193, 35. 862, 55.

ληρεῖν ὅτι παρὰ τὸ λᾶ ἐπιτατικὸν καὶ τὸ ῥεῖν ῥῆμα λέγεται. 1078, 51.

λῆς ἀντὶ τοῦ θέλεις, ὅτι ἀπὸ τοῦ λῶ λᾷς γίνεται τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς η. 1090, 7.

λησάμενος ἀντὶ τοῦ ἐκλαθόμενος ἐν ἐπιγράμματι. 1917, 40.

λῃστεία ὅτι οὐκ ἄτιμον ἐνομίζετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. 1457, 58.

λῃστὴς ὅτι ἐκ τοῦ ληιστὴς συνῃρέθη. 193, 36 760, 5.

λῆστις παρὰ τὸ λήθω, τὸ λι ῆτα. 1493, 30. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ λέλησται γενόμενον ἐκ κλίσεως ἔχει τὸ σ καὶ οὐκ ἐκ πλεονασμοῦ ὡς τὸ μνῆστις, ὃ ἐκ τοῦ μέμνηται. 1741, 44.

Λητὼ ὅτι εἰς νύκτα καὶ λήθην ἀλληγορεῖται. 22, 29. 989, 51. 1194, 27. καὶ ὅτι ὡς λήθηστασιάζειν πρὸς Ἑρμῆν τὸν εἰς λόγον ἀλληγορούμενον μυθεύεται, ἀλληγορία διεξοδική. 1197, 14.

λιάζεσθαι τὸ ἐκφεύγειν καὶ τὸ πίπτειν καὶ κατακλίνεσθαι. 347, 36. 1030, 21. 1215, 12. καὶ λιάζεσθαι τὸ χωρίζεσθαι καὶ διΐστασθαι. 1341, 9.

λίαν ἐπίῤῥημα ὅτι βραχυκαταληκτεῖ. 1433, 64.

λίαν πάνυ, ὅτι ἐκ παραλλήλου Ἀττικῶς παρατίθενται τὸ λίαν καὶ τὸ πάνυ. 1817, 10.

λίαν τόσον, ὅτι κατὰ διπλῆν ἐπίτασιν λέγεται, ὡς καὶ τὸ λίαν πάνυ. 1500, 52.

λιαρὸν τὸ θερμόν, οἷον ἐν τῷ, ἡ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς γίνεται ὡσεὶ πυρός, Ἰλ. χ', 149. 1263, 42.

λιαρὸν ὕδωρ τὸ εὔκρατον, ὅ ἐστι χλιαρόν. 244, 44. 887, 29.

λιαρὸς ὅτι οἱονεὶ ἱλαρὸς λέγεται κατὰ ἀναγραμματισμόν. 46, 5.

λιαρὸς ἄνεμος ὁ Νότος, οἱονεὶ χλιαρός. 1534, 57.

λιαρὸς ὕπνος ὁ θερμὸς εἴτουν θερμαντικὸς τοῦ σώματος, οἱονεὶ χλιαρός, ἢ ὁ ἡδὺς καὶ λίαν προσαρηρώς. 974, 27.

λιασθῆναι ἀντὶ τοῦ παρεκκλῖναι καὶ ἐκτραπῆναι τῆς ὁδοῦ ἐν τῷ, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης, Ἰλ. χ', 12. 1254, 35.

λιβάδιον ὅτι παρὰ τὸν ἔλιβον ἀόριστον δεύτερον τοῦ λείβω ῥήματος λέγεται. 1358, 54.

λιβανομάντεις οἱ διὰ θυμιαμάτων μαντευόμενοι. 1346, 38.

λίβηθρα, ἔνυδρα χωρία καὶ διαῤῥύσεις ὑδάτων ἔχοντα, καὶ ὅτι καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται ἡ ἄρχουσα τῆς λέξεως. 1235, 60.

Λιβύα χώρα ὅτι ἀπὸ γυναικός τινος ὁμωνύμως ἐκλήθη, ἢ παρὰ τὸ λείπεσθαι ὑετοῖ ἢ παρὰ τὸν Λίβα ἄνεμον. 1485, 7.

Λίβυς, κύριον ὁμωνύμως τῷ ἐθνικῷ. 325, 44.

λίβυς ὁ αὐλὸς παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ἐπεὶ Λίβυς τις νομὰς τὴν αὐλητικὴν πρῶτος εὗρε. 1236, 55.

λίγα ἐπίῤῥημα ὅτι ἐκ τοῦ λιγέα συγκέκοπται, ὡς ἐκ τοῦ ταχέα τὸ τάχα καὶ τοῦ σαφέα τὸ σάφα. 86, 31. 1184, 40.

λιγαίνειν τὸ ὀξέως φωνεῖν καὶ τὸ ῥητορικῶς ὑμνεῖν ἐνίοτε. 878, 11. 1033, 38. καὶ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ τύπτειν τίθεται. 860, 44.

λίγδην ἐπίῤῥημα, ἤγουν ξεστικῶς ἐπιπολῆς, παρὰ τὸ λίζειν, ὃ δηλοῖ τὸ ὕελῳ ἢ σιδήρῳ ξέειν. 1926, 31. 41.

λίγδος, κονία, ἀλοιφή, καὶ λίγδοι χόανα εἴτουν χωνευτήρια, ἑρμηνεία διεξοδική. 1229, 27. καὶ ἀλλαχοῦ λίγδος χωνευτήριον εἰς νομισμάτων διατύπωσιν, λέξις διαφόρως ἑρμηνευομένη. 1926, 52.

Λίγεια προπαροξυτόνως ὄνομα μιᾶς τῶν Σειρήνων, καὶ λίγεια φόρμιγξ ἐπιθετικῶς. 1586, 13. 1709, 46.

λιγέως κλαίειν τὸ ὀξέως θρηνεῖν. 1168, 47.

λίγξε, τρίτον πρόσωπον ῥηματικὸν ἀπὸ τοῦ λίγγω σεσιγημένου ἐνεστῶτος. 1119, 59. καὶ ὅτι λίγξαι λέγεται τόξου νευρά, ἀφεθέντος τοῦ ὀϊστοῦ. 452, 25.

λιγυρὰ πνοὴ καὶ μάστιξ ἡ μετὰ ἤχου ποιοῦ ψοφοῦσα. 579, 16. 860, 40. 48. καὶ λιγυρὰ ἡ λιγυρὸς ὄρνις ὁ λιγύφθογγος. 986, 21.

λιγὺς λέγεταί τις διὰ φωνῆς ἀρετήν. 96, 4.

λιγὺς ῥήτωρ, ὅτι λιγὺς λέγεταί τις διὰ φωνῆς ἀρετὴν, καὶ λιγὺς ἄνεμος ὁ ὀξὺς τὸν ἦχον, καὶ ἁπλῶς πᾶν, οὗ ἡ φωνὴ ὀξεῖα, λιγὺ λέγεται· καὶ ὅτι τὸ λιγὺς ἐπίθετον ὀξύνεται πρὸς διαστο-

ἐν τῷ Τροίης λιπαρὰ κρήδεμνα, παρ' Ὁμήρῳ. 1743, 57.

λιπαραὶ θέμιστες αἱ λιπαροποιοὶ καὶ εὐδαιμονεῖν ποιοῦσαι. 743, 34.

Λιπαραίων νῆσοι, ὅτι ἀπὸ μιᾶς τῶν Αἰόλου νήσων Λιπάρας καλουμένης Λιπαραίων νῆσοι λέγονται πᾶσαι αἱ τοῦ Αἰόλου νῆσοι διὰ τὸ τῆς Λιπάρας ἐπίσημον. 1644, 36.

Λιπαραῖον σέλας λέγεται τὸ ἐν Λιπάρᾳ τῇ νήσῳ ἀναφυσώμενον ἐκ τῶν πυρῶν, καὶ Λιπαραίων νῆσοι αἱ καὶ Αἰόλου νῆσοι. 1644, 34.

λιπαρεῖν τὸ παραμόνως ἱκετεύειν, ὅτι παρὰ τὸ λίαν παρεῖναι λέγεται. 1599, 52.

λιπαροὶ ἄνθρωποι, ὅτι πᾶς τις λιπαρὸς ἄνθρωπος ζωμὸς ἐπεκαλεῖτο κατὰ σκῶμμα. 1642, 60.

λιπαροὶ πόδες οἱ εὔσαρκοι, καὶ λιπαρὸν κρήδεμνον τὸ λεῖον καὶ στιλπνόν. 170, 21.

λιπαρὸν γῆρας τὸ δίχα νόσου καὶ τῆς ἐκεῖθεν τηκεδόνος, ἢ τὸ εὔδαιμον. 1676, 58.

λιπαρὸν ἔλαιον, ὅτι καθόλου ἐπιτίθεται τῷ ἐλαίῳ τὸ λιπαρὸν καὶ οὐ πρὸς διαστολήν τινα. 1560, 24.

λιπαρὸν ἱμάτιον τὸ λευκὸν καὶ λεῖον καὶ εὐαφές, ὡς τὸ λίπος, ἢ ὁποῖον ἂν φοροῖεν τρυφῶντες ἄνθρωποι, οἳ καὶ λιπαροὶ λέγονται. 1421, 15. καὶ λιπαρὸν κρήδεμνον ὁμοίως. 1454, 7.

λιπαροπλόκαμος Ἄτη, ὅτι οὐ κατὰ παρακολούθημα τῶν βλαπτομένων, ἀλλ' ὡς μυθικὴ δαίμων οὕτω λέγεται. 1175, 55.

λιπαρὸς οἶνος, ὅτι καὶ λιπαρός τις οἶνος ἐπιθετικῶς ἐλέγετο, καὶ ἀλιπὴς ἑτεροῖός τις. 871, 32.

λιπαρῶς γηράσκειν τὸ εὐδαιμόνως καὶ τρυφερῶς, καθ' ὁμοιότητα τῶν λιπώντων ζῴων. 1492, 26.

λιπεῖν τινὰ τόπον, ἀντὶ τοῦ μακρὰν αὐτοῦ γενέσθαι καὶ ἀναχωρῆσαι. 1804, 21.

λίπτω τὸ ἐπιθυμῶ, ὅθεν τὸ λίσσω δοκεῖ λέγεσθαι, ὃ δηλοῖ τὸ λιπαρῶ. 1398, 34.

λίρος ὁ ἀναιδὴς καὶ πολυλόγος καὶ ἀκαιροπαῤῥησιαστής, ὅτι ἐκ τοῦ λίαν καὶ τοῦ ῥῶ, ὅ ἐστι λέγω, σύγκειται ἡ λέξις. 1856, 64.

λὶς ὁ λέων, ὅτι ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας ὀξύνεται, λῖν δὲ ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς περισπᾶται κανονικῶς· καὶ ὅτι δικατάληκτόν ἐστι τοὔνομα κατά τινας, ἑρμηνεία διεξοδική. 841, 22. 857, 41. ζήτει τὸ, λὶς πέτρα.

λὶς πέτρα ἐπιθετικῶς, ὅτι ἐκ τοῦ λισσὴ κατ' ἀποκοπὴν λέγεται, διὸ καὶ ὀξύνεται καὶ ἄκλιτον διαμένει τοὔνομα· καὶ ὅτι λὶς, ὃ δηλοῖ τὸν λέοντα, περισπᾶται κατά τινας πρὸς τὴν ἀπὸ τούτου διαστολήν. 841, 26. 1713, 25.

λίσπος, ἰσχνός. 1088, 34.

λίσσεσθαι ὅτι ἱκετείαν δηλοῖ παράμονον παρ' Ὁμήρῳ. 1599, 52. καὶ ὅτι καὶ λίσσεσθαι γούνων εἴτουν γονάτων λέγεται ἐλλιπῶς τῆς ὑπὲρ ἢ διὰ προθέσεως, ἢ μάλιστα τῆς ἁπτόμενος μετοχῆς. 762, 59.

λισσὴ πέτρα συνήθως μὲν ἡ λεία, ἐπιθετικῶς πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ· ἐν δὲ τῷ, ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπεῖά τε εἰς ἅλα πέτρη ἐσχατιῇ Γόρτυνος, Ὀδ. γ', 293. τὸ λισσὴ ὄνομα τῆς πέτρας ἐκείνης ἔοικεν εἶναι, ἣν οἱ Κρῆτες Βλισσὴν λέγουσι· καὶ ὅτι τὸ λι διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται. 883, 56. 1468, 47.

λίσσομαι ὅτι δυσὶ μὲν σσ γραφόμενον ἐνεστῶτα χαρακτηρίζει, ἑνὶ δὲ μέλλοντα· καὶ ὅτι τὸ μὲν λίσσομαι ἐν δυσὶ σσ γράφεται, τὸ δὲ λίτω καὶ λίτομαι ἑνὶ τ. 25, 46. 764, 21.

λισσὸν τὸ λεῖον, τὸ λι ἰῶτα. 883, 56. 1357, 43.

λίσσω, ὃ καὶ λίσσομαι, ὅτι παρὰ τὸ λίπτω δοκεῖ λέγεσθαι τροπῇ Αἰολικῇ τοῦ πτω εἰς σσω. 1390, 34.

λιστρεύειν φυτὸν τὸ περιξύειν, παρὰ τὸ λίστρον, ὃ δηλοῖ τὸ ξύστρον. 1959, 46.

λίστρον ξύστρον, ἀπὸ τοῦ λίζω ὠνοματοπεποιημένου ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ ξύω. 1119, 55. 1926, 38. καὶ ἀλλαχοῦ, λίστρον πτύον σεσιδηρωμένον, εἴτουν ξυστήρ· καὶ ὅτι ὠνοματοπεποίηται ἡ λέξις. 1229, 25.

λιστρῶσαι τὸ ξύσαι καὶ ὁμαλίσαι, ὅτι παρὰ τὸ λίστρον λέγεται, καὶ ζήτει τὸ λίστρον. 1229, 26.

λῖτα, παρ' Ὁμήρῳ πτώσεως αἰτιατικῆς ἑνικῆς, ὅτι ἐκ τοῦ λιτὸν μεταπέπλασται, ὡς καὶ ἡ λιτὶ δοτικὴ ἐκ τοῦ λιτῷ· καὶ ὅτι ὕφασμά τι σημαίνει λεπτὸν, καὶ ὅτι ἐκτείνεται τὸ λι ἐν τῷ λιτὶ καὶ λῖτα, καὶ ὅτι ἐπὶ πληθυντικῆς εὐθείας ἀκούουσί τινες τὸ λῖτα πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 722, 33. 1400, 3—15. 1661, 55.

Λιταὶ, μυθικαί τινες δαίμονες, Διὸς θυγατέρες ταῖς ἱκετείαις ἐπιστατοῦσαι, ὅτι χωλαὶ καὶ ῥυσσαὶ καὶ στραβαὶ πλάττονται, καὶ ἀλληγορία διεξοδικὴ περὶ τῶν τοιούτων Λιτῶν. 768, 2—33.

λιτανεύω, ὅτι ἐκ τοῦ λίτω γίνεται λιτάνω, ἐξ οὗ τὸ λιτανεύω. 1354, 34. καὶ ὅτι καὶ παρ' Ὁμήρῳ ἐν ἴσῳ τῷ ἱκετεύειν κεῖται. 1575, 13.

λιτέσθαι ἀπαρέμφατον, ἤγουν λιτανεῦσαι, ὅτι ὀφεῖλον προπαροξύνεσθαι ὡς συστοιχοῦν τῷ λίτομαι ἐνεστῶτι, ὅμως συνεξακολουθῆσαν τῷ ἱκέσθαι καὶ πιθέσθαι καὶ λιπέσθαι ὁμοίως ἐκείνοις παρωξύνθη, ἑρμηνεία διεξοδική. 1044, 64 — 1045, 17.

λιτὴ ἡ ἱκετεία, παρὰ τὸ λίσσεσθαι ἢ παρὰ τὸ λίτω λέγεται. 725, 14.

λιτὶ, δοτικῆς πτώσεως, ὅτι λῖτι προπερισπωμένως ἠξίουν τινὲς λέγεσθαι, καὶ ὅτι κάλλιον ὀξύνειν, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς λὶς εὐθείας κεκινῆσθαί τινες αὐτὸ ᾠήθησαν. 2146, 49 — 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἡ λιτὶ δοτικὴ ἀπὸ τῆς λιτῷ μεταπέπλασται, καὶ ὅτι δοκεῖ παραλόγως ὀξύνεσθαι. 677, 13. 722, 33. 1400, 3. 10.

λίτομαι τὸ εὔχομαι, ἀλίτομαι δὲ τὸ ἁμαρτάνω. 1765, 20. καὶ ὅτι τῆς τρίτης ὂν συζυγίας τῶν βαρυτόνων εἰκότως δι' ἑνὸς τ γράφεται. 764, 24.

λίτρον Ἀττικῶς τὸ κοινῶς νίτρον. 483, 9. 918, 31.

Λιτυέρσης, ᾠδὴ θεριστῶν οὕτω καλουμένη. 1164, 10. 1236, 60.

λίτω καὶ λίτομαι, ὅτι τὸ μὲν λίσσομαι ἐν δυσὶ σσ γράφεται, τὸ δὲ λίτω καὶ λίτομαι ὡς τρίτης

όντα συζυγίας τῶν βαρυτόνων εἰκότως δι' ἑνὸς ῑ γράφονται. 25, 45. 764, 22.

λιχμᾶσθαι ὅτι ὤφειλε μὲν διὰ διφθόγγου ἔχειν τὴν λῑ συλλαβὴν ὡς ἀπὸ τοῦ λείχω, διὰ δὲ τὸ δύο σύμφωνα ἐπάγεσθαι διὰ μόνου τοῦ ῑ γράφεται. 1227, 25.

λοβός, ὅτι λοβοὶ τὰ ἄκρα τῶν ὠτίων λέγονται παρὰ τὴν λαβὴν, καὶ λοβὸς ὁμωνύμως μέρος τι τοῦ ἥπατος καὶ ἀγγεῖον ὀσπριοδόχον, καὶ ὅτι τὸ λō διὰ τοῦ ō μικροῦ γράφεται. 976, 32. 1137, 4.

λογάδες λίθοι οἱ ἐκλελεγμένοι. 1851, 35.

λογεμπόρος, ὅτι παραλόγως παροξύνεται τοὔνομα. 463, 40. 1447, 47. 1448, 1.

λόγιον Ἀττικῶς τὸ χρησμῴδημα. 233, 37. 1426, 64.

λογιστικὸν, ὅτι τοῦ λογιστικοῦ ἕδρα ἐστὶν ἡ κεφαλή. 144, 18.

λογοειδὴς ῥυθμός, ὁ καὶ πολιτικὸς, ὁ ἄνευ πάθους ἢ τρόπου λεγόμενος, οἷον, ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα. 1676, 16.

λογολεσχεῖν, ὅτι ἐκ τοῦ λόγος καὶ τοῦ λέσχη ἰσοδυνάμων ὀνομάτων σύγκειται ἡ λέξις. 437, 24.

λόγος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον μῦθος, ὅθεν λογοποιὸς ὁ μυθογράφος. 29, 26.

λόγος, ὅτι οὐχ εὕρηται παρ' Ὁμήρῳ τοὔνομα τοῦτο, ἀντ' αὐτοῦ δὲ τὸ μῦθος. 633, 41. 931, 1. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χρῆται τῷ ὀνόματι τούτῳ καὶ ὁ Ὅμηρος παρὰ τὴν τήρησιν τινῶν, οἷον ἐν τῷ, ἧστο καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις, Ἰλ. ο', 393. 1022, 27.

λόγος, ὅτι ὁ μὲν ἐμβριθὴς καὶ δραστήριος λόγος καὶ οἷον ἄῤῥην Ἑρμῆς λέγεται παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ὁ δὲ κάλλους καὶ ἡδονῆς στοχαζόμενος Μοῦσα ἢ Καλλιόπη, ἢ ἄλλῳ τινὶ τῶν τοιούτων θηλυκῶς προσαγορεύεται. 10, 19 — 27.

λόγος ῥητορικὸς διαφόρων ζώων ἢ πραγμάτων ποιότησιν εἰκαζόμενος παρ' Ὁμήρῳ. 396, 6. καὶ ὅτι τρεῖς εἰσὶ λόγων ἰδέαι, μιμητικὴ ἡ καὶ δραματικὴ, δευτέρα ἡ ἀμίμητος καὶ τρίτη ἡ μικτή, καὶ ὅτι ἐν πάσαις ὁ Ὅμηρος ηὐδοκίμησε. 263, 6.

λόγος ἐν λόγῳ, ὅτι λόγον ἐν λόγῳ ἐκάλει Ἐπίχαρμος τὸν αἰνιγματικὸν, τὸν ἄλλο μὲν ὑποβάλλοντα νοεῖν, ἄλλο δὲ συμβολικῶς σημαίνοντα. 1634, 15.

λόεν, ἤγουν ἔλουεν, ὅτι ἀπὸ τοῦ λόω, ὃ προϋπάρχει τοῦ τε λοέω καὶ τοῦ λούω, κεκίνηται. 1662, 5.

λοέειν ποιητικῶς τὸ κοινῶς λούειν. 1481, 61.

λοέσαι ὅτι ἐκ τοῦ λοῦσαι γέγονε κατὰ ἀνάλυσιν. 1300, 59.

λοετροχόος τρίπους, ἀγγεῖον περιέχον ποδάνιπτρα ἀναλογοῦν τῇ τὸ κατὰ χειρῶν ὕδωρ περιεχούσῃ προχόῳ. 740, 8. 1869, 55. ζήτει ἐν τῷ τρίποδες· καὶ λοετροχόοι ἄνθρωποι παρὰ Συβαρίταις, ἱστορία. 1146, 32.

λοιβάσιον, ἀγγεῖον ᾧ ἔλαιον ἐσπένδετο, σπονδεῖον δὲ, ᾧ οἶνος. 1476, 26.

λοιβὴ ταὐτὸ ὅπερ σπονδὴ, καὶ ὅτι καὶ ἡ νεκρικὴ χοὴ λοιβὴ ἐνίοτε καταχρηστικῶς λέγεται. 692, 58.

λοίγια ἔργα τὰ ὀλέθρια, ζήτει ἐν τῷ λοιγός. 143, 19. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ λευγαλέον οἴονταί τινες λέγεσθαι τὸ λοίγιον τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς ō καὶ τοῦ ῡ εἰς ῑ. 178, 8.

λοιγὸς ὁ ὄλεθρος, ὁ ὀλιγῶν τὰ ζῷα, ὅτι μεταθέσει τοῦ ῑ λέγεται, ἢ λοιγὸς ὁ λέγων, ὅ ἐστι κοιμίζων, τοὺς ὑπαγομένους αὐτῷ. 46, 5. 49, 37. 143, 21.

λοιδορία, λόγος ὡς οἷον δόρυ πλήττων. 1489, 54. 1490, 2.

λοιμὸς, δι' οὗ λείπουσι τὰ ζῶντα, ὅτι ἐκ τοῦ λείπω λέλειμμαι λέγεται. 49, 37. 56, 27.

λοιμοῦ Ἑλληνικοῦ τοῦ κατὰ τὸ ᾱ τῆς Ἰλιάδος ἱστορουμένου ἀλληγορία διεξοδικὴ, καὶ τίνα τῶν βοσκημάτων ῥᾳδίως μεταλαμβάνει τοῦ λοιμικοῦ πάθους καὶ διὰ τί, φυσιολογία διεξοδική. 41, 16.

λοισθήϊον τὸ κοινοτέρως λοίσθιον, ὅτι ἀπὸ τοῦ λοισθεὶς λοισθίως παρήχθη. 1327, 59.

λοῖσθος, οἱονεὶ ὅλισθος, ὅτι κατ' ἀναγραμματισμὸν λέγεται. 46, 6.

Λοκρὶς ἡ χώρα ὅτι ὑπὸ τοῦ Παρνασσοῦ διῄρηται δίχα, καὶ τὸ μὲν πρὸς ἑσπέραν μέρος ἐπὶ τὸν Κρισσαῖον κόλπον καθήκει, τὸ δὲ πρὸς ἕω ἐπὶ τὴν πρὸς Εὐβοίᾳ θάλασσαν τελευτᾷ. 276, 24.

Λοκροὶ ἔθνος, ὅτι τῶν Λοκρῶν οἱ μέν τινες Ἐπικνημίδιοι ἐλέγοντο, οἱ Ὀπούντιοι ἀπὸ Ὀποῦντος τοῦ μητροπόλεως αὐτῶν, Οἰταίοις καὶ Μαλιεῦσι πρόσοικοι. 276, 8 15. 27. οἱ δέ τινες Ἑσπέριοι, περὶ τὰ δυτικὰ μέρη κείμενοι τοῦ Παρνασσοῦ, Αἰτωλοῖς ὁμοροῦντες, οἱ καὶ Ὀζόλαι λεγόμενοι παρὰ τὸ τῶν κατ' αὐτοὺς θρεμμάτων ὄζειν. 276, 9. 17. 22. 26. καὶ ὅτι ἀπὸ τῶν Ἑσπερίων Λοκρῶν, τῶν καὶ Ὀζολῶν, ἀποικία εἰς Ἰταλίαν ἐστάλη, ὅπου καὶ οἱ Ἐπιζεφύριοι Λοκροί. 277, 21.

Λοκροὶ Ἑσπέριοι καταφαγόντες τὰ Διονυσίου τοῦ τυράννου τέκνα, ἱστορία διεξοδική. 1344, 33.

Λοκρὸς ὁ Φύσκου, ἀφ' οὗ Λοκροὶ τὸ ἔθνος, ὅτι διενεχθεὶς πρὸς Ὀποῦντα τὸν υἱὸν ᾤκησε τὰ πρὸς ἑσπέραν τοῦ Παρνασσοῦ, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ τοὺς Ἑσπερίους τε καὶ Ὀζόλας κληθέντας Λοκρούς. 277, 19.

Λοκρὸς, υἱὸς Διὸς ἐκ Μαίρας τῆς Προίτου Ἀργείων βασιλέως, ὅτι τὰς Θήβας Ζήθῳ καὶ Ἀμφίονι συνῴκισε. 1688, 63.

Λοκρῶν σύνθημα, παροιμία ἐπὶ ἀπατεώνων λεγομένη διὰ τὸ τοὺς Λοκροὺς Πελοποννησίοις μὲν συνθέσθαι, βοηθῆσαι δὲ τοῖς Ἡρακλείδαις. 275, 43.

Λοξίας ὅτι παρὰ τὴν λοξὴν ἴαν, ἤγουν φωνὴν, οὕτω λέγεται. 794, 54.

λοπαδοφυσητὴς, ὅτι οὕτως ἐκλήθη τις ὀψοφάγος. 1151, 13.

Λοπὰς ὅτι ἐκ τοῦ λέπω λέλοπα μέσου παρακειμένου λέγεται διὰ τὸ λεπτὸν τῆς πλάσεως. 1246, 30. 1863, 55.

λόπιμον κάρυον ὅτι παρὰ τὸ λέπειν δοκεῖ λέγεσθαι. 1863, 50.

λόπισμα τὸ λέπυρον, παρὰ τὸ λέπω. 1863, 51.

λοπὸς κρομμύου τὸ λέπυρον, ὅτι παρὰ τὸ λεπίζω λέγεται, ὅθεν καὶ τὸ λō μικρὸν ἔχει. 1246, 29. 1739, 54. 1863, 47. καὶ λῶπος, ἱμάτιον εἴτουν ὕφασμα λεπτὸν κατὰ κρομμύου λοπὸν, ὅθεν ἐκτάσει καὶ

κῶς ἀντὶ τοῦ θανατοῦν τινά. 1016, 41. ζήτει τὸ, λῦσαι γόνατα.

λύειν ἵππους ὑπὸ ζυγοῦ, Ὀδ. δ', 39. ἀντὶ τοῦ ὑπολύειν τοῦ ζυγοῦ. 1481, 28.

λύειν κρήδεμνον τὸ ἀφαιρεῖν, καὶ ὅτι οἰκείως λέγεται λύεσθαι τὸ κρήδεμνον, δέμα ὂν τῆς κεφαλῆς κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν. 1474, 1.

λύειν μένος καὶ λύειν ἄψεα παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι καλῶς λελύσθαι λέγεται τὰ τοῦ τεθνηκότος μέλη διὰ τὴν τοῦ ζῶντος σύνδεσιν. 1476, 52. καὶ λύειν τεῖχος πόλεως ὁμοίως. 1047, 58.

λύειν νείκεα τὸ τὰς φιλονεικίας διακρίνειν. 978, 61.

λύειν ὄνειρον τὸ τὴν τοῦ ὀνείρου σύγχυσιν διευκρινεῖν. 532, 42.

λύειν τέλη παρὰ Σοφοκλεῖ Ο. Τ. 316. ἀντὶ τοῦ λυσιτελεῖν· ζήτει ἐν τῷ, τέλη λύειν. 1722, 20.

λύειν τὸ διὰ λύτρων ἀποδιδόναι. 1341, 62. καὶ ὅτι λύειν ἀποίνων ἐλλειπτικῶς λέγεται Ἰλ. λ', 106. 834, 50.

λύεσθαι ἀντὶ τοῦ λύειν, οἷον ἐν τῷ, λύοντό τε τεύχε' ἀπ' ὤμων, Ἰλιάδ. ρ', 318. 1108, 25. καὶ ὅτι λύεσθαι λέγονται καὶ τὰ ἄψυχα, καὶ ἁπλῶς πάντα τὰ αἰχμαλωτίζεσθαι πεφυκότα. 1100, 36. καὶ ὅτι καὶ τὰ σχοινία φθειρόμενα λύεσθαι λέγονται. 191, 41.

λύεσθαι ἵππους ἐν ἴσῳ τῷ λύειν, ὅ ἐστιν ἀποζευγνύειν· καὶ ὅτι πῇ μὲν ἐκτείνει τὸ λυ, πῇ δὲ συστέλλει. 1284, 46. 51.

λύη ἡ στάσις ὡς διαλυτικὴ τῆς φιλικῆς ἑνώσεως εἴτουν ὁμονοίας. 108, 8. 1220, 3. 1910, 16.

λύθρον οὐδετέρως ὁ ἐξ αἵματος μολυσμὸς, ὁ λύσεως ἤγουν καθαρμοῦ δεόμενος, παρὰ τὸ λύω τὸ καθαίρω, ὅτι διὰ τοῦ θ γράφεται πρὸς διαφορὰν τοῦ λύτρου, ὃ καὶ ἄποινον λέγεται. 641, 44. 838, 47. 1932, 18. καὶ ὅτι ἐξ ἀρσενικοῦ τοῦ λύθρος μεταπέπλασται. 1309, 36.

λυκάβας ὁ ἐνιαυτὸς, παρὰ τὸ λυγαίως βαίνειν ἤγουν σκοτίως παρέρχεσθαι. 1756, 27.

Λυκαμβίδαι ὅτι διὰ τὴν ἐκ τῶν Ἀρχιλόχου ποιημάτων προσγενομένην αὐτοῖς δυσφημίαν ἀπήγξαντο. 1684, 45.

Λύκαστος, πόλις Κρητικὴ Λυκαστὸς ὀξυτόνως παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις λεγομένη, παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις προπαροξυτόνως· καὶ Λύκαστος ἑτέρα Ποντικὴ ὁμωνύμως. 313, 13.

Λυκάων κύριον, καὶ πάθος τι μανιῶδες νυκτιπόρον περὶ μνήματα πλανόμενον. 1222, 41.

λυκέη ἡ τοῦ λύκου δορὰ, καὶ ὅτι ὁ ἅρπαξ καὶ ὕπουλος λυκέην ἐνεῖσθαι παροιμιωδῶς λέγεται. 374, 40—46.

Λύκειος ἀγορὰ ἐν Ἄργει τὸ κι δίφθογγον, Λύκιος δὲ Ἀπόλλων ὁ ἐν Λυκίᾳ τιμώμενος τὸ κι ἰῶτα. 354, 16. 449, 1.

Λυκηγενὴς Ἀπόλλων ὁ ἐν Λυκίᾳ γεγονὼς, οἱονεὶ Λυκιηγενὴς, ἢ παρὰ τὸ λύκον φανῆναι τῇ Λητοῖ τικτούσῃ τὸν Ἀπόλλωνα. 354, 13. 448, 41. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Λυκηγενὴς ὁ Ἀπόλλων λέγεται διὰ τὸ ἐν Λυκίᾳ μάλιστα τιμᾶσθαι. 1073, 62.

λυκηδὸν ἐπίῤῥημα, ἤγουν δίκην λύκων. 927, 60.

Λυκιὰ, ὅτι οὕτως ὀνομάζει Ὅμηρος τὴν ὑπὸ Πανδάρῳ χώραν, ἥτις ἐστὶν ἡ μικρὰ Λυκία. 353, 25. 448, 42.

Λυκία χώρα καὶ Λύκιοι ἔθνος ὅτι ἀπὸ Λύκου τοῦ Πανδίονος οὕτως ἐκλήθησαν, ἱστορία. 369, 5. 635, 40. καὶ ὅτι ἡ μέν τις μικρὰ Λυκία ἐλέγετο, ἧς ἦρχεν ὁ παρ' Ὁμήρῳ Πάνδαρος, ἡ δὲ μεγάλη, ἧς ἦρχεν ὁ Σαρπηδὼν, ἣν καὶ εὐρεῖαν ὁ Ὅμηρος λέγει πρὸς διαστολὴν τῆς μικρᾶς. 535, 21. 634, 15. καὶ ὅτι Λύκιοι ἐνίοτε λέγονται παρ' Ὁμήρῳ συνεκδοχικῶς πάντες οἱ τῶν Τρώων ἐπίκουροι ἀπὸ μέρους ἀξιολόγου τοῦ τῶν Λυκίων. 626, 30. καὶ ὅτι τοὺς ὑπὸ Πανδάρῳ Λυκίους Τρῶας καλεῖ Ὅμηρος. 535, 23.

Λύκιοι ἔθνος, ζήτει ἐν τῷ, Λυκία χώρα.

Λύκιος Ἀπόλλων ἐν Λυκίᾳ τιμώμενος τὸ κι ἰῶτα, Λύκειος δὲ ἀγορὰ τὸ κι δίφθογγον. 354, 16. ζήτει τὸ Λύκειος.

Λύκιος, κύριον Βοιωτοῦ τινὸς ἀνδριαντοποιοῦ. 907, 23.

Λυκιουργεῖς φιάλαι, αἱ καὶ Λυκιουργοὶ ἐπίχρυσοι λεγόμεναι, ὅτι ἀπὸ Λυκῶνος τινὸς δημιουργοῦ ἢ ἐπινοητοῦ ἐκλήθησαν, ἢ παρὰ τὸ ἐν Λυκίᾳ τῇ χώρᾳ εἰργάσθαι, διαίτησις διεξοδική. 907, 21. 26.

λύκοι ὅτι συναγελαστικά εἰσι ζῶα. 1051, 64. καὶ ὅτι ἄκρῃ τῇ γλώσσῃ πίνουσιν ὡς οἱ κύνες. 1052, 5. καὶ ὅτι διαβαίνοντες ποταμὸν βίαιον, ἀλλήλων τὰς κέρκους ἐνδακόντες, στιχηδὸν ἕπονται ἀλλήλοις ἐπὶ τῷ μὴ παρασύρεσθαι ὑπὸ τοῦ ῥεύματος. 1756, 28.

Λυκόοργος ὅτι τὸ ἐντελὲς ἐστι τοῦ Λυκοῦργος, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ λύκος καὶ τοῦ ὀργὴ σύγκειται τοὔνομα. 629, 14.

λυκοπάνθηρ, ζῷόν τι λυκοειδὲς πολέμιον λέοντι. 856, 51.

Λύκος, βασιλεὺς Θηβῶν, ὅτι κακώσας τοὺς Ἡρακλείδας κατὰ τὴν εἰς Ἅιδου κάθοδον τοῦ Ἡρακλέους, μετὰ τὴν ἄνοδον ὑπ' ἐκείνου ἀνῃρέθη σὺν τῇ γυναικὶ καὶ τοῖς τέκνοις. 1683, 39.

Λύκος, ποταμὸς προσβάλλων τῷ Μαιάνδρῳ, ἐκ Κάδμου τοῦ ὄρους ῥέων. 487, 37.

λύκος τὸ ζῷον ὅτι Ἀπόλλωνι ἀφιέρωτο διὰ τὴν ἀμφιλύκην νύκτα, ἣν καὶ λυκόφως ἀπὸ τοῦ τῶν λύκων χρώματος ἡ χυδαϊκὴ γλῶσσα καλεῖ, ἢ διὰ τὸ τικτομένου τοῦ Ἀπόλλωνος λύκον φανῆναι τῇ Λητοῖ. 87, 36. 448, 45—449, 7. καὶ περὶ τινῶν ἰδιωμάτων τοῦ ζῴου ζήτει τὸ λύκοι· καὶ ὅτι καὶ ἡ κρεάγρα λύκος λέγεται ὁμωνύμως. 747, 17. καὶ ὅτι τεφρῶδες καὶ λευκανθίζον εἴτουν ὑπόλευκον ἐστὶ τὸ τῶν λύκων χρῶμα. 449, 5. 809, 38.

λυκοσπάδες ἵπποι ὅτι πίνοντες καθιᾶσι τὸ ἥμισυ τοῦ προσώπου εἰς τὸ ὕδωρ. 1052, 6.

Λυκοῦργος ὁ Θρᾷξ Διόνυσον διώκων, μῦθος καὶ ἀλληγορία διεξοδικῶς ἑρμηνευόμενα· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Λυκόοργος, ὃ ἐκ τοῦ λύκος καὶ τοῦ ὀργὴ σύγκειται, κέκραται τοὔνομα. 629, 10—26.

Λυκοῦργος Ἀρκὰς Ἀρηΐθοον τὸν

λῶπος καὶ λώπιον λέγεται, ὅθεν ὁ λωποδύτης. 1001, 39. 1421, 64.

λορδοῦν παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἀντὶ τοῦ ἀσέμνως πως σχηματίζειν τὸ σῶμα. 1524, 10.

λος λήγοντα ὀνόματα, τῷ η παραλήγοντα, κύρια μὲν ὄντα βαρύνονται, οἷον Τῆλος, Βῆλος, Σφῆλος· ἐπιθετικὰ δὲ ἢ προσηγορικὰ ποτὲ μὲν ὀξύνονται, οἷον πηλός, χηλός, βηλός, ποτὲ δὲ βαρύνονται, οἷον δῆλος, ζῆλος, ἧλος. 1018, 61.

λος λήγοντα δισύλλαβα, μὴ ἔχοντα πρὸ τοῦ λ ἄλλο σύμφωνον, τῷ δὲ ō παραλήγοντα ἢ μόνῳ ἢ ἐν διφθόγγῳ, ὅτι βαρύνονται, οἷον πόλος, δοῦλος, κοῖλος. 794, 26.

λος λήγοντα, ἑτέρῳ λ παραλήγοντα, οὗ τὸ ᾰ μὴ προηγεῖται, ὀξύνονται, οἷον κιλλός, πολλός, σελλός, φελλός. 1057, 56.

λόταξ ὁ περὶ λοτὸν πονούμενος, ἤγουν ὁ αὐλητής. 344, 37. 905, 19. ζήτει τὸ λοτός.

λοτός, εἶδος καλαμίσκου, τὸ λō μικρόν· λωτὸς δὲ βοτάνη, τὸ λō μέγα. 344, 35. ἀλλαχοῦ δὲ, ὅτι λοτὸς ὁ αὐλὸς διὰ τοῦ ō μικροῦ κατά τινας, συνήθως δὲ διὰ τοῦ ῶ μεγάλου. 905, 19.

λούεσθαι ποταμοῦ, παρ' Ὁμήρῳ φράσις ἐλλειπτικὴ τῆς ἐπί, ἵν' ᾖ ἐπὶ ποταμοῦ. 1251, 28.

λούεσθαι τὰ ἄστρα ἐν τῷ Ὠκεανῷ λέγονται παρ' Ὁμήρῳ, ἤγουν δύνειν καὶ ἀνατέλλειν, μὴ λούεσθαι δὲ τὸ μὴ δύνειν. 1155, 39.

λούμενος Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ λουόμενος. 1560, 28.

λοῦπα Ῥωμαϊκῶς ἡ λύκαινα καὶ ἡ πόρνη διὰ τὴν τοῦ ἤθους ὁμοιότητα. 1921, 63. 1961, 16.

λοῦσθαι ὅτι ἀπὸ τοῦ λόεσθαι συνῄρηται, καὶ ὅτι λοῦσθαι καὶ λούμενος λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ λούεσθαι καὶ λουόμενος. 1560, 28.

λοῦσον τὸ κολοβὸν κατὰ γλῶσσαν. 1246, 38.

λουτρόν, ὅτι ἐκ τοῦ λοετρὸν συνῄρηται τοὔνομα. 1560, 31.

λοῦτρον τὸ ἀπόλουμα προπερισπωμένως πρὸς διαφορὰν τοῦ λουτρὸν ὀξυτόνου. 1037, 40. 1560, 31.

λουτρῶν χρῆσις καὶ ὠφέλεια, ἑρμηνεία διεξοδική. 1481, 57. καὶ ὅτι τοῖς θερμοῖς λουτροῖς ἐχρῶντο οἱ ἀρχαῖοι πρὸς καμάτου τὸ πλέον ἐξαίρεσιν. 1660, 39. καὶ ὅτι ἐν τοῖς λουτροῖς οὐ ψυχρὸν ὕδωρ τῷ θερμῷ ἐπηντλεῖτο, ἀλλ' ἀνάπαλιν, ὡς Ὅμηρος ὑποδηλοῖ. 1869, 62.

λουτρὼν λουτρῶνος, τὸ βαλανεῖον τύπῳ περιεκτικῷ. 1481, 64.

λοφεῖον, λόφου περικεφαλαίας θήκη, ὅτι κατὰ περιεκτικὸν τύπον λέγεται. 949, 64. 1271, 30.

λοφιὰ ἡ περὶ τὸν καλούμενον λόφον τῶν ζώων τρίχωσις. 1313, 22. 1872, 23.

λοφνία καὶ λοφνὶς, ἤγουν λαμπὰς ποιὰ, ὅτι παρὰ τὸ ἐκ τῶν ὀρεινῶν λόφων συνάγεσθαι τὰ φρύγανα οὕτω λέγεται. 1653, 17.

λοφνίδες αἱ ἐξ ὄρους μονόξυλοι λαμπάδες παρὰ Λυκόφρονι. 421, 42. 1313, 37. 1653, 7. 16. ζήτει τὸ λοφνία.

λόφος τὸ μετὰ τὴν κεφαλὴν μέρος τῶν ἀλόγων ζώων, κυρίως ὅπου ὁ ζυγὸς ἐπιτίθεται· καὶ λόφος ὁμωνύμως τὸ ὀρεινὸν ἐπανάστημα· καὶ ὅτι παρὰ τὸ λέπεσθαι, ὅ ἐστιν ἐκδέρεσθαι, λέγεται ὁ τῶν ζώων λόφος. 824, 31. 1246, 29. 1653, 4. 7. 13. καὶ ὅτι καὶ τὸν ἁπλῶς τράχηλον σημαίνει. 1313, 31. 39.

λόφος τὸ τῆς περικεφαλαίας ἄκρον, καὶ ὅτι οὐραὶ καὶ χαῖται ἵππων ἐχρησίμευον εἰς λόφους τοῖς καθ' Ὅμηρον. 421, 46. καὶ ὅτι Καρῶν ἐστὶν εὕρεμα ὁ λόφος, ὡς καὶ τὰ τῶν ἀσπίδων ὄχανα. 367, 24.

λόφουρα ζῷα τὰ λόφον καὶ οὐρὰν ἔχοντα. 1313, 33. 1872, 23.

λοχαγὸς παρὰ τὸ λόχον ἄγειν. 1770, 16.

λοχᾶν τὸ ἐνεδρευτικῶς ὑποκάθησθαι. 850, 47. 932, 19.

λόχος ἡ ἁπλῶς στρατιωτικὴ σύνταξις, καὶ ἀρισμένως σύνταγμα ἐξ ἀνδρῶν πεντήκοντα. 487, 45. 665, 16. καὶ λόχος τὸ ἔγκρυμμα, παρὰ τὸ λέγειν ἤτουν ἐπιλέγειν, ὅθεν ὁ ἐπίλεκτος, ἢ παρὰ τὸ λέγεσθαι, ὅ ἐστι κεῖσθαι εἴτουν κάθησθαι, τοὺς λοχῶντας. 90, 31. 635, 60. 727, 5. 850, 46. 931, 48. 932, 14.

Λυαῖος Διόνυσος ὁ ἐκλύων τὰ μέλη ἢ ὁ λύης, ὅ ἐστι στάσεως, ποιητικός. 108, 9. 1220, 2. 1910, 15.

λυγαῖον φῶς τὸ σκοτῶδες, παρὰ τὴν λύγην. 689, 18. ζήτει τὸ λύγη.

λύγη ἐν ἴσῳ τῷ ἠλύγη, ὅ ἐστι σκέπη, σκιά. 689, 18. 809, 44.

λυγίζειν καὶ λυγισμὸς ὅτι παρὰ τὸν λύγον τὸ φυτὸν λέγονται. 834, 37. 1638, 13.

λύγος, εἶδος φυτοῦ, καὶ ὅτι οὐχ ἁπλῶς πᾶς ὁ τοῦ τυχόντος δένδρου ἁπαλὸς κλάδος λύγος λέγεται. 834, 33. καὶ ἀλλαχοῦ λύγος, φυτὸν εὔστροφον, ὅθεν τὸ λυγίζειν, ὅτι κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται ἐν τῷ, ἐϋστρεφέεσσι λύγοισιν, Ὀδ. ι, 427. 1688, 9.

λυγρός, ὁ καὶ κακὸς ἤγουν δειλὸς παρ' Ὁμήρῳ, καὶ λυγρὸν τὸ ψυχρὸν καὶ θανάσιμον, οἱονεὶ λυγηρὸν καὶ συγκοπῇ λυγρὸν παρὰ τὸν λύγον, ὃς καὶ ἄγνος λέγεται, καὶ ἔστι φυτὸν ψυχρὸν καὶ ἄγονον. 1638, 12. 63. 1762, 41.

Λύδιον στόμωμα σιδήρου ὅτι εἰς ῥίνας καὶ μαχαίρας καὶ ξυρία καὶ ξυστῆρας ἐχρησίμευε. 294, 6.

Λύδιον ἅρμα, καὶ παροιμία, παρὰ Λύδιον ἅρμα, ἐπὶ τῶν παραπολὺ λειπομένων. 816, 38.

Λυδοὶ ἔθνος ὅτι ἡδυπάθειαν ἐπετήδευον. 1144, 14. καὶ ὅτι μετὰ αὐλῶν καὶ συρίγγων ἐστρατεύοντο. 1320, 4. καὶ Λυδῶν τινῶν πλουσίων ἀνθρώπων κατάλογος. 366, 29.

Λυδοπαθὴς ἀντὶ τοῦ ἡδυπαθὴς διὰ τὴν τῶν Λυδῶν ἡδυπάθειαν. 1144, 15.

λύειν ὅτι καὶ λύεσθαι λέγεται ἀποθετικῶς ἐπὶ τοῦ ἐξωνεῖσθαι αἰχμάλωτα. 24, 21—27.

λύειν ἀγορὰν τὸ διαλύειν καὶ σκεδάζειν, καὶ ὅτι λύεσθαι ἡ ἀγορὰ λέγεται διὰ τὸ οἱονεὶ δεσμόν τινα εἶναι τὴν συναγωγήν. 108, 5. 1444, 11.

λύειν γόνατά τινος, περιφραστι-

κῶς ἀντὶ τοῦ θανατοῦν τινά. 1016, 41. ζήτει τὸ, λῦσαι γόνατα.

λύειν ἵππους ὑπὸ ζυγοῦ, Ὀδ. δ', 39. ἀντὶ τοῦ ὑπολύειν τοῦ ζυγοῦ. 1481, 28.

λύειν κρήδεμνον τὸ ἀφαιρεῖν, καὶ ὅτι οἰκείως λέγεται λύεσθαι τὸ κρήδεμνον, δέμα ὂν τῆς κεφαλῆς κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν. 1474, 1.

λύειν μένος καὶ λύειν ἄψεα παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι καλῶς λελύσθαι λέγεται τὰ τοῦ τεθνηκότος μέλη διὰ τὴν τοῦ ζῶντος σύνδεσιν. 1476, 52. καὶ λύειν τεῖχος πόλεως ὁμοίως. 1047, 58.

λύειν νείκεα τὸ τὰς φιλονεικίας διακρίνειν. 978, 61.

λύειν ὄνειρον τὸ τὴν τοῦ ὀνείρου σύγχυσιν διευκρινεῖν. 532, 42.

λύειν τέλη παρὰ Σοφοκλεῖ Ο. Τ. 316. ἀντὶ τοῦ λυσιτελεῖν· ζήτει ἐν τῷ, τέλη λύειν. 1722, 20.

λύειν τὸ διὰ λύτρων ἀποδιδόναι. 1341, 62. καὶ ὅτι λύειν ἀποίνων ἐλλειπτικῶς λέγεται Ἰλ. λ', 106. 834, 50.

λύεσθαι ἀντὶ τοῦ λύειν, οἷον ἐν τῷ, λύοντό τε τεύχε' ἀπ' ὤμων, Ἰλιάδ. ρ', 318. 1108, 25. καὶ ὅτι λύεσθαι λέγονται καὶ τὰ ἄψυχα, καὶ ἁπλῶς πάντα τὰ αἰχμαλωτίζεσθαι πεφυκότα. 1100, 36. καὶ ὅτι καὶ τὰ σχοινία φθειρόμενα λύεσθαι λέγονται. 191, 41.

λύεσθαι ἵππους ἐν ἴσῳ τῷ λύειν, ὅ ἐστιν ἀποζευγνύειν· καὶ ὅτι πῆ μὲν ἐκτείνει τὸ λῦ, πῆ δὲ συστέλλει. 1284, 46. 51.

λύη ἡ στάσις ὡς διαλυτικὴ τῆς φιλικῆς ἑνώσεως εἴτουν ὁμονοίας. 108, 8. 1220, 3. 1910, 16.

λύθρον οὐδετέρως ὁ ἐξ αἵματος μολυσμὸς, ὁ λύσεως ἤγουν καθαρμοῦ δεόμενος, παρὰ τὸ λύω τὸ καθαίρω, ὅτι διὰ τοῦ θ γράφεται πρὸς διαφορὰν τοῦ λύτρου, ὃ καὶ ἄποινον λέγεται. 641, 44. 838, 47. 1932, 18. καὶ ὅτι ἐξ ἀρσενικοῦ τοῦ λύθρος μεταπέπλασται. 1309, 36.

λυκάβας ὁ ἐνιαυτὸς, παρὰ τὸ λυγαίως βαίνειν ἤγουν σκοτίως παρέρχεσθαι. 1756, 27.

Λυκαμβίδαι ὅτι διὰ τὴν ἐκ τῶν Ἀρχιλόχου ποιημάτων προσγενομένην αὐτοῖς δυσφημίαν ἀπήγξαντο. 1684, 45.

Λύκαστος, πόλις Κρητικὴ Λυκαστὸς ὀξυτόνως παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις λεγομένη, παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις προπαροξυτόνως· καὶ Λύκαστος ἑτέρα Ποντικὴ ὁμωνύμως. 313, 13.

Λυκάων κύριον, καὶ πάθος τι μανιῶδες νυκτιπόρον περὶ μνήματα πλανόμενον. 1222, 41.

λυκέη ἡ τοῦ λύκου δορὰ, καὶ ὅτι ὁ ἅρπαξ καὶ ὕπουλος λυκέην ἐνεῖσθαι παροιμιωδῶς λέγεται. 374, 40—46.

Λύκειος ἀγορὰ ἐν Ἄργει τὸ κι δίφθογγον, Λύκιος δὲ Ἀπόλλων ὁ ἐν Λυκίᾳ τιμώμενος τὸ κι ἰῶτα. 354, 16. 449, 1.

Λυκηγενὴς Ἀπόλλων ὁ ἐν Λυκίᾳ γεγονὼς, οἱονεὶ Λυκιηγενὴς, ἢ παρὰ τὸ λύκον φανῆναι τῇ Λητοῖ τικτούσῃ τὸν Ἀπόλλωνα. 354, 13. 448, 41. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Λυκηγενὴς ὁ Ἀπόλλων λέγεται διὰ τὸ ἐν Λυκίᾳ μάλιστα τιμᾶσθαι. 1073, 62.

λυκηδὸν ἐπίῤῥημα, ἤγουν δίκην λύκων. 927, 60.

Λυκιὰ, ὅτι οὕτως ὀνομάζει Ὅμηρος τὴν ὑπὸ Πανδάρῳ χώραν, ἥτις ἐστὶν ἡ μικρὰ Λυκία. 353, 25. 448, 42.

Λυκία χώρα καὶ Λύκιοι ἔθνος ὅτι ἀπὸ Λύκου τοῦ Πανδίονος οὕτως ἐκλήθησαν, ἱστορία. 369, 5. 635, 40. καὶ ὅτι ἡ μέν τις μικρὰ Λυκία ἐλέγετο, ἧς ἦρχεν ὁ παρ' Ὁμήρῳ Πάνδαρος, ἡ δὲ μεγάλη, ἧς ἦρχεν ὁ Σαρπηδὼν, ἣν καὶ εὐρεῖαν ὁ Ὅμηρος λέγει πρὸς διαστολὴν τῆς μικρᾶς. 535, 21. 634, 15. καὶ ὅτι Λύκιοι ἐνίοτε λέγονται παρ' Ὁμήρῳ σύνεκδοχικῶς πάντες οἱ τῶν Τρώων ἐπίκουροι· ἀπὸ μέρους ἀξιολόγου τοῦ τῶν Λυκίων. 626, 30. καὶ ὅτι τοὺς ὑπὸ Πανδάρῳ Λυκίους Τρῶας καλεῖ Ὅμηρος. 535, 23.

Λύκιοι ἔθνος, ζήτει ἐν τῷ, Λυκία χώρα.

Λύκιος Ἀπόλλων ἐν Λυκίᾳ τιμώμενος τὸ κι ἰῶτα, Λύκειος δὲ ἀγορὰ τὸ κι δίφθογγον. 354, 16. ζήτει τὸ Λύκειος.

Λύκιος, κύριον Βοιωτοῦ τινὸς ἀνδριαντοποιοῦ. 907, 23.

Λυκιουργεῖς φιάλαι, αἱ καὶ Λυκιουργοὶ ἐπίχρυσοι λεγόμεναι, ὅτι ἀπὸ Λυκῶνος τινὸς δημιουργοῦ ἢ ἐπινοητοῦ ἐκλήθησαν, ἢ παρὰ τὸ ἐν Λυκίᾳ τῇ χώρᾳ εἰργάσθαι, διαίτησις διεξοδική. 907, 21. 26.

λύκοι ὅτι συναγελαστικά εἰσι ζῷα. 1051, 64. καὶ ὅτι ἄκρῃ τῇ γλώσσῃ πίνουσιν ὡς οἱ κύνες. 1052, 5. καὶ ὅτι διαβαίνοντες ποταμὸν βίαιον, ἀλλήλων τὰς κέρκους ἐνδακόντες, στιχηδὸν ἕπονται ἀλλήλοις ἐπὶ τῷ μὴ παρασύρεσθαι ὑπὸ τοῦ ῥεύματος. 1756, 28.

Λυκόοργος ὅτι τὸ ἐντελές ἐστι τοῦ Λυκοῦργος, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ λύκος καὶ τοῦ ὀργὴ σύγκειται τοὔνομα. 629, 14.

λυκοπάνθηρ, ζῷόν τι λυκοειδὲς πολέμιον λέοντι. 856, 51.

Λύκος, βασιλεὺς Θηβῶν, ὅτι κακώσας τοὺς Ἡρακλείδας κατὰ τὴν εἰς Ἅιδου κάθοδον τοῦ Ἡρακλέους, μετὰ τὴν ἄνοδον ὑπ' ἐκείνου ἀνῃρέθη σὺν τῇ γυναικὶ καὶ τοῖς τέκνοις. 1683, 39.

Λύκος, ποταμὸς προσβάλλων τῷ Μαιάνδρῳ, ἐκ Κάδμου τοῦ ὄρους ῥέων. 487, 37.

λύκος τὸ ζῷον ὅτι Ἀπόλλωνι ἀφιέρωτο διὰ τὴν ἀμφιλύκην νύκτα, ἣν καὶ λυκόφως ἀπὸ τοῦ τῶν λύκων χρώματος ἡ χυδαϊκὴ γλῶσσα καλεῖ, ἢ διὰ τὸ τικτομένου τοῦ Ἀπόλλωνος λύκον φανῆναι τῇ Λητοῖ. 87, 36. 448, 45—449, 7. καὶ περὶ τινῶν ἰδιωμάτων τοῦ ζῴου ζήτει τὸ λύκοι· καὶ ὅτι καὶ ἡ κρεάγρα λύκος λέγεται ὁμωνύμως. 747, 17. καὶ ὅτι τεφρῶδες καὶ λευκανθίζον εἴτουν ὑπόλευκον ἐστὶ τὸ τῶν λύκων χρῶμα. 449, 5. 809, 38.

λυκοσπάδες ἵπποι ὅτι πίνοντες καθιᾶσι τὸ ἥμισυ τοῦ προσώπου εἰς τὸ ὕδωρ. 1052, 6.

Λυκοῦργος ὁ Θρᾷξ Διόνυσον διώκων, μῦθος καὶ ἀλληγορία διεξοδικῶς ἑρμηνευόμενα· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Λυκόοργος, ὃ ἐκ τοῦ λύκος καὶ τοῦ ὀργὴ σύγκειται, κέκραται τοὔνομα. 629, 10—26.

Λυκοῦργος Ἀρκὰς Ἀρηΐθοον τὸν

παρ' Ὁμήρῳ κορυνήτην ἀνελὼν, ἱστορία. 661, 52.

λυκοφίλιοι διαλλαγαὶ οἱ ὕπουλοι, καὶ λυκοφιλίως ἀντὶ τοῦ ὑπόπτως. 809, 42.

λυκόφως τὸ ὑπονύκτερον χρῶμα τοῦ ἀέρος, ὃ καὶ ἀμφιλύκη λέγεται, ὅτι παρὰ τὸ λύκου χρῶμα τεφρῶδες ὂν ἢ παρὰ τὴν λύγην εἴτουν ἠλύγην, ὃ δηλοῖ τὴν σκοτίαν, λέγεται. 449, 6. 689, 14. 21. 809, 41.

Λύκτος, πόλις Κρητικὴ, ὅτι καὶ Λύττος ἐλέγετο παρὰ τὸ λύττον, ὃ δηλοῖ τόπον ὑψηλὸν κατὰ γλῶσσαν. 313, 1.

Λύκων, κύριον δημιουργοῦ τινὸς καὶ ἐπινοητοῦ τῶν Λυκιουργῶν καλουμένων φιαλῶν. 907, 22.

λῦμα τὸ ἀποκάθαρμα, οἱονεὶ λοῦμα. 108, 24. 974, 47.

λυμαίνεσθαι καὶ ἀπολυμαίνεσθαι παρ' Ὁμήρῳ μὲν ἀντὶ τοῦ ἀποκαθαίρεσθαι, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον λυμαίνεσθαι τὸ βλάπτειν, ὅθεν λύμη καὶ λυμεών. 108, 25 — 40.

λυμεὼν ὅτι παρὰ τὸ λῦμα, ὃ δηλοῖ κάθαρμα, λέγεται. 108, 32. 1057, 24.

λύμη ἡ βλάβη, ὅτι παρὰ τὸ λῦμα, ὃ δηλοῖ τὸ κάθαρμα, λέγεται. 108, 31. 38.

λῦμην ἀντὶ τοῦ λυθείην ἐν τῷ, νῦν δέ λῦμην τρὶς τόσσα πορών, Ἰλ. φ', 80. καὶ ὅτι ὤφειλε τῇ ῡι διφθόγγῳ παραλήγεσθαι ὡς εὐκτικὸν, καὶ ὅτι ἐνδέχεται καὶ παθητικοῦ παρατατικοῦ εἶναι ἀπὸ τοῦ λῦμι θέματος. 1224, 56.

λύρα, ὅτι πρῶτος Ἑρμῆς λύραν κατεσκεύασεν ἐξ ὀστράκου χελώνης καὶ τῷ Ἀπόλλωνι εἰς ἐξιλέωσιν τῆς ἐπὶ τῇ τῶν βοῶν κλοπῇ ὀργῆς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐδωρήσατο, διὸ καὶ οἱονεὶ λύτρα λέγεται. 574, 36. 1913, 38.

λύριον, λύρας ὑποκόρισμα, ὅτι προπαροξύνεται τοὔνομα. 268, 9. καὶ λύριον, δόναξ ποιὸς ὁμωνύμως. 1165, 26.

Λυρνησσὸς, πόλις τοῦ Θήβης πεδίου καὶ ἑτέρα Παμφυλίας. 322, 20.

λῦσαι ἀγορὰν, ζήτει τὸ, λύειν ἀγοράν.

λῦσαι γόνατα τὸ τῆς ἁρμονίας παραλῦσαι καὶ οὕτω καταῤῥῖψαι. 1272, 20. ζήτει τὸ, λύειν μένος.

λῦσαι γυῖα τινὸς ἀντὶ τοῦ ἀνελεῖν τινὰ περιφραστικῶς, λελύσθαι δὲ γυῖα λέγονται οἱ πεπονηκότες εἴτουν κεκμηκότες. 661, 60. ζήτει τὸ, λύειν μένος.

Λύσανδρος ὁ Λακεδαιμόνιος ὅτι καταχορδεύσας ἑαυτὸν ἀπέθανε. 1839, 4. καὶ ὅτι ἡ καρδία αὐτοῦ ἀνατμηθεῖσα τετριχωμένη εὑρέθη. 79, 1. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ λῦσαι καὶ τοῦ ἀνὴρ ἀνδρὸς λέγεται τοὔνομα. 1568, 17.

λυσιμελὴς ὕπνος ὁ λύων τὰ μέλη ἢ τὰ μελεδήματα τῆς ψυχῆς. 1882, 42. καὶ ὅτι καθ' ὕπνου καὶ θανάτου καὶ καμάτου παρ' Ὁμήρῳ λέγεται τὸ ἐπίθετον. 921, 41.

λύσις ἡ διὰ λύτρων ἀπόδοσις τῶν αἰχμαλώτων. 1341, 63.

λυσιῳδὸς, μελῳδός τις ἐν ἀνδρείοις προσώποις γυναικεῖα ὑποκρινόμενος. 1941, 55.

Λυσιτανίας χώρας εὐφορία καὶ εὐκρασία, ἱστορία χωρογραφική. 1485, 19.

λυσιτελεῖν ὅτι οἱονεὶ λύειν τέλη λέγεται. 626, 54. ζήτει τὸ, τέλη λύειν.

λύτρα τὰ διδόμενα ἐπὶ ἐξωνήσει καὶ οἷς οἱ αἰχμάλωτοι ὡς ἐκ δεσμῶν λύονται. 24, 21. 25. 726, 29.

λύττον τὸ ἄνω καὶ ὑψηλὸν κατὰ γλῶσσαν, ἢ καὶ Λύκτος, ἡ Κρητικὴ πόλις, Λύττος ἐκ τοῦ τοιούτου συμβεβηκότος ἐκαλεῖτο κατά τινας. 313, 4.

λύχνα οἱ λύχνοι κατὰ μεταπλασμὸν, ὡς καὶ κύκλα οἱ κύκλοι. 108, 21.

λυχναψία, ἡ καὶ λυχνοκαυτία. 1571, 22. ζήτει τὸ λυχνοκαυτία.

λύχνιον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς προπαροξυτόνως ταὐτὸ ὅπερ ἡ παρὰ τοῖς ἄλλοις λεγομένη λυχνία. 1571, 19. 1854, 54.

λυχνοκαυτία παρὰ Κηφισσοδώρῳ ἡ παρὰ τοῖς πολλοῖς λυχναψία. 1571, 12.

λύχνον ὅτι καὶ κατ' οὐδέτερον γένος εὕρηται λεγόμενον παρ' Ἡροδότῳ. 2, 62. 1571, 23.

λύχνος ταὐτὸ ὅπερ λαμπτὴρ παρ' Ὁμήρῳ. 1854, 50.

λυχνοῦχος ταὐτὸ ὅπερ φανός. 1571, 9. 1854, 54.

λύω τὸ καθαίρω, ὅτι παρὰ τὸ λούω λέγεται. 108, 24. 38. 1933, 18.

λω λήγοντα ῥήματα διὰ τοῦ ησω τὸν μέλλοντα ποιοῦντα, οἷον μέλω μελήσω, θέλω θελήσω, κέλω κελήσω. 1659, 29.

λωβᾶσθαι ἐν ἴσῳ τῷ αἰσχύνειν. 1136, 62.

λωβεύειν τὸ χλευάζειν καὶ ὑβρίζειν, ὅτι παρὰ τὸ λωβᾶν λέγεται. 1936, 63.

λώβη, χλεύη, βλάβη, ὕβρις, ὅτι παρὰ τὸ λαὸς καὶ τὸ βαίνειν λέγεται, οἱονεὶ λαόβη, ἢ παρὰ τὸ λῶπος, ἑρμηνεία ἐπεξεργαστική. 91, 25. 1448, 19. 1936, 64. καὶ λώβη ἡ μετὰ αἰκίας ποινή. 835, 41. καὶ λώβη ἐν ἴσῳ τῷ αἶσχος. 1136, 62.

λωβητὴρ ὁ λώβην ποιῶν ἢ ὁ λωβᾶσθαι ἄξιος. 1347, 64.

λωβητὸς, ἐφύβριστος καὶ ἄτιμος. 1363, 57.

λώιον ὅτι ἐκ τοῦ λῷον γέγονε κατ' ἐκφώνησιν τοῦ προσγραφομένου ι. 1409, 49.

λωίτερον ὅτι ἐκ τοῦ λώιον λέγεται κατ' ἐπίτασιν συγκρίσεως. 215, 10. 1424, 28.

λων λήγοντα ὀνόματα ὅτι φυλάσσει τὸ ω κατὰ τὰς πλαγίας, οἷον Ἀπόλλων Ἀπόλλωνος. 32, 35.

λῷον, ὅθεν τὸ λώιον, ὅτι ἐκ τοῦ λῶ ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ θέλω, κατὰ πρόσληψιν συλλαβῆς λέγεται. 411, 5.

λώπη καὶ λώπιον τὸ λεπτὸν ὕφασμα κατὰ τὸν τοῦ κρομμύου λοπὸν, τὸ λō μέγα κατ' ἔκτασιν· καὶ λῶπος προπερισπωμένως τὸ ἱμάτιον, ὅθεν λωποδύτης. 1237, 34. 1421, 63. 1739, 52. 60. 1863, 59.

λωπίζειν τὸ γυμνοῦν, ὅθεν ἐκλωπίζειν τὸ ἐκδύειν. 1739, 59.

λώπιον τὸ ἱμάτιον, ζήτει τὸ λώπη.

λωποδύτης ὁ τὰ ἱμάτια ἀποδύων,

παρὰ τὸ λῶπος, ὅ ἐστιν ἱμάτιον. 1739, 60.

λῶπος προπερισπωμένως τὸ ἱμάτιον, ὅθεν λωποδύτης. 1739, 60.

λως λήγοντα ἐπιῤῥήματα, τῷ ε̄ παραλήγοντα, ὅτι περισπᾶσθαι φιλεῖ, οἷον ἐντελῶς, ἐπιμελῶς. 769, 27.

λῶταξ, vid. λόταξ.

λωτεῦντα πεδία τὰ λωτόεντα, ἤγουν ἔχοντα λωτὸν, βοτάνην τινὰ οὕτω λεγομένην. 905, 15. ζήτει τὸ λωτός.

Λῶτος κύριον, λωτὸς δὲ φυτόν τι. 1967, 27.

λωτὸς βοτάνη, τὸ λο̄ μέγα· λοτὸς δὲ εἶδος καλαμίσκου, τὸ λο̄ μικρόν· ζήτει τὸ λοτός. 344, 35. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λωτὸς βοτάνη καὶ δένδρον, καὶ λωτὸς αὐλὸς ποιὸς, ὅ τινες διὰ τοῦ ο̄ μικροῦ γράφουσιν ἀφορμὴν ἔχοντες καὶ τὸ λόταξ λόταγος, ὃ δηλοῖ τὸν αὐλητήν. 905, 15. 18. καὶ ἀλλαχοῦ λωτὸς ξύλον Λιβυκὸν, ἐξ οὗ οἱ λωτινοὶ λεγόμενοι αὐλοί. 1157, 43. καὶ πάλιν λωτὸς λειμωνία βοτάνη, ἣν λωτὸν ἑρσήεντα ἐπιθετικῶς λέγει Ὅμηρος πρὸς διαστολὴν λωτοῦ τοῦ δένδρου. 991, 14. 1239, 60. ἀλλαχοῦ δὲ πλατύτερον, ὅτι λωτὸς καρπὸς δένδρου τινὸς ἐοικότος μεσπίλῃ, ἐξ οὗ καὶ οἶνος ἐγίνετο· οἱ δὲ ὅτι πόα καὶ ῥίζα, ἣν σιτούμενοι οἱ τὴν ἄνυδρον οἰκοῦντες ἄδιψοι διάγουσι· καὶ ὅτι Ἡρόδοτος τὰ μετὰ τὴν πλήμμυραν τοῦ Νείλου φυόμενα κρῖνα λωτὸν καλεῖσθαι φησὶν, ὧν τὸν καρπὸν, ἐμφερῆ ὄντα τῷ τῆς μήκωνος, σιτεῖσθαι τοὺς Αἰγυπτίους· καὶ ὅτι ὁ Ἀθήναιος τὸ ἐπὶ τῷ καυλῷ τοῦ Αἰγυπτίου κυάμου ἄνθος λωτὸν καλεῖσθαι φησί· καὶ ὅτι Πολύβιος δένδρον εἶναι λέγει τὸν λωτὸν ἀκανθῶδες οὐ μέγα, οὗ τὸν καρπὸν ἐξ ἀρχῆς μὲν ὅμοιον λευκαῖς μυρτίσιν, αὐξηθέντα δὲ φοινικοῦν γίνεσθαι, ἐξ οὗ καὶ οἶνον γίνεσθαι μὴ διαρκοῦντα πλέον ἕνδεκα ἡμερῶν. 1616, 29—57.

Λωτοφάγοι οἱ ἐν Μήνιγγι τῇ νήσῳ κατοικήσαντες, ἣ καὶ Λωτοφαγῖτις ἐλέγετο· οἱ δὲ φασιν ὅτι οἱ Λωτοφάγοι ἀπὸ τῶν ὑπὲρ Μαυρουσίαν Αἰθιόπων ἀρχόμενοι μέχρι τῶν ὑπὲρ Κυρήνην τόπων παρήκουσι, καὶ ὅτι φιλόξενον τὸ ἔθνος ἱστορεῖται, καὶ ὅτι εἰς τὴν περὶ γεῦσιν ἡδονὴν ἀλληγορεῖται τὰ περὶ τῆς Λωτοφαγίτιδος χώρας ἱστορούμενα παρ' Ὁμήρῳ. 1616, 35. 64. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Λωτοφάγοι οἱ παρ' Ὁμήρῳ οἱ αὐτοί εἰσι τοῖς ὕστερον Ἀκραγαντίνοις, οἱ δὲ ὅτι οἱ Καμαριναῖοι. 1644, 41.

λωφῆσαι κυρίως τὸ ἀποθέσθαι τὸ ἐπὶ τῷ λόφῳ, ὅ ἐστι τραχήλῳ, ἄχθος κατ' ἔκτασιν τῆς λο̄ συλλαβῆς. 1237, 32. 1639, 13. 1702, 25.

Ἀρχὴ τοῦ Μ στοιχείου.

μ̄ πλεονάζον κατ' ἀρχὰς τινῶν λέξεων, οἷον ἐν τῷ μοχλὸς καὶ μεῖραξ καὶ ἄλλοις τισί. 182, 15.

μ̄ ἐν μέσῳ τινῶν λέξεων ἐκ τοῦ ν̄ τραπὲν πλεονάσαντος ἐπὶ ὄγκῳ καὶ σεμνότητι, οἷον ἐν τῷ ἄμβροτος καὶ ἀμφασία. 40, 4.

μ̄ ὅτι οὐδέποτε εὕρηται πρὸ τοῦ λ̄. 1722, 64. ζήτει το παρμίμβλωκε.

Μ τὸ στοιχεῖον ὅτι ἐπίσημον ἦν τῶν Μεσσηνιακῶν ἀσπίδων, ὡς τὸ Λ τῶν Λακωνικῶν. 293, 41.

μα λήγοντα οὐδέτερα ἐξ ἀρσενικῶν εἰς μος ληγόντων ὀξυτόνων παρηγμένα, οἷον ξεσμὸς ξέσμα, δεσμὸς δέσμα. 925, 25. 1411, 23.

μα λήγοντα οὐδέτερα τῷ ω̄ παραλήγοντα, ἀπὸ μονοσυλλάβων ῥημάτων παρηγμένα, οἷον κῶ κῶμα, βρῶ βρῶμα. 1843, 46.

μὰ ἐπίῤῥημα ἀποφατικὸν εἴτουν ἀπωμοτικὸν ὅτι καὶ τῷ ναὶ ὑποτάσσεται ὁρκωμοτικῶς, οἷον ἐν τῷ, ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, Ἰλ. α', 234. 92, 16—25.

μᾶ ἡ μήτηρ κατὰ βρεφικὴν προσφώνησιν. 565, 3. καὶ μᾶ φθέγμα ποιὸν παρὰ Θεοκρίτῳ. 855, 24.

μαγάδις καὶ παλαιομαγάδις, εἶδος αὐλοῦ ὀξὺν ἅμα καὶ βαρὺν φθόγγον ἐπιδεικνυμένου. 1157, 42.

μαγαλὶς, εἶδος μελικοῦ ὀργάνου. 1157, 51.

μάγαρον διὰ τοῦ ᾱ, κατάγειον οἴκημα, εἰς ὃ τὰ μυστικὰ ἱερὰ τῆς Δήμητρος κατετίθεντο. 1387, 18.

Μάγασις, ὄνομα μαγείρου εἴτουν τραπεζοποιοῦ καὶ μάττοντος τὰ πρὸς ἱερουργίαν. 1887, 57.

μαγδαλιὰ, ζύμωμά τι ᾧ μετὰ τὸ δεῖπνον ἀποματτόμενοι τὰς χεῖρας ἐῤῥίπτουν τοῖς κυσὶν, ὅθεν ἀπὸ μαγδαλιᾶς ζῆν οἱ λύχνοι καὶ παράσιτοι παροιμιακῶς λέγονται· καὶ ὅτι παρὰ τὸ μάττειν, ὅ ἐστι σπογγίζειν, λέγεται τοὔνομα. 462, 35. 1857, 17. 1887, 51. ζήτει τὸ ἀπομαγδαλιά.

μαγειρικῶν τινῶν σκευῶν ὀνομασίαι. 872, 12.

μάγειροι, ὅτι παρὰ Συρακουσίοις εἴ τις μάγειρος ἴδιόν τι καὶ περιττὸν ἐξευρήκοι βρῶμα, ἀπηγόρευτο αὐτῷ μὴ γεύσασθαι αὐτοῦ ἐντὸς ἐνιαυτοῦ. 1752, 36.

μάγειρος ὅτι παρὰ τὸ μαγίδας αἴρειν ἤγουν προσφέρειν λέγεται. 1761, 34.

Μάγης, Κυρήνης βασιλεὺς, ἀπὸ τοῦ πάχους ἀποπνιγεὶς, ἱστορία. 962, 30.

μαγὶς ὅτι παρὰ τὴν μάζαν λέγεται. 462, 37. 1761, 33.

Μάγνης, εἷς τῶν Αἰολιδῶν, Μελίβοιαν πόλιν ὑπὸ τῷ Πηλίῳ κτίσας, ἱστορία. 338, 22.

Μάγνης λίθος, ὁ καὶ Ἡρακλεωτικὸς ὁ ἐπισπώμενος τὸν σίδηρον, ὅτι ἀπὸ μὲν τῆς Ἀσιανῆς Μαγνησίας, τῆς καὶ Ἡρακλείας, Μάγνης ὁ λίθος λέγεται· καὶ Ἡρακλεώτης. 338, 27.

Μαγνησία, πόλις Εὐρωπαία, καὶ ἑτέρα Ἀσιανὴ ἡ καὶ Ἡράκλεια, ὅπου καὶ περὶ Μαγνήτων τοῦ ἔθνους διεξοδικῶς. 338, 3. 23.

Μάγνητες Ἀσιανοὶ ἐπὶ τῷ Μαιάνδρῳ ποταμῷ Δελφῶν ἄποικοι, καὶ Μάγνητες Εὐρωπαῖοι ἐντὸς Τεμπῶν τῆς Θεσσαλίας ἕως Πηλίου, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ Μαγνήτων. 338, 1—13.

μάγος ὅτι παρὰ τὸ μάσσειν, ὅ ἐστι φυρᾶν ἢ σπογγίζειν, λέγεται. 462, 37.

μαγῳδὸς, μελῳδός τις ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα πρόσωπα ὑποκρινόμενος, καὶ μαγῳδία κωμική τις

ῳδὴ ἡ ὄρχησις παρὰ τὸ οἱονεὶ μαγικά τινα προφέρειν καὶ φαρμάκων ἐμφανίζειν δυνάμεις οὕτω λεγομένη. 1941, 54. 56.
μαδός, ὁ καὶ μασθὸς Δωρικῶς λεγόμενος. 1258, 57. 1562, 4.
μάδρυα, οἱονεὶ μαλόδρυα, ὅ ἐστι μῆλα, ὅτι πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἀκρόδρυα λέγεται τοὔνομα. 1963, 34. 37.
μάζα ὅτι παρὰ τὸ μάττειν, ὃ δηλοῖ τὸ φυρᾶν, λέγεται. 462, 37.
μαζαγρέτης, ὁ καὶ ἄκολος, ὅτι παρὰ τὴν μάζαν λέγεται. 1751, 63.
μαζὸς ὅτι καὶ μασδὸς λέγεται Δωρικῶς, καὶ ὅτι καὶ μαστὸς διὰ τοῦ τ καὶ μασθὸς διὰ τοῦ θ γράφεται. 452, 16—22. ζήτει τὸ μαστός. καὶ ὅτι παρὰ τὸ μυζᾶν δοκεῖ λέγεσθαι. 464, 32. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ μάσσειν, ὃ δηλοῖ τὸ ἅπτεσθαι. 1887, 61. καὶ μαζὸς Ἥρας τὸ ζῳογόνον τοῦ ἀέρος ἀλληγορικῶς. 563, 4.
μάθησις, ὅτι κατὰ ἀνάμνησιν γίνεσθαι τὰς μαθήσεις ὑπέλαβόν τινες παρ' Ὁμήρου ἀφορμὴν λαβόντες. 260, 30.
μαι λήγοντα παθητικὰ τῷ α παραλήγοντα ἔτι ὑπερδισύλλαβα θέλει εἶναι, πλὴν τοῦ φαμαί, ὃ ἀπὸ τοῦ φημί. 1641, 37.
μαῖα ὅτι παρὰ τὸ μῶ ἢ μαίω, ὃ δηλοῖ τὸ ζητῶ, λέγεται, ὡς καὶ ἡ μήτηρ. 10, 31. 1439, 46. 1873, 41.
μαῖα κυρίως ἡ ὀμφαλητόμος, καταχρηστικῶς δὲ ἡ μάμμη, καὶ ἁπλῶς πᾶσα πρεσβυτέρα γυνὴ κατὰ προσφώνησιν ἐλέγετο. 971, 36. 43. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι μαῖαι ἐκαλοῦντο αἱ πρεσβύτιδες γυναῖκες καὶ αἱ παρεστῶσαι ταῖς ὠδινούσαις κἂν νεώτεραι τὴν ἡλικίαν εἶεν. 1118, 12.
Μαῖα, μία τῶν Ἀτλαντίδων τῶν καὶ Πλειάδων καλουμένων, ἧς καὶ Διὸς ὁ Ἑρμῆς. 1155, 51.
Μαίανδρος, Καρικὸς ποταμὸς ὁμώνυμος τῷ Λυδικῷ. 368, 4.
Μαιὰς Μαιάδος, ἐν ἴσῳ τῷ Μαῖα, ἥτις ἦν Ἑρμοῦ μήτηρ. 1766, 15.
μαίεσθαι τὸ ἐφίεσθαι· γενικῇ παρ' Ὁμήρῳ, καὶ τὸ ζητεῖν αἰτιατικῇ παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον. 814, 32. καὶ μαίεσθαι προτέρω, Ὀδ. ξ, 356. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ πλέον ζητεῖν. 1763, 29.
Μαίμαλος κύριον ὅτι παρὰ τὸ μαιμᾶν λέγεται πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς, ἢ παρὰ τὸ μαιμᾶν ἅλις. 1054, 21.
μαιμᾶν ἀντὶ τοῦ πρόσω ἵεσθαι καὶ προθυμεῖσθαι. 1030, 50.
μαιμῶ, ὁ μέλλων μαιμήσω, ὅτι παρὰ τὸ μῶ, ὃ δηλοῖ τὸ ζητῶ καὶ τὸ προθυμοῦμαι, λέγεται. 661, 25.
Μαινάδες αἱ τοῦ Διονύσου ὀπαδοί, αἱ καὶ Βάκχαι, ὅτι παρὰ τὸ μαίνεσθαι τοὺς μεθύοντας οὕτω λέγονται, ἢ καὶ μαινόλης ὁ Διόνυσος· καὶ Μαινάδι ἴση γυνὴ παρ' Ὁμήρῳ λέγεται ἡ Βακχικὴ καὶ μανικὴ κατὰ τὰς Μαινάδας. 629, 25. 1280, 12.
μαίνεσθαι ἀντὶ τοῦ πρὸς μάχην ἐνθουσιᾶν πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ, ἢ καὶ μαίνεσθαι λέγεται δόρυ ἐν παλάμαις τινὸς ἀντὶ τοῦ σφοδρῶς κινεῖσθαι, ὁμοίως καὶ ὁ Ἄρης μαίνεσθαι λέγεται ἀντὶ τοῦ ἐνθουσιαστικῶς κινεῖσθαι, ὡς τῆς κατὰ μάχην κινήσεως μανίᾳ ἐοικυίας· καὶ ὅτι μαίνεσθαι κατὰ φωνὴν παθητικὴν λέγεται, μαίνειν δὲ οὔ· καὶ ὅτι τὸ μαίνεσθαι ἐν συνθέσει ὑποτασσόμενον ὑπερβολὴν εἴτουν ἐπίτασιν ἐπιθυμίας καὶ ἁπλῶς πάθους τινὸς ὑπαγορεύει, οἷον ἐν τῷ γυναιμανὴς καὶ ἐρωμανία· καὶ χρῆσις τῶν κατ' ἐνεργητικὴν φωνὴν ἐκ τοῦ μαίνω συνθέτων, οἷον ἐκμαίνω. 536, 12. 702, 30. 33. 716, 59. 1098, 19. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ μῶ, ὃ δηλοῖ τὸ λίαν προθυμοῦμαι, λέγεται. 792, 32.
μαινὶς ἰχθὺς ὅτι τῇ Ἑκάτῃ ἐθύετο διὰ τὸ δοκεῖν τὴν Ἑκάτην μανιῶν αἰτίαν εἶναι. 87, 31. 1197, 13.
μαινόλης Διόνυσος λέγεται διὰ τὴν ἐκ μέθης ἐπιγινομένην μανίαν. 1155, 64. 1220, 1.
Μαῖρα, κύριον Νηρηΐδος, ὅτι ἐκ τοῦ μαίρειν, ὅθεν τὸ μαρμαίρειν, οὕτω λέγεται διὰ τὸ τοῦ ὕδατος λαμπρὸν καὶ διαφανές. 1857, 34. 1131, 4.
Μαῖρα, Προίτου βασιλέως Ἀργείων θυγάτηρ, ἐξ ἧς καὶ Διὸς ἐγένετο Λοκρὸς ὁ τὰς Θήβας Ζήθῳ καὶ Ἀμφίονι συνοικίσας. 1688, 62.
μαίσων ὁ μάγειρος προσηγορικῶς, ὅτι παρὰ τὸ μασσᾶσθαι λέγεται, καὶ Μαίσων κύριον ὑποκριτοῦ τινὸς προσωπεῖον εὑρηκότος ὁμωνύμως ἑαυτῷ καλούμενον, ἀφ' οὗ καὶ Μαισωνικὰ σκώμματα. 1751, 56.
μαίω ῥῆμα, ὅθεν Μαῖα καὶ Μαίων κύρια, ὅτι παρὰ τὸ μῶ λέγεται. 604, 15. 719, 37.
μάκαρ ὁ μὴ ὑποκείμενος Κηρί, ἤγουν θανατοφόρῳ Μοίρᾳ. 114, 31. 757, 49. 1447, 11. καὶ ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ μακάριος ἀποκέκοπται, ἀλλὰ τοῦτο πρωτότυπόν ἐστιν ἐκείνου, ὡς καὶ τοῦ Καισάριος ὁ Καῖσαρ. 1542, 29.
Μακαρία, Ἡρακλέους θυγάτηρ, ἐπιδοῦσα ἑαυτὴν εἰς σφαγὴν ὑπὲρ σωτηρίας τῶν πολιτῶν, ἱστορία. 1405, 36.
μακάριος ἐν ἴσῳ τῷ εὐδαίμων. 1412, 36.
μακαρῖται λέγονται οἱ νεκροί. 1405, 36.
μακάρτατος ἀντὶ τοῦ μακαριώτατος, ὅτι ἐκ τοῦ μάκαρς μάκαρτος γέγονεν, ὃ ἐκ τοῦ μακάριος κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 1542, 30. 32.
μακάρων νῆσοι ὅτι διὰ τὸ τοῖ τόπου εὔδαιμον καὶ μακάριον οὕτω λέγονται, καὶ ὅτι οὐκ ἄποθεν τῶν ἄκρων τῆς Μαυρουσίας εἰσὶ τῶν ἀντικειμένων Γαδείροις, καὶ ὅτι τὸ ἠλύσιον πεδίον ταὐτόν ἐστι ταῖς τῶν μακάρων νήσοις, καὶ ὅτι περὶ Αἴγυπτον ἐνόμισάν τινες εἶναι τὰς τῶν μακάρων νήσους. 1509, 23. 38.
μακεδνός, ὁ μακρός, παρὰ τὸ μᾶκος, ὅ ἐστι μῆκος, οἱονεὶ μακεδανὸς καὶ συγκοπῇ μακεδνός. 549, 22. 1571, 47. 1667, 9.
μάκελλα, σκαλλὶς ἡ μονόθεν κέλλουσα, ὅ ἐστι κινοῦσα, δίκελλα ἡ διχόθεν κέλλουσα. 1235, 56.
Μακέται ἐθνικῶς ἐκαλοῦντο αἱ

γάλα εὔχεσθαι ἀντίκειται τῷ σιγῇ εὔχεσθαι. 716, 46.
μεγάλαι φρένες ἐπιθετικῶς παρ' Ὁμήρῳ, ὅθεν ὁ μεγαλόφρων σύγκειται. 744, 32.
μεγαλάρτις, ἑορτή τις ἐπὶ ἄρτῳ τινὶ μεγάλῳ ἐπικαλουμένῳ τελουμένη. 265, 32.
μεγάλαρτος καὶ μεγαλόμαζος Δημήτηρ ὅτι παρὰ τὸν ἄρτον καὶ τὴν μάζαν λέγεται ἐπωνυμικῶς, καὶ ἐτιμᾶτο ἐν Σκώλῳ πόλει τῆς Βοιωτίας. 265, 28.
μεγάλε κλητικῆς χρῆσις ἐν τῷ, ὦ μεγάλε Ζεῦ, παρ' Αἰσχύλῳ. (Sept. 824). 1214, 55. 1447, 20.
μεγαλεῖον μῦρον ἐπιθετικῶς, ἢ μεγάλλιον προσηγορικῶς ἀπό τινος Μεγάλλου τοῦ τὴν σκευασίαν τοῦ τοιούτου μύρου εὑρόντος. 975, 3. 1843, 15.
μεγαλέμπορος ὅτι προπαροξύνεται, λογεμπόρος δὲ παροξύνεται. 1447, 46.
Μεγάλη πόλις Ἀρκαδίας ὅτι ὑφ' ἕν, ὅ ἐστι κατὰ συμπλοκήν, λέγεται· τὸ ἐθνικὸν Μεγαλοπολίτης συνθέτως. 302, 14. 1746, 54. 57. καὶ ὅτι ἐπιθετικῶς μὲν πᾶσα πόλις, ἣ τὸ μέγα συμβέβηκεν, οὕτω λέγεται, κυριωνυμικῶς δὲ ἡ ἐν Πελοποννήσῳ, περὶ ἧς ἐρημωθείσης ποτὲ ἐῤῥέθη τὸ, ἐρημία μεγάλη ἐστὶν ἡ Μεγάλη πόλις. 1861, 22.
μεγαλήτωρ θυμὸς ὅτι ταυτολογικῶς λέγεται, ὡς εἰ καὶ μεγαλόψυχον ψυχὴν εἴποι τις. 1641, 17.
μεγαλίζεσθαι θυμῷ ἀντὶ τοῦ ἐπαίρεσθαι τῷ κατ' αὐτὸν μεγαλείῳ. 790, 25.
μεγάλλιον μῦρόν τι προσηγορικῶς, τὸ λι ἰῶτα καὶ δύο λ, ἢ μεγαλεῖον μῦρον ἐπιθετικῶς. 975, 4. 1843, 16. ζήτει τὸ, μεγαλεῖον μῦρον.
Μέγαλλος, κύριον δυσὶ λ καὶ προπαροξυτόνως, ὅθεν μεγάλλιον μῦρον· ζήτει ἐν τῷ μεγάλλιον καὶ μεγαλεῖον μῦρον. 1843, 18.
μεγαλόθυμος ὁ μέγαν θυμὸν εἴτουν ὀργὴν ἔχων, μεγάθυμος δὲ ὁ ἀνδρεῖος καὶ μεγαλόψυχος. 200, 45. 767, 39.
μεγάλοιτος ὁ πάνυ δυστυχής, ἐκ τοῦ οἶτος, ὃ δηλοῖ τὴν τύχην. 1186, 48.
μεγαλόμαζος Δημήτηρ ἐπωνυμικῶς. 265, 29. ζήτει ἐν τῷ μεγάλαρτος.
μεγαλόσωμοι ἄνθρωποι, Ὑλάων καὶ Πολύφημος ὁ Κύκλωψ καὶ Τιτυὸς καὶ Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης καὶ Ὠρίων. 1622, 44.
μεγαλωστὶ ἐπίῤῥημα ὅτι ἐκ τοῦ μεγάλως λέγεται πλεονασμῷ ἐπεκτατικῷ τοῦ τι μορίου. 1086, 26.
Μεγαπένθης, υἱὸς Μενελάου, καὶ Μεγαπένθης ἕτερος Αἰγύπτου ἀπόγονος, ἱστορία· καὶ ὅτι παρὰ τὸ μέγα πένθος λέγεται τοὔνομα. 99, 13. 1479, 64. 1480, 4.
Μεγάρα, Κρέοντος θυγάτηρ, ὅτι Ἡρακλεῖ γημαμένη ἔσχε τρεῖς παῖδας, οὓς ἐκεῖνος ἀνεῖλε μανεὶς Ἥρας χόλῳ, ἱστορία διεξοδική. 1683, 36.
μέγαρον τὸ ἁπλῶς οἴκημα, καὶ μέγαρα ἰδίως κατάγειά τινα οἰκήματα Δήμητρος καὶ Περσεφόνης. 1387, 17.
μέγαρον ἐν ἴσῳ τῷ σταθμὸς, ὅ ἐστιν ἀγροτικὴ κατοικία, Ὀδ. π', 165. 1798, 44.
μέγαρον ἡ γυναικωνῖτις ἐκ παραδειγμάτων Ὁμηρικῶν. 1913, 19. 23. 1935, 26.
Μέγας, κύριον παρ' Ὁμήρῳ, ὅθεν Μεγάδης πατρωνυμικόν. 1081, 55.
μέγας προσηγορικὸν ὅτι ἐκ τοῦ μὴ πρὸς τῇ γῇ εἶναι λέγεται, καὶ ὅτι ἄκλιτόν ἐστι διὰ τὸ ἐκ τοῦ μεγάλος συγκεκόφθαι, καὶ ὅτι βραχὺ τὸ α ἔχον ὤφειλεν ὀξύνεσθαι ἢ βαρυνόμενον ἐκτείνειν τὸ α. 1447, 14. 19 — 25.
μέγας Ζέφυρος ὁ σφοδρὸς, Ὀδ. ξ', 458. 1769, 39.
μέγας ὅρκος ὅτι διὰ τὴν τῶν θεῶν μεσολάβησιν οὕτω λέγεται. 1450, 37.
μέγας οὐδεὶς σαπρὸς ἰχθὺς, παροιμία, καὶ Στρατονίκου τοῦ κιθαρῳδοῦ παρῳδία καὶ κατάχρησις τῆς παροιμίας ταύτης κατά τινος φαύλου μουσικοῦ. 1634, 30.
μέγεθος γυναικῶν ὅτι ὑπὸ Ἀρτέμιδος δίδοσθαι μυθεύεται. 1882, 43.
Μέγης, υἱὸς Φυλέως τοῦ Αὐγείου, ὅτι Τιμάνδραν τὴν Ἑλένης καὶ Κλυταιμνήστρας ἀδελφὴν μοιχεύσας ἀπήγαγεν εἰς τὸ Δουλίχιον. 304, 46 — 305, 14. καὶ ὅτι καὶ περισπωμένως λέγεται κατά τινας τοὔνομα. 1016, 63.
Μεγιστὼ ἡ Πελάγοντος, αἰτία τοῦ Κιῤῥαίων πρὸς Φωκέας πολέμου. 1244, 45.
μέδεσθαι ἀλκῆς ἀντὶ τοῦ φροντίζειν ἀνδρίας πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 491, 2.
Μεδεὼν, πόλις τῆς Βοιωτίας, καὶ ἑτέρα Φωκικὴ κατὰ τὸν Κρισσαῖον κόλπον. 267, 28.
μεδήσομαι μέλλων ὅτι ἐκ τοῦ μεδῶ περισπωμένου κεκίνηται, διαίτησις διεξοδική. 781, 23.
μέδιμνος τὸ μέτρον καὶ τὸ μετρούμενον. 196, 29.
μέδοντες οἱ βασιλεῖς, παρὰ τὸ μέδεσθαι ἤγουν φροντίζειν τῶν ἀρχομένων. 175, 11. 781, 25.
Μέδουσα, μία τῶν Γοργόνων, ὅτι εἰδεχθής τις ἦν γυνὴ καὶ διὰ τοῦτο φοβερά. 1684, 25.
μέδω τὸ ἄρχω. 234, 30. 407, 2. καὶ ὅτι οὐ κινεῖται εἰς μέλλοντα πρὸς τὸ μὴ συνεμπεσεῖν τῇ μέσῳ δοτικῇ, ἑρμηνεία διεξοδική. 781, 25.
μεδώμεθα, βουλευσώμεθα, ἀπὸ τοῦ μέδω θέματος. 597, 25.
μεδων ληγόντων ὀνομάτων συνθέτων κλητικαὶ ὅτι ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον, οἷον Αὐτόμεδον, Ἀλκίμεδον. 1115, 18.
μέδων, ἄρχων βουλευτικὸς καὶ φροντιστικὸς τῶν ἀρχομένων, παρὰ τὸ μέδεσθαι εἴτουν μήδεσθαι, ὅ ἐστι βουλεύεσθαι. 781, 25.
μέζεα, ὅτι ἐκ τοῦ μήδεα, ὃ δηλοῖ τὰ αἰδοῖα εἴτουν τοὺς ὄρχεις, γέγονεν ἡ λέξις συστολῇ τῆς ἀρχούσης καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς ζ. 153, 38. 234, 32. 407, 1.
μεθεῖναι τὸ χαυνοῦν καὶ τὸ ἀμελεῖν, καὶ μεθεῖναι χόλον ἀντὶ τοῦ ἀφεῖναι. 1393, 8. καὶ μεθεῖναι ἀντὶ τοῦ ἀφεῖναι τινὰ δωρεὰν χωρὶς λύπης. 817, 49. καὶ ἀλλαχοῦ μεθεῖναι τὸ ἀμελεῖν, ἐφεῖναι δὲ τὸ ἐντείλασθαι, ᾧ καὶ ἀντίκειται τὸ μεθεῖναι. 1309, 25.
μεθέηκεν, ἠμέλησεν, ἐκ τοῦ μεθίημι. 1309, 23. καὶ μεθέηκεν ἐν ἴσῳ τῷ ἐνῆκεν ἐν τῷ, τῷ κ' οὔτι

τόσον κέλαδον μεθέηκεν, Ὀδ. σ΄, 402. 1852, 21.

μεθελεῖν ἀντὶ τοῦ μεταλαβεῖν, ὃ ἐπὶ ἐξαλλαγῆς λέγεται παρὰ τοῖς μεθ᾽ Ὅμηρον. 1601, 60.

μεθέπειν ἀντὶ τοῦ ζητεῖν καὶ ἐρευνᾶν. 703, 14. καὶ ὅτι τὸ μεθέπειν διαλύεταί ποτε καθ᾽ ὑπερβατὸν καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται ὡς καὶ ἐν συνθέσει, οἷον ἐν τῷ, ὡς ἴδ᾽ Ἀθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἕπουσαν, ἤγουν μεθέπουσαν, Ἰλ. κ΄, 516. 821, 22.

μεθέπεις ἀντὶ τοῦ εἰς ἡμᾶς ἥκεις ἐν τῷ, ἦε νέον μεθέπεις, Ὀδ. α΄, 175. 1407, 50.

μέθη ὅτι παρὰ τὸ μεθίημι, ὃ δηλοῖ τὸ ἀμελῶ, λέγεται, ὅθεν καὶ μεθημοσύνη ἡ ἀμέλεια, καὶ μεθήμων ὁ ἀμελής. 212, 2. 692, 41. 1309, 24.

μεθήμενος ἀντὶ τοῦ συγκαθήμενος. 1400, 49.

μεθημοσύνη ἡ ἀμέλεια παρὰ τὸ μεθίημι, ἐφημοσύνη δὲ ἡ ἐντολή. 660, 13. 692, 41. 1719, 27.

μεθήμων ὁ ἀμελὴς καὶ ῥάθυμος, παρὰ τὸ μεθίημι, ὃ δηλοῖ τὸ ἀμελῶ. 212, 1. 660, 13. 793, 41. 1500, 52.

μέθης ψόγος, καὶ κατάλογος τῶν ὑφ᾽ Ὁμήρου ἱστορουμένων διὰ μέθην ἀπολωλέναι. 1636, 31.

μεθήσειν, χαυνώσειν καὶ ἀμελήσειν. 1393, 8. ζήτει τὸ μεθεῖναι.

μεθίει, τρίτον πρόσωπον παρατατικοῦ ἀντὶ τοῦ μεθίησιν τρίτου ἐνεστῶτος. 793, 39.

μεθίεν ἀντὶ τοῦ μεθίεσαν, ἐκ τῆς μεθιέντος μετοχικῆς γενικῆς ἀποβολῇ τοῦ τος. 1913, 16.

μεθιέναι ὅτι γενικῇ φιλεῖ συντάσσεσθαι παρ᾽ Ὁμήρῳ. 923, 4.

μεθίης, ἤγουν ἀμελεῖς, ἐπὶ μὲν ἐνεστῶτος τῷ η, ἐπὶ δὲ παρατατικοῦ τῇ ει διφθόγγῳ ὡς ἐτίθεις. 660, 13. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ μεθίης συνήθως μὲν διὰ τοῦ η γράφεται, κατὰ δὲ χρόνου ἐναλλαγὴν καὶ μεθίεις διὰ διφθόγγου. 1500, 53.

μεθιστᾶν τὸ μεταλλάσσειν καὶ μετασταθμεῖν εἴτουν ἀνταλλάσσειν καὶ ἀντιδιδόναι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν διὰ σταθμοῦ ἀντικαταλλασσόντων. 1511, 30.

μεθίστασθαί τισι καὶ μετελθεῖν παρ᾽ Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ συνελθεῖν. 577, 42.

μεθόριον ὅτι ἐκ τοῦ μεσόριον λέγεται τροπῇ τοῦ σ εἰς θ. 385, 1.

μέθυ ὁ οἶνος, παρὰ τὸ μεθήμονας ἤγουν ἀμελεῖς ποιεῖν τοὺς πίνοντας· καὶ ὅτι οὐ φύσει ἐστὶ τοιοῦτος, ἀλλὰ τῇ ὑπὲρ μέτρον εἰσδοχῇ. 660, 14. 692, 40. 693, 5. 764, 18. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ μεθίεσθαι εἰς ἄνεσιν καὶ εὐφροσύνην τοὺς ἀνθρώπους τὸ μέθυ λέγεται. 1473, 27.

μεθύειν τὸ μετὰ τὴν τροφὴν ἕεσθαι εἴτουν βρέχεσθαι οἴνῳ, ἢ μετὰ τὸ θύειν οἴνῳ χρῆσθαι. 890, 47. 50.

μεθύειν ἀλοιφῇ λέγεται βύρσα τροπικῶς Ἰλ. ρ΄, 390. ἀντὶ τοῦ πλήθειν λίπους. 1111, 43.

μεθυμναῖος ὁ Διόνυσος, ὅτι παρὰ τὸ μεθίεσθαι εἰς τρυφὴν καὶ ἄνεσιν δι᾽ αὐτοῦ τοὺς ἀνθρώπους οὕτω λέγεται. 1473, 27.

μεθυόντων σύμβαμα, ὅτι οἱ μὲν οἴνῳ μεθυσθέντες ἐπὶ πρόσωπον φέρονται, οἱ δὲ τὸν κρίθινον πεπωκότες ὕπτιοι πίπτουσι, καὶ διὰ τί τοῦτο συμβαίνει. 1635, 15. 17.

Μεθώνη, πόλις Θρᾴκης ἢ Μακεδονίας, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος ὁ Ἀμύντου, ὅτι παρὰ τὸ μέθυ, ὃ δηλοῖ τὸν οἶνον, οὕτως ἐκλήθη διὰ τὸ πολύοινος γεγονέναι· καὶ Μεθώνη πόλις Πελοποννήσου, ἡ καὶ καθ᾽ ἡμᾶς οὕτω λεγομένη· καὶ Μεθώνη ἑτέρα Θεσσαλική, ἣν Ὅμηρος Μηθώνην καλεῖ ἐν τῷ τῶν ὑπὸ τῷ Φιλοκτήτῃ καταλόγῳ. 328, 36. καὶ ὅτι ἡ Πελοποννησιακὴ Μεθώνη καὶ Πήδασος ἐκλήθη ποτέ. 623, 27. ζήτει τὸ Πήδασος.

μει συλλαβὴ ἀρκτικὴ καὶ μέση λέξεων ἐκ πλεονασμοῦ ἔχουσα τὸ ι, οἷον μέλιχος μείλιχος, θεμέλιον θεμείλιον. 1340, 17.

μειδῆσαι ἀντὶ τοῦ μειδιάσαι. 1270, 21.

μειδίαμά ἐστι γέλως ἠρεμαῖος συννοίᾳ κεκραμένος. 567, 15.

μειδιῶ ὅτι παρὰ τὸ μειδῶ δοκεῖ παρῆχθαι. 1090, 6.

μειδῶ μειδήσω, ἴσον τῷ μειδιῶ μειδιάσω. 650, 60.

μείζων, ὅτι παρὰ τὸ μέγας γίνεται συγκριτικὸν μεγάσιρος, ὃ καὶ μεγίων καὶ μέσσων λέγεται, καὶ Βοιωτικῶς μέζων, καὶ ἐπιλεύσει τοῦ ι μείζων. 1930, 44.

μείλια καὶ ἐπιμείλια παρ᾽ Ὁμήρῳ τὰ διδόμενα τῷ ἀνδρὶ παρὰ τῆς νύμφης δῶρα, ὅτι παρὰ τὸ μειλίσσειν λέγονται. 742, 56.

μειλίγματα κυνῶν τὰ μειλίσσοντα τοὺς κύνας. 1655, 43.

μείλινον τὸ ἐκ ξύλου μελίας μετουσιαστικῶς, καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ἐν τῇ διφθόγγῳ ι. 986, 15. 1823, 16.

μειλίσσειν γενικῇ ἐλλειπῶς τῆς διὰ ἐν τῷ, πυρὸς μειλισσέμεν ὦκα, Ἰλιάδ. η΄, 410. ἐν δὲ τῷ, τραπέζῃ μειλίξαι, παρ᾽ Ἡροδότῳ ἐντελῶς τε καὶ ἀπαθῶς συντέτακται. 688, 10. καὶ μειλίσσειν ἀντὶ τοῦ πρὸς ἀρέσκειαν λέγειν ἐν τῷ, μηδέ τί μ᾽ αἰδόμενος μειλίσσεο, Ὀδυσσ. γ΄, 96. 1458, 48. καὶ ὅτι τὸ μειλίσσειν οἱονεὶ μελίσσειν λέγεται παρὰ τὸ μέλι. 1340, 18.

μείλιχα σῦκα, ζήτει ἐν τῷ, Διονύσου τοῦ Βακχέως πρόσωπον. 1964, 16.

μειλιχίη οὐσιωδῶς ἡ προσήνεια ἐνίοτε παρ᾽ Ὁμήρῳ, συνήθως δὲ συζυγεῖ τῷ μειλίχιος ἐπιθέτῳ. 1040, 37.

μειλίχιος λόγος ὁ εἰρηνικὸς καὶ κατὰ γλυκύτητος ἰδέαν μεμεθοδευμένος. 805, 46. 1557, 12.

μείλιχος ὁ γλυκύθυμος ἄνθρωπος, οἱονεὶ μέλιχος ἐπενθέσει τοῦ ι· καὶ ὅτι καὶ μειλίχιος λέγεται. 1122, 40. 1184, 55. 1340, 18.

μειουρία, πάθος ἔπους μειωθέντος κατὰ τὸ τέλος, ὃ καὶ μυουρία διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφεται διὰ τὸ κατὰ μυὸς οὐρὰν συστέλλεσθαι τὸ ἔπος. 900, 7.

μεῖραξ ὅτι παρὰ τὸ εἴρω λέγεται πλεονασμῷ τοῦ μ. 182, 15. καὶ ὅτι καὶ θηλυκῶς λέγεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1390, 54.

μείρω τὸ μερίζω. 947, 16. 1200, 14.

μεὶς Αἰολικῶς ὁ μήν. 1174, 19.
μεῖστον ἀντὶ τοῦ μικρότατον, ὅτι ὑπερθετικόν ἐστι τοῦ μεῖον συγκριτικοῦ, ἢ καὶ διφθόγγῳ γράφεται ὡς ἐκεῖνο. 134, 45. 135, 12.
μείων λόγος ἀντὶ τοῦ οὐδεὶς λόγος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἐπεὶ καὶ τὸ ὀλίγον εἰς ταὐτόν πως ἄγεται τῷ μηδέν. 610, 9.
μελαγκρήπις μελαγκρήπιδος, ἀπὸ τοῦ κρηπὶς ὀξυτόνου βαρύνεται διὰ τὴν σύνθεσιν. 174, 9.
μελάγχιμος πέπλος ὁ μέλας, καὶ μελάγχιμα συκάμινα τὰ μέλανα. 1254, 25.
μελαγχρὴς ὅτι ἐκ τοῦ μελαγχροιὴς συγκέκοπται, καὶ μελαγχρὲς μειράκιον οὐδετέρως. 1799, 16.
μέλαθρον κυρίως τὸ μέσον τῆς στέγης ξύλον, καὶ ἀπὸ μέρους ἡ ὀροφὴ τῆς οἰκίας, καὶ ἁπλῶς ἡ ὅλη οἰκία· καὶ ὅτι παρὰ τὸ μελαίνεσθαι καὶ αἴθεσθαι τῷ καπνῷ καὶ τῷ πυρὶ ἢ τῷ ἡλίῳ οὕτω λέγεται. 249, 19. 780, 27. 1846, 58. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μέλαθρον μεγάρου ἡ ὀροφή, καὶ ὅτι διὰ τῆς παραθέσεως τοῦ μεγάρου ἐντελῶς πέφρασται Ὀδ. χ', 239. μέλαθρον δὲ κατὰ μόνας ἐλλιπῶς λέγεται καὶ ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον. 1925, 45.
μέλαινα ἡμέρα λέγεται ἡ δυστυχὴς καὶ θανάσιμος. 1538, 18.
μέλαινα ἤπειρος, ὅτι ἰδίως οὕτω λέγεται παρ' Ὁμήρῳ ἡ ἀντικρὺ τῆς Ἰθάκης γῆ, Ὀδυσσ. ξ', 97. 1752, 58.
μέλαινα θηλυκὸν ὅτι ἐκ τῆς μέλανος γενικῆς ἐπενθέσει τοῦ ῑ λέγεται, καὶ οὐκ ἐκ παραγωγῆς ἔχει τὸ ῑ τῆς διφθόγγου, ὡς τὸ θεράπαινα, λύκαινα καὶ τὰ ὅμοια. 1129, 7.
μέλαιναι ὀδύναι αἱ εἰς τὸν μέλανα Ἅιδην κατάγουσαι, τουτέστι θανατηραί. 463, 4,
μέλαιναι φρένες, ζήτει ἐν τῷ, φρένες ὁ λογισμός. 58, 4.
μελαμποδία, ποιημάτιον Ἡσιόδου οὕτως ἐπιγραφόμενον. 1775, 17.
Μελάμπους ὁ μάντις, υἱὸς Ἀμυθάονος τοῦ Κρηθέως καὶ Τυροῦς τῆς Σαλμωνέως. 1681, 50. καὶ ὅτι Μελάμποδος ἀδελφὸς μὲν Βίας, υἱοὶ δὲ Ἀντιφάτης καὶ Μάντιος, Ἀντιφάτου δὲ Ὀϊκλῆς, Ὀϊκλέους δὲ Ἀμφιάραος, Ἀμφιαράου δὲ Ἀλκμαίων καὶ Ἀμφίλοχος· πάλιν Μαντίου Πολυφείδης καὶ Κλεῖτος, Πολυφείδους δὲ Θεοκλύμενος, περὶ οὗ Ὅμηρος Ὀδ. ο', 256. 1779, 61-1780, 18. καὶ ὅτι ὁ Μελάμπους, καθήρας τῆς μανίας τὰς Προίτου θυγατέρας, τὰ δύο μέρη τῆς ἐκείνου βασιλείας ἔλαβε καὶ τῷ ἀδελφῷ Βίαντι παρέδωκε. 288, 28. 1480, 5. καὶ ὅτι ὑποσχόμενος Νηλεῖ τὰς Ἰφίκλου τοῦ Φυλάκης δυνάστου βοῦς ἐπὶ τῷ Πηροῦς τῆς θυγατρὸς τοῦ Νηλέως γάμῳ, κατελήφθη ὑπὸ τοῦ Ἰφίκλου καὶ τέλος ἀπελύθη, ἱστορία διεξοδική. 1684, 63. 1685, 9. 18. καὶ ὅτι τὴν τοῦ οἴνου πρὸς ὕδωρ κρᾶσιν Μελάμπους ἐπενόησε κατά τινας. 1816, 1.
μελάμπυγος λέγεται ὁ ἀνδρεῖος, λευκόπυγος δὲ ὁ ἄνανδρος. 863, 29. ζήτει τὸ λευκόν.
μέλαν αἷμα τὸ ἐρυθρόν, καὶ μέλαν ὕδωρ τὸ καὶ κατ' ἄλλον λόγον λευκόν, καὶ ὅτι καὶ τοῖς φαιοῖς τὴν χρόαν τὸ μέλαν ἐπιτίθεται, οἷον τῇ τέφρᾳ καὶ τῇ γῇ διὰ τὸ καὶ τὸ φαιὸν χρῶμα ὑπὸ τὸ μέλαν ἀνάγεσθαι. 1547, 46.
μέλαν δρυός, Ὀδ. ξ', 12. ὅτι οἱ μὲν τὴν ἐντεριόνην φασὶν ἤγουν τὸ ἐγκάρδιον τῆς δρυός, ἄλλοι δὲ τὸν φλοῦν, ἄλλοι δὲ τὴν πολλὴν πυκνότητα τῶν φύλλων ὡς αἰτίαν μελανίας τῷ δένδρῳ μελάνδρυον λέγουσι, ἑρμηνεία διεξοδική. 1748, 54.
μέλαν ὕδωρ ὅτι κατὰ κοινὸν ἐπίθετον λέγεται ἢ ἐκ τῶν κατὰ μέρος, ἢ καὶ τὰ τῶν ἐνύγρων θεῶν τισὶν ἐπιτιθέμενα τὸ μέλαν ἀμωσγέπως ἔχουσιν ἐν συνθέσει, οἷον τὸ κυανῶπις Ἀμφιτρύτη, καὶ κυανοχαίτης Ποσειδῶν. 354, 20. καὶ ὅτι ἡ τοῦ ὕδατος μελανία ἐλέγχεται διὰ τοῦ ἐκ τῆς τῶν ξύλων ὑγρότητος μέλανα καπνὸν ἀναδίδοσθαι. 1041, 58.
μέλανα σώματα ὅτι στεῤῥότερα πεφύκασι τῶν λευκῶν, διὸ καὶ τλημονέστερα. 1799, 15.
μελάνδρυον, δένδρον μελανίζον διὰ τὴν τῶν φύλλων πυκνότητα, καὶ μελάνδρυος πίτυς ἡ μελανίζουσα. 1748, 56.
μελαναίετος ἀετός, ὁ καὶ φασσοφόνος, ὅτι μικρὸς μὲν ἐστὶν, ἰσχυρότερος δὲ τῶν ἄλλων. 1235, 44.
μελάνδετα φάσγανα τὰ ἔχοντα μελαίνας λαβάς. 1039, 23.
μελάνει πόντος, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ μελαίνεται, καὶ ὅτι ἀπέλευσιν πέπονθε τοῦ ῑ. 665, 18.
Μελάνθιος, ὄνομα λιχνοτάτου τινὸς ἀνθρώπου. 1817, 1.
μέλανθος Ποσειδῶν, ὅτι διὰ τὸ μέλαν τοῦ ὕδατος καὶ τὸ ἐπιπολάζον λευκὸν, οὗ αἴνιγμα τὸ ἄνθος, οὕτως ἐπεκαλεῖτο ὁ Ποσειδῶν. 1183, 62. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι μέλανθος ὁ Ποσειδῶν ἐπεκαλεῖτο παρὰ τὸ μελαίνεσθαί τε τὴν θάλασσαν καὶ ἐπανθεῖν αὐτῇ τὸν ἀφρόν. 116, 8. 1817, 5.
μελάνοσσος ὁ μελανόφθαλμος, μελάνοστος δὲ ὁ μέλανα ἔχων ὀστᾶ. 1235, 42.
μελάνυδρος κρήνη ἡ ἐκ βάθους ἀνάγουσα τὸ ὕδωρ καὶ πολύυδρος. 733, 33. καὶ ἀλλαχοῦ μελάνυδρος κρήνη ἡ βαθύυδρος καὶ διὰ τοῦτο δυσόρατος. 1041, 56.
μέλας προσηγορικὸν ὅτι ἐλλείψει τοῦ ῑ κλίνεται, ὅ περ ἐμφαίνεται ἐν τῷ μελάντερος συγκριτικῷ. 622, 6.
Μέλας, ποταμός τις διὰ τῆς Ἁλιαρτίας χώρας ῥέων καὶ ποιοῦν τὸ ἐκεῖ ἕλος, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τοῦ ποταμοῦ ἐκείνου. 268, 32. 292, 3.
μέλας ἕσπερος, ὅτι πρὸς διαστολὴν γέγονεν ἡ ἐπίθεσις τοῦ μέλας. 1427, 31.
μέλας οἶνος ὁ ἐρυθρός, ὡς καὶ μέλαν αἷμα ἐν ἴσῳ τῷ ἐρυθρόν. 1534, 44.
μέλας οἶνος ὅτι παρὰ Χίοις πρώτοις ἱστορεῖται πεφυκέναι. 862, 12.
μέλας πόντος ἐπιθετικῶς, καὶ ὅτι μελανίας πόντου διαφοραὶ τὸ πορφύρεον, τὸ κυάνεον, τὸ οἰνοπὸν καὶ τὸ ἠροειδές. 116, 14.
Μέλας Πόντος ὁ ὕστερον κληθεὶς Καρδιανὸς κόλπος, ἀπὸ Μέλανός τινος καλουμένου ποταμοῦ, ἢ διὰ τὴν ἐκ τοῦ βάθους ἐμφαινομένην μελανίαν, ἢ διὰ τὸ μελάγγειον τῶν περὶ αὐτὸν χωρίων. 1340, 19.

μέλλων δεύτερος γραφῶ, ὅθεν ῥῆμα γραφέω γραφῶ γραφήσω γεγράφηκα· ὁμοίως ἔδραμον δραμῶ, ὅθεν δραμέω δραμῶ δραμήσω δεδράμηκα. 179, 34. 1126, 3.

μέλλαντες τῆς πέμπτης τῶν βαρυτόνων ὅτι διὰ τοῦ σω Αἰολικῶς προφέρονται. 23, 8. ζήτει τὸ, μελλόντων προσῳδία.

μελλόντων προσῳδία, ὅτι κοινῶς μὲν βαρύνονται οἱ ἐνεργητικοὶ πρῶτοι μέλλοντες πλὴν τῶν τῆς πέμπτης, οὓς καὶ αὐτοὺς βαρύνουσιν οἱ Αἰολεῖς διὰ τοῦ σω προφέροντες, οἷον φθείρω φθέρσω, κείρω κέρσω, οἱ δὲ Δωριεῖς περισπῶσι καὶ τοὺς κοινῶς βαρυνομένους μέλλοντας, πεσῶ καὶ κλαυσῶ λέγοντες, ἔθεν τὸ πεσεῖται καὶ κλαυσεῖται. 23, 8. 129, 23.

μελλόντων τῶν περισπωμένων ῥημάτων παραλήγουσα, ὅτι οἱ τῶν περισπωμένων ῥημάτων ἐκ τῆς ἐντελοῦς φωνῆς τῶν συστοίχων ἐνεστώτων προσλήψει τοῦ σ̄ σχηματίζονται, διόπερ ἀναλογώτεροι ἐν μὲν τῇ πρώτῃ οἱ διὰ τοῦ εσω μέλλοντες, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ οἱ διὰ τοῦ ασω, ἐν δὲ τῇ τρίτῃ οἱ τῷ ο̄ μικρῷ παραλήγοντες, οἷον ὀμόσω, ἀρόσω, ὀνόσω, βόσω καὶ ἄλλα τινά. 1723, 7—15.

μέλλουσιν ἀντὶ τοῦ ἐοίκασι. 808, 34. ζήτει τὸ, μέλλειν κατηγόρημα.

μελόντων ἀντὶ τοῦ μελέτωσαν, οἷον ἐν τῷ, θάρσει μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων, πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 1169, 4. 1828, 14.

μέλπειν καὶ μέλπεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ᾄδειν, ὅτι παρὰ τὸ μέλει ἕπεσθαι λέγεται. 138, 27. 1078, 33.

μέλπεσθαι Ἄρηι τὸ ὡς οἷα τινὶ μολπῇ τῷ πολέμῳ χρῆσθαι, τουτέστι σὺν ἀλυπίᾳ καὶ θαῤῥαλεότητι πολεμεῖν. 1078, 33.

μέλπηθρα κυνῶν τὰ ὑποκείμενα εἰς βρῶσιν τοῖς κυσὶ παρὰ τὸ μέλπειν, διὰ τὸ τοὺς κύνας μὴ παραμόνως ἐσθίειν, ἀλλ' ὡς οἷα παίζοντας, ὃ δηλοῦται διὰ τοῦ μέλπειν ἀπ' ἄλλων εἰς ἄλλα μεταπηδᾶν· καὶ ὅτι μέλπηθρα κυνῶν, ὅ ἐστι παίγνια, γίνεσθαι παρ' Ὁμήρῳ λέγονται οἱ ἄταφοι νεκροί. 929, 15. 1629, 41.

μέλω τινὶ, ἤγουν ἐν ἐπιστροφῇ καὶ μελήσει γίνομαι ἀγαπώμενος. 1408, 22.

μέμαμεν ἐκ τοῦ μεμάχαμεν πρώτου προσώπου πληθυντικοῦ τοῦ μῶ μάσω μέμακα παρακειμένου γέγονε κατὰ συγκοπήν. 380, 37.

μεμαρασμένος ἀντὶ τοῦ μεμαραμμένος Ἀττικῶς. 1436, 53.

μέμασαν, τρίτον πρόσωπον ῥηματικὸν, ὅτι ἀπὸ τοῦ μῶ μάσω θέματος, ὅθεν καὶ τὸ μαιμῶ, κεκίνηται. 661, 25.

μεμανῖα ἔριδος, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμοῦσα, Ἰλ. ε', 732. 597, 44.

μεμαὼς μεμαότος μετοχὴ, ὅτι κοινῶς μὲν τρέπει τὸ ω̄ εἰς ο μικρὸν ἐν ταῖς πλαγίαις, ἐκτείνει δὲ τὴν μᾱ συλλαβὴν, Ἰωνικῶς δὲ ἀνάπαλιν φυλάσσει μὲν τὸ ω̄ μέγα, συστέλλει δὲ τὴν μᾱ συλλαβήν. 282, 38. 443, 29.

μέμβλεται ὅτι ἐκ τοῦ μεμέληται γέγονε συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ β̄. 1187, 48.

μέμβλετο ὅτι ἐκ τοῦ μεμέλητο, ὅ ἐστι διὰ μελήσεως ἦν, γέγονε συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ β̄. 1917, 7.

μέμβλω, ὅτι ἐκ τοῦ μέλω διπλασιασμῷ τοῦ μ̄ γίνεται μέμλω, καὶ παρενθέσει τοῦ β̄ πρὸς εὐφωνίαν μέμβλω. 1722, 63.

μέμβλωκεν ἀντὶ τοῦ μεμόληκεν, ἤγουν παρῆλθεν, ἐν τῷ, δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα ἦμαρ, Ὀδ. ρ', 190. 1814, 56.

μεμεθωδευμένος ὅτι κατὰ διπλῆν αὔξησιν λέγεται. 1325, 32.

μεμελοπεποιημένος ὅτι κατὰ διπλῆν αὔξησιν Ἀττικῶς λέγεται. 1325, 33.

μεμηκὼς, μετοχὴ μέσου παρακειμένου, ὅτι ἐκ τοῦ μεμακηκὼς συγκέκοπται. 812, 7.

μέμηλα, μέσος παρακείμενος μιᾷ συλλαβῇ λειπόμενος τοῦ κοινοῦ, ὡς καὶ τὸ βέβουλα τοῦ βεβούληκα· δηλοῖ δὲ τὸ μέμηλα τὸ διὰ φροντίδος γίνομαι. 61, 22. 168, 8. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ μέμηλα ἐκ τοῦ μεμέληκα κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 1403, 50.

μεμηλὼς πλούτου λέγεται παρ' Ὁμήρῳ ὁ ἐξ ἐπιμελείας πλούσιος. 597, 1.

μεμιστυλημένος, μετοχὴ τοῦ μιστυλᾶσθαι ῥήματος, ὃ καίπερ παρὰ τὸ μεῖστον, ὃ τὸ μῑ δίφθογγον ἔχει, γεγονὸς ὅμως διὰ τοῦ ῑ γράφεται, καὶ ἡ μετοχὴ ὁμοίως. 135, 11.

μεμίχθαι ἀντὶ τοῦ συγκεχυμένως καὶ ἀναμὶξ κεῖσθαι ἐνίοτε παρ' Ὁμήρῳ. 815, 51.

μεμνέῳτο εὐκτικὸν ὅτι ἐκ τοῦ μεμνέοιτο γέγονεν ἐκτάσει τοῦ ο̄, ἢ ἐκ τοῦ μεμνῷτο ἐπενθέσει τοῦ ε̄. 1305, 46. 1332, 19.

μέμνῃ, δεύτερον πρόσωπον ῥηματικὸν, ὅτι ἐκ τοῦ μέμνηαι συνῄρηται. 1003, 20.

μέμνημαι αἰτιατικῇ παρ' Ὁμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, μέμνημαι τόδε ἔργον, Ἰλ. ι', 527. καὶ μέμνημαι τάδε πάντα, Ὀδ. ω', 122. καὶ γενικῇ, οἷον ἐν τῷ, εὖ μέμνητο Ὀδυσῆος, Ὀδυσσ. ω', 195. καὶ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπιμελοῦμαι τίθεται τὸ μέμνημαι. 770, 3. 10. 1464, 15. 1954, 62. 1956, 56.

μέμνημαι τὸν δεῖνα, αἰτιατικῇ πρόσωπον σημαινούσῃ, οἷον, Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι, Ἰλ. ζ', 222. 638, 26.

μεμνήμην εὐκτικὸν ὅτι ἀναλόγως ἐκ τοῦ μέμνημαι κεκίνηται, ὡς ἐκ τοῦ κέκλημαι τὸ κεκλήμην. 1373, 64.

μεμνῆσθαι εἰς φυγὴν, φράσις ξένη παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ, φύγαδε μνώοντο ἕκαστος, Ἰλ. π', 697. 1081, 60.

Μέμνων ὅτι Τιθωνοῦ καὶ Ἡμέρας υἱὸς γεγονέναι μυθεύεται. 128, 42. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Ἠοῦς καὶ Τιθωνοῦ. 1491, 9. καὶ ὅτι ἀνδρεῖον τινὰ ἄνθρωπον ὑπαγορεύει τοὔνομα. 591, 18. καὶ ὅτι τρέπει τὸ ω̄ εἰς ο̄ ἐν ταῖς πλαγίαις, τὸ δὲ Μέμνων Μέμνωνος φυλάσσει αὐτό. 899, 11.

μεμολυσμένος λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ μεμολυμμένος. 1436, 53.

μεμορημένος ἀντὶ τοῦ κακοπαθῶν, ὅτι παρὰ τὸν μόρον, ὃ

μέσοι παρακείμενοι τῇ οἰ διφθόγγῳ παραλήγοντες, οἷον οἶδα, δέδοικα, πέποιθα, λέλοιπα, ὅτι Αἰολικῶς οὕτω γράφονται, κοινῶς γὰρ ἂν διὰ τῆς ει. 853, 5.

μέσοι παρακείμενοι ὅτι μιᾷ συλλαβῇ λείπονται τῶν ἐνεργητικῶν ἐν τοῖς περισπωμένως κλινομένοις ῥήμασιν, οἷον ὤλεκα ὦλα. 1523, 40. ζήτει ἐν τῷ, παρακειμένων ἰσοσυλλαβία.

μέσοι παρακείμενοι ὅτι ἐπὶ μὲν τῶν βαρυτόνων ἰσοσυλλαβοῦσι τοῖς ἰδίοις ἐνεργητικοῖς, ἐπὶ δὲ τῶν περισπωμένων μιᾷ λείπονται συλλαβῇ. 669, 20.

μέσοι χρόνοι ὅτι ἐπαμφοτερίζουσι τῇ σημασίᾳ. 1846, 30.

μεσόμφαλοι φιάλαι, αἳ καὶ βαλανειόμφαλοι, ὧν οἱ θόλοι ἐοίκασι τοῖς τῶν βαλανείων ὀμφαλοῖς. 1261, 23.

μέσον ἦμαρ ἡ μεσημβρία πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 1833, 12.

μεσοπαγὲς ἔγχος καὶ δόρυ λέγεται τὸ ἐς ἥμισυ καὶ μέχρι μέσου ἐμπεπηγὼς τῇ γῇ. 1017, 49. 1229, 50.

μεσοπαλὲς ἔγχος τὸ ἕως τοῦ μέσου παλλόμενον ἤγουν κραδαινόμενον. 1229, 51.

μέσος παρακείμενος ὅτι τὸ τοῦ ἐνεστῶτος σύμφωνον ἔχει ἐπὶ τῶν βαρυτόνων καθόλου. 149, 1. 1183, 46. καὶ ὅτι καθαριεύει, ὅταν καὶ ὁ ἐνεστὼς καθαριεύει. 143, 6. καὶ ὅτι ἐπαμφοτερίζει τῇ διαθέσει, οἷον δέδορκα ἀντὶ τοῦ ὁρῶ, καὶ ἀντὶ τοῦ ὁρῶμαι. 1260, 2. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὁ μέσος παρακείμενος οὐκ ἀεὶ καὶ ἐνέργειαν καὶ πάθος ὁμοῦ σημαίνει, ἀλλὰ χωρὶς ποτὲ μὲν ἐνέργειαν, ποτὲ δὲ πάθος. 191, 41.

μεσότητος ἐπιῤῥήματα εἰς ως λήγοντα ὅτι τὴν γραφὴν καὶ τὸν τόνον φυλάττει τῶν ἐξ ὧν ἂν γένωνται γενικῶν, πλὴν τοῦ ζαφελῶς καὶ ἑδρανῶς. 769, 21.

μέσου ἀορίστου πρώτου προστακτικὰ ὅτι συνηθέστερά εἰσι τῶν τοῦ ἐνεργητικοῦ, οἷον τὸ ἀνάτειλαι τοῦ ἀνάτειλον, καὶ τὸ νεῖμαι τοῦ νεῖμον. 1576, 17.

Μέσση ἡ Μεσσήνη παρ' Ὁμήρῳ κατὰ ἀποκοπήν. 294, 45. 295, 1. ζήτει τὸ Μεσσήνη.

Μεσσήνη, ὅτι μέρος τι τῆς Λακωνικῆς οὕτως ἐλέγετο ἐπὶ τῶν Τρωικῶν πρὸ τοῦ κτισθῆναι Μεσσήνην τὴν πόλιν, ἧς ἄποικος ἡ ἐν Σικελίᾳ Μεσσήνη· καὶ ὅτι ἐν δυσὶ σσ γράφεται τοὔνομα, καὶ ὅτι ἔστι τις καὶ ἑτέρα Μεσήνη δι' ἑνὸς σ, ἑρμηνεία διεξοδική. 294, 44—295, 10. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι Μεσσήνη πόλις πάλαι μὲν Λακώνων ἦν, μετὰ δὲ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον εἰς Πελοπόννησον ἐπαύσατο τοῦ εἰς τὸ Λακωνικὸν τελεῖν· καὶ ὅτι καὶ Σικελίας ἐστὶ Μεσσήνη ἐν τῷ κατὰ τὴν Πελωρίδα ἄκραν κόλπῳ πόλις μεγάλη, Μεσσηνίων τῶν Πελοποννησιακῶν κτίσμα, ἣ καὶ Ζάγκλη ἐκλήθη ποτέ, καὶ ὅτι ἐν δυσὶ σσ καθόλου γράφεται τοὔνομα. 1716, 10. 1899, 51.

Μεσσήνιοι ὅτι τὸ Μ στοιχεῖον ἐπίσημον εἶχον ἐπὶ ταῖς ἑαυτῶν ἀσπίσιν, ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι τὸ Λ· ζήτει ἐν τῷ, λ τὸ στοιχεῖον. 293, 41.

μεστός, ἤγουν πλήρης, ὅτι παρὰ τὸ ἕω, ὅ ἐστι πληρῶ, λέγεται πλεονασμῷ τοῦ μ. 425, 34.

μέσφα ἀντὶ τοῦ μέχρι κατὰ γλῶσσαν ποιητικήν. 726, 39.

μέσων τινῶν τῇ σημασίᾳ λέξεων ἐκ τῆς σὺν καὶ διὰ προθέσεως ἀρχομένων κατάλογος, οἷον συμβάλλειν, διίστασθαι, συμπλοκή. 21, 33—46.

μέσων τινῶν ῥημάτων χρῆσις Ἀττικὴ ἀντὶ ἐνεργητικῶν, οἷον μελήσεται ἀντὶ τοῦ μελήσει, καὶ κατανεύσομαι ἀντὶ τοῦ κατανεύσω. 144, 2.

μετὰ πρόθεσις ὅτι ὑστεροχρονίαν δηλοῖ, οἷον ἐν τῷ μετασεύεσθαι καὶ ἑτέροις. 642, 3.

μετὰ ἀντὶ τῆς σὺν κατ' ἐναλλαγήν, οἷον ἐν τῷ μεθήμενος ἀντὶ τοῦ συγκαθήμενος, καὶ μετεῖναι ἀντὶ τοῦ συνεῖναι. 1400, 49.

μετὰ πρόθεσις δοτικῇ ἀντὶ τῆς ἐν κατ' ἐναλλαγὴν πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, μεθ' αἵματι καὶ κονίησιν, Ἰλ. ο', 118. 831, 24. 927, 58. 1008, 15. 1458, 39. 1794, 61.

μετὰ πρόθεσις ἀντὶ τῆς εἰς ἢ τῆς διὰ ἐν τῷ, ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν, Ὀδ. α', 184. 1408, 63.

μετὰ πρόθεσις ἐν συνθέσει οὐδὲν προστιθεῖσα τῇ σημασίᾳ τοῦ ἁπλοῦ, οἷον ἐν τῷ μετάγγελος καὶ ἄλλοις τισί. 1009, 48.

μέτα πρόθεσις κατ' ἀναστροφὴν παροξυτονηθεῖσα ὅτι ἀντὶ τοῦ μέτεστι ῥήματος ἀκούεται. 74, 45.

μεθ' ὁμήλικας, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ καθ' ὁμήλικας, ἤγουν ἐν ὁμήλιξι. 1807, 12.

μεθ' ὕλην, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ εἰς ὀρεινὸν δάσος. 688, 37.

μετ' ἀνδράσιν, ἀντὶ τοῦ ἐν ἀνδρείοις. 1072, 39.

μετ' ἀνδρῶν ἵζειν ἀριθμῷ, ἤγουν ἐν τῷ τῶν ἀνδρῶν ἀριθμῷ καθῆσθαι, τουτέστιν εἰς ἄνδρας τελεῖν. 1693, 44.

μετ' ὀλίγον μέλλοντος χρόνου χρῆσις παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ, ἐπεὶ τάχα κεῖθι τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος, Ἰλ. μ', 358. καὶ ὅτι ἐντεῦθεν ἀφορμὴν ἔσχε τοῦ οὕτω λέγεσθαι τοὔνομα. 909, 24.

μετὰ δαῖτα, κατ' εὐωχίαν, ἢ διὰ δαῖτα. 1930, 39.

μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει, Ὀδ. μ', 312. ἀντὶ τοῦ μετεβεβήκει τὰ ἄστρα, ἤγουν μετεκινήθη πρὸς δύσιν. 1723, 35.

μετὰ κάλλος, ἀντὶ τοῦ διὰ κάλλος ἐν τῷ, τὴν ποτε Νηλεὺς γῆμεν ἑὸν μετὰ κάλλος, Ὀδ. λ', 282. 1484, 58.

μετὰ νῶτα βαλεῖν, ἀντὶ τοῦ μεταβαλεῖν τὰ νῶτα, ὅ ἐστιν εἰς φυγὴν τραπῆναι. 701, 46.

μετὰ ποσί, μεταξὺ τῶν ποδῶν. 1175, 22.

μετὰ στρατῷ, ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ στρατῷ. 1256, 41.

μετὰ σφίσιν, ἤγουν ἐν ἑαυτοῖς, ὅτι καὶ μετὰ σφισι γράφεται ἐγκλιτικῶς Ἰλ. α', 368. 119, 29.

μετὰ Τυδέος υἱὸν ἔπουσαν, ἤγουν μεθέπουσαν τὸν υἱὸν τοῦ Τυδέως, Ἰλ. κ', 516. 821, 22.

μεταβαλεῖν τὰ νῶτα λέγονται οἱ εἰς φυγὴν τραπέντες. 701, 46. ζήτει τό, μετὰ νῶτα βαλεῖν.

μεταβάλλειν ἐν ἴσῳ τῷ παραφράζειν, ὅθεν καὶ μεταβολὴ ἡ παράφρασις. 1406, 17.

μεταβῆναι λέγονται τὰ ἄστρα, ἤγουν μετακινηθῆναι, πρὸς δύσιν δηλονότι, οἷον ἐν τῷ, ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει, 'Οδ. μ', 312. 1723, 35.

μεταβολεῖς ὀβολῶν καὶ ἀλφίτων λέγονται οἱ ταῦτα καταλλάσσοντες. 1405, 10. 1406, 20.

μεταβολὴ ὅτι κοινῶς λέγεται ἐπί τε καιρῶν καὶ πράξεων παντοίων, οἷον ἐν τῷ, μεταβολὴ πάντων ἡδύ· καὶ ὅτι ἐλλιπής ἐστιν ἡ τοιαύτη φράσις. 1093, 51. 1799, 29.

μεταβολὴ ἐν ἴσῳ τῷ παράφρασις, καὶ ὅτι Διονύσιος ὁ Θρᾷξ τὴν 'Ομηρικὴν 'Οδύσσειαν παραφράσας μεταβολὰς 'Οδυσσείας τὴν τοιαύτην αὐτοῦ πραγματείαν ἐπέγραψε. 1406, 19.

μετάγγελος ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἄγγελος, καὶ ὅτι περιττὴν ἔχει τὴν πρόθεσιν. 1009, 48. 1296, 7.

μεταδαίσεται, ἤγουν συνευωχηθήσεται. 1836, 16.

μεταδήμιος ἀντὶ τοῦ ἐνδήμιος. 1598, 51.

μεταδόρπιος ἀντὶ τοῦ ἐνδόρπιος, ἤγουν ἐπ' αὐτῷ τῷ δόρπῳ, ἐν τῷ, τέρπομ' ὀδυρόμενος μεταδόρπιος, 'Οδ. δ', 194. 1491, 32. 1598, 5.

μεταδρομάδην τρῶσαι τινὰ, παρ' 'Ομήρῳ ἤγουν μεταξὺ τρέχοντα, ἐπιτροχάδην δὲ ἀγορεύειν τὸ τροχαστικῶς λαλεῖν. 524, 33.

μέταζε, χρονικὸν ἐπίῤῥημα ἐκ τῆς μετὰ προθέσεως, ὅτι κανονικῶς προπαροξύνεται. 377, 6.

μετάθεσις χρόνου συλλαβικοῦ, οἷον ὤρορα ἀντὶ τοῦ ὄρωρα. 943, 47.

μεταΐζειν ἐν ἴσῳ τῷ συνίζειν, ὅ ἐστι συγκαθίζεσθαι. 1805, 15.

μεταίχμιον τὸ μεταξὺ δύο στρατευμάτων διάστημα, ὅτι παρὰ τὴν αἰχμὴν λέγεται. 516, 21. 833, 32. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μεταίχμιον ἐκ τοῦ μεσαίχμιον τροπῇ τοῦ σ εἰς τ, καὶ ὅτι καὶ μεταιχμίῳ δύο φροντίδων εἶναι τροπικῶς λέγεται. 384, 46. 385, 2.

μετακάρπιον ὁ κοινῶς λεγόμενος καρπόχειρ. 1572, 38.

μετάκλισις, σχῆμα λόγου. 15, 29. ζήτει τὸ κλίσις ἢ μετάληψις.

μεταλαμβάνειν ἀντὶ τοῦ ἀλλάσσειν. 79, 17. 1601, 60. καὶ μεταλαμβάνειν ἀντὶ τοῦ μεταφράζειν καὶ ἑρμηνεύειν. 691, 22.

μετάληψις ἡ ἀλληγορία καὶ ἡ τῶν λέξεων ἑρμηνεία. 79, 45. 691, 23. καὶ ὅτι ἡ μετάληψις τρόπος τίς ἐστι ποιητικὸς, καθ' ὃν τὸ ἰσοδυναμοῦν τινὶ λέξει κατὰ τὴν σημασίαν ἀντὶ αὐτῆς ἐκείνης λαμβάνεται, οἷον παρὰ Θεοκρίτῳ ἡ Πηνελόπη Οὐδενὸς εὐνάτειρα λέγεται, ἀντὶ τοῦ Οὔτιδος 'Οδυσσέως, καὶ ὁ Τηλέμαχος μακροπτόλεμος ὁμοίῳ τρόπῳ· καὶ ὅτι καὶ σχῆμά τι ῥητορικὸν ἡ μετάληψις. 79, 11—46. καὶ μετάληψις σχῆμά τι συντάξεως, ὃ καὶ κλίσις καὶ μετάκλισις ὀρθότερον λέγεται. 103, 28. ζήτει τὸ κλίσις. καὶ ὅτι καὶ ἡ μετωνυμία μετάληψίς τίς ἐστιν, ὡς ὅταν τὴν ἀηδόνα τὸ ὀρνίθιον Πανδαρέου κούρην 'Ομηρος λέγει. 1875, 35.

μέταλλα τὰ γεωρυχούμενα σώματα διὰ τὸ μετὰ τἄλλα τῶν κατὰ τὸν βίον χρησίμων ἐπινοηθῆναι τὴν ἔρευναν αὐτῶν, ὅθεν τὸ μεταλλᾶν ἀντὶ τοῦ ἐρευνᾶν καὶ πολυπραγμονεῖν, καὶ μεταλλεύειν τὸ μέταλλα ἐρευνᾶν. 148, 10. 1413, 58.

μεταλλᾶν τὸ πολυπραγμονεῖν, μεταλλεύειν δὲ τὸ μέταλλα ἐρευνᾶν, ζήτει ἐν τῷ μέταλλα. 148, 8. 1413, 55.

μεταλλεύειν τὸ μέταλλα ἐρευνᾶν, μεταλλᾶν δὲ τὸ πολυπραγμονεῖν, ζήτει ἐν τῷ μέταλλα. 148, 9.

μεταμάζιον στῆθος τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν μέρος τοῦ στήθους. 516, 21. 833, 31.

μεταμόρφωσις, μετατύπωσις μορφῆς εἰς ἕτερον χαρακτῆρα· καὶ μεταμορφοῦσθαι λέγονται οἱ ἀπὸ ἑτέρου σώματος εἰς ἕτερον μεταπίπτοντες. 1799, 30-38. καὶ ὅτι αἱ εἰς διάφορα ζῷα καὶ ἁπλῶς ὕλας τινὰς μεταμορφώσεις τοῦ Διὸς καὶ ἄλλων τινῶν θεῶν ἐπὶ φθορᾷ τινῶν γυναικῶν τὰς ὕλας ἐκείνας αἰτίας γεγονέναι τῆς φθορᾶς αἰνίττονται. 343, 17, καὶ ὅτι μεταμορφοῦσθαι εἰς ὅ τι ἂν βούλοιντο δύναμιν ἔχειν μυθεύονταί τινες, οἷον Περικλύμενος ὁ Νηλέως καὶ ἡ τοῦ 'Ερυσίχθονος θυγάτηρ καὶ ἡ Θέτις καὶ ὁ Πρωτεὺς, καὶ ἀλληγορία τῆς τοιαύτης μεταμορφώσεως. 1685, 61.

μεταμώλιον τὸ μάταιον, ὅτι παρὰ τὸ μὴ ὀνεῖν γίνεται μηόνιον καὶ κράσει μώνιον καὶ ἐν συνθέσει μεταμώνιον καὶ τροπῇ 'Αττικῇ τοῦ ν εἰς λ μεταμώλιον. 483, 5. 8. 1436, 59.

μετανάστης, μέτοικος καὶ μετὰ τὸ γεννηθῆναί που ἀναστατωθεὶς ἐκεῖθεν. 781, 17. 1045, 62. καὶ ὅτι τῷ νέω ῥήματι συστοιχεῖ, ὅθεν καὶ ὁ νόστος. 1047, 13.

μετάνιπτρον, κύλιξ διδομένη μετὰ τὸ νίπτρον εἴτουν μετὰ τὸ νίψασθαι. 1400, 61.

μεταπαύεσθαι καὶ μεταπαυομένους μάχεσθαι, ἐν ἴσῳ τῷ ἀμοιβαδὸν παρ' 'Ομήρῳ. 1110, 29.

μεταπαυσωλὴ συνθέτως ἡ καὶ παυσωλὴ ἐν ἁπλότητι, τουτέστι παῦσις. 1180, 5.

μεταπλασμὸς ποῖόν τί ἐστι καὶ ἐν ποίοις μέρεσι τοῦ λόγου γίνεται, ἑρμηνεία διεξοδικωτάτη. 58, 31—46. καὶ μεταπεπλασμένων τινῶν φωνῶν κατάλογος. 75, 19-36. καὶ ὅτι ὁ μεταπλασμὸς τῶν λέξεων οὐ μεταβιβάζει τοὺς τόνους αὐτῶν πλὴν ἐν τῷ μητιέτης μητίετα, καὶ ἄλλοις τισὶν ὀλίγοις Αἰολικῶς. 1407. ζήτει τὸ μητίετα.

μεταπλασμὸς ὅτι ἀπὸ τελικοῦ εἰς ὁμοιόπτωτον τελικὸν γίνεται, οἷον ἀλκὶ ἀπὸ τοῦ ἀλκῇ, καὶ ὄσσε ἀπὸ τοῦ ὄσσω, καὶ ἐρυσάρματες ἀπὸ τοῦ ἐρυσάρματοι. 75, 23.

μεταπλασμὸς αἰτιατικῶν καὶ δοτικῶν, οἷον ἰῶκα ἀντὶ τοῦ ἰωκὴν, καὶ κρόκα ἀντὶ τοῦ κρόκην, καὶ ἀλκὶ ἀντὶ τοῦ ἀλκῇ. 549, 12.

μεταπλασμὸς ἀρσενικῶν πληθυντικῶν εἰς οὐδέτερα ὁμοιάριθμα, οἷον οἱ κύκλοι τὰ κύκλα. 599, 18.

μεταπλασμὸς γένους ἀπὸ ἀρσενικοῦ εἰς οὐδέτερον, οἷον ὁ ζυγὸς τὸ ζυγὸν, καὶ ἀπὸ ἀρσενικοῦ εἰς θηλυκὸν, οἷον οἱ μηροὶ τὰ μηρὰ, ὁ Τάρταρος ἡ Τάρταρος. 108, 17. 835, 6.

μεταπλασμὸς εὐθειῶν, ὅτι αἱ εἰς ης λήγουσαι εὐθεῖαι εἰς ᾰ βραχὺ μεταποιοῦνται, οἷον ἱππότης ἱππότα καὶ τὰ ὅμοια, ὧν τινὰ καὶ προπαροξύνονται. 75, 19—36.

μεταπλασμὸς προστακτικῶν, ὅτι τῶν εἰς ε προστακτικῶν τινὰ εἰς θι μεταπλάττονται, οἷον ἴθι ἀπὸ τοῦ ἴε, καὶ ἄνωχθι ἀπὸ τοῦ ἄνωγε, καὶ κλῦθι ἀπὸ τοῦ κλύε. 33, 4.

μεταπλασμὸς, σχῆμα πάλης, ὃ καὶ παρακαταγωγὴ λέγεται, ἑρμηνεία διεξοδική. 1327, 12.

μεταπρέπειν ἀντὶ τοῦ ἐπῆρθαι, ὃ καὶ ἐκπρέπειν. 258, 46.

μεταπρεπὴς ἐν ἴσῳ τῷ ἐκπρεπής. 1147, 54.

μετασπὼν, ἤγουν ἐπιδραμὼν καὶ καταλαβὼν, ἐκ τοῦ μετέσπον ἀορίστου δευτέρου, οἷον ἐν τῷ, ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπών, Ὀδ. ξ', 33. 1101, 56. 1749, 26.

μέτασσαι παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ μέσαι κατ' ἐπένθεσιν τῆς τα συλλαβῆς, μέσας δὲ λέγει τὰς μεσήλικας ἢ τὰς μεταγεγενημένας, Ὀδ. ι', 221. 1625, 29. 34.

μετασσεύεσθαι τὸ μετά τινα ὁρμᾶν ἀκολουθοῦντα αὐτῷ, τουτέστι μεταδιώκειν. 641, 3.

μετάστασις εἴς τι δαιμόνιον ὅτι λυπικόν ἐστι πολλῶν ἀπορημάτων παρ' Ὁμήρῳ. 1496, 18.

μεταστεύειν ἐν ἴσῳ τῷ μετανοεῖν. 1495, 34.

μεσταστῆσαι τὸ μεταλλάξαι. 1347, 46. καὶ ἐν ἐναλλαγῇ μετασταθμῆσαι. 958, 22. 1625, 25.

μεταστοιχεὶ, ἤγουν ἐπὶ στίχον, στίχος δὲ ἡ ἐπὶ βάθος στάσις. 1305, 26.

μεταστρέφειν ἀντὶ τοῦ μεταποιεῖν καὶ μετατιθέναι. 1012, 60.

μετατρέπεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἐντρέπεσθαι, ὅ ἐστιν ἐπιστρέφεσθαι. 72, 6. 83, 23. 901, 51.

μετατροπαλίζεσθαι παρ' Ὁμήρῳ τὸ καὶ ἐντροπαλίζεσθαι, ἤγουν ὀπίσω μεταστρέφεσθαι ἐν τῷ φεύγειν. 1203, 2.

μετατύπωσις, τρόπος ποιητικὸς, ὅταν ἀπὸ συνθέτου λέξις τις μετασχηματισθῇ εἰς ἁπλῆν. 75, 4. 626, 49.

μεταφορὰ, ὅτι δι' ἔνδειαν τῶν ἐπὶ τοῖς πράγμασιν ἰδίων ὀνομασιῶν εἰς χρῆσιν ἦλθον αἱ μεταφοραὶ, καὶ ὅτι εἷς τῶν ποιητικῶν τρόπων ἐστὶν ἡ μεταφορὰ, ὡς καὶ ἡ ὀνοματοποιία καὶ ἡ ὁμωνυμία καὶ ἡ ἀντονομασία, ἑρμηνεία διεξοδική. 39, 29. καὶ ἔκθεσις ὀνομάτων τινῶν μεταφερομένων ἀπὸ ἀνθρωπίνων καὶ ἁπλῶς ζωικῶν μερῶν ἐπὶ ἀψύχων τινῶν μέρη, οἷον παρειαὶ νεῶν, κορυφαὶ καὶ πόδες ὀρέων καὶ τὰ ὅμοια, ἑρμηνεία διεξοδικωτάτη. 308, 23—310, 27. καὶ ὅτι καὶ ἡ ἀκυρολογία μεταφορά τίς ἐστιν ἀφ' ἑνός τινος ἐπὶ ἕτερα ὁμοειδῆ, οἷον τὸ οἰνοχοεῖν νέκταρ, καὶ τὸ χειρονομεῖν τοῖς σκέλεσι. 159, 36. καὶ ὅτι δεῖ προσεῖναί τι ἀνάλογον ἐν ταῖς μεταφοραῖς πρὸς κακοζηλίας ἀποφυγήν. 1444, 45.

μεταφόρητος οἶκος τὸ πλοῖον αἰνιγματικῶς. 804, 50.

μεταφράζεσθαι τὸ μεταβουλεύεσθαι. 67, 25.

μετάφρασις ἐν ἴσῳ τῷ μετάληψις, ὅ ἐστιν ἑρμηνεία. 691, 23.

μετάφρενον τὸ μεταξὺ τῶν ὤμων ἀντικρὺ τοῦ στήθους διάστημα, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ὄπισθεν ἀντικρὺ τῶν φρενῶν κεῖσθαι οὕτω λέγεται. 216, 35. 519, 45. 855, 31.

μεταχειρίζεσθαι, ὅτι οἱ παλαιοὶ μεταχειρίζειν ἔλεγον κατὰ φωνὴν ἐνεργητικήν. 1429, 25.

μετάχοιρα τὰ τῶν ὑῶν ὀψίγονα καὶ λειπογάλακτα. 1752, 19.

μετέασιν ἀντὶ τοῦ μετά τινα εἰσὶν ἐν τῷ, οἷοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετέασι, καὶ μετ' Ἀχιλλῆα, Ἰλ. η', 227. 678, 49.

μετέησι, ἤγουν σύνεστι καὶ συνυπάρχῃ, ὅτι ἐκ τοῦ μετέω κεκίνηται. 389, 1. 1275, 11.

μέτειμι ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα ἔρχομαι ἐν τῷ, ἴθ' ἐγὼ δὲ μέτειμι, κιχήσεσθαι δέ σ' οἴω, Ἰλ. ζ, 341. 645, 44.

μετεῖναι δοτικῇ ἀντὶ τοῦ συνεῖναι καὶ συναριθμεῖσθαι πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 1132, 31. 1400, 49.

μετειπεῖν τὸ μετὰ ταῦτα παραινετικῶς εἰπεῖν ἐν τῷ, ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν, Ἰλ. α', 253. 98, 14.

μετεισάμενος ἀντὶ τοῦ μετελθών. 1107, 36. 37.

μετείω ἀντὶ τοῦ σύνειμι, ὅτι ἐκ τοῦ μετέω γέγονεν ἐκτεθλίσει τοῦ ι. 1275, 10.

μετελθεῖν δοτικῇ ἐν ἴσῳ τῷ συνελθεῖν πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 577, 43. 923, 27. 1400, 48. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μετελθεῖν τὸ ἐκδικῆσαι παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, παρ' Ὁμήρῳ δὲ τὸ ἐπί τι ἔρχεσθαι ἢ τὸ ὕστερον ἔρχεσθαι. 641, 64. 1244, 55. 1458, 15.

μετενεγκεῖν τὸ μετακομίσαι. 1603, 64.

μετενίσσετο, μετῆλθεν, ἐπορεύθη, τὸ νι δίφθογγον ὡς ἀπὸ τοῦ νείω νείσω, ὃ παρὰ τὸ νέω, κατὰ δέ τινας διὰ τοῦ ι καὶ δύο σ ὡς ἀπὸ τοῦ νίσσω. 1615, 34.

μετεξέφερον οἱ ἵπποι τοῦ δεῖνος, Ἰλ. ψ', 377. ἀντὶ τοῦ μετὰ τοὺς πρώτους προέτρεχον τῶν ἄλλων. 1306, 63.

μετέρχεσθαι ἐπὶ ἐκδικήσεως παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, παρ' Ὁμήρῳ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπί τι ἔρχεσθαι. 641, 64. 1458, 15. ζήτει τὸ μετελθεῖν.

μετέσομαι δοτικῇ ἀντὶ τοῦ συνέσομαι. 476, 40. ζήτει τὸ μετεῖναι.

μετέσσυτο ἀντὶ τοῦ μετῆλθε καὶ συνώρμησεν ἢ μεθώρμησε. 1244, 35. 55.

μετέωρος ὁ εἰς ἀέρα κουφισθεὶς, ὅτι παρὰ τὸ ἀείρω λέγεται ἐν συνθέσει τῆς μετὰ προθέσεως, καὶ ὅτι τὸ τε διὰ τοῦ ε ψιλοῦ ἔχει, σκευωρία διεξοδική. 389, 43. 695, 55.

μετήορος ταὐτὸ ὅπερ μετέωρος παρὰ τοῖς ποιηταῖς, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἀείρω, ὃ δηλοῖ τὸ κουφίζω, καὶ αὐτὸ λέγεται, καὶ ὅτι ἀναλογώτερον ἢ τὸ μετέωρος ἐσχημάτισται. 695, 53 1587, 19.

μέτοικοι ὅτι ἀτιμότεροι τῶν αὐτοχθόνων ἐνομίζοντο, διότι ὡς τὰ πολλὰ διὰ τρόπων μοχθηρίαν καταλείπουσι τὰς ἑαυτῶν πατρίδας οἱ ἄνθρωποι. 1045, 60.

μετοίχεσθαι αἰτιατικῇ ἀντὶ τοῦ

ἄλλο τι τεχνήσαιτο, Ὀδ. λ', 613. 1703, 4.

μὴ ἐπίῤῥημα ὑποτακτικῷ ῥήματι συντεταγμένον ἐλλιπῶς τοῦ δέδοικα ἢ τινος τοιούτου, οἷον ἐν τῷ, εἰ μέν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάξω, μή μ' ἄμυδις στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἐέρση ἐξ ὀλιγηπελίης δαμάσῃ, Ὀδ. ε', 467. 1546, 41.

μὴ μὲν ποιῆσαι τόδε τι, τύπος ὁρκωμοτικὸς παρ' Ὁμήρῳ. 1317, 5.

μὴ τελέσειε θεός, Ὀδ. υ', 344. ἐν ἴσῳ τῷ μὴ γένοιτο. 1894, 25.

μηδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι, παροιμιακῶς λέγεται ἐπὶ πανωλεθρίας στρατοῦ ἢ τινος ἀλλοίου συστήματος ἀνθρώπων. 893, 11.

μὴ δ' οὕτως, ἀντὶ τοῦ μὴ δὴ οὕτως ἐν τῷ, μὴ δ' οὕτως ἀγαθός περ ἐὼν κλέπτε νόῳ, Ἰλ. α', 131. ὅπου ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ δὴ τίθεται. 541, 8.

μηδαμῶς καὶ μηδαμῆ ἐπίῤῥημα ὅτι ἐκ τοῦ ἀμῶς σύγκεινται. 1383, 57.

μήδεα τὰ βουλεύματα καὶ οἱ ὄρχεις ὁμωνύμως παρὰ τὸ μέδειν, ὅ ἐστιν ἄρχειν τῆς γενέσεως· καὶ ὅτι τὸ κείρειν μήδεα, παρ' Ὁμήρῳ λεγόμενον Ἰλ. π' 120. ὁμωνύμως ἐνδέχεται ἀκούεσθαι. 238, 29. 406, 45. 1049, 28. 1555, 15.

Μήδεια ἡ Κολχὶς ὅτι φόβῳ Αἰγέως ἐξ Ἀθηνῶν φυγοῦσα, καὶ τὴν πλησίον Ἤλιδος Ἔφυραν οἰκίσασα, πολυφάρμακον τὴν ἐκεῖ χώραν ἐποίησεν, ἱστορία. 881, 59. καὶ ὅτι καὶ Κυταιὶς, ἤγουν ἐκ Κυταίας πόλεως, Μήδεια ἱστορεῖται φαρμακίς. 1493, 43.

μηδεὶς, οἱ μὲν ὅτι ἐκ τριῶν μορίων σύγκειται ἡ λέξις, τοῦ μὴ καὶ τοῦ δὲ καὶ τοῦ εἷς· οἱ δὲ ὅτι ἐκ δυοῖν, τοῦ μὴ καὶ τοῦ δεὶς, διὸ καὶ ὀξύνεσθαι αὐτὴν ἀξιοῦσι. 710, 28.

μηδὲν, λέξις ταὐτὸν δυναμένη, ὅπερ τὸ ᾱ στερητικὸν ἐν συνθέσει. 626, 56.

Μηδεσικάστη κύριον γυναικὸς, ὅτι παρὰ τὸ κεκάσθαι ἤγουν κεκοσμῆσθαι μήδεσιν εἴτουν βουλεύμασι λέγεται. 926, 62.

μηδης λήγοντα, ὅτι τὰ μὲν ἐκ τοῦ μήδεσθαι συγκείμενα διὰ τοῦ ἦτα ἔχουσι τὸ μη, οἷον Θρασυμήδης, Διομήδης· τὰ δὲ ἐκ τῶν εἰς μος ληγόντων πατρωνυμικὰ διὰ τοῦ ἰῶτα, οἷον Ἄλκιμος Ἀλκιμίδης. 1925, 22.

μηδίκη χόρτος βαρυτόνως, Μηδικὴ δὲ γυνὴ ἐθνικὸν ὀξυτόνως. 1967, 28.

μηθεὶς ὅτι ἐκ τοῦ μηδεὶς λέγεται τροπῇ τοῦ δ̄ εἰς θ̄. 117, 17.

Μήθυμνα, πόλις Λέσβου, ἡ καὶ Μέθυμνα διὰ τὸν Διόνυσον λεγομένη, ὅτι κατὰ τροπὴν τοῦ ε̄ εἰς η̄ Μήθυμνα λέγεται. 329, 4. ζήτει τὸ Μεθυμναῖος καὶ τὸ Λέσβος.

Μηθώνη, πόλις ἡ καὶ Μεθώνη, ὅτι κατὰ τροπὴν τοῦ ε̄ εἰς η̄ Μηθώνη λέγεται. 328, 35. 1675, 54. ζήτει τὸ Μεθώνη.

Μηίονες τετρασυλλάβως ἀντὶ τοῦ Μῄονες κατ' ἐκφώνησιν τοῦ ὑπογραφομένου ῐ. 365, 26. ζήτει τὸ Μῄονες.

μηκάδες αἶγες λέγονται ἐπιθετικῶς κατὰ μίμημα φωνῆς. 850, 58.

μηκᾶσθαι, μίμημα φωνῆς αἰγῶν καὶ λαγωῶν καὶ ἐλάφων. 494, 9. 812, 6. 1071, 29. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μηκᾶσθαι λέγονται κυρίως αἱ αἶγες, συλληπτικῷ δὲ τρόπῳ καὶ ὄϊες μηκᾶσθαι λέγονται, ὧν ἴδιον τὸ βληχᾶσθαι· μυκᾶσθαι δὲ τῷ ῡ περὶ βοῶν λέγεται. 1619, 46. 1638, 28. 1721, 21. 23.

μήκων φυτὸν ὅτι παρὰ τὸ μῆκος λέγεται. 714, 39. 57. καὶ ὅτι κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1390, 55. καὶ μήκων τὸ ἐντὸς τῆς πίννης ὁμωνύμως τῷ φυτῷ. 1485, 46. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μήκων ἀρσενικῶς οἱονεί τις κύστις, ἐν ᾗ τὸ μέλαν ἔχει ὅ τε πολύπους καὶ ἡ σηπία ὁμωνύμως μήκωνι τῷ φυτῷ. 1541, 32. 1635, 9.

Μηκώνη, ὅτι οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον Σικύων ἡ πόλις. 291, 22.

μῆλα κυρίως τὰ πρόβατα λέγονται διὰ τὸν μαλλόν. 1063, 42. καὶ μῆλα κατὰ γενικὴν προσηγορίαν αἵ τε αἶγες καὶ αἱ ὄϊες παρ' Ὁμήρῳ καὶ οἱ βόες. 472, 42. 877, 51. 58. 1627, 24. 1753, 17. καὶ μῆλα συλληπτικῶς πάντα τὰ τετράποδα ἀπὸ μέρους μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν θηρίων. 1383, 18. 1648, 60. 1814, 33. καὶ μῆλα ὁμωνύμως πάντες οἱ καρποὶ ἀπὸ μέρους τῶν μήλων. 773, 48.

μηλάνθη, ζῷον μεῖζον σφηκὸς ἐκ τῆς τῶν μηλεῶν ἀνθήσεως λεγόμενον, καὶ ὅτι καὶ μηλόνθη καὶ μηλολόνθη λέγεται. 1329, 26.

μήλατα μηλάτων, ἀντὶ τοῦ μῆλα μήλων, τουτέστι τὰ θρέμματα. 677, 23.

μηλάται οἱ τῶν μήλων, ὅ ἐστι προβάτων, ποιμένες. 877, 50. 1648, 55.

μηλαφῆσαι τὸ τὰ μῆλα ἀφάσαι, ἤγουν τὰ θρέμματα ψηλαφῆσαι. 1394, 30.

μηλέα ὅτι οὐ συναιρεῖται ὡς τὸ συκέα συκῆ καὶ ἄλλα. 1963, 29.

Μηλιεῖς, ὅτι οὕτως ἐκαλοῦντο ποτὲ οἱ Αἰνιᾶνες. 335, 17.

μηλολόνθη ὅτι καὶ μηλόνθη τρισυλλάβως λέγεται καὶ μηλάνθη ἐκ τῆς τῶν μηλεῶν ἀνθήσεως. 1329, 25. 29. ζήτει τὸ μηλάνθη.

μῆλον οὐ μόνον τὸ κοινῶς οὕτω καλούμενον, ἀλλὰ καὶ τὸ τῆς περσέας καὶ τὸ κιτρίον, ὃ καὶ μῆλον ἑσπερικὸν λέγεται· καὶ ὅτι ἐρωτικὰ τὰ μῆλα· καὶ περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου μηλομαχίας. 1572, 39 — 47.

μηλόνθη καὶ μηλολόνθη τετρασυλλάβως ὅτι παρὰ τὸ ἄνθος λέγεται. 1329, 25. 29. ζήτει τὸ μηλολόνθη.

μήλοπα καρπὸν, Ὀδ. η', 104. οἱ μὲν τὸ τῶν προβάτων ἔριον, ὡς ἐκ τοῦ ὄψ καὶ τοῦ μῆλον, ὅ ἐστι πρόβατον, οἱ δὲ μήλοπα καρπὸν τὸν σῖτον φασὶν ὡς μηλοειδῆ τὴν χρόαν. 1571, 33 — 40.

μηλοφόροι Πέρσαι, δορυφόροι βασιλικοὶ, παρὰ τὸ ἐπὶ τῶν στυράκων ἔχειν μῆλα χρυσᾶ οὕτω κληθέντες. 1572, 49.

μήλωθρα τὰ βεβαμμένα ἔρια. 1394, 32.

μηλώσασθαι τὸ βάψαι. 1394, 31.

μηλωτὴ διφθέρα, ὅτι καὶ ἡ αἰγεία δορὰ οὕτω λέγεται διὰ τὸ καὶ τὰς αἶγας μῆλα λέγεσθαι συλληπτικῶς. 877, 52. 1828, 57.

μή μοί τι, ἴσον τῷ μή τί μοι ἐν τῷ, δαιμονίη μή μοί τι λίην

μητρὶς ἐν ἴσῳ τῷ πατρὶς κατὰ χρῆσιν ποιητικήν. 1391, 32.
μητροπάτωρ ὁ πρὸς μητρὸς πάππος. 840, 34.
μητρόπολις ἡ τῆς μητρὸς πατρὶς καταχρηστικῶς. 1391, 32.
μητρὸς δισυλλάβως λέγεται ἐν πεζῷ λόγῳ, μητέρος δὲ οὔ, εἰ μὴ ποιητικῶς. 9, 27.
μητρυιὰ ἀντὶ τοῦ ἐχθρὰ, ὅτι καὶ περὶ τινῶν ἀψύχων λέγεται, οἷον μητρυιὰ ναύταις ἄκρα· καὶ ὅτι καὶ ἀπεχθημέναι τινὲς διαθέσεις μητρυιαὶ λέγονται· καὶ ὅτι μηθρυιὰ ὤφειλε λέγεσθαι· καὶ ὅτι καὶ μητρυιὸς εὕρηται λεγόμενον παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἑρμηνεία διεξοδική. 560, 13—26.
μητρυιὰ ὅτι μηθρυιὰ ὤφειλεν εἶναι διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ υἱὸς, ἐξ οὗ σύγκειται, δασεῖαν. 1482, 47.
μήτρως ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ὅτι τῆς Ἰώνων ἐστὶ διαλέκτου, καὶ ὅτι καὶ οἱ τῆς μητρὸς γονεῖς μήτρωες ἐνίοτε λέγονται. 971, 26. 37. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μήτρως παρ' Ὁμήρῳ μὲν ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἤγουν ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφὸς, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ὁ πρὸς μητρὸς πάππος. 315, 46. 316, 16. 774, 27. 1083, 7.
μηχανὴ ὅτι εὐφημότερόν τι δόλου σημαίνει. 482, 32. καὶ ὅτι παρὰ τὸ μὴ χαίνειν λέγεται. 197, 16. 31.
μηχανόων ἀντὶ τοῦ μηχανῶν μετοχικῶς κατ' ἐνεργητικὴν φωνὴν, Ὀδ. σ', 143. μηχανᾶσθαι δὲ τὸ ῥῆμα ἀεὶ κατὰ παθητικὴν φωνήν. 1841, 37.
μῆχαρ καὶ μῆχος ποιητικῶς ἡ μηχανή. 154, 45. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ μῆχος λέγεται τὸ μῆχαρ, ὡς ἐκ τοῦ δέλος τὸ δέλεαρ. 235, 6.
μήων καὶ πλήων, διὰ τοῦ η, ἀντὶ τοῦ μείων καὶ πλείων κατὰ Δωρικὴν τροπὴν τῆς ει διφθόγγου εἰς η. 101, 6.
μι λήγοντα ῥήματα ὅτι βαρύνεσθαι πεφύκασι καὶ μακρᾷ παραλήγεσθαι· καὶ ὅτι οὐδὲν τῶν μι ληγόντων διφθόγγῳ παραλήγεται πλὴν τοῦ εἰμὶ καὶ εἶμι, ταῦτα δὲ Βοιωτικῶς. 1442, 44. 48. καὶ ὅτι τὰ εἰς μι ῥήματα μακρᾷ θέλει παραλήγεσθαι ἐν τοῖς ἑνικοῖς τῶν ἐνεργητικῶν. 1600, 22. ἐπὶ μέντοι πληθυντικῶν καὶ παθητικῶν συστέλλουσι τὰς παραληγούσας. 1664, 12.
μι λήγοντα ῥήματα, τῷ η παραλήγοντα, ὅτι ἐκ πρωτοζύγων καὶ δευτεροζύγων περισπωμένων γίνονται μεταποιήσει τοῦ ε εἰς η καὶ προσθέσει τῆς μι συλλαβῆς· καὶ ὅτι βαρύνονται τὰ τοιαῦτα ῥήματα Αἰολικῶς, οἷον φῶ φῆμι ἀντὶ τοῦ φημί· καὶ ὅτι τὸ παραληκτικὸν η τῶν τοιούτων ῥημάτων εἰς ει τρέπεται Βοιωτικῶς, οἷον ὦ ἡμὶ, καὶ Βοιωτικῶς εἰμὶ, ὅ ἐστιν ὑπάρχω· καὶ ὅτι καὶ ἀναδιπλοῦσι τὰ τοιαῦτα οἱ Βοιωτοὶ, οἷον πεφίλειμι, νενόειμι. 1613, 16.
μι λήγοντα εὐκτικὰ εἰς ην μεταπλαττόμενα, οἷον ἐκπεφευγοίην ἀντὶ τοῦ ἐκπεφεύγοιμι. 58, 38.
μία μιᾶς μιᾷ, ὅτι ἡ μὲν εὐθεῖα βαρύνεται, αἱ δὲ πλάγιαι περισπῶνται. 652, 49.
μία ἐν ἴσῳ τῷ πρώτη. 1052, 48.
μία αἶσα ἡ ἐπίσης τισὶν ἐπισυμβαίνουσα ἐπ' ἀγαθῷ ἢ κακῷ. 1282, 6.
μιαίνειν ἐν ἴσῳ τῷ βάπτειν ἐνίοτε παρ' Ὁμήρῳ. 456, 5. καὶ μιαίνεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ βλάπτεσθαι. 519, 4.
μιαιφόνος Ἄρης ὁ αἱμοβαφὴς, ἐκ τῆς ἐξ αἵματος παρακολουθούσης βαφῆς τοῖς μαχομένοις. 456, 5. 519, 2. 1356, 55.
μιάνθην, τρίτον πρόσωπον τῶν δυικῶν, ὅτι ἐκ τοῦ μιανθήτην γέγονε κατὰ συγκοπήν. 456, 37.
μιαραὶ ἡμέραι, ὅτι οὕτω λέγονται αἱ τῶν κατοιχομένων. 456, 6.
μιαρὸς καθ' αὑτὸ ἐν ἴσῳ τῷ αἱμοβαφής. 519, 4. καὶ μιαρὸς αἵματι κατὰ συνήθειαν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον μιαρὸς ὁ ἀκάθαρτος καὶ ῥυπαρὸς τὴν ψυχὴν καὶ τὴν γνώμην. 456, 6. 1356, 58.
μιγάζεσθαι φιλότητι τὸ μίγνυσθαι κατὰ συνουσίαν. 1598, 14.
μίγδα ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ μίγδην ἤγουν ἐπιμὶξ εἴτουν ἀναμὶξ, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ μίγδην μεταπέπλασται. 722, 19. 966, 62. 1954, 19.
μιγῆναι δοτικῇ τὸ ἁπλῶς ἑνωθῆναι. 812, 11. καὶ μιγῆναι προμάχοις τὸ προμάχεσθαι, καὶ μιγῆναι νίκῃ τὸ νικῆσαι, καὶ μιγῆναι ἔργῳ τὸ ἐργάζεσθαι. 482, 12. καὶ μιγῆναι ἐν δαΐ, ἤγουν ψαῦσαι καὶ πελάσαι κατὰ μάχην. 993, 14. 1022, 37. καὶ μιγῆναι ἐν παλάμαις, τὸ μέχρι χειρῶν ἀντιστῆναι, ἤγουν ἐς χεῖρας ἐλθεῖν. 1246, 39.
μιγήσεσθαι, ἀπαρέμφατον ἀπὸ τοῦ μιγῶ περισπωμένου θέματος, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐμίγην ἀορίστου δευτέρου. 812, 13.
μίγνυσθαι τὸ ἁπλῶς συγγίνεσθαι εἴτουν ὁμοῦ γίνεσθαι. 1074, 61. μίγνυσθαι δὲ γυναικὶ τὸ συνουσιάζειν. 1598, 10. καὶ μίγνυσθαι κονίαις παρ' Ὁμήρῳ περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ πεσόντα ἀποθανεῖν, καὶ μίγνυσθαι νίκῃ καὶ ἔργῳ κατὰ συνθήκην. 382, 39. ζήτει τὸ μιγῆναι. καὶ ὅτι στρατεύματα καὶ ὕδατα μίγνυσθαι λέγονται, ἔτι δὲ καὶ ἀθληταὶ μίσγεσθαι νίκαις λέγονται, καὶ μίγνυσθαι εὐνῇ λέγονται ἀνὴρ καὶ γυνή. 1428, 32. 34.
Μίδας, ὅτι Μίδας ὁ Γορδίου πρῶτος τὸν αὐλὸν, πένθιμον ὄντα τὸ κατ' ἀρχὰς, παραβώμιον ἐποίησεν, ἀποθεῶσαι τὴν μητέρα βουληθείς. 1372, 30.
Μίδας ὅτι αἷμα ταύρειον πιὼν ἀπέθανε κατὰ τὴν τῶν Σάρδεων ἅλωσιν ὑπὸ Κιμμερίων. 1671, 22.
Μίδεα προπαροξυτόνως, πόλις Βοιωτικὴ, ἡ καὶ Μίδεια παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ καταλόγῳ· Μιδέα δὲ παροξυτόνως, πόλις Ἀργολικὴ, ἡ καὶ Περσέως πόλις. 271, 1. 286, 32.
Μίδεια, πόλις Βοιωτικὴ, ἡ καὶ Μίδεα. 270, 44. ζήτει τὸ Μίδεα.
μιδης λήγοντα ὀνόματα, ζήτει ἐν τῷ μηδης διὰ τοῦ ἦτα. 1925, 22.
μιηφόνος κατὰ γλῶσσαν ποιητικὴν ἀντὶ τοῦ μιαιφόνος. 519, 6.
μικκὸν τὸ μικρὸν Ἰωνικῶς, καὶ ὅτι ὀξύνεται ἡ λέξις καὶ δυσὶ κ γράφεται. 217, 29. 610, 25.
μικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπὴ, ἤγουν μικρὰ ἀφορμὴ ἐκλείπειν ποιεῖ τὰ παλαιὰ σώματα. 1959, 20.

μικρόν, ὀλίγον, τυτθὸν ὅτι ταὐτὸ συνωνύμως δηλοῦσι. 1642, 35.

μικρὸν τὸ μὶ ἰῶτα, μεῖον δέ, ἀφ' οὗ λέγεται τὸ μικρὸν, διὰ διφθόγγου. 135, 14. 18.

μικρῶν τινῶν ἀνθρώπων κατάλογος, καὶ σκωμμάτων τινῶν κατὰ τῶν τοιούτων ἔκθεσις· καὶ ὅτι σταλαγμὸς ἐκαλεῖτο πᾶς τις μικρὸς τὸ σῶμα ἄνθρωπος. 1642, 48—60.

μικύλλος καὶ μικύλλον ὅτι ἐκ τοῦ μικκός, ὅ ἐστι μικρός, καθ' ὑποκορισμὸν λέγονται. 610, 28.

μῖλαξ, εἶδος βοτάνης, ἀφ' ἧς τὸ μίλινον χρῶμα λέγεται, σμῖλαξ δὲ εἶδος ἀκάνθης. 1822, 22.

Μιλήσιοι ὅτι μόνοι τῶν Ἑλλήνων κατεφρόνουν τῆς σφαιριστικῆς. 1601, 41.

Μιλησίων στάσις καὶ ὠμότης κατ' ἀλλήλων, ἱστορία διεξοδική. 1433, 41.

Μιλησίων τρυφὴ καὶ παροιμία, πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι, καὶ οἶκοι τὰ Μιλήσια, ἱστορία διεξοδικὴ καὶ ἑρμηνεία τῶν παροιμιῶν. 1358, 8.

Μίλητος, πόλις Κρητικὴ ὁμωνύμως τῇ Ἀσιανῇ ἀποίκῳ οὔσῃ τῆς Κρητικῆς, ἱστορία· καὶ περὶ τῆς Ἀσιανῆς Μιλήτου πολλά τινα. 313, 4. καὶ ὅτι καὶ Καρική τις ἐστὶ Μίλητος Ἀθηναίων ἀποικία. 368, 33.

Μιλτιάδης, ὅτι ἐπὶ τῇ νίκῃ τοῦ Μιλτιάδου χιλίας ἔθυσαν Ἀθηναῖοι χιμαίρας τῇ Ἀρτέμιδι. 1454, 27.

μιλτοπάρῃος ναῦς ἡ μίλτῳ κεχρισμένη τὰ ἐμπρόσθια μέρη, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ παρήιον ἔχει τὴν διὰ τοῦ η γραφὴν τῆς παραληγούσης, καὶ ἔτι καὶ τὰς τρίγλας μιλτοπαρῄους εἶπέ τις παρῳδικῶς. 308, 6. 310, 24. 28.

μιλτοπρέπτοις μόροισιν, ἤγουν ἐρυθροῖς συκαμίνοις. 1254, 26.

μίλτος, χρῶμα ἐρυθρὸν, καὶ ὅτι τὴν τοῦ μίλτου ἐργασίαν πρῶτος εὗρε Καλλίας Ἀθηναῖος, καὶ μιλτωρυχία ὁ τόπος, ἐν ᾧ ὠρύσσετο, καὶ μίλτος ὁμωνύμως ἡ ἐρισύβη, ἥ τις ἐστὶ δρόσος φθαρτικὴ τῶν σπορίμων. 308, 17. 310, 34.

μιλτωρυχία ὁ τόπος, ὅπου μίλτος ὀρύσσεται. 310, 33.

Μίλων ὁ Κροτωνιάτης βοῦν ὅλον καταφαγὼν, ἱστορία. 1523, 9.

μιμαίκυλον, ὅτι οὕτω λέγεται ὁ τοῦ κομάρου καρπός. 1657, 15.

Μίμας, ὄρος ὑψηλὸν τῆς Ἰωνίας, εὔθηρον καὶ πολύδενδρον. 267, 6.

μιμνήσκω, αἰτιατικῇ ἐκ δευτέρου καὶ γενικῇ ἐκ τρίτου, οἷον, τῶν νῦν μιν μνήσασα, Ἰλ. α', 407. 126, 14.

μιμνόντεσσιν ἀντὶ τοῦ μένουσι κατὰ μετοχικὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν. 223, 35.

μίμνω, ὅτι ἐκ τοῦ μένω διπλασιασμῷ τοῦ μ̄ γίνεται μέμνω καὶ τροπῇ Ἰωνικῇ μίμνω. 1722, 58.

μὶν, αἰτιατικὴ ἀντὶ τοῦ αὐτὸν καὶ ἀντὶ τοῦ αὐτὴν καὶ ἀντὶ τοῦ αὐτό. 93, 12. καὶ ὅτι καὶ πληθυντικῶς ἀκούεται ποτε, καὶ μάλιστα τὸ νίν. 1819, 33.

μὶν αὐτὸν, ἀντὶ τοῦ αὐτὸν ἐκεῖνον κατ' ἐξοχὴν ἐν τῷ, λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν ὅπως νημερτέα εἴποι, Ὀδ. γ', 327. τὸ δὲ, αὐτόν μιν, ἀντὶ τοῦ ἑαυτὸν ἐν τῷ, αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας, παρ' Ὁμήρῳ Ὀδ. δ', 244. 1359, 59. 1455, 15.

μίνθος ταὐτὸ ὅπερ ἡ συνθέτως λεγομένη καλαμίνθη. 1524, 11.

Μινύαι, γένος λαμπρὸν ἐν τῷ Μινυείῳ Ὀρχομενῷ κατοικῆσαν. 272, 36. ὧν τινὲς καὶ εἰς Ἰωλκὸν τὴν Θεσσαλικὴν ἀπῴκισαν, ὅθεν καὶ οἱ Ἀργοναῦται Μινύαι ἐκλήθησαν. 880, 52. 1685, 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι καὶ οἱ Πισίδαι, οὓς Ὅμηρος Σολύμους καλεῖ, Μινύαι ἀπὸ Μίνωος ἐκλήθησάν ποτε. 635, 39.

Μινύειος ποταμὸς, ὁ καὶ Μινύας καὶ Ἄνιγρος, καὶ περὶ τινῶν ἰδιωμάτων αὐτοῦ ἱστορία. 800, 51.

Μινύειος Ὀρχομενὸς, πόλις Βοιωτικὴ ἀπὸ Μινύου ποταμοῦ παραῤῥέοντος αὐτὴν οὕτως ἐπικαλουμένη· καὶ ὅτι ταύτῃ τῇ ἐπωνυμίᾳ διαστέλλεται τοῦ Ἀρκαδικοῦ Ὀρχομενοῦ ὁ Βοιώτιος. 272, 35. 296, 44. 758, 25.

Μινυήιος πεντασυλλάβως ὅτι ἐκ τοῦ Μινύειος τετρασυλλάβου λέγεται κατὰ διάλυσιν, ἔστι δὲ ὄνομα ποταμοῦ. 880, 51. 1685, 57.

μινύθω τὸ ἐλαττῶ καὶ σμικρύνω, παρὰ τὸ μινυὸν, ὃ δηλοῖ τὸ μικρόν. 116, 36.

μίνυνθα ἀντὶ τοῦ ὀλιγάκις ἢ ἐπ' ὀλίγον. 116, 32. 501, 22.

μινυνθάδιος ἄνθρωπος ὁ ἐπ' ὀλίγον ζῆσαι μέλλων, καὶ μινυνθάδιος αἰὼν ἡ ἐπ' ὀλίγον διαρκέσασα ζωή. 116, 31. 38. 501, 22. 1107, 6.

μινυὸν τὸ μικρὸν Ἀττικῶς. 116, 35. 273, 2. 618, 23.

μινυρίζειν τὸ ὑφειμένως κλαίειν, παρὰ τὸ μινυὸν, ὃ δηλοῖ τὸ μικρόν. 273, 4. 618, 23. 1515, 56.

μινύρω καὶ μινυρίζω τὸ ὑποκλαίω, ὅτι παρὰ τὸ μινυὸν, ὃ δηλοῖ τὸ μικρὸν, λέγονται. 116, 36.

Μίνως, ὅτι οἱ μὲν πλείους δίκαιον αὐτὸν ἱστοροῦσι, τινὲς δὲ βίαιον καὶ τυραννικὸν καὶ δασμολόγον, εἰς τοιοῦτον νοῦν ἀνάγοντες καὶ τὰ κατὰ τὸν Μινώταυρον καὶ λαβύρινθον. 1699, 43. 1830, 57.

Μίνως ἐννέωρος λέγεται Ὀδ. τ', 179. ἐπεὶ δι' ἐννέα ἐτῶν ἀναβαίνων ἐπὶ τὸ τοῦ Διὸς ἄντρον ὁμιλεῖν ἐνομίζετο τῷ Διί· τινὲς δὲ, ἐννέωρος βασίλευε, ὑφ' ἓν ἐκεῖ ἀναγινώσκουσιν, ἵν' ὅτι ἐνναετὴς ὢν βασιλεύειν ἤρξατο, ἢ ὅτι ἐπ' ἐννέα ἔτη ἐβασίλευσε. 1861, 24.

Μίνως, τὸ μῖ μακρὸν, καὶ ὅτι ὀλοόφρων λέγεται παρ' Ὁμήρῳ ὡς πρὸς τοὺς κακούργους, ὧν ἐκάθηρε τὴν θάλασσαν. 1688, 54. καὶ ὅτι οὐ μόνον Μίνως Μίνωος, ἀλλὰ καὶ Μίνως Μίνω ἰσοσυλλάβως κλίνεται. 1830, 59.

μισγάγκεια ὅτι διὰ τοῦ, κοίλη χαράδρα, ἑρμηνεύεται Ἰλ. δ' 453. 492, 26. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μισγάγκεια ἡ τῶν ὑδάτων σύῤῥοια. 497, 16. 19.

μίσγεσθαι λέγονται τὰ ὑγρὰ, καὶ μίσγεσθαι λέγονται φίλοι ἀλλήλοις, ἤγουν συνανακίρνασθαι τοῖς ἤθεσι· καὶ ὅτι ἐπὶ σωμάτων μὲν λέγεται τὸ παρατίθεσθαι, ἐπὶ ψυχῶν δὲ τὸ μίσγεσθαι· καὶ μίσγεσθαι τὸ κατὰ πόλεμον συμπλέκεσθαι, ὃ καὶ συμβάλλειν λέγεται. 497, 21. 1411, 50.

μίσγεσθαι τὸ νόμῳ γάμου συνοικεῖν γυναικὶ, καὶ τὸ ἁπλῶς ὁμιλεῖν, οἷον ἐν τῷ, ἠὲ γυναῖκα νέην

ἵνα μίσγεαι ἐν φιλότητι, Ἰλ. β', 232. 1411, 50. 1579, 38.
μίσγεσθαι ξενίῃ, Ὀδ. ω', 314. ἤγουν ἐπιξενωθῆναι ἀλλήλοις. 1962, 34.
μίσγεσθαι δύσεις καὶ ἀνατολαὶ λέγονται, ὅπου αἱ νύκτες εἰσὶ βραχύταται. 1649, 42.
μισεῖν ἐπὶ μίξεως ἀσέμνου καταχρηστικῶς παρὰ τοῖς κωμικοῖς. 1650, 63.
μισητεία ἡ κατωφέρεια, ἤγουν ἡ περὶ τὰς μίξεις ἄσχετος ῥοπή. 1650, 64.
μισήτη γυνή βαρυτόνως ἡ κοινὴ καὶ ῥαδία. 1650, 64.
μισθάριον ὅτι ἐκ τοῦ μισθὸς ὑποκεκόρισται. 1851, 22.
μισθαρνεῖν, μισθὸν ἄρνυσθαι. 72, 2. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μισθαρνεῖν ἐκ τοῦ μισθὸς καὶ τοῦ αἴρειν σύγκειται. 913, 1.
μίσθιος ἐν ἴσῳ τῷ μισθωτός. 1851, 23.
μισθὸς ὅτι οἱονεὶ μισητὸς λέγεται διὰ τὸ δουλοπρεπές, ἢ καὶ ἀεικέα μισθὸν λέγει Ὅμηρος ἐπιθετικῶς. 807, 8. 912, 60.
μισθοφορὰ ἡ ὑπὲρ τῶν τοῖς στρατιώταις διδομένων δημοσίᾳ συνειςφορά. 807, 9.
μισθωτὸς ὁ μὴ προῖκα δουλεύων, ἀλλὰ διὰ δώρων λῆψιν. 807, 10.
μῖσος ἀντὶ τοῦ μῦσος τροπῇ τοῦ ῡ εἰς ῑ. 1913, 33.
μιστύλη, κοῖλος ἄρτος, ὅθεν μιστυλᾶσθαι. 135, 8.
μιστυλλᾶσθαι, ζήτει ἐν τῷ μιστύλλειν. 135, 8.
μιστύλλειν τὸ εἰς μεῖστα, ὅ ἐστι μικρότατα, διακόπτειν, τὸ μῖ ἰῶτα· καὶ μιστυλᾶσθαι τὸ διὰ μιστύλης, ὅ ἐστι κοῖλον ἄρτου, ζωμὸν ἀρύεσθαι. 134, 45. 135, 8. 13. 1476, 60.
μιστύλλειν τὸ εἰς μικρὰ τέμνειν τὰ κρέα, διαχεύειν δὲ τὸ ἁδρομερῶς κόπτειν παρ' Ὁμήρῳ. 682, 63. 1766, 26.
μίσχος ὁ αὐχὴν τοῦ καρποῦ τῶν ἀκροδρύων. 932, 32.
μισῶ μνήμονα συμπότην, παροιμιακόν· καὶ πῶς ἀκουστέον τὸ μνήμων ἐν τῇ παροιμίᾳ ταύτῃ. 770, 13. 1470, 39.
μίτος ταὐτὸ ὅπερ πηνίον ἢ ἀντιδιαιρούμενόν τι τῷ στήμονι καὶ τῇ κρόκῃ. 1328, 50. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μίτος τὸ δι' οὗ τοὺς στήμονας ἐναλλάσσουσιν εἰς πλοκὴν τῆς κρόκης. 1571, 61. καὶ ὅτι καὶ ποταμός τις Μίτος ὁμωνύμως λέγεται. 636, 61. καὶ μίτος ἀργύρεος, Ὀδ. κ', 23. τὸ παρὰ τοῖς ἰδιώταις λεγόμενον σύρμα. 1645, 44.
μίτρα οὐχ ἡ ἁπλῶς ζώνη, ἀλλ' ὁπλιτικόν τι περίζωμα· καὶ μίτρα ἀνάδημα ποιὸν τῆς κεφαλῆς, παρὰ τὸν μίτον, ἑρμηνεία διεξοδικὴ, καὶ προσῳδία καὶ σχηματισμὸς τῆς φωνῆς. 1068, 13. 24. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μίτρα πολεμικόν τι φόρημα καί τι περίθεμα κεφαλῆς ὁμωνύμως. 453, 44. 454, 15. 1659, 10.
μιτροχίτωνες, ὅτι οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ τὴν Σῖριν κατοικοῦντες διὰ τὸ μίτραις ζώννυσθαι, ἱστορία. 1056, 62.
Μιτυλήνη, πόλις Λέσβου, ἀφ' ἧς ἡ ὅλη νῆσος Μιτυλήνη λέγεται· καὶ ὅτι πεντάπολις ἡ Λέσβος. 741, 13. 1462, 27.
μλ, ὅτι ἡ τοῦ μ̄ πρὸ τοῦ λ̄ ἀσυνταξία ἐν ἀρχῇ μὲν λέξεως διὰ τροπῆς τοῦ μ̄ εἰς β̄ θεραπεύεται, οἷον μλώσκω βλώσκω· ἐν μέσῳ δὲ δι' ἐπεμβολῆς τοῦ β̄, οἷον μέμλωκα μέμβλωκα. 1809, 20.
μναῖαῖος τετρασυλλάβως, λίθος τυχὸν ἢ ἄλλο τι μνᾶς σταθμὸν ἕλκων, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ προπαραλῆγον ῑ. 1878, 60.
Μνασέας, ποιητὴς τῶν ἐπιγραφομένων παιγνίων. 1163, 14.
Μνάσων Φωκεὺς ὅτι πλείους τῶν χιλίων ἱστορεῖται δούλους κεκτῆσθαι ποτέ. 1753, 35.
μνεία ἐν ἴσῳ τῷ ἀνάμνησις, καὶ ὅτι μνήμης διαφέρει, ἑρμηνεία διεξοδική. 1443, 11.
μνῆμα καὶ μνημεῖον ὁ τάφος διὰ τὸ ἐπὶ μνήμῃ τοῦ νεκροῦ γίνεσθαι. 634, 29. 1673, 32. καὶ μνῆμα ἀντὶ τοῦ μνήμη καὶ ὑπόμνησις εἴτουν ἐνθύμησις καὶ μνημόσυνον, οἷον ἐν τῷ, μνῆμ' Ἑλένης χειρῶν, Ὀδ. ο', 126. καὶ μνῆμα τὸ νεκρικὸν διὰ τὸ εἰς μνήμην γίνεσθαι. 666, 60. 1319, 51. 1776, 52. 1900, 36.
μνηματίτης λόγος ὁ ἐπὶ τῷ μνήματί τινος λεγόμενος. 1673, 45.
μνημεῖον ἐν ἴσῳ τῷ μνήμῃ. 666, 63.
μνήμη τὸ μόνιμον τοῦ νοητοῦ, ὅτι παρὰ τὸ μένειν λέγεται. 963, 5.
μνήμη ὅτι μνείας διαφέρει, ἑρμηνεία διεξοδική. 1443, 11.
μνήμονες δοθέντες τισὶ τῶν ἐπὶ Τροίαν ἡρώων ἐπὶ τῷ ἀναμιμνήσκειν αὐτοὺς φυλάττεσθαί τινα, ἱστορία. 1697, 55.
μνημοσύνη ἐν ἴσῳ τῷ μνήμῃ ἐν τῷ, μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς δηΐοιο γενέσθω, Ἰλ. θ', 181. 706, 9.
μνήμων συμπότης, πῶς ἀκουστέον τὸ μνήμων ἐν τῷ, μισῶ μνήμονα συμπότην. 770, 13.
μνήμων φόρτου παρ' Ὁμήρῳ ὁ τῆς νεὼς γραμματεὺς εἴτουν λογιστὴς καὶ ἀποσημάντωρ τῶν φορτηγουμένων. 1590, 3.
μνήσας καὶ μνήσασα μετοχαὶ ὅτι αἰτιατικῇ ἐκ δευτέρου καὶ γενικῇ ἐκ τρίτου συντάσσονται, οἷον, τῶν νῦν μιν μνήσασα, Ἰλ. α', 407. 126, 14.
μνήσασθαι ἀντὶ τοῦ ἀναμνησθῆναι ἐνίοτε παρ' Ὁμήρῳ. 1361, 57.
μνησικακίας ὁρισμὸς παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ, εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, ἀλλ' ὅ γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, Ἰλ. α', 81. 54, 4.
μνῆστις ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ σ̄, ὡς ἀπὸ τοῦ μέμνηται τρίτου προσώπου καὶ οὐκ ἐκ κλίσεως ὡς τὸ λέληται λῆστις. 1741, 44.
μνήσω ἀντὶ τοῦ ἀναμνήσω καὶ εἰς μνήμην ἄξω, γενικῇ συντασσόμενον. 1002, 58. 1003, 64. 1459, 9.
μνία, τὰ καὶ βρύα, εἴτουν φυκία. 1715, 50.
μνοία ἡ δουλεία παρὰ Κρησί, ὅθεν μνῶται οἱ ἐγγενεῖς οἰκέται. 1024, 36.
μνος λήγοντα ὀξύτονα ἀπὸ ὀνομάτων ἢ ῥημάτων ἐχόντων τὸ β ἐν τῇ ληγούσῃ, κατὰ τροπὴν τοῦ β̄ εἰς μ̄ γενόμενα, οἷον σέβω σεμνός, ἔρεβος ἐρεμνός. 460, 38.
μνους λήγοντα ὀνόματα σταθμῶν σημαντικὰ, παρὰ τὴν μνᾶν λε-

μόσχος μονόκερως ὁ ἐνιαυτὸς συμβολικῶς, ἑρμηνεία διεξοδική. 1418, 20.

μόσχος, ὅτι μόσχον τὴν ἀρχὴν τοῦ μηνὸς εἴρηκέ τις τῶν παλαιῶν διὰ τὸ ἕνην καὶ νέαν λέγεσθαι τὴν αὐτήν. 1866, 15.

μόσχος ἐπιθετικῶς ἐπὶ ἁπαλοῦ καὶ τρυφεροῦ λύγου ἐν τῷ, δίδη μόσχοισι λύγοισιν, Ἰλ. λ'. 105. 834, 31.

Μούλιος κύριον παρὰ τὸ μολεῖν Ἰωνικῇ ἐπενθέσει τοῦ υ, καὶ ὅτι Αὐγείου γαμβρὸς ἱστορεῖται ὁ Μούλιος, καὶ ὅτι ὁρμητικὸν ἄνθρωπον ὑπαγορεύει ἡ τοῦ ὀνόματος ἐτυμότης. 804, 37. 882, 23. 1852, 40.

μουνὰξ ἀντὶ τοῦ κατὰ μόνας ἐν μονομαχίᾳ ἐν τῷ, ἤδη μὲν πολέων ἀνδρῶν φόνῳ ἀντεβόλησας μουνὰξ κτεινομένων, Ὀδ. λ', 416. 1692, 15. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ μουνὰξ ἀντὶ τοῦ καθ᾽ ἕνα καὶ ἰδίᾳ. 1601, 19.

Μοῦσα ἀλληγορικῶς ἡ κατὰ νοῦν γνῶσις, παρὰ τὸ μῶ τὸ ζητῶ, ἐκ τοῦ ζητεῖν γὰρ περιγίνεται τὸ ἐπίστασθαι. 9, 35. 10, 12. καὶ μοῦσα ἐν ἴσῳ τῷ ᾠδή, ὅθεν μουσουργὸς ὁ μελοποιὸς λέγεται. 11, 18. καὶ Μοῦσα ὁ ὡραϊσμένος λόγος, ζήτει ἐν τῷ λόγος. 10, 26.

Μοῦσα ἑνικῶς κατ᾽ ἔννοιαν προσηγορικὴν ἐν ἴσῳ τῷ Μοῦσαι πληθυντικῶς εἰπεῖν. 1953, 57.

Μοῦσαι ἔτι Διονύσου τροφοὶ καὶ αὗται λέγονται, ὡς Νύμφαι καὶ αὗται οὖσαι, εἰς σύμβολον τοῦ ἐμμούσου καὶ ἔμφρονος τῶν κεκραμένον τὸν οἶνον πινόντων ἀνθρώπων. 1816, 5.

Μουσηγέτης Ἀπόλλων ὁ ἡγούμενος τῶν Μουσῶν. 10, 29.

μουσικὴ ὅτι πραϋντική ἐστι θυμοῦ. 1078, 37.

μουσικοὶ ἀρχαῖοι, Ὀρφεύς, Μουσαῖος, Θάμυρις, ὅτι Θρᾷκες τὸ γένος ἦσαν. 299, 5.

μουσικῶν ὀργάνων τινῶν ὀνόματα, φοίνικες, πηκτίδες, μαγάδιδες, σαμβῦκαι. 1558, 6.

Μουσῶν ἐπίκλησις κατὰ ποσὰ διαστήματα παρ᾽ Ὁμήρῳ διά τινας ἀφορμὰς γίνεται, ἑρμηνεία διεξοδική. 259, 20.

Μουσῶν καὶ Σειρήνων ἀγών, ὅτι αἱ Σειρῆνες εἰς ᾠδικὸν ἀγῶνα ταῖς Μούσαις καταστᾶσαι ἡττήθησαν, καὶ εἰς ποινὴν τὰ πτερὰ παρατιλθεῖσαι πτέρινον στέφανον ταῖς νικησούσαις Μούσαις ἐχορήγησαν. 85, 36.

Μουσῶν στέφανοι πτέρινοι, μῦθος. 85, 39. ζήτει τὸ, Μουσῶν καὶ Σειρήνων ἀγών.

Μουσῶν παῖδες, Εὐτέρπης Ῥῆσος, Καλλιόπης Ὀρφεύς, Τερψιχόρης Λίνος, Θαλείας Παλαίφατος, Ἐρατοῦς Θάμυρις, Πολυμνίας Τριπτόλεμος, καὶ ἄλλοι ἄλλων. 817, 30. καὶ ἔτι οἱ ποιητικοὶ καὶ μουσικοὶ ἄνθρωποι Καλλιόπης ἢ Ἀπόλλωνος υἱοὶ γεγονέναι μυθεύονται. 18, 33.

μίχθηρος βαρυτόνως ὁ ἐπίπονος, μοχθηρὸς δὲ ὁ φαῦλος τοὺς τρόπους, καὶ διαίτησις διεξοδικὴ τῆς τοιαύτης τονώσεως. 341, 14-22.

μόχθος ὅτι ἐκ τοῦ ὄχθος λέγεται πλεονασμῷ τοῦ μ̄. 1236, 5. 1385. 33.

μοχλὸς, οἱονεὶ μήοχλος, ὁ μὴ ὀχλιζόμενος, ὅ ἐστι μετακινούμενος, ὅτι ἐκ τοῦ μὴ στερητικοῦ καὶ τοῦ ὀχλίζω λέγεται κατ᾽ ἔκθλιψιν τοῦ η̄. 1358, 64. 1365, 49. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μοχλὸς παρὰ τὸ ὀχλεῖν, ὃ δηλοῖ τὸ μετακινεῖν, λέγεται πλεονασμῷ τοῦ μ̄. 182, 25. 1236, 5. καὶ ὅτι μοχλὸς καὶ μηχανικόν τι ξύλον λέγεται, ᾧ τὰ βάρη ἀνοχλίζονται· καὶ μοχλὸς τροπικῶς ὁ φύλαξ. 1635, 52. 1944, 24. καὶ ὅτι ὁ μοχλὸς καὶ ὀχεὺς καὶ κληὶς συνωνύμως παρ᾽ Ὁμήρῳ λέγεται. 1358, 64. καὶ ὅτι ὀξύνεται τοὔνομα. 794, 29. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ μοχλὸς λέγεται τὸ μοχλεύειν καὶ ἐκμοχλεύειν καὶ ἀναμοχλεύειν. 1944, 24.

μοχλέω ὅτι πρωτότυπόν ἐστι τοῦ μοχλεύω, καὶ ἔστι χρῆσις αὐτοῦ ἐν τῷ, στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον, Ἰλ. μ', 259. 903, 61.

Μυγδόνες, ἔθνος περὶ τὴν Δασκυλῖτιν λίμνην, παρῆκον μέχρι τῆς Μυρλεανῆς χώρας. 766, 38.

μυγμὸς ὅτι παρὰ τὸ μύζειν λέγεται, ὃ δηλοῖ τὸν τοῦ μ̄ στοιχείου ἦχον ἀποτελεῖν. 440, 24.

μυδαλέος ὁ δίυγρος, παρὰ τὸ μυδᾶν, ὃ παρὰ τὸ ὕδωρ λέγεται. 830, 22.

μυεῖν, ἱερὰ λέξις, ὅτι παρὰ τὸ μύειν, ἤγουν κεκλεῖσθαι δεῖν τὰ χείλη τῶν μεμυημένων, λέγεται. 1356, 51.

μύειν λέγονται ἕλκη καὶ χείλη καὶ ὄμματα καὶ ῥόδα τε ἔτι ἐν τοῖς κάλυξι, καὶ περὶ τῶν παρὰ τὸ μύειν λεγομένων. 1356, 50.

μυελὸν ἀνδρῶν τὰ ἄλφιτα ἐπιθετικῶς καλεῖ Ὅμηρος ἀντὶ τοῦ μυελοποιὰ καὶ θρεπτικά, καὶ ὅτι διὰ τοῦ μυελοῦ τὴν ὅλην παραδηλοῖ τοῦ θρεπτικοῦ ἐνέργειαν. 309, 46. 1445, 60. 63.

μυελὸς λευκὸς ὁ ἐγκέφαλος παρὰ Σοφοκλεῖ (Trach. 781.). 757, 44.

μύες ἀρουραῖοι ἐπιθέμενοι ἀνθρώποις, ἱστορία. 34, 37.

μύες οὐρανόθεν κατενεχθέντες, ἱστορία. 35, 16.

μύες καὶ μυῶνες αἱ συνεστραμμέναι καὶ νευρώδεις σάρκες ὁμωνύμως τοῖς ζῴοις. 1061, 44. καὶ ὅτι παρὰ τὸ μύειν λέγονται. 1282, 28. 1356, 3.

μυζᾶν τὸ θηλάζειν. 862, 44. καὶ ὅτι μυζᾶν γάλα καὶ μυελὸν κατὰ συνθήκην λέγεται, καὶ ὅτι παρὰ τὸν τοῦ μῦ στοιχείου ἦχον, ὡς καὶ τὸ μύζειν, λέγεται. 464, 31. 35.

μύζειν τὸ μεμυκόσι τοῖς χείλεσι τὸν τοῦ μῦ στοιχείου ἦχον διὰ τῆς ῥινὸς ἀποτελεῖν. 440, 23. 723, 6.

μύζουρις καὶ ἀπομύζουρις γυνὴ ἡ αἰσχροποιός, παρὰ τὸ μυζᾶν, ἤγουν θηλάζειν, τὴν οὐρὰν τὸ ἀνδρεῖον μόριον. 862, 44. 1821, 52. 1921, 64.

μυθέσκω ὅτι ἐκ τοῦ μυθῶ μυθέσω γίνεται πλεονασμῷ τοῦ κ̄. 1144, 8.

μυθεύεσθαι τὸ ψευδῶς λέγειν παρὰ τοῖς μεθ᾽ Ὅμηρον, μυθεῖσθαι δὲ παρ᾽ Ὁμήρῳ τὸ λαλεῖν καὶ ἀφηγεῖσθαι. 760, 29.

μυθήσασθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἀφηγήσασθαι, ὀνομῆναι δὲ τὸ πρὸς ὄνομα εἰπεῖν ἐν τῷ, πάσας δ᾽ οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ᾽ ὀνο-

μήνω, ὅσσας ἡρώων ἀλόχους ἴδον, Ὀδ. λ', 328. 1689, 18.

μυθητὴς ἀντὶ τοῦ στασιαστὴς παρ' Ἀνακρέοντι καταχρηστικῶς. 1901, 45. ζήτει τὸ μῦθος.

μυθολογεύειν ὅτι ἐξ ἰσοδυνάμων λέξεων σύγκειται καὶ δηλοῖ τὸ λέγειν καὶ ἀφηγεῖσθαι παρ' Ὁμήρῳ. 437, 24.

μῦθος παρ' Ὁμήρῳ ὁ ἁπλῶς λόγος, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ὁ ψευδὴς καὶ πεπλασμένος καὶ ἀληθείας ἔχων ἔμφασιν λόγος. 29, 24. 28. 406, 44. 1690, 54. ἐν δὲ τῷ, μῦθος δ' ἄνδρεσσι μελήσει, Ὀδ. α', 358. μῦθος οὐχ' ὁ ἁπλῶς λόγος, ἀλλ' ὁ δημηγορικός. 1423, 24. καὶ ὅτι παρὰ τὸ μύειν λέγεται τοὔνομα. 1356, 52.

μῦθος ὁμωνύμως ὄνομα κήπου τινὸς πολυτελοῦς, ἐν ᾧ Ἱέρων ἐχρημάτιζε, διὰ τὸ ἄπιστον καὶ οἷον μυθικὸν εἶναι αὐτοῦ τὴν κατασκευὴν οὕτω λεγόμενος. 1293, 59. 1516, 20.

μῦθος ἀντὶ τοῦ στάσις, καὶ μυθηταὶ ἀντὶ τοῦ στασιασταὶ παρ' Ἀνακρέοντι καταχρηστικῶς. 1901, 44.

μύθων ἀλληγορηταὶ, Παλαίφατος, Ἡράκλειτος καὶ Χάραξ. 1504, 55. 1859, 44.

μυῖα τὸ ζωΰφιον ὅτι παρὰ τὸ μύειν λέγεται. 1356, 53. καὶ ὅτι καὶ αἱ μέλισσαι μυῖαι λέγονταί ποτε καταχρηστικῶς. 257, 7.

μυῖα χαλκῆ, ὅτι εἶδός τι παιδιᾶς χαλκῆ μυῖα ἐκαλεῖτο· καὶ ὅτι χαλκαῖ μυῖαι καλοῦνται αἱ συννεμόμεναι τοῖς κανθάροις διὰ τὸ χαλκίζειν. 1243, 29.

μυιοσόβη, ὄργανόν τι ἐκ τριχῶν, δι' οὗ μυῖαι ἀποσοβοῦνται. 439, 44. 1243, 33.

Μυκάλη, πόλις Καρίας παρὰ τὸ ἐκεῖ μυκήσασθαι τὰς Γοργόνας, μῦθος ἐτυμολογικὸς τοῦ ὀνόματος· καὶ Μυκάλη ὄρος ὑπερκείμενον τῆς Πριήνης πόλεως ἀντικρὺ Σάμου τῆς νήσου. 368, 22. 28.

Μυκαλησσός, πόλις τῆς Βοιωτίας παρὰ τὸ μυκήσασθαι λεγομένη, μῦθος ἐτυμολογικὸς τοῦ ὀνόματος· καὶ Μυκαλησσὸν ἑτέρα Καρικὴ πόλις καὶ ὄρος ἀντικρὺ Σάμου τῆς νήσου. 266, 28.

μυκᾶσθαι λέγεται παρ' Ὁμήρῳ ἀσπὶς πεπληγμένη καὶ βροντὴ καὶ δῶμα καὶ πύλαι ἀνοιγόμεναι. 604, 32. 39. 1207, 14.

μυκηθμὸς κυρίως ἡ τοῦ βοὺς φωνή. 1728, 32.

Μυκῆναι, πόλις Πελοποννήσου ἐπισημοτάτη πάλαι, μετὰ δὲ τὰ Τρωικὰ ὑπὸ Ἀργείων κατασκαφεῖσα· καὶ ὅτι Περσέως κτίσμα αἱ Μυκῆναι, καὶ πῶς περιῆλθον εἰς Ἀτρέα καὶ Ἀγαμέμνονα ἐπὶ τῶν Τρωικῶν, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς πόλεως διεξοδικῶς· καὶ ὅτι παρὰ τὸν μύκητα τοῦ ξίφους τοῦ Περσέως ἐκλήθη, ἑρμηνεία διεξοδικωτάτη. 289, 43—290, 19. 443, 8. καὶ ὅτι Ταλθύβιος ὁ κῆρυξ ἀποικίαν Μυκηναίων ἐς Κρήτην ἤγαγε μετὰ τὰ Τρωικά. 1861, 6.

μύκης ὁ ἀμανίτης, καὶ μύκης ὁμωνύμως ἡ τοῦ ξίφους λαβὴ, καὶ ἡ τοῦ λύχνου εἶτουν τοῦ ἐλλυχνίου μύξα. 290, 2. 310, 22. 440, 29. καὶ ὅτι οὐ μόνον μύκης μύκητος περιττοσυλλάβως, ἀλλὰ καὶ μύκης μύκου ἰσοσυλλάβως κλίνεται· καὶ ὅτι ὁμώνυμος ἡ φωνὴ, καὶ ἔκθεσις τῶν σημαινομένων αὐτῆς· καὶ ὅτι οὐκ ἐκ σπέρματος φύονται οἱ μύκητες εἶτουν ἀμανῖται. 283, 15. 1017, 12.

Μύκονος, ὄνομα νήσου μιᾶς τῶν Κυκλάδων. 1507, 9. καὶ ὅτι οἱ Μυκόνιοι ὡς γλίσχροι καὶ πλεονέκται ἐκωμῳδοῦντο. 1828, 7.

μυκτὴρ παρὰ τὸ μύζειν, ὅ ἐστι τὸν τοῦ μῦ στοιχείου ἦχον τοῖς μυκτῆρσιν ἀποτελεῖν. 440, 24. 723, 6.

μύλακες, λίθοι μυλοειδεῖς, ὅ ἐστι στρογγύλοι, οἱ καὶ μυλίαι λεγόμενοι. 897, 21.

μύλη ὁ μυλικὸς λίθος, ὅτι καὶ μύλος καὶ μύλων λέγεται, καὶ ὅτι ἐντεῦθεν καὶ μύλαι ὀδόντες τινὲς ὁμωνύμως λέγονται. 1885, 22.

μύλη, ἡ καὶ ἐπιγουνὶς παρ' Ὁμήρῳ, ὁ ἀνωτέρω τοῦ γόνατος τόπος. 1818, 25. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μύλη τὸ ἄκρον τοῦ μηροῦ κατὰ τὴν ἐπιγουνίδα ὁμωνύμως τῷ ἐν ᾧ τρίβονται οἱ πυροί. 1571, 33. 39.

μυλήφατον ἄλφιτον τὸ ἐν τῷ μύλωνι πεφασμένον ἤγουν πεφονευμένον ἐν τῷ ἀλήθεσθαι, ὅτι πρὸς ὁμοιότητα τοῦ πρόσφατον καὶ Ἀρηίφατον λέγεται τοὔνομα. 564, 10. 868, 39. 1445, 57. 1450, 18.

μυλίας λίθος ὁ εἰς ἀλετὸν χρήσιμος, ὅτι παρὰ τὴν μύλην λέγεται. 897, 21. 1885, 20.

μύλλειν λέγεταί τις τῷ στόματι, νεύειν δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς. 1798, 43. καὶ μύλλειν παρὰ Θεοκρίτῳ ἐπὶ ἀσέμνου μίξεως, παρὰ τὴν μύλην. 1885, 22.

Μύλλος, ὄνομα ὑποκριτοῦ παλαιοῦ, ὃς μιλτωτοῖς ἐχρήσατο προσωπείοις. 1885, 21. μυλλὸς δὲ ὀξυτόνως ὁ διεστραμμένος τὴν ὄψιν. 906, 53.

μυλοειδὴς ὁ στρογγύλος κατὰ μύλην, ὃ δηλοῖ τὸν μυλικὸν λίθον. 680, 37.

μύλος ὁ γρόνθος παρὰ Λυκόφρονι. 1857, 62.

μυλώδοντες, οἱ καὶ ἀλήθοντες, ὀδόντες τινὲς παρὰ τὴν μύλην οὕτω λεγόμενοι. 1885, 27.

μυλωθρὸς ἀνὴρ καὶ μυλωθρὶς γυνὴ ὅτι παρὰ τὸ τὸν μύλωνα ἀθρεῖν λέγονται κατὰ συναίρεσιν, ἢ παρὰ τὸ περὶ μύλωνα θορεῖν κατὰ συγκοπήν. 1571, 38. καὶ μυλωθρὸς ᾠδὴ ὁμωνύμως ἡ καὶ ἐπιμύλιος, ἣν παρὰ τοὺς ἀλετοὺς ᾖδον. 1236, 58. 1885, 23. 26.

μύλωνες ἱεροὶ Ἀθήνησιν, οἷς ἠλοῦντο τὰ εἰς τὰ ἱερὰ πόπανα ἄλευρα. 1885, 14.

μυλώνων καὶ μυλωθρῶν θεὸς, Εὔνοστος καλούμενος, ἔφορος τοῦ τῶν ἀλεύρων μέτρου. 1383, 42.

μύνεσθαι τὸ προφασίζεσθαι, ζήτει ἐν τῷ μύνη. 1901, 51.

μύνη ἡ πρόφασις, οἱονεὶ μονὴ παρὰ τὸ μένειν καὶ ἐπέχειν τοὺς προφασιζομένους καὶ σκέπτεσθαι τί ἂν εἴποιεν, καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τοῦ ο εἰς υ, ὅθεν καὶ μύνεσθαι τὸ προφασίζεσθαι· ἢ μύνη παρὰ τὸ μύειν τὸ στόμα. 1901, 47.

Μύνης, ὅτι οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ ἀνὴρ τῆς παρ' Ὁμήρῳ Χρυσηΐδος. 322,

32. καὶ ὅτι παρ' Ὁμήρῳ μὲν Μύνητος περιττοσυλλάβως, παρὰ Σοφοκλεῖ δὲ καὶ Μίνης Μύνου ἰσοσυλλάβως εὕρηται κεκλιμένον. 1017, 10. 17.

Μύνητος κατὰ συνθήκην παρ' Ὁμήρῳ ἡ Ἀδραμυτινὴ Λυρνησσός. 1185, 27.

μύξα τὸ ἐκ τῶν μυκτήρων καταῤῥέον περίττωμα, ὅθεν καὶ ὁ μυκτήρ· καὶ μύξα λύχνου ὁμωνύμως τὸ τοῦ ἐλλυχνίου περίττωμα. 310, 22. 440, 27. 723, 7. 950, 7. καὶ ὅτι ἡ τοῦ λύχνου μύξα καὶ μύκης ὁμωνύμως τῷ ἐκ γῆς φυομένῳ λέγεται. 1017, 13. καὶ ὅτι ὁ περιορῶν μύξαν ἐκ τῶν μυκτήρων αὐτοῦ καταῤῥέειν μωρὸς νομίζεται. 1761, 18.

μυξῖνος, εἶδος κεφάλου μικροῦ, ὅτι παρὰ τὴν μύξαν λέγεται. 950, 7. 9.

μυουρία καὶ μειουρία, πάθος στιχηρόν· ζήτει τὸ μειουρία διὰ διφθόγγου. 900, 7. 27.

μύρεσθαι τὸ κατὰ ῥοῦν τινὰ ἢ ἦχου ποιότητα προχέειν δάκρυα, καὶ ἁπλῶς τὸ θρηνεῖν εἴτουν κλαίειν, καὶ ποιὸν ἦχον γοερὸν ἀποτελεῖν. 15, 31. 586, 10. 1168, 30. 1283, 59. 1546, 4. 1858, 3.

μυρία παροξυτόνως τὰ ἁπλῶς πολλά, μύρια δὲ προπαροξυτόνως τὰ δεκακισχίλια. 907, 8. καὶ ὅτι ἐκτείνει τὸ μῦ, οἷον ἐν τῷ, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν, Ἰλ. α', 2. ὅπου καὶ παρὰ τὸ μύρεσθαι ἀκούουσί τινες τὸ μυρία. 15, 29—38. 907, 8.

μυρίζω ῥῆμα, τὸ δὲ ὄνομα μύρωμα, οὐ μύρισμα. 1295, 20. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μυρίζω οὐκ ἔλεγον οἱ πάλαι, μυρῶ δὲ μυρώσω. 974, 61.

μυρίκη, φυτὸν αὐτομάτως ἐν τοῖς πεδινοῖς τόποις φυόμενον. 623, 32. καὶ ὅτι ἐκτείνεται κατὰ τὸ μέτρον ἡ τοῦ ὀνόματος παραλήγουσα. 1239, 62.

Μύριλλα, ὄνομα κύριον ἀρχιτέκτονός τινος Συρακουσίου, ἱστορία. 1457, 23.

Μύριννα, Τεύκρου θυγάτηρ, Δαρδάνου δὲ γυνή, ἧς τάφος ἔκειτο ὑπὸ τῇ Βατιείᾳ ἐν τῷ Τρωικῷ πεδίῳ· καὶ ὅτι καὶ πόλις τις Αἰολικὴ Μύριννα ἐκαλεῖτο. 351, 19—25. 38. καὶ Μίριννα πόλις Λήμνου. 980, 54.

μυρίον πένθος ἀντὶ τοῦ πολύ. 1132, 29.

Μύρλεια, ἡ καὶ Ἀπάμεια ποτὲ κληθεῖσα, πόλις Φρυγιακή. 363, 34. 449, 32. 869, 44.

μύρμηκες, ἱμάντες περιειλούμενοι ταῖς χερσὶ τῶν πυκτευόντων ὁμωνύμως τοῖς ζωυφίοις· καὶ ἱστορία περὶ πύκτου τοῦ τῶν μυρμήκων ὄνομα πεφρικότος διὰ τὴν ὁμωνυμίαν. 1324, 19.

μύρμηκες εἰς ἀνθρώπους μεταβληθέντες κατ' εὐχὴν Αἰακοῦ, μῦθος καὶ ἀλληγορία τοῦ μύθου· καὶ ὅτι ἡ μύρμηκες λέξις πολυπλήθειαν ὑπαγορεύει, ὅθεν καὶ μυρμηκιὰ ἀγαθῶν τὸ πλῆθος τῶν ἀγαθῶν παροιμιακῶς λέγεται. 76, 39—77, 11.

μυρμηκιὰ ἀγαθῶν, τὸ πλῆθος τῶν ἀγαθῶν παροιμιακῶς. 77, 11. ζήτει τὸ μύρμηκες.

μυρμηκιά, τόπος μυρμήκων περιεκτικός. 1698, 37. καὶ μυρμηκιᾶν ῥῆμα, καὶ ὅτι οἱ εἰς μυρμηκιὰν λαλήσαντες ἕλκουνται τὴν γλῶσσαν. 1259, 47.

Μύρμηξ, διαλεκτικὸς φιλόσοφος ἐξ Ἐνετοῦ πόλεως τινὸς οὕτω καλουμένης. 361, 12.

Μυρμιδόνες, ἔθνος ἐξ Αἰγίνης εἰς Θεσσαλίαν φεύγοντι τῷ Πηλεῖ συνακολουθήσαν· καὶ ὅτι ἐν Αἰγίνῃ κατ' εὐχὴν Αἰακοῦ οἱ μύρμηκες εἰς ἀνθρώπους μετεβλήθησαν καὶ ἐκλήθησαν Μυρμιδόνες, ἢ ἀπὸ Μυρμιδόνος τοῦ Διός, μῦθος καὶ ἱστορία καὶ ἀλληγορία τοῦ μύθου. 76, 38. 320, 42.

Μυρμιδών, Διὸς υἱός, ἀφ' οὗ Μυρμιδόνες τὸ ἔθνος. 113, 1. 320, 42.

μῦρον τὸ πρῶτον ἐκχυθὲν δάκρυον ἀπὸ Μύῤῥας τῆς τοῦ Θείαντος, παρὰ τὸ μύρεσθαι, ὃ δηλοῖ τὸ χέεσθαι 1168, 32.

μῦρον ὅτι παρὰ τὸν μόρον λέγεται Αἰολικῇ τροπῇ τοῦ ο εἰς υ· διὰ τὸ μόρῳ, ὅ ἐστι κακοπαθείᾳ, γίνεσθαι, ἢ ὅτι εὐοδοῦσιν εἰς μόρον διὰ τὴν ξηρότητα· καὶ ὅτι οἱ μυριζόμενοι ἄνθρωποι πολιώτεροι γίνονται, κατασκευὴ διεξοδική. 1679, 24. καὶ περὶ τῆς τῶν μύρων χρήσεως καὶ ὀνομασίας ἑρμηνεία διεξοδική. 974, 53. καὶ ὅτι Ὅμηρος τὴν μὲν χρῆσιν τῶν μύρων οἶδεν, τὴν δὲ μῦρον φωνὴν οὐκ οἶδεν, ἀλλ' ἔλαιον τὸ μῦρον καλεῖ μετ' ἐπιθέτου τινός. 1295, 20.

μυροπῶλαι, ὅτι Σόλων ἐν τοῖς νόμοις ἀπηγόρευσεν τοὺς ἄνδρας μυροπωλεῖν, καὶ Λακεδαιμόνιοι ἐξήλαυνον τοὺς τὰ μῦρα σκευάζοντας. 1295, 21.

μύρος, εἶδος ἰχθύος ἕτερον παρὰ τὸν μορμύρον. 1230, 44.

μυῤῥίνη, ἡ καὶ μυρσίνη, δένδρον, ὅτι παρὰ τὴν μύῤῥαν λέγεται, καὶ δυσὶ ρ̄ γράφεται. 351, 42.

Μύρσινος, πόλις ἡ ὕστερον Μυρτούντιον. 304, 15.

Μυρτίλος, ἡνίοχος Οἰνομάου, προδοὺς ἐκεῖνον τῷ Πέλοπι ἁμιλλωμένῳ περὶ τοῦ τῆς Ἱπποδαμείας γάμου, ἱστορία διεξοδική. 983, 12.

Μυρτῷον πέλαγος ὅτι ἀπὸ Μυρτίλου ἡνιόχου Πέλοπος εἰς ἐκεῖνο καταβληθέντος ὠνομάσθη, ἱστορία διεξοδική. 184, 6.

μυρῶ μυρώσω, μυρίζω δὲ οὐ παρά γε τοῖς παλαιοῖς. 974, 61.

Μυρώ, ποιήτρια ὕμνον εἰς Ποσειδῶνα ποιήσασα. 327, 11.

μύρωμα, οὐ μύρισμα, τὸ δὲ ῥῆμα μυρίζω. 1295, 20.

μῦς καὶ μύες καὶ μυῶνες ὅτι παρὰ τὸ μύω ῥῆμα λέγονται. 1282, 28. ζήτει τὸ μύες καὶ μυῶνες.

μῦς ἐν πίσσῃ ἢ μῦς ἐν ἅλμῃ, παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπιπόνως βιούντων. 1828, 16.

μυσάλμης ὁ μυστίλλων ἅλμην καὶ ἐκ τῶν εὐτελεστάτων ἢ ἐπιπόνως ζῶν. 1507, 2. 1828, 14. 16.

μυσάχνη ἀντὶ τοῦ μυσαρά, ἀπὸ τοῦ μυσάττω μεμύσαχα πλεονασμῷ τοῦ ν̄. 575, 33. 846, 19.

Μυσοί, ἔθνος πρὸς τῷ Ἴστρῳ ποταμῷ, ὅθεν παροιμία, ὀσφῦν κατεαγὼς ὥστε Μύσιος ὄνος, ἐκ τοῦ συμβεβηκότος τοῖς κατὰ τὴν Μυσίαν ὄνοις λεγομένη. 364, 13.

μῦσος πρὸς ὃ μύομεν, παρὰ τὸ μύω μύσω. 413, 4. 1193, 20.

μύσταξ καὶ μάσταξ αἱ ἐπὶ τοῦ

ἄνω χείλους τρίχες, πάππος δὲ ὁμωνύμως αἱ ἐπὶ τοῦ κάτω. 1353, 56. 1496, 53.
μυστήρια Δήμητρος ὅτι ἐν Ἄγραις, χωρίῳ τινὶ τῆς Ἀττικῆς, ἐτελεῖτο. 361, 37.
μυστίλαι, ψωμοὶ κοῖλοι πρὸς ἄρυσιν ζωμοῦ ἐπιτήδειοι, τὸ μῖ ῦ ψιλὸν, τὸ στῖ ἰῶτα. 1476, 62.
μυστιλᾶσθαι τὸ διὰ μυστιλῶν, ὅ ἐστι κοίλων ψωμῶν, ζωμὸν ἀρύεσθαι ἢ τὸ κοιλαίνειν τοὺς ψωμούς. 1476, 63.
μύστρα καὶ μυστρίον ταὐτὸ ὅπερ μυστίλαι, ὅ ἐστι κοῖλοι ψωμοὶ πρὸς ἄρυσιν ζωμοῦ ἐπιτήδειοι. 1476, 63.
μυστριοπῶλαι ὅτι ἐκ τοῦ μυστρίον ὑποκοριστικοῦ παρήχθη, ἔστι δὲ μυστρίον ταὐτὸ ὅπερ μιστύλη. 1368, 55.
μύστρος καὶ μυστρίον ὑποκοριστικῶς ταὐτὸ ὅπερ μιστύλη. 1368, 51.
μύτις μίτιδος, ὁ μυκτὴρ ἐπὶ θαλασσίων τινῶν, οἷον σηπίας, ὅτι παρὰ τὸ μύζειν λέγεται, ὅθεν καὶ ὁ μυκτήρ. 440, 26. 723, 8. 950, 2.
μυχαίτατος ἐκ τοῦ μυχότατος τροπῇ τοῦ ο εἰς α καὶ προσλήψει τοῦ ι λέγεται. 1905, 35.
μυχθίζειν, ζήτει ἐν τῷ μυχμός. 440, 25. 1965, 49.
μυχμὸς ἢ μυγμὸς ὁ ἐκ τοῦ διὰ τῶν μυκτήρων ἄσθματος ἦχος, παρὰ τὸ μύζειν, ὅθεν καὶ τὸ μυχθίζειν. 1965, 48.
μυχοίτατος παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ μυχαίτατος, ὅ ἐστιν ἐνδότατος, ἐκ τοῦ μυχότατος προσλήψει τοῦ ι. 1905, 30.
μυχὸς δόμου παρ' Ὁμήρῳ τὸ ἐνδοτάτω μέρος τῆς οἰκίας. 1474, 6.
μύω μύσω, ὅτι περὶ χειλέων καὶ βλεφάρων λέγεται. 1282, 27.
μυῶ μυήσω, ὅτι ἐκ τοῦ μύω γενόμενον πρὸς μεταβολὴν ἐννοίας περιεσπάσθη. *implicite*. 1625, 56.
μυῶνες ταὐτὸ ὅπερ μύες, ἤγουν συνεστραμμέναι σάρκες ἐν τοῖς τῶν ζώων σώμασι. 79, 43. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μυῶν μυῶνος ἡ γαστροκνημία, καὶ ὅτι ὡς περιεκτικόν ἐστι τοὔνομα. 1061, 41.
μύωψ ταὐτὸ ὅπερ οἶστρος, ὅ ἐστι ζωΰφιόν τι πολέμιον τοῖς βουσί. 1648, 44. 1928, 16.
μῶ, ὅτι οὕτως ὠνόμαζεν ὁ Δημόκριτος τὸ μῦ στοιχεῖον. 370, 16.
μῶ τὸ ζητῶ, ὅθεν Μοῦσα καὶ Μαῖα. 10, 30. καὶ μῶ τὸ ὑπὲρ τὸ δέον προθυμοῦμαι. 661, 28. 792, 32.
Μῶα ἐν ἴσῳ τῷ Μοῦσα, ὅτι χωρὶς τοῦ ι γράφεται. 844, 7.
μῶκος καὶ μωκεία ἡ χλεύη. 1275, 60.
μῶλος ἡ κακοπάθεια καὶ ἡ ἐν μάχῃ μόλυσις ἐκτάσει τοῦ ο, καὶ ἄλλως διαφόρως ἑρμηνευόμενον καὶ ἐτυμολογούμενον διεξοδικῶς· καὶ ὅτι μῶλος κατὰ μόνας ἐπὶ πολέμου ἀτελῶς λέγεται, μῶλος δὲ Ἄρεως ἐντελῶς. 217, 12. 245, 34. 38. 672, 23. 882, 22. 1058, 24. 1135, 9.
μῶλυ παρ' Ὁμήρῳ Ὀδ. κ', 305. ὅτι εἰς παιδείαν ἀλληγορεῖται, ὡς ἐκ μώλου ἤγουν κακοπαθείας περιγινομένην· οἱ δὲ ὅτι παρὰ τὸ μωλύειν, ὅ ἐστιν ἀφανίζειν, τὰ φάρμακα λέγεται· οἱ δὲ ὡς βοτάνην ἐκ τοῦ αἵματος ἑνὸς τῶν Γιγάντων φυεῖσαν ἐτυμολογοῦσι παρὰ τὸν μῶλον, ἤγουν πόλεμον, ᾧ ἔπεσεν ὁ Γίγας ἐκεῖνος, καὶ ἔκθεσις τῶν ἱστορουμένων περὶ τῶν τοῦ μώλυος ποιοτήτων, καὶ ἀλληγορία τῶν μυθευομένων Ὁμήρῳ περὶ αὐτοῦ. 124, 31. 1658, 27—56.
μώλωψ ὅτι παρὰ τὸ λέπω λέγεται, οἱονεὶ βοόλωψ ὁ ἐκ βοείων λεμμάτων γινόμενος. 1246, 27.
μῶμαρ ὁ μῶμος παρὰ Λυκόφρονι. 154, 45.
μων λήγοντα ὀνόματα ὀξύτονα ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ παραγωγικοῦ ἔχουσι τὸ μ, οἷον τελαμὼν, πλαταμών. 243, 37.
μώνυχες ἵπποι ἐπιθετικῶς λέγονται πρὸς διαστολὴν τῶν πολυωνύχων ἢ διχηλῶν ζώων. 543, 22.
μωρὸς ὅτι παρὰ τὸ μὴ ὁρᾶν λεγόμενον, οἱονεὶ μήορος, ἀναλογώτερον μωρὸς προπερισπωμένως λέγεται ὡς ἐκ τοῦ μήορος συναιρεθέν. 245, 37. 1447, 53. 56. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μῶρος προπερισπωμένως τὸ ἀρχαῖον ἐλέγετο. 1749, 39.
μωρῶν τινῶν ὀνόματα, Σάννας, Κόροιβος, Μαργίτης, Μαμμάκουθος, Μελιτίδης, Ἀμφιστίδης, Πολύωρος, καὶ ἱστορίαι τινὲς περὶ αὐτῶν. 1669, 45—55.

Ἀρχὴ τοῦ Ν στοιχείου.

ν τὸ στοιχεῖον ὅτι οὐ προτίθεταί ποτε δασυνομένου φωνήεντος, πλὴν ἐν τῷ νήδυμος, ὃ ἐκ τοῦ ἥδυμος λέγεται κατά τινας. 163, 31.
ν ἐν μέσῳ λέξεως πλεονάζον πρὸς ὄγκον ἤχου καὶ καλλιφωνίαν τρεπόμενόν τε εἰς γ ἢ εἰς μ κατὰ τὰ ἐπαγόμενα σύμφωνα. 1382, 34.
ν τελικὸν κατ' ἐφελκυσμὸν ἔν τισι τοῦ λόγου μέρεσιν, οἷον ἐν τοῖς εἰς θεν ἐπιῤῥήμασι καὶ ἐν τῷ κὲ καὶ νῦ παραπληρωματικοῖς. 52, 24.
ν τὸ στοιχεῖον ὅτι ἀντιστοιχεῖ τῷ λ ἐν τῇ Δωρικῇ διαλέκτῳ, οἷον ἦνθεν ἀντὶ τοῦ ἦλθεν, καὶ φίντατος ἀντὶ τοῦ φίλτατος· ἀνάπαλιν δὲ παρ' Ἀττικοῖς τὸ ν εἰς λ τρέπεται, οἷον λίτρον ἀντὶ τοῦ νίτρον. 312, 35. 483, 9. 756, 30. 918, 27. 31. 1648, 4.
ν λήγουσαι αἰτιατικαὶ ὅτι βραχυκαταληκτοῦσι, οἷον ἔχιν, Θέτιν, Ἄλεξιν. 8, 43.
ν λήγουσαι αἰτιατικαὶ μονοσύλλαβοι ὅτι περισπῶνται καίτοι τῶν εὐθειῶν τινῶν ὀξυνομένων, οἷον ἡ κλεὶς τὴν κλεῖν. 857, 38.
ν ληκτικὸν τοῦ εἰσὶν ὑπαρκτικοῦ ὅτι οὐκ ἐκθλίβεται σὺν τῷ ι ἐν τῷ, ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ, Ἰλ. α', 566. ἀλλὰ μόνον τὸ ι πρὸ τοῦ τὸ ν προσλαμβάνειν. 150, 23.
νάειν ὀρῷ λέγεται ἀγγεῖόν τι παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ πεπληρῶσθαι ὥστε καὶ ἔξω ῥέειν. 1625, 54.
ναέτης ὅτι παρὰ τὸ νάω λέγεται, ὡς ἐκ τοῦ κλαίω τὸ κλάω. 971, 50. 1486, 64.
ναὶ ἀντὶ τοῦ νὴ κατωμοτικοῦ ἐν τῷ, ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, Ἰλιάδ. α', 234. ἢ τὸ μὲν ναὶ βεβαιωτικὸν, τὸ δὲ μὰ ὀρκωμοτικὸν ἁπλῶς· ἢ καὶ ἄλλως, τὸ ναὶ μὰ τόδε σκῆ-

δὲ ὅτι παρὰ τὸ νῶ νήσω, ὃ δηλοῖ τὸ σωρεύω. 741, 60. 1486, 4. καὶ ὅτι διαφέρει ναῦς πλοίου, ἑρμηνεία διεξοδική. 684, 29. καὶ ὅτι νηῦς διὰ τοῦ η ἀεὶ εὕρηται παρ' Ὁμήρῳ, τὰ δὲ ἐξ αὐτοῦ σύνθετα διὰ τοῦ α, οἷον Ναυσικάα, Ναυσίθοος. 1554, 6. καὶ ὅτι κοινῶς μὲν ναὸς κλίνεται, Ἰωνικῶς δὲ νηὸς, νεὼς δὲ Ἀττικῶς· καὶ ὅτι καὶ νεὸς διὰ τοῦ ὁ μικροῦ διὰ παντὸς ἔχουσι παρ' Ὁμήρῳ τὰ πλείω τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων. 1715, 64. καὶ ὅτι μονοσυλλάβως ἀεὶ λέγεται, καὶ οὐ διαλύεται, ὡς τὸ γρηῦς ἐνίοτε παρ' Ὁμήρῳ. 1936, 6.

ναυσιᾶν ὅτι παρὰ τὸ ναῦς παράγεται, ναυτιᾶν δὲ παρὰ τὸ ναύτης. 1409, 26.

Ναυσίθοος καὶ Ναυσίνοος, υἱοὶ Ὀδυσσέως ἐκ Καλυψοῦς· ζήτει ἐν τῷ, Ὀδυσσέως υἱοί. 1796, 46.

ναυσικλυτὸς, ὅτι ὤφειλε μὲν προπαροξύνεσθαι τοὔνομα διὰ τὴν σύνθεσιν, ἡ δὲ παράδοσις ὀξύνει αὐτό. 1566, 63.

ναυσίποδες οἱ νησιῶται, οἱ ταῖς ναυσὶν ὡς ποσὶ χρώμενοι ἐν τῇ διὰ θαλάσσης πορείᾳ. 1515, 27.

ναύσταθμον ὅτι παρὰ τὸν σταθμὸν, ὃ δηλοῖ τόπον στάσεως, λέγεται. 582, 15.

ναυτιᾶν ὅτι παρὰ τὸ ναύτης λέγεται, ναυσιᾶν δὲ παρὰ τὸ ναῦς. 1409, 26.

ναυτικῶν τινῶν ὀνομάτων κυρίων, οἷς Ὅμηρος ἐχρήσατο, κατάλογος. 1439, 42.

ναῦφιν, ἤγουν ἀπὸ τῶν νεῶν ἐν τῷ, δέγμενος ὁππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοί, Ἰλ. β', 794. 348, 9.

νάφθα ὅτι κατά τε θηλυκὸν γένος λέγεται ἡ νάφθα. 700, 56.

νάω τὸ οἰκῶ καὶ τὸ ῥέω, ὅτι ἐκ τοῦ νῶ μονοσυλλάβου ῥήματος παρῆκται, ἑρμηνεία διεξοδική. 971, 50. 1487, 1. καὶ ὅτι τὸ νάω ἀντὶ τοῦ ῥέω βραχείᾳ παραλήγεται. 1625, 55.

Νέαιρα, κύριον γυναικὸς, ὅτι παρὰ τὸ νεάζειν λέγεται. 1717, 35.

νεαλὲς τὸ νεωστὶ ἁλσὶ πεπασμένον, καὶ νεαλὲς τὸ νεωστὶ ἑαλωκός. 1827, 62. 64.

νεανίας καὶ νεᾶνις ὅτι παρὰ τὸ νεὰν, ὃ ἐκ τοῦ νέος, λέγονται, ὡς ἐκ τοῦ μέγιστος ὁ μεγιστάν. 335, 15.

νεαρὸν ὕδωρ ὅτι παρὰ τὸ ἀρύειν λέγεται. 1827, 64.

νέαται ἀντὶ τοῦ ἔσχαται, ἢ ἀντὶ νενέαται, ὅ ἐστιν οἰκοῦνται, ἐν τῷ, πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλὸς νέαται Πύλου ἠμαθόεντος, Ἰλ. ι', 153. 295. 743, 40. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι νέατος ὁ ἔσχατος. 223, 21.

νέατος ὁ ἔσχατος, ὅθεν καὶ ὁ ἔνατος ἀριθμὸς οἱονεὶ νέατος λέγεται. 223, 21.

νέβρειος, κτητικὸν ἐκ τοῦ νεβροὺς, καὶ νέβρειοι αὐλοὶ οἱ ἐκ νεβρείων ὀστῶν γεγενημένοι. 1498, 36.

νεβρὸς τὸ νεογνὸν γέννημα τῆς ἐλάφου, οἱονεὶ νεοβόρος, ὅ ἐστι νεωστὶ βορᾶς ἀπτόμενος. 468, 36. 711, 29. 1863, 39. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι νεβρὸς παρὰ τὸ νέον πορεύεσθαι λέγεται. 1663, 34. καὶ ἀλλαχοῦ νεβρὸς ὁ ἀτελὴς ἔλαφος, παρὰ τὸ νέον βορᾶς ἢ πορείας ἄρχεσθαι, ἢ παρὰ τὸ νῆ στερητικὸν καὶ τὴν βορὰν ἢ πορείαν. 1498, 32. 35. καὶ ὅτι νεβρὸς ἐλάφου ἐντελοῦς λέγεται, ἔτι δὲ ἐντελέστερον, νεβρὸς τέκος ἐλάφου, παρ' Ὁμήρῳ. 1265, 29. καὶ ὅτι νεβρίδα φορεῖν παροιμιακῶς λέγονται οἱ δειλοὶ καὶ ποικίλοι τὸ ἦθος καὶ παλίμβολοι ἄνθρωποι. 374, 46.

νέεσθαι τὸ ἐπανελθεῖν καὶ τὸ ἁπλῶς πορεύεσθαι εἴτουν κινεῖσθαι. 397, 30. 1222, 40. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι τὸ νέεσθαι οὐκ ἀεὶ νόστον δηλοῖ, ἀλλά ποτε καὶ τὸ ἁπλῶς πορευέσθαι. 1479, 19. 1495, 33. καὶ ὅτι νέεσθαι ὑπὸ ζόφον λέγονται οἱ νεκροὶ, ἤγουν ὑπὸ γῆν γενέσθαι. 1287, 14.

νέηαι, ἤγουν ἐπανέλθῃς, δεύτερον πρόσωπον ὑποτακτικὸν τοῦ νέομαι, Ἰωνικῶς ἐσχηματισμένον ἀπὸ τοῦ συστοίχου τρίτου ἐνδείᾳ τοῦ τ. 31, 44.

νεηγενὴς ἴσον τῷ νεογνός. 1498, 40.

νεήκεσι πελέκεσιν, ἤγουν νεωστὶ ἠκονημένοις, ζήτει τὸ νεήκης. 939, 8.

νεήκης πέλεκυς ὁ νεωστὶ ἠκονημένος, παρὰ τὴν ἀκήν· καὶ ὅτι παρὰ τὸν κανόνα βαρύνεται, ὡς τὸ εὐμήκης καὶ μεγακήτης, διαίτησις διεξοδική. 933, 8.

νείαιρα γαστὴρ ἡ ἐσχάτη κατὰ βάθος, ἢ δι' ἧς νέονται τὰ σιτία. 580, 21. 587, 37. 1071, 11.

νείατον τὸ ἔσχατον, ὅτι δοκεῖ τὸ νοεῖν θετικὸν ἔχειν. 587, 37. 1237, 63.

νείατος ἄλλων, ἀντὶ τοῦ ἔσχατος καὶ ἰδιάζων. 643, 19.

νείκει, δοτικὴ τοῦ νεῖκος ὀνόματος, ὃ δηλοῖ τὴν φιλονεικίαν. 668, 31.

νεικείειν ἀντὶ τοῦ νεικεῖν, ὅ ἐστιν ἀπειλεῖν ἢ κακολογεῖν. 1348, 28.

νεικεῖν τὸ κακολογεῖν, συνήθως μὲν αἰτιατικῇ, ἐνίοτε δὲ καὶ δοτικῇ, οἷον ἐν τῷ, νεικεῦσ' ἀλλήλῃσι, Ἰλ. υ', 254. 1206, 60. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι νεικεῖν τὸ φιλονείκως μέμφεσθαι. 1857, 23. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι τὸ νεικεῖν ἀντὶ τοῦ φιλονείκως καταδικάζειν τινὰ ἐν τῷ, ὃς νείκεσσε θεὰς ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο, Ἰλ. ω', 29. 1337, 38.

νεῖκος ἡ φιλονεικία καὶ ἁπλῶς πᾶν εἶδος στάσεως. 467, 33. 1158, 16. 1312, 10. καὶ ὅτι καὶ ὁ πόλεμος νεῖκος λέγεται. 1013, 20. καὶ ὅτι καὶ νεῖκος πολέμου κατὰ συνθήκην λέγεται. 1312, 10.

νεικῶ ὅτι οὐ μόνον νεικέσω, ἀλλὰ καὶ νεικήσω λέγεται κατὰ τὸν μέλλοντα. 792, 8.

Νειλεὺς, Ἀττικὸς ἥρως, τὸ ει δίφθογγον, ὅτι καὶ Νείλεως ἐλέγετο, ἀφ' οὗ Νειλεῖδαι γένος, ὧν ἀποικία ἀξιόλογος ἐστάλη εἰς Ἀσίαν. 1681, 56.

Νείλεως, Ἀττικὸς ἥρως, ὁ καὶ Νειλεὺς διὰ διφθόγγου, ἀφ' οὗ Νειλεῖδαι γένος, ὧν ἀποικία ἀξιόλογος ἐστάλη εἰς τὴν Ἀσίαν· καὶ ὅτι ὁ Νείλεως τοῦ Νείλεω κλίνεται, ὡς Μενέλεως Μενέλεω. 1681, 56. καὶ περὶ τῆς προσῳδίας καὶ ἐτυμολογίας τοῦ ὀνόματος. 879, 27.

Νεῖλος ὁ Αἰγύπτιος ποταμὸς ὅτι χειμάῤῥους ἐστὶ, καὶ περὶ τῆς αὐξήσεως αὐτοῦ καὶ τῶν ποιοτήτων τοῦ ὕδατος αὐτοῦ ἱστορία διεξο-

νέφος ἐκ τοῦ φάος σύγκειται, οὗ τὸ φ καὶ τὸ ο ἔχει ἐν τῇ ληγούσῃ. 729, 46. 1354, 3.
νέφος πεζῶν, 'Ιλ. δ', 274. ἡ πύκνωσις τῆς πεζικῆς φάλαγγος, καὶ νέφος Τρώων, 'Ιλιάδ. π', 66. τὸ πολὺ πλῆθος. 471, 18. 1046, 8.
νέφος ψαρῶν ἢ κολοιῶν τὸ πολὺ πλῆθος, διὰ τὸ ἐπισκιάζειν ἐνίοτε τὸν ἀέρα νέφους δίκην τὰ τοιαῦτα ὄρνεα. 1126, 36.
νεφροὶ, ὅτι καὶ οἱ ὄρχεις εὐφήμως οὕτω λέγονται. 1231, 41.
νέφωσις ὀφρύων ἡ σκυθρωπότης μεταφορικῶς. 144, 37.
νέω ῥῆμα ἐν ἴσῳ τῷ νοστῶ, καὶ νεώμεθα ἤγουν νοστήσομεν. 211, 27.
νεὼν νεῶνος, περιεκτικῶς τὸ νεώριον καὶ ὁ αἰγιαλός. 1562, 34.
νεῶν ἀκρωτήρια, ὅτι τὰ τῶν καταναυμαχηθεισῶν νεῶν ἀκρωτήρια ἀνατίθεσθαι εἰώθεισαν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν. 750, 33.
νεῶν ἐπίθετα, μιλτοπάρῃοι, πελαργοχρῶτες, ποικιλόστολοι, εὔπρυμνοι, ὀρθόκραιραι, μέλαιναι, κορωνίδες, κοῖλαι, εὔσελμοι, εὐκλήιδες, πολυκλήιδες, εὔζυγοι. 310, 38—46.
νεῶν οἶκοι οἱ αἰγιαλοὶ καὶ οἱ 'Αττικῶς λεγόμενοι νεώσοικοι. 1562, 35.
νεωρεῖν τὸ ναυφυλακεῖν. 1562, 34.
νεώσοικοι ταὐτὸ ὅπερ νεώρια παρὰ τοῖς 'Αττικοῖς. 1562, 36. καὶ ὅτι νεώσοικός τε συνθέτως λέγεται καὶ νεὼς οἶκος ἐν παραθέσει. 1579, 42.
νεωστὶ ἐπίῤῥημα ὅτι ἐκ τοῦ νέως γέγονεν πλεονάσαντος ἐπεκτατικῶς τοῦ τι μορίου. 1086, 27.
νη μόριον ὅτι οὐ μόνον στερητικόν ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἐπιτατικόν. 163, 27. 729, 45.
νη συλλαβὴ πλεονάζουσα ἐν τέλει λέξεων, οἷον ἐγὼ ἐγώνη, καὶ ἐν μέσῳ, οἷον ἀμενὸς ἀμενηνός. 641, 54.
νῆ σελήνη ἀντὶ τοῦ νέα ὅθεν κέκραται. τὸ νῆ. 374, 41. 729. 26. ζήτει τὸ, νῆν ἀντὶ τοῦ νέην.
νὴ ἐπίῤῥημα κατωμοτικὸν ὅτι ἐκ τοῦ ναὶ καταφατικοῦ γέγονε, καὶ ὅτι χωρὶς προσγραφῆς τοῦ ι γράφεται. 92, 17. 26. 174, 3.

νηγάτεον, οἱονεὶ νεήγατον, ὅ ἐστι νεωστὶ γενόμενον. 170, 18. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ νεηγάτεον λέγεται κατὰ συγκοπήν. 228, 45.
νήγρετον εὕδειν, 'Οδ. ν', 74. ὅτι ἐλλιπῶς τοῦ ὕπνον λέγεται, καὶ ὅτι νήγρετος ὕπνος οὐχ' ὁ ἀνέγερτος, ἀλλ' ὁ δυσέγερτος. 1733, 27. 36.
νήδυα τὰ ἐντόσθια, ἤγουν τὰ κατὰ τὴν νηδὺν σπλάγχνα, ἃ καὶ νηδύια τετρασυλλάβως λέγονται παρ' 'Ομήρῳ. 1117, 7.
νήδυμος ὕπνος ὁ ἀνέκδυτος, ἐκ τοῦ νη στερητικοῦ καὶ τοῦ δύω, ἢ ἀντὶ τοῦ ἥδυμος, ὅ ἐστιν ἡδύς, ἑρμηνεία διεξοδική. 163, 27—39. 167, 2. 983, 27. 1070, 13. 1580, 13. καὶ ὅτι νηδίμιος τετρασυλλάβως λέγεται προσλήψει τοῦ ι. 1477, 60.
νήεον ἀντὶ τοῦ συνῆγον καὶ ἐσώρευον, ἀπὸ τοῦ νηέω θέματος. 1350, 25.
νῆες 'Ελλήνων τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων ὅτι χίλιαι ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ἓξ ἱστοροῦνται γενέσθαι. 338, 35.
νηῆσαι καὶ νηήσασθαι τὸ σωρεῦσαι καὶ φορτίσαι, ἀπὸ τοῦ νηέω νηῶ θέματος, ὃ καὶ νῶ νήσω κοινότερον λέγεται. 741, 59. 786, 3. καὶ νηῆσαι πῦρ τὸ ἐκ σπινθήρων συλλέξαι καὶ διὰ ξύλων ἀνάψαι. 1783, 5.
νήθω ὅτι παρὰ τὸ νῶ, ὃ δηλοῖ τὸ σωρεύω, λέγεται, ἐπεὶ σωρεύονταί πως τὰ νηθόμενα σώματα. 1448, 64.
νήιον ξύλον τὸ ἐπιτήδειον εἰς νεὼς κατασκευήν. 383, 32.
Νήιον, ὄρος 'Ιθάκης, παρὰ τὸ νηῶν δεκτικὸν εἶναι τὸν ὑπ' αὐτὸ τόπον, ἢ μέρος τοῦ καλουμένου Νηρίτου ὄρους, ὅθεν τὰ τῶν νηῶν ἐξεδέοντο πείσματα 1409, 32. 36.
νῆις νήιδος, ὁ ἄπειρος καὶ ἀνεπιστήμων, ἐκ τοῦ νη στερητικοῦ καὶ τοῦ εἴδω τὸ γινώσκω. 16, 25. 676, 17. 21. 928, 45. 1591, 10.
νηκερδὴς βουλὴ ἡ ἀσύνετος, κερδαλέα δὲ ἡ συνετὴ, παρὰ τὸ κέρδος, ὃ δηλοῖ τὴν σύνεσιν. 1115, 22.
νηκουστεῖν τὸ ἀνήκοον ἢ παρήκοον γενέσθαι. 1192, 60.

νηλεὲς ἦμαρ τὸ θανάσιμον κατ' ἐξοχὴν πολλαχοῦ παρ' 'Ομήρῳ. 944, 50.
Νηλεὺς, υἱὸς Ποσειδῶνος ἐκ Τυροῦς τῆς Σαλμωνέως, ὅτι ἐν Πύλῳ ἐβασίλευσε, καὶ ὅτι παρὰ τὸ μὴ ἐλεηθῆναι ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ ὅτ' ἐξετέθη οὕτως ἐκλήθη, καὶ ὅτι ὑπὸ κυνὸς ἐτράφη, ἱστορία. 1681, 9. 52. καὶ ὅτι πρὸς Πελίαν τὸν ἀδελφὸν διαμαχεσάμενος ὁ Νηλεὺς ἐξέπεσεν 'Ιωλκοῦ καὶ τὴν Πύλον ἔκτισε Μεσσηνίων δόντων μοῖραν τῆς χώρας. 1454, 30. καὶ ὅτι ἐκ Χλώριδος τῆς 'Αμφίονος τοῦ 'Ιάσου, βασιλέως 'Ορχομενοῦ καὶ Πύλου, ἔσχεν υἱοὺς Νέστορα καὶ Χρόμιον καὶ Πολυκλύμενον καὶ θυγατέρα Πηρὼ, δι' ἣν ἐπανεκτήσατο διὰ Μελάμποδος τὴν τῆς μητρὸς Τυροῦς οὐσίαν, ὑπὸ 'Ιφίκλου τοῦ Δηιονέως παραδέλφου τῆς Τυροῦς κατεχομένην, ἱστορία διεξοδικωτάτη. 1684, 54. — 1685, 49.
Νηλεὺς καὶ Κιρεὺς, ποταμοὶ ἐν Εὐβοίᾳ. 279, 5. ἱστορία· ζήτει τὸ, Κιρεὺς καὶ Νηλεύς.
νηλὴς θυμὸς ἡ ἀπαθὴς ἢ δυσπαθὴς ψυχή. 1182, 17.
νηλὴς ὕπνος ἐπιθετικῶς λέγεται ὁ ἐπὶ κακῷ γινόμενος, καὶ ἐξ οὗ συμβαίνει τι κακὸν, οἷον ἐν τῷ, ἦ μάλα μ' εἰς ἄτην κοιμήσατε νηλέϊ ὕπνῳ, 'Οδ. μ', 372. 1725, 3.
νηλὴς χαλκὸς ὁ μὴ πεφυκὼς ἐλεεῖν, ἑρμηνεία διεξοδική. 912, 11.
νήλιπος ὁ αὐχμηρὸς καὶ ἀλιπὴς, ὅτι παρὰ τὸ λῖπος λέγεται, καὶ ὅτι προπαροξύνεται ἡ λέξις. 787, 51. 1430, 26.
νηλιτὴς νηλιτέος, κοινὸν ὁ ἀναμάρτητος, ὅτι κοινόν ἐστι τῷ γένει τοὔνομα, νήλιτις δὲ νηλίτιδος θηλυκόν. 1874, 8.
νῆμα ὅτι παρὰ τὸ νῶ ἢ νήθω λέγεται. 1436, 63. καὶ ὅτι γενική ἐστι λέξις τοῦ στήμονος καὶ τῆς κρόκης καὶ τοῦ μίτου καὶ τοῦ πηνίου. 1328, 52.
νημερτὲς τὸ μὴ ἡμαρτημένον, ἀλλ' ἀληθές. 143, 12
Νημερτὴς, ὄνομα Νηρηίδος διττῶς ἐτυμολογούμενον κατά τινα

συμβεβηκότα τοῦ θαλασσίου ὕδατος. 1130, 62. 1131, 2.
νῆν ἀντὶ τοῦ νέην, ὅτι ἐν τῷ, φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην, διελόντες τινὲς τὸ φαεινὴν εἰς δύο μέρη, τὸ μὲν φάει ἀντὶ τοῦ φωτὶ, τὸ δὲ νῆν ἀντὶ τοῦ νέην ἤκουσαν. 729, 26.
νήνεον ἀντὶ τοῦ ἐνήνεον, ὅ ἐστιν ἐσώρευον. 1292, 34.
νηνῶ τὸ σωρεύω, ὃ καὶ νηῶ λέγεται. 1292, 36.
νηπενθὲς φάρμακον παρ' Ὁμήρῳ οὐ μόνον τὸ ἐστερημένον πένθους, ἤγουν τὸ ἄλυπον, ἀλλὰ καὶ τὸ πένθους στερητικόν. 1493, 26.
νηπία βία ἐπιθετικῶς λέγεται ἡ τῶν παίδων, Ἰλ. λ', 561. ἤγουν ἀσθενὴς ἰσχὺς καὶ νηπίοις πρέπουσα. 862, 59.
νήπια κατὰ μόνας ἐνίοτε παρ' Ὁμήρῳ τὰ νεογνὰ τέκνα. 1098, 59.
νηπιάα ἡ ἀφροσύνη εἴτουν νηπιοφροσύνη, οἷον ἐν τῷ, οὐδέ τί σε χρὴ νηπιάας ὀχέειν, Ὀδ. α', 297. 767, 20. 1418, 60.
νηπίαχος ἴσον τῷ νήπιος ἐπὶ βρεφικῆς ἡλικίας, ὅτι δοκεῖ τὸ ἰάχειν ἐγκεῖσθαι τῇ λέξει. 651, 34.
νηπιέη ἡ παιδικὴ ἡλικία ἡ ἀνατροφὴ, νηπιάα δὲ ἡ ἀφροσύνη. 767, 16. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι νηπιέη ἡ νηπιότης, ἤγουν ἡ ἀφροσύνη καὶ ἀσυνεσία· καὶ ὅτι νηπιέη φωνὴν ἐντελῶς λέγεται, νηπιέη δὲ κατὰ μόνας ἀτελῶς. 1020, 13. 1967, 36. καὶ ἀλλαχοῦ νηπιέη ἡ παιδικὴ ὁρμὴ ἢ ἡ παιδικὴ φρὴν ἐν τῷ, δὴ τότε νηπιέῃσι ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων, Ἰλ. υ', 411. 1214, 34.
νήπιος ὅτι ποτὲ μὲν ἡλικίαν, ποτὲ δὲ ἦθος ὑπαγορεύει. 651, 33. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι νήπιος ὁ παιδαριώδης καὶ ἄφρων καὶ ὁ ἄπειρος 1519, 7. καὶ ὅτι νήπιος λέγεται καὶ ὁ τὴν ἡλικίαν τέλειος, ἄφρων δὲ ὁ κατὰ παῖδα φρονῶν. 1042, 5. 1500, 40. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ νηπύτιος δοκεῖ συγκεκόφθαι τοὔνομα. 932, 45.
νήπιος, ἐπιφώνημα παρ' Ὁμήρῳ κατὰ τῶν κακῶς νοούντων ἢ βουλευομένων, καὶ ἁπλῶς ἀστοχούντων τοῦ δέοντος. 168, 40. 188, 37. 895, 10. 1209, 23. καὶ ὅτι καὶ προαναφωνητικόν ἐστιν ἐνίοτε κακοῦ ἀποτελέσματος. 1383, 36. καὶ ὅτι ἐπὶ ψόγῳ καὶ μυκτηρισμῷ ὡς ἐπιπολὺ ἐπιφωνεῖται, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ οἴκτῳ καὶ συμπαθείᾳ. 1279, 9.
νηπύτιος ὁ ἐστερημένος τοῦ πεπνῦσθαι κατ' ἔλλειψιν τοῦ ν. 932, 44. 1203, 34.
Νηρεὺς, δαίμων θαλάσσιος, ὅτι παρὰ τὸ νέω νῶ λέγεται. 87, 5. καὶ ὅτι γέρων μυθεύεται. 116, 25. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ νέειν καὶ ῥέειν σύγκειται τοὔνομα. 437, 15.
Νηρεΐδες κοινῶς καὶ Ἀττικῶς, Νηρηΐδες δὲ Ἰωνικῶς ἐκ τῆς Νηρῆος γενικῆς. 1954, 8.
Νηρῆδος γενικὴ ὅτι ἐκ τοῦ Νηρηΐδος κατὰ συναίρεσιν λέγεται. 174, 13.
Νηρηΐδας ὀψωνεῖν λέγονται οἱ πολυτελεῖς ἰχθῦς ὀψωνοῦντες. 867, 59. 1131, 27.
Νηρηΐδες αἱ θαλάσσιαι, Ναΐδες δὲ αἱ τῶν γλυκέων ὑδάτων. 622, 30. καὶ ὅτι Νηρηΐδες κοινῶς πᾶσαι αἱ τοῦ Νηρέως θυγατέρες, ἰδίᾳ δὲ αἱ ἐκ Δωρίδος τῷ Νηρεῖ γεγεννημέναι. 1954, 4.
Νηρηΐδων διάφορα ὀνόματα παρ' Ὁμήρῳ, καὶ διάφοροι ἐτυμολογίαι αὐτῶν. 1130, 35 — 1131, 30.
Νηρῆς ἀντὶ τοῦ Νηρηῒς κατὰ συναίρεσιν. 840, 33.
Νήρικον ἡ ὕστερον Λευκὰς, μέρος τι παράλιον τῆς ἀντίπεραν Ἰθάκης Ἠπείρου. 306, 46. 307, 18. 1838, 63. 1964, 48.
νήριστον τὸ ἀνέριστον καὶ ἀναντίῤῥητον. 1273, 31.
Νήριτον, ὄρος Ἰθάκης, ἀπὸ Νηρίτου υἱοῦ Πτερελάου. 307, 12. 1815, 48. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οἱονεὶ Νήριστον, ὅ ἐστιν ἀνέριστον, διὰ τὸ πολὺ τῆς ὕλης. 725, 18. καὶ ὅτι Νήιον ἀντὶ τοῦ Νήριτον γράφουσί τινες παρ' Ὁμήρῳ. 1613, 39.
Νησαίη, ὄνομα Νηρηΐδος τινὸς παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι παρὰ τὰς ἐν θαλάσσῃ νήσους λέγεται. 1130, 54.
νήσαντο Μοῖραι, ἤγουν ἐπέκλωσαν αἱ Μοῖραι. 1576, 47.
νῆσοι τινὲς παρωνομασμέναι ἀπὸ τῶν ἐν αὐταῖς πλεοναζόντων ζώων ἢ φυτῶν, οἷον Λαγοῦσσαι καὶ Πιθηκοῦσσαι ἀπὸ τῶν λαγῶν καὶ πιθήκων, Πιτυοῦσσαι δὲ ἀπὸ τῶν πιτύων. 306, 12.
νῆσσα ὄρνεον ὅτι παρὰ τὸ νέω νῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κολυμβῶ, λέγεται, καὶ ὅτι τῷ Ποσειδῶνι ἀνέκειτο τὸ ὄρνεον. 87, 4.
νῆστις ὁ ἄγευστος ἐπιθετικῶς, καὶ νῆστις προσηγορικῶς ἔντερόν τι μεταξὺ τῆς κοιλίας καὶ τοῦ στομάχου· καὶ ὅτι παρὰ τὸ νη στερητικὸν καὶ τὸ σιτεῖσθαι κατὰ συγκοπὴν λέγεται τοὔνομα, καὶ ὅτι εἶδός τι κεστρέων νήστεις καλοῦνται, καὶ Νῆστις ὁμωνύμως Σικελική τις θεός. 1177, 56. 62. 1180, 13. 1851, 47.
νήτη ἡ νεάτη χορδὴ ἡ ἀντικειμένη τῇ ὑπάτῃ. 696, 17.
νητὸς χρυσὸς ὁ εἰς πλῆθος σεσωρευμένος, παρὰ τὸ νῶ, ὃ δηλοῖ τὸ σωρεύω. 1448, 62.
νηῦς ἡ ναῦς, ὅτι οὐ διαλέκτου, ὡς τὸ γρηῦς ἐνίοτε παρ' Ὁμήρῳ. 1936, 4.
νηφάλιοι θυσίαι ἐλέγοντο, ἐν αἷς οἶνος οὐκ ἐσπένδετο, ἀλλ' ὕδωρ μελίκρατον. 1493, 51.
νηφαντὸν τὸ ἄοινον, παρὰ τὸ νηφαίνω, ὃ δηλοῖ τὸ νήφω. 1306, 52.
νήχειν παρ' Ὁμήρῳ ἐν ἴσῳ τῷ νήχεσθαι, καὶ ὅτι ἀμφοτέρων ἐστὶ χρῆσις παρ' αὐτῷ, καὶ ὅτι παρὰ τὴν νῆσσαν, ὅ ἐστιν ὄρνεόν τι, λέγεται. 1539, 35. 1579, 64.
νήχυτος πόντος ὁ ἐπὶ πολὺ κεχυμένος, παρὰ τὸ νη ἐπιτατικὸν καὶ τὸ χέω. 163, 28.
νήχω ὅτι παρὰ τὸ νέω νῶ παρήχθη. 87, 5. 1543, 64.
νηῶ τὸ σωρεύω, ὃ καὶ νηνῶ λέγεται ἐνίοτε παρ' Ὁμήρῳ. 1292, 35.
νίζω κατὰ τὴν Ταραντίνων γλῶσσαν τὸ κοινῶς νίπτω. 824, 31.
Νίκαια, πόλις Βιθυνίας, ὅτι Ἀντιγόνεια πρότερον ἐκλήθη ἀπὸ Ἀντιγόνου, ὕστερον δὲ Νίκαια ἀπὸ τῆς γυναικὸς Λυσιμάχου. 365, 8.
Νικάνωρ γραμματικὸς ὅτι Στιγματίας ἐπεκλήθη διὰ τὸ περὶ στιγμῶν πολυλογῆσαι. 20, 12.

ξύνεται τοὔνομα. 156, 43. 257, 36. 1206, 47. 1625, 7. 1698, 37.

νόμος ὄρθιος, μουσικός τις τρόπος ᾠδῆς εἰς πόλεμον ἐρεθιστικός, καὶ περὶ Τιμοθέου τοῦ αὐλητοῦ ἱστορία. 827, 1.

νόος ἡ ἔννοια, εἴτουν τὸ νόημα ὁμωνύμως τῷ μέρει τῆς ψυχῆς, ὅθεν τὰ νοήματα. 737, 61. καὶ ὅτι παρὰ τὸ νέω, ὃ δηλοῖ τὸ κινοῦμαι, λέγεται. 1006, 57. 1222, 40. καὶ πῶς ἀκουστέον τὸ, νόον ἔγνω, 'Οδ. α', 3. ζήτει τὸ νοῦς. 1382, 4. καὶ νόον θεοῖς ἐνισπεῖν, 'Ιλ. η', 447. ἀντὶ τοῦ τοὺς θεοὺς περί τινος νοήματος ἐπερωτᾶν. 690, 44.

—νος μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου λήγοντα ἁπλᾶ τριγενῆ ὀνόματα ὀξύνονται, οἷον συχνὸς, κραιπνὸς, πυκνός· καὶ περὶ τινῶν ἄλλως ὀξυνομένων, καὶ περὶ τῶν ἐξαιρεσίμων τοῦ κανόνος. 541, 41.

νοσηρὸν ὅτι ἐκ τοῦ νοσήσω μέλλοντος ἔχει τὸ παραλῆγον η, νοσερὸν δὲ ἐκ τοῦ νοσέω θέματος ἔχει τὸ ε. 1504, 42. 1540, 14.

νοσσάδες ὄρνις, ὅτι παρὰ τοὺς νεοσσοὺς λέγονται νεοσσάδες καὶ συγκοπῇ νοσσάδες. 228, 46.

νόστιμον ἦμαρ τὸ τῆς οἴκαδε ὑποστροφῆς πολλαχοῦ παρ' 'Ομήρῳ, νόστιμον δὲ βρῶμα τὸ ἡδύ. 214, 17. 1383, 40. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τὸν Ὅμηρον μελιηδέα που λέγειν τὸν νόστον, ἀφορμὴν ἔσχε τοῦ νόστιμον λέγεσθαι τὸ ἡδύ. 1675, 3. 1885, 26. ζήτει τὸ νόστος.

νόστος ἡ οἴκαδε ὑποστροφὴ πολλαχοῦ παρ' 'Ομήρῳ, ὅτι παρὰ τὸ νέω λέγεται πλεονασμῷ τοῦ σ, ἵνα μὴ συμπέσῃ τῷ νότος. 31, 42. 211, 28. 222, 22. 684, 10. 1393, 36. καὶ νόστος ὁμωνύμως ἡ ἡδύτης, ὅθεν νόστιμον βρῶμα λέγεται. 1383, 41.

Νόστος, ὁ καὶ Εὔνοστος, δαίμων τις ἐπιμύλιος ἔφορος τῶν ἀλετῶν, ὅθεν καὶ τὸ νόστιμον λέγεται. 1885, 25.

νόσφι τὸ χωρὶς καὶ ἰδίᾳ καὶ πόῤῥω, παρὰ τὸ ἲς ἰνὸς ἴνοσφι καὶ νόσφι. 175, 18. 210, 30. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ νόσφι ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ χωρὶς, καὶ ὅτι παρὰ τὸ νενοσφίσθαι, ἤγουν διακεκρίσθαι, ἀλλήλων τὰ χωρὶς ὄντα λέγεται. 1582, 11.

νοσφιδὸν, ἐπίῤῥημα ἐκ τοῦ νοσφίζειν. 894, 50.

νοσφίζεσθαι παρ' 'Ομήρῳ μὲν τὸ χωρὶς ποιῆσαι καὶ χωρὶς γίνεσθαι, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον τὸ ἰδιοποιεῖσθαι καὶ σφετερίζεσθαι. 175, 12. 1495, 35. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι τὸ νοσφίζεσθαι ἀντὶ τοῦ νόσφι γίνεσθαι καὶ χωρίζεσθαι κεῖται πολλαχοῦ παρ' 'Ομήρῳ. 1673, 29. 1940, 46. καὶ ὅτι τὸ νοσφίζεσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ ἀφεῖναι καὶ παραλιπεῖν ἐνίοτε τίθεται παρ' 'Ομήρῳ. 1867, 23. 1878, 38.

νόσφιν ἄτερ, ὅτι ἐκ παραλλήλου 'Αττικῶς παρατίθενται. 1817, 10.

νοτία ὅτι κατὰ μόνας λεγόμενον ἐλλιπῶς ἔχει τοῦ πνοή. 715, 2.

νότιος ἱδρὼς ὁ ἐκ τοῦ νοσεῖν τὸ σῶμα γινόμενος, οἱονεὶ νόσιος, ἢ ὁ ὑγρὸς κατὰ Νότον τὸν ἄνεμον. 885, 56. 1326, 28.

Νότος ὁ ἄνεμος ὅτι οἱονεὶ νόσος λέγεται ἐτυμολογικῶς διὰ τὸ νόσον ἐπάγειν τοῖς ἀνθρώποις. 595, 11. 885, 59. καὶ ὅτι ὁ μὲν Νότος ὠθεῖν λέγεται τὰ κύματα παρ' 'Ομήρῳ, Ζέφυρος δὲ καὶ Βορέας κυλίειν. 846, 15.

νουθετεῖν τὸ νοῦν ἐντιθέναι εἴτουν ἐμβάλλειν. 696, 23. καὶ ὅτι διὰ τοῦ ἐν φρεσὶ βάλλεσθαι, εἴτουν εἰς νοῦν θεῖναι, περιφράζεται παρ' 'Ομήρῳ. 422, 40. 1946, 55.

νουμηνία ἡ νεομηνία, ὅτι 'Απόλλωνος ἱεραὶ ἦσαν αἱ νουμηνίαι ἡμέραι διὰ τὸ τὸν Ἥλιον τηνικαῦτα συνοδεύειν τῇ Σελήνῃ. 1887, 22.

νοῦς, ᾧ νοοῦμεν μέρος τῆς ψυχῆς, ὅτι παρὰ τὸ νέω λέγεται. 1006, 57. ζήτει τὸ νόος. καὶ Νοῦς ὁμωνύμως ὄνομα τινὸς ποταμοῦ. 1392, 19. καὶ ὅτι νόον Ὅμηρος καλεῖ τὰ τῶν πόλεων ἔθιμα καὶ νόμιμα καὶ τὸ κατ' ἦθος ἔννουν ἢ τὸν φυσικὸν χαρακτῆρα ἐν τῷ, πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω, 'Οδ. α', 3. ἑρμηνεία διεξοδικωτέρα. 1382, 4.

νόῳ ποιεῖν τι, ἤγουν φρονίμως, οἷον, νόῳ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην, ἀντὶ τοῦ φρονίμως ἡνιόχευεν, 'Οδ. ζ', 320. 1564, 57.

νοῶ νοήσω τὸ εἰς νοῦν λαμβάνω, νοῶ δὲ νοώσω τὸ εἰς νοῦν ἐμβάλλω. 70, 23.

ν ὑ μόριον ὅτι ἐφέλκεταί ποτε τὸ ν καὶ γίνεται νὺν, ὅθεν τὸ τοίνυν. 52, 21.

νυκταλωπῶν ὁ νυστάζων καὶ ὡς νυκτὸς ἀλαὸς τοὺς ὦπας. 1392, 33.

νυκτάλωψ ὁ νυκτὸς ἀλαὸς τοὺς ὦπας ἐτυμολογικῶς. 1392, 33.

νυκτερινοὶ κύνες, ὅτι οὕτως ἔστιν εὑρεῖν λεγομένους τοὺς λύκους παρὰ τοῖς παλαιοῖς. 809, 45.

νυκτερὶς τὸ ὄρνεον ὅτι οὐκ εἴωθεν ἐπικαθίζειν τοῖς τῶν δένδρων κλάδοις, ἀλλ' ἐκκρέμασθαι. 1729, 46. καὶ ὅτι νυκτερίδων ἴδιον τὸ ἀγρυπνεῖν καὶ ὁρμαθηδὸν ἔχεσθαι ἀλλήλων, ἱστορία φυσική. 1951, 33. 37.

νύκτες καὶ ἡμέραι παρεκταθεῖσαι ἢ συσταλεῖσαι μυθικῶς ὑπὸ τινῶν θεῶν, ἐπὶ παρεκτάσει ἢ μειώσει ἐργασίας τινός. 1946, 56—1947, 10.

νυκτὶ ἐοικέναι ἀντὶ τοῦ σκυθρωπὸν εἶναι, καὶ πῶς νυκτὶ ἐοικέναι λέγεται ὁ 'Απόλλων 'Ιλ. α', 47. ἀλληγορικῶς καὶ ῥητορικῶς. 40, 35.

νυκτὶ καλύψαι, ἀορασίᾳ κρύψαι. 517, 2.

νυκτὸς ἀντὶ τοῦ νύκτωρ. 820, 50.

νυκτὸς νυκτὶ νύκτα πλάγιαι ὅτι ἐκ τῶν νυχὸς νυχὶ νύχα λέγονται τροπῇ τοῦ χ καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ. 691, 62. 764, 38.

—νυμι ληγόντων ῥημάτων παραγωγὴ καθόλου, ζήτει ἐν τῷ, —νυω καὶ —νυμι λήγοντα.

—νυμος λήγοντα ὀνόματα ἐκ τῆς ὄνομα λέξεως συγκείμενα Αἰολικῇ τροπῇ τοῦ παραλήγοντος ο εἰς υ. 1679, 35.

νύμφα κατά τινας 'Ιωνικῶς ἢ κοινῶς νύμφη, ὡς καὶ τόλμα ἢ τόλμη· καὶ ὅτι συστέλλεται τῶν τοιούτων ἡ λήγουσα κατὰ τὸ μέτρον τῶν ἐπῶν. 393, 26.

νυμφαγωγὸς ὁ τὴν νύμφην ἄγων φίλος ἢ συγγενὴς τοῦ νυμφίου, καὶ ὅτι τὴν δευτερόγαμον

νύμφην οὐ θέμις τὸν νυμφίον αὐτὸν μετιέναι. 652, 45.

Νύμφαι ἀλληγορικῶς αἱ περὶ γῆν φυσικαὶ δυνάμεις, αἱ τῶν φυτῶν θρεπτικαὶ, ἃς ἡ τοῦ ὕδατος ὑγρότης ἀποτελεῖ· καὶ ὅτι κοῦραι, ὅ ἐστι κόραι, λέγονται καὶ πλάττονται ὑπὸ τῶν ποιητῶν διὰ τὸ ἀεὶ νεάζειν, ἢ καὶ Νύμφαι λέγονται διὰ τὸ ἀεὶ νέον, καὶ κατὰ τὸ νέον, ὅ ἐστι τὸ ἔαρ, φαίνεσθαι οἱονεὶ Νεόμφαι· καὶ ὅτι καὶ αἱ γαμούμεναι νύμφαι ἐκ τοῦ νέου καὶ αὐταὶ φαίνεσθαι λέγονται. 1193, 15. 1384, 34 — 41. 1554, 41 — 48. καὶ ὅτι διάφορα εἴδη Νυμφῶν, οἷον Ὀρεστιάδες, Ἀμαδρυάδες, Λειμωνειάδες· καὶ ὅτι πᾶσαι Διὸς, ἤγουν ἀέρος, θυγατέρες λέγονται. 652, 35. καὶ ὅτι ταῖς Νύμφαις ἔθυον οἱ ποιμένες διὰ τὸ αὐξητικὰς αὐτὰς νομίζεσθαι τῶν γῆθεν ἀναδιδομένων. 1765, 64. καὶ ὅτι Νυμφῶν Ὀρεάδων παῖδες οἱ περὶ θήραν ἀσχολούμενοι μυθεύονται. 18, 42.

Νύμφαι Ναΐδες κατὰ τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ μυθευόμενον ἄντρον ὅτι εἰς τὰς εἰς γένεσιν ἰούσας ψυχὰς ἀλληγοροῦνται. 1735, 8.

Νύμφαι ὑπουργοῦσαι τῇ Κίρκῃ παρ' Ὁμήρῳ ὅτι εἰς φυσικάς τινας δυνάμεις ἀλληγοροῦνται ἢ εἰς τὰς τέσσαρας ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἑρμηνεία διεξοδική. 1660, 54.

Νύμφαι συνιδρυμέναι Διονύσῳ, ζήτει ἐν τῷ, Ἀμφικτύων βασιλεὺς Ἀθηναίων. 1815, 61.

νυμφαῖοι μύρμηκες, ὅτι οὕτω λέγονται οἱ πτερωτοὶ μύρμηκες καὶ οἱ ἐν τοῖς κήποις σκώληκες. 1736, 5.

νυμφεῖον ὁ τόπος, ἐν ᾧ ὁ νυμφίος καὶ ἡ νύμφη διάγουσι. 652, 44.

νύμφη, συγγενικὸν ὄνομα, οἱονεὶ ἡ νυὸς φανεῖσα εἴτουν γενομένη τινί· καὶ ὅτι καὶ προβεβηκυῖαν τινὰ τῇ ἡλικίᾳ γυναῖκα νύμφην καλεῖ ὁ Ὅμηρος. 382, 19. 652, 41. 1384, 41.

νυμφίος θανεῖν λέγεται καὶ ὁ μὴ πολὺ ἐπιβιοὺς μετὰ τὸ γαμῆσαι. 1568, 19.

Νυμφῶν θύματα, ὅτι ἄρνες καὶ ἔριφοι ταῖς Νύμφαις ἐθύοντο, ὡς νέαις νεαρά. 1819, 3.

νὺν μόριον ἐκ τοῦ νὺ κατ' ἐφελκυσμὸν τοῦ ν. 52, 21.

νὺν μόριον παραπληρωματικὸν ὅτι ἐκ τοῦ νὺ ταὐτοσήμου γέγονε κατ' ἐφελκυσμὸν τοῦ ν στοιχείου. 52, 21. καὶ ὅτι ἐγκλίνεται καὶ συστέλλεται, οἷον ἐν τῷ, δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος, Ἰλ. ψ', 485. ἑρμηνεία διεξοδική. 1312, 16.

νῦν χρονικὸν ὅτι οὐ μόνον ἐνεστῶτι συντάσσεται, ἀλλὰ καὶ παρῳχημένῳ καὶ μέλλοντι, τὸ δὲ νυνὶ ἐνεστῶτι μόνῳ. 164, 20. 1840, 1. καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ ἀκαριαίου καὶ ἀπλατοῦς χρόνου τίθεται, οἷον ἐν τῷ, νῦν δὲ μνησώμεθα χάρμης αἶψα μάλα, Ἰλ. τ', 148. 1177, 2.

νῦν δὴ ἀντὶ τοῦ ἀρτίως ὑφ' ἑνὶ τόνῳ, ὅτι παρῳχημένῳ μόνον συντάσσεται καὶ τὸ δὴ χωρὶς ὑπογραφῆς τοῦ ι γράφεται. 174, 5.

νυνδὶ ἐν ἴσῳ τῷ ἁπλῶς νῦν, ὅτι ἐξ ἐπεκτάσεως ἔχει τὸ δι. 45, 6.

νὺξ ὅτι στέρησίς ἐστι τοῦ ἡλιακοῦ φωτός. 248, 40. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι σκίασμα ἐστὶ τῆς γῆς. 1235, 6. 1427, 27. καὶ ὅτι παρὰ τὸν νύξω μέλλοντα λέγεται τοὔνομα ἀποβολῇ τοῦ ω. 1769, 14.

νὺξ ὀλοὴ λέγεται κατά τι σύμβαμα πρὸς διαστολὴν τῆς κατὰ φύσιν, ἢ τὸ ἀμβροσία ἐπιτίθεται· καὶ ὅτι καὶ ὡς σωματική τις θεὰ ἀκούεται ἐν τῷ, εἰ μὴ Νὺξ δμήτειρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν, Ἰλιάδ. ξ', 259. καὶ νὺξ ἡ πυκνὴ νέφωσις καὶ ζοφώδης κατάστασις τοῦ ἀέρος ἐν τῷ, ἀλλ' ἐπὶ νὺξ ὀλοὴ τέταται δειλοῖσι βροτοῖσι, τοῖς Κιμμερίοις δηλονότι, Ὀδ. λ', 19. 1671, 55.

νὺξ πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ ἡ ἐκ τῶν νεφῶν σκότωσις καὶ ἁπλῶς ἡ ἀορασία καὶ παντοία σκότωσις, οἷα καὶ ἡ ἐκ λειποθυμίας ἐπιγινομένη. 550, 26. 849, 20 1015, 60. 1538, 19. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι τὸ περὶ τὸν ἀέρα πολὺ πάχος καὶ ζόφωσιν νύκτα καλεῖ Ὅμηρος ἐν τῷ, ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νὺξ, καὶ ἐν ἄλλοις. 576, 29. 1075, 63. 1076, 4.

νὺξ ὅτι παρὰ τὸ νύσσω νέννυχα γενόμενον νυχὸς διὰ τοῦ χ κλίνεται, πλεονάσαντος δὲ τοῦ τ ἐτράπη τὸ χ εἰς κ. 680, 58. 691, 62. 764, 37. 1769, 26.

νυὸς ἡ νύμφη ἤγουν ἡ τοῦ υἱοῦ γυνὴ, καὶ ὅτι ὑπὸ μόνων τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς κατὰ σχέσιν συγγενικὴν καλεῖταί τις νυὸς, οἷον ἡ Ἀνδρομάχη ὑπὸ Πριάμου καὶ Ἑκάβης. 382, 16. 648, 59.

Νύσσα, ὄρος Θρᾴκης, ἀφ' οὗ ὁ Διόνυσος παρωνομάσθαι δοκεῖ, ὃ καὶ Νυσσήιον λέγεται παρ' Ὁμήρῳ Ἰλιάδ. ζ, 133. καὶ ὅτι καὶ ἄλλα τινὰ ὄρη καὶ τόποι τούτῳ τῷ ὀνόματι ἐχρήσαντο. 629, 45.

Νυσσήιον περιεκτικῷ τύπῳ παρ' Ὁμήρῳ, ὄρος τι Θρᾴκης, ὃ κοινῶς Νύσσα λέγεται, ὅθεν καὶ Νύσσα τὰ Διονυσιακά. 629, 42. 44.

νύσσω τὸ κεντῶ καὶ τιτρώσκω πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 520, 16. 680, 18.

νυστάζειν ὅτι ἐκ τοῦ νευστάζειν γέγονεν ἐκβολῇ τοῦ ε πρὸς εὐφωνίαν. 421, 35. 1385, 13.

νυχιος λήγοντα ὀνόματα ἐκ τοῦ νὺξ συγκείμενα ὅτι ἐκ τῶν διὰ τοῦ νυχος παράγεται, οἷον ἐννύχιος καὶ παννύχιος ἐκ τῶν ἔννυχος καὶ πάννυχος. 878, 1.

νυω καὶ νυμι λήγοντα ῥήματα ὅτι ἐκ τῶν εἰς ω προσλήψει τοῦ ν γίνονται πρῶτον εἰς νω, εἶτα διὰ τοῦ νυω καὶ νυμι παράγονται, οἷον ἄχω ἄχνω ἀχνύω ἄχνυμι. 57, 31. 1586, 64.

νυω καὶ νυμι λήγοντα ῥήματα ἐκ τῶν διὰ τοῦ υνω κατὰ μετάθεσιν γενόμενα, οἷον ἄχω ἀχύω ἀχύνω καὶ ἀχνύω. 1917, 45.

νυω λήγοντα ῥήματα ἀπὸ μονοσυλλάβων παρηγμένα, οἷον χῶ χωνύω, ῥῶ ῥωννύω, ζῶ ζωννύω, ἃ καὶ ἐκ πλεονασμοῦ διπλάζουσι τὸ ν. 790, 60. 1835, 53.

νω μετὰ συμφώνου λήγοντα ῥήματα τῷ ι παραληγόμενα, οἷον πιλνῶ, κιδνῶ, ὅτι ἅμα πλεονάζει

Ἀρχὴ τοῦ Ξ στοιχείου.

Ἀρχὴ τοῦ Ο στοιχείου.

τοῦ ὃς γεγονὸς ἀπελεύσει τοῦ σ. 1385, 44.
ὃ γάρ, ἀντὶ τοῦ τοῦτο γὰρ ἐν τῷ, Πάτροκλον κλαίωμεν, ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων, Ἰλ. ψ', 9. 1284, 39.
ὃ ἀντὶ τοῦ ὅτι συνδέσμου κατ' Αἰολικὴν ἀποκοπήν· καὶ ὃ ῥα ἀντὶ τοῦ ὅτι δὴ ἐν τῷ, ὃ ῥα πάγχυ μάχης ἐπιμήδεα κείρει Ζεύς, Ἰλ. π', 120. 187, 27. 1049, 1.
ὅ του ὅ τῳ, ἀντὶ τοῦ οὗ τινὸς καὶ ᾧ τινί. 1026, 42.
ὄα, διφθέρα εἴτουν μηλωτή, παρὰ τὸ ὄϊς, ὅτι καὶ ὀὰ ὀξυτόνως καὶ ὄϊα τρισυλλάβως λέγεται, καὶ ᾦα διὰ τοῦ ω μεγάλου ἐκτάσει τοῦ ο. 1828, 48 — 54.
ὄαι ἢ ὀαί, ζήτει ἐν τῷ ὄϊαι. 1828, 54.
ὄαρ ὄαρος, ἡ συνεζευγμένη γυνή, ὅτι ἐκ τοῦ ἄορ ἄορος, ὃ καὶ αὐτὸ τὴν γυναῖκα σημαίνει, παρὰ τὸ ἀείρω τὸ συζευγνύω, κατὰ μετάθεσιν λέγεται. 573, 24. 754, 23. 26. 1818, 7.
ὀαρίζειν ὅτι παρὰ τὸ ὄαρ, ὃ δηλοῖ τὴν γυναῖκα, λέγεται καὶ δηλοῖ τὴν τοῦ ἀνδρὸς πρὸς γυναῖκα ὁμιλίαν, οἷον ἐν τῷ, παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν, Ἰλ. χ', 128. καὶ ἁπλῶς τὸ φιλίως καὶ ἁπλοϊκῶς καὶ ἀκάκως ὁμιλεῖν. 659, 40. 754, 27. 1262, 1.
ὀαριστὴς ὁ ὁμιλητὴς καὶ φοιτητής, ὀαριστὺς δὲ θηλυκῶς ἡ ὁμιλία. 573, 24. 754, 27. 932, 41. 974, 1.
ὄαρος, λόγος, ὁμιλία, παιδιὰ ἢ παιδεία. 932, 38.
ὀαριστὺς ἡ ἁπλῶς ὁμιλία καὶ συνουσία, καὶ προμάχων ὀαριστὺς ἡ τῶν ἀριστέων ὁμίλησις εἴτουν ἐντυχία. 932, 37.
ὀβελίας ἄρτος ὁ ὀβολοῦ πωλούμενος, παρὰ τὸν ὀβελόν, ὃ δηλοῖ τὸν ὀβολόν. 951, 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὀβελίας ἄρτος ὁ ἐπὶ ὀβελῷ ὠπτημένος. 1405, 26.
ὀβελίζειν καὶ ὀβελίζεσθαι. 136, 17. ζήτει ἐν τῷ ὀβελός.
ὀβελισκόλυχνος, ὁ καὶ ξυλολυχνοῦχος. 1571, 21.
ὀβελὸς ἐν ἴσῳ τῷ ὀβολός. 951, 55.
ὀβελὸς, ὄργανον καὶ γραφικὸν σημεῖον, ὅθεν τὸ ὀβελίζειν. 136, 7. 17. καὶ ὅτι ὁ ὀβελὸς τὸ γραφικὸν σημεῖον τοῖς ἀθετουμένοις Ὁμηρικοῖς ἔπεσι παρετίθετο, ὡς ὁ ἀστερίσκος τοῖς ἄριστα πεφρασμένοις, ὀβελὸς δὲ ὁμοῦ καὶ ἀστερίσκος τοῖς ἄριστα μὲν πεφρασμένοις, μὴ κατὰ χώραν δὲ κειμένοις. 957, 16. 1015, 23. 1610, 46.
ὀβελός, σκεῦός τι μαγειρικόν, παρὰ τὸ βέλει ἐοικέναι, ὅθεν καὶ λέγεσθαι δοκεῖ προσθήκη τοῦ κατ' ἀρχὰς ο· καὶ ὅτι τὰ παρ' αὐτὸ διὰ τοῦ ο μικροῦ λέγονται, οἷον τριώβολον, πεμπώβολον. 135, 44. 136, 5. 1405, 25.
ὀβολὸς τὸ νόμισμα ὅτι παρὰ τὸ ὀβελῷ ἐοικέναι οὕτω λέγεται. 136, 7. 421, 23. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ βάλλειν καὶ τὴν βολήν, ὅθεν καὶ ὁ ὀβελός. 1405, 25.
ὄβρια καὶ ὀβρίκαλα λέγονται τὰ τῶν λεόντων καὶ λύκων σκυμνία. 1395, 48. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὄβρια καὶ ὀβρίκαλα καλοῦνται τὰ τῶν ὑστρίχων καὶ τῶν ὁμοίων ζῴων νεογνά. 1625, 47.
ὀβρίκαλα, λεόντων σκυμνία, ὅτι παρὰ τὸ ὄβριμα καὶ καλὰ εἶναι οὕτω λέγονται. 1395, 47. 1625, 47. ζήτει τὸ ὄβρια.
ὄβριμος ὅτι παρὰ τὸ βρι ἐπιτατικὸν γέγονε κατὰ πλεονασμὸν καὶ παραγωγήν, ὅθεν ὀβριμοεργός. 1395, 45.
ὀγδώκοντα ὅτι ἐκ τοῦ ὀγδοήκοντα κατὰ κρᾶσιν λέγεται. 245, 37. 288, 13.
ὄγκαιον, ἀγγεῖον πλεκτόν, οἷον σπυρίς, ἐν ᾧ οἱ ὄγκοι, ἤγουν αἱ τῶν βελῶν ἀκίδες, ἀπετίθεντο· ζήτει ἐν τῷ ὄγκιον. 1899, 8.
ὀγκαῖος ἀρσενικὸν προπερισπᾶται, ὄγκαιον δὲ οὐδέτερον προπαροξύνεται. 1809, 44.
ὀγκηραὶ λέξεις τινὲς διὰ πλεονασμὸν τοῦ ν, οἷον ἀμφασία, ἀμβροσία. 40, 4.
ὄγκιον, ἢ ὀγκίον παροξυτόνως, ἡ θήκη τῶν ἀκίδων, αἳ καὶ ὄγκοι λέγονται, ἢ παρὰ τὸ ὀγκῶδές τι εἶναι· καὶ ὅτι διὰ διφθόγγου καὶ προπερισπωμένως ἔδει γράφεσθαι ὡς περιεκτικὸν κατὰ τὸ Μουσεῖον, ᾠδεῖον· καὶ ὅτι καὶ ὄγκαιον εἴρηται λεγόμενον, ζήτει ἐν τῷ ὄγκαιον. 1898, 63 — 1899, 10.
ὄγκοι βέλους αἱ αἰχίδες τῶν διστῶν, καὶ ὄγκος ἡ ἀλαζονικὴ ὀξύτης. 457, 28. 32. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὄγκοι οἱ πώγωνες τῶν ἀκίδων καὶ αἱ γωνίαι. 1899, 1. 8.
ὄγκος ἡ ἀλαζονεία ὁμωνύμως ταῖς τῶν βελῶν ὄγκοις ἤγουν ἀκίσι· καὶ ὄγκος βάρος τι σταθμητικόν, καὶ ὄγκος διαπέτεια καὶ ἄρσις σωματική, ὅθεν ἴσως ὁ ἀλαζονικὸς ὄγκος. 1899, 9. 14.
ὀγκύλλεσθαι τὸ καυχᾶσθαι, παρὰ τὸν ὄγκον, ὃ δηλοῖ τὴν ἀλαζονείαν. 1899, 9.
ὄγμος ὁ ἀροτριαθεὶς τόπος καὶ ἀνοιγεὶς ἀρότρῳ, ὡς ἀπὸ τοῦ οἴγω· καὶ ὄγμος ἡ ἐπίστιχος καὶ αὐλακώδης φυτεία, ὡς ἀπὸ τοῦ ἕλκω ἢ τοῦ ἄγω· καὶ ὅτι κανονικῶς βαρύνεται τοὔνομα. 831, 57. 1161, 54.
Ὀγχηστός, ἄλσος Ποσειδῶνος ἱερὸν ἐν Βοιωτίᾳ καὶ πόλις ὁμώνυμος, καὶ Ὀγχηστὸς ποταμὸς Θεσσαλικός. 270, 13.
ὄγχνη ἡ ἀχράς, ὅ ἐστιν ἀγρία ἄπιος, ὅτι παρὰ τὸ ἄγχειν λέγεται τροπῇ τοῦ α εἰς ο ὡς ἐν ἄλλοις, καὶ ὅτι καὶ αἱ ἥμεροι ἄπιοι οὕτω λέγονται καταχρηστικῶς. 1572, 30. 1963, 15.
ὀδαῖον τὸ ἐφόδιον, Ὀδ. ο', 445. ὅτι παρὰ τὴν ὁδὸν λέγεται, ὡς καὶ τὸ ἐφόδιον. 1590, 7. 1788, 17.
ὀδὰξ ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ δηκτικῶς, ὅτι παρὰ τὸν δήξω μέλλοντα λέγεται ἀποκοπῇ καὶ συστολῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο· καὶ ὀδὰξ λάζεσθαι τὴν γῆν, ἀντὶ τοῦ δακνεῖν τὴν γῆν ἐν τῷ σφαδάζειν· καὶ ὀδὰξ ἐν χείλεσι φῦναι, ἀντὶ τοῦ ἐνδακεῖν τὰ χείλη ὑπὸ θυμοῦ. 218, 40. 249, 33. 1424, 39 — 50.
ὅδ' ἐγὼ αὐτός, ὅτι ἐκ παραλλήλου πρὸς ἔνδειξιν σαφοῦς ἀναγνωρισμοῦ οἱ τρεῖς κεῖνται σύνδεσμοι ἐν τῷ, ἔνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγώ, Ὀδ. φ', 207. 1907, 52.
ὅδε ἀντὶ τοῦ οὗτος δεικτικῶς ἢ μᾶλλον ἀναφορικῶς ἐν τῷ, Θρήικες οἵδ' ἀπάνευθε νεήλυδες ἔσχατοι ἄλλων, Ἰλ. κ', 434. 817, 15.
ὁδηγεῖν καὶ ὁδηγία ὅτι ἀντίκειν-

ται τῷ ἀπατᾶν καὶ τῇ ἀπάτῃ, ἑρμηνεία διεξοδική. 637, 4.
Ὀδίος, κύριον παρ' Ὁμήρῳ. 364, 8.
ὀδμὴ ἀπὸ τοῦ ὀζμὴ, ὃ παρὰ τὸ ὄζω λέγεται. 1570, 9.
ὁδοιδοκεῖν τὸ ὁδοσκοπεῖν. 1445, 19.
ὁδοιδόκος ὅτι ἐκ τοῦ ὁδοδόκος γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ῑ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν ō. 422, 32. 925, 2.
ὁδοιπόριον, μισθὸς ἢ ἀμοιβὴ ὑπὲρ τοῦ συνοδοιπορῆσαι ἢ συμπλεῦσαι, Ὀδ. ο', 506. 1789, 32. 36.
ὁδοιπόρος ὅτι ἐκ τοῦ ὁδοπόρος γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ῑ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν ō. 422, 33. 925, 2.
ὁδὸν ἐλθεῖν, Ἰλ. α', 151. ἀντὶ τοῦ εἰς λόχον ἐλθεῖν ἢ ἁπλῶς ὁδόν τινα στέλλεσθαι. 69, 29. 36. 90, 35.
ὀδόντισμα, διάλεκτος αὐλητικὴ ἢ κροῦμα ποιὸν, ὅτι παρὰ τοὺς ὀδόντας λέγεται. 854, 14.
ὀδοντομάχαι σύες οἱ τοῖς ὀδοῦσι μαχόμενοι. 854, 11.
ὀδόντων ἐκβολὴ, ὅτι πῶλοι καὶ μόσχοι τοὺς μὲν πρώτους ὀδόντας τριάκοντα μηνῶν γενόμενοι ἐκβάλλουσι, τοὺς δ' ἑτέρους ἐνιαυτοῦ παρελθόντος. 1627, 18.
ὀδόντων ὀλιγότης, ὅτι ὀλιγότητα γραὸς ὀδόντων ἔσκωψέ τις εἰπὼν εὐαριθμητοτέρους αὐτῆς εἶναι τοὺς ὀδόντας ἢ τοὺς τῆς χειρὸς δακτύλους. 1839, 38.
ὁδὸς ὅτι παρὰ τὸ δασυνόμενον ἕω, ὃ δηλοῖ τὸ πορεύομαι, γίνεται. 1407, 54. καὶ τί τὸ ἐν ὁδῷ καθελεῖν καὶ ὁδὸν ἐλθεῖν, ζήτει ἐν τῷ, ἐν ὁδῷ καθελεῖν, καὶ ἐν τῷ, ὁδὸν ἐλθεῖν. 69, 29. 31. 36.
ὁδὸς ἐν ἴσῳ τῷ οὐδὸς παρὰ Σοφοκλεῖ (O. C. 1590.), ὅτι παρὰ τὸ ὁδεύεσθαι λέγεται. 156, 32.
ὅδουροι οἱ κακοῦργοι ὁδοφύλακες. 1445, 19.
ὀδοὺς ὀδόντος, ὅτι καὶ ὀδὼν ὀδόντος λέγεται Ἰωνικῶς, ὅθεν τὰ σύνθετα προόδων, χαυλιόδων. 854, 12.
ὀδύνη ὅτι παρὰ τὸ εἰς βάθος δύνειν λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ō, καὶ ὅτι βραχὺ ἔχει τὸ δῦ. 218, 18. 318, 5. 59. 843, 41. καὶ ὅτι οὐκ ἀεὶ ἐπὶ πόνου σωματικοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ λύπης ἐνίοτε τίθεται. 1003, 46. καὶ ὀδύναις διδόναι τινὰ, ἀντὶ τοῦ ὀδυνῆσαι περιφραστικῶς παρ' Ὁμήρῳ. 1832, 19.
ὀδυνήφατον φάρμακον ἐπιθετικῶς, ὅτι παρὰ τὸ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φονεύω, καὶ τὸ ὀδύνη λέγεται καὶ δηλοῖ θεραπευτικὸν καὶ παυστικὸν τῆς ὀδύνης. 564, 7. 619, 24. 887, 48.
ὀδύρεσθαι ὅτι ἐπίτασιν τοῦ λυπεῖσθαι σημαίνει, καὶ ὅτι ἐκτείνει τὸ δῦ, οἷον ἐν τῷ, κλαῖον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ στοναχίζετο δῶμα, Ὀδ. κ', 454. 1664, 36. 1908, 26.
ὀδύσασθαι ὅτι πῇ μὲν κατὰ παθητικὴν σημασίαν, πῇ δὲ κατ' ἐνεργητικὴν λέγεται. 1871, 25.
Ὀδύσσεια, πόλις ἐν Ἰβηρίᾳ, ὅτι ἀπὸ Ὀδυσσέως ἔσχε τοὔνομα. 1379, 21.
Ὀδυσσείας, Ὁμηρικοῦ ποιήματος, ποιότης καὶ σκοπὸς καὶ διὰ τί οὕτως ἐπιγράφεται, ἑρμηνεία διεξοδική. 4, 45. 5, 5. 1380, 2. καὶ Ὀδυσσείας ὁμοιότης πρὸς τὴν Ἰλιάδα, καὶ μάλιστα κατὰ τὸ πέρας. 1970, 10.
Ὀδύσσειον, ῥεῖθρον λίμνης τινὸς ἐγγὺς Μαρωνείας, πόλεως Κικόνων Θρᾳκικοῦ ἔθνους. 1615, 10.
Ὀδυσσεὺς κύριον ὅτι καὶ δι' ἑνὸς σ̄ γράφεται πρὸς μέτρου χρείαν. 14, 8. 68, 15. καὶ ὅτι δυσὶ μὲν σσ̄ ὡς ἀπὸ τοῦ ὀδύσσω ἐνεστῶτος, ἑνὶ δὲ ὡς ἐκ τοῦ ὀδύσω μέλλοντος. 1389, 14. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ὀδύσασθαι πολλοὺς τῷ πρὸς μητρὸς αὐτοῦ πάππῳ Αὐτολύκῳ οὕτως ὑπ' ἐκείνου ὠνομάσθη, ἢ καὶ ψιλοῦται τοὔνομα· ἕτεροι δὲ ἐκ τοῦ ὁδὸς καὶ τοῦ ὗσαι συγκεῖσθαι φασὶ τοὔνομα ἔξ ἱστορίας τινὸς, ἢ καὶ δασύνοιτ' ἄν. 629, 60. 650, 37. 1567, 61. 1871, 19.
Ὀδυσσεὺς, υἱὸς Λαέρτου τοῦ Ἀρκεισίου τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Διὸς, μητρὸς δὲ Ἀντικλείας τῆς Αὐτολύκου καὶ Ἀμφιθέας. 1673, 61. 1796, 37. 1870, 17. 1951, 4. καὶ ὅτι Ἀντίκλειαν τὴν Ὀδυσσέως μητέρα οἱ μεθ' Ὅμηρον ἀπάγξασθαι ἱστοροῦσι πυθομένην δόλῳ Ναυπλίου ἀπολέσθαι τὸν Ὀδυσσέα. 1678, 23.
Ὀδυσσεὺς ὅτι μελαγχροιὴς ἱστορεῖται γενέσθαι καὶ κυανόθριξ, καὶ πῶς ἀκουστέον τὸ περὶ αὐτοῦ λεγόμενον Ὀδ. ν', 399. ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας. 1799, 15. 19. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἔκ τινῶν ἱστορουμένων περὶ αὐτοῦ πρεσβύτερος τοῦ Νέστορος γενέσθαι συνάγεται, καὶ λύσις τῆς ἐντεῦθεν ἀπορίας. 1900, 19.
Ὀδυσσεὺς, ἀλείψας κηρῷ τὰς τῶν ἑταίρων ἀκοὰς ἐπὶ ἀποφυγῇ τῶν Σειρηνείων μελῳδημάτων, ὅτι εἰς τὸν ἐκ φιλοσοφίας λόγον ἀλληγορεῖται· καὶ ἐπεξεργασία τῶν κατὰ μέρος μυθευομένων Ὁμήρῳ περὶ τῶν τοιούτων ἐν τῷ μῦ τῆς Ὀδυσσείας. 1707, 42 — 1708, 48.
Ὀδυσσεῦς περισπωμένως ἀντὶ τοῦ Ὀδυσσέως κατὰ γενικὴν πτῶσιν Δωρικῶς ἢ Αἰολικῶς. 1965, 24.
Ὀδυσσέως εἰκόνες ὅτι πιλίον περὶ τὴν κεφαλὴν ἔχουσαι ἐποιοῦντο, ἱστορία. 804, 17.
Ὀδυσσέως ἐπὶ Τροίαν στρατεία, ὅτι καθ' Ὅμηρον μὲν πεισθεὶς ἐστράτευσεν Ὀδυσσεὺς, κατὰ δὲ τοὺς ὕστερον μανίαν προσποιησάμενος καὶ ὑπὸ Παλαμήδους ἐξελεγχθεὶς ἄκων τοῦτ' ἐποίησεν, ἱστορία. 1956, 11.
Ὀδυσσέως θάνατος, ὅτι Τηλέγονος ὁ ἐκ Κίρκης υἱὸς Ὀδυσσέως, ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην ἐπὶ ἀναγνωρίσει τοῦ πατρὸς καὶ ληηλατεῖν ἐπιχειρήσας ἀγνοίᾳ τὰ τοῦ πατρὸς κτήματα καὶ εὑρὼν ἐκεῖνον ἀνθιστάμενον, οὐκ εἰδὼς ἀπέκτεινε. 1676, 44.
Ὀδυσσέως κάθοδος εἰς Ἅιδην ὅτι εἰς τὴν τῶν σοφῶν περὶ τὰ καταχθόνια θεωρίαν ἀλληγορεῖται· καὶ ὅτι ἐκ τῆς ἑσπερίας θαλάσσης πλεύσας εἰς τὴν ἔξω θάλασσαν, καὶ ταύτην διαπεράσας καὶ εἰς τὴν πέραν ἀκτὴν ἀφικόμενος, ἰδεῖν τὰ κατὰ τὸν Ἅιδην μυθεύεται. 1666, 8. 1667, 10.
Ὀδυσσέως πλάνη, ὅτι τὸ πολὺ τῆς Ὀδυσσέως πλάνης περὶ Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν ἐγένετο. 1379, 18.
Ὀδυσσέως υἱοὶ ἐκ διαφόρων γυναικῶν, Τηλέμαχος, Τηλέγονος

ποδῶν, οὕτως ἐκλήθη, καὶ περὶ τῶν κατ' αὐτὸν ἀτυχημάτων ἱστορία διεξοδική. 1683, 54 — 1684, 27. καὶ ὅτι κατὰ μὲν Ὅμηρον ἐν Θήβαις δοκεῖ ἀποθανεῖν, κατὰ δὲ τοὺς τραγικοὺς ἐν Ἀθήναις· καὶ ὅτι ὁ Οἰδίπους καὶ Οἰδιπόδης λέγεται ποιητικῶς. 1323, 49. 56.

οἰέη μηλωτὴ, ἤγουν προβάτου δορὰ, παρὰ τὸ οἶς οἰὸς, ὃ δηλοῖ τὸ πρόβατον. 877, 53. 1828, 57.

ὄϊες ἄρσενες ὅτι πρὸς διαστολὴν τῶν θηλειῶν ὀΐων λέγονται Ὀδ. ι', 425. 1638, 7.

ὀΐεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐλπίζειν ἢ νομίζειν ἐν τῷ, κεῖνον ὀϊομένη τὸν κάμμορον εἴ ποθεν ἔλθοι, Ὀδ. β', 351. 1449, 54.

ὀΐεται ἀντὶ τοῦ φαίνεται ἢ νομίζεται ἐν τῷ, οὐκ ἄφρων ὁ ξένος ὀΐεται, Ὀδ. ρ', 586. 1832, 37.

οἰέτης οἰέτεος, ὁμοετὴς εἴτουν ἰσόχρονος, ὅτι ἐκ τοῦ ὁμοετὴς λέγεται συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι· καὶ ὅτι διὰ τὸν τοῦ ι πλεονασμὸν ἐψιλώθη ἡ ἄρχουσα τῆς λέξεως· καὶ ὅτι κοινόν ἐστι τῷ γένει τοὔνομα· καὶ ὅτι τῶν μεθ' Ὅμηρον ὀξυνόντων τὰ ἐκ τοῦ ἔτος συγκείμενα ὅμως ὁ Ὅμηρος βαρύνει αὐτὰ, ἑρμηνεία διεξοδική. 340, 32. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ ἴος, ἤγουν εἷς, πλεονασμῷ τοῦ ο λέγεται. 663, 23.

ὄϊζυε, προστακτικὸν ἀντὶ τοῦ φθείρου καὶ κακοπάθει. 969, 17.

ὀϊζυρὸς ὅτι παρὰ τὸ ὀϊζύειν, ὅ ἐστι θρηνεῖν, λέγεται. 1114, 46. καὶ ὀϊζυρὸς γόος ταὐτὸ ὅπερ δακρυόεις γόος παρ' Ὁμήρῳ. 1609, 38.

ὀϊζυρότερος ὅτι καίπερ μακρὰν ἔχει τὴν ζυ συλλαβὴν, ὅμως ἐκτείνει καὶ τὴν ρω διὰ μέτρου χρείαν πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς, Ἰλ. ρ', 446. 1114, 38. 1526, 6.

ὀϊζὺς καὶ ὀϊζυρὸς, ζήτει ἐν τῷ ὀϊζύω. 127, 9.

ὀϊζύω τὸ θρηνῶ καὶ κακοπαθῶ, ὅτι παρὰ τὸ οἴ θρηνητικὸν ἐπίῤῥημα γίνεται οἴζω, ὅθεν οἰζύω καὶ διαλύσει ὀϊζύω, ὅθεν ὀϊζὺς καὶ ὀϊζυρὸς ὀνόματα. 127, 9. 430, 9. 969, 17.

οἴη ἀντὶ τοῦ μία ἐν τῷ, εἵνεκα κούρης οἴης, Ἰλ. ι, 638. ὅτι θηλυκόν ἐστι τοῦ οἶος, καὶ ζήτει τὸ οἶος. 778, 43.

Οἴη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ὅθεν ὁ δημότης Οἴηθεν εἶναι λέγεται. 828, 18.

οἰήιον τετρασυλλάβως τὸ οἰάκιον εἴτουν τὸ τῆς νεὼς πηδάλιον, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ η, ὡς καὶ τὸ πολεμήιον. 257, 12. 1640, 50. καὶ οἰήια νεὼς ἔχειν, ἀντὶ τοῦ κυβερνᾶν τὴν ναῦν. 1170, 30.

—οιιν λήγουσαι δοτικαὶ, οἷον ἵπποιιν, ὤμοιιν, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ δεύτερον ι. 205, 40. 1003, 24.

—οιιος καὶ —οιιον λήγοντα ἐπιθετικὰ ἐκ πλεονασμοῦ ἔχοντα τὸ δεύτερον ι, οἷον ὅμοιος ὁμοίιος, γελοῖον γελοίιον. 205, 39.

οἶκα, μέσος παρακείμενος, ὅθεν τὸ ἔοικα, ἐκ τοῦ εἴδω, ὃ δηλοῖ τὸ ὁμοιοῦν καὶ τὸ πρέπειν. 759, 5. 1160, 21.

οἴκαδε κοινῶς, ποιητικῶς δὲ οἰκόνδε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 1384, 12.

οἰκεία, ὅτι οὕτω λέγεται ἡ πατρίς. 1388, 28.

οἰκεία ἡ πατρὶς, οἷον ἐπανελθεῖν εἰς τὴν οἰκείαν, ὅτι ἐλ‿πῶς τοῦ γῆ ἢ πόλις ἢ πατρὶς λέγεται. 461, 27. καὶ ὅτι κατὰ μόνας λεγόμενον συνεισάγει τὸ πατρίς. 687, 54. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οἰκεία καθ' αὑτὸ τὴν πατρίδα σημαίνει, παρὰ τὸ οἰκεῖν ἢ τοῦ οἴκου λεγόμενον, ἰδίᾳ δὲ καθ' αὑτὸ οὐκ ἂν λέγοιτο ἀντὶ τοῦ πατρίς. 1391, 27.

οἰκεῖν κύματα λέγονται ὄρνιθές τινες ἀντὶ τοῦ ἐν θαλάττῃ διατρίβειν. 900, 33.

οἰκέτης, ὅτι οὐκ ἐξ ἀνάγκης δοῦλον ἡ λέξις σημαίνει, ἀλλ' οἰκέται ἐλέγοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις πάντες οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν διατρίβοντες, κἂν εἶεν ἐλεύθεροι. 566, 12. 1024, 34. 1423, 5.

οἰκεὺς ὁ οἰκογενὴς οἰκέτης, οἰκέται δὲ οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν πάντες. 1423, 5. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οἰκεὺς ἐν ἴσῳ τῷ οἰκέτης, οὐκ ἀεὶ ἐπὶ δούλου τίθεται. 1034, 28. ἀλλὰ καὶ τὸν κατ' οἶκον φιλητὸν δηλοῖ ποτὲ παρ' Ὁμήρῳ. 1750, 61.

οἰκῆες οἱ οἰκειακοὶ οὐ μόνον δοῦλοι, ἀλλὰ καὶ πάντες ἁπλῶς οἱ ἐν τῷ οἴκῳ ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι. 566, 10. 647, 23. 1831, 11.

οἴκημα, ὅτι τὸ εὐτελὲς οἴκημα κλισία καὶ σταθμὸς καὶ μέσαυλον καὶ αὖλις καὶ ἔπαυλις λέγεται παρ' Ὁμήρῳ, τὸ δὲ μὴ τοιοῦτον οἶκος καὶ δῶμα καὶ μέγαρον. 1749, 63.

οἰκία πληθυντικῶς οὐδετέρως, ὅτι οὐχ' ὑποκεκόρισται ἡ λέξις, ἀλλὰ κατὰ παραγωγὴν ἐκ τῆς οἰκίον εὐθείας λέγεται ἐν τῷ, οἰκία σμερδαλέα εὐρώεντα. 678, 23. 898, 5. 1196, 8. 1653, 23.

οἰκίον καὶ οἰκίδιον, ὑποκοριστικὰ τοῦ οἶκος. 1196, 14.

οἰκίσκος τὸ περδικοτροφεῖον, καὶ οἰκίσκος ὀρνίθειος κατὰ συμπλοκὴν παρ' Ἀριστοφάνει. 1423, 4.

οἰκοδεσποτεῖν λέγονται οἱ πλανῆται, ἐπεὶ καὶ οἴκους ἔχειν λέγονται. 162, 2.

οἰκοδομεῖν πόλιν ἢ θυσιαστήριον ὅτι ἀκύρως λέγεται, ὡς καὶ τὸ οἰνοχοεῖν νέκταρ καὶ χειρονομεῖν τοῖς σκέλεσι. 160, 10.

οἴκοθεν, πάντοθεν, ἄλλοθεν, ὅτι μόνα τῶν διὰ τοῦ οθεν ἐπιῤῥημάτων προπαροξύνονται. 174, 17

οἴκοι ἀντὶ τοῦ εἰς οἶκον Ἀττικῶς, ὅτι ἐλλιπῶς λέγεται, καὶ ὅτι ἐκ τῆς οἶκοι πληθυντικῆς εὐθείας εἰς ἐπίῤῥημα μετήχθη. 1384, 9.

οἴκοι λέοντες, παροιμία ἐπὶ τῶν κατὰ τῶν ἰδίων ὑπηκόων ἀνδριζομένων. 1349, 24.

οἶκοι πλανητῶν, χῶραι τινὲς δεδομέναι τοῖς πλανήταις, ὅθεν καὶ οἰκοδεσποτεῖν λέγονται. 162, 2.

οἰκόνδε ποιητικῶς, κοινῶς δὲ οἴκαδε, ἤγουν εἰς τὸν οἶκον ἢ πρὸς τὸν οἶκον. 1384, 11.

οἰκόπεδον, οἰκίας καταῤῥιφείσης πέδον, ὅ ἐστιν ἔδαφος. 436, 42.

οἰκοπορεῖα τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν σκεύη. 1423, 5.

οἰκὸς καὶ ἐοικὸς ὅτι ἐκ τοῦ οἶκα μέσου παρακειμένου τοῦ εἴδω, ὃ δηλοῖ τὸ πρέπειν καὶ τὸ ὁμοιοῦν, λέγονται. 759, 5. 1160, 21.

οἶκος, ὅτι καὶ τὰ ἐν τῷ οἴκῳ οἶκος λέγεται ἐκ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον ἐν τῷ, τοῦ νῦν οἰ-

κον ἄτιμον ἴδεις, Ὀδ. κ', 431. 1807, 31.

οἶκος, ὅτι τῶν ἡρωικῶν οἴκων τοὺς μείζους Ὅμηρος μὲν δώματα καλεῖ καὶ μέγαρα καὶ κλισίας, οἱ δὲ ὕστερον ξενῶνας καὶ ἀνδρῶνας. 1483, 23. ζήτει τὸ οἴκημα.

οἰκόσιτος ὁ οἴκοθεν, ἤτοι τὰ ἑαυτοῦ, ἐσθίων ἢ μισθωτὸς τρέφων ἑαυτόν. 1423, 6.

οἰκότριβες οἱ οἰκογενεῖς δοῦλοι, ὅτι μεταφορικῶς λέγονται ἀπὸ ἱματίων ἢ ἄλλων χρονίων σκευῶν. 1327, 22.

οἰκοτρύβλιον ἀντὶ τοῦ οἰκογενὲς παιδάριον. 1423, 6.

οἰκουμένης μέσον, ὅτι ἡ Δελφικὴ χώρα μέση τῆς οἰκουμένης ἐνομίζετο. 1389, 38.

οἰκουμένης σχῆμα, ὅτι ἡ μὲν ὅλη γῆ σφαιροειδὴς νομίζεται, ἡ δὲ οἰκουμένη ἄλλως καὶ ἄλλως κατὰ διαφόρων γνώμας. 690, 43.

οἰκούρια τὰ οἰκοφυλάκια, εἴτουν ὁ ὑπὲρ οἰκουρίας μισθὸς, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν μητέρων οἴκοι τοῖς παιδίοις ὑπολειπόμενα παίγνια. 602, 40. 1423, 3.

οἰκουρὸς δράκων ἐλέγετο ὁ φύλαξ τοῦ ναοῦ τῆς Πολιάδος, καὶ ὅτι τινὲς προπερισπωμένως οἰκοῦρος γράφουσι. 1423, 7.

οἰκτείρειν κυρίως τὸ λαλεῖν λόγους εἰς οἶκτον κινοῦντας. 1315, 6.

οἶκτοι πραγματικοὶ ἐν ἐπιλόγοις εἰσαγόμενοι ἐν τοῖς δικαστηρίοις. 1049, 64.

οἰκτρὰ τραγῳδία, ὅτι τραγῳδίαν Διονυσίου τοῦ τυράννου οἰκτρὰν εἰπὼν εἶναι Φιλόξενος ἐσοφίσατο τῇ ὁμωνυμίᾳ τὸν τύραννον. 1691, 34.

οἰκτρὸς ὁ οἴκτου ἄξιος. 841, 31. καὶ οἰκτρὸν ἀνδράποδον τὸ μοχθηρὸν καὶ οἴκτου ἄξιον. 1691, 36.

οἰκωφελία ἡ οἰκουρία, ὅ ἐστιν ἐπιμέλεια τοῦ οἴκου, ἢ ὁ τοῦ εἰρηναίου βίου πορισμὸς, ἢ ἡ οἰκουρικὴ οἰκονομία ἢ ἐμπορία. 1762, 7. 39. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ὠφελεῖν σύγκειται ἡ λέξις. 1314, 14. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ οἶκον ὀφέλλειν δοκεῖ συγκεῖσθαι ἡ λέξις. 1773, 31.

Ὀϊλεὺς κύριον ὅτι ἐκ τοῦ Ἰλεὺς γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ὅ. 650, 48. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ Ὀϊλεὺς καὶ Ἰλεὺς λέγεται δισυλλάβως ἀποβολῇ τοῦ ὅ. 101, 19. 277, 1.

Ὀϊλιάδης πατρωνυμικὸν ὅτι ἐκ τοῦ Ὀΐλιος ἐσχημάτισται, ἐκ γὰρ τοῦ Ὀϊλεὺς Ὀϊλείδης ἂν ἦν. 13, 38. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ Ὀϊλεὺς Ὀϊλέως γίνεται Ὀϊληιάδης καὶ συγκοπῇ τοῦ η Ὀϊλιάδης. 927, 62.

οἶμα τὸ ὅρμημα, καὶ οἴματα τὰ ὁρμήματα, ὅτι ἐκ τοῦ οἴμημα συγκέκοπται, ὡς ἐκ τοῦ κύκημα τὸ κῦμα. 716, 54. 1084, 62.

— οιμεν λήγοντα πρῶτα πρόσωπα πληθυντικὰ εὐκτικῶν μετὰ συγκοπὴν γενόμενα, οἷον δοίημεν δοῖμεν, ὅθεν καὶ δοῖεν τὸ τρίτον. 176, 11.

οἴμη ἀντὶ τοῦ διήγησις ἐν τῷ, οἴμης τῆς τότ' ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανεν, Ὀδ. θ', 74. 1586, 44.

— οιμι λήγοντα εὐκτικὰ ὅτι ἐκτάσει τῆς παραληγούσης διὰ τοῦ ωμι κατὰ γλῶσσαν λέγονται, οἷον τύχοιμι τύχωμι. 1279, 48.

οἶμοι ἐν θώραξι, ἤγουν ζῶναι, ὁδοὶ ἢ ῥάβδοι. 827, 55.

οἰμῶ τὸ ὁρμῶ, ὅτι ἐκ τοῦ ὁμῶ ῥήματος παρήχθη, ὃ δηλοῖ τὸ ὁμοῦ γίνομαι, καὶ ἑρμηνεία διεξοδικὴ τοῦ, οἴμησεν δὲ ἀλεὶς, ῥητοῦ Ἰλ. χ', 308. 1270, 48.

οἰμώζω, ὅτι παρὰ τὸ ὢ θρηνητικὸν γίνεται ὤζω, ὅθεν τὸ οἰμώζω. 127, 10. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οἰμώζειν τὸ οἴμοι λέγειν, ἐκ τοῦ οἴμοι καὶ τοῦ ὤζειν σύγκειται. 1279, 33. 35.

οἰνὰς, εἶδος περιστερᾶς οἰνωπὸς τὸ χρῶμα, μείζων τῶν κοινῶς οὕτω λεγομένων. 1712, 42.

Οἰνεὺς κύριον ὅτι παρὰ τὸν οἶνον ἔσχε τοὔνομα διὰ τὸ κατ' αὐτὸν ἐρύθημα. 772, 31.

οἰνιαστήρια, σπονδὴ τελουμένη τῷ Ἡρακλεῖ ὑπὸ τῶν ἐφήβων πρὶν ἀποκείρασθαι. 907, 18.

οἰνίζεσθαι τὸ οἶνον πορίζεσθαι, οἰνοῦσθαι δὲ τὸ μεθύσκεσθαι. 692, 10.

οἴνινος, μετουσιαστικὸν ἐκ τοῦ οἶνος. 871, 50.

οἰνοβαρείειν, ῥῆμα σύστοιχον τῷ οἰνοβαρὴς ὀνόματι. 90, 21. καὶ δηλοῖ τὸ οἴνῳ βαρεῖσθαι. 1461, 28. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ οἰνοβαρῶ παρῆκται. 1635, 33. καὶ ὅτι τὸ μὲν οἰνοβαρείω βαρυτόνως τε λέγεται καὶ τὸ ρι δίφθογγον ἔχει, καρηβαριῶ δὲ περισπᾶται καὶ τὸ ρι διὰ τοῦ ι ἔχει. 1911, 2.

Οἰνόη, πόλις ἐν Ἰκάρῳ τῇ νήσῳ, καθ' ἣν ὁ Πράμνειος οἶνος ἐγίνετο, ἱστορία. 871, 22.

Οἰνόμαος, υἱὸς Ἄρεως ἐκ Στερόπης τῆς Ἀτλαντίδος. 1155, 53. καὶ περὶ τῆς Οἰνομάου μνηστηροφονίας καὶ τῶν κατὰ Πέλοπα καὶ Μυρτίλον καὶ τὴν ἁρπαγὴν Ἱπποδαμείας ἱστορουμένων ἑρμηνεία διεξοδική. 183, 16.

οἰνόπεδον, ἀμπέλων γῆ πεδινή. 776, 61. καὶ ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ οἶνος, ἀλλ' ἐκ τοῦ οἴνη σύγκειται τοὔνομα, ὡς παρὰ τὸ τιμὴ τὸ Τιμόθεος. 1409, 58.

οἴνοπες βόες οἱ οἰνώδεις ἰδεῖν καὶ διὰ τοῦτο μέλανες, ᾧ λόγῳ καὶ οἶνοψ πόντος λέγεται. 955, 54. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οἴνοπες βόες οἱ μέλανες διὰ τὸ μέλανα καὶ τὸν οἶνον λέγεσθαι, ἢ οἱ πυῤῥοὶ διὰ τὸ καὶ οἶνον τινὰ ἐρυθρὸν εἶναι. 1732, 13. ἢ οἴνοπες οἱ θερμοὶ ἐν τῷ ἐργάζεσθαι. 1851, 55.

Οἰνοπίων κύριον, ὅτι παρὰ τὸ οἰνωπὸν τοῦ προσώπου ἔσχε τοὔνομα. 772, 33. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Οἰνοπίων ὄνομα υἱοῦ Διονύσου. 1623, 45.

οἰνοπληθὴς ὅτι παρὰ τὸ πλήθω ῥῆμα γενόμενον καὶ οὐ παρὰ τὸ πλῆθος ὄνομα ὀξύνεται. 920, 47.

οἰνοποτάζειν ὅτι παρὰ τὸ οἰνοποτεῖν παρῆκται. 1198, 28.

οἶνος ὅτι παρὰ τὸ ὀνῶ τὸ ὠφελῶ λέγεται, ἢ παρὰ τὸ οἴω οἴσω, ὅ ἐστι κομίζω, ἢ παρὰ τὸ οἰήσεως ἐμπιπλᾶν τὸν νοῦν, οἱονεὶ οἰόνους. 640, 63. 1077, 54. καὶ ὅτι ὁ οἶνος τὰ σκληρὰ ἤθη μαλάσσει, καὶ Ζήνωνος τοῦ φιλοσόφου ἀπόφθεγμα εἰς τοῦτο. 1910, 42.

οἶνος ἄπυρος καὶ οἶνος ἑφθὸς, ὅτι καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς χρῆσις ἦν οἴνου ἑφθοῦ. 1299, 9.

οἶνος Κερκυραῖος ὅτι χαριέστατος εἰς παλαίωσιν, ὁ δὲ Ζακύνθιος

καὶ ὁ Λευκάδιος διὰ τὸν γύψον ἀδικοῦσι κεφαλήν. 1573, 24.
οἶνος μέλας, περὶ τῶν τοῦ μέλανος καὶ λευκοῦ καὶ κιῤῥοῦ οἴνου δυνάμεων καὶ ἰδιωμάτων τινῶν, καὶ μάλιστα τῶν τοῦ μέλανος, ἱστορία φυσική· καὶ ὅτι παρὰ Χίοις πρώτοις ἔφυ ὁ μέλας οἶνος. 862, 12. 872, 32.
οἶνος οὐκ ἔχει πηδάλιον, παροιμία. 1623, 57.
οἶνος παλαιός, καὶ περὶ τῶν τοῦ παλαιοῦ οἴνου ἰδιωμάτων καὶ δυνάμεων ἱστορία. 1449, 16.
οἶνος σκευαστὸς εἴτουν ἠρτυμένος, παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἀνθοσμίας καλούμενος. 1449, 11.
οἰνός τις Ἰταλικός, μέλας μὲν κατ' ἀρχάς, μετὰ δὲ πολὺν χρόνον λευκὸς γινόμενος. 1449, 15.
οἴνου κρᾶσις, ὅτι τὴν τοῦ οἴνου πρὸς ὕδωρ κρᾶσιν κατὰ μέν τινας Μελάμπους ἐπενόησε, κατὰ δέ τινας Ἀμφικτύων βασιλεὺς Ἀθηναίων· τινὲς δὲ ὄμβρῳ τυχαίῳ ἀνατιθέασι τὸ τοῦ κεράσματος αἴτιον, ὅθεν καὶ τῷ μετὰ τὸ δεῖπνον κράματι Ζεὺς σωτὴρ ἐπελέγετο διὰ τὸν ὄμβριον Δία. 1815, 64 — 1816, 20.
οἴνου κράσεις διάφοροι, ὅτι ἡ μέν τις, τρία λέγεται, ὅ ἐστιν ἐν οἴνου καὶ δύο ὕδατος, ἡ δὲ πέντε, δύο οἴνου καὶ τρία ὕδατος, ἡ δὲ τέσσαρα ἡ καὶ ἴσον ἴσῳ λεγομένη, καὶ ὑδαροῦς, ὅ ἐστιν ὑδατώδους, κράσεως σκώμματά τινα κωμικά. 1624, 32 — 55.
οἴνου ψῖξις ὅτι ἀρχαῖον ἔθος ἐστί. 866, 23.
οἰνοῦσθαι τὸ μεθύσκεσθαι, οἰνίζεσθαι δὲ τὸ οἶνον πορίζεσθαι. 692, 11.
οἰνοῦττα ὅτι ἐκ τοῦ οἰνόεσσα συνῄρηται Ἀττικῶς λεγόμενον. 1735, 52.
οἰνοφλυγία καὶ οἰνόφλυξ, ὅτι παρὰ τὸ φλύω γίνεται φλέσσω φλύξω, ὅθεν οἰνόφλυξ ὁ οἴνῳ φλύων ἤγουν ἀναζέων. 1241, 2.
οἰνόφλυξ ὅτι παρὰ τὸ φλῶ, ὃ δηλοῖ τὸ ὁρμητικῶς ἔχω, λέγεται. 972, 33. ἀλλαχοῦ δὲ ἄλλως, ζήτει τὸ οἰνοφλυγία.
οἰνοχοεῖν καὶ οἰνοχοεύειν τὸ κιρνᾶν. 1402, 29. καὶ ὅτι τὸ οἰνοχοεῖν νέκταρ ἀκύρως λέγεται, ὡς καὶ τὸ βουκολεῖν ἵππους καὶ χειρονομεῖν τοῖς σκέλεσι. 159, 36. 160, 7. καὶ ὅτι ἐν τῷ οἰνοχοεῖν οἶνον ἐκ περισσοῦ προστίθεται τὸ οἶνον. 1867, 26. καὶ περὶ τῶν τῆς οἰνοχοΐας σεμνωμάτων, καὶ πῶς ὁ Ἑρμῆς οἰνοχοεῖν λέγεται ἀλληγορικῶς. 1205, 14. ζήτει τὸ οἰνοχόοι.
οἰνοχοεύει, κατὰ τρίτον πρόσωπον, ὅτι ἐλλιπῶς τῆς ὑποκειμένης εὐθείας λέγεται ἐν τῷ, ἀρξάμενοι τοῦ χώρου ὅθεν τέ περ οἰνοχοεύει, Ὀδ. φ', 142. 1904, 52.
οἰνοχόοι, ὅτι οὐ δεῖ νομίζειν τοὺς παρ' Ὁμήρῳ οἰνοχόους δούλους γεγονέναι, ἀλλὰ νεανίσκους ἐλευθέρους. 1402, 43. ζήτει τὸ οἰνοχοεῖν.
οἰνοχόου τέμενος, ζήτει ἐν τῷ κίανθος. 1900, 26.
οἰνοψ πόντος ὁ ἔχων ὄψιν οἴνου μέλανος. 116, 3. 1408, 56.
Οἰνώνη, ὅτι οὕτως ἐκλήθη πάλαι ἡ Αἴγινα. 288, 4.
οἰνωπὸν μελανίας ὕδατος διαφορά, ὡς καὶ τὸ πορφύρεον καὶ τὸ κυάνεον. 116, 14.
—οιο λήγουσαι γενικαὶ ὅτι Θετταλικῆς εἰσὶ διαλέκτου, οἷον δένδρον δένδροιο. 96, 12. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τῆς τῶν Βοιωτῶν. 140, 46.
οἰόθεν, ἐπίῤῥημα ἐκ τοῦ οἶος, ὅ ἐστι μόνος. 918, 44. καὶ οἰόθεν οἶος, μόνος ἐκ μόνου. 663, 14. 678, 42.
ὀΐομαι ἀντὶ τοῦ ἐλπίζω ἢ προσδοκῶ ἐν τῷ, ἀλλ' ἔτι τὸν δύστηνον ὀΐομαι εἴποθεν ἐλθοι, Ὀδ. υ', 224. 1889, 44.
ὀϊόμενος, νομίζων ἢ νομιζόμενος ἐν τῷ, ὀϊόμενον θανέεσθαι, Ἰλ. δ', 12. 439, 44.
οἶον θαυμαστικῶς ἐν τῷ, οἷον ἀναΐξας ἄφαρ ᾤχετο, Ὀδυσσ. β', 239. 1443, 17.
οἷον ἀντὶ τοῦ ὥς περ ἐν τῷ, οἷον ὅτε πρώτιστον ἐμισγέσθην φιλότητι, Ἰλιάδ. ξ', 295. 986, 59. οἷόν τε ἀντὶ τοῦ δυνατόν. 734, 26. καὶ ὅτι ἐκ περισσοῦ ἔχει τὸ τε, ὡς καὶ τὸ ἄλλως τε. 1486, 60.
οἰοπόλα ὄρη, καθ' ἃ οἶός τις πολεῖται, ἤγουν μόνος ἀναστρέφεται, τουτέστιν ἔρημα. 1659, 2.
οἰοπόλος χῶρος ἐπιθετικῶς ὁ ἔρημος. 942, 49. οἰοπόλος χῶρος, ἤγουν ἔρημον χωρίον, παρὰ τὸ οἷον, ὅ ἐστι μόνον, τινὰ πολεῖσθαι ἐν αὐτῷ, ἢ παρὰ τὸ εἰς οἰῶν, ἤγουν προβάτων, πόλησιν, ἤγουν ἀναστροφήν, ἐπιτήδειον εἶναι. 1094, 64. 1095, 3.
—οιος λήγοντα προπερισπώμενα ἀπὸ ληγουσῶν εἰς ος εὐθειῶν ἢ γενικῶν σχηματιζόμενα, οἷον ἄλλος ἀλλοῖος, παντὸς παντοῖος. 136, 45. 1817, 15.
οἰὸς γενικὴ ὅτι ἐκ τοῦ ὄϊος τρισυλλάβου συναιρεθὲν ὤφειλε προπερισπασθῆναι, ἑρμηνεία διεξοδική. 1447, 53. 59.
Οἰὸς ὀξυτόνως, δῆμός τις τῆς Ἀττικῆς οὕτω καλούμενος. 828, 17.
οἶος καὶ οἷα ἀντὶ τοῦ εἷς καὶ μία, καὶ ἀντὶ τοῦ μόνος καὶ μόνη, ὅτι παρὰ τὸ ἴος, ὅ ἐστιν εἷς καὶ μόνος, λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ο. 663, 23. 779, 17. 780, 11.
οἷος ἀναφορικὸν ὅτι ἐπὶ θαυμασμοῦ ἀορίστου λαμβάνεται πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ οἷος μέση λέξις ἐστίν, οἷον ἐν τῷ, οἷσθ' οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσιν, Ἰλ. ψ', 589. 1317, 46.
οἰοχίτων ὁ οἷον, ἤγουν μόνον, χιτῶνα ἔχων. 1770, 35.
ὄϊς ὄϊος διαλελυμένως, ὅτι ἀναλογώτερόν ἐστι τοῦ οἷς οἰὸς συνῃρημένου. 404, 3. καὶ ὅτι ἐπὶ τῆς γενικῆς τῆς τε τῶν ἑνικῶν καὶ τῆς τῶν πληθυντικῶν διαλελυμένως τε καὶ συνῃρημένως εὕρηται λεγόμενον, οἷον ὄϊος οἰός, καὶ ὀΐων οἰῶν. 1753, 2.
ὄϊς ἀρνειός, ὅτι γενικὸν μὲν τὸ ὄϊς, εἰδικὸν δὲ τὸ ἀρνειός. 1668, 43.
οἷς καὶ φθοῖς ὅτι μόνα ἐν τοῖς ὀνόμασιν εἰσὶ τοῦ τοιούτου τύπου. 403, 5.
οἶσε, προστακτικὸν ἀπὸ τοῦ οἴσω μέλλοντος ἀνηγμένου εἰς ἐνεστῶτα, καὶ οἴσετε πληθυντικῶς. 1887, 63. 1934, 59.

οκη καὶ οκος λήγοντα ὀνόματα σύνθετα ἐκ τοῦ δέχω τροπῇ τοῦ χ εἰς κ, οἷον καπνοδόκη, ξενοδόκος. 130, 41.

ὀκλαδίας δίφρος, ὅτι παρὰ τὸ κλῶ γίνεται κλάζω καὶ πλεονασμῷ ὀκλάζω, ὅθεν ὀκλαδίας. 487, 34. 540, 35. 1769, 18. καὶ ὅτι ὁ ὀκλαδίας δίφρος τείνεται, ὅτε εἰς καθέδραν ἑτοιμασθῇ. 1661, 60.

ὀκλάζω ὅτι παρὰ τὸ κλῶ κλάζω γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ο. 650, 47. 931, 62. 1208, 14.

ὀκλὰξ ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ ἐπὶ γόνυ, ὅτι παρὰ τὸ ὀκλάζω λέγεται. 1769, 18.

οκλος λήγοντά τινα ἀρσενικὰ προπαροξύτονα, ὅτι καὶ διὰ τοῦ οκλης περισπωμένως κατὰ τὴν πρώτην τῶν συνῃρημένων κλίνονται, οἷον Ἐτέοκλος Ἐτεοκλῆς, Πάτροκλος Πατροκλῆς. 112, 40.

ὀκνεῖν, οἱονεὶ οὐκ ὀνεῖν, ἤγουν μὴ ἐνεργεῖν, τουτέστιν ἀργεῖν. 546, 5.

ὄκνος ἡ μετὰ κάματον ἀργία παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ὁ φόβος. 546, 6. 611, 8.

ὀκριᾶσθαι ἀντὶ τοῦ τραχύνεσθαι, ὅθεν ὀκριόεις ὁ τραχύς. 1836, 50.

ὀκριόεις λίθος ὁ ἔχων ἄκρας, ἤγουν ὀξύτητας, τουτέστι τραχύς. 715, 49. 1084, 15.

ὀκριόωντο ἀντὶ τοῦ ὀκριῶντο, ἤγουν ἐτραχύνοντο, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ προπαραλῆγον ο. 30, 45.

ὀκρυόεσσα, ὅτι ἐκ τοῦ κρύος σύγκειται ἡ λέξις. 646, 5.

ὀκτάκνημα κύκλα, τροχοὶ ὀκτάρραβδοι, κνῆμαι γὰρ αἱ ἀπὸ τῶν χοινικίδων ἕως τῆς τοῦ τροχοῦ περιφερείας ῥάβδοι. 598, 3.

ὀκτάπους κοινότερον ὁ πολύπους. 1541, 8.

ὀκτὼ ἀριθμητικὸν ἐν συνθέσει προτασσόμενον ὅτι ποτὲ μὲν φυλάσσει τὸ ληκτικὸν ω, ποτὲ δὲ αὐτὸ εἰς α τρέπει. 1417, 34.

ὄλβιος ὁ εὐδαίμων καὶ πλούσιος, οἱονεὶ ὀλόβιος, ἤγουν τέλεως τὸν βίον, ἢ ἐν ὀλαῖς, ὅ ἐστι κριθαῖς, τὸν βίον κεκτημένος. 402, 18. 832, 14. 1676, 59.

ὄλβος ἡ εὐδαιμονία ἢ ἡ φρόνησις ἢ ἡ ἐκ τῶν ἀγρῶν περιουσία, παρὰ τὰς ὀλὰς, ὃ δηλοῖ τὰς κριθὰς, ἑρμηνεία διεξοδική. 1364, 6. 1558, 53.

ὀλέεσκον ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ παραλῆγον ε. 1176, 7.

ὀλέσαι ψυχὴν ἀντὶ τοῦ ἀποθανεῖν. 958, 59.

ὀλιγαρχία ἡ μὴ κατὰ νόμον ἀριστοκρατία, ὅτι ἀναλογεῖ τῇ τυραννίδι. 202, 21.

ὀλίγη ὄψ ἡ ἠρεμαία καὶ μικρὰ φωνή. 1770, 43.

ὀλιγηπελέειν τὸ ὀλίγον πέλειν, ἤγουν ὀλιγοῦσθαι τὸ εἶναι διά τι πάθος φθαρτικὸν, τουτέστιν ὀλιγοθυμεῖν εἴτουν λειποψυχεῖν. 457, 42. 1542, 1. 1866, 64. καὶ ὅτι διὰ τοῦ ὀλίγον ἔχειν θυμὸν περιφράζεται. 1003, 36. καὶ ὅτι ὀλιγηπελέειν λέγεται, οὗ ὁ θυμὸς οὐκ αὔξεται τῇ χαρᾷ. 1104, 14.

ὀλιγηπελία ἡ ὀλιγοψυχία, ὅτι παρὰ τὸ ὀλιγηπελέειν λέγεται. 1541, 64. ζήτει τὸ ὀλιγηπελέειν.

ὀλιγοθυμεῖν, ὀλιγηπελέειν, ὀλιγοδρανέειν ὅτι ἰσοδυναμοῦσιν ἀλλήλοις, ταὐτὸ δὲ τούτοις δύναται καὶ τὸ ὀλίγον θυμὸν ἐνεῖναι τινὶ λέγειν. 1014, 45.

ὀλιγομετρία, μία τῶν ἓξ κακιῶν τοῦ ἔπους, ἑρμηνεία διεξοδική. 353, 39.

ὀλίγον ἐπὶ πλήθους κυρίως, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ συνεχοῦς ποσοῦ ἀντὶ τοῦ μικρὸν πολλαχοῦ. 1642, 27.

ὀλίγον ἐοικὼς ἀντὶ τοῦ οὐδὲν ὅμοιος ἐν τῷ, ἢ ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεὺς, Ἰλ. ε', 800. ἑρμηνεία διεξοδική. 610, 6.

ὀλίγος ἐπὶ ποσότητος, μικρὸς δὲ ἐπὶ πηλικότητος· παρ' Ὁμήρῳ δὲ ὀλίγος ἀντὶ τοῦ μικρὸς ἐνίοτε τίθεται. 610, 16. 1160, 14. 1720, 17. 21.

ὀλίγου ἀντὶ τοῦ μικροῦ δεῖν ἐν τῷ, ὦ γέρον ἢ ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο, Ὀδ. ξ', 37. 1749, 52.

ὄλιζον τὸ μικρὸν Θεσσαλοί. 329, 14. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὄλιζον τὸ ὀλίγον Αἰολικῶς, καὶ ὅτι προπαροξύνεται ἡ λέξις. 1160, 16. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ ὅτι ὀλίζον ἀντὶ τοῦ ὀλίγον Ἰωνικῶς. 1643, 1.

Ὀλιζὼν ὀξυτόνως, πόλις Θεσσαλική, παρὰ τὸ ὄλιζον, ὃ δηλοῖ παρ' αὐτοῖς τὸ μικρὸν, λεγομένη· καὶ ὅτι φυλάσσει τὸ ω διόλου, ὀλίζων δὲ βαρυτόνως ἀντὶ τοῦ μικρὸς ἢ ὀλίγος. 329, 10. 1160, 13.

ὁλκὴ ὁ ὄγκος, παρὰ τὸ ἕλκειν. 1846, 62.

ὅλμος, λίθος κυλινδροειδὴς, καὶ σκεῦος ἐν ᾧ κόπτονται ὄσπρια καὶ ἄλλα τινὰ πτισσόμενα· καὶ ὅτι παρὰ τὸ ὄλλειν καὶ μειοῦν τὰ κοπτόμενα λέγεται· καὶ παροιμία, ἐν ὅλμῳ κοιμᾶσθαι, ἀντὶ τοῦ μαντικὸν γενέσθαι, ἑρμηνεία διεξοδική. 402, 21. 835, 47. 836, 42. καὶ ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὅλμος εἶδος ποτηρίου ὁμωνύμως. 1668, 17.

ὀλοὴ μοῖρα ὅτι πρὸς διαστολὴν λέγεται τῆς μὴ τοιαύτης, καθ' ἣν ἡ εὐμοιρία λέγεται. 1254, 17.

ὀλοὴ νὺξ ὅτι μερικῶς ἐπιτίθεται νυκτί τινι, καὶ οὐ καθόλου τῆς νυκτὸς λέγεται τὸ ἐπίθετον. 1260, 52.

ὀλολυγὴ, γυναικεία εὐχὴ μετὰ ἐνθεασμοῦ καὶ ἐμμελοῦς τινὸς καὶ λείου ἤχου, ὡς ἡ τῆς λέξεως ὀνοματοποιία ὑποδηλοῖ. 643, 29. 49. ζήτει τὸ ὀλολύζειν.

ὀλολυγὼν ὄρνεον ὅτι παρὰ τὸ ὀλολύζειν λέγεται. 643, 32.

ὀλολύζειν παρ' Ὁμήρῳ τὸ τρανεστέρᾳ φωνῇ εὔξασθαι καὶ θεοὺς ἐπιβοᾶσθαι, περὶ γυναικῶν λεγόμενον, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον τὸ θρηνεῖν, οἱονεὶ ὀλοὸν λύζειν. 643, 30. 35. 1476, 54. 1517, 18. 1932, 16.

ὅλον ἀπὸ τοῦ μέρους κληθέν. 948, 29. ζήτει ἐν τῷ μέρος.

ὑλονθος γνάθος ἐπιθετικῶς ἡ ὕλη ὄνθου, ἤγουν κοπρίας, γέμουσα. 1329, 30.

ὀλοοίτροχος, ὄνομα διαφόρως ἐτυμολογούμενον καὶ πνευματούμενον, καὶ ὅτι καὶ ὁλοίτροχος λέγεται τετρασυλλάβως, καὶ ὅτι ὀλοοίτροχος λίθος ἐντελῶς λέγεται, ἑρμηνεία διεξοδική. 925, 3.

ὀλοὸν πῦρ τὸ ἐπὶ ἐμπρησμῷ ἐπιφερόμενον πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐν θυσίαις ἢ γάμοις παραλαμβανομένου. 951, 21.

ὁλοὸς ὅτι ἐκτείνει τὴν λō συλλαβὴν διὰ μέτρου ἀνάγκην, οἷον ἐν τῷ, ὀλοῇσι φρεσὶ θύει, Ἰλ. α', 342. 114, 41.

Ὀλοοσσὼν, πόλις Περραιβικὴ πρὸς τῷ Ὀλύμπῳ κειμένη, καὶ ὅτι λευκὴ λέγεται παρ' Ὁμήρῳ διὰ τὸ λευκάργιλος εἶναι. 333, 35.

ὀλοόφρων ὁ τὸ ἦθος οὐχ' ἱλαρὸς, ἢ ὁ συνετὸς καὶ ὁλόκληρα φρονῶν. 1651, 48.

ὀλοόφρων Ἄτλας ἀλληγορικῶς ἡ τῶν ὅλων φροντιστικὴ πρόνοια, ἢ καὶ δασύνοιτ' ἂν τοὔνομα. 1389, 55.

ὀλοόφρων λέων ἐπιθετικῶς ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ὀλοὸς, ὀλοόφρων δὲ ἄνθρωπος ἀντὶ τοῦ ὀλεθριόφρων παρὰ τὸ ὀλοὰ φρονεῖν. 738, 43. 1035, 14.

ὅλος ὅτι κυρίως μὲν ἐπὶ συνεχοῦς ποσότητος τίθεται, τὸ δὲ πᾶς ἐπὶ διωρισμένου ποσοῦ, ὅμως δὲ θάτερον ἀντὶ θατέρου λαμβάνεται. 1212, 29. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὅλος ἐπὶ πηλικότητος καὶ ἐφ' ἑνὸς ἀτόμου, πᾶς δὲ ἐπὶ ποσότητος καὶ πολλῶν. 1720, 18. καὶ ὅλος ἀντὶ τοῦ σῶος εἴτουν ἀκέραιος. 132, 37. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἕω ὦ, ὃ δηλοῖ τὸ πληρῶ, λέγεται. 73, 34. 1190, 19. 1626, 36.

ὁλοσιαλοκάλαμος, ὅτι οὕτως ἐσκώφθη τις φαύλως αὐλῶν. 1165, 25.

Ὀλουρις ἢ Ὄλουρα, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ὕστερον τὸ πάλαι ποτὲ Δώριον, ὅ ἐστιν ὄρος ἢ πεδίον κείμενον ἐν τῷ αὐλῶνι τῆς Μεσσηνίας χώρας. 298, 23.

ὀλοφυγδὼν ὅτι παρὰ τὸ ὀλοφύζω λέγεται πλεονασμῷ τοῦ δ. 594, 26. 643, 33.

Ὀλόφυξος, πόλις Θρᾳκικὴ, ἧς τὸ ἐθνικὸν Ὀλοφύξιος. 594, 28.

ὀλοφύρεσθαι τὸ ἐλεεῖν καὶ τὸ ἐπί τινι ὀλοῷ φύρεσθαι δάκρυσι, τουτέστι πενθεῖν. 696, 18. 1660, 9. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ ὀλοφύρεσθαι παρ' Ὁμήρῳ μὲν ἀντὶ τοῦ ἐλεεῖν καὶ συμπαθεῖν, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ἀντὶ τοῦ κλαίειν καὶ ὀδύρεσθαι. 876, 39. 1652, 44. 55. καὶ ὀλοφύρεσθαι ἀντὶ τοῦ ὀκνεῖν ἐν τῷ, ὀλοφύρεσθαι ἄλκιμος εἶναι, Ὀδ. χ', 232. 1925, 38.

ὀλοφυρμὸς, μέλος ἐπὶ θανάτοις καὶ λύπαις. 1164, 11.

ὀλοφώια τὰ φωτῶν, ἤγουν ἀνδρῶν, ὀλεθρευτικὰ, ἢ ἅπερ ὄλλυσιν ἐν τῷ φανῆναι, τουτέστι τὰ δεινὰ καὶ ἐκφοβητικὰ ἐν τῷ, πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώια τοῖο γέροντος, Ὀδ. δ', 410. 1502, 40.

ὀλοφώιον φάρμακον παρ' Ὁμήρῳ τὸ καὶ οὐλόμενον, παρὰ τὸ ὄλλω. 1662, 64.

ὀλόχυλος ὁ λίαν ἐκ βροχῆς χυλωθεὶς, ἤγουν ὑγρανθείς. 1552, 34.

ὀλοώτερος θεῶν παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ὀλοὸς ἐν θεοῖς, οἷον ἐν τῷ, Ζεῦ πάτερ οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. 424, 34.

ὄλπη ἡ ἐλαιοδόχος λήκυθος, ὅτι παρὰ τὸ ἔλαιον πεπᾶσθαι, ὅ ἐστι κεκτῆσθαι, λέγεται. 1552, 26.

Ὀλύμπια ὁ ἐν Ἤλιδι τελούμενος μέγας ἀγὼν εἰς τιμὴν τοῦ Ὀλυμπίου Διός. 28, 1. καὶ περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος ἱστορία διεξοδική. 879, 49.

Ὀλύμπια κάρηνα πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι περὶ ὄρους οἰκειότερον ἢ περὶ τοῦ οὐρανοῦ ἀκούεται, ἑρμηνεία διεξοδική. 38, 29.

Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι αἱ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς θυγατέρες ἢ αἱ ἐν Ὀλύμπῳ οἰκοῦσαι. 261, 3.

Ὀλυμπιονίκης, κύριον ὁμωνύμως τῷ προσηγορικῷ. 847, 46.

Ὀλυμπίου Διὸς ἄγαλμα, ὅτι ἐξ Ὁμηρικῶν τινῶν ἐπῶν ὁρμηθεὶς ὁ Φειδίας ἐποίησεν αὐτό. 145, 16.

Ὄλυμπος, ὄρος Μακεδονικὸν, καὶ ὅτι καὶ ἄλλοι πολλοὶ τόποι τούτῳ τῷ ὀνόματι κεχρῆσθαι ἱστόρηνται· παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς Ὄλυμπος ὁ οὐρανὸς, οἱονεὶ ὁλόλαμπος, συγκοπῇ καὶ τροπῇ· καὶ ὅτι καίπερ ἐκ τοῦ ὅλος συγκείμενον, ὅμως ψιλοῦται τοὔνομα. 27, 30—45. 38, 37. 605, 3. 694, 51. 1389, 57. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ, οἵ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλείτην ἐν Ὀλύμπῳ, Ὄσσαν ἐπὶ Οὐλύμπῳ θέμενοι, Ὀδ. λ', 313. τὸ μὲν ἀντὶ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ ὄρους λαμβάνεται. 1687, 25. καὶ ὅτι ἐν τῷ, ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω, Ἰλ. π', 364. ὡς διαφορά τινα ὁ Ὄλυμπος καὶ ὁ οὐρανὸς παραλαμβάνονται. 1064, 25. καὶ ὅτι ὡς κοινὸν οἰκητήριον πάντων τῶν θεῶν ὑπόκειται ὁ Ὄλυμπος τὸ ὄρος πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς Ὄλυμπος, Ἰλ. ο', 193. 1012, 14. καὶ Ὄλυμπος ὄνομα αὐλητοῦ, οὗ θρηνητικὸς νόμος περιᾴδεται. 27, 45. 1175, 62.

ὄλυνθος ὁ τῆς ἀγρίας συκῆς καρπὸς, ὅτι ψιλοῦται τοὔνομα. 1329, 31.

ὄλυρα, σπόριμόν τι βραχύτερον ὀρόβου. 538, 22. 730, 4.

Ὀλυσσεὺς καὶ Ὀλύσσεια, ὅτι οὕτως εὕρηνταί που γραφόμενα ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ἡ Ὀδύσσεια. 289, 38.

ὀλῶ τὸ πράττω, ὅθεν ὠλένη λέγεται. 46, 17.

ὄλωλα ὅτι ἐκ τοῦ ὦλα μέσου παρακειμένου γέγονεν Ἀττικῶς. 1523, 41.

ὀλώλῃ, τρίτον πρόσωπον ὑποτακτικὸν τοῦ ὄλωλα μέσου παρακειμένου. 460, 22.

ὅλων ὕστερον, φράσις χυδαία ἀντὶ τοῦ πάντων τελευταῖον. 883, 12.

ὅμαδος ὅτι παρὰ τὴν ὁμοῦ αὐδὴν λέγεται. 180, 8. 682, 39. καὶ ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ ἀπαιδεύτου ταράχου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ σώφρονος συλλαλιᾶς τίθεται ἡ λέξις. 1297, 27.

ομαι ληγόντων μέσων μελλόντων τὰ τρίτα πρόσωπα ὅτι προπερισπῶνται Δωρικῶς ἐπενθέσει τοῦ ι, οἷον πλευσεῖται ἀντὶ τοῦ πλεύσεται. 655, 13.

ὅμαιμοι κυρίως οἱ ἀδελφοὶ, καὶ ὅμαιμοι πλατύτερον οἱ τοῦ αὐτοῦ αἵματος ὄντες, τουτέστιν οἱ συγγενεῖς. 410, 37. 573, 3.

ὁμάϊον τὸ ἄθροισμα τῶν ἀκροωμένων παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις. 856, 63. ζήτει τὸ ὁμακόϊον.

ὁμακόϊον τὸ ἄθροισμα τῶν ἀκροωμένων, ὃ καὶ ὁμάϊον λέγεται παρὰ τὸ ἀΐειν, ὅ ἐστιν ἀκούειν. 856, 64.

ὁμαλὸν ποιῆσαι ξύλον, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἀποξῦναι ἢ μᾶλλον λεᾶναι. 1631, 30.

ὁμαρτεῖν ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ ἀρηρέ-

ναι καὶ συνασπίσαι. 911, 7. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὁμαρτεῖν ἀντὶ τοῦ ἅμα ὁρμᾶν καὶ ὡς εἰπεῖν ἀρτηρότως. 1906, 50.

ὁμαρτῇ, ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ, ὅτι παρὰ τὸ ὁμοῦ καὶ τοῦ ἀρτῶ λέγεται, καὶ ὅτι συνήθως μὲν περισπᾶται, κατὰ δὲ Ἀρίσταρχον ὀξύνεται ὡς ἐκ τοῦ ὁμαρτήδην συγκοπέν· καὶ ὅτι καὶ ἁμαρτῇ διὰ τοῦ ᾱ γράφεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, ἑρμηνεία διεξοδική. 592, 10. 16. 751, 64.

ὁμαρτήδην ἐπίῤῥημα, ὁμοῦ καὶ συνηρτημένως. 947, 53. 64.

ὁμαρτήτην ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ, οἱ δὲ ῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ ἠκολούθησαν, ἐκ τοῦ ὁμαρτησάτην κατὰ συγκοπὴν, Ἰλ. ν', 584. 947, 53. 55.

ὀμβρίζω, ὅτι αἱ ἀπ' αὐτοῦ κινήσεις διὰ τοῦ ἦτα γράφονται ὡς ἀπὸ τοῦ ὀμβρῶ περισπωμένου, οἷον ὀμβρήσω ὤμβρησα. 114, 5.

ομεν λήγοντα αὐθυπότακτα διὰ τοῦ ο μικροῦ γραφόμενα Ἰωνικῶς ἐκ μετρικῆς ἀνάγκης πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 67, 40. 1059, 53. 1562, 13.

ομεν καὶ ομεναι λήγοντα ἀπαρέμφατα ἐκ τῶν εἰς ουναι καὶ ειναι μετασχηματισθέντα, οἷον δοῦναι δόμεν καὶ δόμεναι, θεῖναι θέμεν καὶ θέμεναι. 70, 1.

ὁμηγερέες, ὁμοῦ ὀγηγερμένοι· καὶ ὅτι τὸ, ὁμηγερέες ἐγένοντο, περιφραστικόν ἐστι τοῦ ἤγερθεν, Ἰλ. α', 57. 46, 23.

ὁμηγυρίζεσθαι λέγονταί τινες ἀλλοπαθῶς παρ' Ὁμήρῳ, ὁμηγυρέεσθαι δὲ αὐτοπαθῶς. 1805, 45.

ὁμήγυρις, ὅτι παρὰ τὸ ἄγυρις, ὃ δηλοῖ τὴν ἀγορὰν, Αἰολικῶς σύγκειται τοὔνομα. 631, 44.

ὁμηλικία ἡ ὁμοία ἡλικία. 400, 9. 943, 14.

Ὁμηρικὰ ἔπη ἐκ τοῦ καταλόγου προσμαρτυρήσαντά ποτε διαφερομένοις τισὶ περὶ τόπων τινῶν ἢ πόλεων, ἱστορία. 263, 17.

ὅμηρον οὐδετέρως τὸ ἐπὶ εἰρήνῃ διδόμενον παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρέναι ποιεῖν τοὺς διαλλαττομένους λέγεται. 4, 33. 1809, 26.

Ὅμηρος ὁ ποιητὴς ὅτι παρὰ τὸ μὴ ὁρᾶν οὕτως ἐκλήθη, οἱονεὶ μήορος, ἢ παρὰ τὸ ὅμηρόν ποτε γενέσθαι· ὅμηρα δὲ τὰ ἐπὶ εἰρήνῃ διδόμενα, ζήτει τὸ ὅμηρον. 4, 30. 395, 10.

Ὅμηρος ὅτι δίγλωσσός ἐστιν ἔν τε λέξεσι καὶ ἐν ἐννοίαις, ἑρμηνεία διεξοδική. 1192, 37.

Ὁμήρου γένος, ὅτι Μέλητος ποταμοῦ υἱὸς γεγονέναι μυθεύεται διὰ τὰς προσούσας αὐτοῦ τῷ λόγῳ ποιότητας. 96, 25. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Αἰγυπτίων γονέων ὑπό τινων ἱστορεῖται γενέσθαι ὁ Ὅμηρος καὶ προφῆτίς τις τροφὸς αὐτοῦ, ἧς ἐκ τῶν μαστῶν μέλι ῥεῦσαί ποτε εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ βρέφους ὄντος, ὅθεν καὶ φωνὰς ἐννέα ὀρνίθων ἀφιεκέναι τὸ βρέφος, ἱστορία. 1713, 18.

Ὁμήρου διδάσκαλοι, ὅτι Ὁμήρου διδάσκαλοι ἐνομίσθησαν Κρεώφυλος ὁ Σάμιος ἢ Ἀρισταῖος ὁ Προκοννήσιος, ἐν οἷς καὶ περὶ τῆς πρὸς Κρεώφυλον Ὁμήρου φιλίας καὶ ξενίας, ἑρμηνεία διεξοδική. 330, 44—331, 6.

Ὁμήρου Ἰλιὰς καὶ Ὀδύσσεια σκηνικῶς δραματουργούμεναι παρὰ τοῖς ὕστερον, ἡ μὲν ἐν ἁλουργοῖς, ἡ δὲ ἐν ἐρυθροβαφέσιν, ἑρμηνεία διεξοδική. 6, 6.

Ὁμήρου ποιήσεως μερισμὸς εἰς τμήματα, ἐπονομαζόμενα τοῖς στοιχειακοῖς γράμμασιν, ὅτι ἐπὶ Πεισιστράτου τοῦ Ἀθηναίων τυράννου ἐγένετο. 5, 35. 41.

Ὁμήρου πατρὶς, ὅτι Κύπριος ὑπὸ τινῶν ἐνομίσθη ἐξ εἰκότων τινῶν εὐανατρέπτων, ἑρμηνεία διεξοδική. 1220, 38.

Ὁμήρου χρόνοι, ὅτι μεταγενέστερος ἦν τῶν Τρωικῶν συναγόμενον ἐκ τοῦ, οἷον νῦν βροτοί εἰσιν, Ἰλ. ε', 304. 549, 43.

ὁμηρῶ τὸ συναντῶ καὶ ὁμοῦ γίνομαι, ὅτι παρὰ τὸ ὁμὸς γίνεται ὅμηρος ἢ ὁμηρὸς ὄνομα, ὅθεν τὸ ὁμηρῶ ῥῆμα· ἢ παρὰ τὸ ὁμοῦ ἐρέσσειν ἢ ἀρηρέναι, ὅθεν καὶ ὅμηρα τὰ ἐπὶ εἰρήνῃ διδόμενα. 1809, 25.

ὁμιλαδὸν, ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ παμπληθεὶ, ἔτι ἐκ τοῦ ὁμοῦ καὶ τοῦ ἰλαδὸν σύγκειται. 920, 11. 1252, 56. καὶ ὁμιλαδὸν μάχεσθαι ἀντὶ τοῦ κατ' ἴλας, ὅ ἐστι κατὰ πλῆθος καὶ ἀναμίξ. 888, 28.

ὁμιλεῖν πολεμικῶς τὸ ὁμόσε κατὰ ἴλας γίνεσθαι. 859, 11. 959, 48. 1160, 50. 1178, 1. 1415, 40. καὶ ὁμιλεῖν τὸ ὅμιλον ποιεῖν, οἷον ἐν τῷ, μηδ' ἄλλοθ' ὁμιλήσαντες ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν, Ὀδυσσ. δ', 684. 1514, 4.

ὁμιλητικὸν εἶδος διηγήσεως, καὶ παράδειγμα τοῦ εἴδους τούτου, ἑρμηνεία διεξοδική. 122, 16.

ὁμιλίαι αἱ διδασκαλίαι, καὶ ὁμιληταὶ οἱ φοιτηταὶ εἴτουν μαθηταί. 974, 2.

ὅμιλος ὅτι παρὰ τὸ ἴλη λέγεται. 1413, 30. καὶ ὅτι ἐν τῷ, οὔτε ποτ' ἐς πληθὺν μένεν ἀνδρῶν οὐδ' ἐν ὁμίλῳ, Ὀδ. λ', 514. διαφορά τις εἶναι δοκεῖ ὁμίλου καὶ πλήθους. 1697, 6.

ὁμίλῳ κατὰ δοτικὴν πτῶσιν ἀντὶ τοῦ ὁμιλαδὸν ἐπιῤῥήματος ἐν τῷ, Τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον ὁμίλῳ, Ἰλ. φ', 606. 1252, 56.

ὁμίχλη, ὅτι ἐκ τοῦ ὁμοῦ εἱλεῖσθαι σύγκειται ἡ λέξις, καὶ ὅτι ψιλοῦται Ἰωνικῶς. 117, 31. καὶ τί τὸ ὑλικὸν αἴτιον τῆς ὁμίχλης. 373, 43.

ὀμιχῶ ὀμιχήσω, ὅτι καὶ ὀμίχω ὀμίξω βαρυτόνως λέγεται. 580, 1.

ὄμματα ἐκ μέρους τὸ ὅλον πρόσωπον ἐν τῷ, ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὄμματα φωτός, Ἰλιάδ. λ', 614. 866, 8.

ὀμνίω ὄμνυμι, ὅτι ἐκ τοῦ ὀμῶ γίνεται ὀμνιῶ πλεονασμῷ τοῦ ν, ὅθεν τὸ ὀμνύω καὶ τὸ ὄμνυμι. 1660, 45.

ὁμογενὴς, ὅτι ἐκ τοῦ ὁμὸν καὶ τοῦ γένος σύγκειται ἡ λέξις. 936, 60.

ὁμοίην γαῖαν, ἀντὶ τοῦ τὴν αὐτὴν γῆν. 1145, 41.

ὁμοίιον γῆρας, τὸ καὶ λυγρὸν καὶ χαλεπὸν παρ' Ὁμήρῳ, ἤγουν περὶ ὃ πάντες ὁμοίως διάκεινται· καὶ ὁμοίιον νεῖκος τὸ κακὸν, καὶ ὁμοίιον κακὸν τὸ ὁμοίως πᾶσιν ἐπερχόμενον. 476, 45. 790, 62. ζήτει τὸ, ὁμοίιος πόλεμος· καὶ

ὅτι ἐκ τοῦ ὅμοιος καὶ ὅμοιον λέγονται πλεονασμῷ τοῦ ἰ. 205,39.
ὁμοίιος πόλεμος λέγεται διὰ τὸ ἰσόῤῥοπον τοῦ πολέμου καὶ τὴν τοῦ τέλους ἀδηλότητα· καὶ ὁμοίιον κακὸν τὸ ὁμοίως πᾶσιν ἐπερχόμενον. 662,33.37. 847,60. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὁμοίιος πόλεμος λέγεται, ὅταν ὁμοῦ ἔλθωσιν οἱ ἀντίμαχοι. 935, 43. καὶ ὁμοίιος θάνατος ὁ ὁμοίως πᾶσιν ἀποκείμενος, ἢ περὶ οὗ ὁμοίαν πάντες ἔχουσι δόξαν. 1465,23.
ὁμοιοκατάληκτον σχῆμα παρὰ τοῖς γραμματικοῖς ταὐτὸ ὅπερ πάρισον παρὰ τοῖς ῥήτορσι. 67, 32.
ὁμοῖον ὅτι προπερισπᾶται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀττικοῖς, ὡς καὶ τὸ ἑτοῖμον καὶ τὸ ἐρῆμον. 206,1.
ὁμοιοπτώτου σχήματος παράδειγμα. 197,19.
ὁμοῖος κοινὸν, ὅμοιος δὲ προπαροξυτόνως Ἀττικόν. 531, 35. 799, 40. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ ὁμοῖος ἀναλόγως προπερισπᾶται ἐκ τοῦ ὁμὸς, ὡς ἐκ τοῦ παντὸς τὸ παντοῖος· οἱ δὲ ὕστερον Ἀττικοὶ προπαρώξυναν. 569,18. 1817,15.
ὁμοία Μοῖρα καὶ ὅμοιος πόλεμος καὶ ὅμοιον γῆρας ἐπιθετικῶς, ὅτι ἐπὶ ψόγῳ λέγονται. 1134,49.
ὁμοκλεῖν τὸ ἀπειλεῖν ἢ ἐγκελεύεσθαι, ὅτι ἐκ τοῦ ὁμοῦ καὶ τοῦ κέλω λέγεται. 568, 44. 1306, 7. 11. 1913,15.
ὁμοκλὴ, ὄνομα σύστοιχον τῷ ὁμοκλῆσαι ῥήματι. 1306,11.
ὁμοκλήσασκεν ἀντὶ τοῦ ἠπείλει, ἀπὸ τοῦ ὁμοκλησάσκην παραγώγου θέματος. 199,25.
ὁμοκλητὴρ ὁ ἀπειλητὴς καὶ ὁ ἀλαζὼν καὶ ὁ ἁπλῶς ἐγκελευόμενος, ὡς ὁ ἡνίοχος τοῖς ἵπποις. 904,23. 1310,8.
ὁμὸν νεῖκος ἐπιθετικῶς, ὅτι κατὰ διαφόρους ἐννοίας οὕτω λέγεται. 935,2.9.16.40. ζήτει τὸ, ὁμοίιος πόλεμος, καὶ ὁμοίιον γῆρας.
ὀμόργνυμι ὅτι ἐκ τοῦ ἀμέργειν, ὅ ἐστιν ἀμέλγειν, λέγεται κατά τινα μεταφοράν. 1626,13. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὀμοργνύω καὶ ὀμόργνυμι παρὰ τὸ ὀμόργω λέγονται, ὡς τὸ ἀγνύω παρὰ τὸ ἄγω· καὶ ὅτι καὶ χωρὶς τοῦ ἀρκτικοῦ ō προφέρονται, ὡς δηλοῖ τὸ ἀπεμόρξατο. 218,17. 566,36. 1586, 64.
ὀμόργω, ὅθεν τὸ ὀμοργνύω, ὅτι παρὰ τὸ ἀμέργω, ὃ δηλοῖ τὸ ἀμέλγω, δοκεῖ παρῆχθαι. 218, 17.21. 566,37. 1587,4.
ὁμὸς ὁμὴ ὁμὸν, ἀντὶ τοῦ ὅμοιος ὁμοία ὅμοιον, καὶ ἐπίῤῥημα ὁμῶς ἀντὶ τοῦ ὁμοίως. 1339, 3.
ὀμόσαι τὸ ἐνόρκως ὀνομάσαι τι θεῖον ὄνομα. 1451,4.
ὁμόσε ἐλθεῖν, ἤγουν ἀντικατασταῆναι εἰς πόλεμον. 935,35.
ὁμόσε χωρεῖν τὸ πολεμικῶς ἢ ἐριστικῶς συμβάλλειν. 890,40. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὁμόσε χωρεῖν καὶ ὁμόσε γενέσθαι τὸ συνελθεῖν εἰς πόλεμον. 1212,4.
ὁμοστιχάει, συνοδεύει, ὅτι ἐκ τοῦ στιχῶ κεκίνηται, ὃ ἐκ τοῦ στείχω, ὡς ἐκ τοῦ στείβω τὸ στιβῶ. 1035,30.
ὀμοτικὰ ἐπιῤῥήματα, νὴ μὰ καὶ ναὶ μά. 92,15. ζήτει τὰ κατὰ μέρος. 1450,40.
ὁμοῦ ὅτι ἐκ τοῦ ὁμὸς ὁμοῦ εἰς ἐπίῤῥημα μετέπεσε, καὶ ὅτι ἐλλειπτικῶς λέγεται, ἐντελῶς δ' ἂν ἐπὶ τοῦ ὁμοῦ, ἤγουν τοῦ αὐτοῦ τόπου, λέγοιτ' ἄν. 1290,10. καὶ ὅτι τὸ ὁμοῦ τοπικόν ἐστι καὶ χρονικὸν, τὸ δὲ ἅμα χρονικὸν μόνον. 878, 13. 18. 23. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ ὁμοῦ ἐπίῤῥημα τοπικῶς ὡς ἐπιπολὺ ἀκούεται παρ' Ὁμήρῳ, ἐνίοτε δὲ κατά τινας καὶ χρονικῶς, τὸ δὲ ἅμα χρονικῶς τὰ πλεῖστα. 1713,31.
ὁμοφωνία προσώπων, ὅτι ἐπὶ τῶν ἀσυναιρέτων ῥημάτων οὐκ ἐνδέχεται τὸ τρίτον πρόσωπον ὁμοφωνεῖν τῷ πρώτῳ κατὰ τὸν αὐτὸν ἀριθμόν. 50,34.
ὁμοψυχεῖν τὸ μίαν ψυχὴν ἔχειν, ἤγουν συμπροθυμεῖσθαι. 1106, 64.
ὀμόω ὀμῶ τὸ ὀμνύω, ὅτι ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ ὀμεῖν ἀπαρεμφάτου πρώτης εἶναι δηλοῦται συζυγίας, συνηθέστερον δὲ κατὰ τὴν τρίτην προφέρεται καὶ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος φυλάττει τὸ παραλῆγον ō μικρόν· ὀμόω δὲ ὀμῶ ἀντὶ τοῦ ἑνῶ ἀναμφιβόλως κατὰ τὴν τρίτην κλίνεται καὶ τῷ ῶ μεγάλῳ παραλήγεται κατὰ τὸν μέλλοντα. 1723,1.3 — 15.
Ὄμπνοια Δημήτηρ, ὅτι παρὰ τὸ τοῦ ἀναπνεῖν, ὅ ἐστι ζῆν, αἰτία εἶναι οὕτω λέγεται. 1012,4.
ὁμύδιον ἰδιωτικῶς ὁ θαλάσσιος μῦς. 1485,47.
ὀμφακίας οἶνος, ὅτι ὁ ὀμφακίας καλούμενος οἶνος μετὰ πολλοὺς χρόνους ἀκμάζει. 1449,15.
Ὀμφάλη, Λυδῶν βασιλὶς, συγκατευνάσασα τοῖς δούλοις τὰς τῶν Λυδῶν γυναῖκας, ἱστορία. 1082, 29.
ὀμφαλητόμοι μαῖαι αἱ τὸν ὀμφαλὸν τῶν βρεφῶν ἀποτέμνουσαι, καὶ ὀμφαλητομία τὸ ἔργον. 1228, 62.
ὀμφαλητόμος παρ' Ἴωσιν ἡ κοινῶς μαῖα. 971,37.
ὀμφαλόεν ζυγὸν ἐπιθετικῶς τὸ ἔχον γλύμμα τι ἢ ἐξοχὴν κατὰ τὸ μέσον, ἀναλογοῦν τῷ τῶν ζώων ὀμφαλῷ, ἑρμηνεία διεξοδική. 1350,4.
ὀμφαλόεσσαι ἀσπίδες αἱ κυκλοτερεῖς ἢ πολλοὺς ἔχουσαι ὀμφαλοὺς, ὀμφαλὸς δὲ ἐν ἀσπίδι τὸ κατὰ τὸ μέσον ἐπανάστημα λέγεται, ὃ ἐκ στερεᾶς τινὸς ὕλης γίνεται. 628,28. 897,15. ζήτει τὸ, ὀμφαλοὶ ἐν ἀσπίσι.
ὀμφαλοὶ ἐν ἀσπίσι, βοῦλλαι τινές. 496, 8. 828, 41. ζήτει τὰ, ὀμφαλόεσσαι ἀσπίδες.
ὀμφαλὸς, ὅτι ὀμφαλὸς ἀσπίδος καὶ βιβλίου καὶ γῆς λέγεται, καὶ ὀμφαλὸς βαλανίου, ἑρμηνεία διεξοδική. 1261,20.
ὀμφαλὸς γῆς τὸ μεσαίτατον μέρος τῆς γῆς, καὶ ὀμφαλὸς θαλάσσης λέγεται ἡ τῆς Καλυψοῦς νῆσος παρ' Ὁμήρῳ ὡς μεσαιτάτη τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάσσης ἢ τῆς συμπάσης. 309,39 1389,39. 1390,8.
ὄμφαξ ὅτι κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται. 1390,54.
ὀμφὴ ἐπὶ τῆς ἁπλῶς φωνῆς, καὶ ὀμφὴ ἡ ἀληθὴς φήμη παρὰ τὸ ὂν φαίνειν. 48,30. 711,53.
ὀμῶ ὀμόσω ἀντὶ τοῦ ὄμνυμι, ὁμῶ δὲ ὁμώσω ἀντὶ τοῦ ἑνῶ καὶ ὁμοῦ γίνομαι, ὅθεν ὁμωθῆναι ἀντὶ τοῦ ἑνωθῆναι. 978,46. 1270, 41.

ὁμωθῆναι ἀντὶ τοῦ ἑνωθῆναι. 978, 46. ζήτει ἐν τῷ, ὀμῶ ὀμόσω.

ὁμωνυμία ὅτι δι' ἔνδειαν ὀνομάτων ἐπετηδεύθη. 39, 17. καὶ ὅτι ὡς κακίαν ἐκκλίνουσι τὴν τῶν φωνῶν συνέμπτωσιν οἱ Ἴωνες καὶ οἱ ἄλλοι. 488, 7.

ὁμωνυμία ἐν τοῖς κυρίοις ὀνόμασιν ὅτι συστατικόν ἐστι φιλίας ἐν ἀνθρώποις. 1124, 32.

ὁμωρόφιος, τὸ μō μέγα, ἐκ τοῦ ὁμοορόφιος συναιρέσει τῶν δύο οο. 482, 20.

ὁμῶς, ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ ὁμοίως, παρὰ τὸ ὁμός, ὅ ἐστιν ὅμοιος. 1339, 4.

ον λήγοντα οὐδέτερα μεταπεπλασμένα ἀπὸ ἀρσενικῶν εἰς ος ληγόντων, οἷον ὁ κουλεὸς τὸ κουλεόν. 413, 39.

ον λήγοντα οὐδέτερα μονογενῆ σύνθετα παρὰ ῥῆμα προπαροξύνονται, οἷον χειρόγραφον, χαρτότομον· τὰ δὲ παρ' ὄνομα θηλυκὸν εἰς ἡ λῆγον γινόμενα παροξύνονται, οἷον μάχη, ναυμάχον δόρυ ἐπιθετικῶς. 1021, 40.

ον λήγοντες χρόνοι ῥηματικοὶ ὅτι ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν ἰδίων μετοχῶν σχηματίζονται ἀποβολῇ τῆς ἐσχάτης, οἷον φαγόντος ἔφαγον, δραμόντος ἔδραμον. 1759, 27.

ον λήγουσαι κλητικαὶ ὀνομάτων εἰς ων μακροπαραλήκτων ὅτι τῶν μὲν ἁπλῶν προπερισπῶνται, οἷον Μαχᾶον, τῶν δὲ συνθέτων προπαροξύνονται, οἷον Ποσείδαον. 402, 15.

ὄναρ ὅτι παρὰ τὸ τὸ ὂν αἴρειν, ὅ ἐστιν ἀναιρεῖν, λέγεται. 1875, 61.

ὄνασθαι καὶ ὠνάμην καὶ ὀνάμενος ὅτι ἀπὸ τοῦ ὄνημι θέματος κεκίνηνται. 1432, 39.

ὄνασθαι τὸ ὠφελεῖσθαι, οὐκ ἀπίνασθαι δὲ ἥβης ἀντὶ τοῦ πρὸ ὥρας ἀποθανεῖν. 1093, 2.

ὄνδε δόμονδε, ὅτι τὸ πρῶτον δὲ παρέλκει, τὸ δὲ δεύτερον ἀντὶ τῆς προθέσεως λαμβάνεται. 1393, 11.

ὄνειαρ τὸ βρῶμα, καὶ ἁπλῶς πᾶν τὸ εἰς ὄνησιν ἐπιτήδειον, παρὰ τὸ ὀνεῖν, ὅ ἐστιν ὠφελεῖν· καὶ ὄνειαρ ὁ ὄνειρος ὁμωνύμως. 1765, 30. 1774, 47. 1877, 62.

ὀνείατα τὰ βρώματα, παρὰ τὸ ὀνέω τὸ ὠφελῶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ· καὶ ὀνείατα τὰ χρήματα. 640, 63. 883, 28. 1403, 7. καὶ ὀνείατα τὰ δῶρα, ὡς ὠφελοῦντα καὶ αὐτά. 1354, 60.

ὀνείδεα, ὕβρεις, πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 1206, 42.

ὀνειδίζειν τὸ προφέρειν τινὶ εὐεργεσίαν, καὶ τὸ ἁπλῶς ὀνοστά, ἤγουν ἐπίμομφα, λέγειν. 88, 7. καὶ ὀνειδίσαι τινὶ κλοπὴν ἢ δειλίαν ἀντὶ τοῦ κλέπτειν ἢ δειλὸν εἰπεῖν, ὀνειδίσαι δὲ ἀλκήν τινι, Ἰλ. ι', 34. ἀντὶ τοῦ τὴν ἀνδρίαν τινὸς διαστρέφειν. 733, 59.

ὄνειδος, μέμψις, ὕβρις καὶ προφορὰ εὐεργεσίας ἐπὶ ἐλέγχῳ ἀχαριστίας. 733, 61. καὶ ὅτι μέση λέξις ἐστὶν ἡ ὄνειδος. λέγεται γὰρ καὶ ὄνειδος καλὸν, ὅ ἐστι λόγος ἐκφέρων πάθος τι ἐπίσημον. 88, 15. 647, 36. καὶ ὅτι οὐ μόνον οὐδετέρως, ἀλλὰ καὶ ἀρσενικῶς λέγεται τοὔνομα. 73, 46. 432, 15. 953, 51. 1632, 17.

ὀνεῖν τὸ ὠφελεῖν. 640, 63.

ὀνείρασι δοτικὴ πληθυντικὴ ὅτι ἐκ τοῦ ὀνείροις μεταπέπλασται. 677, 20.

Ὄνειροι ὅτι πτερωτοὶ μυθεύονται. 173, 16. καὶ ὅτι περί που τὸν Ἅιδην τετοποθέτηνται κατὰ τὴν Ὁμήρου μυθολογίαν, ἐπεὶ καὶ τῷ θανάτῳ ὁ ὕπνος εἰκάζεται. 1951, 60.

ὄνειροι, ὅτι οἱ καθ' ὕπνους ἑρμηνευθέντες ὄνειροι ἀληθεύειν νομίζονται. 1876, 39. καὶ ὅτι τῶν ὀνείρων οἱ μέν τινες ἀλληγορικοὶ, οἱ δὲ θεωρηματικοί· ζήτει ἐν τῷ, θεωρηματικοὶ ὄνειροι. 1876, 40. καὶ ὅτι δι' εἰδώλων ἐμπτώσεως εἴτουν εἰσκρίσεως ἔξωθεν ἐδόξασάν τινες γίνεσθαι τοὺς ὀνείρους. 1288, 28. 1518, 8.

ὀνειροκρίτης ὅτι βαρύνεται καίπερ ἐκ τοῦ κριτὴς ὀξυτόνου συγκείμενον. 897, 41. ἐτυμολογία. 532, 41.

ὀνειροκριτικῆς περίφρασις ποιητική. 51, 14.

ὀνειροπολεῖν. 533, 9.

ὀνειροπόλος ὁ περὶ ὀνείρους πολούμενος καὶ ἢ ἐξ ὧν αὐτὸς βλέπει ἢ ἐξ ὧν ἄλλοι κρίνων. 47, 34. 48, 14.

ὄνειρος παρὰ τὸ τὸ ὂν, ὅ ἐστι τὸ ἀληθὲς, εἴρειν, ὅ ἐστι λέγειν. 48, 30.

ὄνειρος παρὰ τὸ ὂν, ὅ ἐστιν ἀληθὲς, εἴρειν, ὅ ἐστιν ἀγγέλλειν. 168, 22.

ὄνειρος τὸ ἀληθὲς ἐνύπνιον, δι' οὗ τὸ ὂν εἴρεται. 711, 56.

ὄνειρος ὅτι ἐκ τοῦ τὸ ὂν εἴρειν λέγεται ἢ παρὰ τὸ ὀνεῖν, ὅ ἐστιν ὠφελεῖν, ὅθεν καὶ ὄνειαρ λέγεται, καὶ ζήτει τὸ ὄνειαρ. 1877, 62.

ὄνειρος ὅτι καὶ ὄνειρον οὐδετέρως λέγεται παρ' Ἡροδότῳ. 166, 8. 533, 18. Cf. Ὀδ. δ', 841.

ὀνείρων πύλαι μυθευόμεναι παρ' Ὁμήρῳ, καὶ ὅτι τῶν ἀληθῶν μὲν ἡ κερατίνη, τῶν δὲ ψευδῶν ἡ ἐλεφαντίνη, διαφόρως ἀλληγορούμενον διεξοδικώτατα. 1877, 25—57. καὶ τί τὸ ἐν ὀνείρων πύλαις κοιμᾶσθαι παρ' Ὁμήρῳ λεγόμενον. 1518, 42.

ὄνεσθαι τὸ μέμφεσθαι καὶ ἐκφαυλίζειν, Ὀδ. φ', 427. 1915, 44. 50.

ὀνεύειν τὸ κινεῖν καὶ περιάγειν. 862, 38.

ονη λήγοντα θηλυκὰ ἀπὸ ληγόντων εἰς ων μεταπεπλασμένα, οἷον Ἑρμιόνη. 286, 41.

ὄνημαι καὶ ὀνήμενος παρ' Ὁμήρῳ, ὄναμαι δὲ καὶ ὀνάμενος παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον ἐν συνθέσει τῆς ἀπὸ προθέσεως. 1688, 59.

ὀνήμενος, ὠφελῶν ἢ ὠφελούμενος. 1092, 64. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ ὄνημι θέματος κεκίνηται ἢ ἐκ τοῦ ὀνούμενος γέγονε τροπῇ Αἰολικῇ τῆς ου εἰς η. 1432, 29.

ὄνημι τὸ ὠφελῶ καὶ τὸ μέμφομαι. 1093, 1.

ὄνησθαι οἱ ἀρχαῖοι Ἀττικοὶ, ὄνασθαι δὲ οἱ ὕστερον. 1821, 19.

Ὀνήτωρ, κύριον ἱερέως παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι παρὰ τὸ ὀνεῖν, ὅ ἐστιν ὠφελεῖν, λέγεται. 1077, 49.

ὄνθος, λέξις ἀμφισβητουμένη κατὰ τὸ γένος. 1329, 12. 24.

ὀνθυλεύειν ὅτι παρὰ τὸ ὄνθος δοκεῖ λέγεσθαι. 1329, 13.

ὀνίσκειν τὸ ὀνεῖν κατὰ παραγωγήν. 883, 27.

ὀξεῖα τάσις ὅτι ἐκτείνειν δύναται βραχεῖαν συλλαβὴν ᾗ ἐπίκειται οὐ μόνον ἐν τέλει λέξεως, ἀλλὰ καὶ ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν μέσῳ, ἐκ παραδειγμάτων. 81, 5. 399, 46. 629, 37. 900, 10. 1114, 41. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἡ ὀξεῖα τάσις ἐκτείνειν δύναται οὐ μόνον ᾧ ἐπίκειται βραχὺ φωνῆεν, ἀλλὰ καὶ τὸ πρὸ αὐτοῦ καὶ ἔτι τὸ μετ' αὐτό. 1647, 28.

ὀξεῖαι νῆσοι τινὲς πρὸς Ζακύνθῳ καὶ Κεφαλληνίᾳ, ἃς θοὰς καλεῖ Ὅμηρος ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ. 305, 40.

ὄξος οἴνινον ὅτι πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐξ ἑτέρων ὑλῶν γινομένου δοκεῖ λέγεσθαι. 871, 51.

ὀξὺ βέλος τὸ καίριον καὶ βλαπτικόν. 852, 33.

ὀξυβελὴς ὀϊστὸς ὁ ὀξὺ βέλος εἴτουν ἀκίδα ἔχων. 452, 27.

ὀξυδερκὴς, ὄνομα ἐκ τοῦ ὀξὺ καὶ τοῦ δέρκεσθαι συγκείμενον. 1122, 50.

ὀξυλάβεια ἡ ἐν ταῖς πράξεσι σπουδὴ καὶ δραστηριότης. 123, 46. καὶ ὀξυλάβος ἄνθρωπος ὁ δραστήριος. 1753, 50.

ὀξυλοβεῖν τὸ ταχέως ἀκούειν, παρὰ τὸν λοβὸν, μέρος τι τοῦ ὠτίου, οὕτω λεγόμενον. 1137, 6.

Ὄξυλος, ἄνθρωπός τις Ἁμαδρυάδι τῇ ἑαυτοῦ ἀδελφῇ μιγεὶς, μῦθος. 1964, 13.

ὀξυνόμενά τινα κοινῶς, ἃ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς προπερισπῶνται, οἷον μῶρος ἀντὶ τοῦ μωρός. 299, 20.

ὀξυόεντα βέλη τὰ ἐξ ὀξύας, φυτοῦ τινὸς οὕτω λεγομένου, γινόμενα. 1951, 2.

ὀξὺς ὀξεῖα ὀξὺ ἐπιθετικῶς, ὅτι κατὰ φωνῆς καὶ βέλους καὶ ἄλλων τινῶν λέγονται. 96, 8.

ὀξὺς ἄνθρωπος ὁ θυμικὸς, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ξύω ξύσω λέγεται τοὔνομα. 863, 4. 887, 6. καὶ ὀξὺς Ἄρης πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ ὁ τομὸς σίδηρος, ἢ ὁ σφοδρὸς καὶ σύντονος πόλεμος. 251, 46. 481, 46. 683, 48. 887, 6. 1124, 36.

ὀξύτης ῥητορική ἐστι νοημάτων βαθύτης ἐν ἐπιπολαζούσῃ ἁπλότητι. 1379, 42.

ὀξυωπέστερος καὶ ὀξυωπέστατος ὅτι ἀπὸ τοῦ ὀξυωπὴς κεκίνηνται. 1389, 3.

ὅου, γενικὴ ἀντὶ τοῦ οὗ ἄρθρου, ὅθεν καὶ γέγονε προσλήψει τοῦ ὅ. 230, 6. 1279, 52.

οπ, ὅτι τὸ ὀ πρὸ τοῦ π ψιλοῦται, οἷον ὄπατρος, πλὴν τοῦ ὁπλὴ, ὅπλον καὶ τῶν παρ' αὐτὰ, καὶ πλὴν τῶν ἀναφορικῶν, οἷον ὁποῖος, ὁπότερος. 843, 9.

ὀπαδὸς ὁ ἀκόλουθος, ὅτι καὶ ὀπηδὸς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λέγεται. 1576, 14. καὶ ὅτι καίπερ ἀπὸ τοῦ ἕπω γενόμενον, ὅμως ψιλοῦται. 868, 4.

ὀπάζειν τὸ διδόναι καὶ τὸ κατόπιν διώκειν. 552, 32. 631, 55. 716, 39. 1115, 3. 1859, 1. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ ὀπάζειν οὐ μόνον τὸ παρέχειν δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ τὸ ὀπαδὸν ἤγουν ἀκόλουθον διδόναι· καὶ ὀπάσασθαί τινα, ἀντὶ τοῦ ὀπαδὸν ἑλέσθαι, Ὀδ. κ', 59. 1616, 16. 1647, 20.

ὀπάζεσθαι ἀντὶ τοῦ κατόπιν ἐλαύνεσθαι καὶ ἐπείγεσθαι παθητικῶς. 858, 42. καὶ ὀπάζεσθαι τὸ προςλαμβάνειν τινὰ εἰς ὀπαδόν. 801, 3.

ὀπαία κεραμὶς λέγεται, καθ' ἣν ἡ κάπνη εἴτουν ἡ καπνοδόκη. 1419, 27.

ὄπατρος, ἀδελφὸς ὁμοπάτριος, ὅτι τὸ ὀ ψιλοῦται. 843, 8.

ὀπάσασθαί τινα, ἀντὶ τοῦ ὀπαδὸν ἑλέσθαι ἐν τῷ, δὴ τότ' ἐγὼ κήρυκα ὀπασσάμενος καὶ ἑταῖρον βῆν εἰς Αἰόλου, Ὀδυσσ. κ', 59. 1182, 27. 1647, 20.

ὀπάων ὁ ἀκόλουθος, ὅτι δασύνεται τοὔνομα ὡς ἀπὸ τοῦ ἕπω. 843, 11. 1305, 23.

ὀπεύεσθαι τὸ κληδονίζεσθαι, παρὰ τὸ ὄψ ὀπὸς, ὃ δηλοῖ τὴν κληδόνα. 965, 1.

ὀπηδεῖν ἀρετὴ λέγεταί τινι παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ προσεῖναι, οἷον ἐν τῷ, ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν, ἥ τοι ὀπηδεῖ, Ὀδ. θ', 237. 1593, 59.

ὀπηδὸς Ἀττικῶς ὁ κοινῶς ὀπαδὸς, ὅ ἐστιν ἀκόλουθος. 1576, 14.

ὀπίας τυρὸς ὁ δριμὺς, ὁ δι' ὀποῦ συκῆς πηγνύμενος. 619, 41. 1485, 31.

ὀπίζεσθαι τὸ αἰδεῖσθαι καὶ φροντίζειν καὶ δι' ἐπιστροφῆς ἔχειν, παρὰ τὴν ὄπιν, ὃ δηλοῖ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ μέλλοντος. 1272, 18. 1391, 38. 1738, 5. 1760, 10.

ὄπιθεν ἀντὶ τοῦ ὄπισθεν, ὅθεν καὶ γέγονεν ἀπελεύσει τοῦ σ. 84, 34. 282, 9. 1088, 17. 1400, 29. 1673, 24.

ὀπιπτεύειν τὸ ἐποπτεύειν καὶ περιέργως βλέπειν, παρὰ τὸ ὄπτω κατὰ παραγωγὴν καὶ ἀναδιπλασιασμόν. 483, 42. 679, 38. 1856, 1.

ὄπις ἡ τῶν ὄπισθεν, ἤτοι μελλόντων, ἔννοια καὶ ἐπιστροφή. 938, 41. 1272, 19. 1391, 38. 1528, 50. 1760, 11. καὶ ὄπις θεοῦ ἡ ὀπίσω καὶ κατὰ τὸ μέλλον θεία ἐπιστροφὴ καὶ τιμωρία. 1066, 9.

ὀπισαμβὼ ἡ εἰς τοὐπίσω ἀναχώρησις, παρὰ τὸ ὀπίσω καὶ τὸ βαίνειν. 862, 5.

ὄπισθεν ὅτι ἐκ τοῦ ὀπίσω λέγεται κατὰ συγκοπὴν, οἱονεὶ ὀπίσωθεν, ὅθεν φύσει μὲν ἔχει τὸ σ, ἀποβάλλει δὲ ἐνίοτε πρὸς μέτρου χρείαν. 84, 34. 282, 10. καὶ ὅτι καὶ χρονικῶς λέγεται ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα. 1923, 30.

ὄπισθεν, ὅτι ὄπισθεν εἶναι λέγονται οἱ ἀπόντες, οἷον ἐν τῷ, νῦν δέ σε τῶν ὄπιθεν γουνάζομαι, Ὀδ. λ', 66. ἢ ὄπισθεν ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τῶν μελλόντων συμβήσεσθαι· ὄπισθεν γὰρ εἶναι λέγονται τὰ μέλλοντα, πρόσθεν δὲ τὰ ἐνεστῶτα. 1066, 9. 1673, 24.

ὀπισθοτίλα, ὅτι οὕτως ἐκάλουν τινὲς τὴν σηπίαν ὡς τιλῶσαν ὄπισθεν τὸν παρ' αὐτῇ θολόν. 1818, 4.

ὀπίστατος ὁ ὄπισθεν πάντων, σχηματισμός. 716, 42.

ὀπίστατος ὁ ὄπισθεν πάντων, ὅτι ἐκ τοῦ ὀπισθότατος συγκέκοπται, ἢ ὑπερθετικόν ἐστι τοῦ ὀπίσω, ὅθεν καὶ τὸ ὀπισθότερος. 837, 3. 838, 64.

ὀπίσω παρ' Ὁμήρῳ λέγονται εἶναι τὰ μέλλοντα ὡς μήπω εἰς θέαν ἢ γνῶσιν ἡμῖν ἐλθόντα, ἔμπροσθεν δὲ τὰ παρόντα καὶ τὰ παρελθόντα ὡς ἤδη τεθεαμένα· καὶ τί τὸ, πρόσω καὶ ὀπίσω ὁρᾶν, παρ' Ὁμήρῳ λεγόμενον. 81, 45. 115, 10. 389, 3. 12. 1142, 3. 1412, 48.

ὀπίσω ἀντὶ τοῦ ἐς ὕστερον καὶ εἰς τὸ μέλλον ἐν τῷ, γένοιτό τοι ἔς περ ὀπίσσω ὄλβος, Ὀδ. σ', 122. 1840, 17.

ὅπλα τὰ ὁποιασοῦν ἐργασίας ὄργανα εἴτουν ἐργαλεῖα, ἰδίως δὲ τὰ τοῦ πολέμου. 599, 16. 802, 56. 1151, 13. 1167, 52. 1169, 18. 1302, 28. καὶ ὅτι καὶ ὅπλα Ἀρήια πρὸς διαστολὴν ἑτεροίων ὅπλων λέγονται. 1802, 56.

ὅπλα Διομήδους πυροβολήσαντά ποτε καθ' Ὅμηρον, καὶ ἄλλων τινῶν ὁμοίων συμβαμάτων ἀφήγησις. 512, 21.

ὅπλεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ὁπλίζεσθαι. 1178, 35.

ὁπλίζεσθαι τὸ εἰς ἔργον ἑτοιμάζεσθαι. 478, 1. καὶ ἁπλῶς τὸ εὐτρεπίζεσθαι. 688, 36. καὶ ὅτι καὶ γυναῖκες ὁπλίζεσθαι εἰς ὄρχησιν λέγονται Ὀδ. ψ', 143. 1941, 64. καὶ ὅτι τὸ εἰς πόλεμον ὁπλίζεσθαι ἀμφιβάλλεσθαι καὶ περιτίθεσθαι ὅπλα λέγεται περιφραστικῶς παρ' Ὁμήρῳ. 1921, 4. καὶ διὰ τί ἀπὸ τῶν κάτω μερῶν τοῦ σώματος ἄρχονται ὁπλίζεσθαι οἱ ὁπλιζόμενοι. 420, 22.

ὁπλίσαι τὸ ἑτοιμάσαι καὶ σκευάσαι. 1445, 35.

ὅπλον γενικῶς πάσης τέχνης ἐργαλεῖον. 477, 46. 832, 63. ζήτει τὸ ὅπλα.

ὅπλον νεὸς εὐστρεφὲς, τὸ σχοινίον περιφραστικῶς. 1761, 9.

ὁπλότατος ὅτι κυρίως περὶ ἀνδρῶν λέγεται, καταχρηστικῶς δὲ καὶ γυναῖκες ὁπλόταται λέγονται. 1477, 13.

ὁπλότεραι Χάριτες ἐπιθετικῶς. 984, 23. ζήτει ἐν τῷ Χάριτες.

ὁπλότερος ὁ νέος ὡς ὅπλα αἴρειν δυνάμενος. 86, 28. 389, 37. 477, 45. 803, 5.

Ὀπόεις, πόλις Λοκρῶν, ἢ καὶ Ὀποῦς, τὸ ἐθνικὸν Ὀποείσιος· τοῦ δὲ Ὀποῦς τὸ ἐθνικὸν Ὀπούντιος. 277, 12. 14.

ὀπὸς ἡ τὸν τυρὸν συμπηγνύουσα πιτύα, καὶ ὀπὸς τὸ γαλακτῶδες τῆς συκῆς καὶ ἁπλῶς τὸ ἐν τοῖς δένδροις ὑγρόν. 619, 40.

ὁπότε ἀντὶ τοῦ ποτὲ ἐν τῷ, ἃς ὁπότ' ἐν Λήμνῳ κενεαυχέες ἠγοράασθε, Ἰλ. θ', 230. 710, 17.

Ὀπούντιοι Λοκροί. 276, 27. ζήτει ἐν τῷ, Λοκροὶ ἔθνος.

Ὀποῦς, πόλις Λοκρῶν ἐκ τοῦ Ὀπόεις κατὰ συναίρεσιν λεγομένη, τὸ ἐθνικὸν Ὀπούντιος. 277, 14. 26.

Ὀππιανὸς κύριον ὅτι παρὰ τὸ ὄπτω λέγεται, ὅθεν τὸ ὀπιπτεύω· καὶ ὅτι δυσὶ ππ γράφεται ὡς ἐκ συγκοπῆς γενόμενον. 483, 44. 679, 40.

ὀπταλέον κρέας ἀντὶ τοῦ ὀπτὸν, ὅθεν καὶ λέγεται πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς. 481, 32.

ὀπτᾶν ὅτι παρὰ τὸ συχνοτέρας ἐποπτείας δεῖσθαι τὰ ὀπτώμενα λέγεται. 135, 22.

ὀπτανεῖον τὸ μαγειρεῖον, παρὰ τὸ ὀπτᾶν ὡς ἐκ τοῦ πλεονάζοντος. 1726, 29. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ ὀπταίνω λέγεται. 135, 23.

ὀπτὴρ ὁ κατάσκοπος, ἀπὸ τοῦ ὄπτω, ὃ δηλοῖ τὸ βλέπω. 348, 41. 736, 17.

ὀπτὸν ὅτι ἐκ τοῦ ὀπτητὸν λέγεται κατὰ συγκοπὴν, καὶ ὀπτὸν τὸ θεατὸν ὁμωνύμως. 481, 33. 1455, 58.

ὀπυίειν ὅτι παρὰ τὸ δι' ὀπῆς ὕειν λέγεται, καὶ ὅτι τῇ υι διφθόγγῳ παραλήγεται, καὶ ὅτι οὐ κινεῖται εἰς μέλλοντα. 714, 49. 938, 40. 1384, 60. 1441, 64. καὶ ὀπυίειν ἀναφανδὸν τὸ νομίμως συνοικεῖν γυναικί. 1053, 28.

ὄπφις ὁ ὄφις κατὰ γλῶσσαν. 900, 12. 16.

ὀπωπὴ παρὰ τὸ ὄπτω, ὅτι τὴν τοῦ ὄπωπα μέσου παρακειμένου αὔξησιν διετήρησεν ἡ λέξις. 1430, 19. 1458, 45.

ὀπώρα τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ θέρους εἴτουν ἡ μετὰ τὸ θέρος ὥρα. 514, 23. 1255, 2. 1677, 6. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὀπώρα τὸ μεταξὺ τοῦ θέρους καὶ τῆς φθινάδος ὥρας ἢ τὸ μετόπωρον. 1764, 62. καὶ πάλιν ὀπώρα ὁ μεταξὺ θέρους καὶ φθινοπώρου καιρὸς ἢ τὸ φθινόπωρον αὐτὸ κατ' ἔλλειψιν τῆς μετὰ προθέσεως, μεθ' ἧς ἐν συνθέσει λέγεται μετόπωρον, ὁμοίως καὶ ὀπωρινὸς ὄμβρος ἀντὶ τοῦ μετοπωρινός. 1065, 60. 1714, 7. καὶ ὅτι παρὰ τὸν ὀπὸν λέγεται, ζήτει τὸ ὀπός. 619, 43.

ὀπωρινὸς ἀστὴρ ὁ κύων λεγόμενος ἐν τῷ, ἀστέρι ὀπωρινῷ ἐναλίγκιος, Ἰλ. ε', 5. 514, 26. καὶ ὀπωρινὸς ὄμβρος ὁ θερινός. 1065, 61. καὶ ὀπωρινὸς Βορέας ὁ θερινὸς, ἤγουν ὁ ἐτησίας. 1240, 11. 1539, 8.

ὅπως ἀντὶ τοῦ ὡς καὶ ἀντὶ τοῦ ὅτι μεταληπτικῶς, καὶ ὅπως ἀντὶ τοῦ καθὰ παραβολικοῦ μεταληπτικῶς καὶ αὐτό. 79, 31.

ὅπως μὴ πάθῃς τι, φράσις ἐλλιπὴς τοῦ δέδοικα ἢ ὅρα. 1540, 61.

ὅπως τάχιστα, ἀντὶ τοῦ ὅτι τάχιστα, ἤγουν λίαν ταχέως, ὅτι κατὰ μετάληψιν λέγεται. 79, 38.

ὁράματα λέγονται οἱ ἀπεκβάντες ὄνειροι οὕτως ὡς καθ' ὕπνους ἐθεάθησαν. 1876, 40.

ὁρᾶν ὅτι κατ' ἐκπομπὴν φωτοειδῶν ἀκτίνων γίνεται καὶ οὐ κατ' εἰςδοχήν. 1311, 63.

ὁρᾶν ὅτι καὶ ὁρᾶσθαι λέγεται κατὰ φωνὴν παθητικὴν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 1481, 46.

ὁρᾶν ἀντὶ τοῦ νοεῖν ἢ ἀντὶ τοῦ ἀκούειν ἐν τῷ, οὐχ' ὁράας ὃ μοι υἱὸς ἐπέπταρεν, Ὀδ. ρ', 545. 1831, 47.

ὁρᾶν ὀφθαλμοῖς, ὅτι πρὸς διαστολὴν τοῦ κατὰ φαντασίαν λέγεται παρ' Ὁμήρῳ. 1793, 29.

ὁρᾶσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ὁρᾶν παρ' Ὁμήρῳ. 1481, 46.

ὀργάζειν καὶ ὀργάζεσθαι πηλὸν, τὸ κυκᾶν καὶ ἀναταράττειν. 219, 28.

ὀργαίνειν ὅτι παρὰ τὸ ὀργᾶν λέγεται. 792, 33.

ὀργάνων μουσικῶν ὀνόματά τινα, οἷον φοίνικες, πηκτίδες, μαγάδιδες, σαμβῦκαι. 1157, 50. 1558, 6.

ὀργὴ, ὄρεξις ἀντιλυπήσεως, ὅτι παρὰ τὸ ὀρέγω λέγεται, καὶ ὅτι μονιμιώτερόν τι δηλοῖ ἢ ὁ θυμός. 8, 24. 36.

ὀργιζομένων ταυτολογία τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἐν τῷ κακολογεῖν. 59, 41. 105, 20.

ὀργιλότητος σημεῖον, ὅτι αἱ ξανθαὶ τρίχες ὀργιλότητα χαρακτηρίζουσι. 82, 25.

ὀργυιὰ ἡ εἰς πλάτος ἔκτασις τῶν χειρῶν, ὅτι παρὰ τὸ ὀρέγειν λέ-

γεται κατὰ συγκοπήν. 519, 9. 917, 34. 1898, 47. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἡ ὀργυιὰ τρίπηχύ ἐστι μέτρον. 1688, 2. καὶ ὅτι τὸ ὄργυια καὶ ἄγυια κατὰ τὴν παλαιὰν Ἀτθίδα προπαρωξύνοντο, οἱ δὲ ὕστερον κατήγαγον αὐτῶν τὸν τόνον. 1304, 9. 1631, 29.

ὀργυιοῦσθαι παρὰ Λυκόφρονι ὅτι παρὰ τὸ ὀργυιὰ λέγεται. 1898, 47.

ὀρέγειν τὴν χεῖρα ἀντὶ τοῦ ἐκτείνειν, καὶ ὀρέγειν δῶρον τὸ ἐκτείνοντα τὴν χεῖρα διδόναι. 1782, 54.

ὀρέγειν τὸ ἐκτείνειν καὶ τὸ παρέχειν, ὀρέγεσθαι δὲ ὅτι οὐ δόσιν, ἀλλὰ μόνην ἔκτασιν δηλοῖ. 519, 7.

ὀρέγεσθαι ἀντὶ τοῦ ἁπλωθῆναι καὶ ἀναταθεῖναι. 1898, 46. καὶ ὅτι γενικῇ συντάσσεται, οἷον ἐν τῷ, οὗ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἕκτωρ, Ἰλ. ζ, 466. 655, 48. καὶ ὅτι καὶ ὀρέγεσθαι χειρὶ ἢ ποδὶ ἢ ἔγχει μετὰ δοτικῆς λέγεται. 476, 2. καὶ ὅτι ὀρέγεσθαι ποσὶ λέγονται ἵπποι συντόνως τρέχοντες. 1089, 35.

ὄρεγμα παρηίδων ἢ τοῦ προσώπου ἔκτασις καὶ πλατύτης. 677, 1.

ὀρέγνυσθαι ἔγχει τὸ ἀνατείνειν ἔγχος. 614, 7. ζήτει τὸ ὀρέγειν.

ὀρέγω τὸ ἐκτείνω. 475, 32. ζήτει τὸ ὀρέγειν.

ορει ἀρχομένων ὀνομάτων συνθέτων ἐκ τῆς ὄρος φωνῆς γραφὴ προπαραληκτικὴ καθόλου, οἷον ὀρείαυλος μὲν διφθόγγῳ, ὀρίτροφος δὲ μονοφθόγγῳ. 460, 26.

ὀρείαυλος ὁ ἐν ὄρει διατρίβων, τὸ ρι δίφθογγον. 460, 25.

ὀρεῖται, ἤγουν διεγερθήσεται, ἀπὸ τοῦ ὄρω θέματος. 1200, 46.

ὀρεκτὴ μελίη ὅτι παρὰ τὸ διὰ χειρῶν ὀρέγνυσθαι λέγεται. 1089, 36.

ὀρεκτὸν δόρυ τὸ ἐκ χειρὸς ὀρεγομένης οὐτάζον, τὸ δὲ βαλλόμενον βέλος λέγεται. 282, 14. 475, 32. 552, 40.

ὀρέξαι τὸ ἐκ χειρὸς πατάξαι, ὅθεν ὀρεκτὸν δόρυ. 282, 16.

ὀρέξαι χεῖρα πρὸ στόμα τινός, ἤγουν ἐκτεῖναι, ὅτι ἱκεσίας τρόπος ἦν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. 1300, 56.

ὀρέξασθαι τὸ ἐκτεῖναι πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 1691, 49. καὶ ὀρέξασθαι ἀντὶ τοῦ ὀρεκτῷ δόρατι πλῆξαι, οἷον ἐν τῷ, ἔφθη ὀρεξάμενος, Ἰλ. π', 322. ὅπου ὑπακούεται οὐ μόνον τὸ ἔγχος, ἀλλὰ καί τι μέρος σωματικόν. 1062, 17—21. καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ ποδῶν διαστάσεως λέγεται, οἷον ἐν τῷ, τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰών, τὸ δὲ τέτρατον ἵκετο τέκμωρ, Ἰλ. ν', 20. 917, 33.

Ὀρέσβιος κύριον, ὅτι ἐκ τοῦ ὄρος καὶ τοῦ βίος σύγκειται τοὔνομα. 597, 2.

ὄρεσθαι τὸ ὁρμᾶν καὶ τὸ ἀνίστασθαι. 1588, 1.

ὀρεσίτροφος λέων ὅτι πρὸς διαστολὴν τῶν χειροήθων λέγεται. 996, 12.

ὀρεσκῷος μετὰ τοῦ ῑ, παρὰ τὸ κείω, ὃ δηλοῖ τὸ κεῖμαι, λέγεται. 102, 29. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τοὺς κώους, ὃ δηλοῖ τὰ κοιλώματα, λέγεται. 294, 13. 318, 45.

ὀρέστερος ἀντὶ τοῦ ἄγριος διὰ τὸ τὰ ἐν τοῖς ὄρεσι διαιτώμενα τοιαῦτα εἶναι. 1259, 39.

Ὀρεστιάδες Νύμφαι, φυσικαί τινες δυνάμεις αὔξουσαι τὰ ἐν τοῖς ὄρεσι φυόμενα. 652, 31.

ὀρεχθεῖν λέγονται βόες σφαζόμενοι κατὰ μίμημα ἦχον τραχέος, καὶ ὅτι καὶ ἡ θάλασσα ὀρεχθεῖν λέγεται· καὶ ὀρεχθεῖν λέγεται ἡ καρδία ἀντὶ τοῦ πατάσσειν. 1283, 60.

ὀρεωκόμοι ὅτι περὶ τὸν Ἵππιον Κολωνὸν ἵσταντο Ἀθήνησιν, ἱστορία. 656, 26.

ὄρηαι προπαροξυτόνως ἀντὶ τοῦ ὁρᾷς, ἀπὸ τοῦ ὄρημι θέματος, ἢ ὀρῆαι προπερισπωμένως ἐκ τοῦ ὁρᾶται ἐνδείᾳ τοῦ τ καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς η. 1763, 24.

ὄρθαι ἀπαρέμφατον, ἤγουν διεγηγέρθαι, ἀπὸ τοῦ ὄρω θέματος. 724, 5.

Ὄρθη βαρυτόνως, πόλις Περραιβικὴ, ἡ καὶ Κορσέα, ὅτι παρὰ τὸ ὄρθιον τοῦ τόπου οὕτως ἐλέγετο, ἑρμηνεία διεξοδική. 333, 26.

ὄρθια ἀντὶ τοῦ ὄρθιον ἐπιρρηματικῶς Ἰλ. λ', 11. 826, 63.

ὄρθιος νόμος, μουσικός τις τρόπος ᾠδῆς εἰς πόλεμον ἐρεθιστικὸς, καὶ περὶ Τιμοθέου τοῦ αὐλητοῦ ἱστορία. 826, 64.

ὀρθόκραιραι βόες αἱ ὀρθίας τὰς κραίρας, ἤγουν τὰς κεφαλὰς, καὶ γαῦροι, ὅθεν καὶ αἱ νῆες ὀρθόκραιραι μεταφορικῶς. 710, 49. 1127, 37. 1725, 25.

ὀρθὸν ἑστάναι κατὰ συνήθειαν, ὅτι πρὸς διαστολὴν τοῦ ἄλλως ἑστάναι λέγεται τὸ ὀρθὸν ἑστάναι. 1141, 55.

ὀρθοπλὴξ ἵππος ὁ ὀρθὸς αἱρόμενος καὶ πλήσσων τοῖς ποσί. 629, 54.

Ὄρθος κύριον, καὶ Ὄρθος κύων τις τῶν τοῦ Γηρυόνου ὑπὸ Ἡρακλέους ἀναιρεθεὶς, ὅτι βαρύνονται πρὸς διαστολὴν τοῦ ὀρθὸς ἐπιθέτου. 1352, 15. 1967, 28.

ὀρθοστάδιοι χιτῶνες οἱ στατοὶ, συρτοὶ δὲ οἱ συρόμενοι. 1166, 55.

ὀρθοῦ Διονύσου βωμὸς, ζήτει ἐν τῷ, Ἀμφικτύων βασιλεὺς Ἀθηναίων. 1816, 4.

ὀρθριοκόκκυξ ἀλεκτρυὼν ὁ ὄρθρου κοκκύζων. 1479, 45.

ὀρθροβόας ὅτι ἀλεκτρυόνος ἐστὶν ἐπίθετον. 1120, 12.

ὄρθρος ὁ μικρὸν πρὸ τῆς τοῦ ἡλίου φαύσεως καιρὸς, παρὰ τὸ ὄρω ὄρσω λεγόμενος. 1949, 49. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ εἰς ἔργα ὀρθοῦν τοὺς ἀνθρώπους. 531, 10. 680, 58. 730, 9. 826, 14. 1168, 21. 1430, 5.

ὀρθωθῆναι ἀντὶ τοῦ ἐκ κατακλίσεως μικρόν τι μετεωρισθῆναι ἐν τῷ, ἕζετο δ' ὀρθωθεὶς, παρ' Ὁμήρῳ. 1141, 56.

Ὀρίας, ὅτι τὰς Πλειάδας οὕτω καλεῖ Πίνδαρος, ὡς ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ Ταύρου κειμένας. 1535, 54. 1713, 3.

ὀρίγανον ὅτι διὰ τὸ χαίρειν τοῖς ὄρεσιν οὕτω λέγεται παρὰ τὸ γάνος, καὶ ὅτι μόνον τῶν ἐκ τῆς ὄρει δοτικῆς συγκειμένων διὰ τοῦ ῐ ἔχει τὸ ρι. 460, 26. καὶ ὅτι φύσει μὲν θηλυκῶς λέγεται, ὀρίγανον δὲ οὐδετέρως κατὰ γένους μεταπλασμόν. 1148, 26.

ὀριγνῶ ὅτι ἀπὸ τοῦ ὀρέγω παρῆκται. 1173, 52.

ὀρίνειν θυμὸν ἀντὶ τοῦ εἰς ἔλεον ἢ ὀργὴν κινεῖν παρ' Ὁμήρῳ. 1359, 28. καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ταράσσειν καὶ λυπεῖν καὶ βαρύνειν. 938, 7. 1590, 34.

ὀρίνεσθαι ἀντὶ τοῦ ταράσσεσθαι καὶ μετὰ δειλίας κινεῖσθαι, ὃ καὶ κλονεῖσθαι λέγεται παρ' Ὁμήρῳ. 223, 14. 964, 41. 1059, 60.

ὀρκάνη ταὐτὸ ὅπερ ἕρκος, ἤγουν ἀκανθῶδες περίφραγμα. 233, 41.

ὅρκια τὰ πρὸς συνθήκας χρειώδη. 411, 26. καὶ ὅρκια ψεύθεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐπιορκεῖν. 684, 49. καὶ ὅτι οὐχ' ὑποκοριστικῶς, ἀλλὰ παρωνύμως λέγεται, καὶ ὅτι προπαροξύνεται ἡ λέξις. 233, 36. 41.

ὅρκον δηλήσασθαι καὶ πημᾶναι καὶ καταπατῆσαι καὶ συγχέαι καὶ παραβῆναι, ὅτι ταὐτὸν συνωνύμως δηλοῦσι. 470, 28.

ὅρκος ὅτι παρὰ τὸ εἴργω, ὃ ἐστι συγκλείω, λέγεται, ὅθεν καὶ τὸ ἕρκος, ἢ παρὰ τὸ ὅρος, ὃ ἐστιν ὁρισμός. 233, 38. καὶ Ὅρκος ὁμωνύμως ποταμὸς Βιθυνίας· καὶ περὶ τῶν γινομένων ὅρκων κατὰ τινῶν ὑδάτων παρά τισι τῶν παλαιῶν ἱστορία. 336, 12.

ὅρκος κατὰ κυνὸς καὶ χηνός, ζήτει ἐν τῷ Ῥαδάμανθυς. 1871, 3.

ὁρκυνός, ὅτι ἡ πηλαμὶς μεγάλη ἀποβᾶσα οὕτω λέγεται. 994, 49.

ὅρκῳ κεκάσθαι, ἤγουν κεκοσμῆσθαι, λέγεταί τις παρ' Ὁμήρῳ οὐχ' ὡς ἐπιορκῶν, ἀλλ' ὅρκῳ σοφιζόμενος, ὅπου καὶ σοφιστικῶν ὅρκων παραδείγματά τινα. 1870, 57. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὅρκῳ κεκοσμῆσθαι λέγεται παρ' Ὁμήρῳ ὁ Αὐτόλυκος, ἤγουν ψευδέσιν ὅρκοις ἐντέχνως σοφίζεσθαι. 1379, 36.

ὁρκωμοτικὰ ἐπιῤῥήματα, νὴ μὰ καὶ ναὶ μά. 92, 15. ζήτει τὰ κατὰ μέρος. 1450, 40.

ὅρκων σοφιστικῶν εἴτουν παραλογιστικῶν παραδείγματά τινα. 1870, 62.

ὅρκων σφάγια, ὅτι τὰ ἐπὶ ὅρκοις σφαγέντα ἀθέμιτον ἦν εἰς τροφὴν προσίεσθαι, καὶ ὅτι πρὸς τὰ ὅρκια τρισὶ τούτοις ἐχρῶντο σφαγίοις οἱ Ἀθηναῖοι, κάπρῳ, κριῷ καὶ τράγῳ. 418, 17. 1183, 52. 58.

ὁρμαθός, ὅτι κανονικῶς δασύνεται ἡ λέξις. 140, 11.

ὁρμαίνειν τὸ διαλογίζεσθαι καὶ μήπω καταστῆναι εἰς ἓν βούλευμα, ἀλλ' ἐν ὁρμῇ ἤγουν κινήσει εἶναι. 81, 8. 1518, 6.

ὁρμαίνειν τὸ ὁρμᾶν ἢ τὸ διαλογίζεσθαι ἐν τῷ, δολιχὴν ὁδὸν ὁρμαίνοντας, Ὀδ. γ', 169. 1462, 22. καὶ ὁρμαίνειν πόλεμον τὸ ὁρμᾶν εἰς πόλεμον, οἷον ἐν τῷ, ἤλυθον ἐς Τροίην πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες, Ἰλιάδ. κ', 28. 787, 21.

ὁρμᾶν ἰδιοπαθῶς, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀλλοπαθῶς, οἷον ἐν τῷ, εἰ δ' αὖ καὶ πόλεμόν ποθεν ὁρμήσειε Κρονίων, Ὀδ. σ', 376. 1852, 8.

ὁρμᾶσθαι ἀντὶ τοῦ ὁρμᾶν ἐν τῷ, φεύγειν ὁρμήσονται, Ἰλ. θ', 511. 726, 44.

ὁρμεῖν λέγεται ἡ ναῦς, ἤγουν ἐπὶ ὅρμου ἵστασθαι. 968, 41.

Ὀρμένιον, πόλις Θεσσαλικὴ μεταξὺ Φερῶν καὶ Λαρίσσης, ἀπὸ Ὀρμένου τινὸς ἥρωος, ἱστορία· καὶ ὅτι ψιλοῦται τοὔνομα. 762, 35. 39. ζήτει τὸ Ὄρμενος.

Ὄρμενος κύριον, ἱστορία· καὶ ὅτι ψιλοῦται τοὔνομα, ὡς ἀπὸ τῆς ὀρόμενος μετοχῆς τοῦ ὄρω ὄρσω θέματος. 762, 30. καὶ ὅτι καὶ ὁ τῆς κράμβης καυλὸς ὄρμενος ὁμωνύμως λέγεται, ὅθεν τὸ ἐξορμενίζειν, ἑρμηνεία διεξοδική. 899, 13. 1220, 57.

ὁρμένω πάλιν, ἤγουν ὁρμήσαντες ὀπίσω. 847, 7.

ὁρμηθεὶς θεοῦ, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ θεοῦ κινηθεὶς ἐν τῷ, ὁ δ' ὁρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαῖνε δ' ἀοιδήν, Ὀδ. θ', 499. 1606, 38.

ὅρμημα ἡ ἑκούσιος κίνησις ἐν τῷ, Ἑλένης ὁρμήματα, Ἰλ. β', 356. 590. 237, 26.

ὁρμησίαι κατὰ τὴν χυδαίαν διάλεκτον αἱ πρόσγειοι τῶν λιμένων καταγωγαί. 130, 7.

ὁρμίζειν ναῦν τὸ ἐπὶ ὅρμου ἱστᾶν, ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὁρμῆσαι ναῦν τὸ ἐν ἀσφαλεῖ καταστῆσαι. 968, 41.

Ὀρμίνιον, κώμη Θετταλική, μία τῶν εἰς τὴν Δημητριάδα συνοικισθεισῶν, ἡ αὐτὴ τῇ παρ' Ὁμήρῳ Ὀρμένιον λεγομένῃ, ἱστορία. 332, 6. ζήτει τὸ Ὀρμένιον.

ὁρμίσκος ὑποκοριστικῶς ὁ μικρὸς ὅρμος. 130, 17.

ὅρμος, μέρος τι τοῦ λιμένος, συνεκδοχικῶς δὲ καὶ ὁ ὅλος λιμήν. 130, 1. 8. 17. 412, 46. 735, 63. καὶ ὅτι δασύνεται ἡ λέξις. 140, 11. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὅρμος μέρος τι τοῦ λιμένος, ὅπου ἡ ναῦς ὁρμεῖ. 1723, 42. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι ὅρμος ἐστὶ τὸ τέλος τῆς ἐν θαλάσσῃ καταγωγῆς, καὶ ὅτι διαφέρει λιμένος. 1735, 36. καὶ ὅρμος ὁμωνύμως ὁ γυναικεῖος περιτραχήλιος κόσμος, παρὰ τὸ ἕρμα, ὅ ἐστιν ἀσφάλισμα. 1150, 22. καὶ ὅτι ἐπὶ τούτου τοῦ σημαινομένου ὀξύνουσί τινες τὴν λέξιν πρὸς διαστολήν. 1788, 46. 1967, 29. καὶ ὅτι παρὰ τὸ εἴρω δοκεῖ λέγεσθαι, ὡς καὶ τὸ ἕρμα. 1847, 40.

ὅρμος Ἐριφύλης καὶ ὅρμος Ἑλένης, ἱστορίαι· ζήτει ἐν τῷ, Ἐριφύλης ὅρμος, καὶ Ἑλένης ὅρμος. 1697, 40. 46.

ὄρνεα διάφορα διαφόροις θεοῖς ἀφιερωμένα διὰ τὸ ἔχειν πως ἕκαστον πρὸς ἕκαστον, ἑρμηνεία διεξοδική. 87, 1.

Ὀρνειαί, πόλις Πελοποννήσου, πληθυντικῶς λεγομένη διφθογγοπαραλήκτως ἀπὸ Ὀρνέως τοῦ Ἐρεχθέως, ἢ ἀπὸ Ὀρνέου τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ, ὅθεν καὶ Ὀρνεάτης Πρίαπος ἐπωνυμ... διὰ τὸ ἐκεῖ τιμᾶσθαι ποτέ· καὶ ὅτι καὶ Ὀρνεαὶ χωρὶς τοῦ ῑ λέγονται, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς τοποθεσίας τῆς πόλεως, ἑρμηνεία διεξοδική. 291, 7—15.

Ὀρνέας ποταμός, ζήτει ἐν τῷ Ὀρνειαί.

Ὀρνεάτης Πρίαπος ἐπωνυμικῶς, ζήτει ἐν τῷ Ὀρνειαί.

ὄρνιθες ἰδίως αἱ κατοικίδιοι, καὶ ὅτι κατά τε ἀρσενικὸν καὶ κατὰ θηλυκὸν γένος κλίνεται ἡ λέξις· καὶ ὅτι οὐ μόνον ὄρνιθες, ἀλλὰ καὶ ὄρνις λέγεται ἐπὶ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν, καὶ ὄρνιθα καὶ ὄρνιν ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς τῶν ἑνικῶν. 1440, 47. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὄρνιθες θηλυκῶς κατ' ἔθος Ἰωνικὸν καὶ Ἀττικὸν λέγεται. 1126, 46.

ὀρνιθοσκόπος ταὐτὸ ὅπερ οἰωνο-

πόλος, ἐπεὶ καὶ ταὐτὸν ὄρνιν εἰπεῖν καὶ οἰωνόν. 1439, 64.

ὄρνιξ ὄρνιχος, Δωρικῶς ὁ κοινῶς ὄρνις ὄρνιθος. 1419, 16.

ὄρνις τὸ ὄρνεον καὶ τὸ μαντικὸν σύμβολον ἐν ἴσῳ τῷ οἰωνός. 899, 50. 1778, 8. 1790, 17. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὄρνις ἐλέγετο πᾶν σύμβολον δηλωτικὸν τοῦ μέλλοντος, ἀπὸ μέρους τὸ καθόλου. 805, 12. 1346, 43. καὶ ὅτι ἐπὶ τοιούτου σημαινομένου παρὰ τὸ εἴρω ἐτυμολογεῖται. 1351, 22. καὶ ὅτι κοινόν ἐστι τῷ γένει τοὔνομα. 1479, 25.

ὄρνυθι τὸν δεῖνα, ἤγουν διέγειρε, ἀλλοπαθῶς. 647, 21.

ὄρνυσθαι τὸ ὀρθοῦσθαι καὶ ἀνίστασθαι. 826, 16. 1587, 64. καὶ ὄρνυσθαι ἀντὶ τοῦ σπουδαίως τρέχειν. 1201, 35. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ὄρω γίνεται ὄρνω, ὅθεν τὸ ὄρνυμι. 994, 40. 1811, 11.

ὄροβοι κατὰ τὴν χυδαίαν διάλεκτον αἱ ἐν ταῖς ὑείοις κρέασι χάλαζαι. 853, 55.

ὀροθύνειν ὅτι παρὰ τὸ ὀρίνειν καὶ τὸ θύειν λέγεται. 436, 46. 1233, 42. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ὄρω καὶ τοῦ θύνω. 1538, 17.

Ὀρόντης ποταμὸς ὅτι εἰς χάσμα τι μεταξὺ τῆς Συριακῆς Ἀπαμείας καὶ Ἀντιοχείας, Χάρυβδιν καλούμενον ὁμωνύμως τῇ Σικελικῇ, καταδὺς πάλιν ἄνεισιν ἑτέρωθι. 1716, 24. καὶ ὅτι περὶ τὸν Ὀρόντην τοῦτον μυθεύεται γενέσθαι τὰ κατὰ τὸν Τυφῶνα, διήγησις διεξοδική. 346, 43.

ὀροπύγιον, οὐ μὴν κατά τινας ὀρθοπύγιον, τὸ πρὸς τῇ οὐρᾷ ἔσχατον μέρος τῆς πυγῆς τῶν ζώων, παρὰ τὸ ὄρος εἶναι τῆς πυγῆς οὕτω λεγόμενον· καὶ ὅτι οὐροπύγιον λέγεται κατ' Ἰωνικὴν ἐπένθεσιν τοῦ υ. 906, 61. 1871, 45.

ὅρος ὁ ὁρισμὸς καὶ τὸ ὁροθέσιον, ὅτι παρὰ τὸ ὁρᾶν λέγονται. 1774, 34.

ὀρὸς ἡ ὑδατώδης καὶ ῥοώδης τοῦ γάλακτος ὑπόστασις, παρὰ τὸ ῥέειν οἱονεὶ ῥόος, καὶ μεταθέσει καὶ καταβιβασμῷ τοῦ τόνου πρὸς διάφορον σημασίαν ὀρὸς ὀξυτόνως δι ἑνὸς ρ, ὀῤῥὸς δὲ ὁ τῶν ζώων δυσὶ. 1625, 63 — 1626, 3. 1774, 47. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὀρὸς καὶ ὀῤῥὸς ὀξυτόνως τὸ τοῦ γάλακτος ὑδατῶδες, καὶ ὅτι παρ' Ὁμήρῳ μὲν ἑνὶ ρ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον δυσὶ γράφεται. 906, 58. 64. καὶ ὅτι ψιλοῦται καὶ ὀξύνεται πρὸς διαστολὴν τοῦ ὅρος καὶ ὄρος. 906, 58 — 64.

ὀρούβω καὶ ὀρουβῶ ἀντὶ τοῦ ὀρούω κατὰ γλῶσσαν προσθέσει τοῦ β. 1654, 22.

ὀροφίας ὁ ἐν ταῖς οἰκίαις μυοθήρας ὄφις. 1448, 62.

ὄροφος, δόναξ ποτάμιος ἐπιτήδειος εἰς τὸ τὰς οἰκίας ἐρέφειν, ὃς καὶ λαχνήεις ἐπιθετικῶς λέγεται διὰ τὴν ἐν τῷ ἄκρῳ τριχοειδῆ δασύτητα. 36, 4. 333, 13. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὄροφος εἶδος καλαμίσκου, ᾧ ἐχρῶντο οἱ ἀρχαῖοι εἰς οἰκημάτων στέγωσιν, ὅθεν καὶ πᾶσα στέγωσις ὄροφος λέγεται ἐκ τῆς ἀρχαίας χρήσεως τῆς ἐκ τῶν εἰρημένων καλαμίσκων. 1358, 50.

ὀρόωτε ἀντὶ τοῦ ὁρῶτε ὅ ἐστι βλέποιτε, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ προπαραλῆγον ο. 481, 40. 1881, 12. ζήτει τὸ, ὁρῷ μετὰ προσγραφῆς τοῦ ι.

ὄρπηξ ὅτι ἐκ τοῦ ὄρω τὸ πηδῶ καὶ τοῦ πήσσω γίνεται. 1222, 20.

ὄῤῥος δυσὶ ρρ, μέρος τι τῆς τῶν ζώων πυγῆς, ὅθεν τὸ ὀῤῥωδεῖν· ὀρὸς δὲ τὸ ὑδατῶδες τοῦ γάλακτος ἑνὶ ρ. 1626, 2. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὄῤῥος τόπος περὶ τοὺς γλουτοὺς, ὁ καὶ ταῖρος, καὶ ὅτι ψιλοῦται ἡ λέξις καὶ δυσὶ ρ γράφεται πρὸς διαστολὴν τοῦ ὀρός. 906, 58 – 64. 1871, 42.

ὀῤῥωδεῖν τὸ εὐλαβεῖσθαι, παρὰ τὸ τὸν ὄῤῥον ἰδέιν ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος· καὶ ἀῤῥωδεῖν διὰ τοῦ α τὸ μὴ εὐλαβεῖσθαι, στερητικῶς κατά τινας. 527, 45. 906, 62. 1871, 45.

ὄρσευ, προστακτικὸν ἀπὸ τοῦ ὄρω ὄρσω θέματος. 1176, 15.

Ὄρσιππος ἀθλητὴς, ὅτι ἀπὸ Ὀρσίππου ἤρξαντο γυμνοὶ ἀγωνίζεσθαι χωρὶς περιζωμάτων, ἱστορία. 1324, 24.

ὀρσοθύρη, θυρὶς φωταγωγὸς ὑψηλὴν πρόσβασιν ἔχουσα, ὅτι παρὰ τὸ ὄρω ὄρσω λέγεται· ἢ ὀρσοθύρη, θύρα δι' ἧς ὀρούει τις εἰς ὑπερῷον ἀναβησόμενος, ἑρμηνεία διεξοδική. 1921, 13. 21.

ὀρσύδρα, ὀπὴ δι' ἧς ὕδωρ ὄρνυται. 1921, 16.

ὀρτάλιχοι οἱ τῶν ὀρνίθων νεοσσοί. 753, 55. καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ ζώων νεογνῶν τίθεται ἡ λέξις. 1625, 48. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὀρτάλιχος κατά τινας ὁ ἀλεκτρυών. 1818, 2.

ὀρτὴ Ἰωνικῶς ἡ κοινῶς ἑορτή. 1908, 59.

Ὀρτυγία, νῆσος ἡ ὕστερον Δῆλος, ἀπὸ δαίμονός τινος Ὀρτυγος καλουμένης, ἢ ἀπὸ τῶν καταιρόντων εἰς αὐτὴν ὀρτύγων. 1528, 3. 1558, 8.

ὀρτύγιον, ὄρτυγος ὑποκόρισμα. 1702, 53.

ὄρτυξ ὄρτυγος ὄρτυγι, ὅτι μακρὸν ἔχει τὸ τυ, ἐνίοτε δὲ συστέλλεται πρὸς μέτρου χρείαν. 1108, 49.

ὀρύαι κατὰ γλῶσσαν αἱ κοινῶς χορδαί. 1915, 21.

ὀρυγμαδὸς καὶ ὀρυμαγδὸς ἐπὶ παντὸς ἁπλῶς θορύβου μεγάλου. 305, 37. 698, 17. καὶ ὅτι τὸ ὀρυγμαδὸς ἐκ τοῦ ὀρυμαγδὸς λέγεται ὑπερβιβασμῷ τοῦ γ. 698, 17. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸν ὀρυγμαδὸν ὀρυμαγδὸν εἶπεν ὁ Ὅμηρος, μεταθεὶς τὸ γ ἀπὸ τῆς προπαραληγούσης εἰς τὴν παραλήγουσαν. 1400, 32. ζήτει τὸ ὀρυμαγδός.

ὀρυκτὴ τάφρος ἡ χειροποίητος, ὅτι πρὸς διαστολὴν τῶν φύσει κεχαδρωμένων τόπων ὀρυκτὴ λέγεται. 798, 16. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐ πρὸς διαστολὴν ἡ ἐπίθεσις, πάσῃ γὰρ τάφρῳ παρακολουθεῖ τὸ ὀρωρύχθαι. 1074, 24.

ὀρυμαγδὸς ὁ ἐν ὄρει θόρυβος καὶ ἁπλῶς ὁ μέγας κτύπος, ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ προπαραληγούσῃ ἔχει τὸ γ εἰς δακτύλου ἀπαρτισμὸν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν τῇ παραληγούσῃ πρὸς μέτρου χρείαν. 496, 9. 698, 17. 1400, 32. καὶ ὀρυμαγδὸς ἐπὶ ἤχου ποταμίου ῥεύματος. 1234, 22. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὀρυμαγδὸς πλέον τι δούπου καὶ ψόφου καὶ κτύπου σημαίνει ἐν τῷ, ἔντοσθεν δ' ἄντροιο βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν, Ὀδ. ι, 235. 1626, 49.

ὀρφακίναι, ὅτι οὕτω λέγονται οἱ νέοι τῶν ὀρφῶν ὑποκοριστικῷ τύπῳ ὡς ἀπὸ τοῦ ὄρφαξ ὄρφακος. 1720, 49.

ὀρφανικὸς, κτητικὸν ἀντὶ τοῦ ὀρφανὸς θετικοῦ. 653, 41.

ὀρφανισταὶ, οἱ καὶ χηρωσταί. 533, 32. ζήτει τὸ χηρωσταί.

Ὀρφεὺς ὁ ποιητὴς ὅτι Καλλιόπης ἢ Κλειοῦς υἱὸς γεγονέναι ἱστορεῖται. 817, 31. καὶ ὅτι Θρᾷξ ἦν τὸ γένος, ἱστορία. 299, 7. καὶ ὅτι δύο Ὀρφέες Κίκονες τὸ γένος ἱστοροῦνται, ὧν ὁ τοῦ Οἰάγρου πολλῷ προγενέστερος θατέρου λέγεται. 359, 15.

ὀρφναίη νὺξ ἐπιθετικῶς ὅτι πρὸς διαστολὴν ἑτεροίας νυκτὸς λέγεται. 805, 17.

ὀρφὼς ὅτι καὶ ὀρφὸς διὰ τοῦ ō μικροῦ γράφεται, καὶ ἔτι ὁ νέος ὀρφὼς ὀρφακίνης λέγεται. 1720, 49. ζήτει τὸ ὀρφακίναι.

ὄρχαμος ὅτι παρὰ τὸ ὄρχος λέγεται, ἀφ᾽ οὗ διχῶς νοουμένου καὶ ὁ ὄρχατος λέγεται. 649, 9. καὶ ὅτι ὄρχαμον ἀνδρῶν τὸν συβώτην τοῦ Ὀδυσσέως λέγει Ὅμηρος ἐπιθετικῶς ἀντὶ τοῦ ἀρχικὸν ἄνδρα ἢ ἄρχοντα δούλων ἑτέρων. 1747, 64.

ὄρχατος ἡ ἐπίστιχος φυτεία, παρὰ τὸ εὐτάκτως ἔρχεσθαι ἢ παρὰ τὸ ὀρύσσω, οἱονεὶ ὀρύχατος· ἢ ὄρχατος ὁ ἐπὶ πολὺ ὀρεγόμενος, ὅ ἐστιν ἐκτεινόμενος· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ὄρχος γίνεται ὄρχατος, ὡς ἐκ τοῦ τρίτος τρίτατος. 649, 9. 971, 53. 1572, 11. 15.

ὀρχεῖσθαι ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς κινεῖσθαι ἐνίοτε. 1942, 3. καὶ ὅτι τὸ ὀρχεῖσθαι ταῖς χερσὶν ἀκύρως λέγεται παρ᾽ Ἀντιφάνει, ὡς καὶ τὸ χειρονομεῖν τοῖς σκέλεσι παρ᾽ Ἡροδότῳ (6, 129.). 159, 43.

ὀρχηθμὸς ἀμύμων πρὸς διαστολὴν λέγεται τῆς φαύλης ὀρχήσεως. 951, 44.

ὀρχήσεως εἰδῶν τινῶν ἔκθεσις, καὶ ὅτι εὐσχημόνως ἐχρῶντο τῇ ὀρχήσει οἱ ἀρχαῖοι, ἱστορία. 1078, 19. καὶ ὅτι τὴν μὲν εὐσχήμονα ὄρχησιν ἡ Ἀθηνᾶ εὗρε, τὴν δὲ ἀσχήμονα καὶ Σατυρικὴν ὁ Πάν. 951, 47.

ὄρχησις ὅτι ἐκ τοῦ ὤρεχα, παρακειμένου τοῦ ὀρέγω ῥήματος, κατὰ συγκοπὴν λέγεται καὶ δηλοῖ κίνησίν τινα χειρῶν καὶ ποδῶν. 1942, 5. καὶ ὅτι τῇ ὀρχήσει ἐμιμοῦντο οἱ τεχνῖται οὐ μόνον τὰς πράξεις, ἀλλὰ καὶ τὰ διὰ τῆς λέξεως ἑρμηνευόμενα· καὶ ὅτι ἐσπουδάζετο πάλαι ἡ ὀρχηστικὴ καὶ σοφοῖς τισὶν ἀνδράσιν, καὶ ἔπαινος ὀρχήσεως. 1596, 19—34.

ὄρχησις Μαντινειακὴ ὅτι προεκέκριτο τῶν ἄλλων ἐθνικῶν ὀρχήσεων διὰ τὴν τῶν χειρῶν κίνησιν. 1602, 19.

ὀρχηστὴς ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ σ̄, ὡς καὶ τὸ χηρωστής. 384, 10.

ὀρχηστικὴ, ὅτι τῶν διὰ σφαίρας παιδιῶν ἡ οὐρανία καὶ τὸ ἁρπαστὸν καλούμενον μετ᾽ ὀρχήσεως ἐγίνοντο. 1601, 25. 51.

ὀρχηστῶν τινῶν ὀνόματα, καὶ ὅτι τὸν Ἀπόλλωνα ὀρχηστὴν καλεῖ Πίνδαρος (Fragm. 115.) καὶ τὸν Δία δέ τις παράγει ὀρχούμενον. 1602, 22.

Ὀρχομενὸς, πόλις τῆς Βοιωτίας ἀρσενικῶς λεγομένη, ὅτι Μινύειος ἐπεκλήθη ἀπὸ Μινύου τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ, ἢ ἀπὸ Μινυῶν γένους τινὸς ἀξιολόγου κατοικήσαντος ἐν αὐτῇ· καὶ ὅτι εὐδαίμων ποτὲ καὶ πλουσία γέγονεν ἡ πόλις, καὶ φρούριον ὀχυρὸν καὶ ἄσυλον· καὶ ὅτι καὶ ἄλλαι τινὲς πόλεις τούτῳ τῷ ὀνόματι ἐχρήσαντο, ὧν μία καὶ ἡ Ἀρκαδική, ἥ τις πρὸς διαστολὴν τῆς Βοιωτιακῆς πολύμυλος παρ᾽ Ὁμήρῳ ἐπιθετικῶς λέγεται· καὶ ὅτι χωρίζει ὁ Ὅμηρος ἐν τῷ καταλόγῳ τὸν Ὀρχομενὸν τοῦ Βοιωτίου ἔθνους, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ Ὀρχομενοῦ τῆς πόλεως διεξοδικῶς. 272, 26 — 46. 301, 21. 758, 21. 1685, 55. 1693, 64.

ὁρῶ ὅτι κατὰ τρεῖς συζυγίας λέγεται, ὁράω κοινῶς κατὰ τὴν δευτέραν, ὁρέω δὲ κατὰ τὴν πρώτην καὶ ὁρόω κατὰ τὴν τρίτην ποιητικῶς. 1701, 23.

ὁρῷ μετὰ προσγραφῆς τοῦ ῐ, τρίτον πρόσωπον τοῦ ὁράοιμι ὁρῷμι εὐκτικοῦ, οὗ τὸ δεύτερον ὁράοις ὁρῷς, τὸ δεύτερον τῶν πληθυντικῶν ὁράοιτε ὁρῷτε καὶ ἐπενθέσει τοῦ ō μικροῦ ὁρόῳτε, ἤγουν βλέποιτε. 1881, 11.

ὀρ[illegible]εῖν τὸ φοβεῖσθαι, ὅτι κυρίως περὶ ὀρνίθων λέγεται παρὰ τὸν ὄρον, καὶ ὅτι τὸ ὀρωδεῖν, ὡς καὶ ὁ ὄρος, ἐν δυσὶ ρ̄ γράφεται παρὰ τοῖς ὕστερον. 906, 62. ζήτει τὸ ὄῤῥος καὶ τὸ ὀῤῥωδεῖν.

ὀρώρει, ἠγείρετο καὶ κατεσπάσθη. 350, 26. 1538, 18.

ὀρώρειν, ὑπερσυντέλικος ἐκ τοῦ ὀρέω ὀρῶ, παρακείμενος ὤρηκα, ὁ μέσος ὦρα καὶ Ἀττικῶς ὄρωρα, ὁ ὑπερσυντέλικος ὠρώρειν τῷ ω̄ μεγάλῳ κατ᾽ ἀρχὰς διὰ τὴν αὔξησιν, καὶ Ἰωνικῶς ὀρώρειν ἀναυξήτως. 1523, 43.

ὀρώρεται ἐν ἴσῳ τῷ ὀρίνεται, τρίτον πρόσωπον παθητικὸν τοῦ ὀρώρω ῥήματος, ἐκ τοῦ ὄρωρα παρακειμένου ἀναδραμόντος εἰς ἐνεστῶτα. 1869, 31. 1874, 56.

ὀρωρέχαται, ἤγουν ἐτανύσθησαν. 1089, 34. καὶ ὀρωρέχατο, ἤγουν ἐτέταντο. 828, 21.

ὀρώρῃ, τρίτον πρόσωπον ὑποτακτικὸν τοῦ ὄρωρα παρακειμένου. 460, 23. 828, 21. ζήτει τὸ, ὀρώρειν ὑπερσυντέλικος.

ὀρώρηται ὅτι ἐκ τοῦ ὀρώρω κεκίνηται, ὃ ἐκ τοῦ ὄρωρα παρακειμένου ἀνήχθη εἰς ἐνεστῶτα. 930, 49.

—ος λήγοντα δισύλλαβα τροχαϊκὰ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενα ψιλοῦνται, οἷον εὖχος, ἦδος, ἦμος ἀντὶ τοῦ ἡνίκα. 154, 41.

—ος λήγοντα ὀνόματα κοινὰ ὅτι καὶ διὰ τοῦ —ως Ἀττικῶς λέγονται, οἷον ὀρφὸς, λαγὸς, λαὸς, κάλος. 1720, 48.

—ος καθαρὸν λήγοντα τῷ ε̄ παραλήγοντα ὅτι ὀξύνονται, οἷον φωλεύω φωλεύς. 1293, 45.

—ος λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα τῷ ε̄ παραλήγοντα, ὅτι ἡνίκα ἂν συντεθῇ, εἰς ης λήγει καὶ ὀξύνονται, οἷον ἔτος διετὴς, βέλος πολυβελής. 341, 11.

—ος λήγοντα σύνθετα ἐνέργειαν μὲν σημαίνοντα παροξύνονται, πάθος δὲ προπαροξύνονται, οἷον πρωτοτόκος μὲν γυνὴ, πρωτότοκος δὲ παῖς. 423, 20. 843, 55.

ος λήγοντα ὀνόματα σύνθετα ἐκ ληγόντων εἰς η θηλυκῶν ὅτι προπαροξύνονται, οἷον φωνὴ ἄφωνος, κόμη ἱππόκομος, ἱπποκόμος δὲ ὁ ἐπιμελητὴς τῶν ἵππων οὐ παρὰ τὴν κόμην, ἀλλὰ παρὰ τὸ κομεῖν. 924, 28.

ος λήγοντα ὀνόματα ἔχοντα τὸ ζα μόριον προτεταγμένον ἐν συνθέσει προπαροξύνονται, οἷον ζάθεος, ζάκοτος. 769, 26.

ος λήγοντα σύνθετα προπαροξύτονα ἀπὸ ὀξυτόνων ὁμοιοκαταλήκτων γενόμενα, οἷον καλὸς πάγκαλος. 992, 55.

ος λήγοντα ὀξύτονα ὅτι Αἰολικῶς βαρύνονται, οἷον σόφος, κάλος, δύνατος, ἀντὶ τοῦ σοφὸς καὶ καλὸς καὶ δυνατός. 1534, 20.

ος λήγοντα οὐδέτερα βαρυνόμενα κανονικῶς, οἷον νάπος, νέμος, τεῖχος, στεῖνος. 893, 4.

ος λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ ἔχοντα πρὸ τέλους τὴν ορ συλλαβὴν ὅτι βαρύνονται, οἷον χόρτος, φόρτος, ὅρκος, πόρνος, πλὴν τῶν ἐχόντων τὸ μ πρὸ τοῦ ος, οἷον κορμός, φορμός. 1352, 13.

ος λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ ἀπὸ τοῦ ο ἀρχόμενα, μεθ' ὃ δύο σύμφωνα ἐπιφέρεται, ὅτι βαρύνονται, οἷον ὄκνος, ὅλμος, ὄλβος, ὄμβρος. 831, 60.

ος λήγοντα δισύλλαβα βραχυπαράληκτα μονογενῆ ὅτι βαρύνονται, πλὴν τοῦ στρατὸς καὶ βροτός. 636, 61.

ος λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ ἀπὸ τῆς οι συλλαβῆς ἀρχόμενα ὅτι φιλεῖ βαρύνεσθαι, ὅτε πρὸ τοῦ ος σύμφωνον ἢ σύμφωνα ἔχει, οἷον οἶκος, οἶστρος. 828, 16.

ος λήγοντα μονογενῆ δισύλλαβα τῷ ο παραλήγοντα, ἢ ἐξ αὐτοῦ ἀρχόμενα καὶ ἔχοντα δὶς τὸ αὐτὸ σύμφωνον, βαρύνεται, οἷον κόννος, ὄῤῥος, κόκκος, τὸ πολλὸς οὐ μονογενές, τὸ δὲ κομμὸς μάχεται τῷ κανόνι. 1746, 27.

ος λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ ω μὴ προσγραφομένου τοῦ ι ὅτι βαρύνεται, οἷον ὦμος, ὦρος, τὸ ᾠδὸς ὀξύνεται διὰ τὴν προσγραφὴν τοῦ ι. 377, 44.

ος λήγοντα ἀρσενικὰ βαρύτονα δισύλλαβα τῷ ο παραλήγοντα, παρασχηματίζοντα θηλυκὰ ὀξύτονα ἰσοσυλλαβοῦντα καὶ ταὐτοπαραληκτοῦντα, οἷον χόλος χολή, πόθος ποθή. 94, 28. ἀλλαχοῦ δὲ ὑπαγορεύεται ὅτι τῶν εἰς ος ληγόντων τινὰ ἀπὸ θηλυκῶν εἰς η ληγόντων παρήχθησαν, οἷον χολὴ χόλος, ὠνὴ ὦνος, δίνη δῖνος. 503, 18. 1427, 18.

ος λήγοντα δισύλλαβα καὶ τρισύλλαβα διαφορούμενα κατὰ γένος, οἷον ὁ ἄφενος καὶ τὸ ἄφενος, ὁ ἔλεος καὶ τὸ ἔλεος, ὁ ὄνειδος καὶ τὸ ὄνειδος. 73, 39. 432, 10 — 18. 1632, 17.

ος λήγοντα ἀρσενικὰ προπαροξύτονα ἀπὸ γενικῶν περιττοσυλλάβων πεμπτοκλίτων μεταγόμενα εἰς εὐθείας τεταρτοκλίτους, οἷον ὁ ἀνθέριξ τοῦ ἀνθέρικος καὶ ὁ ἀνθέρικος τοῦ ἀνθερίκου, ὁ κῆρυξ τοῦ κήρυκος, καὶ ὁ κήρυκος τοῦ κηρύκου, ὁ φύλαξ τοῦ φύλακος καὶ ὁ φύλακος τοῦ φυλάκου. 100, 16. 114, 8.

ος λήγοντα οὐδέτερα συνηρημένως κλινόμενα, ἀπὸ πεμπτοκλίτων συνηρημένων εἰς ας ληγόντων παραγόμενα, οἷον γῆρος, οὖδος, ἐκ τῶν γῆρας καὶ οὖδας. 600, 11. 782, 15. 1173, 54.

ος λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα ἀπὸ πολλυσυλλάβων ὀξυτόνων θηλυκῶν εἰς η ληγόντων μετασχηματισθέντα, οἷον ἦδος ἀπὸ τοῦ ἡδονή, καὶ μῆχος ἀπὸ τοῦ μηχανή. 154, 44.

ος λήγοντα οὐδέτερα συνηρημένως κλινόμενα, ἐκ ληγόντων εἰς α ἢ εἰς η θηλυκῶν μεταχθέντα, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου λεγόμενα, οἷον δίψος ἐκ τοῦ δίψα, καὶ βλάβος ἐκ τοῦ βλάβη. 74, 1. 729, 47.

ος λήγοντα ἐπίθετα θηλυκοῖς οὐσιώδεσιν ἐπιτιθέμενα, οἷον ἀποτακτὸς ἡμέρα, τυτθὸς κύλιξ, καὶ γυνὴ τιθασσός. 723, 18. 793, 1. 1403, 54.

ος λήγοντα κύρια εἰ μὲν καθαρὸν ἔχουσι τὸ ος, διὰ τοῦ ωνη σχηματίζουσι πατρωνυμικά, οἷον Ἀκρίσιος Ἀκρισιώνη· ἀπὸ δὲ τῶν μὴ καθαρὸν ἐχόντων τὸ ος διὰ τοῦ ινη σχηματίζονται, οἷον Ἄδραστίνη. 989, 18.

ος λήγουσαι γενικαὶ ὑπερδισύλλαβοι ὅτι ἀποστρέφονται τὴν ὀξυτόνησιν, πλὴν τοῦ θυγατρός. 1388, 48.

ος λήγουσαι γενικαὶ ἀπὸ εὐθειῶν εἰς ης συνηρημένως κλινομένων ὅτι οὐδέποτε ἐκτείνονται εἰς ω μέγα. 518, 31.

ος λήγουσαι ὀξύτονοι γενικαὶ ἐν συνθέσει προτασσόμεναι λέξεων ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων ὅτι τρέπουσι τὴν ἐσχάτην εἰς ο, οἷον Ζηνὸς Ζηνόθεμις, ἢ εἰς ι, οἷον αἰγὸς Αἰγίπαν. 183, 6.

ὅς ἄρθρον ἀναφορικὸν ὅτι ἐκ τοῦ τὸς Δωρικοῦ γέγονεν ὑφέσει τοῦ τ. 1385, 44.

ὅς ἀναφορικὸν ἄρθρον, ὅτι Ὅμηρος καθόλου ἀόριστόν τι πληθυντικὸν διὰ τοῦ ὅς ἀναφορικοῦ ἑνικοῦ περιορίζει, οἷον ἐν τῷ, ἀνθρώπους τίνυσθον ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ, Ἰλ. γ, 279. καὶ ἐν τῷ, ξείνους Τηλεμάχου ὅς κεν τάδε δώμαθ' ἵκηται, Ὀδ. υ, 295. 849, 39. 1892, 62.

ὅς περ νόμος θεοῦ, ἤγουν οἷος ὁ τοῦ θεοῦ νόμος, καὶ ἥ τις δίκη προνοίας ἐστίν, ἀντὶ τοῦ οἷα ἡ τῆς προνοίας δίκη ἐστί. 1004, 63.

ὅσαι ἡμέραι εἰσί, φράσις Ὁμηρικὴ ἀντὶ τοῦ ὁσημέραι, ὅ ἐστι καθημέραν. 1753, 10.

οσαν λήγοντα πρόσωπα ῥηματικὰ ὅτι ἐκ τῶν εἰς ον κοινῶν προςθέσει τῆς σα συλλαβῆς λέγονται κατὰ γλῶσσαν, οἷον ἐφύγοσαν ἀντὶ τοῦ ἔφυγον, καὶ ἤλθοσαν ἀντὶ τοῦ ἦλθον. 1759, 36. 1761, 30.

οσε λήγοντα ἐπιῤῥήματα ἀπὸ γενικῶν εἰς ος παρηγμένα, οἷον παντὸς πάντοσε, ἐκτὸς ἔκτοσε. 1763, 7.

ὁσίη ἀντὶ τοῦ ὅσιον ἐν τῷ, οὐδ' ὁσίη κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισιν, Ὀδ. π, 423. καὶ ὅτι ἐλλιπῶς λέγεται τοῦ βουλὴ ἢ πρᾶξις ἢ τοιοῦτον

τινὸς προσηγορικοῦ. 1807, 20. ἐν δὲ τῷ, οὐχ' ὁσίη κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι, ἐλλιπῶς τοῦ δίκη ἢ εὐχὴ λέγεται, Ὀδ. χ', 412. 1932, 29.

Ὄσιρις ὁ Διόνυσος παρ' Αἰγυπτίοις, ὅτι διὰ τοῦ ῑ γράφεται τοὔνομα. 391, 37. 629, 39. καὶ ὅτι σάλπιγγος εὑρετὴς ἱστορεῖται παρ' Αἰγυπτίοις ὁ Ὄσιρις. 1139, 55.

ὀσμηρὸν ὅτι παρὰ τὴν ὀσμὴν λέγεται. 1504, 41.

ὅσον, ὅτι τὸ ὅσον οὐ μόνον τοπικῶς, ἀλλὰ καὶ χρονικῶς ἔστιν ἀκοῦσαι ἐν τῷ, ὅσον ἐπικίδναται ἠώς, Ἰλ. η', 451. 458. 690, 57.

ὄσσα ἡ φήμη καὶ ἡ μαντεία. 59, 21. 34. καὶ ὅτι ἡ ὄσσα καὶ ἡ ὀμφὴ καὶ ἡ κληδὼν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ συνωνύμως λέγονται. 169, 28. καὶ πῶς ἀκουστέον ἀλληγορικῶς τὴν λέξιν, ἐν τῷ, μετὰ δέ σφίσιν Ὄσσα δεδήει, Ἰλ. β', 93. 179, 39. 180, 2. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Ὄσσα Διὸς ἡ τῆς προμάντιδος εἱμαρμένης, ἢ ἡ τοῦ ἀέρος, ὅς ἐστιν αἴτιος φωνῶν ὡς διηχὴς ὤν· καὶ ὅτι οὐχ' ἡ ἁπλῶς φωνὴ ὄσσα λέγεται παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλὰ σημαντικόν τι τοῦ μέλλοντος ἡ λέξις δηλοῖ. 1417, 37.

ὀσσάτιος, ὅτι παρὰ τὸ ὅσος γίνεται ὅσατος, ὅθεν ὀσάτιος. 605, 36.

ὄσσε τὼ ὀφθαλμὼ, παρὰ τὸ ὄσσω, ὅ ἐστι βλέπω, ὅτι κατά τινας μὲν ἀπὸ τῆς τὼ ὄσσω δυϊκῆς εὐθείας μεταπέπλασται, κατὰ δ' ἑτέρους ἀπὸ τῆς ὄσσος ὡς τεῖχος εὐθείας κεκίνηται, ἧς καὶ δοτικὴ ἑνικὴ εὕρηται ἐν χρήσει, ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν τὼ ὄσσεε καὶ συγκοπῇ τὼ ὄσσε. 58, 25. 75, 25. 1746, 23. καὶ ὅτι ἀμφισβητεῖται κατὰ τὸ γένος, πλὴν ἐκ τῆς χρήσεως τῆς ὄσσων πληθυντικῆς γενικῆς καὶ τῆς ὄσσοις δοτικῆς ἀρσενικοῦ ἐλέγχεται γένους εἶναι. 432, 10. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ ὄσσος ὄνομα παρ' Ὁμήρῳ μὲν οὐδετέρου γένους ἐστὶ, παρὰ δὲ τῇ τραγῳδίᾳ ἀρσενικοῦ. 855, 34.

ὄσσεσθαι τὸ βλέπειν, ὅτι παρὰ τὸ ὄπτω κατὰ τροπὴν Αἰολικὴν λέγεται. 774, 53. 1398, 31. καὶ ὄσσεσθαι τὸ ἀναπολεῖν καὶ φαντάζεσθαι καὶ προβλέπειν εἴτουν προλέγειν καὶ τὸ μὴ παρὸν ὀνειροπολεῖν. 59, 37. 774, 58. 1344, 17. 1398, 25. 1661, 42. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὴν ὄσσαν, ὃ δηλοῖ τὴν μαντείαν, λέγεται. 964, 59. 63.

ὀστᾶ ὅτι μετέχουσι καὶ αὐτὰ ψυχικῆς τινὸς δυνάμεως, καὶ ὅτι Ὅμηρος ἐκ μέρους τῆς τῶν ὀστῶν οὐσίας τὸ ὅλον δηλοῖ σῶμα ἐν τῷ, λίπεν ὀστέα θυμός. 910, 41. 1445, 61. 64. καὶ ὅτι ὀστᾶ γῆς οἱ λίθοι τροπικῶς λέγονται. 309, 43.

ὀστακὸς ἀντὶ τοῦ ἀστακὸς τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ō. 218, 22.

ὀσταφὶς ἐκ τοῦ ἀσταφὶς τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ō. 218, 22. 1406, 57.

ὅστις ἀόριστον περὶ πολλῶν τινῶν ἐπιμεριστικῶς λεγόμενον καὶ καθόλου τι εἰς μερικὸν περιορίζον, οἷον ἐν τῷ, ἀνθρώπους τίνυσθον ὅ τις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ, Ἰλ. γ', 279. καὶ ὅτι εἰς καθολικὴν σημασίαν πληθύνεται διὰ τὸ ἀορισταίνειν. 237, 23. 415, 9. 912, 11. 1827, 32. ζήτει τὸ, ἄρθρον ἀναφορικόν. 849, 39. καὶ τὸ, ὅς ἀναφορικόν. 1892, 62.

ὀστρακίνδα, εἶδος παιδιᾶς, ὃ καὶ περιστροφὴ ὀστράκου λέγεται, ἑρμηνεία διεξοδική. 1161, 37—42.

ὄστρακον, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ρ̄ ἡ λέξις, καὶ παροιμία, ὀστράκου περιστροφὴ, ἐπὶ πραγμάτων ἀλλαγῆς· καὶ ὅτι ἐκ παιδιᾶς τινὸς ἐλήφθη ἡ παροιμία, καὶ ἱστορία διεξοδικὴ περὶ τῆς παιδιᾶς. 1161, 33—41.

ὄστρεον ὅτι ἐκ τοῦ ὀστέον γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ρ̄. 1161, 33.

—οσυνη λήγοντα θηλυκὰ ὅτι οὐκ ἐπίθετα, ἀλλ' οὐσιώδη εἰσὶ παρ' Ὁμήρῳ, οἷον γηθοσύνη καὶ βριθοσύνη. 918, 51.

ὀσφὺς, ὅτι τῶν τριάκοντα τεσσάρων σπονδύλων οἱ τελευταῖοι πεντεκαίδεκα συμπληροῦσι τὴν ὀσφύν. 1531, 3.

ὀσχεὸς ὅτι παρὰ τὸ ὀχεύω λέγεται πλεονασμῷ τοῦ σ̄, οἱονεὶ ὀχεός. 1293, 46.

ὄσχη ὅτι οὕτω λέγεται τὸ βοτρυοφόρον κλῆμα. 1524, 31.

—οσω λήγοντες μέλλοντες τῆς τρίτης τῶν περισπωμένων ὅτι ἀναλογώτερον διὰ τοῦ ō μικροῦ ἢ διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου γράφονται· ζήτει ἐν τῷ, μελλόντων περισπωμένων ῥημάτων παραλήγουσα. 1723, 7—15.

—οτ, ὅτι τὸ ō πρὸ τοῦ τ̄ ψιλοῦται, οἷον ὀτρύνω, Ὀτρεὺς, ὄττοβος. 340, 30. implicite.

ὅ τε ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου ἀντὶ τοῦ διότι αἰτιολογικοῦ. 1045, 45.

ὅ τε μὴ, ἐν ἴσῳ τῷ ὅτι μὴ, ὅ ἐστιν εἰ μὴ, ἐξαιρετικῶς, οἷον ἐν τῷ, ὅ τε μὴ Διὶ πατρὶ, Ἰλ. π', καὶ ὅτι τὸ μὲν τε παρέλκει, τὸ δὲ ὃ ἀντὶ τοῦ ὅτι τίθεται. 934, 29. 1057, 14 — 17. 1115, 27. 1800, 26.

ὅτε παροξύτονον ἀντὶ τοῦ ὁτὲ ὀξυτόνου, ὃ δηλοῖ τὸ ποτέ. 831, 20. 1101, 40. 1166, 39.

ὅτεο ἀντὶ τοῦ ὅτου, ἤγουν οὗ τινός. 1279, 51.

ὁτέοισιν ἀντὶ τοῦ οἷς, ὅτι ἐκ τοῦ ὅτοις γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ε̄. 230, 8. 1026, 43.

—οτερος λήγοντα συγκριτικὰ ἀπὸ ληγόντων εἰς ων συγκριτικῶν ταὐτοδυνάμων κεκινημένα, οἷον χείρων χειρότερος, πλείων πλειότερος, ῥᾴων ῥᾳότερος. 1215, 36.

—οτερος καὶ οτατος λήγοντα συγκριτικὰ καὶ ὑπερθετικὰ μακρὰν ἔχοντα τὴν τετάρτην ἀπὸ τέλους καὶ τὸ προπαραλῆγον ō ἐκτείνοντα διὰ μέτρου χρείαν, οἷον κακοξεινώτερος καὶ κακοξεινώτατος. 1526, 10.

ὅτευ, οὗ τινός. 1826, 23.

ὅτεῳ ὅτι ἐκ τοῦ ὅτῳ γέγονεν Ἰωνικῇ ἐπενθέσει τοῦ ε̄. 230, 8. 1026, 43. 1036, 33. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὅτεῳ δοτικὴ καὶ ὅτεων γενικὴ καὶ ὁτέοισι δοτικὴ πληθυντικὴ ἀντὶ τοῦ ᾧ τινὶ καὶ ὧν τινῶν καὶ οἷς τισὶν, καὶ ὅτι δύο πλεονασμοὺς πεπόνθασι τὰ τοιαῦτα. 1647, 7.

ὅτι διασαφητικὸν λεῖπον ἐνίοτε, οἷον νομίζω ὁ δεῖνα τόδε τι ποιεῖν. 1137, 52.

ὅτι ἀντὶ τοῦ διὰ τί ἐν τῷ, καὶ

ἐξερέεινον ἕκαστα, οὐλὴν ὅττι πάθοι, Ὀδ. τ', 464. 1870, 40.

ὅ τι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει, Ἰλ. κ', 142. ἀντὶ τοῦ τί δήποτε τοσοῦτον χρεία κατείληφεν. 794, 56.

ὅ τι ἀντὶ τοῦ λίαν μεταληπτικῶς, ὅθεν τὸ ὅτι μάλα ἀντὶ τοῦ λίαν μάλα. 79, 35.

ὅ τι μὴ, ἀντὶ τοῦ εἰ μὴ, ὅ ἐστι πλὴν, ἐξαιρετικῶς. 1057, 15. 1330, 19. 1724, 43.

ὁ τι ὴ ὅτι ὀξύνεται Ἀττικῶς ὡς καὶ τὸ τιὴ, καὶ ὅτι ἐξ ἐπεκτάσεως ἔχουσι τὸ ληκτικὸν η̄. 118, 36.

ὅ τι ν α ἀντὶ τοῦ ὅν τινα, ὅθεν καὶ γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ο̄. 1279, 50. 1592, 19.

ὅ τι ν α ς ἀντὶ τοῦ οὕς τινας, ὅτι ἐκ τοῦ τινὰς γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ο̄. 1026, 41. 1592, 19.

ὅ τι ς ἀντὶ τοῦ ὅστις, καὶ ὅτινα ἀντὶ τοῦ ὅν τινα, καὶ ὅτινας ἀντὶ τοῦ οὕς τινας, ὅτι ἐκ τοῦ τὶς καὶ τοῦ τινὰ καὶ τινὰς γεγόνασι πλεονασμῷ τοῦ ο̄. 1592, 10 —24. 1710, 7.

ὅ τ λ ο ς ἡ τλῆσις καὶ κακοπάθεια, παρὰ τὸ τλῶ πλεονασμῷ τοῦ ο̄. 218, 18. 1148, 52. 1575, 54.

ὅ τ ο ι ἀντὶ τοῦ ὅτι σοι πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 696, 4. 1889, 47. καὶ ὅ τοι ἀντὶ τοῦ ὅς σοι ἐν τῷ, ὅ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν, Ἰλ. φ', 230. 1234, 64.

ὁ τ ο ι σ ι ν ἀντὶ τοῦ οἷς τισὶν, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ο̄. 1026, 43. 1592, 21.

Ὀ τ ο τ ύ ξ ι ο ς, ὄνομα πρὸς ὁμοιότητα τοῦ Ὁλοφύξιος ἐθνικοῦ παρεσχηματισμένον. 594, 27.

ὅ τ ο υ ἀντὶ τοῦ οὗ ἄρθρου, καὶ ὅτῳ ἀντὶ τοῦ ᾧ. 230, 7.

ὀ τ ρ η ρ ὸ ς παρὰ τὸ τρῶ τὸ δειλιῶ, ἢ παρὰ τὸ ὀτρύνω, καὶ ὅτι κατὰ θεραπόντων μὲν λέγεται παρ' Ὁμήρῳ, κατὰ κηρύκων δὲ οὔ. 110, 2. 1397, 59.

ὄ τ ρ ι χ ε ς ἵπποι ἐπιθετικῶς, ὅτι ψιλοῦται τοὔνομα, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ὁμοιότριχες συγκέκοπται, ἑρμηνεία διεξοδική. 340, 30.

ὀ τ ρ υ ν τ ὺ ς ὁ ἐκ τοῦ παροτρύνειν γινόμενος ἐρεθισμός. 1180, 7.

ὄ τ τ α ταὐτὸ ὅ περ ὄσσα, ὅ ἐστιν οἰωνοσκοπία ἢ κληδών. 1398, 29.

ὀ τ τ ε ύ ε σ θ α ι τὸ οἰωνοσκοπεῖν ἢ κληδονίζεσθαι. 1398, 29.

ὅ τ ῳ ἀντὶ τοῦ ᾧ ἄρθρου, δοτικῆς τῶν ἑνικῶν. 230, 7.

ὅ τ ω ν ἀντὶ τοῦ ὧν τινῶν. 1026, 43.

ο̄ῡ συλλαβὴ ἀρκτικὴ λέξεων Ἰωνικῶν καὶ Βοιωτικῶν, ὅτι οἱ Ἴωνες ταῖς ἀπὸ τοῦ ο̄ ἀρχομέναις λέξεσι προστιθέασι τὸ ῡ εἰς ἔκτασιν τῆς συλλαβῆς, οἷον ὄρος οὖρος, νόσος νοῦσος· οἱ δὲ Βοιωτοὶ ἀνάπαλιν ταῖς ἀπὸ τοῦ ῡ ἀρχομέναις προστιθέασι τὸ ο̄· καὶ περὶ τοῦ ἀρκτικοῦ χρόνου τῶν τοιούτων Βοιωτικῶν. 23, 26 — 32. καὶ ὅτι καὶ τὸ ο̄ τὸ στοιχεῖον ο̄ῡ ἐγράφετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν, ὅπως ἔχῃ περισπᾶσθαι κατὰ τὰ λοιπὰ ὀνόματα τῶν στοιχειακῶν γραμμάτων. 511, 7. 1001, 19.

ο̄ῡ δίφθογγος ὅτι ἐκ τοῦ ο̄ καὶ ε̄ κιρναμένη εἰς αὐτὰ καὶ ἀναλύεται. 1300, 61. καὶ ὅτι ἡ ο̄ῡ δίφθογγος εἰς ω̄ μέγα τρέπεται Δωρικῶς, οἷον Μοῦσα Μῶσα, βούτης βώτης. 71, 11.

ο̄ῡ καὶ ε̄ῡ δίφθογγοι ἀρκτικαὶ λέξεων, ἐξ ἐπενθέσεως Αἰολικῆς ἔχουσαι τὸ ῡ, ὅτι ψιλοῦνται, οἷον ὅρος οὖρος, ἕκηλος εὔκηλος, ὁδὸς οὐδός. 149, 15. 194, 26. 1121, 54.

ο ὐ, ἀπόφασις ἐν παραθέσει ἰσοδυναμοῦσα τῷ ᾱ στερητικῷ ἐν συνθέσει παραλαμβανομένῳ, οἷον ἐν τῷ, οὐ παραγένησις, καὶ οὐ περιτείχισις. 111, 25.

ο ὐ ἀπόφασις ὅτι μετὰ μὲν τοῦ κ̄ εὕρηται καὶ χωρὶς τοῦ ῑ λεγομένη, μετὰ δὲ τοῦ χ̄ οὐκ ἂν χωρὶς τοῦ ῑ, διὸ καὶ ἀπόστροφος τίθεται ἐπὶ τοῦ χ̄ τῆς οὐχ' ἀποφάσεως κατὰ τὰς συναλιφάς. 1085, 53.

ο ὐ, ἄρνησις διπλαζομένη Ἀττικῶς ἐνίοτε παρ' Ὁμήρῳ, οἷον ἐν τῷ οὐδ' ἣν ἔνθ' ἀφίκηαι ἀλωμένη, οὔ σευ ἔγωγε σκυζομένης ἀλέγω, Ἰλ. θ', 482. 724, 38.

ο ὐ γάρ πώ τι, ἀντὶ τοῦ οὔτι γάρπω ἐν τῷ, οὐ γάρ πώ τί μ' ἔφη ἴδμεν πολεμήια ἔργα, Ἰλ. λ', 719. 880, 45.

ο ὗ ἕθεν, ὅτι προπαροξυτόνως προφέρεται κατά τινας τῆς ἕθεν ἀντωνυμίας ἐγκλινάσης τὸν οἰκεῖον τόνον ἐν τῷ, οὗ ἕθεν ἐστὶ χερείων, Ἰλ. α', 114. 61, 29.

ο ὐ κατὰ κόσμον ὀΐομαι τάδε, ἀντὶ τοῦ ἄκοσμα νομίζω ταῦτα ἐν τῷ, ἀλλὰ τάδ' οὐ κατὰ κόσμον ὀΐομαι, οὐδέ με πείσεις, Ὀδ. ξ', 363. 1763, 49.

ο ὐ λίαν, ἐν ἴσῳ τῷ οὐ πάμπαν ἀντὶ τοῦ οὐδόλως ἐν τῷ, οὐδέ τι λίην νώνυμός ἐστιν, Ὀδ. ν', 238. 1740, 22.

ο ὐ μὰ τὸν, ἀπωμοτικὸν ὑπακουομένης τῆς θεὸν αἰτιατικῆς. 1450, 43.

ο ὐ μὲν θην, ἀντὶ τοῦ οὐ μὴν δή. 722, 51. 1530, 29.

ο ὐ νέμεσις, καὶ τὰ ἑξῆς περὶ Ἑλένης λεγόμενα παρ' Ὁμήρῳ Ἰλ. γ', 156. ὅτι παροιμιακῶς ἁρμόζουσι λέγεσθαι περὶ ὁμοίων τινῶν προσώπων ἢ πραγμάτων, ἑρμηνεία διεξοδική. 397, 24.

ο ὐ πάμπαν, ἀντὶ τοῦ οὐδόλως. 916, 59.

ο ὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς, παροιμία, ὅτι διὰ τὰς ἐν Κορίνθῳ πάλαι ποτὲ ἑταίρας ἐλέγετο. 290, 35.

ο ὐ παραγένησις, ἀντὶ τοῦ ἀποδημία. 111, 25.

ο ὐ περιτείχισις, ἀντὶ τοῦ τὸ ἀπερίτείχιστον. 111, 26.

ο ὗ ἕνεκα, ὅτι πρῶτος Ὅμηρος τὸ τέλος εἴτουν τὸ τελικὸν αἴτιον οὕτως ὠνόμασε. 192, 10. 969, 16. 1078, 57.

ο ὖ α ς οὔατος, ὅτι παρὰ τὸ ἄω γίνεται ὄας καὶ ἐπενθέσει οὖας. 1148, 53. 1896, 4.

ο ὐ α τ ό ε ι ς θὴρ ὁ ὄνος παρὰ Καλλιμάχῳ, τὸ το̄ μικρὸν, ὠτώεις δὲ τὸ το̄ μέγα. 870, 6. 1299, 32. 36.

ο ὖ δ α λ α τὰ πρὸς τῷ οὔδει κόπρια ἢ σαρώματα. 1828, 3.

ο ὐ δ α μ ό θ ε ν τὸ οὐδέποθεν, ὅτι ἐκ τοῦ ἀμόθεν, ὅ ἐστι ποθὲν, σύγκειται, ὃ παρὰ τὸ ἀμὸς, ὃ δηλοῖ τὸ εἷς ἢ τὶς, λέγεται. 1383, 53.

ο ὐ δ α μ ὸ ς ἀντὶ τοῦ οὐδέ τις, ὅτι ἐκ τοῦ ἀμὸς, ὅ ἐστιν εἷς ἢ τὶς κατὰ γλῶσσαν, λέγεται· καὶ ὅτι πληθυντικῶς οὐδαμοὶ κατ' εὐθεῖαν, καὶ οὐδαμῶν κατὰ γενικὴν λέγεται, καὶ οὐδαμὰς κατὰ θη-

λυκὴν αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν. 1383, 54.
οὐδαμῶς ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ κατ' οὐδένα τρόπον, ὅτι καὶ οὐδαμῇ λέγεται. 1383, 56.
οὖδας ὄνομα οὐδέτερον, ἡ δοτικὴ τῷ οὔδει ἀπὸ τῆς οὖδος ἀχρήστου εὐθείας. 1114, 60.
οὐδὲ ἐπίῤῥημα ὅτι οὐ μόνον διάφορά τινα ἀποφάσκει, οἷον οὐδὲ τοῦτο οὐδὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ταὐτοδύναμα ῥήματα συμπλέκει, οἷον ἐν τῷ, τῶν οὐδέν τι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω, 'Οδ. δ', 350. 1813, 49.
οὐδ' ἄγγελον ἀπονίεσθαι, ὅτι παροιμιακῶς λέγεται ἐπὶ πανωλεθρίας στρατεύματος ἢ πλήθους τινὸς ἀνθρώπων. 893, 11.
οὐδ' ἅλα δοίης, παροιμία ἐπὶ τῶν δυσμεταδότων καὶ φειδωλῶν. 1827, 57.
οὐδ' ἄν πω, ἀντὶ τοῦ οὐδέπω ἄν ἐν τῷ, οὐδ' ἄν πω χάζοντο κελεύθου, 'Ιλ. λ', 504. 859, 15.
οὐδ' ἑνὸς, διῃρημένως ἀντὶ τοῦ οὐδὲ κἂν γοῦν ἑνὸς ἐν τῷ, νῦν δ' οὐδ' ἑνὸς ἄξιοι ἐσμὲν Ἕκτορος, 'Ιλ. θ', 234. 710, 27.
οὐδ' ἕτεροι, ἐν δυσὶ μέρεσι μετὰ ἀποστρόφου πρὸς ἔμφασίν τινα. 832, 25.
οὐδ' ἠβαιὸν, ἀντὶ τοῦ οὐδόλως πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 1455, 5.
οὐδ' ὄναρ φαίνεσθαι, ἐπὶ τῶν μηδαμῶς ἐπιφαινομένων. 1902, 2.
οὐδὲ γὰρ οὐδὲ, χρῆσις διπλῆς ἀποφάσεως ἀντὶ μιᾶς κατ' ἔθος Ἀττικὸν, οἷον ἐν τῷ, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγεν, 'Ιλ. ε', 22. 516, 44.
οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν, 'Ιλ. μ', 212. ὅτι τῇ διπλῇ ἀποφάσει τελείαν ἀποτροπὴν ἀπό τινος πράξεως ἐνδείκνυται. 901, 3.
οὐδὲ Ἡρακλῆς πρὸς δύο, παροιμία ἐξ ἱστορίας τινὸς, καὶ ἀφήγησις τῆς ἱστορίας. 882, 35.
οὐδέ τι πάμπαν, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς καὶ οὐδόλως ἐν τῷ, οὐδέ τι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶν ἐθέλεις, 'Ιλ. ι', 435. 761, 43.
οὔδει, δοτικῆς πτώσεως, ὅτι ἀπὸ τῆς οὖδος ἀχρήστου εὐθείας κεκίνηται. 1114, 62. 1173, 54.
οὐδεὶς οὐδενὸς, ὅτι συστοιχεῖ τῷ μηδεὶς, καὶ ὅτι διαφέρει μηδενὸς εἰπεῖν ἐν συνθέσει καὶ μηδ' ἑνὸς ἐν διαστάσει, ἑρμηνεία διεξοδική. 710, 31. ζήτει τὸ μηδείς.
οὐδενόσωρα τὸ μηδεμιᾶς ὥρας ἤγουν φροντίδος ἄξια, καὶ ὅτι προπαροξύνεται ἡ λέξις. 706, 1.
οὐδέποτε ὅτι οὐ τὸ διὰ παντὸς, ἀλλὰ τὸ πρὸς καιρόν τινα σημαίνει ἐν τῷ, οὐδέποτ' ἔσβη οὖρος, 'Οδ. γ', 182. 1463, 10.
οὐδέτερα ὀνόματα πληθυντικῶς λεγόμενα, ἀπὸ θηλυκῶν ὀξυτόνων μεταπεπλασμένα, ὅτι ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἔχει τὸν τόνον, οἷον πλευραὶ πλευρά. 377, 39.
οὐδέτερα ἀπὸ ἀρσενικῶν παρεσχηματισμένα ὅτι ὁμότονα αὐτοῖς ἐστι, οἷον οἱ μύριοι τὰ μύρια. 15, 38.
οὐδέτερα πληθυντικὰ μεταπεπλασμένα ἀπὸ ἀρσενικῶν, οἷον οἱ κύκλοι τὰ κύκλα, οἱ λύχνοι τὰ λύχνα, οἱ μηροὶ τὰ μηρά, οἱ δρυμοὶ τὰ δρυμά. 108, 17. 599, 18. 835, 6.
οὐδέτερα πληθυντικὰ ἀντὶ ἐπιῤῥημάτων, οἷον αἰνὰ ἀντὶ τοῦ αἰνῶς, καὶ χαλὰ ἀντὶ τοῦ χαλῶς. 127, 8.
οὐδέτεροι περὶ δύο στρατευμάτων ἐν τῷ, οὐδέτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο, πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ· καὶ ὅτι τὸ οὐδ' ἕτεροι ἐν δυσὶ μέρεσι μετ' ἀποστρόφου γραπτέον πρὸς ἔμφασίν τινα. 832, 28. 1086, 2.
οὐδέτερον, ὅτι δύο τινῶν ἐστιν ἀπόφασις ἡ οὐδέτερον φωνή. 964, 47.
οὐδέτερον ἐπιλεγόμενον ἀρσενικοῖς καὶ θηλυκοῖς ἐν τῷ, χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις, ἐσθῆτά θ' ὑφαντὴν, πόλλ' ὅσ' ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεὺς, 'Οδ. ν', 136 sq. 1737, 44.
οὐδέτερον γενικῇ συνῃρημένον, ὑποκείμενον ῥήματι πληθυντικῷ πρώτου προσώπου ἐν τῷ, δίςζηλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων, 'Οδ. η', 307. 1581, 12
οὐδέτερον προσηγορικὸν ἀρσενικῷ ἐπιθέτῳ ὑποκείμενον ἐν τῷ, τέκνον φίλε, παρ' Ὁμήρῳ. 1450, 54.
οὐδετέρων εὐθεῖα πληθυντικὴ ἐκτείνουσά ποτε τὴν λήγουσαν διὰ μέτρου ἀνάγκην, οἷον τὸ ἄσπαρτα ἐν τῷ, ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται, 'Οδ. ι', 109. 1618, 52.
οὐδετέρωσε, ἤγουν οὔτ' ἐνταῦθα οὔτ' ἐκεῖ. 964, 47.
οὐδήεσσα θεὰ ἡ ἐπίγειος, πρὸς διαστολὴν τῶν οὐρανίων, παρὰ τὸ οὖδας. 1651, 47.
οὐδὸς ὁ τῆς οἰκίας βατὴρ, παρὰ τὸ ὁδεύεσθαι, ὅτι καὶ ὀδὸς χωρὶς τοῦ υ λέγεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 156, 28. 32. καὶ κατ' οὐδοῦ βῆναι τὸ ἐγγίσαι τῇ θύρᾳ ἢ εἰσελθεῖν. 1513, 53. καὶ οὐδὸς ἡ τῆς θύρας φλιὰ ἐν τῷ, ἆλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν, 'Οδ. χ', 2. 1916, 26. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐδὸς γήραος ἡ πρὸς τὸ γῆρας ὁδὸς ἢ ἡ εἰσέλευσις τοῦ γήρως, οἷα καί τινος οἰκίας. 1781, 6. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐδὸς ἀρσενικῶς ἢ κοινῶς ὀδὸς ἐν τῷ, ὀρισφαλέ' ἔμμεναι οὐδὸν, 'Οδ. ρ', 196. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ὀδὸς γέγονεν Αἰολικῇ ἐπενθέσει τοῦ υ. 1513, 53. 1815, 1. καὶ οὐδὸς αὔλειος τὸ πρόθυρον, τὸ καὶ πρόθυρα πληθυντικῶς λεγόμενον. 1395, 63.
οὐδὸς γήρως ἡ τοῦ γήρως εἴσοδος καὶ ἡ ἔξοδος, καὶ ἐπὶ γήραος οὐδῷ εἶναι λέγεται ὅ τε εἰς τὸ γῆρας εἰσβάλλων καὶ ὁ ὅσον οὔπω τοῦ τε γήρως καὶ βίου μέλλων ἐξιέναι. 1257, 1. 1360, 61.
οὖδωρ ἀντὶ τοῦ ὕδωρ προσλήψει τοῦ ο Βοιωτιακῶς. 23, 32. ζήτει ἐν τῷ, ου συλλαβή.
οὖθαρ ἀρούρης ἀντὶ τοῦ μασθὸς γῆς τροπικῶς, ἤγουν τὸ πιότατον καὶ τροφιμώτατον μέρος τῆς γῆς. 309, 29. 742, 16.
οὐθὲν ἀντὶ τοῦ οὐδὲν Αἰολικῇ τροπῇ τοῦ δ εἰς θ. 1841, 22.
οὐθέτερον ἀντὶ τοῦ οὐδέτερον τροπῇ τοῦ δ εἰς θ. 1570, 63.
οὐκ ἀπόφασις ὑπερθετικῷ παρατιθεμένη, οἷον ἐν τῷ οὐ κάκιστος καὶ οὐκ ἀφαυρότατος, ὅτι καθ' αὑτὸ οὐκ ἀντεισάγει τὸ ἀντικείμενον ὑπερθετικὸν, ἀλλὰ δεῖ αὐτὸ προσθεῖναι μετὰ τοῦ ἀλλὰ συνδέσμου πρὸς ἐντέλειαν λόγου, ὡς ἐν τῷ, οὐ μέν μοι δοκέεις ὁ

κάκιστος Ἀχαιῶν ἔμμεναι, ἀλλ' ὥριστος, Ὀδ. ρ', 415. 1826, 26. 38.

οὐκ ἀρνητικὸν ἐπίῤῥημα ὅτι καὶ οὐχὶ λέγεται, καὶ ὅτι τὸ μονοσύλλαβον οὐκ οὐ γέγονεν ἐκ τοῦ οὐχὶ δισυλλάβου. 211, 33. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ οὐχὶ ἐπίῤῥημα καὶ χωρὶς τοῦ ῑ λέγεται, τὸ δὲ οὐχὶ οὐδαμοῦ χωρὶς τοῦ ῑ. 1085, 55.

οὐκ ἐν κόσμῳ φεύγειν, ἀντὶ τοῦ ἀτάκτως φεύγειν. 257, 31. ζήτει ἐν τῷ κόσμος.

οὐκ ἔσθ' ὅπως, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔσθ' ὅτι μεταληπτικῶς, ἑρμηνεία διεξοδική. 79, 31.

Οὐκαλέγων κύριον ὅτι ἐκ τῆς οὐκ ἀποφάσεως καὶ τοῦ ἀλέγειν σύγκειται. 395, 8. καὶ ὅτι Οὐκαλέγων οὐχ' ὁ παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλ' ἕτερός τις ἀρχαιότερος γαμβρὸς Λαομέδοντος ἱστορεῖται. 349, 6.

οὐλαὶ αἱ κριθαὶ ὁμωνύμως ταῖς ἐκ τῶν τραυμάτων οὐλαῖς, ὅτι παρὰ τὸ ὅλαι ἤγουν ἀκέραιαι ἐσθίεσθαι πρὸ τοῦ εὑρεθῆναι τὸν ἀλετὸν οὕτως ἐκλήθησαν ἐπενθέσει τοῦ ῡ. 132, 36. κατὰ δὲ ἑτέρους οὐλαὶ ἀπὸ μέρους τὸ ἐξ ἁλῶν καὶ κριθῶν μίγμα, ὅθεν οὐλοχύται· καὶ ὅτι ὀξύνεται ἡ λέξις πρὸς διαστολὴν τῆς οὖλαι ἐπιθετικῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν. 133, 8. 19. 1476, 12. 1725, 64. ζήτει τὸ οὐλοχύται.

οὖλαι κόμαι αἱ ἐστραμμέναι, παρὰ τὸ εἱλεῖν ἢ εἴλειν. 1561, 35.

οὐλαμὸς ποτὲ μὲν ἡ ἁπλῶς συστροφὴ τῶν στρατιωτῶν, ποτὲ δὲ ἀφωρισμένως σύστημα ἀνδρῶν τεσσαράκοντα. 469, 8. 13. 665, 14. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐλαμὸς ἀνδρῶν τὸ σύστρεμμα καὶ πύκνωμα τοῦ λαοῦ, ἀπὸ τῆς σαρκικῆς οὐλώσεως ἢ τῆς οὐλότητος τῶν συνεστραμμένων τριχῶν. 1190, 46.

οὖλε ἀντὶ τοῦ ὑγίαινε, ἀπὸ τοῦ οὔλειν, ὅ ἐστιν ὑγιαίνειν. 1965, 31.

οὔλειν τὸ ὑγιαίνειν, παρὰ τὸ ὅλον, ὃ δηλοῖ τὸ σ[illegible] ὑγιές. 32, 32. 1965, 3[illegible]

οὐλ[illegible] θεραπευ-[illegible] 13. ἀλ-[illegible] θὴ[illegible]

τὸ ὑγιασθὲν τραῦμα ὀξυτόνως, οὖλη δὲ ἐπίθετον βαρυτόνως. 1169, 39. καὶ ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐλὴ παρὰ τὸ ὅλον λέγεται, ὡς ὁλωθέν τι τῷ ἕλκει ἐπιγινομένη· καὶ ὅτι ψιλοῦται ἡ λέξις διὰ τὴν Ἰωνικὴν ἐπένθεσιν τοῦ ῡ, καὶ ὅτι ὀξύνεται πρὸς διαστολὴν τοῦ οὖλη ἐπιθέτου. 1869, 20.

οὖλη θρὶξ ἡ συνεστραμμένη, παρὰ τὸ εἱλεῖν ἢ εἴλειν, ὃ δηλοῖ τὸ συστρέφειν, ὅθεν οὐλόθριξ σύνθετον. 164, 44. 1769, 35. καὶ ὅτι βαρύνεται ἡ λέξις πρὸς διαστολήν. 1169, 38.

οὔλη χλαῖνα ἡ ὑγιὴς παρὰ τὸ ὅλον, ἢ ἡ τριχωτὴ παρὰ τὸ οὖλον τῆς τριχὸς, ἢ ἡ εὔκλωστος παρὰ τὸ εἱλεῖν. 1482, 1. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὔλη χλαῖνα ἡ συνεστραμμένη καὶ εὔκλωστος ἢ ἡ ὅλη καὶ ὑγιὴς ἐν τῷ, οὔλην πορφυρέην, Ὀδ. τ', 225. ἢ οὔλην πορφυρέην ἀντὶ τοῦ ὁλοπόρφυρον. 1863, 32.

οὔλη Βοιωτικῶς ἡ κοινῶς ὕλη προσθέσει τοῦ ο. 23, 32.

οὔλιος ὁ ὑγιαστικὸς ἢ ὁ ὀλέθριος. 1087, 14. 1781, 19.

οὔλιος Ἀπόλλων ὁ ὑγιαστικὸς, παρὰ τὸ οὔλειν. 32, 32. 342, 1. 577, 44. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὔλιος Ἀπόλλων ὁ ὁλότητος, ὅ ἐστιν ὑγείας, ποιητικὸς ὡς ἰατρός. 1928, 10.

οὔλιος ἀστὴρ ἐπιθετικῶς λέγεται ὁ τοῦ Κυνὸς ὡς φθοροποιὸς διὰ τὰ ὑπ' αὐτὸν ὀλέθρια καύματα. 831, 5.

οὐλοβόρος ἔχις ὅτι παρὰ τὸ οὖλον, ὅ ἐστιν ὀλέθριον, λέγεται. 1057, 2.

οὐλόδετον καὶ οὐλοδέτης, σχοινίον ᾧ τὰ τῶν οὐλῶν, ὅ ἐστι κριθῶν, δράγματα ἐδέσμουν. 1162, 30. 33.

οὐλόθριξ ὁ οὔλας ἔχων τρίχας. 164, 45. 469, 14. ζήτει ἐν τῷ, οὔλη θρίξ.

οὖλοι τάπητες οἱ δασεῖς καὶ τριχωτοί, ἢ οἱ εὐείλητοι καὶ εὔκλωστοι. 1056, 63.

οὐλοκάρηνος ἀντὶ τοῦ οὐλόθριξ συνεκδοχικῶς. 1864, 9.

οὐλομένη ὅτι παρὰ τὸ οὖλον καὶ τὸ μένος λέγεται, ἢ οὐλομένη [illegible] τοῦ ὀλουμένη· καὶ περὶ τοῦ πότερον ἐνέργειαν ἢ πάθος ὑπαγορεύει ἐν τῷ, μῆνιν οὐλομένην, Ἰλ. α', 2. 15, 14. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐλομένη ποτὲ μὲν ἐνεργητικῶς λέγεται ἀντὶ τοῦ ὀλεθρία, ποτὲ δὲ παθητικῶς ἀντὶ τοῦ παθοῦσα ὀλέθρια καὶ κακοδαίμων. 1846, 27. 33. καὶ ὅτι διὰ τοῦ, ἣ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσιν, ἡρμήνευται τὸ οὐλομένη ἐν τῷ, βάλε γαστέρος εἵνεκα λυγρῆς οὐλομένης, Ὀδ. ρ', 474. 1827, 18.

οὐλόμενον φάρμακον ἐπιθετικῶς ὅτι παρὰ τὸ ὄλλω λέγεται. 1662, 64.

οὐλόμενος ὁ ὀλέθρου αἴτιος ἢ ὀλέσθαι ἄξιος. 968, 8.

οὖλον ἀντὶ τοῦ ὅλον καὶ ὑγιές, καὶ οὖλον τὸ συνειλημμένον καὶ συνεστραμμένον. 469, 13. 1162, 43.

οὖλον κεκληγέναι λέγονται ψᾶρες ἢ κολοιοὶ παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ συνεστραμμένον καὶ ὀξὺ διὰ δειλίαν ἢ ἀντὶ τοῦ σημαντικὸν τοῦ οἰκείου ὀλέθρου. 1126, 38.

οὐλὸς ἄνθρωπος καὶ οὐλὴ κόμη ἀντὶ τοῦ οὖλος καὶ οὔλη. 794, 29.

οὖλος ὄνειρος, Ἰλ. β', 6. ὁ ὀλέθριος ἢ ὁ ὑγιὴς καὶ τέλειος ἢ ὁ στρεβλὸς καὶ σκολιὸς διὰ τὴν ἀσάφειαν, παρὰ τὸ εἱλῶ, ὃ δηλοῖ τὸ συστρέφω. 164, 36—46.

ουλος ἄρτος ἀντὶ τοῦ ὅλος, ὅ ἐστιν ἀκέραιος, συνήθως δὲ οὖλος ὁ ὀλέθριος παρὰ ποιηταῖς. 164, 43. 1057, 1. 1823, 22. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἀντὶ τοῦ τέλειος διὰ τὸ στρογγύλον καὶ κυκλοτερὲς τοῦ σχήματος. 1816, 32.

οὐλοχύται, προθύματά τινα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν ἐξ οὐλῶν ἤγουν κριθῶν ἁλσὶ μεμιγμένων, ἅπερ εὐχαριστοῦντες ἢ εὐφορίαν οἰωνιζόμενοι οἱονεὶ τινας ἀπαρχὰς ἐπέχεον τοῖς βωμοῖς. 132, 22. καὶ διὰ τί τοὺς ἅλας παρεμίγνυον. 132, 43. 133, 13. ἕτεροι δὲ οὐλοχύτας τὰ κανᾶ ἐνόησαν, δι' ὧν οὐλαὶ ἤγουν αἱ κριθαὶ ἐχέοντο. 133, 18. ζήτει τὸ οὐλαί. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι εἰς πρόθυμα παρελαμβάνοντο οἱ οὐλοχύται παρὰ τοῖς Ἕλλησι πρὸς ὑπόμνησιν τῆς ἐξ ἀρχῆς τροφῆς τῶν ἀνθρώπων. 1476, 47.

Οὔλυμπος ὁ Ὄλυμπος Ἰωνικῇ ἐπενθέσει τοῦ ῦ. 38, 36.

οὔλω ἀντὶ τοῦ ὑγιαίνω, ῥῆμα σύστοιχον τῷ οὖλος ἤγουν ὅλος, ὅ ἐστιν ἀκέραιος. 1057, 1.

ουμαι λήγοντες μέλλοντες ἀπὸ βαρυτόνων θεμάτων Αἰολικῶς περισπασθέντα, οἷον ἰσοῦμαι, πεσοῦμαι, καθεδοῦμαι. 1710, 20.

ουν ληγόντων περισπωμένων ὀνομάτων μετουσιαστικῶν ἀπὸ μετάλλων παρωνυμουμένων σχηματισμὸς, ἐκ παραδείγματος. 828, 20.

ουν περισπώμενον λήγουσαι αἰτιατικαὶ τῶν εἰς ω ληγόντων τεταρτοκλίτων θηλυκῶν ὀξυτόνων, οἷον τὴν Ἰοῦν ἀντὶ τοῦ τὴν Ἰώ. 1526, 51.

οὖν μόριον ὅτι παρέλκει εἴτουν ἀργῶς πρόσκειται ἐν τῷ, ἐπεὶ οὖν, πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 468, 38. 915, 63. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ οὖν μόριον ἀντὶ τοῦ δὴ παραλαμβάνεται ἐν τῷ, ἐπεὶ οὖν. 1066, 35.

οὖν σύνδεσμος παραπληρωματικὸς πολλαχοῦ, οἷον ἐν τῷ, οὔτ' οὖν ἀγγελίης ἔτι πείθομαι, Ὀδ. α', 414. 1427, 13.

ουναι καὶ ειναι λήγοντα ἀπαρέμφατα εἰς ομεν καὶ εμεν μετασχηματιζόμενα, οἷον δοῦναι δόμεν, θεῖναι θέμεν· ἐξ ὧν ἑτέρα κίνησις διὰ τοῦ ομεναι, καὶ εμεναι, οἷον δόμεν δόμεναι, θέμεν θέμεναι. 70, 1.

οὕνεκα ἀντὶ τοῦ οὗ ἕνεκα, ὅ ἐστι διὰ τοῦτο, ὅτι ἐκ τοῦ οὗ ἕνεκα γέγονε κατ' ἔκθλιψιν τοῦ ε, καὶ ὅτι δασύνεται. 24, 15. 768, 19.

οὔνεσθε Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ ὀνεῖσθε ἐν τῷ, ἦ οὔνεσθ' ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν, Ἰλ. ω', 241. 1347, 59. 1348, 6.

οὖνος, ἐθνικὸν ὄνομα, καὶ οὖνος ἀντὶ τοῦ ὁ ὄνος κατὰ συναλιφὴν παρ' Ἀριστοφάνει. 488, 8.

ουντι λήγοντα τρίτα πρόσωπα πληθυντικὰ ἐνεστώτων καὶ μελλόντων τῆς πρώτης καὶ τῆς τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων Δωρικῶς ἐσχηματισμένα, οἷον ποιοῦντι καὶ ποιησοῦντι ἀντὶ τοῦ ποιοῦσι καὶ ποιήσουσι, ὁμοίως ὀρθοῦντι καὶ ὀρθωσοῦντι ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦσι καὶ ὀρθώσουσι. 1557, 35.

οὔπω ἐπίρρημα ὅτι τοῦ παρῳχημένου χρόνου ἐστὶν ἀφοριστικὸν καὶ τοῦ μέλλοντος ἐπαγγελτικόν. 100, 20. 904, 40. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὔπω ἀντὶ ἁπλῆς ἀποφάσεως κεῖται πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ καὶ οὐκ ἐξ ἀνάγκης χρονικῶς ἀκούεται. 418, 11. 1159, 38.

οὔπω πᾶν εἴρητο, ἐλλιπῶς τοῦ ἔπος ἤ τινος ἄλλου τοιούτου. 1805, 5.

οὐρὰ ὁμωνύμως τὸ τοῦ ἀνδρὸς αἰδοῖον. 862, 42. 1821, 51.

οὐρὰ στρατοῦ καὶ φάλαγγος τὸ ὄπισθεν μέρος. 469, 40. 1185, 63.

οὖρα τὰ ὁρμήματα παρὰ τὸ ὀρούειν, ἢ τὰ διαστήματα παρὰ τὸν οὖρον ἤγουν ὅρον. 811, 9. καὶ οὖρα δίσκου τὰ ὁρμήματα, ὅτι καὶ δίσκουρα ἐν συνθέσει λέγεται παρὰ τὸ ὀρούω, καὶ ὅτι μεταπέπλασται τὸ οὖρον ἐκ τοῦ οὖρος. 1309, 33.

οὐραγὸς, οὐραγεῖν καὶ οὐραγία ὅτι παρὰ τὸ οὐρὰν λέγεσθαι φάλαγγος τὸ ὀπίσθιον μέρος λέγονται αἱ τοιαῦται λέξεις. 310, 1.

οὐραία ταὐτὸ ὅπερ οὐρὰ κατὰ παραγωγήν. 1758, 56.

οὐράνη ἡ ἀμὶς, παρὰ τὸ οὐρεῖν. 1828, 28.

οὐρανία, τρόπος τις τῆς διὰ σφαίρας παιδιᾶς, καθ' ὃν ἀναρρίπτων τις τὴν σφαῖραν καὶ ἀναπηδῶν ἐν τῷ καταφέρεσθαι αὐτὴν μετέωρος ἀνελάμβανεν. 1601, 25. 30.

οὐρανία αἲξ, παροιμία ἐπὶ τῶν δωροδοκούντων. 917, 49. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐρανία αἲξ ἡ μεγάλη καὶ ὑψηλή. 1753, 23.

οὐρανίσκος ἡ ἐν τῷ ζωικῷ στόματι ὑπερῴα. 1004, 60.

οὐρανομήκης, ὅτι τὴν ἐλάτην τὸ δένδρον οὕτω καλεῖ Ὅμηρος ὑπερβολικῶς διὰ τὸ πάνυ πολὺ τοῦ ὕψους. 1532, 42.

οὐρανὸς παρ' Ὁμήρῳ ὁ ὑπὲρ τὰ νέφη ἀὴρ ὁ ἄχρι τῆς ζώνης τῶν πλανητῶν. 141, 8. 371, 30. 444, 11. 605, 4. 1011, 61. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι οὐρανὸς λέγεται παρ' Ὁμήρῳ ὁ ἀπὸ τῶν νεφῶν μέχρι τοῦ κατηστερισμένου τόπου διάστημα. 1550, 55. καὶ οὐρανὸς ἡ κεφαλὴ ἀλληγορικῶς ἐν τῷ, ἦλθε δ' Ἀθήνη οὐρανόθεν, Ἰλ. α', 195. 81, 27. καὶ οὐρανὸς ὁ καὶ οὐρανίσκος, ἤγουν ἡ ἐν τῷ ζωικῷ στόματι ὑπερῴα. 1004, 59. καὶ ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐρανὸς ὁ λιμνάζων ἀὴρ καὶ παχὺς, Ὄλυμπος δὲ τὸ ὄρος, αἰθὴρ δὲ ἡ ἄνω κυκλοφορία ἐν τῷ, ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω αἰθέρος ἐκ δίης, Ἰλ. π', 364. 1064, 25.

οὐρανοῦ ῥάχις, ὄνομα ἀκρωρείας τινὸς ἐν ταῖς Ἄλπεσι. 1390, 21.

ουργης ληγόντων ὀνομάτων ὀξυτόνων ἀναλογία, οἷον Λυκιουργὴς, Ναξιουργὴς, Κορινθιουργής. 907, 24.

οὐρεὺς ὁ ἡμίονος, παρὰ τὸ ὄρος Ἰωνικῇ ἐπενθέσει τοῦ υ, ἢ παρὰ τὸν οὖρον ἤγουν ἄνεμον διὰ τὸ τοῦ σπέρματος ἄκαρπον τῶν τοιούτων ζῴων, καὶ οὐρεὺς ὁ φύλαξ ὁμωνύμως. 42, 10. 791, 17.

οὐρία πνοὴ ἐπιθετικῶς, καὶ οὐρία εἶδος ὀρνέου ῥυγχωτοῦ νήσσῃ παραπλησίου. 1452, 48. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐ μόνον πνοὴ ἀνέμου οὐρία λέγεται, ἀλλὰ καί τι ἕτερον, ὅθεν ὀρίας τὰς Πλειάδας ἔφη Πίνδαρος. 1535, 56.

οὔρια ᾠὰ τὰ ἀνεμιαῖα, παρὰ τὸν οὖρον, ὃ δηλοῖ τὸν ἄνεμον. 42, 14.

οὐρίαχος, ὁ καὶ στύραξ καὶ σαυρωτὴρ, ὁ ἀντικείμενος τῇ αἰχμῇ σίδηρος, ὁ οἷον οὐρὰ τοῦ δόρατος. 799, 33. 941, 27.

οὐρίζειν τὸ ἐξ οὐρίων ἤγουν ἀδινῶν πνευμάτων πλεῖν, καὶ οὐρίσαι τὸ εἰς οὔριον ἀποκατασθῆναι. 661, 44. 1452, 46.

οὖρον ὅτι ἐκ τοῦ οὖρος ἀρσενικοῦ μεταπέπλασται, ὡς ἐκ τοῦ ζυγὸς τὸ ζυγόν. 1588, 54.

οὐροπύγιον, οἱονεὶ ὀροπύγιον, ἤγουν ὅρος τῆς πυγῆς. 906, 61. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Ἰωνικῶς οὕτω δοκεῖ λέγεσθαι τὸ κοινῶς ὀροπύγιον, καὶ ζήτει τὸ ὀροπύγιον. 1871, 45.

ουρος λήγοντα δισύλλαβα ἁπλᾶ ὅτι βαρύνονται, οἷον κοῦρος, θοῦρος, πλὴν τοῦ οὐρὸς ὀξυνομένου πρὸς διαστολήν. 194, 23.

οὖρος τὸ ὅρος, καὶ οὖρος ὁ περιορισμός, καὶ οὖρος ὁ ἄνεμος παρὰ τὸ ὀροίω, ὅτι ἐξ ἐπενθέσεως Ἰωνικῆς ἔχουσι τὸ υ, καὶ ὅτι βαρύνονται πρὸς διαστολήν. 23, 28. 1871, 38. καὶ ὅτι ὁ μὲν ὅρος καὶ τὸ ὄρος ἰωνίζονται τῇ ἐπενθέσει τοῦ υ, ὁ δὲ τοῦ γάλακτος ὀρὸς καὶ ὁ ζωικὸς ὄρος οὐδὲν τοιοῦτον πάσχουσι. 488, 7. 1871, 41.

οὖρος ὁ ἄνεμος, παρὰ τὸ ὀρούειν, ὅ ἐστι παρορμᾶν καὶ προπέμπειν, τὴν ναῦν. 139, 2. 1500, 34.

οὖρος ὁ εὔδινὸς ἄνεμος, παρὰ τὸ ὀρούειν δι' αὐτοῦ τὴν ναῦν. 1452, 43. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὖρος ὁ σφοδρὸς καὶ ὁρμητίας ἄνεμος. 1773, 39. 1781, 47.

οὖρος ὁ ἔφορος καὶ φύλαξ, παρὰ τὸ ὁρᾶν. 700, 37. 887, 11. 1774, 32.

οὐρὸς ὀξυτόνως ὁ τόπος, ὅθεν ὀρούει ἡ ναῦς καθελκομένη εἰς θάλασσαν. 194, 20. 906, 47.

ους λήγοντα περισπώμενα ἐκ τῶν διὰ τοῦ οεις συνῃρημένα, οἷον πλακόεις πλακοῦς, σησαμόεις σησαμοῦς. 277, 13. 1114, 2.

ους λήγοντα ἐν ἁπλότητι ὅτι καὶ ἐν τῇ συνθέσει φυλάττει τὸ υ, οἷον ποὺς τρίπους, νοῦς σύννους. 496, 44.

οὖς ὠτὸς, ὅτι παρὰ τὸ ἀΐω τὸ ἀκούω γίνεται ὄας καὶ μεταθέσει καὶ κράσει ὦς ὠτός, ὃ συνήθως οὖς λέγεται. 1148, 52. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ οὖς ὄνομα ἐκ τοῦ οὔας συγκέκοπται. 1213, 47.

οὖς Ἀφροδίτης, ὅτι ὄστρεόν τι τροφιμώτατον ἐν τῇ κατ' Ἀλεξάνδρειαν Φάρῳ γινόμενον οὕτω λέγεται. 1821, 54.

οὐσιαστικὰ δύο κατὰ τὴν αὐτὴν πτῶσιν, ὧν θάτερον κατὰ τοῦ λοιποῦ λέγεται κατά τι σχῆμα λόγου, οἷον γυναῖκα μαζον, ἀντὶ τοῦ γυναικεῖον. 1339, 6.

οὐσιῶδες οὐδέτερον ἀρσενικῷ ἐπιθέτῳ ὑποκείμενον ἐν τῷ, τέκνον φίλε, παρ' Ὁμήρῳ. 1450, 54.

ουσσαι λήγουσαι εὐθεῖαι πληθυντικαὶ κατὰ νήσων τινῶν προσηγορικῶς λεγόμεναι, οἷον Λαγοῦσσαι, Πιθηκοῦσσαι, Πιτυοῦσσαι, ὅτι ἐκ τῶν διὰ τοῦ οεσσαι λεγομένων συνῄρηνται τὰ ὀνόματα, οἷον Λαγόεσσαι Λαγοῦσσαι, Πιθηκόεσσαι Πιθηκοῦσσαι. 306, 11.

οὖτα ὅτι ἐκ τοῦ οὔτασεν ἀπεκόπη, καὶ ὅτι προπερισπᾶται διὰ τὸ ἐκ τῆς ἀποκοπῆς βραχυκαταληκτεῖν. 505, 14. 858, 9. 1927, 17. 1930, 48.

οὔταε, προστακτικὸν ἀντὶ τοῦ οὔταζε, Ὀδ. χ, 356. 1930, 47.

οὐτάζειν τὸ ἐκ τοῦ ἐγγὺς πλήττειν. 1030, 27.

οὐτάμενοι γενικῷ ὀνόματι λέγονται παρ' Ὁμήρῳ οἵ τε τετρωμένοι καὶ οἱ βεβλημένοι. 1672, 16.

οὐτάσαι τὸ σχεδόθεν πατάξαι, βαλεῖν δὲ τὸ πόῤῥωθεν καθικέσθαι. 455, 10. 506, 18. 1020, 41.

οὔτ' οὖν, ἀντὶ τοῦ οὔτε δὴ παραπληρωματικῶς ἐν τῷ, οὔτ' οὖν ἀγγελίῃς ἔτι πείθομαι, Ὀδ. α', 414. 1427, 12.

οὔτι ἐν ἴσῳ τῇ οὐ ἀποφάσει, ὅτι περιττὸν ἔχει τὸ τι. 467, 16.

οὔτι πάρος γε, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐκ πολλοῦ ἐν τῷ, θυμός μοι ἐέλδεται οὔτι πάρος γε, Ὀδ. σ', 164. 1841, 62.

οὐτιδανὸς ὁ οὐδέν τι ὤν, παρὰ τὸ οὔτις πλεονασμῷ τοῦ δ ἢ τῆς δα συλλαβῆς. 106, 22. 29. 852, 24.

οὔτιδες παραλογισμοὶ εἴτουν σοφίσματα οὕτω καλούμενα ἐκ τοῦ Ὁμηρικοῦ ἐκείνου, Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι, Ὀδυσσ. ι, 369. 1634, 55.

Οὖτις, κύριον παρ' Ὁμήρῳ ἐκ τῆς οὐ ἀποφάσεως παρηγμένον. 395, 10. 1634, 55.

οὗτος αὕτη τοῦτο, δεικτικαὶ ἀντωνυμίαι, ὅτι καὶ ἀναφορικῶς περὶ ἀπόντων λέγονται πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 1409, 28. 1556, 22. 1961, 7.

οὗτος ἀνὴρ, ὅτι οὕτως λέγομεν ὅταν οὐκ ὀνομάσαι θέλομεν ἢ πρὸς ἐξοχήν. 1142, 11.

ουττα λήγοντα θηλυκὰ προπερισπώμενα ἐκ τῶν διὰ τοῦ οεσσα συνῃρημένα Ἀττικῶς, οἷον μελιτόεσσα μελιτοῦττα, οἰνόεσσα οἰνοῦττα. 1735, 52.

οὕτω ὅτι ἐκ τοῦ οὕτως γέγονεν ἀποβολῇ τοῦ σ, καὶ ὅτι καὶ περισπωμένως οὑτῶς λέγεται Δωρικῶς. 630, 29.

οὐχ' ἀποφατικὸν ὅτι ἀντὶ τοῦ οὐκ τίθεται πρὸ δασυνομένου συμφώνου, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ οὐχὶ λέγεται ἀποβολῇ τοῦ ι, διὸ καὶ ἀπόστροφον ἔχει ἐπὶ τοῦ χ, καὶ ὅτι τινὲς τῶν παλαιῶν ἀπαρέσκονται τούτοις. 211, 31. 809, 3. 1085, 53.

οὐχ' ἕδος καὶ οὐχ' ἕδρας ἀκμή, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔστι καιρὸς τοῦ ἕζεσθαι. 1295, 57.

οὐχ' ἥκιστα, ἀντὶ τοῦ μάλιστα. 1314, 26.

οὐχὶ ἀποφατικὸν, ὅτι τοῦ μὲν οὐχὶ ἀποβάλλεται τὸ ι κατὰ τὰς συναλιφάς, τοῦ δὲ οὐκὶ οὐδαμοῦ. 211, 31. ζήτει τὸ οὐχ'.

ουχος λήγονται προσηγορικὰ προπερισπώμενα, οἷς ἔγκειται τὸ ἔχω ἐν συνθέσει, ὅτι ὅταν διαλυθῶσιν οὐκέτι ταὐτὸν σημαίνουσιν, οἷον τὸ ῥάβδον ἔχειν οὐ ταὐτὸν τῷ ῥαβδοῦχος. 104, 23.

ὄφ, ἐπιφώνημα τῶν ἀλγούντων ἢ ἐκπληττομένων. 900, 27.

οφα καὶ οχα λήγοντες παρακείμενοι ὅτι μικτοί εἰσι, καὶ τὸ μὲν παραλῆγον ο ἐκ τοῦ μέσου ἔχουσι παρακειμένου, τὸ δὲ λῆγον σύμφωνον ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ, οἷον κέκλοφα, κέκοφα, λέλογχα, ἐνήνοχα. 1687, 8. καὶ ὅτι τῶν διὰ τοῦ οφα ληγόντων μέσων παρακειμένων οἱ μὲν ἀναλόγως ἔχουσι τὸ φ ὡς ἀπὸ θεμάτων εἰς φω ληγόντων κεκινημένοι, οἷον τέτροφα, οἱ δὲ παραλόγως κατὰ συνεκδρομήν, οἷον κέκλοφα, κέκοφα. 1946, 47.

ὀφειλέτης καὶ ὀφειλίσιον ὅτι ἐκ περισπωμένου θέματος δοκοῦσι παρῆχθαι. 1751, 12.

ὄφεις Ἰδαῖοι ἐλάφους ἀναιροῦντες, ἱστορία. 697, 39.

ὄφελες καὶ ὄφελεν, πρόσωπα ῥηματικὰ εὐκτικῆς σημασίας, ὅτι κοινῶς μὲν διὰ τοῦ ω μεγάλου ἔχει τὴν ἄρχουσαν ἐν δυσὶ λ γραφόμενα, Ἰωνικῶς δὲ ἐνί τε λ γράφεται καὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ ἔχει τὴν ἄρχουσαν πρὸς μέτρου χρείαν. 646, 8. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ταὐτόν ἐστιν ὄφελες Ἰωνικῶς εἰπεῖν, ὡς εἰ καὶ ὤφειλες κοινῶς. 380, 23.

καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ ὅτι τὸ ὄφελες καὶ ὄφελεν ἐκ τοῦ ὤφειλες καὶ ὤφειλε γεγόνασιν ἀποβολῇ τῆς αὐξήσεως καὶ τοῦ παραληκτικοῦ ῑ τῆς διφθόγγου. 380, 27. 783, 63.

ὀφέλλειε, τρίτον πρόσωπον ἀορίστου εὐκτικοῦ, ὅτι ἐκ τοῦ ὤφελα ὁριστικοῦ κεκίνηται. 1080, 12. 1448, 36.

ὀφέλλειν τὸ αὐξάνειν. 878, 44. καὶ ὀφέλλειν μῦθον τὸ πολυλογεῖν καὶ ληρεῖν. 1078, 50. καὶ ὅτι καὶ μένος ἢ προθυμία ὀφέλλεσθαι λέγεται παρ' Ὁμήρῳ. 1314, 12.

ὀφέλλιμος, ὄνομα παρὰ τὸ ὀφέλλειν λεγόμενον, ὅτι καὶ ὀφέλσιμος λέγεται Αἰολικῶς. 1472, 33.

ὀφέλλεσθαι λέγεται χρέος, Ὀδ. γ', 367. ἀντὶ τοῦ ὀφείλεσθαι ἢ ἀντὶ τοῦ αὔξεσθαι διὰ τὸν τόκον. 1472, 28.

ὄφελμα τὸ σάρωτρον, ὅτι παρὰ τὸ ὀφέλλω, ὅ ἐστιν αὔξω, ἀντιφραστικῶς λέγεται. 1887, 34.

ὄφελον κατ' εὐκτικὴν σημασίαν λεγόμενον ἐν τῷ, ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱός, Ὀδ. α', 217. ὅτι ἐκ τοῦ ὤφειλον κατ' Ἰωνικὴν ἀναύξησίαν καὶ ἀποβολὴν τοῦ ῑ λέγεται. 1412, 37.

ὄφελος ὅτι παρὰ τὸ ὀφέλλω, ὅ ἐστιν αὔξω, λέγεται. 1314, 13.

ὀφέλσιμος Αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ ὀφέλλιμος, ζήτει τὸ ὀφέλλιμος. 1472, 33.

Ὀφέλτης, ὄνομα τοπικὸν παρὰ Λυκόφρονι, Ὀφέλτιος δὲ κύριον παρ' Ὁμήρῳ. 845, 38.

ὄφεων καταδύσεις, ὅτι χειαὶ καὶ εἰλυοὶ καὶ τρόχμαλοι καὶ αἱμασιαὶ πολυωνυμικῶς λέγονται. 1259, 33.

ὀφθαλμοὶ ὅτι αἰδοῦς εἰσὶν οἰκητήριον. 923, 17. καὶ ὅτι οἱ τῶν εἰς ἄκρον θυμουμένων ὀφθαλμοὶ πυρὶ λάμποντι εἰκάζονται παρ' Ὁμήρῳ. 1080, 12. καὶ ὅτι δι' ὀξυωπίαν καὶ περιεργίαν πολυόφθαλμοί τινες γεγονέναι ἐμυθεύθησαν. 1504, 56. καὶ ὅτι ὀφθαλμοὶ ὁμωνύμως ἐκαλοῦντο καὶ οἱ τοῖς δειπνοῦσι λύχνους καὶ θρυαλλίδας παρέχοντες. 1850, 23. καὶ ὅτι τυφλὸν ἔπαινον γυναικὸς εἴρηκέ τις, καθ' ὃν μηδὲν περὶ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς εἴρητο. 1558, 17. καὶ ὅτι ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν πρὸς διαστολὴν λέγεται τοῦ κατὰ φαντασίαν ἰδεῖν πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 376, 38. 1662, 22.

ὀφθαλμὸς ὅτι παρὰ τὸ ἄλλεσθαι ἐξ αὐτοῦ τὸ ὀπτικὸν λέγεται, οἱονεὶ ὀπταλμός. 1392, 40.

ὀφθαλμὸς ποταμοῦ, ὅτι ἀκύρως ἂν λεχθείη ὀφθαλμὸς ποταμοῦ, ὡς καὶ στόμα ποταμοῦ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου. 160, 18. καὶ ὅτι καὶ ὀφθαλμοὶ τριήρεων ὀπαί τινες ἐν ταῖς τριήρεσι τροπικῶς λέγονται. 1931, 44.

ὄφις ὅτι κοινῶς μὲν παρὰ τὸ ὄπτω ὦφα ἐτυμολογεῖται, κατὰ δέ τινας ἀπὸ τοῦ ὄφ ἐπιφωνήματος ἐκπληκτικοῦ. 900, 26.

ὄφλω ὅτι ἐκ τοῦ ὀφείλω συγκέκοπται, καὶ ὅτι ὄφλειν τις λέγεται ἐπὶ δίκῃ, ὀφείλειν δὲ τὸ ἁπλῶς, καὶ ὄφλειν γέλωτα τὸ κατὰ δίκης λόγῳ τοῦτο πάσχειν. 1751, 12.

ὄφρα ἀντὶ τοῦ ἕως καὶ εἰσόκε. 578, 23. 1775, 6.

ὀφρύες ὅτι παρὰ τὸ τὴν ὄψιν ῥύεσθαι, ὅ ἐστι φυλάσσειν, λέγονται. 144, 42. καὶ ὅτι ἐκ τῶν τοῦ ἀνθρώπου ὀφρύων, διάλυσις προςώπου καὶ σκυθρωπότης διαφαίνεται. 1538, 12. ὅθεν ὀφρύων νέφωσιν εἰπέ τις τὴν σκυθρωπότητα. 144, 37. καὶ ὅτι καὶ ὀρειναί τινες ἐξοχαὶ ὀφρύες λέγονται τροπικῶς. 145, 8. 308, 35. 1201, 10.

ὀφρύεσθαι καὶ ὀφρυᾶσθαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, ὅτι παρὰ τὴν ὀφρῦν λέγονται. 298, 15.

ὀφρυόεσσα Ἴλιος ἐπιθετικῶς ἡ ἐπὶ ὀφρυώδους τόπου κειμένη. 1277, 3.

ὀφρῦς αἱ ὀρειναὶ ἐξοχαὶ τροπικῶς. 145, 8. 308, 35. 1201, 10.

οχα καὶ οφα λήγοντες παρακείμενοι ὅτι μικτοί εἰσι, καὶ τὸ μὲν παραλῆγον ō ἐκ τοῦ μέσου ἔχουσι παρακειμένου, τὸ δὲ λῆγον σύμφωνον ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ, οἷον κέκλοφα, κέκοφα, λέλογχα, ἐνήνοχα. 1687, 8.

ὄχα ἀντὶ τοῦ ἐξόχως κατ' ἔλλειψιν τῆς ἐξ προθέσεως. 54, 42. ὅθεν τὸ ὄχ' ἄριστος ἐν ἴσῳ τῷ μέγ' ἄριστος πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 342, 32. καὶ ὅτι τὸ ὄχα ὡς καὶ τὸ ἔξοχα παρὰ τὸ ἔχω ἔξω λέγονται. 1528, 29.

ὄχανα ἀσπίδων οἱ λεγόμενοι πόρπακες δι' ὧν αἱ ἀσπίδες ἔχονται, ὅ ἐστι κρατοῦνται. 152, 28. 243, 35. 425, 43. 707, 59. 905, 52. καὶ ὅτι τὰ τῶν ἀσπίδων ὄχανα Καρῶν εἰσὶν εὕρεμα. 367, 24.

ὀχέειν δισσὸν ἀντὶ τοῦ ὀχεῖν, ὅ ἐστι φέρειν καὶ βαστάζειν, ὁμοίως τῷ νηπιάας ὀχέειν, ἤγουν βαστάζειν νηπιότητας, ὅτι ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀχθοφορούντων λέγεται. 1577, 43. 1932, 62. καὶ ὀχεῖν ἄτην ὁμοίως ἀντὶ τοῦ βαστάζειν οἷά τι ἄχθος. 1910, 63.

ὀχέεσκον ἀντὶ τοῦ ὤχουν, ἤγουν ἔφερον καὶ ἐβάσταζον. 1704, 6.

ὀχεῖν τὸ φέρειν καὶ βαστάζειν, καὶ ὀχεῖσθαι παθητικῶς τὸ φέρεσθαι καὶ βαστάζεσθαι. 814, 34. 1418, 60. 1704, 6.

ὀχεῖσθαι λέγεται ἄνθρωπος ἐφ' ἵππου, καὶ ὀχεῖσθαι λέγεται ἵππος, ἤγουν ὑπὸ ἀναβάτη γίνεσθαι. 1096, 14. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὀχεῖσθαι τὸ ἐπὶ ὄχου, ἤγουν ἅρματος, φέρεσθαι κυριολεκτικῶς· ὀχεῖσθαι δέ τις κύμασι μεταφορικῶς λέγεται, οἷον ἐν τῷ, ὀχήσατο κύμασιν Ἑρμῆς, Ὀδ. ε', 54. 1523, 13.

ὀχετηγὸς ἄνθρωπος ὁ τῷ ὕδατι τὸν ῥοῦν ὁδηγῶν. 1236, 11.

ὀχεὺς ὅτι παρὰ τὸ ἔχειν λέγεται, καὶ ὅτι καὶ πυλῶν ὀχεὺς λέγεται, καὶ περικεφαλαίας καὶ ζωστῆρος. 425, 41. 454, 22.

ὀχεὺς πυλῶν ὁ τῆς θύρας μοχλὸς, ὅ ἐστι ξύλον συνέχον κεκλεισμένας τὰς θύρας, ὅτι παρὰ τὸ ἔχειν λέγεται. 895, 46. 914, 23. 1358, 61.

ὀχεὺς περικεφαλαίας ὁ συνέχων τὴν περικεφαλαίαν ἱμάς. 425, 41.

ὀχῆες ζωστῆρος, κρίκοι τινὲς οἷς διόλου συνείχετο ὁ στρατιωτικὸς ζωστὴρ πρὸς τὸν θώρακα. 453, 35. 1215, 1.

Ὄχη, ὄρος τῆς Καρυστίας χώρας ἐν Εὐβοίᾳ, ὅτι παρὰ τὸ ἐξέχειν λέγεται, ἢ παρὰ τὴν τοῦ Διὸς καὶ Ἥρας ὀχείαν. 54, 43. 279, 2. 280, 42. 1385, 32.

ὀχὴ ὀξυτόνως ἡ τροφὴ, παρὰ τὸ

τοῦ παιάων γέγονεν, ὃ δηλοῖ τὸν θεραπευτικὸν, ὑφαιρέσει τοῦ ᾱ. 1275, 42.

Παίων Παίονος ἐθνικὸν, παίων δὲ παίοντος μετοχὴ, Παιὼν δὲ Παιῶνος ὁ ἰατρὸς τῶν θεῶν. 138, 12. 1109, 21.

παιωνία, εἶδος βοτάνης, καὶ παιωνία χεὶρ ἐπιθετικῶς ἡ θεραπευτικὴ, Παιονία δὲ ἡ χώρα. 138, 10. 18.

παιωνίζειν ταὐτὸ ὅπερ παιανίζειν, ζήτει τὸ παιὰν καὶ παιανίζειν. 137, 43. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ παιωνίζειν ἐκ τοῦ παιηονίζειν γέγονε κράσει τοῦ η καὶ ο εἰς ω. 1109, 24.

πακτόω πακτῶ, τὸ κατασφαλίζω. 742, 42. 1532, 58.

Πακτωλὸς ποταμὸς ὅτι ἀπὸ Τμώλου τοῦ ὄρους ἄρχεται καὶ εἰς τὸν Ἕρμον ἐκβάλλει, ἱστορία. 366, 21. 24. 1212, 24. 64.

πακτῶσαι δῶμα τὸ συγκλεῖσαι καὶ ἀσφαλίσαι. 1937, 62.

παλάθη, ὅτι οὕτω λέγεται ἡ τῶν ἰσχάδων ἐπισύνθεσις. 1399, 30. 1914, 50.

πάλαι ἐπίῤῥημα ὅτι καὶ τοῖς προσφάτως γενομένοις ἐπιλέγεται. 702, 3. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι τὸ πάλαι οὐ μόνον τὸ ἀφ᾽ ἱκανοῦ χρόνου, ἀλλὰ καὶ τὸ πρὸ ὥρας ἢ στιγμῆς. 770, 7. 1313, 16. 1892, 57. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ ὅτι τὸ πάλαι ἐπὶ ὀλιγίστου χρόνου ἀντὶ τοῦ πρότερον ἐν τῷ, ἀτὰρ δὴ ὀϊστὸν ἔχων πάλαι ὡς ἴθυνεν, Ἰλ. ψ΄, 871. 1334, 25. καὶ ὅτι τὸ λαι βραχὺ ἔχει, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ πρόπαλαι. 1058, 7.

πάλαι καὶ παλαιὸς ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ ι τῆς διφθόγγου. 1859, 54.

παλαιμοσύνη χωρὶς τοῦ σ ἀντὶ τοῦ παλαισμοσύνη. 1543, 32.

Παλαίμων, ὁ πρότερον Μελικέρτης, υἱὸς Ἰνοῦς, τῆς καὶ Λευκοθέας, καὶ Ἀθάμαντος· καὶ ὅτι παρὰ τὸ παλαίειν λέγεται τοὔνομα, ἐτυμολογία διεξοδικὴ, καὶ ἱστορία διεξοδικὴ περὶ Ἰνοῦς καὶ Ἀθάμαντος. 1325, 3. 1543, 23.

παλαιομαγάδις, ὁ καὶ μαγάδις ἁπλῶς, ἔστι δὲ εἶδος αὐλοῦ ὀξὺν ἅμα καὶ βαρὺν φθόγγον ἐπιδεικνυμένου. 1157, 42.

παλαιόντων ἐπίφθεγμα τὸ, ἤ μ᾽ ἀνάειρ᾽ ἢ ἐγὼ σέ. 1327, 2.

παλαιὸς φὼς, λίαν γέρων ἄνθρωπος, Ἰλ. ξ΄, 136. 972, 25.

Παλαιπερκώτη ἐν συνθέσει, ὄνομα πόλεώς τινος, ἧς ὁ πολίτης Παλαιπερκώσιος. 356, 35.

Παλαίσκηψις, πόλις δωρηθεῖσα Θεμιστοκλεῖ ὑπὸ τοῦ Περσῶν βασιλέως, ἱστορία· ζήτει τὸ, Σκῆψις πόλις.

πάλαισμα Θετταλὸν πρὸς ὁμοιότητα τοῦ σόφισμα Θετταλόν. 331, 39. ζήτει τὸ, Θετταλὸν σόφισμα.

παλαισμοσύνη ἡ παλαιστικὴ τέχνη. 1325, 46. καὶ ὅτι καὶ παλαιμοσύνη χωρὶς τοῦ σ γράφεται. 1325, 1.

παλαιστὴ θηλυκῶς καὶ παλαιστὴς ἀρσενικῶς, τὸ τρίτον τῆς σπιθαμῆς, ἤγουν τὸ τετραδάκτυλον τῆς χειρὸς διάστημα. 450, 38. 896, 60. 1415, 24.

παλαιστικῶν μηχανῶν καὶ σχημάτων τινῶν ἔκφρασις διεξοδική. 1327, 8. 12.

παλαίφατα θέσφατα, ἤγουν παλαίτατοι χρησμοί. 1737, 57.

Παλαίφατος, μύθων ἀλληγορητὴς, καὶ παλαίφατος ἐπίθετον ὁμωνύμως τῷ κυρίῳ· καὶ ὅτι Παλαίφατος παροιμιακῶς λέγεται πᾶς ὁ τὰ ἀπίθανα πιθανολογῶν. 1859, 43. καὶ ὅτι Θαλείας τῆς Μούσης υἱὸς ἱστορεῖταί τις Παλαίφατος. 817, 31.

παλάμαι Βριάρεω, πίδακές τινες οὕτω καλούμεναι, ἱστορία· ζήτει ἐν τῷ, Βριάρεω τάφος. 123, 38.

Παλαμήδης, υἱὸς Ναυπλίου, ὅτι πεττείαν κυβείαν ἐπινόησεν εἰς ψυχαγωγίαν τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, ἱστορία· ὅθεν καὶ Παλαμήδειον ἀβάκιον λέγεται. 228, 1. 1396, 61.

παλαμναῖος ἄνθρωπος ὁ ἔχων παλαμᾶσθαι, ἐναντίον τῷ ἀπάλαμνος· καὶ παλαμναῖος ὁ αὐτόχειρ καὶ μιάσματι ἔνοχος, καὶ παλαμναῖος Ζεὺς ὁ τοὺς τοιούτους κολάζων, καὶ ὅτι καὶ παλαμναία ἀσπὶς εἶδός τι θηρίου λέγεται. 586, 2.

παλάσσειν ἐπὶ τοῦ λαγχάνειν καὶ κληροῦσθαι, παρὰ τὸν πάλον, ὃ δηλοῖ τὸν κλῆρον. 674, 10. 1631, 38. καὶ παλάσσειν τὸ ἀναδεύειν καὶ φύρειν καὶ μολύνειν, παρὰ τὴν πάλην, ὅ ἐστι τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου, ὅθεν ἡ παιπάλη καὶ τὸ παλύνειν. 786, 23. 1631, 38. 1743, 60. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ παλάσσειν παρὰ τὸ πάσσειν λέγεται πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς. 527, 14.

παλαστεῖν τῷ τῇ παλαιστῇ τῆς χειρὸς ὠθεῖν. 1415, 22.

παλεὸς ὁ μάταιος, παρὰ τὸ ἠλεὸς ἐκτάσει καὶ προσθήκῃ τοῦ π. 1443, 64.

πάλη τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου καὶ ἡ τέφρα, ὅθεν ἡ παιπάλη. 786, 23. 898, 6.

πάληκες παρ᾽ Ἀθηναίοις, ὅτι παρὰ τὸ πάλλακες, ὃ δηλοῖ τοὺς νέους, δοκεῖ λέγεσθαι τοὔνομα. 1742, 38.

πάλης τρόπος ἐφ᾽ Ὁμήρου, καὶ σχῆμα τῶν παλαιόντων, ἑρμηνεία διεξοδική. 1326, 63.

παλιγγενεσία, δόξα Πυθαγορικὴ τοῦ πάλιν γίνεσθαι τοὺς ἀνθρώπους. 1838, 50.

παλίλλογα τὰ ἐξ ὑπαρχῆς συναγόμενα, παρὰ τὸ λέγειν εἴτουν συλλέγειν· καὶ ὅτι τὸ πρότερον λ τῆς λέξεως ἐκ τοῦ ληκτικοῦ ν τοῦ πάλιν ἐπιῤῥήματος τέτραπται. 65, 5.

παλιλλογίας παράδειγμα τὸ, Ἄρες Ἄρες, Ἰλ. ε΄, 31. 818, 18.

παλιμβακχεῖος ἢ παλιμβάκχειος προπαροξυτόνως, πούς μετρικὸς ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας ἀνάπαλιν τῷ βακχείῳ. 1551, 54.

παλίμβολος δοῦλος ἐπιθετικῶς, ὃν πάλιν καὶ πάλιν οἱ τῶν ἀνδραπόδων μεταβολεῖς συνήλλαξαν. 1405, 8.

παλιμπετὲς ἀπονέεσθαι, Ὀδ. ε΄, 27. ἀντὶ τοῦ παλιμπετεῖς, ὅ ἐστιν ἀνάπαλιν πεσόντες τοῦ σκοποῦ· καὶ ὅτι καὶ ἐπιῤῥηματικῶς ἔστιν ἀκούειν τὸ παλιμπετὲς, καὶ ὅτι ὀξύνεται ἡ λέξις. 1520, 56.

παλιμπετὴς ὁ ἑαυτῷ περιπίπτων καὶ ἐναντιούμενος, καὶ παλιμπετὲς ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ὀπίσω καὶ ἀνάπαλιν. 1066, 38—63.

παλιμπλαγχθῆναι, ἐκ δευτέ-

ρου πλανηθῆναι ἢ ὀπίσω μάτην ἀπονοστῆσαι. 46, 35. 47, 10.

πάλιν τὸ ἔμπαλιν εἴτουν ἀνάπαλιν, καὶ τὸ ὀπίσω καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς καὶ τὸ ἐκ δευτέρου. 46, 45. 47, 2. 62, 8. 1575, 3. 1740, 36. καὶ πάλιν ἐρέει, Ἰλ. ί, 56. ἀντὶ τοῦ ἔμπαλιν ἐρεῖ. 735, 8.

πάλιν ἐλθεῖν συνήθως μὲν ἀντὶ τοῦ ἐπανελθεῖν, ἐν δὲ τῷ, καὶ δή μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο, Ὀδ. τ', 533. ἀντὶ τοῦ ἀνάπαλιν ἐλθεῖν εἴτουν ἐξελθεῖν τοῦ μεγάρου τίθεται. 1875, 63.

πάλιν ἰέναι ἀντὶ τοῦ ἐπανιέναι παρ' Ὁμήρῳ. 1626, 16.

πάλιν τρέπειν ὄσσε, ἀντὶ τοῦ ἀλλαχοῦ τρέψαι τὴν θέαν. 915, 27.

παλινάγρετος λόγος ὁ ἐκ μεταμέλου πάλιν ἀγειρόμενος. 144, 11.

παλινδρομῶ ὅτι παρὰ τὸν δρόμον λέγεται, καὶ ὅτι πρώτης ἐστὶ συζυγίας τῶν περισπωμένων. 786, 36.

παλίνορσος ὅτι παρὰ τὸ πάλιν, ὅ ἐστιν ὀπίσω, καὶ τὸ ὄρω ὄρσω λέγεται. 377, 34.

παλίντιτον λέγεται οὗ ἡ τίσις, ὅ ἐστιν ἐκδίκησις, πάλιν, ἤγουν ὕστερον καὶ ἐν τῷ μέλλοντι χρόνῳ, γίνεται. 1424, 36.

παλίντονον τόξον τὸ πάλιν, ἤγουν εἰς τοὐπίσω, τεινόμενον εἴτουν καμπτόμενον. 375, 10. 712, 20.

παλιντράπελος ὁ εἰς τὸ ἀνάπαλιν τοῦ φρονεῖν τραπείς. 1135, 18.

παλιντρέπεσθαι τοῦ δεῖνος, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ὀπίσω στραφῆναι καὶ ἀναχωρῆσαι. 1135, 17. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παλιντρέπεσθαι τὸ ὅλῳ τῷ σώματι στραφῆναι καὶ ὀπίσω πορευθῆναι, πάλιν δὲ τρέπειν ὀφθαλμοὺς ἀντὶ τοῦ ὀπίσω τρέπειν τοὺς ὀφθαλμούς. 1244, 32.

παλιντροπάασθαι ὅτι ἐκ τοῦ παλίντροπος παρῆκται. 1047, 33. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ παλιντροπάασθαι, καίπερ ἐκ τοῦ τρωπᾶν συγκείμενον, ὃ διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται, ὅμως αὐτὸ διὰ τὴν σύνθεσιν διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται κατὰ τὴν δευτέραν κλινόμενον. 719, 57. 1639, 43.

παλίντροπος ὅτι καίπερ ἐκ τοῦ τρωπᾶν συγκείμενον, ὅμως διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται. 1047, 33.

παλιρρόθιον κῦμα τὸ κατὰ παλίρροιαν ῥοθοῖν ἢ τὸ διαύλου τρόπον ἐκ τοῦ αἰγιαλοῦ εἰς θάλασσαν ἀποκαθιστάμενον. 1541, 3.

παλίωξις ἡ ἀνάπαλιν δίωξις, ἡ ἐκ τῶν διωκομένων κατὰ τῶν διωκόντων. 893, 8. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παλίωξις λέγεται, ὅταν ἐξ ὑποστροφῆς δίωξιν οἱ δεδιωγμένοι. 1032, 48.

πάλλα ἡ σφαῖρα, παρὰ τὸ πάλλεσθαι. 1554, 31.

Παλλάδιον τὸ τῆς Παλλάδος εἴδωλον. 84, 46. καὶ περὶ τῆς τοῦ Τρωικοῦ Παλλαδίου σκευῆς ἱστορία. 627, 5. 11. καὶ πῶς ὁ Διομήδης κλέψας ἅμα Ὀδυσσεῖ τὸ Τρωικὸν Παλλάδιον ἐπ' ἐκείνου ἐπεβουλεύθη, ἱστορία διεξοδική. 882, 20. καὶ Παλλάδιον δικαστήριον Ἀθήνησι. 1419, 53. ζήτει τό, ἐπὶ Παλλαδίῳ.

παλλακὴ ἐν ἴσῳ τῷ νεᾶνις, ὅτι ἡλικίας ἐστὶν ὀνομασία. 763, 22. καὶ ὅτι παρὰ τὸ πάλλαξ λέγεται, ὃ δηλοῖ τὸν νέον ἢ νέαν. 84, 40. 1419, 50. καὶ ὅτι παλλακὴ οὐκ ἦν ἐφύβριστον ὄνομα παρὰ τοῖς παλαιοῖς. 713, 23. καὶ ὅτι παρὰ μὲν τοῖς βαρβάροις αἱ γαμεταὶ ἠνείχοντο πρὸς τὰς παλλακὰς κοινωνίαν τῶν ἰδίων ἀνδρῶν, παρὰ δὲ τοῖς Ἕλλησιν οὐκέτι. 1361, 18.

παλλακὶς ὅτι ὑποκοριστικόν ἐστιν ὄνομα. 763, 17. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἡ παλλακὶς ἐκ τοῦ παλλακὴ παρήχθη, καὶ ὅτι διαφέρει ἑταίρας ἡ παλλακή. 1758, 2. 7.

πάλλαντες οἱ νέοι προσηγορικῶς. 84, 39.

Παλλαντίδαι ὑπὸ Θησέως ἐκβληθέντες. 284, 31.

πάλλαξ πάλλακος, ὁ νέος καθ' ἡλικίας προσηγορίαν. 763, 20.

Παλλάς, Ἀθηνᾶς ἐπίθετον, παρὰ τὸ πάλλειν ἢ ἀπό τινος Πάλλαντος, ἢ ὅτι παλλάδες παρὰ τοῖς ἀρχαίοις αἱ νεάνιδες ἐλέγοντο, ὡς καὶ πάλλαντες καὶ πάλλακες οἱ νέοι. 84, 35. 39. 1742, 35.

πάλλας καὶ πάλλαξ ὁ νέος, ὅθεν καὶ παλλακὴ καὶ παλλάκια τὰ παιδία. 1419, 50. 1742, 37.

πάλλειν τὸ κινεῖν. 418, 45. 419, 6. καὶ πάλλειν χερσὶ παιδίον, τὸ ὑψώσαντα διακινεῖν, Ἰλ. ζ, 474. 656, 50. πάλλειν δὲ δόρυ ἀντὶ τοῦ κραδαίνειν. 1050, 31.

πάλλευκον ἐκ τοῦ πᾶν καὶ τοῦ λευκόν, ὅτι τὸ πρότερον λ ἐκ τροπῆς τοῦ ν ἔχει. 65, 6.

Παλλήνη, πόλις Θρᾴκης, ἡ καὶ Φλέγρα, ἧς οἱ ἄνθρωποι ἀγρίως ἐβίουν, ὅθεν καὶ ἡ Γιγαντομαχία κατ' αὐτὴν γεγονέναι μυθεύεται· καὶ ὅτι δυσὶ λ γράφεται τοὔνομα. 291, 45. 311, 39. 1618, 45.

πάλμονες, δουλικὴ προσηγορία κατὰ γλῶσσαν. 1024, 39.

πάλος ὁ κλῆρος, παρὰ τὸ πάλλεσθαι, ὅ ἐστι κινεῖσθαι. 84, 37. 418, 44. 419, 3. 674, 11. 1631, 39.

πάλτο ἀντὶ τοῦ ἔπαλτο, ἤγουν προσέκρουσε καὶ προσέπταισε. 1035, 59.

παλτὸν, εἶδος δόρατος προσηγορικῶς, καὶ παλτὸν πῦρ ἐπιθετικῶς τὸ κεραύνιον. 674, 12.

παλύνειν τὸ λευκαίνειν, ὅτι περὶ ἀλεύρου καὶ χιόνος λέγεται. 786, 18. 20. καὶ ὅτι τὸ παλύνειν ἄλφιτα, πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ λεγόμενον, οὐκ ἀρτοποιίαν σημαίνει, ἀλλά τι ἐπίπασμα σύνηθες τοῖς παλαιοῖς. 1162, 48. 1751, 33. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ ὅτι παλύνειν ἀλφίτοις, ἤγουν λευκαίνειν ἢ καταπάσσειν, ἢ παλύνειν τι ἀλφίτοις τὸ συναναδεύειν. 1766, 38.

παλύνειν ἐν ἴσῳ τῷ ἐπιπάσσειν. 786, 23. 868, 24. 898, 6. ζήτει τὸ παλάσσειν καὶ τὸ πάλη.

πάματα, ζήτει τὸ πάμματα.

Παμβοιώτια, ἑορτὴ κοινὴ πάντων Βοιωτῶν, ὡς Παναθήναια ἡ τῶν πάντων Ἀθηναίων. 247, 27. 268, 24

παμβῶτις γῆ ἡ πάντα βόσκουσα, ὅτι καθόλου κατὰ πάσης τῆς γῆς λέγεται, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ βώτης ἀρσενικοῦ δοκεῖ παρεσχηματίσθαι τὸ βῶτις θηλυκόν, ὅθεν τὸ ἡ παμβῶτις καὶ βωτιάνειρα. 71, 13. 699, 48.

πάμματα Δωρικῶς τὰ κτήματα, παρὰ τὸ πῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κτῶμαι. 493, 45. [πάματα hic et in textu

κάκιστος Ἀχαιῶν ἔμμεναι, ἀλλ' ὥριστος, Ὀδ. ρ', 415. 1826, 26. 38.

οὐκ ἀρνητικὸν ἐπίῤῥημα ὅτι καὶ οὐχὶ λέγεται, καὶ ὅτι τὸ μονοσύλλαβον οὐκ οὐ γέγονεν ἐκ τοῦ οὐχὶ δισυλλάβου. 211, 33. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ οὐχὶ ἐπίῤῥημα καὶ χωρὶς τοῦ ῑ λέγεται, τὸ δὲ οὐχὶ οὐδαμοῦ χωρὶς τοῦ ῑ. 1085, 55.

οὐκ ἐν κόσμῳ φεύγειν, ἀντὶ τοῦ ἀτάκτως φεύγειν. 257, 31. ζήτει ἐν τῷ κόσμος.

οὐκ ἔσθ' ὅπως, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔσθ' ὅτι μεταληπτικῶς, ἑρμηνεία διεξοδική. 79, 31.

Οὐκαλέγων κύριον ὅτι ἐκ τῆς οὐκ ἀποφάσεως καὶ τοῦ ἀλέγειν σύγκειται. 395, 8. καὶ ὅτι Οὐκαλέγων οὐχ' ὁ παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλ' ἕτερός τις ἀρχαιότερος γαμβρὸς Λαομέδοντος ἱστορεῖται. 349, 6.

οὐλαὶ αἱ κριθαὶ ὁμωνύμως ταῖς ἐκ τῶν τραυμάτων οὐλαῖς, ὅτι παρὰ τὸ ὅλαι ἤγουν ἀκέραιαι ἐσθίεσθαι πρὸ τοῦ εὑρεθῆναι τὸν ἀλετὸν οὕτως ἐκλήθησαν ἐπενθέσει τοῦ ῡ. 132, 36. κατὰ δὲ ἑτέρους οὐλαὶ ἀπὸ μέρους τὸ ἐξ ἁλῶν καὶ κριθῶν μίγμα, ὅθεν οὐλοχύται· καὶ ὅτι ὀξύνεται ἡ λέξις πρὸς διαστολὴν τῆς οὖλαι ἐπιθετικῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν. 133, 8. 19. 1476, 12. 1725, 64. ζήτει τὸ οὐλοχύται.

οὖλαι κόμαι αἱ ἐστραμμέναι, παρὰ τὸ εἰλεῖν ἢ εἴλειν. 1561, 35.

οὐλαμὸς ποτὲ μὲν ἡ ἁπλῶς συστροφὴ τῶν στρατιωτῶν, ποτὲ δὲ ἀφωρισμένως σύστημα ἀνδρῶν τεσσαράκοντα. 469, 8. 13. 665, 14. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐλαμὸς ἀνδρῶν τὸ σύστρεμμα καὶ πύκνωμα τοῦ λαοῦ, ἀπὸ τῆς σαρκικῆς οὐλώσεως ἢ τῆς οὐλότητος τῶν συνεστραμμένων τριχῶν. 1190, 46.

οὖλε ἀντὶ τοῦ ὑγίαινε, ἀπὸ τοῦ οὔλειν, ὅ ἐστιν ὑγιαίνειν. 1965, 31.

οὔλειν τὸ ὑγιαίνειν, παρὰ τὸ ὅλον, ὃ δηλοῖ τὸ σῶον καὶ ὑγιές. 32, 32. 1965, 31.

οὐλή, τύλος ἢ τύπος θεραπευθέντος τραύματος. 455, 13. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐλὴ ἡ κριθὴ καὶ τὸ ὑγιασθὲν τραῦμα ὀξυτόνως, οὖλη δὲ ἐπίθετον βαρυτόνως. 1169, 39. καὶ ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐλὴ παρὰ τὸ ὅλον λέγεται, ὡς ὁλωθέν τι τῷ ἕλκει ἐπιγινομένη· καὶ ὅτι ψιλοῦται ἡ λέξις διὰ τὴν Ἰωνικὴν ἐπένθεσιν τοῦ ῡ, καὶ ὅτι ὀξύνεται πρὸς διαστολὴν τοῦ οὖλη ἐπιθέτου. 1869, 20.

οὔλη θρὶξ ἡ συνεστραμμένη, παρὰ τὸ εἰλεῖν ἢ εἴλειν, ὃ δηλοῖ τὸ συστρέφειν, ὅθεν οὐλόθριξ σύνθετον. 164, 44. 1769, 35. καὶ ὅτι βαρύνεται ἡ λέξις πρὸς διαστολήν. 1169, 38.

οὔλη χλαῖνα ἡ ὑγιὴς παρὰ τὸ ὅλον, ἢ ἡ τριχωτὴ παρὰ τὸ οὖλον τῆς τριχός, ἢ ἡ εὔκλωστος παρὰ τὸ εἰλεῖν. 1482, 1. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὔλη χλαῖνα ἡ συνεστραμμένη καὶ εὔκλωστος ἢ ἡ ὅλη καὶ ὑγιὴς ἐν τῷ, οὔλην πορφυρέην, Ὀδ. τ', 225. ἢ οὔλην πορφυρέην ἀντὶ τοῦ ὁλοπόρφυρον. 1863, 32.

οὔλη Βοιωτικῶς ἡ κοινῶς ὕλη προσθέσει τοῦ ο. 23, 32.

οὔλιος ὁ ὑγιαστικὸς ἢ ὁ ὀλέθριος. 1087, 14. 1781, 19.

οὔλιος Ἀπόλλων ὁ ὑγιαστικός, παρὰ τὸ οὔλειν. 32, 32. 342, 1. 577, 44. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὔλιος Ἀπόλλων ὁ ὁλότητος, ὅ ἐστιν ὑγείας, ποιητικὸς ὡς ἰατρός. 1928, 10.

οὔλιος ἀστὴρ ἐπιθετικῶς λέγεται ὁ τοῦ Κυνὸς ὡς φθοροποιὸς διὰ τὰ ὑπ' αὐτὸν ὀλέθρια καύματα. 831, 5.

οὐλοβόρος ἔχις ὅτι παρὰ τὸ οὖλον, ὅ ἐστιν ὀλέθριον, λέγεται. 1057, 2.

οὐλόδετον καὶ οὐλοδέτης, σχοινίον ᾧ τὰ τῶν οὐλῶν, ὅ ἐστι κριθῶν, δράγματα ἐδέσμουν. 1162, 30. 33.

οὐλόθριξ ὁ οὔλας ἔχων τρίχας. 164, 45. 469, 14. ζήτει ἐν τῷ, οὔλη θρίξ.

οὖλοι τάπητες οἱ δασεῖς καὶ τριχωτοί, ἢ οἱ εὐείλητοι καὶ εὔκλωστοι. 1056, 63.

οὐλοκάρηνος ἀντὶ τοῦ οὐλόθριξ συνεκδοχικῶς. 1864, 9.

οὐλομένη ὅτι παρὰ τὸ οὖλον καὶ τὸ μένος λέγεται, ἢ οὐλομένη ἀντὶ τοῦ ὀλουμένη· καὶ περὶ τοῦ πότερον ἐνέργειαν ἢ πάθος ὑπαγορεύει ἐν τῷ, μῆνιν οὐλομένην, Ἰλ. α', 2. 15, 14. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐλομένη ποτὲ μὲν ἐνεργητικῶς λέγεται ἀντὶ τοῦ ὀλεθρία, ποτὲ δὲ παθητικῶς ἀντὶ τοῦ παθοῦσα ὀλέθρια καὶ κακοδαίμων. 1846, 27. 33. καὶ ὅτι διὰ τοῦ, ἣ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσιν, ἑρμήνευται τὸ οὐλομένη ἐν τῷ, βάλε γαστέρος εἵνεκα λυγρῆς οὐλομένης, Ὀδ. ρ', 474. 1827, 18.

οὐλόμενον φάρμακον ἐπιθετικῶς ὅτι παρὰ τὸ ὅλλω λέγεται. 1662, 64.

οὐλόμενος ὁ ὀλέθρου αἴτιος ἢ ὀλέσθαι ἄξιος. 968, 8.

οὖλον ἀντὶ τοῦ ὅλον καὶ ὑγιές, καὶ οὖλον τὸ συνειλημμένον καὶ συνεστραμμένον. 469, 13. 1162, 43.

οὖλον κεκληγέναι λέγονται ψᾶρες ἢ κολοιοὶ παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ συνεστραμμένον καὶ ὀξὺ διὰ δειλίαν ἢ ἀντὶ τοῦ σημαντικὸν τοῦ οἰκείου ὀλέθρου. 1126, 38.

οὐλὸς ἄνθρωπος καὶ οὐλὴ κόμη ἀντὶ τοῦ οὖλος καὶ οὔλη. 794, 29.

οὖλος ὄνειρος, Ἰλ. β', 6. ὁ ὀλέθριος ἢ ὁ ὑγιὴς καὶ τέλειος ἢ ὁ στρεβλὸς καὶ σκολιὸς διὰ τὴν ἀσάφειαν, παρὰ τὸ εἰλῶ, ὃ δηλοῖ τὸ συστρέφω. 164, 36—46.

οὖλος ἄρτος ἀντὶ τοῦ ὅλος, ὅ ἐστιν ἀκέραιος, συνήθως δὲ οὖλος ὁ ὀλέθριος παρὰ ποιηταῖς. 164, 43. 1057, 1. 1823, 22. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἀντὶ τοῦ τέλειος διὰ τὸ στρογγύλον καὶ κυκλοτερὲς τοῦ σχήματος. 1816, 32.

οὐλοχύται, προθύματά τινα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν ἐξ οὐλῶν ἤγουν κριθῶν ἁλσὶ μεμιγμένων, ἅπερ εὐχαριστοῦντες ἢ εὐφορίαν οἰωνιζόμενοι οἱονεὶ τινας ἀπαρχὰς ἐπέχεον τοῖς βωμοῖς. 132, 22. καὶ διὰ τί τοὺς ἅλας παρεμίγνυον. 132, 43. 133, 13. ἕτεροι δὲ οὐλοχύτας τὰ κανᾶ ἐνόησαν, δι' ὧν οἱ οὐλαὶ ἔχεον αἱ κριθαὶ ἐχέοντο. 133, 18. ζήτει τὸ οὐλαί. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι εἰς πρόθυμα παρειλαμβάνοντο οἱ οὐλοχύται παρὰ τοῖς Ἕλλησι πρὸς ὑπόμνησιν τῆς ἐξ ἀρχῆς τροφῆς τῶν ἀνθρώπων. 1476, 47.

καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ ὅτι τὸ ὄφελες καὶ ὄφελεν ἐκ τοῦ ὤφειλες καὶ ὤφειλε γεγόνασιν ἀποβολῇ τῆς αὐξήσεως καὶ τοῦ παραληκτικοῦ ι τῆς διφθόγγου. 380, 27. 783, 63.

ὀφέλλεις, τρίτον πρόσωπον ἀορίστου εὐκτικοῦ, ὅτι ἐκ τοῦ ὤφελα ὁριστικοῦ κεκίνηται. 1080, 12. 1448, 36.

ὀφέλλειν τὸ αὐξάνειν. 878, 44. καὶ ὀφέλλειν μῦθον τὸ πολυλογεῖν καὶ ληρεῖν. 1078, 50. καὶ ὅτι καὶ μένος ἡ προθυμία ὀφέλλεσθαι λέγεται παρ' Ὁμήρῳ. 1314, 12.

ὀφέλλιμος, ὄνομα παρὰ τὸ ὀφέλλειν λεγόμενον, ὅτι καὶ ὀφέλσιμος λέγεται Αἰολικῶς. 1472, 33.

ὀφέλλεσθαι λέγεται χρέος, Ὀδ. γ', 367. ἀντὶ τοῦ ὀφείλεσθαι ἢ ἀντὶ τοῦ αὔξεσθαι διὰ τὸν τόκον. 1472, 28.

ὄφελμα τὸ σάρωτρον, ὅτι παρὰ τὸ ὀφέλλω, ὅ ἐστιν αὔξω, ἀντιφραστικῶς λέγεται. 1887, 34.

ὄφελον κατ' εὐκτικὴν σημασίαν λεγόμενον ἐν τῷ, ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱός, Ὀδ. α', 217. ὅτι ἐκ τοῦ ὤφειλον κατ' Ἰωνικὴν ἀναύξησιαν καὶ ἀποβολὴν τοῦ ι λέγεται. 1412, 37.

ὄφελος ὅτι παρὰ τὸ ὀφέλλω, ὅ ἐστιν αὔξω, λέγεται. 1314, 13.

ὀφέλσιμος Αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ ὀφέλλιμος, ζήτει τὸ ὀφέλλιμος. 1472, 33.

Ὀφέλτης, ὄνομα τοπικὸν παρὰ Λυκόφρονι, Ὀφέλτιος δὲ κύριον παρ' Ὁμήρῳ. 845, 38.

ὄφεων καταδύσεις, ὅτι χειαὶ καὶ εἰλυοὶ καὶ τρόχμαλοι καὶ αἱμασιαὶ πολυωνυμικῶς λέγονται. 1259, 33.

ὀφθαλμοὶ ὅτι αἰδοῦς εἰσὶν οἰκητήριον. 923, 17. καὶ ὅτι οἱ τῶν εἰς ἄκρον θυμουμένων ὀφθαλμοὶ πυρὶ λάμποντι εἰκάζονται παρ' Ὁμήρῳ. 1080, 12. καὶ ὅτι δι' ὀξυωπίαν καὶ περιεργίαν πολυόφθαλμοί τινες γεγονέναι ἐμυθεύθησαν. 1504, 56. καὶ ὅτι ὀφθαλμοὶ ὁμωνύμως ἐκαλοῦντο καὶ οἱ τοῖς δειπνοῦσι λύχνους καὶ θρυαλλίδας παρέχοντες. 1850, 23. καὶ ὅτι τυφλὸν ἔπαινον γυναικὸς εἴρηκέ τις, καθ' ὃν μηδὲν περὶ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς εἴρητο. 1558, 17. καὶ ὅτι ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν πρὸς διαστολὴν λέγεται τοῦ κατὰ φαντασίαν ἰδεῖν πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 376, 38. 1662, 22.

ὀφθαλμὸς ὅτι παρὰ τὸ ἅλλεσθαι ἐξ αὐτοῦ τὸ ὀπτικὸν λέγεται, οἱονεὶ ὀπταλμός. 1392, 40.

ὀφθαλμὸς ποταμοῦ, ὅτι ἀκύρως ἂν λεχθείη ὀφθαλμὸς ποταμοῦ, ὡς καὶ στόμα ποταμοῦ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου. 160, 18. καὶ ὅτι καὶ ὀφθαλμοὶ τριήρεων ὀπαί τινες ἐν ταῖς τριήρεσι τροπικῶς λέγονται. 1931, 44.

ὄφις ὅτι κοινῶς μὲν παρὰ τὸ ὄπτω ὦφα ἐτυμολογεῖται, κατὰ δέ τινας ἀπὸ τοῦ ὂφ ἐπιφωνήματος ἐκπληκτικοῦ. 900, 26.

ὄφλω ὅτι ἐκ τοῦ ὀφείλω συγκέκοπται, καὶ ὅτι ὄφλειν τις λέγεται ἐπὶ δίκῃ, ὀφείλειν δὲ τὸ ἁπλῶς, καὶ ὄφλειν γέλωτα τὸ κατὰ δίκης λόγῳ τοῦτο πάσχειν. 1751, 12.

ὄφρα ἀντὶ τοῦ ἕως καὶ εἰσόκε. 578, 23. 1775, 6.

ὀφρύες ὅτι παρὰ τὸ τὴν ὄψιν ῥύεσθαι, ὅ ἐστι φυλάσσειν, λέγονται. 144, 42. καὶ ὅτι ἐκ τῶν τοῦ ἀνθρώπου ὀφρύων, διάλυσις προσώπου καὶ σκυθρωπότης διαφαίνεται. 1538, 12. ὅθεν ὀφρύων νέφωσιν εἶπέ τις τὴν σκυθρωπότητα. 144, 37. καὶ ὅτι καὶ ὀρειναί τινες ἐξοχαὶ ὀφρύες λέγονται τροπικῶς. 145, 8. 308, 35. 1201, 10.

ὀφρύεσθαι καὶ ὀφρυᾶσθαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, ὅτι παρὰ τὴν ὀφρῦν λέγονται. 298, 15.

ὀφρυόεσσα Ἴλιος ἐπιθετικῶς ἡ ἐπὶ ὀφρυώδους τόπου κειμένη. 1277, 3.

ὀφρῦς αἱ ὀρειναὶ ἐξοχαὶ τροπικῶς. 145, 8. 308, 35. 1201, 10.

οχα καὶ οφα λήγοντες παρακείμενοι ὅτι μικτοί εἰσι, καὶ τὸ μὲν παραλῆγον ō ἐκ τοῦ μέσου ἔχουσι παρακειμένου, τὸ δὲ λῆγον σύμφωνον ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ, οἷον κέκλοφα, κέκοφα, λέλογχα, ἐνήνοχα. 1687, 8.

ὄχα ἀντὶ τοῦ ἐξόχως κατ' ἔλλειψιν τῆς ἐξ προθέσεως. 54, 42. ὅθεν τὸ ὄχ' ἄριστος ἐν ἴσῳ τῷ μέγ' ἄριστος πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 342, 32. καὶ ὅτι τὸ ὄχα ὡς καὶ τὸ ἔξοχα παρὰ τὸ ἔχω ἔξω λέγονται. 1528, 29.

ὄχανα ἀσπίδων οἱ λεγόμενοι πόρπακες δι' ὧν αἱ ἀσπίδες ἔχονται, ὅ ἐστι κρατοῦνται. 152, 28. 243, 35. 425, 43. 707, 59. 905, 52. καὶ ὅτι τὰ τῶν ἀσπίδων ὄχανα Καρῶν εἰσὶν εὕρεμα. 367, 24.

ὀχέειν οἰζὺν ἀντὶ τοῦ ὀχεῖν, ὅ ἐστι φέρειν καὶ βαστάζειν, ὁμοίως τῷ νηπιάας ὀχέειν, ἤγουν βαστάζειν νηπιότητας, ὅτι ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀχθοφορούντων λέγεται. 1577, 43. 1932, 62. καὶ ὀχεῖν ἄτην ὁμοίως ἀντὶ τοῦ βαστάζειν οἷά τι ἄχθος. 1910, 63.

ὀχέεσκον ἀντὶ τοῦ ὤχουν, ἤγουν ἔφερον καὶ ἐβάσταζον. 1704, 6.

ὀχεῖν τὸ φέρειν καὶ βαστάζειν, καὶ ὀχεῖσθαι παθητικῶς τὸ φέρεσθαι καὶ βαστάζεσθαι. 814, 34. 1418, 60. 1704, 6.

ὀχεῖσθαι λέγεται ἄνθρωπος ἐφ' ἵππου, καὶ ὀχεῖσθαι λέγεται ἵππος, ἤγουν ὑπὸ ἀναβάτη γίνεσθαι. 1096, 14. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὀχεῖσθαι τὸ ἐπὶ ὄχου, ἤγουν ἅρματος, φέρεσθαι κυριολεκτικῶς· ὀχεῖσθαι δέ τις κύμασι μεταφορικῶς λέγεται, οἷον ἐν τῷ, ὀχήσατο κύμασιν Ἑρμῆς, Ὀδ. ε', 54. 1523, 13.

ὀχετηγὸς ἄνθρωπος ὁ τῷ ὕδατι τὸν ῥοῦν ὁδηγῶν. 1236, 11.

ὀχεὺς ὅτι παρὰ τὸ ἔχειν λέγεται, καὶ ὅτι καὶ πυλῶν ὀχεὺς λέγεται, καὶ περικεφαλαίας καὶ ζωστῆρος. 425, 41. 454, 22.

ὀχεὺς πυλῶν ὁ τῆς θύρας μοχλὸς, ὅ ἐστι ξύλον συνέχον κεκλεισμένας τὰς θύρας, ὅτι παρὰ τὸ ἔχειν λέγεται. 895, 46. 914, 23. 1358, 61.

ὀχεὺς περικεφαλαίας ὁ συνέχων τὴν περικεφαλαίαν ἱμάς. 425, 41.

ὀχῆες ζωστῆρος, κρίκοι τινὲς οἷς διόλου συνείχετο ὁ στρατιωτικὸς ζωστὴρ πρὸς τὸν θώρακα. 453, 35. 1215, 1.

Ὄχη, ὄρος τῆς Καρυστίας χώρας ἐν Εὐβοίᾳ, ὅτι παρὰ τὸ ἐξέχειν λέγεται, ἢ παρὰ τὴν τοῦ Διὸς καὶ Ἥρας ὀχείαν. 54, 43. 279, 2. 280, 42. 1385, 32.

ὀχὴ ὀξυτόνως ἡ τροφὴ, παρὰ τὸ

τοῦ παιάων γέγονεν, ὃ δηλοῖ τὸν θεραπευτικὸν, ὑφαιρέσει τοῦ ᾱ. 1275, 42.

Παίων Παίονος ἐθνικὸν, παίων δὲ παίοντος μετοχὴ, Παιὼν δὲ Παιῶνος ὁ ἰατρὸς τῶν θεῶν. 138, 12. 1109, 21.

παιωνία, εἶδος βοτάνης, καὶ παιωνία χεὶρ ἐπιθετικῶς ἡ θεραπευτικὴ, Παιονία δὲ ἡ χώρα. 138, 10. 18.

παιωνίζειν ταὐτὸ ὅπερ παιανίζειν, ζήτει τὸ παιὰν καὶ παιανίζειν. 137, 43. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ παιωνίζειν ἐκ τοῦ παιηονίζειν γέγονε κράσει τοῦ η καὶ ο εἰς ω. 1109, 24.

πακτόω πακτῶ, τὸ κατασφαλίζω. 742, 42. 1532, 58.

Πακτωλὸς ποταμὸς ὅτι ἀπὸ Τμώλου τοῦ ὄρους ἄρχεται καὶ εἰς τὸν Ἕρμον ἐκβάλλει, ἱστορία. 366, 21. 24. 1212, 24. 64.

πακτῶσαι διῶμα τὸ συγκλεῖσαι καὶ ἀσφαλίσαι. 1937, 62.

παλάθη, ὅτι οὕτω λέγεται ἡ τῶν ἰσχάδων ἐπισύνθεσις. 1399, 30. 1914, 50.

πάλαι ἐπίῤῥημα ὅτι καὶ τοῖς προσφάτως γενομένοις ἐπιλέγεται. 702, 3. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι τὸ πάλαι οὐ μόνον τὸ ἀφ' ἱκανοῦ χρόνου, ἀλλὰ καὶ τὸ πρὸ ὥρας ἢ στιγμῆς. 770, 7. 1313, 16. 1892, 57. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ ὅτι τὸ πάλαι ἐπὶ ὀλιγίστου χρόνου ἀντὶ τοῦ πρότερον ἐν τῷ, ἀτὰρ δὴ ὀϊστὸν ἔχων πάλαι ὡς ἴθυνεν, Ἰλ. ψ', 871. 1334, 25. καὶ ὅτι τὸ λαι βραχὺ ἔχει, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ πρόπαλαι. 1058, 7.

πάλαι καὶ παλαιὸς ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ ι τῆς διφθόγγου. 1859, 54.

παλαιμοσύνη χωρὶς τοῦ σ ἀντὶ τοῦ παλαισμοσύνη. 1543, 32.

Παλαίμων, ὁ πρότερον Μελικέρτης, υἱὸς Ἰνοῦς, τῆς καὶ Λευκοθέας, καὶ Ἀθάμαντος· καὶ ὅτι παρὰ τὸ παλαίειν λέγεται τοὔνομα, ἐτυμολογία διεξοδικὴ, καὶ ἱστορία διεξοδικὴ περὶ Ἰνοῦς καὶ Ἀθάμαντος. 1325, 3. 1543, 23.

παλαιομαγάδις, ὁ καὶ μιγάδις ἁπλῶς, ἔστι δὲ εἶδος αὐλοῦ ὀξὺν ἅμα καὶ βαρὺν φθόγγον ἐπιδεικνυμένου. 1157, 42.

παλαιόντων ἐπίφθεγμα τὸ, ἤ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ σέ. 1327, 2.

παλαιὸς φὼς, λίαν γέρων ἄνθρωπος, Ἰλ. ξ', 136. 972, 25.

Παλαιπερκώτη ἐν συνθέσει, ὄνομα πόλεώς τινος, ἧς ὁ πολίτης Παλαιπερκώσιος. 356, 35.

Παλαίσκηψις, πόλις δωρηθεῖσα Θεμιστοκλεῖ ὑπὸ τοῦ Περσῶν βασιλέως, ἱστορία· ζήτει τὸ, Σκῆψις πόλις.

πάλαισμα Θετταλὸν πρὸς ὁμοιότητα τοῦ σόφισμα Θετταλόν. 331, 39. ζήτει τὸ, Θετταλὸν σόφισμα.

παλαισμοσύνη ἡ παλαιστικὴ τέχνη. 1325, 46. καὶ ὅτι καὶ παλαιμοσύνη χωρὶς τοῦ σ γράφεται. 1325, 1.

παλαιστὴ θηλυκῶς καὶ παλαιστὴς ἀρσενικῶς, τὸ τρίτον τῆς σπιθαμῆς, ἤγουν τὸ τετραδάκτυλον τῆς χειρὸς διάστημα. 450, 38. 896, 60. 1415, 24.

παλαιστικῶν μηχανῶν καὶ σχημάτων τινῶν ἔκφρασις διεξοδική. 1327, 8. 12.

παλαίφατα θέσφατα, ἤγουν παλαίτατοι χρησμοί. 1737, 57.

Παλαίφατος, μύθων ἀλληγορητὴς, καὶ παλαίφατος ἐπίθετον ὁμωνύμως τῷ κυρίῳ· καὶ ὅτι Παλαίφατος παροιμιακῶς λέγεται πᾶς ὁ τὰ ἀπίθανα πιθανολογῶν. 1859, 43. καὶ ὅτι Θαλείας τῆς Μούσης υἱὸς ἱστορεῖταί τις Παλαίφατος. 817, 31.

παλάμαι Βριάρεω, πίδακές τινες οὕτω καλούμεναι, ἱστορία· ζήτει ἐν τῷ, Βριάρεω τάφος. 123, 38.

Παλαμήδης, υἱὸς Ναυπλίου, ὅτι πεττείαν κυβείαν ἐπενόησεν εἰς ψυχαγωγίαν τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, ἱστορία· ὅθεν καὶ Παλαμήδειον ἀβάκιον λέγεται. 228, 1. 1396, 61.

παλαμναῖος ἄνθρωπος ὁ ἔχων παλαμᾶσθαι, ἐναντίον τῷ ἀπάλαμνος· καὶ παλαμναῖος ὁ αὐτόχειρ καὶ μιάσματι ἔνοχος, καὶ παλαμναῖος Ζεὺς ὁ τοὺς τοιούτους κολάζων, καὶ ὅτι καὶ παλαμναία ἀσπὶς εἶδός τι θηρίου λέγεται. 586, 2.

παλάσσειν ἐπὶ τοῦ λαγχάνειν καὶ κληροῦσθαι, παρὰ τὸν πάλον, ὃ δηλοῖ τὸν κλῆρον. 674, 10. 1631, 38. καὶ παλάσσειν τὸ ἀναδεύειν καὶ φύρειν καὶ μολύνειν, παρὰ τὴν πάλην, ὅ ἐστι τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου, ὅθεν ἡ παιπάλη καὶ τὸ παλύνειν. 786, 23. 1631, 38. 1743, 60. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ παλάσσειν παρὰ τὸ πάσσειν λέγεται πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς. 527, 14.

παλαστεῖν τῷ τῇ παλαιστῇ τῆς χειρὸς ὠθεῖν. 1415, 22.

παλεὸς ὁ μάταιος, παρὰ τὸ ἠλεὸς ἐκτάσει καὶ προσθήκῃ τοῦ π. 1443, 64.

πάλη τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου καὶ ἡ τέφρα, ὅθεν ἡ παιπάλη. 786, 23. 898, 6.

πάληκες παρ' Ἀθηναίοις, ὅτι παρὰ τὸ πάλλακες, ὃ δηλοῖ τοὺς νέους, δοκεῖ λέγεσθαι τοὔνομα. 1742, 38.

πάλης τρόπος ἐφ' Ὁμήρου, καὶ σχῆμα τῶν παλαιόντων, ἑρμηνεία διεξοδική. 1326, 63.

παλιγγενεσία, δόξα Πυθαγορικὴ τοῦ πάλιν γίνεσθαι τοὺς ἀνθρώπους. 1838, 50.

παλίλλογα τὸ ἐξ ὑπαρχῆς συναγόμενα, παρὰ τὸ λέγειν εἴτουν συλλέγειν· καὶ ὅτι τὸ πρότερον λ τῆς λέξεως ἐκ τοῦ ληκτικοῦ ν τοῦ πάλιν ἐπιῤῥήματος τέτραπται. 65, 5.

παλιλλογίας παράδειγμα τὸ, Ἄρες Ἄρες, Ἰλ. ε', 31. 815, 18.

παλιμβακχεῖος ἢ παλιμβάκχειος προπαροξυτόνως, ποὺς μετρικὸς ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας ἀνάπαλιν τῷ βακχείῳ. 1551, 54.

παλίμβολος δοῦλος ἐπιθετικῶς, ὃν πάλιν καὶ πάλιν οἱ τῶν ἀνδραπόδων μεταβολεῖς συνήλλαξαν. 1405, 8.

παλιμπετὲς ἀπονέεσθαι, Ὀδ. ε', 27. ἀντὶ τοῦ παλιμπετεῖς, ὅ ἐστιν ἀνάπαλιν πεσόντες τοῦ σκοποῦ· καὶ ὅτι καὶ ἐπιῤῥηματικῶς ἔστιν ἀκούειν τὸ παλιμπετὲς, καὶ ὅτι ὀξύνεται ἡ λέξις. 1520, 56.

παλιμπετὴς ὁ ἑαυτῷ περιπίπτων καὶ ἐναντιούμενος, καὶ παλιμπετὲς ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ὀπίσω καὶ ἀνάπαλιν. 1666, 38—63.

παλιμπλαγχθῆναι, ἐκ δευτέ-

καὶ πέλειοι οἱ γέροντες· καὶ ὅτι πέλειαι ἐκαλοῦντο αἱ προϊστάμεναι τοῦ ἐν Δωδώνῃ χρηστηρίου γραῖαι, ζήτει ἐν τῷ, Δωδώνη πόλις Θεσπρωτική. 1760, 43. καὶ πέλειαι ὅτι τὰς πελείας, ἃς Ὅμηρος Ὀδ. μ', 63. φέρειν ἀμβροσίαν τῷ Διὶ μυθολογεῖ, εἰς τὰς Πλειάδας τὰ ἄστρα ἀνάγουσί τινες ἀπὸ τῆς τοῦ ὀνόματος ὁμοιότητος ὁρμώμενοι· καὶ ὅτι καὶ Πελειάδας πολλοὶ τῶν μεθ' Ὅμηρον ποιητῶν τὰς ἐν οὐρανῷ Πλειάδας ὠνόμασαν, καὶ ἐξήγησις καὶ ἀλληγορία διεξοδικὴ τῶν ἱστορουμένων Ὁμήρῳ περὶ τῶν Πελειάδων ἐν τῷ μ̄ τῆς Ὀδυσσ. 869, 41. 1712, 57 — 1713, 17.

πελειάς, εἶδος περιστερᾶς ταὐτὸ ὅπερ πέλεια, ζήτει τὸ πέλεια· καὶ πελειὰς ἡμένη, παροιμία ἐπὶ τῶν ἁπλουστάτων διὰ τὸ εὔηθες τοῦ ζῴου. 1333, 21.

πελεκίζω, ζήτει τὸ πελεκῶ. 1531, 53.

πέλεκκον οὐδετέρως ὁ στειλειός, δυσὶ κ̄ παρ' Ὁμήρῳ. 949, 56.

πέλεκυς, ὅτι καὶ σταθμός τις ὁλκῆς παρὰ Κρησὶν οὕτως ἐλέγετο ὁμωνύμως. 1878, 55.

πελεκῶ ὅτι διπλάζει ἐνίοτε τὸ κ̄ πρὸς μέτρου χρείαν, καὶ ὅτι πελεκῶ μὲν περὶ ξύλων λέγεται, πελεκίζω δὲ ἐπὶ προβάτων. 1531, 53.

πελεμίζειν τὸ τῇ παλάμῃ διασαλεύειν καὶ κινεῖν, καὶ ἁπλῶς τὸ μετακινεῖν καὶ σαλεύειν. 505, 33. 722, 44. 1048, 39. 1229, 60.

πέλεσθαι καὶ περιπέλεσθαι ἀντὶ τοῦ πολεῖσθαι καὶ περιπολεῖσθαι ἐν τῷ, ὅτ' ἤματα μακρὰ πέλονται, καὶ ἐν τῷ, περιπλομένων ἐνιαυτῶν. 1384, 61.

πέλεσθαι κατὰ φωνὴν παθητικὴν ἀντὶ τοῦ πέλειν, ὅ ἐστιν ὑπάρχειν. 647, 15. καὶ πέλεσθαι ἀντὶ τοῦ γίνεσθαι ἐν τῷ, ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ ὅτ' ἤματα μακρὰ πέλονται. 1927, 45.

πέλεται καὶ πέλονται ἀντὶ τοῦ πέλει καὶ πέλουσι. 1257, 58.

πέλευ ἀντὶ τοῦ πέλε, ὅ ἐστι γίνου. 1346, 41.

Πελίας, υἱὸς Ποσειδῶνος ἐκ Τυροῦς τῆς Σαλμωνέως, ὅτι ἐν Ἰωλκῷ ἐβασίλευσεν, καὶ ὅτι παρὰ τὸ πελιωθῆναι, ὅ ἐστι μελανθῆναι, αὐτοῦ τὸ μέτωπον ἐκ συνδρομῆς αἵματος οὕτως ἐκλήθη, ἱστορία. 1681, 9. 52.

πελιδνὸν χρῶμα ταὐτὸ ὅπερ πελιόν, ὅ ἐστι μέλαν, ὅτι καὶ πελιτνὸν διὰ τὴν τοῦ τ̄ πρὸς τὸ δ̄ συγγένειαν λέγεται. 735, 57. 869, 62. 64.

Πελληνικαὶ χλαῖναι ἀπὸ Πελλήνης κώμης Πελοποννησιακῆς, ἱστορία. 292, 5.

πέλλα, ἀγγεῖον σκυφοειδές, εἰς ὃ ἤμελγον, ὅτι παρὰ τὸ πεπελεκῆσθαι ὡς ξύλινον οὕτω λέγεται. 1079, 54. 1531, 55. καὶ πέλλαι ὁμωνύμως φιάλαι τινὲς εἰς θυσίαν χρήσιμοι. 704, 31.

Πελλήνη, πόλις τῆς Ἀχαΐας καὶ κώμη. 291, 44 — 292, 7.

πελλὶς πελλίδος, ὅτι ἐκ τοῦ πέλλα, ὅ ἐστιν ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἀμέλγουσιν, ὑποκεκόρισται. 1531, 57.

πελλός, εἶδός τι ἐρωδιοῦ, ὃ καὶ ἁρπακτικόν ἐστι. 804, 63.

πελὸν χρῶμα τὸ καὶ πελιὸν καὶ πελιδνόν, ὅτι διαφέρει τοῦ αὐτόχρημα μέλανος. 310, 41. 869, 62. 64. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πελὸν λέγεται πᾶν τὸ μελανίζον. 310, 41. 1262, 61.

Πελοπόννησος ὅτι οὐ κατ' ἀκρίβειαν, ἀλλὰ τῷ παρὰ βραχὺ νῆσος εἶναι οὕτως ὠνομάσθη. 338, 45. καὶ ὅτι ἀκρόπολις τῆς Ἑλλάδος ἐνομίζετο. 320, 34. καὶ ὅτι εἰς ἓξ δυναστείας διῄρητο κατὰ τοὺς περὶ τὰ Τρωικὰ χρόνους, ἱστορία. 289, 4.

Πέλοψ, ἱστορία διεξοδική, ἐν ᾗ περὶ Οἰνομάου καὶ Ἱπποδαμείας καὶ Μυρτίλου. 183, 13.

πέλτη, ἀσπὶς ποιὰ δέρματι αἰγὸς ἢ οἰὸς κεκαλυμμένη. 911, 64.

πέλυξ ὁ πέλεκυς κατὰ γλῶσσαν. 383, 27. 1636, 12.

πέλωρ καὶ πελώριον ὅτι παρὰ τὸ πέλας ὄρους εἶναι, ὅ ἐστιν ὄρει ἐοικέναι τὸ μέγεθος, λέγονται· γίνεται δὲ τὸ πελώριον παρὰ τὸ πέλωρ, ὡς παρὰ τὸ ἕλωρ τὸ ἑλώριον· καὶ ὅτι τὸ πέλωρ κοινόν ἐστι τῷ γένει. 1623, 2 — 10. καὶ ὅτι τὸ πέλωρ οὐδετέρως λεγόμενον ὡς τὸ ὕδωρ ἀρσενικῶς ὑπόκειται ἐν τῷ, πέλωρ ἀθεμίστια εἰδώς· καὶ ὅτι ἢ πρωτότυπόν ἐστι τοῦ πελώριος ἢ ἐξ αὐτοῦ ἀποκέκοπται. 1150, 60. 1638, 20.

πελωρία ἑορτή, πελώρῳ Διὶ ἀγομένη παρὰ Θετταλοῖς, ἱστορία διεξοδική. 1101, 14.

πελώριον ὅτι καὶ πέλωρ καὶ πέλωρον λέγεται. 601, 44. καὶ ὅτι παρὰ τὸ πέλας ὄρους εἶναι κατὰ τὸ μέγεθος οὕτω λέγεται, καὶ ὅτι ἐκ κράσεως τοῦ ᾱ καὶ ō ἔχει τὸ ω̄. 1468, 20.

πελωρίς, εἶδος χήμης εἴτουν ὀστρέου, καὶ Πελωρὶς ἄκρα Σικελικὴ διὰ τὸ κατ' αὐτὴν πέλωρον, ὅ ἐστιν εὐμέγεθες, οὕτω κληθεῖσα. 1101, 12. 1623, 6.

πέλωρον κακὸν τὸ μέγα. 1623, 7. ζήτει τὸ πέλωρ καὶ τὸ πελώριον.

πέλωρος καὶ πελώριος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, καὶ πέλωρος Ζεὺς παρὰ Θετταλοῖς τιμώμενος. 1101, 11. 14. 22.

πεμμάτων προσηγορίαι διάφοροι. 1165, 9.

πεμπάζειν τὸ κατὰ πέντε ἀριθμεῖν, παρὰ τὸ πέμπε Αἰολικόν, ὃ δηλοῖ τὸ πέντε. 135, 41. 1502, 44.

πεμπὰς καὶ πεμπαδάρχος ὅτι παρὰ τὸ πέμπε Αἰολικόν, ὃ δηλοῖ τὸ πέντε, λέγονται. 1502, 45.

πέμπε Αἰολικῶς τὸ κοινῶς πέντε, ὅθεν καὶ πεμπὰς καὶ πεμπάδαρχος. 135, 41. 1502, 45.

πέμπειν καὶ στέλλειν ὅτι ἐπὶ πορείας κατὰ θάλασσαν λέγονται. 120, 46. καὶ πέμπειν ἁπλῶς τὸ στέλλειν καὶ τὸ καθ' ὁδηγίαν προπέμπειν, ὅθεν πομπός. 1509, 16. 1704, 10. καὶ πέμπειν τὸ μετὰ πομπῆς καὶ θριάμβου προπέμπειν. 762, 6. 1292, 16. 1479, 17.

πέμπελος, ὄνομα ἡλικίας γεροντικῆς, ὅτι παρὰ τὸ πέπων λέγεται. 133, 10. 1084, 43. καὶ Πεμπέλου τινὸς οὕτω καλουμένου ἀνθρώπου ἀπόφθεγμα περὶ Βοιωτῶν. 954, 34.

πεμπτόζυγοι μέλλοντες ὅτι κοινῶς μὲν περισπῶνται καὶ δι' ἀμεταβόλου ἐκφέρονται, Αἰολικῶς

πείρεσθαι ὀδύναις τὸ οἱονεὶ βέλει τινὶ διαπειρονᾶσθαι. 563,33.

Πείρεως Πείρεω κύριον, ὡς Μενέλεως Μενέλεω κλινόμενον. 1217,60.

πειρηθεῖμεν ἀντὶ τοῦ πειρηθείημεν, Ὀδ. π', 305. 1803,14.

πειρήναντες ἀντὶ τοῦ περατώσαντες ἢ ἐκδήσαντες, ἀπὸ τοῦ πειραίνω ἤγουν περαίνω. 1923,55.

Πειρήνη, κρήνη ὑπὸ τῇ κορυφῇ τοῦ Ἀκροκορίνθου. 290,28.38.

πειρήσασθαι ποσὶ ἀντὶ τοῦ δραμεῖν ἐναγωνίως παρ' Ὁμήρῳ. 1587,35.

πειρήσω ἀντὶ τοῦ πειράσομαι ἐν τῷ, τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα, Ἰλιάδ. τ', 30. 1169,41.

πειρητίζειν τὸ ἀποπειρᾶσθαι παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι ἐκ τοῦ πεῖραρ πείρατος παρῆκται. 679,14. 1803,37. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ πειρῶ πειρήσω γίνεται πειρητὸς, ὅθεν πειρητῶ καὶ πειρητίζω. 1033,30. 1782,7.

Πειρίθους, υἱὸς Ἰξίονος ἐν Θετταλίᾳ βασιλεύσαντος, ὅτι ἐκ τοῦ περιττὸς εἶναι θέειν οὕτως ἐκλήθη, ἢ ἐκ τοῦ τὸν Δία περιθέειν αὐτοῦ τὴν μητέρα ἵππῳ ὁμοιωθέντα. 100,45. 1459,39. καὶ ὅτι Δίας καλουμένης μητρὸς ἦν. 101,3. καὶ ὅτι Ἱπποδάμειαν τὴν Ἀδράστου ἔγημε. 1910,6.

πείρινθα, κατ' αἰτιατικὴν πτῶσιν, τὸ ἐπὶ τῆς ἁμάξης πλινθίον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐπιτίθενται, ἐκ ῥιπῶν πλεκόμενον, ὅθεν καὶ λέγεται οἱονεὶ ῥίπινθα. 1344,37. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πείρινθα Ὅμηρος λέγει τὸ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν φορτοφόρον πλινθίον· καὶ ὅτι ἐκ τῆς περὶ προθέσεως καὶ τοῦ θῶ τὸ τίθημι λέγεται, οἱονεί τι περίθεμα, καὶ κλίνεται πείρινς πείρινθος, ἢ πείρινθον πειρίνθου. 1777,10.

πείρων, μετοχὴ ἀντὶ τοῦ περῶν, ὅτι βαρύνεται ἡ λέξις ὡς ἀπὸ τοῦ πείρω βαρυτόνου θέματος. 1336,22.

Πείσανδρος, διασημότατος ποιητὴς, ὅτι ἐκ Καμίρου ἦν Ῥοδιακῆς πόλεως. 315,26. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Πείσανδρος ὁ κωμῳδὸς ἀνθρωποφαγεῖν διεβέβλητο. 1630,9.

πείσεσθαι, ῥῆμα μέσον ἐνεργείας καὶ πάθους ἐν τῷ, νήπιος οὐδὲ τὸ ᾔδει ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν, Ὀδ. γ', 146. Ἰλ. υ', 466. 1461,49.

πείσῃ, δοτικὴ ἀπὸ τῆς πεῖσα εὐθείας, ὃ δηλοῖ τὴν πειθώ. 1881,34.

Πεισήνωρ, ὄνομα κήρυκος παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι παρὰ τὸ πείθειν ἀνέρας λέγεται. 1432,44.

Πεισίστρατος ὁ τύραννος ὅτι περιῆγε μεθ' ἑαυτοῦ τινὰς ἔχοντας κέρματα, ὧν διεδίδου τοῖς πολίταις. 1376,24. καὶ ὅτι οἱ Πεισιστρατίδαι Πύλιοι καὶ Νηλεΐδαι ἦσαν τὸ ἀνέκαθεν. 1474,45.

πεῖσμα καὶ πεισμονὴ, ἐνστατικὸν ἦθος, τροπικῶς ἀπὸ τῶν κατὰ τὰς ναῦς πεισμάτων ἤγουν σχοινίων· καὶ παροιμία μεταληπτικῶς λεγομένη ἐπὶ πεισματικῶν τινῶν ἀνθρώπων, ὅτι τῆς αὐτῆς ἐστὲ καννάβεως, ἤγουν ὁμοίως πεισματικοί. 1927,5.

πείσματα τὰ πρὸς τῇ γῇ δεσμοῦντα τὴν ναῦν σχοινία, παρὰ τὸ πείθεσθαι αὐτοῖς τὴν ναῦν οὕτω λεγόμενα. 131,7. 138,31. 1619,64. καὶ πεῖσμα, τὸ ἁπλῶς σχοινίον ἐνίοτε παρ' Ὁμήρῳ. 1653,2.

πεισμονὴ τὸ ἐνστατικὸν ἦθος, ζήτει ἐν τῷ πεῖσμα. 1927,5.

πειώλης ὁ κίναιδος, παρὰ τὸ πέος. 1684,29.

πέκειν ἀντὶ τοῦ κτενίζειν περὶ ἀνθρώπων λεγόμενον, περὶ δὲ προβάτων ἀντὶ τοῦ κείρειν. 975,15. 55. καὶ πέκειν εἴρια τὸ κτενίζειν ἔρια. 1848,40.

Πελαγονία χώρα ὅτι ἀπὸ Πηλεγόνος ἥρωος δοκεῖ λέγεσθαι. 1228,12.

πελάζειν τι τόπῳ τινὶ, ἀντὶ τοῦ ἀποθέσθαι, οἷον ἐν τῷ, κτήματα δ' ἐν σπήεσσι πελάσσατε ὅπλα τε πάντα, Ὀδ. κ', 404. 1663,18.

πέλανος, εἶδος πεμμάτων πλατέων κυκλοτερῶν, ἃ καὶ σεληναῖα ἐλέγοντο. 1165,9. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πέλανοι ἢ πελανοὶ ὀξυτόνως ταὐτὸ ὅπερ θηλαὶ, ὃ δηλοῖ τὰς διὰ θυσιῶν μαντείας. 1601,4.

Πελαργικὸς, λόφος τις οὕτω καλούμενος ἐν τῷ τοῦ Δωδωναίου Διὸς τεμένει. 1057,53.

Πελαργὸς, ὅτι ἐξ ἀντικειμένων σύγκειται τοὔνομα, τοῦ πελὸν, ὃ δηλοῖ τὸ μέλαν, καὶ τοῦ ἀργὸν, ὅ ἐστι λευκόν. 310,40. 869,62. 1183,63. 1262,61. ὅθεν καὶ πελαργοχρῶτες νῆες αἱ κατὰ πελαργοὺς κεχρωσμέναι. 310,39.

πέλας τὸ ἐγγὺς κατὰ γλῶσσαν ποιητικήν. 458,18.

πελάσσαι οὐ μόνον τὸ ἐγγὺς γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐγγὺς ποιῆσαι. 1023,39.

Πελασγία, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ποτὲ Λέσβος ἡ νῆσος. 741,32.

Πελασγικὸν Ἄργος, πόλις ἢ χώρα Θεσσαλικὴ, ἀπὸ Πελασγοῦ τοῦ Αἵμονος· καὶ Ἄργος Πελασγικὸν ἐν Πελοποννήσῳ, ἀπὸ Πελασγοῦ ἑνὸς τῶν Φορωνέως παίδων. 319,43. 321,27. 385,41.

Πελασγικὸς Ζεὺς λέγεται ὁ ἐν Δωδώνῃ τιμώμενος, οὗ τὸ ἱερὸν Πελασγοὶ ἵδρυσαν· καὶ Πελασγικὸς Ζεὺς ἀλληγορικῶς ὁ πέλας, ὅ ἐστιν ἐγγὺς τῆς γῆς, ἀήρ. 1057,42.51.

Πελασγοί, ἔθνος πολλαχοῦ τῆς γῆς διεσπαρμένον, καὶ Πελασγικὸν πεδίον, ἱστορία διεξοδική. 357,21. 358,12. καὶ ὅτι ἐκ τῆς Φθιώτιδος εἰς Κρήτην ἀπῳκίσθησάν τινες τῶν Πελασγῶν μετὰ Κερκάφου. 1861,19. καὶ ὅτι ἐντεταμένον εἶχουν ὀρθιάζοντα τὸν Ἑρμῆν ἵδρυον οἱ Πελασγοί, ἱστορία. 1249,8.

Πελασγὸς, εἷς τῶν Φορωνέως παίδων, λαχὼν τὴν πρὸς Ἐρασίνῳ ποταμῷ μοῖραν τῆς Ἀργείας χώρας, ἱστορία. 385,39.

πέλεθρον τὸ πλέθρον παρ' Ὁμήρῳ. 545,19.

πέλεια, ὅτι εἶδός τι περιστερῶν οὕτω λέγεται παρὰ τὸ πελὸν, ὅ ἐστι μέλαν· καὶ ὅτι καὶ πελειὰς πελειάδος λέγεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 607,6. 1262,60. 1712,41.44.

πέλεια καὶ πελειὰς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, ὅτι παρὰ τὸ πελὸν λέγονται. 869,61.

πέλειαι αἱ γραῖαι κατα γλῶσσαν,

πέποιθα, οἶδα, λέλοιπα, δέδοικα, ὅτι Αἰολέων ἐστὶν ἡ διὰ τοῦ οι γραφὴ τῶν τοιούτων, κοινῶς δὲ τῇ ει γράφοιντ' ἄν. 853, 6. 1618, 49.

πεποίθεα ἀντὶ τοῦ ἐπεποίθειν Ἰωνικῶς. 1589, 41.

πεποίθησις ὅτι ἐφύλαξε τὴν τοῦ πέποιθα παρακειμένου αὔξησιν. 1430, 19.

πεποίθομεν ἀπὸ τοῦ πεποίθω ἐνεστῶτος, ὃς ἐκ τοῦ πέποιθα παρακειμένου γέγονε κατὰ Συρακουσίους, ὡς ἐκ τοῦ πέφυκα τὸ πεφύκω. 1659, 59.

πέπονες, ὅτι φόνους τοὺς ἄξια φόνου εἰργασμένους λέγουσιν οἱ Δωριεῖς, ὅθεν ἀναδιπλασιασμῷ καὶ μεταθέσει τοῦ φ εἰς π λέγεται τὸ πέπονες ὀνειδιστικῶς ἀκονόμενον. 1654, 33. ζήτει τὸ πέπων.

πέπονθα ὅτι ἐκ τοῦ πονῶ πονήσω πεπόνηκα γίνεται συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ. 1385, 30. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πέπονθα ἐκ τοῦ πήθω γίνεται τροπῇ τοῦ η εἰς ο καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν. 1687, 12.

πέποσθε ἀντὶ τοῦ πεπόνθατε, ὅτι ἐκ τοῦ πεπόθατε πληθυντικοῦ προσώπου τοῦ πέποθα μέσου παρακειμένου τοῦ πήθω ῥήματος γέγονε συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ἢ ἐκ τοῦ πεπόνησθε κατὰ συγκοπήν. 388, 1. 1663, 10. 15.

πεποτήαται ὅτι ἐκ τοῦ πεπότηνται λέγεται Ἰωνικῶς ἀποβολῇ τοῦ ν καὶ διαλύσει τοῦ η. 234, 19.

πέπρακα ὅτι ἐκ τοῦ πεπέρακα παρακειμένου τοῦ περῶ, ὃ δηλοῖ τὸ πιπράσκω, συγκέκοπται. 1788, 35.

πεπρωμένη λέγεται παρὰ τὸ πάντα περατοῦν, ἤγουν εἰς τέλος φέρειν. 1200, 15.

πεπρωμένος αἴσῃ ἄνθρωπος, ἤγουν πεπερατωμένος καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ζῆν ἐλθών. 1265, 5. καὶ ὅτι πεπρωμένος αἴσῃ τοιᾷδε ἢ τοιᾷδε ἐντελῶς λέγεται, πεπρωμένος δὲ κατὰ μόνας ἀτελῶς. 1013, 17.

πεπταμέναι πύλαι ἀντὶ τοῦ ἀνεῳγμέναι. 1250, 12.

πέπτανται ἀντὶ τοῦ ἐξήπλωνται, περὶ πέπλων λεγόμενον Ἰλιάδ. ε', 195. ἐκ μεταφορᾶς τῶν πετομένων ὀρνίθων, ἀπὸ τοῦ πετῶ πετάσω πεπέτακα καὶ συγκοπῇ πέπτακα, ἢ ἀπὸ τοῦ πετάζω πετάσω κατὰ ταὐτά. 538, 9.

πεπτάσθαι ἀντὶ τοῦ ἐξηπλῶσθαι καὶ κεχύσθαι. 1551, 4.

πέπτειν ἐν ἴσῳ τῷ πέσσειν. 883, 33.

πεπτεῶτα ὅτι ἐκ τοῦ πεπτωκότα γίνεται συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε. 1248, 46.

πεπτηὼς πεπτηῶτος, ἀντὶ τοῦ πεπτωκὼς ἀποβολῇ τοῦ κ καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς η, ἢ ἀντὶ τοῦ πταμένους ἀπὸ τοῦ πτῶ πτήσω, ὃ δηλοῖ τὸ πέτομαι, ἐν τῷ, πετάλοις ὑποπεπτηῶτας, Ἰλ. β', 312. 229, 4. καὶ περὶ τῆς παραληκτικῆς γραφῆς ζήτει τὸ, ὡς λήγουσαι μετοχαί· ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πεπτηὼς ὁ κατεπτηχὼς καὶ συνεσταλμένος. 1930, 48.

πεπτὼς πεπτῶτος, μετοχὴ ὅτι ἐκ τοῦ πεπτηὼς ἢ τοῦ πεπτωκὼς συνεκόπη. 229, 11. ζήτει τὸ πεπτηώς.

πέπυσμαι ὅτι ἐκ τοῦ πέπευσμαι γέγονεν ἐκβολῇ τοῦ ε πρὸς εὐφωνίαν. 1385, 12.

πέπων προσηγορικῶς κατὰ τὴν κοινὴν ὁμιλίαν εἶδος σικύου γλυκέος, πέπων δὲ καρπὸς ἐπιθετικῶς λέγεται ὁ πέπειρος εἴτουν ὥριμος, παρὰ τὸ πέπτω· τροπικῶς δὲ πέπων ἄνθρωπος ὁ χαῦνος καὶ ἔκλυτος διὰ τὸ τοιούτους γίνεσθαι τοὺς καρποὺς πεπανθέντας, ὅθεν τὸ, ὦ πέπονες, ἐπιφώνημα πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ ἐπὶ ὀνειδισμῷ, ὥς περ αὖ πάλιν τὸ, ὦ πέπον, ἐπὶ φιλικῆς φιλοφροσύνης διὰ τὸ τῶν πεπείρων καρπῶν γλυκὺ καὶ ἀπολαύσιμον. 211, 9. 624, 61. 774, 59. 883, 32. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ πέπων καὶ πέπονες ποτὲ μὲν φιλικόν ἐστι προσφώνημα, ποτὲ δὲ ὀνειδιστικόν· καὶ ἐτυμολογία διεξοδικὴ καὶ σχηματισμὸς τῆς λέξεως. 1098, 12.

πὲρ μόνον συνήθως μὲν ἐναντιωματικὸν, οἷον ἐν τῷ, κηδόμενός περ, πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 1465, 36. ἐνίοτε δὲ καὶ ἀν
περὶ, οἷον ἐν τῷ, καὶ ἀχν
περ ἑταίρου, Ἰλ. ο', 651
τοῦ περὶ ἑταίρου. 1036, 1.

πέρα ἡ γῆ κατὰ γλῶσσαν,
καὶ περαία κατὰ παραγωγ
τὸ πέραν ἐπίῤῥημα. 306, 2

περαία ἡ πέραν γῆ. 84, 4.
τὸ πέρα.

περαίτερος ὅτι ἐκ τοῦ πέ
γεται πλεονασμῷ τοῦ ι. 19

περᾶν τάφρον τὸ βάθην δι
πρὸς διαστολὴν τοῦ πη
ὑπερβῆναι. 892, 49. καὶ πε
μωνύμως τὸ πέραν τῆς
σης ἀποδίδοσθαι εἴτουν
σχειν πολλαχοῦ παρ' Ὁμ
1222, 24. 1783, 10.

πέραν ἐπίῤῥημα ὅτι ἐκ τῆς
αἰτιατικῆς εἰς ἐπίῤῥημα με
πέρα δὲ ἡ γῆ κατὰ γλῶ
306, 24. 1475, 43.

περάτη θηλυκῶς ἀντὶ τοῦ
οὐδετέρου ἐν τῷ, νύκτα
περάτη δολιχὴν σχέθεν, Ὀ
243. 1947, 10.

Πέργαμος, θηλυκῶς παρ'
ρῳ, ἡ τῆς Τροίας ἀκρ
ἐν ᾗ καὶ ναὸς ἦν Ἀπόλ
569, 27. παρὰ δὲ τοῖς
πᾶσα ἀκρόπολις οὕτω λ
παρ' οἷς καὶ Πέργαμα οὐδε
καὶ Πέργαμος πόλις τις.
659, 25.

πέρδικες, ὅτι αἱ θήλειαι
τῇ ὄψει καὶ τῇ ὀσφρήσει τῶ
νων ἔγκυοι γίνονται, οἱ δὲ
νες οὐ μόνον ἰδόντες τὰς θ
ἀλλὰ κἂν φωνὴν ἀκούσωσι,
μαίνονται. 1681, 38.

περδικιδεῖς οἱ τῶν περδίκ
σσοί. 753, 56.

περδίκων φορὰ ὑπερφυὴς
φῃ τῇ νήσῳ ποτὲ συμβᾶσα
ρία. 35, 25.

πέρη πέρης, ἡ γῆ κατὰ γλ
1475, 42.

πέρην ἀπὸ τῆς πέρην θηλυ
τιατικῆς εἰς ἐπίῤῥημα μετε
306, 22. ζήτει τὸ πέραν.

πέρθω ὅτι παρὰ τὸ πρήθω,
τὸ καίω, λέγεται ἐκ τοῦ π
λουθοῦντος ταῖς πορθουμέν
λεσι, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ πρήθ
τροπὴν καὶ μετάθεσιν γέγο

35. 249, 32. 473, 39. 645, 40. 961, 34.

περὶ καὶ ἀμφὶ προθέσεις παραλλήλως κείμεναι ἐν τῷ, περί τ' ἀμφί τε τάφρον, Ἰλ. ρ', 760. 1126, 58.

περὶ πρόθεσις ὅτι ἀσυνήθως ἔχει προσλαμβάνειν τὸ ῑ κατὰ τὴν ἄρχουσαν, καὶ ὅτι ἐν τῷ Πειρίθοος ἡμάρτηται. 101, 4.

περὶ πρόθεσις αὐτὴ καθ' αὑτὴν ἀντὶ τοῦ περισσῶς ἐν τῷ, καὶ πάντων Τρώων, περὶ δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων, Ἰλ. φ', 105. 1226, 6. καὶ μετὰ γενικῆς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, οἷον περὶ πάντων, ἀντὶ τοῦ περισσότερον πάντων. 127, 5. 734, 2. 847, 47. 1882, 8.

περὶ πρόθεσις ἀντὶ τῆς ὑπὲρ πολλαχοῦ τίθεται, οἷον ἐν τῷ περιβάλλειν ἀντὶ τοῦ ὑπερβάλλειν. 1300, 51. 1624, 5. 1773, 21.

περὶ γενικῇ πληθυντικῇ ὅτι ὑπεροχὴν δηλοῖ, οἷον ἐν τῷ, περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι, Ἰλ. δ', 375. ἀντὶ τοῦ περιγενέσθαι· καὶ περὶ πάντων, ἀντὶ τοῦ περισσότερον πάντων. 127, 5. 484, 11. καὶ ὅτι καὶ ἐν συνθέσει ταὐτὸ δύναται, οἷον ἐν τῷ περιεῖναι καὶ περιγενέσθαι. 1107, 25.

περὶ πρόθεσις δοτικῇ πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ, Ἰλ. θ', 86. καὶ περὶ δούρατι χεῖρες μαιμῶσιν, Ἰλ. ν', 77. 710, 11. 921, 16. 1636, 17. καὶ περὶ κτήμασιν οἷσι μάχεσθαι, ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τῶν ἰδίων κτημάτων, Ὀδ. ρ', 471. 1828, 47. καὶ ὅτι ἐν τῷ, ἀτυζομένους περὶ καπνῷ, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ καπνοῦ, Ἰλιάδ. θ', 183. 109, 33. 705, 42. καὶ περὶ θυμῷ, Ἰλ. χ', 70. ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ θυμῷ. 1256, 41. καὶ περὶ δαιτὶ, Ὀδ. β', 245. ἀντὶ τοῦ περὶ δαιτὸς ἢ ἐν δαιτί. 1444, 5. καὶ περὶ δοτικῇ ἀντὶ τῆς ἐπὶ, οἷον ἐν τῷ, ἔδεισε περὶ ξανθῷ Μενελάῳ, Ἰλ. κ', 240. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ Μενελάῳ. 801, 6. καὶ ὅτι καὶ τῷ βαίνειν ῥήματι καὶ τῷ ἵστασθαι συμφερομένη δοτικῇ συντάσσεται, οἷον Πατρόκλῳ περιβάς, Ἰλ. ρ', 80. καὶ ἑσταότες περὶ Πατρόκλῳ, Ἰλιάδ. ρ', 355. 1091, 39.

περὶ δαιτὶ, ἀντὶ τοῦ περὶ δαιτὸς ἢ ἐν δαιτὶ ἐν τῷ, μαχήσασθαι περὶ δαιτί, Ὀδ. β', 245. 1444, 5.

περὶ δ' αἴσυλα ῥέζειν ἀνδρῶν, ἤγουν περισσότερον τῶν ἄλλων ἀνδρῶν ἄδικα πράττειν, Ἰλ. φ', 214. 1233, 7.

περὶ θυμῷ, ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ θυμῷ, ἢ ἀντὶ τοῦ περισσῶς ἐν θυμῷ ἐν τῷ, ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ, Ἰλ. χ', 70. 1256, 41.

περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο, παρ' Ὁμήρῳ Ὀδ. λ', 550. ἤγουν περιττὸς ἦν καὶ πολὺς κατά τε τὸ εἶδος καὶ κατὰ τὰς πράξεις. 1698, 44.

περὶ πάντων, ἀντὶ τοῦ περιττότερον πάντων καὶ ὑπὲρ πάντας. 127, 5. 734, 2. 847, 47.

περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν, Ἰλ. λ', 180. π', 699. ἤγουν περισσῶς προωρμα τῶν ἄλλων τῷ δόρατι. 839, 2. 1082, 6.

περὶ τρόπιος βεβαῶτα, Ὀδ. ε', 130. ἀντὶ τοῦ περιβάδην τρόπει νεὼς ἐποχούμενον. 1528, 35.

περὶ ψυχῆς θέειν, παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ ἔσχατα κινδυνευόντων. 1637, 49. 1925, 52. καὶ ὅτι ὅμοιον τῷ περὶ ψυχῆς θέειν τὸ παρ' Ἡροδότῳ, τὸν περὶ τοῦ παντὸς δρόμον θέειν, ὃν ἀγῶνα θανάσιμον Εὐριπίδης καλεῖ. 1264, 15.

περὶ δ' ἔτραπον ὧραι, Ὀδ. κ', 469. ἀντὶ τοῦ περιετράπησαν αἱ ὧραι. 1664, 51.

περιάγνυσθαι λέγεται ἡ φωνὴ, ἤγουν περικλᾶσθαι, ὥστε μὴ μόνον τοὺς κατ' εὐθὺ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐκ πλαγίων ἀκούειν. 1046, 45.

περιαγωγὴ ἐν ἴσῳ τῷ περιφέρεια, ὅτι περὶ τῶν κυκλοτερῶν σχημάτων λέγεται. 1512, 10.

περιάπτειν ἀντὶ τοῦ περιελίσσειν. 1467, 38.

περιβαίνειν τὸ σκέπειν καὶ βοηθεῖν, ὅτι δοτικῇ συντάσσεται. 1091, 33. 39. καὶ ὅτι περιβαίνειν τινὶ ἐν συνθέσει καὶ περὶ τινὶ βαίνειν ἐν διαστάσει λέγεται παρ' Ὁμήρῳ. 1096, 21.

περιβαλεῖν τὸ τέρμα, ἤγουν κάμπτειν, τουτέστι τοῦ καμπτῆρος ἐπιτυγχάνειν, Ἰλιάδ. ψ', 462. 1311, 8. 10.

περιβάλλειν ἀντὶ τοῦ ὑπερβάλλειν, οἷον ἐν τῷ, ἴστε γὰρ ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι, Ἰλ. ψ', 276. 1300, 51. 1773, 21.

περιβάλλειν τὸ περισσὰ ἐμβάλλειν καὶ τὸ ἐνδύειν, ὁμωνύμως καὶ τὸ κυκλοῦν. 1406, 30 — 36.

περιβάλλειν ἄντυγα ἀσπίδι, ἤγουν περιθεῖναι. 1154, 29.

περιβάλλεσθαι ἐσθῆτα, ἀμφιβάλλεσθαι δὲ ξίφος κατὰ συνθήκην. 169, 44.

περιβάλλεσθαι ὅπλα ἀντὶ τοῦ περιτίθεσθαι, τουτέστιν ὁπλίζεσθαι. 1921, 5.

περιβῆναι τὸ περί τινα βῆναι, εἴτε ὑπὲρ ἐκείνου εἴτε κατ' ἐκείνου. 1107, 32.

περιβῆναι ἀντὶ τοῦ περί τινα πεσόντα στῆναι ἐπὶ σκέπῃ αὐτοῦ, τουτέστιν ὑπερμαχῆσαι, ὃ καὶ ἀμφιβῆναι λέγεται παρ' Ὁμήρῳ. 516, 35. 715, 57. 940, 15.

περίβλημα τὸ ἔνδυμα, ὅτι καὶ περιβόλαιον λέγεται. 1406, 31.

περιβολὴ τὸ ἔνδυμα, καὶ περιβολὴ ἰδέα τις λόγου ὁμωνύμως. 1406, 31.

περιβολὴ, σχῆμα λόγου μέγεθος ποιοῦν καὶ περιττότητα, ὅτι παρὰ τὸ περιβάλλειν, ὅ ἐστιν ὑπερβάλλειν, λέγεται. 1773, 23. καὶ διάφορα παραδείγματα τοῦ σχήματος. 473, 31. 807, 22. 1445, 3. καὶ ὅτι ὅταν τὸ εἰδικὸν ὄνομα ἐπάγηται τῷ γενικῷ, οἷον ἐν τῷ βοῦς ταῦρος, καὶ σῦς κάπριος, κατὰ λόγον περιβολῆς ἐπάγεσθαι λέγεται. 1734, 19. καὶ ἔτι καὶ τὸ, νηὶ ἐνὶ πρύμνῃ, κατὰ λόγον περιβολῆς εἴρηται παρ' Ὁμήρῳ. 1779, 19.

περίβολος οἴκου ἢ κήπου ὁ περιβάλλων, ὅ ἐστι περικυκλῶν, τὰ ἐν αὐτῷ. 1406, 32.

περιγενέσθαι τινὸς ἀντὶ τοῦ περιεῖναι καὶ περισσότερον γενέσθαι. 484, 9.

περιγλαγὴς ὁ περισσῶς πλήθων γλάγους, ὅ ἐστι γάλακτος. 1079, 54.

περίγρα, ἐργαλεῖόν τι τεχνικὸν, παρὰ τὸ πέριξ γράειν, ὅ ἐστιν ἐσθίειν, ἢ γράφειν, ὅ ἐστι ξέειν, ὅθεν καὶ ἐκ περίγρας τετράγωνον λέγεται τὸ ἴσον πάντῃ καὶ στιφρόν. 1960, 17.

περιγράφειν ἀντὶ τοῦ ἀθετεῖν καὶ ἐκβάλλειν. 1480, 20.

περιγραφὴ τύπου ὅτι παρὰ τὸ γράφειν, ὅ ἐστι ξέειν, λέγεται. 1960, 13.

περιδεδέσθαι κνημῖδας, ὑποδεδέσθαι δὲ πέδιλα κατὰ συνήθηκην. 1959, 56.

περιδέξιος ἀντὶ τοῦ ὑπερδέξιος ἢ ἀμφιδέξιος, ἤγουν ἀμφοτεροδέξιος. 1228, 42.

περιδινηθῆναι ἀντὶ τοῦ περιελθεῖν καὶ περιοδεῦσαι ἐν τῷ, ὡς τὼ τρὶς περὶ Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην, Ἰλιάδ. χ', 165. 1264, 8.

περιδόσθαι τὸ στοίχημα θέσθαι καὶ συμφωνῆσαι περί τινος, ἐπιδόσθαι δὲ τὸ μάρτυρας καταστῆσαι. 1268, 27. καὶ ἀλλαχοῦ περιδόσθαι τὸ συνθέσθαι καὶ στοίχημα θέσθαι, παρὰ τὸ δεῖσθαι, ὅ ἐστι δεσμεῖσθαι, ταῖς συνθήκαις τοὺς οὕτω συμφωνοῦντας, οἷον ἐν τῷ, δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος, Ἰλ. ψ', 485. καὶ ἐν τῷ, ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς, ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ ἐμαυτῆς δώσω, Ὀδ. ψ', 78. ὅπερ ἐλλιπῶς αἰτιατικῆς ἐκ τρίτου λέγεται. 1312, 20. 1939, 3.

περίδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα, ἀντὶ τοῦ κυκλοτερὴς καὶ πάντοθεν περιτρεχόμενος τόπος. 350, 40. 653, 57. καὶ ἀλλαχοῦ περίδρομος ὁ περιοδευόμενος καὶ ἀγειτόνευτος τόπος, ἢ ὁ κυκλοτερὴς διὰ τὸ πολυχωρητότερον. 1748, 38.

περιδύειν τὸ ὅλον τινὰ ἐκδύειν, οἷον ἐν τῷ, ἐπεὶ περίδυσε χιτῶνας, Ἰλ. λ', 100. 833, 44.

περιδώμεθον δυϊκὸν, συνθώμεθα, καὶ στοίχημα θῶμεν. ζήτει τὸ περιδόσθαι. 1312, 20.

περιδώσομαι ἀντὶ τοῦ συνθήσομαι καὶ στοίχημα θήσω. 1939, 3. ζήτει τὸ περιδόσθαι.

περιεῖναι τὸ ὑπερέχειν καὶ περιγίνεσθαι, γενικῇ ἐκ δευτέρου καὶ δοτικῇ ἢ ἀπαρεμφάτῳ ἐκ τρίτου, οἷον ἐν τῷ, οἳ περὶ μὲν βουλῇ Δαναῶν περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι, Ἰλ. α', 258. καὶ περιεῖναι τὸ ἐκ περισσοῦ ἔχειν, ὅθεν περιουσία· καὶ περιεῖναι ἀντὶ τοῦ ζῆν. 99, 23. 484, 10. 1392, 9. 17. καὶ ὅτι διὰ τὴν ὑπὸ τῆς περὶ προθέσεως σημαινομένην ὑπεροχὴν γενικῇ συντάσσεται τὸ ῥῆμα. 1107, 25.

περιεκτικὰ ὀνόματα ὅτι πολλάκις ὁμωνυμοῦσι καὶ ὁμοτονοῦσι τοῖς προσηγορικοῖς, οἷον σκόροδον ὁ τύπος, ἐν ᾧ πωλεῖται τὰ σκόροδα, ὁμωνύμως τῷ φυτῷ· ἢ ἀσφόδελον λειμῶνα γράφουσι τινὲς παρ' Ὁμήρῳ προπαροξυτόνως ὁμοτόνως τῷ προσηγορικῷ. 1698, 29.

περιελθεῖν τινὰ λέγεται κτύπος ἢ φωνὴ παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἀκουσθῆναι αὐτῷ, καὶ περιελθεῖν τὸ ὑπούλως μετελθεῖν καὶ τὸ κατεργάσασθαι. 1792, 14. 1819, 27.

περιελθεῖν τὰς φρένας λέγεται ὁ οἶνος ἀντὶ τοῦ ἀμφιχυθῆναι ἐν τῷ, αὐτὰρ ἐπεὶ Κίκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος, Ὀδ. ι', 362. 1633, 20.

περιενεγκεῖν τὸ κύκλῳ ἀγαγεῖν. 1603, 63.

περιέστησάν με πολλὰ κακὰ, φράσις Ὁμηρικὴ ἐν τῷ, περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔστη, Ὀδ. ξ', 270. ρ', 439. 1762, 61.

περίεστιν ἀντὶ τοῦ περιεγέγονε καὶ ἐκ περισσοῦ κεῖται, οἷον οὐδέν μοι περίεστι τῶν πόνων. 99, 27. ζήτει τὸ περιεῖναι.

περιέφθησαν ὅτι ἐκ τοῦ περιέπω κεκίνηται. 945, 40.

περιηγὲς ἄγκυστρον τὸ περιφερὲς καὶ περιηγμένον, ὃ περὶ τῶν κυκλοτερῶν σχημάτων λέγεται. 628, 28. 726, 17. 1500, 49. 1512, 11.

περιηγμένον ἴσον τῷ περιφερὲς, ὅτι περὶ τῶν κυκλοτερῶν σχημάτων λέγεται. 1512, 10.

περιθέειν ἀντὶ τοῦ περικυκλοῦν, ὅτι καὶ περὶ ἀψύχων λέγεται τροπικῶς, οἷον ἐν τῷ, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης, Ἰλιάδ. ζ', 320. θ', 495. 644, 43. 726, 16.

περίθετος κεφαλὴ, κόσμος ποιὸς γυναικεῖος περὶ τὴν κεφαλὴν τιθέμενος. 1280, 63.

περικαλλὲς δέπας οὐ τὸ ἁπλῶς καλὸν, ἀλλὰ τὸ λίαν καλόν. 868, 45. 1347, 49. καὶ ὅτι δυσὶ λ γράφεται τοὔνομα. 161, 37.

περικεῖσθαι ἀντὶ τοῦ περιπεπλέχθαι δοτικῇ, περικεῖσθαι δὲ ἀντὶ τοῦ φορεῖν αἰτιατικῇ, οἷον περικεῖσθαι χλαῖναν ἀντὶ τοῦ ἐνδεδῦσθαι· καὶ ὅτι περικεῖσθαί τί τινι λέγεται ἀντὶ τοῦ ὡς περιττὸν ἀποκεῖσθαι καὶ κειμηλιοῦσθαι. 753, 37. 1168, 39. 1915, 29.

περικεφαλαία, κόσμος γυναικεῖος περὶ τὴν κεφαλήν. 1281, 1.

περικεφαλαιῶν εἰδικαὶ προσηγορίαι καὶ διαφοραὶ, οἷον τρυφάλεια, ἄφαλοι, ὀμφίφαλοι, τετράφαλοι, στεφάνη, καταῖτυξ, ὀδοντωτὴ, κτιδέη, κυνέη, ταυρείη, αἰγείη. 425, 43. 787, 42. 803, 61.

περίκειτο ἀντὶ τοῦ περιέκειτο, ὅ ἐστι πέριξ ἔκειτο καὶ περιεῖχεν. 1898, 59.

περίκηλα ξύλα τὰ περισσῶς κατεσκληκότα, ἢ ἄγαν ἐπιτήδεια εἰς τὸ κῆαι, ὅ ἐστι καῦσαι. 1532, 48.

Περικλύμενος, υἱὸς Νηλέως ἐκ Χλώριδος τῆς Ἀμφίονος τοῦ Ἰάσου, ὅτι δῶρον εἶχεν ἐκ Ποσειδῶνος τὸ εἰς ὅ τι ἂν βουληθείη μεταμορφοῦσθαι· καὶ ὅτι ὑφ' Ἡρακλέους πολιορκοῦντος τὴν Πύλον εἰς μέλισσαν μεταβληθεὶς ὅμως κατετοξεύθη, ἀλληγορία ἱστορικὴ τῆς τοιαύτης μυθολογίας. 1658, 61.

περικλυτὸς ὁ ἐξάκουστος, ὅ ἐστιν ἀοίδιμος. 1420, 15.

περικλώζεσθαι τὸ περισυρίττεσθαι, παρὰ τὸ κλώζειν, ὅ ἐστι ποιὸν ἦχον ἀποτελεῖν τῷ στόματι. 1504, 31.

περικοπῆς σχήματος παράδειγμα. 636, 46.

περικτίονες οἱ πέριξ κτίσαντες οἰκήσεις, παρὰ τὸ κτίω, ὅ ἐστι κτίζω· καὶ προσῳδία καὶ χρόνος τῆς κτι συλλαβῆς. 1103, 49. 62. 1175, 12.

περικτίται ἀντὶ τοῦ περίοικοι. 1686, 7.

περιληπτικὰ εἴτουν συλληπτικὰ ὀνόματα ὅτι ἑνικῶς ἐσχηματισμένα ὑπόκεινταί ποτε καὶ πληθυντικοῖς ῥήμασιν, οἷον φάσαν ἡ πληθύς, Ἰλ. β', 278. 219, 45.

Περιμήδης, Ἀργεῖος ποιητὴς πρὸ τῶν Τρωικῶν. 1466, 56.

περίμηκες καὶ περιμήκετον τὸ μέγα. 1737, 58.

Bbb 2

περιμήκετος ἐλάτη ἐπιθετικῶς ἡ μακροτάτη. 986, 16.
Πέριμος κύριον ὅτι ἐκ τῆς περὶ προθέσεως παρήχθη. 75, 11. 532, 46. 1081, 56.
περιναίεται καὶ περιναιέται οἱ περίοικοι. 1361, 6.
πέριξ ἐπίῤῥημα ὅτι ἐκ τῆς περὶ προθέσεως λέγεται. 166, 32. 684, 34. καὶ ὅτι παραλόγως βαρύνεται. 842, 45. 966, 64.
περιξεστὴ πέτρα ἐπιθετικῶς ἡ περιεξεσμένη, καὶ ὅτι κρεῖττον ἐστὶ περιξέστη βαρυτόνως προφέρειν. 1714, 13.
περίοιδε νοῆσαι, ἀντὶ τοῦ περιττῶς οἶδε νοεῖν. 801, 41.
περιουσία ὅτι παρὰ τὸ περιεῖναι λέγεται. 99, 28.
περιπατεῖν καὶ περίπατος ὅτι παρὰ τὸν πάτον λέγονται. 637, 2.
περιπεπλιγμένον ἀντὶ τοῦ περιβεβηκὸς, ὅτι παρὰ τὸ πλίσσειν λέγεται. 1564, 49.
περιπέτεια τὸ τυχηρὸν σύμβαμα, ὅτι παρὰ τὸ πετεῖν, ὅ ἐστι πεσεῖν, λέγεται. 1396, 53. 1412, 41.
περιπετὴς ἑαυτῷ γενέσθαι λέγεται ὁ ἑαυτῷ καὶ οἷς πρότερον εἶπεν ἐναντιούμενος. 1066, 40.
περιπευκὲς βέλος τὸ λίαν πικρὸν, παρὰ τὴν πεύκην. 887, 28.
περιπλέκεσθαι ταὐτὸ ὅπερ ἀγκὰς ἑλεῖν παρ' Ὁμήρῳ. 1579, 49.
περιπληθὴς τόπος ἀντὶ τοῦ πολυάνθρωπος, Ὀδ. ο', 405. 1787, 23.
περιπλομένων ἐνιαυτῶν, πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι ἐκ τοῦ περιπελομένων ἤγουν περιπολούντων κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 1384, 60. καὶ περιπλομένου ἐνιαυτοῦ, ἀντὶ τοῦ συμπληρουμένου, οὐ μὴν καὶ πεπληρωμένου ἤδη ἐν τῷ, χαῖρε γύναι φιλότητι, περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ τέξεις ἀγλαὰ τέκνα, Ὀδ. λ', 248. 1682, 27.
περιῤῥηδὴς ὁ περιεῤῥαντισμένος, ἀπὸ τοῦ ῥάζω ἔῤῥαδον, ὃ δηλοῖ τὸ ῥαντίζω. 1887, 45. 1920, 30.
περίῤῥυτος νῆσος ὅτι κατὰ κοινὸν ἐπίθετον λέγεται, ἴσως δὲ καὶ διὰ τὰ ἐντὸς ὕδατα λέγεται περίῤῥυτος νῆσός τις ἰδίως. 1860, 53.
περίσκεπτος χῶρος ὁ ἄποπτος τόπος, τουτέστι περιωπὴ καὶ σκοπιά. 1427, 36. 1654, 43.
περισπερχὲς ἐν ἴσῳ τῷ ἀσπερχὲς, ὅ ἐστι πολυσπερχὲς καὶ ἐντρεχὲς καὶ πολυσπούδαστον, ὅθεν περισπερχὴς ἄνθρωπος καὶ περισπέρχεια. 442, 9. 1385, 23.
περισπώμενα ῥήματα τὰ αὐτὰ καὶ βαρυτόνως λεγόμενα, οἷον στεροῦμαι καὶ στέρομαι, αἰδοῦμαι καὶ αἴδομαι. 111, 40.
περισπώμενα ῥήματα κατὰ τὴν πρώτην συζυγίαν καὶ κατὰ τὴν τρίτην κλινόμενα κατ' ἄλλο καὶ ἄλλο σημαινόμενον, οἷον ζηλῶ ζηλήσω καὶ ζηλῶ ζηλώσω. 412, 20.
περισπώμενα ῥήματα δισύλλαβα τῷ ι παραλήγοντα ἀπὸ δευτέρων μελλόντων βαρυτόνων ῥημάτων εἰς ἐνεστῶτας ἀναδραμόντων γενόμενα, οἷον στείχω ἔστιχον στιχῶ, ὅθεν τὸ στιχάω στιχῶ. 179, 34. 1035, 30.
περισπώμενα ῥήματα ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ιζω γενόμενα, οἷον ἐκ τοῦ σκοτίζω τὸ ἐπισκοτῶ. 706, 17.
περισπωμένη τόνος ὅτι ἐξ ὀξείας καὶ βαρείας συνιζανουσῶν σύγκειται. 25, 37. καὶ ὅτι οὐ καθόλου ἐξ ὀξείας καὶ βαρείας ἐπιγίνεται περισπωμένη, οἷον ἐν τῷ αὐλιζομενάων αὐλιζομένων, οὐ μὴν αὐλιζομενῶν. 217, 44. 218, 5. καὶ ὅτι ἡ περισπωμένη δύναται ἐκτείνειν οὐ μόνον τὸ ῳ ἐπιτίθεται, ἀλλὰ καὶ τὸ πρὸ αὐτῆς βραχὺ φωνῆεν καὶ τὸ μετ' αὐτήν. 1465, 5.
περισπωμένων ῥημάτων δισυλλάβων δευτεροζύγων τῷ ω παραληγόντων παραγωγὴ καὶ γραφὴ παραληκτικὴ, οἷον νέμω νόμος νωμῶ, στρέφω στρόφος στρωφῶ. 137, 24. 28. 804, 40.
περισπωμένων ῥημάτων μέσοι παρακείμενοι, ὅτι ἐν τοῖς περισπωμένως κλινομένοις ῥήμασιν οἱ μέσοι παρακείμενοι μιᾷ συλλαβῇ λείπονται τῶν ἐνεργητικῶν, οἷον ὤλεκα ὤλα. 1523, 40.
περισπωμένων ῥημάτων μέλλοντες ὅτι ἀναλογώτερον τῆς μὲν πρώτης τῷ ε ψιλῷ, τῆς δὲ δευτέρας τῷ α, τῆς δὲ τρίτης τῷ ο μικρῷ παραλήγονται· ζήτει ἐν τῷ, μελλόντων τῶν περισπωμένων ῥημάτων παραλήγουσα. 1723, 7—15.
περισσὸς ἄνθρωπος ὁ πολὺς καὶ μέγας κατά τινα ἀρετὴν, καὶ περιττὸς ὁ πολὺς καὶ μέγας ἐπὶ ψόγῳ σωματικῷ, ὅτι ἐκ τῆς περὶ προθέσεως καὶ τοῦ σόω, ὅ ἐστιν ὁρμῶ, λέγεται. 484, 12.
περιστάσεων δραματικῶν δυσχερῶν καὶ κεκινδυνευμένων λύσεις εἴτουν θεραπεῖαι κατὰ μέθοδον Ὁμηρικήν. 95, 12.
περιστείξας, περιῆλθες, περιώδευσας, ἀπὸ τοῦ περιστείχω θέματος. 1496, 33.
περιστείωσι, πέριξ κυκλώσωσι, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ περιστέωσι λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ι. 1097, 3.
περιστέλλειν κακὸν τὸ κρύπτειν καὶ περικαλύπτειν. 130, 37. καὶ περιστέλλειν τὸ ἁπλῶς κοσμεῖν, ἰδίως δὲ τοὺς νεκρούς. 1961, 48.
περιστεναχίζεται δῶμα, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ περιηχεῖται ἢ στενοχωρεῖται. 1645, 22.
περιστένεσθαι λέγεται παρ' Ὁμήρῳ γαστὴρ ζώων, ἤγουν στενάζειν ἢ περιτείνεσθαι ὑπὸ πλησμονῆς. 1052, 8.
περιστεριδεῖς οἱ τῶν περιστερῶν νεοσσοί. 753, 56.
περιστερὸς, ἀρσενικὸν τοῦ περιστερὰ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1712, 45.
περιστερῶν εἴδη, οἰνὰς, φάττα καὶ τρυγών· καὶ περὶ τῆς ἐν αὐτοῖς διαφορᾶς τοῦ μεγέθους καὶ τοῦ χρώματος, καὶ περὶ τινῶν ἰδιωμάτων αὐτῶν ἱστορία φυσική. 607, 1. 1712, 41. 46.
περίστησαν ἀντὶ τοῦ περιέστησαν, ἤγουν περιέβησαν καὶ ὑπερεμάχησαν ἐν τῷ, τεύχεα δ' οὐκ ἀπέδυσε, περίστησαν γὰρ ἑταῖροι, Ἰλ. δ', 532. 505, 18. καὶ περιστήσαντο ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς κύκλῳ περιεστάθησαν. 1725, 53.
περιστρέφειν δίσκον, ἤγουν περιδινεῖν. 1176, 1. 1591, 5.
περισύρειν ἐν ἴσῳ τῷ διασύρειν, καὶ περίσυρμα ὡς διάσυρμα. 1816, 45.
περισχέσθαι τινὰ παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ περισχεῖν, ὅ ἐστι βοη-

θῆσαι καὶ περιποιήσασθαι καὶ οἱονεὶ περιλαβεῖν ἐν τῷ, οὕνεκά μιν σὺν παισὶ περισχόμεθ᾽ ἠδὲ γυναιξί, Ὀδυσσ. ι', 199. ὅπου ἡ περὶ ἀντὶ τῆς ὑπὲρ λαμβάνεται ἐν τῷ τοιούτῳ περισχεῖν, ὡς κἀν τῷ, περίσχεο παιδὸς ἑῆος, Ἰλ. α', 393. 1624, 2. 6.

περιτάμνεσθαι βοῦς, Ὀδ. λ', 402. ω', 112. ἀντὶ τοῦ πέριξ τῆς ἀλλοτρίας γῆς τέμνειν. 1691, 61.

περιτελλομένων ἐνιαυτῶν, πολλαχοῦ παρ᾽ Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ συντελουμένων εἴτουν ἀπαρτιζομένων διὰ τῶν πέριξ ἀνατολῶν τοῦ ἡλίου. 283, 31. 720, 16. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι περιτέλλεσθαι λέγεται ὁ ἐπιὼν ἐνιαυτὸς, οἱονεὶ ἐπανατέλλειν τῷ πρὸ αὐτοῦ. 1686, 15.

περιτετύχθαι τινὸς ἢ τινῶν, γενικῇ διὰ τὴν ὑπεροχὴν, ἣν ἡ περὶ πρόθεσις σημαίνει. 1107, 26.

περίτονον, ξύλον τι ἢ σανὶς ἐν τοῖς πλοίοις, παρὰ τὸ διόλου τείνεσθαι οὕτω λεγόμενον. 1533, 41.

περιτρέπειν τὸ παρακινεῖν τῆς εὐθείας, ὅθεν καὶ περιτρέπεσθαί τινι ἡ βολὴ λέγεται παρὰ Λιβανίῳ. 1639, 45.

περιτροπέειν ἀντὶ τοῦ περιτρέπειν, ἤγουν παρακλίνειν καὶ τῆς εὐθείας παρακινεῖν, ὅτι διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται, καὶ ὅτι κατὰ τὴν πρώτην τῶν περισπωμένων κλίνεται. 1639, 34. 45.

περιτροπέων ἐνιαυτὸς, ὅτι ἐκ τοῦ τροπέω τροπῶ κεκίνηται ἡ περιτροπέων μετοχὴ, καὶ ὅτι μικρὸν ἔχει τὸ τρο. 223, 29. 1140, 7.

περίτροχον ἀντὶ τοῦ περιφερὲς καὶ τροχῷ ὅμοιον. 1310, 27.

περιττὸς ἐν ἴσῳ τῷ πολὺς, οἷον ὁ περιττὸς Ἀριστείδης, ὁμοίως τῷ, ὁ πολὺς τὴν θεολογίαν. 1382, 14. ζήτει τὸ περισσός.

περιφαίνεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ πέριξ φαίνεσθαι. 927, 3.

περιφαινόμενος τόπος ὁ περίοπτος. 1546, 36.

περιφανὴς ὅτι ἐκ τοῦ περιφαίνεσθαι λέγεται. 927, 5.

περίφαντος ἀνὴρ παρὰ Σοφοκλεῖ ἀντὶ τοῦ περιφανής. 927, 5.

Περίφας, ὄνομα κήρυκος διὰ τὸ περισσῶς φωνεῖν οὕτω λεγομένου. 110, 5. 1108, 35.

περιφέρεια, ὅτι παρὰ τὸ φέρεσθαι λέγεται τοὔνομα. 628, 28.

περιφραδέως, ἐπιμελῶς, ὅτι ἐκ τοῦ φραδὴς φραδέος, ὃ παρὰ τὸ φράζω, λέγεται. 135, 20. 24.

περίφρων ὁ περιττῶς φρονῶν ἢ ὁ περιὼν τῶν ἄλλων κατὰ τὸ φρονεῖν. 1624, 6. 1866, 33.

περιφῦναι ἀντὶ τοῦ περιπλακῆναι τῷ ὅλῳ, ἐμφῦναι δὲ τῷ μέρει, οἷον χείλεσιν ἢ χειρί. 1792, 49.

περίψημα, σπόγγισμα καὶ ἀπόνιμμα. 1935, 18.

περιωπὴ, σκοπιὰ εἴτουν ἄποπτος τόπος, ἀφ᾽ οὗ τῶν πέριξ οἱ ὦπες αἰσθάνονται. 472, 10. 483, 41. 964, 16. 1427, 36. 1652, 15.

περιώσιον ὅτι παρὰ τὸ περιαύειν λέγεται, ἵνα δηλοῖ πως τὸ περιβόητον καὶ ἐξάκουστον, οἱονεὶ περιαύσιον. 482, 38. 1800, 30.

περκάζειν λέγονται σταφυλαὶ, ἤγουν μελαίνεσθαι πεπαινόμεναι. 1574, 26.

περκνὸς ὁ μέλας, ὡς ἀπὸ τῆς περκαζούσης μελαίνης σταφυλῆς, ὅτι ὀξύνεται τοὔνομα. 1352, 18.

Περκώτη, πόλις Τρωάδος, ὁ πολίτης Περκώσιος. 355, 8. 356, 33.

περνᾶν καὶ πέρνασθαι τὸ πέραν που καὶ μακρὰν τῆς οἰκείας πωλεῖν, ὅτι ἐκ τοῦ περᾶν λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ν. 1144, 19. 1256, 31. 1374, 9.

περνὰς καὶ περνάμενος μετοχαὶ ὅτι ἐκ τοῦ πέρνημι θέματος κεκίνηνται, ὃ ἐκ τοῦ περῶ παρῆκται. 1222, 27.

περόνη καὶ περονᾶν τὸ κομβίοις συνδεῖν. 794, 13. καὶ ὅτι Δωρικόν ἐστι τὸ εὔρεμα. 566, 35. καὶ ὅτι παρὰ τὸ πείρω λέγεται τοὔνομα. 1150, 20.

περονῆσαι δόρατί τινα, τὸ ὡς οἷα περόνῃ διελάσαι. 672, 28.

Περῤῥαιβοὶ, ἔθνος τι Θεσσαλικὸν, καὶ περὶ τῆς χώρας, ἣν κατὰ διαφόρους χρόνους ᾤκησαν, ἱστορία, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τοῦ ἔθνους· καὶ ὅτι δυσὶ ρ γράφεται τοὔνομα. 335, 24 — 40.

πέρσας, μετοχὴ ἀντὶ τοῦ πορθήσας, ἀπὸ τοῦ πέρθω θέματος. 316, 28.

Περσεὺς ὅτι σεμνότερος Ἡρακλέους γέγονε καθ᾽ Ἡρόδοτον, καὶ ὅτι Διόνυσον ἀνεῖλεν, ἱστορία. 989, 20. καὶ ὅτι παρὰ τὸ πέρθειν λέγεται τοὔνομα. *implicite*. 1474, 31.

Περσέφασσα ἀντὶ τοῦ Περσεφόνη. 763, 63. ζήτει τὸ Περσεφόνη.

Περσεφόνη ὅτι καὶ Περσεφόνεια κατὰ παραγωγὴν λέγεται καὶ Φερσεφόνη, οἱονεὶ Φθερσεφόνη παρὰ τὸ φθείρω φθέρσω Αἰολικῶς κλινομένου, καὶ Περσέφασσα παρὰ τὸ φάζω φάσω, ὃ δηλοῖ τὸ φονεύω, ἑρμηνεία διεξοδική. 763, 52. 59. 62. 1665, 9.

Περσέως πόλις, ἡ καὶ Μίδεια, πόλις τῆς Ἀργείας χώρας. 270, 44.

Πέρση, Ὠκεανοῦ θυγάτηρ, ὅτι Ἡλίου γαμετὴ μυθεύεται διὰ τὸ ἐκ πέρατος εἰς πέρας τοῦ Ὠκεανοῦ κυκλοφορεῖσθαι τὸν ἥλιον, καὶ ὅτι τούτῳ τῷ λόγῳ δοκεῖ καὶ Ἡσίοδος Περσηίδα τὴν Ἑκάτην καλεῖν. 1651, 56.

Περσικαὶ, εἶδος ὑποδήματος οὕτω καλούμενον. 1522, 12.

Περσικῆς θυσίας τρόπος, ἱστορία διεξοδική. 135, 2.

Περσῶν βασιλεὺς, ὅτι μίαν ἡμέραν τοῦ ἐνιαυτοῦ, καθ᾽ ἣν τῷ Μίθρᾳ ἔθυον, ἐξῆν τῷ βασιλεῖ μεθύσκεσθαι καὶ τὸ Περσικὸν ὀρχεῖσθαι. 1834, 6.

πέρυσι ὅτι καὶ πέρυσιν μετὰ τοῦ ν λέγεται. 1062, 51. 1417, 30.

περῶ, μέλλων τοῦ πείρω θέματος, ὅτι εἰς ἐνεστῶτα μετήχθη. 1453, 17.

πέσε προστακτικῶς ἐν ἴσῳ τῷ πέσον. 1046, 52.

πεσεῖν λέγεται τὸ κατὰ τύχην συμβάν. 1396, 52. καὶ πεσεῖν ἀντὶ τοῦ ἀποθανεῖν πολλαχοῦ παρ᾽ Ὁμήρῳ. 1925, 60. καὶ ὅτι πεσεῖν ὁ ἄνεμος λέγεται, ὅ ἐστι παύσασθαι, συμπεσεῖν δὲ ἄνεμοι, ἤγουν εἰς ἓν ἐλθεῖν. 1538, 26. 1861, 52

πέσημα ὅτι παρὰ τὸν πεσῶ Δωρικὸν μέλλοντα ἀνηγμένον εἰς ἐνεστῶτα λέγεται. 120, 25.

πέσκος τὸ πεκόμενον δέρμα ἢ ἔριον τῶν προβάτων, ὅτι παρὰ τὸ πέκειν, ὡς καὶ ὁ πόκος, λέγεται. 975, 58.

πεσοὶ ἢ πεσὰ, φάρμακά τινα ἰατρικὰ, ὅτι ἄδηλον εἰ ἐν δυσὶ σ γράφεται τοὔνομα. 1397, 6.

οἷον ναὶ ἢ οὔ, ὡς πρὸς τὴν ἐρώτησιν. 605, 8. 1457, 35.
πέφανται, ζήτει τὸ πέφαται.
πεφάσθαι ἀντὶ τοῦ πεφονεῦσθαι, ἀπὸ τοῦ φάζω θέματος, ὃ ἐκ τοῦ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φονεύω, παρήχθη. 619, 25. 1728, 13.
πεφασμένος, ἤγουν πεφονευμένος, ἀπὸ τοῦ φάζω θέματος, ὃ ἐκ τοῦ φῶ παρῆκται. 962, 48. 1728, 15. καὶ πεφασμένος λόγος ὁ ἀποφαντικῶς καὶ ἀξιωματικῶς εἰρημένος. 971, 63.
πέφαται χωρὶς τοῦ ν ἀντὶ τοῦ πεφόνευται ἀπὸ τοῦ φάω φῶ, πέφανται δὲ μετὰ τοῦ ν ἀντὶ τοῦ πεφανέρωται ἀπὸ τοῦ φαίνω. 1100, 31. 1123, 19. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πέφανται ἀντὶ τοῦ ἐφονεύθησαν ἀπὸ τοῦ φάζω θέματος, ὃ ἐκ τοῦ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φονεύω, παρήχθη· καὶ πέφανται ἀντὶ τοῦ ἐφάνη μετὰ τοῦ ν Ἀττικῶς κατὰ τρίτον πρόσωπον ἑνικὸν, οἷον πέφανται κλεινὸν ἔπος, παρὰ Σοφοκλεῖ ἀντὶ τοῦ ἐγνωματεύθη καὶ ἀπεφάνθη. 189, 23. 1728, 16. 21.
πεφευγοίην ὅτι ἐκ τοῦ πεφεύγοιμι μεταπέπλασται. 666, 37.
πεφήσεαι ἀντὶ τοῦ φονευθήσῃ, χρόνου μετ' ὀλίγον μέλλοντος ἀπὸ τοῦ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φονεύω. 962, 47.
πεφήσεται ἀντὶ τοῦ φανήσεται, ἀπὸ τοῦ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φαίνω. 1100, 28.
πεφιδέσθαι, ἀπαρέμφατον μέσου ἀορίστου δευτέρου Ἰωνικοῦ. 1225, 60.
πεφιδήσεται, πρόσωπον ῥηματικὸν χρόνου μέσου μέλλοντος ἢ μετ' ὀλίγον μέλλοντος ἐκ τοῦ φιδῶ φιδήσω θέματος. 1013, 25.
πεφιδοίμην, εὐκτικὸν μέσου ἀορίστου δευτέρου Ἰωνικοῦ. 1629, 17.
πεφίδοιτο, τρίτον πρόσωπον ῥηματικὸν ἀπὸ τοῦ φείδω θέματος. 1217, 36.
πεφιλιππῶσθαι τὸ λελεπτύνθαι, ἀπὸ τινος Φιλιππίδου ἰσχνοτάτου γεγονότος, καὶ ὅτι κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 1646, 17.
πέφνω τὸ φονεύω, ὅτι ἀπὸ τοῦ φάω φῶ τοῦ σημαίνοντος τὸ φονεύω γίνεται. 1123, 19. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ πέφνω ἐκ τοῦ φένω γέγονεν, ἐξ οὗ ὁ φόνος, διπλασιασμῷ καὶ συγκοπῇ, σχηματισμὸς διεξοδικός. 1275, 53.
πεφράδαται, τρίτον πρόσωπον πληθυντικὸν τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου τοῦ φράζω ῥήματος, ἀπὸ τοῦ πέφρασται συστοίχου ἑνικοῦ ἐκβολῇ τοῦ σ καὶ ἀντιπενθέσει τῆς δα συλλαβῆς Ἰωνικῶς ἐσχηματισμένον. 1301, 7.
πέφραδε προστακτικὸν ἀντὶ τοῦ εἰπὲ, ὅτι μέσου παρακειμένου ἐστὶν ἀπὸ τοῦ φράζω, ἢ ἀπὸ τοῦ ἔφραδον δευτέρου ἀορίστου τὸ προστακτικὸν φράδε καὶ διπλασιασμῷ πέφραδε. 1410, 46.
πεφρικέναι τὸ μισεῖν τι καὶ δειλιᾶν ὡς ὀλέθριον. 1374, 34.
πεφρικυῖαι φάλαγγες αἱ ὄρθιαι. 472, 46. ζήτει τὸ φρίσσειν.
πεφύγγω ἴσον τῷ πεφύγω, ὃ ἐκ τοῦ πέφυγα παρακειμένου εἰς ἐνεστῶτα ἀνήχθη. 1596, 7.
πεφυγμένος μετοχὴ ὅτι ποτὲ μὲν αἰτιατικὴν, ποτὲ δὲ γενικὴν ἐφέλκεται παρ' Ὁμήρῳ, οἷον πεφυγμένος ὄλεθρον, αἰτιατικῇ, Ὀδ. ι, 455. καὶ πεφυγμένος ἀέθλων, γενικῇ, Ὀδ. α, 18. 1267, 35. 1638, 50. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ πεφευγμένος γέγονεν ἐκβολῇ τοῦ ε πρὸς εὐφωνίαν. 657, 31. 1385, 9.
πεφύγω ὅτι ἐκ τοῦ πέφυγα παρακειμένου εἰς ἐνεστῶτα ἀνήχθη. 1596, 7.
πέφυζα καὶ πεφυζὼς ἀντὶ τοῦ πέφυγα καὶ πεφυγὼς Ἰωνικῶς, ταῦτα δὲ ἐκ τοῦ πεφύγηκα καὶ πεφυγηκὼς ἐξαιρέσει τοῦ ηκ λέγονται. 1643, 2.
πεφυζότες ὅτι ἐκ τοῦ πεφυζηκότες συγκέκοπται, ὃ ἐκ τοῦ φυζῶ φυζήσω κεκίνηται. 1220, 10.
πεφυζὼς πεφυζότος, μετοχὴ τοῦ πέφυζα μέσου παρακειμένου, ὃς ἀπὸ τοῦ φυζῶ περισπωμένου θέματος, οὗ προϋπάρχει τὸ φύζα, κεκίνηται. 1746, 19.
πεφυκέναι τὸ ἐκ φύσεως εἶναι ἢ γεγονέναι. 500, 28. καὶ ὅτι πεφυκέναι κέρατα τῷ ζώῳ λέγεται ἀντὶ τοῦ βεβλαστηκέναι. 451, 5.
πεφύκω ἐπέφυκον, ὅτι ἐκ τοῦ πέφυκα παρακειμένου εἰς ἐνεστῶτα ἀνήχθη. 1596, 11.
πεφυρμένος, ἤγουν μεμιγμένος, ἀπὸ τοῦ φύρω· καὶ πεφυρμένος ἀντὶ τοῦ μεμιασμένος. 1636, 20.
πεφωγμέναι ἰσχάδες αἱ πεφρυγμέναι, ἀπὸ τοῦ φωγνύω, ὃ δηλοῖ τὸ φρύγω. 962, 50. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πεφωσμέναι ἰσχάδες ἀπὸ τοῦ φώζω θέματος. 1123, 22. καὶ ἀλλαχοῦ πεφωσμένος μετοχὴ τοῦ φώζω ῥήματος, ὃ ἐκ τοῦ φῶ μονοσυλλάβου παρῆκται. 1859, 42.
πέψω μέλλων καὶ ἔπεψα ἀόριστος καὶ αἱ ἀπ' αὐτῶν κινήσεις ὅτι οὐκ ἀπὸ τοῦ πέττω, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ πέπτω γίνονται. 54, 11.
πῇ καὶ ὅπῃ ὅτι μετὰ προσγραφῆς τοῦ ι γράφονται. 174, 1.
πῆ καὶ ποῖ ἐρωτηματικὰ περὶ τῆς εἰς τόπον κινήσεως. 1664, 8.
πηγαὶ αἱ ἀρχαὶ τῶν ἀενάων ποταμῶν, κρουνοὶ δὲ αἱ τῶν χειμάρρων. 497, 28.
Πήγασος, ἵππος Βελλεροφόντου, ὅτι ἀέριος φερόμενος καὶ Διὸς χόλῳ οἴστρῳ βληθεὶς κατέρριψε τὸν Βελλεροφόντην, ἱστορία. 636, 39. καὶ ὅτι τὸ τάχος τοῦ Πηγάσου ἀφορμὴν δέδωκε τῆς μυθολογίας τοῦ πτερωτὸν αὐτὸν γεγονέναι. 1477, 56. καὶ ὅτι καὶ Ἠὼς, ἡ σωματοειδὴς θεὰ, χρῆσθαι τῷ Πηγάσῳ ἵππῳ μεμύθευται. 820, 26.
πηγεσίμαλλος ἀρνειὸς ὁ μελανίμαλλος ἢ ὁ λευκόμαλλος, σχηματισμὸς παρὰ τὸ πηγὸν, ὃ κατὰ μέν τινας τὸ μέλαν, κατὰ δέ τινας τὸ λευκόν. 403, 42.
πηγὴ ὕδατος ἐν Παννονίᾳ ζέουσα καὶ σκώληκας γεννῶσα, ἱστορία. 1263, 31.
πηγνύναι ναῦς τὸ στερεῶς συστήσασθαι, ὅθεν καὶ τὸ ναυπηγεῖν λέγεται, καὶ πρωτοπαγὴς ναῦς. 316, 36. 742, 41. καὶ ὅτι καὶ γόνατα πήγνυσθαι λέγονται ὡς κρυερὰ τῷ δέει γενόμενα. 1279, 57.
πηγὸν κατὰ μέν τινας τὸ μέλαν, κατὰ δὲ ἄλλους τὸ λευκόν. 403, 43. ζήτει τὸ πηγεσίμαλλος.
πηγὸν κῦμα τὸ εὐτραφὲς ἢ τὸ εὐπαγὲς ἢ τὸ μέλαν κατὰ γλῶσ-

σαν, καὶ ἵπποι πηγοὶ οἱ στερεοί. 1539, 40.

πηγὸς ἵππος ὁ εὐπαγὴς καὶ στερεὸς τὴν ἕξιν ἢ ὁ μέλας ἐπιθετικῶς τὸ χρῶμα. 740, 50.

πηγυλὶς ὁ παγετὸς προσηγορικῶς, ἢ πηγυλὶς νὺξ ἡ παγετώδης ἐπιθετικῶς, Ὀδ. ξ΄, 476. 1768, 5.

Πήδαιον, τόπος τις περί που τὰ κατὰ τὴν Τροίαν. 926, 43.

πηδάλιον ἔτι οἴαξ καὶ αὐχὴν καὶ ἐφόλκιον συνωνύμως λέγεται. 1533, 46. καὶ ὅτι παρὰ τὸ πηδὸν, ὅ ἐστιν εἶδος ξύλου, λέγεται τοὔνομα ἐπενθέσει τῆς αλ συλλαβῆς. 1582, 25. καὶ παροιμία, ὑπὲρ καπνοῦ τὸ πηδάλιον, ἐπὶ τῶν ἀργούντων καὶ καταμελούντων τέχνης τινός. 750, 40.

Πήδασος, πόλις πρὸς Καρίᾳ καὶ Ἁλικαρνασσῷ, ἀπὸ Πηγάσου τοῦ Βελλεροφόντου ἵππου· καὶ αἰτιολογία τῆς κλήσεως ἐξ ἱστορίας. 623, 13. καὶ Πήδασος πόλις Τρωικὴ, ἡ καὶ Μονηνία ποτὲ κληθεῖσα, ἧς οἱ οἰκήτορες ἐκπορθηθέντες ὑπ' Ἀχιλλέως μετέστησαν εἰς τὰ περὶ Ἁλικαρνασσὸν, ὅπου καὶ πόλις τὰ Πήδασα οὐδετέρως λεγομένη καὶ χώρα Πηδασίς. 623, 21—25. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Πήδασος θηλυκῶς πόλις ὑπὸ τῇ Τρωικῇ Ἴδῃ καὶ ἑτέρα Πελοποννήσου καὶ ἄλλη ἐν τῷ Ἀδραμυττινῷ κόλπῳ, Πήδασα δὲ οὐδετέρως πόλις Καρικὴ, ἡ καὶ Πήγασα διὰ τοῦ γ΄. 1198, 41. 61. καὶ ἀλλαχοῦ Πήδασος Καρῶν Λελέγων πόλις, ἡ καὶ Πήδασα οὐδετέρως καὶ Πήγασα διὰ τοῦ γ΄. 1225, 40. καὶ Πήδασος ἡ νῦν Κορώνη ἢ Μεθώνη, πόλις Πελοποννήσου. 623, 26. 743, 29.

Πήδασος, πόλις Τρωικὴ, ἱστορία. 623, 15. 21.

πηδητικὰ ἔπη τὰ κατ' ἐνόπλιον ῥυθμὸν πεποδιζόμενα, οἷον τὸ, ὣς φάτο | δακρυχέ | ων τοῦ | δ' ἔκλυε | πότνια | μήτηρ, Ἰλ. α΄. 1899, 60.

πήδινος ὄζων ὁ ἐκ πηδοῦ ξύλου ποιοῦ. 613, 9.

πηδὸς, εἶδος ξύλου, πηδὸς δὲ ἡ ἐκ τοῦ τοιούτου ξύλου γινομένη κώπη. 613, 9. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πηδὸν εἶδος ξύλου· καὶ ἀναῤῥίπτειν ἅλα πηδῷ, τὸ ταῖς κώπαις ἀναῤῥίπτειν τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, Ὀδ. η΄, 328. 1582, 23.

πηκτὴ κλῖμαξ ἡ εὐπαγὴς ἢ ἡ συμπεπηγμένη, ὁμοίως τῷ πηκτὸν ἄροτρον. 811, 23.

πηκτὶς, εἶδος μελικοῦ ὀργάνου. 1157, 51.

πηκτὸν ἄροτρον τὸ μὴ αὐτόγυιον ἢ τὸ πρωτοπαγὲς ἢ μᾶλλον εὐπαγές. 316, 35. 955, 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πηκτὸν ἄροτρον τὸ εὔπηκτον ὑπακουομένου τοῦ εὖ, ἢ τὸ κολλητὸν ἐκ πολλῶν ξύλων πρὸς διαστολὴν τοῦ παρ' Ἡσιόδῳ αὐτογυίου. 811, 23. 1732, 14. καὶ πηκτὸν σῶμα τὸ εὐπαγὲς ὁμοίως. 483, 26.

πῆλαι δόρυ ἐν ἴσῳ τῷ κραδᾶναι. 1050, 31.

Πηλεγὼν κύριον ὅτι ὀξύνεται. 1228, 13.

Πηλεὺς κύριον ὅτι παρὰ τὸν πηλὸν δοκεῖ παρωνομάσθαι. 772, 38. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Πηλεὺς ὁ ἥρως παρὰ τὸ ἐν τῷ Πηλίῳ ὄρει τραφῆναι οὕτως ἐκλήθη. 1043, 6. καὶ ὅτι φυγὼν ἐξ Αἰγίνης ὁ Πηλεὺς διὰ τὸν Φώκου τοῦ ἀδελφοῦ θάνατον καὶ εἰς Φθίαν ἐλθὼν καὶ γήμας Πολυμήλαν τὴν Ἄκτορος θυγατέρα τὴν ἐκείνου βασιλείαν διεδέξατο, ἱστορία. 321, 1.

Πηλιὰς μελία ἡ ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους τμηθεῖσα. 1050, 31.

Πήλιον, ὄρος Θεσσαλικὸν καὶ πόλις, ἧς ὁ πολίτης Πηλιεὺς καὶ Πηλιώτης. 334, 4.

πηλὸς ὅτι παρὰ τὸ παλάσσειν, ὃ δηλοῖ τὸ μολύνειν, λέγεται. 641, 49. καὶ ὅτι καὶ κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται. 1504, 37.

πῆμα κακοῦ ἡ ἐκ τοῦ κακοῦ βλάβη, καὶ πῆμα ἄτης ἀντὶ τοῦ ἄτη περιφραστικῶς. 1461, 63.

Πηνειὸς, ποταμὸς Θεσσαλικὸς, ὅτι ἐκ τοῦ Πίνδου ὁρμώμενος καὶ συμμίσγων Ἀπιδανῷ καὶ Ἐνιπεῖ καὶ διὰ τῶν Τεμπῶν μεταξὺ Πηλίου καὶ Ὄσσης φερόμενος κατακρατεῖ τῶν λοιπῶν τῇ ὀνομασίᾳ καὶ πρὸς ἕω ἔξεισι, καὶ πολλοὺς καὶ ἄλλους δεξάμενος ποταμοὺς κατὰ Γυρτώνην πόλιν Μαγνῆτιν εἰς τὴν θάλασσαν ἐκβάλλει, ἱστορία διεξοδική. 321, 23. 336, 45. 337, 13.

Πηνέλεως, ὄνομα στρατηγικὸν, παρὰ τὸ πένεσθαι, ὅ ἐστι πονεῖν καὶ ἐνεργεῖν, περὶ τὸν λαὸν λέγεται. 264, 17. καὶ ὅτι καὶ Πηνέλεος Πηνελέου κλίνεται τεταρτοκλίτως παρ' Ὁμήρῳ. 999, 7.

Πηνελόπη κύριον ὅτι παρὰ τὸ πένεσθαι περὶ λόπος, ἤγουν ὕφασμα, λέγεται, ἢ παρὰ τὸ πηνίον ἑλεῖν· καὶ ὅτι ἄλλως πρότερον καλουμένη διὰ τὸ ὑπὸ Ναυπλίου ῥιφῆναι εἰς θάλασσαν καὶ ὑπὸ πηνελόπων ὀρνέων σωθῆναι οὕτω μετωνομάσθη, ἱστορία καὶ ἑρμηνεία διεξοδική. 1421, 62—1422, 7.

πηνέλοψ πηνέλοπος, εἶδος ὀρνέου οὕτω καλούμενον. 1422, 7.

πηνήκη, περίθετος περικεφαλαία ἐκ τριχῶν, ὅτι παρὰ τὴν φενάκην λέγεται. 1422, 3.

πηνίον ὁ μίτος, ὅτι παρὰ τὸν Πᾶνα λέγεται, ὃς ὑφαντικῆς εὑρετὴς γεγονέναι ἱστορεῖται. 1328, 47. 50. 1421, 64.

πῆξαι ὄμματα κατὰ χθονὸς, Ἰλ. γ΄, 217. ἀντὶ τοῦ ἐρεῖσαι καὶ στηρίξαι τὸ βλέμμα. 407, 26.

πηὸς ὁ ἐξ ἀγχιστείας ἐπίκτητος συγγενὴς, παρὰ τὸ πῶ τὸ κτῶμαι. 134, 43. 398, 44. 493, 46. 1502, 48. 1611, 24. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πηοὶ οἱ ἀγχιστεῖς καὶ ἐκ μέρους πάντες οἱ συγγενεῖς ἐν τῷ, φεύγει πηοὺς προλιπών, Ὀδ. ψ΄, 120. 1941, 38.

πήρα ὅτι παρὰ τὸ τηρεῖν ἐτυμολογεῖται, οἱονεὶ τήρα τις οὖσα· καὶ ὅτι καὶ ἰατρικόν τι ἐργαλεῖον πήρα λέγεται ὁμωνύμως. 1746, 33. 39. 42.

Πήρεια, χωρίον τι Θετταλικὸν, ὅπου τὰς Ἀδμήτου ἵππους ὁ Ἀπόλλων νενεμηκέναι μυθεύεται. 341, 42.

Πηρὼ, θυγάτηρ Νηλέως, ἀδελφὴ Νέστορος. 1684, 61. 1685, 10. 16. 45. ζήτει ἐν τῷ Νηλεύς.

πήσσειν ἀντὶ τοῦ πεπηγέναι ποιεῖν ὑπὸ δέους, οἷον, πῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν, Ἰλ. ξ΄, 40. 966, 17.

πῆχυς τὸ πηχυαῖον μέτρον καὶ

π̄. 904, 64. 1225, 54. 1654, 29. 1728, 25.

πίω ὁ μέλλων πίσω παρὰ Πινδάρῳ, καὶ πίομαι καὶ πιοῦμαι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1193, 21. 1253, 50. 56.

πίων πίονος, λέξις χρήσιμος ἐν πεζῷ λόγῳ, πίηρ δὲ καὶ πῖος ἄχρηστα. 1178, 64.

πίων ναὸς ὁ πιαινόμενος λιπαροῖς θύμασι. 1725, 23.

πίων δῆμος λέγεται διὰ τὴν γῆς πιότητα, ἢ ὁ φιλοθύτης διὰ τὸ πίονα ζῷα θύειν, καὶ σχηματισμὸς τῆς πίων φωνῆς. 1069, 51.

πλάγιαι μὴ ἔχουσαι εὐθείας ἀναλόγους, ἀλλ' ἑτεροκλίτως ὑπαγόμεναί τισιν ἑτεροζύγοις, οἷον αἱ γυναικὸς γυναικὶ γυναῖκα τῇ γυνῇ εὐθείᾳ. 113, 32.

πλάγιαι μετοχῶν ἀνομοιοπτώτως ἐπιτιθέμεναι ὀνόμασιν ἢ ἀντωνυμίαις, οἷον ἡμῖν κατεκλάσθη ἦτορ δεισάντων, Ὀδ. ί, 256. 1073, 57.

πλ[illegible]ασμοὶ σολοικοφανεῖς ἀπὸ [illegible]κατηγορήτου ἀρχόμενοι, [illegible]ιον τ[illegible] Ὁμήρου Ἰλ. γ', 211. [illegible]ιφω δ' ἑζομένω γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς· καὶ Εὐριπίδου τὸ, πάλαι δέ σ' ἐξερωτῆσαι θέλων σχολή μ' ἀπεῖργε. 236, 29. 406, 32.

πλαγιασμὸς, ὅτι ἀσφαλεῖς εἰσὶ πρὸς σύνταξιν οἱ πλαγιασμοὶ καὶ ἀσόλοικοι. 1628, 21.

πλαγίαυλος, εἶδος αὐλοῦ, ὅθεν τὸ πλαγιαυλίζειν παρὰ τῇ χυδαίᾳ διαλέκτῳ. 1157, 40.

πλαγκταὶ πέτραι, ὅτι παρὰ τὸ πλάζειν, ὅ ἐστι πελάζειν, καὶ συμπίπτειν ἀλλήλαις μυθεύεσθαι οὕτω λέγονται· καὶ ὅτι Ὅμηρος μὲν ἐν τῷ Σικελικῷ πορθμῷ αὐτὰς πλάττει εἶναι, οἱ δὲ ὕστερον ἐν τῇ κατὰ τὸν Εὔξεινον Προποντίδι· καὶ πόθεν ἀφορμὴν ἔσχεν ὁ περὶ τῆς συγκρούσεως αὐτῶν μῦθος, αἰτιολογία διεξοδική· καὶ ὅτι καὶ πυροβολεῖν ἐκ τῆς συγκρούσεως μυθεύονται· δοκοῦσι δὲ καὶ παρὰ τὸ πλήσσειν λέγεσθαι, ὅθεν καὶ Συμπληγάδες αἱ αὐταὶ ὀνομάζονται. 1711, 53. 1712, 27.

πλαγκτὸς ἀντὶ τοῦ ἔμπληκτος καὶ παραπλὴξ ἢ πλαζόμενος τὴν διάνοιαν καὶ οὐ σταθερός. 1913, 8.

πλάγχθη, ἤγουν ἐπλανήθη, ἀπὸ τοῦ πλάζω, ὃ δηλοῖ τὸ πλανῶ, πλεονασμῷ τοῦ ν̄ διὰ καλλιφωνίαν. 1382, 34. καὶ πλάγχθη χαλκὸς μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ ἐπλανήθη καὶ ἐξέπεσε τοῦ σκοποῦ, τουτέστιν ἐξεκρούσθη ἐν τῷ, πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός, Ἰλ. λ', 351. 849, 3.

πλάζειν τὸ πλανᾶν, καὶ πλάζειν ἀντὶ τοῦ πελάζειν ἐν τῷ, προσέπλαζε γενείῳ, Ὀδ. λ', 583. 1701, 25.

πλάζειν τὸ πλανᾶν. 1382, 37.

πλάζειν τὸ ἀποπλανᾶν καὶ τὸ ἀνακόπτειν καὶ ἀνείργειν. 191, 11. 1126, 7. καὶ πλάζειν τὸ πελάζειν, οἷον ἐν τῷ, προσέπλαζε γενείῳ, Ὀδ. λ', 583. 1701, 25. καὶ πλάζειν τὸ πλανᾶν ἢ διασαλεύειν, οἷον ἐν τῷ, πλάζ' ὤμοις καθ' ὕπερθεν, Ἰλ. φ', 269. 1234, 18. 30.

πλάζειν τὸ ἀποπλανᾶν. 1382, 37. καὶ ὅτι τὸ πλάζειν τινὰς ἤγουν τῆς κατὰ φύσιν ἐνεργείας ἀποπλανᾶν ἐντελῶς λέγεται, πλάζειν δὲ τινὰ κατὰ μόνας ἐλλιπῶς, οἷον ἐν τῷ, πλάζε δὲ πίνοντας, Ὀδ. β', 396. 1451, 57.

πλάζω καὶ πλάζομαι, ὅτι ἐκ τοῦ πολῶ γίνεται πλῶ κατὰ συγκοπὴν, ὅθεν τὸ πλάζω. 792, 1. καὶ πλάζω ἀντὶ τοῦ πλάσσω κατὰ γλῶσσαν Ταραντίνων, ὡς ἀνάζω ἀντὶ τοῦ ἀνάσσω. 1654, 27.

πλάθω ὅτι ἐκ τοῦ πλῶ, ὅ ἐστι πελάζω, παρήχθη. 1887, 15.

πλάκες, ὅτι οὕτως λέγονται πάντα τὰ πλατέα. 649, 52.

Πλάκιον, ὄρος τι τῆς Ἀτραμυττινῆς, ἀφ' οὗ ἡ Ὑποπλακία Θήβη ὠνομάσθη. 649, 48.

πλακοῦς προσηγορικῶς ἄρτος ἢ πέμμα πλατὺ, παρὰ τὴν πλάκα· καὶ Πλακοῦς κώμη ἐξ σταδίους ἀπέχουσα τῶν Ὑποπλακίων Θηβῶν. 649, 53. 1114, 1.

πλάνη ὅτι παρὰ τὸ ἄλη λέγεται κατὰ τροπὴν καὶ πλεονασμὸν, ἢ παρὰ τὸ πλαγιάζειν τῆς εὐθείας, ὅθεν ὁ πλάνης καὶ ὁ πλανήτης. 1382, 37.

πλανητῶν οἶκοι, τόποι τινὲς δεδομένοι τοῖς πλανήταις, καθ' οὓς ὄντες οἰκοδεσποτεῖν λέγονται. 162, 2.

πλάνος ἀντὶ τοῦ πλάνη προσηγορικῶς. 333, 44.

πλάνος λέγεται παρὰ τὸ ἀποπλανᾶν τοὺς θεωμένους, καὶ ὅτι τοιοῦτοι πλάνοι ἱστοροῦνται Κηφισσόδωρος καὶ Παντολέων καὶ Ματρέας. 1382, 40.

πλάξ, ὅτι οὕτως ὑπὸ τῶν πλείων λέγεται πᾶν τὸ ἐπίπεδον χωρίον. 322, 31. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πλάκες λέγονται πάντα τὰ πλατέα χωρία. 649, 52.

πλάστιγγες τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ σταθμικοῦ ζυγοῦ ἀπηρτημένα πλατέα, οἷς ἐπιτίθενται τὰ σταθμώμενα· καὶ πλάστιγξ ὁ σταθμὸς αὐτὸς, ἐκ τοῦ μέρους τὸ ὅλον. 196, 40. 912, 48.

Πλάταια, πόλις τῆς Βοιωτίας μεταξὺ Θηβῶν καὶ τοῦ Κιθαιρῶνος ἐπὶ τῇ εἰς Ἀθήνας καὶ Μέγαρα ὁδῷ, ὅτι παρὰ τὴν πλάτην, ὃ σημαίνει τὴν κώπην, λέγεται· ζήτει τὸ, Κῶπαι πόλις. καὶ ἱστορία περὶ τῶν κατὰ τὰ Περσικὰ συμβάντων ἐν Πλαταιαῖς· καὶ ὅτι Πλάταια μὲν ἑνικῶς προπαροξυτόνως, Πλαταιαὶ δὲ πληθυντικῶς ὀξυτόνως· καὶ Πλαταιαὶ ὁμωνύμως δῆμός τις τῆς Σικυωνίας χώρας. 267, 38. 45. 268, 45 — 269, 17.

πλάτανος, δένδρον ὑδροχαρὲς, ἄκαρπον μὲν, καλὸν δὲ καὶ εὐμέγεθες, ὅτι παρὰ τὸ πλάτος λέγεται. 226, 15.

πλατέα αἰπόλια τὰ μεγάλα ἢ τὰ ἐπιπολὺ πλατυνόμενα διὰ τὸ ἐσκεδασμένας καὶ μὴ ἀθρόας βόσκεσθαι πεφυκέναι τὰς αἶγας. 257, 22. 531, 45.

πλάτη ἡ κώπη διὰ τὸ κάτω τῆς κώπης πλάτος. 89, 32. καὶ ὅτι πλάτη μὲν θαλασσία ἡ κώπη, πλάτη δὲ χερσαία τὸ πτύον. 1675, 51.

πλατὺς Ἑλλήσποντος οὐχ' ὁ καθόλου, ἀλλὰ κατά τι μέρος αὐτοῦ τοιοῦτος. 666, 63.

Πλάτων ὁ φιλόσοφος τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα κατακαύσας διὰ τὸ πολὺ λείπεσθαι τῶν Ὁμηρικῶν, ἱστορία. 1149, 3.

πλέας ἀντὶ τοῦ πλείονας, ὅθεν καὶ γέγονεν ἀποβολῇ τοῦ ῑ καὶ συγκοπῇ. 190, 23.

πλέειν ἐν χρῷ, καὶ πλοῦς ἐν χρῷ, ὁ ἐγγὺς τῆς γῆς. 1450,33.

πλέες ἀντὶ τοῦ πλείονες, ὅθεν καὶ συγκέκοπται. 852,39.

πλέθρον, μέτρον γῆς ποδῶν ἑκατὸν εἴκοσι. 849, 14. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πλέθρον διάστημα ποδῶν ἑκατὸν ἤτοι πηχέων ξς' καὶ διμοίρου. 1244, 13. καὶ πάλιν ὅτι τὸ ἕκτον μέρος τοῦ σταδίου πλέθρον καλεῖσθαι φασί τινες. 1700, 5.

Πλειάδες τὸ ἄστρον· ὅτι καὶ Πελειάδες τετρασυλλάβως λέγεται, καί τινα περὶ Πλειάδων τοῦ ἄστρου. 869, 41. 870, 19. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Πλειάδες ἄστρα ἑπτὰ ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ Ταύρου, καὶ ὅτι τὰ τοιαῦτα ἄστρα πελείας καλεῖ Ὅμηρος συμβολικῶς, ζήτει ἐν τῷ πέλειαι. 1712, 53. 1713, 15. καὶ πάλιν ὅτι αἱ ἑπτὰ τῶν Ἄτλαντος θυγατέρων Πλειάδες ὠνομάσθησαν, καὶ διάφοροι ἐτυμολογίαι τῆς λέξεως. 1155, 46—54. καὶ ὀνόματα τῶν τοιούτων τοῦ Ἄτλαντος θυγατέρων, καὶ τίνι ἑκάστη αὐτῶν ἐμίγη, καὶ τίνα ἔτεκεν, ἱστορία. 1155, 51.

Πλειάς, ἀστροθέτημα ἐξ ἑπτὰ ἀστέρων συνεστὼς, ὅθεν Πλειὰς ἐκλήθη· καὶ ἑπτὰς τραγικῶν τινῶν, καὶ ἑτέρα ἑπτὰς τινῶν σοφῶν Πλειὰς ἐκλήθη. 1535, 27.

πλείη, θηλυκὸν σύζυγον τοῦ πλεῖος, ὅ ἐστι πλήρης. 209, 43. 705, 1. καὶ πλείη γαστὴρ ἡ εἰς κόρον πεπληρωμένη. 1833, 30.

πλεῖον τὸ πλῆρες εἴτουν γέμον καὶ ἔμπλεον, ἀπὸ τοῦ πλεῖος ἀρσενικοῦ. 470, 13. 705, 1.

πλείονες λέγονται οἱ τεθνηκότες, καὶ ἀπελθεῖν παρὰ τοὺς πλείονας ἀντὶ τοῦ ἀποθανεῖν. 1382, 19.

πλειότερος ἀντὶ τοῦ πλείων ποιητικῶς, ὡς καὶ χερειότερος ἀντὶ τοῦ χερείων, καὶ ῥαότερος ἀντὶ τοῦ ῥάων· ὅθεν τὸ, πλειοτέρῃ σὺν χειρί, Ὀδ. λ', 359. ἤγουν γεμούσῃ καὶ πεπληρωμένῃ. 1690, 42.

πλειστάκι ἀντὶ τοῦ πλειστάκις ἀποβολῇ τοῦ σ. 122, 7. ζήτει τὸ, ις λήγοντα ἐπιῤῥήματα.

πλειστόμβροτος ἀγορὰ ἡ ἀνδρῶν πλήθουσα, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ μ ἡ λέξις πρὸς ὄγκον καὶ σεμνότητα φωνῆς. 243, 43.

πλεῖστον ὑπερθετικὸν, τὸ πλεῖ δίφθογγον ὡς ἀπὸ τοῦ πλεῖον συγκριτικοῦ. 135, 13.

πλείων, συγκριτικὸν κοινὸν τῷ γένει ἀπὸ τοῦ πλεῖος καὶ πλείη ἐσχηματισμένον. 210, 1.

πλειῶν πλειῶνος, ὀξυτόνως ὡς περιεκτικὸν ὁ ἐνιαυτὸς ὁ καιρικὰ πλείω ἐμπεριειληφώς. 156, 41. 1155, 49.

πλέον ἀντὶ τοῦ πλεῖον, ἤγουν πλῆρες. 1894, 60.

πλεονάζοντά τινα ἐπίθετα παρὰ τοῖς ποιηταῖς, οἷον τὸ, νεκύων κατατεθνειώτων, παρ' Ὁμήρῳ, καὶ ἐν γυναιξὶ θηλείαις, παρ' Εὐριπίδῃ· καὶ ἁπλῶς περὶ τινῶν ἀκύρων προσθηκῶν, ἑρμηνεία διεξοδική. 687, 40 — 60.

πλεονάζουσαι φωναὶ κατά τινα ῥητὰ, οἷον τὸ εἶναι ἐν τῷ, ἑκὼν εἶναι, καὶ τὸ ἔχειν ἐν τῷ, παίζεις ἔχων. 205, 32.

πλεονασμὸς συμφώνων ἐν λέξεσι πρὸς βραχέων ἐπαλληλίας θεραπείαν, οἷον φερέβιος φερέσβιος. 611, 38.

πλεονεξία ἀντὶ τοῦ εὐπορία παρ' Ἰσοκράτει. 1455, 29.

πλεύμων ὁ πνεύμων τροπῇ Ἀττικῇ τοῦ ν εἰς λ. 483, 10. 1436, 61.

πλεῦνα ὅτι ἐκ τοῦ πλέονα κέκραται Ἰωνικῶς. 775, 48.

πλευρὰ νήσου ἢ τόπου τινὸς ἀντὶ τοῦ τὰ πλάγια τροπικῶς. 309, 37.

Πλευρὼν, πόλις Αἰτωλίας, ὁ πολίτης Πλευρώνιος καὶ Πλευρωνεὺς, ὅτι Κουρήτων οἰκητήριον ἦν ἡ Πλευρών. 311, 27. 312, 12.

πλευρώνιος ἐπίθετον κατὰ πυκτῶν λεγόμενον, ὅτι παρὰ τὰς πλευρὰς πεποίηται τοὔνομα. 1321, 11.

πλέως ὁ πλήρης Ἀττικῶς διὰ τοῦ ω μεγάλου, καὶ πλέων οὐδετέρως, ὅθεν τὸ ἔμπλεως καὶ ἀνάπλεως, ὅτι πάλαι διὰ τοῦ ο μικροῦ ἐγράφοντο. 209, 45. 705, 3. 1534, 12.

πλη συλλαβὴ μετὰ τοῦ κ ἢ μετὰ τοῦ γ μέση λέξεων ἐκ τοῦ πλήσσω ῥήματος συγκειμένων, οἷον ἔμπληκτος, ἐμπλήγδην· καὶ πλη μετὰ τοῦ ξ ληκτικὴ τῶν αὐτῶν, οἷον παραπλήξ. 68, 25.

πληγὴ θεοῦ ἀντὶ τοῦ θεοπληξία καὶ θέλξις, ἤγουν ἔκστασις καὶ φύσεως ἀργία. 1087, 58.

πληγῆναι λέγεταί τις τὸ σῶμα, καταπλαγῆναι δὲ καὶ ἐκπλαγῆναι τὴν ψυχήν. 374, 11. ζήτει τὸ ἐκπλαγῆναι καὶ τὸ ἐκπληγῆναι.

πλήθειν τὸ πλημύρειν. 525, 37. ὅθεν πλήθοντες ποταμοὶ λέγονται οἱ ἐξ ὄμβρου πληρούμενοι. 1066, 11. 1155, 26.

πλῆθος, διωρισμένον ποσόν. 1160, 13. καὶ ὅτι ἀπὸ τῶν τριῶν ἄρχεται ὁ πληθυσμός. 982, 59.

πλῆθος σημαίνοντα ὀνόματα κατὰ φωνὴν ἑνικὴν ἐσχηματισμένα ὅτι πληθυντικοῖς ἐνίοτε ῥήμασιν ὑπόκεινται, οἷον, φάσαν ἡ πληθὺς, Ἰλ. β', 278. 219, 45.

πλήθουσα σελήνη ἡ ἐκ [illegible]ς αὐξομένη, ἢ ἡ πληρ[illegible] μάτων τινῶν, ἑρμ[illegible] κή. 1155, 23.

πλήθουσαι τράπε[illegible] διαστολὴν τῶν κε[illegible] [illegible] παρ' Ὁμήρῳ. 1692, [illegible].

πληθυντικὰ οὐδέτερα ε[illegible]οῖς ὑποκείμενα ῥήμασιν, οἷον [illegible] σέσηπε· καὶ ἀνάπαλιν πληθυντικὸν ῥῆμα ἑνικοῦ κατηγορούμενον πτωτικοῦ, οἷον ἐσκίδναντο ἕκαστος. 114, 36. 191, 20.

πληθυντικὰ προσηγορικὰ ἀντὶ ἑνικῶν, οἷον πρόσωπα [illegible] τοῦ πρόσωπον, καὶ τόξα ἀντὶ τοῦ τόξον. 38, 43. καὶ ἐπιθετικὰ ὁμοίως, οἷον, σχέτλια γὰρ ἐμὲ πάσχειν τάδε, ἀντὶ τοῦ σχέτλιον. 59, 27. καὶ ὅτι οἱ Ἀττικοὶ χαίρουσι τοῖς τοιούτοις. 1657, 42.

πληθυντικὰ ὅτι ἀντὶ δυϊκῶν τίθενται ἐνίοτε, καὶ ἐναλλὰξ δυϊκὰ ἀντὶ πληθυντικῶν, οἷον ἄμμε ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς, Ἰλ. α', 59. 47, 27. 1480, 49. καὶ περὶ τῆς [illegible] δυϊκοῦ καὶ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ ἀδιαφορίας ἐκ παραδειγμάτων Ὁμηρικῶν. 1308, 20.

πληθυντικαὶ μετοχαὶ ἐπιτιθέμεναι δυϊκοῖς πτωτικοῖς, οἷον ἄνδρ' ὁρόω κρατερὼ ἵν' ἀπέλεθρον ἔχοντας, Ἰλ. ε', 244 [illegible] 557, 29.

πληθυντικὸν ἐπίθετον κατὰ δυϊκοῦ προσηγορικοῦ, οἷον φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε, Ὀδ. λ', 211. 1679, 58.

πληθυντικὸν οὐδέτερον κατὰ θηλυκοῦ ἑνικοῦ, οἷον, Ἀγαμέμνονι δῶρα δῶκεν Ἐχέπωλος, Ἰλ. ψ', 296. 1302, 15.

πληθυντικὸν ῥῆμα κατὰ δυϊκοῦ πτωτικοῦ, οἷον, ἔκαμον δέ μοι ὄσσε, Ὀδ. μ', 232. 114, 35.

πληθὺς ὁ κοινὸς λαός. 1093, 27. καὶ πληθὺς ἀντὶ τοῦ πολυλαΐα καὶ ἀριθμός. 1103, 64. καὶ ἀλλαχοῦ πληθὺς ὁ κοινὸς ὄχλος, ὅμιλος δὲ οἱ κατὰ ἴλας μαχόμενοι ἐν τῷ, οὔτε ποτ' ἐν πληθυῖ μένεν ἀνδρῶν οὐδ' ἐν ὁμίλῳ, Ὀδ. λ', 514. ἴσως δὲ καὶ ταὐτὸ δηλοῦσιν ἐκ παραλλήλου. 1697, 6.

πλήθων ποταμὸς, ὅτι κατὰ χειμάῤῥων λέγεται τὸ πλήθειν, οἷς τοῦτο συμβαίνει ποτέ. 858, 28.

Πληιάδες, αἱ καὶ Πλειάδες, ἄστρα τινὰ, ἑρμηνεία διεξοδικὴ περὶ αὐτῶν καὶ διάφοροι ἐτυμολογίαι· ζήτει τὸ Πλειάδες. 1155, 47. καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν Πληιόνης δοκοῦσιν οὕτω λέγεσθαι. 1712, 49.

πληκτίζεσθαι τὸ μάχεσθαι καὶ ἐρίζειν ἕως πληγῆς. 1248, 58.

πληκτίστατος ἀντὶ τοῦ πληκτικώτατος. 1441, 26.

πλήμη, πάθος θαλάσσης ἐναντίον τῇ ἀμπώτει, ὅθεν πλημύρα καὶ πλημυρὶς, ὅτι παρὰ τὸ πλήθω λέγεται. 525, 38. 1640, 56.

πλημμυρὶς, ὅτι τινὲς προπαροξύνουσι τὴν λέξιν καὶ δι' ἑνὸς μ̄ γράφουσι, παρὰ τὸ πλήμη, ὃ δηλοῖ πάθος θαλάσσης ἐναντίον τῇ ἀμπώτει. 1640, 55.

πλῆμναι αἱ τῶν ἁρματείων τροχῶν χοινικίδες, εἰς ἃς ἐνίενται τὰ ἄκρα τοῦ ἄξονος, ὅτι παρὰ τὸ πλήσσεσθαι ἢ παρὰ τὸ πλήθειν λέγονται πλεονασμῷ τοῦ ν̄, ἑρμηνεία διεξοδική. 598, 12.

πλημοχόη, σκεῦός τι κεραμεοῦν βεμβικῶδες, ὅτι παρὰ τὸ πλήμη λέγεται, ὃ παρὰ τὸ πλῶ πλήσω. 598, 19.

πλημύρα καὶ πλημυρὶς, πάθος θαλάσσης ἐναντίον τῇ ἀμπώτει, ὅτι παρὰ τὴν πλήμην λέγεται, ὃ ταὐτὸ σημαίνει. 525, 38. 598, 17. 1640, 55.

πλημυρὶς ἡ τῶν κυμάτων ῥύμη. 1283, 57. ζήτει τὸ πλημύρα καὶ πλημμυρὶς ἐν δυσὶ μ̄.

πλήξιππος ὁ ἡνιοχικὸς κατὰ κοινὸν ἐπίθετον, καὶ Πέλοψ πλήξιππος κατά τι ἴδιον σύμβαμα. 183, 13.

πλῆσαι θυμὸν, ἐλλιπῶς τοῦ ἐδωδῆς ἢ ἐδωδῇ ἀντὶ τοῦ κορέσασθαι. 1861, 45.

πλῆσαι νηδὺν γυναικὸς, ἤγουν τὴν κοιλίαν πληρῶσαι, τουτέστιν ἐγκύμονα ποιῆσαι. 1606, 2.

πλησία πλησίας, θηλυκὸν τοῦ πλησίος ἀρσενικοῦ, καὶ πλησίαι κατ' εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν, ὅτι ἐν χρήσει εἰσί. 440, 32. 723, 22. 1439, 3. 1649, 1.

πλησιάζειν ὅτι παρὰ τὸ πλήσσειν, ὅθεν καὶ τὸ πελάζειν, λέγεται. 584, 42.

πλησιαίτερον ἀντὶ τοῦ πλησιώτερον. 1441, 30.

πλησίαλος τόπος ὁ πλησίον τῆς ἁλὸς ἤγουν τῆς θαλάττης. 1396, 20.

πλησίον ὅτι ἐξ αἰτιατικῆς εἰς ἐπίῤῥημα μετελήφθη. 639, 62.

Πλήσιος κύριον προπαροξυτόνως πρὸς διαστολὴν τοῦ πλησίος ἐπιθετικοῦ. 313, 24.

πλησισέληνον, ὅτι ἐκ τοῦ τὴν σελήνην πλήθειν λέγεσθαι ἀφορμὴν ἔσχε τῆς συνθέσεως ἡ λέξις. 1692, 58.

πλησιφαὴς σελήνη ἡ φωτὸς πλήθουσα. 1692, 57.

πλήσσω ὅτι ἀπὸ τοῦ πλῶ μονοσυλλάβου ῥήματος ἐκ τοῦ πέλω συγκοπέντος παρήχθη. 1882, 18.

πλῆτο καὶ πλῆντο, τρίτα πρόσωπα ῥηματικὰ, ὅτι ἐκ τοῦ πέλω πλῶ, ὃ δηλοῖ τὸ πελάζω, κεκίνηνται. 996, 46. 997, 48.

πλήττειν, κρούειν ἢ πελάζειν. 584, 41. καὶ περὶ τῶν ἐξ αὐτῶν συνθέτων ὀνομάτων τινῶν καὶ ῥημάτων. 821, 12.

πλήττεσθαι λέγεταί τις τὸ σῶμα, ἐκπλήττεσθαι δὲ καὶ καταπλήττεσθαι τὴν ψυχήν. 374, 10.

πλίγμα τὸ βῆμα, παρὰ τὸ πλίσσειν, ὅ ἐστι βηματίζειν. 1564, 48. 52.

πλινθίον, σχῆμα τετράγωνον ἑτερόμηκες. 923, 52. καὶ τάξις ποιὰ στρατιωτικὴ ὁμωνύμως. 481, 44.

πλὶξ ταὐτὸ ὅπερ πλίγμα, ὃ δηλοῖ τὸ βῆμα. 1564, 48.

πλίξας, μετοχὴ ἀπὸ τοῦ πλίσσειν, ὃ δηλοῖ τὸ βηματίζειν. 1564, 49.

πλίσσειν τὸ βηματίζειν καὶ μεταφέρειν σκέλος παρὰ σκέλος. 1564, 45.

πλίσσεσθαι ἀντὶ τοῦ πλήσσειν, ἤγουν βηματίζειν, λέγονται ἵπποι παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν, Ὀδ. ζ', 318. 1065, 12.

πλοῖον, ὅτι οὐκ ἔγνωσται Ὁμήρῳ ἡ λέξις, καὶ ὅτι διαφέρει τι νεὼς τὸ πλοῖον. 684, 29. 1727, 7. καὶ ὅτι μεταφορητὸς οἶκος λέγεται τὸ πλοῖον. 1125, 57.

πλόκαμος ὅτι ἐπὶ γυναικῶν ἰδίᾳ λέγεται, πλοχμὸς δὲ ἐπὶ ἀνδρῶν· καὶ ὅτι παρὰ τὸ πλέκω πλόκος λέγεται ὁ πλόκαμος. 1094, 52. 54. 1393, 33.

πλοκαμὶς, κόσμος ποιὸς γυναικεῖος, ὃς καὶ κορυφαία λέγεται. 1528, 17.

πλόκιοι μῦθοι, Ὀδ. ν', 295. οἱ πεπλεγμένοι καὶ σκολιοὶ, σκολιοῦται γὰρ τὸ πλεκόμενον. 1742, 23.

πλόκος παρὰ Σοφοκλεῖ ἀντὶ τοῦ πλόκαμος. 649, 8.

πλοος καὶ πλοον λήγοντα ὀνόματα εἰ μὲν ἁπλᾶ, παροξύνονται, οἷον διπλόος, τριπλόος, εἰ δὲ σύνθετα παρὰ τὸ πλέω, προπαροξύνονται, οἷον πρωτόπλοος ναῦς. 890, 51.

πλοῦς πρῶτος λέγεται ὁ πρὸς ἄνεμον δι' ἱστίων γινόμενος, δεύτερος δὲ ὁ δι' εἰρεσίας δι' ἀνέμου ἔνδειαν. 661, 43. 1453, 18.

πλοῦς ἐν χρῷ, καὶ πλέειν ἐν χρῷ, ἤγουν ἐγγὺς τῆς γῆς. 1450, 33.

πλουσίων τινῶν πολλοὺς δούλους κεκτημένων κατάλογος. 1753, 32.

πλοῦτος, οἱονεὶ πολύετος ὁ ἐκ πολλῶν ἐτῶν συνηγμένος. 73, 31. καὶ ὅτι δειλὸς ὁ πλοῦτος λέγεται διὰ τὸ δειλοὺς ποιεῖν τοὺς ἔχοντας. 1769, 51.

πλοχμὸς ὅτι ἐκ τοῦ πλόκαμος γέ-

γονε συγκοπῇ καὶ τροπῇ τοῦ κ̄ εἰς χ̄. 975, 62. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πλοχμὸς ἐκ τοῦ πέπλεγμαι λέγεται ὡς ἐκ τοῦ βέβρεγμαι βρεχμός· καὶ ὅτι πλοχμὸς μὲν ἐπὶ ἀνδρῶν, πλόκαμος δὲ ἐπὶ γυναικῶν. 1094, 52. 1393, 33.

πλύνειν, ὅτι πλύνεσθαι μὲν τὰ λινᾶ λέγονται, γναφεύεσθαι δὲ ἢ κναφεύεσθαι τὰ ἐριώδη. 1956, 40.

πλυνοὶ, σκάφαι ἢ βόθροι εἰς ἱματίων πλυνομένων ὑποδοχὴν ἐπιτετηδευμένοι. 1550, 20.

πλυνοὶ λαΐνεοι, πύελοι εἴτουν λεκανίδες εἰς πλύσιν ἱματίων, λαΐνεοι δὲ λέγονται ἐπιθετικῶς Ἰλ. χ', 154. πρὸς διαστολὴν τῶν κατὰ γῆς ἐρωρυγμένων. 1263, 59.

πλύνω ὅτι ἐκ τοῦ πλύω γέγονε Δωρικῷ πλεονασμῷ τοῦ ν̄. 1917, 44.

πλῶον ἀντὶ τοῦ ἔπλεον, ἀπὸ τοῦ πλώω θέματος. 1237, 40.

πλῶτες οἱ κεστρεῖς, ὅ ἐστιν εἶδος ἰχθύων. 1177, 63. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πλὼς πλωὸς, ὡς θὼς θωὸς καὶ δμὼς δμωός. 1425, 52.

πλωτὴ νῆσος ἐπιθετικῶς ἡ τοῦ Αἰόλου λέγεται Ὀδ. κ', 3. παρὰ τὸ πλέειν κατὰ διαφόρους ἐννοίας, ἑρμηνεία διεξοδική· καὶ ὅτι καὶ Ἔχεμιν [Χέμμιν?] τινα καλουμένην νῆσον πλωτὴν καλεῖ Ἡρόδοτος 2, 156. ἤγουν περιπλέουσαν καὶ περιφερομένην ἔν τινι λίμνῃ Αἰγυπτιακῇ. 1644, 48-60.

πνέειν θυμοῦ ἢ Ἄρεως, ὅτι ὅμοιόν ἐστι τῷ πνέειν μένος, ὃ παρ' Ὁμήρῳ λέγεται. 372, 42.

πνεῦμα λέξεων, ὅτι ἡ συγκοπὴ τὸ πάθος ψιλωτικόν ἐστι τῶν λέξεων, ἀλλ' οὐ καθόλου. 843, 12. καὶ ὅτι φύσει δασυνόμενά τινα φωνήεντα ὅμως διὰ δασέος συμφώνου ἐπιφορὰν ψιλοῦνται, οἷον τὸ ε̄ ἐν τῷ ἔχω, ὃ δασύνεσθαι δῆλον ἐκ τοῦ ἕξω μέλλοντος. 1641, 46.

πνεύματα ὅτι δύνανται ἐκτείνειν βραχεῖαν συλλαβήν. 1465, 15.

πνεύματα ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν φωνηέντων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν διὰ μέσου τῶν λέξεων κατὰ χρῆσιν ἀρχαίαν ἐτίθεντο. 159, 19. 524, 5. καὶ ὅτι καὶ ὀνόματά τινα εἰς ος λήγοντα ἐψιλοῦντο κατὰ τὴν λήγουσαν. 1271, 10.

πνεύματος διάγνωσις ἐκ τῆς ἐν συνθέσει ἢ παραθέσει ὑποτάξεως τῆς κατὰ τὸ πνεῦμα ἀμφισβητησίμου λέξεως, οἷον ὅτι τὸ ἑσμὸς δασύνεται, δῆλον ἐκ τοῦ ἀφεσμὸς συνθέτου· ὁμοίως ὅτι τὸ Ἐξάδιος ψιλοῦται ἐκ τῆς παραθέσεως τῆς πρὸς τὸν τε σύνδεσμον ἐν τῷ, Καινέα τ' Ἐξάδιόν τε, Ἰλ. α', 264. 101, 21. 178, 17.

πνιγαλίων, ὁ καὶ ἐφιάλτης, πάθος τι. 561, 17.

πνοαῖς ἀνέμου πέτεσθαι λέγονται ὄρνιθες πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ, ἤγουν τῷ λαχόντι πνέειν ἀνέμῳ ἐπιτρέπειν ἑαυτά. 899, 40.

πνοιὴ ἡ πνοὴ εἴτουν ἀνεμιαία ῥιπή. 1216, 40.

πνος ληγόντων ἐπιθέτων ὀξυτόνων ῥηματικῶν ἀναλογία, οἷον τέρπω τερπνὸς καὶ θάλπω θαλπνός. 991, 2.

Πνὺξ Πνυχὸς καὶ Πνυκὸς, ὄνομα δικαστηρίου Ἀθήνησιν, ὅτι παρὰ τὸ πτύσσω πτύξω λέγεται. 1322, 54.

Ποδαλείριος καὶ Μαχάων, καθ' Ὅμηρον μὲν Ἀσκληπιοῦ παῖδες, κατὰ δέ τινας Ποσειδῶνος· καὶ ὅτι ὁ μὲν Μαχάων περὶ χειρουργίαν, ὁ δὲ Ποδαλείριος περὶ δίαιταν κατεγίνετο, ἑρμηνεία διεξοδική. 859, 44. καὶ ὅτι παρὰ τὸ λείριον, ὃ δηλοῖ τὸ ἄνθος, λέγεται οἱονεὶ ἀνθηρόπους, διὰ τὸ τρυφερὸν ἢ διὰ τὸ ῥιζοτόμον ὄντα περιοδεύειν τοὺς ἀνθηροὺς τόπους. 395, 32. 962, 57.

ποδάνιπτρα ἡ νῆψις τῶν ποδῶν, ἢ τὸ ὕδωρ, ᾧ τοὺς πόδας νίπτεταί τις. 1867, 24. καὶ ὅτι ἐν τῷ, ποδάνιπτρα ποδῶν, Ὀδ. τ', 343. ἐκ περισσοῦ πρόσκειται τὸ ποδῶν. 1867, 28.

ποδαπὸς, ἤγουν ποίου ἐδάφους εἴτουν χώρας, ὅτι παρὰ τὸ ἔδαφος λέγεται. 1246, 23.

Ποδάργη, ὄνομα κύριον Ἁρπυίας, ἢ δαιμόνιόν τι ἱπποφυὲς πλάττεται· καὶ Πόδαργος ὄνομα ἵππου. 1050, 59. 64.

Πόδαργος, κύριον ἵππου, ἐτυμολογία. 706, 55.

Πόδαργος, κύριον ἵππου, καὶ πόδαργος ἐπίθετον, ὅτι παρὰ τὸ ἀργὸν, ἤγουν λευκὸν ἢ ταχὺ, τῶν ποδῶν λέγεται. 706, 55. 1301, 59.

πόδες τὰ μετὰ τὴν ὀσφὺν μέρη. 625, 26. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πόδες λέγονται τὰ μετὰ τὴν κνήμην μέρη. 1253, 11.

πόδες νεὼς, σχοινία τινὰ καὶ αἱ κῶπαι. 1515, 28. καὶ ἀλλαχοῦ πόδες σχοινία τινὰ ἐν ταῖς ναυσὶν οὕτω καλούμενα διὰ τὸ κάτω εἶναι ἀναλόγως τοῖς τῶν ζῴων, ἑρμηνεία διεξοδική. 1534, 23.

ποδηγέστερον, ὁδηγητικώτερον, ὅτι ποδηγότερον ὤφειλε λέγεσθαι ὡς ἀπὸ τοῦ ποδηγός. 1441, 12.

ποδηνεκὲς δέρμα τὸ ἀπὸ τῶν ἄνω μέχρι τῶν ποδῶν ἐνηνεγμένον τῷ φοροῦντι. 787, 13. καὶ ποδηνεκὴς ἀσπὶς ἡ ἀνδρομήκης καὶ ποδήρης κατὰ τὰ αὐτά. 628, 12.

ποδηνεκὴς ἀσπὶς, ζήτει τὸ, ποδηνεκὲς δέρμα. 628, 12.

ποδήρης ναῦς ὁμωνύμως ἡ ποσὶν, ἤγουν κώπαις, ἐρεσσομένη. 1515, 29.

ποδης λήγοντα ὀνόματα ἐκ τῆς ἑνικῆς γενικῆς τῶν εἰς πους ληγόντων μεταποιήσει τῆς ἐσχάτης γενόμενα, οἷον Οἰδίπους Οἰδίποδος Οἰδιπόδης, ἑπτάπους ἑπτάποδος ἑπταπόδης. 1684, 32.

Ποδῆς ὅτι ἐκ τοῦ Ποδέας κέκραται, διὸ καὶ περισπᾶται. 1951, 14.

ποδία οἱ πόδες ὑποκοριστικῶς. 1196, 15.

ποδώκης ἐπίθετον ὅτι ὀξύνεσθαι ὤφειλε, διαίτησις διεξοδική. 340, 24. 46.

ποδῶν ἀρετὴ λέγεται ἡ ὠκύτης ἐν τῷ, ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων, Ἰλ. υ', 411. 1214, 57.

ποδωτὰ λῖνα τὰ ἱστία παρὰ Λυκόφρονι, ὅτι παρὰ τοὺς πόδας, ὃ δηλοῖ σχοινία τινὰ, οὕτω λέγονται. 1534, 26.

ποθεῖν λέγεταί τις τὰ ἀπόντα, ἐρᾶν δὲ τῶν ἐν ὄψει. 1679, 15. καὶ ποθεῖν ἀντὶ τοῦ ζητεῖν ἐν τῷ, τῶν μὲν ἄρ οὔτι πόθει, Ὀδ. ν',

219. ἤγουν οὐδὲν αὐτῷ ἐνέλιπεν. 1739, 22.
Ποθεινός, Ἀθηναῖος νευροσπάστης περιβόητος. 457, 37.
ποθέσαι ἀντὶ τοῦ ποθῆσαι, ὅτι καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς εὑρίσκεται. 1450, 25.
ποθὴ ὅτι παρὰ τὸ πόθος λέγεται, ὡς παρὰ τὸ χόλος χολή, καὶ ὅτι κανονικῶς ὀξύνονται τὰ τοιαῦτα θηλυκά. 94, 28.
ποθήμεναι ὅτι ἀπὸ τοῦ ποθαίνω ἢ πόθημι ἀχρήστου θέματος κεκίνηται. 1717, 4.
πόθος, εἶδος ἄνθους ὁμωνύμως, ὃ καὶ ἀμάρακος Φρύγιος λέγεται, ἱστορία φυσική. 1679, 14.
πόθος ὅτι ἐκ τοῦ πείθω λέγεται ἀπελεύσει τοῦ ι καὶ ἀντενθέσει τοῦ ο. 1679, 10.
ποθουμένη κατὰ φωνὴν παθητικὴν ἀντὶ τοῦ ποθοῦσα. 806, 57.
ποῖ καὶ πῇ ἐρωτηματικὰ περὶ τῆς εἰς τόπον κινήσεως. 1664, 9.
ποίᾳ ὥρᾳ, ὅτι ἀντὶ τοῦ πόσῃ ἀκύρως λέγεται. 1720, 20.
Ποιάντιος υἱὸς ὁ Φιλοκτήτης, τὸ τι ἰῶτα. 301, 10.
Ποιάντιος υἱὸς ὁ τοῦ Ποίαντος υἱὸς Φιλοκτήτης. 301, 10. καὶ ὅτι τὸ Ποιάντιος κτητικὸν διὰ μόνου τοῦ ι γράφεται ἀποβολῇ τοῦ παραληκτικοῦ ε πρὸς μέτρου χρείαν. 1463, 39.
ποιεῖν κοινῶς μὲν τὸ πράττειν, ἰδίως δὲ τὸ ἐμμέτρως καὶ ποιητικῶς συγγράφειν. 3, 43. 4, 9. 624, 44.
ποιεῖν τὸ κατασκευάζειν καὶ τεύχειν, εἴτουν τεχνᾶσθαι καὶ κατὰ τέχνην ἐργάζεσθαι· καὶ ὅτι καὶ ποιεῖν ἀγορὰν κατὰ συνθήκην λέγεται. 694, 3. 1358, 46. 1661, 54.
ποιεῖν γυναῖκα τινά τινος, ἤγουν μὴ φύσει ἀλλὰ θέσει διδόναι, οἷον ἐν τῷ, καί οἱ θνητῷ ἐόντι θεὰν ποίησαν ἄκοιτιν, Ἰλ. ω', 537. περὶ Θέτιδος καὶ Πηλέως λεγόμενον. 1364, 11. 17.
ποιεῖσθαι κατὰ παθητικὴν φωνὴν ἀντὶ τοῦ ποιεῖν, οἷον ἐν τῷ, σχεδίην ποιήσατο, Ὀδ. ε', 251. καὶ ἱστία ποιήσασθαι, ibid. 259. καὶ σῦς ἢ ἐλάφους ποιήσεται, Ὀδ. κ', 433. 1533, 18. 1664, 20.
ποιεῖσθαι γυναῖκα λέγεταί τις ἀνὴρ ἀντὶ τοῦ σχεῖν ἢ θέσθαι, οἷον ἐν τῷ, τὴν δ' Ἀλκίνοος ποιήσατο ἄκοιτιν, Ὀδ. η', 66. 1567, 49. ὁμοίως καὶ ποιεῖσθαι ἄνδρα λέγεται γυνή τίς τινα, Ὀδ. ε', 120. ἀντὶ τοῦ τίθεσθαι, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ τίθεσθαι παῖδα, ὅ ἐστιν εἰσποιεῖσθαι. 1527, 42.
ποιεῖσθαι ἡγεμόνας ἐν ἴσῳ τῷ προβάλλεσθαι, καὶ ὅτι τὸ ποιεῖσθαι περὶ τῶν μὴ φύσει, ἀλλὰ θέσει γινομένων λέγεται. 1052, 39.
ποιεῖσθαι παῖδα ἀντὶ τοῦ τίθεσθαι καὶ εἰσποιεῖσθαι, ὅθεν ποιητὸς καὶ εἰσποίητος. 765, 54.
ποίη ὁ χόρτος καὶ ὁ κατὰ τὸ θέρος Δημητριακὸς καρπός, καὶ ὁ ὅλος ἐνιαυτὸς ἀπὸ μέρους. 1851, 50.
ποιήεις ὁ βοτανώδης εἴτουν πολυβότανος, παρὰ τὴν ποίην ἤγουν πόαν· καὶ ποιήεσσα θηλυκόν. 268, 29. 743, 10.
ποίημα, μέρος ποιήσεως ὡς ἡ ἐν τῇ Ἰλιάδι ἀσπὶς τοῦ Ἀχιλλέως, ἢ ὁ τῶν νεῶν κατάλογος· ποίησις δὲ τὸ ὅλον, οἷον αὐτὴ ἡ Ἰλιάς. 6, 22.
ποιήσεως τέλος ὅτι τὸ μεθ' ἡδονῆς σοφίζειν ἐστί. 1710, 57.
ποιηταὶ ἐν ποίᾳ ὑπολήψει ἦσαν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἑρμηνεία διεξοδική. 9, 19. καὶ ὅτι καὶ μαντικοὶ ἐνομίζοντο διὰ τὴν ἐξ Ἀπόλλωνος ἤγουν ἡλίου φιλοσοφίαν. 161, 30.
ποιητὴ ἀσπὶς ἡ πεποιημένη εἴτουν τετεχνητευμένη. 803, 19. καὶ ποιητὴ αὐλὴ ἡ μὴ πεφυκυῖα, ἀλλ' ἐξ ἐπιτεχνήσεως περιμετρηθεῖσα. 644, 22.
ποιητὴς προσηγορικῶς πᾶς ὁ ἐμμέτρως γράφων, ὁ ποιητὴς δὲ σὺν ἄρθρῳ λεγόμενον τὸν Ὅμηρον ὑποβάλλει κατ' ἐξοχήν. 4, 11. καὶ ὅτι συστέλλει ποτὲ τὴν ἄρχουσαν ἡ λέξις λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς. 1665, 37.
ποιητικὴ λέξις ἡ οὐσία ὅτι ἐξ ἱστορίας καὶ διαθέσεως καὶ ἡδονῆς συνέστηκεν, ἑρμηνεία διεξοδική. 988, 64. καὶ ὅτι ἡ ποιητικὴ ὁμοιοῦται τῇ τῶν μελισσῶν ἐργασίᾳ, καὶ συμβιβασμὸς τῆς ὁμοιότητος. 179, 28. καὶ περὶ τῆς ποιητικῆς μεταχειρίσεως καὶ διασκευῆς τῶν ἱστορουμένων ἑρμηνεία διεξοδική. 1379, 11.
ποιητικῶν συγγραφεῖς ἐν πεζῷ λόγῳ, Ἑκαταῖος καὶ Φερεκύδης. 9, 8.
ποιητὸς παῖς ὁ θετὸς εἴτουν εἰσποίητος. 1364, 17.
ποιητὸς οἶκος, ὅτι οὐ πρὸς διαστολὴν ἡ ἐπίθεσις, παντὶ γὰρ οἴκῳ παρακολουθεῖ τὸ πεποιῆσθαι εἴτουν ᾠκοδομῆσθαι. 1074, 26.
ποικίλαι, ἰχθύες ποιοὶ ἐν τῷ Ἀόρνῳ καλουμένῳ ποταμῷ, φωνήν τινα ἀφιέντες ὡς κίχλαι. 1720, 40.
ποικιλείμων νὺξ ἐπιθετικῶς παρ' Αἰσχύλῳ διὰ τὴν ἐκ τῶν ἄστρων ποικιλίαν. 814, 23.
ποικίλος ὅτι παρὰ τὸν πόκον λέγεται. 1645, 4.
ποικιλόστολος ναῦς παρὰ Σοφοκλεῖ ἡ πολλοῖς χρώμασι πεποικιλμένη. 310, 42.
ποιμαίνειν ὅτι περὶ προβάτων κυριολεκτεῖται. 622, 52.
ποιμάνωρ ἀνδρῶν παρ' Αἰσχύλῳ ὁ τῶν ἀνδρῶν ποιμήν, καὶ ποιμανόριον τὸ τῶν ἀνδρῶν ποίμνιον. 212, 42.
ποιμὴν ὅτι παρὰ τὸ οἶς, ὃ δηλοῖ τὸ πρόβατον, καὶ τὸ μῶ ἤγουν ζητῶ λέγεται οἱονεὶ οἰμήν, καὶ δηλοῖ προβάτων ἐπιμελητήν. 834, 44. καὶ ὅτι καὶ ὁ βουκόλος ποιμὴν ἀκύρως λέγεται. 1648, 39. καὶ ὅτι οἱ τῶν προβάτων ποιμένες προβατεῖς καὶ μηλάται λέγονται. 1648, 57.
ποιμὴν λαῶν πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ ὁ ἄρχων καὶ βασιλεύς, καὶ ἁπλῶς πᾶς ὁ ἔνδοξος καὶ βασιλικὸς ἄνθρωπος. 212, 37. 834, 44. 1967, 17.
ποιμνήιον τὸ ποίμνιον πλεονασμῷ τοῦ η. 257, 12.
ποίμνιον κυρίως τὸ τῶν προβάτων ἄθροισμα, κοινῶς δὲ καὶ τὸ τῶν αἰγῶν καὶ τῶν ἄλλων θρεμμάτων. 257, 25.
ποινὴ τὸ ἐκ καταδίκης πρόστιμον καὶ ἡ ὑπὲρ φόνου τιμωρία, παρὰ τὸ φένω ἢ τὸν φόνον· καὶ ποινὴ ἡ ἁπλῶς ἀμοιβὴ καὶ ἀντισήκωσις καὶ ὑπὲρ καλοῦ τινός, παρὰ τὸ πένω, ὃ δηλοῖ τὸ ἐνεργῶ. 546,

πόλις βραχυκαταλήκτου παρηγμένου. 1277, 56.
πολιτικοὶ στίχοι, οἱ καὶ δημοτικοί· ζήτει ἐν τῷ δημοτικοί. 11, 36.
πολιτικὸς ῥυθμός, ὁ καὶ λογοειδής, λέγεται ὁ ἄνευ πάθους ἢ τρόπου λεγόμενος, οἷον· ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα, Ἰλ. λ', 680. 1676, 16.
πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος, παροιμία ἐξ ἱστορίας, ἀφήγησις διεξοδική. 773, 63.
πολλὰ ἀντὶ τοῦ πολλάκις ἐν τῷ, ἡ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσήλυθον ἀνδρῶν, Ἰλιάδ. β', 798. 349, 19.
πολλάκι ὅτι ἐκ τοῦ πολλάκις ἀποβολῇ τοῦ σ λέγεται. 122, 6. ζήτει τὸ, ις λήγοντα ἐπιῤῥήματα.
πολλὸν ἀντὶ τοῦ μέγα ἐν τῷ, πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, Ἰλ. λ', 307. καὶ πολλὸς ἀντὶ τοῦ μέγας, οἷον, πολλὸς γάρ τις ἔκειτο, Ἰλ. η', 156. 846, 5. καὶ πολλὸν ἐπίῤῥημα ἐκ τῆς πολλὸν αἰτιατικῆς μεταχθὲν εἰς ἐπιῤῥηματικὴν ἔννοιαν, ἣ καὶ δυσὶ λλ γράφεται, ὡς καὶ τὸ πολλὸς καὶ πᾶσαι αἱ ἐξ αὐτοῦ κινήσεις. 610, 20. 672, 63. καὶ ὅτι τὸ πολλὸν ὡς προσδιορισμὸς ἀκουόμενον οὐχ ἄρχει λόγου, ἀλλ' ὑποτάσσεται παρ' Ὁμήρῳ. 1181, 23.
πολλὸς καὶ πολλοὶ κυρίως ἐπὶ διωρισμένου ποσοῦ, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπὶ συνεχοῖς, οἷον ἐν τῷ, πολλὸς γάρ τις ἔκειτο, Ἰλ. η', 156. 1382, 10. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι πολλὸς ἀντὶ τοῦ μέγας, ὀλίγος δὲ ἀντὶ τοῦ μικρός. 1642, 64. καὶ ὅτι δυσὶ λλ γράφεται, ζήτει ἐν τῷ πολλόν. 672, 63. καὶ ὅτι οἱ πολλοὶ οἱ τοῦ χυδαίου ὄχλου ἄνθρωποι λέγονται. 593, 27.
πολλοστὸς ἄνθρωπος πάλαι μὲν ὁ πολὺς καὶ ἔνδοξος, ὕστερον δὲ ὁ οὐδαμινός. 29, 35.
πολος λήγοντα σύνθετα ὅτι μετὰ μὲν προθέσεως προπαροξύνονται, οἷον ἀμφίπολος, περίπολος, μετὰ δὲ ἄλλου μέρους παροξύνονται, οἷον ὀνειροπόλος, οἰωνοπόλος. 92, 44. 578, 40.
πόλος ὅτι παρὰ τὸ πολεῖν, ὃ δηλοῖ τὸ στρέφεσθαι, λέγεται. 578, 37.
πολὺ, θετικὸν ὄνομα ἀντὶ τοῦ πλέον συγκριτικοῦ ἐν τῷ, νικᾷ γὰρ ἡ ἀρετή με τῆς ἔχθρας πολύ. 1910, 30.
πολύαινος ὁ καθ' οὗ πολλοὺς ἔστι λέγειν ἐπαίνους, ἢ ὁ πολύμυθος εἴτουν πολυλόγος· αἶνος γὰρ ὁμωνύμως ὁ μῦθος καὶ μεταληπτικῶς ὁ λόγος. 854, 64.
πολυάϊξ πόλεμος ὅτι παρὰ τὸ ἀΐσσειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν, λέγεται. 72, 27. 621, 45. καὶ πολυάϊξ κάματος ὁ ἐκ τῆς κατὰ πόλεμον κινήσεως ἐπιγινόμενος κόπος. 611, 4.
πολυανθὴς ὕλη οὐχ' ἡ ἀεὶ τοιαύτη, ἀλλὰ ποτὲ καὶ κατὰ καιρόν. 1761, 56.
πολύαρνα τὸν Θυέστην λέγει Ὅμηρος Ἰλ. β', 106. οὐ μόνον ὡς ἁπλῶς πολυθρέμμονα, ἀλλὰ καὶ ἰδίᾳ εἰς ἔμφασιν τῆς νοσφίσεως τῆς χρυσῆς ἀρνός. 184, 36.
πολυβενθὴς λιμὴν, ὁ καὶ ἀγχιβαθής, ἑρμηνεία διεξοδική. 130, 12.
Πόλυβος, ὄνομα σκυτέως παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι παρὰ τὸ πολλὰς βόας, ἤγουν βύρσας, ἔχειν εἴρηται. 1601, 22.
πολυβοῦται οἱ πολυθρέμμονες, ἀπὸ μέρους τῶν βοῶν. 743, 42.
πολυγηθέες ὧραι αἱ τοῦ ἐνιαυτοῦ ὧραι αἱ τοὺς ἀνθρώπους εὐφραίνουσαι τοῖς καρποῖς. 1246, 6.
πολύγλωσσον δρῦν τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον καλεῖ Σοφοκλῆς (Trach. 1168.) οἷα πολύφωνον καὶ πολλοῖς μαντευόμενον. 335, 44. 1057, 45.
πολυγλώχιν σίδηρος ἡ τρίαινα περιφραστικῶς, παρὰ τὸ γλωχὶν, ὃ δηλοῖ τὴν γωνίαν, ζήτει τὸ τριγλώχιν. 563, 17.
πολυδαίδαλος ὁ ποικίλος κατὰ τὰ ἔργα τοῦ Δαιδάλου. 420, 38. καὶ πολυδαίδαλος χρυσὸς ἐπιθετικῶς ὁ ἀκατέργαστος καὶ εἰς πολλὰ δαιδάλλεσθαι ἐπιτήδειος· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ πολυδαιδάλεος ἐξασυλλάβου συγκέκοπται τὸ πολυδαίδαλος. 1730, 62.
Πολυδάμαντος τοῦ παρ' Ὁμήρῳ γενεαλογία διεξοδική. 900, 46. καὶ ὅτι τὸν πολλοὺς δαμάζοντα ὑπαγορεύει τοὔνομα, ἢ τὸν πολλὰ δαμασθέντα ἤγουν τὸν πολλοῖς πράγμασιν ἐντριβῆ ἄνθρωπον ὑπαγορεύει τοὔνομα. 957, 29.
Πολύδαμνα, ὄνομα Αἰγυπτίας τινὸς φαρμακίδος· καὶ πολύδαμνα φάρμακα ἐπιθετικῶς τὰ πολλοὺς δαμάζοντα, Ὀδ. δ', 228. καὶ ὅτι προπαροξύνεται τοὔνομα. 1493, 44. 59.
Πολυδέγμων, ὄρος τι Ἰταλικὸν ὑψηλότατον τῶν ἐν τοῖς ἐκεῖ. 1667, 44.
πολυδειρὰς Ὄλυμπος, ζήτει ἐν τῷ, δειρὴ ὄρους. 141, 37. 308, 17.
πολύδεσμος σχεδία ἡ πολλοῖς γόμφοις δεδεμένη. 1521, 28.
πολυδίψιον Ἄργος τὸ πολυβλαβὲς, παρὰ τὸ ἴπτω ἴψω, ὅ ἐστι βλάπτω· ἢ τὸ πολυπόθητον, παρὰ τὴν δίψαν, ὃ δηλοῖ τὸν πόθον, μεταφορικῶς. 16, 38. 133, 39. 461, 2—12. 1701, 32.
Πολύδωρος κύριον ὅτι παρὰ τὸ δῶρον λέγεται, καὶ ὅτι ὁ Πριάμου Πολύδωρος κατὰ μὲν Ὅμηρον ἐκ Λαοθόης ἐγένετο, κατὰ δὲ τοὺς ὕστερον ἐξ Ἑκάβης. 1214, 50. 62. 1530, 20. καὶ πολύδωρος γυνὴ ἐπιθετικῶς ἡ πολλὰ δωρησαμένη τῷ ἀνδρὶ, τουτέστι πολύπροικος. 649, 26.
Πολύειδος, κύριον μάντεως, ὅτι διφορεῖται κατὰ τὴν παραληκτικὴν γραφὴν τοὔνομα, καὶ διὰ μὲν τοῦ ι γραφόμενον παρὰ τὸ ἰδεῖν λέγεται, διὰ δὲ διφθόγγου παρὰ τὸ εἶδος, ὃ δηλοῖ ποτὲ τὴν μαντικήν. 533, 6. 937, 48. 953, 26.
πολύζυγος ναῦς, ἡ καὶ πολυκλήϊς ἤγουν πολύεδρος ἢ πολυκλείδωτος, παρὰ τὸν ζυγὸν, ὃ πῇ μὲν τὰς καθέδρας, πῇ δὲ τὰ ἀπὸ τοίχου εἰς τοῖχον τῶν νεῶν διήκοντα καὶ τὴν ναῦν συνδεσμοῦντα ξύλα σημαίνει· καὶ ὅτι πολύζυγος μὲν καὶ ἑκατόνζυγος ναῦς λέγεται, εὔζυγον δὲ ἅρμα κυρίως. 223, 4.
πολυήρατος γάμος ὁ ἐράσμιος διὰ τοὺς κατ' αὐτὸν ἔρωτας, ἢ διὰ τὸ εὐκταῖον τῆς παιδοποιίας ἕνεκα παρὰ τὴν ἀρὰν, ἢ διότι

εὐχῆς χρεία τοῖς γαμοῦσιν εἰς τὸ ἀγαθῶν γυναικῶν ἐπιτυχεῖν. 1776, 60.

πολυήρατος Θήβη, Ὀδ. λ', 275. ἡ πολλὰς ἀρὰς, ἤγουν βλάβας, θεόθεν παθοῦσα. 1684, 40.

πολυϊδρεία, τὸ δρῖ δίφθογγον, ἀπὸ τοῦ πολύϊδρις πολυΐδρεως, ὃ δηλοῖ τὸν πολύπειρον καὶ συνετόν. 1449, 25.

πολυκαγκὴς δίψα ἐπιθετικῶς ἡ ξηροποιὸς, ὡς καὶ κάγκανα ξύλα τὰ ξηρά. 871, 3.

Πολυκάστη κύριον, καὶ δηλοῖ πάνυ κοσμίαν ἢ πολυκόσμητον γυναῖκα. 1477, 12.

πολυκέρδεια ἐν ἴσῳ τῷ κερδαλεότης, ὃ δηλοῖ τὸν δόλον, τὸ δι δίφθογγον. 1955, 22. 1956, 48.

πολύκεστος ἱμὰς ὁ πολυκέντητος, παρὰ τὸ κένσαι, ὃ δηλοῖ τὸ κεντῆσαι, ὅθεν καὶ ὁ κεστὸς λέγεται. 425, 24. 627, 17.

πολυκλήιδες νῆες ἐπιθετικῶς, ζήτει ἐν τῷ κληὶς ὀξυτόνως, καὶ ἐν τῷ πολύζυγος. 174, 8. 223, 8. καὶ ὅτι καίπερ ἐκ τοῦ κληὶς ὀξυτόνου συγκείμενον, ὅμως βαρύνεται τὸ πολυκλήις διὰ τὴν σύνθεσιν καὶ μακροκαταληκτεῖ. 710, 45.

πολύκληρος ἄνθρωπος, ἐφ' ᾧ θανόντι πολλοὶ βάλλονται τῶν κατὰ λαχμοὺς κλήρων εἰς διανομὴν τῆς οὐσίας κατά τι ἔθος ἀρχαῖον. 1758, 37.

πολύκμητος σίδηρος ὁ ἀκατέργαστος, περὶ ὃν πολλὰ ἔστι καμεῖν, ἢ ὁ εἰς ἔργα χαλκευθεὶς πολλῷ καμάτῳ. 623, 62. 1898, 33.

πολύκνημος τόπος ὁ πολλοὺς κνημοὺς ἔχων. 265, 39. ζήτει τὸ κνημός.

Πολυκράτης, Σαμίων τύραννος, πορνεῖον λαύραν κληθὲν κατασκευάσας, ἱστορία. 1082, 36.

πολύκροτος ἄνθρωπος ὁ κακεντρεχὴς καὶ μὴ ἁπλοῦς, ὅτι παρὰ τὸ κροτεῖν λέγεται πρὸς ὁμοιότητα τοῦ πολύτροπος. 1381, 47.

Πολυκτόριον, τόπος τις ἐν Ἰθάκῃ ἀπὸ Πολύκτορος υἱοῦ Πτερελάου οὕτω κληθείς. 1815, 49.

πολυκυλίνδητος ὁ περὶ πολλὰ κυλινδόμενος ἄνθρωπος, ὅτι ἀπὸ περισπωμένου θέματος λέγεται τοὔνομα. 1471, 10.

πολυμετρία, μία τῶν ἐξ κακιῶν τοῦ ἐμμέτρου ἔπους. 353, 42.

Πολυμήλη, ὄνομα γυναικὸς πολλὰ μῆλα εἴτουν θρέμματα λόγῳ ἕδνων εὑραμένης. 1053, 51.

πολύμηλος χώρα ἢ πόλις ἡ πολυθρέμμων καὶ πολύζωος, καὶ πολύμηλος ἄνθρωπος ὁμοίως. 301, 23. 324, 30. 998, 53.

πολύμητις καὶ τὰ ὅμοια ὅτι ἐκ τοῦ μῆτις ὀνόματος σύγκειται, ποικιλομήτης δὲ καὶ τὰ ὅμοια ἐκ κινήσεως τοῦ μήδω ῥήματος. 1462, 18.

πολυμήχανος Ὀδυσσεὺς πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ πολύτεχνος ἢ δόλιος καὶ πανοῦργος, ᾧ ἀντίκειται τὸ ἀμήχανος, ἑρμηνεία διεξοδική. 197, 29.

Πολυνείκης κύριον ὅτι τῶν πολλῶν νεικέων φερωνύμως ὠνομάσθη. 776, 51.

Πολύξεινος, υἱὸς Ἀγασθένους τοῦ Αὐγείου τοῦ Φόρβαντος, τετράρχης τῶν Ἐπειῶν παρ' Ὁμήρῳ. 303, 16.

πολυοπὸν ῥάκος, ζήτει ἐν τῷ, πολυωπὸν δίκτυον. 1931, 47.

πολυπαίπαλος, στεγανὸς, ἰσχνός, ὑπόξηρος, ἢ κακοήθης παρὰ τὴν παιπάλην, ὃ καὶ τὴν πονηρίαν σημαίνει ποτέ. 1786, 36.

πολυπάμμων, πολυθρέμμων καὶ ἁπλῶς πολυκτήμων ἄνθρωπος, παρὰ τὸ πῶ τὸ κτῶμαι, ὅθεν καὶ πῶυ. 134, 44. 493, 44. 1178, 12. [Scrib. πολυπάμων.]

πολυπίδακος πολυπιδάκου, κατὰ τὴν τετάρτην ἐξ ἀναδρομῆς τῆς πολυπίδακος περιττοσυλλάβου γενικῆς εἰς εὐθεῖαν περιττοσυλλάβως κινουμένην. 987, 50. 1190, 2.

πολύπλαγκτος ἄνεμος ὁ πολυπλάνητος καὶ ἄστατος. 846, 20. καὶ πολύπλαγκτοι λῃστῆρες, Ὀδ. ρ', 425. οἱ κατὰ θάλασσαν πειραταὶ διὰ τὸ μὴ ἕνα σκοπὸν αὐτοῖς εἶναι τοῦ πλοῦ. 1826, 41.

Πολυποίτης, υἱὸς Πειριθόου, ὅτι οἱονεὶ πολυποινίτης παρὰ τὴν ποινὴν φερωνύμως λέγεται, ἢ παρὰ τὸ ποιεῖν ἢ τὸν πότον ἢ τὴν πόαν· καὶ ὅτι ὁ Πολυποίτης Ἄσπενδον τῆς Παμφυλίας ἔκτισεν, ἱστορία. 334, 20.

πολύπους ὁ ὀκτάπους κατὰ παράληψιν ἀορίστου ἀριθμοῦ ἀντὶ ὡρισμένου· καὶ περὶ τινῶν ἰδιωμάτων τοῦ ζῴου ἱστορία διεξοδική· καὶ παροιμίαι τινὲς διεξοδικῶς ἡρμηνευμέναι. 223, 12. 1541, 8. 18. 24—43. καὶ ὅτι πολύπους κατὰ σκῶμμα λέγεται πᾶς ὁ ἀσταθὴς τὸ ἦθος καὶ εὐμετάβολος ἄνθρωπος. 1381, 38. καὶ ὅτι καὶ πολύπουν ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς τῶν ἑνικῶν ἀντὶ τοῦ πολύποδα λέγεται. 154, 28. καὶ ὅτι καὶ πούλυπος μὲν Ἀττικῶς λέγεται, πώλυπος δὲ καὶ πῶλυψ κατὰ τὰς λοιπὰς γλώσσας. 768, 48. 1541, 22.

πολύπτυχος Ὄλυμπος τὸ μὲν ὄρος ὡς πολλὰς ἔχων περιοχὰς, ὁ δὲ οὐρανὸς διὰ τὰς ὀκτὼ σφαίρας, ἢ ὁ στερεὸς καὶ ἰσχυρὸς κατά τι σῶμα πολύπτυχον, οἷον ἀσπίς. 721, 1. 1193, 12.

πολυπτὼξ τόπος ὁ πολλοὺς πτῶκας, εἴτουν λαγωοὺς, ἔχων. 484, 4.

πολυπτώτου σχήματος παραδείγματα. 105, 26. 349, 39.

πολύπυρον χωρίον τὸ πολύσιτον καὶ ἁπλῶς εὔφορον, ἀπὸ μέρους τῶν πυρῶν. 1020, 58.

πολύῤῥηνες οἱ πολυθρέμμονες ἄνθρωποι, ἀπὸ μέρους τῶν ἀρνῶν. 743, 42. 1681, 33.

πολὺς ὅτι ἐνὶ λ γράφεται, πολλὸς δὲ δυσί. 672, 64. καὶ ὅτι τὸ πολὺς ἀρσενικὸν θηλυκῷ ἐνίοτε ὑποκειμένῳ ἐπιτίθεται, οἷον ἐν τῷ, πουλὺν ἐφ' ὑγρήν, παρ' Ὁμήρῳ. 697, 23. 787, 33. 1515, 30.

πολὺς τὴν σοφίαν, ἤγουν περιττὸς, καὶ ὁ πολὺς ἄνθρωπος καὶ ὁ πολὺς λαὸς λέγεται ὁ ὄχλος· καὶ ὅτι καὶ πολλοὶ τοῦ ὀβολοῦ λέγονται οἱ χυδαῖοι ἄνθρωποι, ἑρμηνεία διεξοδική. 484, 13. 1322, 14. 1382, 12.

πολύσκαρθμος ὁ εὐκίνητος, παρὰ τὸ σκαίρω πλεονασμῷ τοῦ θ ἀναλόγως τοῖς διὰ τοῦ θμος. 352, 1.

Πολυσπέρχων, ὄνομα στρατη-

γεται. 152,29. 437,4. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πόπαιον τὸ πόπῳ ἤγουν θεῷ ἄνακτι ἀφοσιούμενον. 774,60.

πόποι ἐπίῤῥημα, ὅθεν τὸ ὦ πόποι· καὶ πόποι ὀνοματικῶς οἱ θεοί, οἱονεὶ ἔποποι παρὰ τὸ ἐποπτεύειν. 98,39.46.

ποππύζειν τὸ κολακεύειν ζῷα ἄλογα. 565,10.17.

ποππυλιάζειν Δωρικῶς τὸ κοινῶς ποππύζειν. 565,22.

πόππυσμα, κολακεία ἵππων ἀδαμάστων, παρὰ τὸ ποππύζειν. 565,17.

πορδαλιδεῖς, ὅτι οὕτω λέγονται οἱ τῶν παρδάλεων σκύμνοι. 1625,46.

πόρδαλις ὅτι παρὰ τὸ προάλλεσθαι λέγεται πλεονασμῷ τοῦ δ̄, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἄλλοι πόρδαλιν, Ἀττικοὶ δὲ πάρδαλιν λέγουσιν, Ὅμηρος δὲ τὸ μὲν ζῷον διὰ τοῦ ο̄ μικροῦ, τὴν δὲ δορὰν παρδαλέην διὰ τοῦ ᾱ. 922,53. 1251,52.

πόρδαλις ὁ ἄῤῥην ὅτι παρὰ τὸ προάλλεσθαι λέγεται, πάρδαλις δὲ ἡ θήλεια παρὰ τὸ παράλλεσθαι, πλεονάσαντος ἐν ἀμφοτέροις τοῦ δ̄. 787,39. 1092,39.

πορεύω ἄλλον, πορεύομαι δὲ ἐγώ, ὡς καὶ ὀχῶ ἄλλον, ὀχοῦμαι δὲ ἐγώ. 536,13. 1436,36.

πορθμεῖον καὶ πορθμίον, ζήτει ἐν τῷ πορθμός. 1888,10.

πορθμεύς, ζήτει ἐν τῷ πορθμός. 1888, 8.

πορθμός, στενὸς πόρος θαλάσσης, ὅθεν πορθμεὺς καὶ πορθμεῖον ὁ διδόμενος ναῦλος τοῖς πορθμεῦσι, καὶ πορθμίον παρωνύμως τὸ τῶν πορθμέων πλοῖον. 1888, 8.

πόρις ἐν ἴσῳ τῷ πόρτις, ὅθεν καὶ λέγεται ἀποβολῇ τοῦ τ̄. 534,28. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πόρις τὸ μοσχάριον, καὶ ὅτι παρὰ τὴν πορείαν λέγεται. 1091,52.

πόρκης ὁ τῆς ἐπιδορατίδος δακτύλιος. 795,39. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πόρκης κρίκωμα συνεκτικὸν τοῦ ξύλου καὶ τῆς αἰχμῆς τοῦ δόρατος. 726,16. καὶ ὅτι παρὰ τὸ περικεῖσθαι ἢ περιέχειν τροπῇ τοῦ χ̄ εἰς κ̄ λέγεται. 644,43.

πορκώδη λέγονται πάντα τὰ στρογγύλα καὶ κρικώδη παρὰ τὸν πόρκην, ὃ δηλοῖ τὸν κρίκον. 795,39. ζήτει τὸ πόρκης.

πόρναι ὅτι σποδισιλαῦραι καὶ πανδοσίαι καὶ λεωφόροι πολυωνυμικῶς λέγονται. 1082,42. 1921,58.

πόρνος, ὅτι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ν̄ λέγεται τὸ ὄνομα, ὡς καὶ ὁ τόρνος ἐκ τοῦ τόρος. 1533,12.

πόρον ἀντὶ τοῦ ἔπορον, ἤγουν παρέσχον. 1863,21.

πορος ληγόντων ὀνομάτων ἐκ τοῦ ἔμπορος συγκειμένων προσῳδία διάφορος, οἷον μεγαλέμπορος μὲν προπαροξυτόνως, λογεμπόρος δὲ παροξυτόνως. 1447,46.

πόρος ὅτι παρὰ τὸ περῶ λέγεται. 1453,17. καὶ ὅτι Πόρος Ἀλφειοῦ ἐπικαλεῖται τόπος τις, διότι ἐκεῖ περατὸς ἦν ὁ Ἀλφειός. 297,8.

πόρπαξ, τὸ καὶ ὄχανον, ὅ ἐστι τὸ ἐντὸς τῆς ἀσπίδος πρόσθημα, δι' οὗ ἡ χεὶρ διείρεται. 707,59. 905,53. 995,20.

πόρπη ἡ περόνη, ὅτι παρὰ τὸ πείρω ὡς καὶ ἡ περόνη λέγεται, καὶ ὅτι βαρύνεται τοὔνομα. 539,22. 1150,20.

πόῤῥω, ἐπίῤῥημα ἐκ τοῦ πρόσω μεταθέσει καὶ τροπῇ τοῦ σ̄ εἰς ρ̄, καὶ ζήτει τὸ πρόσω. 166,30.

πορσαίνειν καὶ πορσύνειν τὸ παρέχειν καὶ τὸ εὐτρεπίζειν, ἀπὸ τοῦ πόρω πόρσω Αἰολικῶς οὕτω κλινομένου ῥήματος· καὶ ὅτι πορσύνειν λέχος τῷ ἀνδρὶ λέγεται ἡ γυνὴ ἀντὶ τοῦ συγκοιτασθῆναι καὶ συγκαθευδῆσαι. 430,18. 1474,12.

πόρταξ ὑποκοριστικῶς ἡ πόρτις, ὅ ἐστι δάμαλις. 1091,54. 1625,43.

πόρτιες αἱ νέαι βόες, αἱ ἄρτι ἀρξάμεναι τοῦ πορεύεσθαι. 1625,43. 1663,33.

πόρτις ἡ δάμαλις, ὅτι ἐκ τοῦ πόρις λέγεται πλεονασμῷ τοῦ τ̄, ἐκεῖνο δὲ παρὰ τὴν πορείαν. 534,26. 1091,53. καὶ ὅτι καὶ πόρις λέγεται χωρὶς τοῦ τ̄. 1094,4.

πορφύρειν τὸ βαθέως διαλογίζεσθαι ἢ κυμαίνεσθαι διαλογισμοῖς, καὶ ὅτι οὐκ ἀεὶ βαθὺν ταραγμὸν δηλοῖ, ἀλλά ποτε καὶ ἠρεμαῖον, οἷον ἐν τῷ, εἴδια πορφύροντα. 139,45. 1503,46. καὶ πορφύρειν λέγεται ἡ θάλασσα ἀντὶ τοῦ μελαίνεσθαι. 964,47.

πορφύρεον κῦμα καὶ πορφύρεον αἷμα, τὸ πορφυροῦν καὶ ἐγγὺς μέλανος. 139,43. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ πορφύρεον μελανίας ὕδατός ἐστι διαφορά, ὡς καὶ τὸ κυάνεον καὶ τὸ δνοφερόν. 116,14. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ ὅτι πορφύρεον κῦμα καὶ πορφύρεος θάνατος παρὰ τὸ πορφύρειν, ὃ δηλοῖ τὸ μελαίνεσθαι, λέγονται. 964,48.

πορφύρεος θάνατος ὁ μετὰ ἐκχύσεως αἵματος διὰ τὸ τοῦ αἵματος πορφυρόχροον, ἢ ὁ μέλας ὡς καὶ πορφύρεον κῦμα τὸ μέλαν, ἢ ὁ ἐκ μιᾶς πληγῆς γενόμενος κατὰ τὸν ταῖς πορφύραις ἐπιφερόμενον ὑπὸ τῶν πορφυρέων, ἱστορία· καὶ πορφύρεος θάνατος παρῳδικῶς ὁ πορφυρεῖ τινὶ ἐπενεχθεὶς ἐπὶ κολάσει τῆς κατὰ τὰς βαφὰς μαγγανείας. 524, 41. καὶ ἄλλως πορφύρεος θάνατος, καταχρηστικῶς εἴτουν παρῳδικῶς ῥηθὲν ἐπὶ ἄγρα μεγάλῃ θαλασσίων πορφυρῶν προσταχθείσης Χίοις ὑπ' Ἀλεξάνδρου, ἱστορία. 1213, 63.

Πορφυρίς, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ποτὲ Νίσυρος ἡ νῆσος, μία οὖσα τῶν Κυκλάδων, ὑπὸ τῶν ἐν αὐτῇ πορφυρέων. 318,29.

πορφυρίων, ὄρνεον κατοικίδιον τοῖς Λίβυσι τὰς γυναῖκας τηροῦν καὶ τὰς μοιχευθείσας ἐλέγχον, ἱστορία. 1467,13.

Πορφυροῦσα, ὅτι οὕτως ἐκλήθησάν ποτε Κύθηρα ἡ νῆσος διὰ τὸ κάλλος τῶν ἐν αὐτῇ πορφυρῶν. 804,35.

πος λήγοντα ὀνόματα ἐκ τοῦ πούς ποδὸς συγκείμενα, κατ' ἔκπτωσιν τοῦ ἐν τῷ πούς ῡ ψιλοῦ γενόμενα πρὸς μέτρου χρείαν, οἷον ἀρτίπος ἀντὶ τοῦ ἀρτίπους καὶ ἀελλόπος ἀντὶ τοῦ ἀελλόπους. 1599,11.

πόσε ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ ποῖ ἤγουν εἰς ποῖον τόπον, οἷον πόσε φεύγετε, καὶ πόσ' ἴμεν. 1664,6.

ποσεῖ, δοτικὴ ἀπὸ τῆς πόσιος γενικῆς πρὸς ἀποφυγὴν τῆς τῶν δύο ῑ ἐπαλληλίας. 407,41.

Ποσίδειον ἢ Ποσιδεῖον ὅτι ἀμφισβητεῖται κατὰ τὴν προσῳδίαν, καὶ πάλιν ὅτι τὸ προπαροξυνόμενον Ποσίδειον ἀμφισβητεῖται κατὰ τὴν παραληκτικὴν γραφήν,

πρόβατα, ὅτι πάντα τὰ αἰτοκίνητα κτήματα οὕτω δοκοῦσι λέγεσθαι παρ' Ὁμήρῳ παρὰ τὸ διὰ ποδῶν προβαίνειν, ἀντικειμένως πρὸς τὰ κειμήλια ἐν τῷ, κειμήλιά τε πρόβασίν τε, Ὀδ. β', 75. 1434, 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὰ πλείω τῶν τετραπόδων πρόβατα λέγονται κατά τι γενικὸν ὄνομα. 971, 58. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ ὅτι τὰ πλείω τῶν τετραπόδων πρόβατα λέγονται, μέχρις ἵππων καὶ βοῶν καὶ ταύρων, ὅθεν καὶ προβάτων τράπεζα παρὰ Πινδάρῳ ἡ τῶν ἵππων φάτνη. 877, 56. 1649, 4. καὶ ὅτι πρόβατα ἐπὶ εἰρήνῃ ἐθύοντο ὡς ἥσυχα καὶ εὐήθη. 1183, 57.

προβατεῖς οἱ τῶν προβάτων ποιμένες. 877, 59. 1648, 57.

προβατικὸς χορὸς ὁ ἐξ αἰγῶν παρ' Εὐπόλιδι ἀκύρως. 1063, 44.

προβάτων ἡλικίας προσηγορίαι, ὅτι τῶν προβάτων τὰ μὲν νέα ἄρνες καὶ ἀμνοί, ἃ καὶ φαυλοὺς καλοῦσί τινες, τὰ δὲ τέλεια ὄϊες καὶ κριοὶ καὶ ἀρνειοί, ἑξῆς δὲ τὰ λειπογνώμονα. 1625, 37. 1627, 10.

προβεβηκέναι γενικῇ τὸ προέχειν, καὶ προβεβηκέναι ἡλικίᾳ ἢ χρόνῳ ἢ δρόμῳ κατὰ συνθήκην. 334, 64. καὶ προβεβηκέναι κράτει ἀντὶ τοῦ ὑπερέχειν τῷ κράτει παρ' Ὁμήρῳ. 1045, 43.

προβέβουλα, μέσος παρακείμενος ἀντὶ τοῦ πρὸ τινὸς βεβούλημαι, τουτέστι προκρίνω. 61, 14.

προβιβᾶν ὑπασπίδια, Ἰλ. π', 609. ἀντὶ τοῦ ἔσω τῆς ἀσπίδος κρυπτόμενον προβαίνειν. 1077, 62.

πρόβλημα, ὅπλον ὃ ἐπίπροσθεν τῆς βολῆς ποιεῖταί τις. 1405, 61.

προβλὴς πέτρα ἡ προβεβλημένη τῆς θαλάσσης ὡς ἀκρωτήριον, ἢ ἣν ἡ γῆ προΐσχεται ὡς πρόβλημα, καὶ προβλὴς σκόπελος ὁμοίως. 244, 34. 1405, 62.

προβλῆτες ἀκταὶ αἱ προβεβλημέναι τοῖς κύμασι καὶ προέχουσαι ἠϊόνες, ἢ τόποι πετρώδεις προνεύοντες εἰς θάλασσαν. 1540, 28. 1649, 55. 1735, 27.

προβλῆτες στῆλαι, πλάκες τινὲς προβεβλημέναι τείχους τινὸς ἐπ' ἀσφαλείᾳ. 903, 42. 47. 57.

προβλώσκειν ἀντὶ τοῦ προμολίσκειν, ἤγουν προέρχεσθαι. 1853, 44.

προβολή, κεφάλαιον ῥητορικὸν διὰ τὸ προβάλλεσθαι τῶν ἄλλων οὕτω λεγόμενον, ἢ διὰ τὸ πρὸ τῶν λοιπῶν κεφαλαίων βάλλειν τὸν διωκόμενον. 1405, 64.

πρόβολος παρ' Ὁμήρῳ, ὁ καὶ προβλὴς λίθος, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον πρόβολος ὁ σύμμαχος τροπικῶς. 1406, 1. 1720, 14.

προβοσκὶς ἐλέφαντος ἡ προνομαία, ὅτι καὶ μυίας καὶ τενθίδος προβοσκὶς λέγεται. 1205, 63.

προγενέσθαι ἐπὶ χρονικῆς προλήψεως καὶ ἐπὶ τοῦ καθ' ὁδὸν προκόπτειν. 1160, 24.

πρόγονα θρέμματα τὰ πρωτόγονα, παρ' Ὁμήρῳ δὲ τὰ τέλεια οὕτω λέγονται Ὀδ. ί, 221. 1625, 28. 34.

προδιεζευγμένον, σχῆμά τι λόγου, ὃ καὶ Ἀλκμανικὸν λέγεται, καὶ παραδείγματά τινα αὐτοῦ διεξοδικῶς. 1667, 34. ζήτει τὸ προεπίζευξις.

προδοχὴ τόπος στενὸς ἐπιτήδειος εἰς τὸ δέχεσθαι θηρίον ἐπιόν. 450, 33. 1040, 14. 1212, 11.

πρόδομος τὸ ἐνδοτέρω μέρος τῆς καλουμένης αἰθούσης παρ' Ὁμήρῳ. 764, 45. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πρόδομος ταὐτὸ ὅπερ αἴθουσα παρ' Ὁμήρῳ. 1369, 26. 1497, 29.

προδοσιόκομπος ὁ προδιδοὺς τοὺς κόμπους, ἤγουν τὰ καυχήματα εἴτουν τὰς ὑποσχέσεις. 710, 12.

πρόεγμα τὸ στήριγμα, ὅτι ἀπὸ ἀῤῥήτου μέσου παρακειμένου τοῦ ἔχω ῥήματος παρῆκται ἡ λέξις κἀκεῖθεν ἔχει τὸ γ. 1528, 26.

προέκθεσις, ἡ καὶ ὑπόσχεσις, σχῆμα λόγου προεκτιθέμενον κεφαλαιωδῶς τὸν τοῦ λόγου σκοπόν. 7, 44. 18, 4. 20, 43. καὶ προέκθεσις τῆς ὕλης τοῦ πλατυσμοῦ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως. 1382, 21.

προέμεν ἀντὶ τοῦ προεῖναι, ὃ ἐστι προπέμψαι. 1652, 8.

προεπίζευξις, σχῆμα λόγου, ὃ καὶ Ἀλκμανικὸν λέγεται, οἷον τό, ἧχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλεται ἠδὲ Σκάμανδρος, Ἰλ. ε', 774. ἑρμηνεία διεξοδική. 606, 40. 947, 56.

προέσθαι ἀντὶ τοῦ προδοῦναι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1731, 56.

προέχειν ἐπὶ τοῦ ἀξιωματικῶς ὑπερέχειν. 1555, 52.

προέχεσθαι τὸ προβάλλεσθαί τι εἰς ἄμυναν καὶ τὸ προφασίζεσθαι μεταφορικῶς. 723, 32.

προηγητὴρ καὶ προηγητὴς ὁ τοῦ ζεύγους ἡγούμενος ἐν ταῖς γαμικαῖς πομπαῖς. 1399, 28.

προθέλυμνα δένδρα καταβάλλεσθαι λέγονται, ἤγουν πρόῤῥιζα καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς θέσεως· καὶ προθέλυμνοι τρίχες αἱ συνεχεῖς καὶ πυκναί, καὶ σάκος προθέλυμνον οὗ αἱ τῶν βυρσῶν θέσεις ἀλλεπάλληλοι καὶ πυκναί. 773, 45. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι προθέλυμνα σάκεα αἱ πυκναὶ καὶ ἀλλεπάλληλοι ἀσπίδες κατὰ τὸν συνασπισμόν. 924, 20.

προθέσεις ἀντὶ συνδέσμων, οἷον ἐκ παραινέσεως ἀντὶ τοῦ παραινέσεως ἕνεκα. 44, 39.

προθέσεις ἐλλείπουσαι ἀπὸ ῥημάτων, οἷς ὀφείλονται ἐν συνθέσει, οἷον εἶμι ἀντὶ τοῦ ἄπειμι. 75, 15.

προθέσεις καθ' ἕξιν συγκείμεναι τοῖς ῥήμασιν αὐταὶ τὴν αὔξησιν ἐπιδέχονται ἐν ταῖς κατὰ τοὺς παρῳχημένους κινήσεσι τῶν ῥημάτων, οἷον καμμύω ἐκάμμυον ἐκάμμυσα. 207, 36.

προθέσεις τὸ δὲ ἔχουσαι ὑποτεταγμένον ἐν παραθέσει ὅτι ἐλλιπῶς πτώσεώς τινος λέγονται, οἷον τὸ παρὰ δέ, ὑπακουομένης τῆς αὐτῷ δοτικῆς, καὶ μετὰ δέ, ὑπακουομένου τοῦ ταῦτα, καὶ πρὸς δέ, καὶ ἐπὶ δέ, ὑπακουομένου τοῦ τούτοις. 162, 40.

προθέσεις παρέλκουσαι ἐν συνθέσει, ἤγουν μηδὲν προστιθεῖσαι τῇ σημασίᾳ τῶν ἁπλῶν οἷς συντίθενται, οἷον μετάγγελος, ἐπίουρος καὶ κατατεθνειώς. 1009, 49.

προθέσεις πλεονάζουσαι ἐν παραθέσει, οἷον ἐν τῷ ἀπὸ νόσφιν καὶ ἀπ' οὐρανόθεν. 75, 15. 147, 15.

προθέσεων ἔκγονα ὀνόματα κύρια, οἷον ἐκ τῆς περὶ Πέριμος, ἐκ τῆς ἀμφὶ Ἄμφιμος, ἐκ τῆς ἀνὰ Ἄνιος. 75, 9. 1081, 56.

βασις ἀπὸ δευτέρου εἰς τρίτον. οἷον · ὦ φίλοι — οἳ παρ' Ἀτρείδαις δήμια πίνουσιν, Ἰλιάδ. ρ', 248 sq. 1105, 27.

προσώπων ὁμοφωνία, ζήτει ἐν τῷ, ὁμοφωνία προσώπων. 50, 34.

προταμεῖν δένδρον, ζήτει ἐν τῷ ὑποταμεῖν. 1944, 51.

προταμέσθαι ἀντὶ τοῦ προκόψαι καὶ προσβαλέσθαι περὶ ἀροτριώντων ἐν τῷ, τῷ κέ μ' ἴδοις εἰ ὦλκα διηνεκέα προταμοίμην, Ὀδ. σ', 375. 1852, 2.

προτέλεια ἡ πρὸ τῶν γάμων θέα. 881, 31.

προτένθης ὁ προγεύστης καὶ ὁ λίχνος, ὅτι παρὰ τὸ τένδειν, ἤγουν ἐσθίειν, λέγεται τροπῇ τοῦ δ εἰς θ. 720, 19. 773, 39. 1874, 32.

προτέρα ἡ χθεσινὴ ἡμέρα, Ὀδ. π', 50. ἣ καὶ προτεραία λέγεται. 1793, 64.

προτεραία ἡ τῆς ἑκάστοτε ἐνεστώσης προλαβοῦσα ἡμέρα. 960, 31.

προτεραίτερος ἀντὶ τοῦ πρότερος κατὰ διπλῆν σύγκρισιν παρὰ τοῖς κωμικοῖς. 215, 14.

πρότεροι πόδες, ἐπὶ μὲν τετραπόδων οἱ πρόσθιοι, ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων τὸ πρόσθιον μέρος τῶν ποδῶν. 1863, 40.

πρότερον δοτικῇ συντασσόμενον ἀντιπτωτικῶς, οἷον ἐν τῷ, μηδὲν ἄλλο φυτεύσῃς πρότερον δένδρον ἀμπέλῳ. 1163, 10.

προτέρω ἀντὶ τοῦ προσωτέρω ἢ περαιτέρω πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 593, 17. 1148, 61. καὶ προτέρω πολίων ἀντὶ τοῦ προσωτέρω τῶν πόλεων, Ἰλ. γ', 400. ἢ προτέρων πολίων ἀντὶ τοῦ τῶν προσωτέρω πόλεων. 429, 10.

προτέρῳ ἤματι, ἀντὶ τοῦ χθὲς παρ' Ὁμήρῳ. 1219, 38.

προτετύχθαι παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ προγενέσθαι κατὰ χρονικὴν πρόληψιν. 1160, 25.

προτὶ, πρόθεσις ποιητική, ὅτι ἐκθλίβει ποτὲ τὸ ληκτικὸν ι ἐν συνθέσει προτασσομένη, ὡς καὶ ἡ ποτί. 684, 16. ζήτει τὸ ποτί.

προτὶ οἷ, ἤγουν πρὸς ἑαυτῷ. 1249, 26. 1963, 4.

προτιάπτω, προσάπτω, προσκολλῶ. 1341, 41.

προτιβάλλεαι ἀντὶ τοῦ προσβάλλῃ, ὅ ἐστιν ἐπιπλήττεις, Ἰλ. ε', 879. 617, 8.

προτιόσσεο, ἤγουν πρόσβλεπε, προστακτικὸν τοῦ προτιόσσομαι. 1566, 25.

προτιόσσομαι τὸ προσβλέπω ἢ τὸ οἶδα καὶ μαντεύομαι. 1273, 51. 1566, 25. 1950, 24.

πρότμησις ὁ ὀμφαλὸς παρὰ τὸ προτέμνεσθαι τοῖς βρέφεσιν, ἢ πρότμησις τὸ ἦτρον ἢ ἡ ὀσφύς. 854, 16.

πρότονοι ἢ πρότονα, οὐδετέρως κατὰ γένους μεταπλασμὸν, τὰ ἀπὸ τοῦ καρχησίου εἰς πρύμναν καὶ πρῶραν διατείνοντα σχοινία εἰς συνοχὴν τοῦ τῶν νεῶν ἱστοῦ. 130, 43. 1452, 56. 1728, 53.

προτραπέσθαι ἄχεϊ, Ἰλ. ζ', 336. ἀντὶ τοῦ ἐκτροπὴν δοῦναι τῇ λύπῃ. 645, 5.

προτρέπεσθαι λέγεται ὁ Ἥλιος, Ὀδ. λ', 18. ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἀποκλίνειν ἐν τῷ ὁδεύειν, ἢ ἀντὶ τοῦ κατὰ κέλευσιν ἀκουσίως καταδύεσθαι. 1671, 48. 53.

προτρέπεσθαι τὸ προτροπάδην φεύγειν. 595, 36. ζήτει τὸ προτροπάδην.

προτροπάδην φεύγειν τὸ μηδαμῶς ἐπιστρεφόμενον φεύγειν. 1061, 13.

προτύπτειν τὸ προκρούειν καὶ προεμβάλλειν εἰς πόλεμον. 924, 46. καὶ προτύπτειν δριμὺ μένος ἀνὰ ῥῖνας λέγεται Ὀδ. ω', 319. ἤγουν πρὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τῶν ῥινῶν ἐμπίπτειν. 1962, 37.

προύνεικος ὁ κομίζων μισθοῦ τινὰ ἐξ ἀγροῦ, ὅτι παρὰ τὸ ἐνείκω λέγεται. 983, 48.

προυργιαίτερος, ὅτι ἐκ τοῦ προυργότερος τροπῇ τοῦ ο εἰς α καὶ προσλήψει τοῦ ι γίνεται προυργαίτερος, καὶ πλεονασμῷ ἑτέρου ι προυργιαίτερος. 1441, 29. 1905, 36.

προύχειν ἀντὶ τοῦ προελαύνειν, Ἰλιάδ. ψ', 325. συνήθως δὲ τὸ προύχειν τὸ ὑπερέχειν, ὅθεν προύχοντες οἱ ἐν ἀξίαις, καὶ ἀσκοῦ προύχων πούς, τροπικῶς τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον · προύχεσθαι δὲ τὸ προφασίζεσθαι. 1082, 27. 1303, 31. 39.

προύχεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ προΐσχεσθαι, ἤγουν προβάσθαι καὶ προφασίζεσθαι. 1109, 36. 1303, 39.

προύχοντο ἀντὶ τοῦ παρεῖχον ἢ προεβάλλοντο πρὸ ἑαυτῶν εἰς σφαγὴν, ἀνθ' οὗ προΐσχοντο λέγεται παρ' Ἀριστοφάνει. 1454, 10.

προύχουσαι ἠιόνες αἱ προκείμεναι καὶ προβεβλημέναι. 1555, 51.

πρόφασις ἡ μὴ ἀληθὴς, ἀλλ' ἐπιπολαία καὶ προβεβλημένη φάσις. 723, 27. 1185, 40.

προφέρειν τὸ προφορικῶς φθέγγεσθαι, καὶ προφέρειν τὸ νικᾶν καὶ τὸ προκόπτειν καὶ προάγειν καὶ προβιβάζειν καὶ τὸ ὀνειδίζειν. 214, 9. καὶ ὅτι προφέρειν τροφὴν τοῖς νεοσσοῖς λέγονται αἱ ὄρνιθες, καὶ ὅτι καὶ προφέρεσθαι κατὰ φωνὴν παθητικὴν Ἀττικῶς λέγεται. 753, 57.

προφέρειν μένος ἀντὶ τοῦ φανεροῦν καὶ διάδηλον ποιεῖν. 819, 23.

προφερέστατος ὁ πρὸ τῶν ἄλλων φερόμενος. 1588, 44.

προφερέστερος ὁ ταχύτερος καὶ πρόσθεν φερόμενος ἐν τῷ ὁδεύειν, καὶ ἁπλῶς ὁ νικητὴς, παρὰ τὸ προφέρειν. 214, 10. 811, 18.

προφορικὸς λόγος ὁ εἰς φανερὸν προαγόμενος καὶ μὴ κατὰ τὸν ἐνδιάθετον ἀφανής. 214, 9. 819, 24.

προφόωσδε ἀγαγεῖν βρέφος, ἀντὶ τοῦ πρὸ καιροῦ ἐξαγαγεῖν. 1175, 38. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι προφόωσδε ἐξέρχεσθαι λέγεται τὸ γεννώμενον βρέφος, τῆς πρὸ προθέσεως τὴν πρόοδον σημαινούσης. 1054, 5.

πρόφρασσα ἡ προμηθὴς καὶ ὑπέρ τινος φραζομένη, τὸ ἀρσενικὸν ὁ πρόφρων. 805, 39. 53. 1662, 18. ἀλλαχοῦ δὲ πρόφρασσα ἀντὶ τοῦ πρόθυμος ἐν τῷ, πρόφρασσα εὔχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι, Ἰλ. φ', 500. ἢ κατὰ πρωτολογίαν. 1248, 63.

προφρονέως ποιητικῶς, ὅτι κοινότερον καὶ ἀναλογώτερον προφρόνως λέγεται. 611, 3.

πρόφρων ὁ ὑπέρ τινος φραζόμενος καὶ φρονῶν, τὸ θηλυκὸν πρόφρασσα. 1662, 17. καὶ πρόφρων ἀντὶ τοῦ ὑπέρφρων, ἤγουν κατα-

λάκου. 323, 41. 1685, 43. καὶ περὶ τοῦ πρὸς τὴν ἰδίαν γυναῖκα ἔρωτος τοῦ Πρωτεσιλάου μῦθος καὶ ἱστορία διεξοδική. 325, 23. καὶ ὅτι ἀμφισβητεῖται τίς ὁ παρ' Ὁμήρῳ Δάρδανος ἀνὴρ ὁ φονεύσας τὸν Πρωτεσίλαον· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ πρωτεύω πρωτεύσω λέγεται, οἱονεὶ Πρωτευσίλαος. 326, 4. 16.

Πρωτεὺς κύριον, ἱστορία. 686, 24.

Πρωτεὺς ὅτι Μεμφίτης ἦν, καὶ ὅτι κάλλιστον ἦν αὐτοῦ τέμενος ἐν Μέμφει. 1500, 35. καὶ ὅτι φονευθέντων αὐτοῦ τῶν παίδων ἀναβὰς εἰς τὸ Ἤπυτον ὄρος τῆς Θράκης ηὔξατο τοῖς θεοῖς ἀποκατασῆναι εἰς Αἴγυπτον. 686, 24. καὶ ὅτι ὁ παρ' Ὁμήρῳ Πρωτεὺς εἰς τὴν πρωτόγονον ὕλην ἀνάγεται πρός τινων, ἀλληγορία διεξοδική· ἕτεροι δὲ εἰς τὰ τῆς ἀληθοῦς φιλίας τὰ κατὰ Πρωτέα συμβιβάζουσι, ἑρμηνεία διεξοδική. 1503, 8—36.

πρώτη ἄντυξ ἡ κατὰ τὸ ἄκρον περιφέρεια τῆς ἀσπίδος. 1208, 29.

πρώτη ὑσμίνη ἡ κατὰ τὰς προμάχους γινομένη μάχη. 1018, 31.

πρωτόβολος ἵππος ὅτι ἀντίκειται τῷ λειπογνώμονι, καὶ ὅτι παρὰ τὴν βολὴν ἢ τὸ βάλλειν λέγεται τοὔνομα. 583, 24. 1404, 58.

πρωτοπαγὴς ναῦς ἐπιθετικῶς, ὅτι παρὰ τὸ πήγνυσθαι λέγεται. 742, 42. καὶ ὅτι πρωτοπαγὴς μὲν ἅμαξα διὰ τοῦ ᾱ λέγεται, εὐπηγὴς δὲ ἀνὴρ ἐνίοτε διὰ τοῦ η̄ πρὸς μέτρου χρείαν. 1349, 59.

πρῶτος ῥυμὸς τὸ ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 623, 40.

πρῶτος ὅμιλος παρ' Ὁμήρῳ τὸ τῶν προμάχων σύστημα, καὶ πρῶτος ὅμαδος ὁ ἐκεῖ γινόμενος ἦχος, καὶ ἐν πρώτῳ ὁμάδῳ μάχεσθαι τὸ ἐν τοῖς προμάχοις ἀγωνίζεσθαι. 1110, 46. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πρῶτος ὅμιλος καὶ πρῶτος ὅμαδος καὶ πρώτη ὑσμίνη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τίθεται παρ' Ὁμήρῳ. 1292, 14.

πρωτοτόκος γυνὴ παροξυτόνως ἡ πρῶτον τεκοῦσα, πρωτότοκος δὲ παῖς προπαροξυτόνως ὁ πρώτος τεχθείς. 423, 24. 642, 42. 907, 5. 1091, 58.

πρωτότυπα ἀντὶ κτητικῶν, οἷον Ἕλλην στρατὸς ἀντὶ τοῦ Ἑλληνικός. 1339, 7.

πρωτότυποι ἀντωνυμίαι ὅτι οὐ φιλοῦσιν ὑπερβαίνειν τὴν δισυλλαβίαν. 966, 33.

Πρωτώ, Νηρηΐς τις λέγεται διὰ τὸ πρωτεύειν τὸ ὕδωρ ἐν τοῖς στοιχείοις. 1130, 62.

πρώων πρώονος, ὅτι ἐκ τοῦ πρὼν πρωνὸς παρῆκται, καὶ ὅτι συστέλλει τὸ ω̄ ἐν ταῖς πλαγίαις. 905, 12. ζήτει τὸ πρών.

πτ ἀρχόμεναι λέξεις, αἳ κοινῶς διὰ τοῦ π̄ μόνου, ὅτι τῆς Κυπρίων καὶ Ἀττικῶν εἰσὶ διαλέκτου. 842, 62.

πταίρω, ὅθεν πταρμὸς, ὅτι παρὰ τὸ πτῶ λέγεται κατ' ὀνοματοποιίαν. 1831, 43.

πταίω τὸ προσκόπτω, ὅτι παρὰ τὸ πτῶ παρῆκται, ὃ ἐκ τοῦ πέτω συγκέκοπται. 1426, 43.

πτάμενος, μετοχὴ ἀπὸ τοῦ ἐπτάμην μέσου ἀορίστου πρώτου. 547, 23. 1679, 51.

πταρμὸς, ὅτι σύμβολόν ποτε μέλλοντος ἐγίνετο ὁ πταρμὸς διὰ τὸ τίμιον τῆς κεφαλῆς, διὸ καὶ προσεκυνεῖτο ὁ πταίρων. 1831, 26.

πτάρνυσθαι τὸ πταίρειν, ὅτι παρὰ τὸ πτάρω λέγεται, ὡς ἀπὸ τοῦ ἄρω τὸ ἄρνυσθαι. 57, 39. 1831, 40.

πτάσθαι, ὅθεν τὸ διαπτάσθαι, ἀπαρέμφατον μέσου ἀορίστου πρώτου. 1419, 46.

πτελέα τὸ φυτὸν ὅτι νεκρικὸν ἐνομίζετο διὰ τὸ ἄκαρπον. 652, 30. καὶ Πτελέα δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς ὁμωνύμως τῷ φυτῷ. 297, 28.

Πτελεὸς ἀρσενικῶς ἢ Πτελεὸν οὐδετέρως, πόλις Πελοποννήσου, περὶ ἧς Ὅμηρος ἐν τῷ τῶν Πυλίων καταλόγῳ· καὶ ἑτέρα Ἰωνίας καὶ Τρωάδος, καὶ ἄλλη Θεσσαλίας, περὶ ἧς Ὅμηρος ἐν τῷ τῶν ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ καταλόγῳ· καὶ ὅτι παρὰ τὴν πτελέαν τὸ φυτὸν λέγεται τοὔνομα. 297, 25. 324, 38. καὶ πτελεάσιμον χωρίον τι δρυμῶδες ἀοίκητον. 297, 31.

πτενὸν ἰδιωτικῶς τὸ λεπτὸν, ὅτι ἐκ τοῦ πτῶ πτήσω κατὰ συστολὴν λέγεται. 855, 42.

πτέον τὸ πτύον Ἀττικῶς. 948, 19.

πτερὰ τὰ πτίλα, πτέρυξ δὲ τὸ μέλος ἐφ' οὗ τὰ πτίλα. 1352, 46.

πτερὰ νεῶν παρ' Ὁμήρῳ μὲν αἱ κῶπαι, παρὰ δὲ Λυκόφρονι τὰ ἱστία· καὶ ἀφορμὴ τῆς μεταφορᾶς, καὶ ὅτι προσφυεστέρα ἡ τοῦ Ὁμήρου τροπή. 139, 33. 1676, 29.

πτερὰ Σειρήνων εἰς Μουσῶν στέφανον ἁρμοσθέντα, ζήτει ἐν τῷ, Σειρήνων καὶ Μουσῶν ἀγών. 85, 39.

πτέρνα ὅτι παρὰ τὸ πατεῖν τὴν ἔραν λέγεται, οἱονεὶ πατέρα πλεονασμῷ τοῦ ν̄, καὶ πτέρνα πόλεως ἡ βάσις παρὰ Λυκόφρονι. 310, 10. καὶ πτέρνα τὸ κάτω μέρος τοῦ ἱστοῦ, ἀναλόγως τῷ κάτω μέρει τοῦ ἀνθρωπίνου ποδός. 1423, 14.

πτερνίδες τὰ πυθμένια τῶν λεκανίων ἐξ ἀναλόγου τῆς τῶν ποδῶν πτέρνης. 870, 29.

πτερόεις ἰὸς ὁ πτεροῖς διοικούμενος, ἢ ὁ οἷον ἐπτερωμένος διὰ τὸ τάχος. 451, 34. καὶ πτερόεντα λαισήια τὰ ἐλαφρὰ καὶ εἰς τάχος φερόμενα. 570, 14. 911, 59.

πτερόεντες λόγοι οἱ πτερωτοὶ διὰ τὸ τάχος ἢ διὰ τὰ πτερὰ τῶν Σειρήνων, ἐξ ὧν στεφάνους ἑαυταῖς κατεσκεύασαν αἱ Μοῦσαι, μῦθος. 85, 33. ζήτει ἐν τῷ, Σειρήνων καὶ Μουσῶν ἀγών.

πτερὸν ἐκ τοῦ πτῶ πτήσω κατὰ συστολὴν ἢ ἐκ τοῦ πέτω κατὰ συγκοπήν. 855, 41. καὶ πτερὸν ἀντὶ τοῦ πτηνὸν παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ, ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα, Ὀδυσσ. η', 36. συννοουμένου τοῦ ὅλου τῷ μέρει. 1733, 47.

πτεροῦν τὸ ἐπαίρειν καὶ μετεωρίζειν, καὶ ὅτι πτεροῖς εἰκάζονται πάντα τὰ ἐπαίροντα τὸ φρόνημα. 1055, 21.

πτερόω πτερῶ, ζήτει τὸ πτεροῦν. 1055, 21.

πτέρυγες ὀρνίου ἁπλωθεῖσαι θύραις εἰκάζονται διὰ τὸ ἀντιστρόφως τὰς ἀνεῳγμένας θύρας πε-

πτάσθαι λέγεσθαι τροπικῶς κατὰ τὰς τῶν ὀρνέων πτέρυγας. 1352, 36.

πτέρυξ τὸ μέρος, ἐφ' οὗ τὰ πτίλα τῶν ὀρνέων, πτερὰ δὲ τὰ πτίλα. 1352, 46. καὶ ὅτι ἐν τῷ, πτέρυγος λάβεν, 'Ιλ. β', 316. καὶ ἐν τῷ, ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην, 'Ιλ. ψ', 875. 'Αρίσταρχος παροξύνει τὸ πτέρυγος ὡς ἀπὸ τῆς πτέρυξ ὀξυτόνου εὐθείας. 1334, 26.

πτέσθαι, ὅθεν τὸ ἐπιπτέσθαι, ἀπαρέμφατον μέσου ἀορίστου δευτέρου. 452, 29. 961, 42. 1419, 48. 1679, 51.

πτηνὸς ὅτι ἐκ τοῦ πετεηνὸς συγκέκοπται. 255, 18. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ πτῶ πτήσω. 1712, 33.

πτήσσω τὸ μετὰ φόβου συστέλλομαι, παρὰ τὸ πτῶ, ὃ ἐκ τοῦ πέτω συγκέκοπται. 135, 33. 1882, 18. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πτήσσειν παρ' 'Ομήρῳ ἀντὶ τοῦ πτοεῖν καὶ ἐκφοβεῖν ἀλλοπαθῶς, πτώσσειν δὲ τὸ φοβεῖσθαι, ὅθεν ὁ πτὼξ καὶ ὁ πτωχός· ἀπὸ δὲ τοῦ πτήσσειν, ὃ καὶ αὐτὸ συνήθως τὸ φοβεῖσθαι σημαίνει, τὸ κατεπτηχέναι καὶ ὁ κατεπτηχώς. 671, 2. 966, 16. 22.

πτίλα, ἤγουν πτερὰ, νεὼς τὰ ἱστία ἐξ ἀναλόγου. 1534, 61.

πτίλον παρὰ τὸ πτῶ διὰ τοῦ ῖ, πέτηλον δὲ παρὰ τὸ πέτω διὰ τοῦ ἦτα. 855, 44. 941, 15.

πτισσάνη ὅτι παρὰ τὸ πτίσσειν καὶ αἰνεῖν λέγεται. 437, 10. 801, 64.

πτίσσειν τὸ πιτυρῶδες τῶν σπορίμων ἐκλεπίζειν, ὅθεν ἡ πτισσάνη λέγεται. 801, 63.

πτοιεῖν ἐν ἴσῳ τῷ πτοεῖν ἐν ἐμμέτρῳ λόγῳ. 1928, 28.

Πτολεμαῖος, βασιλεὺς Αἰγύπτου, ὅτι ὡμολόγει φασιανοῦ ὄρνιθος μηδέποτε γεύσασθαι διὰ τὸ ὡς ἀγάλμασιν τοῖς τοιούτοις ὄρνισι χρῆσθαι. 1257, 27. καὶ ὅτι ὁ δεύτερος Πτολεμαῖος ᾠήθη διὰ παντὸς βιώσεσθαι. 1363, 19.

πτολιπόρθιος πεντασυλλάβως ἀντὶ τοῦ πτολίπορθος κατὰ παραγωγὴν, ὡς καὶ κάπρος κάπριος. 200, 8. 1643, 27.

πτολίπορθος παρ' 'Ομήρῳ ὁ μὲν 'Αχιλλεὺς διὰ πολλὰς πόλεις, ἃς εἷλεν, ὁ δὲ 'Οδυσσεὺς διὰ μίαν τὴν 'Ιλιον. 718, 48.

πτόρθος ὁ κλάδος, ὅτι παρὰ τὸ εἰς ὀρθὸν διαπεπετάσθαι λέγεται. 1554, 64.

πτύγμα πέπλου τὸ περίττευμα καὶ δίπλωμα. 551, 8.

πτυκτὸς πίναξ ἡ ἐπιστολὴ, παρὰ τὸ πτύσσεσθαι ἤγουν διπλοῦσθαι. 632, 8.

πτύον, ὄργανον δι' οὗ ὁ χοῦς ἀναῤῥίπτεται, καὶ πτύον τὸ λικμητικὸν ἐργαλεῖον. 948, 7. 19.

πτυόφιν ἀντὶ ψιλῆς γενικῆς τῆς τοῦ πτύου ἐν τῷ, ἀπὸ πλατέος πτυόφιν, 'Ιλ. ν', 588. 948, 18.

πτύξις, δίπλωσις, παρὰ τὸ πτύσσω. 633, 19.

πτύρω, ὅθεν πτυρμὸς, ὅτι παρὰ τὸ πτῶ λέγεται, ὅθεν καὶ τὸ πτήσσω καὶ τὸ πτώσσω. 1831, 44.

πτύσσειν τὸ λυγίζειν καὶ τὸ διπλοῦν, οἷον ἱμάτιον ἢ τοιοῦτόν τι, ὅτι παρὰ τὸ πτῶ, ὃ ἐστι πίπτω, παραγώγως λέγεται. 924, 37. 40.

πτύχες ἀσπίδος αἱ θέσεις. 679, 42. καὶ πτύχες 'Ολύμπου, ὡς μὲν ὄρους αἱ περιοχαὶ τῶν ἀνακλίσεων, ὡς δὲ οὐρανοῦ αἱ ὀκτὼ σφαῖραι. 1193, 12.

πτυχὴ, μέρος τι τῆς νεώς. 1039, 41.

πτυχίον τὸ βιβλίον, ὅτι παρὰ τὸ πτύσσεσθαι λέγεται. 924, 42.

πτω λήγοντα ῥήματα ὅτι εἰς σσω διὰ δύο σ μετατιθέασιν Αἰολεῖς. 54, 18. καὶ ὅτι τῶν εἰς πτω ληγόντων τινὰ μὲν ἐκ προϋποκειμένων εἰς βω δοκεῖ παρῆχθαι, οἷον τὸ κρύπτω ἐκ τοῦ κρύβω, τινὰ δὲ ἐκ ληγόντων εἰς σσω, οἷον τὸ καλύπτω ἐκ τοῦ καλύσσω. 991, 4.

πτῶμαι, πρῶτον πρόσωπον ὑποτακτικὸν, οὗ τρίτον τὸ πτῆται, ὅτι ἐκ τοῦ ἐπτάμην ἢ ἐπτόμην κεκίνηται. 1010, 63.

πτὼξ ὁ λαγωὸς ὅτι παρὰ τὸ πτώσσειν κατά τι ἐξαίρετον λέγεται. 546, 5. 1270, 58. καὶ ὅτι τὸ πτὼξ καθ' αὑτὸ ἀτελῶς λέγεται, πτὼξ δὲ λαγωὸς, ἤγουν ὁ ὑποπτήσσων καὶ δειλὸς, ἐντελῶς λέγεται. 1122, 57. 1270, 58.

πτῶος 'Απόλλων, ὅτι παρὰ τὸ τὴν Λητὼ ἐν καιρῷ τοῦ πτοηθῆναι διὰ λύκου ἐπέλευσιν οὕτως ἐπεκλήθη ὁ 'Απόλλων. 448, 46.

πτώσεις ἐν ἐπιμερισμῷ ἀθροίσματος ἀκαταλλήλως ἀποδιδόμεναι πρὸς τὴν ἐν τῷ, ἀθροίσματι παραλαμβανομένην, οἷον ἐν τῷ, ἄνδρε ὁρῶ — ὁ μὲν ὁ δὲ, ἀντὶ τοῦ τὸν μὲν τὸν δὲ, 'Ιλιάδ. ε', 244 sqq. 545, 22.

πτώσεις μετοχῶν ἀκαταλλήλως ἐπιτιθέμεναι, οἷον ἐν τῷ, φημὶ κατανεῦσαι Κρονίωνα — ἀστράπτων ἐπιδέξια, ἀντὶ τοῦ ἀστράπτοντα, 'Ιλ. β', 350—3. 236, 17.

πτώσεων ἀνακολουθία περὶ τὰς ἀναφορὰς καὶ ἀποδόσεις κατά τι σχῆμα λεγόμενον κλίσιν ἢ μετάληψιν, οἷον, ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα, ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη. 103, 29.

πτώσεων μετοχικῶν καὶ ἀναφορικῶν σύνταξις πρός τε τὰ προηγούμενα καὶ πρὸς τὰ ἐπαγόμενα, οἷον· ἀρέσκει μοι βουλεύω δικάζειν καὶ βουλευόμενον δικάζων· ὁμοίως χαίρω τῷ λόγῳ ᾧ λέγεις. καὶ ὃν λέγεις. 147, 5. 9.

πτώσεως ἀκαταλληλία ἐν τῷ, ὧδέ σφιν ἐγκέφαλος ῥέοι αὐτῶν καὶ τεκέων, 'Ιλ. γ', 300. ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς καὶ τέκεσι. 417, 11.

πτώσεως ἐναλλαγὴ ἐν ἀποδόσει παραβολῆς ἐν τῷ, Τρῶες δ' ὥστ' ὄϊες — ὡς Τρώων ἀλαλητὸς, 'Ιλ. δ', 433—6. 493, 42.

πτωσκάζω ὅτι παρὰ τὸ πτώσσω λέγεται. 484, 2.

πτώσσειν ἀντὶ τοῦ φεύγειν. 546, 4. καὶ πτώσσειν τὸ μετὰ φόβου πίπτειν ἐν τῷ, ταὶ δὲ πτώσσουσι καθ' ὕδωρ, 'Ιλ. φ', 14. καὶ τὸ κρύπτεσθαι ἐν τῷ, ἔπτωσσον ὑπὸ κρημνούς, ibid. 26. 1220, 61. καὶ πτώσσειν ἀντὶ τοῦ πτωχεύειν καὶ προσαιτεῖν ἐν τῷ, ἀλλὰ πτώσσων κατὰ δῆμον βούλεται αἰτίζων τρέφειν ἣν γαστέρα, 'Οδ. ρ', 227. 1818, 34.

Πτωχελένη, ὅτι οὕτως ἐπεκλήθη

νως τῇ ἡδονῇ, ἤ τις χαυνοῖ καὶ ἀραιοῖ. 1360, 20.
πυκινὸν τὸ συνετὸν καὶ φρόνιμον, παρὰ τὴν πεύκην, ἢ ἀναλογεῖ πως κατὰ τὴν πικρότητα ἡ φρόνησις. 78, 42. 1007, 1.
πυκινὸν ἄχος τὸ πυκνοῦν καὶ συστέλλον τὴν καρδίαν, καὶ πυκινὸν ἀχεύειν τὸ κατὰ συνέχειαν καὶ μὴ ἀραιῶς ἐκ διαλειμμάτων λυπεῖσθαι. 1673, 61.
πυκινὸν λέχος, ὅτι διὰ τὴν τῶν στρωμάτων πυκνότητα οὕτω λέγεται. 778, 53. 1582, 48.
πυκινὸς λόχος ὁ κατὰ σύνεσιν συσταθεὶς ἢ ὁ πεπυκνωμένος. 487, 40.
πυκνὰ μήδεα τὰ συνετὰ βουλεύματα. 408, 16.
πυκταλίζειν ἐν ἴσῳ τῷ πυκτεύειν. 1322, 53.
πύκτης ὅτι ἐκ τοῦ ἔπτυγμαι παρακειμένου ἐκβολῇ τοῦ τ λέγεται. 1322, 52.
πυκτίον, βιβλίον, ὅτι παρὰ τὸ πτύσσω ἐκβολῇ τοῦ τ λέγεται. 633, 7.
πυκτῶν ὁπλισμὸς περὶ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς δακτύλους, ἱστορία. 1324, 17.
πύλαι αἱ δίοδοι ἐφ' αἷς αἱ θύραι, θύραι δὲ αἱ σανίδες. 1142, 47. καὶ ὅτι πύλαι μὲν αἱ τῶν πόλεων λέγονται, θύραι δὲ αἱ τῶν οἰκιῶν. 1257, 36. καὶ ὅτι ὁ μὲν πύλας εἰπὼν καὶ τὰς σανίδας ἐμφαίνει, ὁ δὲ σανίδας οὐκ ἤδη καὶ τὰς πύλας. 914, 1.
πύλαι Ἄιδου ὁ Ἄιδης, ὅτι διὰ τῆς εἰσόδου δηλοῦται καὶ τὰ ἐντός. 751, 37.
Πυλαιμένης κύριον ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ἐν τῇ διφθόγγῳ ι, ὡς καὶ τὸ μεσαιπόλιος. 360, 32.
πυλάρτης Ἄιδης ὁ πύλας ἀραρυίας ἔχων, τουτέστι δυσεξίτητος. 718, 20. 914, 18. 940, 4. 1684, 42.
πύλη ὁ τῆς εἰσόδου τόπος, θύραι δὲ αἱ σανίδες. 895, 45. καὶ ὅτι πύλη παρὰ τὸ πτύσσω λέγεται, οἱονεὶ πτύλη. 721, 7. καὶ ὅτι οὐχ εὕρηται ἑνικῶς παρ' Ὁμήρῳ τοὔνομα. 758, 11.
Πυλήνη, πόλις Αἰτωλική, ἣν ἐν τοῖς πεδινοῖς οὖσαν Αἰολεῖς μετήνεγκαν εἰς τοὺς ἀνωτέρω τόπους. 311, 36.
Πυλοιγενὴς ὁ ἐν Πύλῳ γεννηθείς, ὅτι ἐκ τοῦ Πυλογενὴς λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ι, ἢ ἐκ τοῦ Πυληγενὴς τροπῇ τοῦ η εἰς ο. 172, 33. 1302, 28.
πύλος ἀντὶ τοῦ πύλη ἐν τῷ, ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι, Ἰλ. ε', 397. 333, 43. 563, 26.
Πύλος πόλις, ὅτι περὶ τὸ ἑσπέριον πλευρὸν τῆς Πελοποννήσου τρεῖς Πύλοι καλούμεναι πόλεις ἐγένοντό ποτε, καὶ ὅτι οὐ μόνον θηλυκῶς, ἀλλὰ καὶ ἀρσενικῶς λέγεται. 296, 27. 1394, 43. καὶ ὅτι Νηλεὺς ἐκπεσὼν Ἰωλκοῦ ἔκτισε τὴν Πύλον Μεσσηνίων δόντων αὐτῷ μοῖραν τῆς χώρας, ἱστορία. 1454, 30. καὶ ὅτι ὑφ' Ἡρακλέους ἐπορθήθη διὰ τὸ μὴ βουληθῆναι τὸν Νηλέα καθᾶραι αὐτὸν τοῦ Ἰφίτου φόνου· ζήτει ἐν τῷ, Ἴφιτος ὁ Εὐρύτου. 879, 12. 1900, 20. καὶ ὅτι ἐν τῷ, Πύλος ἠγαθέη, τὸ ἠγαθέη κατὰ θηλυκὸν γένος ὑπαγορεύει λέγεσθαι τὴν Πύλον· καὶ ὅτι καὶ ἐν τῷ, Πύλου ἠμαθόεντος, οὐδὲν κωλύει θηλυκῶς ἀκούεσθαι τὸ Πύλος. 98, 5. 174, 24. 1514, 47. 1613, 46.
πυλωρὸς ὅτι ἐκ τοῦ ὠρεῖν, ὅ ἐστι φυλάσσειν, σύγκειται τοὔνομα. 1715, 19.
πύματον τὸ ἐν τῷ μέλλοντι χρόνῳ ἔσχατον. 1258, 9.
πυνθάνεσθαι τὸ μανθάνειν καὶ τὸ ἐρωτᾶν. 1432, 16. καὶ πυνθάνεσθαι ἀντὶ τοῦ διεξοδικῶς ἀκούειν καὶ δίχα ἐρωτήσεως ἐν τῷ, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων πυνθάνομαι, Ὀδ. β', 315. καὶ ὅτι διαφέρει τοῦ ἐρωτᾶν. 1457, 30. καὶ ὅτι τὸ πυνθάνεσθαι γενικῇ συντάσσεται, οἷον ἐν τῷ, εἰ δέ που Αἴαντός γε βοὴν ἀγαθοῖο πυθοίμην, Ἰλ. ρ', 102. καὶ ἐν τῷ, πυνθανόμην Ἰθάκης, ἀντὶ τοῦ ἤκουον περὶ Ἰθάκης. 1097, 29. 1741, 18. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ πυνθάνομαι πῆ μὲν γενικῇ, πῆ δὲ αἰτιατικῇ συντάσσεται παρ' Ὁμήρῳ. 1021, 1.
πύνδαξ συνήθως μὲν ὁ πυθμήν, παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ καὶ ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους. 870, 27.
πὺξ ἐπίρρημα ὅτι παρὰ τὸ πτύσσω πτύξω λέγεται ἀποβολῇ τοῦ ω, ἐπεὶ πτύσσοντες τοὺς δακτύλους ἐπυγμάχουν. 1322, 38.
πυξίδες καὶ πυξία λέγονται οἱ γραφικοὶ πίνακες διὰ τὸ ἐκ πύξου σανιδίων κατασκευάζεσθαι. 632, 57. ζήτει τὸ πυξίον.
πύξινος, ὅτι οὕτως λέγεται σκωπτικῶς πᾶς τις ὠχρὸς τὴν ὄψιν ἄνθρωπος. 810, 40. 1350, 4.
πυξίον ἀντὶ τοῦ βιβλίον διὰ τὸ πυξίναις σανίσι χρῆσθαι τοὺς ἀρχαίους εἰς γραφήν. 421, 14. 632, 57. 1851, 32.
πύξον εἰς Κύτωρον, παροιμία ὁμοία τῇ γλαῦκας εἰς Ἀθήνας. 88, 3.
πύξος ὅτι παρὰ τὸ πεπυκάσθαι, ἤγουν πεπυκνῶσθαι, οὕτω λέγεται διὰ τὸ πυκνὸν τοῦ ξύλου. 924, 39. 1350, 3. καὶ ὅτι πλείστη καὶ ἀρίστη πύξος φύεται περὶ Κύτωρον πόλιν Παφλαγονίας. 361, 45.
πυός, ὀξυτόνως κατ' ἀρσενικὸν γένος, τὸ καὶ πῦαρ, ὅ ἐστι τὸ πιότατον τοῦ γάλακτος, ὅθεν πυαρίτης, τὸ καὶ πύρεφθον, ἐδώδιμόν τι, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος. 1626, 5. 1877, 1.
πῦρ ὅτι ἁγνιστικὸν καὶ καθαρτικὸν ἐνομίζετο, ἢ καὶ τοὺς νεκροὺς ἔκαιον οἱ Ἕλληνες, καὶ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς κατά τινας κατῆρξε τοῦ ἔθους, ἱστορία διεξοδική. 43, 6. καὶ ὅτι πῦρ ὁρᾶν λέγεται λέων καὶ σῦς ἄγριος καὶ δράκων πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 1555, 43. καὶ ὅτι πυρὶ λάμπεσθαι καὶ καίεσθαι λέγονται οἱ τοῦ θυμουμένου ὀφθαλμοί. 58, 12. 17. καὶ πυρὶ διδόναι ἀντὶ τοῦ καῦσαι περιφραστικῶς. 1954, 11.
πῦρ, ὅτι ἐν μὲν τῇ εὐθείᾳ ἐκτείνεται τὸ υ τοῦ ὀνόματος, ἐν δὲ ταῖς πλαγίαις συστέλλεται. 1859, 10.
πῦρ φανταστικὸν πυροβοληθὲν ἐξ ὅπλων καὶ σωμάτων ἀνθρωπίνων καὶ ἄλλων τινῶν οὐσιῶν κατὰ διαφόρους χρόνους, ἱστορία διεξοδικὴ τῶν κατὰ μέρος. 512, 45.

πυρὰ ἐν ἴσῳ τῷ πυρκαϊὰ, ὅτι περιεκτικόν ἐστι. 1297, 33.

πυρὰ θηλυκῶς ἡ πυρκαϊὰ περιεκτικῶς, καὶ πυρὰ οὐδετέρως. 43, 25. 1297, 33. καὶ ὅτι ἡ πυρὰ πληθυντικὴ εὐθεῖα κατ' οὐδέτερον γένος ἀπὸ τῆς πῦρ ἑνικῆς εὐθείας κεκίνηται. 729, 63.

πυράγρα ὁ χαλκευτικὸς καρκίνος. 1154, 27. 1457, 54.

Πυραίχμης, παλαιός τις Αἰτωλὸς σφενδονήτης δεξιὸς, πρὸς Δέγμενον τὸν Ἐπειὸν μονομαχήσας κατεσφενδόνησε, ἱστορία. 311, 19. καὶ Πυραίχμης ἕτερος, ὃς ἀνελὼν Εὔδωρον τὸν Μυρμιδόνα αὐτὸς ὑπὸ Πατρόκλου ἀνῃρέθη. 1697, 57.

πυράκτεον, ἤγουν ἐπυράκτουν, Ὀδ. ί, 328. ὅτι παρὰ τὸ πῦρ λέγεται ἡ λέξις. 1631, 35.

πυραμοῦς, εἶδος πλακοῦντος, ζήτει ἐν τῷ χαρίσια. 1843, 24.

Πύρασος, πόλις τῆς Φθιώτιδος, παρὰ τὸ πυροφόρος εἶναι οὕτω κληθεῖσα, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς πόλεως. 324, 14. 23.

πύραυνος, ὅτι ἐκ τοῦ πῦρ καὶ τοῦ αὔειν λέγεται. 1547, 64.

πυραύστης, ζωΰφιόν τι, ὅτι παρὰ τὸ αὔειν ἤγουν καίειν ἢ λάμπειν λέγεται, διὰ τὸ τῇ φλογὶ τῶν καιομένων πυρσῶν προστρέχειν, ὑφ' ἧς καὶ ἀπόλλυται· ὅθεν καὶ παροιμία, πυραύστου μόρος, ἐπὶ τῶν ταχὺ θανατουμένων ἐφ' οἷα θρασύνονται. 1304, 8. 1547, 63. 1848, 35.

πυργηδὸν ἀρτίνεσθαι λέγονταί τινες ἐν παρατάξει, ἤγουν ἀσφαλῶς καὶ πυκνῶς δίκην πύργου συντάττεσθαι καὶ ἀρηρέναι. 892, 7. 923, 46.

πύργος, μέρος τι τοῦ τείχους, καὶ ἐκ μέρους τὸ ὅλον τεῖχος, καὶ πύργος ὁμωνύμως ἡ πολεμικὴ παράταξις. 709, 22. 908, 31. 47. καὶ ἀλλαχοῦ πύργος ὁμωνύμως τάγμα τι τακτικὸν τετράγωνον. 469, 9. 22. 481, 45. 892, 11.

πυργῶσαι ἀντὶ τοῦ τειχίσαι, κτίσαι δὲ ἀντὶ τοῦ οἰκίσαι ἐν τῷ, οἳ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο πύργωσάν τε, Ὀδ. λ', 263. 1683, 15. 1686, 8.

πύρεφθον, ἐδώδιμόν τι ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος γινόμενον, ὃ καὶ πυαρίτης λέγεται. 1626, 6.

πυρὴν πυρῆνος, μεταφορικῶς ἐξ ἀναλόγου ἡ ὀστώδης ἄκανθα τῶν ἰχθύων, ὅθεν ἀπύρηνος ἔγχελυς παρ' Ἀθηναίῳ. 1240, 32.

πυρηφόρον ἀντὶ τοῦ πυροφόρον, ἤγουν σιτοφόρον, ὅτι οὕτω καλεῖ Ὅμηρος πεδίον τι ἐγγὺς Λακεδαίμονος, ἢ ὀνοματικῶς ὡς εὔφορον ἐπιθετικῶς. 1478, 1.

πυριγενὴς Διόνυσος, ὅτι ἀστείως οὕτω λέγοιτ' ἂν ὁ κατακεκαυμενίτης καλούμενος οἶνος. 346, 32.

πυριηκὴς μοχλὸς, ἢ πυριήκης ὡς τανυήκης, ὁ ἠκονημένος πυρὶ ἢ ὁ πυρίνην ἔχων ἀκήν. 1635, 64.

πυρίστατος ὁ χυδαϊκῶς λεγόμενος πυροστάτης. 1827, 56.

Πυριφλεγέθων, ποταμὸς ἐν Ἅιδου μυθευόμενος, ὅτι παρὰ τὸ πυρὶ φλέγεσθαι, ὅ ἐστι καίεσθαι, τοὺς νεκροὺς οὕτως εἴρηται· καὶ ὅτι παρὰ Κιμμερίοις ἱστορεῖται Πυριφλεγέθων ποταμὸς καὶ ἕτερός τις ἐν Ἰταλίᾳ. 1667, 32. 43. 53. καὶ ὅτι καὶ πυρὶ φλεγέθων λέγεται ὁ Ἥφαιστος ἐν παραθέσει ἐπιθετικῶς πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐν Ἅιδῃ ἐν συνθέσει λεγομένου ποταμοῦ. 1295, 52.

πυρκαϊὰ, ὅτι περιεκτικῶς λέγεται τοὔνομα. 1297, 33.

πύρνα τὰ πύρινα σιτία, ἤγουν αἱ σιτώδεις τροφαί. 1824, 8.

πύρνος ταὐτὸ ὅπερ ψωμός. 1817, 44. καὶ ὅτι παρὰ τοὺς πυροὺς λέγεται ὁ πύρνος. 1586, 19. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι πύρνος ὁ πύρινος ἄρτος, καὶ ὅτι καὶ πίρνα εὕρηται παρὰ τῷ ποιητῇ κατὰ γένους μεταπλασμόν. 1782, 59.

πυροπίπης ὅτι παρὰ τὸ ὀπιπτεύειν εἴτουν ἐποπτεύειν, ὅ ἐστι ἐπιτηρεῖν, τοὺς πυροὺς λέγεται. 679, 39. καὶ ὅτι καθολικωτέρόν ἐστι τοῦ παιδοφίλης τοὔνομα, ὡς καὶ τοῦ παρθενοπίπης τὸ γυναιμανής. 380, 12. καὶ ὅτι πρὸς ὁμοιότητα τοῦ παρθενοπίπης σύγκειται τοὔνομα. 851, 64.

πυρὸς, σπόριμόν τι ἄλλο παρὰ τὸν σῖτον. 1876, 50.

πυροῦν, ἐν ἴσῳ τῷ καίειν. 876, 65.

πυροφόρος ἄρουρα ἡ σπερματοφόρος κατὰ συνεκδοχήν. 907, 42.

πυρπαλάμη ἐλέγετο πᾶς τις πανοῦργος ἄνθρωπος, καὶ πυρπαλαμᾶσθαι τὸ κακοτεχνεῖν. 513, 30.

πυρπολεῖν τὸ νυκτὸς πυρσεύειν διὰ τοὺς πελαγίζοντας, ἢ τὸ ἁπλῶς πῦρ ἀνακαίειν. 1646, 63.

Πυῤῥὰ, ἄκρα τις οὕτω λεγομένη, ἐφ' ᾗ τὰ Γάργαρα πόλις Τρωαδική. 986, 54.

πυῤῥίαι, ὅτι οὕτως ἤκουον οἱ ἐν ταῖς κωμῳδίαις παρεισαγόμενοι δοῦλοι. 432, 28.

πυῤῥίχη, ὄρχησις ἐνόπλιος ἀπὸ Πυῤῥίχου Λάκωνος καταδείξαντος αὐτὴν, ἱστορία. 771, 52. 957, 46. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πυῤῥίχη εἶδός τι σεμνὸν ὀρχήσεως Κρητικῆς, ἧς τὴν εὕρεσιν οἱ μὲν Πύῤῥῳ τῷ Ἀχιλλέως ἀνατιθέασιν, οἱ δὲ Κάστορι, οἱ δὲ Διονύσῳ. 1078, 19. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ ὅτι Πύῤῥῳ τῷ Ἀχιλλέως πρώτῳ ἐκπηδήσαντι τοῦ δουρείου ἵππου παρωνομάσθη ἡ πυῤῥίχη, ὅθεν καὶ ὁ μετρικὸς ποὺς πυῤῥίχιος. 1697, 5.

πυῤῥίχιος, ποὺς μετρικὸς δίβραχυς χρήσιμος εἰς πυῤῥίχην ὄρχησιν, ἡ δὲ πυῤῥίχη Πύῤῥῳ τῷ Ἀχιλλέως παρωνόμασται. 1697, 4.

Πύῤῥιχος Λάκων, εὑρετὴς τῆς ἐν ὅπλοις ὀρχήσεως, ἱστορία. 771, 51. ζήτει ἐν τῷ πυῤῥίχη.

πυῤῥὸν χρῶμα ὅτι διαφέρει τοῦ ξανθοῦ καὶ τοῦ φοινικοῦ. 83, 10.

πυῤῥοπίπης, ζήτει τὸ πυροπίπης.

Πύῤῥος, υἱὸς Ἀχιλλέως ὁ καὶ Νεοπτόλεμος, ὅτι ἐκ τοῦ οἱονεὶ αὐτόχρημα πῦρ γεγονέναι οὕτως ἐκλήθη κατὰ Σοφοκλῆν. 1187, 22. καὶ ὅτι Ἤπειρον ᾤκησεν ὁ Πύῤῥος συμβουλῇ Θέτιδος κατὰ χρησμὸν Ἑλένου, ἱστορία διεξοδική. 1463, 34. 1696, 43. καὶ περὶ τῆς αὐτοῦ τελευτῆς ζήτει ἐν τῷ Νεοπτόλεμος.

πυῤῥὸς ἐπίθετον ὅτι δυσὶ ρ̄ γράφεται, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ πῦρ πυρὸς λέγεται. 1139, 19. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ πυρσός. 492, 38. 843, 35.

πυῤῥὸς ὀξυτόνως ὁ πυῤῥόθριξ, Πύῤῥος δὲ κύριον βαρυτόνως. 638, 58. 907, 7.

πυρσεύειν τὸ νυκτὸς πῦρ καίειν διὰ τοὺς πελαγίζοντας. 1646, 64.
πυρσὴ κόμη ἡ πυῤῥὰ τὸ χρῶμα, ὅτι παρὰ τὸν πυρσὸν λέγεται. 83, 6.
πυρσὸς ταὐτὸ ὅπερ φανός. 1571, 16. καὶ ὅτι ὁ πυρσὸς σύμβολον ἦν μάχης κατά τι ἔθος ἀρχαῖον. 669, 46.
πυρσουρίδες, φανοὶ πολεμίων ἔφοδον προσημαίνοντες. 1571, 26.
πυρφόρος καὶ πυρφορεῖν ὅτι παρὰ τὸ πῦρ φέρειν λέγονται. 1023, 33. καὶ ὅτι τὸ, μηδὲ πυρφόρον λειφθῆναι, παροιμιακῶς ἐπὶ πανολεθρίας λέγεται. 893, 13.
πυρῶσαι ἐν ἴσῳ τῷ ἐμπρῆσαι. 706, 21.
πύστις ἡ διερωτήσεως μάθησις, παρὰ τὸ πεύθω πέπυσμαι πέπυσαι πέπυσται. 421, 35. 522, 36. 1684, 36. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πύστις ἡ δι' ἀκοῆς μάθησις, παρὰ τὸ πεύθω πεύσω ἐκβολῇ τοῦ ε πρὸς εὐφωνίαν. 947, 51. 1385, 10.
πυστὸν τὸ ἀκουστὸν, καὶ ἄπυστον τὸ ἀνήκουστον, ἐκ τοῦ πέπυσται τρίτου ῥηματικοῦ προσώπου. 1684, 37.
πὼ μόριον ὀξυνόμενον ἐν τῷ, οὐδ' ἄρα πώ σφιν ἐπεκραίαινε Κρονίων, Ἰλ. γ', 302. 417, 17. καὶ πὼ ἐγκλινόμενον εἶτουν τὸν ἑαυτοῦ τόνον ἐπὶ τὴν πρὸ αὐτοῦ λέξιν παραπέμπον, οἷον ἐν τῷ, οὐδ' ἄν πω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοί, Ἰλ. λ', 504. 859, 16. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ πὼ μόριον ἐν ἁπλότητι μὴ περισπώμενον οὐδὲ ἐν συνθέσει περισπᾶται, οἷον ἐν τῷ πώποτε, καὶ πώμαλα. 70, 44. 147, 21. 859, 16. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ εὐκρινέστερον ὅτι τὸ πὼ μόριον ἐν μὲν τῇ συνεπείᾳ τὸν ἑαυτοῦ τόνον κοιμίζει, ἐν δὲ συνεγκλίσει ὀξύνεται, οἷον ἐν τῷ, οὐδέ τί πώ μοι, Ἰλ. α', 542. καὶ οὐδέ νύ πώ με ἔγνως, Ἰλ. χ', 9. 60, 12. 147, 14. 1254, 33. καὶ ὅτι παρέλκει ἐν τῷ, μή πώ τι μεθίετε, Ἰλ. δ', 234. 467, 14.
πώγων, ὅτι τῶν τοῦ πώγωνος τριχῶν αἱ μὲν τοῦ ἄνω χείλους μύσταξ λέγονται, ὑπήνη δὲ αἱ τοῦ κάτω. 1353, 56.
Πώγων ὁμωνύμως ὁ τῶν Τροιζηνίων λιμὴν, ἐφ' ᾧ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτρίχων τὸ γένειον καὶ σπανῶν τὸ, πλεύσειας εἰς Τροιζῆνα. 287, 13. 398, 46.
πωλεῖν τὸ πιπράσκειν, ὅτι ἀπὸ τῶν ζωικῶν πώλων λέγεται, ὡς ἀπὸ τῶν ὄνων τὸ ὀνεῖσθαι καὶ τῶν ἀρνῶν τὸ ἄρνεσθαι· καὶ ὅτι τὸ πωλεῖν καὶ πωλεῖσθαι ἀντὶ τοῦ ἀναστρέφεσθαι διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται παρ' Ὁμήρῳ, τὰ δὲ ἐξ αὐτῶν συγκείμενα διὰ τοῦ ο μικροῦ, οἷον οἰονοπόλος καὶ ὀνειροπόλος. 942, 51.
πωλεῖσθαι, συναναστρέφεσθαι, ὅθεν πώλησις, τὸ πω μέγα, πολεύειν δὲ τῷ μικρῷ. 843, 16. 1930, 37.
πωλέσκω ῥῆμα παρὰ τὸν πωλέσω μέλλοντα τοῦ πωλέω πωλῶ θέματος, ὃ δηλοῖ τὸ συναναστρέφομαι. 140, 39.
πώλυπος πωλύπου, καὶ πῶλυψ πώλυπος κατὰ γλῶσσαν ὁ κοινῶς πολύπους. 1541, 23. 29.
πωλῶ τὸ ἀναστρέφομαι, παρὰ τὸ πέλω πόλος, τὸ πω μέγα, ὅθεν τὸ πωλέσκω ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 137, 26. 1528, 33.
πῶμα τὸ τῶν κιβωτῶν ἐπίθημα, ὅτι παρὰ τὸ πῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κτῶμαι, λέγεται. 1056, 49. καὶ πῶμα ὁμωνύμως τὸ καὶ ἔκπωμα. 1161, 53.
πώμαλα ὅτι ἐκ τοῦ πὼ μορίου καὶ τοῦ μάλα σύγκειται, καὶ ὅτι τοῦ πὼ μορίου κοιμήσαντος τὸν ἴδιον τόνον ἐξέγερσις αὖθις εἰς ὀξεῖαν γέγονε, διὸ καὶ προπαροξύνεται τὸ πώμαλα. 147, 21. 969, 52. ζήτει τὸ, πὼ μόριον. καὶ ὅτι ἐν τῷ πώμαλα παρέλκει τὸ μάλα. 756, 11.
πώποτε ὅτι προπαροξύνεται, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ πὼ μορίου σύγκειται, ὅ περ ὀξύνεταί ποτε ἐν συνεγκλίσει, οἷον οὐδέ νύ πώ με ἔγνως, Ἰλ. χ', 9. 147, 21. 417, 19. 858, 17. 969, 52. 1254, 33. ζήτει τὸ, πὼ μόριον καὶ τὸ πώμαλα.
πὼς παραπληρωματικὸν ὅτι προτασσόμενον ἐγκλιτικοῦ μορίου ὀξύνεται, οἷον ἐν τῷ, μάλα πώς με καθίκεο, Ἰλ. ξ', 104. 969, 60. καὶ ὅτι τὸ πὼς μόριον ἐν τῷ, ἀεὶ μέν πώς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορῇσιν, Ἰλ. μ', 211. ὅτι εἰ μὲν ἐγκλίνεται κατ' ἐπιείκειαν λέγεται, εἰ δὲ θαυμαστικῶς λέγεται περισπᾶται. 901, 1.
πὼς ἐγκλινόμενον ἀντὶ τοῦ ὁπωσδήποτε ἐν τῷ, αἲ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη, Ἰλ. χ', 346. 1273, 25.
πῶς κ' εἴοι, τί ἂν γένοιτο. 989, 64.
πωτῶνται, δευτέρας τῶν περισπωμένων, τὸ πω μέγα, ποτέονται δὲ κατὰ τὴν πρώτην τὸ πο μικρόν. 229, 24. 905, 27. 1188, 35.
πῶϋ τὸ ποίμνιον εἴτουν τὸ πλῆθος τῶν προβάτων, ὅτι παρὰ τὸ πῶ, ὅ ἐστι κτῶμαι, λέγεται. 134, 43. 212, 39. 877, 50. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ πῶ, ὅ ἐστι πίνω, δοκεῖ τισὶ λέγεσθαι τὸ πῶϋ. 943, 63.

Ἀρχὴ τοῦ Ρ στοιχείου.

ῥ τὸ στοιχεῖον ὅτι δυσπρόφορόν ἐστι τοῖς τραυλίζουσι. 1379, 55. καὶ ὅτι τὸ ρ πλεονάζον ἐν τῷ λόγῳ, οἷον ἐν τῇ τῶν Ἐρετριέων διαλέκτῳ, κακίζεται· ἐν δὲ τῇ μιμητικῇ τραχυφωνίᾳ πλεονάζει δεόντως, οἷον ἐν τῷ, χέρσῳ ῥηγνύμενον βρέμει, Ἰλιάδ. δ', 425. 279, 35. 492, 14. καὶ ὅτι καὶ ἐν τισὶ τῶν ὠνοματοπεποιημένων φωνῶν δεόντως ἔγκειται τὸ ρ πρὸς τραχύτητος ἔμφασιν, ἐπεὶ μιμητικόν ἐστι τῶν τραχέων ἤχων. 1150, 29. 1119, 64. καὶ ὅτι καὶ ἐν ἄλλαις τισὶ λέξεσι πλεονάζει πρὸς τραχύτητος ἐπιτήδευσιν, οἷον ἐν τῷ οἶστρος καὶ ἀλάβαστρον. 1161, 28.
ῥ ἀρκτικὸν λέξεων, ὧν ἡ δευτέρα συλλαβὴ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ δ ἢ ζ ἢ κ ἢ τ, ὅτι προσλαμβάνει κατ' ἀρχὰς τὸ β Αἰολικῶς, οἷον ῥόδος βρόδος, ῥίζα βρίζα, ῥάκος βράκος, ῥυτὴρ βρυτήρ. 222, 4.
ῥ διπλοῦν, ὅτι τὸ ρ διπλασιάζεται Ἀττικῶς κατὰ τὰς αὐξήσεις τῶν ἀπὸ τοῦ ρ ἀρχομένων ῥημάτων. 118, 11. καὶ ὅτι τὰ διὰ τοῦ ρσ κοινῶς ἐκφερόμενα διὰ δύο ρ ἐκφέρουσιν οἱ Ἀττικοὶ, οἷον ἄρσην ἄῤῥην, θαρσεῖν θαῤῥεῖν. 913, 55.

τροπικῶς τὸ δόλῳ τι μηχανᾶσθαι. 1807, 24.

ῥας καὶ ρος λήγοντα ἑτέρῳ ρ παραλήγοντα, ἐκ τῶν διὰ τοῦ εας καὶ εος παραγόμενα, οἷον Βορέας Βοῤῥᾶς, στερεὸς στεῤῥός. 1538, 31.

ῥάσατε ἀντὶ τοῦ ῥάνατε, προςτακτικὸν τοῦ ῥάζω θέματος, ὃ παρὰ τὸ ῥῶ παρῆκται. 1231, 12. 1887, 38.

ῥάσμα τὸ ῥάντισμα, ὅτι ἐκ τοῦ ῥάζω λέγεται. 1887, 43.

ῥάσσω τὸ ἐῤῥωμένως καταπίπτω, ὅθεν καταῤῥάκτης, ὅτι παρὰ τὸ ῥῶ λέγεται. 1887, 46.

ῥαφανίς, ὅτι πῆ μὲν ἐκτείνει, πῆ δὲ συστέλλει τὴν λήγουσαν ἡ λέξις. 1220, 53.

ῥάφανος ὅτι ἐπὶ κράμβης λέγεται. 1623, 41.

ῥαχία ἡ ἀκτὴ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, εἴτουν ὁ τόπος ὅπου προσαράσσουσι τὰ κύματα. 1540, 27.

ῥάχις ἡ ὅλη σύμπηξις τῶν τριάκοντα τεσσάρων σφονδύλων. 1530, 64. καὶ ῥάχις ἐξ ἀναλόγου ἡ πετρώδης ἐξοχή. 308, 19.

ῥάχος ἡ παρατείνουσα καὶ τραχεῖα ἠϊών, καὶ ῥάχοι αἱ ἀκανθώδεις καὶ τραχεῖαι ῥάβδοι. 1540, 28.

ῥαψῳδίαι τὰ τμήματα τῆς Ὁμήρου ποιήσεως, παρὰ τὸ κατὰ τεχνικὴν συνθήκην ἐῤῥάφθαι, καὶ ῥαψῳδοὶ οἱ αὐτὴν περιᾴδοντες. 6, 13. 37.

ῥαψῳδοὶ οἱ τὰ μέρη τῆς Ὁμηρικῆς ποιήσεως συνείροντες καὶ οἱονεὶ συῤῥάπτοντες καὶ περιᾴδοντες. 6, 24 — 34.

ῥάων ὁ ἐκ νόσου ὑγιασθείς. 1509, 45.

Ῥέα μυθικῶς μὲν ἡ τῶν θεῶν μήτηρ, οἱονεὶ ἔρα, ὅ ἐστι γῆ. 46, 9. ἀλληγορικῶς δὲ Ῥέα ἡ ἀρχέγονος ὕλη. 1012, 25. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ῥέειν λέγεται. 978, 44. 50.

ῥέδδω Βοιωτικῶς ἀντὶ τοῦ ῥέζω. 984, 1.

ῥέειν ὅτι κυρίως μὲν περὶ τῶν ὑγρῶν λέγεται, περὶ τριχῶν δὲ καὶ φύλλων τροπικῶς ἀντὶ τοῦ ῥᾳδίως ἀποπίπτειν. 631, 3. 1862, 61. καὶ ὅτι καὶ βέλη καὶ λίθοι ῥέειν λέγονται τροπικῶς παρ' Ὁμήρῳ. 896, 43. 49. καὶ ὅτι τὸ ῥέειν καὶ τὰ παρ' αὐτὸ ἐν τῇ συνθέσει φυσικῶς οὐ διπλάζει τὸ ρ, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ πολλαχοῦ τὸ μέτρον κατηγορεῖ, οἷον ἐν τῷ, ἔγνω δὲ προρέοντα καὶ εὔξατο ὃν κατὰ θυμόν, Ὀδ. ε', 444. καὶ ἐν τῷ, ἀλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο, ibid. 441. 1545, 18.

ῥέζειν κατὰ μόνας ἐλλιπῶς λέγεται, ῥέζειν δὲ ἱερὰ ἐντελῶς. 756, 2.

ῥέζω τὸ ἐῤῥωμένως πράττω, ὅτι ἐκ τοῦ ῥῶ μονοσυλλάβου γέγονε. 441, 40. 984, 1. καὶ ῥέζειν μεταφορικῶς ἐν ἴσῳ τῷ ἐνεργεῖν, ὃ ἀντὶ τοῦ μιγῆναι γυναικὶ τίθεται παρ' Ἀλκίφρονι. 762, 62. 64. καὶ ῥέζειν ἀντὶ τοῦ θύειν· καὶ ὅτι καὶ τοῖς νεκροῖς λέγεταί τις ῥέζειν παρ' Ὁμήρῳ. 1668, 38.

ῥέθεα, πάντα τὰ μέλη καὶ ἰδίως τὸ πρόσωπον. 1257, 21.

ῥέθος τὸ πρόσωπον Αἰολικῶς, παρὰ τὸ ῥέα ἤγουν εὐκόλως δι' αὐτοῦ φαίνεσθαι τὸ ἦθος, κοινῶς δὲ ῥέθεα τὰ μέλη. 1090, 27.

ῥεῖα ἀντὶ τοῦ ῥᾳδίως, ὅτι ἐκ τοῦ ῥέα λέγεται προσθέσει τοῦ ι, τὸ δὲ ῥέα ἐκ τοῦ ῥέω. 107, 29.

ῥεῖα ζώειν τὸ ἀπόνως καὶ κατὰ ἔμφρονα ῥαστώνην ζῆν. 1518, 39.

ῥεῖθρον τὸ ῥεῦμα, οἱονεὶ ῥεῖτρον τροπῇ τοῦ τ εἰς θ. 82, 43. καὶ ὅτι Ῥεῖθρον καλεῖται ὁ τῆς Ἰθάκης λιμὴν, καὶ οὐ μόνον ὁ λιμὴν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπερκείμενον αὐτοῦ ὄρος, διὰ τὸ ἐξ αὐτοῦ ῥέειν ὕδατα εἰς τὸν λιμένα· καὶ ὅτι ἐπιθετικῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ τὸ, ἐν λιμένι ῥείθρῳ, Ὀδ. α', 186. 1409, 31. 34. 38.

ῥέοντα ποτήρια ποιὰ, παρὰ τὸ ῥέειν οὕτω λεγόμενα. 1286, 25.

ῥέος τὸ ῥεῦμα, παρὰ τὸ ῥέω, ὡς παρὰ τὸ βλέπω βλέπος. 1286, 23.

ῥερυπῶσθαι παρ' Ὁμήρῳ τὸ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐῤῥυπῶσθαι ἐν τῷ, τά μοι ῥερυπωμένα κεῖται, Ὀδ. ζ', 59. 1551, 40.

ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω, Ἰλ. ρ', 32. υ', 198. ὅτι ἡ ῥεχθὲν φωνὴ ἤτοι αἰτιατικῆς ἐστὶ πτώσεως ὑποτασσομένης τῷ ἔγνω ῥήματι, ἢ πλαγίως ἀντὶ γενικῆς κεῖται. 1093, 19.

ῥέω καὶ ῥόος λέξεις ὅτι ἐν συνθέσει ὑποτασσόμεναι πρὸ τοῦ ρ καὶ ἕτερον ρ προσλαμβάνουσιν, οἷον χρυσοῤῥόας, πολύῤῥυτον, ὠκύῤῥοος. 671, 9.

ῥήγεα, βαπτὰ ἱμάτια ἢ ὑφάσματα ἢ περιστρώματα, καὶ ἁπλῶς πάντα τὰ βαπτά. 1400, 10. 1471, 54. 1661, 55.

Ῥήγιον, ὄνομα πόλεως, ὅτι ἀπὸ τοῦ ῥηγνύειν δοκεῖ λέγεσθαι. 1126, 17.

ῥηγμὶν ὁ αἰγιαλὸς, παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ ῥήγνυσθαι τὰ κύματα. 109, 3. 13. 7. 492, 46. 1131, 37. καὶ ῥηγμὶν ἡ τῆς θαλάσσης ἐπιφάνεια ἐν τῷ, ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο θέεσκον, Ἰλ. υ', 229. 918, 35. 1206, 15. καὶ ῥηγμῖν ἁλὸς βαθεῖα, Ὀδ. μ', 214. ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης παρὰ τὸ ταῖς κώπαις ῥήγνυσθαι, βαθεῖα δὲ εἴρηται πρὸς διαστολὴν τῆς κατὰ τοὺς αἰγιαλοὺς, ἥτις ἀβαθής ἐστιν. 1719, 21.

ῥηγνύειν ἀντὶ τοῦ βιαίως ἀποκόπτειν, οἷον ἐν τῷ, ῥῆξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης, Ἰλ. ν', 139. 925, 18. καὶ ὅτι τὸ καὶ τὰ παρὰ τὸ ῥηγνύειν βιαίαν τινὰ κίνησιν σημαίνουσι. 1598, 27.

ῥήγνυσθαι ἔριν ἀντὶ τοῦ ῥηγνύναι, ἤγουν εἰς πολλὰ μέρη σκεδάσαι, Ἰλ. υ', 55. 1195, 57. καὶ ὅτι καὶ ῥαγῆναι πόλεμος λέγεται κατὰ διαφόρους ἐννοίας, καὶ συῤῥῆξαι μάχην ὁμοίως· καὶ ὅτι καὶ ὁ αἰθὴρ ῥήγνυσθαι λέγεται, ὅτε αἰθρία γίνεται. 1201, 9.

ῥῆγος τὸ σαγίον διὰ τὰ ῥήγματα τῶν κροσσῶν, ἢ τὸ βαπτὸν ὕφασμα παρὰ τὸ ῥῆξαι, ὃ ἦν βάψαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. 782, 17. 1471, 54.

ῥηΐστη βιοτὴ ἡ μετὰ ῥαστώνης ἔμφρονος διαγωγὴ, ὅτι τοιαύτην πλάττονται διάγειν οἱ ἐν ταῖς καλουμέναις μακάρων νήσοις. 1509, 42.

ῥήϊστον ὑπερθετικὸν, ὅτι ἐκ τοῦ ῥᾷον γίνεται ῥῆιον, ὅθεν τὸ ῥήϊστον. 1509, 43.

ῥηΐτερον καὶ ῥαότερον παρὰ ποιηταῖς ἐν ἴσῳ τῷ ῥᾷον. 215, 7. 1005, 7. 1029, 19. καὶ ῥηΐτερος πολεμίζειν κατὰ συνθήκην, Ἰλ.

σ', 258. ἀντὶ τοῦ εὐπολεμητότερος. 1142, 11.

ῥῆμα ὅτι παρὰ τὸ ῥῶ ῥήσω λέγεται. 70, 31. καὶ ὅτι ῥῆμα γενικῶς λέγεται πᾶσα λέξις. 118, 19.

ῥῆμα ἐξ ἀναλόγου νοούμενον, οἷον ἐν τῷ, σῖτον καὶ οἶνον ἔδοντες, καὶ ἐν ἄλλοις. 145, 45. 420, 17. 907, 53—58. 1468, 21. 1593, 16.

ῥῆμα ὑπὸ συστοίχου ὀνόματος συνεισαγόμενον, οἷον ἐν τῷ, εἷς βασιλεὺς ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς, Ἰλ. β', 205. ὑπακούεται γὰρ τὸ βασιλεύειν. 200, 40. καὶ ἀντιστρόφως ὄνομα συνεισαγόμενον ὑπὸ συστοίχου ῥήματος ἢ μετοχῆς, οἷον ἐν τῷ, δικάσω, ἰθεῖα δὲ ἔσται, ἡ δίκη δηλονότι, ὁμοίως τῷ, Ζεφυρίη πνείουσα, ὑπακουομένου τοῦ πνοή. 1573, 9.

ῥήματα ἀμφισβητούμενα, πότερον περισπώμενά εἰσιν ἢ βαρύτονα, ὅτι ἐκ τῶν ἐξ αὐτῶν διὰ τοῦ εμεναι ἢ ημεναι ἀπαρεμφάτων διαγινώσκονται, οἷον κνῶ κνήμεναι, εὕρω εὑρέμεναι. 1407, 60.

ῥήματα ἐνδεῆ προθέσεων ὀφειλομένων αὐτοῖς ἐν συνθέσει, οἷον εἶμι ἀντὶ τοῦ ἄπειμι. 75, 15.

ῥήματα κίνησιν σημαίνοντα γενικῇ συντασσόμενα ἐλλιπῶς τῆς διὰ προθέσεως, οἷον ἔρχονται πεδίοιο, ἤγουν διὰ τοῦ πεδίου. 349, 28.

ῥήματα πεμπτόζυγα δισύλλαβα ἀπὸ ταυτοζύγων τρισυλλάβων παραγόμενα, οἷον ὄφλω ἐκ τοῦ ὀφείλω καὶ ἔγρω ἐκ τοῦ ἐγείρω. 28, 46.

ῥήματα περισπώμενα δισύλλαβα τῇ ο συλλαβῇ παραλήγοντα ὅτι καίπερ ἐκ βαρυτόνων τῷ ε παραληγόντων, οἷς συστοιχοῦσιν ὀνόματα τῷ ο παραλήγοντα, γινόμενα, ὅμως αὐτὰ διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται, οἷον στρέφω στρόφος στρωφῶ, νέμω νόμος νωμῶ. 137, 24. 28.

ῥήματά τινα μὴ κινούμενα ἀναλόγως, ἀλλ' ἑτεροκλίτως, οἷον σταθμίζω ἐστάθμησα ὡς ἀπὸ τοῦ σταθμέω σταθμῶ. 114, 5.

ῥῆνες οἱ ἄρνες. 798, 37.

ῥῆξαι τὸ βίᾳ διακόψαι τὸ συνεχές. 426, 18. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ῥῆξαι καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ βιαίαν τινὰ κίνησιν σημαίνουσι. 1598, 30. καὶ ῥήξασθαι φάλαγγα, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ διακόψαι συνασπισμὸν πολεμίων. 833, 24. καὶ ῥῆξαι ὁμωνύμως τὸ βάψαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. 782, 20. 1471, 55.

ῥήξασθαι ἐν ἴσῳ τῷ ῥῆξαι πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 893, 61. ζήτει τὸ ῥῆξαι.

ῥηξηνορία ἡ ἐκ ῥωμαλεότητος ἀνδρία καὶ ῥῆξις ἀνέρων ἀνθισταμένων. 1762, 33.

ῥηξήνωρ ὁ τὴν τῆς φάλαγγος ῥήσσων πυκνότητα. 287, 29. 621, 60. 672, 18. 765, 5. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ῥηξήνωρ, τό τε κύριον καὶ τὸ ἐπίθετον, παρὰ τὸ ῥῆξαι τῇ ἠνορέῃ τοὺς πολεμίους λέγεται. 1568, 16. καὶ ὅτι ἐλλιπῶς αἰτιατικῆς τινὸς λέγεται τοὔνομα. 678, 57.

Ῥῆσος, υἱὸς καθ' Ὅμηρον μὲν Ἠϊονέως, κατὰ δὲ τοὺς ὕστερον Στρυμόνος καὶ Εὐτέρπης, ὅτι ὑπὸ Διομήδους ἐδολοφονήθη ὡς γράφεται Ἰλ. κ', 470 sqq. 817, 25.

Ῥῆσος, ὁ καὶ Ῥοίτης, ποταμὸς τῆς Τρωάδος, ὅτι ἀπὸ Καλῆς Πεύκης ἄρχεται καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν Γράνικον. 889, 59. 890, 6.

ῥήσσειν παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ τὴν γῆν τοῖς ποσὶ παίειν ἐν τῷ ὀρχεῖσθαι. 1164, 27.

ῥήσσω ῥῆμα ὅτι πῇ μὲν συστέλλει τὸ η εἰς ᾰ κατὰ τὰς παραγωγάς, πῇ δὲ εἰς ω τρέπει. 1633, 47.

ῥητὴρ ἀντὶ τοῦ ῥήτωρ ποιητικῶς. 762, 17.

ῥητορικὴ ὅτι φρόνησίς ἐστι περὶ λόγους κατὰ Στράβωνα. 96, 40. καὶ ὅτι τὴν τοῦ λέγειν ἐπιστήμην τοῖς ἀοιδοῖς ἀνατίθησιν Ὅμηρος ἐν οἷς λέγει, μῦθον δ' ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ἐπισταμένως κατέλεξας, Ὀδ. λ', 368. 1690, 35.

ῥητορικὸς λόγος διαφόρων ζῴων ἢ πραγμάτων ἰδιότησιν εἰκαζόμενος παρὰ τὰς διαφόρους αὐτοῦ ποιότητας, ἑρμηνεία διεξοδική. 396, 6.

ῥητὸς μισθὸς ἀντὶ τοῦ ὡρισμένος. 1245, 56.

ῥήτρα παρ' Ὁμήρῳ ἡ συμφωνία εἴτουν συνθήκη ἐπί τισι ῥητοῖς, καὶ ῥήτραν ποιεῖσθαι, Ὀδ. ξ', 393. ἀντὶ τοῦ στοιχῆσαι· παρὰ δὲ τοῖς μεθ' Ὅμηρον ῥήτρα ἡ δημηγορία. 1245, 56. 1765, 8. 12.

ῥῆτραι αἱ ὡρισμέναι συνθῆκαι. 1245, 56.

ῥήτωρ ὅτι παρὰ τὸ ῥέειν λέγεται. 96, 37. 396, 14.

ῥιγεδανὴ Ἑλένη παρ' Ὁμήρῳ καὶ στυγερή, ἣν πάντες ἐῤῥίγασι καὶ στυγοῦσι. 429, 37. 626, 7. 1374, 36.

ῥιγεδανὸν τὸ λυπηρὸν καὶ φοβερόν. 1186, 63. 1559, 48.

ῥιγηλὸν καὶ ῥίγιον τὸ φρικτὸν εἴτουν φοβερόν. 412, 34. 1762, 41.

ῥίγιον, ἤγουν φρικτότερον, ὅτι παρὰ τὸ ῥῖγος ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος λέγεται. 111, 18. 149, 26. ἀλλαχοῦ δὲ ἔτι ῥίγιον παρὰ τὸ ῥιγοῦν λέγεται, καὶ ὅτι κυριολεκτικῶς κεῖται ἐν τῷ, ἀτὰρ τάχα τοι ποτὶ ἕσπερα ῥίγιον ἔσται, Ὀδ. ρ', 191. καὶ ὅτι ἀλλαχοῦ ἀντὶ τοῦ φοβερὸν καὶ φρικτὸν μεταφορικῶς τίθεται. 1814, 55.

Ῥίγμος κύριον, τὸ ρι ἰῶτα. 1217, 61.

ῥιγῶ ῥιγώσω κατὰ τὴν τρίτην ἐπὶ ψύχους, ῥιγῶ δὲ ῥιγήσω ἐπὶ φόβου. 411, 26. 1770, 33.

ῥίζαι ὀφθαλμοῦ τὸ βαθύτατον μέρος αὐτοῦ μεταφορικῶς. 1636, 7.

ῥίμφα, ἤγουν ταχέως. 1376, 34.

ῥὶν ῥινός, ὅτι παρὰ τὸ ῥέειν δι' αὐτῆς τὸ ἐκ τῆς κεφαλῆς περίττωμα οὕτω λέγεται. 692, 18. καὶ ὅτι ῥῖνες πληθυντικῶς λέγονται διὰ τοὺς αὐτόθι δύο πόρους. 998, 28. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ῥῖνες οἱ πόροι τῆς ῥινός. 1063, 15.

ῥινᾶν τὸ ἐξαπατᾶν, ἀπὸ τῶν ἐκ τῶν ῥινῶν ἀπατωμένων κυνῶν. 998, 29. 1822, 43.

ῥινὸς τὸ δέρμα εἴτουν ἡ βύρσα καὶ ἡ ἀσπίς, ἐκ τοῦ μέρους τὸ ὅλον. 496, 2. καὶ ὅτι κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται Ἰωνικῶς. 679, 45. 1926, 54. καὶ ὅτι παρὰ τὸ διὰ τοῦ δέρματος ῥέειν τοὺς ἱδρῶτας οὕτω λέγεται. 692, 14. 18. 1208, 38. καὶ ὅτι καὶ ῥινὸς βοὺς ἐντελέστερον λέγεται ἐπὶ ἀσπίδος, οἷον ἐν τῷ, ῥινοῦ τε βοῶν εὖ ποιητάων, Ἰλ. π', 636. 1079, 30. καὶ ῥινὸς ὁμωνύμως ἡ ἀχλὺς παρ' Ἰλλυριοῖς. 1536, 15.

σκῆπτρον εἴη λέγειν, οὐ μὴν καὶ πᾶν σκῆπτρον ῥόπαλον. 672,12. 862,47. 1815,10.25.

ῥοπὴ ἐπὶ θανατηρᾶς αἰτίας ἐν τῷ, μικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή. 1266,41. 1959,20.

ῥόπτρον, εἶδός τι ξίφους καὶ πάγης, ὅθεν καὶ ῥόπτρον δίκης λέγεται, καὶ ῥόπτρον θύρας τὸ ἐπίσπαστρον, δι' οὗ ἔστιν ἐπισπάσασθαι, ὅ ἐστιν ἑλκύσαι, θύραν. 381,22. 501,19. 1429,2.

—ρος λήγοντα παρώνυμα τριγενῆ ὅτι κοινῶς μὲν ὀξύνονται, Ἀττικῶς δὲ προπαροξύνονταί τινα αὐτῶν, οἷον πόνηρος, μόχθηρος, βδέλυρος. 341,15.

—ρος καὶ —ρας λήγοντα ὀνόματα ἑτέρῳ ρ̄ παραλήγοντα, ἐκ τῶν διὰ τοῦ —εος καὶ —εας γενόμενα, οἷον στεῤῥὸς ἐκ τοῦ στερεὸς καὶ Βοῤῥᾶς ἐκ τοῦ Βορέας. 1538,31.

ῥοῦς, καὶ κατὰ ῥοῦν φέρεσθαι, παροιμία ἐπὶ τῶν κατὰ βίον εὐροούντων. 1759,55.

ῥόφειν παροξυτόνως κατὰ γλῶσσαν ἀντὶ τοῦ ῥοφεῖν. 1430,40.

ῥοχθεῖν ὅτι πρὸς μίμημα ἤχου τραχέος ὠνοματοπεποίηται, ποιεῖ δὲ τὴν τραχύτητα ἡ τῶν δασέων ἐπαλληλία. 1540,6.

—ρρ δύο ἐκ τοῦ ρσ γενόμενα, ὅτι τὸ σ̄ ὑποτεταγμένον τῷ ρ̄ εἰς ρ̄ τρέπουσιν οἱ Ἀττικοί, ὅθεν δύο ρ̄ ἀναφαίνονται ἐν τῷ μυῤῥίνη καὶ κόῤῥη καὶ θαῤῥεῖν, ἃ ἐκ τοῦ θαρσεῖν καὶ κόρση καὶ μυρσίνη λέγονται. 842,35. 1627,9.

ῥύγχος ὅτι καὶ ἐπὶ ὀρνέων λέγεται. 1467,18.

ῥυδὸν ἐπίῤῥημα, τὸ καὶ ῥύδην, ἤγουν χύδην καὶ κατ' ἐπίῤῥοιαν. 1787,35.

ῥύειν καὶ ῥύεσθαι τὸ φυλάσσειν. 1159,55.

ῥύεσθαί τινα τὸ ἄλλως πως καὶ μὴ κατ' ἐξώνησιν ἀπαλλάξαι τινὰ ἐκ τῶν πολεμίων. 24,24. καὶ ῥύεσθαι τὸ ἕλκειν καὶ τὸ φυλάσσειν. 814,64. 1159,55. 1773,39. καὶ ὅτι τὸ ῥύεσθαι ἀπὸ τοῦ ἐρύεσθαι λέγεται. 750,49.

ῥύμβος Αἰολικῶς ὁ κοινῶς ῥόμβος. 1387,47.

ῥύμη παρὰ τὸ ῥύω, ὃ ταὐτὸν δηλοῖ τῷ χύω. 1168,38.

Ῥύμος, ποταμὸς Σκυθίας, ῥυμὸς δὲ ὁ τοῦ ἅρματος προσηγορικῶς. 1967,31.

ῥυμὸς ὅτι παρὰ τὸ ῥύειν, ὅ ἐστι ἑλκύειν, τὴν ἅμαξαν λέγεται. 1350,11. καὶ ὅτι πρῶτος ῥυμὸς παρ' Ὁμήρῳ τὸ ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ λέγεται, τὸ πρὸς τῷ ζυγῷ ἢ τὸ πρὸς τῷ ἄξονι. 623,36. 40. 1064,61.

Ῥύνδακος, ὄνομα ποταμοῦ Ἀσιατικοῦ, ὃ τινὲς ὀξυτόνως προφέρουσι. 959,32.

ῥύπα παρ' Ὁμήρῳ τὰ ῥύπου μετέχοντα, ὅ ἐστιν ἐῤῥυπωμένα, ὅτι κατὰ γένους μεταπλασμὸν λέγεται τὸ ῥύπον ἀπὸ τοῦ ῥύπος. 108,19. 1551,58. 1553,41.

ῥυπᾶν ὅτι κατά τε τὴν δευτέραν λέγεται καὶ ῥυποῦν κατὰ τὴν τρίτην. 1553,29.

ῥυπαροὶ ἄνθρωποι, ὅτι αὐχμὸς ἐπεκαλεῖτο πᾶς τις αὐχμῶν ἢ ῥυπῶν ἄνθρωπος. 1642,61.

ῥυποκόνδυλος ὁ ῥυπαρὸς καὶ φειδωλός. 1828,11.

ῥύσατο ἀντὶ τοῦ ἐκώλυσεν ἐν τῷ, Ἠῶ δ' αὖτε ῥύσατ' ἐπ' Ὠκεανῷ, Ὀδ. ψ', 244. 1947,18.

ῥῦσθαι ὅτι ἐκ τοῦ ῥύεσθαι κατὰ συναίρεσιν λέγεται. 1009,36.

ῥύσιον τὸ ῥυόμενον εἴτουν ἑλκόμενον, καὶ ῥύσια ἐλαύνειν τὸ ἐρυσιάζειν καὶ λαμβάνειν ἐνέχυρα χρέους. 877,35.

ῥύσκω ῥῆμα ὅτι ἐκ τοῦ ῥύσω μέλλοντος λέγεται πλεονασμῷ τοῦ κ̄. 1373,33.

ῥυσσὴ γυνὴ ἡ ἐῤῥυτιδωμένη. 768,4.36.

ῥυστάζειν τὸ κατὰ βίαν ἕλκειν, ὅτι παρὰ τὸ ῥύειν λέγεται. 1159,57. 1795,57. 1906,1.

ῥυσταζέσκω, ὅτι παρὰ τὸ ῥύω ῥύσω γίνεται ῥυστῶ, ὅθεν ῥυστάζω καὶ ῥυσταζέσκω. 1373,42.

ῥυστακτὺς ἡ αἰκία καὶ ὁ βίαιος ἑλκυσμός, παρὰ τὸ ῥυστάζω, ὃ ἐκ τοῦ ῥύω. 1844,47. 1906,2.

ῥυτὰ κέρατα, οἷς ἀντὶ ἐκπωμάτων ἐχρῶντο οἱ ἀρχαῖοι ἄνθρωποι. 917,57. ζήτει τὸ ῥυτόν.

ῥυτὴρ ὁ χαλινός, παρὰ τὸ ῥύειν, ὅ ἐστιν ἑλκύειν· καὶ ῥυτὴρ ὁμωνύμως τροχίσκος ποιός, ὁ καὶ ῥόμβος. 1387,44. 1906,4. καὶ ῥυτὴρ ὁ φύλαξ, παρὰ τὸ ῥύεσθαι, ὃ δηλοῖ τὸ φυλάσσειν. 1814,50.

ῥυτῆρες αἱ ἡνίαι δι' ὧν ἐρύονται ὧδε κἀκεῖσε οἱ ἵπποι. 1071,38. καὶ ῥυτῆρες ὀϊστῶν ἀντὶ τοῦ ἑλκυσταί, τουτέστι τοξόται. 1846,18.

ῥυτίδες αἱ ἐπὶ τοῖς προσώποις τῶν γεγηρακότων συστροφαὶ τοῦ δέρματος, ὅτι παρὰ τὸ ῥύεσθαι, ὅ ἐστι παρειλκύσθαι, τὸ δέρμα λέγεται τοὔνομα. 768,4.37.

Ῥύτιον, πόλις Κρήτης προπαροξυτόνως ἐν δυσὶ διχρόνοις, Ῥοίτειον δὲ τῆς Τρωάδος ἐν δυσὶ διφθόγγοις ὁμοτόνως. 313,24.

ῥυτοί, ἤγουν ἑλκυστοί, καὶ τίθεται ἀντὶ τοῦ ὀϊστοί. 1846,18.

ῥυτοὶ λίθοι οἱ μὴ βαστακτοί, ἀλλ' ἑλκυστοὶ διὰ τὸ μέγεθος. 1563,2. 1608,9. 1748,38.

ῥυτὸν τὸ ἑλκυστόν, οἱονεὶ ἐρυστὸν ἀποβολῇ τοῦ ε̄ καὶ τοῦ σ̄. 1898,52.

ῥυτόν, εἶδος ποτηρίου κερατοειδοῦς, ὅτι παρὰ τὸ ῥέειν λέγεται, καὶ ἔκφρασις διεξοδικὴ τῶν τοιούτων ποτηρίων. 1286,27. 1402,43. ζήτει τὸ ῥυτά.

ῥυφεῖν Αἰολικῶς τὸ κοινῶς ῥοφεῖν. 1430,39.

ῥύω ἀντὶ τοῦ ἐρύω, ὅ ἐστιν ἑλκύω. 623,36. καὶ ῥύω, ὃ ταὐτόν πως ἐστὶ τῷ χύω. 1168,39.

ῥῶ τὸ στοιχεῖον ὅτι μιμητικόν ἐστι τῶν τραχέων ἤχων. 1150,29. καὶ ἄλλα πάμπολλα περὶ τοῦ ρ̄ στοιχείου. ζήτει τὸ κατ' ἀρχὰς ρ̄ τῆς συστοιχίας.

ῥωγαλέον τὸ διεῤῥηγμένον τροπῇ τοῦ η̄ εἰς ω̄. 249,27. 1746,31.

ῥῶγες, ὅτι μέρος τι τοῦ μεγάρου οὕτω λέγεται παρ' Ὁμήρῳ, ῥῶγας δὲ βότρυος εἰπεῖν ἀντὶ τοῦ ῥάγας βάρβαρον. 1633,44. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ῥῶγες ῥήγματα ἢ δίοδοι εἴτουν θυρίδες, παρὰ τὸ ῥήσσω ῥήξω. 1922,3. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ῥώσσω λέγεται, ὃ ἐκ τοῦ ῥήσσω παράγεται, ὡς ἐκ τοῦ πτήσσω τὸ πτώσσω. 484,3.

ῥώεσθαι τὸ σπουδαίως καὶ ῥωμαλέως κινεῖσθαι. 145,19. 1151,44. 1194,44. 1885,59.

ῥώμη ὅτι ἐκ τοῦ ἔῤῥωμαι πρώτου

Σάλπη γυνὴ Λεσβία, παίγνια καὶ αὐτὴ συνταξαμένη. 1163, 15.
σαλπίγγων εἴδη ἕξ, πρῶτον ὃ εὗρεν Ἀθηνᾶ, δεύτερον ὃ εὗρεν Ὄσιρις, τρίτον τὸ Γαλατικὸν, τέταρτον τὸ Παφλαγονικὸν, πέμπτον τὸ Μηδικὸν, ἕκτον τὸ Τυρσηνικὸν, καὶ περὶ τῆς διαφορᾶς αὐτῶν ἑρμηνεία διεξοδική. 1139, 53.
σάλπιγξ Ἀθηνᾶ, ὅτι παρὰ Ἀργείοις τιμᾶται Ἀθηνᾶ σάλπιγξ ἐπικαλουμένη, διὰ τὸ εὑρέτιν σάλπιγγος γεγονέναι τὴν Ἀθηνᾶν. 1139, 54.
Σαμάρεια χώρα ὅτι παρὰ τὸ σῆμα σχεῖν Ἀσκαλάφου τοῦ Ἄρεως ἐκεῖ ταφέντος οὕτως ἐκλήθη, ἱστορία. 1009, 28.
σαμβύκη, ὄργανόν τι μουσικὸν οὕτω καλούμενον. 1558, 7.
Σάμη, νῆσος πρὸς τῇ Κεφαλληνίᾳ, ἣ καὶ Σάμος λέγεται, ὁ πολίτης Σαμαῖος, παρὰ δὲ τὸ Σάμος τὸ ἐθνικὸν Σάμιος. 1414, 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Σάμος παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ καταλόγῳ ἡ ὕστερον Κεφαλληνία νῆσος· οἱ δὲ ὅτι Σάμος μία τῶν ἐν τῇ Κεφαλληνίᾳ πόλεων, ἡ καὶ Σάμη. 307, 37.
Σάμιοι ὅτι κατασχόντες τὴν περὶ Σύβαριν Σιρῖτιν καλουμένην χώραν πέρδικας πτοηθέντες ἀνέστησαν, ἱστορία. 789, 64. καὶ ὅτι Σάμιοι λάθρα τὰς παρθένους τοῖς νυμφίοις συγκατευνάζουσιν, εἶτα φανερῶς τοὺς γάμους τελοῦσι κατὰ τιμὴν Ἥρας, ἀπαγγελία τοῦ μύθου, ὅθεν ὥρμηται τὸ ἔθος. 987, 9. καὶ ὅτι Σάμιοι Κυδωνίαν τὴν ἐν Κρήτῃ ἔκτισαν καὶ ἐν βάθει που τῆς Λιβύης ᾤκησαν. 1509, 38.
Σαμοθρᾴκη, ἡ καὶ Σάμος Θρηκίνη ἐν παραθέσει, ὅτι ὑπὸ Σαμίων ᾠκίσθη, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τὰς αἰχμαλώτους αὐτῶν Θρῄσσας κατακαῦσαι αὐτῶν τὰ πλοῖα οὕτως ἐκλήθη. 917, 11. 1340, 15.
Σάμος, πόλις Κεφαλληνίας ἡ καὶ Σάμη, καὶ Σάμος πόλις ἀξιόλογος ἐν Ἰωνίᾳ, καὶ Σάμος Θρᾴκης ἡ καὶ Σαμοθρᾴκη ἐν συνθέσει. 307, 37. ζήτει τὸ Σάμη. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Σάμος ἡ πόλις διὰ τὸ ὑψηλὸν οὕτως ἐκλήθη, σάμος γὰρ ὁ λόφος κατὰ γλῶσσαν. 1340, 14. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι σάμος προσηγορικῶς πᾶν ὕψος κατὰ γλῶσσαν. 917, 13.
σαμφόρας ἵππος ἐπιθετικῶς, παρὰ τὸ σὰν ἐγκεχαραγμένον ἔχειν παράσημον, σὰν δὲ τὸ σίγμα Δωρικῶς. 785, 31. 1127, 21.
σανὶς ὅτι οὕτως ἐλέγετο ἰδίως, ἐν ᾗ τοὺς κακούργους ἔδουν, καὶ ἐν ᾗ τὰς δίκας ἐχάραττον. 1923, 46.
σάννας ὁ μωρὸς παρὰ Κρατίνῳ, καὶ ὅτι πᾶς τις μωρὸς οὕτως ἐπεκαλεῖτο ἀπό τινος μωροῦ οὕτω καλουμένου. 777, 61. 1669, 45. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι σάννας οὐχ ὁ ἁπλῶς εὐήθης, ἀλλ' ὁ μωρὸς, ἀπὸ ἔθνους τινὸς Ἀσιατικοῦ βαρβαρικοῦ καὶ ἀπαιδεύτου. 1761, 20. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ σάννας ἢ σάννος ὁ εὐήθης, ὅτι παρὰ τὸ σαίνειν ἴσως λέγεται. 1792, 8.
σαοφροσύνη καὶ σαόφρων ἀντὶ τοῦ σωφροσύνη καὶ σώφρων, ζήτει ἐν τῷ σωφροσύνη. 1936, 56.
σαπρίας οἶνος ὁ σαπρὸς, ὅ ἐστι γέρων εἴτουν παλαιὸς μεταληπτικῶς. 1449, 10.
σαργάνη, σκεῦός τι ἐν ᾧ ἐφέροντο οἱ γαλαθηνοὶ χοῖροι. 1752, 27.
Σαρδαναπάλου ταλασιουργία καὶ γυναικισμὸς, ἱστορία. 1489, 13. καὶ ὅτι Σαρδανάπαλοι ἐκαλοῦντο πάντες οἱ τρυφηταὶ ἀπὸ Σαρδαναπάλου. 1834, 29.
σαρδάνιον ἢ σαρδόνιον γελᾶν, ζήτει τὸ, σαρδόνιος γέλως.
Σάρδεις πόλις πληθυντικῶς, Λυδῶν ποτὲ βασίλειον γενομένη, ὅτι ὑπὸ Κιμμερίων ἐπιδραμόντων τὰ πολλὰ τῆς Ἀσίας ἑάλω ποτὲ, ἱστορία. 366, 17.
σαρδῖνοι, εἶδος ἰχθύος. 1475, 57.
σαρδόνιος ἢ σαρδάνιος γέλως ὁ μετὰ ὀδύνης καὶ σεσηρότων εἴτουν κεχηνότων τῶν χειλέων καὶ οὐκ ἐκ διαθέσεως γινόμενος, ἢ ὁ ἐπὶ καταμωκήσει προσποίητος, παρὰ τὸ σεσηρέναι, ὅ ἐστιν ὑπανοίγειν καὶ δοκεῖν, τὰ χείλη, ἢ παρὰ τὸ τοὺς ἐν Σαρδοῖ τῇ νήσῳ σελίνων τινῶν γευσαμένους μετὰ σπασμοῦ σεσηρότας ὄλλυσθαι. 1893, 4—18. ζήτει ἐν τῷ, Σαρδὼ νῆσος.
Σαρδὼ νῆσος, ἡ καὶ Σαρδὼν, ὅτι οἱ σελίνων τινῶν ἐν τῇ νήσῳ φυομένων γευσάμενοι μετὰ σπασμοῦ σεσηρότες ἀποθνήσκουσιν, ὅθεν τὸ σαρδόνιον γελᾶν λέγεται, ἢ ὅτι ἐν τῇ αὐτῇ νήσῳ τοὺς γεγηρακότας τῶν γονέων εἰς βόθρον καταῤῥίπτουσι καὶ ἀφοσιούμενοι τὸν φόνον σεσηρόσι τοῖς χείλεσι τοῦτο ποιοῦσι ὡς δῆθεν ἐπ' ἀγαθῷ τοῦτο ποιοῦντες. 1893, 11. 16.
σαρκασμὸς, χλεύη, ὅτι παρὰ τὸ τῇ σαρκὶ δίκην θηρίου ἐμφύεσθαι τοὺς χλευάζοντας οὕτω λέγεται. 997, 37. 1949, 33. ζήτει ἐν τῷ βαρβαρισμός.
σάρον τὸ σάρωτρον, ὅτι παρὰ τὸ σαίρω λέγεται. 1887, 34.
Σαρπῆδον κλητικὴ ἔτι ἐκ τῆς Σαρπήδων Σαρπήδοντος εὐθείας κεκίνηται. 940, 6. ζήτει τὸ, Σαρπηδόνος γενεαλογία.
Σαρπηδονία ἄκρα, ὅτι ἄκρα τις περί που τὸν Καρδιανὸν κόλπον οὕτως ὠνομάζετο. 1340, 21.
Σαρπηδόνος τοῦ παρ' Ὁμήρῳ γενεαλογία, καὶ ὅτι δύο Σαρπηδόνες ἱστοροῦνται, ὁ μὲν Λύκιος, ὁ δὲ Κρής. 369, 11. 636, 25. καὶ ὅτι ἀπὸ μὲν τοῦ Σαρπηδὼν Σαρπηδόνος ὦ Σαρπηδὼν κλητικὴ γίνεται, ἡ δὲ Σαρπῆδον προπερισπωμένη κλητικὴ ἀπὸ τῆς Σαρπήδων Σαρπήδοντος βαρυτόνου εὐθείας κεκίνηται. 590, 42. 910, 2. 9.
Σαρωνία, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ποτὲ ἡ Τροιζήν. 287, 11. ζήτει τὸ Τροιζήν.
Σατνιόεις, χείμαρος περὶ Πήδασον πόλιν Τρωαδικὴν, ἣ καὶ Μονηνία ἐκλήθη ποτέ. 623, 20.
Σάτνιος, κύριον παρώνυμον ἀπὸ Σατνιόεντος ποταμοῦ. 996, 58.
σάττω τὸ φορτίζω καὶ τὸ χυδαϊκῶς λεγόμενον παραγεμίζω. 588, 13.
Σατυρικὴ ποίησις μέση τραγῳδίας καὶ κωμῳδίας. 1850, 37.
Σατυρικὴ ὄρχησις, ζήτει ἐν τῷ σίκιννις. 1942, 7.
Σαυροματῶν γυναῖκες ὅτι ἀνδρείαν ἐνδῦσαι στολὴν ἐπολέμουν, ἱστορία. 1159, 51.
σαυρωτὴρ τὸ ὀπίσθιον τοῦ δόρατος σιδήριον, ὃ κατὰ γῆς πη-

προσώπου παθητικοῦ παρακειμένου λέγεται. 1653, 52.

ῥ ὼ ξ, εἶδός τι φαλαγγίου οὕτω λεγόμενον. 1633, 42.

ῥ ώ ο ν τ ο, ἤγουν ἐῤῥωμένως ἐκινοῦντο ἢ ἐπονοῦντο. 1052, 13. 1151, 3. 23.

ῥ ῶ π ε ς, φυτὰ φρυγανώδη εὐλύγιστα, ἐξ ὧν ἔστι σχοινία πλέκειν, ὅτι παρὰ τὸ ῥέπειν λέγονται. 927, 51. 1652, 64. 1750, 2.

ῥ ω π ή ϊ α, φυτὸν ταὐτὸ ὅπερ ῥῶπες. 927, 51. καὶ ζήτει τὸ ῥῶπες.

ῥ ω π ί ζ ε ι ν ἐπὶ τοῦ σύμμικτα καὶ συμπεφυρμένα ποιεῖν. 927, 57.

ῥ ω π ο π ε ρ π ε ρ ή θ ρ α, σκῶμμα ἐπὶ χυδαιότητι καὶ φλυαρίᾳ, παρὰ τὸν ῥῶπον, ὃ δηλοῖ σύμμικτόν τινα καὶ εὐτελῆ φόρτον. 927, 56.

ῥ ῶ π ο ς, λεπτός τις καὶ εὐτελὴς φόρτος, ὅθεν καὶ ῥωποπώλης λέγεται. 927, 53.

ῥ ω χ μ ὸ ς ταὐτὸ ὅπερ ῥῆγμα. 1309, 5.

Ἀρχὴ τοῦ Σ στοιχείου.

σ̄ στοιχεῖον, ὅτι ἡ τοῦ σ̄ ἐξήχησις ἐξεκλίνετο ὑπὸ τῶν κωμικῶν, ὡς τραγῳδίᾳ πρέπουσα. 1379, 56.

σ̄ πλεονάζον κατ᾽ ἀρχὰς τινῶν λέξεων, οἷον μικρὸν σμικρὸν, φάζω σφάζω. 134, 19. ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μέσῳ. 1170, 50. καὶ τοὐναντίον ἀποβαλλόμενον, οἷον ἐν τῷ σῦς ὗς. 525, 46.

σ̄ πλεονάζον κατὰ τὸ τέλος τῶν εἰς της ληγόντων ῥηματικῶν τινῶν ὀξυτόνων, οἷον τὸ χηρωστὴς καὶ ὀρχηστής. 384, 9.

σ̄ πλεονάζον ἐν μέσῳ λέξεων πολυβραχέων, οἷον ἐν τῷ θεόσδοτον καὶ μογοστόκος, καὶ ἐν τῷ σακέσπαλος καὶ σακεσφόρος. 422, 28. 528, 4. 843, 57. καὶ ἁπλῶς κατὰ τὸ μέσον, οἷον ἐν τῷ κομῶ κοσμῶ, ματροπὸς μαστροπός. 1161, 48. 1170, 50.

σ̄ ἐλλεῖπον ἐν τῷ γνωτὸς καὶ ἄγνωτος, καὶ ἐν τοῖς παρὰ τὸ ἀνυστὸς, οἷον ἐν τῷ ἀνήνυτος, καὶ ἐν τῷ κτίται, καὶ ἐν τοῖς παρὰ τὸ σέσωσμαι, οἷον σωτὴρ, ἄσωτος, ἑρμηνεία διεξοδική. 384, 3.

σ̄ τρεπόμενον εἰς ρ̄ Αἰολικῶς κατὰ τὸ τέλος τινῶν λέξεων, οἷον ἐν τῷ μάρτυς μάρτυρ. 114, 17.

σ̄ τρεπόμενον εἰς θ̄ ἐν μέσῳ λέξεων, οἷον ἐν τῷ μηνιθμὸς καὶ ἐν ἄλλοις τισί. 375, 26. καὶ εἰς τ̄, οἷον ἐν τῷ, μεσαίχμιον μεταίχμιον. 385, 1.

σ̄ τὸ στοιχεῖον ὅτι οὐδέποτε διπλάζεται πρὸ συμφώνου. 880, 10. οὔτε μετὰ δίφθογγον πλὴν ἐν τῷ λεύσσω καὶ κρείσσων. 64, 18.

σ̄ λήγοντα ὀνόματα μακροκατάληκτα ἡνίκα ὀξύνονται τὴν παραλήγουσαν ἔχει ἐκτεινομένην, οἷον κνημὶς, γλωχὶς, ἠὼς, αἰδώς. 26, 42.

σ ληκτικὸν ἐπιῤῥημάτων τινῶν ἀποβαλλόμενον, οἷον ἐν τῷ, αὖθις αὖθι, μέχρις μέχρι, οὕτως οὕτω. 527, 11.

σ ὰ ἀντὶ τοῦ τινὰ Μεγαρικῶς καὶ Δωρικῶς. 148, 38. ὅθεν τὸ ἄσσα ἀντὶ τοῦ ἅτινα. 813, 42.

σ ᾶ ἀντὶ τοῦ σώα θηλυκῶς, καὶ ἀντὶ τοῦ σῶα οὐδετέρως παρὰ τοῖς κωμικοῖς. 959, 42.

Σ α β ά ζ ι ο ς καὶ Σάβος ὁ κατεχόμενος δαιμονίῳ τινί. 1431, 48.

Σ α γ γ ά ρ ι ο ς, ὄνομα ποταμοῦ Φρυγιακοῦ. 1083, 6.

Σ ά γ ρ α, ποταμὸς τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν, καὶ παροιμία, ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ, ἐπὶ τῶν ἀληθῶν μὲν ἀπιστουμένων δὲ διὰ τὸ δυσχερὲς, ἱστορία διεξοδικὴ, ὅθεν ὥρμηται ἡ παροιμία. 278, 6.

σ α γ ο λ α ί φ ε α, ζήτει ἐν τῷ λαῖφος. 1890, 9.

σ ά θ ω ν, ζήτει ἐν τῷ ἀνδροσάθων. 1968, 43.

σ α ί ν ε ι ν λέγονται τὰ ἄλογα ζῶα, ἰδίως δὲ οἱ κύνες, ἤγουν κολακεύειν σείοντα τὴν οὐρὰν, ὅθεν καὶ ἄνθρωποι σαίνειν λέγονται μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ ὑπούλως κολακεύειν, ὅτι παρὰ τὸ σῶ, ὃ ἐστι σείω, παραγώγως λέγεται διὰ τὸ σείεσθαι τὸ οὐραῖον τοῖς σαίνουσι. 1603, 12. 1655, 39. 1792, 1.

σ α ί ν ο υ ρ ο ν ζῶον τὸ τῇ οὐρᾷ σαῖνον. 1821, 51.

Σ α κ έ α, ἑορτὴ παρὰ Βαβυλωνίοις ἐπὶ πέντε ἡμέρας ἀγομένη, καθ᾽ ἃς οἱ δοῦλοι ἦρχον τῶν ἰδίων ἕκαστοι δεσποτῶν, ἱστορία διεξοδική. 1098, 56.

σ α κ ε ύ ε ι ν τὸ διὰ σάκου εἴτουν σάκκου ὑλίζειν. 940, 19.

σ α κ έ σ π α λ ο ς ὁ τὸ σάκος, ἤγουν τὴν ἀσπίδα, πάλλων, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ σ̄ τοὔνομα. 528, 4.

σ α κ ε σ φ ό ρ ο ς ὁ σάκος, ἤγουν ἀσπίδα, φορῶν, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ σ̄ τοὔνομα. 528, 4.

σ ά κ κ ο ς, ὅτι καὶ ὁ κοινῶς λεγόμενος σάκκος δι᾽ ἑνὸς κ̄ ἐγράφετο παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς καὶ τὸ σάκος τὸ πολεμικὸν ὅπλον. 588, 12. 940, 16. καὶ ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐν δερματίνοις σκεύεσιν ἀπετίθεντο τὰ ἄλφιτα ὅπως διὰ τὴν πυκνότητα μηδὲν διαφορῆται. 1446, 9.

σ ά κ τ α ς, θύλακος, μάρσιπος εἴτουν σάκκος, παρὰ τὸ σάττω, ὃ δηλοῖ τὸ φορτίζω. 588, 13. 1446, 8. καὶ σάκτας ὁ φορτωτὴς, παρὰ τὸ σάττω, καὶ ὅτι οὕτως ἐκάλουν τινὲς τοὺς ἰατρούς. 1818, 2. 4.

σ α κ τ ὸ ς, παραγεμιστὸς, παρὰ τὸ σάττω σάξω. 261, 17.

Σ α λ α μ ὶ ς, νῆσος πρὸς τῇ Ἀττικῇ ἡ καὶ Πιτυοῦσσα ποτὲ κληθεῖσα, περιμάχητός ποτε Ἀθηναίοις καὶ Μεγαρεῦσι. 285, 36. καὶ Σαλαμὶς πόλις Κύπρου, ἣν Τεῦκρος ὁ Τελαμῶνος ἔκτισεν ὁμώνυμον τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι Σαλαμῖνι τῇ νήσῳ· καὶ ἄλλα τινὰ περὶ Σαλαμῖνος τῆς νήσου, ἑρμηνεία διεξοδική. 285, 4—36.

σ α λ ε ύ ω ὅτι ἐκ τοῦ σάλω ῥήματος παρήχθη. 1075, 45.

Σ α λ μ ω ν ε ὺ ς, υἱὸς Αἰόλου καὶ Λαοδίκης τῆς Ἀλωέως, ὅτι ἀπὸ Διὸς κεραυνωθῆναι λέγεται, καὶ ὅτι περί που τὴν Ἠλείαν ἐβασίλευσε, καὶ ἀλληγορία τοῦ κατὰ τὸν Σαλμωνέα μύθου. 1681, 61.

Σ α λ μ ώ ν η, ὅτι μία τῶν περὶ Πίσαν ὀκτὼ πόλεων, αἳ Πισάτιδες ἐκλήθησαν, οὕτως ἐκλ[illegible] ἀπὸ Σαλμωνέως τοῦ Αἰό[illegible] 1682, 1.

Σ ά λ π η, ὅτι οὕτως ἐπεκ[illegible] ποιητὴς παιγνίων διὰ [illegible] λον τῆς συναγωγῆς [illegible] σάλπης τοῦ ἰχθύος, [illegible]

γνύμενον οἱονεὶ τινα σταυρὸν εἴτουν σκόλοπα ἵστασθαι ποιεῖ τὸ δόρυ, ὅθεν καὶ οἱονεὶ σταυρωτὴρ λέγεται. 795, 30.

σαυτὸν ἐπαινεῖς ὥς περ Ἀστυδάμας, παροιμία. 957, 31. ζήτει τὸ Ἀστυδάμας.

σάφα ὅτι ἐκ τοῦ σαφέα κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 86, 31.

σαφηνείας σχήματος παράδειγμα. 352, 7.

σάω, τρίτον πρόσωπον ῥηματικὸν ἀντὶ τοῦ ἔσωζεν, ὅτι ἐκ τοῦ σάωζεν ἀποκέκοπται. 1233, 59. καὶ ὅτι τὸ σάω καθὸ μὲν ἀναύξητόν ἐστιν Ἰωνικῶς λέγεται, καθὸ δὲ ἀποκέκοπται Αἰολικῶς ἐσχημάτισται. 1064, 14. καὶ σάω προστακτικῶς ὅτι ἐκ τοῦ σάωζε κατ' ἀποκοπὴν λέγεται. 1740, 4.

σαώτερος, συγκριτικὸν ἀπὸ τοῦ σάος, ὃ καὶ αὐτὸ ἀντὶ τοῦ σῶος, ὅ ἐστιν ὑγιής, λέγεται. 31, 38.

σβ ἀρκτικὰ λέξεων ὅτι διὰ τῶν ζβ ἐγράφοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οἷον ζβέσαι ἀντὶ τοῦ σβέσαι καὶ Ζμύρνα ἀντὶ τοῦ Σμύρνα. 217, 24.

σβέννυσθαι, ὅτι οὐ μόνον πῦρ ἢ φῶς σβέννυσθαι λέγεται, ἀλλὰ καὶ γάλα αἰγῶν παυσαμένων τοῦ θηλάζειν, οἷον ἐν τῷ, γάλα αἰγῶν σβεννυμενάων, παρ' Ἡσιόδῳ ἔργ. 588. 1260, 5. καὶ ὅτι καὶ ἄνεμος σβέννυσθαι λέγεται διὰ τὸ οὐ μόνον ἐξ ὕλης ὑγρᾶς, ἀλλὰ καὶ ἐκ ξηρᾶς καὶ θερμῆς εἶναι τοὺς ἀνέμους. 1463, 6.

σβεννύω ἐν ἴσῳ τῷ λήγω ἢ παύω καὶ κοιμίζω. 217, 27.

σβέσαι μένος ἀντὶ τοῦ θανατοῦν παρ' Ὁμήρῳ, διότι σβέσις ἐστὶ τοῦ ἐνθέρμου μένους ὁ ψυχρὸς θάνατος. 1078, 62.

σὲ αὐτὸν ἐν παραθέσει, ὅτι οὐκ ἀντὶ τοῦ σαυτὸν συνθέτου, ἀλλ' ἐπὶ ἐξοχῇ τινὶ πρόσκειται τὸ αὐτὸν ἐν τῷ, οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι Δαρδανίδης Πρίαμος, Ἰλ. χ', 351. 1273, 38.

σεβάζεσθαι ἀντὶ τοῦ τιμᾶν ἢ αἰδεῖσθαι καὶ νεμεσίζεσθαι ἐν τῷ, σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ, Ἰλ. ζ, 167. 652, 28.

σέβας παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ αἰδὼς ἢ νέμεσις, καὶ ἀντὶ τοῦ ἔκπληξις. 468, 4. 1136, 59. 1483, 62.

σεβαστὸς ὅτι παρὰ τὸ σεβάζεσθαι, ὃ δηλοῖ τὸ τιμᾶν, λέγεται. 652, 29.

σέβειν ἀντὶ τοῦ σέβεσθαι παρὰ ποιηταῖς. 1429, 25.

σέβομαι τὸ αἰδοῦμαι καὶ τὸ ἐκπλήττομαι, παρὰ τὸ σέβας, ὅπερ τήν τε αἰδῶ καὶ τὴν ἔκπληξιν σημαίνει. 468, 3. ζήτει τὸ σέβας.

Σέθως, ὄνομα βασιλέως τινὸς Αἰγυπτίου. 1763, 5.

σείειν ζυγὸν λέγονται ἵπποι ἀντὶ τοῦ ἐῤῥωμένως κινεῖσθαι, ἐκ τοῦ παρεπομένου τὸ προηγούμενον. 1477, 57.

σείειν κάρα ὅτι ζυγομαχίαν ἵππων δηλοῖ παρὰ Σοφοκλεῖ. 1536, 49.

σεῖο καὶ εἷο καὶ ἐμεῖο ἀντωνυμικαὶ γενικαὶ ὅτι ἀναλογώτεραί εἰσι τῶν σέο καὶ ἕο καὶ ἐμέο. 13, 9.

σειράδιον ὅτι παρὰ τὴν σειρὰν λέγεται. 1923, 55.

σειράζειν ἀντὶ τοῦ στρέφειν ἢ ἀστράπτειν ἢ τινάσσειν. 1709, 56.

σειραὶ, πλέγματα ἀπὸ σχοινίων ἢ σπάρτων ἢ κανάβεως. 1291, 32.

σειραῖος ἵππος, ὁ καὶ παράσειρος, ὅτι παρὰ τὴν σειρὰν λέγεται. 700, 47.

σειρὴ πλεκτὴ παρ' Ὁμήρῳ εἶδός τι σχοινίου, καὶ σειραὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ἐκ σχοίνου φυτοῦ πεπλεγμέναι. 1923, 50.

σειρὴν, ζωΰφιόν τι ἔντομον ἀρσενικῶς λεγόμενον, ὃ καὶ σημειώδη τινὰ φωνὴν ἔχειν λέγεται. 1709, 52. 1914, 40.

Σειρῆνες ὅτι Ἀχελῴου καὶ Μελπομένης θυγατέρες γεγονέναι μυθεύονται. 817, 31. καὶ ὅτι ἀνταγωνισάμεναι ταῖς Μούσαις καὶ ἡττηθεῖσαι ἐν ποιντῆς λόγῳ ἀπετίλθησαν τὰ πτερὰ, ἐξ οὗ Μοῦσαι ἐπινίκιον στέφανον ἑαυτῇ κατεσκεύασεν ἑκάστη, μῦθος. 85, 36. καὶ ὅτι καὶ τοὺς ἀνέμους θέλγειν αἱ Σειρῆνες μυθεύονται, ὥστε γαλήνην ἐμποιεῖν τῇ θαλάσσῃ. 1710, 34. καὶ ὅτι μία τῶν Σειρήνων Λίγεια ὠνομάζετο παρὰ τὸ λιγαίνειν. 1586, 14. καὶ ὅτι ἡ τῶν Σειρήνων νῆσος Ἀνθεμοῦσα πρότερον ἐλέγετο ἐν τῷ Τυῤῥηνικῷ οὖσα πελάγει. 1709, 43. καὶ ὅτι καὶ τὰ ἄστρα σείρια καὶ σειρῆνες ὁμωνύμως λέγονται, ζήτει τὸ σείρια. 1709, 54. ἀλλαχοῦ δὲ συνεχέστερον καὶ πλατύτερον περὶ τῶν Σειρήνων, ὅτι θεωρητικαί τινες καὶ πολυΐστορες πλάττονται παρ' Ὁμήρῳ, ἕτεροι δὲ ἑταιρίδας τινὰς ψαλτρίας τὰς Σειρῆνας ὑπέθεντο, οἱ δὲ πνεῦμα φασὶν ἐκ τινῶν πόρων γῆθεν ἀναφυσώμενον μέλους ἔμφασιν παρέχειν τοῖς παραπλέουσι τὴν τῶν Σειρήνων νῆσον· καὶ ὅτι τὰς Σειρῆνας οἱ μὲν Ἀχελῴου καὶ Στερόπης τῆς Ἀμυθάονος ἢ Τερψιχόρης τῆς Μούσης θυγατέρας γεγονέναι λέγουσι· καὶ ὅτι χόλῳ Ἀφροδίτης ὀρνιθώθησαν καὶ ᾤκησαν Ἀνθεμοῦσαν νῆσον τινὰ ἐν τῷ Τυῤῥηνικῷ πελάγει· καὶ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν διάφοροι λόγοι· καὶ ὅτι κατὰ Στράβωνα τρία νησίδια πρὸς τῷ Ποσειδωνιάτῃ κόλπῳ τῆς Καμπανίας Σειρῆνες ἐκαλοῦντο, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῶν Σειρήνων. 1709, 25—55.

σείρια τὰ ἄστρα, παρὰ τὸ σειριᾶν, ὅ ἐστιν ἀστράπτειν καὶ λάμπειν, ὅθεν καὶ ὁ Σείριος ἰδίᾳ καλούμενος ἀστήρ. 1709, 54.

σειριᾶν τὸ ἀστράπτειν καὶ λάμπειν, ὅθεν καὶ σείρια τὰ ἄστρα καὶ σειριᾶν τὸ φλεγμαίνειν ἢ καροῦσθαι. 1709, 54. 56.

σεισμῶν εἴδη τρία, ὧν καὶ οἱ χασματίαι καὶ οἱ βρασματίαι. 890, 56.

σείω ὅτι παρὰ τὸ σέω λέγεται ἐπενθέσει τοῦ ι. 1278, 18.

σέλας τὸ φῶς, οἱονεὶ σευομένη ἕλη, ὅ ἐστιν ἡ ἐξορμῶσα ἐκ τοῦ πυρὸς θερμασία ἢ λαμπηδών. 700, 19. καὶ σέλας τὸ πῦρ παρ' Ὁμήρῳ, ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος. 1125, 39. καὶ ὅτι καὶ σέλας ἡλίου λέγεται ὡς καὶ πυρός. 1908, 39.

σελῆναι ἐπὶ τριπόδων, ζήτει ἐν τῷ, τρίποδες καθηγιασμένοι. 1816, 30.

σεληναία ἄνθρωπος ἢ ἐκ τοῦ

757. ἐν ἴσῳ τῷ θεῖναι τέρμα, ὅ ἐστιν ὀροθετεῖν. 1303, 56.

Σημάνθης ὅτι γράψας τὴν ἐν Αὐλίδι τῆς Ἰφιγενείας σφαγὴν ἐγκεκαλυμμένον ἔγραψε τὸν Ἀγαμέμνονα. 1343, 62.

σημάντωρ, ἄρχων ἢ βασιλεύς, παρὰ τὸ σημαίνειν, ὅ ἐστι προστάσσειν. 820, 9. καὶ σημάντωρ ὁ ἁπλῶς ἐπιτάσσων καὶ σημαίνων καὶ ἐπιστατῶν. 1018, 8. 1810, 56.

σημασιῶν μεταβολὴ ἐπὶ τῶν αὐτῶν φωνῶν κατὰ διαφόρους ἀνθρώπων γενεάς, οἷον μῦθος παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαίοις ὁ ἁπλῶς λόγος εἴτουν ἀνθρωπίνη ὁμιλία, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ὁ πεπλασμένος λόγος, καὶ ἔκθεσις ἄλλων τινῶν παραδειγμάτων. 29, 24 — 38.

σήματα τὰ γράμματα, Ἰλ. ζ, 168. ὡς σημεῖα τῶν ἐν τῇ φωνῇ. 33, 10. καὶ σήματα τὰ σημεῖα, οἷς ἐσημειοῦτο ποῦ ὁ δίσκος ἐν τῇ πρώτῃ καταφορᾷ ἔπεσεν ἐν τῷ, ὁ δ' ὑπέρπτατο σήματα πάντων, Ὀδ. θ', 192. 1591, 42.

σημάτιον τὸ κοινότερον σημάδιον λεγόμενον ἐκ τοῦ σῆμα καθ' ὑποκορισμόν. 1675, 44.

σημεῖα λέγονται τὰ παρὰ καιρὸν ἢ τόπον συμβαίνοντα, ἢ τὰ παρὰ τὰ ὡς ἐπιτοπλεῖστον γινόμενα. 227, 26.

Σῆμος, Μάγνης μελῳδός, ζήτει ἐν τῷ σημῳδοί. 1941, 53.

σημῳδοί, ὡς μελῳδοί, ὅτι ἀπὸ Σήμου τινὸς Μάγνητος διαπρέψαντος ἐν βιβλιακαῖς μελῳδίαις ἐκλήθησαν. 1941, 53.

σῆπες ὅτι τοὺς ἐπ' αὐτοὺς διασκελίσαντας βλάπτουσι. 1259, 53.

σήπεσθαι λέγονται τὰ ξύλα φθειρόμενα, λύεσθαι ἤγουν ἀναλύεσθαι τὰ σχοινία, Ἰλιάδ. β', 135. 191, 40.

Σηπιάς, ἀκτὴ ἄκρα περὶ τὸν Ἄθων, ὅπου ὁ τοῦ Ξέρξου στόλος ἐδυστύχησεν, ὅτι παρὰ τὸ τὴν Θέτιν φεύγουσαν τὸν τοῦ Πηλέως γάμον εἰς σηπιὰν ἐκεῖ μεταβληθῆναι οὕτως ἐκλήθη. 306, 11. 1152, 12.

σήραγγες, γῆς σχίσματα, ὅτι παρὰ τὸ καὶ σεσηρέναι, ὅ ἐστιν κεχηνέναι, οὕτω λέγονται. 1887, 36. 1959, 49.

Σήσαμος, χωρίον Παφλαγονικόν, ἀκρόπολις, Ἀμάστρεως οἰκητήριον τοῦ ἱστορουμένου Φινέως· καὶ Σήσαμος νῆσός τις. 362, 5.

Σηστός, πόλις Ἑλλησποντιακὴ ἀντικρὺ Ἀβύδου, μικρὰ εὐερκὴς δέ ποτε οὖσα καὶ σκέλει διπλέθρου συνάπτουσα πρὸς τὸν ἴδιον λιμένα· καὶ ὅτι οὐ μόνον θηλυκῶς, ἀλλὰ καὶ ἀρσενικῶς προφέρεται τὸ Σηστὸς ὄνομα. 356, 42. καὶ ὅτι Σηστὸς ἐπεκλήθη πόρνη τις παρὰ τὸ σήθειν, ὅ ἐστιν ἀποδύειν, τοὺς αὐτῇ συνόντας. 1259, 7.

σητάνειος ἄρτος ὅτι παρὰ τὸ σήθειν λέγεται. 1792, 4.

σθα λήγοντα εὐκτικά, οἷον κλέοισθα ἀντὶ τοῦ κλέοις, ὅθεν δῆλον ὅτι καὶ τοῖς εὐκτικοῖς προσέρχεται ἐπεκτατικῶς ἡ θα συλλαβή. 1368, 29.

σθαι λήγοντα ἀπαρέμφατα τῷ ε παραλήγοντα, μὴ ὄντα ἀπὸ τῶν εἰς μι, ἔχοντα δὲ ἐν τῇ τρίτῃ ἀπὸ τέλους τὸ ι συνεσταλμένον, παροξύνεται, οἷον λιπέσθαι, πιθέσθαι, ἱκέσθαι, λιτέσθαι. 1045, 11.

Σθένελος ὁ Κομήτου ἐπαναστὰς Διομήδει, ὡς καὶ Λεῦκος Ἰδομενεῖ. 1860, 64.

σθένος ἔχειν ἀντὶ τοῦ δυναμοῦσθαι, οἷον ἐν τῷ, νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἕξομεν, Ἰλ. σ', 274. 1141, 40. καὶ σθένος ἐν ἴσῳ τῷ μένος ἐν τῷ, χερσί τε ποσί τε καὶ σθένει, Ἰλ. υ', 361. 1211, 22.

Σθένων, ὄνομα ἑνὸς τῶν Ποσειδῶνος ἵππων, παρὰ τὸ σθεναρὸν τοῦ σεισίχθονος Ποσειδῶνος. 918, 14.

σθω ληγόντων προστακτικῶν γραφὴ ληκτική, ὅτι τὰ εἰς ω λήγοντα καὶ διὰ τοῦ σ ἐκφερόμενα προστακτικὰ τὸ θ ἔχει πρὸ τοῦ ω, πλὴν τοῦ ἔστω καὶ ἴστω, καὶ διαίτησις διεξοδικὴ περὶ αὐτῶν. 1755, 55.

σθω ληγόντων ῥημάτων παραγωγὴ ἀπὸ μελλόντων εἰς σω ληγόντων, οἷον ἔδω ἔσω ἔσθω, βιβῶ βιβάσω βιβάσθω. 1071, 28.

σι λήγοντα ὀνόματα καὶ ἐπιῤῥήματα, λεγόμενά ποτε καὶ μετὰ τοῦ ν, οἷον εἴκοσι καὶ εἴκοσιν, πέρυσι καὶ πέρυσιν. 1417, 30.

σι συλλαβὴ πλεονάζουσα ἐπεκτατικῶς, οἷον ἐν τῷ τοῖσδε τοῖσδεσι, καὶ λάβῃ λάβῃσι. 818, 39. καὶ ὅτι τὰ εἰς σι λήγοντα τρίτα πρόσωπα ῥηματικὰ ἑνικὰ ἐκ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ σι, οἷον δῷ δῷσι, λάβῃ λάβῃσι. 1424, 36. καὶ ὅτι οὐδὲν δεύτερον πρόσωπον ῥηματικὸν εἰς σι λήγει, πλὴν τοῦ ἐσσὶ ἀντὶ τοῦ ὑπάρχεις. 1408, 15.

σίαλον οὐδετέρως τὸ ἀποπτυόμενον περίττωμα. 1390, 57.

σίαλος ὁ ἐν οἴκῳ τρόφιμος εἴτουν σιτευτὸς χοῖρος, παρὰ τὸ σιτεῖσθαι ἅλις. 747, 53. 1241, 37. 1446, 37. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι σίαλος ὁ μέγας καὶ εὐτραφὴς χοῖρος, καὶ ὅτι παρὰ τὸ σιτεῖσθαι ἅλις λέγεται ἢ παρὰ τὸ σισιτεῦσθαι. 1752, 9. 19.

Σίβυλλα, ὄνομα γυναικός τινος μαντικῆς, ἀφ' ἧς Σίβυλλαι πᾶσαι αἱ μαντικαὶ γυναῖκες. 351, 31.

σιβύνη ὅτι διὰ τοῦ σ λέγεται παρὰ τοῖς λογίοις, κοινότερον δὲ ζβύνη διὰ τοῦ ζ. 1554, 15.

σιγαλόεις θρόνος ὁ ποικίλος διὰ τὸ κατεστίχθαι, ἢ ὁ σιγὴν ἐμποιῶν διὰ τὸ ἀξιοθέατον. 1525, 20.

σιγαλόεν οἴκημα ἐπιθετικῶς τὸ σιγὴν μετὰ θαύματος ἐμποιοῦν τοῖς βλέπουσι. 1808, 27.

σιγαλόεντα τὰ σιγὴν ἐμποιοῦντα ἢ τὰ σιγηλὰ καὶ ἄκτυπα, καὶ ὅτι δέσματα καὶ εἵματα καὶ ἡνία καὶ ἀμύγδαλα σιγαλόεντα λέγονται ἐπιθετικῶς. 1280, 47.

σιγαλόεντα ἀμύγδαλά τινα λεπτόφλοια καὶ διὰ τοῦτο εὔθραυστα καὶ μὴ ἠχοῦντα ἐν τῷ θραύεσθαι. 728, 41.

σιγαλόεντα εἵματα τὰ ἁπαλὰ καὶ διὰ τοῦτο σιγῶντα, ὅ ἐστι μὴ ἠχοῦντα, μετήνεκται δὲ ἀπὸ ἐμψύχων τὸ σιγᾶν. 1549, 62.

σιγαλόεντα ἡνία τὰ ἁπαλὰ πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ, ἠχητικὰ γὰρ

Σικυώνια, ὑποδήματα ποιὰ ἀπὸ Σικυῶνος λεγόμενα. 1302, 22.
σιχχάζω καὶ σιχχὸς ὅτι παρὰ τὸν σίσιχα παρακείμενον τοῦ σίζω θέματος λέγονται πλεονασμῷ τοῦ κ, ὡς καὶ τὸ Βάχος Βάκχος. 493, 25.
Σιληνοὶ, δαίμονές τινες ὀρχηστικοὶ Διονύσου ὀπαδοὶ, ὅτι παρὰ τὸ συλλαίνειν λέγονται. 204, 25.
σίλιγνις, εἶδός τι σπορίμου, ὅθεν καὶ σιλιγνίτης καὶ σιλιγνίας ἄρτος. 1753, 6.
σίλλοι, εἶδος ποιήσεως κωμικῆς, καὶ σιλλογράφοι οἱ τῶν σίλλων ποιηταί. 204, 23.
σιλόδουροι παρὰ Γαλάταις λέγονται οἱ τῷ βασιλεῖ συζῶντες καὶ συναποθνήσκοντες, οὓς εὐχωλιμαῖοι Ἑλληνικῶς λέγοιντ' ἄν. 1278, 32.
σιλοῦν τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς παρασύροντα χλευάζειν. 204, 27.
σίλουρος ἰχθὺς ὅτι παρὰ τὸ σείειν τὴν οὐρὰν λέγεται ἀπελεύσει τοῦ ε τῆς σει συλλαβῆς. 989, 11.
σίμβλον τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ μελιττουργοῦσιν αἱ μέλισσαι. 178, 18.
Σιμοείσιος, ἄνθρωπός τις ἐκ τοῦ παρὰ Σιμόεντι γεννηθῆναι οὕτω κληθείς. 500, 13.
σιμὸν τὸ κοῖλον καὶ ταπεινόν. 217, 15. 23.
σῖμος, ἰχθὺς ποιὸς, ὅτι βαρύνεται πρὸς διαστολὴν τοῦ σιμὸς ἐπιθέτου. 906, 55.
σιμοῦσθαι καὶ ἐν συνθέσει ἀποσιμοῦσθαι, ζήτει τὸ ἀποσιμοῦσθαι. 965, 45.
Σίμων ἀντὶ τοῦ Σιμωνίδης καθ' ὑποκορισμὸν, ὅτι διὰ τοῦ ω μεγάλου κλίνεται. 1653, 33.
σιναπῶ τὸ δριμύττομαι, ὅτι παρὰ τὸ σίνηπι λέγεται. 1061, 5.
σίνδρωνες οἱ κοινῶς λεγόμενοι δουλέκδουλοι. 1024, 41.
σίνηπι ὅτι παρὰ τὸ σίνεσθαι τοὺς ὦπας οὕτω λέγεται. 1061, 3.
Σίνις Σίνιδος, ὄνομα λῃστοῦ, ὅτι παρὰ τὸ σίνεσθαι λέγεται ὡς καὶ τὸ σίντης τὸ προσηγορικόν. 158, 20. 857, 47.
σίντης λέων ὁ βλαπτικός. 857, 46.
Σίντιες, ὅτι οὕτως ἐπεκλήθησάν ποτε οἱ Λήμνιοι παρὰ τὸ σίνεσθαι, ὅ ἐστι βλάπτειν· καὶ ὅτι σίνης μὲν τὸ προσηγορικὸν διὰ τοῦ ἦτα γράφεται, Σίνις δὲ τὸ ἐθνικὸν διὰ τοῦ ἰῶτα. 158, 4. 11. 18.
Σίνων καταμηνύσας τὸν δούρειον ἵππον τοῖς Τρωσὶν, ἱστορία. 1494, 39.
Σινώπη, πόλις Ποντικὴ, ὅτι ἐλαίαις πλεονάζει. 346, 2. καὶ ὅτι ἀπὸ Σινώπης ἡρωίδος ἐκλήθη. 1721, 9.
Σινωπικὸν στόμωμα σιδήρου ὅτι εἰς τεκτονικὰ ὄργανα ἐχρησίμευεν ὡς καὶ τὸ Χαλυβδικόν. 294, 5.
σίον, εἶδος φυτοῦ σελίνῳ ἐλείῳ τὰ φύλλα παραπλήσιον. 1524, 53.
σιὸς ὁ θεὸς Δωρικῶς, ὅθεν τὸ, νὴ τὼ σιὼ, παρὰ Λάκωσιν ἀντὶ τοῦ νὴ τὼ θεὼ, τὼ Διοσκούρω δηλονότι. 631, 42.
σίπαλος ὁ εἰδεχθὴς κατὰ γλῶσσαν. 927, 29.
Σίπυλον, ὄρος Φρυγιακὸν, περὶ ὃ τὰ κατὰ τὴν Νιόβην γεγονέναι μυθεύεται. 1367, 54.
σίραιον οὐδετέρως, ὁ καὶ σίρινος λεγόμενος οἶνος πολὺ ἕψημα ἔχων. 1385, 15.
σίρινος οἶνος πολὺ ἕψημα ἔχων, ὁ καὶ σίραιον οὐδετέρως λεγόμενος. 1385, 14.
Σῖρις, ὄνομα πόλεως Ἰταλικῆς ἐν δυσὶ ἰῶτα γραφόμενον κατὰ τὸ κίρις καὶ ξίρις. 391, 36. καὶ ὅτι Σάμιοι κατασχόντες τὴν Σιρῖτιν χώραν ὑπὸ περδίκων ἀνέστησαν. 790, 1.
σίρμις, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ποτὲ Ξάνθος ὁ Λυκιακὸς ποταμός. 907, 30.
σίσυβοι οἱ θύσανοι εἴτουν κροσσοὶ κατὰ γλῶσσαν. 976, 28.
Σισυφεὺς ὁ σοφὸς ἀριθμητὴς παρὰ Λυκόφρονι. 631, 46.
Σίσυφος τὸν Θάνατον δήσας, μῦθος καὶ ἀλληγορία καὶ ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματος, καὶ διὰ τί ἐν Ἅιδου μυθεύεται κολάζεσθαι ὁ Σίσυφος, καὶ τίνι τρόπῳ, ἑρμηνεία διεξοδικωτάτη. 631, 33. 41. 1701, 50 — 1702, 3.
σιταρκεῖν τὸ σῖτον ἐπαρκεῖν. 626, 55.
σῖτον καὶ σιτίον οὐδετέρως οἱ εἰς βρῶσιν κατειργασμένοι πυροὶ εἴτουν ὁ ἄρτος, σῖτος δὲ ὁ ἀκατέργαστος. 726, 28. 1170, 32. 1401, 64. 1794, 57.
σῖτος ὅτι ἐκ τοῦ σίω ῥήματος γέγονεν ἀποβολῇ τοῦ ε. 989, 10. καὶ τί διαφέρει τοῦ σῖτον οὐδετέρως λεγομένου, ζήτει τὸ σῖτον.
σίττα ἢ σίττε, ἐπίφθεγμα ποιμενικὸν ἐπισπευστικὸν τῶν θρεμμάτων, ὃ καὶ φίττα λέγεται. 855, 26. 1963, 43. ζήτει τὸ φίττα.
σίττυβος κατά τινας ταὐτὸ ὅπερ λοπὰς, ἢ κάκκαβος. 872, 14.
Σιτὼ Δημήτηρ παρὰ Συρακουσίοις τιμωμένη πρὸς εὐφορίαν τοῦ σίτου. 265, 33.
σιφλὸς ὁ εἰδεχθὴς παρὰ Λυκόφρονι, ὅτι παρὰ τὸ σίπαλος ταὐτὸ τοῦτο σημαῖνον λέγεται κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν, ὅθεν δοκεῖ λέγεσθαι καὶ τὸ σιφλοῦν παρ' Ὁμήρῳ. 972, 30. καὶ μετ' ὀλίγα σιφλὸς ὁ ῥάθυμος, χαῦνος, ζοφὸς, ὅθεν καὶ ῥῆμα σιφλοῦν Ἰλ. ξ', 142. 972, 36. 39.
σιφλώσειεν, Ἰλ. ξ', 142. ἀντὶ τοῦ κακώσειεν ἢ μωμητὸν καὶ εἰδεχθῆ καὶ χαῦνον ποιήσειεν, ἑρμηνεία διεξοδικωτάτη. 972, 29 — 42. ζήτει τὸ σιφλός.
σιωπὴ ὅτι οἱονεὶ σιγηοπὴ λέγεται κατὰ συγκοπὴν ἢ κρᾶσιν. 245, 36. 1424, 32. [1424, 32. leg. σιγηοπὴ pro συγκοπή.]
σιώπησις, σχῆμα λόγου. 37, 18. καὶ περὶ τινῶν παραδειγμάτων αὐτοῦ. 154, 20. 174, 20.
σκ ἀρκτικὰ λέξεων ἐκ τῆς ες προθέσεως συγκειμένων δι' ἀποβολὴν τοῦ ε τῆς προθέσεως, ὃ κατ' ἀρχὰς εἶχον ἀπαθῆ ὄντα, οἷον ἐσκορακίζειν σκορακίζειν. 82, 33.
σκάζειν ὅτι παρὰ τὸ κῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κεῖμαι, λέγεται πλεονασμῷ τοῦ σ, κεῖσθαι γὰρ μελετᾷ ὁ σκάζων. 142, 5. 885, 54. 1170, 49. 1469, 1.
σκαιὰ χεὶρ ἡ ἀριστερὰ, παρὰ τὸ οἱονεὶ σκάζειν, ἤγουν χωλεύειν, περὶ τὰς ἐνεργείας· καὶ ὅτι σκαιὰ μέρη λέγονται τὰ δυτικὰ, καὶ σκαιὸς ἄνθρωπος ὁ ἀγροῖκος καὶ ἀπαίδευτος, καὶ Σκαιὸς κύριον ὁμωνύμως τῷ ἐπιθέτῳ. 142, 4. καὶ σκαιὸν τὸ ἀπαίσιον, ζήτει ἐν τῷ, ἀριστερὰ χείρ. 129, 11.

Σκαιαὶ πύλαι τῆς Τροίας, αἳ καὶ Δαρδανίαι ἀπὸ Δαρδάνου ἐνίοτε λέγονται παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι ἀπὸ Σκαιοῦ τινὸς ὠνομασμένου τεχνίτου οὕτως ἐκλήθησαν, ἢ παρὰ τὸ δυτικαὶ εἶναι, σκαιὰ γὰρ λέγονται τά τε ἀριστερὰ καὶ τὰ δυτικὰ μέρη. 394, 36. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι αἱ Σκαιαὶ πύλαι τῆς Τροίας ἕτεραι ἦσαν παρὰ τὰς Δαρδανίας λεγομένας· αὗται μὲν γὰρ πρὸς ἀνατολάς, αἱ δὲ Σκαιαὶ πρὸς δυσμὰς ἦσαν. 1273, 64.

σκαιοβατεῖν τὸ σκαιῶς καὶ ἀῤῥύθμως βαίνειν. 1469, 1.

σκαιὸν ῥίον τὸ δυτικόν, καὶ σκαιὸς ἄνθρωπος ὁ ἀπαίδευτος καὶ ἀνόητος, καὶ σκαιὸν πρᾶγμα τὸ μὴ κατὰ γνώμην ἀποβεβηκός, λέγεται δὲ σκαιὸς παρὰ τὸ σκάζειν. 1468, 56 — 64.

σκαίρειν τὸ σκιρτᾶν εἴτουν πηδᾶν καὶ ὀρχηστικῶς κινεῖσθαι. 352, 2. 1164, 30. 1663, 35.

σκάλλω, ῥῆμα συστοιχοῦν τῷ σκέλλω, ὅθεν τὸ σκέλος καὶ ὁ σκελετός. 1295, 35.

σκαλωσίαι ἰδιωτικῶς σκηνικά τινα καὶ πανηγυρικὰ ὀρθώματα πρὸς τὸ θεᾶσθαι ἀπ' αὐτῶν γινόμενα. 1533, 37.

Σκαμάνδριον πεδίον τὸ μεταξὺ Σιμόεντος καὶ Σκαμάνδρου, τὸ καὶ Σιμοείσιον ἀπὸ Σιμόεντος, ὃ καὶ λειμῶνα Σκαμάνδριον Ὅμηρος καλεῖ. 255, 23.

Σκαμάνδριος κύριον ὅτι ἀπὸ Σκαμάνδρου τοῦ ποταμοῦ παρωνόμασται, καὶ ὅτι οὕτως ἐκαλεῖτο Ἀστυάναξ ὁ τοῦ Ἕκτορος. 650, 29.

Σκάμανδρος, ποταμὸς Τρωικὸς ὁ καὶ Ξάνθος, ὅτι παρὰ τὸν κάματον ἀνδρός, τοῦ Ἡρακλέους δηλονότι, λέγεται, ἢ διὰ τὸ ἐκ σκάμματος τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς ἀναφανῆναι. 890, 19. 1197, 54. καὶ περὶ τῶν τοῦ Σκαμάνδρου πηγῶν ἱστορία φυσικὴ διεξοδικῶς ἑρμηνευομένη Ἰλιάδ. χ', 147 sq. 1263, 35.

Σκαμάνδρου πηγαί, ἱστορία φυσική. 1263, 35.

σκαμβὸς ὅτι παρὰ τὸ σκάζειν λέγεται. 142, 5.

Σκάνδεια, ἐπίνειον Κυθήρων. 804, 32.

σκαπέρδαν ἕλκειν, παιδιὰ καὶ ἱστορία περὶ τῆς παιδιᾶς· καὶ ὅτι παροιμιακῶς λέγεται τὸ σκαπέρδαν ἕλκειν ἐπὶ τῶν δυσχερῶς πραττομένων. 1111, 25.

σκάπτειν ὅτι περὶ γῆς κυρίως λέγεται, μεταφορικῶς δὲ καὶ περὶ πλοίων καὶ ἄλλων τινῶν ἀντὶ τοῦ κοιλαίνειν, ὅθεν καὶ τὸ σκάφος λέγεται. 178, 37.

σκᾶπτον τὸ σκῆπτρον Δωρικῶς χωρὶς τοῦ ρ̄. 104, 22.

σκαρδαμύττειν ὅτι τὴν ἐς πρόθεσιν ἐν συνθέσει ἔχει προτεταγμένην. 82, 34. ζήτει τό, σσ̄ ἀρκτικὰ λέξεων.

σκαρθμὸς ἡ κατὰ σκίρτημα κίνησις, παρὰ τὸ σκαίρειν. 352, 2. 5. 1663, 35.

σκαρίζειν ὅτι ἀχρηστότερόν ἐστι τοῦ σπαρίζειν. 947, 11.

σκάριον ἰδιωτικῶς τὸ λογίως ἐσχάριον, καὶ ἀπὸ σκαρίου πλοῖον τὸ καινόν, οἱονεὶ ἀπὸ ἐσχαρίου. 1575, 43.

σκαρισμός, κίνησις ἐπιθανάτιος. 1164, 31.

σκάρος, ὅτι μόνον ἐν τοῖς ἰχθύσι τὸ τῶν σκάρων εἶδος φωνήν τινα ἀφίησι, καὶ ὅτι κατά τινας οὐ μόνον ὁ σκάρος, ἀλλὰ καὶ ἄλλα τινὰ ἐν ἰχθύσι φθέγγεται, ἱστορία· καὶ ὅτι παρὰ τὸ σκαίρειν ὁ σκάρος λέγεται. 1720, 33. 40.

Σκάρφη, πόλις ἡ καὶ Σκάρφεια, καὶ πρότερον Ἐτεωνός. 265, 35.

σκαφιόκουρος ὁ τὸν κῆπον κειρόμενος, κῆπος δὲ κουρᾶς διάθεσις τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. 907, 41.

σκαφίς, ξύλινον ἀγγεῖον στρογγύλον γάλακτος ἢ ὀροῦ δεκτικόν. 1775, 25.

σκάφος τὸ πλοῖον, ἀπὸ τοῦ σκάπτειν, ὃ δηλοῖ τὸ γλύφειν καὶ κοιλαίνειν τροπικῶς. 178, 38. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι σκάφος τὸ πλοῖον παρὰ τὸ σκάπτω ἀκύρως λέγεται, σκάφος δὲ οἰνέων παρ' Ἡσιόδῳ ἔργ. 570. κυριολεκτικῶς. 1714, 25.

σκεδάζειν ἀέρα παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ πάχος νέφους διαλύειν. 1121, 37.

σκεδάζω ὅτι παρὰ τὸ χέω ἢ παρὰ τὸ κεάσαι λέγεται. 525, 46. καὶ ὅτι φύσει μὲν χωρὶς τοῦ σ̄ λέγεται, συνηθέστερον δὲ μετὰ τοῦ σ̄. 1018, 55.

σκεδάννυσθαι ὕδωρ ποταμοῦ λέγεται ἢ τῷ πλατύνεσθαι ἐν τῷ ῥέειν ἢ τῷ πόῤῥωθεν εἰς θάλασσαν καταῤῥέειν. 360, 9.

σκεδασθῆναι λέγεται ἡ μάχη, ὅταν διαλυθῇ ἡ παράταξις τῆς κατὰ πύργον ἁρμονίας. 1061, 29.

σκέδασις, ὄνομα σύστοιχον τῷ σκεδάζω ῥήματι. 1398, 37.

Σκείρων ἄνεμος ὅτι διὰ τὸ ἐκ τῶν Σκειρωνίδων καλουμένων πετρῶν πνέειν οὕτως ἐκλήθη. 1239, 4.

Σκειρωνίδες πέτραι περὶ τὰ κατὰ Κόρινθον παραθαλάσσια τῆς Πελοποννήσου. 1239, 3.

σκελετὸς ὅτι παρὰ τὸ σκέλλω λέγεται, ὃ δηλοῖ τὸ ξηραίνω. 1392, 25.

σκελετὸς καὶ σκέλος παρὰ τὸ σκέλλω, ὃ δηλοῖ τὸ σκληραίνω ἢ ξηραίνω, λέγονται. 1295, 36. 1392, 25. καὶ ὅτι σκέλη χαλκᾶ ἐμυθεύθησάν τινες ἐσχηκέναι διὰ τὸ πορευτικώτατοι γεγονέναι. 182, 41. καὶ ὅτι τὸ ἐπὶ σκέλος χωρεῖν ἴσον δύναται τῷ παρ' Ὁμήρῳ ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβειν, ὃ ἀντίκειται τῷ ἐπὶ πολὺ δυστᾶν τὰ σκέλη. 677, 33.

σκέλλω τὸ ξηραίνω, ὅθεν τὸ σκέλος καὶ ὁ σκελετὸς καὶ τὸ σκληρόν. 1295, 38. 1392, 25.

σκέλος καὶ σκελετὸς ὅτι παρὰ το σκέλλω λέγονται. 1295, 36.

σκέπαρνον καθ' ὁμωνυμίαν διθυραμβικὴν τὸ ἔριον ὡς σκέπον τοὺς ἄρνας. 1531, 50.

σκεπαστὴ κοινῶς ὁ σταθμὸς τῶν προβάτων. 1957, 57.

σκεπόωσι, τρίτον πρόσωπον ῥηματικόν, ὅτι ἀπὸ τοῦ σκεπῶ περισπωμένου θέματος κεκίνηται. 1735, 29.

σκέπτεσθαι τὸ ἐννοεῖσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ περιβλέπειν παρ' Ὁμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, σκέπτεο νῦν Μενέλαε αἴ κεν ἴδηαι ζωὸν ἔτ' Ἀντίλοχον, Ἰλ. ρ', 652. 1122, 52.

σκεπτικοὶ φιλόσοφοι, οἱ καὶ ἐ-

φεκτικοί, ζήτει ἐν τῷ ἰφεκτικοί. 1856, 22.

σκερβόλλειν, ἐς κέαρ βάλλειν, ἀποβολῇ τοῦ ε τῆς ἐς προθέσεως. 82, 35. 312, 15. ζήτει τὸ, σκ ἀρκτικὰ λέξεων.

σκείη ξύλινα χρήσιμα τοῖς ἀρχαίοις, τὰ δὲ κεραμεᾶ οὐχ' οὕτω. 1631, 64.

σκεύη τινὰ παρωνύμως ἀπὸ τῆς ὕλης, ἐξ ἧς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐγίνοντο, ὀνομασθέντα καίπερ μεταβληθείσης ὕστερον τῆς ὕλης, οἷον κυνέη ἡ περικεφαλαία, καὶ πίναξ τὸ βιβλίον. 421, 6—32.

σκήλῃ, ἤγουν ξηράνῃ καὶ σκελετὸν ποιήσῃ, τρίτον πρόσωπον ὑποτακτικὸν ἀπὸ τοῦ σκάλλω θέματος· εἰ γὰρ ἀπὸ τοῦ σκέλλω, παρέληγεν ἂν τῇ ει διφθόγγῳ. 1294, 64. 1295, 35.

σκηνή, οἴκησις αὐτοσχέδιος καὶ πρόσκαιρος ἐκ σινδόνων καὶ πίλων καὶ τοιούτων τινῶν γινομένη, ὅθεν καὶ Σκηνῖται ἔθνος ἐν σκηναῖς κατοικοῦν. 77, 41.

Σκηνῆται ἔθνος, ζήτει ἐν τῷ σκηνή. 77, 45.

σκηπάνιον ἐν ἴσῳ τῷ σκῆπτρον, ὅτι παρὰ τὸ σκήπτεσθαι λέγεται, ὃ ἐκ τοῦ σκηρίπτεσθαι, ὅ ἐστιν ἐρείδεσθαι, συνεκόπη. 920, 25. 1702, 18.

σκήπτεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐρείδεσθαι, ὅτι ἐκ τοῦ σκηρίπτεσθαι, ὅ ἐστιν ἐρείδειν, λέγεται κατὰ συγκοπήν, ὅθεν σκῆπτρον καὶ σκηπάνιον. 997, 21. 1702, 18. καὶ ὅτι ἐν τῷ, ὁ δ' ἐς πόλιν ἦγεν ἄνακτα σκηπτόμενον, 'Οδυσσ. ρ', 203., καὶ ἀντὶ τοῦ προφασίζεσθαι ἐνδέχεται ἀκούειν τὸ σκήπτεσθαι. 1815, 35.

σκηπτοῦχος παρὰ τὸ σκῆπτρον ἐλλείψει τοῦ ρ πρὸς καλλιφωνίαν, ἢ παρὰ τὸ σκᾶπτον, ὅ ἐστι σκῆπτρον Δωρικῶς. 104, 21. 1158, 33. καὶ ὅτι οὐ πᾶς ὁ σκῆπτρον ἔχων ἤδη καὶ σκηπτοῦχος λέγεται. 104, 26.

σκῆπτρον ὅτι ἐκ τοῦ σκήπτεσθαι, ὅ ἐστιν ἐπερείδεσθαι, λέγεται. 997, 23.

σκῆπτρον βασιλείας καὶ θέμιδος εἴτουν δίκης καὶ δημηγορικῶν λόγων ἦν σύμβολον. 25, 6. 1158, 1, διὸ καὶ ὅρκῳ ὑπόκειται παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ, ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, 'Ιλ. α', 234. 91, 38. καὶ σκῆπτρον ἡ τυχοῦσα ῥάβδος εἴτουν βακτηρία, οἷον ἐν τῷ, δῶκε δέ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πήρην, 'Οδ. ν', 437. 25, 6. 92, 29. 1746, 37. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ σκηρίπτεσθαι, ὅ ἐστιν ἐρείδεσθαι, γίνεται σκήπτεσθαι κατὰ συγκοπήν, ὅθεν τὸ σκῆπτρον. 25, 6. 997, 23. 1702, 18. 1815, 7.

σκηρίπτεσθαι τὸ ἐπερείδεσθαι εἴτουν ἀντερείδειν, οἷον ἐν τῷ, σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε, 'Οδυσσ. λ', 595. 1702, 18. 1814, 64.

Σκῆψις πόλις, ἧς πρὸς διαστολὴν λέγεται ἡ Παλαίσκηψις ἐν συνθέσει. 840, 50.

σκιὰ ὅτι φύσις τίς ἐστιν, ἣ περὶ τὴν γένεσιν αὐτῆς καὶ φθίσιν ἐστὶ μεγίστη, περὶ δὲ τὴν ἀκμὴν ἐλαχίστη. 1427, 29. καὶ ὅτι σκιὰς λέγει Ὅμηρος τὰς τῶν τεθνηκότων ψυχάς, ὡς ἀτελεστέρας οὔσης τῆς τῶν τοιούτων ἐπιφανείας τῆς τῶν ζώντων ἐμφανείας, ὡς καὶ ἡ σκιαγραφία τῆς ζωγραφίας. 1665, 31.

σκιάδες, τόποι σκηναῖς παραπλήσιοι, ἐν οἷς κατέκειντο οἱ εὐωχούμενοι ἐν τῇ τῶν Καρνείων ἑορτῇ. 1376, 46.

σκιάδιον ὅτι ἐκ τοῦ σκιὰς σκιάδος ὑποκεκόρισται. 857, 37. καὶ ὅτι καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται κατά τινας ἡ παραλήγουσα τῆς λέξεως. 951, 54.

Σκιάθιος ἐθνικὸν ἀπὸ Σκιάθου τῆς νήσου. 1770, 10.

σκιαμαχεῖν ὅτι ἄλλο τι δηλοῖ παρ' ὃ ὑπαγορεύει τὸ ὑπὸ σκιᾷ μάχεσθαι. 201, 8. 1459, 55. 1762, 15. καὶ ὅτι οἱ Κελτοὶ παρὰ τὰ δεῖπνα ἐσκιαμάχουν ἐν ὅπλοις, ἱστορία. 1324, 49.

σκιὰς σκιάδος, ὅτι παρὰ τὴν σκιὰν λέγεται, ὅθεν καὶ τὸ σκιάδιον ὑποκεκόρισται. 857, 37.

σκίδνασθαι ὅτι καὶ κίδνασθαι χωρὶς τοῦ σ λέγεται, καὶ ὅτι σκίδνασθαι λέγεται τὸ ὕδωρ ποταμοῦ τινὸς ἢ κατὰ πλάτος ἢ κατὰ μῆκος ὁδοιπορίας. 360, 9.

σκίμπους, κλίνη εὐτελὴς καὶ χθαμαλὴ πελάζουσα τῇ γῇ, παρὰ τὸ σκίμπτω τὸ πελάζω. 1077, 64. 1944, 18. ζήτει ἐν τῷ ἀσκάντης.

σκίμπτω ἀντὶ τοῦ πελάζω, ὅθεν σκίμπους. 925, 37. 1077, 6. 1078, 1.

σκινδαψός, εἶδος μελικοῦ ὀργάνου. 1157, 51. 1558, 7.

σκινθαρίζειν τὸ τῷ μέσῳ δακτύλῳ παίειν τὸν μυκτῆρα τινός. 861, 10.

σκιόεντα μέγαρα τὰ μεγάλην σκιὰν ἀποτελοῦντα διὰ τὸ ὕψος, ἢ τὰ χάριν σκιᾶς γεγονότα. 1424, 3.

σκιόεντα ὄρη τὰ δασέα ἐκ τῆς παρακολουθούσης σκιᾶς, καὶ σκιόεντα νέφη τὰ σκοτεινά. 71, 18. 579, 19.

σκίπων ὅτι ἐνδοξότερόν τι δηλοῖ ἢ τὸ σκῆπτρον. 25, 13. 1749, 45.

σκιράφεια τὰ κυβευτήρια, ἀπὸ τοῦ παρ' Ἀθηναίοις ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς κυβευτηρίου, ὅθεν καὶ σκίραφοι λέγονται πάντα τὰ πανουργήματα διὰ τὸ πλεονάζειν ἐν τοῖς σκιραφείοις. 1397, 25.

σκίρος ἡ ῥίζα παρὰ τὸ ἐσκιάσθαι, καὶ σκίρος τὸ σκιάδιον καὶ ὁ γύψος καὶ ὁ τοῦ τυροῦ ῥύπος. 1304, 26.

σκιρτᾶν λέγονται ἵπποι, ἤγουν ὀρχηστικῶς θέειν κατὰ τοὺς καλπάζοντας. 1206, 2.

σκληρὸν ὅτι παρὰ τὸ σκέλλω ῥῆμα λέγεται. 1295, 38. καὶ ὅτι καὶ σκληρὰ τροπὴ καὶ σκληραὶ λέξεις αἱ καὶ τραχεῖαι, καὶ σκληρὰ ὕδατά τινα κρηναῖα καὶ ὄμβρια, καὶ σκληρὸς οἶνος ὁ ἐναντίος τῷ ἁπλῷ λεγομένῳ. 835, 1. 871, 26.

σκόλια, μέλη ποιὰ προσηγορικῶς οὕτω λεγόμενα, ὅτι προπαροξύνεται τοὔνομα πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπιθέτου· καὶ σκολιῶν μελῶν τινῶν ἔκθεσις, καὶ ὅτι διὰ τὸ μὴ κατ' εὐθὺ μέλπεσθαι, ἀλλὰ σκολιῶς οὕτω λέγονται. 1574, 11.

Σκόλις, ὄρος τι πετρῶδες κοινὸν Ἠλείων καὶ Δυμαίων. 304, 17. σκόλλυς δὲ κόσμος ποιὸς γυναικεῖος, ὃς καὶ πλοκαμὶς καὶ κορυφαία λέγεται. 1528, 18.

σκόλοπες, ὀρθὰ ξύλα ἀπωξυμμένα κατὰ τὸ ἄκρον, ἃ καὶ σταυ-

ροὶ λέγονται, οἷς περιφράττεται τόπος τις. 689, 46. 892, 43. 1358, 54. 1567, 17.

σκόλυθρον καὶ σκολίθριον τὸ μικρὸν διφρίον. 1515, 50.

σκολύπτειν τὸ περιτέμνειν τὸ δέρμα τοῦ αἰδοίου, ὅτι παρὰ τὸ σκῦλον, ὃ δηλοῖ τὸ δέρμα, δοκεῖ λέγεσθαι. 689, 49. 1710, 17.

σκόπελος ὅτι παρὰ τὸ εἶναι ἐξ αὐτοῦ τὰ κύκλῳ περισκοπεῖν, ἢ διὰ τὸ πάντοθεν αὐτὸς περισκοπεῖσθαι οὕτω λέγεται. 244, 41. 1713, 63.

σκοπὴ ταὐτὸ ὅπερ σκοπιὰ, τουτέστιν ἡ κοινῶς λεγομένη βιγλά. 366, 20. ζήτει τὸ σκοπιά.

σκοπιὰ, τόπος φυλακῆς ὑψηλὸς, ἀφ' οὗ ἔστι τὰ κύκλῳ σκοπιᾶσθαι. 472, 19. 1060, 57. 1263, 19.

σκοπιάζειν τὸ ἐκ περιωπῆς τινὸς κατασκοπεῖν. 966, 60.

σκοπιᾶσθαι ἀντὶ τοῦ κατασκοπεῖν ἐν τῷ, ἥ σ' Ἕκτωρ προέηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα, Ἰλ. κ', 388. 813, 64.

σκοπὸς ἀντὶ τοῦ κατάσκοπος, οἷον ἐν τῷ, ὃς Τρώων σκοπὸς ἷζε, Ἰλ. β', 792. 348, 7. καὶ σκοπὸς ὁ ἐπιμελητὴς καὶ ἡ ἐπιμελήτρια θηλυκῶς, Ὀδ. χ', 396. 1931, 61. καὶ σκοποῦ ἁμαρτάνειν ἢ μὴ, παροιμιῶδες ἐπὶ τῶν εὐστοχούντων ἢ μή. 1915, 47.

σκορακίζειν τὸ ἐς κόρακας πέμπειν, ὅτι κατ' ἔλλειψιν τοῦ ε τῆς ἐς προθέσεως λέγεται. 82, 34. 312, 14. ζήτει τὸ, σκ ἀρκτικὰ λέξεως.

σκόροδον τὸ φυτὸν καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἐπωλοῦντο τὰ σκόροδα Ἀθήνησιν, ὁμωνύμως τῷ φυτῷ. 1698, 29.

σκόρπαινα, θηλυκὸν τοῦ σκορπίος. 1129, 24.

σκοτιδίνη, ὅτι οὕτως ἐκλήθη γυνή τις διὰ τὸ ἐν σκότει ἐκπεπωκέναι κύλικα οἶνον προσαγορευομένην. 1207, 12.

σκότιοι οἱ ἐκ λαθραίας μίξεως εἴτουν αὐτῶν μὴ φανερῶς γαμηθεισῶν γυναικῶν γεννηθέντες. 502, 28. 622, 41. 1053, 31. καὶ ὅτι διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται τοὔνομα, ὡς ἀπὸ τοῦ σκότος ἀρσενικῶς λεγομένου παρηγμένον. 1698, 21.

σκοτόμαινα Δωρικῶς ἡ σκοτομηνία, ὅτι οὐ παρὰ τὸ μαίνεσθαι, ἀλλὰ παρὰ τὸ μὰν, ὅ ἐστι μὴν Δωρικῶς, πλεονασμῷ τοῦ ι ἐν συνθέσει λέγεται. 1769, 28.

σκοτομήδης ἄνθρωπος ὁ ὕπουλος. 1496, 37.

σκοτομήνιος νὺξ οὐχ' ἁπλῶς ἡ ἀσέληνος, ἀλλὰ καθ' ἣν σκοτοῦται ἐγγίσασα ἡλίῳ πρὸς σύνοδον ἡ σελήνη, καὶ ὅτι σκοτομήνειαν λέγουσί τινες γράφεσθαι παρ' Ὁμήρῳ Ὀδ. ξ', 457. καὶ ὅτι καὶ σκοτόμαινα Δωρικῶς λέγεται, ζήτει ἐν τῷ σκοτόμαινα. 1769, 18. 28.

σκοτοιβόρος ὁ ὕπουλος ἢ ὑπὸ σκότῳ βιβρώσκων, ἤγουν κρύφα μονοφαγῶν, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ἐν τῇ προπαραληγούσῃ διφθόγγῳ ι. 1496, 38.

σκότος ὁ θάνατος ἀρσενικῶς παρ' Ὁμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, στυγερὸς σκότος, Ἰλ. ε', 47. 520, 18. καὶ ὅτι ὁ σκότος ἀρσενικῶς ἀεὶ λέγεται παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον διφορεῖται. 953, 50. καὶ ὅτι ἀρσενικῶς λέγεται καὶ παρ' Ἀττικοῖς. 1390, 56. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι διφορεῖται κατὰ γένος τοὔνομα, τὰ πλείω δὲ ἀρσενικῶς λέγεται. 73, 45. 432, 15. 1869, 46. καὶ ὅτι σκότη τὰς σκιὰς ἐκάλουν οἱ ζωγράφοι. 953, 51.

σκυδμαίνω ὅτι παρὰ τὸ σκύζω λέγεται. 153, 23. 1342, 39. 1581, 7.

σκύζεσθαι τὸ ὀργίζεσθαι, ὅτι παρὰ τὸ κύων λέγεται πλεονασμῷ τοῦ σ, ἢ παρὰ τὸ Σκύθης λέγεται. 723, 41. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι σκύζεσθαι τὸ ὀργίζεσθαι καὶ συνάγειν τὸ ἐπισκύνιον, ὅ ἐστι τὸ ὑπὲρ τὰς ὀφρῦς μέρος τοῦ μετώπου. 1581, 6.

Σκύθης ἐθνικὸν ὅτι παρὰ τὸ σκύτος λέγεται κατὰ ἀντιστοιχίαν. 1745, 59. καὶ ὅτι οἱ Σκύθαι κατὰ τὸν πότον βουλεύονται, τῇ δὲ ὑστεραίᾳ νήφοντες κυροῦσι τὰ βουλευθέντα. 1461, 22.

Σκύθης οἶμος ἀντὶ τοῦ Σκυθικὸς κατὰ σχῆμα λόγου, καὶ ἑρμηνεία διεξοδικὴ τοῦ σχήματος. 1339, 8.

Σκυθίδες γυναῖκες φυλαδὸν φεύγοντας ἐκ πολέμου τοὺς ἑαυτῶν ἄνδρας ἐντρέπουσαι, ἱστορία. 626, 42.

Σκυθίζειν καὶ ἐπισκυθίζειν τὸ ἄκρατον ἐγχέειν ἢ ἀκρατοποτεῖν παρὰ Λακεδαιμονίοις, ἀπὸ Σκυθῶν τινῶν ἐπιδημησάντων ποτὲ Λακεδαίμονι, ἱστορία. 746, 51. 1775, 27.

σκύθος παρὰ Μηθυμναίοις ὁ σκύφος διὰ τὴν τοῦ π καὶ φ συστοιχίαν, ἢ παρὰ τὸ Σκύθης τὸ ἐθνικόν· καὶ ὅτι καὶ Δερκυλλίδας τις Λακεδαιμόνιος Σκύθος ἐπεκαλεῖτο διὰ τὸ θηριῶδες καὶ Σκυθικὸν τοῦ ἤθους. 1775, 27. 32.

σκύλακες, ὅτι τῶν κυνῶν καὶ τῶν λύκων τὰ νεογνὰ οὕτω λέγονται. 1625, 47.

σκυλεύειν ὅτι παρὰ τὸ σκῦλον, ὅ ἐστι δέρμα, λέγεται καὶ δηλοῖ τὰς ἀσπίδας συλᾶν, ἀπὸ μέρους δὲ καὶ πᾶσαν τὴν πολεμικὴν σκευήν. 952, 6. 1072, 63.

σκυλήτρια ὅτι ἐκ τοῦ σκυλᾶν δοκεῖ παρῆχθαι, ὃ σκυλεύειν συνήθως λέγεται. 1072, 64.

Σκύλλα, Νήσου θυγάτηρ, ὅτι προδοῦσα Μίνωι τὸν πατέρα ὑπὸ Μίνωος ἀνῃρέθη. 1688, 56.

Σκύλλα ἡ ἐν τῷ Σικελικῷ πορθμῷ ὅτι σκύλακας ἔχειν περὶ τὰ πλευρὰ μυθεύεται, καὶ ὅτι Φόρκυνος ἢ Τρίτωνος καὶ Ἑκάτης θυγάτηρ γεγονέναι λέγεται· Ὅμηρος δὲ Κράταιιν αὐτῆς μητέρα ὀνομάζει, ἕτεροι δὲ Λάμιαν· καὶ ὅτι καὶ ἰχθύς τις σκύλλα ὀνομάζεται· καὶ ὅτι Ὅμηρος μὲν ἓξ πλάττει κεφαλὰς τῇ Σκύλλῃ, οἱ δὲ ὕστερον τρεῖς, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς μυθικῆς Σκύλλης. 1714, 30. 45.

Σκύλλαιον, τόπος τις ἐν Ἑρμιόνῃ πόλει Πελοποννησιακῇ, ἀπὸ Σκύλλης τῆς Νίσου θυγατρὸς ὀνομασθέν. 287, 2.

σκυλοδέψης καὶ σκυλόδεψος ὁ σκῦλα, ὅ ἐστι δέρματα, δεψῶν, ἤγουν μαλάττων. 450, 6. 1710, 16.

σκῦλον τὸ δέρμα, ὅθεν καὶ σκυλεύειν λέγεται. 952, 5. 11. 1710, 16. ζήτει τὸ σκυλεύειν.

σκύμνοι, ὅτι οὕτω λέγονται τὰ τῶν λεόντων καὶ παρδάλεων καὶ

ἄρκτων νεογνά. 1625, 45. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι σκύμνοι κυρίως τὰ τῶν λεόντων τέκνα. 1653, 28.

σκύπφος ἀντὶ τοῦ σκύφος κατὰ γλῶσσαν. 900, 17. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι σκύπφος παρ' Ἡσιόδῳ τὸ κοινῶς σκύφος. 1775, 17. 35.

Σκυρία ἀρχή, παροιμία ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδὲν λυσιτελὲς ἐχόντων, ἱστορία. 782, 52.

Σκῦρος, νῆσος πρὸς τῇ Εὐβοίᾳ καὶ πόλις ὁμώνυμος ἐν αὐτῇ ὑπὸ Δολόπων κατοικηθεῖσα, ἀφ' ἧς τό, ἀρχὴ Σκυρία, παροιμιακόν. 782, 39. 50. 1187, 18. 1695, 57.

σκῦρος, λατύπη ἐφ' ἧς ἑστῶτες οἱ σφαιρίζοντες τῇ τῆς σφαίρας βολῇ ἐδίωκον ἀλλήλους, ὅθεν ὁ τρόπος ἐπίσκυρος ἐλέγετο. 1601, 35.

σκύφος ὅτι οὐδετέρως λέγεται ἐπὶ ποτηρίου Ὀδ. ξ, 112. παρὰ Λυκόφρονι δὲ ἀρσενικῶς. 1751, 50. ἀλλαχοῦ δὲ πλατύτερον ὅτι ἀρσενικῶς τε λέγεται ὁ σκύφος καὶ οὐδετέρως τὸ σκύφος, καὶ παραδείγματα ἑκατέρας χρήσεως· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κύφος δοκεῖ λέγεσθαι προσλήψει τοῦ σ, ἢ παρὰ τὴν σκαφίδα, ἢ σκύφος παρὰ τὸ Σκύθης τὸ ἐθνικόν, οἱονεὶ σκύθος· καὶ ὅτι Ἡρακλεωτικοὶ σκύφοι ἐλέγοντο οἱ Βοιωτικοὶ ἀπὸ Ἡρακλέους Θηβαίου γεγονότος. 1632, 17. 1775, 16—30. 1835, 23.

σκω λήγοντα ὅτι μέχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνονται, οἷον διδάσκω, θνήσκω, ἴσκω. 796, 44. 1473, 34. καὶ ὅτι τὰ εἰς σκω λήγοντα ῥήματα ἀπὸ μελλόντων εἰς σω ληγόντων παράγονται πλεονασμῷ τοῦ κ, οἷον θνῶ θνήσω θνήσκω· καὶ ὅτι διὰ τοῦ ξ ποιοῦσι τὸν μέλλοντα, καὶ ὅτι τινὰ αὐτῶν οὐ κινοῦνται εἰς μέλλοντα. 1373, 33. 1809, 18. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὰ εἰς σκω ῥήματα περισπωμένως κινοῦνται εἰς μέλλοντα, ὃ καθὸ βαρύτονα οὐκ ἔχουσι ποιεῖν, οἷον βόσκω βοσκήσω. 1715, 54.

σκώληξ ὅτι καὶ κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται. 1504, 38.

σκῶλον τὸ ἐμπόδιον, ἐκ τοῦ σκῶλος κατὰ γένους μεταπλασμόν. 946, 52.

Σκῶλος, κώμη τῆς Παρασωπίας ὑπὸ τῷ Κιθαιρῶνι, τραχεῖά τις καὶ δυσοίκητος, ὅθεν καὶ παροιμιακῶς λέγεται τό, εἰς Σκῶλον μήτ' αὐτὸς ἴμεν μήτ' ἄλλῳ ἕπεσθαι· καὶ ὅτι μεγαλάρτου Δήμητρος ἱερὸν εἶχεν ἡ Σκῶλος. 265, 23.

σκῶλος πυρίκαυστος, σκόλοψ ἀπωξυμμένος καὶ πεπυρακτωμένος. 946, 48.

σκωπαῖοι, ἀνθρωπάρια μικρὰ παρὰ Λάκωσιν, ὅτι παρὰ τοῖς σκῶπας τὰ ὄρνεα λέγονται. 1523, 63.

σκῶπες, εἶδος ὀρνέου διαφόρως ἐτυμολογούμενον διεξοδικῶς, καὶ ὅτι καὶ κῶπες χωρὶς τοῦ σ λέγονται κατά τινας, καὶ ὅτι ὀρχήσει ἁλίσκεται τὸ ὄρνεον, καὶ ὅτι διαφόρως σχηματίζεται κατὰ τὰς κινήσεις, καὶ ὅτι μικρότερόν ἐστι γλαυκός, καὶ ὅτι μολιβδοφανές ἐστι καὶ ἐστιγμένον ὑπολεύκοις στίγμασι, καὶ ὅτι δύο εἰσὶν εἴδη σκωπῶν, καὶ ἄλλα πολλὰ περὶ τῶν ὀρνέων, ἑρμηνεία διεξοδική. 1523, 56—1524, 6.

σκώπευμα, εἶδος ὀρχήσεως παρὰ τοὺς σκῶπας τὰ ὄρνεα οὕτω λεγόμενον. 1524, 1.

σκώπτειν τὸ συνεικάζειν καὶ καταστοχάζεσθαι, ὅτι παρὰ τοὺς σκῶπας τὰ ὄρνεα λέγεται διὰ τὴν περὶ τὰς κινήσεις ποικιλίαν τῶν σχηματισμῶν τοῦ ὀρνέου. 1523, 62.

σκωρία τὸ τοῦ σιδήρου περίττωμα, παρὰ τὸ σκώρ, ᾧ ἀναλογεῖ ὁ τοῦ σιδήρου ἰός. 310, 19.

σκὼψ ὄρνεον, ζήτει τὸ σκῶπες, καὶ σκὼψ εἶδος ὀρχήσεως, παρὰ τὸν σκῶπα τὸ ὄρνεον, ἐκ τῆς τοῦ ζῴου ἐν ταῖς κινήσεσι ποικιλίας· καὶ σκὼψ σχῆμα τῶν ἀποσκοπούντων, οἳ ἄκραν τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κυρτοῦν εἰώθασι. 1523, 56—1524, 6.

σκῶψις, θηλυκὸν προσηγορικὸν παρὰ τὸ σκώπτειν παρηγμένον. 1312, 40.

σμ ὅτι πολλαὶ τῶν ἐκ τοῦ σμ ἀρχομένων λέξεων διὰ τοῦ ζμ ἐγράφοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ἐκ τοῦ ζα ἐπιτατικοῦ συγκείμεναι, οἷον σμέρδω ἀντὶ τοῦ ζαμέρδω, ὅ ἐστιν ἄγαν βλέπω. 936, 10. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἁπλῶς τὰ ἀπὸ τῶν σμ ἀρχόμενα διὰ τοῦ ζμ ἐγράφοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οἷον ζμινύη ἀντὶ τοῦ σμινύη, Ζμύρνα ἀντὶ τοῦ Σμύρνα. 217, 24. 228, 28.

σμαραγδὸς ὁ λίθος ὅτι παρὰ τὸ σμαραγεῖν, ὅ ἐστι λάμπειν, λέγεται. 203, 38. 255, 23.

σμαραγεῖν τὸ ἦχον ποιὸν ἀποτελεῖν ἢ τὸ λάμπειν ἐν τῷ, σμαραγεῖ δέ τε λειμών, Ἰλ. β, 463. καὶ ὅτι περὶ ὑδάτων καὶ βροντῆς λέγεται τὸ σμαραγεῖν. 1230, 63.

σμερδαλέος ὁ τῇ ὄψει καταπληκτικός, ἢ καὶ δράκων σμερδαλέος λέγεται Ἰλ. β, 309. καὶ σμερδαλέος ὁ ἁπλῶς καταπληκτικός, ὅτι ἐκ τοῦ μερίζω μέρδω κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν Δωρικὴν λεγομένου καὶ τοῦ ζα ἐπιτατικοῦ καθ' ἑτέραν συγκοπὴν καὶ τροπὴν τοῦ ζ εἰς σ λέγεται, ἑρμηνεία διεξοδική. 153, 8. 217, 24. 228, 21—30. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι σμερδαλέον τὸ τοῖς μέρδουσιν, ἤγουν βλέπουσιν, αὐτὸ φοβερὸν καὶ καταπληκτικόν, ἢ καὶ σμερδαλέος ὁ σίδηρος λέγεται ὁ ἐκπλήττων ἐν τῷ βλέπεσθαι. 927, 27. 1196, 16.

σμέρδειν ἀντὶ τοῦ ἄγαν βλέπειν, ὅθεν σμερδνόν. 936, 6.

σμερδνὸν κυρίως τὸ τῇ ὄψει καταπληκτικόν, οἱονεὶ σμερδανόν. 228, 25. 30. 936, 8. ὅθεν καὶ τὸ σμερδαλέον λέγεται· καὶ ζήτει τὸ σμερδαλέος.

σμῆμα, καθαρτικόν τι τοῦ χειρῶν ῥύπου προσδιδόμενον τῷ κατὰ χειρῶν ὕδατι, ὅτι παρὰ τὸ σμῶ σμήσω λέγεται, ὅθεν τὸ σμήχω. 1401, 6. 23.

σμῆνος τὸ πλῆθος τῶν μελισσῶν καὶ τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ μελιττουργοῦσιν αἱ μέλισσαι. 178, 17.

σμήρινθος ταὐτὸ ὅπερ καὶ μήρινθος προσλήψει τοῦ σ. 1333, 37.

σμήχειν τὸ καθαίρειν, σμύχειν δὲ τὸ καίειν, καὶ ὅτι παρὰ τὸ σμῶ ἀμφότερα λέγονται. 1277, 6.

σμικρὸς ὁ μικρός, ὅτι ἐκ τοῦ ζα μορίου καὶ τοῦ μικρὸς λέγεται

συγκοπῇ καὶ τροπῇ τοῦ ζ εἰς σ πρὸς τὸ εὐσύντακτον. 1421, 8.

σμῖλαξ, εἶδος ἀκάνθης, ἣ καὶ κυνόσβατος λέγεται καὶ κυνάρα καὶ κύναρος, μῖλαξ δὲ χωρὶς τοῦ σ εἶδος βοτάνης. 1822, 21.

Σμινθεὺς Ἀπόλλων ἐπωνυμικῶς, ὁ καὶ Σμίνθιος, ἀπὸ Σμίνθης πόλεως, ἢ παρὰ τοὺς σμίνθους, ὃ δηλοῖ τοὺς μύας κατὰ γλῶσσαν, ἱστορία διεξοδικωτάτη. 34, 10—35, 8.

Σμίνθη, πόλις Τρωικὴ, ἧς ὁ πολίτης Σμινθαῖος ἢ Σμινθεύς. 34, 11.

σμίνθοι οἱ μύες κατὰ γλῶσσαν, ὅθεν Σμινθεὺς Ἀπόλλων. 34, 38. ζήτει τὸ Σμινθεύς.

σμινύη, σκαφεῖον, ἀξινάριον, δίκελλα, ὅτι καὶ ζμινύη διὰ τοῦ ζ πάλαι ποτὲ ἐγράφετο. 217, 27. 30.

σμος λήγοντα ὑπερδισύλλαβα ὅτι ὀξύνονται, οἷον μερισμὸς, ὁπλισμός. 1033, 9.

σμυγερὸν τὸ ἐπίπονον ἀπὸ τοῦ ἔσμυγα μέσου παρακειμένου ἢ ἔσμυγον δευτέρου ἀορίστου τοῦ σμύχω θέματος. 781, 35. 1463, 44.

σμυγερῶς, ἐπιπόνως καὶ ὀδυνηρῶς, ἢ καυστικῶς παρὰ τὸ σμύχω. 1463, 44. ζήτει τὸ σμυγερόν.

σμῦξαι, καῦσαι. 781, 34. ζήτει τὸ σμύχειν.

σμύχειν τὸ καίειν καὶ τύφειν τῷ καπνῷ, σμήχειν δὲ τὸ καθαίρειν, καὶ ὅτι παρὰ τὸ σμῶ ἀμφότερα λέγεται. 781, 34. 1277, 6. καὶ ὅτι καὶ σμύχειν χόλον ἢ φθόνον τροπικῶς λέγεται. 781, 35.

σμῶ σμώσω, τὸ πατάσσω κατὰ γλῶσσαν, ζήτει τὸ σμῶδιξ.

σμῶδιξ παρὰ τὸ σμῶξαι, ὃ δηλοῖ τὸ πλῆξαι, καὶ σμῶδιξ ἡ ἐπανισταμένη ἅμα τῇ σαρκὶ ἐκ τῆς πληγῆς μελανία, ὅτι παρὰ τὸ σμῶξαι, ὃ δηλοῖ τὸ πλῆξαι εἴτουν πατάξαι κατὰ γλῶσσαν, λέγεται. 217, 9. 24. 1277, 8.

σμῶξαι κατὰ διάλεκτον τὸ πλῆξαι. 217, 11. 1277, 8.

σο λήγοντα προστακτικὰ ὅτι ἀπὸ τοῦ δευτέρου προσώπου γίνονται τοῦ παρατατικοῦ παρέσει τῆς αὐξήσεως, οἷον ἐδεικνύμην ἐδείκνυσο, τὸ προστακτικὸν δείκνυσο. 1641, 41.

σόη, θηλυκὸν τοῦ σόος, ὅτι χρήσιμόν ἐστι παρ' Ὁμήρῳ. 1026, 55.

σοὶ δοτικὴ ῥήμασί τισι συντασσομένη, ὅτι εἰς αἴτιον ἀναλύεται, οἷον ζῶ σοὶ ἀντὶ τοῦ διὰ σὲ, καὶ μάχομαι σοὶ ἀντὶ τοῦ διὰ σέ. 616, 35.

σοῖ ἀντὶ τοῦ σῶοι κατ' εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν. 959, 44.

σολοικίζειν κατὰ νοῦν λέγονται οἱ καταχρώμενοι ταῖς ἐννοίαις, ἤγουν ἄλλως ἢ ὡς οἱ ἀποφηνάμενοι ἐνόησαν νοοῦντες. 1262, 16.

σολοικισμὸς, οἱονεὶ σόου λόγου αἰκισμός. 63, 3. καὶ ὅτι ἁμάρτημά ἐστιν ἀκούσιον περὶ τὸν λόγον. 367, 45. 1673, 40. καὶ ὅτι τοὺς βαρβάρους σολοίκους τινὲς ἐκάλουν. 368, 1. καὶ ὅτι παρὰ τοὺς Σόλους, ἥτις ἐστὶ πόλις Κύπρου, λέγεται τοὔνομα. 1332, 5. καὶ σολοικοφανῶν ῥητῶν παραδείγματά τινα. 236, 28.

Σόλος καὶ Σόλοι, πόλις Κύπρου, οἱ πολῖται Σολεῖς. 1332, 3.

σόλος, δίσκος σιδηροῦς, παρὰ τὸ σέλλω, ὅ ἐστιν ὁρμῶ. 344, 3. 1041, 32. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι σόλος δίσκος χαλκοῦς ὅλος σφαιρωτός. 1591, 28. καὶ πάλιν ὅτι σόλος ὁ δίσκος παρὰ τὸ σοῦσθαι ὅλος, ἤγουν περιδεδινῆσθαι, λέγεται, καὶ περὶ τοῦ ἐκ ποίας ὕλης ἐγίνετο ἑρμηνεία διεξοδική. 1331, 47. 63. 1332, 7.

Σόλυμα οὐδετέρως, πόλις Ἀσσυρίων καὶ ὄρος τῆς Λυκίας, Σόλυμοι δὲ ἔθνος τι. 635, 33.

Σόλυμοι, ἔθνος ὅμορον τοῖς Λυκίοις, κατὰ μέν τινας μέρος τοῦ τῶν Λυκίων, καθ' Ὅμηρον δὲ κεχωρισμένον τῶν Λυκίων· καὶ Σόλυμα οὐδετέρως πόλις Ἀσσυρίων καὶ ὄρος Λυκίας. 369, 7. 635, 27. 33. 37. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Σόλυμοι ἱστορικῶς μὲν εἰσὶν οἱ περὶ τὰ ἄκρα τοῦ Ταύρου τὰ περὶ Λυκίαν ἕως Πισιδίας, Ὅμηρος δὲ Ὀδ. ε', 283. Σόλυμα ὄρη τινὰ πλάττει κατὰ τὸν πρὸς ἀνατολὰς Ὠκεανὸν ὁμωνύμως τῷ τῶν Σολύμων ἔθνει. 1536, 25—33.

Σόλων, ὄνομα κύριον, ὅτι παρὰ τοὺς Σόλους, ἥτις ἐστὶ πόλις Κύπρου, εἴρηται τοὔνομα. 1332, 6.

σομφὸς, ζοφὸς, ἀραιὸς, χαῦνος. 972, 38.

σόος διὰ τοῦ ο μικροῦ ἐν ἴσῳ τῷ σῶος διὰ τοῦ ω μεγάλου κοινῶς λεγομένῳ, ὅτι ἀεὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται παρ' Ὁμήρῳ ὡς ἀπὸ τοῦ σέω τὸ ὁρμῶ, σόος γὰρ ὁ τὰς φυσικὰς ὁρμὰς ἔχων· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ σόος γίνεται κατὰ κρᾶσιν σῶς, ὅθεν προσθέσει τοῦ ο μικροῦ ἐν τῇ ληγούσῃ γίνεται τὸ σῶος. 62, 41—63, 10. καὶ ὅτι καὶ τὸ σύστοιχον ῥῆμα διφορεῖται κατὰ τὴν γραφὴν, σόω τὸ αὐτὸ καὶ σώω λεγόμενον. 1112, 1.

σόος λέξις παρὰ τὸ σέω, ὅ ἐστιν ὁρμῶ, ἐν συνθέσει ὑποτασσομένη, οἷον, λαοσσόος, δορυσσόος. 62, 43.

σορέλλην ὅτι παρὰ τὴν σορὸν, ὃ δηλοῖ τὸν τάφον, λέγεται. 1289, 15.

σορόπληκτος καὶ σοροπλὴξ ὅτι περὶ γερόντων κατὰ σκῶμμα λέγονται. 1431, 43.

σορὸς ὁ τάφος, παρὰ τὸ ἔσω ὀρούειν ἢ ἐρύειν τὸν τεθέντα, καὶ σορὸς ὁ γέρων ἄνθρωπος σκωπτικῶς. 1289, 14.

σος λήγοντα τῷ ο παραλήγοντα ἐν φιλεῖ ἔχειν σ, οἷον νόσος, δρόσος, εἰ μὴ κατὰ πάθος διπλωθῇ, οἷον ἐν τῷ τόσσος. 1746, 29.

σος λήγοντα δισύλλαβα ἔχοντα πρὸ τοῦ σος καὶ ἕτερον σ καὶ μὴ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενα ὀξύνεται, οἷον βυσσὸς, κισσὸς, πεσσὸς, πλὴν τοῦ Νέσσος. 1340, 38.

σος λήγοντα ὑπερδισύλλαβα τῷ η παραλήγοντα, ἔχοντα καὶ ἕτερον σ πρὸ τοῦ σος, ὀξύνονται, οἷον Ταρτησσὸς, Λυρνησσός. 890, 3.

σουβάλλα χυδαϊκῶς ἡ τῶν ὑδάτων σύῤῥοια. 497, 25.

Σουνιάρατος Ζεὺς ὁ Σουνιεὺς, ὅ ἐστιν ὁ ἐπὶ Σουνίῳ τιμώμενος. 1467, 44.

Σούνιον, ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς, ὅτι ἀπέχει τοῦ Χαλκιδικοῦ εὐρίπου στάδια ἑβδομήκοντα. 265, 12.

σοῦσθω, ἀπὸ τοῦ σόω τὸ προς-

ἄρκτων νεογνά. 1625, 45. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι σκύμνοι κυρίως τὰ τῶν λεόντων τέκνα. 1653, 28.

σκύπφος ἀντὶ τοῦ σκύφος κατὰ γλῶσσαν. 900, 17. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι σκύπφος παρ' Ἡσιόδῳ τὸ κοινῶς σκύφος. 1775, 17. 35.

Σκυρία ἀρχή, παροιμία ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδὲν λυσιτελὲς ἐχόντων, ἱστορία. 782, 52.

Σκῦρος, νῆσος πρὸς τῇ Εὐβοίᾳ καὶ πόλις ὁμώνυμος ἐν αὐτῇ ὑπὸ Δολόπων κατοικηθεῖσα, ἀφ' ἧς τὸ, ἀρχὴ Σκυρία, παροιμιακόν. 782, 39. 50. 1187, 18. 1695, 57.

σκῦρος, λατύπη ἐφ' ἧς ἑστῶτες οἱ σφαιρίζοντες τῇ τῆς σφαίρας βολῇ ἐδίωκον ἀλλήλους, ὅθεν ὁ τρόπος ἐπίσκυρος ἐλέγετο. 1601, 35.

σκύφος ὅτι οὐδετέρως λέγεται ἐπὶ ποτηρίου Ὀδ. ξ, 112. παρὰ Λυκόφρονι δὲ ἀρσενικῶς. 1751, 50. ἀλλαχοῦ δὲ πλατύτερον ὅτι ἀρσενικῶς τε λέγεται ὁ σκύφος καὶ οὐδετέρως τὸ σκύφος, καὶ παραδείγματα ἑκατέρας χρήσεως· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κύφος δοκεῖ λέγεσθαι προσλήψει τοῦ σ, ἢ παρὰ τὴν σκαφίδα, ἢ σκύφος παρὰ τὸ Σκύθης τὸ ἐθνικὸν, οἱονεὶ σκύθος· καὶ ὅτι Ἡρακλεωτικοὶ σκύφοι ἐλέγοντο οἱ Βοιωτικοὶ ἀπὸ Ἡρακλέους Θηβαίου γεγονότος. 1632, 17. 1775, 16—30. 1835, 23.

σκω λήγοντα ὅτι μέχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνονται, οἷον διδάσκω, θνήσκω, ἴσκω. 796, 44. 1473, 34. καὶ ὅτι τὰ εἰς σκω λήγοντα ῥήματα ἀπὸ μελλόντων εἰς σω ληγόντων παράγονται πλεονασμῷ τοῦ κ, οἷον θνῶ θνήσω θνήσκω· καὶ ὅτι διὰ τοῦ ξ ποιοῦσι τὸν μέλλοντα, καὶ ὅτι τινὰ αὐτῶν οὐ κινοῦνται εἰς μέλλοντα. 1373, 33. 1809, 18. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὰ εἰς σκω ῥήματα περισπωμένως κινοῦνται εἰς μέλλοντα, ὃ καθὸ βαρύτονα οὐκ ἔχουσι ποιεῖν, οἷον βόσκω βοσκήσω. 1715, 54.

σκώληξ ὅτι καὶ κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται. 1504, 38.

σκῶλον τὸ ἐμπόδιον, ἐκ τοῦ σκῶλος κατὰ γένους μεταπλασμόν. 946, 52.

Σκῶλος, κώμη τῆς Παρασωπίας ὑπὸ τῷ Κιθαιρῶνι, τραχεῖά τις καὶ δυσοίκητος, ὅθεν καὶ παροιμιακῶς λέγεται τὸ, εἰς Σκῶλον μήτ' αὐτὸς ἴμεν μήτ' ἄλλῳ ἕπεσθαι· καὶ ὅτι μεγαλάρτου Δήμητρος ἱερὸν εἶχεν ἡ Σκῶλος. 265, 23.

σκῶλος πυρίκαυστος, σκόλοψ ἀπωξυμμένος καὶ πεπυρακτωμένος. 946, 48.

σκωπαῖοι, ἀνθρωπάρια μικρὰ παρὰ Λάκωσιν, ὅτι παρὰ τοὺς σκῶπας τὰ ὄρνεα λέγονται. 1523, 63.

σκῶπες, εἶδος ὀρνέου διαφόρως ἐτυμολογούμενον διεξοδικῶς, καὶ ὅτι καὶ κῶπες χωρὶς τοῦ σ λέγονται κατά τινας, καὶ ὅτι ὀρχήσει ἁλίσκεται τὸ ὄρνεον, καὶ ὅτι διαφόρως σχηματίζεται κατὰ τὰς κινήσεις, καὶ ὅτι μικρότερόν ἐστι γλαυκὸς, καὶ ὅτι μολιβδοφανές ἐστι καὶ ἐστιγμένον ὑπολεύκοις στίγμασι, καὶ ὅτι δύο εἰσὶν εἴδη σκωπῶν, καὶ ἄλλα πολλὰ περὶ τῶν ὀρνέων, ἑρμηνεία διεξοδική. 1523, 56—1524, 6.

σκώπευμα, εἶδος ὀρχήσεως παρὰ τοὺς σκῶπας τὰ ὄρνεα οὕτω λεγόμενον. 1524, 1.

σκώπτειν τὸ συνεικάζειν καὶ καταστοχάζεσθαι, ὅτι παρὰ τοὺς σκῶπας τὰ ὄρνεα λέγεται διὰ τὴν περὶ τὰς κινήσεις ποικιλίαν τῶν σχηματισμῶν τοῦ ὀρνέου. 1523, 62.

σκωρία τὸ τοῦ σιδήρου περίττωμα, παρὰ τὸ σκῶρ, ᾧ ἀναλογεῖ ὁ τοῦ σιδήρου ἰός. 310, 19.

σκὼψ ὄρνεον, ζήτει τὸ σκῶπες, καὶ σκὼψ εἶδος ὀρχήσεως, παρὰ τὸν σκῶπα τὸ ὄρνεον, ἐκ τῆς τοῦ ζῴου ἐν ταῖς κινήσεσι ποικιλίας· καὶ σκὼψ σχῆμα τῶν ἀποσκοπούντων, οἳ ἄκραν τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κυρτοῦν εἰώθασι. 1523, 56—1524, 6.

σκῶψις, θηλυκὸν προσηγορικὸν παρὰ τὸ σκώπτειν παρηγμένον. 1312, 40.

σμ ὅτι πολλαὶ τῶν ἐκ τοῦ σμ ἀρχομένων λέξεων διὰ τοῦ ζμ ἐγράφοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ἐκ τοῦ ζα ἐπιτατικοῦ συγκείμεναι, οἷον σμέρδω ἀντὶ τοῦ ζαμέρδω, ὅ ἐστιν ἄγαν βλέπω. 936, 10. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἁπλῶς τὰ ἀπὸ τῶν σμ ἀρχόμενα διὰ τοῦ ζμ ἐγράφοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οἷον ζμινύη ἀντὶ τοῦ σμινύη, Ζμύρνα ἀντὶ τοῦ Σμύρνα. 217, 24. 228, 28.

σμαραγδὸς ὁ λίθος ὅτι παρὰ τὸ σμαραγεῖν, ὅ ἐστι λάμπειν, λέγεται. 203, 38. 255, 23.

σμαραγεῖν τὸ ἦχον ποιὸν ἀποτελεῖν ἢ τὸ λάμπειν ἐν τῷ, σμαραγεῖ δέ τε λειμών, Ἰλ. β, 463. καὶ ὅτι περὶ ὑδάτων καὶ βροντῆς λέγεται τὸ σμαραγεῖν. 1230, 63.

σμερδαλέος ὁ τῇ ὄψει καταπληκτικὸς, ἢ καὶ δράκων σμερδαλέος λέγεται Ἰλ. β, 309. καὶ σμερδαλέος ὁ ἁπλῶς καταπληκτικὸς, ὅτι ἐκ τοῦ μερίζω μέρδω κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν Δωρικὴν λεγομένου καὶ τοῦ ζα ἐπιτατικοῦ καθ' ἑτέραν συγκοπὴν καὶ τροπὴν τοῦ ζ εἰς σ λέγεται, ἑρμηνεία διεξοδική. 153, 8. 217, 24. 228, 21—30. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι σμερδαλέον τὸ τοῖς μέρδουσιν, ἤγουν βλέπουσιν, αὐτὸ φοβερὸν καὶ καταπληκτικὸν, ἢ καὶ σμερδαλέος ὁ σίδηρος λέγεται ὁ ἐκπλήττων ἐν τῷ βλέπεσθαι. 927, 27. 1196, 16.

σμέρδειν ἀντὶ τοῦ ἄγαν βλέπειν, ὅθεν σμερδνόν. 936, 6.

σμερδνὸν κυρίως τὸ τῇ ὄψει καταπληκτικὸν, οἱονεὶ σμερδανόν. 228, 25. 30. 936, 8. ὅθεν καὶ τὸ σμερδαλέον λέγεται· καὶ ζήτει τὸ σμερδαλέος.

σμῆμα, καθαρτικόν τι τοῦ χειρῶν ῥύπου προσδιδόμενον τῷ κατὰ χειρῶν ὕδατι, ὅτι παρὰ τὸ σμῶ σμήσω λέγεται, ὅθεν τὸ σμήχω. 1401, 6. 23.

σμῆνος τὸ πλῆθος τῶν μελισσῶν καὶ τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ μελιττουργοῦσιν αἱ μέλισσαι. 178, 17.

σμήρινθος ταὐτὸ ὅπερ καὶ μήρινθος προσλήψει τοῦ σ. 1333, 37.

σμήχειν τὸ καθαίρειν, σμύχειν δὲ τὸ καίειν, καὶ ὅτι παρὰ τὸ σμῶ ἀμφότερα λέγονται. —

σμικρὸς ὁ μικρὸς, ὅτι ἐκ μορίου καὶ τοῦ μικρὸς λε-

ότι ὡς ὀξὺς καὶ ἐπισπερχὴς τὸ ῥεῦμα οὕτως ἐκλήθη. 1053, 2. 1076, 23. καὶ ὅτι ἐγγὺς Θερμοπυλῶν ἐκβάλλει. 1293, 17.

σπέρχεσθαι ἀντὶ τοῦ σπέρχειν, ὅ ἐστιν ἐπείγεσθαι ἢ θυμοῦσθαι. 1348, 13.

σπερχνὸν, ὡς τερπνὸν καὶ στεγνὸν, ὅτι προϋπάρχει τοῦ ἀσπερχὲς, καὶ ζήτει τὸ ἀσπερχές. 442, 10.

σπὲς ἀντὶ τοῦ σπέος, ὅθεν καὶ λέγεται κατὰ συγκοπήν. 472, 41.

σπεύδομαι ἐν ἴσῳ τῷ σπεύδω ἐν τῷ, σπεύσομαι εἰς Ἀχιλῆα, Ἰλ. ο΄, 402. 1022, 37.

σπηλάδιον ὅτι ἐκ τοῦ σπήλαιον ὑποκεκόρισται. 1552, 31.

σπήλαια καὶ ἄντρα, ὅτι πάντα τὰ πλαττόμενα μυθικῶς παρὰ τοῖς ποιηταῖς τοῦ σύμπαντος τούτου κόσμου εἰσὶν ἀλληγορικά. 1734, 64.

σπιδὲς τὸ ἐκτεταμένον καὶ πλατὺ, καὶ σπίδιον τὸ μακρὸν, παρὰ τὸ σπίζω, ὃ δηλοῖ τὸ ἐκτείνω, ὅθεν τὸ ἀσπιδὲς πεδίον παρ' Ὁμήρῳ. 882, 53. 58. 996, 22.

σπίζω κατὰ γλῶσσαν τὸ κοινῶς ἐκτείνω. 882, 54. 996, 22.

σπιθαμὴ, διάστημα δωδεκαδάκτυλον, παρὰ τὸ θαμὰ σπίζεσθαι, ὅ ἐστιν ἐκτείνεσθαι, τοὺς δακτύλους. 450, 38. 882, 54. 996, 24.

σπιλάδες, πέτραι παράλιαι διεσχισμέναι τῇ συνεχεῖ τῶν κυμάτων πλήξει, ὅτι παρὰ τὸ σπιλοῦσθαι λέγονται. 1468, 27. 1540, 32.

σπῖνος, ὄρνις ποιὸς, ὅτι παρὰ τὸ σπίζω, ὃ δηλοῖ τὸ ἐκτείνω, λέγεται. 996, 25.

σπλάγχνα τὰ ἐντόσθια, ὅτι παρὰ τὸ σπλὰν ἀντὶ τοῦ σπλὴν Δωρικῶς λεγόμενον ἐτυμολογεῖται ἡ λέξις, καὶ ὅτι ἐκ μέρους τοῦ σπληνὸς πάντα τὰ ἔγκατα οὕτω λέγονται. 134, 30. 135, 8. 1725, 41.

σπλαγχνοτόμος Ζεὺς ἐπωνυμικῶς παρὰ Κυπρίοις. 1413, 23.

σπλὰν ὁ σπλὴν Δωρικῶς, ὅθεν τὰ σπλάγχνα λέγονται. 135, 7.

σποδησιλαύρα, πόρνη σποδουμένη, ἤγουν πάσχουσα ἐν ταῖς λαύραις, ἤγουν ταῖς δημοσίαις ὁδοῖς. 1033, 62. 1082, 40. 1921, 58.

σποδιὰ ταὐτὸ ὅπερ σποδὸς, ἔτι κατὰ περιεκτικὸν τύπον λέγεται ὡς τὸ ἀχυρμιὰ, καὶ ὅτι τὸ μέλαν αὐτῇ ἐπιτίθεται παρ' Ὁμήρῳ διὰ τὸ τὰ φαιὰ ὑπὸ τὸ μέλαν ἄγεσθαι. 1547, 45. 1635, 39.

σποδὸς ἀντὶ τοῦ ἀνθρακιὰ ἐν τῷ, καὶ τότ' ἐγὼ τὸν μόχλον ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς, Ὀδ. ι΄, 375. 1635, 39.

σπονδεῖον τὸ σκεῦος ᾧ οἶνος ἐσπένδετο, λειβάσιον δὲ ᾧ ἔλαιον. 1476, 26.

σπονδεῖος, ποὺς μετρικὸς, καὶ περὶ ὁλοσπονδείων ἐπῶν χρείας. 1086, 24.

σπονδὴ διὰ μέλιτος τῷ Ἡλίῳ τελουμένη. 640, 57.

σπόνδυλοι ὅτι καὶ σφονδύλιοι τετρασυλλάβως διὰ τοῦ φ λέγονται. 1217, 58.

σπουδαιέστατος ἀντὶ τοῦ σπουδαιότατος. 1441, 15.

σπουδὴ ἀντὶ τοῦ κάματος ἐν τῷ, ἄτερ σπουδῆς, Ὀδ. φ΄, 409. ὅθεν ἀσπουδεὶ ἀντὶ τοῦ ἀπονητί. 1915, 24.

σπουδῇ ἀντὶ τοῦ μόλις καὶ δυσχερῶς. 181, 8. 862, 61. 1286, 49.

σπυρὶς ὅτι παρὰ τὸν πυρὸν λέγεται διὰ τὸ δεκτικὸν βρωμάτων σκεῦος εἶναι τὴν σπυρίδα, ὅθεν καὶ ἀπὸ σπυρίδων δεῖπνα ἐλέγοντο τὰ ἐκ συγκομιδῆς ὅτε τινὲς συνῄεσαν δειπνήσοντες. 1586, 18.

σπῶ καὶ σπῶμαι τὸ εἰς ἐμαυτὸν ἕλκω, ὅτι ἐκ τοῦ πῶ, ὅ ἐστι κτῶμαι, γέγονε πλεονασμῷ τοῦ σ. 1052, 11.

— σσ δύο ὅτι οὐδέποτε δίφθογγον ἔχει προηγουμένην πλὴν ἐν τῷ λεύσσω καὶ τῷ κρείσσων. 64, 13. καὶ δύο σ ἐν μέσῳ λέξεων συνθέτων κείμενα, ὧν τὸ πρότερον ἐκ τοῦ ν ἐτράπη, οἷον σύσσωμος, σύσσιτος, πασσυδίῃ. 228, 42.

— σσος λήγοντα ὀνόματα δισύλλαβα μὴ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενα ὀξύνονται, οἷον βυσσὸς, κισσὸς, πεσσὸς, πλὴν τοῦ Νέσσος. 1340, 39.

— σσω λήγοντα ῥήματα Αἰολικὰ ἐκ τῶν εἰς πτω κοινῶν μετασχηματισθέντα, οἷον ὄσσω ἐκ τοῦ ὄπτω, καὶ πέσσω ἐκ τοῦ πέπτω. 54, 19. 774, 51. 1398, 30.

— σσω λήγοντα ῥήματα, ὅτι τὰ διὰ δύο σσ ἐκφερόμενα ῥήματα διὰ τοῦ ζ προφέρουσι Ταραντῖνοι, τὸ ἀνάσσω ἀνάζω λέγοντες, καὶ τὸ πλάσσω πλάζω, καὶ ἀνάπαλιν τὰ κοινῶς εἰς ζω λήγοντα διὰ δύο σσ προφέρουσιν ἐκεῖνοι, οἷον φράσσω ἀντὶ τοῦ φράζω. 824, 29. 1654, 23.

στάβαρα κατὰ παραφθορὰν ἰδιωτικὴν οἱ σταυροί. 689, 51.

σταβάριον κατὰ παραφθορὰν ἰδιωτικὴν ὁ παρὰ τοῖς λογίοις λεγόμενος ἱστοβοεύς. 623, 37.

σταδαῖος μαχητὴς ὁ σταδίην εἴτουν συστάδην μαχόμενος, σταδιαῖος δὲ παρὰ τὸ στάδιον λέγεται. 679, 30.

σταδία μάχη ἡ συστάδην καὶ ἐκ χειρὸς γινομένη. 282, 22. καὶ ὅτι τὸ σταδία καθ' αὑτὸ συνεισάγει τὸ μάχη, καθ' οὗ λέγεται. 679, 28.

σταδιαῖος ὅτι παρὰ τὸ στάδιον λέγεται, σταδαῖος δὲ ὁ συστάδην μαχόμενος. 679, 31.

στάδιον ὅτι παρὰ τὸ στάδην λέγεται διὰ τὸ ἵστασθαι τοὺς ἐν αὐτῷ θεωμένους. 679, 32. καὶ στάδιον μέτρον διαστημάτων τοπικῶν, ὅπερ ἀρσενικῶς τε καὶ οὐδετέρως λέγεται. 1390, 58.

στάδιος ἀρσενικὸν προσηγορικῶς τὸ καὶ στάδιον οὐδετέρως, ζήτει τὸ στάδιον· καὶ στάδιος ἐπίθετον σύζυγον τοῦ σταδίη. 679, 33. 1390, 58.

σταθεύειν τὸ χλιαίνειν ἴσως, παρὰ τὸ εἴειν, ὅ ἐστι λάμπειν. 1446, 31.

σταθευτὸς ὅτι παρὰ τὸ σταθεύειν, ὃ δηλοῖ τὸ χλιαίνειν, λέγεται. 1446, 32.

σταθμὰ οὐδετέρως ἀντὶ τοῦ σταθμοὶ κατὰ γένους μεταπλασμόν. 257, 8.

στάθμη, κανὼν ἢ γνώμων τεκτονικὸς, ὅθεν παροιμία, στάθμης ἀκριβέστερος, καὶ λευκὴ στάθμη ἐπὶ τῶν μηδὲν διακρινόντων, καὶ ὅτι βαρύνεται ἡ λέξις καίτοι τῷ σταθμὸς ὀξυτόνῳ συζυγοῦν, ἐρ-

μηνεία διεξοδική. 342, 12. 1022, 60 — 1023, 6. 1531, 61.

σταθμίζω ἐστάθμησα ἑτεροκλίτως, ὡς ἀπὸ τοῦ σταθμῶ περισπωμένου. 114, 6.

σταθμός, ὅτι πολύσημος ἡ λέξις, καὶ ἔκθεσις τῶν σημαινομένων αὐτῆς. 257, 8. 531, 17. καὶ ὅτι σταθμὸς ἡ παραστὰς τῆς θύρας ἤτοι ἡ βάσις τοῦ οὐδοῦ, καὶ τὸ ἀγροτικὸν οἴκημα, καὶ τὸ ζωοστάσιον, καὶ τὸ τῆς σταθμήσεως ὄργανον ὁμωνύμως. 906, 21, 1421, 1. καὶ ὅτι γενικώτερόν τι δηλοῖ ἢ ὁ σηκός. 1165, 47. 1570, 30. 1823, 10. καὶ σταθμὸς ὁ ἀγροτικὸς οἶκος ἀπὸ μέρους τοῦ κατὰ τὰς θύρας σταθμοῦ. 1761, 60. καὶ σταθμὸς πᾶς τόπος ἁπλῶς στάσεως, καὶ ὅτι ὀξύνεται κανονικῶς ἡ λέξις. 582, 13. 15. καὶ ὅτι καὶ σταθμὸν οὐδετέρως λέγεται κατὰ γένους μεταπλασμόν. 658, 42. καὶ ὅτι τὸ σταθμὸς ἐπὶ τοῦ τῆς σταθμήσεως ὀργάνου λαμβανόμενον καὶ ζυγὸς καὶ τρυτάνη καὶ τάλαντον συνωνύμως λέγεται· καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἱστάναι ἐν ἰσότητι τὰς ὁλκὰς ὁ σταθμὸς λέγεται. 912, 44. 47. 50.

σταθμῶν καὶ μέτρων ὀνόματα ἐπί τε αὐτῶν τῶν ὀργάνων καὶ ἐπὶ τῶν μετρουμένων ἢ σταθμωμένων λεγόμενα, οἷον μέδιμνος, χοῖνιξ, πῆχυς, τάλαντον. 740, 28.

σταθμώσασθαι ἀντὶ τοῦ στοχάσασθαι παρ' Ἡροδότῳ, σταθμῆσαι δὲ τὸ ζυγοστατῆσαι. 70, 25.

σταῖμεν, τρίτον πρόσωπον ῥηματικὸν ἐκ τοῦ σταίημεν συγκοπέν, οὗ τρίτον τὸ σταῖεν, ὡς τοῦ φαῖμεν τὸ φαῖεν. 176, 12.

σταιτίτης πλακοῦς ὁ ἐκ σταιτὸς καὶ μέλιτος. 1407, 25.

σταλαγμὸς ἐκαλεῖτο σκωπτικῶς πᾶς τις μικρὸς ἄνθρωπος. 1642, 60.

σταμῖνες τὰ περιτιθέμενα ἔξωθεν ἐπιμήκη ξύλα τοῖς ἐγκοιλίοις τῶν νεῶν, τινὲς δὲ ὀρθὰ ξύλα, οἷς προσεμπήσσεται τὰ πηδάλια, ἢ τὰ ἐν τῷ χείλει τοῦ πλοίου ἐξέχοντα ὀρθὰ ξύλα τοῦ κατὰ τὸ περίτονον τόπου, ἃ σταμινάρια ἰδιωτικῶς λέγονται, καὶ ὅτι δικατάληκτόν ἐστι τοὔνομα καὶ παρὰ τὴν στάσιν λέγεται. 1533, 24.

στασιον λήγοντα ὀνόματα ὅτι παρὰ τὴν στάσιν λέγονται ἐν συνθέσει, οἷον ἱπποστάσιον, βουστάσιον. 658, 41.

στάσις ἡ διαλυτικὴ τῆς συνδετικῆς ὁμονοίας διάστασις. 108, 8.

στάσκεν, ἤγουν ἵστατο, ἀπὸ τοῦ στάσκω θέματος. 406, 34.

στατὴρ νόμισμα ὅτι παρὰ τὸ στῆσαι, ὃ ἐστι σταθμῆσαι, λέγεται. 958, 22. 1182, 52.

στατὸς ἵππος ὁ ἐπὶ πολὺ στὰς ἐφ' ἑνὶ τόπῳ. 658, 40.

σταῦλον Ῥωμαϊκῶς οἴκημα ὑποζυγίων δεκτικὸν, παρὰ τὴν στάσιν. 1957, 55.

σταυροί, οἱ καὶ σκόλοπες, ὀρθὰ καὶ ἀπωξυμμένα ξύλα παρὰ τὸ εἰς ἀέρα ἵστασθαι ἢ παρὰ τὸ εἰς εὖρος ἵστασθαι, ὅθεν καὶ ῥῆμα ἀνασταυροῦν, τὸ καὶ ἀνασκολοπίζειν. 689, 47. 892, 44. 1748, 50.

σταυροῦν ἐν ἴσῳ τῷ ἀνασκολοπίζειν. 892, 45. ζήτει τὸ σταυροί.

σταφυλαί, ὅτι οἱ ἐπὶ τῶν ἡμερίδων λεγομένων δρυῶν βότρυες σταφυλαὶ κυρίως λέγονται, καὶ ὅτι καὶ ὁ ἐν τῷ στόματι κίων σταφυλὴ λέγεται ὁμωνύμως, σταφύλη δὲ βαρυτόνως τεκτονικὸν ἐργαλεῖον. 345, 21. 34. 906, 56. 994, 43. 1163, 7. 1524, 24. 26. 1967, 33.

σταφυλὴ ὀξυτόνως ὁ καρπὸς καὶ ἡ ἐν τῷ στόματι κιονὶς, σταφύλη δὲ βαρυτόνως τεκτονικόν τι ὄργανον· ζήτει ἐν τῷ σταφυλαί.

σταφυλῖνος, εἶδος λαχάνου, καὶ περὶ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ ἱστορία φυσική. 1163, 8.

σταχυηλόγος ὁ τοὺς στάχυς συλλέγων, ὅτι ἐκ τοῦ σταχυολόγος λέγεται τροπῇ τοῦ ο εἰς η. 521, 4.

στάχυς ὅτι οἱονεὶ σίταχυς λέγεται παρὰ τὸ σῖτον ἔχειν. 1181, 50. καὶ στάχυς ὁμωνύμως τὸ περὶ τὰς ψόας μέρος τοῦ σώματος, καὶ στάχυς ὁμώνυμος φωνὴ, ἐτυμολογία. 194, 3. 410, 18.

στέαρ, ὅτι κατὰ ἀρχαῖον ἔθος καὶ τὰ στέατα τροχοειδῶς ἐστρογγύλλοντο, καὶ ὅτι στέαρ μὲν τῶν κερασφόρων λέγεται, πιμελὴ δὲ τῶν μὴ ἐχόντων κέρατα. 1906, 27.

στεγανόμιον κοινῶς μὲν ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἑστιῶνται, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ὁ τοῦ πανδοχείου μισθός. 1761, 25.

στέγη τὸ ὅλον οἴκημα ἐνίοτε, ἀπὸ μέρους τῆς στέγης εἴτουν στεγώσεως. 1925, 47.

στέγος, ὅτι παρὰ τὸ τέγγω γίνεται τέγος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ στέγος. 640, 5. 1420, 8.

στέγω ῥῆμα ὅτι παρὰ τὸ στέγος λέγεται, ὃ παρὰ τὸ τέγος, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ τέγγω. 640, 5.

στείβειν τὸ πατεῖν καὶ τρίβειν. 778, 53. 860, 64. 1395, 36. 1553, 38.

στεῖλαι ναῦν ἀντὶ τοῦ εὐτρεπίσαι. 1760, 9.

στειλειὰ ἡ τοῦ πελέκεως ὀπὴ, δι' ἧς στέλλεται τὸ ἐμβαλλόμενον ξύλον, ὃ στειλειὸν οὐδετέρως λέγεται. 1531, 35. 37. 1915, 37.

στειλειὸν οὐδετέρως, ζήτει ἐν τῷ στειλειά. 1915, 37.

στείνεσθαι τὸ στενοχωρεῖσθαι, καὶ ὅτι στείνεσθαι ἀρνῶν λέγεται ὁ σηκὸς μετὰ γενικῆς πτώσεως, Ὀδ. ι', 219. 1625, 27. 1638, 53.

στεῖνος βαρυτόνως τὸ στένωμα εἴτουν τὸ στενοχώρημα. 893, 3. 965, 53.

στεινωπὸς ὁ στενωπός. 1308, 44.

στειπτὴ φυλλὰς ἡ κατεστοιβασμένη. 778, 54.

στεῖρα προσηγορικῶς ἡ τῶν πλοίων τρόπις, καὶ στεῖρα βοῦς ἢ γυνὴ ἐπιθετικῶς, ὅτι παρὰ τὸ στεῤῥὸν λέγονται, καὶ ὅτι βαρύνεται τοὔνομα. 139, 38. 41. 1453, 13.

στείχειν πρὸς οὐρανὸν λέγεται ὁ Ἥλιος ὅτε ἀνατέλλει, Ὀδ. λ', 17. 1671, 52.

στέλλειν καὶ στέλλεσθαι ἐπὶ τῆς κατὰ θαλάσσης μάλιστα πορείας, ὃ καὶ πέμπειν λέγεται· καὶ στέλλειν ἀντὶ τοῦ συστέλλειν ἐν τῷ, ἱστία μὲν στείλαντο, Ἰλ. α', 433. καὶ στέλλειν τὸ εὐτρεπίζειν. 120, 46. 130, 34. 1444, 26. 1454, 38. καὶ στέλλειν ἀντὶ τοῦ στρατηγικῶς κοσμεῖν, οἷον ἐν τῷ, οὓς ἑταίρους στέλλοντα, Ἰλ. δ', 294. 474, 11.

στέμβειν τὸ ὑβρίζειν καὶ τὸ συνεχῶς κινεῖν. 235, 8.

φον Στησιχόρου τοῦ μελοποιοῦ ἐξ ὀκτὼ γωνιῶν συνεστηκέναι. 1289, 59. 1397, 38.

στήτη ἡ γυνὴ παρὰ Θεοκρίτῳ. 21, 43.

στι λήγοντα ἐπιῤῥήματα ἐξ ἐφελκυσμοῦ ἔχοντα τὸ ληκτικὸν τι, οἷον μεγάλως μεγαλωστὶ, ἐκ παραδείγματος. 781, 4.

στιβάδες ἐντετμημέναι ἐν πέτρᾳ, ὅτι τὰ κοινῶς λεγόμενα πεσσούλια ὑπαγορεύεται διὰ τοῦ λόγου τούτου. 1546, 62.

στιβαρὸν τὸ πυκνὸν καὶ στερεὸν, ἐκ μεταφορᾶς τῆς κατυπεπατημένης γῆς καὶ ταύτῃ πεπυκνωμένης· καὶ στιβαρῶς ἐπίῤῥημα ὅτι παρὰ τὸν ἔστιβον δεύτερον ἀόριστον ἔχει τὸ στι ἰῶτα. 563, 35. 914, 18. 1395, 35.

στιβὰς ἡ εὐτελὴς καὶ καταπεπιλημένη στρωμνὴ, παρὰ τὸ στείβω, ὅ ἐστι καταπατῶ. 343, 12. 861, 1. 1395, 37. 1553, 39. καὶ ὅτι διὰ τοῦ βολὴ, ὅ ἐστι ῥίψις ἢ θέσις, φύλλων κεκλιμένων χαμαὶ ὑπογράφεται, Ὀδ. λ΄, 194. 1678, 9.

στίβη ἡ ἑωθινὴ πάχνη, παρὰ τὸ στείβω, ὅ ἐστι καταπατῶ καὶ πυκνοποιῶ, πυκνοῦται γὰρ ἡ δρόσος παχνουμένη. 1546, 44.

στίβος καὶ πάτος ἡ ἐν τῷ καταπατεῖσθαι πυκνουμένη ὁδὸς, παρὰ τὸ στείβω τὸ καταπατῶ καὶ πυκνῶ. 861, 1. 1218, 34. 1546, 45.

στιβῶ στιβήσω, τὸ συμπιλῶ καὶ καταπατῶ, ὅτι ἐξ ἀναδρομῆς δευτέρου μέλλοντος εἰς ἐνεστῶτα γέγονε τὸ ῥῆμα. 179, 35. 1035, 31.

στιγματίαι, ὅτι στιγματίας ἐπεκλήθη Νικάνωρ ὁ γραμματικὸς διὰ τὸ περὶ στιγμῶν πολυλογῆσαι. 20, 12. καὶ ὅτι Θρᾳκικαί τινες γυναῖκες ἐφ᾽ ὕβρει στιχθεῖσαι μέρη τινὰ τοῦ σώματος καὶ τὰ λοιπὰ προσανέστιξαν ἐξαλείφουσαι τὸν τῆς συμφορᾶς χαρακτῆρα. 1960, 15.

στιγμὴ ὅτι δύναταί ποτε ἐκτείνειν τὸ πρὸ αὐτῆς βραχὺ φωνῆεν. 1465, 4. καὶ ὅτι ἐπὶ τῷ τέλει τῆς βῆτα ῥαψῳδίας τῆς Ἰλιάδος τελεία στικτέον διὰ τὸν εἱρμὸν τῶν ἐφεξῆς, ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων ῥαψῳδιῶν οὔ, διὰ τὸ σιωπὴν ἐκδέχεσθαι. 369, 35.

στίγων δοῦλος, ὁ καὶ στιγματίας, ὅτι παρὰ τὸ ἐστίχθαι οὕτω λέγεται, ὡς καὶ πέδων παρὰ τὸ πεπεδῆσθαι. 725, 32. 1542, 48.

στίζεσθαι λέγεται τὸ πέλαγος, ὅταν φρῖκα πάσχῃ. 1324, 42.

στίλβειν κάλλεϊ λέγεται παρ᾽ Ὁμήρῳ ὁ ἀλοιφῇ τινὶ μυρεψικῇ γεγανώμενος τὴν ὄψιν. 426, 46. 1842, 24.

στιλβηδὼν ὄνομα θηλυκὸν παρὰ τὸ στίλβω. 991, 3.

στίλβων τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἄστρον. 1271, 33.

στιλπνὸς παρὰ τὸ στίλπω εἴτουν στίλβω, ὡς ἀπὸ τοῦ τέρπω τερπνὸς, καὶ θάλπω θαλπνός. 991, 2.

στίλπωνες, ἀνθρωπάρια μικρὰ, ἃ καὶ σκωπαῖοι ἐκαλοῦντο παρὰ Λάκωσι. 1523, 64.

στίμμις θηλυκῶς καὶ στίμμι οὐδετέρως. 728, 47. 51. 976, 51. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι στίμμις κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται, καὶ ὅτι εἰς τὰ ὄμματα ἐστὶ χρήσιμος. 1761, 32.

στὶξ στιχὸς ἡ τάξις ἁπλῶς, παρὰ τὸ στείχειν, ἢ καὶ δίφθογγον ὤφειλεν ἔχειν τὸ στι, διὰ δὲ τὸ εἰς διπλοῦν καταλήγειν ἐν μονοφθόγγῳ γράφεται. 321, 42. καὶ στὶξ ἰδίως σύστημα ἐξ ἀνδρῶν πεντακοσίων. 469, 7. 13. 665, 17. 1052, 46.

στιφρὸς, ὅθεν καὶ ῥῆμα στιφρῶ, ὅτι παρὰ τὸ στύφω λέγεται, ὅθεν καὶ τὸ στρυφνός. 1913, 45.

στίχες αἱ ἁπλῶς τάξεις, ἰδίως δὲ στὶξ σύνταξις ἀνδρῶν πεντακοσίων. 665, 17. ζήτει τὸ, στὶξ στιχός.

στιχηρὰ πάθη ἐκ πλεονασμοῦ ὅτι τρία εἰσὶ, καὶ ἔκφρασις αὐτῶν διεξοδική. 12, 32.

στίχοι εἴτουν ἔπη, καὶ περὶ ὁλοσπονδείων τινῶν καὶ ὁλοδακτύλων στίχων εἴτουν ἐπῶν. 1899, 54.

στίχος ἡ ἐπὶ βάθος στάσις τῶν χορευτῶν, καὶ ὅτι καὶ οἱ ἐν τοῖς βιβλίοις στίχοι οὐχ᾽ ὡς νῦν κατὰ μέτωπον, ἀλλὰ κατὰ βάθος ἐγράφοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. 1305, 28. 32. καὶ στίχος ἡ ῥάβδος ὁμωνύμως, ὅθεν καὶ στιχῳδοί, ζήτει τὸ στιχῳδοί. 6, 25.

στιχῶ, ῥῆμα δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων ἐκ τοῦ ἔστιχον δευτέρου ἀορίστου εἰς ἐνεστῶτα ἀναδραμόντος, ὡς ἐκ τοῦ ἔστιβον τὸ στιβῶ. 179, 36. 1035, 30.

στιχῳδοὶ οἱ ῥαψῳδοὶ, ἐπεὶ καὶ ῥαβδῳδοὶ οἱ αὐτοὶ παρὰ τὴν ῥάβδον, στίχος δὲ καὶ ῥάβδος ταὐτόν ποτε σημαίνουσιν. 6, 25.

στίχων καὶ πέδων δοῦλος, στιγματίας καὶ πεδήτης. 1542, 48. ζήτει τὸ στίγων.

στοιχὰς λέγεται ἡ κατὰ στοίχους πεφυτευμένη ἄμπελος. 1524, 34.

στοιχειακῶν γραμμάτων ἀπόγονοι λέξεις, ἤγουν κατὰ μίμημα τῆς ἐκείνων ἀπηχήσεως γενόμεναι, οἷον τοῦ β΄ ὁ βόμβος καὶ τὸ βομβεῖν, τοῦ ζ΄ τὸ ζέειν, τοῦ ξ΄ τὸ ξέειν, τοῦ ρ΄ ὁ ῥοῖζος, τοῦ σ΄ τὸ σίζειν καὶ ὁ σιγμός. 821, 40. 1636, 15.

στοιχεῖον, ὅτι τὸν ἥλιον ἐκάλεσέ τις στοιχεῖον διὰ τὴν κατὰ στοῖχον, ἤγουν κατὰ τάξιν, πορείαν αὐτοῦ. 1671, 47.

στοιχείων τῶν κατὰ κόσμον κοινωνία καὶ διαφωνία, ἱστορία φυσικὴ διεξοδικῶς ἑρμηνευομένη. 1242, 51.

στοῖχος ἡ κατὰ βάθος τάξις. 1328, 16. ζήτει τὸ στίχος.

στόλος, νεώς τι μόριον, ὅθεν τὸ ἀκροστόλιον. 1039, 41. καὶ στόλοι κατὰ γλῶσσαν τὰ ἀπεξυσμένα ξύλα διὰ τὸ συνεστάλθαι. 1726, 15. καὶ ὅτι στόλος παρὰ τὸ στεῖλαι, ὅ ἐστιν εὐτρεπίσαι, λέγεται. 1760, 9.

στόμα πολέμου, ἐν ᾧ οἱ πρόμαχοι ἵστανται. 1185, 63.

στόμα πολέμου τροπικῶς λέγεται ὁ τόπος, καθ᾽ ὃν οἱ πρόμαχοι τετάχαται, ὃς καὶ στόμα φάλαγγος λέγεται. 469, 41. 786, 24.

στόμα καὶ στόμιον ποταμοῦ ὁ τόπος, καθ᾽ ὃν εἰς θάλασσαν εἰσβάλλει. 858, 62. 1545, 13. καὶ στόμα θαλάσσης ὁ αἰγιαλὸς, ὅπου τὴν ἄχνην ἐκπτύει. 965, 55. καὶ ὅτι καὶ λιμένων λέγεται καὶ ποταμῶν καὶ λιμνῶν. 1649, 57.

στόμα ἐν ἴσῳ τῷ στόμωμα παρὰ τοῖς μεθ᾽ Ὅμηρον ῥήτορσι. 1021, 54.

στομάλιμνον, ὅτι ἐκ τοῦ στόμα καὶ τοῦ λίμνη σύγκειται τοὔνομα. 1649, 58.

στόμαχος το κάτω μέρος τοῦ λαιμοῦ, καὶ στομάχοιο θέμεθλα ἡ φάρυγξ ἢ τὸ στόμα τῆς κοιλίας. 416, 32. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι στόμαχος ὁ βρόχθος παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον τὸ στόμα τῆς κοιλίας· καὶ θέμεθλα στομάχου ἡ θέσις αὐτοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 1094, 23.

στόμια ποταμῶν αἱ ἐκβολαί. 858, 62. 1545, 13.

στόμις ἵππος ὁ τῷ στόματι ἀντερείδων τῷ χαλινῷ. 1538, 50.

στομωμάτων σιδήρου διάφοροι ὀνομασίαι, καὶ ὅτι διαφόρως στομούμενος ὁ σίδηρος εἰς διάφορα ἔργα ἐχρησίμευε παρὰ τοῖς παλαιοῖς. 294, 4.

—στον λήγοντα ὀνόματα καὶ χωρὶς τοῦ σίγμα λεγόμενα ἐνίοτε παρὰ ποιηταῖς, οἷον γνωτὸν ἀντὶ τοῦ γνωστόν. 922, 23.

στοναχίζεσθαι τὸ στένειν καὶ στεναχτικῶς λαλεῖν. 180, 6. 11. 667, 55.

στοναχίζω, ὅτι παρὰ τὸ στένω γίνεται στενάχω, ὅθεν στεναχίζω, ὃ καὶ στοναχίζω λέγεται. 180, 11.

στονόεσσα αὐτὴ ἡ μάχη παρ' Ὁμήρῳ πρὸς διαστολὴν ἑτέρας τινὸς μὴ τοιαύτης. 1691, 36.

στορέω τὸ στρωννύω, καὶ στορέσαι λέχος τὸ στρῶσαι, καὶ ἐστόρεσε θεὸς μεγακήτεα πόντον, Ὀδ. γ', 158. ἀντὶ τοῦ κατέπαυσεν, ἢ καὶ θυμὸς στορεσθῆναι λέγεται· καὶ στορέσαι ἀνθρακιὰν ἀντὶ τοῦ ἐξαπλῶσαι. 748, 20. 778, 44. καὶ ὅτι στορέω μὲν στορῶ κατὰ τὴν πρώτην, στρῶ δὲ στρώσω κατὰ τὴν τρίτην. 1880, 42.

στορνῦσα, ὅτι ἐκ τοῦ στορέω στορῶ γίνεται στόρνω καὶ στορνύω, ὅθεν στόρνυμι, οὗ μετοχὴ ὁ στορνὺς ἡ στορνῦσα. 1811, 11.

στορῶ στορέσω κατὰ τὴν πρώτην, στρῶ δὲ στρώσω κατὰ τὴν τρίτην. 1880, 42.

—στος λήγοντα ὀνόματα ὅτι καὶ χωρὶς τοῦ σ̄ λέγονται αὐτῶν τινά, οἷον γνωτὸς ἀντὶ τοῦ γνωστός. 922, 23. 1795, 63.

—στος λήγουσαι γενικαί, ζήτει τὸ, —τος λήγουσαι γενικαί.

στραβὸς ὅτι παρὰ τὸ στρέφειν λέγεται. 432, 9. 1410, 19.

Στράβων κύριον ὅτι παρὰ τὸ στραβὸς λέγεται. 1410, 19. καὶ ὅτι Στράβων, υἱὸς Κάλλωνος Ἀργείου ἐκ Τειρεσίου δι' ἣν γυνὴ γεγονώς, διὰ τὸ διεστράφθαι τὰς ὄψεις οὕτως ἐκλήθη. 1665, 52.

στρατεῖαι διαφόρων ἐθνῶν μετὰ διαφόρων μουσικῶν ὀργάνων, οἷον Λακεδαιμονίων μετὰ αὐλῶν, Κρητῶν δὲ μετὰ λύρας. 1320, 3.

στρατεύεσθαι λέγονται τὰ νέφη τροπικῶς, ὅτι πολλὰ συσταθέντα ταραχὴν ἀέρος ἀπειλοῦσι. 471, 36.

στρατία Ἀθηνᾶ, ζήτει ἐν τῷ, στράτιος Ζεύς. 189, 18.

Στρατία, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Στρατίας ἡρωΐδος τινός, ὅτι βαρυτόνως λέγεται, τὸ ἐθνικὸν Στρατιεὺς καὶ Στρατιώτης· Στράτιον δὲ οὐδετέρως πόλις Ἀκαρνάνων, τὸ ἐθνικὸν Στρατιώτης. 301, 27. 33.

Στράτιος κύριον ὅτι παροξύνεται διὰ τὸ τρίβραχυ εἶναι. 1474, 30.

στράτιος Ζεὺς παρὰ Καρσὶ τιμώμενος διὰ τὸ διοικεῖν τὰ κατὰ τοὺς πολέμους, καὶ στρατία Ἀθηνᾶ ὁμοίως. 189, 18.

Στρατιώτης ἐθνικὸν, ζήτει τὸ, Στρατία πόλις.

στρατιωτῶν ἐπίθετα διάφορα ἀπὸ διαφόρων ὅπλων παρονομασθέντα, οἷον αἰχμητὴς ἀπὸ τῆς αἰχμῆς, καὶ εὐκνήμις παρὰ τὴν κνήμην, καὶ θωρηκτὴς παρὰ τὸν θώρακα, καὶ ἄλλων ἀπ' ἄλλων. 70, 5.

στρατιωτῶν καύχημα διὰ μέλους σκολίου, καὶ ἔκθεσις τοῦ μέλους. 1574, 6.

Στρατονίκου ἀπομνημόνευμα περὶ κηρύκων. 1324, 23.

Στρατονίκου κιθαρῳδοῦ ἀποφθέγματα, τὸ περὶ τῶν ναῶν καὶ τὸ περὶ τῶν κηρύκων. 1108, 40. 1324, 23. καὶ ἀστεῖσμα τοῦ αὐτοῦ κατά τινος φαύλου μουσικοῦ. 1634, 28.

στρατόπεδον ἀντὶ τοῦ στράτευμα, καὶ ἐναλλὰξ στρατὸς ἀντὶ τοῦ στρατόπεδον. 1046, 44.

στρατὸς ἀντὶ τοῦ στρατόπεδον, καὶ ἀνάπαλιν στρατόπεδον ἀντὶ τοῦ στράτευμα. 1046, 43.

στρέβλα ὅτι ὤφειλε στρέβλη λέγεσθαι, ἐπεὶ τὰ εἰς λᾱ θηλυκὰ καὶ ἕτερον λ̄ πρὸ τοῦ λᾱ θέλει ἔχειν. 118, 1.

στρεβλὸς, ὁ καὶ στραβὸς παρὰ τοῖς παλαιοῖς λεγόμενος, ὅτι παρὰ τὸ στρέφειν λέγεται, ὡς καὶ ὁ στραβός. 206, 30. 432, 9. 1410, 19.

στρεπτὴ γλῶσσα ἀντὶ τοῦ ὑγρὰ καὶ εὐλύγιστος, ἢ ἡ τὰ ἐναντία ἐπιχειροῦσα. 1206, 43.

στρεπτὸς προσηγορικῶς κόσμος ποιός, καὶ στρεπτὸς χιτὼν ἐπιθετικῶς ὁ κλωστός, ἢ ὁ κρικωτὸς θώραξ, Ἰλ. ε', 113. 528, 23. καὶ στρεπτὸς ὁ δυνάμενος στρεφθῆναι, ὅθεν στρεπτοὶ θεοὶ καὶ στρεπταὶ φρένες παρ' Ὁμήρῳ. 625, 9.

στρεύγεσθαι τὸ τήκεσθαι καὶ οἷον κατὰ στράγγα ὑποῤῥέειν καὶ ἐκλείπειν. 1030, 8. 1725, 12. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ στραγεύεσθαι ἢ μᾶλλον στραγγεύεσθαι συγκέκοπται. 1441, 59.

στρεφεδινεῖν ὅτι ἐκ τοῦ στρέφειν καὶ τοῦ δινεῖν ταὐτοσήμων λέξεων σύγκειται. 436, 56. 1087, 61.

στρέφειν ἐν ἴσῳ τῷ κλώθειν. 1015, 33. 1638, 16.

στρεψίμαλλον πρόβατον τὸ συνεστραμμένους ἔχων τοὺς μαλλούς, ὅθεν μεταφορικῶς στρεψίμαλλος ἄνθρωπος ὁ μὴ ἁπλῶς τὸν τρόπον, ἀλλ' ὡς εἰπεῖν στρόφις καὶ περίεργος ἐν τῷ λαλεῖν. 1561, 36. 1638, 16.

στριφνὸς ὅτι στρυφνὸς διὰ τοῦ ῡ ψιλοῦ ὤφειλε γράφεσθαι, ὡς ἀπὸ τοῦ στύφω στυφνὸς καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ̄ στρυφνός. 413, 5.

στρογγύλη, ὄνομα μιᾶς τῶν ἑπτὰ Αἰόλου νήσων. 1644, 33.

στρόμβος, ἄτρακτος ἢ βέμβιξ ἢ ῥέμβος ἢ λίθος στρογγύλος. 995, 62.

στρουθίζειν τὸ εὐτελῶς ᾄδειν, ὅτι παρὰ τὸ στρουθὸς λέγεται. 228, 40. 1411, 15.

στρουθίον, εἶδος ποτηρίου Περσικοῦ. 1411, 14.

στρουθὸς ὅτι παρὰ τὸ μετὰ εἰ-

στρου θέειν πρὸς τὴν ὀξεῖαν οὕτω λέγεται, ἣ καὶ τῇ Ἀφροδίτῃ ἀφιέρωτο· καὶ ὅτι ὀξύνεται κανονικῶς τοὔνομα. 228, 30. καὶ ὅτι ἀμφισβητεῖται κατὰ τὸ γένος, καὶ ὅτι οὐ καθολικόν ἐστιν, ὡς τὸ ὄρνις καὶ οἰωνός· καὶ ὅτι ὀχευτικόν τέ ἐστι τὸ ὄρνεον καὶ τοὺς φαγόντας αὐτοῦ τοιούτους ποιεῖ· καὶ στρουθοὶ Λυβικαὶ αἱ στρουθοκάμηλοι, αἱ καὶ ἄγριαι στρουθοὶ λέγονται. 228, 38. 1411, 4—16. καὶ ὅτι οἱ στρουθοὶ οὐ μόνον ἰδόντες τὰς θηλείας, ἀλλὰ κἂν φωνὴν ἀκούσωσι σπερμαίνουσι. 1681, 40.

στροφαῖος Ἑρμῆς ὁ παρὰ τῷ στροφεῖ ἱδρυμένος ἢ ὁ στρόφις, ἤγουν στρέφων καὶ ἐξαπατῶν. 1353, 9.

στροφαλίζειν τὸ στρο μικρὸν, ὅτι τῷ στροφάλιγξ ὀνόματι συστοιχεῖ, ἀπὸ γὰρ τοῦ στρωφῶ εἶχεν ἂν τὸ στρο μέγα. 1848, 39.

στροφάλιγξ κονίης ἐν ἴσῳ τῷ ἄελλα, ἐπεὶ καὶ ἴσον τὸ στρέφειν τῷ εἱλεῖν, ὅθεν ἡ ἄελλα λέγεται. 1953, 16.

στρόφος, σχοινίον ἐστραμμένον εἴτουν κλωστὸν, ἢ ἱμὰς τοιοῦτος, οὗ τῶν περάτων ἐξάπτεται ἡ ποιμενικὴ πήρα, Ὀδ. ν', 438. ρ', 198. καὶ στρόφος ὁμωνύμως ἡ τῆς γαστρὸς ὀδύνη. 1746, 42. 44.

Στρυμὼν ποταμὸς πράσιόν τι φερων ἐπιπολάζον τῷ ὕδατι εἰς τροφὴν τῶν ἐν αὐτῷ ἰχθύων, ἱστορία. 1227, 21.

στρυφνὸς ὅτι παρὰ τὸ στύφω λέγεται. 1913, 44. ζήτει τὸ στριφνὸς διὰ τοῦ ἰῶτα.

στρύχνος ὅτι κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται. 1390, 53.

στρῶ στρώσω, ὅτι ἐκ τοῦ στορῶ στορέσω συγκοπὲν εἰς ἑτέραν συζυγίαν μετέβη. 748, 26. 778, 48. 1880, 43.

στρώματα, εἴτουν στρωμναὶ, ὅτι ἐξ ὑποστρωμάτων καὶ σκεπασμάτων συνίστανται. 1471, 64.

στρωμνὴ ὅτι ἐκ τοῦ στρωμονὴ κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 748, 27. καὶ περὶ τῆς ἐφ' Ὁμήρου τῶν ἡρωικῶν στρωμνῶν εὐτελείας. 782 12.

στρῶσαι, ὅτι ἐκ τοῦ στορέω στορῶ γίνεται στρῶ κατὰ συγκοπὴν καὶ κλίνεται στρόω στρῶ κατὰ τὴν τρίτην συζυγίαν, καὶ ὅτι περὶ λίθων καὶ σανίδων καὶ κυμάτων λέγεται. 1369, 48. 1811, 13. ζήτει τὸ στορέω.

στρῶται παρὰ Πέρσαις οἱ τὰς στρωμνὰς εὐθετοῦντες. 1471, 63.

στρωφᾶν τὸ στρέφειν, καὶ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ κλώθειν τίθεται ἐν τῷ, ἠλάκατα στρωφῶσα, Ὀδ. ζ', 53. 306. 1551, 14. καὶ ὅτι τὸ στρο διὰ τοῦ ω μεγάλου ἔχει γραφόμενον. 137, 24.

στύγαξ ἀντὶ τοῦ στυγερὸς ἢ στυγητὸς, καὶ ὅτι οὕτως ἐπεκαλεῖτο Εὐκράτης, Ἀθηναίων τις στρατηγὸς, διὰ τὸ στυγεῖσθαι ὑπὸ τῶν πολλῶν. 1050, 60.

στυγεῖν τὸ μισεῖν καὶ φρίσσειν καὶ λυπεῖσθαι, ὅτι παρὰ τὴν Στύγα λέγεται. 78, 12. 718, 34. 37. 1010, 54. 1123, 24. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ στυγεῖν πάλαι μὲν ἐπὶ τοῦ φρίσσειν, ὕστερον δὲ ἐπὶ τοῦ μισεῖν διὰ τὸ ἐπακολουθοῦν μῖσος τοῖς στυγουμένοις. 1650, 62.

στυγερὸς καὶ στυγητὸς ὅτι παρὰ τὴν Στύγα λέγονται. 1650, 59.

στυγερὰ ἔπη ἀντὶ τοῦ στυγνὰ ῥήματα ἐν τῷ, νῶι μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβομένω στυγεροῖσιν ἕσταμεν ἀχνύμενοι, Ὀδυσσ. λ', 465. στυγερὸν δὲ ἀλλαχοῦ τὸ μισητὸν καὶ φρικτόν. 1694, 10.

στυγερὴ ἀοιδή, Ὀδ. ω', 200. ἐν ἴσῳ τῷ χαλεπὴ φήμη. 1956, 63.

στυγερὴ δαὶς ὅτι οὐ καθόλου λέγεται, ἀλλ' ἡ ἐπὶ τοῖς ἐς Στυγὸς κατιοῦσι νεκροῖς γινομένη. 1285, 43. 1287, 6.

στυγερὴ νόσος ἡ θανάσιμος, παρὰ τὴν ἐν Ἅιδου Στύγα. 953, 23.

στυγερὸς Ἀΐδης ὁ φρικτὸς καὶ μισητὸς Ἅιδης, παρὰ τὸ στυγεῖν ἢ παρὰ τὴν ἐν Ἅιδου μυθευομένην Στύγα. 718, 33.

στυγερὸς δαίμων ἀντὶ τοῦ φρικτὴ ἢ θανάσιμος τύχη ἐν τῷ, στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων, Ὀδ. ε', 396. 1545, 5.

στυγερὸς σκότος ὁ θάνατος, παρὰ τὴν Στύγα, ἔνθα ἀπέρχεσθαι μυθεύονται οἱ τεθνηκότες. 520, 18.

στυγερῶς, φρικτῶς καὶ κρυερῶς, καὶ ὡς ἂν στυγέῃ τις. 1083, 18. 1937, 9.

στυγέω στυγῶ, ἐν ἴσῳ τῷ φρίσσω καὶ ἔρριγα, παρὰ τὴν Στύγα. 669, 17. καὶ ὅτι στύγω βαρυτόνως δοκεῖ λέγεσθαι, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ στύξαιμι ἀορίστου εὐκτικοῦ, οὗ χρῆσις Ὀδ. λ', 502. καὶ τοῦ, κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν, Ὀδ. κ', 113. 1695, 28.

Στύγιος δόμος τὰ ἐν Ἅιδου λέγεται παρὰ Σοφοκλεῖ. 718, 35.

στυγητὸν τὸ φρικτὸν καὶ μισητόν. 718, 28. 34.

στυγνάζειν ὅτι ἐκ τοῦ στυγεῖν γίνεται κατὰ παραγωγὴν καὶ πλεονασμὸν τοῦ ν. 718, 36. 1123, 28.

στυγνὸς ὁ λυπούμενος καὶ ὁ μισητὸς παρὰ Σοφοκλεῖ, ὅτι παρὰ τὸ στυγεῖν γίνεται πλεονασμῷ τοῦ ν. 718, 35. 1123, 28.

Στυγὸς ὕδωρ, ὅτι κατ' αὐτοῦ ὀμνύουσιν οἱ θεοί. 336, 16. ζήτει ἐν τῷ, Στὺξ Στυγός.

στυγῶ στυγήσω, ὅθεν στυγητὸς, καὶ στυγέσω, ὅθεν στυγερός. 1937, 10.

στύλος ὅτι παρὰ τὸν στήσω μέλλοντα λέγεται τροπῇ τοῦ η εἰς υ. 620, 20. 795, 37. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ στήλη κατὰ τὴν αὐτὴν τροπήν. 884, 62. καὶ ὅτι ὁ στύλος οὐ ταὐτὸν ὅπερ ἡ στήλη δηλοῖ, καίτοι ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ παρηγμένον. 1848, 51.

στῦμα στύματος, ἡ τοῦ αἰδοίου τάσις, ἀπὸ τοῦ ἔστυμαι παρακειμένου τοῦ στύομαι ῥήματος. 1283, 32.

Στύμφαλος, πόλις Ἀρκαδικὴ ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς λεγομένη, ὅθεν καὶ Στυμφαλία Ἄρτεμις, καὶ Στυμφαλὶς λίμνη, περὶ ἣν αἱ Στυμφαλίδες λεγόμεναι ὄρνις, ἱστορία. 302, 9.

Στὺξ Στυγὸς, ἱστορικῶς μὲν λιβάσιον ὕδατος ψυχροτάτου καὶ ὀλεθρίου περὶ Φενεὸν ἢ Νώνακριν, πόλεις τῆς Ἀρκαδίας, ἑρμηνεία διεξοδική. 301, 16. 718, 27. καὶ ὅτι κατὰ τοῦ τῆς Στυγὸς ὕδατος ὀμνύουσιν οἱ θεοί. 336, 16. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Στὺξ πηγὴ ἐν Ἅιδου μυθευομένη διὰ τὸ στυγητὰ ἤγουν φρικτὰ εἶναι τὰ ἐν

Ἀιδου, ἢ διὰ τὸ στυγνάζεσθαι τοὺς ἀποθνήσκοντας οὕτω λεγομένη· καὶ ὅτι καὶ παρὰ Κιμμερίοις καὶ περὶ τὸν Ἄορνον κόλπον τῆς Ἰταλίας πηγή τις οὕτως ἐκαλεῖτο ὁμωνύμως τῇ περὶ Φενεὸν τῆς Ἀρκαδίας. 1196, 20. 1650, 59. 1667, 39. 42. 52.

στύξαιμι ἀντὶ τοῦ μισήσαιμι καὶ φρίξαιμι, καὶ ἀντὶ τοῦ εἰς μῖσος καὶ ἔκπληξιν ἀγάγοιμι· καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ στύγω στύξω βαρυτόνου κεκίνηται, ἢ ἀπὸ τοῦ στυγήσαιμι περισπωμένως κεκινημένου κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπήν. 1695, 22.

Στύρα οὐδετέρως λεγόμενον, πόλις Εὐβοϊκὴ πλησίον Καρύστου, κατασκαφεῖσα ὑπὸ Φανίδρου Ἀθηναίων στρατηγοῦ, τὸ ἐθνικὸν Στυριεύς. 281, 11.

Στυράκιον, ὄνομα ὄρους Κρητικοῦ, καὶ στυράκια ἀκοντίσματα ὅμοια τοῖς κρανείνοις, ἐκ στύρακος φυτοῦ γινόμενα. 281, 13.

στύραξ, εἶδος φυτοῦ, ζήτει ἐν τῷ στυράκιον. 281, 14. καὶ στύραξ τὸ καὶ στυράκιον καὶ σαυρωτήρ, ὅ ἐστι τὸ κατὰ τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ δόρατος σιδήριον, παρὰ τὸ στῆναι ἔχειν ἐπ' αὐτοῦ τὸ δόρυ, ἀπὸ τοῦ στῶ στήσω τροπῇ τοῦ η εἰς υ. 795, 35.

στυφελίζειν τὸ στρυφνῶς ἐλελίζειν, ὅ ἐστι διασείειν ἢ ἑλίσσειν, ὅ ἐστι συστρέφειν. 155, 18. 680, 6. 845, 59.

στῶ στήσω, ἀντὶ τοῦ σταθμῶμαι, ὅθεν μεταστῆσαι παρ' Ὁμήρῳ τὸ ἀντισηκῶσαι. 1625, 25.

Στώακες ὑποκοριστικῶς οἱ Στωικοί. 1448, 3.

συ συλλαβὴ μεταβάλλουσά ποτε τὸ σ εἰς ξ ἐν μέσῳ λέξεων, οἷον ἐν τῷ ἀναξυρίς, ὃ παρὰ τὸ ἀνασείρεσθαι λέγεται. 22, 8.

σὺ ἀντωνυμία δὶς παραλαμβανομένη παρελκόντως τὸ δεύτερον, οἷον ἐν τῷ, μηδὲ σύ γ' αἰδόμενος τὸν μὲν ἀρείω καλλείπειν, σὺ δὲ χείρον' ὀπάσσεαι, Ἰλ. κ', 237. 890, 64.

σύτο ἀντὶ τοῦ ἔσσυτο, ἤγουν ἐξώρμησε. 1229, 30.

Σύαγρος ποιητής, ὅτι πρῶτος οὗτος ἐποίησε περὶ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, γεγονὼς μετὰ Ὀρφέα καὶ Μουσαῖον. 4, 26.

σύαγρος προσηγορικῶς ὁ ἄγριος σῦς, καὶ σύαγρος κύων ἐπιθετικῶς ὁ σῦς ἀγρεύων, καὶ Σύαγρος κύριον. 773, 7. 1872, 11. καὶ ὅτι Ἰωνικῶς σῦς ἄγριος ἐν διαλύσει λέγεται. 1554, 15.

Συβαρῖται ὅτι τὰς ψοφητικὰς τέχνας ἐξέβαλον τῆς ἑαυτῶν πόλεως, ἱστορία. 1150, 15. καὶ ὅτι οἱ Συβαρῖται ἀπέκτεινάν ποτε τοὺς Κροτωνιατῶν πρέσβεις, ἐφ' οἷς ἀνέβλυσεν αὐτοῖς πηγὴ αἵματος, ἱστορία. 1266, 53.

συβόσιον συῶν, ὅτι ἐκ περιουσίας προσκείμενον ἔχει τὸ συῶν, ὡς καὶ τὸ αἰπόλιον τὸ αἰγῶν, ὡς ἐγκείμενα αὐτοῖς. 257, 29. καὶ ὅτι ἐκτείνεταί ποτε διὰ μέτρου ἀνάγκην ἡ παραλήγουσα τοῦ συβόσιον. 874, 7.

συγγενικῶν τινῶν ὀνομάτων ἔκθεσις. 316, 10. καὶ ὅτι τῶν συγγενικῶν ὀνομάτων τὰ μὲν πλεῖστα ὑπὸ παντὸς προσώπου ἔχει προφέρεσθαι, ἔνια δὲ ἐκ μόνων τῶν πρὸς ἃ λέγεται, οἷον ἄπφαν τὴν ἀδελφὴν μόνη ἡ ἧς ἐστιν ἀδελφὴ καλέσειεν ἂν Ἀττικῶς, καὶ πάπαν τὸν πατέρα ὁ οὗ ἐστιν ὁ πατήρ. 565, 21. 648, 59.

συγκαταινεῖν, τὸ καὶ συναινεῖν, ὅτι παρὰ τὸν αἶνον, ὃ δηλοῖ τὴν συγκατάθεσιν, λέγεται. 1755, 13.

συγκηδεσταὶ λέγονται οἱ ἀδελφὰς γεγαμηκότες. 971, 27.

σύγκλητος ὅτι παρὰ τὸ συγκαλεῖν λέγεται, ζήτει ἐν τῷ βουλή. 172, 8. καὶ ὅτι διὰ τοῦ, κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον, Ἰλ. ι', 11. ὑπογράφεται ἡ σύγκλητος· καὶ σύγκλητος λέσχη παρὰ Σοφοκλεῖ ἡ σύγκλητος βουλή. 732, 53.

συγκομιστήρια, τὰ καὶ θαλύσια. 772, 22. ζήτει τὸ θαλύσια.

συγκοπὴ πάθος ὅτι ψιλωτικόν ἐστι τῶν λέξεων, ἀλλ' οὐ καθόλου. 843, 12. καὶ ὅτι ὀνόματά τινα ἄκλιτα μένει διὰ τὸ ἐκ συγκοπῆς γενέσθαι, οἷον μέγας ἐκ τοῦ μεγάλος μεγάλου, καὶ μάρτυς ἐκ τοῦ μάρτυρος μαρτύρου. 114, 14. 1447, 19.

συγκρίνειν ὅτι ἴσον δύναται τῷ συγχέειν ἀντικειμένως τῷ διακρίνειν. 388, 25. 1490, 50.

σύγκρισις, ὅτι δεῖ τὰς συγκρίσεις ἀπὸ ταπεινοτέρων ἀναβαίνειν ἐπί τι ὑψηλότερον· ἐνίοτε δὲ ἀνάπαλιν ἐξ ὑψηλοτέρου ἐπί τι ταπεινότερον γίνεται ὑποβιβασμός, οἷον ἐν τῷ, ὥστε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν ἠὲ σελήνης, Ὀδ. δ', 45. 1481, 38.

συγκριτικὰ ἀπὸ συγκριτικῶν παρηγμένα κατὰ συγκρίσεως ἐπίτασιν, οἷον πλειότερον ἀπὸ τοῦ πλεῖον· καὶ συγκριτικὰ ἀπὸ ὑπερθετικῶν παρηγμένα, οἷον λαλίστερος ἐκ τοῦ λάλιστος. 215, 9. 13.

συγκριτικὰ πληθυντικῇ γενικῇ συντεταγμένα γενικὴν ἐφελκόμενα εἰς τὰ σύστοιχα θετικὰ ἀναλυόμενα, οἷον ὀλοώτερος θεῶν ἀντὶ τοῦ ὀλοὸς ἐν θεοῖς, καὶ συγκριτικὰ καθ' αὑτὰ ἀντὶ τῶν θετικῶν. 76, 12. 17. 424, 34.

συγκύρσαι τὸ κατὰ συγκυρίαν εἰς ταὐτὸ ἐλθεῖν. 1309, 22.

συγχέειν ὅτι ἀντίκειται τῷ τάττειν καὶ ἁρμόττειν, καὶ ὅτι τὰ καταβαλλόμενα οἰκοδομήματα συγχέεσθαι λέγονται. 1020, 15. 1025, 27. καὶ ὅτι καὶ ἡνία τῆς τάξεως ἐκπεσόντα συγχεῖσθαι λέγονται παρ' Ὁμήρῳ. 1071, 36.

συγχεῦαι τινὰ λέγεται ἡ θάλασσα, ἤγουν τῆς κατὰ φύσιν ἁρμονίας καὶ συνηθήκης παραλῦσαι· καὶ οἶκος δὲ καταπεσὼν συγκεχέσθαι καὶ συνεῤῥῆχθαι λέγεται. 1589, 27. 44. 46.

σύγχυσις ὅτι ἀντίκειται τῇ ἁρμονίᾳ καὶ τάξει. 1020, 15. καὶ ὅτι πρὸς πολλά τινα λέγεται ἡ σύγχυσις, οἷον σύγχυσις λόγου καὶ ῥημάτων καὶ οἰκημάτων πεσόντων καὶ πολυειδῶν ὀσπρίων συσσωρευθέντων· καὶ ὅτι καὶ στρατευμάτων σύγχυσις λέγεται· μετενήνεκται δὲ ἡ λέξις ἐκ τῆς χύσεως ὑγρῶν τινῶν ὁμοῦ γινομένων. 1354, 29.

σύες ἀγρότεροι λέγονται παρ' Ὁμήρῳ πρὸς διαστολὴν τῶν οἰκοτραφῶν. 1703, 28.

σύες λυμαινόμενοι τοῖς ληίοις ὅτι

τῶν βραχὺ φωνῆεν, οἷον τὸ σκ τοῦ Σκάμανδρος καὶ τὸ πτ ἐν τῷ Αἴγυπτος πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 353, 32.

συμφώνων ἀρκτικῶν ἀφαίρεσις εἴτε ἑνὸς εἴτε δυοῖν, ὅτι τῆς Ἰώνων καὶ Αἰολέων ἐστὶ διαλέκτου τὸ πάθος, οἷον ἐν τῷ πήγανον ἤγανον, πλευρὰξ εὐράξ. 842, 46.

συμφώνων διπλασιασμὸς, ὅτι τὰ σύμφωνα διπλάζονται Αἰολικῶς, ἤδη δὲ καὶ κατὰ τὰς λοιπὰς γλώσσας, οἷον ἔδδεισεν, ἔννεπεν, ὅππως, Περδίκκας, πλὴν τῶν δασέων· ταῦτα γὰρ εἴπου δέοι διπλάζειν, μεταπίπτει θάτερον αὐτῶν εἰς τὸ ἀντίστοιχον ψιλὸν, οἷον ἐν τῷ Βάκχος ἐκ τοῦ Βάχχος, καὶ κατθανεῖν ἐκ τοῦ καθθανεῖν. 20, 4. 1577, 46.

σὺν πρόθεσις προτιθεμένη ἀριθμητικῶν τινῶν ἐν συνθέσει, οἷον σύνδυο, σύντρεις καὶ συνεείκοσι παρ' Ὁμήρῳ. 1638, 21.

σὺν πρόθεσις ἐν συνθέσει προτασσομένη λέξεων ἀπὸ τοῦ σ καθαροῦ ἀρχομένων τρέπει τὸ ληκτικὸν ν εἰς σ, οἷον ἐν τῷ σύσσιτος, σύσσωμος· εἰ δὲ τὸ σ τὸ ἀρκτικὸν τῆς ὑποτασσομένης λέξεως μὴ καθαρὸν ᾖ, ἀλλὰ μετὰ συμφώνου συλλαβίζηται, οὐ τρέπεται τὸ ν τῆς προθέσεως, ἀλλ' ἐξωθεῖται, οἷον ἐν τῷ σύσκηνος. *implicite*. 880, 10.

σὺν δαίμονι, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἀγαθῇ τύχῃ. 884, 49.

σὺν δορὶ σὺν ἀσπίδι, παροιμιακὸν ἐπὶ τῶν παντὶ τρόπῳ πρᾶξαί τι πειρωμένων. 243, 11.

σύν τε δύ' ἐρχομένω, ἀντὶ τοῦ σύνδυο ἐρχομένω ἢ δύο συνερχομένω, Ἰλ. κ', 224. 798, 46. καὶ ὅτι εἰς παροιμίαν ἔπεσε τὸ ῥητὸν, ἑρμηνεία διεξοδική. 800, 5.

συνάγειν Ἄρηα καὶ ἔριδα καὶ ὑσμίνην πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ πολεμικῶς συμπλέκεσθαι, ὃ καὶ συμβάλλειν λέγεται. 242, 38. 615, 16. 997, 8.

συνάγειν τὸ μετ' ἀλλήλων συμπίνειν καὶ ἀπὸ συμβολῶν δειπνεῖν, ὃ καὶ συμβάλλειν λέγοιτ' ἄν, ὅθεν ἡ συμβολή. 1085, 42. ζήτει τὸ συμβάλλεσθαι.

συναγείρεσθαί τι τὸ ἐκ πολλῶν τινῶν ἐπιλέγδην συνάγειν. 1037, 53.

συναγωγεὺς ὁ τοὺς συνωμότας ὑποδεχόμενος. 1660, 46.

συναγώγιον τὸ ἀπὸ συμβολῶν δεῖπνον, παρὰ τὸ συνάγειν. 1085, 41. καὶ ζήτει τὸ συνάγειν.

συναείρεσθαι τὸ συζευγνύειν καὶ ὁμοῦ εἴρειν. 1037, 54.

συναινεῖν τὸ συγκατατίθεσθαι, ὃ καὶ συγκαταινεῖν λέγεται, παρὰ τὸν αἶνον, ὃ δηλοῖ τὴν συγκατάθεσιν, ὅθεν καὶ συναίνεσις. 1755, 12.

συναίρεσις, πάθος δι' οὗ αἱ λέξεις ἐκ πλατυτέρων καὶ ἀναπεπταμένων εἰς βραχύτερον συνάγονται. 1884, 17. καὶ ὅτι ἡ διὰ τῶν αὐτῶν φωνηέντων συναίρεσις πρὸς ἀποφυγὴν παραλληλίας γίνεται, οἷον ἐν τῷ πλόος πλοῦς. 1462, 29.

συναλιφὴ, κοινὸν ὄνομα συναιρέσεώς τε καὶ κράσεως, ὅτι διὰ μόνου τοῦ ι γράφεται, παρὰ τὸ ἀλείφω ἀπελεύσει τοῦ ε. 1561, 6.

συναντέσθην, τρίτον πρόσωπον τῶν δυικῶν ἀπὸ τοῦ ἄντομαι βαρυτόνου, συναντήσθην δὲ ἀπὸ τοῦ ἀντῶ ἀντήσω περισπωμένου. 661, 26.

συνάορος, σύζυγος εἴτουν συνεζευγμένος. 573, 31. 653, 36.

συναυλία, ἀγὼν συμφωνίας ἀμοιβαῖος. 1236, 54.

σύνδειπνον τὸ συμπόσιον. 1085, 43.

σύνδεσμοι ἀντὶ προθέσεων κατὰ μερῶν ἐναλλαγήν. 44, 36. καὶ ὅτι τὰ κύρια πρὸς τὰ ἐπίθετα οὐδέποτε συνδέσμῳ συμπλέκεται ἐν τῇ συντάξει. 706, 57.

συνδιαφέρειν ὅτι τροπικῶς τίθεται ἐν τῷ, συνδιαφέρει ὁ δεῖνα τὴν ἀρχὴν τῷ δεῖνι, κυρίως δὲ περὶ βαστάγματος λέγεται. 1702, 12. καὶ συνδιαφέρειν ἀντὶ τοῦ συνυπομένειν. 1866, 41.

συνδιενεγκεῖν τὸ συνδιαβαστάσαι φορτίον. 1603, 61.

συνδραμεῖν ἀντὶ τοῦ μετὰ δρόμου ἀλλήλοις πελάσαι. 1063, 3.

σύνδυο ὑφ' ἓν, ὡς καὶ σύντρεις. 1638, 21.

συνέαξε, συνέκλασε, συνέτριψε. 834, 56.

συνείργειν ἀντὶ τοῦ συνείργειν, ὅ ἐστι συνδεσμεῖν. 1637, 59.

συνέηκε ἀντὶ τοῦ συνέβαλε καὶ συνέπλεξε πρὸς ἔριν ἐν τῷ, ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι, Ἰλιάδ. α', 8. 21, 40.

συνεῖλε, τρίτον πρόσωπον ῥηματικὸν, ὅτι προπερισπᾶται διὰ τὸν τροχαϊσμὸν, ἐκπεσὸν δὲ τῆς αὐξήσεως καὶ σύνελε λεγόμενον προπαροξύνεται. 1084, 27.

συνείργειν ἀντὶ τοῦ συνδέειν ἐν τῷ, τῷ ῥ' ἄμφω συνέεργον ὁμοῦ τρόπιν ἠδὲ καὶ ἱστὸν, Ὀδ. μ', 424. 1729, 11.

συνεκδοχὴ, σχῆμα ὅταν τῷ μέρει συλλαμβάνεται τὸ ὅλον, ὅθεν καὶ σύλληψις λέγεται. 145, 4. 959, 55. 58. καὶ ἀλλαχοῦ συνεκδοχὴ εἴτουν σύλληψις, τρόπος ποιητικὸς οὕτω καλούμενος, ὅτι καὶ ἐν τοῖς ῥήμασιν ἐξετάζεται. 1299, 6. 1593, 19. ζήτει τὸ σύλληψις.

συνεκδοχικῶς, ἤγουν κατὰ σύλληψιν, ταὐτὸ γὰρ σύλληψις τῇ συνεκδοχῇ. 841, 55.

συνεκποτέα ἀντὶ τοῦ συνεκποτέον Ἀττικῶς. 759, 39.

συνεκφώνησις ταὐτὸ ὅπερ συνίζησις, διὰ τὸ τὰς συνιζανούσας δύο συλλαβὰς ὡς μίαν ἐκφωνεῖσθαι. 11, 31. 12, 10. 1655, 32.

συνελάσαι ἔριδι τὸ ἐπὶ πολέμῳ συμβαλεῖν. 1200, 32. καὶ συνελάσαι ζῶα εἰς μάχην, τὸ κατ' ἀλλήλων ἐρεθίσαι. 1837, 11.

συνελαύνειν ἔριδι τὸ συνελθεῖν εἰς ἔριν, οἷον ἐν τῷ, βέλτερον αὐτ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν ὅττι τάχιστα, Ἰλ. χ', 129. 1262, 13.

σύνελε, τρίτον πρόσωπον ῥηματικὸν προπαροξυτόνως, συνεῖλε δὲ προπερισπωμένως διὰ τὸν τροχαϊσμόν. 1084, 27.

συνελεῖν ἀντὶ τοῦ συνάξαι καὶ συνειλῆσαι. 1884, 14. καὶ ὅτι συνελεῖν ὀφρῦς τινὸς, ἤγουν συναγαγεῖν, λέγεται λίθου βολὴ ἐν τῷ, ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος, Ἰλ. π', 740. 1084, 25.

συνενεγκεῖν τὸ λυσιτελεῖν, συνδιενεγκεῖν δὲ τὸ συνδιαβαστάσαι. 1603, 61.

συννενέαται, ἤγουν συσσεσώρευται παρὰ τὸ νῶ νήσω, ὃ δηλοῖ τὸ σωρεύω. 689, 11.

σ υ ν ε ο χ μ ὸ ς, συνοχὴ, συγκόλλησις, συγκράτησις· καὶ συνεοχμὸς κεφαλῆς ἡ τῆς κεφαλῆς πρὸς τὸν τράχηλον συνοχὴ, καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ε̄ τοὔνομα. 904, 4. 998, 12. 17.

σ υ ν ε ρ ᾶ σ θ α ι ἐν ἴσῳ τῷ συμφέρειν, ὅ ἐστι συνάγειν, ᾧ ἀντίκειται τὸ ἐξερᾶν. 1702, 6. 11.

σ υ ν έ ρ γ ε ι ν ζωστῆρι τὸν χιτῶνα, Ὀδ. ξ, 72. ὅτι περιφραστικόν ἐστι τοῦ ζώννυσθαι. 1751, 16.

σ ύ ν ε ρ γ ο ς ὁ συγκάμνων τεχνίτης, συνεργὸς δὲ ὁ βοηθός. 1967, 32.

σ υ ν έ ρ ι θ ο ς κυρίως μὲν ἡ ἔριον συνεργαζομένη, καταχρηστικῶς δὲ ἡ ἁπλῶς συνεργαζομένη. 1550, 4.

σ υ ν ε ῤ ῥ ῆ χ θ α ι λέγεται κλίσμα τι καταπεσόν. 1589, 43.

σ ύ ν ε σ ι ς ἡ φρόνησις καὶ τὸ συνοιδὸς, καὶ σύνεσις ποταμῶν ἡ σύῤῥοια εἴτουν συμβολὴ τῶν ὑδάτων. 21, 46 — 22, 4. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι σύνεσις ἡ φρόνησις, παρὰ τὸ συνιέναι πολλοὺς εἰς βουλὴν, ὅθεν καὶ συμβουλὴ λέγεται. 1667, 30.

σ υ ν ε σ τ ρ α μ μ έ ν ω ς εἰρῆσθαί τι λέγεται ἀντὶ τοῦ γοργῶς. 1082, 6.

σ υ ν ε χ ὲ ς, ὅτι ἐκτείνει ποτὲ τὴν ἄρχουσαν ἡ λέξις, οἷον ἐν τῷ, ἔνθα δύω νύκτας δύο δ' ἤματα συνεχὲς αἰεὶ, Ὀδ. ι, 74. 1615, 58.

συνη ληγόντων ὀνομάτων τῷ ō προπαραληγόντων ἀναλογία, οἷον βριθοσύνη, τοξοσύνη. 1325, 45. 1870, 56.

σ υ ν η μ ο σ ύ ν η ἡ συνθήκη καὶ συμβίβασις, παρὰ τὸ συνιέναι. 938, 49. 1268, 31.

σ υ ν ή ο ρ ο ς ἀντὶ τοῦ συνηρμοσμένος καὶ συνεζευγμένος, παρὰ τὸ ἀείρω, ὅ ἐστι συζευγνύω. 1587, 15. 1819, 36.

σ υ ν θ έ σ θ α ι τὸ νοῆσαι καὶ τὸ συμφωνῆσαι. 663, 38. 58. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι συνθέσθαι τὸ συνθήκας καὶ συμφωνίας ποιεῖν καὶ τὸ συγκατατίθεσθαι. 1173, 6. καὶ συνθέσθαι φρεσὶν ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς ἀκοῦσαι ἐν τῷ, φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδήν, Ὀδ. α, 328. 1420, 54.

σ υ ν θ ε σ ί α ἡ συνθήκη. 234, 2.

σ υ ν θ ε σ ί α ἡ συνθήκη εἴτουν συμφωνία, ἐνίοτε δὲ συνθήκη ἡ φιλικὴ παραίνεσις. 551, 31.

σ ύ ν θ ε σ ι ς λέξεως, ὅτι δι' ἔνδειαν τῶν ἐτύμων ὀνομάτων εἰς χρῆσιν ἦλθεν ἡ σύνθεσις. 39, 28. καὶ ὅτι ἐπ' ἐνίων ἡ σύνθεσις δύο λέξεων ἄλλο τι παρίστησι παρ' ὅ ἐν παραθέσει ἐσήμαινον αἱ λέξεις, οἷον σκιαμαχεῖν διαφέρει τοῦ ἐν σκιᾷ μάχεσθαι. 201, 1. καὶ ὅτι ἀναβιβαστική ἐστι τῆς τάσεως ἡ σύνθεσις, οἷον ἐν τῷ κληὶς πολυκλήϊς. 174, 8. 217, 39. 1017, 62. καὶ ὅτι ἐπὶ τῶν ῥημάτων οὐκ εἴωθε τοῦτο γίνεσθαι. 752, 8. καὶ ὅτι ἐπ' ἐνίων ἡ σύνθεσις ἐναλλάττουσα τὰς τῶν ῥημάτων συζυγίας, οἷον δοκῶ μὲν δοκεῖς κατὰ τὴν πρώτην, προσδοκῶ δὲ προσδοκᾷς κατὰ τὴν δευτέραν. 738, 51. καὶ ὅτι ἀσύνηθες ὀνόμασιν ἐπιῤῥήματα συντιθέναι ἐπὶ τῶν ἀριθμητικῶν πλὴν ἐν τῷ τρισκαίδεκα καὶ τρισκαιδέκατος. 1603, 13.

σ ύ ν θ ε σ ι ς καὶ διαίρεσις τόπος σοφιστικὸς, ὅτι παρὰ τὴν σύνθεσιν καὶ διαίρεσιν συμβαίνει σόφισμα, ἐν τῷ, οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι, Ὀδ. ι, 369. 1634, 48. 53.

σ ύ ν θ ε τ α παρὰ ῥῆμα ὀνόματα τεταρτόκλιτα, ἔχοντα τὸ ῥῆμα ὑποτεταγμένον ἐν τῇ συνθέσει, ὅτι διαφόρως τονίζονται παρὰ τὸ ἐνέργειαν ἢ πάθος σημαίνειν, οἷον πρωτότοκος μὲν προπαροξυτόνως, πρωτοτόκος δὲ παροξυτόνως. 423, 20.

σ ύ ν θ ε τ ά τινα ἐξ ἰσοδυνάμων εἴτουν ταὐτοσήμων λέξεων συγκείμενα, οἷον γήπεδον ἐκ τοῦ γῆ καὶ τοῦ πέδον, καὶ ὀροθύνω ἐκ τοῦ ὄρω καὶ τοῦ θύνω. 436, 43 — 437, 40.

σ ύ ν θ ε τ α ὀνόματα ἀντιστραφέντα ἕτερα ὀνόματα ὅμοια γεννῶσιν, οἷον τὸ Κλεοπάτρα ἐκ τοῦ Πάτροκλος, καὶ δακέθυμος ἐκ τοῦ θυμοδακής. 775, 63. 1590, 43.

σ ύ ν θ ε τ ά τινα ἰσοδυναμοῦντα ἀλλήλοις διὰ τὴν τῶν συντιθέντων αὐτὰ ἰσοδυναμίαν, οἷον ἐπεσβολία παρὰ τὸ ἔπεσι βάλλειν ἰσοδυναμεῖ τῷ βλασφημία, ὃ παρὰ τὸ φήμαις βάλλειν λέγεται. 1489, 63. 1490, 7.

σ ύ ν θ ε τ α ὀνόματα διαλυθέντα ὅτι οὐκ ἀεὶ τὴν αὐτὴν φυλάσσουσιν ἔννοιαν, οἷον οἰκωφελία οὐ ταὐτὸ δηλοῖ ὅπερ τὸ οἶκον ὀφέλλειν, καὶ τὸ ἐν σκιᾷ μάχεσθαι οὐ ταὐτὸν τῷ σκιαμαχεῖν, καὶ τὸ σκηπτοῦχος ἐν συνθέσει λέγειν διαφέρει τοῦ ἁπλῶς σκῆπτρον ἔχειν. 104, 23. 1459, 53. 1761, 63.

σ ύ ν θ ε τ α ἐκ τριῶν λέξεων παρ' Ὁμήρῳ, οἷον παναώριος, δυσαριστοτόκεια. 1364, 28.

σ ύ ν θ ε τ α ἐκ γενικῶν εἰς ο̅ς ληγουσῶν ὅτι κοινῶς μὲν ἢ τὸ ō φυλάσσει, οἷον Ζηνὸς Ζηνόθεμις, ἢ εἰς ῑ τρέπει, οἷον αἰγὸς αἰγίπαν· Δωρικῶς δὲ τὸ τοιοῦτον ō εἰς ε̄, οἷον ἀνδρὸς ἀνδρεφόντης, ὅθεν τὸ ἀνδρειφόντης. 183, 6.

σ ύ ν θ ε τ ά τινα ἐκ πληθυντικῆς δοτικῆς ὀνόματα, οἷον πασιμέλουσα, Ναυσίθοος, ἐγχεσίμωρος· καὶ ὅτι ἐν τῇ τοιαύτῃ συνθέσει οὐ παραλαμβάνονται αἱ ποιητικῶς ἐπεκτεταμέναι δοτικαὶ πλὴν ἐν τῷ κηρεσσιφόρητος. 727, 45.

σ ύ ν θ ε τ ο ι ἀντωνυμίαι ὅτι οὐχ εὑρίσκονται παρ' Ὁμήρῳ οὔτε παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλ' ἀντ' αὐτῶν ἑκάστης δυσὶ ταὐτοσήμοις ἐκ παραλλήλου ἀντωνυμίαις χρῶνται, οἷον σφῶν αὐτῶν ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶν. 103, 21. 921, 8.

σ υ ν θ έ τ ω ν ῥημάτων αὔξησις, ὅτι τὰ μετὰ προθέσεων καθ' ἕξιν συγκείμενα ῥήματα ἔξωθεν αὐξάνονται κατὰ τὰς κινήσεις, οἷον καμμύω ἐκάμμυον. 207, 36.

σ υ ν θ έ τ ω ν ῥηματικῶν φωνῶν προσῳδία, ὅτι τὰ μὲν σύνθετα προστακτικὰ ὡς ἐπὶ πολὺ ἀναπέμπει τὸν τόνον, οἷον λέγε κατάλεγε, αἱ δὲ προπερισπώμεναι ἐν τῇ ἁπλότητι ῥηματικαὶ φωναὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς κἂν τῇ συνθέσει φυλάττουσι τὸν τόνον, οἷον εἶχε κατεῖχε, ἧστο καθῆστο. 149, 45 — 150, 9. 974, 41.

σ υ ν θ ε ύ σ ε τ α ι, συνδραμεῖται, ἀπὸ τοῦ θέω. 1890, 35.

σ υ ν θ η μ ά τ ω ν χρῆσις ὅτι οὔπω ἦν ἐπὶ τῶν Τρωικῶν. 789, 61.

σ υ ν ι ε ῖ ν ἀντὶ τοῦ συνιέναι παρ'

τισι τῶν Ἀττικῶν. 95,12. 1928, 26.

συνιέναι ἀντὶ τοῦ πολεμικῶς συμβάλλειν. 1075, 58. καὶ συνιέναι ἀντὶ τοῦ εἰς ἓν ἰέναι, ὅ ἐστι συμβαίνειν. 1268,31.

συνίζησις εἴτουν συνεκφώνησις, πάθος ἐπιτηδευόμενον κατὰ τὰς τῶν φωνηέντων ἐπαλληλίας πρὸς θεραπείαν τῆς κατὰ τὸ μέτρον πολυσυλλαβίας τῶν ἐπῶν, ὡς ὅ τε τὸ ε καὶ ω ἀντὶ μιᾶς συλλαβῆς λογίζονται ἐν τῷ, Πηληιάδεω Ἀχιλλῆος. 11,21. καὶ ὅτι συναίρεσις δύο καθαρῶν συλλαβῶν εἰς μίαν ἐστὶν ἡ συνίζησις· καὶ ὅτι ἤτοι δύο μακρὰ εἰς ἓν μακρὸν συνιζάνει, οἷον τὸ ἢ καὶ ἢ οὐ δίφθογγος ἐν τῷ, ἢ οὐχ᾽ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις, ἢ δύο βραχέα εἰς ἓν βραχὺ, οἷον ἐν τῷ, ἀλλὰ τεὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον· βραχὺ δὲ καὶ μακρόν ποτε μὲν ἀντὶ ἑνὸς μακροῦ λογίζονται, οἷον τὸ ε καὶ ω ἐν τῷ, Πηληιάδεω Ἀχιλλῆος, ποτὲ δὲ ἀντὶ ἑνὸς βραχέος, οἷον τὰ αὐτὰ ἐν τῷ, χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, ἑρμηνεία διεξοδικωτάτη. 12,11-32. 52,8. 805,20. καὶ ὅτι συνίζησις λέγεται καὶ ἡ κατὰ κρᾶσιν ἢ συναίρεσιν συναλοιφὴ τῶν φωνηέντων, ἐφ᾽ ὧν ἐνεργείᾳ δύο φωνήεντα εἰς ἓν συνιζάνουσι· καὶ ὅτι καὶ ἡ τῆς ὀξείας καὶ βαρείας συνδρομὴ εἰς σύστασιν περισπωμένης συνίζησις λέγεται. 25,21—38.

συνίημι συνήθως μὲν τὸ καταλαμβάνω καὶ τὸ φρονῶ, ὅπερ ἐπὶ πολὺ γενικῇ συντάσσεται παρ᾽ Ὁμήρῳ· καὶ συνίημι ἀντὶ τοῦ συμβάλλω εἴτουν συγκρούω παρὰ τῷ αὐτῷ, οἷον ἐν τῷ, ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι, Ἰλ. α', 8. 21,40.45-22, 5. 168, 17. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ συνίω ἀχρήστου παράγεται. 100,3.

συνίτην ἀντὶ τοῦ συνηλθέτην. 1201,42.

σύνοιδα, ὅτι παρὰ τὸν κανόνα τῶν τροχαϊκῶν ἀνεβίβασε τὸν τόνον ἐν τῇ συνθέσει τὸ σύνοιδα. 150,4. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Αἰολικῶς τοῦτο πέπονθε. 1600,26.

συνουσίαι αἱ ἐν λόγοις ὁμιλίαι, καὶ αἱ ἁπλῶς ὁμιλίαι. 622, 55. 1428,39.

συνοχὴ ὁδοῦ ἡ ἀπὸ εὐρυχωρίας εἰς στενὸν σύμπτωσις. 206, 46. 1304, 17.

συνοχμὸς ὁδοῦ ταὐτὸ ὅπερ συνοχὴ, τουτέστι στενωπός. 904, 3. καὶ ζήτει τὸ συνοχή.

συνοχωκότες ὦμοι οἱ εἰς στενὸν συμπίπτοντες, ὅθεν καὶ συνοχὴ ὁδοῦ ἡ στενότης. 206,46. 1304, 17.

συντομίας σχῆμά τι συλλογισμὸς εἴτουν ἔμφασις λεγόμενον, καὶ παραδείγματα τοῦ τοιούτου σχήματος. 576,19. 600,34.

σύντρεις ὑφ᾽ ἕνα τόνον Ἀττικῶς, σὺν τρεῖς δὲ ἐν παραθέσει κοινῶς. 1638,20.

συνώμεθα ἀντὶ τοῦ συνθώμεθα, ἤγουν συμβῶμεν, ἀπὸ τοῦ συνιέναι, ὅθεν καὶ συνημοσύνη, τουτέστι συμβίβασις. 938, 48.

συνωμοσία ἡ ἁπλῶς ἔνορκος σύμπνοια καὶ ἡ στασιωτική. 647,33. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι συνωμοσία πάλαι μὲν ἐπ᾽ ἀγαθοῦ, ὕστερον δὲ ἐπὶ τῶν ἐπὶ κακῷ συνιόντων. 1357,2.

συνωμόται λέγονται οἱ κατὰ τοῦ δήμου συνιστάμενοι. 1660, 46.

συνώνυμα παρὰ τοῖς γραμματικοῖς τὰ παρ᾽ ἄλλοις πολυώνυμα, οἷον βροτὸς μέροψ ἄνθρωπος, ὀργὴ θυμὸς μῆνις χόλος. 8, 20.

συνωρὶς, συζυγία ἵππων, ὅτι παρὰ τὸ συναείρω, ἤγουν συζευγνύω, λέγεται. 573, 26.

Συρακουσίων νόμος περὶ τοῦ τῶν γυναικῶν κόσμου ἀπαγορεύων μὴ κοσμεῖσθαι χρυσῷ μηδ᾽ ἄνθινὰ μηδὲ πορφυρᾶ φορεῖν. 1185, 6.

σύρβη ἐν ἴσῳ τῷ τύρβη. 871, 61. καὶ ζήτει τὸ τύρβη.

συρέμβολος, κρυπτὸς ὑπόνομος, ὅτι ἐκ τοῦ συριγγέμβολος συγκέκοπται. 664,42. 1189,48. ζήτει τὸ σύριγξ.

Συρία νῆσος, ζήτει ἐν τῷ Σῦρος. 1787,15.

σῦριγξ, ποιμενικὸν ὄργανον, καὶ σῦριγξ ὁμωνύμως τὸ τοῦ ποδὸς ἕλκος παρὰ Θεοκρίτῳ, καὶ σῦριγξ θήκη δόρατος, Ἰλ. τ', 387. καὶ σῦριγξ κρυπτὸς ὑπόνομος, ὃς καὶ ἔμβολος λέγεται, καὶ ἐν συνθέσει συριγγέμβολος καὶ κατὰ συγκοπὴν συρέμβολος. 1189,45. καὶ σύριγγες ὁμωνύμως αἱ καὶ χοινικίδες καὶ πλῆμναι, ὅ ἐστι μέρος τι τοῦ ἁρματείου τροχοῦ. 598, 29. καὶ ὅτι αἱ μὲν σύριγγες ἐκ δονάκων ἐγίνοντο, οἱ δὲ αὐλοὶ ἐκ καλάμων. 818, 52.

σύρμα χυδαϊκῶς, ὅπερ Ὅμηρος ἀργύρεον μίτον εἶπεν Ὀδ. κ', 23. 1645, 44.

Σῦρος μακροπαραλήκτως, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ἣν Ὅμηρος Συρίαν καλεῖ Ὀδ. ο', 403. 1787, 15.

συῤῥῆξαι μάχην, ὅτι καθ᾽ ὅμοιον λόγον λέγεται, καθ᾽ ὃν καὶ ῥαγῆναι πόλεμος λέγεται. 242, 41. ζήτει τὸ ῥήγνυσθαι.

συρτοὶ χιτῶνες οἱ συρόμενοι, ὀρθοστάδιοι δὲ οἱ σταδοί. 1166, 55.

σῦς ὅτι παρὰ τὸ σεύεσθαι, ὅ ἐστιν ὁρμητικῶς ἔχειν, λέγεται· εἰ δὲ οἱονεὶ θῦν τὸν εἰς θυσίαν χρήσιμον, καὶ ὅτι καὶ ὗς χωρὶς τοῦ σ λέγεται. 1872, 8. καὶ σῦς ληιβότειρα ἐπιθετικῶς τῶν συῶν προσηγορία κατὰ τὰς διαφόρους αὐτῶν ἡλικίας, ζήτει τὸ, συῶν ὀνομασίαι· καὶ περὶ μεγέθους συῶν τινῶν ζήτει τὸ, συῶν μέγεθος.

σῦς κάπριος, ὅτι γενικὸν μὲν τὸ σῦς, εἰδικὸν δὲ τὸ κάπριος. 1668, 44.

σύσσημα ἵππων ἀντὶ τοῦ παράσημα. 1310, 8.

συσσίτια Κρητῶν, ζήτει τὸ, Κρητῶν συσσίτια. 1860, 45.

συσσίτια Πυθαγορικὰ κατὰ δεκάδας ἀνδρῶν, ζήτει ἐν τῷ Πυθαγορικοί. 190, 26.

συσσίτιον ὅτι παρὰ τὸ σιτεῖσθαι λέγεται, καὶ ὅτι ἐκ μέρους τοῦ σιτεῖσθαι συνεισάγεται καὶ ἡ πόσις. 1105, 26. καὶ ὅτι τὸ συσσίτιον καὶ ὁ σύσσιτος τὸ πρότερον τῶν δύο σσ ἐκ τροπῆς τοῦ ν τῆς σὺν προθέσεως ἔχουσι. 228, 42.

σύσσωμος ὅτι τὸ πρότερον τῶν δύο σσ ἐκ τροπῆς τοῦ ν τῆς σὺν προθέσεως ἔχει. 228, 43.

συστάδην ἐπίῤῥημα ὅτι ἐκ τοῦ στάδην σύγκειται, τὸ δὲ στάδην παρὰ τὸ ἵστασθαι. 679, 30. καὶ συστάδην μάχη, ἡ καὶ σταδία καὶ ἐκ χειρός. 282, 22.

συστημάτων κοινωνικῶν ὀνόματα, δημόται, φράτορες, πολῖται, θιασῶται, φυλέται, λοχῖται, ἐθνῖται, δαιταλεῖς. 239, 41.
συστήσασθαι πόλεμον, κατὰ συνθήκην παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, ὅτι ἐκ τοῦ παρ' Ὁμήρῳ φυλόπιδα στήσειν εἴρηται. 1688, 8.
σῦφαρ, ὄνομα γεροντικῆς ἡλικίας τῆς μετὰ τὸν ὠμογέροντα. 1330, 8. 1784, 22.
συφειὸς ἐκ τοῦ συφεὺς πλεονασμῷ τοῦ ῑ. 1662, 52.
συφελίζειν τὸ ἐστυμμένως ἑλίσσειν. 1795, 52.
συφεὸς ἡ τῶν χοίρων μάνδρα. 1656, 25. ὅτι ἐκ τοῦ συφὸς γέγονεν, οὗ χρῆσις παρὰ Λυκόφρονι. 1536, 16. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ σύας φέρειν ἢ ποιαίνειν. 1657, 5. καὶ ὅτι ὁ συφεὸς διὰ τοῦ εὐνὴ συὸς ἢ συῶν ἑρμηνεύεται ἐν τῷ, συφεοὺς δυοκαίδεκα ποιεῖ πλησίον ἀλλήλων, εὐνὰς συσὶν, Ὀδ. ξ', 13. καὶ ὅτι παρὰ τὸ φέρειν σύας λέγεται ὁ συφεός. 1748, 59.
συφὸς ὁ σοφὸς Αἰολικῶς. 631, 43. καὶ ὅτι τὸ συφὸς προϋπάρχει τοῦ συφεός. 1536, 16. ὅθεν τὸ συφοῖσι κατὰ δοτικὴν πληθυντικὴν εὕρηται ἐν χρήσει. 1769, 53.
σύω τὸ ὁρμῶ, παρὰ τὸ σείω σῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ σείω. 1792, 7.
συῶν ὀνομασίαι καθ' ἡλικίας, ὅτι τῶν συῶν τὰ μὲν τέλεια καὶ ἔνορχα κάπροι λέγονται, τὰ δὲ πίονα σίαλοι, τὰ δὲ θήλεα σύες ἁπλῶς, τὰ δὲ νέα δέλφακες, τὰ δὲ ἁπαλὰ καὶ νεογνὰ χοῖροι. 1752, 12—27.
συῶν τινῶν μέγεθος ὑπερφυὲς, ἱστορία· καὶ ὅτι ὁ βασιλεὺς Εὐμένης ἐσπούδαζε περὶ χοίρων μεγάλων κτῆσιν. 773, 7. 11.
σφάγιον, ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὸ αἷμα τῶν σφαζομένων ἱερείων ἐδέχοντο. 1476, 40.
σφαδασμὸς ἡ ἐπιθανάτιος καὶ σφοδρὸς κίνησις. 1164, 31.
σφάζω ὅτι ἐκ τοῦ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φονεύω, λέγεται κατὰ παραγωγὴν καὶ πλεονασμὸν τοῦ σ̄. 134, 19. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ φάζω, ὃ ἐκ τοῦ φῶ, ὅ ἐστι φονεύω, γέγονε προσθήκῃ τοῦ σ̄. 1728, 16.
σφαῖρα ἐστὶν ἡμικυκλίου περιενεχθέντος ἀποκατάστασις. 1154, 45. καὶ σφαῖρα ποιημάτιον Ὀρφέως ἐπὶ Λίνῳ τῷ ποιητῇ. 1163, 57. ὅτι παρὰ τὸ σπῶ λέγεται ἡ σφαῖρα τροπῇ τοῦ π̄ εἰς φ̄ διὰ τὸ συνεσπάσθαι, ὅ ἐστι συνεστράφθαι, εἰς ἑαυτὴν, ἢ παρὰ τὸ αἴρω διὰ τὸ εἰς ὕψος αἴρεσθαι. 1554, 3. καὶ περὶ τῆς διὰ σφαίρας παιδιᾶς ζήτει τὸ σφαιρίζειν.
σφαιρηδὸν, δίκην σφαίρας, ἀναλόγως τῷ πυργηδὸν καὶ λυχνηδὸν καὶ τοῖς ὁμοίοις. 927, 60.
σφαιρίζειν, ὅτι τῆς διὰ σφαίρας παιδιᾶς ἡ μέν τις ἐλέγετο οὐρανία, ἡ δὲ ἀπόῤῥαξις, ἡ δὲ ἐπίσκυρος, ἡ δὲ φαινίνδα, καὶ ἑρμηνεία ἑκάστου τῶν προειρημένων τρόπων· καὶ ὅτι οἱ παρ' Ὁμήρῳ σφαιρίζοντες Φαίακες κατὰ τὴν οὐρανίαν ἐσφαίριζον, καὶ ὅτι μέρος τῆς γυμναστικῆς ἐστὶ τὸ σφαιρίζειν, καὶ ὅτι τῶν σφαιριζόντων τοὺς μὲν νικῶντας βασιλεῖς ἐκάλουν, τοὺς δὲ ἡττημένους ὄνους καθῆσθαι ἔλεγον. 1601, 25. 30. 39. 44. καὶ περὶ ἀξιολόγων τινῶν ἀνθρώπων σπουδασάντων καὶ εὐδοκιμησάντων περὶ τὸ σφαιρίζειν, ἱστορία. 1559, 62.
σφαιρομαχεῖν ὅτι παρὰ τὴν σφαῖραν λέγεται, ὡς καὶ τὸ σφαιρίζειν. 1554, 5.
σφαιρομάχια οὐδετέρως, ἀγών τις οὕτω καλούμενος παρὰ Λακεδαιμονίοις. 1601, 25.
σφάλλειν ταὐτὸ ὅπερ βλάπτειν, ὃ δηλοῖ κυρίως τὸ ἐμποδίζειν καὶ ἀνατρέπειν τὸν τρέχοντα, ᾧ ἀντίκειται τὸ ἀνασφάλλειν, ὅτι ἐκ τοῦ φῶ παρήχθη προσλήψει τοῦ σ̄. 583, 15. 867, 21. 1410, 23. καὶ ἀλλαχοῦ σφάλλειν τὸ καταῤῥίπτειν, καὶ σφάλλεσθαι τὸ προσκόπτειν καὶ καταπίπτειν, ᾧ ἀντίκειται τὸ ὀρθοῦσθαι. 623, 29. 715, 9. 1591, 1. 1828, 35.
σφάλλειν καὶ ἀποσφάλλειν τὸ ἀποπλανᾶν τινὰ τῆς ὁδοῦ ἐν τῷ, ὅντινα πρῶτον ἀποσφήλωσιν ἄελλαι, Ὀδ. γ', 320. ὅθεν καὶ τὸ ἀποσφάλλειν τινὰ πόνου, Ἰλ. ε', 567. 583, 15. 1470, 15.
σφάλμα ἡ κατὰ βολὴν ἀποτυχία, παρὰ τὸ σφάλλειν, ὃ δηλοῖ τὸ ἀποπλανᾶν καὶ ἁμαρτάνειν εἴτουν ἀποτυγχάνειν. 715, 10.
σφὰξ ἀντὶ τοῦ σφὴξ Δωρικῶς. 287, 23.
σφαραγεῖν τὸ τείνεσθαι ἢ καταπονεῖσθαι ἢ σπαράττειν μετὰ καί τινος ἤχου ἢ βρασμοῦ, οἷον ἐν τῷ, σφαραγεῦντο δὲ οἱ πυρὶ ῥίζαι, Ὀδ. ί, 390. καὶ ὅτι καὶ διάτασιν σημαίνει ἐν τῷ, οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο, ibid. 440. 1636, 7—12.
σφάραγος, λαιμὸς, βρόχθος, ἀπὸ τοῦ περὶ τὸν τόπον γινομένου ψόφου. 1272, 11.
σφὲ πληθυντικῶς ἀντὶ τοῦ αὐτοὺς ἐν τῷ, ἄλγεα ὅσσα διδοῦσιν ὅτις σφ' ἀλίτηται ὀμόσσας, Ἰλ. τ', 265. 1183, 48.
σφεδανὸν τὸ σφοδρὸν καὶ σπευστικὸν καὶ κατηπειγμένον, οἱονεὶ σπευδανὸν παρὰ τὸ σπεύδω κατὰ ἀντιστοιχίαν, καὶ ὅτι καὶ ἐπιῤῥηματικῶς ἐνίοτε ἀκούεται παρ' Ὁμήρῳ. 178, 5. 641, 48. 837, 6. 1064, 63. 1250, 55.
σφέλας πᾶν τὸ ἐκβολῆς σφάλλειν, ὅ ἐστιν ἀνατρέπειν καὶ μετακινεῖν δυνάμενον, ἢ σφέλας τὸ ὑποπόδιον παρὰ τὸ ἐσφηνῶσθαι. 715, 10. 583, 16. 1818, 38. 45. 51. 1852, 11. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι σφέλας τὸ ὑποπόδιον, παρὰ τὸ σφάλλεσθαι, ὅ ἐστιν ἀνατρέπεσθαι. 1828, 21.
σφενδάμνινος ὁ στερεὸς κατὰ τὸ τῆς σφενδάμνου ξύλον. 1398, 22.
σφενδόνη, ὅτι ἐρίοις πάλαι τὰ τῆς σφενδόνης κῶλα συνέπλεκον, καὶ ὅτι παρὰ τὸ σπεύδειν λέγεται τοὔνομα. 948, 58. 63.
σφέτερος, ἀντωνυμία τρίτου προσώπου, παρ' Ἡσιόδῳ δὲ ἔργ. 2. ἐπὶ δευτέρου ἐν τῷ, σφέτερον πατέρα ὑμνείουσαι, καὶ σφετέραις αὐτῶν ἀτασθαλίαις, Ὀδ. α', 7. ἀντὶ τοῦ ταῖς ἑαυτῶν ἢ ταῖς σφῶν αὐτῶν. 1383, 31.
σφῇ ἀρετῇ, τῇ ἰδίᾳ ἀρετῇ, καὶ σφῇσι κεφαλαῖς, ἤγουν ταῖς ἰδίαις κεφαλαῖς, ὅτι ἐκ τοῦ σφὸ συζύγου τοῦ σφὸς ἀρσενικοῦ κεκίνηνται, οὗ χρῆσις ἐν τῷ, σφοῖς

ἵππους ἐχέμεν, Ἰλ δ', 302. 475, 16.

σφηκίαν κινεῖν, παροιμία ἐπὶ τῶν βλάβην καθ' ἑαυτῶν κινούντων. 897, 56. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι σφηκίαν ἐγείρειν παροιμία ἐπὶ τῶν κακόν τι ἑαυτοῖς ἐφελκομένων. 1058, 50.

σφηκίσκος, ξύλον μικρὸν εἰς ὀξὺ συνηγμένον. 897, 58.

σφηκοῦσθαι τὸ σφίγγεσθαι, ἐπεὶ τοῖς κατὰ τὸ μέσον ἐσφιγμένοις παρακολουθεῖ τις διασφάξ, ὅθεν καὶ ἡ σφὴξ λέγεται. 1094, 56. 61.

σφηκώδης ὁ λαγαρὸς τοῖς σώμασι καὶ συνεζωσμένος. 897, 58. καὶ σφηκῶδες εἶτουν λαγαρὸν πάθος ἐξ ἐνδείας χρόνου συλλαβικοῦ κατὰ τὸ μέτρον τῶν ἐπῶν συμβαῖνον. 641, 31.

σφῆλαι τὸ συμποδίσαι καὶ ἀνατρέψαι εἴτουν καταῤῥῖψαι. 1326, 37.

σφηνεὺς, ὅτι εἶδός τι κεστρέων οὕτω καλεῖται. 1177, 64.

σφὴξ, ἔντομον ζωΐφιον, ὅτι παρὰ τὸ διασφάγα κατὰ τὸ μέσον ἔχειν οὕτω λέγεται. 1094, 62.

σφῆς καὶ σφῆσιν ἀντὶ τοῦ ταῖς ἰδίαις τὸ σφι ἦτα, σφίσι δὲ ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς ἢ αὐταῖς τὸ σφι ἰῶτα. 458, 33. 1387, 61. ζήτει τὸ, σφῇ ἀρετῇ.

Σφήττιοι, ἐκ Σφηττοῦ δήμου τῆς Ἀττικῆς, ὅτι ἐπὶ ἀγριότητι ἐκωμῳδοῦντο. 741, 25.

Σφίγξ, γυνή τις λῃστρικὴ καὶ φονία περί που τὴν Βοιωτίαν, κακίστη τὸ εἶδος, ἣν ἀνελὼν Οἰδίπους ἐτιμήθη λίαν ὑπὸ Θηβαίων. 1684, 22.

σφίσιν, ἤγουν αὐτοῖς, ὅτι ἐγκλίνεται κατά τινας ἐν τῷ, καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφισιν υἷες Ἀχαιῶν, Ἰλ. α', 368. 119, 29. καὶ ὅτι σφίσιν ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς ἢ αὐταῖς διὰ τοῦ ἰῶτα ἔχουσι τὸ σφι, σφῇσι δὲ ἀντὶ τοῦ σφετέραις τὸ σφι ἦτα. 458, 33.

σφόδρα καὶ σφοδρὸς ὅτι παρὰ τὸ σπεύδω λέγονται κατὰ ἀντιστοιχίαν. 441, 48. 1065, 1.

σφοῖσιν ἀντὶ τοῦ ἰδίοις, καὶ σφοὺς ἀντὶ τοῦ ἰδίους, χρήσιμοι πλάγιαι [illegible] σφὸς ἀχρήστου εὐθείας. 475, 15. ζήτει τὸ, σφῇ ἀρετῇ.

σφονδύλη, ῥίζα τις σιλφίῳ παραπλησία. 1669, 62.

σφονδύλιοι τετρασυλλάβως διὰ τοῦ φ οἱ κοινῶς σφόνδυλοι εἴτουν σπόνδυλοι. 1217, 58.

σφόνδυλος ἡ δικανικὴ ψῆφος ὁμωνύμως τοῖς τοῦ τραχήλου σφονδύλοις. 1669, 62.

σφὸς ἀντὶ τοῦ σφέτερος ἄχρηστον ἐπὶ τῆς εὐθείας, ἐπὶ δὲ τινων πλαγίων ἐν χρήσει. 475, 15. ζήτει τὸ, σφῇ ἀρετῇ, καὶ τὸ σφοῖσιν.

σφρᾶγιν βαρυτόνως καὶ βραχυκαταλήκτως ἀντὶ τοῦ σφραγῖδα Αἰολικῶς, ὡς καὶ κνᾶμιν ἀντὶ τοῦ κνημῖδα. 265, 18.

σφυρὰ τὰ ἀπολήγοντα μέρη τῶν κνημῶν πρὸς τοῖς ἀστραγάλοις. 457, 5. 1107, 57. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι σφυρὰ τὰ πέρατα τῶν ὄπισθεν τοῦ ποδὸς τενόντων ἀνωτέρω τῆς πτέρνης. 1276, 18.

σφὼ καὶ σφῶν δυϊκῶν ἀντωνυμικῶν σχηματισμὸς καὶ τόνος, ζήτει ἐν τῷ νὼ καὶ σφώ. 153, 41. 154, 1.

σφῶϊ ἀντὶ τοῦ σφῶιν διὰ μέτρου ἀνάγκην ἐν τῷ, σφῶϊ μὲν, οὐ γάρ ἔοικεν ὀτρυνέμεν, οὔτι κελεύω, Ἰλ. δ', 286. ἵν' ᾖ, ὑμῖν μὲν οὐδὲν κελεύω. 473, 27.

σφῷν μετὰ προσγραφῆς τοῦ ι ἀντὶ τοῦ σφῶιν. 1482, 12.

σχάζω ὅτι παρὰ τὸ σχῶ λέγεται. 842, 56. ζήτει τὸ σχῶ.

σχεδάριον τὸ τῶν σχεδίων λόγων ἐδάφιον. 961, 21. καὶ ὅτι καὶ οἱ γρῖφοι σχέδη λέγονται. 1634, 13.

σχέδην ἀντὶ τοῦ σχεδὸν, ὅ ἐστιν ἐγγὺς καὶ ἐχομένως. 516, 10. 814, 25.

σχεδία ὅτι παρ' Ὁμήρῳ μὲν πλοιοειδές τί ἐστιν, αἱ δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον σχεδίαι πλοῖα μὲν εἰσιν ὡς πλέοντα, ἀμαθῆ δὲ, λέγονται δὲ παρὰ τὸ σχεδὸν, ὅ ἐστιν ἐγγὺς κατὰ χρόνον καὶ αὐθωρὸν, γίνεσθαι. 516, 9. 1533, 2. καὶ ὅτι σχεδία καθ' αὑτὸ ἀτελῶς λέγεται, σχεδία δὲ ναῦς ἐντελῶς. 1521, 22. 27. καὶ ὅτι ναῦς μὲν οὐκ ἂν λεχθείη σχεδία, τῇ σχεδίᾳ δὲ προσυπακούεται καὶ ἡ ναῦς. 1529, 18.

σχεδίην ἐπιῤῥηματικῶς ἐν ἴσῳ τῷ σχέδην, ἤγουν σχεδὸν εἴτουν ἐγγύς. 611, 46.

σχέδιος προπαροξυτόνως ὁ ἐγγὺς καὶ αὐθωρὸν, παρὰ τὸ σχεδὸν ἐπίῤῥημα, Σχεδίος δὲ κύριον παροξυτόνως. 264, 34. 1030, 11. 1062, 33.

σχεδὸν τὸ ἐγγὺς καὶ ὡς εἰπεῖν ἐχομένως, παρὰ τὸ σχέω σχῶ. 587, 12. 814, 25. 1062, 33. 1229, 56. καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς ἀεὶ λαμβάνεται παρ' Ὁμήρῳ. 516, 9. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ σχεδὸν λέγεται τὸ ἐγγὺς καὶ παραχρῆμα. 1062, 38.

σχέθεν ἀντὶ τοῦ ἐπέσχε. 1175, 46. καὶ σχέθον ἀντὶ τοῦ ἔσχον κατὰ τρίτον πρόσωπον πληθυντικὸν ἐν τῷ, πρόσθεν δὲ σάκη σχέθον ἑταῖροι, Ἰλιάδ. δ', 113. 451, 22.

σχεῖν ἀντὶ τοῦ ἐπισχεῖν καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνέχεσθαι. 888, 30. καὶ σχεῖν ἀλκῆς τινὰ, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἐπισχεῖν τοῦ ἀνδραγαθίζεσθαι. 1101, 43. καὶ σχεῖν ναῖν τὸ ἐπισχεῖν αὐτὴν τοῦ πλέειν. 1629, 17.

Σχερία, νῆσος πρὸς τῷ Ἰωνίῳ κόλπῳ, ἡ νῦν Κέρκυρα, ὅτι παρὰ τὸ κατὰ Δήμητρος δέησιν ἐπισχεθῆναι τὰ τῶν τῆς ἀντικρὺ ἠπείρου ποταμῶν ῥεύματα οὕτως ἐκλήθη. 1521, 29.

σχέσθαι ἀντὶ τοῦ κρατηθῆναι καὶ ἐπισχεῖν ἑαυτὸν τοῦ φεύγειν ἐν τῷ, στῆ δ' ἄντα σχομένη, Ὀδ. ζ', 141. καὶ ὅτι ἐνταῦθα μὲν παθητικῶς ἀκούεται τὸ σχομένη, ἐν δὲ τῷ, ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα, ἐνεργητικῶς. 1555, 28. 54. καὶ σχέσθαι ἄχει ἀντὶ τοῦ σχεῖν λύπην ἢ λύπῃ κρατηθῆναι. 1684, 10. καὶ σχέσθαι ἄντα παρειῶν κρήδεμνον, ἀντὶ τοῦ καλύπτεσθαι τῷ κρηδέμνῳ τὰς παρειάς. 1420, 58. 1421, 12.

σχετλιάζειν τὸ οὕτω διατίθεσθαι ὡς σχέτλιόν τινα ἀποκαλεῖν. 1515, 46.

σχετλιαστικαὶ φωναὶ ὠνοματοπεποιημέναι, οἷον ὀτοττοῖ, παπαὶ, φεῦ. 98, 41.

σχέτλιος ὅτι διαφόρως ἐτυμολο-

γούμενον διάφορα σημαίνει. 796, 24 — 34. καὶ ὅτι κατὰ πάντα τὰ σημαινόμενα παρὰ τὸ σχέσθαι καὶ τλῆναι λέγεται. 1632, 35.

σχέτλιος ὁ ὀξὺς καὶ ἰταμὸς καὶ σφοδρὸς, παρὰ τὸ σχέσθαι καὶ τλῆναι κατ' ἀντίφρασιν. 564, 21. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι σχέτλιος ὁ ἄδικος καὶ σφοδρὸς καὶ ἀκατάσχετος καὶ τολμητίας καὶ οὐκ εἰδὼς τλῆναι 1016, 36. 1256, 24. 1695, 1. 1705, 36. 1900, 21. καὶ σχέτλιος ὁ ἐπισχετικὸς καὶ τλήμων εἴτουν ἐπίπονος καὶ πολλὰ τλὰς, ἤγουν ἀνασχόμενος, ἐπὶ οἴκτῳ λέγεται πολλαχοῦ 1128, 6. 1705, 26. 1742, 21. καὶ σχέτλιος ὁ καρτερικὸς καὶ ἀνένδοτος, ἤγουν ὁ μὴ εἴκων, ἀλλ' ἐπιμένων τλημόνως πράξει τινὶ δυσκόλῳ ἢ φοβερῷ τινὶ καὶ δεινῷ. 1717, 17. 1742, 21. καὶ σχέτλιος ὁ χαῦνος, ὃν ἔδει σχέσθαι καὶ τλῆναι. 1100, 12. καὶ ἁπλῶς σχέτλιος ὁ δέον ὂν σχέσθαι καὶ τλῆναι μὴ τλὰς μηδὲ καρτερήσας. 188, 33. 562, 25. 1695, 1. 1942, 9. καὶ σχέτλιος ὕπνος ὁ βλαπτικὸς, οὐχ' ὡς ἀεὶ, ἀλλὰ ποτὲ τοιοῦτος. 1462, 14.

σχῆμα ὅτι παρὰ τὸ χῶ, ὃ ἐστι χωρῶ, λέγεται πλεονασμῷ τοῦ σ ὡς χωρητικὸν τοῦ ἐμβαδοῦ. 1901, 54. καὶ σχῆμα καὶ τριώβολον, παροιμία ἀπὸ Φρυνίχου τοῦ τραγῳδοποιοῦ ἢ Πυθαγόρου τοῦ φιλοσόφου, ἑρμηνεία διεξοδική. 951, 50.

σχῆμα λόγου, ἁμάρτημα ἑκούσιον διὰ τέχνην ἢ ξενοφωνίαν ἢ καλλωπισμὸν ἐπιτηδευόμενον. 1673, 39. καὶ ὅτι τὸ τοῦ λόγου σχῆμα ἐν πλείοσι λέξεσι θεωρεῖται. implicite. 121, 13.

σχήσειν καὶ σχήσεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀντιστῆναι καὶ ὑπομεῖναι, εἴτουν ἐφέξειν καὶ κωλύσειν. 749, 43. 45. 969, 35. 1101, 34. 1920, 10.

σχοινία ὅτι παρὰ τὸν σχοῖνον τὸ φυτὸν λέγονται διὰ τὸ ἐξ ἐκείνου γίνεσθαι. καὶ ὅτι καὶ ἐκ φιλύρας καὶ λεύκης φλοιοῦ ἐγίνοντο σχοινία. 1453, 7. καὶ ὅτι καὶ ἐκ βύβλου τοῦ φυτοῦ ἐπλέκοντο σχοινία, καθὰ καὶ ἐκ σχοίνου καὶ σπάρτου. 1913, 35.

σχοῖνος, μέτρον διαστήματος κατὰ μέν τινας ἑξήκοντα σταδίων, κατὰ δ' ἑτέρους τριακοσίων τεσσαράκοντα. 361, 14. καὶ ὅτι ξενικὴ οὖσα ἡ λέξις ἐπεχωρίασε τοῖς Ἕλλησι. 1854, 37.

σχοῖνος φυτὸν, τὸ καὶ βροῦλον χυδαϊκῶς, καὶ σχοῖνος τὸ σχοινίον ὁμωνύμως τῷ φυτῷ, ἐξ οὗ ἐπλέκοντο τὰ σχοινία. 191, 37. 421, 17.

Σχοῖνος, πόλις ἢ χώρα Βοιωτικὴ, ἀπό τινος Σχοινέως ἢ ἀπὸ τῶν περὶ αὐτὴν πεφυκότων σχοίνων, καὶ Σχοινοῦς ποταμός τις περὶ αὐτήν. 265, 19. 23.

σχόμενος καὶ σχομένη, μετοχαὶ τοῦ ἐσχόμην μέσου ἀορίστου δευτέρου, οὗ προϋπάρχει ὁ ἔσχον ἐνεργητικός. 1420, 11.

σχῶ ἐν ἴσῳ τῷ σχάζω, ὅθεν τὸ ἔσχων παρ' Ἀριστοφάνει ἀντὶ τοῦ ἔσχασα. 842, 56.

—σω λήγοντες μέλλοντες βαρύτονοι ὅτι περισπῶνται Δωρικῶς καὶ Αἰολικῶς, οἷον πέσω πεσῶ, κλαύσω κλαυσῶ, ὅθεν τὸ κλαυσεῖται καὶ πεσεῖται καὶ τὰ τοιαῦτα. 129, 23.

σῶ τὸ ὁρμῶ καὶ τὸ σώζω κατὰ ῥηματικὴν ἔννοιαν. 598, 35. καὶ σῷ ἀντὶ τοῦ σῶοι παρὰ Θουκυδίδῃ. 959, 44.

σῷ αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ σοῦ αὐτοῦ ἢ μᾶλλον τῷ σαυτοῦ ἐν τῷ, σῷ δ' αὐτοῦ κράατι τίσεις, παρ' Ὁμήρῳ. 1925, 32.

σώεσκε, τρίτον πρόσωπον τοῦ σωέσκω ῥήματος, ὅπερ παρὰ τὸ σώω σωέσω ἄχρηστον λέγεται πλεονασμῷ τοῦ σ. 718, 8.

σῶκος ὁ Ἑρμῆς, ἤγουν σωστικὸς, παρὰ τὸ σώζω ἢ παρὰ τὸ σωκῶ, ὃ δηλοῖ τὸ ἰσχύω. 854, 62. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ σώω λέγεται, ὡς παρὰ τὸ σάω τὸ σάκος, καὶ ὅτι βαρύνεται κανονικῶς τοὔνομα. 1197, 40.

Σωκράτης ὅτι ὑπώπια παθὼν ἐπέγραψε τῷ ἰδίῳ μετώπῳ τοὔνομα τοῦ δράσαντος. 1641, 28.

σωλὴν, ὅτι ἐκ τοῦ σέω καὶ τοῦ ὅλος λέγεται οἱονεὶ σοολὴν καὶ κράσει σωλήν. 1332, 1. καὶ σωλὴν ὄστρεον θαλάσσιον διὰ τὴν πρὸς τοὺς σωλῆνας ὁμοιότητα. 1485, 49.

σῶμα τὸ πρὸς τὴν ψυχὴν ἀντιδιαστελλόμενον μέρος τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὅτι σῶμα τὸ ἄψυχον λέγεται, οἱονεὶ σῆμα τοῦ ποτὲ ζῶντος, δέμας δὲ τὸ ἔμψυχον παρὰ τὸ συνδεδέσθαι. 61, 38. 376, 5. 666, 22. 25. 1136, 21. καὶ ὅτι καὶ σώματα κιόνων ἐξ ἀναλόγου λέγονται. 1673, 12.

σωματέμπορος, ὁ καὶ ἀνδραποδοκάπηλος, ἤγουν ὁ τῶν ἀνδραπόδων μεταβολεύς. 1416, 26.

σῶος ὅτι καὶ σάος καὶ σῶς μονοσυλλάβως καὶ σόος διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται, ἐπεὶ καὶ τὸ σύστοιχον ῥῆμα διφορεῖται κατὰ παραληκτικὴν γραφὴν σώω καὶ σόω γραφόμενον. 31, 38. 63, 7. 1112, 1. ζήτει τὸ σόος.

σωρὸς ὅτι παρὰ τὸ σωρεὸς συγκέκοπται, ὃ παρὰ τὸ σωρεύω λέγεται. 1293, 43.

σῶς μονοσύλλαβον ἀντὶ τοῦ σῶος, ἤγουν ὑγιὴς καὶ τέλειος εἴτουν ἀνέλλιπος, ὅτι περισπᾶται καὶ ἐκ τοῦ σάος ἢ σόος συνῄρηται. 63, 5. 482, 19. 618, 11. 959, 9. ζήτει τὸ σόος. καὶ ὅτι τὸ σῶς μονοσύλλαβον καὶ κατὰ θηλυκοῦ πτωτικοῦ εὕρηται λεγόμενον. 959, 41.

Σωσίας Θρᾷξ, μισθούμενος εἰς τἀργυρεῖα τοὺς Νικίου δούλους ἐπ' ὀβολῷ τῆς ἡμέρας ἕκαστον. 1753, 33.

σῶστρα τὰ ὀφειλόμενα τοῖς ῥυσαμένοις τινὰ ἐκ τῶν πολεμίων, λύτρα δὲ τὰ ὑπὲρ ἐξωνήσεως δῶρα. 24, 24.

Σωτάδης κακῶς ἀπαλλάξας διὰ τὸ κατὰ Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως παῤῥησιάσασθαι, ἱστορία. 1069, 11.

σωτὴρ ὅτι ἐκ τοῦ σέσωσμαι παρακειμένου λέγεται ἐνδείᾳ τοῦ σ. 384, 8. καὶ ὅτι τὸ σωτὴρ καὶ κατὰ θηλυκοῦ πτωτικοῦ εὕρηται λεγόμενον. 793, 4. 1154, 27. καὶ ὅτι ἡ σῶτερ κλητικὴ κατὰ συνεκδρομὴν τῆς πάτερ βεβαρύνεται. 630, 24.

σωφροσύνη, ἀρετὴ περὶ ἡδονὰς καὶ λύπας, παρ' Ὁμήρῳ δὲ σαοφροσύνη ἀντὶ τοῦ σῶα φρόνησις λέγεται, καὶ σαόφρων ἀντικειμένως τῷ χαλίφρων. 1936, 56. 1937, 20.

σῶω ἀντὶ τοῦ σώζω, ὅτι καὶ σόω διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται. 1111, 64. ζήτει τὸ σόος.

Ἀρχὴ τοῦ Τ στοιχείου.

τ ἐκ τοῦ σ Ἀττικῶς τραπὲν ἐν μέσῳ λέξεων, οἷον ἐν τῷ μεταίχμιον, ὃ οἱονεὶ μεσαίχμιον λέγεται. 385, 1.

τ παρεντιθέμενον ὀνόμασί τισι καὶ ῥήμασιν Ἀττικῶς, οἷον ἐν τῷ πόλις πτόλις, ἀνύω ἀνύτω. 32, 37. 842, 63.

τ διττὸν, ὅτι Κιτιεῖς μάλιστα κατακόρως ἐχρῶντο τῇ τῶν δύο τ προφορᾷ, καὶ ὅτι οὐ πάντα τὰ ἐν δυσὶ τ προφερόμενα Ἀττικά εἰσι. 813, 48.

τα λήγουσαι εὐθεῖαι ἀρσενικῶν ὀνομάτων ὅτι ἐκ τῶν εἰς ης γίνονται κατὰ γλῶσσαν Μακεδόνων, οἷον ἱππότα ἀντὶ τοῦ ἱππότης, καὶ ὅτι πρὸς χρείαν μέτρου ἐπιτετήδευται τὰ τοιαῦτα. 1457, 18.

τὰ ἕτερα ἀντὶ τοῦ τὸ ἕτερον, οἷον δυοῖν τὰ ἕτερα, τουτέστι δυοῖν θάτερον. 1825, 4.

τὰ πρῶτα ἀντὶ τοῦ πρῶτον ἐπιῤῥηματικῶς. 1825, 4. καὶ τὰ πρῶτα ἀντὶ τοῦ τὰ πρωτεῖα ἢ τὰ πρῶτα ἆθλα ἐν τῷ, ἢ τ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίηνδε φεροίμην, Ἰλ. ψ', 275. 1300, 49.

τὰ ῥά, ἤγουν ἃ δή. 995, 44.

τὰ τεύχεα καλὰ, ἀντὶ τοῦ τὰ καλὰ τεύχεα, Ἰλ. φ', 317. 1237, 61.

τάγηνον τὰ κοινῶς τήγανον, ὅτι κατὰ μετάθεσιν λέγεται, κατὰ δέ τινας τάγηνον τὸ ἐν τηγάνῳ ἑψηθέν. 1862, 10.

ταγοὶ, ἡγεμόνες οἱ τάσσοντες τὰ τοῦ λαοῦ. 1293, 63.

ται λήγοντα τρίτα πρόσωπα παρακειμένων ἑνικὰ φύσει ἔχοντα τὸ ν πρὸ τοῦ τ καὶ ὁμοφωνοῦντα τοῖς ἰδίοις τρίτοις τῶν πληθυντικῶν, οἷον κατῄσχυνται, μεμίανται. 1055, 8.

ται λήγοντα τρίτα πρόσωπα μελλόντων παθητικῶν καὶ μέσων ὅτι οὐδέποτε τὸ σ ἔχουσι πρὸ τοῦ τ πλὴν τοῦ ἔσται, ὃ ἐκ τοῦ ἔσεται συνεκόπη. 655, 11.

Ταίναρον, σπήλαιον τῆς Λακωνικῆς, ὅθεν εἰς ᾅδην κατάβασις εἶναι ἐνομίζετο παρὰ τῆς Ἕλλησι. 286, 46.

ταινία, φασκία κεφαλῆς ἀναδετικὴ καὶ στεφανωτική. 454, 15. 18. 914, 14. 1068, 28. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ταινία ὕφασμα καὶ ζώνη γυναικεία, καὶ ταινία ἰχθὺς ποιὸς ὁμωνύμως. 1934, 32.

ταλαεργοὶ ἡμίονοι οἱ φερέπονοι καὶ τάλανες ἐν τῷ ἀχθοφορεῖν. 1205, 62. 1322, 31.

ταλαίμοχθος ἴσον τῷ ταλαίπωρος, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ἐν τῇ αι διφθόγγῳ ι. 1735, 48.

Ταλαϊονίδης πατρωνυμικὸν ὅτι ἐκ τοῦ ταλαὸς ἐσχημάτισται προσελεύσει δυοῖν συλλαβῶν, ὡς δοκεῖν ἐκ ταλαΐων ἐσχηματίσθαι. 288, 18.

ταλαίπωρος ὁ περὶ πῶρον τάλας, καὶ δηλοῖ κυρίως τὸν περὶ λατομίας πονούμενον ἀπὸ ἑνὸς εἴδους τοῦ πώρου. 699, 22. καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ τῆς προπαραληγούσης διφθόγγου ι. 1735, 41.

τάλαντον τὸ σταθμικὸν ὄργανον καὶ τὸ σταθμώμενον πρᾶγμα, καὶ ὅτι παρὰ τὸ τάλαν καὶ καρτερικὸν τοῦ ἐργαλείου λέγεται τοὔνομα. 196, 32—45. 740, 26. 912, 36—45. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τάλαντον ὁ ζυγὸς, ὃν στατῆρα καλοῦμεν, καὶ σταθμός τις χρυσίου σύμμετρος παρ' Ὁμήρῳ, οὐχ' ὡς παρὰ τοῖς ὕστερον ἑξήκοντα μνῶν. 1602, 62. καὶ ὅτι διαφέρει χρύσεια τάλαντα ἢ χρυσοῦ τάλαντα εἰπεῖν παρ' Ὁμήρῳ. 698, 64. 699, 10. καὶ ὅτι παρ' Ἀθηναίοις μὲν ἑξακισχιλίους στατῆρας ἐδύνατό ποτε τὸ τάλαντον, παρὰ δὲ Μακεδόσι τρεῖς μόνους χρυσίνους, παρ' ἄλλοις δὲ ἑκατὸν εἴκοσι τέσσαρας δραχμὰς, καὶ ἄλλως παρ' ἄλλοις· παρ' Ὁμήρῳ δὲ ποτὲ μὲν πολύτιμόν τι ὑπαγορεύεται διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου, ποτὲ δὲ ὀλίγου τινὸς ἄξιον, ἑρμηνεία διεξοδική. 740, 18—28.

ταλάντων Διὸς κλίσις παρ' Ὁμήρῳ τὴν τοῦ πολέμου ῥοπὴν ἀλληγορεῖ. 1181, 34. 56.

Ταλαὸς, υἱὸς Βίαντος ἀδελφοῦ Μελάμποδος τοῦ μάντεως, ὅτι διαδεξάμενος τὸ τρίτον μέρος τῆς Ἀργείων βασιλείας, καὶ καταδυναστεύσας Ἰοκλέους καὶ Ἴφιδος τῶν συναρχόντων, ὑπὸ Ἀμφιαράου τοῦ Ἰοκλέους ὕστερον ἀνῃρέθη, ἱστορία διεξοδικωτάτη. 288, 31. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ταλάω ταλάσω λέγεται τοὔνομα, καὶ τάλανα εἶπον πολύπονόν τινα ὑπαγορεύει. 902, 52. 1054, 10.

ταλαπείριος παρὰ τοῖς τραγικοῖς ὁ ταλαίπωρος, παρ' Ὁμήρῳ δὲ καὶ ὁ πόῤῥωθεν ἀφιγμένος. 1559, 1.

τάλαρος, καλαθίσκος, παρὰ τὸ τάλας εἶναι εἰς τὸ αἴρειν, ἤγουν τλήμων εἰς τὸ φέρειν, οὕτω λεγόμενος· καὶ ὅτι καὶ τὸ μουσεῖον τάλαρόν τις ἐκάλεσε σκωπτικῶς, ἑρμηνεία διεξοδική. 699, 19. 1163, 48. 1488, 58. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τάλαρος, ὁ καὶ ταρσὸς, πλέγμα τι εἰς τυρῶν πῆξιν χρήσιμον. 1627, 46.

τάλας ὁ καρτερικός. 196, 38. 548, 20. καὶ τάλας ἐν ἴσῳ τῷ τλήμων, ὃ δηλοῖ τὸν δυστυχῆ. 562, 27. 593, 5. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ τάλας ὁ καρτερικὸς διαφέρει τοῦ τλήμων, καίτοι συστοιχοῦν κατὰ τὴν παραγωγήν. 1848, 48. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ταλάσω μέλλοντος λέγεται ἀποβολῇ τοῦ σ. 1100, 46. καὶ ὅτι διὰ τοῦ ντ ὤφειλε κλίνεσθαι. 622, 6. καὶ τάλας ῥινὸς τὸ καρτερικὸν δέρμα. 679, 24.

ταλάσια οὐδετέρως τὰ ἐριουργικὰ, καὶ ταλασία θηλυκῶς ἡ ἐριουργία. 1423, 10. καὶ ὅτι παρὰ τὸν ταλάσω μέλλοντα λέγονται τὰ ὀνόματα, ὡς καὶ τὸ τάλας. 1393, 40.

ταλασιουργεῖν τὸ ταλασίας ἔργοις ἐπιμένειν. 962, 53.

ταλασίφρων ὁ τλήμων, καὶ φρόνιμος, παρὰ τὸν ταλάσω μέλλοντα. 491, 18. 857, 2. 1393, 39.

ταλάσσης, ἤγουν τλήσῃς, ὅτι ἀπὸ τοῦ ταλάω ταλάσω κεκίνηται. 962, 51.

ταλαύρινος ὁ τάλανα ῥινὸν, ἤγουν καρτερικὸν δέρμα, ἔχων. 524, 9. 548, 19. 29. 679, 23. 1243, 10.

Ταλθύβιος, ὄνομα κήρυκος, οἱονεὶ Θαλθύβιος ὁ θάλλων τὴν

βοὴν, καὶ Ταλθυβιάδαι γένος ἐν Σπάρτῃ ἀπὸ Ταλθυβίου. 110, 3. καὶ ὅτι ὁ Ταλθύβιος μετὰ τὰ Τρωικὰ ἐς Κρήτην ἤγαγε Μυκηναίων ἀποικίαν. 1861, 6.

τᾶλις, μελλόγαμος παρθένος ἢ ἡ τάλαινα καὶ ταλασίαν ἀσκοῦσα. 699, 27. 962, 54.

Τάλως χαλκεόστηθος καὶ χαλκόπους ὅτι πηδῶν εἰς τὸ πῦρ καὶ πυρούμενος, εἶτα περιπλεκόμενος τοῖς ἀντιπάλοις καιομένων ἐκείνων αὐτὸς ἐγέλα. 1893, 8.

Τάμασος, πόλις Κύπρου, ἣν καὶ Τεμέσην τινὲς λέγουσιν, ὅθεν Ταμάσιος κρατὴρ παρὰ Λυκόφρονι, καὶ περὶ τοῦ ἐκεῖ χαλκοῦ ἱστορία. 1409, 15.

ταμεῖν ὅρκια τὸ διὰ θυσιῶν ποιῆσαι συνθήκας, καὶ ταμεῖν φιλότητα ἀντὶ τοῦ φιλίαν συνθέσθαι. 385, 30. 1968, 6.

ταμεσίχρους χαλκὸς ὁ τμητικὸς τοῦ χροὸς, ὅτι παρὰ τὸ ταμῶ ταμέσω λέγεται τοὔνομα. 503, 13. 1330, 61.

ταμίαι οἱ τοῦ σίτου δοτῆρες, καὶ ταμίαι οἱ θησαυροφύλακες. 1170, 31.

τάμνειν Ἰωνικῶς τὸ κοινῶς τέμνειν, καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ θύειν τίθεται ἡ λέξις. 411, 30. 701, 14.

Τάναγρα, πόλις ἡ καὶ Ποιμανδρία, ἣν Ὅμηρος Γραῖαν ὀνομάζει, καὶ ὅτι οὐκ ἐστράτευσαν εἰς Τροίαν οἱ Ταναγραῖοι, καὶ ὅτι καὶ Γεφυραῖοι ἐκαλοῦντο. 266, 18. 27.

ταναήκης χαλκὸς ὁ ταναὴν, ἤγουν διόλου τετανυσμένην, ἀκὴν ἔχων. 666, 18.

Ταναΐτης, δαίμων τις ἣ ἀφιεροῦντο αἱ παρθένοι ἐπὶ καταπορνεύσει, ἱστορία. 987, 11.

ταναὸς ἀντὶ τοῦ τετανὸς καὶ οἷον ἱμαντώδης. 1085, 61.

ταναύποδα μῆλα τὰ μακρόποδα, ἢ τὰ τεταμένως τοῖς ποσὶ βαδίζοντα, καὶ ὅτι οἱονεὶ ταναόποδα λέγονται τροπῇ τοῦ ο εἰς ῦ. 631, 45. 1630, 43. 1639, 40.

τανηλεγὴς θάνατος ὁ ἐπὶ μακρὸν παρατείνων τὸ λέγεσθαι, ἤγουν τὸ κοιμᾶσθαι. 1436, 11.

ταντελίζεσθαι τὸ σαλεύεσθαι καὶ σείεσθαι, ὅτι παρὰ τὸν Τάνταλον, ὃς μέσον οὐρανοῦ καὶ γῆς ἀπῃωρεῖσθαι μυθεύεται, δοκεῖ παρῆχθαι ἡ λέξις. 1701, 3.

Τάνταλος ὅτι κατὰ μὲν Εὐριπίδην διὰ λίθου ὑπερηρτημένου τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ κολάζεται ἐν Ἅιδου, καθ᾽ Ὅμηρον δὲ δι᾽ ἀποχῆς τῶν παρουσῶν αὐτῷ ἀπολαύσεων, ὧν ὀρέγεται μὲν, οὐκ ἐφικνεῖται δὲ, καὶ ὅτι τοῦτ᾽ ἔχει τὸ πρόστιμον διὰ τὸ κρύψαι κύνα χρυσοῦν φωραθέντα ὑπὸ Πανδαρέου ἐκ τοῦ Διὸς τεμένους, κατὰ δ᾽ ἑτέρους διότι συνὼν τοῖς θεοῖς ἐξήνεγκε τοῖς ἀνθρώποις τὰ τῶν θεῶν μυστήρια, ἢ διότι παρανόμων τινῶν ἐπεθύμησεν, ἢ καὶ ἐξ ὕψους πεσεῖν καὶ ἐπικαταστραφῆναι αὐτῷ τὸ Σίπυλον ὄρος μυθεύεται, καὶ ἀλληγορίαι τινὲς τῶν τοιούτων μυθολογημάτων. 1700, 21. 52— 1701, 20. 1875, 32.

Ταντάλου δένδρα ἢ κῆποι, ὅτι ἐπὶ τῶν ἀκερδῶς πονούντων παροιμιακῶς λέγεται. 1701, 45.

Ταντάλου τάλαντα, παροιμία ὅτι πλούσιόν τινα γεγονέναι τὸν Τάνταλον ὑπαγορεύει, ἢ πρὸς τὴν τοῦ ὀνόματος παρήχησιν λέγεται. 1701, 6.

Ταντάλου φιλοτησία, πόσις παρ᾽ Ἰνδοῖς ἐν ποτηρίοις μεγάλοις, ἣν ἔπινον ὑπὲρ φιλίας ἐν ὥρᾳ κοίτης, ἐλέγετο δὲ Ταντάλου διὰ τὸ φιλοποτώτατον ἀνθρώπων νενομίσθαι τὸν Τάνταλον. 1701, 13.

ταντελωθῆναι παρὰ Σοφοκλεῖ (Ant. 134) τὸ παθεῖν τὰ Ταντάλου, ὅ ἐστι κατασεισθῆναι καὶ ἐξ ὕψους πεσεῖν κατὰ γῆς ἀντιτύπου, ὅθεν ταντελωθῆναι ταλάντοις παρηχητικῶς ἐσκώφθη τις ὡς ἐκ τοῦ πλούτου καὶ τῆς τρυφῆς κατασεσεισμένος τὸν νοῦν κατὰ τὸν Τάνταλον. 1701, 4. 17.

τανυγλώχινες ὀϊστοὶ οἱ ταναοὺς γλωχῖνας, ἤγουν ἐπιμήκεις ἀκίδας ἢ γωνίας, ἔχοντες. 714, 28.

τανύειν τὸ εἰς μῆκος ἐκτείνειν ἐν τῷ, ἠΰτε πορφυρέην ἶριν θνητοῖσι τανύσσει Ζεύς, Ἰλ. ρ', 547. 1117, 34. ἢ καὶ τανύεσθαι λέγονται αἱ τράπεζαι πολλαχοῦ παρ᾽ Ὁμήρῳ διὰ τὸ μὴ κυκλοτερεῖς ἴσως εἶναι, ἀλλ᾽ εἰς μῆκος παρατετάσθαι. 1401, 43. τανύεσθαι δὲ περὶ ἵππων καὶ ἁπλῶς ὑποζυγίων λεγόμενον ἀντὶ τοῦ συντόνως καὶ ἐπιτεταμένως κινεῖσθαι. 1065, 12. 1071, 20. 1117, 34. 1552, 37.

τανύηκες ἆορ, ζήτει τὸ, ταναήκης χαλκὸς καὶ τὸ τανυήκης ὄζος. 666, 18.

τανυήκης ὄζος ὅτι ἀπὸ τοῦ τανύω κατὰ μόνην παραγωγὴν λέγεται, ἐν δὲ τῷ, τανύηκες ἆορ, ἔγκειται τῇ λέξει ἡ ἀκὴ, ὅ ἐστιν ὀξύτης. 1085, 63.

τανύπεπλος γυνὴ ἡ εὐτραφὴς καὶ πλήθουσα, τετανυσμένου γὰρ τοῦ σώματος ἀνάγκη καὶ τὴν ἐσθῆτα συνεσχηματίσθαι. 409, 3. 1497, 31. 1799, 18.

τανυπτέρυξ ὄρνις ὁ τετανυσμένας ἔχων τὰς πτερύγας εἴτουν μεγαλοπτέρυγος. 1188, 5.

τανύσαι κληῖδα θύρας, ἀντὶ τοῦ τὴν κλεῖδα παραγαγεῖν, Ὀδ. α', 442. 1429, 5.

τανύσαι τόξον κυρίως ἀντὶ τοῦ ἐντεῖναι, καὶ τανύσαι τὸ αἰδοῖον τροπικῶς ἀντὶ τοῦ ὀρθιάσαι. 657, 1.

τανυσθῆναι λέγονται γνάθοι ἐκ τῆς πρόσθεν ῥυσότητος, Ὀδ. π', 175. 1799, 17.

τανυσίπτερος, ὅτι κοινὸν τὸ ἐπίθετον κατὰ πάντων τῶν ὀρνέων παρὰ τὸ τανύειν τὰ πτερὰ ἐν τῷ πέτεσθαι. 1523, 55.

τανυστὺς τανυστύος, ὄνομα θηλυκὸν παρὰ τὸ τανύειν. 1904, 24.

τανύσφυρος, λεπτόσφυρος ἢ ὀρθόσφυρος. 989, 17.

τανύφλοιος κράνεια ἐπιθετικῶς ἡ φλοιὸν ἔχουσα τετανὸν καὶ οἷον ἱμαντώδη. 1085, 60.

τανύφυλλος ἐλαία λέγεται διὰ τὸ φύλλα ἐπιμηκέστερα τῆς κατὰ τὸ πλάτος ἀναλογίας ἔχειν. 1944, 37.

ταπεινὸς, οἱονεὶ πατεινὸς, παρὰ τὸ πάτος ἢ πατεῖν. 702, 11. 795, 59.

τάπης, οἱονεὶ πάτης, παρὰ τὸ πατεῖσθαι. 795, 58. καὶ ὅτι ὑπεστρώννυντό τε ἐν στρωμνῆς τάξει, καὶ ἐφηπλοῦντο ταῖς στρωμναῖς ὡς ἐφαπλώματα, καὶ διὰ τοῦτο τῇ μὲν παρὰ τὸ πατεῖσθαι, τῇ δὲ παρὰ τὸ θάλπειν ἐτυμολογεῖται τοὔνομα. 1347, 37. καὶ ὅτι τάπητες μὲν συνήθως οἱ ἑτερόμαλλοι, οἱ δὲ ἀμφίμαλλοι ἀμφιτάπητες λέγονται, ὡς καὶ ψιλοτάπιδες οἱ

ἐκπωμάτων χρῆσθαι τοὺς ἀρχαίους. 242, 32. 917, 55.

Ταῦρος, ὄνομα ποταμοῦ, οὗ τὸ ὕδωρ Ταύριον, καὶ Ταῦρος ὄνομα ἰατροῦ Κρητικοῦ, καὶ ταῦρος σωματικόν τι μόριον. 881, 21.

ταῦρος ταὐτὸ ὑπὲρ ὄῤῥος, ὃ δηλοῖ τὸν περὶ τοὺς γλουτοὺς τόπον, ὅτι παρὰ τὸ τείνεσθαι τὴν οὐρὰν κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν τόπον οὕτω λέγεται. 259, 3. 527, 44. 906, 60. 1871, 43.

Ταῦρος, ὄρος πρόσβορον βαλάνοις εὔφορον, οὗ μέρος καὶ ὁ Κράγος· καὶ Ταῦρος κύριον ἀνθρώπου, ᾧ ἐμοιχᾶτο ἡ Πασιφάη, ὅθεν ὁ περὶ τοῦ Μινωταύρου μῦθος ἐπλάσθη. 259, 4.

ταυροῦσθαι τὸ ἀγριοῦσθαι κατὰ ταῦρον. 160, 14.

ταύτῃ ἀντὶ τοῦ οὕτως, τὸ τῇ μετὰ τοῦ ἰῶτα ὑπογεγραμμένου. 1005, 31. 1251, 25.

ταὐτίζω ὅτι παρὰ τὸ ταὐτὸν παραχθὲν ἔχει καὶ τὸ ἄρθρον, ᾧ ἐκεῖνο σύγκειται, ζήτει τὸ ταὐτόν. 1573, 42.

ταὐτολογία ἡ τῶν αὐτῶν ἢ τῶν ἰσοδυνάμων λέξεων παράθεσις, ὅτι πρὸς διασταλτικὴν ἐπιστασίαν κατὰ σχῆμα ἐπιμονῆς ἐπιτηδεύεται, οἷον ἐν τῷ, κοῦροι νέοι, Ἰλ. ν', 95. 922, 2.

ταὐτολογία τῆς αὐτῆς ἐννοίας πρὸς διόρθωσιν ἐπιτηδευομένη, οἷον ἐν τῷ, Ἀτρείδη σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος, αὐτὰρ ἔγωγε λίσσομ' Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον, Ἰλ. α', 282. 105, 15.

ταὐτολογία Ὁμηρικὴ κατὰ τὰς ἀπαγγελίας, ἑρμηνεία διεξοδική. 173, 5.

ταὐτὸν ὅτι ἐκτικῶς τῇ αὐτὸς ἀντωνυμίᾳ συναλιφὲν ἔχει τὸ ἄρθρον, ὅθεν διαβαίνει καὶ εἰς τὸ ἐξ αὐτοῦ γινόμενον ῥῆμα. 1573, 41. ζήτει τὸ ταὐτίζω.

ταὐτότης, ὅτι ἐκ τοῦ ταὐτὸν παραχθὲν τοὔνομα ἔχει καὶ τὸ ἄρθρον, ᾧ ἐκεῖνο σύγκειται. 1573, 43.

ταφῆς καὶ ὁσίας νεκρικῆς ἐπιμέλεια παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἑρμηνεία διεξοδική. 1376, 20.

τάφος ὁ τόπος, ὅπου τίθενται τὰ σώματα τῶν νεκρῶν, σῆμα δὲ τὸ ὑπὲρ τοῦ τάφου χωματῶδες ἐπανάστημα, ὃ σημεῖον ἐστὶ τοῦ τεθάφθαι τινὰ ὑπ' αὐτῷ. 1376, 18. καὶ ὅτι στόμα θανάτου λέγοιτ' ἂν ὁ τάφος. 1112, 31.

τάφος ὅτι καὶ σῆμα καὶ τύμβος καὶ μνῆμα λέγεται πολυωνυμικῶς. 1673, 41.

τάφος τὸ ἐπὶ νεκρῷ δεῖπνον, καὶ τάφος ἡ ταφὴ καὶ ὁ ἐπιτάφιος ἀγών. 1285, 39. 44. 1319, 53.

τάφος τὸ θάμβος εἴτουν ἔκπληξις, παρὰ τὸ θάπτω οἱονεὶ θάπος. 468, 29. 634, 28. 746, 13. 1420, 6.

Τάφος, ὄνομα νήσου μιᾶς τῶν Ἐχινάδων τῶν πρὸς τῷ Ἀχελῴῳ, ἧς οἱ ἐγχώριοι λησταὶ ἱστοροῦνται γεγονέναι. 1396, 64.

τάφρος οὐ μόνον τὸ βαθὺ ὄρυγμα, ἀλλὰ καὶ τὸ ἁπλῶς ὁποιονοῦν. 1904, 29. καὶ ὅτι τάφρος ὀρυκτὴ λέγεται παρ' Ὁμήρῳ κατ' ἔλλειψιν τοῦ εὖ ἐπιῤῥήματος, ἢ πρὸς διαστολὴν τῶν μὴ χειροποιήτων, αἳ καὶ κυρίως ἂν τάφροι λέγοιντο ὡς δυνάμεναι τρέφειν ζῷα ἐκ τῆς φυομένης βοτάνης. 582, 7. 706, 4.

ταφών, μετοχὴ ἀντὶ τοῦ θαμβήσας καὶ ἔκστασιν παθὼν, ἀπὸ τοῦ θάπτω θέματος κατὰ ἀντιστοιχίαν. 467, 31. 746, 11. 861, 59.

τάχα ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀεὶ παρ' Ὁμήρῳ καὶ οὐδέποτε διστακτικῶς, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ταχέα κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 86, 30. 36. 1415, 4.

ταχεῖα ἔλαφος, ὅτι καθόλου τοῦ εἴδους καὶ οὐ πρὸς διαστολὴν ἡ ἐπίθεσις. 711, 31.

ταχίνας κατὰ γλῶσσαν ὁ λαγὼς, παρὰ τὸ τάχος. 1821, 35.

ταχὺς ἐπίθετον ὅτι καὶ ἐπιῤῥηματικῶς ἀκούεταί ποτε, οἷον ἐν τῷ, ταχέες δ' ἱππῆες ἄγερθεν, Ἰλ. ψ', 287. ἀντὶ τοῦ ταχέως. 1302, 30.

Ταχὼς, Αἰγύπτιος βασιλεὺς, σκώψας Ἀγησίλαον εἰς σμικρότητα, ἱστορία. 1642, 47.

ταῶς ταῶ, Ἀττικῶς ὅτι περισπᾶται, καὶ ταὸς ταοῦ καὶ ταὼν ταῶνος λέγεται. 271, 7, 11. 346, 7. 16. καὶ ὅτι ἱερὸν ἐνομίζετο ἐν Λιβύῃ τὸ ζῷον. 1257, 29. καὶ ὅτι ἐρασθῆναι παρθένου ἱστορεῖταί τις ταῶς. 1166, 29.

τε ληγόντων προσώπων ῥηματικῶν προσῳδία, ὅτι οὐδὲν τῶν εἰς τε ληγόντων ὀξυτονεῖται, πλὴν τοῦ ἐστὲ καὶ τοῦ φατέ. 1457, 45.

τε μόριον πλεονάζον ἐν τῷ, ἐφ' ᾧ τε καὶ ἄλλως τε καὶ οἷόν τε. 734, 25. 1486, 60.

τε σύνδεσμος ὅτι ὑποπίπτει ταῖς λέξεσιν ἐν τῇ συμπλοκῇ, οἷον ἐγώ τε σύ τε. 72, 33.

Τέαρος ποταμὸς ὅτι πολλὰς ἔχει πηγὰς, ὧν τινὲς εἰσὶ θερμαὶ, καὶ ὅτι καὶ ψώραν ἰᾶται, ἱστορία. 1263, 32.

Τεγέα, πόλις ἐπίσημος Ἀρκαδίας, περὶ ἧς πολλά τινα ἱστοροῦνται, καὶ Τεγέα ἐν Κρήτῃ ὑπὸ Ταλθυβίου κτισθεῖσα. 301, 36 — 46. 302, 4.

τέγεος θάλαμος ἐπιθετικῶς ὁ ὑπερῷος καὶ ἀνώγειος, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τέγειος ἀποβολῇ τοῦ ι λέγεται. 639, 64.

τέγος ὁ ὅλος δόμος ἀπὸ μέρους τῆς στέγης, ὅθεν λέγεται τὸ τέγος ἐλλείψει τοῦ σ ἢ παρὰ τὸ τέγγω, ὃ δηλοῖ τὸ βρέχω. 640, 6. 1420, 1 — 8.

τεθαλαττωμένος οἶνος ὅτι ἀκραιπαλός τέ ἐστι καὶ εἰς κοιλιολυσίαν χρήσιμος. 871, 35.

τέθεικα παρακείμενος ὅτι διὰ διφθόγγου γράφεται Βοιωτικῶς. 1442, 52.

τεθηπέναι ἀπαρέμφατον καὶ τεθηπὼς μετοχὴ ὅτι ἀπὸ τοῦ τέθηπα μέσου παρακειμένου τοῦ θάπτω θέματος κεκίνηνται. 468, 26. 746, 14.

τέθμιον τὸ μόνιμον, ὅτι συστοιχεῖ τῷ θεσμὸς καὶ τῷ θέμις, ὅθεν τὸ θεμίσσειν. 993, 14.

τέθναθι, τὸ τρίτον τεθνάτω, ὅτι ἐκ τῆς τεθνὰς τεθνάντος μετοχῆς κεκίνηται, καὶ ὅτι παραλόγως συνέστειλε τὴν παραλήγουσαν, ὡς καὶ τὸ τέτλαθι, ὥσπερ ὁμοίως κανονίζεται. 1274, 10. 1418, 10.

τεθναίην ὅτι ἐκ τοῦ θναίην γέγονε κατὰ διπλασιασμὸν, ὃ ἐκ τοῦ θνῆμι θέματος κεκίνηται. 1418, 1.

τεθνειὼς μετοχὴ τοῦ τέθνεια παρακειμένου ἀντὶ τοῦ τέθνηκα κα-

τὰ γλῶσσαν λεγομένου. 1700, 41. ὅτι περισσῶς ἐπιτίθεται τῷ νεκρὸς παρ' Ὁμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, νεκρὸν Ἐλπήνορα τεθνειῶτα, Ὀδ. μ', 10. 1705, 50. καὶ ὅτι καὶ ὁ πεφονευμένος τεθνειὼς λέγεται ἐν τῷ, κασιγνήτοιο φόνοιο ποινὴν ἢ οὗ παιδὸς ἐδέξατο τεθνειῶτος, Ἰλ. ι', 632 sq. 780, 2.

τεθνειῶτος τεθνειῶτι τεθνειῶτα, πλάγιαι ὅτι ποτὲ μὲν διὰ τοῦ ō μικροῦ, ποτὲ δὲ διὰ τοῦ ῶ μεγάλου γράφονται, καθὼς ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον. 1185, 32. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κοινῶς μὲν διὰ τοῦ ō μικροῦ γράφονται, Ἰωνικῶς δὲ διὰ τοῦ ῶ μεγάλου. 1336, 62.

τεθνηότος, τὸ θνῆ ἦτα καὶ τὸ ō μικρὸν ἐν τῷ, οὐκ ἔτι μέμνηται τεθνηότος οὐδὲ μεταλλᾷ, Ὀδ. ο', 23. 1773, 33.

τέθριππον ὅτι ἀναλόγως ἔχει τὸ θ διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππος δασεῖαν. 560, 22.

τεθυωμένον τὸ μεμυρωμένον ἢ μεμυρισμένον, παρὰ τὸ θύον ἢ θύος. 975, 1.

τεῒν Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ σοὶ κατὰ δοτικὴν πτῶσιν. 839, 34.

τείνειν τὸ ἐξαπλοῦν, ὅτι παρὰ τὸ τῶ μονοσύλλαβον ῥῆμα παρήχθη. 244, 3. 1064, 41.

τείρεα τὰ ἄστρα διὰ τὸ εἴρειν, ὅ ἐστιν ἀγγέλλειν, ποτὲ τὰ μέλλοντα οὕτω λέγονται, ἢ παρὰ τὸ τείρεσθαι τοὺς ἐξ αὐτῶν βληθέντας, καὶ ὅτι τὸ τι τῆς λέξεως διὰ διφθόγγου γράφεται. 1155, 40. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τείρεα τὰ ἄστρα παρὰ τὸ σειριᾶν, ὅ ἐστι ἀστράπτειν καὶ λάμπειν ἴσως, λέγονται, ἢ καὶ σείρια τὰ αὐτὰ λέγονται. 1709, 54.

τείρεσθαι, ὅ ἐστι δαμάζεσθαι, ὅτι περὶ σωμάτων κυρίως καὶ ὡς ἐπὶ πολὺ λέγεται, σπανίως δέ που περὶ ψυχῆς καὶ φωνῆς καὶ ἄλλων τινῶν ἀσωμάτων. 1267, 39.

Τειρεσίας, Θηβαῖος μάντις, ὅτι παρὰ τὸ εἴρειν ἢ παρὰ τὰ τείρεα, ὅ δηλοῖ τὰ ἄστρα, λέγεται· καὶ περὶ τῆς εἰς γυναῖκα καὶ αὖθις ἐκ γυναικὸς εἰς ἄνδρα μεταμορφώσεως αὐτοῦ μῦθος διεξοδικώτατος, καὶ αἰτία τῆς τυφλώσεως αὐτοῦ διαφόρως λεγομένη· καὶ ὅτι πολλάκις ἐξ ἀνδρὸς εἰς γυναῖκα καὶ ἀνάπαλιν ἐκ γυναικὸς εἰς ἄνδρα ὑπὸ διαφόρων θεῶν ἐπὶ διαφόροις αἰτίαις μετεβλήθη ὁ Τειρεσίας, ἑρμηνεία διεξοδικωτάτη. 1665, 40 — 64. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ τείρεσθαι δοκεῖ λέγεσθαι τοὔνομα. 1532, 13.

Τειρεσίας, ἐλεγειακὸν ποίημα Σωστράτου τινὸς ποιητοῦ ἐπὶ Τειρεσίᾳ γραφέν. 1665, 48.

Τειρεσίου θάνατος, ὅτι τοῦ Τιλφώσσης Βοιωτικῆς κρήνης ὕδατος πιὼν καὶ διὰ τὸ γῆρας μὴ ὑπομείνας τὴν ψυχρότητα ἀπέθανε. 1263, 45. 1668, 6.

Τειρία, πόλις Λευκοσύρων, ὁ πολίτης Τειριεὺς, τὸ τι δίφθογγον καὶ τὸ ρι ἰῶτα, Τήρεια δὲ ὄρος. 356, 13.

τειχεσιπλήτης, πολιορκητὴς, τειχεσιβλήτης δὲ ὁ καταβάλλων τὰ τείχη. 518, 39.

τειχέω τειχῶ, ἀντὶ τοῦ τειχίζω παρ' Ἡροδότῳ. 1178, 36.

τειχιόεσσα πόλις ἡ εὖ ἔχουσα τείχους, τουτέστιν ἐρυμνή. 312, 32.

τεῖχος ὅτι παρὰ τὸ τεύχω λέγεται. 1021, 7.

τείως ἀντὶ τοῦ τέως, ἤγουν ἐν τοσούτῳ. 1486, 38.

τεκεῖν λέγεται ἡ μήτηρ, γεννῆσαι δὲ ὁ πατὴρ, ἀκύρως δὲ παρ' Ὁμήρῳ τὸ τεκεῖν ἀντὶ τοῦ γεννῆσαι τίθεται· κοινῶς δὲ γεννήτορες καὶ τεκόντες ἀδιαφόρως λέγονται οἱ τοῦ γένους ἀρχηγοί. 1682, 32.

τέκετο καὶ τεκέσθαι καὶ τεκόμενος ἀντὶ τοῦ ἔτεκεν καὶ τεκεῖν καὶ τεκὼν πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 533, 19.

τεκμαίρεσθαι τὸ τελειοῦν παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ τὸ τέκμωρ, ὅ δηλοῖ τὸ τέλος· καὶ τεκμαίρεσθαι τὸ στοχάζεσθαι παρὰ τὸ τέκμαρ, ὅ ἐστι τεκμήριον. 665, 49. 1581, 43. καὶ τεκμαίρεσθαι τὸ σημειοῦσθαι καὶ μαντεύεσθαι. 1675, 11.

τέκμαρ τὸ σημεῖον, τέκμωρ δὲ τὸ τέλος τῶν πράξεων καὶ ὁ σκοπός. 144, 6. 665, 49. 760, 31.

τέκμωρ τὸ τέλος, ὅτι παρὰ τὸ τέκω λέγεται πλεονασμῷ τοῦ μ. 182, 16. καὶ ὅτι διαφέρει τοῦ τέκμαρ, ζήτει τὸ τέκμαρ.

τέκνα τὰ ἔκγονα, ὅτι ἐπίσης λέγονται τῷ πατρὶ ὡς καὶ τῇ μητρὶ, καίτοι παρὰ τὸ τεκεῖν λεγόμενα, ὅ κυρίως περὶ τῆς μητρὸς λέγεται. 1682, 32. καὶ ὅτι καὶ τὰ τῶν ἀλόγων ἔκγονα τέκνα λέγονται παρ' Ὁμήρῳ. 1098, 53.

τεκνοῤῥαίστης ὁ Ἡρακλῆς παρὰ Λυκόφρονι, διότι μανεὶς κατὰ χόλον Ἥρας τοὺς ἰδίους παῖδας ἀνεῖλε. 1683, 43.

τέκταινα, θηλυκὸν τοῦ τέκτων, ὡς γείτανα τοῦ γείτων. 1129, 27.

τεκτοσύνη ἡ ναυπηγικὴ ἰδίως ἐν τῷ, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων. 1533, 16. ζήτει ἐν τῷ τέκτων.

τέκτων ὅτι παρὰ τὸ τεύχω λέγεται ἀποβολῇ τοῦ ε. 421, 37. καὶ ὅτι τέκτων ἐπίσης κατὰ γενικὸν ὄνομα λέγεται ὅ τε οἰκοδόμος καὶ ὁ ναυπηγός. 644. 15. 1023, 9. 1533, 16. καὶ ὅτι τέκτων εἰπεῖν κατὰ μόνας ἀτελῶς λέγεται, τέκτων δὲ δούρων, Ὀδ. ρ', 384. ἐντελῶς· ἔστι δὲ τέκτων δούρων ὅ τε οἰκοδόμος καὶ ὁ ναυπηγὸς καὶ ἁπλῶς πᾶς ὁ περὶ ξύλων ἐπισκευὴν καταγινόμενος. 1825, 15.

τελαμὼν ἁπλῶς ὁ πλατὺς ἱμάς. 1107, 53. τελαμὼν δὲ ξίφους ἢ ἀσπίδος ὁ ἀναφορεύς· καὶ ὅτι πρὸς διαστολὴν πρόσκειται τὸ τίνος ὁ τελαμὼν, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ταλάσσειν λέγεται, οἱονεὶ ταλαμὼν, καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ πρόσκτητον ἐκ τῆς παραγωγῆς ἔχει τὸ μ. 243, 31—38. 610, 6. 829, 7. 995, 22.

τελαμωνίζειν τὸ ἑλίσσειν τελαμῶνι. 995, 22.

τέλεια ζῶα τὰ μὴ κολοβὰ ἢ τὰ τέλεια τῇ ἡλικίᾳ, καὶ ὅτι τέλεια τοῖς θεοῖς ἐθύοντο ὡς τελείοις καὶ αὐτοῖς. 49, 34.

τελεῖν τὸ εἰς τέλος ἀγαγεῖν τινὰ πρᾶξιν, καὶ τελεῖν τὸ λόγον φόρου ἀποτίνειν. 777, 23. 1459, 61.

τέλειοι, ὅτι οὕτως ἐλέγοντο οἱ γεγαμηκότες παρὰ τὸ τέλος, ὅ δηλοῖ τὸν γάμον ὁμωνύμως. 325, 22.

τελειότατος πετεηνῶν ὁ ἀετὸς λέγεται παρ' Ὁμήρῳ, ὡς ἐπιτελεστικώτατος οἷς ἂν φανῇ ὡς οἰωνὸς, ἢ ὁ ἐν ἀξιώματι καὶ ὑπεροχῇ ὡς βασιλικός. 1352, 1.

τελεῖσθαι ἐν ἴσῳ τῷ μυεῖσθαι, ἤγουν διδάσκεσθαι τὰ μυστήρια καὶ τετελεσμένος ὁ μεμυημένος, παρὰ τὸ τέλος, ὃ δηλοῖ τὴν τελετήν· καὶ ὅτι τελεῖσθαι Διονύσῳ ἢ Δήμητρι λέγεται ἐν συμπλοκῇ. 752, 21. 789, 15.

τελειωθῆναι τὸ γῆμαι, ἐπεὶ καὶ τέλος ὁ γάμος ὁμωνύμως λέγεται. 881, 32.

τελέσαι ἔργον τὸ ἀπαρτίσαι τὸ ἐγχειρηθέν, καὶ τελέσαι λόγον τὸ ἐντελῶς εἰπεῖν καὶ ἀμέμπτως. 1444, 39.

τελέσειεν ἢ μὴ τελέσειε τόδε τι θεός, ἀντὶ τοῦ γένοιτο ἢ μὴ γένοιτο. 1471, 44.

τέλεσμα τὸ φορολόγημα, παρὰ τὸ τελεῖν. 1246, 44.

Τελέστης κύριον, τελεστὴς δὲ ἐπίθετον· καὶ ὅτι Τελέστης ὁ ὀρχηστὴς οὕτω δεξιῶς ὠρχήσατό ποτε τοὺς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας Αἰσχύλου, ὥστε φανερὰ ποιῆσαι τὰ πράγματα διὰ τῶν σχημάτων. 1187, 24. 1590, 24.

τελεσφορεῖν τὸ εἰς τέλος ἄγειν. 1485, 25.

τελεσφόρος ἐνιαυτὸς ὁ τὰ κατὰ φύσιν πάντα εἰς τέλος ἄγων τῇ κατ' αὐτὸν περιόδῳ, καὶ ὅτι καὶ ἡ θεία δίκη τελεσφόρος εἶναι λέγεται διὰ τὸ ἐνεργὸν καὶ ἐν πᾶσι διῆκον. 1078, 57. 1169, 46. 1485, 24. 1664, 47.

τελεσφόρος λόγος τροπικῶς ὁ εἰς ἔργον ἀπεκβάς, καὶ τελεσφόρος ἐλπὶς ὁμοίως. 1485, 24. 1763, 15.

τελετή, ὅτι καὶ ὁ γάμος τελετή τις εἶναι λέγεται. 1479, 21.

τελευτᾶν ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς τελειοῦν, καὶ τελευτᾶν ἀντὶ τοῦ ἀποθνήσκειν, ὅπερ τελευτᾶν τὸν βίον ἐντελέστερον λέγεται. 622, 22. 694, 20. 1086, 59. 1414, 62.

τελευτὴ τὸ τέλος ἑκάστου ἔργου, τελευτὴ δὲ βίου ὁ θάνατος, ὃ καὶ τελευτὴ κατὰ μόνας ἀτελῶς λέγεται. 669, 7. 1073, 6. 1086, 57. 1414, 62. καὶ ὅτι πρὸς διαφορὰν τοῦ τελετὴ προσείληφε τὸ υ ἡ λέξις. 881, 33.

τελευτῆσαι ὅρκον τὸ πληρῶσαι καὶ ἀποδοῦναι τὸν ἔνορκον λόγον. 1451, 3.

τελευτήσεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀποτελεσθῆναι καὶ εἰς τέλος ἐλθεῖν ἐν τῷ, ὅς μοι τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσσω, Ὀδ. ι', 511. 922, 18. 1641, 56.

τελευτῶ τόδε ἀντὶ τοῦ ἐκτελῶ ἐν τῷ, ταῦτα δέ τοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοί, Ὀδ. β', 306. 1446, 43.

τελευτῶν τις ἐποίησε τόδε τι, ἀντὶ τοῦ πάντων ὕστερον καὶ τελευταῖον τῶν βουλευμάτων ἢ πράξεων αὐτοῦ. 1414, 63.

τέλη λύειν παρὰ Σοφοκλεῖ ἀντὶ λυσιτελεῖν ἐν τῷ, δεινὸν τὸ φρονεῖν ἔνθα μὴ τέλη λύει φρονοῦντι. 626, 54. 1722, 20.

Τελλίας Ἀκραγαντῖνος πεντακοσίους ἱππέας ὑποδεξάμενος καὶ ἑκάστῳ δωρησάμενος χιτῶνα καὶ ἱμάτιον. 1471, 57.

Τελμισσός, πόλις τῆς Λυκίας, ὅθεν Τελμισσὶς ἄκρα τις περὶ αὐτήν. 635, 16.

τέλος κυρίως τὸ πέρας, παρὰ τὸ τλῶ τὸ ὑπομένω, ὑπὲρ οὗ τις ὑπομένει πάντα, ἢ παρὰ τὸ τέλλω διὰ τὸ μετὰ τὴν πρᾶξιν ἐπιτέλλειν καὶ φαίνεσθαι. 1148, 46. καὶ τέλος τὸ στρατιωτικὸν τάγμα, ὃ καὶ ἱερόν, ὅ ἐστι θεῖον, ἐπιθετικῶς λέγεται Ἰλ. κ', 56. καὶ τέλος ἡ ἀξιωματικὴ ἀρχὴ καὶ ὁ γάμος ὁμωνύμως, καὶ ἔκθεσις τῶν ἐκ ταύτης τῆς λέξεως συγκειμένων ἢ παρηγμένων κατὰ πάσας τὰς σημασίας αὐτῆς, καὶ ἐτυμολογία διεξοδικὴ τῆς φωνῆς. 686, 14 — 21. 789, 8 — 12. 881, 25. 892, 37.

τέλος γάμου ὁ γάμος αὐτὸς περιφραστικῶς ἢ ὁριστικῶς ἡ τεκνοποιία. 325, 21. 1883, 48.

τέλος θανάτου, αὐτὸς ὁ θάνατος περιφραστικῶς, ὃ καὶ τελευτὴ βίου λέγεται. 760, 18. 1073, 5.

τέλος ἱκέσθαι μύθων, ἀντὶ τοῦ ἐντελῶς καὶ ἀμέμπτως εἰπεῖν, καὶ τὸ ἀνάπαλιν, μὴ ἱκέσθαι τέλος μύθων. 1444, 40.

τέλος πολέμου ἡ νίκη λέγεται παρ' Ὁμήρῳ. 1078, 54.

τέλσον ἀρούρης τὸ τέλος ἢ τὸ κατ' ἐπιφάνειαν πέρας, ὅτι παρὰ τὸ τέλος λέγεται κατὰ μετάθεσιν καὶ προσθήκην τοῦ λήγοντος ν. 956, 12. 1161, 50.

Τελχῖνες, δαίμονες κακοποιοὶ οὐκ ἐπὶ καλῷ θέλγοντες τοὺς ἀνθρώπους, οἱονεὶ Θελγῖνες. 941, 2. 1391, 11. καὶ ὅτι οἱ μὲν Κρῆτας αὐτούς φασιν, οἱ δὲ ἐκ Ῥόδου εἰς Κρήτην συνακολουθῆσαι τῇ Ῥέᾳ· καὶ ὅτι δύο γένη Τελχίνων, τὸ μὲν βάναυσον, τὸ δὲ λυμαντήριον τῶν καλῶν· καὶ περὶ τῆς μορφῆς καὶ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν καὶ ἄλλων τινῶν περὶ αὐτῶν, ἑρμηνεία διεξοδική. 771, 55 — 772, 4.

Τελχινία, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ποτὲ Σικυὼν ἡ Πελοποννησιακὴ πόλις διὰ τὸ κατοικίσαι ποτὲ ἐν αὐτῇ τοὺς Τελχῖνας. 291, 28. καὶ ὅτι καὶ ἡ Ῥόδος οὕτως ἐκλήθη ποτὲ διὰ τὸ Ῥοδίους γεγονέναι τοὺς Τελχῖνας. 772, 2.

τέμαχος κυρίως τὸ τοῦ ἰχθύος τμῆμα. 867, 53.

τεμένιος, ὄνομα κτητικόν, ὅτι δίφθογγον ὤφειλεν ἔχειν τὸ νι, καὶ λόγος τῆς διὰ τοῦ ι γραφῆς. 149, 8.

τέμενος παρ' Ὁμήρῳ πᾶν τὸ περιωρισμένον εἴτουν ἀποτετμημένον τῶν πέριξ, καὶ εἰς κτῆσιν ἰδίαν τινὸς ἀφωρισμένον χωρίον, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον μόνα τὰ τοῖς θεοῖς ἀφωσιωμένα χωρία τεμένη λέγονται. 907, 28. 30. 1162, 19. 1293, 28. 1564, 6. 1600, 64. 1677, 61. καὶ τέμνειν τέμενός τινι, παρ' Ὁμήρῳ τὸ ἀφορίσαι εἰς κτῆσιν ἰδίαν. 636, 10.

Τεμέση, πόλις Ἰταλικὴ τὸ νῦν Βρεντέσιον, ὅπου μέταλλά ποτε ἦσαν χαλκοῦ· καὶ Τεμέση Κύπρου ἡ καὶ Τάμασος, καὶ ἄλλη Βρεττίας ἡ ὕστερον Τέμψα, ἐν ᾗ ἡρῷον Πολίτου ἑνὸς τῶν Ὀδυσσέως ἑταίρων, ὃς ἐκεῖ δολοφονηθεὶς ἔλαχε τιμῶν ἐκ τῶν περιοικούντων, ἀφ' οὗ παροιμία, ὁ ἐν Τεμέσῃ ἥρως, ἐπὶ τῶν παρὰ καιρὸν ἀγριαινόντων. 1409, 1. 7 — 14.

Τεμέσιος, εἷς τῶν Ὀδυσσέως ἑταίρων ἐν Τεμέσῃ τῇ Ἰταλικῇ τιμὰς εὑράμενος. 1379, 22. ζήτει ἐν τῷ Τεμέσῃ.

τέμνειν ὅρκια, ἤγουν δι' ἐντομῆς θυμάτων συνθήκας ποιεῖσθαι κατά τι ἔθος ἀρχαῖον. 190, 45. 385, 30. 1160, 29. 1179, 19.

τετευχῆσθαι τὸ ὡπλίσθαι, τεῦξαι δὲ τὸ κατασκευάσαι. 1921, 3.
τέτηκα, μέσος παρακείμενος παθητικὴν διάθεσιν σημαίνων. 191, 45.
τετιημένος ἦτορ ὁ κατὰ τὴν ψυχὴν τετιμωρημένος, ἀπὸ τοῦ τιῶ τιήσω, ὃ δηλοῖ τὸ τιμωρῶ. 733, 44. 1398, 23.
τετίησθον, τεταλαιπώρησθον καὶ λελύπησθον, δυϊκὸν ἀπὸ τοῦ τιῶ τιήσω ῥήματος. 722, 50. 56.
τετιμένος μετοχὴ ὅτι ἐκ τοῦ τετιμημένος συγκέκοπται, ἢ ἐκ τοῦ τίω θέματος κεκίνηται. 1364, 2.
τέτιξ, βρώσιμόν τι ὁμωνύμως τῷ ζωΰφίῳ. 948, 43.
τέτλαθι ἐκ τοῦ τλῆθι διπλασιασμῷ καὶ συστολῇ τῆς παραληγούσης. 156, 12.
τετλαίην ὅτι ἐκ τοῦ τλαίην γέγονε κατὰ διπλασιασμόν, τὸ δὲ τλαίην ἐκ τοῦ τλῆμι θέματος κεκίνηται. 1417, 63.
τέτμεν, ἤγουν ἐν ἐπιτόμῳ καὶ συντόμως κατέλαβε, παρὰ τὸ τέμω τμῶ καὶ διπλασιασμῷ τέτμω. 648, 20. 1412, 38.
τετράγυιον, ἤγουν τετράπλεθρον διάστημα, οὗ ἑκάστη πλευρὰ γύην ἔχει, γύης δὲ μέτρον τι γῆς. 1572, 18. 1851, 61.
τετραθέλυμνον σάκος τὸ τετράπτυχον ἢ τέσσαρας θέσεις ἔχον. 763, 48. 1025, 52.
τετραίνειν ὅτι ἔργον ἐστὶ τῶν τερέτρων, καὶ ὅτι παρὰ τὸ τρῶ, ὅ ἐστι τρυπῶ, γίνεται τραίνω καὶ διπλασιασμῷ τετραίνω. 553, 3. 1532, 6.
τετράκυκλοι ἅμαξαι, ὅτι οὐ καθόλου τὸ ἐπίθετον. 1627, 20.
τέτραξ, ζῷον ποιὸν ἔχον ἑκατέρωθεν τῶν ὤτων κρεμάμενα κάλλαια, ὡς οἱ ἀλεκτρυόνες. 1205, 27.
τετράοροι ἵπποι, ἢ τετράορες κατά τινας, οἱ τέσσαρες ὁμοῦ συνεζευγμένοι, παρὰ τὸ ἀείρω τὸ συζευγνύω· ἢ τετράοροι οἱ κατὰ τέσσαρας ὀρούοντες, ἢ τετράοροι οἱ ὁμοῦ τέσσαρες ἀειρόμενοι, ἤγουν κουφιζόμενοι ἐν τῷ θέειν· καὶ τετράορος ταῦρος ὁ τέσσαρσι ποσὶν ἀειρόμενος ἐν τῷ, τετραόρου φάσμα ταύρου, παρά τινι τραγικῷ· καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἄορ ἄορος κατ' ἀναδρομὴν τῆς γενικῆς εἰς εὐθεῖαν λέγεται τοὔνομα. 1313, 6. 1733, 64. 1734, 9.
τετρὰς ἡμέρα, ἤγουν ἡ τετάρτη, ὅτι τῷ Ἑρμῇ ἀνάκειται, ὅθεν τό, ἐν τετράδι γέγονας, παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονούντων. 1353, 5. 1534, 33.
τετράσειροι ἵπποι, οἱ καὶ τετράοροι, ὅτι παρὰ τὴν σειρὰν λέγονται. 1734, 2.
τετρασύλλαβοι πόδες μετρικοὶ ἀντὶ δακτύλων λογιζόμενοι, οἷον τὸ ἢ οὐχ' ἅλις ἐν τῷ, ἢ οὐχ' ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις. 554, 30.
τετραφάληρος περικεφαλαία ἡ ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν καὶ ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν ἔχουσα φάλους, ἤγουν μικρά τινα ἀσπιδίσκια. 601, 8. 829, 27.
τετράφθαι πρὸς ἰθὺ, ἀντὶ τοῦ ἀντικρὺ ἵστασθαι. 995, 35. καὶ ὅτι τετράφθαι ἰθὺς λέγεται παρ' Ὁμήρῳ ὁ κατ' εὐθὺ μαχόμενος. 1104, 16.
τετραχθὰ ὀξυτόνως ὅτι ἐκ τοῦ τέτραχα γέγονε πλεονασμῷ τοῦ θ, ὡς τὸ τριχθὰ ἐκ τοῦ τρίχα. 424, 16.
τέτραχμον ὅτι ἐκ τοῦ τετράδραχμον κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 664, 42. 867, 26. 1189, 48. 1398, 16.
τετρεμαίνω, ὅτι παρὰ τὸ τρέμω γίνεται τρεμαίνω καὶ διπλασιασμῷ τετρεμαίνω. 553, 3. 1532, 8.
τετρήχει, ἤγουν ἐτετράχυντο ἢ ἐτετάρακτο, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐτεταράχει κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 180, 5. ὅθεν τετρηχυῖα ἀγορὰ ἡ ταραχώδης. 684, 39.
τετριγέναι τὸ λεπτὸν ἠχεῖν κατὰ μίμημα φωνῆς, καὶ ὅτι τετριγέναι λέγονται νεοσσοὶ καὶ νυκτερίδες καὶ χιὼν τῷ πλάτει τοῦ ποδὸς πατουμένη. 229, 9. 18. 1290, 36.
τέτροφα, μέσος παρακείμενος, ὅτι ἀναλόγως ἔχει τὸ φ καὶ τῷ ὃ παραλήγεται. 1946, 47.
τετρωβολίζειν τὸ λαμβάνειν δικαστικὸν τετρώβολον. 1405, 28.
τετρώβολον οἱ τέσσαρες ὀβολοί, καὶ τετρωβόλου βίος ὁ μισθοφορικός. 1405, 28. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τετρώβολον ἦν ὁ στρατιωτικὸς μισθός. 951, 54. ζήτει τὸ τετρωβολίζειν.
τέτρωρον ἅρμα ἐπιθετικῶς, καὶ τέτρωρον κατὰ μόνας αὐτὸ τὸ τέθριππον ἅρμα. 427, 27. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τέτρωρον τὸ τετράζευκτον ἅρμα, παρὰ τὸ ἀείρω, ὃ δηλοῖ τὸ συζευγνύω, οἱονεὶ τετράορον. 573, 27. 1313, 5. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ τέτρωρον ἐκ τοῦ τετράορον λεγόμενον ὤφειλε προπερισπᾶσθαι. 1447, 54. 55. 1734, 5.
τέττα, προσφώνημα φιλεταιρικὸν κατὰ μέν τινας κλητικῆς πτώσεως, κατὰ δέ τινας ἐπίῤῥημα σχετλιαστικόν. 490, 36. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τέττα προσφώνημα πρὸς φίλους λέγεται, ἄττα δὲ πρὸς τροφέας. 490, 36—40. 659, 52.
τέτταρα πίνειν, ἤγουν ἴσον ἴσῳ κεκραμένον. 1624, 44.
τέττιγες ὅτι ἄναιμοι καὶ ψυχροὶ τὴν κρᾶσιν εἰσί, καὶ ὅτι τὸ τοὺς τέττιγας χαμόθεν ᾄδειν σύμβολόν ἐστιν ἀδενδρίας, καὶ ὅτι τῶν τεττίγων τὰ θήλεα ἄφωνα πάντως ἐστίν, ἑρμηνεία διεξοδική. 395, 34—42. 1423, 29.
τεττιγοφόροι οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τὸ πάλαι τέττιγας χρυσοῦς φορεῖν εἰς σύμβολον τοῦ γηγενεῖς εἶναι καὶ αὐτόχθονες. 395, 34.
τέττορες Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ τέσσαρες. 1398, 21.
τετυγμένον δέπας ἐν ἴσῳ τῷ εὔτυκτον ὑπακουομένου τοῦ εὖ. 1956, 20.
τετυγμένος κρατὴρ ἀντὶ τοῦ εὖ καὶ ἐπιτυχῶς κατεσκευασμένος. 1326, 35. 1511, 34. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ τεύχω θέματος κεκίνηται ἡ λέξις. 1625, 7.
τετυκεῖν ἀντὶ τοῦ εὐτρεπίσαι ἢ κατασκευάσαι, ἀπὸ τοῦ τύκω ὁ μέλλων δεύτερος τυκεῖν καὶ κατὰ διπλασιασμὸν τετυκεῖν, ἢ ἀπὸ τοῦ τεύχω τυχεῖν καὶ ἀναδιπλασιασμῷ καὶ τροπῇ Ἰωνικῇ τετυκεῖν. 1774, 59.
τετύκοντο, ἤγουν κατεσκεύασαν, ἀπὸ τοῦ τεύχω ὁ ἀόριστος δεύτερος ἔτυχον Ἰωνικῶς, ὁ μέσος ἐτυκόμην καὶ διπλασιασμῷ τοῦ τ τετυκόμην. 136, 21. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ τετύκοντο ἀπὸ τοῦ τύκω θέματος κεκίνηται. 967, 16.

τέτυκτο ἀρχὸς, ἤγουν ποιητὸς εἴτουν χειροτονητὸς ἦν ἄρχων. 1018, 45.

τετύχηκα, παρακείμενος ἀπὸ τοῦ τυχῶ δευτέρου μέλλοντος ἀναχυθέντος εἰς ἐνεστῶτα, ὅθεν καὶ ἡ τετυχηκὼς μετοχή. 1126, 4. καὶ τετύχηκεν ἀντὶ τοῦ κατὰ τύχην ἐστὶ καὶ οὐκ ἐξ ἐπιτεχνήσεως ἐν τῷ, ὃν περὶ πέτρῃ ἠλίβατος τετύχηκεν, 'Οδ. κ', 88. 1649, 54.

τετύχθαι ἐπὶ φυσικῆς κατασκευῆς ἐνίοτε, συνήθως δὲ ἐπὶ τῶν κατὰ τέχνην κατασκευαζομένων λέγεται. 1107, 27. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τετεῦχθαι λέγεται ἐκβολῇ τοῦ ε πρὸς εὐφωνίαν. 1385, 13. καὶ ὅτι τὸ τετύχθαι καὶ τετυγμένος ἐλλιπῶς τοῦ εὖ ἢ καλῶς ἤ τινος τοιούτου λέγεται πολλαχοῦ παρ' 'Ομήρῳ. 1896, 7.

τεῦ ἐγκλιτικὸν ἀντὶ τοῦ τινὸς ἀορίστως ἀκουόμενον, τεῦ δὲ ὀρθοτόνως ἀντὶ τοῦ τίνος. 1137, 50.

Τευθρανίδης πατρωνυμικὸν ὅτι ἐκ τοῦ Τεύτρας Τεύτραντος ἐλλείψει τοῦ τ ἐσχημάτισται. 622, 5.

Τεῦκρος κύριον, Τευκρὸς δὲ ἐθνικόν. 1967, 34. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Τεῦκροι βαρυτόνως ἢ Τευκροὶ ὀξυτόνως οἱ Τρῶες. 713, 26.

τεῦξαι τὸ κατασκευάσαι, τετευχῆσθαι δὲ τὸ ὡπλίσθαι. 1921, 3.

τευτάζειν τὸ ἐπιπολὺ προσεδρεύειν τῷ αὐτῷ πράγματι. 968, 3.

τεύχεα τὰ ὅπλα κατὰ κοινὴν προσηγορίαν, καὶ ὅτι καὶ τὰ τῶν νεῶν σκεύη οὕτω λέγονται παρ' 'Ομήρῳ διὰ τὸ ταὐτὸ δύνασθαι τὸ ὅπλα καὶ τὸ τεύχεα. 1779, 27.

τεύχεα κυρίως τὰ πολεμικὰ ὅπλα, ἀπὸ τοῦ τεύχω ῥήματος, κατὰ δέ τινας ἀπὸ Τευχίου τόπου Εὐβοϊκοῦ, ἱστορία. 817, 21. 1167, 54.

τεύχειν ἐν ἴσῳ τῷ οἰκοδομεῖν ἐν τῷ, δώματα τά ῥ' αὐτὸς ἔτευξε, 'Ιλ. ζ, 314. 644, 18.

Τευχίον, ὄνομα τόπου τινὸς ἐν Εὐβοίᾳ. 817, 22.

τέχναι διάφοροι ὑπὸ διαφόρων θεῶν προστατούμεναι κατὰ τὴν 'Ελληνικὴν δόξαν. 40, 13. καὶ ὅτι πάλαι οἱ παῖδες τὰς πατρικὰς διεδέχοντο τέχνας. 1431, 60.

τεχνάσομαι, μέλλων ἀπὸ τοῦ τεχνάζω θέματος, τεχνήσομαι δὲ ἀπὸ τοῦ τεχνῶ. 1308, 41.

τέχνη ὅτι παρὰ τὸ τεύχω λέγεται ἐκβολῇ τοῦ υ καὶ προσλήψει τοῦ ν. 178, 5. 421, 36. 575, 33. καὶ ὅτι τέχνη ἐν ἴσῳ τῷ δόλος ἐνίοτε τίθεται, οἷον ἐν τῷ, ὡς καὶ νῦν Ἥφαιστος ἐὼν βραδὺς εἷλεν Ἄρηα χωλὸς ἐὼν τέχνῃσιν, 'Οδυσσ. θ', 330. 2. ὅθεν καὶ δεσμοὶ τεχνήεντες οἱ ἐπὶ δόλῳ γενόμενοι. 1598, 18.

τεχνῆσαι καὶ τεχνήσασθαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ παρ' 'Ομήρῳ. 1572, 10.

τεχνήσομαι, μέλλων ἀπὸ τοῦ τεχνῶ θέματος, τεχνάσομαι δὲ ἀπὸ τοῦ τεχνάζω. 1308, 41.

τεχνικός, ὅτι οὕτω λέγεται κατ' ἐξοχὴν ὁ 'Ηρωδιανός. 368, 12.

τέῳ, δοτικῆς τῶν ἑνικῶν ἀντὶ τοῦ τῷ ἤγουν τινὶ, καὶ τέων γενικῆς τῶν πληθυντικῶν ἀντὶ τοῦ τῶν ἤγουν τινῶν, ὅτι πλεονασμῷ τοῦ ε γεγόνασι. 1057, 12. 1738, 11.

τέως ἐπίῤῥημα, ἤγουν πρὸς τὸ παρόν. 80, 41.

Τζέλυμοι χυδαϊκῶς οἱ πάλαι Σόλυμοι, ὅ ἐστιν ἔθνος Λυκιακόν. 369, 11. 635, 37.

τῆ ἀντὶ τοῦ λάβε ἢ δέξαι, προστακτικὸν ἀπὸ τοῦ τῶ ἀῤῥήτου θέματος. 157, 17. 980, 5. 1003, 33. 1606, 21.

τῇ ἴμεν, ἤγουν ἐνταῦθα ἐλθεῖν. 1005, 26.

τῇ ῥα, ἤγουν ἔνθα δή. 994, 60.

τήγανον ὅτι παρὰ τὸ τήκω λέγεται, οἱονεὶ τήκανον, καὶ ὅτι καὶ τάγηνον λέγεται κατὰ μετάθεσιν, καὶ ἤγανον Δωρικῶς· καὶ ὅτι Συρακούσιοι τὴν μὲν λοπάδα τήγανον, τὸ δὲ κοινῶς τήγανον ξηροτήγανον καλοῦσι· καὶ ὅτι καὶ ἀποτηγανίζειν εὕρηται λεγόμενον, καὶ ἀπὸ τηγάνου ἰχθύας φαγεῖν. 1862, 9—20.

τῇδε ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα κατ' ἔλλειψιν δοτικῆς προσηγορικοῦ ὀνόματος, οἷον τοῦ οἰκίᾳ ἢ ὁδός, ἵν' ᾖ ἐν τῇδε τῇ οἰκίᾳ ἢ ὁδῷ. 1647, 54.

τῆδες Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ τῆτες. 1618, 39.

τηθαλλαδοῦς ὅτι πρὸς συγγενικοῦ ὀνόματος τύπον ἐσχημάτισται, οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλὰ δηλοῖ τὸν μαμμόθρεπτον καὶ γραοτραφῆ καὶ διὰ τοῦτο εὐήθη. 971, 28. 39.

τήθεα, ὄστρεα ποιὰ θαλάσσια, παρὰ τὴν τηθὺν ἢ παρὰ τὴν τήθην, καὶ ἐπεξεργασία τῆς ἐτυμολογίας· καὶ ὅτι ἐρσήεντα λέγονται ἐπιθετικῶς διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς γαλακτῶδες, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῶν ὀστρέων. 1084, 33.

τήθη ἡ τοῦ πατρὸς καὶ ἡ τῆς μητρὸς μήτηρ, καὶ ὅτι ὀξυτόνως ἐλέγετο κατά τινας, κοινότερον δὲ τὸ βαρύτονον, καὶ ὅτι καὶ ἡ ἁπλῶς πρεσβυτέρα γυνὴ τήθη λέγεται. 316, 10. 565, 30. 971, 24. 35. 44. καὶ τήθη ἡ τροφὸς ὁμωνύμως παρὰ τὸ στῆθος ἢ παρὰ τὸ τῇ θήλασον λέγειν τῷ βρέφει. 437, 17. 978, 51. 1606, 24.

τήθη, τὰ καὶ τήθεα, ἅ εἰσιν ὄστρεα ποιά. 1485, 38. ζήτει τὸ τήθεα.

τηθία καὶ τηθίβιος ταὐτὸ ὅπερ τήθη, ὃ δηλοῖ ποτὲ τὴν ἁπλῶς πρεσβυτέραν γυναῖκα. 971, 43.

τηθὶς λέγεται ἡ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ἀδελφὴ, ὄνομα ἀναλογοῦν τῷ θεῖος. 316, 13. 565, 30.

τῆθος τήθεος, εἶδος ὀστρέου, τὸ πληθυντικὸν τὰ τήθεα καὶ τήθη. 1485, 36. ζήτει τὸ τήθεα.

τηθὶς ἡ κοινὴ τροφὸς γῆ ἀλληγορικῶς, ὅτι παρὰ τὸ τήθη, ὃ δηλοῖ τὴν τροφὸν, λέγεται. 978, 20. 50. 1084, 34.

Τήιον οὐδετέρως, πόλις Καυκώνων τῶν Παφλαγονικῶν. 362, 40. 1472, 41.

τήκεσθαι ὅτι περὶ κηροῦ καὶ χιόνος καὶ πίσσης λέγεται, καὶ ὅτι καὶ δακρύοις λέγεταί τις τήκεσθαι παρ' 'Ομήρῳ. 1668, 34. 40.

τῆλε ἀντὶ τοῦ τηλόθεν ἐν τῷ, τῆλ' ἐξ 'Ασκανίης, 'Ιλ. β', 863. 364, 46. καὶ τῆλε βαλεῖν ἀντὶ τοῦ ἐπιτυχῶς ῥῖψαι ἐν τῷ, τῆλ' αὐτῇ πήληκι χάρη βάλεν, 'Ιλ. ν', 482. 1217, 56.

τῆλε μάλα, ὅτι οὐ τοπικῶς ἐνίοτε, ἀλλὰ πραγματικῶς ἀκούεται. 1279, 10.

Τηλεβόαι ἔθνος ὅτι τὰς Κεφαλλήνων νήσους πάλαι ποτὲ κατεῖχον, ἕως οὗ Κέφαλος ὁ Δηιο-

νέως Ἀμφιτρύωνι συστρατευσάμενος ἐξήλασεν αὐτούς. 308, 13. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τῆλε καὶ τοῦ βοῦς βοὸς ἢ τοῦ βοὴ λέγεται τοὔνομα, καὶ διάφοροι ἑρμηνεῖαι τῆς ἐτυμολογίας, καὶ περὶ τῆς ἐπὶ Τηλεβόας στρατείας τοῦ Ἀμφιτρύωνος ἱστορία. 1396, 2.

Τηλεβόας, θυγατριδοῦς Λελέγος εἰκοσιδύο παῖδας σχών. 1472, 38.

Τηλέγονος, υἱὸς Ὀδυσσέως ἐκ Κίρκης, ὅτι παρὰ τὸ τῆλέ που τῆς πατρίδος γεννηθῆναι τῷ Ὀδυσσεῖ οὕτως ἐκλήθη. 1479, 54. καὶ ὅτι ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην ὁ Τηλέγονος ἐπὶ ἀναγνωρίσει τοῦ πατρός, καὶ ληλατεῖν ἐπιχειρήσας ἀγνοίᾳ τὰ τοῦ πατρὸς κτήματα, καὶ εὑρὼν ἐκεῖνον ἀνθιστάμενον ἀπέκτεινεν, ἱστορία διεξοδική. 1660, 7. 1676, 44. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Τηλέγονος ἢ Τηλέδαμος υἱὸς Ὀδυσσέως ἐκ Καλυψοῦς κατά τινας, ζήτει ἐν τῷ, Ὀδυσσέως υἱοί. 1796, 48. 54.

τηλεδαπός, ὅτι ἐκ τοῦ τῆλε καὶ τοῦ ἔδαφος λέγεται τοὔνομα· καὶ τηλεδαποὶ νῆσοι, ὧν τῆλε τὸ ἔδαφος. 1246, 21.

τηλεθάειν ἀντὶ τοῦ θάλλειν, ὃ καὶ θαλέθειν λέγεται ποιητικῶς. 1094, 64. 1277, 34.

τηλεθόωσα κόμη καὶ ὕλη ἡ θάλλουσα, ἀπὸ τοῦ τηλεθάω θέματος. 630, 62. 1293, 17.

Τηλέμαχος ὅτι ἐκ τοῦ τῆλε καὶ τοῦ μάχη λέγεται, καὶ ἐπεξεργασία τῆς ἐτυμολογίας· καὶ Τηλεμάχου χύτρα ἐπὶ εὐτελοῦς διαίτης, ἀπό τινος Τηλεμάχου Ἀχαρνέως Ἀττικοῦ. 1394, 24.

Τηλέμαχος, υἱὸς Ὀδυσσέως, ὅτι διὰ τὸ τῆλε μαχομένου τοῦ πατρὸς αὐτὸν τραφῆναι οὕτως ἐκλήθη. 1479, 55. καὶ Τηλέμαχος, υἱὸς Ὀδυσσέως ἐκ Πηνελόπης, ὅτι ἐκ Πολυκάστης τῆς Νέστορος ἢ Ναυσικάας τῆς Ἀλκινόου ἔσχεν υἱὸν Περσέπτολιν, καὶ ὅτι τὴν Κίρκην ὕστερον ἔγημεν ὁ Τηλέμαχος. 1796, 38. 54.

τηλέπυλος πόλις ἐπιθετικῶς παρ' Ὁμήρῳ, ἧς διεστᾶσιν αἱ πύλαι ἀπ' ἀλλήλων ἢ ἡ τῆλε ᾠκισμένη ἢ ἡ πλατύπυλος, οἱ δὲ ὅτι κύριον πόλεως Λαιστρυγονικῆς. 652, 25. 1649, 19.

Τηλέφεια τραύματα τὰ κακοήθη, ὁποῖον τὸ τοῦ Τηλέφου ἱστορεῖται. 45, 40.

Τήλεφος ὅτι τοὺς ἐπὶ Τροίαν στρατευομένους Ἕλληνας πορθοῦντας τὴν αὐτοῦ χώραν ἀμυνόμενος ἐτρώθη ὑπ' Ἀχιλλέως καὶ ἰάθη ὕστερον ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ, ἱστορία. 46, 39.

τηλία καὶ σηλία ταὐτὸ ὅπερ ἄβαξ, ὅ ἐστι σανὶς πεττευτική, ὅτι παρὰ τὸ σήθειν λέγεται. 1397, 50. 1792, 4.

τηλίκος ἀντὶ τοῦ τοιαύτης ἡλικίας ἐν τῷ, ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσί, Ὀδ. α', 297. 1418, 59.

τηλόθι, ὅτι καὶ τὰ καθ' ὕψος διεστηκότα τηλόθι εἶναι λέγονται. 1057, 54.

Τῆλος, νησίδιον ἐγγίζον τῇ Κνίδῳ. 327, 1.

τηλοτάτω ὅτι ὤφειλε τηλετάτω λέγεσθαι ὡς ἀπὸ τοῦ τῆλε, ἐσχημάτισται δὲ ἐκ τοῦ τηλοῦ ἀπελεύσει τοῦ υ, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγχοῦ τὸ ἀγχοτέρω καὶ ἀγχοτάτω. 1582, 1.

τηλύγετος ὁ τῆλε γενόμενος τῆς ἡλικίας τουτέστι γέρων, καὶ τηλύγετος ὁ τῆλε τῶν ἄλλων γενόμενος τουτέστι μεμονωμένος, καὶ τηλύγετος παῖς ὁ ὕστατος καὶ πόῤῥω τῆς ἡλικίας γεννηθεὶς τοῖς τοκεῦσιν, ἢ ὁ τῆλε ὄντι τῷ πατρὶ γεννηθείς, ἢ καὶ αὐξηθεὶς μετὰ τὴν γέννησιν. 533, 14. 742, 25—36. 766, 14. 807, 42. 942, 28. 1479, 52. 57.

τῆμόσδε καὶ ἡμόσδε ὅτι τὸν δὲ ἢ ἀντὶ τοῦ δὴ ἢ παρέλκοντα ἔχουσιν. 1502, 19.

Τήρεια θηλυκῶς, ὄρος τι περὶ τὴν Προποντίδα, παρὰ τὸ τηρεῖν, ἤγουν κατοπτεύειν, τὰ πέριξ οὕτω λεγόμενον, Τειρία δὲ πόλις Λευκοσύρων. 356, 11.

Τηρεὺς Θρᾷξ τὸ γένος, καὶ περὶ τῶν κατ' αὐτὸν καὶ Πρόκνην καὶ Φιλομήλαν παθημάτων μῦθος διεξοδικῶς. 1875, 4. 13.

—της λήγοντα θηλυκὰ βαρύνονται, πλὴν τοῦ ταχυτής, βραδυτής, δημοτής. 669, 47.

—της λήγοντα ῥηματικὰ ὑπερδισύλλαβα μακροπαράληκτα ὅτι ὀξύνονται, οἷον ποιητής, βραβευτής, ἀθλητής. 533, 36.

—της λήγοντα ὀνόματα τῷ η παραλήγοντα ἀπὸ περισπωμένων ῥημάτων παραγόμενα ὀξύνονται, οἷον ποιῶ ποιήσω ποιητής, ἠχῶ ἠχήσω ἠχητής. 1724, 35.

τητῶ τὸ στερίσκω, ὅτι ἐκ τοῦ τῶ γέγονε κατὰ διπλασιασμὸν ἐκτάσει τῆς ἀρχούσης. 680, 22. 1402, 52.

τηΰσίη ὁδὸς ἡ κατὰ θάλασσαν, οἱονεὶ δευσίη παρὰ τὸ δεύω, ὅ ἐστιν ὑγραίνω, καὶ κατὰ μετάληψιν ἡ ματαία, ἑρμηνεία διεξοδική. 735, 58. 1469, 61.

τὶ μόριον πλεονάζον ἐπεκτατικῶς ἐν τῷ οὔ τι καὶ οὔτω τι καὶ μήπω καὶ μήπω τι. 62, 22. 205, 36. 467, 16. 746, 33. 1086, 26.

τί νυ βείομαι, ἤγουν τί δὴ βιώσομαι. 1277, 59.

Τιβερίου ἵππος σπινθηροβολήσας ποτὲ ἐκ τοῦ στόματος, ἱστορία. 513, 3.

τιβὴν ὁ τρίπους, οἱονεὶ τριβήν, ὅ ἐστι τρεῖς βάσεις ἔχων. 1605, 2.

τιγγάβαρι Ἀττικῶς τὸ κοινῶς κιννάβαρι. 310, 31.

τίη ἀντὶ τοῦ διὰ τί, ὅτι ἐκ τοῦ τί πευστικοῦ καὶ τοῦ ἦτα μορίου ἐπεκτατικοῦ σύγκειται, καὶ ὅτι οὐ μόνον βαρυτόνως, ἀλλὰ καὶ τιὴ ὀξυτόνως λέγεται. 45, 4. 62, 34. 73, 19. 118, 35. 631, 8. 907, 14.

τιητιδὴ ἀντὶ τοῦ διὰ τί, ὅτι ἐκ τοῦ τίη ἢ τιὴ σύγκειται. 907, 16.

τιθαιβώσσειν λέγονται αἱ μέλισσαι, ἤγουν βόσιν ἑαυταῖς ὑποτιθέναι, ὅ ἐστι σιμβλοποιεῖσθαι· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τιθοβώσσειν γίνεται τιθαβώσσειν, ὅθεν τὸ τιθαιβώσσειν προσλήψει τοῦ ι. 1243, 22. 1735, 44.

τιθέαμεν ὅτι ἐκ τοῦ τίθεμεν λέγεται κατ' ἐπένθεσιν τοῦ α, ὡς καὶ τὸ διδόαμεν ἐκ τοῦ δίδομεν. 210, 9.

τιθείμεναι ὅτι ἐκ τοῦ τιθέμεναι γέγονε προσλήψει τοῦ ι, καὶ διὰ τί μὴ τῷ η, ἀλλὰ τῇ ει διφθόγγῳ

τὶς ἀόριστον ὅτι διὰ τὴν ἀοριστίαν πλῆθος ὑπαγορεύει καὶ πολλούς τινας καθ' ἕνα ἐπιμερίζει, καὶ ἀντὶ τοῦ πᾶς τις ἢ ἕκαστος τίθεται, οἷον ἐν τῷ, ἔνθα τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων Τρώεσσι μαχέσθω, Ἰλ. π', 209. 237, 13. 21. 884, 58. 912, 9. 1055, 12. 1100, 25. 1375, 26. 1461, 52. 1624, 27.

τὶς καὶ αἱ ἀπ' αὐτοῦ πλάγιαι ὅτι λείπουσιν ἐνίοτε, οἷον ἐν τῷ, οὐ γάρ πω ἰδόμην οὐδ' ἔκλυον αὐδήσαντος, Ἰλ. κ', 47. ὅπου ὑπακούεται ἡ τινὸς γενική. 788, 58.

τὶς ἀόριστον δὶς παραλαμβανόμενον παρὰ Σοφοκλεῖ (Trach. 943.) παρελκόντως τὸ δεύτερον. 800, 64.

Τισαμενός, υἱὸς Ὀρέστου, ὅτι παρὰ τὸ μετὰ μένους τίσασθαι τοὺς τοῦ πατρὸς φονεῖς τὸν Ὀρέστην οὕτως ἐκλήθη ὁ υἱὸς αὐτοῦ. 334, 24. 1479, 13.

τίσασθαι φόνον τινός, τὸ τὸν θάνατόν τινος ἐκδικῆσαι. 1967, 38.

τίσις ἀντὶ τοῦ ἐκδίκησις. 1388, 23.

Τισιφόνη, Ἐριννύος ὄνομα παρὰ τὴν κατὰ τῶν φονέων τίσιν λεγόμενον. 763, 41.

τισόμεθα ἀντὶ τοῦ εἰσπραξόμεθα ἐν τῷ, ἡμεῖς δ' αὖτ' ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον τισόμεθα, Ὀδ. ν', 15. 1731, 47.

τιταίνω ἐν ἴσῳ τῷ τείνω, ὅτι ἐκ τοῦ τῶ ἀχρήστου ῥήματος γίνεται τείνω καὶ ταίνω, ὅθεν τὸ τιταίνω. 244, 1. 527, 22. καὶ ὅτι καὶ τάλαντα, ὅ ἐστι τὸ σταθμικὸν ὄργανον, τιταίνεσθαι λέγονται παρ' Ὁμήρῳ, ἤγουν τείνεσθαι ἐκ τῆς πρώην ἀνέσεως. 712, 23. καὶ ὅτι καὶ βόες ἀροτρεῖς τιταίνειν ἄροτρον λέγονται, ἤγουν μετὰ συντονίας ἕλκειν. 955, 58. καὶ ὅτι καὶ ἵπποι ἐπιτεταμένως τρέχοντες τιταίνεσθαι λέγονται. 1308, 17. καὶ ὅτι τιταίνειν τράπεζαν λέγεται παρ' Ὁμήρῳ, ὅθεν ἐμφαίνεται παραμήκεις γίνεσθαι τὰς τραπέζας ἢ καὶ δεδιπλῶσθαι καὶ ὅτε δέοι ἐξαπλοῦσθαι. 1661, 59.

Τιτὰν ὁ Ἥλιος, παρὰ τὸ πανταχοῦ τιταίνεσθαι τὴν ἐξ αὐτοῦ λαμπηδόνα. 825, 42. καὶ τιτὰν ὁμωνύμως ὁ λάγνος, παρὰ τὸ τιταίνειν, ὅ ἐστιν ἐντείνειν τὸ αἰδοῖον. 849, 55. 1597, 29. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Δωρικῶς μὲν καὶ κοινῶς Τιτὰν λέγεται, Τιτὴν δὲ Ἰωνικῶς, καὶ ὅτι ὁ κίναιδος καὶ πειώλης τιτὰν κατὰ σκῶμμα λέγεται. 985, 50.

Τίτανος, χωρίον Θεσσαλικόν, καὶ Τιτανὸν ὄρος, ὅτι παρὰ τὸ τιτανῶδες εἴτουν ἀσβεστῶδες καὶ λευκόγεων οὕτω λέγονται, τίτανος γὰρ ἡ ἄσβεστος, ἢ παρὰ τὸ τοὺς μυθευομένους Τιτᾶνας ἐκεῖ κεραυνωθῆναι. 332, 21. 34.

Τιτᾶνες, δαίμονές τινες παρὰ τὸ τιταίνειν λεγόμενοι, καὶ περὶ τῆς ἅμα Κρόνῳ ταρταρώσεως αὐτῶν μῦθος καὶ ἀλληγορία διεξοδική. 244, 4. 985, 34.

Τιταρήσιος ποταμὸς ἐμβάλλων εἰς τὸν Πηνειὸν καὶ μὴ συγκιρνάμενος ἐκείνῳ, ἱστορία. 336, 8. 26.

Τίταρον, ὄρος συμφυὲς τῷ Ὀλύμπῳ. 336, 27.

τίτθη βαρυτόνως ἢ τιτθὴ ὀξυτόνως ἡ τοὺς τιτθούς, ἤγουν μαστούς, παρέχουσα τοῖς βρέφεσι. 650, 21.

τιτθὸς καὶ τιτθίον ὅτι ἐκ τοῦ θῶ τὸ θηλάζω λέγονται, ἢ ἀπὸ τοῦ τιθῶ, ὅ ἐστι τίθημι, διὰ τὸ ἐντίθεσθαι τοῖς τῶν βρεφῶν στόμασι. 650, 22. 1485, 52.

τιτιγόνιον, ζωΰφιον ὅμοιον τέττιγι. 229, 27. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τιτιγόνια τὰ θήλεα τῶν τεττίγων. 395, 41. 396, 2.

τίτις, μικρόν τι ὀρνίθιον κατ' εἰδικὴν προσηγορίαν, ἢ γενικῶς πᾶν μικρὸν ὀρνίθιον. 229, 25.

Τίτορμος ὅτι ῥωμαλεώτερος Μίλωνος ἱστορεῖται γενέσθαι, καὶ ὅτι βοῦν ποτὲ καθ' ἓν ἄριστον κατέφαγεν. 1523, 10.

τιτρώσκω, ὅτι ἐκ τοῦ τρῶ τρώσω γέγονε τρώσκω καὶ διπλασιασμῷ τιτρώσκω. 1654, 32. 1910, 36.

τιτυβίζειν, μίμημα φωνῆς περδίκων. 229, 28. 1290, 41.

Τιτυὸς ὅτι μεγαλοσώματός τις καὶ γιγαντώδης γεγονέναι μυθεύεται, καὶ ὅτι κατὰ κέλευσιν Ἥρας ὑπὸ τῆς Γῆς ἀνεδόθη, καὶ ὅτι βιαζόμενος τὴν Λητὼ ὑπ' Ἀπόλλωνος ἀνῃρέθη, καὶ ὅτι παρὰ τὸ τιτανικὸν τοῦ μεγέθους αὐτοῦ δοκεῖ οὕτω κεκλῆσθαι, καὶ ὅτι Ῥαδάμανθυς ἐπὶ θέᾳ Τιτυοῦ ἔπλευσεν εἰς Εὔβοιαν. 1581, 54.

Τιτυὸς ὅτι θρασὺς καὶ ληστρικός τις ἄνθρωπος ἱστορεῖται γενέσθαι, καὶ ὅτι κατέχων φρούριόν τι Βοιωτικὸν καὶ ληιζόμενος ὑπ' Ἀπόλλωνος ἀνῃρέθη· μυθεύεται δὲ ἐν Ἅιδου κείρεσθαι ὑπὸ γυπῶν τὸ ἧπαρ διὰ τὸ βιάσασθαι τὴν Λητώ· καὶ ὅτι παρὰ τὸ Τιτὰν δοκεῖ λέγεσθαι τοὔνομα, ἱστορία καὶ ἀλληγορία τοῦ κατ' αὐτὸν μύθου. 1699, 46—64. 1700, 7.

Τίτυρος ὁ Σάτυρος παρὰ τοῖς ἐν Ἰταλίᾳ Δωριεῦσι, ὅθεν καὶ Τιτύρινος αὐλὸς λέγεται. 1157, 38.

τιτύσκειν ἀντὶ τοῦ εὐστόχως ἑτοιμάζειν. 697, 1. 1239, 44. ὅτι ἐκ τοῦ τύκω λέγεται τύσκω καὶ διπλασιασμῷ τιτύσκω. 387, 17. 848, 64. 1722, 51.

τιτύσκεσθαι τὸ καταστοχάζεσθαι, ὅτι γενικῇ συντάσσεται ἐλλιπῶς τῆς κατὰ προθέσεως. 944, 17. 21. 1900, 59. καὶ ὅτι τὸ τιτύσκεσθαι φρεσὶ παρ' Ὁμήρῳ πρὸς διαστολὴν λέγεται τοῦ τόξῳ ἢ σφενδόνῃ τιτύσκεσθαι, ἐφ' ὧν κυριολεκτεῖται. 1610, 60.

τίφθ' οὕτως ἀντὶ τοῦ τίπτε οὕτως κατὰ ἀντιστοιχίαν. 468, 23. ζήτει τὸ τίπτε.

τίω τὸ τιμῶ καὶ τὸ ἀνταποδίδωμι καὶ τὸ τιμωρῶ. 37, 12. 416, 1. καὶ ὅτι τὸ τίω ἀντὶ τοῦ τιμῶμαι Ὅμηρος μὲν αἰτιατικῇ, οἱ δὲ ὕστερον γενικῇ συντάσσουσι. 1325, 11. καὶ ὅτι συστέλλει ποτὲ τὴν τῐ συλλαβὴν τὸ ῥῆμα, οἷον ἐν τῷ, ἀφνειός τ' ἀγαθός τε, μάλιστα δέ μιν τίεν Ἕκτωρ, Ἰλ. ρ', 576. 1118, 63.

τλαίην, εὐκτικὸν ἀπὸ τοῦ τλῆμι θέματος. 1417, 62.

τλήμων κυρίως ὁ εὔτολμος εἴτουν τολμηρός, παρὰ δὲ τοῖς τραγικοῖς ὁ δυστυχὴς καὶ ἐλεεινός. 593, 5. 798, 59. 800, 25. 1244, 60.

τλῆναι ὅτι νοῦ στεῤῥότητα σημαίνει ἐν τῷ, οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος πιὼν τάδε φάρμακ' ἀνέτλη, Ὀδ. κ', 327. ἐν δὲ τῷ, εἰ μή μοι τλαίης γε θεὰ μέγαν

ὅρκον ὀμόσσαι, Ὀδ. ε', 178., βεβαίαν θέλησιν δηλοῖ. 1660, 12. καὶ ὅτι τὸ μὲν τλῆναι αἰτιατικῇ, τὸ δὲ ἐπιτλῆναι δοτικῇ συντάσσεται, οἷον ἐν τῷ, τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν, Ἰλ. τ', 220. 1181, 9.

τλῶ τλήσω, ὅτι ἐκ τοῦ ταλάω ταλάσω συγκέκοπται. 962, 51. 1100, 44.

τμάγεν, ἤγουν διεκόπησαν ἢ ἐσκορπίσθησαν, ὅθεν τὸ διέτμαγεν. 1064, 50.

τμήδην ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ τμητικῶς. 680, 19. 732, 57.

τμῆσις ταὐτὸ ὅπερ διάλυσις, ὅ ἐστι πάθος τι λέξεως. 1946, 26.

τμῶ τμήσω, ὅτι ἐκ τοῦ ταμῶ ταμέσω συνεκόπη. 503, 14. 1330, 41. 62.

Τμῶλος, ὄρος Λυδίας ὑπερκείμενον τῶν Σάρδεων, ἐξ οὗ ὁ Πακτωλὸς καταφέρεται. 366, 18.

τὸ ἄρθρον κατὰ πτῶσιν αἰτιατικὴν προσκείμενον κατ' ἀρχὰς τινῶν χρονικῶν ἐπιῤῥημάτων, οἷον τὸ νῦν καὶ τὸ πρὶν καὶ τὸ πάλαι, καὶ ὑφ' ἓν λεγόμενον ἐλλιπῶς τῆς κατὰ προθέσεως, ἵν' ᾖ κατὰ τὸ νῦν ἢ κατὰ τὸ πάλαι κατάστημα τοῦ χρόνου. 759, 56.

τὸ διὰ τοῦ ο μικροῦ ἀντὶ τοῦ διὸ ἐν τῷ, τό μοι οὔτι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμηλεν, Ἰλιάδ. τ', 213. 1179, 57.

τό κεν, ἀντὶ τοῦ διὸ ἢ οὕτως ἄν. 1315, 17.

τὸ μέν, ἀντὶ τοῦ ὃ δή. 1004, 22.

τόδ' ἱκάνω καὶ τόδ' ἵκω, ῥῆσις Ὁμηρικὴ ἐλλιπὴς οὐδετέρου προσηγορικοῦ, οἷον τοῦ δῶμα ἢ χωρίον, ἵν' ᾖ ἐς τόδε τὸ χωρίον ἱκάνω. 987, 33. 988, 3. 1826, 54.

τοὶ ἀντὶ τοῦ οἱ, ὅτι ἐκ τῆς τὸς ἀῤῥήτου εὐθείας κεκίνηται. 1371, 28. 1385, 43.

τοίνυν ὅτι ἐκ τοῦ τοὶ καὶ τοῦ νὺν παραπληρωματικοῦ σύγκειται. 792, 17. 1312, 18.

τοῖο γέροντος ἀντὶ τοῦ, τούτου τοῦ γέροντος ἢ ἀντὶ τοῦ, τοῦ γέροντος. 1344, 3.

τοῖον θαυμαστικῶς ἐν τῷ, τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς, Ἰλ. κ', 145. π', 22. ἢ ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ οὕτω λίαν. 1043, 32. καὶ τοῖον ἀντὶ τοῦ οὕτως ἐν τῷ, ἀλλ' ἄγε σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν, ἀντὶ τοῦ οὕτως ὡς ἔχομεν, Ὀδ. δ', 776. 1517, 37. 1566, 23.

τοῖος ἀντὶ τοῦ τοιοῦτος ἀορίστως ἀκουόμενον ἐν τῷ, ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον, Ἰλ. ψ', 246. 1298, 8. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ τοῖος ἐμφαντικόν ἐστι μυστηριώδους ἐπαίνου πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 1300, 57.

τοίου πατρός, ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ πατρὸς ἐν τῷ, τοίου γὰρ καὶ πατρὸς ὃ καὶ πεπνυμένα βάζει, Ὀδ. δ', 206. 1492, 8.

τοιοῦτος καὶ τοιαύτη ὅτι συστέλλει ποτὲ τὴν ἄρχουσαν λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς, οἷον ἐν τῷ, οἶστρος τοιαύτας παρθένους μνηστεύεται. 1665, 38.

τοῖσδεσσι, δοτικὴ πληθυντική, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὴν ἐσχάτην συλλαβήν, διὸ καὶ περισπᾶται αὐτῆς ἡ ἄρχουσα. 818, 36. 1433, 61. καὶ ὅτι οὐ παρὰ τὸ πρὸ δύο συλλαβῶν ἔχειν τὸν τόνον, διὰ τοῦτο προπαροξύνεται, ἡ γὰρ ἐπέκτασις οὐκ ἀλλοιοῖ τὴν τόνωσιν τοῦ ἄρθρου τῆς δοτικῆς. 1902, 55.

τοιχίζειν ναῦν λέγομεν, ἐπεὶ καὶ τοῖχος νεὼς λέγεται. 1021, 12.

τοῖχοι νεὼς τὰ ἑκατέρωθεν πλάγια, καὶ ὅτι ἐν ταῖς μεγάλαις ναυσὶ ὁ μέν τις τοῦ δεξιοῦ τοίχου ἄρχων ἦν, ὁ δὲ τοῦ ἀριστεροῦ, καὶ ὅτι ἀξιώτερος ὁ τοῦ δεξιοῦ ἄρχων. 1021, 13. 1729, 3.

τοῖχος ὅτι παρὰ τὸ τεύχω λέγεται. 1021, 7. 12.

τοίω τώ, ἤγουν τοιοῦτοι οὗτοι, Ἰλ. ε', 559. 581, 38.

τοκεῖς οἱ γονεῖς, καὶ τοκεῖς οἱ πρόγονοι ἐν τῷ, ἐκ δὲ τοκήων τῶν αὐτῶν οἵπερ τέκον Ἀλκίνοον βασιλῆα, Ὀδ. η', 54. 1567, 63.

τόλμα Ἰωνικῶς ἡ τόλμη. 393, 21. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ τόλμα διὰ τοῦ ᾶ Δωρικῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, ἀναλογώτερον δ' ὅμως ἐστὶ τοῦ τόλμη. 1687, 18. καὶ ὅτι τόλμα ἐλέγετο ἡ δυὰς συμβολικῶς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις σοφοῖς. 792, 57.

τολμᾶν τὸ καρτερεῖν καὶ ὑπομένειν παρ' Ὁμήρῳ. 1956, 47.

τολυπεύειν τὸ ἐκτελεῖν καὶ κατεργάζεσθαι ἢ τὸ κακοπαθεῖν. 969, 12. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τολυπεύειν τὸ πολλὰ εἰς ἓν τέλος συγκεφαλαιοῦν, καὶ ὅτι παρὰ τὴν τολύπην λέγεται, ὃ δηλοῖ ἐρίων σφαῖραν. 1336, 19. καὶ ὅτι διαφόρως ἐτυμολογεῖται διὰ τὴν τῆς τολύπη λέξεως ὁμωνυμίαν. 1336, 19. 1414, 24.

τολύπη τὸ κατειργασμένον ἔριον. 969, 12. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τολύπη ἐρίων σφαῖρα. 1336, 18. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ, τολύπη ἔριον ξανθὲν καὶ ἀσκηθὲν εἰς τὸ κλωσθῆναι, καὶ τολύπη ὁμωνύμως βοτάνη τις θανάσιμος καὶ εἶδος μάζης. 1414, 27. 30.

τομή, στέλεχος φυτοῦ, οὗ ἀποτέτμηταί τις κλάδος, οἷον ἐν τῷ, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν, Ἰλ. α', 235. 93, 5.

τόμια καὶ ἔντομα, ὅτι οὕτως ἐκαλοῦντο τὰ τοῖς νεκροῖς σφαγιαζόμενα, τὰ δὲ τοῖς θεοῖς ἱερεῖα. 1671, 61.

Τόμουροι οἱ τοῦ Δωδωναίου Διὸς ὑποφῆται, καὶ τόμουρος ὁ ἁπλῶς μάντις παρὰ Λυκόφρονι, καὶ τόμουραι αἱ μαντεῖαι. 1058, 1.

Τόμουρον ἢ Τμάρον, ὄρος Θεσπρωτικόν, ὑφ' ὃ τὸ Δωδωναῖον μαντεῖον ἵδρυτο, ὅθεν τόμουραι αἱ μαντεῖαι, καὶ Τόμουροι οἱ ἐκεῖ ὑποφῆται παρὰ τὸ μὴ ὂν ὁρᾶν μαντικῶς δηλονότι οὕτω λεγόμενοι. 1760, 45. 1806, 37. 46.

τον λήγοντα ὀνόματα ἐκ τῶν διὰ τοῦ στον ληγόντων ἀποβολῇ τοῦ σ λεγόμενα παρ' Ὁμήρῳ, οἷον γνωτὸν ἀντὶ τοῦ γνωστόν. 922, 23. 1795, 63.

τὸν ἄρθρον παρέλκον ἐν τῷ, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες, παρ' Ὁμήρῳ. 148, 28.

τὸν περὶ ψυχῆς θέειν, παροιμία, ἣ ὅμοιον παρ' Ἡροδότῳ τό, τὸν περὶ τοῦ παντὸς δρόμον θέειν, ὃν ἀγῶνα θανάσιμον ὁ Εὐριπίδης καλεῖ. 1264, 15.

τονθολυγεῖν λέγεται ὕδωρ, ἤγουν ποιὸν ἦχον ἀποτελεῖν ἐν τῷ ἀναβλύζειν. 1095, 17.

τονθορύζειν ὅτι ὅμοιόν πώς ἐστι τῷ τονθολυγεῖν, ὃ δηλοῖ ποιὸν ἦχον ὕδατος ἐν τῷ ἀναβλύζειν. 1095, 19.
τόνοι προσῳδιακοὶ ἔτι μουσικῆς ἀπηχήματα ὄντες δύνανται ἐκτείνειν βραχεῖαν συλλαβὴν λόγῳ κοινότητος. 1465, 14.
τόνου μετάθεσις κατὰ τὴν αὐτὴν λέξιν παρὰ τὴν διάφορον σημασίαν, οἷον βίος μὲν βαρυτόνως ἡ ζωὴ, βιὸς δὲ ὀξυτόνως τὸ τόξον. 41, 1.
τονῦν, χρονικὸν ἐπίῤῥημα. 759, 56. ζήτει τὸ, τὸ ἄρθρον.
τόξα ἀμπέλινα ὁ εἰς μέθην οἶνος. 1367, 30.
τοξάζεσθαι ὅτι καὶ ἁπλῶς λέγεται καὶ μετὰ πτωτικῆς συναρτήσεως, οἷον τοξάζεσθαί τινος. 1592, 7.
τοξεύειν, ὅτι τὸ τὴν νευρὰν μέχρι τοῦ μαζοῦ ἕλκειν τῶν ἀρχαίων ἦν, τὸ δὲ καὶ μέχρι τοῦ ὠτὸς τῶν νεωτέρων ἐστί. 451, 25. καὶ ὅτι τοξικῆς προστάται ὁ Ἥλιος καὶ ἡ Σελήνη ἐνομίζοντο διὰ τὴν ἀκτινοβολίαν αὐτῶν ἀλληγορικῶς, ἢ διὰ τὸ συμβάλλεσθαι τοῖς τοξεύουσι. 40, 21.
τοξόδαμνος, ὅτι οὕτω λέγεται ἡ Ἄρτεμις ἐπιθετικῶς παρὰ Διφίλῳ. 1678, 48.
τόξον ὅτι παρὰ τὸ τάζω τάξω, ὃ δηλοῖ τὸ τείνω, λέγεται. 157, 13. 18. 527, 20.
τοξοσύνη ἡ τοξικὴ τέχνη. 1325, 45.
τοξότα λωβητὴρ, ὑφ' ἓν κατὰ παράθεσιν ἀναγινωσκόμενον Ἰλ. λ', 385. 851, 35.
τόξον Ὅμηρος τὴν τοξικὴν τέχνην, καὶ τόξα πληθυντικῶς τὴν τοξικὴν σκευήν. 38, 43. 329, 28. 354, 25. 463, 44. 1024, 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τόξα συλληπτικῶς τὰ βέλη καὶ πᾶσα ἡ τοξικὴ σκευή. 1248, 35. 57.
τόξου ἐπίθετα παρ' Ὁμήρῳ κοινῶς κατὰ παντὸς τοῦ εἴδους λεγόμενα, οἷον καμπύλον, ἀγκύλον, ῥαιβὸν, σκολιόν· καὶ ὅτι τὸ παλίντονον ὡς διαφορὰ τόξου δοκεῖ λέγεσθαι παρ' Ἡροδότῳ. 375, 7.
τόξου θέσις ὅτι οὕτως ἐπιγράφεται ἡ ταῦ ῥαψῳδία τῆς Ὀδυσσείας ἐκ τοῦ κατ' ἀρχὰς τῆς ῥαψῳδίας ἐκείνης γράφεσθαι τὸ ῥητὸν τοῦτο, τόξον μνηστήρεσσι θέμεν. 1897, 25.
τοπάζειν τὸ τόπους καὶ ἀρχὰς εἰς τὸ ὑπονοεῖν ἔχειν ἢ λαμβάνειν, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τύπος γίνεται τοπῶ, ὅθεν τοπάζω. 543, 17.
τοπάλαι, χρονικὸν ἐπίῤῥημα. 859, 56. ζήτει τὸ, τὸ ἄρθρον.
τοπικὰ μέρη ἐπαγόμενα τοῖς ὅλοις πρὸς ἀφορισμὸν τοῦ ποῦ τῶν τόπων ἑκάστου, οἷον, ἡ δ' ἄρα Κύπρον ἵκανεν ἐς Πάφον, Ὀδ. θ', 362. καὶ, Ἴδην δ' ἵκανε Γάργαρον, ἤγουν κατὰ τὸ Γάργαρον τῆς Ἴδης. 1600, 49.
τοπικὰ ἐπιῤῥήματα ἐκ προθέσεων γενόμενα, οἷον ἐκ τῆς ἀνὰ τὸ ἄνω, καὶ τῆς κατὰ τὸ κάτω. 165, 29.
τόποι ἀπὸ φυτῶν ἢ καρπῶν ἢ ζώων πλεοναζόντων ἐν αὐτοῖς παρωνομασμένοι, οἷον Κερασοῦς ἀπὸ τῶν κεράσων, Πιθηκοῦσαι καὶ Ἐχινοῦσαι νῆσοι ἀπὸ τῶν πιθήκων καὶ ἐχίνων. 306, 7. 362, 1. καὶ ἄλλοι τινὲς τόποι ἀπὸ ζώων ἁπλῶς ὀνομασθέντες, οἷον Λεοντάρνη, Λεοντόπολις, Βουκεφάλα. 1747, 8.
τόποι ὀνομαζόμενοι ὁμωνύμως τοῖς ἐν αὐτοῖς πωλουμένοις καὶ ἁπλῶς πραττομένοις, οἷον τοὔλαιον Ἀθήνησιν ὁ τόπος ὅπου ἐπωλεῖτο τὸ ἔλαιον, ὡς καὶ ἀγὼν ὁ τόπος ὅπου οἱ ἀγῶνες ἐγίνοντο. 1595, 60.
τόπου διαφοραὶ εἴτουν σχέσεις, οἷον τὸ πρόσω εἴτουν πρόσθεν, καὶ ὀπίσω εἴτουν ὄπισθεν, ὅτι τὸ παρεληλυθὸς ἢ τὸ μέλλον σημαίνουσι παρ' Ὁμήρῳ. 81, 45.
τοπρὶν, χρονικὸν ἐπίῤῥημα. 759, 56—59. ζήτει τὸ, τὸ ἄρθρον.
τόρμη, ἡ καὶ πλήμνη, ὅ ἐστιν ἡ τῶν ἁρματείων τροχῶν χοινικὶς, καὶ τόρμη ὕσπληξ ἢ καμπτὴρ ἢ τυπουμένη ὑπὸ τῶν τροχῶν αὐλακοειδὴς γραμμή. 598, 22. καὶ τόρμαι ἐν Κρήτῃ οἱ παρ' ἄλλοις ῥεγεῶνες, οἷόν τι καὶ οἱ κατὰ τὴν Ἀττικὴν δῆμοι. 1610, 55.
τόρνος ὅτι ἐκ τοῦ τόρος, ὅ ἐστι τεκτονικόν τι ἐργαλεῖον, πλεονασμῷ τοῦ ν λέγεται. 1533, 12.
τορνώσασθαι ἀντὶ τοῦ κυκλοτερῶς διαγράψαι καὶ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ περιγράψαι. 1298, 41. καὶ τορνοῦσθαι νεὼς ἔδαφος, τὸ περιγράφειν ἢ τορνοειδὲς, ὅ ἐστι στρογγύλον, κατασκευάζειν. 1533, 8.
τόρος, ἐργαλεῖόν τι τεκτονικὸν, ὃ καὶ τόρνος λέγεται, τορὸς δὲ ἐπιθετικῶς ὁ σαφής. 907, 13. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τόρος ἐργαλεῖον φρεωρυχικὸν ἢ λιθοξοϊκὸν σκεῦος. 1533, 10.
τορὸς ὁ σαφὴς καὶ τρανὴς, τόρος δὲ τεκτονικόν τι ἐργαλεῖον, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τορῶ ῥήματος ἀμφότερα λέγονται. 182, 8. 1532, 11.
τορύνη, σκεῦός τι μαγειρικὸν παρὰ τὸ τορῶ ῥῆμα λεγόμενον. 841, 11.
—τος λήγοντα ὀνόματα ὀξύτονα ἀπὸ τῶν εἰς στος κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ λεγόμενα, οἷον γνωτὸς ἀπὸ τοῦ γνωστὸς, καὶ ἐρατὸς ἀπὸ τοῦ ἐραστός. 922, 23. 1795, 63.
—τος καὶ στος λήγουσαι γενικαὶ ἐκ τῶν διὰ τοῦ δος κατὰ τροπὴν γενόμεναι, οἷον χάριτος ἐκ τοῦ χάριδος, θέμις θέμιδος θέμιτος καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ θέμιστος. 1469, 63.
τὸς ἄρθρον ἀρσενικὸν προτακτικὸν, ὅτι ἐκ τούτου κινοῦνται αἱ τοῦ τῷ τὸν πλάγιαι, καὶ ὅτι ἐξ αὐτοῦ σύγκειται τὸ θάτερος, ὅ ἐστιν ὁ ἕτερος. 1385, 47.
τόσα ἀντὶ τοῦ πολλὰ θαυμαστικῶς ἐν τῷ, τόσσα μέμηλεν, Ἰλ. β', 25. 1681, 13.
τοσαυτάκι ἐκ τοῦ τοσαυτάκις ἀποβολῇ τοῦ σ. 122, 7.
τόσον ἀντὶ τοῦ σῶμα κατὰ τοὺς γλωσσογράφους ἐν τῷ, ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοίνιξ ἦν, Ἰλ. ψ', 454. 1310, 18.
τόσον ἐπὶ τῆς παρ' ὀλίγον τι ὁλότητος παρ' Ὁμήρῳ, ἑρμηνεία διεξοδικὴ διὰ παραδειγμάτων. 1271, 46.
τόσον ὅσον, κατὰ συμπλοκὴν λεγόμενα ὅτι μέγεθος πράγματος ἐμφαίνουσιν ἐν τῷ, δὴ τότε γ' οὔ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον ὅσσον ἐτύχθη, Ἰλ. ρ', 410. 1112, 17.
τοσοῦτος ἐπὶ ποσότητος, τηλι-

κοῦτος δὲ ἐπὶ πηλικότητος, ἐν δὲ τῷ, καί σε τοσοῦτον ἔθηκα, ἀντὶ τοῦ τηλικοῦτον τέθειται παρ' Ὁμήρῳ. 1720, 32.

τοῦλαιον ὁ τόπος ὅπου ἐπωλεῖτο τὸ ἔλαιον Ἀθήνησιν ὁμωνύμως ἐν τῷ, ἀναμενῶ σε πρὸς τῷ πωλουμένῳ, οἷον ἀναμενῶ σε πρὸς τοὔλαιον, παρὰ Μενάνδρῳ. 1595, 63.

τούταινα ὅτι Δίφιλος ὁ κωμικὸς ἐπιτιμᾷ τινὶ τουταίνας τὰ τεῦτλα καλοῦντι. 1129, 13.

τόφρα ἀντὶ τοῦ εὐθέως καὶ ἀντὶ τοῦ ἕως καὶ ἀντὶ τοῦ ἡνίκα καὶ ἀντὶ τοῦ ὄφρα, καὶ τὸ ἐν τοσούτῳ, οἷον ἐν τῷ, τόφρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψώ, Ὀδυσσ. έ, 246. 1532, 20.

τρα λήγοντα θηλυκὰ ὅτι φιλοῦσι βαρύνεσθαι, οἷον μέτρα, πάτρα. 1068, 26.

τραγέη, τράγου δορά, ὅτι ἐκ τοῦ τραγείη ἐκβολῇ μὲν τοῦ ῑ γίνεται τραγέη, συναιρέσει δὲ τραγῆ. 276, 11. 374, 35. 39.

τράγημα ὅτι παρὰ τὸ τραγῶ τραγήσω λέγεται, ὡς παρὰ τὸ φαγῶ φαγήσω τὸ φάγημα. 1553, 36. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ τράγημα παρὰ τὸν τραγῶ δεύτερον μέλλοντα λέγεται. 1859, 35.

τράγος ὁ ἄῤῥην αἴξ, ὅτι παρὰ τὸ τρώγειν λέγεται κατὰ μίμημα ἦχου ποιοῦ. 1532, 9. 1627, 10. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τράγος τὸ ζῶον παρὰ τὸν ἔτραγον δεύτερον ἀόριστον λέγεται διὰ τὸ βορὸν τοῦ ζῴου. 1553, 33.

τραγῳδός, ὅτι τιμῶντες οἱ ἀρχαῖοι ἄνθρωποι τὴν εὕρεσιν τοῦ οἴνου ᾠδικὸν ἀγῶνα καθίσταντο καὶ τὸν λυμαινόμενον ταῖς ἀμπέλοις τράγον ἆθλον προυτίθεντο τῆς ᾠδῆς καὶ τοὺς ἀγωνιζομένους τραγῳδοὺς ἐκάλεσαν διὰ τὴν ἐπὶ τῷ τράγῳ ᾠδήν. 1769, 46.

τρακτὰ οἱ ἄρτοι κατὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν. 1087, 64.

τρανὸς καὶ τρανὲς ὅτι παρὰ τὸ τραίνω λέγεται, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ τρῶ μονοσυλλάβου παρῆκται. 1532, 7.

τράπεζα ὅτι παρὰ τὸ τέσσαρας πόδας ἔχειν λέγεται, οἱονεὶ τετράπεζα κατὰ συγκοπήν. 664, 42. 867, 23. 1398, 16. καὶ τραπέζης ἔπαινος ποιητικὸς ἐκ τῶν Ἀθηναίου. 1586, 19.

τράπεζαι δεύτεραι αἱ τῶν τραγημάτων, ἐπεὶ ὁ τραγηματισμὸς ἐπιδορπισμός τίς ἐστι καὶ δεῖπνον ἕτερον. 1401, 48.

τράπεζαι κυκλοτερεῖς, ὅτι καὶ κυκλοειδεῖς ἐγίνοντο τράπεζαι εἰς ὁμοίωσιν τῆς τοῦ παντὸς σφαιροειδείας. 1816, 29.

τράπεζαι ὅτι παρατίθεσθαι ἐλέγοντο ἐν καταρχῇ τῆς εὐωχίας, βαστάζεσθαι δὲ εἶτουν αἱρεσθαι μετὰ τὴν εὐωχίαν. 1525, 58. καὶ ὅτι καὶ τραπέζας τιταίνειν λέγεται πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ, ὅθεν ἐμφαίνεται παραμήκεις γίνεσθαι τὰς τραπέζας, ἢ καὶ διδιπλῶσθαι καὶ ὅτε δέοι ἐξαπλοῦσθαι. 1661, 59.

τραπεζείτης κύων ὁ παράσιτος καὶ οἰκοτραφὴς τὸ ζῑ δίφθογγον ἐκ τοῦ τραπεζεὺς, τραπεζίτης δὲ ὁ ἀργυραμοιβὸς τὸ ζῑ ἰῶτα. 1257, 25.

τραπεζεὺς καὶ τραπεζείτης κύων ὁ μὴ θηρευτικὸς, ἀλλ' ἑκὼν περὶ τὰς τραπέζας ζῶν. 1257, 23. 1821, 59. καὶ τραπεζεὺς καὶ τραπεζολοιχὸς ὁ λίχνος. 1837, 39.

τραπεζίτης ὁ ἀργυραμοιβὸς τὸ ζῑ ἰῶτα, τραπεζείτης δὲ κύων ὁ οἰκοτραφὴς καὶ οἷον παράσιτος τὸ ζῑ δίφθογγον. 1257, 26.

τραπεζώματα, σκεύη ποιὰ ξύλινα. 1402, 19.

τραπείομεν ἀντὶ τοῦ τερφθῶμεν ἢ τραπῶμεν. 433, 1. 989, 4.

τράπεν ἀντὶ τοῦ ἔτρεψεν ἐν τῷ, κατὰ πληθὺν Λυκίων τράπε θυμὸν Ἀθήνη, Ἰλ. έ, 676. 593, 19.

τραπέουσιν ἀντὶ τοῦ πατοῦσι σταφυλὰς, Ὀδ. ή, 125. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τραπῶ δευτέρου μέλλοντος ἀνηγμένου εἰς ἐνεστῶτα κεκίνηται ἡ λέξις. 815, 46. 1574, 2.

τραπηταὶ οἱ τῶν σταφυλῶν πατηταὶ, καὶ τραπέειν ῥῆμα περὶ σταφυλῶν λεγόμενον Ὀδ. ή, 125. 1574, 2.

τράπω ὅτι ἀντὶ τοῦ τρέπω Δωρικῶς λέγεται. 1573, 63.

τρασιὰ ὁ τόπος ἢ ἡ σανὶς, ὅπου τὰ σῦκα ψύγεται εἶτουν ταριχεύεται, ὅτι παρὰ το τέρσω, ὅ ἐστι ξηραίνω, λέγεται. 1625, 15.

τραυλίζειν, ὅτι οἱ τραυλίζοντες ἁμαρτάνουσιν κατὰ τὴν προφορὰν τοῦ ῥ στοιχείου. 1379, 55.

τραφερὰ, ἐπίθετον κοινὸν γῆς καὶ θαλάττης, παρὰ τὸ τρέφειν ἑκατέραν τὰ ἐν αὐτῇ ζῷα· κυρίως δὲ ἡ γῆ τραφερὰ λέγεται ὡς εὐπαγὴς καὶ στερεὰ παρὰ τὸ τρέφειν, ὃ δηλοῖ τὸ πηγνύναι. 987, 59.

Τραχεῖα, ὄνομα τόπου τινὸς, οὗ Ὅμηρος μέμνηται ἐν τῷ τῶν Κεφαλλήνων καταλόγῳ, Ἰλιάδ. β', 633. καὶ τραχεῖα προσηγορικῶς μέρος τι τῆς ἔξω τοῦ Ταύρου Κιλικίας. 307, 24. 30.

τραχέος ῥυθμοῦ παράδειγμα τὸ, τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός, Ἰλ. γ', 363. 1676, 14.

τράχηλα οὐδετέρως ἐκ τοῦ τράχηλοι μεταπεπλασμένον. 108, 20.

τράχηλος, ὅτι τῶν τριάκοντα τεσσάρων σπονδύλων οἱ πρῶτοι ἑπτὰ συμπληροῦσι τὸν ἄνω τράχηλον. 1531, 2.

τράχηλος ὁμωνύμως τὸ κατὰ τὸ μέσον μέρος τοῦ ἱστοῦ. 1423, 14.

Τραχὶν καὶ Τρηχὶν ποιητικῶς, πόλις Θετταλικὴ ὑπὲρ τὴν Οἴτην τὸ ὄρος, Ἡρακλέους κτίσμα, ἢ ἀπὸ τῆς τραχύτητος οὕτως ὀνομασθεῖσα· κατὰ δέ τινας Τραχὶν ἡ ὕστερον Ἡράκλεια, Λακεδαιμονίων κτίσμα. 320, 19.

τραχύτητος ἰδέας φραστικῆς παράδειγμα. 424, 11.

τραχυφωνία ὅτι αἱρετωτέρα ἐστὶν ἐνίοτε τῆς κατὰ τὸν λόγον λειότητος. 519, 42.

τράχω Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ τρέχω τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς ᾱ. 969, 7. 1573, 63.

τρεῖν τὸ μετὰ δέους φεύγειν πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 1032, 6. 1555, 50.

τρεισκαίδεκα ἀριθμητικὸν ὅτι πληθυντικῷ πτωτικῷ συντασσόμενον διὰ διφθόγγου ἔχει τὴν τρις συλλαβήν. 1963, 21.

τρέμων, ὅτι χωρίον τι τῆς Δήλου οὕτως ἐκαλεῖτο παρὰ τὸ τρέμειν, ὅ ἐστι κινεῖσθαι καὶ περι-

φέρεσθαι, ποτὲ τὴν νῆσον. 1644, 52.

τρέπειν φρένας τινὸς, ἀντὶ τοῦ μεταπείθειν, οἷον ἐν τῷ, ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας, Ἰλ. ζ', 61. 625, 7.

τρέπειν τινὰς εἰς φυγὴν, ἐντελῶς λέγεται, τρέπειν δέ τινας ἁπλῶς ἀτελῶς κατά γε τοῦτο τὸ σημαινόμενον. 1015, 3.

τρέπεσθαι λέγεται αἰχμὴ παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ κάμπτεσθαι. 841, 5.

τρέπεται νόος, ἀντὶ τοῦ πείθεται ἐν τῷ, οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος, Ὀδυσσ. γ', 147. 1461, 51.

τρέσαι τὸ εἰς φυγὴν τραπῆναι εἴτουν διὰ δειλίαν φυγεῖν ἢ τρόμον παθεῖν. 678, 4. 861, 61. 944, 50. 1000, 10.

τρεσῆς, ὅτι οὕτως ἐπεκλήθη τις ἐπὶ δειλίᾳ κωμῳδούμενος Ἀθήνησι. 1000, 11.

τρέφεσθαι ἀντὶ τοῦ πήγνυσθαι καὶ πυκνοῦσθαι, καὶ ὅτι καὶ περὶ τυροῦ λέγεται ἐν τῷ, μάλα δ' ὦκα περιτρέφεται κυκόωντι, παρ' Ὁμήρῳ Ἰλιάδ. ε', 903. 620, 17. 987, 61. 1339, 15. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι τρέφεσθαι λέγεται χιὼν ἢ πάχνη ἀντὶ τοῦ πήγνυσθαι καὶ κρυσταλλοῦσθαι· καὶ ὅτι καὶ γάλα τρέφεσθαι λέγεται, ἤγουν πήγνυσθαι εἰς τυροποιίαν. 1627, 31. 1770, 23. καὶ ὅτι καὶ περὶ ὕδατος λέγεται, ὅθεν καὶ τρόφι κῦμα πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 1234, 34.

τρέχειν ἀντὶ τοῦ δινεῖσθαι, περὶ τρυπάνου λεγόμενον κατὰ ὀνοματοποιίαν ἴσως ἀπὸ τοῦ τρῶ ἐν τῷ, ὡς δ' ὅτε τις τρυπῷ δόρυ νήιον ἀνὴρ τρυπάνῳ, τὸ δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἰεί, Ὀδ. ι', 384 sqq. 1635, 63.

τρέχω, ὁ μέλλων θρέξω ποιητικῶς, δραμοῦμαι δὲ ἐν πεζῷ λόγῳ. 1166, 1.

τρη ληγόντων τινῶν θηλυκῶν παραγωγὴ ἀπὸ γενικῶν διὰ τοῦ ερος, οἷον πατέρος πάτρη, γαστέρος γάστρη. 1121, 45.

τρῆμα ἡ ὀπὴ, ἀπὸ τοῦ τρῶ. 1531, 40.

τρηματῖται οἱ κυβευταὶ, ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς κύβοις τρημάτων. 1084, 5. 1397, 22.

Τρῆρες, μέρος τι τοῦ Κιμμερίων ἔθνους οὕτω καλούμενον, ὅπερ ὁρμηθὲν ἐκ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου πολλὰ τῆς Ἀσίας κατέδραμεν, ἱστορία. 1671, 19.

τρήρωνες πέλειαι αἱ περιστεραὶ, παρὰ τὸ τρεῖν, ὅ ἐστιν εὐλαβεῖσθαι, δι' ἀσθένειαν. 1712, 41. 47: καὶ ὅτι τὸ τρήρων κοινόν ἐστιν ἐπίθετον πάσης περιστερᾶς. 1262, 61.

τρῆσαι ἀντὶ τοῦ τρυπῆσαι, ὅτι ἐκ τοῦ τορῆσαι κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 804, 26.

τρητὸν λέχος τὸ τεκτονηθὲν πρὸς διαστολὴν τῶν στιβάδων τῶν εἰκαίως ποιουμένων. 1428, 63. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τρητὸν λέχος παρὰ τὸ τετρῆσθαι λέγεται διὰ τὰς ἐν ταῖς κλίναις κατατρήσεις. 1582, 47.

τρητὸς λίθος ὁ τετρυπημένος, παρὰ τὸ τρῶ, ὅ ἐστι τρυπῶ. 1733, 31.

τρία ἀριθμὸς ὅτι ἀρκτικός ἐστι πλήθους. 982, 59. καὶ ὅτι τὸ τρία ἐν συνθέσει προτασσόμενον ἀντὶ ἀορίστου ἀριθμοῦ τοῦ πολλὰ λαμβάνεται. 725, 12. 19.

τρία πίνειν, εἶδος κράσεως ἐξ ἡμίσεως καὶ διπλασίου. 1624, 44.

τρίαινα τὸ ἰχθύκεντρον, καὶ ὅτι τρίαινα Ποσειδῶνος ὅπλον εἶναι μυθεύεται, καὶ ἀλληγορία διαφόρως συμβιβαζομένη. 890, 54. καὶ ὅτι παρὰ τὸ τρία ἀριθμητικὸν λέγεται τοὔνομα. 89, 19. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ἔχει τὸ α τῆς παραληκτικῆς διφθόγγου καὶ οὐκ ἐκ τοῦ τύπου τῶν διὰ τοῦ αινα. 1599, 49.

τριακάπους τοὺς ἐφήβους ἐκάλουν Κυρηναῖοι. 727, 18. 1592, 57.

τριβακὸς, ὁ καὶ τρίβων, ἤγουν ἐντριβὴς περὶ πράγματα. 932, 46. 1327, 21.

τρίβειν χρόνον ἐν παραθέσει, καὶ χρονοτριβεῖν ἐν συνθέσει. 1327, 21.

τρίβος ἡ πεπατημένη ὁδὸς, παρὰ τὸ τρίβειν· καὶ ὅτι ἡ τρίβος καὶ ὁ τρίβος λέγεται. 1200, 34. 1327, 17.

τρίβραχυς, ποὺς μετρικὸς, ὅτι ἀσυντελής ἐστι τῷ ἡρωικῷ μέτρῳ. 1667, 22.

τρίβω ὅτι ἐκ τοῦ τρῶ μονοσυλλάβου ῥήματος λέγεται. 1532, 6. 1631, 42.

τρίβων τὸ τετριμμένον ῥάκος, καὶ τρίβων ὁ ἐν πράγμασιν ἐντριβὴς ἄνθρωπος. 932, 46. 1327, 17. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τρίβων καὶ τριβώνιον ὑποκοριστικῶς τὸ ἀποβεβληκὸς τὰς κροκίδας ἱμάτιον, ῥάκος δὲ τὸ διεῤῥωγός. 1770, 64.

τρίγε, τρίτον πρόσωπον τοῦ ἔτριγον δευτέρου ἀορίστου. 1071, 34.

Τριγλαθήνη Ἑκάτη ἀνάθημα ἐν Τρίγλη τόπῳ ἐν Ἀθήναις ἀνακείμενον. 1197, 33. ζήτει τὸ τρίγλη.

τρίγλη ἰχθὺς ὅτι οἱονεὶ τρίγνη λέγεται παρὰ τὸ τρίγονος εἶναι, ἤγουν τρὶς τοῦ ἔτους τίκτειν, ἱστορία φυσική. 87, 28. 1934, 26. καὶ ὅτι κοινῶς μὲν τρίγλα, Ἀττικῶς δὲ τρίγλη λέγεται. 1016, 59. καὶ ὅτι ἐν τοῖς Ἀρτεμισίοις τρίγλη παρεφέρετο, καὶ ὅτι Ἑκάτη ἤγουν Ἀρτέμιδι ᾠκείωτο διὰ τὸ θηρευτικὸν εἶναι τῶν θαλασσίων λαγῶν, καὶ Τρίγλη ὁμωνύμως τόπος τις ἐν Ἀθήναις. 87, 28. 1197, 30.

τρίγληνα ἐνώτια τὰ ἀξιοθέατα, ἢ τὰ τριόφθαλμα, παρὰ τὴν γλήνην, ἑρμηνεία διεξοδική. 976, 34.

τριχλώχιν ἡ τοῦ Ποσειδῶνος τρίαινα ἐπιθετικῶς ἀντὶ τοῦ πολυγλώχιν, γλωχὶν δὲ ἡ γωνία. 725, 22. καὶ τριχλώχιν ὀϊστὸς Ἡρακλέους ὁ τῆς φιλοσοφίας τριπλοῦς τρόπος, ὁ φυσικὸς, ὁ ἠθικὸς καὶ ὁ μαθηματικὸς, ἀλληγορία διεξοδική. 563, 14.

τριγχίον ἀντὶ τοῦ θριγκίον κατὰ συμφώνων ἀντιστοιχίαν. 1748, 47.

τρίγωνον σχῆμα λόγου, οἷον τὸ, οὐ νέμεσις καὶ τὰ ἑξῆς δύο ἔπη, Ἰλ. γ', 156. 397, 17.

τρίδουλος ὁ ἐκ προγόνων δοῦλος παρὰ Σοφοκλεῖ. 725, 35.

τρίζειν λέγεται χιὼν πατουμένη, καὶ ὁ θυμούμενος δὲ τρίζειν ὀδόντας λέγεται, καὶ ζυγὸς δὲ καὶ μύες καὶ νυκτερίδες τρίζειν λέ-

Τριτογένεια ἡ Ἀθηνᾶ ἀλληγορικῶς διὰ τὸ τρία τινὰ ἐκ τῆς φρονήσεως ἀποτελεῖσθαι, ἑρμηνεία διεξοδική· μυθικῶς δὲ Τριτογένεια ἡ Ἀθηνᾶ διὰ τὸ ἐκ τῆς τριτοῦς, ὅ ἐστι κεφαλῆς, τοῦ Διὸς ἢ ἐν τρίτῃ μηνὸς ἢ παρὰ Τρίτωνα Λιβυκὸν ποταμὸν γεννηθῆναι. 504, 25. 696, 34. 1265, 7. 1473, 10.

τριττύα ἡ ἐκ τριῶν ζῴων, δύο προβάτων καὶ ταύρου, ἢ ταύρου καὶ αἰγὸς καὶ προβάτου, ἢ κάπρου καὶ κριοῦ καὶ τράγου, γινομένη θυσία. 1386, 47. 1676, 37.

τριττὺς τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς. 238, 28.

τριτὼ ἡ κεφαλὴ κατὰ γλῶσσαν, ὅθεν Τριτογένεια ἡ Ἀθηνᾶ. 504, 27. 696, 37. ζήτει τὸ Τριτογένεια.

Τρίτων, ποταμός τις Λιβυκὸς, ὅθεν Τριτογένεια ἡ Ἀθηνᾶ· ζήτει τὸ Τριτογένεια. 1265, 8.

τρίχα νυκτὸς ἔην, Ὀδ. μ', 312. ἀντὶ τοῦ τριχῇ ἦν τῆς νυκτὸς, ὅτι ὅμοιόν ἐστι κατὰ τὴν ἔννοιαν τῷ ἐν τῷ κ' τῆς Ἰλ., 252 sq. λεγομένῳ, παρῴχηκε δὲ πλέων νὺξ τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται. 1723, 32.

τριχάϊκες Δωριεῖς ἐπιθετικῶς Ὀδ. τ', 177. ὅτι διὰ τὸ τριχῇ τῆς οἰκουμένης αὐτοὺς μεμερίσθαι οὕτω λέγονται, ἢ τριχάϊκες οἷς αἱ τρίχες ἀΐσσουσιν ἐν τῷ πολέμῳ, ἢ τριχάϊκες οἱ κοῦφοι ὀρχησταί· καὶ ὅτι τῶν κατὰ Κρήτην Δωριέων ἴδιον τὸ ἐπίθετον διὰ τὸ τριχίνοις λόφοις αὐτοὺς χρῆσθαι ἢ διὰ τὸ ἐν τρισὶ πόλεσιν αὐτοὺς οἰκισθῆναι. 1861, 13.

τριχὰς, εἶδός τι κιχλῶν. 947, 9.

τρίχες ζῴων ἐν πυρὶ βαλλόμεναι εἰς θυσίας ἀπαρχὴν πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐκ τριχῶν παλαιᾶς ἐνδύσεως. 1766, 37.

τρίχες χοίρων λέγονται, ἔρια δὲ προβάτων. 1657, 9.

τριχία, ἡ καὶ τριχὶς, ἰχθὺς, ὅτι παρὰ τὴν τρίχα λέγεται, καὶ ὅτι κρότοις ἁλίσκεται ἀναπηδῶν ἐκ τῆς θαλάσσης. 1276, 31.

τριχθὰ ὅτι ἐκ τοῦ τρίχα γέγονε πλεονασμῷ τοῦ Ϝ, καὶ ὅτι ὀξύνεται ὡς τὸ διχθά. 424, 16.

τριχῶν τῶν τῆς κεφαλῆς πλοκῆς εἴδη διάφορα παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἑρμηνεία διεξοδική. 851, 49.

τριψημερεῖν τὸ διατρίβειν, ὃ καὶ χρονοτριβεῖν. 1441, 58.

τριωβολιμαῖος ὁ εὐτελὴς καὶ τριῶν ὀβολῶν ἄξιος. 1405, 28.

τριώβολον ὁ δικαστικὸς μισθὸς καὶ ἁπλῶς οἱ τρεῖς ὀβολοί. 136, 4. 1405, 28. καὶ ὅτι καὶ τὸ ἐκ τριῶν ὀβελῶν ὄργανον τριώβολον ἂν λέγοιτο, ὡς πεμπώβολον τὸ ἐκ πέντε. 135, 39. 136, 4. 1405, 28.

τριῶν καὶ τρισὶ, πλάγιαι πληθυντικαὶ ἀπὸ τῆς τρεῖς εὐθείας πρὸς ὁμοιότητα τῶν πτωτικῶν κλινόμενα. 26, 21.

Τροία ἡ πόλις ἀπὸ Τρωὸς, ὅτι καὶ Τρωία τρισυλλάβως λέγεται διὰ τοῦ ω μεγάλου, καὶ περὶ τῆς παραληκτικῆς γραφῆς τῆς λέξεως διαίτησις διεξοδική. 65, 17. καὶ ὅτι Τροία ἐλέγετο πᾶσα ἡ περίχωρος τῆς Ἰλίου. 754, 35. καὶ ὅτι ἡ Τροία ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ Ποσειδῶνος ἱστορεῖται κτισθῆναι διὰ τὸ ἀναλώμασι τῶν ἱερῶν κειμηλίων τῶν θεῶν τούτων ᾠκοδομῆσθαι ἢ διὰ τὸ πάσῃ οἰκοδομίᾳ χρείαν εἶναι τοῦ ἐκ Ποσειδῶνος ὑγροῦ καὶ τῆς ἐξ Ἀπόλλωνος θερμασίας. 754, 35. 1382, 47. καὶ ὅτι μικρὰ Τροία ἐκλήθη ποτὲ ἡ Ζέλεια. 449, 26.

Τροιζὴν, πόλις ἐπίσημος Πελοποννήσου, Ἀφροσιάς ποτε καὶ Σαρωνία καὶ Ποσειδωνία κληθεῖσα, ἧς ὁ λιμὴν Πώγων ἐκαλεῖτο, ὅθεν παροιμία ἐπὶ τῶν ψιλῶν τὸ γένειον τὸ, πλεύσειας εἰς Τροιζῆνα· καὶ περὶ τῆς προσῳδίας τῆς λέξεως διαίτησις διεξοδική. 287, 9.

Τροίη πόλις ἢ Τροΐη κατὰ διάλυσιν ἡ Τροία εἴτουν τὸ Ἴλιον, ἢ Τροίη ἐπιθετικῶς ἀντὶ τοῦ Τρωικὴ, Ἰλ. ά, 129. καὶ ὅτι ὤφειλε τό τε Τρωίη ἀντὶ τοῦ Τρωικὴ καὶ τὸ Τροίη τὸ κύριον τῆς πόλεως διὰ τοῦ ω μεγάλου ἔχειν τὴν τρο συλλαβὴν, διαίτησις διεξοδική. 65, 6.

τρόμος ἡ δειλία, ὅτι παρὰ τὸ τρεῖν λέγεται. 678, 3. 1169, 14.

τρομαλέον ῥῆμα ὅτι καίπερ ἐκ τοῦ τρέμω καὶ τρόμος γεγονὸς, ὡς ἐκ τοῦ στρέφω καὶ στρόφος τὸ στρωφῶ καὶ ἄλλα τινὰ ἐξ ἄλλων τοιούτων, ὅμως οὐκ ἐμεγέθυνε τὴν ἄρχουσαν ὡς ἐκεῖνα, καὶ τοῦτο διὰ τὸ μὴ τῆς δευτέρας εἶναι συζυγίας κατ' ἐκεῖνα· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τρομῶ κανονίζεται τὸ τρομέοντο παρ' Ὁμήρῳ. 672, 39. 804, 40. 820, 26.

τρον λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα ἐκ τῶν διὰ τοῦ ηριον κατὰ συγκοπὴν γενόμενα, οἷον λύτρον ἐκ τοῦ λυτήριον, καὶ θρέπτρον ἐκ τοῦ θρεπτήριον, καὶ βάκτρον ἐκ τοῦ βακτήριον. 501, 17. καὶ ὅτι τῶν διὰ τοῦ τρον τὰ πολλὰ ἐκ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ ρ, οἷον τὸ σκῆπτον σκῆπτρον, ἄροτον ἄροτρον. 25, 12. 1161, 47.

τρον λήγοντα οὐδέτερα μονογενῆ ὅτι βαρύνονται, οἷον σκῆπτρον, βλῆτρον, λοῦτρον τὸ ἀπόλουμα, οὐ πρὸς διαφορὰν τὸ λουτρὸν ὀξύνεται. 1037, 39.

τροπαὶ ἠελίοιο, Ὀδ. ό, 404. ἀντὶ τοῦ τὰ δυτικὰ μέρη, ἢ σπήλαιόν τι ἐν Σύρῳ τῇ νήσῳ, ὅθεν τὰς τοῦ ἡλίου τροπὰς ἐσημειοῦντο οἱ ἐκεῖ ἄνθρωποι. 1787, 20.

τρόπαιον ὅτι κοινῶς μὲν προπαροξύνεται, Ἀττικῶς δὲ προπερισπᾶται. 531, 34. 40. 1809, 45. καὶ ὅτι τρόπαιον ἱστᾶν ἀντὶ τοῦ νικᾶν λέγεται, ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος τὸ προηγούμενον· καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ τροπὴ λέγεται, ὡς ἀπὸ τοῦ κεφαλὴ τὸ κεφάλαιον. 818, 20.

τροπαῖος Ζεὺς ὅτι παρὰ τὴν τροπὴν λέγεται. 531, 40. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τροπαῖος, ᾧ ἀνίσταντο τὰ τρόπαια. 818, 22. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ ὅτι τροπαῖος μὲν Ζεὺς προπερισπωμένως λέγεται, τρόπαιον δὲ τὸ προσηγορικὸν οὐδέτερον προπαροξυτόνως, ὃ καὶ αὐτὸ Ἀττικῶς προπερισπᾶται. 1809, 45.

τροπὴ βραχέων φωνηέντων εἰς μακρὰ πρὸς βραχέων ἐπαλληλίας θεραπείαν, οἷον ἐν τῷ θεοτόκος θεητόκος. 611, 36.

τρόπεον ἀντὶ τοῦ ἔτρεπον, ὅτι ἐκ τοῦ τροπέω τροπῶ κεκίνηται, τὸ τρο μικρόν. 1140, 5. 1188, 36.

τροπέω τροπῶ τὸ τρο μικρὸν,

τρωπάω δὲ τρωπῶ τὸ τρὸ μέγα. 1165, 36. 1188, 36.

τροπολογία ὅτι δι' ἔνδειαν ὀνοματοθεσίας ἐπενοήθη. 39, 28. καὶ τροπικῶν εἴτουν μεταφορικῶν τινῶν λέξεων καὶ ῥητῶν ἔκθεσις διεξοδική. 308, 23—310, 27. καὶ ὅτι αἱ τραχεῖαι καὶ ἀναιδεῖς τροπολογίαι διὰ παραβολῶν ἐνίοτε θεραπεύονται παρ' Ὁμήρῳ, ἑρμηνεία διεξοδική. 471, 20. καὶ ὅτι ἐν ταῖς τροπολογίαις οὐκ ἐξ ἀνάγκης ἀπαιτεῖται ἰσότης ἢ ὁμοιότης ποσοτήτων ἢ ποιοτήτων. 732, 34. καὶ ὅτι αἱ τροπικαὶ παραβολαὶ ἀντιστρεφόμεναι ἑτέρας ὁμοίας παραβολὰς γεννῶσιν, οἷον τοῦ, νέφος στρατιωτῶν, ἀντιστροφὴ τὸ, στρατὸς νεφελῶν. 179, 9—15.

τρόπος τὸ ἦθος, τροπὸς δὲ ὁ τροπωτήρ. 1517, 63. καὶ ὅτι τρόπος ἐπὶ ἤθους οὐχ' εὕρηται παρ' Ὁμήρῳ. 1381, 41.

τροπός, ὁ καὶ τροπωτὴρ, ὅ ἐστιν ἱμὰς ᾧ ἡ κώπη προσδεῖται τῷ σκαλμῷ, ὅτι παρὰ τὸ τρέπεσθαι, ὅ ἐστι στρέφεσθαι, λέγεται, καὶ ὅτι ὀξύνεται τοὔνομα πρὸς διαστολήν. 1517, 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τροποὶ αἱ συνοχαὶ τῶν κωπῶν πρὸς τοὺς σκαλμούς. 1584, 42.

τροπωτῆρες, ἱμάντες οἷς αἱ κῶπαι προσδέονται τοῖς σκαλμοῖς, ὅτι παρὰ τὸ τρέπεσθαι, ὅ ἐστι στρέφεσθαι, λέγεται τοὔνομα. 1517, 55.

τροφαὶ διαφόρων ἐθνῶν, ὅτι καὶ ἐξ ἀκρίδων ἦσαν τινὲς τρεφόμενοι, οἳ καὶ ἀκριδοφάγοι ἐλέγοντο, καὶ ἕτεροι ἐξ ἰχθύων, οἳ διὰ τοῦτο ἰχθυοφάγοι ἐλέγοντο· Σκύθαι δὲ καὶ Μασσαγέται κρέασι μόνοις ἐτρέφοντο, καὶ ἄλλοι ἄλλοις τισί. 1593, 11.

τροφαὶ τέσσαρες παρὰ τοῖς παλαιοῖς, πρώτη τὸ ἀκράτισμα, ὃ καὶ διανηστισμὸς ἐλέγετο, δευτέρα τὸ ἄριστον, τρίτη τὸ ἑσπέρισμα, ὃ ἦν δειλινὸν βρῶμα, τετάρτη τὸ κοινῶς λεγόμενον δεῖπνον. 1791, 4. 40.

τροφαλὶς τυροῦ ὅτι παρὰ τὸ τρέφεσθαι, ὅ ἐστι πήγνυσθαι καὶ πυκνοῦσθαι, λέγεται. 620, 15. 1339, 17. 1627, 31.

τροφίον ἢ τροφόεν κῦμα ἐπιθετικῶς, ζήτει τὸ τρόφι.

τροφὴ λέγεται παρὰ τὸ τρέφειν, ὅ ἐστι πηγνύειν καὶ στερεοῦν τὸ σῶμα. 1770, 23.

τρόφι κῦμα, τὸ καὶ τροφίον καὶ τροφόεν, ὅτι παρὰ τὸ τρέφειν, ὅ ἐστι πηγνύειν, λέγεται, ὃ δηλαδὴ ὁ ἄνεμος ἀναστήσας οἱονεὶ ἔπηξεν, ὅθεν καὶ πηγὸν τὸ αὐτό· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τρόφιμον κατ' ἀποκοπὴν λέγεται τὸ τρόφι. 846, 6. 1627, 31.

τρόφις ὁ τρόφιμος κατ' ἀποκοπήν. 846, 11. καὶ ὅτι καὶ τρόφιν ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς τῶν ἑνικῶν, καὶ τρόφιες κατὰ πληθυντικὴν εὐθεῖαν εὕρηται λεγόμενον. 1468, 16.

τροφόεν κῦμα τὸ μέγα καὶ εὐτραφὲς ἢ τὸ εὐπαγές. 1033, 40. ζήτει τὸ, τρόφι κῦμα.

τροφὸς θηλυκῶς ἡ κατὰ τὸν ἀπογαλακτισμὸν ἐκτρέφουσα τὸ βρέφος, τίτθη δὲ ἡ τοὺς τιτθοὺς, ἤγουν μαζοὺς, παρέχουσα. 650, 22.

τροχάζω ὅτι παρὰ τὸ τροχῶ παρῆκται καὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ ἔχει τὴν τρὸ συλλαβήν. 905, 37.

τροχαϊκὰ δισύλλαβα εἰς ος λήγοντα ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενα ψιλοῦνται, οἷον εὖχος, ἦθος, ἦμος ἀντὶ τοῦ ἡνίκα. 154, 41.

τροχαϊκαὶ λέξεις δισύλλαβοι ἐκ μονοσυλλάβων κατ' ἐπέκτασιν γενόμεναι τὸν αὐτὸν φυλάττουσι τόνον, οἷον εἶ εἶθε, ναὶ ναίχι. 107, 25.

τροχαϊκαὶ φωναὶ ῥηματικαὶ ὅταν συντεθῶσιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς φυλάττουσι τὸν τόνον, οἷον εἶχε κατεῖχεν, εὗρεν ἐφεῦρεν. 149, 45. 1149, 14.

τρόχμαλοι, ὄφεων καταδύσεις. 1259, 33.

τρόχος βαρυτόνως ὁ ἄγγελος καὶ ὁ δρόμος, τροχὸς δὲ ὁ τοῦ ἅρματος. 1517, 60.

τροχὸς τυροῦ καὶ κηροῦ καὶ στέατος, ὅτι ἀκριβέστερον τροχὸν λέγειν τῶν τοιούτων ἢ κύκλον. 1710, 43. 1906, 25. ζήτει ἐν τῷ, κύκλος κηροῦ.

τροχῶ ῥῆμα ὅτι διαφορεῖται κατὰ τὴν ἀρκτικὴν γραφήν. 905, 36.

τρύγη καὶ τρὺξ, ὅτι ἐκ τοῦ ἀτρύγετος συνθέτου δοκεῖ τρύγη ἢ τρὺξ λέγεσθαι ὁ Δημητριακὸς καρπός. 1003, 59.

τρυγόνος θαλασσίας κέντρον ὅτι εἰς αἰχμὴν δόρατος ἐχρησίμευσέ ποτε, ἱστορία. 1676, 48.

τρυγὼν, ὅτι τοῖς εἴδεσι τῶν περιστερῶν συναριθμεῖται ἡ τρυγὼν, καὶ ὅτι πάντων τῶν εἰδῶν ἐστὶν ἐλάττων, καὶ ὅτι τὸ χρῶμα τεφρῶδες ἔχει. 1712, 43. καὶ ὅτι παρὰ τὸ τρύζειν λέγεται, ὃ δηλοῖ ποτὲ τὸ ἀδολεσχεῖν, ὅθεν καὶ λάλιστερος παροιμιακῶς πᾶς ἀδολέσχης λέγεται. 229, 19. 750, 13.

τρύεσθαι τὸ καταπονεῖσθαι, ὅθεν τρυτάνη. 196, 41.

τρύζειν λέγονται αἱ τρυγόνες διὰ τοῦ υ ψιλοῦ, τρίζειν δὲ νυκτερίδες διὰ τοῦ ἰῶτα. 229, 24. 1951, 33. καὶ ὅτι τὸ τρύζειν καὶ ἀντὶ τοῦ ἀδολεσχεῖν εἴτουν πολυλογεῖν τίθεται. 751, 10.

τρυμαλιὰ ἡ ὀπὴ τῆς βελόνης, καὶ ἁπλῶς πᾶσα τρύπα, ὅτι παρὰ τὸ τρύω λέγεται. 1069, 19. 1532, 3. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ τρύμη ἡ τρυμαλιὰ λέγεται, τὸ δὲ τρύμη ἐκ τοῦ τρύω. 1517, 12.

τρύμη παρ' Ἀριστοφάνει (Nub. 448.) ὁ πανοῦργος ἄνθρωπος. 1471, 8. 1517, 7.

τρύπα καὶ τρυπῶ ὅτι παρὰ τὸ τρύω λέγονται. 1069, 22.

τρύπανον αἰπολικὸν σκώπτεταί τις παρὰ Καλλιμάχῳ ὡς κίναιδος. 1471, 8.

τρυπάνου χρῆσις, ὅτι ἐν τῷ τρυπᾶν τὰ ναυπηγικὰ ξύλα εἷς μὲν ἄνωθεν ἐπέκειτο βαρύνων τὸ τρύπανον, ἄλλοι δὲ ἱμάντι ἔστρεφον αὐτό. 1635, 54.

τρυπῶ ῥῆμα ὅτι ἐκ τοῦ τρῶ μονοσυλλάβου γέγονε. 1104, 9.

τρυπῶ, τρίτον πρόσωπον εὐκτικὸν ἀπὸ τοῦ τρυπῶμι πρώτου, διὸ καὶ προσγεγραμμένον ἔχει τὸ ι. 1635, 62.

τρυσίβιος ὁ περὶ τὸν βίον τρύων, ὅ ἐστι κακοπαθῶν. 1828, 12.

τρύσιππον ἢ τρυσίππειον, ἔγκαυμα ὃ τοῖς τετρυμένοις καὶ ἀχρήστοις ἵπποις ἐπιβάλλεται ἐπὶ τῆς γνάθου ὅμοιον τροχῷ. 1517, 8.

τρυτάνη ζυγοῦ ὅτι παρὰ τὸ τρύω λέγεται, οἱονεὶ τειρομένη τῷ βά-

---

Ἀρχὴ τοῦ Υ στοιχείου.

ὕαλος ὅτι κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1390, 52.

Ὑάμπολις, πόλις Φωκίδος ἐκ τοῦ εἰς αὐτὴν ἐκπεσεῖν τοὺς ἐκ Βοιωτίας Ὕαντας οὕτως ὀνομασθεῖσα, καὶ ὅτι Ὕαν πόλιν ἐν παραθέσει λέγεσθαί τινες νομίζουσι. 275, 3.

Ὕαντες, ἔθνος Βοιωτικὸν, καὶ ὅτι οὕτως ἐκλήθησαν πάλαι ποτὲ οἱ Αἰτωλοί. 311, 13.

Ὕας, υἱὸς Ἄτλαντος, ὅτι δήγματι ὄφεως ἀπέθανεν, ἐφ' ᾧ αἱ ἀδελφαὶ Ὑάδες πενθοῦσαι κατηστερίσθησαν, μῦθος διεξοδικός. 1155, 44.

ὑββάλλειν ἀντὶ τοῦ ὑποβάλλειν, ἤγουν ὑποτιθέναι, ἑτέρῳ ἑρμηνεῖ τὸν λόγον, ἢ τὴν δημογορίαν περικόπτειν τῷ λέγοντι καὶ κωλύειν διὰ κραυγῆς· καὶ ὅτι ψιλοῦται ἡ λέξις ὡς Αἰολική, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ὑποβάλλειν γέγονε συγκοπῇ καὶ τροπῇ τοῦ π εἰς β. 106, 13. 1172, 16. 34. 59.

ὕβριν ἔχειν ἀντὶ τοῦ ὑβρίζειν ἢ ὑβριστὴν εἶναι παρ' Ὁμήρῳ περιφραστικῶς. 1806, 64.

ὕβρις ὅτι εὐνομίᾳ ἀντιτίθεται ἐν τῷ, ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες, Ὀδ. ρ', 487. 1829, 35.

ὑβριστὴς ἐν ἴσῳ τῷ λάγνος. 951, 30. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὑβριστὴς ὁ κακολογῶν, μάλιστα δὲ ὁ αἰσχρουργῶν, ἐπεὶ καὶ ὕβρις οὐ μόνον λόγοις, ἀλλὰ καὶ ἔργοις γίνεται. 1413, 24.

ὑγεία ὅτι παρὰ τὸ ὑγρὸν λέγεται, οἱονεὶ ὑγρεία. 880, 63. 1559, 52.

ὑγιαίνειν ἐν ἴσῳ τῷ φρονεῖν. 727, 40. 860, 3.

ὑγιάτης, ὅτι καὶ οὕτως ἐπωνομάζετο ὁ Διόνυσος πρὸς αἴνιγμα τοῦ ὑγιαστικὸν εἶναι τὸν οἶνον συμμέτρως πινόμενον. 1624, 37.

ὑγιὴς καὶ ὑγεία ὅτι παρὰ τὸ ὑγρὸν λέγονται. 1559, 52. ζήτει τὸ ὑγεία.

ὑγιὴς λόγος ὁ ἀκολόβωτος καὶ ἀπαραποίητος ἢ ὁ συνετός. 727, 39.

υγμα ληγόντων οὐδετέρων ἀναλογία, οἷον αἴθυγμα, κίνυγμα. 472, 44.

ὑγρὰ, θηλυκὸν ἐπίθετον, ὅτι κατα μόνας λεγόμενον τὴν θάλασσαν σημαίνει. 787, 33.

ὑγρὰ κέλευθα ὅτι πρὸς διαστολὴν τῆς διὰ ξηρᾶς κελεύθου λέγονται πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ, καὶ ὅτι τὸ κέλευθα ἐκ τοῦ κέλευθοι μεταπέπλασται. 108, 16.

ὑγρὸν ἐν ἴσῳ τῷ ὑγιὲς, ἐπεὶ καὶ ὑγεία καὶ ὑγιὲς παρὰ τὸ ὑγρὸν λέγονται. 880, 62.

ὑγρὸν γάλα ὅτι πρὸς διαστολὴν τοῦ τυροῦ λέγεται, ὃς γάλα πεπηγός ἐστι. 620, 3.

ὑγρὸν δάκρυον, ὅτι ᾧ λόγῳ θαλερὸν, τούτῳ καὶ ὑγρὸν δάκρυον ἐπιθετικῶς λέγεται. 217, 3.

ὑγρὸν ἔλαιον τὸ διατηροῦν ἐν ὑγρότητι τὰ ἀλειφόμενα σώματα, ἢ τὸ διὰ τὴν ἐν αὐτῷ πιότητα μὴ ἀποκρυσταλλούμενον τῷ ψύχει, ἑρμηνεία διεξοδική. 1300, 58. 1552, 26.

ὑγρὸν ὕδωρ ὅτι πρὸς διαστολὴν ἴσως τοῦ παγετοῦ λέγεται παρ' Ὁμήρῳ. 1505, 24.

ὕδατά τινα ἐν διαφόροις τόποις, καθ' ὧν ὤμνυον οἱ ἐγχώριοι, ἱστορία. 336, 12. καὶ περὶ ψυχρῶν ὑδάτων κατὰ διαφόρους τόπους ἱστορία. 1263, 43. καὶ ὅτι καὶ παιδογόνα τινὰ ὕδατα καὶ ἕτερά τινα ἄγονα ἱστοροῦνται. 1042, 2.

ὑδάτεσσιν ἀντὶ τοῦ ὕδασι ποιητικῶς, ὡς καὶ δουράτεσσιν ἀντὶ τοῦ δούρασι. 906, 19.

ὕδατος καὶ ὕδατι πλάγιαι ὅτι ἐκ τῆς ὕδας σεσιγημένης εὐθείας κεκίνηνται. 1606, 64.

Ὑδατοσύδνη, ὄνομα Νηρηΐδος τινὸς παρὰ Καλλιμάχῳ. 437, 21.

Ὕδη πόλις, βασίλειον Λυδίας, ἣ ὕστερον Σάρδεις, ἐν ᾗ ᾤκει Ὀμφάλη. 267, 19. 597, 12. 678, 12. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Ὕδη Σάρδεων ἀκρόπολις. 366, 17. 29. 1212, 20.

ὕδνα ὅτι οὐκ ἐκ σπέρματος φύονται. 1017, 19.

ὕδραυλις, μουσικόν τι ὄργανον παρὰ Ἀλεξανδρεῦσιν ὅμοιον κλεψύδρᾳ. 1157, 46.

ὑδρήνασθαι ἀντὶ τοῦ λούσασθαι καὶ νίψασθαι, Ὀδ. δ', 750. 9. ρ', 48. 58. 1516, 48.

ὑδροπότης, ὅτι οἱ Ἀττικοὶ ἐξέτεινον τὴν παραλήγουσαν τοῦ ὑδροπότης, ὡς καὶ τοῦ αἱματοπότης. 1716, 36. καὶ περὶ ὑδροποτῶν τινῶν ἀνθρώπων ἱστορία. 916, 46.

ὕδρος, εἶδος ὄφεως, καὶ περὶ θεραπείας τοῦ ἐξ αὐτοῦ δήγματος. 329, 40 — 330, 5.

ὕδωρ τὸ στοιχεῖον ὅτι φύσει μέλαν εἶναι ἐλέγχεται τῷ ἐκ τῆς τῶν ξύλων ἰκμάδος μέλανα καπνὸν ἀναδίδοσθαι. 1041, 58.

ὕδωρ παρὰ τὸ ὕω λέγεται πλεονασμῷ τοῦ δ. 106, 27. καὶ ὅτι πῇ μὲν ἐκτείνεται, πῇ δὲ συστέλλεται τὸ ἀρκτικὸν ῠ τοῦ ὀνόματος. 337, 26. 497, 26. 557, 4. 1662, 2.

ὕδωρ ἁλμυρὸν ἐφεστηκὸς ποτίμῳ ῥεύματι, καὶ ὅτι καὶ ὕδωρ κρήνης τινὸς οἴνῳ οὐ συγκιρνᾶται, ἱστορία. 343, 6. 10.

ὕδωρ ἄριστον, ὅτι ἄριστον ὕδωρ τὸ κατὰ χειρῶν διδόμενον ἔφη τις παράσιτος. 1402, 47.

ὕδωρ καὶ γαῖα γενέσθαι, ἀντὶ τοῦ εἰς τὰ πρῶτα στοιχεῖα διαλυθῆναι. 668, 53.

ὕδωρ χρυσοῦν λεγόμενον παρὰ Πέρσαις οὗ μόνῳ τῷ βασιλεῖ ἐξῆν πίνειν, ἱστορία. 1229, 19.

ὕδωρ ψυχρὸν ὅτι ἐπισχετικὸν αἱμοῤῥαγίας, καὶ περὶ διαφόρων ἐπιθέτων τοῦ ὕδατος ἐκ διαφόρων ποιοτήτων τοῦ ὕδατος εἰλημμένων. 1553, 18 — 27.

ὕει, ῥῆμα ἀπρόσωπον, ὅτι καθ' αὑτὸ ἐλλιπῶς λέγεται, ὕει δὲ Ζεὺς, ὡς γράφεται Ὀδ. ξ', 457., ἐντελῶς λέγεται· καὶ ὅτι καὶ ἐν τῷ, ὕοντος πολλοῦ, παρὰ Ξενοφῶντι ὑπακούεται ἡ ὑετοῦ γενική, ἵν' ᾖ καταπίπτοντος πολλοῦ ὑετοῦ ἢ πολλὰ ὕοντος τοῦ Διός. 1769, 37.

ὕεια κρέα ὅτι εὔφθαρτά εἰσι διὰ τὴν πιμελήν. 1753, 20.

ὕειν τὸ βρέχειν, ὅτι παρὰ τὸ ὦ, ὃ δηλοῖ τὸ πέμπω, λέγεται. 890, 44.

ὑετὸς ἐν αἰθρίᾳ, συμβολικῶς ἀντὶ τοῦ δάκρυα χωρὶς προϋπαρξάσης λύπης. 1884, 58.

υζω λήγοντα ῥήματα τῷ υ ψιλῷ παραλήγοντα ὅτι τὰ μὲν πλεῖστα βαρύνονται, οἷον τρύζω, γρύζω, κλύζω, ἀτύζω· εὑρίσκονται δὲ τινα καὶ περισπώμενα, ὧν καὶ προκατάρχει ὄνομα, οἷον τὸ κόρυζα

τοῦ κορυζῶ, καὶ τὸ φύζα τοῦ φυζῶ. 1746, 18. καὶ ὅτι τῶν διὰ τοῦ υζω τινὰ ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ υω παράγονται, οἷον κνύω κνύζω, τρύω τρύζω, ἑρπύω ἑρπύζω. 1746, 5. τινὰ δὲ ἐκ περισπωμένων, οἷον κλῶ κλύζω, ἀτῶ ἀτύζω. 1007, 19. ἃ καὶ τῆς τρίτης εἰσὶ συζυγίας, εἰ καὶ τὸ κνυζηθμὸς ὄνομα οὐκ ἐκ τριτοζύγου δοκεῖ παρῆχθαι. 1746, 20.

Ὕης ὁ Διόνυσος, ἀπὸ Ὑάδων τῶν ἐκεῖνον τιθηνησάντων, καὶ ὅτι ὁ Ὕης ἐπίκλησίς ἐστι τοῦ Σαβαζίου. 1155, 63.

υι δίφθογγος ὅτι οὐχ εὑρίσκεται πρὸ συμφώνου. 938, 43. 1047, 54. 1224, 58.

υια ληγόντων τινῶν ὑπερδισυλλάβων προσῳδία, ὅτι τὸ ὀργυιὰ καὶ ἀγυιὰ κατὰ μὲν τὴν παλαιὰν Ἀτθίδα προεπαροξύνοντο, ὡς καὶ τὸ Ἅρπυια καὶ Εἰλείθυια, οἱ δὲ νεώτεροι κατήγαγον αὐτῶν τὸν τόνον. 1631, 29. 1653, 3.

υἱάσιν ἀντὶ τοῦ υἱοῖς, ἀναλόγως τῷ πατράσι, μητράσι καὶ θυγατράσι. 571, 23. 630, 22. 1348, 26.

υἷι, φωνὴ δισύλλαβος δοτικῆς πτώσεως, ὅτι εἰ μὲν προπερισπᾶται, ἀπὸ τοῦ υἵι τρισυλλάβου συγκέκοπται, εἰ δὲ παροξύνεται, ἐκ κράσεως τῶν δύο ῑ γέγονεν. 348, 33.

υκος υκι υκα λήγουσαι πλάγιαι ὅτι πῆ μὲν ἐκτείνουσι, πῆ δὲ συστέλλουσι τὸ παραλῆγον ῡ κατὰ τὸ μέτρον, οἷον κήρυκος, δοίδυκος, ὄρτυγος. 1108, 49.

υἱὸς ὅτι παρὰ τὸ ὕειν λέγεται. 1384, 59. καὶ ὅτι καὶ ὑὸς διὰ μόνου τοῦ ῡ γράφεται, ὡς ἀπὸ τοῦ φύω ἢ ὕω, ὅ ἐστι βρέχω. 22, 43. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ υἱὸς, εἴτε παρὰ τὸ ὕω ἤγουν βρέχω εἴτε παρὰ τὸ φύω λέγεται, διὰ τοῦ ῡ μόνου ὤφειλε γράφεσθαι, πρὸς δὲ ἀποφυγὴν συνεμπτώσεως προσέλαβε τὸ ι. 1459, 48. καὶ ὅτι τὸ υἱὸς πρόσκειται τοῖς κτητικοῖς πρὸς διαστολὴν, οἷον Καπανήιος υἱὸς ὁ τοῦ Καπανέως, πρὸς περιορισμὸν τῶν ἄλλων, ὧν ἐκέκτητο ὁ Καπανεύς. 483, 34.

υἷος γενικὴ καὶ υἷι δοτικὴ ὅτι ἐκ τῶν υἵιος καὶ υἵι κέκρανται. 210, 22. ζήτει τὸ, υἷι φωνὴ δισύλλαβος.

ὑλάειν ἀντὶ τοῦ ὑλακτεῖν, Ὀδ. π', 5. 9. ὅτι συστέλλει τὸ ῡ. 1791, 63. 1792, 10. καὶ ὅτι τὸ ὑλάειν προϋπάρχει τοῦ ὑλάσσειν, ὅθεν τὸ ὑλακτεῖν. 1881, 17.

Ὑλακίδης, υἱὸς Ὑλάκου. 1758, 25.

ὑλακόμωροι κύνες οἱ ὀξύφωνοι παρὰ τὸ μόρον, ὅ ἐστιν ὀξὺ, κατ' ἔκτασιν τῆς μο συλλαβῆς, ἢ ὑλακώμοροι οἱ περὶ τὴν ὑλακὴν μεμορημένοι ἤγουν πεπονημένοι, ἑρμηνεία διεξοδική. 1749, 34. 1792, 10.

ὑλακτεῖν, ὅτι παρὰ τὸ ὑλάειν γίνεται ὑλάσσειν, ὅθεν ὑλακτὸς ὄνομα, ἀφ' οὗ τὸ ὑλακτεῖν. 1791, 63. 1881, 17.

Ὑλάτης Ἀπόλλων ὁ ἐν Ὕλῃ, πόλει τινὶ Κυπριακῇ, τιμώμενος. 596, 45.

υλη λήγοντα θηλυκὰ ὀνόματα ὅτι περισπῶνται καθ' Ἡρακλείδην, ὃς καὶ τὸ σταφυλὴ ἡμαρτῆσθαι λέγει. 341, 35.

ὕλη τὸ ὀρεινὸν δάσος, καὶ ὅτι ἐκτείνει τὴν ἄρχουσαν τοὔνομα. 396, 15. 596, 39. 688, 37. 917, 24.

Ὕλη, πόλις Βοιωτίας καὶ ἑτέρα Λοκρίδος καὶ ἄλλη Κύπρου, καὶ ὅτι πῆ μὲν ἐκτείνεται, πῆ δὲ συστέλλεται ἡ παραλήγουσα τοῦ ὀνόματος παρ' Ὁμήρῳ. 260, 8. 16. 596, 44.

ὑλήεις τόπος ὁ δασὺς καὶ ὕλην ἔχων. 1125, 63. 1414, 57.

ὑληκοῖται θῆρες λέγονται παρὰ τὸ ἐν ὕλαις εἶναι αὐτῶν τὰς κοίτας. 1031, 45.

υλλα λήγοντα ὀνόματα, ὅτι τὰ εἰς λᾱ ὀνόματα ὑπὲρ τὸ λ̄ καὶ ἕτερον ἔχει λ̄, οἷον Ἀνθύλλα, Σιβύλλα. 117, 45.

υλλος ληγόντων κυρίων ὑποκοριστικῶν ἀναλογία, οἷον Βάθυλλος, Ἀρίστυλλος. 98, 9. 48.

Ὕλλος, ποταμὸς ἰχθυόεις ῥέων μεταξὺ Θυατείρων καὶ Σάρδεων. 1212, 55.

υλος καὶ υρος λήγοντα ὀνόματα ἐκ τοῦ η̄ τραπέντος ἔχοντα τὸ παραλῆγον ῡ, οἷον ἅλμη ἁλμυρὸς, στήλη στύλος. 849, 62.

ὗμ τὸ ῡ τὸ στοιχεῖον ἔλεγον οἱ Αἰολεῖς μετὰ ψιλοῦ πνεύματος. 1192, 20.

ὑμέναιος, ᾠδή τις γαμήλιος παρὰ τὸν ὕμνον λεγομένη οἱονεὶ ὕμναιος, ἢ παρὰ τὸ ὁμοῦ ναίειν τοὺς συζύγους, ἢ παρὰ τὸν παρθενικὸν ὑμένα, ἢ ἀπὸ Ὑμεναίου νεανίου τινὸς παρθένους τινὰς Ἀττικὰς ἐκ λῃστῶν ῥυσαμένου, ἱστορία. 1157, 16 — 25.

ὑμὴ ἀντὶ τοῦ ὑμετέρα, καὶ ὑμὴν κατ' αἰτιατικὴν ἀντὶ τοῦ ὑμετέραν, καὶ ὑμὰ οὐδετέρως ἀντὶ τοῦ ὑμέτερα. 961, 31. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὑμὴ ἀντὶ τοῦ ὑμετέρα κατὰ δεύτερον πρόσωπον, ἁμὴ δὲ ἀντὶ τοῦ ἡμετέρα κατὰ τὸ πρῶτον. 1677, 42.

ὔμμι ἀντὶ τοῦ ὑμῖν, ὅτι ψιλοῦται καὶ ἐν δυσὶ μ̄ γράφεται Αἰολικῶς. 951, 7.

ὑμνεῖν ἀντὶ τοῦ κακολογεῖν ἀντιφραστικῶς. 634, 10. 790, 41.

ὕμνος ταὐτὸ ὅπερ ᾠδή. 1163, 55. καὶ ὕμνος ἐπὶ θρήνου παρ' Ἀνακρέοντι. 928, 64. καὶ ὅτι βαρύνεται τοὔνομα παρὰ τὸν κανόνα τῶν εἰς νος μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου ληγόντων. 541, 43.

υμος λήγοντα, οἷον ἔλος ἔλυμος, ἐτὸς ἔτυμος. 1408, 11.

ὑμὸς ὑμὴ ὑμὸν, ἀντὶ τοῦ ὑμέτερος ὑμετέρα ὑμέτερον. 574, 39. 1424, 24.

υνος ληγόντων προπαροξυτόνων ὀνομάτων ἀναλογία, οἷον πίσυνος, θάρσυνος, δεσπόσυνος. 709, 52.

υνω λήγοντα ῥήματα ἀπὸ ληγόντων διὰ τοῦ υω κατ' Ἰωνικὴν ἢ Δωρικὴν ἐπένθεσιν τοῦ ν̄, οἷον θύω θύνω, δύω δύνω. 154, 15. 171, 20. 621, 48. 718, 60. 831, 64. 1417, 10. 1714, 54.

υξ λήγοντα ὀνόματα πρὸς εὐφωνίαν προσλαμβάνοντα τὸ ν̄ πρὸ τοῦ ξ̄, οἷον ἴυξ ἴυγξ, φάρυξ φάρυγξ. 1873, 38.

υξ λήγοντα ἁπλᾶ δισύλλαβα ἔχοντα πρὸ τοῦ υξ ἓν τῶν ἀμεταβόλων, ἢ δι' ὧν ἡ πρώτη συζυγία τῶν βαρυτόνων ἐκφέρεται, ὅτι διὰ τοῦ κ̄ κλίνεται, τὰ δὲ μὴ τοιαῦτα διὰ τοῦ γ̄, πλὴν τοῦ ὄνυξ ὄνυχος. 1286, 40.

υξ λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν διὰ τοῦ γος κλινόμενα ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ προσλαμβάνουσι τὸ ν πρὸ τοῦ γ, οἷον φάρυγος καὶ φάρυγγος. 1635, 21.

υξ λήγοντα ὀνόματα μονοσύλλαβα μὲν ὄντα ὀξύνεται, δισύλλαβα δὲ παροξύνονται, πλὴν τοῦ πτερὺξ ὀξυνομένου κατ' Ἀρίσταρχον. 229, 41.

υος λήγοντα ὀνόματα ἀπὸ μονοσυλλάβων ῥημάτων παρηγμένα, οἷον θῶ θύος, φλῶ φλύος, ὅ ἐστι φλυάρημα. 1746, 8.

ὑπάγειν ἀντὶ τοῦ ἐπεξάγειν ἐν τῷ, Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεύς, Ἰλ. λ', 163. 837, 29.

ὑπάγειν ζυγὸν ἵππους, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τὸν ζυγὸν ἄγειν παρ' Ὁμήρῳ, ἄλλως δὲ τὸ ὑπάγειν δοτικῇ συντάσσεται. 1050, 54. 1301, 57.

ὑπαὶ ἴδεσκεν, ἀντὶ τοῦ ὑπέβλεψεν, Ἰλ. γ', 217. 406, 35.

ὑπαὶ νεφέων, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τὰ νέφη, ὅ ἐστιν ὑποκάτω τῶν νεφῶν. 1065, 11. 1334, 24.

ὕπαιθα, ἤγουν ἐκ πλαγίου καὶ ἔξω τοῦ εὐθέος, ἢ ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν καὶ ὑπαὶ τὸ ἰθύ, ἤγουν ὑπὸ τὸ ὀρθόν, ἐν τῷ, ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθεὶς φεῦγεν, Ἰλ. φ', 255. 1030, 20. 1234, 11. 31. 1262, 61. 64.

ὑπαΐσσειν λέγεται ἰχθὺς τὴν φρῖκα, ἤγουν ὑποτρέχειν τὴν τοῦ ὕδατος ἐπιφάνειαν. 1227, 13.

ὑπακούειν ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνεσθαι ἐν τῷ, ἢ ἐξελθέμεναι ἢ ἔνδοθεν ὑπακοῦσαι, Ὀδ. δ', 283. 1496, 10. καὶ ὑπακούειν ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἀκούειν ἐν τῷ, καὶ τότ' ἐγὼν Ὀδυσῆα προσηύδων, ὁ δ' ἄρ ἐμμαπέως ὑπάκουσεν, Ὀδ. ξ', 485. 694, 18. 1768, 15.

ὕπανδροι γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχειν λέγονται παρ' Ὁμήρῳ. 1568, 31.

ὑπαντὰξ ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐναντίας παρ' Ἀριστοφάνει. 1442, 1.

ὕπαρ ὅτι οἱονεὶ ὕπναρ λέγεται παρὰ τὸ τὸν ὕπνον αἴρειν. 1876, 60.

ὑπαρκτικὰ ῥήματα ὅτι πολλαχοῦ ἐλλείπουσιν ἐν τῇ συντάξει. 75, 6.

ὑπαρχὴ ἐν ἴσῳ τῷ καταρχή, καὶ ὑπάρχειν ἀντὶ τοῦ κατάρχειν. 241, 20. ὅθεν ὑπάρχειν εὐεργεσίας ἀντὶ τοῦ προκατάρχειν. 1961, 34.

ὑπασπίδια προποδίζων, Ἰλ. ν', 158. ἀντὶ τοῦ ἐντὸς τῆς ἀσπίδος βαίνων, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐνόπλις ὀρχούμενος. 925, 62. 926, 4. καὶ ὑπασπίδια προβιβᾶν, ἤγουν ὑπὸ τὴν ἀσπίδα κρυπτόμενον προβαίνειν. 1077, 62.

ὑπάτη πυρὰ τὸ μέσον καὶ ὑπέρτατον μέρος τῆς πυρᾶς. 1294, 9.

ὑπάτη χορδὴ ἡ ὑπερτάτη ἐν μουσικοῖς ὀργάνοις. 696, 17.

ὕπατος ὅτι ἐκ τοῦ ὑπέρτατος λέγεται κατὰ συγκοπήν. 696, 13. 910, 22.

ὕπαυγος ὅτι ἐκ τοῦ ὑπὸ καὶ τοῦ αὐγὴ σύγκειται. 1440, 57.

ὑπείρεχεν ἀντὶ τοῦ ὑπερεῖχε. 569, 2.

Ὑπείρων, κύριον παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι ἐκ τῆς ὑπὲρ προθέσεως ὑπεὶρ ποιητικῶς λεγομένης παρῆκται. 532, 44.

ὑπὲκ τείχεος, ἔξω ὑπὸ τῷ τείχει. 1263, 20.

ὑπεκπρολύειν, ὅτι ἐν τῷ, ἡμιόνους ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης, Ὀδ. ζ', 88., ἡ ὑπὸ τὴν κάτω σχέσιν, ἡ δὲ ἐξ τὴν ἐκτός, ἡ δὲ πρὸ τὴν ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν ὑπαγορεύει. 217, 20. ὅθεν τὸ τὰ ὑπὸ ἁμάξῃ ἐζευγμένα ἔξω τοῦ ζυγοῦ ποιήσαντα εἰς νομὴν πέμπειν δηλοῦται. 1553, 14.

ὑπεκπρορέειν, ὅτι ἐν τῷ, πολὺ δ' ὕδωρ καλὸν ὑπεκπρορέει, Ὀδ. ζ', 87. διὰ μὲν τῆς ὑπὸ ἡ κάτωθεν ἀνάδοσις, διὰ δὲ τῆς ἐξ καὶ πρὸ ἡ ἔξοδος καὶ πρόοδος δηλοῦται τοῦ ὕδατος. 1553, 7.

ὑπεκφέρειν σάκος, ὅτι ἐν τῷ, ἔνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος, Ἰλ. θ', 268., ἡ μὲν ὑπὸ τὸ ἠρέμα καὶ λεληθός, ἡ δὲ ἐξ τὴν ἐπὶ τὰ ἔξω φορὰν ὑπαγορεύει. 712, 41. καὶ ὅτι καὶ ἵπποι σπουδαίως κινούμενοι ὑπεκφέρειν λέγονται παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ, τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκέες ἵπποι, Ὀδ. γ', 496. ὅπου ἡ ἐκ πρόθεσις ὑπεροχῆς ἐστὶν ἐμφατική. 1478, 6. 9.

ὑπέλεθρος ὁ τῶν ὑῶν κόπρος. 1821, 40.

ὑπελθεῖν ἀντὶ τοῦ ὑποδῦναι καὶ εἰσελθεῖν, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπατᾶν, οἷον ὑπῆλθεν ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα. 1547, 4. 1841, 39.

ὑπεμνήμυκα, ἐστύγνακα, τεταπείνωμαι, καταβέβλημαι, ἀπὸ τοῦ ἠμύω διπλασιασμῷ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν. 1282, 24.

ὑπενεγκεῖν ἀντὶ τοῦ ὑπομεῖναι. 1604, 1.

ὑπεξαγαγεῖν θανάτου ἀντὶ τοῦ ῥύσασθαι θανάτου. 1209, 30.

ὑπεξαναδῦναι τὸ κάτωθεν κατ' εὐθὺ εἰς ὕψος ἀναδῦναι. 217, 18.

ὑπεξελεῖν τὸ εἰς μέρος θεῖναι. 119, 34.

ὑπὲρ πρόθεσις ὅτι περιττότητα σημαίνει, καὶ ὅτι τῇ παρὰ ἰσοδυναμεῖ ἐν τῷ ὑπερηνορέων, ὃ δηλοῖ τὸν παρὰ τὸ δέον ἀνδριζόμενον. 1387, 64. καὶ ὑπὲρ πρόθεσις ἐν συνθέσει μετὰ τινῶν ῥημάτων ὑπεροχὴν ὑπαγορεύει, οἷον ἐν τῷ ὑπερτρέχειν, ὑπερακοντίζειν, ὑπερελαύνειν. 1317, 43.

ὑπὲρ πρόθεσις τὸ ἕνεκα ἢ τὸ ἐπάνω ἐν τῷ, τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὕπερ, Ἰλ. η', 449. 690, 49.

ὑπὲρ θεόν, ἐν ἴσῳ τῷ ὑπὲρ μοῖραν. 1108, 31.

ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσαι, παροιμιακῶς ἀντὶ τοῦ ἀμελῆσαί τι· ὅθεν καὶ ὑπὲρ καπνοῦ τὸ πηδάλιον, ἐπὶ τῶν ἀργούντων καὶ καταμελούντων τέχνης τινός, ἐκ καπνοῦ δὲ καταθεῖναι ἀντὶ τοῦ ἐπιμελείας ἀξιῶσαι. 750, 40. 1349, 62. 1802, 57.

ὑπὲρ μέγα λαῖτμα, ἀντὶ τοῦ κατὰ μέγα κῦμα ἢ ὑπεράνω μεγάλου κύματος. 1629, 3.

ὑπὲρ μόρον, ὑπὲρ τὸ μεμοιραμένον, εἴτουν πεπρωμένον. 833, 25.

ὑπὲρ πᾶν τεῖχος, Ἰλ. μ', 289. ἀντὶ τοῦ εἰς τὰ ὕπερθεν παντὸς τοῦ τείχους. 905, 39.

ὑπὲρ πατρὸς ἱκετεῦσαι τινά, ἀντὶ τοῦ πρὸς τοῦ πατρός. 1359, 34.

ὑπὲρ σοῦ, ἀντὶ τοῦ διὰ σὲ καὶ χάριν σοῦ. 660, 29.

ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν, παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπερβαλλόντων ἢ πλεονεκτούντων, καὶ περὶ τῆς ἀφορμῆς τῆς παροιμίας ἱστορία. 1591, 53.

ὑπεραής ἄελλα ἡ ὑπεράγαν ἢ ἐκ

τῶν ὕπερθεν ἄουσα, ἤγουν πνέουσα. 845, 19.
ὑπέραι, σχοινία τινὰ, οἷς τὸ κέρας μετάγεται, ἢ τροχίλοι τινὲς, ὅθεν τὸ ἀφέντες τὴν ὑπέραν τὸν πόδα διώκειν παροιμιακῶς λέγεται, καὶ ὅτι διὰ τὸ ὕπερθεν εἶναι οὕτω λέγονται, ἑρμηνεία διεξοδική. 1534, 3. 25.
ὑπεράκρια χωρία τὰ ὀρεινὰ καὶ ὑπερέχοντα. 1636, 54.
ὑπερανέχειν λέγεται ὄρος, ἤγουν ὑπερέχειν τῶν ταπεινοτέρων τόπων. 1020, 28.
ὑπερβαίνειν ἀντὶ τοῦ ἁμαρτάνειν καὶ ἀντὶ τοῦ νικᾶν. 1317, 47.
ὑπερβαλεῖν ἀντὶ τοῦ ἐπέκεινα τοῦ σκοποῦ βαλεῖν, καὶ ὑπερβαλεῖν ὄρος ἢ λόφον τὸ ἀνελθόντα ἐπὶ τὸ ἐκεῖθεν μέρος γενέσθαι. 1702, 27.
ὑπερβάλλειν κυρίως τὸ ὑπερακοντίζειν ἢ ὑπεροϊστεύειν ἢ ὑπὲρ μέτρον δισκεύειν, μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἑτέρων ὑπεροχῶν λέγεται καὶ προσέτι ἐπὶ ἀσυμμετρίας, ὅθεν ὑπερβολή. 1406, 45.
ὑπερβάλλεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἀναβάλλεσθαι. 1441, 61.
ὑπέρβασαν, τρίτον πρόσωπον ῥηματικὸν, ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ βαίνω, ἀλλ' ἐκ τοῦ βῶ μονοσυλλάβου ῥήματος κεκίνηται. 915, 3.
ὑπερβασία ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ βαίνω, ἀλλ' ἐκ τοῦ βῶ βήσω λέγεται. 915, 2. 4.
ὑπερβασία, παρασπόνδησις καὶ ἁπλῶς ἁμαρτία. 389, 33. 767, 53. 57. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὑπερβασία ἡ τοῦ δέοντος παράβασις, καὶ ὅτι μέση λέξις ἐστὶν ἡ ὑπερβασία. 1317, 42. 47. καὶ ὅτι ἀπὸ τῶν ὑπερβαινόντων τὰ ὁροθέσια λέγεται τοὔνομα. 1464, 5.
ὑπέρβασις εἴτουν ὑπερβιβασμὸς προθέσεως κατὰ σχῆμα λόγου, οἷον, τὼ δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἅρματα βήτην, Ἰλ. Θ', 115. 702, 63.
ὑπερβατόν ἐστι διακοπὴ λέξεως πρὸς μίμημά τινος ἐνεργείας ἐπιτηδευομένη. 1001, 24. καὶ ὅτι καὶ ὁ ἀναγραμματισμὸς ὑπερβατὸν λέγεται. 773, 31. καὶ ὅτι δύο εἴδη ὑπερβατοῦ, τὸ μὲν ἐν λόγῳ κατὰ διακοπὴν ἐννοίας διὰ παρενθέσεως τινῶν, τὸ δὲ ἐν λέξει, ὅπερ ἀκύρως ὑπερβατὸν λέγεται. 29, 74. 231, 10. 14. 493, 14. καὶ ὅτι τὸ ὑπερβατὸν, οἷον τὸ, διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν, Ἰλ. Θ', 343. ο', 1. Ἰακὴ διαίρεσις λέγεται. 889, 33.
ὑπερβῆναι τὸ καθ' ὑπερβολὴν ἁμαρτεῖν. 767, 55.
ὑπερβῆναι οὐδὸν, ὅτι ἐπί τε τοῦ δμέναι καὶ τοῦ ἀπιέναι τίθεται παρ' Ὁμήρῳ. 1732, 40.
ὑπέρβιον εὐχετάασθαι ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ δύναμιν αὐχεῖν. 1092, 18.
ὑπέρβιος θυμὸς ἡ ὀργὴ ἢ ἡ βιαία ψυχή. 1779, 20.
ὑπέρβιος ὕβρις ἡ ἐκ μεγαλοδυνάμων ἀνδρῶν γινομένη ἢ ἡ ὕπερθεν πάσης δυνάμεως. 1423, 53.
ὑπερβολὴ, σχῆμα λόγου· ὅτι αἱ ὑπερβολαὶ πιθαναί εἰσιν, ὅταν τὸ μέτριον ἔχωσι. 1313, 24.
ὑπερδέα δῆμον λέγει Ὅμηρος τὸν ἀπτόητον καὶ ὑπερκείμενον δέους· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ὑπερδέεα συνεκόπη ἡ λέξις, ἄλλως γὰρ περισπᾶσθαι ὤφειλεν, ὡς τὸ ὑγιᾶ ἀντὶ τοῦ ὑγιέα. 1108, 61.
Ὑπέρεια, κρήνη πλησίον Φερῶν, πόλεως Θεσσαλικῆς, καὶ πόλις Σικελική. 291, 39. 332, 13. 654, 18. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Ὑπέρεια πόλις Σικελίας ἡ ὕστερον Καμάρινα ἢ νῆσος πλησίον τῆς τῶν Κυκλώπων γῆς. 1549, 15.
ὑπερενεγκεῖν ἀντὶ τοῦ ὑπερτερῆσαι καὶ ὕπερθεν φέρεσθαι. 1604, 2.
ὑπερέπτειν, ὑπεσθίειν, ὑποσύρειν. 344, 40. 1234, 16.
ὑπερεπυῤῥίασε, τρίτον πρόσωπον ῥήματος ἐκ τοῦ πυῤῥὸς ὀνόματος συγκειμένου. 1139, 20.
ὑπερέχειν χεῖρα τινὶ, ἀντὶ τοῦ ὑπεράνω τινὸς θεῖναι ἐπὶ σκεπασμῷ καὶ βοηθείᾳ, ὑπερέχειν δὲ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ νικᾶν. 469, 1. 569, 3.
ὑπερηνορέων ὁ παρὰ τὸ καθῆκον ἀνδριζόμενος. 1388, 2. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ ὑπερηνορέων μέσως ἔχει τοῦ καλῶς καὶ τοῦ κακῶς, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, κακῶς ὑπερηνορέοντες, ὃ πρὸς διαστολὴν εἴρηται τῶν εὐλόγως ποτὲ ὑπερηνορεόντων. 1396, 47. καὶ τὸ ὑπερήνωρ καὶ ὑπερηνορέων ἐν ἴσῳ τῷ ἀγήνωρ κατὰ διττὴν ἔννοιαν, πῇ μὲν ἐπαινετὴν, πῇ δὲ ψεκτήν. 1092, 61. 1396, 46.
ὑπερήσει, ὑπερπέμψει εἴτουν ὑπερακοντίσει καὶ ὑπερβήσεται. 1388, 4. 1591, 49.
Ὑπερησία, ὄνομα πόλεως Ἀχαϊκῆς. 291, 38. 332, 15.
ὑπερηφανέοντες ἀντὶ τοῦ ὑπερφρονοῦντες. 879, 1.
ὑπερήφανος ὅτι ἐκ τοῦ ὑπέρφανος λέγεται πλεονασμῷ τοῦ η. 314, 44. 617, 24. 854, 61.
ὑπέρθεσις ἐνυπάρχουσα θετικοῖς τισὶν ὀνόμασιν ὅτι ὑπερθετικῶς αὐτὰ συντάσσεσθαι ποιεῖ, οἷον ἔξοχος πάντων, ἀριδείκετος ἀνδρῶν· καὶ ὅτι αἱ ὑπερθέσεις τὴν μετὰ γενικῆς φιλοῦσι σύνταξιν. 258, 39. 44.
ὑπερθετικὰ ἀντὶ τῶν συστοίχων θετικῶν, οἷον θεῶν ὀλοώτατος, ἀντὶ τοῦ ὀλοὸς ἐν θεοῖς. 76, 17.
ὑπερθετικὰ ἀπὸ ὑπερθετικῶν κατ' ἐπίτασιν ὑπερθέσεως λεγόμενα, οἷον κυδίστατος ἐκ τοῦ κύδιστος. 215, 11.
ὑπερθετικαὶ φωναὶ ἐν νοήμασιν θεωρούμεναι, οἷον τόσον καὶ ὅσον ἐν τῷ, τόσσον ἔνερθ' Ἀΐδεω ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης, Ἰλ. Θ', 16. 1226, 8.
ὑπερθορεῖν τὸ ὑπερβῆναί τι πηδῶντα καὶ τὸ ὑπερβολικῶς πηδῆσαι. 1196, 5.
ὑπερθυμέστατος ἀντὶ τοῦ ὑπερθυμότατος. 1441, 15.
ὑπέρθυμοι Γίγαντες οἱ ὡς εἰπεῖν ἀγήνορες ἢ μεγάθυμοι. 1568, 8.
ὑπερθύριον τὸ ἐπικείμενον ταῖς θύραις, εἰς ὃ αἱ ἄνω στρόφιγγες ἁρμόζονται. 1570, 30.
Ὑπερίδου σκῶμμα κατὰ Δημέου υἱοῦ Δημάδου τοῦ ῥήτορος. 1151, 9.
ὑπερικταίνοντο ἀντὶ τοῦ ἀνεπάλλοντο ἢ ὑπερεξετείνοντο καὶ ὄγαν ἐκινοῦντο. 1936, 10.
ὑπέρινος ὑπερκεκαθαρμένος καὶ τὰς ἶνας λελεπτυμμένος. 877, 13.
Ὑπεριονίδης ὁ Ἥλιος πατρωνυμικῶς ὅτι ἐντελῶς λέγεται, Ὑπερίων δὲ κατὰ συγκοπήν. 1710, 45.
Ὑπερίων ὁ Ἥλιος, ἢ πατρωνυμικῶς ἐκ τοῦ Ὑπεριονίων συγκοπῇ δυοῖν συλλαβῶν, ἢ ἐπιθετικῶς παρὰ τὸ ὑπὲρ ἡμᾶς ἰέναι,

ἢ καὶ ὤφειλεν ὀξύνεσθαι ὡς μετοχικὸν ὄνομα. 1190, 5. 1383, 36.

ὑπερκαταβῆναι ἀντὶ τοῦ ὅθεν τις ἀνέβη καταβῆναι. 1021, 10.

ὑπερκύδας ἀντὶ τοῦ ἄγαν ἔνδοξος, ὅτι διὰ τοῦ ντ κλίνεται, καὶ ὅτι παρὰ τὸ κυδαίνω λέγεται, ἢ ἐκ τοῦ κυδάεις κυδάεντος συγκέκοπται, ἑρμηνεία διεξοδική. 445, 27.

ὑπερμαζᾶν τὸ ἄγαν τρυφᾶν, ὅτι παρὰ τὴν μάζαν, ὃ δηλοῖ τὴν τροφήν, λέγεται. 1751, 62.

ὑπερμενέοντες ταὐτὸ ὅπερ ἀγήνορες. 1855, 34.

ὑπερμετρία, μία τῶν ἓξ κακιῶν τοῦ ἔπους, καθ' ἣν θέσει μακρὰ συλλαβὴ ἀντὶ βραχείας λογίζεται. 353, 35.

ὑπέρμηκες, τὸ καὶ δολιχόουρον, πάθος τι στιχηρόν, οἷον ἐν τῷ, Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα, Ἰλ. γ', 237. 410, 28.

ὑπέρμορα, πληθυντικὸν τοῦ ὑπέρμορον, ἀντὶ τοῦ ὑπερμόρως ἢ ὑπὲρ μόρον ἐν παραθέσει, ὃ ταὐτόν ἐστι τῷ ὑπὲρ μοῖραν. 194, 43. 1193, 58.

ὑπέρμορον τὸ ὑπὲρ μόρον, ἤγουν ὑπὲρ τὸ καθῆκον. 1388, 1.

ὑπεροπλίζεσθαι, καταθρασύνεσθαι εἴτουν ὑπερηφανεύεσθαι. 389, 38. 1819, 31.

ὑπέροπλος ὁ αἰθάδης καὶ ὑπὲρ τὸ δέον θρασυνόμενος καὶ τοῖς ὅπλοις χρώμενος, καὶ ὑπεροπλία ἡ τοιαύτη κακία. 70, 11. 86, 28. 389, 38. καὶ ὑπέροπλον ἔργον καὶ ἔπος τὸ θρασὺ καὶ ὑπὲρ δύναμιν, ἐκ μεταφορᾶς τῶν μὴ ἀναλογούντων τοῖς σώμασιν ὅπλων, ἀλλ' ὑπερβαινόντων τῷ μεγέθει. 1012, 21.

ὑπερορᾶν ὅτι αἰτιατικῇ συντάσσεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἀσυνήθως. 725, 53.

ὑπερράγη αἰθήρ, ἀντὶ τοῦ πανταχοῦ ἐσκεδάσθη ἢ διὰ ῥήξεως νέφους ἔλαμψε. 1061, 8.

ὑπερσυντελίκου παθητικοῦ περίφρασις διὰ μετοχῆς καὶ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος. 878, 28.

ὑπερσυντελίκων πρόσωπα πρῶτα εἰς η λήγοντα Ἀττικῶς ὅτι ἐκ τῶν διὰ τοῦ εα Ἰωνικῶς λεγομένων κέκρανται, οἷον εἰρήκεα εἰρήκη, οἷς ὁμοφωνοῦσιν ἐνίοτε τὰ σύστοιχα τρίτα, οἷον ᾔδη ἀντὶ τοῦ ἐγίνωσκε· καὶ ὅτι καὶ τὰ τρίτα τῶν ὑπερσυντελίκων διὰ τοῦ ειν προφέρονται Ἰωνικῶς ἐκ τῶν διὰ τοῦ εεν συναιρούμενα καὶ φυλάσσοντα τὸ ν, οἷον ἠσκεεν ἤσκειν ἀντὶ τοῦ ἤσκει, οἷον καὶ τὸ ᾔειν κατὰ τρίτον πρόσωπον παρὰ τῷ κωμικῷ ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο. 50, 27. 881, 62. 1946, 22.

ὑπερέσχεθεν ἀντὶ τοῦ ὑπερανέσχε καὶ ἀνέτειλε, περὶ ἡλίου λεγόμενον παρ' Ὁμήρῳ. 878, 12. καὶ ὑπερέσχεθε χεῖρα περὶ θεοῦ λεγόμενον Ἰλ. ω', 374. ἀντὶ τοῦ ὑπεράνω ἔσχε καὶ ἐσκέπασε. 1355, 3.

ὑπερσχεῖν τινὸς τὴν χεῖρα λέγεται ὁ θεὸς ἀντὶ τοῦ ὑπεράνω σχεῖν καὶ σκεπάσαι εἴτουν βοηθῆσαι. 760, 34. 1756, 50. ζήτει τὸ ὑπερέσχεθεν.

ὑπέρτερα κρέα τὰ νωτιαῖα, ἢ τὰ ὑπεράνω τοῦ πυρὸς ἢ τὰ ἔξωθεν πρὸς διαστολὴν τῶν σπλάγχνων. 1457, 9.

ὑπερτερίη τὸ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν τετράγωνον πλινθίον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐπιτίθενται, διὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι τοῦ ἄξονος οὕτω λεγόμενον. 1344, 39. 1550, 24.

ὑπέρτερον κῦδος τὸ ὑπερκείμενον τῶν ἄλλων, ἢ τὸ ἄνωθεν ἐκ θεοῦ προσγινόμενον καὶ οἷον οὐράνιον. 1026, 44. 1035, 58.

ὑπέρτερος γενεῇ, Ἰλ. λ', 786. ἀντὶ τοῦ εὐγενέστερος, καὶ ἁπλῶς ὑπέρτερος ἀντὶ τοῦ νεώτερος κατὰ γλῶσσαν Ἰωνικήν. 884, 33.

ὑπέρτονον τὸ μέσον τῆς στέγης ξύλον. 249, 20. 780, 28.

ὑπερφερέστατος ὁ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους φερόμενος τῇ ἀρετῇ. 1588, 44.

ὑπερφερὴς ὁ ὑπερέχων τόπῳ ἢ ἐνδοξότητι. 1788, 15.

ὑπερφίαλος ὁ παρασπονδητής, καὶ ὁ πάροινος καὶ ὁ μέγας κατὰ διάφορον ἐτυμολογίαν, καὶ ἑρμηνεία διεξοδικὴ τῶν διαφόρων ἐτυμολογιῶν. 389, 29. 1400, 37. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὑπερφίαλος λέγεται καὶ ὁ μεγαλοφυὴς τὸ σῶμα, καὶ ὅτι οὐκ ἐφ' ὕβρει ἀεὶ ἐπιτίθεται. 1618, 12. καὶ ὑπερφίαλον τὸ ὑπερήφανον καὶ καλόν. 1776, 34.

ὑπερφιάλως ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τὸ δέον. 930, 44. καὶ ὑπερφιάλως ἀντὶ τοῦ μεγάλως καὶ ὑπερφυῶς πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 1829, 21.

ὑπέρφρων ὁ ὑπέρ τινος φρονῶν καὶ ὁ περιφρονῶν τινὰ εἴτουν καταφρονητικός. 54, 30. 696, 44.

ὑπερῴη ὁ κατὰ στόμα οὐρανίσκος παρ' Ὁμήρῳ. 1282, 64.

ὑπερώησαν ἵπποι, ἀντὶ τοῦ ὄρθιοι ἔστησαν, ἢ ἀνεπόδισαν εἴτουν ἀνεχώρησαν. 197, 42. 703, 3. 1126, 61.

ὑπερωιόθεν, ἐπίῤῥημα ἐκ τοῦ ὑπερώιον πεντασυλλάβου. 1409, 49. 1790, 13.

ὑπερώιον ὅτι ἐκ τοῦ ὑπερῷον γέγονε κατ' ἐκφώνησιν τοῦ ι. 1409, 49.

ὑπερῷον ὅτι προσγεγραμμένον ἔχει τὸ ι. 272, 13.

ὑπερῷον τὸ ὑπερκείμενον ᾠόν, ὅ ἐστιν οἴκημα κατὰ γλῶσσαν· καὶ ὅτι ὤφειλε προπαροξύνεσθαι τοὔνομα διὰ τὴν σύνθεσιν. 272, 13. 1054, 3. 1420, 52.

ὑπέφηνε τραπέζῃ, ἤγουν ὑποκάτω τῆς τραπέζης ἔφηνε. 1826, 6.

ὑπήλατον, φάρμακον καθαρτικὸν τῆς κοιλίας. 1163, 40. καὶ ὅτι ἐκ τῆς ὑπὸ προθέσεως καὶ τοῦ ἐλᾶν σύγκειται τοὔνομα. 1635, 42.

ὑπήνεικαν ἀντὶ τοῦ ὑπήνεγκαν, ἐκ τοῦ ἐνείκω. 618, 3.

ὑπήνη ἡ ὅλη τρίχωσις τοῦ γενείου. 1353, 56.

ὑπηνήτης, ὅτι ἐν τῷ, πρῶτον ὑπηνήτης, ὁ ἄρτι γενείου ὑποπιμπλάμενος δηλοῦται διὰ τοῦ πρῶτος. 1658, 60.

ὑπηοίη στίβη ἢ ἑωθινὴ πάχνη. 1810, 61.

ὑπηρέσιον καὶ ὑπηρεσία, ἐφ' οὗ κάθηνται οἱ ἐρέται, καὶ ὑπηρεσία ἡ δουλεία, ὅτι παρὰ τὸ ἐρέσσειν λέγονται. 1509, 14. 1591, 39.

ὑπιδόμενος, μετοχὴ ἀπὸ τοῦ ὑ-

δέσθαι κατὰ μέσην διάθεσιν λεγομένου ῥήματος. 86, 23.

ὑπίλλειν στόμα τὸ ὑποβάλλειν κλείοντα καὶ ἐνδακόντα τὸ χεῖλος. 1834, 53.

Ὕπιος, ὄνομα ποταμοῦ Παφλαγονικοῦ, παρὰ τὴν ὑπὸ πρόθεσιν λέγεται. 75, 12. 532, 46. 1081, 53.

ὑπισχνεῖσθαι ὅτι ἐκ τοῦ ὑπίσχεσθαι λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ν. 1295, 47. 1788, 42. καὶ ὅτι παρὰ τὸ οἱονεὶ ὑπό τινος ἔχεσθαι τὸν ὑπισχνούμενον οὕτω λέγεται ἡ λέξις, παρὰ τὸ δευτέραν τινὰ σχέσιν εἶναι τὴν ὑπόσχεσιν, ἑρμηνεία διεξοδική. 236, 4.

ὑπίσχομαι ὅτι πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ὑπισχνοῦμαι. 1436, 40. 1599, 54. 1788, 41.

ὕπνος ὅτι οἱονεὶ λύπονός τις ὢν οὕτω λέγεται. 1287, 60. 1548, 7. 1623, 44.

ὕπνος διττὸς, ὁ μὲν ὡς κύριον ὄνομα καὶ ὡς ποιοῦν, ὁ δὲ ὡς ἐνέργημα ὑπ' αὐτοῦ ποιούμενον. 983, 7. καὶ Ὕπνος ὁ μυθικὸς θεὸς Πασιθέης μιᾶς τῶν Χαρίτων ἐρᾶν μυθεύεται. 982, 42. 49. καὶ ὅτι ὕπνου προστάτης ὁ Ἑρμῆς ἐνομίζετο. 1471, 20. καὶ ὕπνος ἀντὶ τοῦ ἀγρυπνία ἀντιφραστικῶς ἐν τῷ, καμάτῳ ἀδδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ, παρ' Ὁμήρῳ. 1721, 56. περὶ ἐπιθέτων τινῶν τοῦ ὕπνου, οἷον τὸ γλυκὺς καὶ μελίφρων καὶ ἀμβρόσιος πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ, καὶ γρῖφος εἰς ὕπνου ὑπογραφὴν λεγόμενος. 166, 43. 1336, 13.

ὑπνοῦν ὅτι παρακολούθημά ἐστι τοῦ κοιμᾶσθαι. 163, 41. 693, 8.

ὑπὸ πρόθεσις ἐν συνθέσει ἀντὶ τοῦ λεληθότως, οἷον ἐν τῷ, ὑπελύσαο δεσμῶν, Ἰλ. α', 401. 122, 34. καὶ ἐν τῷ, Αἴας ὑπεξέφερεν σάκος, Ἰλ. θ', 268. 712, 42.

ὑπὸ πρόθεσις ὅτι δοτικῇ συντάσσεται Ἀττικῶς, οἷον ἐν τῷ, ὑπὸ διδασκάλῳ εἶναι, καὶ ὑπὸ ἡγεμόνι τάττεσθαι, καὶ παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ, ὑπ' ἠελίῳ καὶ οὐρανῷ, Ἰλ. δ', 44. 444, 4. καὶ ἐν τῷ, ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι καμπύλον ἅρμα οἴσετον, Ἰλ. ε', 231. 542, 42. καὶ ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκεν Ἀφροδίτη, ibid. 313. 550, 41. καὶ θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ, Ἰλ. ζ', 171. 634, 7. καὶ ἐν τῷ, κατακρύψασ' ὑπὸ κόλπῳ, Ὀδ. ο', 469. 1787, 54. 62. καὶ ὅτι κοινότερον δι' αἰτιατικὴν λέγονται τὰ τοιαῦτα, οἷον καὶ τὸ, ὑπὸ μητέρα δύσκεν, Ἰλ. θ', 271. 712, 33. καὶ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον, πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ, ὃ καὶ κατὰ δοτικὴν ἐνίοτε εὕρηται παρὰ τῷ αὐτῷ. 1302, 16.

ὑπὸ πρόθεσις δοτικῇ ἀντιπτωτικῶς, οἷον ἐν τῷ, χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσα, Ἰλ. β', 374. 241, 2. καὶ ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι, Ἰλ. ν', 98. 921, 51. καὶ ἐν τῷ, ὑπὸ λαίλαπι, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ λαίλαπος. 1065, 57. καὶ ὑπὸ δουρὶ τυπείς, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ δουρός. 1090, 38. καὶ ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ πληγῶν, Ὀδ. ν', 82. 1734, 8.

ὑπὸ πρόθεσις ὅτι πῇ μὲν δοτικῇ, πῇ δὲ αἰτιατικῇ ἀδιαφόρως συντάσσεται. 270, 11. 1302, 16. ζήτει τὰ ἀνωτέρω.

ὑπὸ πρόθεσις τὴν κάτω σχέσιν δηλοῖ, οἷον ἐν τῷ ὑπεξαναδύς. 217, 17. 21. καὶ ἐν συνθέσει ἐν τῷ ὑπὲκ, οἷον ἐν τῷ, τείχεος αἰὲν ὑπὲκ ἐσσεύοντο, Ἰλ. χ', 146. ὅπου ὁ ὑπὸ τῷ Τρωικῷ τείχει δρόμος δηλοῦται. 1262, 20. ὁμοίως καὶ ἐν τῷ ὑπεξαναδὺς τὸ ὑποκάτω ἢ τὸ κρύφα δηλοῦται διὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως. 936, 47.

ὑπὸ πρόθεσις ἀντὶ τῆς κατὰ ἐν τῷ, νύχθ' ὑπὸ τήνδ' ὀλοήν, Ἰλ. χ', 102. 1260, 51.

ὑπὸ πρόθεσις ἀντὶ συνδέσμου αἰτιολογικοῦ ἐν τῷ, ἤγαγεν ἡμέτερόνδ' ἀνδροκτασίης ὑπὸ λυγρῆς, Ἰλ. ψ', 86. 1289, 46.

ὑπὸ πρόθεσις ἀναστρεφομένη χωρὶς μεταβολῆς τῆς προσῳδίας, οἷον ἐν τῷ, φυγὼν ὕπο νηλεὲς ἦμαρ, Ἰλ. φ', 57. 1223, 13.

ὑπ' αἰθούσῃ, ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ αἰθούσῃ πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 764, 59.

ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλεῖν, γενικῇ παρ' Ὁμήρῳ, ὃ κοινῶς ὑπ' ἀνθερεῶνα λέγοιτ' ἂν κατ' αἰτιατικὴν πτῶσιν. 425, 41.

ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλεῖν, φράσις Ὁμηρική· ζήτει ἐν τῷ ἀνθερεών. 142, 2.

ὑπ' ἐκ μήλων αἱρεύμενοι, Ἰλ. π', 353. ἤγουν ὑφαιρούμενοι τῶν μήλων. 1063, 45.

ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ, Ὀδ. ι', 309. 342. ἀντὶ τοῦ ὑφῆκε καὶ ὑπέβαλεν ἑκάστῃ. 1627, 30.

ὑπὸ ζυγοῦ λύειν ἵππους, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ὑπολύειν τοῦ ζυγοῦ. 1481, 28.

ὑπὸ Θῆβας οἰκεῖν λέγονται παρ' Ὁμήρῳ οἱ ὑπὸ τὴν Καδμείαν οἰκοῦντες, τινὲς δὲ Ὑποθήβας ὑφ' ἓν ἀναγινώσκουσιν ἐν τῷ, οἵ θ' Ὑποθήβας εἶχον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον, Ἰλ. β', 505. καὶ ὅτι Ὑποθήβας τινὲς μὲν τὰς Ποτνίας πόλιν τῆς Βοιωτίας ἐνόησαν, τινὲς δὲ τὰς ὑποκειμένας κώμας ταῖς Θήβαις, ἑρμηνεία διεξοδική. 269, 26 — 270, 13.

ὑπὸ λῖτα πετάσσας, Ὀδ. α', 130. ἀντὶ τοῦ ὑποπετάσας εἴτουν ὑφαπλώσας λῖτα, ὃ ἐστιν ὕφασμα ποιόν. 1400, 1.

ὑπὸ μάλης φέρειν τι, Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῇ μασχάλῃ, ὃ κοινότερον κατὰ δοτικὴν πτῶσιν λέγεται, ὡς καὶ τὸ κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ, Ὀδ. ι', 329. 1631, 35.

ὑπὸ νεφέων, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τὰ νέφη καὶ ὑποκάτω τῶν νεφῶν, οἷον καὶ τὸ, ὑπὸ πτέρυγος βάλεν, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τὴν πτέρυγα, Ἰλ. ψ', 875. 1334, 25.

ὑπὸ στέρνου λαβεῖν τινὰ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῷ στήθει ἀγκαλίσασθαι, Ἰλ. λ', 842. 887, 17.

ὑπό τινος δαμῆναι, καὶ ὑπὸ χερσί τινος δαμῆναι, φράσεις Ὁμηρικαί, Ἰλ. π', 420. 434. 1069, 55.

ὑπὸ Τροίαν, ὡς καὶ ὑπὸ Ἴλιον, πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι πρὸς τὸ ὕψος τῆς Τροίας λέγεται. 1770, 14.

ὑποβάλλειν τὸ περικόπτειν τὸν λόγον τινὸς, ὅθεν ὑποβλήδην ἐπίρρημα, ἤγουν ὑποβλητικῶς· καὶ ὑποβάλλειν ὁμωνύμως τὸ νόθα βρέφη ὑποτιθέναι ταῖς ὠδινούσαις, ἃ καὶ ὑποβολιμαῖα ἐντεῦθεν λέγονται, καὶ τροπικῶς ὑποβολιμαῖοι λόγοι οἱ μὴ γνήσιοι· καὶ ὑποβάλλειν τὸ ἑρμηνεύειν, ὅθεν ὑποβολεὺς ὁ ἑρμηνεύς· καὶ ὑποβάλλειν τὸ κρύφα ὑποθέσθαι τὰ πρὸς ἔριν, ὅ ἐστιν ἐρεθίζειν

τινὰ κατά τινος, ὃ καὶ ἐνδιαβάλλειν λέγεται, ὅθεν διάβολος καὶ διαβολεύς. 106, 1—14. καὶ ὑποβάλλειν τοὺς ὀφθαλμοὺς λέγεται ὁ ὑπούλως βλέπων, καὶ ὑποβάλλειν τὸ ὑποκρούειν καὶ ἐμποδίζειν τὸν λέγοντα, καὶ τὸ δι' ἑρμηνέως λαλεῖν. 1406, 37. 41. καὶ ὑποβάλλειν λέγονται οἱ ἀκροαταί, ἤγουν τὴν δημηγορίαν περικόπτειν διὰ κραυγῆς, ἢ ἄλλον ἄλλῳ ὑποβάλλειν τὰ λαλούμενα, καὶ οἱονεὶ διαπέμπειν ἀλλήλοις τοὺς λόγους. 1172, 16. 34. 40. καὶ ὑποβάλλειν λόγον τὸ πρὸ τοῦ λαβεῖν τέλος τὰ λαλούμενα τὸν ἑαυτοῦ λόγον παρεμβάλλειν, ὃ καὶ ὑπολαβεῖν λέγεται. 1406, 44.

ὑποβλέπειν λέγονται οἱ ὀργιζόμενοι, καὶ ὑπόδρα βλέπειν, παραβλέπειν δὲ οἱ στραβοί, οἳ καὶ παραβλῶπες ἐντεῦθεν λέγονται. 68, 37.

ὑποβλήδην ἐπίῤῥημα ὅτι ἐκ τοῦ ὑποβάλλειν λέγεται, ὡς ἐκ τοῦ ἀναβάλλειν τὸ ἀναβλήδην, καὶ ἐκ τοῦ παραβάλλειν τὸ παραβλήδην. 106, 1. 8. 438, 43. 1172, 39.

ὑπόβλητος λόγος ὁ ὑποβολιμαῖος καὶ μὴ τῇ ἀληθείᾳ γνήσιος. 502, 40. 1406, 39.

ὑποβολεὺς ὁ ἑρμηνεύς, ζήτει ἐν τῷ ὑποβάλλειν. 106, 12. 1406, 42.

ὑποβολή, καὶ τί τὸ καθ' ὑποβολὴν διηγεῖσθαι, ἐκ παραδείγματος. 1494, 18.

ὑποβολιμαῖον βρέφος τὸ ὑποβληθὲν λάθρα τῇ γεννώσῃ, οὐ μὴν γεννηθὲν ὑπ' αὐτῆς, καὶ ὑποβολιμαῖος λόγος μεταφορικῶς. 106, 6. 1406, 40. ζήτει τὸ ὑποβάλλειν.

ὑπόβολον τὸ ὑποβεβλημένον ἤγουν ὑποκείμενον δανείῳ, ἢ τὸ ἐπὶ τόκῳ ἐνεχυρασθέν· ὑπώβολον δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου τὸ ὑποκείμενον ἐπὶ ὀβολιαίῳ τόκῳ. 1405, 21. 23. 1406, 42.

ὑπόβρυχα ὅτι ἀπὸ τοῦ ὑπόβρυξ ὑπόβρυχος κεκίνηται, ἢ ἀπὸ τοῦ ὁ ὑπόβρυχος, οὗ αἰτιατικὴ τὸν ὑπόβρυχον καὶ κατὰ μεταπλασμὸν ὑπόβρυχα· καὶ ὅτι ἐπιῤῥηματικῶς ἐνδέχεται ἀκούεσθαι ἐν τῷ, τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον, 'Οδυσσ. ε', 319. 1538, 54.

ὑπόγυιον καὶ ἐξ ὑπογυίου τὸ ὅσον οὔπω προσδόκιμον ἢ τὸ ἄρτι γεγονός, καὶ ἁπλῶς τὸ πρόχειρον, παρὰ τὰ γυῖα, ὃ δηλοῖ τὰς χεῖρας. 920, 32.

ὑποδαίειν ξύλα τὸ ὑποκάτω ἀνακαίειν. 1065, 4.

ὑποδεῖσθαι ὅτι περὶ ποδῶν λέγεται, ὅθεν ὑπόδημα, ἀναδεῖσθαι δὲ περὶ κεφαλῆς, ὅθεν ἀνάδεσμη. 170, 30. 1395, 4.

ὑποδέξασθαί τινα ἀντὶ τοῦ ἀντιστῆναι τινί. 667, 31.

ὑποδεξίη ἀντὶ τοῦ ὑποδοχὴ εἴτουν ξενοδόχησις, 'Ιλιάδ. ι', 73. 736, 52.

ὑποδερὶς, κόσμος ποιὸς γυναικεῖος. 1847, 26.

ὑποδέχεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ὑφίστασθαι εἴτουν ὑπισχνεῖσθαι. 1451, 34.

ὑποδήματα ὅτι παρὰ τὸ ὑπὸ τοῖς ποσὶ δεῖσθαι λέγονται. 1797, 35. 1851, 38.

ὑποδιαστολῆς χρεία πρὸς ἀμφιβολογίας ἀποφυγήν. 701, 56.

ὑποδιήγησις λέγεται ὅτε τις διηγεῖται ὅμοιόν τι τοῖς προκειμένοις πράγμασι. 771, 10.

ὑποδμὼς ὅτι περισσὴν ἔχει τὴν πρόθεσιν. 1501, 37.

ὑπόδρα ἰδεῖν ἀντὶ τοῦ δραστικῶς καὶ δριμέως ἢ ὑποβλεπτικῶς, διαφόρως ἐτυμολογούμενον, ἑρμηνεία διεξοδική. 59, 1. 68, 29. 1874, 36.

ὑποδραμεῖν ἀντὶ τοῦ ὑποκύψαι πρὸς ἱκέτευσιν. 1660, 8.

ὑποδρηστὴρ καὶ δρηστὴρ, ὅτι παρὰ τὸ δρᾶν, ὃ δηλοῖ τὸ βλέπειν, λέγονται. 1661, 47.

ὑποδύεσθαι γενικῇ ἀντὶ τοῦ ὑπεξελθεῖν ἐν τῷ, θάμνων ὑπεδύσετο δῖος 'Οδυσσεύς, 'Οδ. ζ', 127. ὑποδῦναι δὲ αἰτιατικῇ ἀντὶ τοῦ ὑπέρχεσθαι καὶ κρύπτεσθαι. 1554, 54.

ὑποδύτης τὸ τοῖς ἐπενδύταις ὑποκείμενον. 1462, 3.

ὑποείκειν ἕδρας τινί, 'Οδ. π', 42. ἀντὶ τοῦ ὑπείκειν καὶ παραχωρεῖν. 1793, 54.

ὑποζύγια, πάντα τὰ ὑπὸ ζυγὸν ἀγόμενα ζῷα. 684, 1. καὶ ὑποζυγίαι ἡμίονοι οἱ ὑφ' ἁμάξαις ζευγνύμενοι. 1625, 41.

ὑποθέσθαι τὸ ἐκ παραινέσεως νοῦν ἐμποιῆσαι τινί. 1455, 37.

ὑποθετικοὶ λόγοι χωρὶς ἀποδόσεως τοῦ ἑπομένου, οἷον ἐν τῷ, εἴπερ γάρ κ' ἐθέλῃσιν 'Ολύμπιος ἐξ ἑδέων στυφελίξαι, ὁ γὰρ πολὺ φέρτατός ἐστιν, 'Ιλ. α', 580 sq. 155, 10.

ὑπόθευ ἀντὶ τοῦ ὑπόθου, ἤγουν συμβούλευσον. 1782, 11.

'Υπόθηβαι, πολισμάτιόν τι διὰ τὴν τοῦ τόπου θέσιν οὕτως ὀνομασθέν, ὡς καὶ 'Υποχαλκὶς διὰ ταὐτὸ τοῦτο. 269, 30. ζήτει τὸ, ὑπὸ Θήβας ἐν παραθέσει.

ὑποθήκη ἡ παραίνεσις, παρὰ τὸ ὑποτίθεσθαι, ὃ δηλοῖ τὸ παραινεῖν. 884, 36. 1455, 38.

ὑποθημοσύνη ταὐτὸ ὅπερ ὑποθήκη. 696, 20. 1023, 15.

ὑποθωρήσσεσθαι τὸ κρύφα ὁπλίζεσθαι. 1159, 40.

ὑποκαίειν ξύλα τρίποδι, φράσις παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον. 1146, 37.

ὑποκέρσαι ἀντὶ τοῦ ὑποκεῖραι εἴτουν διακόψαι. 998, 27.

ὑποκλοπέοιτο ἀντὶ τοῦ ὑποκλέπτοιτο, τουτέστι κρύπτοιτο, 'Οδ. χ', 382. 1931, 4.

ὑποκορίζεσθαι τὸ εὐφήμως ἀντιφράζειν τι. 1082, 30.

ὑποκορισμὸς ὀνομάτων ὅτι οὐχ' εὕρηται παρ' 'Ομήρῳ εἰ μὴ μετὰ προσθήκης τινός, οἷον ἐν τῷ, μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν, 'Οδ. κ', 171. 180. 833, 33. 1540, 53. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι καὶ παρ' 'Ομήρῳ ὑποκοριστικά τινα εὑρίσκονται, οἷον τὸ ἀγκαλίς. 1196, 13. 1653, 31.

ὑποκοριστικὰ ἀρσενικὰ εἰς ων λήγοντα ὅτι πῆ μὲν κατὰ πλεονασμὸν συλλαβῶν γίνονται, οἷον 'Ηφαιστίων ἀντὶ τοῦ Ἥφαιστος, πῆ δὲ κατ' ἔλλειψιν, οἷον Βάκχων ἀντὶ τοῦ Βακχυλίδης, καὶ Σίμων ἀντὶ τοῦ Σιμωνίδης, ὧν καὶ φυλάσσεται τὸ ω ἐν ταῖς πλαγίαις. 1653, 31.

ὑποκρίνεσθαι Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἀποκρίνεσθαι καὶ ἀπολογεῖσθαι, καὶ ὑποκρίνεσθαι ὄνειρον τὸ ἑρμηνεύειν καὶ λύειν, καὶ ὅτι καὶ Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ ἀ-

ποκρίνεσθαι ἐχρήσατο τῇ λέξει. 515, 15. 687, 15. 900, 42. 1437, 31. 1876, 47. 1877, 2.

ὑπόκρισίς ἐστι διάθεσις πιθανὴ φωνῆς καὶ σχήματος πρέπουσα τῷ ὑποκειμένῳ προσώπῳ ἢ πράγματι. 1496, 47.

ὑποκριτὴς ὅτι παρὰ τὸ ὑποκρίνεσθαι, ἤγουν ἀποκρίνεσθαι, τῷ χορῷ λέγεται. 687, 16. 1437, 32.

ὑπόκυκλος τάλαρος ὁ ὑπότροχος καὶ περιφορητὸς τοῖς ὑποκάτω τροχίλοις, ἢ ὁ κυκλοτερής. 1488, 1.

ὑποκυσαμένη ἀντὶ τοῦ ἐγκύμων γενομένη, οἷον ἐν τῷ, ἡ δ' ὑποκυσαμένη Πελίην τέκε καὶ Νηλῆα, 'Οδ. λ', 254. 622, 47. 1205, 37. 1681, 31.

ὑπολαβεῖν τὸ φθέγγεσθαι πρὸ τοῦ λαβεῖν τέλος τὰ προλαλούμενα, ὃ καὶ ὑποβαλεῖν λέγεται. 1406, 45. ζήτει τὸ ὑποβάλλειν.

ὑπολείπεσθαι τὸ ἡττᾶσθαι καὶ τὸ ἁπλῶς λείπεσθαι εἴτουν μεῖναι. 1578, 13. ᾗ καὶ ὑπολείπεσθαί τι λέγεται, ἤγουν ὕστερον μένειν. 1320, 23.

ὑποληπτέον ἀντὶ τοῦ ἀποκριτέον. 1172, 26.

ὑπολύειν τὸ λάθρα λύειν ἐν τῷ, ὑπελύσαο δεσμῶν, 'Ιλ. α', 401. 122, 33. καὶ ὑπολύειν τὸ ὑποκάτωθεν λύειν, οἷον ἐν τῷ, πρῶτος ὑπ' ἀρνειοῦ λυόμην, 'Οδ. ί, 463. 1639, 31. καὶ ὑπολύειν ἵππους τὸ τοὺς ὑποζυγίους ἵππους λύειν τοῦ ζυγοῦ. 1481, 30. ὑπολύειν δὲ μένος ἀντὶ τοῦ ἀναιρεῖν παρ' Ὁμήρῳ. 622, 24.

ὑπομένειν τὸ καρτερεῖν καὶ τὸ ἀναμένειν. 1088, 44. καὶ ὑπομένειν τὸ ὑπό τι μένειν καὶ τὸ ὑφίστασθαι καὶ ἀνθίστασθαι. 1017, 51. 1093, 4. 6. 1426, 51. 1656, 6.

ὑπομενετέον, θετικὸν ἐπίῤῥημα, ὅτι ἀπὸ περισπωμένου ῥήματος δοκεῖ παρῆχθαι. 1093, 4. 1558, 30. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ μενέσω μέλλοντος ἔχει τὸ προπαραλῆγον ε. 1680, 56.

ὑπομενετικὸς ἄνθρωπος ὅτι παρὰ τὸ ὑπομένειν λέγεται. 1093, 4.

ὑπομιμνήσκω σε τοῦδε, αἰτιατικῇ ἐκ δευτέρου καὶ γενικῇ ἐκ τρίτου. 1773, 7.

ὑπομνᾶσθαι τὸ ὑπούλως καὶ ψευδῶς καὶ οὐ κατὰ νόμον μνηστεύειν. 1918, 48.

Ὑπονήιος Ἰθάκη, ὅτι τὸ ἐν Ἰθάκῃ Νήριτον ὄρος Νήιον ὁ Κράτης γράφει κἀντεῦθεν τὴν Ἰθάκην Ὑπονήιον εἰρῆσθαι λέγει παρ' Ὁμήρῳ. 1613, 40.

ὑπονόσφιον τὸ ὑπό τινος νοσφισθὲν, ὅ ἐστι χωρισθέν. 1243, 40.

ὑποπεπτηὼς ἀντὶ τοῦ ὑποπεπτωκὼς ἢ ὑποπετόμενος, ζήτει τὸ πεπτηώς. 229, 4.

Ὑποπλακία Θήβη καὶ Ὑπόπλακος χώρα παρ' Ὁμήρῳ, κατὰ μὲν Πορφύριον ἡ ἐπίπεδος καὶ λεία, παρὰ τὴν πλάκα, ὃ δηλοῖ ἐπίπεδον χωρίον. 322, 30. κατὰ δ' ἑτέρους Ὑπόπλακος χώρα ἡ ὑπὸ Πλακίῳ ὄρει τινὶ τῆς Ἀτραμυττινῆς χώρας κειμένη, ἐν ᾗ καὶ ἡ Ὑποπλακίη Θήβη καὶ τὸ Θήβης πεδίον. 649, 42 — 52.

ὑποπόδιον, βασιλικόν τι οἴκημα τρίκλινον τοῦ Περσῶν βασιλέως, ἐν ᾧ τρισχίλια διαπαντὸς ἔκειτο τάλαντα ἀργυρίου. 1484, 15.

ὑποπόλιος ὁ μὴ πάντη πολιός. 937, 38.

ὑποῤῥαγῆναι λέγεται ὁ αἰθὴρ ἀντὶ τοῦ ἐξαπλωθῆναι ἐκ συννεφείας, αἰθρίας ἐπιγενομένης. 729, 49. 55.

ὑπόῤῥηνος ὄϊς ἡ ὕπαρνος εἴτουν ἔγκυος, παρὰ τὸν ῥῆνα, ὃ δηλοῖ τὸν ἄρνα. 798, 37.

ὑπορύττειν κατὰ τὸ δολιεύεσθαι καὶ ἐπιβουλεύειν τινί. 1440, 2. 1811, 1.

ὑπορχηματικὸν εἶδος ὀρχήσεως, καθ' ὃ τῇ ὀρχήσει ἐμιμοῦντο τὰ ὑπὸ τῆς λέξεως ἑρμηνευόμενα. 1596, 17.

ὑποσακκίζειν τῆς ὁδοῦ, ἀντὶ τοῦ προκόπτειν καὶ ὑφαιρεῖσθαι, ὅτι παρὰ τὸν σάκκον λέγεται. 940, 20.

ὑποσκιάζειν λέγεται τὸ ἔσχατον μέρος τῆς ἡμέρας ἀντὶ τοῦ ἠρέμα ὑπονυκτερεύειν. 1427, 25.

ὑποσμύχειν ὅτι ὕφεσιν δηλοῖ τοῦ σμύχειν, ὃ δηλοῖ τὸ καίειν. 1277, 10.

ὑποσταίη, ὑπόσχηται, ἐγγυήσηται. 762, 26.

ὑποστὰς, συνταξάμενος καὶ ὑποσχόμενος. 1245, 38. 1246, 43.

ὑποστατικὸν διηγήσεως εἶδος λέγεται, ὅταν τις οἴκοθεν ἀφηγῆταί τι ὑφ' ἑαυτοῦ ἢ ἑτέρου τινὸς πραχθέν. 122, 19.

ὑποστατικὸς ὁ ὑφίστασθαι πεφυκὼς δίκην κίονος ὑπανίσχοντος τὸ ἐπικείμενον. 952, 55.

ὑποσταχύωτο ἢ ὑποσταχύοιτο, 'Οδ. υ', 212. ἀντὶ τοῦ δίκην σταχύων αὔξοιτο. 1890, 2.

ὑποστῆναι τὸ δίκην κίονος ὑποκάτω στῆναι καὶ ὑπανέχειν, καὶ ὑποστῆναι ἀντὶ τοῦ ὑπομεῖναι καὶ καρτερῆσαι. 222, 9. 743, 52. 744, 9. 1093, 5. καὶ ὑποστῆναι ἐκ μεταφορᾶς τῶν κιόνων τὸ ἀναδέξασθαι καὶ ὑποσχέσθαι, ἑρμηνεία διεξοδική. 222, 8. 236, 14. 470, 24. 775, 22. 1236, 32.

ὑποστρεφθεὶς ἐν ἴσῳ τῷ μεταστρεφθεὶς παρ' Ὁμήρῳ. 863, 16.

ὑποστρέφω αἰτιατικῇ ἐλλιπῶς τῆς εἰς προθέσεως ἐν τῷ, μηδ' ἔτι σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψειας Ὄλυμπον, 'Ιλ. γ', 407. 430, 15. καὶ ὑποστρέψαι ἐν ἴσῳ τῷ μεταστρεφθῆναι παρ' Ὁμήρῳ, καὶ ὑποστρεφθεὶς ἐν ἴσῳ τῷ μεταστρεφθείς. 855, 30. 863, 16.

ὑπόσφαγμα τὸ μέλαν τῆς σηπίας. 1286, 5.

ὑποσφὰξ, κοιλότης καὶ σχίσμα. 897, 61.

ὑποσχέθειν ποιητικῶς τὸ κοινῶς ὑποσχεῖν. 675, 47.

ὑποσχεῖν χεῖρα ἢ κεφαλὴν ἢ ἀκοὴν, ἀντὶ τοῦ ὑποθεῖναι εἴτουν ὑποβαλεῖν εἰς ἀντίληψίν τινος. 236, 8. 675, 47. 983, 5. καὶ ὑποσχεῖν ἵππον θήλειαν εἰς ὀχείαν ὁμοίως. 546, 36.

ὑπόσχεσις ἡ ὑπό τινος σχέσις εἴτουν ἀντίληψις καὶ ἀντοχὴ, τουτέστιν ἡ ἐπαγγελία, ᾗ ἐνέχεται ὁ ὑποσχεθεὶς, ἑρμηνεία διεξοδική. 236, 3 — 17. καὶ περὶ τύπου εἴτουν τόπου ἀτελεσφορήτου ὑποσχέσεως, ᾗ οὐκ ἐνέχεται ὁ ὑποσχόμενος διὰ τὸ τῆς προθεσμίας ἀόριστον. 29, 44. 1495, 17.

ὑπόσχεσις, σχῆμα προεκθετικὸν τοῦ σκοποῦ. 18, 4.

ὑποτακτικοῦ ἄρθρου ἀπόδοσις οὐ πρὸς τὸ προηγούμενον πτωτικὸν, ἀλλὰ πρός τι ἐπαγόμενον. 628, 16 — 20.

ὑποταμεῖν τὸ κάτωθεν ἐκκόψαι δένδρον, προταμεῖν δὲ τὸ ἄνωθέν ποθεν τοῦ κορμοῦ, ἑρμηνεία διεξοδική. 1944, 51.

ὑποτίθεσθαι τὸ ἐκ παραινέσεως νοῦν ἐμποιεῖν τινὶ, καὶ ὅτι καὶ ὑποτιθέναι λέγεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 1455, 37.

ὑποτίτθιον βρέφος, τὸ καὶ ὑπομάζιον. 117, 14. 650, 22.

ὑποτροπάδην ἐπίῤῥημα ὅτι ἀντίκειται τῷ προτροπάδην. 1061, 14.

ὑπότροπος ὁ οἴκαδε ὑποστραφεὶς εἴτουν ὑποστρέψας καὶ παλιννοστήσας, ἀπότροπος δὲ ὁ κεχωρισμένος καὶ οἷον ἐξόριστος. 647, 28. 1490, 41. 1764, 7. καὶ ὑπότροπα νοσήματα τὰ φιλοῦντα ὑποστρέφειν. 1894, 10.

ὕπουλον ἦθος τὸ μὴ ὑγιῶς ἔχον, καὶ ὕπουλον ἕλκος τὸ ὑπὸ τὴν προφαινομένην οὐλὴν κακόν τι κρύπτον. 1496, 36. καὶ ὕπουλος ἄνθρωπος ὁ κακότροπος, ὅτι ἐκ μεταφορᾶς τῆς κατὰ τὸ σῶμα οὐλῆς λέγεται. 1769, 36.

ὑποφήτης, ὅτι προφήτου ὑποφήτης εἶναι λέγεται. 1057, 62.

ὑποφθάμενος ἀντὶ τοῦ φθάσας καὶ προλαβών. 1777, 50.

ὑποφόνια χρήματα τὰ διδόμενα ὑπὲρ φόνου τοῖς διώκουσιν, ἵνα μὴ ἐπεξέλθωσι. 1158, 11.

Ὑποχαλκὶς, πόλις Αἰτωλικὴ παρὰ τὸ ὑπὸ Χαλκίδα τὸ ὄρος κεῖσθαι οὕτω λεγομένη. 269, 31.

ὑποχείριον τὸ εἰς χεῖρας ἐλθὸν καὶ ὑπὸ ταῖς χερσὶ γενόμενον, ὅτι καὶ χείριον ἁπλῶς λέγεται, καὶ ὑποχείριος ὁ ὑπηρέτης. 1788, 27. 29.

ὑποχεύειν δέρματα ἀντὶ τοῦ ὑποστρῶσαι. 887, 24. καὶ ὅτι πάντα τὰ ἁπαλὰ σώματα χεύεσθαι λέγονται. 1750, 4.

ὑπόψιος ἀντὶ τοῦ ὕποπτος, ἢ ἐπονείδιστος καὶ ὃν τινες ὑπόδρα βλέπουσιν, ἢ ὁ τοὺς ἄλλους ὑφορώμενος διὰ δειλίαν. 380, 35.

ὑπτία ἡ θάλασσα εἶναι λέγεται ὅταν γαληνιᾷ, καὶ πεδίον ὕπτιον τὸ ἐπίπεδον, καὶ λειμὼν ὕπτιος ὁμοίως. 1461, 39.

ὕπτιος ὅτι παρὰ τὸ ὄπτω δοκεῖ λέγεσθαι τροπῇ Αἰολικῇ τοῦ ο εἰς υ, ὁρᾷ γὰρ ὁ ὕπτιος ἄνω ἔχων τὴν ὄψιν. 623, 44. 631, 45. 1679, 36. καὶ ὅτι τὸ ὑπτιάζειν ἐπὶ ἀναπαύσεως τίθεται. 249, 5. καὶ ὅτι ὑπτίους μὲν πίπτειν συμβαίνει τοὺς ἐν ἀντιπροσώπῳ μάχῃ πεσόντας, πρηνεῖς δὲ τοὺς ἐν φυγῇ. 643, 52.

ὑπώβολον τὸ ὑποκείμενον ἐπὶ ὀβολιαίῳ τόκῳ, ὑπόβολον δὲ διὰ τοῦ ο μικροῦ τὸ ἁπλῶς ὑποβεβλημένον εἴτουν ὑποκείμενον δανείῳ ἢ τόκῳ. 1405, 23.

ὑπωμοσία, ἀπόδοσις αἰτίας, δι' ἣν τις οὐκ ἀπήντησε πρὸς τὴν δίκην. 1660, 51.

ὑπώπια τὰ ὑπὸ τοὺς ὦπας εἴτουν ὀφθαλμοὺς μέρη παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς μεθ' Ὅμηρον ὑπώπια αἱ περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πληγαί. 914, 38. 43.

ὑπωπιάζειν καὶ ὑπωπιασμός. 914, 38.

ὑπωρόφιοι ἀράχναι, οἱ ὑπὸ τοῖς ὀρόφοις φωλεύοντες, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ὑποορόφιος κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο ο λέγεται τοὔνομα. 780, 24-32. 1358, 52.

υρ καὶ υς ληγόντων ὀνομάτων χρόνος, ὅτι ἐπὶ τῶν τοιούτων τὸ υ ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῆς εὐθείας ἐν ταῖς πλαγίαις συστέλλεται, οἷον ἰσχὺς ἰσχύος, πῦρ πυρὸς, δρῦς δρυός. 1859, 10.

Ὑρία, χώρα καὶ πόλις Βοιωτικὴ, ἡ καὶ Ὕριον οὐδετέρως λεγομένη. 264, 40. 265, 43.

Ὑρμίνη, πολίχνιόν τι ἢ ἀκρωτήριον περὶ Κυλλήνην τῆς Ἀρκαδίας, τὸ καὶ Ὕρμινα καὶ Ὅρμινα δὲ διὰ τοῦ ο μικροῦ λεγόμενον. 304, 13.

υρμος ληγόντων ὀξυτόνων παραγωγὴ ἐκ ῥημάτων διὰ τοῦ υρω, οἷον ὀλοφύρω ὀλοφυρμὸς, ὀδύρω ὀδυρμὸς, πτύρω πτυρμός. 1660, 11.

υρος καὶ υλος λήγοντα ὀνόματα ἔχοντα τὸ παραληκτικὸν υ τραπὲν ἐκ τοῦ η, οἷον ἅλμη ἁλμυρὸς, στήλη στύλος. 849, 62.

υρος λήγοντά τινα ὀνόματα ἐκ ῥημάτων διὰ τοῦ υω παρηγμένα, οἷον ἰσχύω ἰσχυρὸς, ὀϊζύω ὀϊζυρός. 430, 22.

Ὕῤῥας κύριον, ὅθεν Ὑῤῥάδης πατρωνυμικὸν, ὃ καὶ Ὑῤῥάδιος λέγεται, ὅτι ψιλοῦνται ὡς Αἰολικά. 13, 45.

υς λήγοντα ἐξύτονα εἰ μὲν ἐν τῇ συνθέσει φυλάττει τὴν αὐτὴν κατάληξιν, ἀναπέμπει τὸν τόνον, οἷον ὀξὺς κάτοξυς, εἰ δὲ μὴ τὴν αὐτὴν φυλάττει κατάληξιν ἐν τῇ συνθέσει, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἔχει τὸν τόνον, οἷον ἡδὺς ἀηδής. 340, 21. 833, 38.

υς περισπώμενα μονοσύλλαβα ἀρσενικὰ ὅτι φυλάττουσι τὸ υ ἐν τῇ κινήσει, οἷον δρῦς δρυὸς, μῦς μυός. 1859, 15.

υς ληγόντων ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν τόνος, ὅτι συλλέγεται ἐκ τῶν Ἡρωδιανοῦ περισπᾶσθαι τὸ ὀσφῦς καὶ ὀφρῦς καὶ ἔτι τὸ ἰχθῦς. 1859, 14.

υς λήγοντα ὀξύτονα θηλυκὰ, ὅτι συστέλλοντα μὲν τὸ υ διὰ τοῦ δ κλίνονται, οἷον κροκὺς κροκύδος, χλαμὺς χλαμύδος, τὰ δὲ ἐκτείνοντα διὰ καθαροῦ τοῦ ος, οἷον ὀϊζύος, Ἐριννύος, τὰ δὲ περισπώμενα καὶ αὐτὰ διὰ καθαροῦ, οἷον ὀσφὺς ὀσφύος, ὀφρὺς ὀφρύος. 1859, 12. καὶ ὅτι καὶ τῶν εἰς υς ληγόντων τινὰ Ἰωνικά εἰσιν, οἷον βρωτὺς, ἐδητὺς, ὀτρυντύς. 1180, 6.

υς ληγόντων χρόνος ληκτικὸς καὶ παραληκτικὸς, ὅτι τὰ εἰς υς περισπώμενον λήγοντα μονοσύλλαβα ὀνόματα καὶ ἁπλῶς τὰ εἰς υς λήγοντα ἐν μὲν τῇ εὐθείᾳ ἐκτείνουσι τὸ υ, ἐν δὲ ταῖς πλαγίαις συστέλλουσιν, οἷον μῦς μυὸς, σῦς συὸς, δρῦς δρυὸς, ἰχθὺς ἰχθύος, ἰσχὺς ἰσχύος, ὀφρὺς ὀφρύος. 1286, 10. 1657, 6. 1859, 12.

ὗς ταὐτὸ ὅπερ σῦς, καὶ ὅτι καὶ εἶδος ἰχθύων ὕες λέγονται ὁμωνύμως. 244, 44. 1872, 9. καὶ ὅτι ὗς τὸ ζῷον τῇ Ἀφροδίτῃ ἐθύετο. 853, 33.

ὗς Δία θρέψασα καὶ τῷ ἑαυτῆς γρυσμῷ τὸν ἐκείνου βρέφους ὄντος κλαυθμὸν ἀνήκουστον ποιήσασα, ἱστορία μυθική. 773, 12.

ὑσμίνη ἡ μάχη, ὅτι παρὰ τὸ μίμνω ἢ παρὰ τὸ ὕω λέγεται, ἐτυ-

μολογία διεξοδική. 956, 22. καὶ ὅτι καὶ ὑσμίνη δηιοτῆτος κατὰ συνθήκην λέγεται. 1206, 41.

ὑσμῖνι δοτικὴ ἐκ τῆς ὑσμίνη μεταπεπλασμένη. 365, 12.

ὑσπέλεθρος ἡ τῶν ὑῶν κόπρος. 1752, 32.

ὕσπληξ ὅτι βαρύνεται παρὰ τὸν κανόνα τῶν ἐκ παρακειμένου συνθέτων εἰς ης καὶ ηξ ὀνομάτων, οἷον τὸ ἀδμὴς καὶ βουπλήξ. 629, 53.

υσσω ληγόντων ῥημάτων παραγωγὴ, οἷον ὅρω ὀρύσσω, ἀμῶ ἀμύσσω. 924, 40.

ὕστατα καὶ πύματα, ἀντὶ τοῦ ἔσχατα ἐσχάτων ἢ πανύστατα. 1880, 48.

ὑστερολογία, σχῆμα λόγου, ὃ καὶ πρωθύστερον λέγεται. 1664, 49. καὶ ἔκθεσις τῶν παραδειγμάτων τοῦ σχήματος. 80, 16. 97, 44. 141, 7. 1418, 41.

ὑστήρια, ἑορτὴ Ἀφροδίτῃ τελουμένη παρ' Ἀργείοις διὰ συῶν εἴτουν χοίρων θυσίας. 853, 34.

υτω λήγοντα ῥήματά τινα ἐκ προσθήκης ἔχοντα τὸ τ, οἷον ἀνύτω, ἀρύτω, ἐκ τοῦ ἀνύω, ἀρύω. 764, 33.

ὑφαίνω, ὅτι προϋπόκειται αὐτοῦ τὸ ὑφῶ ἄχρηστον. 1436, 44. καὶ ὅτι τὸ ὑφαίνειν γυναικεῖον ἔργον ἐστὶ, καὶ ὅτι ὀρθαὶ πάλαι ὕφαινον αἱ ὑφαίνουσαι. 31, 6. 10.

ὑφαιρεῖν τὸ ὑποκάτωθέν τινος ἐξεργεῖν τι, οἷον τὸ, ὑπὸ δ' ἥρεον ἕρματα νηῶν, Ἰλ. β', 154. 194, 30. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ὑφαιρεῖν καὶ ὑφελέσθαι τὸ κρύφα καὶ δόλῳ ἀφαιρεῖσθαι, τουτέστι κλέπτειν. 1159, 43.

ὑφαντὴ ἐσθὴς παρ' Ὁμήρῳ ὅτι κατ' ἔλλειψιν τοῦ εὖ λέγεται, ἵν' ᾖ ἀντὶ τοῦ εὐύφαντος. 1787, 44.

ὕφασμα ὅτι ἐκ τοῦ ὑφάζω ἀχρήστου λέγεται. 1436, 46.

ὑφασμένος μετοχὴ ὅτι ἐκ τοῦ ὑφάζω ἀῤῥήτου θέματος κεκίνηται, καὶ ὅτι Ἀττικῶς λέγεται ὡς καὶ τὸ μεμολυσμένος. 1436, 51.

ὑφελέσθαι ἀντὶ τοῦ κλέψαι. 194, 31. 1063, 46. ζήτει τὸ ὑφαιρεῖν.

ὑφέλκειν τὸ λάθρα ὑποσύρειν. 998, 37.

ὑφ' ἕν, ἤγουν κατὰ συμπλοκὴν, ἀναγινωσκόμεναι λέξεις ἐν παραθέσει, οἷον ῥαπτὸν ἀεικέλιον, ἀντὶ τοῦ ἀεικελίως ῥαπτὸν, Ὀδ. ω', 228. 1959, 50.

ὑφεύμενος μετοχὴ ὅτι ἀπὸ τοῦ εὔω θέματος κεκίνηται, ὃ δηλοῖ τὸ φλογίζω. 1286, 21.

ὑφ' ἥλιον τὴν ὑπ' οὐρανὸν χώραν λέγουσιν οἱ μεθ' Ὅμηρον. 546, 33.

ὑφηνίοχος ἐν ἴσῳ τῷ ἡνίοχος κατὰ παρολκὴν τῆς προθέσεως, ἢ ἀντὶ τοῦ ὑποβεβηκὼς, καὶ ὑπό τινι ταττόμενος ἡνίοχος. 622, 25.

ὑφιέναι τὸ ἀνιέναι εἴτουν χαλάσαι. 130, 46.

ὑφίστασθαι τὸ ὑπό τι ἵστασθαι καὶ ὑπανέχειν, καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ ὑπομένειν καὶ καρτερεῖν συνήθως τίθεται. 1093, 6. ζήτει τὸ ὑποστῆναι.

ὑφόρμιον, χρυσοῦν κοσμάριον, ὅτι παρὰ τὸν ὅρμον λέγεται. 1150, 24. 1788, 46.

ὕφος ὅτι παρὰ τὸ ὑφῶ παρῆκται, ὃ προϋπόκειται τοῦ ὑφαίνω. 1436, 46.

ὑψαγόρας ὁ πιθανολόγος καὶ μεγαλοῤῥήμων καὶ τὰ μικρὰ καὶ ταπεινὰ ὑψηλῶς ἀγορεύων. 1424, 43.

ὑψερεφὴς ὅτι ἐκ τοῦ ὑψηρεφὴς τροπῇ τοῦ η εἰς ε λέγεται. 540, 27. 1481, 40.

ὑψηχέες ἵπποι, ὧν ὑψοῦ ὁ ἦχος ἥκει τῶν ποδῶν. 606, 18. 918, 19.

υψι ἀρχόμενα ὀνόματα ἐκ τῆς ὕψος λέξεως συγκείμενα ὅτι διὰ τοῦ ἰῶτα ἔχουσι τὴν ψι συλλαβὴν, οἷον ὑψίκομος, ὑψίζυγος. 460, 27.

ὕψι ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ ὑψοῦ, ὡς καὶ ἄγχι ἀντὶ τοῦ ἀγχοῦ. 140, 19.

ὕψι βαίνειν ἀντὶ τοῦ πηδᾶν ἐνθουσιωδῶς ἢ τρόπῳ ὀρχήσεως ἐνοπλίου. 937, 63.

ὑψίζυγος Ζεὺς ὁ ὑψόθεν ζυγοστατῶν τὰ κατὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἢ ὁ ὑψοῦ καθήμενος, ἑρμηνεία διεξοδική. 460, 23—31. 665, 24—34.

ὑψιπέτης ὁ ὑψοῦ πετόμενος, καὶ ὑψιπετὴς περισπωμένως ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐκ τοῦ ὑψιπετήεις κατὰ κρᾶσιν, ὑψιπετὴς δὲ ὀξυτόνως ὁ ἐξ ὕψους πεσών. 899, 53.

ὑψίπυλος πόλις ἡ ὑψηλὰς πύλας ἔχουσα. 652, 23.

ὑψόροφον ἐν ἴσῳ τῷ ὑψηρεφὲς, ὃ καὶ ὑψερεφὲς διὰ τοῦ ε ψιλοῦ λέγεται. 1664, 60.

ὑψοῦ ἐν νοτίῳ, ὅτι τὸ ἐν νοτίῳ πρόσκειται πρὸς διαστολὴν τοῦ ὑψοῦ ἐν χέρσῳ ἢ ἐν ψαμάθοις, ἐπεὶ καὶ διττῶς ὑψοῦ ὁρμίζεσθαι ἡ ναῦς λέγεται. 140, 5. 968, 36. 1517, 64.

υω λήγοντα ῥήματα ἐκ περισπωμένων παρηγμένα, οἷον φορῶ φορύω, χῶ χύω. 1917, 43.

υων λήγοντα ὀξύτονα περιεκτικοῦ τύπου, οἷον συκυὼν, κρομυών. 1302, 19.

Ἀρχὴ τοῦ Φ στοιχείου.

φ ἀρκτικὸν λέξεων ἀντὶ τοῦ θ κατὰ γλῶσσαν Αἰολικὴν, οἷον φῆρες ἀντὶ τοῦ θῆρες, καὶ φλᾶν ἀντὶ τοῦ θλᾶν, καὶ φλίβειν ἀντὶ τοῦ θλίβειν. 101, 46. 1817, 43.

φα λήγοντες μέσοι παρακείμενοι τῷ ο παραλήγοντες, ζήτει ἐν τῷ οφα λήγοντες. 1946, 47.

φάανθεν ἀντὶ τοῦ ἐφάνησαν ἢ ἀντὶ τοῦ ἐφωτίσθησαν ἐν τῷ, δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν, Ἰλ. α', 200. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἐφαάνθημεν συστοίχου πρώτου ἀποβολῇ τοῦ ημ λέγεται. 85, 4. 10. 43.

φάβος ἀντὶ τοῦ φάος κατὰ γλῶσσαν προσθέσει τοῦ β. 1654, 21.

φαγεῖν ἀπαρέμφατον ὅτι προσεχῶς μὲν ἀπὸ τοῦ φάγω ἢ φήγω κεκίνηται, πόῤῥω δὲ ἀπὸ τοῦ φῶ, ὅ ἐστι φονεύω, θλῶ, συντρίβω. 1784, 39. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ φαγεῖν ἀπαρέμφατον ἀπὸ τοῦ φαγῶ δευτέρου μέλλοντος ἀναδραμόντος εἰς ἐνεστῶτα, τὸ δὲ φαγῶ ἢ φάγω παρὰ τὸ φῶ μονοσύλλαβον λέγεται. 1859, 34. 40.

φάγημα ὅτι παρὰ τὸν φαγῶ δεύτερον μέλλοντα λέγεται, ὡς παρὰ τὸ τραγῶ τὸ τράγημα. 1859, 35.

φάγρος, εἶδος ἰχθύος, καὶ φάγρος ἡ ἀκόνη ὁμωνύμως, ὅτι παρὰ τὸ φαγεῖν λέγονται. 1784, 41.

φάγων τινῶν ἀνθρώπων κατάλογος. 1523, 4 — 10.

φάεν ἀντὶ τοῦ ἔφαεν, ἤγουν ἔλαμπεν, ᾿Οδ. ξ', 502. ἀπὸ τοῦ φάω θέματος. 1770, 50.

φαέθειν ὅτι παρὰ τὸ φάειν λέγεται. 1651, 41.

Φαέθουσα καὶ Λαμπετίη, θυγατέρες Ἡλίου ἐκ Νεαίρας, ὅτι ποιμαίνειν τὰ ἐν Σικελίᾳ θρέμματα τοῦ Ἡλίου μυθεύονται, καὶ ἀλληγορία τοῦ μύθου. 1717, 27. 34.

φαέθω, ὅθεν καὶ Φαέθων τὸ κύριον, ὅτι παρὰ τὸ φάω, ὃ δηλοῖ τὸ λάμπω, λέγεται. 1728, 6.

Φαέθων καὶ Λάμπος, Ἠοῦς ἵππων ὀνόματα. 826, 26. φαέθων ἥλιος ἐπιθετικῶς ὁ φαεινὸς, ἤγουν λαμπρός. 1671, 45. καὶ Φαέθων υἱὸς Ἡλίου κυριωνυμικῶς. 1947, 20.

φαείνειν ὅτι παρὰ τὸ φαίνειν, ὃ δηλοῖ τὸ λάμπειν, λέγεται. 1734, 12. 1848, 31. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ φαείνω ἐκ τοῦ φάω παρήχθη. 1728, 5.

φαεινὴ σελήνη οὐχ ἡ ἀεὶ ἀλλὰ ποτὲ τοιαύτη, ὡς καὶ φαεινὴ ἐσθὴς, ᾿Οδ. ξ', 74. οὐχ ἡ ἐνεργείᾳ τότε οὖσα, ἀλλὰ δυνάμει τοιαύτη, ἑρμηνεία διεξοδική. 729, 20. 1552, 15. καὶ φαεινὴ μάστιξ ἡ στιλπνὴ ἢ ἡ λεπτή. 821, 16. 1552, 15.

φαεινοὶ πλόκαμοι οἱ ὑπερξανθίζοντες. 975, 60. φαεινοὶ δὲ ὀφθαλμοὶ οἱ φάους δεκτικοί. 1080, 10.

φαεινὸν τὸ λεπτὸν ἢ λευκὸν καὶ διαφανές. 427, 39. καὶ φαεινὸν δόρυ τὸ λαμπρὸν καὶ ἐσμηγμένον. 842, 58. καὶ ὅτι τὸ φαεινὸν ἐκ τοῦ φαείνω ῥήματος λέγεται. 1728, 6. καὶ φοίνικι φαεινὸς λόφος, ᾿Ιλ. δ, 538. φοινικῷ χρώματι λάμπων. 1030, 39.

φαεσίμβροτος ἥλιος ὁ τοῖς βροτοῖς φαέθων, ἤγουν φαίνων. 1651, 52. καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ μ, ὡς τὰ πλεῖστα τῶν ἐκ τοῦ βροτὸς συγκειμένων. 243, 43.

φάζω τὸ φονεύω. 763, 63.

φάθι καὶ ἀπόφαθι, προστακτικὰ ἀντικείμενα ἀλλήλοις. 1641, 31.

Φαίακες, ἔθνος Κέρκυραν τὴν νῆσον οἰκῆσαν, ἀπὸ Φαίακος υἱοῦ Ποσειδῶνος καὶ Κερκύρας τῆς ᾿Ασωπίδος, καὶ ἱστορία τις περὶ τοῦ ἔθνους. 1521, 35.

Φαίαξ ὅτι Ποσειδῶνος υἱὸς καὶ Κερκύρας τοῦ ᾿Ασωποῦ ἱστορεῖται γενέσθαι. 1736, 28.

φαιδιμόεντες, ὅτι ἐν τῷ φαιδιμόεντες ἐνόμισάν τινες ἐγκεῖσθαι τὴν ἔντεα φωνήν. 954, 56.

Φαίδρα, Μίνωος θυγάτηρ, γυνὴ δὲ Θησέως, ὅτι Ἱππολύτου ἐρασθεῖσα καὶ μὴ τυχοῦσα αὐτὴ τε ἀπήγξατο κἀκεῖνον διαβαλοῦσα ἀπωλείας αὐτῷ γέγονεν αἰτία, ἱστορία. 1688, 17.

Φαῖδρα κύριον ὅτι παρὰ τὸ φαίνω λέγεται. 395, 20. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὰ Φαῖδρος καὶ Φαῖδρα κύρια ἐκ τῶν φαιδρὸς καὶ φαιδρὰ ἐπιθέτων μετήχθησαν. 1567, 52. τὰ δὲ φαιδρὸς καὶ φαιδρὰ ἐκ τῶν φαιδηρὸς καὶ φαιδηρὰ συνεκόπησαν. 792, 13. 906, 44.

φαῖεν, τρίτον πρόσωπον πληθυντικὸν ἀνάλογον τῷ φαῖμεν πρώτῳ, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ φαίημεν, φαῖεν δὲ τρίτου προσώπου ἐκ τοῦ φαίμεν πρώτου συνεκόπη. 176, 10.

φαίνειν ἀντὶ τοῦ προφέρειν ἐν τῷ, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ, ᾿Ιλ. σ', 295. 1144, 22. ὁμοίως καὶ φαίνειν ᾠδὴν ἀντὶ τοῦ προφορικῶς ἐκφαίνειν, ἢ ἀντὶ τοῦ σαφῶς ᾄδειν, ᾿Οδ. θ', 499. 1607, 14. παρὰ δὲ τοῖς ᾿Αττικοῖς φαίνειν ἀντὶ τοῦ κατηγορεῖν, ὅθεν καὶ τὸ συκοφαντεῖν λέγεται. 1495, 14.

φαίνειν τὸ φανεροῦν καὶ εἰς φῶς ἄγειν, καὶ φαίνειν τὸ λάμπειν. 1607, 15. καὶ ἀπὸ τοῦ φῶ μονοσυλλάβου παρῆκται τὸ φαίνω. 1100, 29.

φαινέμεν ἀντὶ τοῦ φαίνειν, ἤγουν φανεροῦν καὶ ἐμφανῆ ποιεῖν. 1593, 58.

φαίνεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ φαίνειν, ὃ ἐστι λάμπειν, ἐν τῷ, ἀρίστη φαίνετο βουλὴ, πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 737, 56. καὶ ἐν τῷ, πυρὰ φαίνετο ᾿Ιλιόθι πρό, ᾿Ιλ. θ', 561. 729, 8. καὶ φαίνεσθαι ἀντὶ τοῦ πεφηνέναι καὶ εἰς φῶς ἐκκεῖσθαι πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 1514, 32. 1904, 3. καὶ ὅτι ἐν τῷ, νίκη μὲν δὴ φαίνετ' ᾿Αρηιφίλου Μενελάου, ᾿Ιλ. γ', 457. τὸ φαίνεται οὐ διστακτικῶς ἀλλὰ βεβαιωτικῶς κεῖται. 415, 40. 434, 40. καὶ ὅτι φαίνεσθαι τελευτὴν βιότου τινὶ ἀντὶ τοῦ ἐγγίζειν τινὶ τὸν θάνατον λέγει Ὅμηρος. 1081, 53.

φαίνεσκεν ἀντὶ τοῦ ἐφαίνετο ἐν τῷ, γαῖα ποσὶ φαίνεσκεν, ᾿Οδ. λ', 587. 1701, 37.

φαινίνδα, τρόπος τις τῆς διὰ σφαίρας παιδιᾶς, καθ' ὃν ἑτέρῳ δεικνύντες τὴν σφαῖραν ἑτέρῳ ἐφίεσαν καὶ ἔφευγον. 1601, 36. 51.

Φαιστὸς, πόλις Κρήτης ἀπὸ Φαιστοῦ υἱοῦ Ῥοπάλου τοῦ Ἡρακλέους, καὶ περὶ τῆς θέσεως αὐτῆς, καὶ ὅτι ὑπὸ Γορτυνίων κατεσκάφη· καὶ Φαιστὸς ἑτέρα Πελοποννήσου ὁμωνύμως τῇ Κρητικῇ. 313, 16. 520, 11. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Φαιστὸς οὐ μόνον πόλις, ἀλλὰ καὶ ἀκρωτήριον τῆς Γορτυνίων χώρας, ὅπερ πανταχόθεν κυμαινόμενον ἐκ μόνου τοῦ πρὸς μεσημβρίαν μέρους ἀκύμαντον διαμένει, ἱστορία φυσική. 1469, 12.

Φακῆ, ὅτι οὕτως ἐπεκλήθη Ἡγήμων ὁ παρῳδὸς διὰ τὸ χαίρειν μάλιστα τῷ ὀσπρίῳ. 1239, 29. καὶ ὅτι τὴν ᾿Οδυσσέως ἀδελφὴν Φακῆν κεκλῆσθαι φασί τινες. 1572, 52. 55.

φάκινος ὁ ἐκ φακῆς μετουσιαστικῶς. 1572, 51.

φακὸς κλίνης ὁμωνύμως τῷ ὀσπρίῳ. 1289, 14.

φαλάγγια τὰ ὑποτιθέμενα τοῖς νεουλκουμένοις σκάφεσι ξύλα, ἃ καὶ ἕρματα λέγονται· καὶ φαλάγγια τὰ ἁπλῶς ξύλα, καὶ φαλάγγια ὁμωνύμως ἐν ταῖς τῶν οἴκων δοκοῖς φωλεύοντα ἀράχνια. 140, 9. 469, 15 — 20.

φάλαγξ, σύστημα τακτικὸν ἐξ ἀνδρῶν ρκ', καὶ ἁπλῶς ἡ στρατιωτικὴ παράταξις· καὶ φάλαγξ, τὸ καὶ φαλάγγιον, ὅ ἐστιν ὁ ἀράχνης τὸ ζωΰφιον, καὶ φάλαγγες ὑποτιθέμεναι δοκοὶ τοῖς νεουλκουμένοις σκάφεσι. 285, 39. 469, 8 — 22. 924, 5. καὶ ὅτι οὐ μόνον ἀνθρώπων φάλαγξ, ἀλλὰ καὶ ἑτέρων ζῴων καὶ δένδρων καὶ προσέτι λοπάδων παρά τινι κωμικῷ κατὰ συνθήκην λέγεται. 678, 61.

Φάρος, νῆσος Αἰγυπτιακή, καὶ περὶ τῆς θέσεως αὐτῆς, ἱστορία. 1500, 15.

Φάρος, ναύκληρος ἐξελόμενος τὴν Ἑλένην ἐκ τῆς Πρωτέως φυλακῆς πρὸς τὸ ἀποκαταστῆσαι αὐτὴν εἰς Λακεδαίμονα, ἱστορία. 1500, 11.

φᾶρος, μανδοειδές τι περίβλημα, οὐ δυτὸν, ἀλλ' ἀναπτόν. 1570, 58. 1774, 15. καὶ φᾶρος τὸ ἁπλῶς ὕφασμα εἴτουν ἱμάτιον, παρὰ τὸ ὑφῆ ἀρηρέναι, ἢ καὶ προπερισπᾶται διὰ τὴν συναίρεσιν τῶν δύο α. 170, 2. 1436, 54. 1534, 2.

Φάρσαλα καθ' ἡμᾶς ἡ τὸ πάλαι Φθία. 71, 1.

Φαρύγαι ἡ τὸ πάλαι Σκάρφη, πόλις ἐγγὺς Θερμοπυλῶν, ὅτι ἐκ τοῦ φάρυξ φάρυγος λέγεται. 277, 37. 1635, 20.

φαρύγεθρον, ὅτι ἡ λέξις αὕτη ὑπαγορεύει καὶ χωρὶς τοῦ γ τὸ φάρυξ φάρυγος λέγεσθαι. 1635, 25.

φάρυγξ ὅτι κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται. 1390, 52. καὶ ὅτι καὶ φάρυξ φάρυγος χωρὶς τοῦ ν λέγεται, καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔγκειται τὸ ν τοῖς τοιούτοις, ἑρμηνεία διεξοδική. 1635, 21.

φὰς φάντος, μετοχὴ ποιητικῶς, φάμενος δὲ Ἀττικῶς. 380, 39. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἡ φὰς φάντος μετοχὴ δευτέρου ἐστὶν ἀορίστου, καὶ ὅτι χρήσιμός ἐστιν ὡς καὶ ἡ φάμενος. 37, 46. 1641, 34. καὶ ὅτι τὸ φὰς ἐκ τοῦ φάσας συνεκόπη, ὅπερ ἐκ τοῦ φῶ κανονικῶς κινεῖται, ὡς ἐκ τοῦ κλῶ τὸ κλάσας. 1654, 15.

φάσαι, ἄχρηστον καθ' αὑτὸ ἀντὶ τοῦ φονεῦσαι. 564, 8. 1827, 63.

φάσγανον ὅτι παρὰ τὸ σφαγαῖς γάνυσθαι λέγεται. 675, 58. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ φάσαι, ὃ δηλοῖ τὸ φονεῦσαι, λέγεται. 1827, 63.

Φάσηλις, πόλις ἀξιόλογος καὶ λίμνη, ἧς ὑπέρκειται ὄρος Λυκιακὸν Σόλυμα οὐδετέρως λεγόμενον. 635, 34.

φάσθαι, ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ φάθι προστακτικοῦ ἐν τῷ, φάσθαι Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι, Ὀδ. ι', 504. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐφάμην μέσου ἀορίστου δευτέρου κεκίνηται, διὸ καὶ παροξύνεται, ὡς φύσει βραχέος ὄντος τοῦ παραληκτικοῦ α. Ἡρακλείδης δὲ προπερισπᾶν ἀξιοῖ καὶ μακρῷ παραλήγεσθαι, ὡς ἀπὸ τοῦ φάομαι φῶμαι, τὸ ἀπαρέμφατον φάεσθαι φᾶσθαι. 1641, 31—40.

φάσθε νύ που, ἀντὶ τοῦ λέγετε ἴσως, Ὀδ. κ', 562. 1669, 63.

φασί, κατηγόρημα ποτὲ μὲν περὶ τῶν κατὰ φήμην γινωσκομένων λεγόμενον παρ' Ὁμήρῳ, οἷον· φασὶ σὲ μὲν Πηλέως ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι, Ἰλ. υ', 206. ποτὲ δὲ περὶ τῶν κατὰ τὴν κοινὴν δόξαν ὁμολογουμένων πρὸς ἱστορικὴν ἀκρίβειαν καὶ πίστιν, οἷον ἐν τῷ, αἰετὸν ὅν φασιν ὀξύτατα δέρκεσθαι, Ἰλ. ρ', 674. καὶ ἐν τῷ, Ὄλυμπον ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἔμμεναι, Ὀδ. ζ', 42. καὶ ὅτι καὶ τὸ φημὶ περὶ τῶν ἀκριβῶς γινωσκομένων λέγεται παρὰ τῷ αὐτῷ, οἷον, φημὶ γὰρ κατανεῦσαι ὑπερμένεα Κρονίωνα, Ἰλ. β', 350. 1122, 57. 1174, 3. 1412, 23. 1550, 62. καὶ ὅτι ἐπὶ τῶν τοιούτων ἀοριστότερόν ἐστι τὸ φασὶ τοῦ φησὶν ὁ δεῖνα. 1203, 57.

φάσις ὁ λόγος, ἐκ τοῦ φάω φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ λέγω. 1374, 27. 1728, 18. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ πέφασαι δευτέρου προσώπου ῥηματικοῦ παρῆκται, ὡς ἀπὸ τοῦ πέφαται τρίτου ἡ φάτις. 1550, 1.

φάσκειν, αὐδᾶν, μυθεῖσθαι, ἀγορεύειν, ὅτι ἰσοδυναμοῦσιν ἀλλήλοις, ἢ καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν, τὸ παραιφάσκειν καὶ παραυδᾶν καὶ παραμυθεῖσθαι καὶ παρηγορεῖν, ἰσοδυναμοῦσιν ὁμοίως. 1695, 32. καὶ ὅτι τὸ φάσκω ἐκ τοῦ φῶ, ὅ ἐστι λέγω, παρήχθη. 1728, 48.

φασκώλιον, δερμάτινον βαλάντιον, καὶ φάσκωλος ἡ ἱματιοφορίς. 1446, 5. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι φάσκωλος ῥαπτὸς θύλακος. 1534, 51.

φατειός παρὰ τὸ φατὸς, ὅ ἐστι λεκτός. 1374, 25.

φατὶ ἀντὶ τοῦ φησὶν Αἰολικῶς. 1613, 28.

φάτις ἡ φήμη, ὅτι ἀπὸ τοῦ πέφαται τρίτου προσώπου ῥηματικοῦ λέγεται, ὡς ἀπὸ τοῦ πέφασαι δευτέρου ἡ φάσις. 1550, 1.

φάτνη ὅτι παρὰ τὸ φαγεῖν λέγεται τροπῇ τοῦ γ εἰς τ. 547, 2. 658, 50. 1784, 43.

φατνώματα τὰ διάγλυφα τῶν στεγῶν σανιδώματα, καὶ φατνωτὸν τὸ οὕτως σανιδωτὸν, ὅτι παρὰ τὴν φάτνην λέγονται. 547, 3. καὶ ὅτι καὶ φάτνωμα ὀδόντων κατὰ συνθήκην λέγεται. 1784, 46.

φάτο ἀντὶ τοῦ ἔφατο, τρίτον πρόσωπον τοῦ ἐφάμην μέσου ἀορίστου δευτέρου, ὅτι βραχείᾳ παραλήγεται. 1641, 33.

φατος λήγοντα ὀνόματα ἐκ τοῦ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φονεύω, παρηγμένα, οἷον πρόσφατος, Ἀρηΐφατος, ὀδυνήφατος. 887, 48.

φατὸς ὁ λεκτὸς, ἐκ τοῦ φάω φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ λέγω. 1728, 18.

φατρία χωρὶς τοῦ ρ, ταὐτὸ ὅπερ φρατρία καὶ τριττὺς, ἃ ἦν τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς· καὶ φατριάζειν ἐν ἴσῳ τῷ φρατριάζειν, ὃ δηλοῖ τὸ εἰς ταὐτὸ συνιέναι τοὺς φράτορας. 239, 24—36. καὶ ὅτι εὐφωνότερον φατρία καὶ φατριάζειν χωρὶς τοῦ ρ λέγονται. 735, 51.

φάττα, εἶδος περιστερᾶς, μέγεθος ἀλέκτορος, τὸ δὲ χρῶμα σπόδιον, καὶ ὅτι τεσσαράκοντα ἔτη ζῶσιν αἱ φάτται. 1712, 42. 44.

φαύζειν τὸ φρύγειν, παρὰ τὸ φῶ τὸ καίω. 962, 49. ζήτει τὸ φαῦσις καὶ τὸ φώζειν.

φαυλία ἐλαία μικρόκαρπος ἐκ κοτίνου κοπέντος καὶ μεταφυτευθέντος. 1356, 64.

φαῦλος ὁ κακοήθης καὶ ὁ ἀγαθὸς παρ' Εὐριπίδῃ, καὶ φαῦλον τὸ μέγα, καὶ φαύλη ἐλαία ἡ μικρόκαρπος, καὶ φαῦλον τὸ ἁπλοῦν καὶ μέτριον. 1357, 61.

φαύλως ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς καὶ ἡσυχῇ. 1357, 1.

φαῦσις παρὰ τὸ φαύω, ὃ ἐκ τοῦ φάω πλεονασμῷ Αἰολικῷ τοῦ υ λέγεται. 1728, 7.

φαύω ἐκ τοῦ φάω πλεονασμῷ Αἰολικῷ τοῦ υ. 1728, 6.

φάψ, εἶδος περιστερᾶς, ζήτει ἐν τῷ, περιστερῶν εἴδη. 1712, 42.

φάω, ὅτι τοῦ φάω εὕρηται παρα-

πράγμασι· καὶ ὅτι τὸ φερώνυμον ἐπώνυμον λέγεται παρ' Ὁμήρῳ· καὶ ὅτι διττῶς τὸ ἐπώνυμον, ἢ γὰρ τὸ αὐτομάτως τὴν ἀρχὴν τεθὲν, ὕστερον δὲ ἐπαληθεῦσαν, ἢ τὸ ἐκ μελέτης εἴτουν προνοίας τεθέν. 1567, 56.

φεύγειν τὸ σπουδαίως κινεῖσθαι πρὸς κακοῦ ἀποφυγήν. 1461, 57. καὶ ὅτι καὶ ἵπποι φεύγειν λέγονται παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ συντόνως τρέχειν. 342, 19. 722, 24. καὶ ὅτι καὶ λόγος φεύγειν λέγεται, ὅταν εἴη μὴ καίριος, καὶ βέλος ἐκφεύγειν χειρὸς, ὅταν εἰς μάτην βληθῇ. 516, 18.

φεύζειν τὸ φεῦ λέγειν, ὡς οἰμώζειν τὸ οἴμοι λέγειν. 1279, 36.

φέψαλοι οἱ ἀναφερόμενοι σπινθῆρες ἐκ τῶν καιομένων ξύλων, ὅτι παρὰ τὸ φέβω φέψω καὶ τοῦ ἅλλεσθαι λέγονται, ἵν' ᾖ φέψαλος, οὗ φέβεταί τις τὸ ἅλμα. 1802, 62.

φεψάλυγες ταὐτὸ ὅπερ φέψαλοι. 1802, 62.

φῆ ἀντὶ τοῦ ἔφη, οἷον ἐν τῷ, ὁ δὲ φῆ κώδειαν σχών, Ἰλ. ξ', 499. ὅπου καὶ ἀντὶ τοῦ ὡς παραβολικοῦ ἐνόησάν τινες τὸ φῆ, ἵν' ᾖ, ὡς κώδειαν. 999, 25 — 30.

φηγαλεὺς Διόνυσος ὅτι παρὰ τὰς ἐπὶ τῶν φηγῶν ἀναδενδράδας ἀμπέλους ἐπωνυμικῶς λέγεται. 664, 46.

Φηγεὺς κύριον, ἐτυμολογία. 515, 42.

φήγινος ἄξων ὁ ἐκ φηγίνου ξύλου κατεσκευασμένος. 613, 5.

Φήγιον ὄρος τι παρὰ τὸ πολλὰς ἔχειν φηγοὺς οὕτω κληθέν. 664, 45.

φηγὸς, εἶδος δρυὸς, ὅτι παρὰ τὸ φαγεῖν λέγεται διὰ τὸ χορηγῆσαι τροφὴν τοῖς ἀρχαίοις ἀνθρώποις. 594, 34. 664, 45. 1859, 33.

φηγὸς, Διὸς ἱερὰ, ὅτι μία μόνη ἦν ἐν Τροίᾳ καὶ οὐ τόπος περιεκτικὸς πολλῶν φηγῶν. 653, 47. 664, 31. 1263, 14. καὶ ὅτι ὡς θρεπτικὴ καὶ ζωοποιός ποτε τῶν ἀνθρώπων τῷ ζωογόνῳ Διὶ ἀφιέρωτο. 594, 34. 664, 35.

φηλέω φηλῶ τὸ ἀπατῶ, ὅτι καὶ φηλόω κατὰ τὴν τρίτην λέγεται. 194, 32. 781, 10.

φήληκες, ἤγουν ἀπατεῶνες, καὶ ὅτι τῶν σύκων ὅσα τὸ πέπον ψεύδονται φήληκες λέγονται. 1964, 5.

φηλήτης, ζήτει ἐν τῷ φιλήτης διὰ τοῦ ἰῶτα.

φηλομήλα ὅτι Δωρικῶς οὕτω λέγεται, φιλομήλη δ' ἂν ἦν τὸ κοινόν. 1687, 16.

φηλώσας πρόμον, ἀντὶ τοῦ ἀπατήσας τὸν ἄρχοντα παρὰ Λυκόφρονι. 781, 11. ζήτει τὸ, φηλέω φηλῶ.

φήμη ἡ μαντικὴ κληδὼν παρ' Ὁμήρῳ, τουτέστιν ὁ μέλλοντός τινος δηλωτικὸς λόγος ἐξ αὐτομάτου λαλούμενος, οἷον ἐν τῷ, ὣς φάτο, χαῖρε δὲ φήμῃ Ὀδυσσῆος φίλος υἱὸς, Ὀδ. β', 35. ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς λόγου εἴτουν τῆς ἀνθρωπίνης λαλιᾶς οὐχ' εὕρηται παρ' Ὁμήρῳ, ἐπὶ δὲ τοῦ τοιούτου σημαινομένου τὸ φῆμος τίθεται. 799, 10. 1432, 22. 1439, 8. 1840, 14.

φημὶ, ῥῆμα ἀποφαντικῶς καὶ ἀξιωματικῶς κατ' ἐπίκρισιν περὶ τῶν ἀκριβῶς γινωσκομένων λεγόμενον, οἷον ἐν τῷ, φημὶ κατανεῦσαι Κρονίωνα, Ἰλ. β', 350. τὸ δὲ φασὶ ποτὲ μὲν περὶ τῶν κατὰ φήμην γινωσκομένων, οἷον, φασὶ σὲ μὲν Πηλῆος ἔκγονον εἶναι, ποτὲ δὲ περὶ τῶν ὁμολογουμένων, οἷον, ἀετὸν ὅν φασιν ὀξύτατα δέρκεσθαι· ζήτει τὸ φασί. 190, 44. 214, 40. 627, 45. 637, 25. 1092, 12. 1412, 23. καὶ ὅτι τὸ φημὶ οὐ μόνον κατὰ φωνὴν ἐνεργητικὴν κινεῖται, ἀλλὰ καὶ κατὰ παθητικὴν, οἷον τὸ ἐφάμην ἐν ἴσῳ τῷ ἔφην, καὶ φάμενος ἀντὶ τοῦ φὰς, ὃ παρὰ ποιηταῖς μόνον εὕρηται λεγόμενον, οἷον ἐν τῷ, φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι, Ἰλ. γ', 44. 380, 39. καὶ ὅτι φαμαὶ ἔδει λέγεσθαι ἐν τοῖς παθητικοῖς, οὐ λέγεται δέ· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ φάω φῶ δευτεροζύγου γέγονε. 1641, 37. 39. 1728, 18. καὶ ὅτι οὐκ ἔχει παρακείμενον. 1769, 58. καὶ ὅτι καὶ φῆμι βαρυτόνως λέγεται κατ' Αἰολεῖς. 1613, 18.

Φήμιος ποιητὴς, Κρηθηΐδι τῇ Ὁμήρου μητρὶ συνοικήσας καὶ τὸν Ὅμηρον παιδεύσας, ἱστορία. 1404, 16. καὶ ὅτι καὶ τῇ Πηνελόπῃ εἰς Ἰθάκην ἐπὶ γάμῳ πορευομένῃ Φήμιος ποιητὴς ἐδόθη φύλαξ. 1466, 61.

φῆμις Ἰωνικῶς ἡ κοινῶς φήμη. 799, 10. 1563, 31. 1956, 62. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι φῆμις ἡ δημοτικὴ συνέλευσις ἐπὶ δημηγορίᾳ ἐν τῷ, οἱ μὲν ἄρ' ἐς θῶκον πρόμολον δήμοιό τε φῆμιν, Ὀδ. ο', 468. 1787, 52. ζήτει τὸ φήμη.

Φημονόη, προφῆτις Ἀπόλλωνος, ὅτι πρώτη ἐφεῦρε τὸ ἡρωικὸν μέτρον. 4, 1.

φήνη, ὄρνεον ἀετῶδες, ὅτι παρὰ τὸ φαίνειν λέγεται. 1472, 43. 45. καὶ ὅτι καὶ τοὺς ἐκθέτους ἀετιδεῖς ἐκτρέφειν λέγεται. 1799, 63.

Φηρὰ, πόλις Μεσσηνιακὴ ἐν Πελοποννήσῳ, καὶ Φηραὶ πληθυντικῶς λέγεται, καὶ ὅτι παρὰ τὸν κανόνα τῶν διὰ τοῦ ηρα ὀξύνεται. 580, 36. 43. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Φηραὶ πόλις τῆς Λακωνικῆς, Φεραὶ δὲ Θεσσαλίας. 743, 25. 1477, 61.

φῆρες ἀντὶ τοῦ θῆρες Αἰολικῶς, καὶ ὅτι οὕτω λέγονται οἱ Κένταυροι παρ' Ὁμήρῳ, οἱονεὶ φυῆρες, ἤγουν ἐκ δύο φυῶν ἡρμοσμένοι, τουτέστι διφυεῖς. 101, 45 — 102, 4.

φῆς πρόσωπον ῥηματικὸν ὅτι κατ' ἐνεστῶτα μὲν χρόνον ἀκουόμενον ὀξύνεται καὶ μετὰ προσγραφῆς τοῦ ι γράφεται, φῆς δὲ κατὰ δεύτερον ἀόριστον περισπᾶται καὶ χωρὶς τοῦ ι γράφεται. 1578, 17.

φησὶν εἶναι ἄριστος, Ἰλ. ο', 107. περὶ τοῦ Διὸς εἰρημένον, ὅτι ἢ σκωπτικῶς ἐῤῥέθη ἀντὶ τοῦ, λέγει μὲν οὐκ ἔστι δὲ, ἢ ἀντὶ τοῦ θαῤῥούντως ἀποφαίνεται. 1008, 18.

φήσω μέλλων ὅτι οὐκ ἀπὸ τοῦ φημὶ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ φῶ μονοσυλλάβου κεκίνηται. 1770, 32.

φθάμενος καὶ φθὰς μετοχαὶ ὅτι ἐκ τοῦ φθῆμι θέματος κεκίνηνται. 1309, 58.

φθάνω τὸ προλαμβάνω, ὅτι ἐκ τοῦ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φαίνω, πλεονασμῷ τοῦ θ λέγεται. 810, 4. 886, 49. καὶ ὅτι τὸ φθάνω ἐκτείνει τὴν φθᾱ συλλαβὴν διὰ μέτρου χρείαν ἐν τῷ, χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ, φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα, Ἰλ. φ', 262. 1236, 6.

φθὰς φθάντος, ὄνομα μετοχικὸν καὶ κύριον, ὅτι παροξύνεται κατὰ τὰς πλαγίας καὶ διὰ τοῦ ντ κλίνεται. 436, 21.

φθέγγεσθαι καὶ φθόγγος ὅτι καὶ ἐπὶ ἀλόγων τίθεται. 1639,10. 1710,62.

φθείρ ἀντὶ τοῦ θὴρ, παρὰ τὸ φθείρειν ἀπελεύσει τοῦ φ καὶ τροπῇ τῆς διφθόγγου εἰς η. 697,38.

φθεῖρες τὰ ἐξανθήματα τῶν πιτύων, ὅθεν Φθειρῶν ὄρος τι τῆς Καρίας ὀνομαστικῶς ἐλέγετο, ὃ καὶ Φθιρῶν διὰ τοῦ ι ἔγραφόν τινες, ἑρμηνεία διεξοδική. 368, 9. ζήτει τὸ, Φθὶρ ὄρος Καρίας.

φθείρω ὅτι ἐκ τοῦ φθέω φθῶ παρήχθη. 1689,24. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ φῶ τὸ φονεύω προσλήψει τοῦ θ γίνεται φθῶ, ὅθεν τὸ φθείρω. 1728,11.

Φθειρῶν ὄρος Καρίας παρὰ τοὺς φθεῖρας, ὃ δηλοῖ τὰ τῶν πιτύων ἐξανθήματα ἢ τοὺς κώνους, οὕτω λεγόμενον, ἢ παρὰ τοὺς ἐν αὐτῷ φθεῖρας, ἤγουν θῆρας, ἢ φθεῖρας, ἤγουν φθαρτικοὺς καὶ ληστρικοὺς ἀνθρώπους, ἑρμηνεία διεξοδική. 368,9—20. ζήτει τὸ, φθεῖρες καὶ τὸ Φθίρ.

φθεῖσθαι ἀντὶ τοῦ φθαρῆναι, ἀπὸ τοῦ φθέω φθῶ, φθίσθαι δὲ διὰ τοῦ ἰῶτα ἀπὸ τοῦ φθίω. 750, 43. 1784,17.

φθείσθω προστακτικὸν ὅτι ἐκ τοῦ φθιέσθω γέγονε κατὰ μετάθεσιν καὶ κρᾶσιν. 721,39.

φθεῖται, τρίτον πρόσωπον ῥηματικὸν, ὅτι εἰ μὲν διὰ διφθόγγου γράφεται, ἀπὸ τοῦ φθέω φθῶ κεκίνηται, εἰ δὲ διὰ τοῦ ι, ἀπὸ τοῦ φθίω. 1689,22.

φθέωμεν ἀντὶ τοῦ φθῶμεν, ὅ ἐστι προλάβωμεν. 1805,26.

φθήῃ ἀντὶ τοῦ φθαίη. 1090,20. ζήτει τὸ, ηω λήγοντα εὐκτικά.

φθην λήγοντες ἀόριστοι πρῶτοι χρησιμώτεροι παρὰ ποιηταῖς τῶν εἰς πην λη γόντων δευτέρων, διὰ τὸ τραχυφωνοτέραν καὶ ὀγκωδεστέραν εἶναι τὴν αὐτῶν ἐκφώνησιν. 1775,3.

φθῇσιν ἀντὶ τοῦ φθῇ εἴτουν φθαίη καὶ προλάβῃ. 1330,64.

φθήσονται ἀντὶ τοῦ φθάσουσιν, ἐκ τοῦ φθῶ φθάσω, ἢ ἐκ τοῦ φθῆμι. 886,49. 1309,48.58.

Φθία, πόλις καὶ μοῖρα Θεσσαλίας τὰ νῦν λεγόμενα Φάρσαλα, ὁ πολίτης Φθιώτης καὶ Φθῖος. 71,1. 320,24.

φθίμενος, μετοχὴ ἐκ τοῦ φθιόμενος κατὰ συγκοπὴν λεγομένη. 419,26.

φθίνασμα ἡλίου ἡ δύσις παρ' Αἰσχύλῳ διὰ τὸ ἀναλογεῖν τῇ φθινάδι ὥρᾳ τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἡμέρας. 698,24. 832,45.

φθινύθειν τὸ φθείρειν καὶ ἀπόλλειν, καὶ τὸ φθείρεσθαι καὶ ἀπόλλυσθαι. 1415,2. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ φθίνω παρῆκται. 1526,16. καὶ ὅτι μεταβατικῶς συντάσσεται ἐν τῷ, φθινύθεσκε φίλον κῆρ, καὶ θυμὸν ἀποφθινύθουσι. 1074,48.

φθίνω ὅτι ἐκ τοῦ φθέω φθῶ παρήχθη, ὡς ἐκ τοῦ κλῶ τὸ κλίνω. 1689,24. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ φῶ τὸ φονεύω προσλήψει τοῦ θ γίνεται φθῶ, ὅθεν τὸ φθίνω. 1728,11.

Φθῖοι, ἔθνος Θεσσαλικὸν ἀπὸ Φθίας πόλεως ἢ μοίρας Θεσσαλικῆς. 320,29. καὶ ὅτι ἐκτείνεται ἡ ἄρχουσα τοῦ ὀνόματος, Ἰλ. ν', 686.693. καὶ ὅτι διαφέρειν Φθιωτῶν τοὺς Φθίους νομίζουσί τινες. 954,54.

Φθίρ, ὄρος Καρίας, καὶ Φθῖρες οἱ κατοικοῦντες αὐτὸ, καὶ φθὶρ τὸ ἐξάνθημα τῆς πίτυος, ὅθεν καλεῖσθαι τὸ ὄρος τινὲς νομίζουσι· καὶ ὅτι διὰ διφθόγγου γράφουσί τινες τὴν φθι συλλαβὴν τοῦ ὀνόματος, ἑρμηνεία διεξοδική. 368,7.

φθισήνωρ ἐπίθετον ὅτι ἐκ τοῦ φθίω φθίσω καὶ τοῦ ἀνὴρ ἀνέρος σύγκειται, καὶ ὅτι διὰ διφθόγγου γράφουσί τινες τὴν φθι συλλαβὴν τοῦ ὀνόματος. 356,17.

φθίσθαι, ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ φθαρῆναι, ὅτι καὶ φθεῖσθαι διὰ διφθόγγου γράφεται, ὡς ἀπὸ τοῦ φθέω φθῶ. 1152,59. 1784,17.

φθίσις ὅτι παρὰ τὸ φθίω φθίσω λέγεται. 886,46.

φθίσω μέλλων ὅτι ἀπὸ τοῦ φθίω, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τοῦ φθίνω κεκίνηται. 886,46.

φθίω καὶ φθίνω παρὰ τὸ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φονεύω, πλεονασμῷ τοῦ θ. 886,47.

φθίω φθίσω, ὅτι τὸ φθίω καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ οὐ μόνον διὰ τοῦ ι, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου ἀξιοῖσί τινες γράφειν. 969,13.

φθογγὴ ἐπὶ θρεμμάτων φωνῆς ἐνίοτε παρ' Ὁμήρῳ. 1190,54.

φθοΐς, πέμματά τινα μετὰ σπλάγχνων ἐσθιόμενα. 1165,10. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι φθοῖς πλακοῦς ποιὸς ἐκ τυροῦ καὶ μέλιτος σκευαζόμενος, καὶ ὅτι ἄδηλον εἰ κλίνεται ἡ λέξις. 1753,3.

φθονεῖν τὸ μέμφεσθαι καὶ τὸ κωλύειν, οἷον ἐν τῷ, τί τ' ἄρα φθονέεις ἐρίηρον ἀοιδὸν τέρπειν ὅππῃ οἱ νόος ὄρνυται, Ὀδ. α', 346. 444,35. 1422,9. 1867,31.

φθόνος ἐπὶ μέμψεως παρ' Εὐριπίδῃ. 1422,14. 1867,32.

φθῶ τὸ φθάνω, ὅτι ἐκ τοῦ φῶ, ὅ ἐστι φαίνω, γέγονε πλεονασμῷ τοῦ θ ἢ ἐκ τοῦ φῶ καὶ τοῦ θῶ σύγκειται. 1309,61. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ φθῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φθάνω, ἐκ τοῦ πτῶ, ὅ ἐστι πετῶ, γέγονε κατὰ ἐναλλαγὴν τῶν ψιλῶν εἰς δασέα. 1392,42.

φιαλεῖν ἢ ἐφιαλεῖν τὸ ἐπιβαλεῖν, παρὰ τὸ ἰάλλειν, ἢ ἀντὶ τοῦ μετ' εὐχῆς ἔχεσθαί τινος πράγματος, παρὰ τὴν φιάλην· χρῆσις δὲ ταύτης τῆς λέξεως παρά τινι κωμικῷ (Arist. Vesp. 1348.) ἐν τῷ, ἀλλ' οὐκ ἀποδώσεις οὐδὲ φιαλεῖς οἶδ' ὅτι. 1403,16.

φιάλη, ἀγγεῖον λεβητοειδὲς πεπλατυσμένον ἄνωθεν. 1298,36. καὶ ὅτι παρὰ τὸ πιεῖν ἅλις λέγεται τροπῇ τοῦ π εἰς φ. 561,14. 1300,3. 1745,59.

Φιλαδέλφεια πόλις ὅτι συνεχῶς σείεται, ἱστορία. 346,24.

φίλαι, προστακτικὸν τοῦ ἐφιλάμην μέσου ἀορίστου πρώτου, ὃς ἀπὸ τοῦ φίλημι ἀχρήστου θέματος κεκίνηται, καὶ ὅτι ἐκτείνεται ἡ φι συλλαβὴ ἐν τῷ, νῦν αὖτέ με φίλαι Ἀθήνη, Ἰλ. ε', 117.522, 19. 527,8. 805,30.

φιλαίτατον ἀντὶ τοῦ φίλτατον παρὰ Ξενοφῶντι. 1441,30. καὶ φιλαίτερος συγκριτικὸν ἀντὶ τοῦ φίλτερος. 1905,37. ζήτει ἐν τῷ, αιτερος λήγοντα συγκριτικά.

φιλαλήθης, ὅτι βαρύνεται τοὔνομα, καίπερ ἐκ τοῦ ἀληθὴς ὀξυτόνου συγκείμενον. 897,40.

φιλοφρονήσασθαι τὸ φιλικῶς θεραπεῦσαι. 1604, 54.

φιλοψευδὴς οὐχ' ὁ ποτὲ ψευδόμενος, ἀλλ' ὁ ἀεὶ τοῦτο ποιῶν. 1145, 49.

φίλτατα λέγονται κατ' ἐξοχὴν οἱ γονεῖς καὶ γυνὴ καὶ τέκνα. 1581, 37.

φίλτατος ὅτι ἐκ τοῦ φιλώτατος ἢ φιλαίτατος κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 1441, 31.

φίλτρον, λάχανόν τι διεγερτικὸν εἰς ἀφροδίσια. 1163, 9.

φίλυπνον πρόσωπον σκωπτικῶς λέγεται τὸ πάσχον καὶ ὑπνοῦν προσποιούμενον. 974, 26.

φίλως ἀντὶ τοῦ ἡδέως παρ' Ὁμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, νῦν δὲ φίλως χ' ὁρόῳτε καὶ εἰ δέκα πύργοι ὑμείων προπάροιθε μαχοίατο, Ἰλ. δ', 347. 479, 43. 481, 41.

Φίμβριος Ῥωμαῖος ἐν ἕνδεκα ἡμέραις ἑλὼν τὴν Ἰλιέων πόλιν, ἱστορία. 459, 45.

Φινεὺς ὅτι ἐν τῇ Βιθυνῶν χώρᾳ κατοικῶν καὶ σχὼν υἱοὺς ἐκ Κλεοπάτρας τῆς Βορέου ἐπηγάγετο ἑτέραν γυναῖκα καὶ τοὺς υἱοὺς ἐκείνη ἐξέδωκεν εἰς ἀναίρεσιν, ἐφ' οἷς αἱρέσεως αὐτῷ δοθείσης ὑπὸ τοῦ Διός, ἢ τυφλὸν ζῆν ἢ ἀποθανεῖν, καὶ ἑλόμενος τυφλὸς ζῆν, Ἁρπυίαις ὀρνέοις ἁρπακτικοῖς ἔκδοτος ἐγένετο, ἃ οἱ Ἀργοναῦται ἀπεδίωξαν αὐτοῦ ἐπὶ τῷ διδαχθῆναι πῶς τὰς Πλαγκτὰς παραπλεύσουσιν, ἱστορία διεξοδικωτάτη. 1712, 13—28.

φίντατος ἀντὶ τοῦ φίλτατος τροπῇ Δωρικῇ τοῦ λ̄ εἰς ν̄. 918, 28. 1648, 4.

Φίντης ἀντὶ τοῦ Φίλτης τροπῇ Δωρικῇ τοῦ λ̄ εἰς ν̄. 918, 28. 1648, 4.

φιτρὸς ὁ ἐκ φυτῶν κορμὸς τροπῇ τοῦ ῡ εἰς ῑ. 413, 13. 1284, 24. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι φιτρὸς ὁ κορμὸς, οἱονεὶ φίτυρος, ὡς ἀπὸ τοῦ φίτου, ὃ δηλοῖ τὸ φυτόν. 890, 62. 1291, 26.

φίττα καὶ σίττα, ἐπίῤῥημα ἐπισπευστικόν. 855, 25. 1963, 43.

φιττάκια, τὰ καὶ πιστάκια. 1210, 42.

φίτυ τὸ φυτὸν εἴτουν φύτευμα, καὶ φίτυς ὁ γεννῶν εἴτουν ὁ πατήρ. 1234, 25. 1291, 26.

φίτυς ὁ πατὴρ τροπῇ τοῦ ῡ εἰς ῑ, καὶ φίτυ τὸ γέννημα. 413, 12. 1705, 52.

φλᾶν ἀντὶ τοῦ θλᾶν Ἀττικῶς. 102, 1. καὶ φλᾶσθαι Ἀττικῶς τὸ κοινῶς θλᾶσθαι. 1039, 39.

φλαῦρος, οἱονεὶ φλύαρος κατ' ἀναγραμματισμόν. 46, 1.

φλέβες ὑδάτων αἱ τῆς γῆς σύριγγες, ἐξ ὧν ἀναπιδύουσιν ὕδατα. 309, 41.

φλεγεθοίατο παθητικῶς ἀντὶ τοῦ φλέγοιεν ἐν τῷ, ὄφρα τάχιστα πυρὶ φλεγεθοίατο νεκρόν, Ἰλ. ψ', 197. 1295, 48.

φλέγειν ἀντὶ τοῦ λάμπειν. 1246, 56.

φλέγμα ἐν ἴσῳ τῷ πύρωσις καὶ φλόγωσις. 1239, 5.

Φλέγρα, πόλις Θράκης ἡ καὶ Παλλήνη, περὶ ἣν ὁ Ἡρακλῆς τοὺς Γίγαντας κατεπολέμησεν. 291, 46. ζήτει τὸ Παλλήνη.

Φλεγύαι ἔθνος, ἀπὸ Φλεγύου ἀδελφοῦ Ἰξίονος, ὅμορον τοῖς Ἠπειρωτικοῖς Θεσπρωτοῖς, κατὰ δ' ἑτέρους Γυρτώνην Φωκικὴν ἢ Μαγνῆτιν κατοικῆσαν, λῃστρικὸν δὲ καὶ ἀσεβὲς γενόμενον καὶ τὰς Θήβας ἀναστατῶσαν καὶ τὸν ἐν Πυθοῖ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος πορθῆσαν ὑπ' ἐκείνου ταρταρωθῆναι μυθεύεται· καὶ ὅτι ἀπὸ τῶν Φλεγυῶν φλεγυᾶν τὸ ὑβρίζειν ἐλέγετο παρὰ Φωκεῦσι· καὶ ὅτι καὶ Φλεγύα Βοιωτικὴ πόλις ἱστορεῖται γενέσθαι, ἧς ὁ πολίτης ὁμωνύμως τῷ ἐθνικῷ οὐ μόνον Φλεγύας Φλεγύου, ἀλλὰ καὶ Φλεγύας Φλεγύα, καὶ Φλεγυεὺς δὲ καὶ Φλέγυς Φλέγυος λέγεται. 333, 25. 337, 15. 933, 8—24.

φλεγυᾶν ἐν ἴσῳ τῷ ὑβρίζειν, παρωνύμως ἀπὸ Φλεγυῶν τοῦ ἔθνους. 933, 14. ζήτει τὸ, Φλεγύαι ἔθνος.

φλεγύας ὁ ξανθὸς ἀετὸς κατὰ γλῶσσαν ὁμωνύμως τῷ ἐθνικῷ. 933, 26.

φλεδὼν ὁ κατεχόμενος δαιμονίῳ τινί. 1431, 49.

φλὲψ κοίλη, ἡ καὶ νωτιαία, καὶ περὶ τῆς κατὰ τὸ σῶμα πορείας τῆς κοίλης φλεβός. 946, 10.

Φλιασία, πόλις Πελοποννήσου μεταξὺ τῆς Ἀργείας καὶ Σικυωνίας χώρας. 291, 19.

φλίβειν Αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ θλίβειν. 1817, 43.

φλίψεσθαι ἀντὶ τοῦ θλίψεσθαι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 102, 2.

φλόγεα ὄχεα, Ἰλ. ε', 745. ἀντὶ τοῦ λαμπρὸν ἅρμα. 512, 33. 603, 40.

φλοίακες παρ' Ἰταλοῖς μῖμοί τινες κωμικοί. 884, 26.

φλοιὸς ὅτι παρὰ τὸ φλέω λέγεται καὶ ὅτι ὀξύνεται, καὶ ὅτι καὶ φλοῦς λέγεται ἐκ τοῦ φλόος συναιρεθέν. 93, 46.

φλοῖσβος, ἦχος ποιὸς τοῦ θαλασσίου ὕδατος κατὰ ὀνοματοποιίαν. 31, 44.

φλὸξ ὅτι ἀήρ ἐστιν ἐξαφθείς. 152, 7. καὶ ὅτι καὶ εἶδός τι ἄνθους φλὸξ ὁμωνύμως λέγεται. 1049, 37.

φλοῦς ὁ φλοιός, ὅτι ἐκ τοῦ φλόος κατὰ συναίρεσιν λέγεται. 94, 2.

φλυαρεῖν τὸ οἱονεὶ ζέειν τοῖς λόγοις, παρὰ τὸ φλύειν, ὃ δηλοῖ τὸ ζέειν. 1240, 62. καὶ ὅτι καὶ φλυαρίζειν κατὰ διφόρησιν καταλήξεως λέγεται. 1416, 37.

φλύαρος ὅτι παρὰ τὸ φύειν, ὅ ἐστι ζέειν, λέγεται, ὁ οἱονεὶ ζέων τοῖς λόγοις. 1240, 63.

φλύειν καὶ ἀναφλύειν τὸ ἀναζέειν ἐν τῷ, ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα, Ἰλ. φ', 361. 1240, 62.

φλύκταινα, ὅτι παρὰ τὸ φλύω γίνεται φλύσσω, ὅθεν φλύκταινα τὸ ἐκ καύσεως ἐν σαρκὶ ἐπανάστημα. 1240, 64.

φλυκτὶς ταὐτὸ ὅπερ φλύκταινα. 1241, 3. ζήτει τὸ φλύκταινα.

φλύος ἡ φλυαρία, ὅτι παρὰ τὸ φλῶ λέγεται. 1746, 8.

φλῶ ἐν ἴσῳ τῷ ὁρμὴν ἔχω, ὅθεν οἰνόφλυξ. 972, 33.

φοβέειν ἐν ἴσῳ τῷ ἐκφοβεῖν. 1014, 1.

φοβεῖσθαι οὐ μόνον τὸ δειλιᾶν, ἀλλὰ καὶ τὸ φεύγειν πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 623, 42. 629, 40. 892, 19.

φόβον Ἄρεως φορεῖν, Ἰλ. β', 767. ζήτει τὸ φορεῖν. 342, 14—27.

φόβονδε, εἰς φυγήν. 1036, 25. καὶ φόβονδε ἀγορεύειν, Ἰλ. ε', 252. ἀντὶ τοῦ λέγειν τὰ πρὸς φυγὴν συντείνοντα. 545, 32.

Φόβος οἱ μὲν ὅτι υἱὸς Ἄρεως, οἱ δὲ ὅτι ἵππος Ἄρεως οὕτω καλούμενος, καὶ ὅτι ὡς ποιητικὸς φόβου

οὕτω λέγεται ὁμωνύμως τῷ ἐν τοῖς φοβουμένοις πάθει. 932, 62.

φόβος ἡ φυγὴ πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ, καὶ φέβεσθαι τὸ φεύγειν. 495, 13. 852, 47.

φοίβη φλὸξ παρ' Αἰσχύλῳ (Prom. 22.) τὸ τοῦ ἡλίου φῶς. 1266, 46.

Φοῖβος ὁ Ἥλιος, οἱονεὶ Φαόβιος, ἢ ἀπὸ Φοίβης τῆς μάμμης αὐτοῦ, ἢ παρὰ τὴν φόβην, ὃ δηλοῖ τὴν κόμην. 38, 1. 1197, 28.

φοινήεις δράκων ὁ φόνιος ἢ ὁ φόνῳ, ὅ ἐστιν αἵματι, βεβαμμένος. 899, 59.

Φοίνικες ἔθνος ὅτι παρὰ τὸ περὶ ποταμὸν Ἐρύθραν καλούμενον ἢ περὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν οἰκῆσαι οὕτω δοκεῖ κληθῆναι. 1051, 62. καὶ ὅτι ἐν τῷ Φοίνικες ἄνδρες παρ' Ὁμήρῳ πρὸς διαστολὴν πρόσκειται τὸ ἄνδρες τοῦ ἵπποι ἢ ἄλλου τινὸς τῶν ἐκ τῆς Φοινίκων χώρας. 1327, 54. καὶ ὅτι καὶ ὁ τοῦ φοίνικος τοῦ δένδρου καρπὸς φοίνιξ λέγεται ὁμωνύμως τῷ φυτῷ, καὶ ὅτι καὶ φοίνικές τινες φύονται πυρῆνας μὴ ἔχοντες εὐνοῦχοι καλούμενοι. 1735, 41.

φοίνικι μιαίνειν, Ἰλ. δ', 141. ἀντὶ τοῦ φοινικῷ χρώματι βάπτειν. 455, 46. καὶ φοίνικι φαεινὸς ζωστὴρ ὁ φοινικῷ ἄνθει φαιδρός, ἤγουν φοινικοβαφής. 682, 43. 1030, 39.

Φοινίκια γράμματα λέγονται διὰ τὸ τὸν Κάδμον ἐκ Φοινίκης αὐτὰ κομίσαι, καὶ ψεῦδος Φοινικικὸν τὸ τερατῶδες διὰ τὸ περὶ τοῦ Κάδμου καὶ τῶν Σπαρτῶν μυθολόγημα. 1757, 56. 59.

φοινικόεις ὁ ἐρυθρὸς, καὶ φοινικόεσσα χλαῖνα ἡ ἐρυθρά. 1051, 62.

φοινικοπάρῃοι νῆες, παρ' Ὁμήρῳ αἱ καὶ μιλτοπάρῃοι. 1676, 28.

φοίνικος ἐγκέφαλος ἡ μεσαιτάτη κορυφὴ τοῦ δένδρου, ὅτι ἥδιστόν ἐστι βρῶμα, κεφαλαλγὲς δέ. 757, 55.

φοινικοῦν χρῶμα τὸ κατακόρως πυῤῥὸν καὶ οἷον ῥόδεον καὶ αἱμοβαφὲς, παρὰ τὸν φόνον, ὃ δηλοῖ τὸ αἷμα. 1326, 32. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ φοινικοῦν χρῶμα διαφέρει τοῦ ξανθοῦ καὶ τοῦ πυῤῥοῦ. 83, 11. καὶ ὅτι ἐκ καρποῦ πρίνου γίνεται τὸ φοινικοῦν χρῶμα. 456, 1.

Φοινικώδης, ὄνομα μιᾶς τῶν Αἰόλου νήσων. 1644, 35.

φοίνιξ ἐπίθετον ἀντὶ τοῦ ἐρυθρὸς, καὶ φοίνιξ ὁμωνύμως ἡ ὀπώρα διὰ τὸ ὁμόχρουν, καὶ Φοίνικες ἔθνος διὰ τὸ ἐρυθραῖοι εἶναι ἀνέκαθεν κατὰ φωνῆς μετάληψιν, ζήτει τὸ Φοίνικες· καὶ ὅτι παρὰ τὸν φόνον, ὃ δηλοῖ τὸ αἷμα, λέγονται τὰ τοιαῦτα. 456, 3. 1310, 19.

φοίνιξ τὸ φυτὸν ὅτι ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ καρποῦ οὕτω λέγεται. 1051, 63.

φοίνιξ τὸ φοινικοῦν χρῶμα παρ' Ὁμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, φοίνικι μιαίνειν, καὶ ἐν τῷ, φοίνικι φαεινὸς ζωστήρ. 455, 46. 682, 43. 1030, 39. ζήτει τὸ, φοίνικι μιαίνειν.

Φοῖνιξ, κύριον υἱοῦ Ἀμύντορος τοῦ Ὀρμένου τοῦ Αἰόλου, ὅτι ἐξ Ὀρμενίου πόλεως Θεσσαλικῆς ἢ κατά τινας ἐξ Ἐλεῶνος πόλεως περὶ τὸν Παρνασσὸν διὰ χόλον τοῦ πατρὸς φυγὼν καὶ εἰς Φθίαν ἐλθὼν πρὸς Πηλέα τὸν ἐκείνου υἱὸν Ἀχιλλέα ἐξέθρεψεν. 762, 32. καὶ ὅτι παρὰ τὸ πεφοινῖχθαι τὴν ὄψιν ὁ Φοίνιξ δοκεῖ κληθῆναι. 671, 59.

φοίνιξ ἵππος ὁ ὁμόχρους φοίνικι τῇ ὀπώρᾳ. 83, 9. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι φοίνιξ ἵππος ὁ κατακόρως πυῤῥὸς καὶ αἱμοβαφὴς, παρὰ τὸν φόνον, ὃ δηλοῖ τὸ αἷμα. 1326, 31.

φοίνιξ ὄνομα ὅτι ἐν μὲν τῇ εὐθείᾳ θέσει μακρὰν ἔχει τὴν νι συλλαβὴν, ἐν δὲ ταῖς πλαγίαις φύσει, καὶ ὅτι καὶ ὄρνεόν τι καὶ εἶδος δέ τι ὀργάνου μουσικοῦ φοίνιξ ὁμωνύμως λέγεται. 1557, 57. 1558, 4.

φοινὸν ἐν ἴσῳ τῷ δαφοινὸν, ὅ ἐστι πεφοινιγμένον, καὶ φοινὸς αἵματι ὁ αἱμοβαφής. 1051, 61. 1652, 8.

φοιτᾶν τὸ ἁπλῶς περιοδεύειν καὶ ἰδικῶς τὸ εἰς διδασκάλου ἰέναι, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ προϊέναι ἢ παρὰ τὴν ὁδὸν λέγεται. 585, 13. 732, 59.

φοιτήτην δυϊκὸν διὰ τοῦ η ἐκ τοῦ φοιτάω, φοιτείτην δὲ διὰ διφθόγγου ἐκ τοῦ φοιτέω. 904, 27.

φοιτητὴς, μαθητὴς, παρὰ τὸ φοιτᾶν. 585, 13. 732, 61. ζήτει τὸ φοιτᾶν.

φοῖτος ἡ μανία, ὅτι παρὰ τὸ φοιτᾶν λέγεται. 585, 13. 732, 61. ζήτει τὸ φοιτᾶν.

φολκὸς ὁ στραβὸς, παρὰ τὸ τὰ φάη, ἤγουν τοὺς ὀφθαλμοὺς, παρειλκύσθαι, οἱονεὶ φαολκός. 206, 17.

φόλλεις ὀβολοὶ, εἴτουν εὐτελῆ τινὰ νομίσματα. 136, 13.

Φολόη, ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, ἐξ οὗ ῥεῖ ποταμὸς Σελλήεις ὑφ' Ὁμήρου καλούμενος. 300, 45.

φονὴ φονῆς, ὁ περιεκτικὸς πεφονευμένων τινῶν τόπος, λέγεται δὲ παρὰ τὸ φόνος, ὡς παρὰ τὸ χόλος ἡ χολή. 822, 6.

φόνοι παρὰ Δωριεῦσιν ἐλέγοντο οἱ ἐπονείδιστοι, οἱονεὶ φόνου ἄξια εἰργασμένοι. 1098, 14. 1654, 33.

φονοκτονεῖν ὅτι ἐκ τοῦ φονεύειν καὶ κτείνειν ἰσοδυνάμων λέξεων σύγκειται. 437, 13.

φόνος τὸ ἐκ τοῦ φόνου αἷμα, ἢ ὁ τόπος ὅπου ὁ φόνος ἐγένετο καὶ ἐν ᾧ κεῖται ὁ φονευθείς. 519, 5. 1310, 23. 1367, 46. 1930, 59. καὶ ὅτι παρὰ τὸ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φονεύω, λέγεται τοὔνομα. 1728, 10.

φοξὸς ὁ εἰς ὀξὺ λήγουσαν ἔχων τὴν κεφαλὴν, οἱονεὶ φαοξὸς καὶ ἐκβολῇ τοῦ α φοξὸς, ὁ πρὸς τὰ φάη ὀξὺς ὁρώμενος· καὶ φοξὰ ὄστρακα τὰ πυροῤῥαγῆ, οἱονεὶ φλοξὰ, ἑρμηνεία διεξοδική. 207, 6—14.

φορὰ ἡ κατὰ τόπον κίνησις. 549, 40. 577, 9. 1478, 7. καὶ ὅτι τὸ μὲν φέρεσθαι ἐπὶ κινήσεως εὕρηται παρ' Ὁμήρῳ, ἡ δὲ φορὰ τοὔνομα οὐχ' εὕρηται. 157, 21.

Φόρβας ὁ ἐξ Ὠλένου Ἀλέκτορι τοῦ Ἐπειοῦ βασιλεῖ Ἠλείων συμβασιλεύσας καὶ τὴν ἐκείνου ἀδελφὴν γήμας ἀντέδωκεν ἐκείνῳ τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα, ἱστορία. 303, 8.

φορβὰς φορβάδος οὐσιωδῶς, καὶ φορβὰς γῆ ἐπιθετικῶς ἡ φέρουσα βίον τοῖς ἐπ' αὐτῆς. 539, 12. 775, 6. 978, 5. καὶ φορβὰς γυνὴ ἡ πολλοῖς συγγενομένη φορβῆς, ἤγουν τροφῆς, χάριν. 1088, 34.

φορβειὰ τὸ περιστόμιον ἤτουν καπίστριον, ὅτι παρὰ τὴν φορβὴν κατὰ παραγωγὴν λέγεται, ἢ παρὰ τὸ φέρειν βίᾳ. 539, 16.

φορβὴ ὡς ἐπὶ πολὺ ἡ τῶν ἀλόγων τροφή. 538, 25. 862, 62. 978, 2. καὶ ἁπλῶς ἡ προσφερὴς τῷ βίῳ τροφὴ, καὶ ὅτι κανονικῶς ὀξύνεται τοὔνομα. 539, 13. 19.

φορεῖν ἀντὶ τοῦ φέρειν, οἷον φορεῖν σκῆπτρον. 57, 16. καὶ φορεῖν ἀσπίδα ὁμοίως. 1035, 59. κυρίως δὲ φορεῖσθαι λέγονται τὰ περὶ τὸ σῶμα, οἷον ἐνδύματα καὶ ὅπλα, ὅθεν φορεῖν ἱμάτιον καὶ φορεῖν ὑποδήματα καὶ φορεῖν θώρακα. 454, 37. καὶ φορεῖν ἀντὶ τοῦ φέρειν καταχρηστικῶς, οἷον ἐν τῷ, ἵπποι οἳ φορέεσκον Πηλείωνα, Ἰλ. β', 770. 143, 15. 808, 64. καὶ τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῦμα, Ὀδ. ε', 327. 1539, 4. καὶ φόρεον νέκυας, Ὀδ. χ', 448. 1933, 30. καὶ ὅτι τὸ φορεῖν καὶ μέλλοντα καὶ παρακείμενον ἔχει, καὶ περὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ συγκειμένων. 804, 42.

φορεῖν μένος παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ φέρειν ἢ ἔχειν. 1092, 30.

φορεῖν φόβον Ἄρεως, ἀντὶ τοῦ πονητικὸν εἶναι κατὰ τὸν πόλεμον, περὶ ἵππων λεγόμενον Ἰλ. β', 767. ἢ ἀντὶ τοῦ διωκτικὸν εἶναι καὶ φευκτικὸν, ὅπερ ταχυτῆτος ἔργον ἐστὶν, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀπτόητον εἶναι καὶ κρείττονα φόβου· τινὲς δὲ φόβον Ἄρεως τὸν ἐκ τοῦ σιδήρου καυτῆρα ἐνόησαν, τουτέστι τὸ διὰ καύσεως ἐγχαραττόμενον τύπωμα τοῖς ἵπποις, ἑρμηνεία διεξοδικωτάτη. 342, 14-27.

φορεῖον ὅτι παρὰ τὸ φορεῖν, ἤγουν φέρειν καὶ ὀχεῖν, τοὺς ἐν αὐτῷ λέγεται. 809, 2.

φορεὺς, φορτηγὸς, παρὰ τὸ φορεῖν, ὃ δηλοῖ τὸ φέρειν. 1163, 45.

φορῆναι, φορεῖν ἢ φέρειν, ἀπὸ τοῦ φοραίνω ἢ φόρημι ἀχρήστου θέματος. 185, 14. 672, 34. 1717, 4. 1818, 20.

φορητὸς, φρύγανα, χόρτος ἢ κοπρία, ὅτι παρὰ τὸ φέρειν λέγεται. 1452, 19.

φορίνη τὸ δέρμα. 1915, 13.

Φόρκυνος λιμὴν ἐν Ἰθάκῃ, ὁ καὶ Φόρκυν λεγόμενος, ὅτι διὰ τὸ πάλαι τὸν Φόρκυνα ἐκεῖ τιμᾶσθαι οὕτω λέγεται, καὶ ὅτι πᾶς λιμὴν φόρκυν ἂν λέγοιτο παρὰ τὸ φέρεσθαι εἰς αὐτὸν τὰ πλοῖα. 1735, 23. 1736, 1.

Φόρκυς Φόρκυος, Φόρκυν δὲ Φόρκυνος. 364, 44. ἡ αἰτιατικὴ τὸν Φόρκυνα καὶ Φόρκυν, ὅτι ἐκτείνεται ἡ κυ συλλαβὴ τοῦ Φόρκυνος παρ' Ὁμήρῳ. 1108, 15. καὶ ὅτι ὁ παρ' Ὁμήρῳ Φόρκυν εἰς θυμὸν ἀλληγορεῖται, καὶ ὅτι παρὰ τὸ κυνηδὸν φέρεσθαι τὸν θυμούμενον λέγεται τοὔνομα. 1392, 54.

φόρμιγξ καὶ φορμίζειν ὅτι παρὰ τὸ φροίμιον, ὃ δηλοῖ τὸ προοίμιον, δοκοῦσι λέγεσθαι. 1586, 45.

φορμὸς ὁ κόφινος, ὅτι παρὰ τὸ φέρειν λέγεται. 1452, 15.

φορὸς ἄνεμος ὁ τὴν ναῦν φέρων. 1468, 32.

φορτηγεῖν, ὅτι ἐκ τοῦ φόρτος καὶ τοῦ ἄγειν σύγκειται ἡ λέξις. 1760, 15.

φορτὶς ναῦς ἡ πρὸς ἐμπορικὸν φόρτον ναυπηγηθεῖσα. 1533, 13.

φόρτος τὸ ἄχθος εἴτουν ὁ γόμος, παρὰ τὸ φέρειν, καὶ φόρτος ἡ φορτικότης τοῦ ἤθους παρ' Ἀριστοφάνει. 1081, 8. 1452, 16. 1469, 47. 49. καὶ ὅτι φόρτος νεὼς λέγεται, ἐπεὶ καὶ φέρειν τὰ ἐν αὐτῇ ἡ ναῦς λέγεται. 1034, 12.

φόρτος Αἰσώπειος, ζήτει ἐν τῷ, Αἰσώπειος φόρτος. 1927, 7.

φορύνω τὸ μολύνω, ὅτι ἐκ τοῦ φορῶ φορύω γίνεται, ὅθεν καὶ τὸ φορύσσω. 1917, 13. 42.

φορύξας, μετοχὴ ἀορίστου ἀπὸ τοῦ φορύσσω θέματος. 1849, 15.

φορύσσειν τὸ μεταφορεῖν καὶ μόριον ἐκ μορίου μεθέλκειν, τουτέστιν ἑλκοῦν, παρὰ τὸ φορῶ φορύω. 1849, 16. 1917, 42.

φορυτὸς τὸ πλῆθος, ὅτι παρὰ τὸ φορύω λέγεται. 804, 48.

φορῶ, παρὰ τὸ φέρω φόρος φορῶ, ὅτι οὐκ ἐκτείνει τὴν ἄρχουσαν κατὰ τὸ τρέπω τρόπος τρωπῶ διὰ τὸ μηδὲ κατ' ἐκεῖνο τῆς δευτέρας εἶναι συζυγίας. 804, 39.

Φορωνέως παῖδες, Πελασγὸς, Ἴασος, Ἀγήνωρ, διανειμάμενοι τὴν Ἀργείαν χώραν, ἱστορία. 385, 38.

φοῦρνος, ὅτι εὕρηται ἡ λέξις παρὰ Ἀθηναίῳ, ὅθεν καὶ φουρνάκιος ἄρτος παρωνύμως. 1088, 1.

φόως ὅτι ἐκ τοῦ φῶς γέγονε πλεονασμῷ τοῦ παραλήγοντος ο. 713, 19. 729, 40. καὶ φόωσδε ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ φῶς. 1174, 12.

φραδεὺς φραδέος ὁ φρόνιμος, παρὰ τὸ φράζω. 135, 24. καὶ φραδὴς νοῦς ὁ βουλευτικός, Ἰλ. ω', 354. παρὰ τὸ φράζεσθαι, ὃ δηλοῖ τὸ βουλεύεσθαι. 1354, 14. 1411, 40.

φράδμων, ἐπιστήμων ἢ βουλευτής, παρὰ τὸ φράζεσθαι, ὅ ἐστι βουλεύεσθαι. 1079, 42. 45. 1411, 41.

φράζω τὸ λέγω, φράζομαι δὲ τὸ βουλευτικῶς σκέπτομαι. 1142, 9. 1411, 38. 42. ὅτι ἐκ τοῦ φῶ, ὅ ἐστι λέγω, γίνεται φάζω καὶ προςλήψει τοῦ ρ φράζω. 1654, 13. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ φῶ γίνεται φρῶ, ὅθεν τὸ φράζω. 1411, 38. 42.

φρακτικὸς ὁπλίτης ἐν ἴσῳ τῷ κατάφρακτος, παρὰ τὸ φράσσειν, ὃ δηλοῖ τὸ πυκνοῦν, ὅθεν καὶ ὁ φραγμός. 924, 19.

φράσασθαι τὸ βουλεύσασθαι καὶ σκέψασθαι, νοῆσαι δὲ τὸ ἐπισφραγίσαι καὶ ἀποτελευτῆσαι τὰ ἐσκεμμένα ἐν τῷ, ἐπεφράσατ' ἠδ' ἐνόησε, παρ' Ὁμήρῳ, Ὀδ. θ', 94. 533. 1587, 11.

φρασὶ Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ φρεσὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς α. 32, 14.

φράσσειν τὸ πυκνοῦν, καὶ ὅτι ὡς ἰσοδύναμον τῷ ἐρείδειν τέθειται παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ, φράξαντες δόρυ δουρὶ, ἀσπὶς δ' ἀσπίδ' ἔρειδεν, Ἰλ. ν', 130. 924, 20. 26. καὶ ὅτι παρὰ τὸ φῶ γίνεται φρῶ, ὅθεν τὸ φράσσω καὶ ὁ φραγμός. 1411, 40.

φράτηρ φράτερος, ταὐτὸ ὅπερ φράτωρ. 239, 34. 735, 52. ζήτει τὸ φράτωρ.

φράτιον ὁ τόπος, ἐν ᾧ συνήγοντο οἱ τῆς αὐτῆς φρατρίας εἴτουν οἱ φράτορες. 239, 30. 735, 50.

φράτορες οἱ τῆς αὐτῆς φρατρίας, τουτέστι συγγενεῖς καὶ συμφυλέται. 239, 27. 33. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι φράτορες σύστημα ἐν Ἀθήναις τοὺς τικτομένους πολίτας ἀπογραφόμενον. 735, 49.

φρατρία ἐλέγετο τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς παρ' Ἀθηναίοις, καὶ ὅτι πατριὰ ἐλέγετο παρ' Ἴωσι,

παρ' Ὁμήρῳ δὲ φρήτρη. 239, 28. 38. ζήτει τὸ φρήτρα.

φρατρίζειν ἢ φρατριάζειν τὸ εἰς φρατρίαν συνιέναι. 239, 35. 735, 51.

φράττω. Βοιωτικῶς ἀντὶ τοῦ φράζω μεταλήψει τοῦ ζ εἰς δύο τ. 824, 28. 1654, 26. συνήθως δὲ φράττειν καὶ φράσσειν ἀντὶ τοῦ πυκνοῦν καὶ στερεοῦν, ὅθεν τὸ φράσσειν ναῦν ῥίπεσι παρ' Ὁμήρῳ. 1533, 49.

φραχθέντες ἀντὶ τοῦ ἀσφαλισθέντες καὶ πυκνωθέντες, περὶ στρατιωτῶν συνασπιζόντων παρ' Ὁμήρῳ λεγόμενον ἀπὸ τοῦ φράσσω θέματος. 1106, 04.

φρέαρ φρέατος φρέατι, ὅτι ἡ τοιαύτη κλίσις ἐκ τῆς φρέας σεσιγημένης εὐθείας κεκίνηται. 1606, 64. καὶ ὅτι φρέατα ἀργυρᾶ κατ' ἀστεϊσμα ἐκάλεσέ τις τὰ μεγάλα ποτήρια. 1289, 20. καὶ ὅτι φρεωρυχίαν ἐν Ἄργει αἱ Δαναΐδες ἐδίδαξαν. 461, 5.

φρένες ὁ ἀποχωρίζων ὑμὴν τὸ ἧπαρ μετὰ τοῦ σπληνὸς ἀπὸ τοῦ πνεύμονος καὶ τῆς καρδίας, ὃς καὶ διάφραγμα καὶ διάζωμα λέγεται· καὶ συντελεῖ εἰς τὸ φρονεῖν καὶ φλεγμαίνων παραφροσύνας ποιεῖ, διὸ καὶ μελαίνας φρένας ὁ Ὅμηρος τὰς τῶν θυμουμένων λέγει διὰ τὸ οἱονεὶ καπνῷ τῷ θυμῷ ἐπισκοτοῦσθαι ἢ διὰ τὴν ἐν βαθεῖ καὶ ἀφανεῖ θέσιν τοῦ σπλάγχνου, ἑρμηνεία διεξοδική. 57, 43—58, 10. καὶ ὅτι οἱ τρωθέντες τὸ σπλάγχνον τοῦτο μεῖζόν τε ἐρεύγονται καὶ τὰς ἐκπνοὰς μεγάλας ποιοῦνται. 1071, 57. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οἱ τὸ σπλάγχνον τοῦτο τρωθέντες γέλωτι σεσηρότες ἀποθνήσκουσι. 1893, 13. καὶ ὅτι καὶ λέοντος φρένες ὡς περὶ σπλάγχνου λέγονται Ἰλ. ρ', 111. 1097, 53. καὶ ὅτι οὕτω καλοῦνται καὶ οἱ κρεμαστῆρες τοῦ ἥπατος παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ, ὅτι τε φρένες ἧπαρ ἔχουσιν, Ὀδ. ι', 301. 1695, 4.

φρένες ἡ δύναμις, καθ' ἣν νοοῦμεν, καὶ ἡ φρόνησις, οἷον ἐν τῷ, οὔτ' ἄρ φρένας οὔτε τι ἔργα, Ἰλ. α', 115. 61, 45. 863, 63. 864, 2. ἀλλαχοῦ δὲ ἔτι φρένες σωματικόν τι μέρος τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ ἐκεῖθεν ἐνέργημα. 939, 37. καὶ ὅτι ἕδραν τῆς ψυχῆς τὰς φρένας δοκεῖ δοξάζειν ὁ Ὅμηρος. 1964, 31.

φρενήρης ὁ ἀρηρὼς τὰς φρένας εἴτουν ἀραρυίας τὰς φρένας ἔχων. 552, 1. 672, 61. 1002, 49. 1517, 42.

φρενοβλαβὴς ὁ βεβλαμμένος τὰς φρένας. 1039, 50.

φρεωρυχία, ὅτι φρεωρυχίαν ἐν Ἄργει αἱ Δαναΐδες ἐδίδαξαν. 461, 5.

φρὴν φρενός, ὅτι ἐκ τοῦ προϊέναι λέγεται κατ' ἀντιστοιχίαν. 162, 22. καὶ ὅτι φρεσὶν ἀρηρέναι παρ' Ὁμήρῳ λέγεται ὁ καὶ ἐν συνθέσει φρενήρης, καὶ φρεσὶν ἀρηρὸς τὸ καὶ θυμῆρες ἐν τῷ, μῦθος ὃ δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν, Ὀδ. δ', 777. 1517, 39.

φρήτρα ἡ κοινῶς φρατρία, ἤγουν ἡ τριττύς, τουτέστι τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς, καὶ κρίνειν ἄνδρας κατὰ φρήτρας, Ἰλ. β', 362. ἤγουν κατά τινα τμήματα συγγενικὰ καὶ φυλετικά· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ φρατρία παράγεται τὸ φρήτρη κατὰ συγκοπὴν καὶ πλεονασμὸν τοῦ ρ. 238, 28. 239, 24. 27. 735, 48.

φρίκη ὅτι ἐκ τῆς φρῖκα αἰτιατικῆς τοῦ φρὶξ φρικὸς ὀνόματος εἰς εὐθεῖαν ἀνέδραμε τροπῇ Ἰωνικῇ τοῦ ᾱ εἰς η. 665, 7. ζήτει τό, φρὶξ φρικός.

Φρικωνίς, ἡ καὶ Λάρισσα, πόλις περὶ Κύμην τὴν Αἰολικήν. 357, 38. ζήτει τὸ Λάρισσα.

φρὶξ Ζεφύρου ἡ ἠρεμαία κατὰ θαλάσσης ἐπίπνοια τοῦ Ζεφύρου. 664, 52. 665, 5. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι φρὶξ φρικὸς ἡ ἐπιφαινομένη τῷ ὕδατι κυματώδης ἀνάτασις, καὶ φρὶξ τὸ ψῦχος παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον. 1227, 5. 12. 14.

Φρῖξος, υἱὸς Ἀθάμαντος, ὃς ἐπιβουλευθεὶς ὑπὸ Ἰνοῦς τῆς μητρυιᾶς καὶ ἐπὶ κρίου φυγὼν εἰς Κολχίδα τόν τε κριὸν ἔθυσε καὶ τὸ ἐκείνου κῶας χρυσώσας ἀφιέρωσεν, ἐφ' ὃ ὕστερον οἱ Ἀργοναῦται ἐστάλησαν, ἱστορία διεξοδική. 667, 9. καὶ ὅτι κατ' ἀλληγορίαν τοῦ μύθου τούτου πᾶς ὁ κριὸν κλέψας Φρῖξος ἐπεκαλεῖτο. 1642, 62.

φρίσσειν ὅτι περὶ πολλῶν τινῶν λέγεται, δηλοῖ δὲ καθόλου πύκνωσίν τινα ὀρθωτικὴν κατὰ ἡσύχιον κίνησιν. 664, 62. καὶ ὅτι πᾶν τὸ φρῖσσον τινὶ φρίσσειν λέγεται, οἷον λήιον μὲν στάχυσι φρίσσειν λέγεται, κάπρος δὲ λοφιᾷ, ἄνθρωπος δὲ θριξί, θάλασσα δὲ κύμασι, μάχη δὲ ἔγχεσι, πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ, ἁπλῶς δὲ φρίσσειν οὐκ ἂν λέγοιτο μάχη. 472, 46-473, 10. 935, 57-936, 4. καὶ ὅτι καὶ τριχῶν ὄρθωσιν δηλοῖ τὸ φρίσσειν. 1872, 20.

φροίμιον τὸ προοίμιον κατὰ κρᾶσιν καὶ τροπήν. 1586, 45.

φρονεῖν τινὶ φίλα, ἀντὶ τοῦ φιλεῖν καὶ εὐνοεῖν. 465, 2. καὶ φρονεῖν τινὶ κακά, παρ' Ὁμήρῳ μὲν τὸ ἐγκοτεῖν, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον κακὰ φρονεῖν τὸ μωραίνειν. 1271, 43.

φρόνησις ὅτι νοὸς ἐστὶ προβολή. 602, 33. καὶ ὅτι ἐμπειρίας θυγάτηρ εἶναι λέγεται. 96, 44. καὶ ὅτι ὑπὸ τῆς Ἥρας ἡ φρόνησις ταῖς γυναιξὶ δίδοσθαι μυθεύεται. 1882, 42.

φρόνις ἡ φρόνησις ἢ ἡ λεία εἴτουν λαφυραγωγία ἐν τῷ, κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν, Ὀδ. δ', 258. 1495, 24. 30. καὶ ὅτι ἄδηλον, πότερον τοῦ φρόνις τὸ φρόνησις προϋπόκειται, ἢ ἀνάπαλιν τὸ φρόνησις τοῦ φρόνις. 1465, 42.

Φρόντις, κύριον ἀνδρὸς καὶ γυναικός, βαρυτόνως πρὸς διαστολὴν τοῦ φροντὶς προσηγορικοῦ. 907, 12. 1093, 64—1094, 4.

φροῦδος ὁ πρὸ ὁδοῦ γενόμενος εἴτουν οἰχόμενος. 487, 2. 805, 45.

φρουρὸς ὁ φύλαξ, ὅτι παρὰ τὸ προορᾶν λέγεται. 700, 38.

Φρυγία ἡ μεγάλη ὅτι περὶ τῷ Σαγγαρίῳ ποταμῷ κεῖται. 364, 40. καὶ Φρυγία καθύπερθεν ἡ ἀνατολικὴ ἐν τῷ, καὶ Φρυγίη καθύπερθεν, Ἰλ. ω', 545. 1364, 45.

Φρύγιος ἁρμονία, ὅτι τῆς Φρυγίου ἁρμονίας εὑρετὴς Ὕαγνις ἱστορεῖται γενέσθαι, καὶ ὅτι ἰσχιακοὺς ἰᾶται τὸ μέλος αὐτῆς. 1078, 41.

Φρύνη ἑταῖρα ἀποφυγοῦσα δίκην διὰ τὸ γυμνὰ τὰ στέρνα ἐπιδείξασθαι τοῖς δικασταῖς, ἱστορία· καὶ ὅτι δύο Φρῦναι, ἡ μὲν Θεσπική, ἡ δὲ Σηστὸς ἐπικληθεῖσα· ἔτι δὲ καὶ ὅτι ἡ μὲν αὐτῶν Κλαυσίγελως, ἡ δὲ Σαπέρδιον ἐπεκλήθη. 1259, 1.

ρον ἀπὸ Λοκροῦ τοῦ Φύσκου. 277, 18.

φυτὰ διάφορα διαφόροις θεοῖς ἀνακείμενα διὰ τὴν ἑκάστου πρὸς ἕκαστον κατά τι οἰκειότητα, ἑρμηνεία διεξοδική. 87, 22. καὶ ὅτι τὰ φυτὰ λειπισθέντα οὐκ ἔτι ἀναθάλλουσι. 93, 8.

φυταλιὰ ἡ ἀμπελόφυτος καὶ φυτοφόρος γῆ. 636, 17. 907, 37. 1202, 58.

φυτεύειν ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς κατεργάζεσθαι ἐν τῷ, τοῖσδεσσι φόνον καὶ Κῆρα φυτεύει, Ὀδ. β', 165. 1440, 2. καὶ ὅτι τὸ φυτεύειν κακὰ ἀντὶ τοῦ δολιεύεσθαι τίθεται παρ' Ὁμήρῳ, ὃ καὶ φυτεύειν δόλον λέγεται. 1543, 59. καὶ ὅτι ἐν τῷ φυτεύειν κακὰ κακόζηλός ἐστιν ἡ τροπή, μὴ προσκειμένης ἄλλης τινὸς γεωργικῆς λέξεως. 1009, 20.

φύτλη καὶ φύτρη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ διὰ τὴν τοῦ ρ πρὸς τὸ λ συγγένειαν. 366, 12.

φύω ἐν συνθέσει ὑποτασσόμενον εἰς σύστασιν ῥημάτων, οἷον ἐν τῷ ἐμφῦναι, προσφῦναι καὶ τοῖς ὁμοίοις. 143, 8.

φῶ τὸ λέγω καὶ τὸ φαίνω καὶ τὸ φονεύω καὶ τὸ καίω, ὅθεν φώζω καὶ φῷδες τὰ ἀποκαύματα. 962, 48. 1123, 20. καὶ ὅτι φῶ φήσω τὸ φαίνω ἐκ τοῦ φάω συνῄρηται, καὶ φῶ φήσω καὶ φάσω τὸ φονεύω, καὶ φῶ τὸ λέγω ἢ λαλῶ. 1100, 29. 1728, 9. 17.

φωγνύναι τὸ φρύγειν, παρὰ τὸ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ καίω. 962, 50.

φῷδες αἱ ἐκ πυρὸς φλύκταιναι, παρὰ τὸ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ καίω. 962, 49. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι φῷδες τὰ ἀποκαύματα, παρὰ τὸ φώζω. 1123, 21.

φώζω ὅτι ἐκ τοῦ φῶ μονοσυλλάβου παρῆκται, ὃ δηλοῖ πύρωσιν ποιάν, ὅθεν καὶ φῷδες τὰ ἀποκαύματα. 1123, 21.

φῶκαι, θαλάσσια κήτη, ὅτι χρησιμεύουσιν εἰς μαγικάς τινας γοητείας. 1502, 24.

Φώκαια, πόλις Ἀσιανή, ὅτι Ἰωνίας ἦν ἀρχή, Αἰολίδος δὲ πέρας. 294, 18.

Φωκεῖς, ἔθνος ἀξιόλογον ἀπὸ Φώκου υἱοῦ Αἰακοῦ, ὧν ἡ χώρα πρὸς ἄρκτον παραβέβληται τῇ Βοιωτίᾳ· μνημονεύεται δὲ περὶ Φωκέων καὶ τὸ συλῆσαι ποτὲ αὐτοὺς τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερόν, ὅθεν ὁ ἱερὸς ἐπικληθεὶς πόλεμος ἀφορμὴν ἔσχεν ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου. 273, 35. 274, 4.

Φωκήων, γενικὴ πληθυντική, ὅτι καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται κατά τινας. 273, 41. 1107, 7.

φωκτὸν ὅτι παρὰ τὸ φώζω λέγεται, ὃ ἐκ τοῦ φῶ μονοσυλλάβου παρήχθη. 1859, 42.

φωλάδες ἄρκτοι λέγονται ὅτε φωλεύουσι. 1682, 36.

φωλαιοὶ τὰ παιδευτήρια κατὰ γλῶσσαν, ὁμωνύμως τοῖς τῶν ὀρνίθων φωλαιοῖς. 1529, 54.

φωλεῖν ἀντὶ τοῦ φωλεύειν. 1682, 36.

φωλεύειν, ὅτι οὐ μόνον ὄρνεα ἑρπετὰ φωλεύειν λέγονται, ἀλλὰ καὶ ἄρκτοι, αἳ καὶ φωλάδες ὅτε τοῦτο ποιοῦσι λέγονται. 1682, 35.

φωνασκία, ὅτι Πέρσαι μεγαλοφωνίαν ἤσκουν. 857, 11.

φωνεῖν ἀντὶ τοῦ προσειπεῖν καὶ ἀντὶ τοῦ λαλεῖν, ὅ ἐστι φθέγγεσθαι. 1639, 9.

φωνεῦντα, μετοχικὴ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, ὅτι ἐκ τοῦ φωνέοντα κέκραται. 775, 48.

φωνὴ ὅτι ἀέρος ἐστὶ πληγὴ εἴτουν ἀὴρ πεπληγμένος. 607, 39. 711, 53. 1158, 37. καὶ ὅτι σῶμα εἶναι τὴν φωνὴν ἐδόξαζον οἱ Στωικοί. 261, 24. καὶ ὅτι ἐπὶ πλέον ἡ φωνὴ ἢ ἡ αὐδή. 1639, 5. καὶ ὅτι ὅταν ἐπὶ ἀνθρωπίνης λαλιᾶς ἰδιάζεται, παρὰ τὸ φῶς νοῦ εἶναι ἐτυμολογεῖται· ὁ γὰρ προφορικὸς λόγος διαφωτίζει τὰ ἐν τῇ ψυχῇ μελετώμενα. 1711, 5.

φωνήεις ἀντὶ τοῦ αὐδήεις, ἤγουν λόγῳ προφορικῷ χρώμενος. 1639, 7.

φωνήεντα ὅτι τὰ μὲν βραχέα ταχέως ἐκφωνεῖται, τὰ δὲ μακρὰ βραδύτερον. 900, 21.

φωνήεντα ἀρκτικὰ λέξεων προηγούμενα δύο τῶν αὐτῶν συμφώνων ὅτι βραχέα φύσει εἰσί, οἷον τὸ ἐμμὶ καὶ ἄμμες ἀντὶ τοῦ εἰμὶ καὶ ἡμεῖς. 110, 38.

φωνήεντα ἀρκτικὰ λέξεων ἀπὸ φύσει μακρᾶς ἀρχομένων, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν τροχαϊκῶν, ὅτι ψιλοῦνται, οἷον αὖχος, ἦδος, ἦμος, ἦμαρ. 154, 41.

φωνήεντα ἀρκτικὰ λέξεων καθ' αὑτὰ συλλαβιζόμενα ὅτι ἀποβάλλονταί ποτε, οἷον ἐν τῷ Ὀϊλεὺς Ἰλεύς, Ἐξάδιος Ξάδιος. 101, 18.

φωνήεντα βραχυνόμενα, οἷς τὸ ρ μετὰ τὸ μ ἐπάγεται, ὅτι δασύνονται, οἷον ὅρμος, ἅρμα, ἕρμα. 140, 10.

φωνήεντα τίνα ἐκθλίβονται καὶ τίνα οὔ· ὅτι παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαίοις πάντα τὰ φωνήεντα ἐξεθλίβοντο, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον μόνα τὰ βραχέα καὶ τὰ μονόφθογγα. 62, 39.

φωνήεντα, οἷς ἐπάγεται τὸ χ, ὅτι οὐ δασύνονται, πλὴν τοῦ η ἐν τῷ ἦχι. 1720, 44.

φωνηέντων ἐπαλληλία, ὅτι τὰ ἐπάλληλα φωνήεντα παράτασιν δηλοῖσι τῇ ἀργίᾳ τῆς ἐκφωνήσεως, οἷον ἐν τῷ, χαλκῷ δηιόῳεν, Ὀδ. δ', 226. 1493, 38.

φωνῶ σὲ παρ' Ὁμήρῳ, φωνῶ δὲ σοὶ παρὰ τοῖς ὕστερον. 85, 33.

φωριαμὸς ἡ πεπλοδόχος χηλὸς παρὰ τὸ φάρη ἐν αὐτῇ ἄμασθαι, ὅ ἐστι συνάγεσθαι, λέγεται, καὶ ὅτι ὀξύνεται κανονικῶς. 1347, 10. 1776, 40.

φὼς φωτός, ὁ ἄῤῥην ἄνθρωπος, ὅτι παρὰ τὸ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φθέγγεσθαι καὶ δημηγορεῖν, λέγεται, ὧν οὐ μετεῖναι πρέπει ταῖς γυναιξί. 395, 44. 746, 25. 1423, 32. καὶ ὅτι ὀξύνεται τοὔνομα, φῶς δὲ κατ' οὐδέτερον γένος λεγόμενον περισπᾶται. 79, 20.

φῶς ἁπλῶς καὶ φῶς πολέμου, ἡ νίκη, πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 621, 61. 713, 17. 1078, 55. καὶ φῶς ἡ πρὸς νίκην καὶ σωτηρίαν ἐπικουρία. 1120, 32. 1128, 53. 1133, 42. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ φάος συνῄρηται τοὔνομα, καὶ ὅτι διὰ τοῦ τ κλίνεται. 1896, 5.

φώσων ὅτι παρὰ τὴν φῦσαν λέγεται. 1151, 12.

φώτιγγες καὶ φωτίγγια παρὰ Ἀλεξανδρεῦσιν ἐκαλοῦντο οἱ λώτινοι αὐλοί, οἳ κώμων καὶ πολέμων ἦσαν ὄργανα. 1157, 43.

Ἀρχὴ τοῦ Χ στοιχείου.

Χαλκιδικά, ποτήρια ποιὰ ἐν Χαλκίδι δημιουργούμενα. 279, 14.

χαλκιδίτης γυνὴ ἡ εὐτελὴς πόρνη καὶ χαλκοῦ νομίσματος συνοῦσα τῷ βουλομένῳ. 1329, 35.

Χαλκίς, πόλις ἐπισημοτάτη ἐν Εὐβοίᾳ ἐκ τοῦ ἐκεῖ ὀρυσσομένου ποτὲ χαλκοῦ οὕτω κληθεῖσα· καὶ ὅτι καὶ ἄλλαι τινὲς Χαλκίδες ἱστοροῦνται, ἐν αἷς καὶ ἡ ἐν Αἰτωλίᾳ καὶ ἡ ἐν τῇ κοίλῃ Συρίᾳ· καὶ περὶ τῆς θέσεως καὶ ἄλλων τινῶν τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος ἑρμηνεία διεξοδική. 279, 6—26. 280, 3. 311, 40. 817, 24.

χαλκίς, ὄρνις ὁ καὶ κύμινδις, ὅτι διὰ τὸ ὑπόχαλκον τῆς χρόας οὕτω λέγεται, καὶ ὅτι Ἁρπαλύκη μιγεῖσα τῷ πατρὶ εἰς τὸ ὄρνεον μεταβληθῆναι μυθεύεται. 986, 35.

χαλκισμός, κυβευτικὴ παιδιὰ διὰ συντόνου περιστροφῆς χαλκοῦ νομίσματος γινομένη, ὅπερ ὁ τῷ δακτύλῳ ὀρθὸν ἐπέχων ἐνίκα. 986, 41. 1409, 17.

χαλκοβαρὴς ἰὸς λέγεται διὰ τὸ τῷ κατ' ἄκρον χαλκῷ βαρύνεσθαι. 1025, 35. 1915, 40.

χαλκοβατὲς δῶμα τὸ πολλῷ χαλκῷ συγκεκροτημένον, Ὀδ. ν', 4. 1730, 42.

χαλκοῖ ἄνδρες παρ' Ἡροδότῳ οἱ χαλκῷ κατάφρακτοι. 1031, 16.

χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ λέγονται παρ' Ὁμήρῳ ἐκ τῆς ὕλης, εὐκνήμιδες δὲ ἐκ τῆς ποιότητος. 663, 30.

χαλκὸν ζώννυσθαι ἀντὶ τοῦ ὁπλίζεσθαι, ἀπὸ μέρους τῆς ζώνης. 1292, 18.

χαλκοπάρῃος κόρυς ἡ τὸ περὶ τὰς παρειὰς μέρος ἔχουσα χαλκοῦν. 1969, 36.

χαλκόποδες ἵπποι οἱ στερεόποδες, ἢ ἠχόποδες διὰ τὸν τοῦ χαλκοῦ ἦχον. 696, 50. 918, 18.

χαλκὸς ὁ σίδηρος πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ διὰ τὴν ἀρχαίαν χρῆσιν τοῦ χαλκοῦ ἀντὶ σιδήρου. 93, 9. καὶ ὅτι οὐκ ἀεὶ ἀντὶ σιδήρου ἀκούεται τοὔνομα παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ κυρίως, οἷον ἐν τῷ, ἔνθα σίδηρος κεῖτο πολὺς καὶ χαλκός, Ὀδυσσ. φ', 61. 1899, 12.

χαλκὸς ὅτι μόνον τῶν ἀψύχων δοκεῖ φωνὴν ἔχειν, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τοῦ μετάλλου, καὶ ἱστορία περὶ τῆς διὰ χαλκῆς ἀσπίδος φωράσεως ὑπονόμου τινὸς κατὰ τὴν Βαρκαίων πολιορκίαν. 918, 19. 1067, 59. καὶ ὅτι τῇ γῇ εἰκάζεται ὁ χαλκὸς ἐν τῇ Ὁμηρικῇ ἀσπιδοποιΐᾳ. 1154, 47.

χαλκότυποι ὠτειλαὶ αἱ ἀπὸ τυπῆς εἴτουν τύψεως χαλκοῦ γενόμεναι. 1169, 31.

χαλκοῦς μετουσιαστικὸν ὅτι ἐκ τοῦ χάλκεος συνῃρέθη, καὶ ὅτι Διονύσιός τις χαλκοῦς ἐπεκλήθη καί τις ἕτερος κλέπτης ὁμοίως δι' ἀνομίας ἀφορμάς, ἱστορία. 1243, 16. καὶ ὅτι χαλκοῦν σκέλος ἐσχηκέναι τινὲς μυθεύονται διὰ τὸ πορευτικοὶ γεγονέναι. 182, 41.

χαλκοχίτων, ὁ καὶ χαλκοθώραξ παρ' Ὁμήρῳ. 805, 56.

Χαλκωδοντιάδαι οἱ Εὐβοεῖς, ἀπὸ Χαλκώδοντος υἱοῦ Ἄβαντος τοῦ Ἄλκωνος τοῦ Πανδώρου τοῦ Ἐρεχθέως τοῦ Πανδίονος. 281, 45.

Χαλκώδων κύριον, ζήτει ἐν τῷ Χαλκωδοντιάδαι· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Χαλκοόδων κέκραται τοὔνομα. 500, 3.

Χάλκων Κυπαρισσεύς, μνήμων καὶ ὑπασπιστὴς Ἀντιλόχῳ δοθεὶς κατὰ χρησμὸν ὑπὸ Νέστορος, ἐρασθεὶς Πενθεσιλείας καὶ βοηθῶν αὐτῇ ὑπ' Ἀχιλλέως ἀνῃρέθη καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἀνεσκολοπίσθη. 1697, 54.

Χαλυβδικὸν στόμωμα σιδήρου ὅτι εἰς τὰ τεκτονικὰ ἔργα ἐχρησίμευεν ὡς καὶ τὸ Σινωπικόν. 294, 5.

Χαλυβώνιος οἶνος ὅτι τῷ βασιλεῖ τῶν Περσῶν ἦν ἐξαίρετος. 1499, 64.

χαλῶ ὅτι ἐκ τοῦ χῶ γέγονε πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς, συγχεῖται γάρ πως τὸ χαλώμενον. 1054, 22.

χαμάδις ὅτι καὶ χαμάδι χωρὶς τοῦ σ λέγεται. 1879, 53.

χαμᾶζε ἐπίῤῥημα ὅτι ὡς ἐκ τοῦ χαμαὶ ἐπιῤῥήματος γεγονὸς μακροπαραληκτεῖ τε καὶ προπερισπᾶται παρὰ τὸν κανόνα τῶν διὰ τοῦ αζε ἐπιῤῥημάτων. 377, 3. 999, 22.

χαμᾶθεν ἐπίῤῥημα ὅτι ὡς ἐπιτοπλεῖστον περισπᾶται. 999, 22.

χαμαὶ ἐπίῤῥημα ἐν συνθέσει συστέλλον τὴν μαι συλλαβὴν διὰ τὸ μέτρον, οἷον ἐν τῷ, ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι, Ἰλ. π', 235. 1058, 6. 8.

χαμαὶ καθῆσθαι, οἱονεὶ ἅμα χοῒ ἐτυμολογικῶς, ἤγουν ὁμοῦ ταῖς κόνεσι. 1575, 34.

χαμαιευνάδες σύες, χαμαιεῦναι δὲ ἄνθρωποι, καὶ χαμαιεύνα ἡ ταπεινὴ κλίνη εἴτουν στιβάς. 1748, 61. καὶ ὅτι πρὸς ὁμοιότητα τοῦ χαμαιευνάδες σύες καὶ γυναῖκες χαμαιευνάδες λέγοιντ' ἄν, ὧν ὁ βίος οὐκ εὐπρεπής. 1058, 10. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χαμαιευνάδες χοῖροι οἱ κατά τι ἰδίωμα βόθρους ὀρύσσοντες καὶ ἐγκοιμώμενοι αὐτοῖς· καὶ ὅτι συστέλλεται ἡ μαι συλλαβὴ διὰ μέτρου ἀνάγκην πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 1657, 21.

χαμαιεῦναι ἄνθρωποι οἱ χαμαί, ἤγουν κατὰ γῆς, κείμενοι εἴτουν οἱ ἐν χθαμαλαῖς καὶ ταπειναῖς στιβάσι κοιμώμενοι· καὶ ὅτι συστέλλεται ἡ μαι συλλαβὴ τοῦ ὀνόματος παρ' Ὁμήρῳ διὰ μέτρου ἀνάγκην. 1058, 2. 1679, 6.

χαμαιριφὲς τὸ χαμαὶ ἐῤῥιμμένον. 1279, 45.

χαμίτης ἄμπελος ἡ χαμαὶ κειμένη. 1163, 19.

χανδάνω ἐκ τοῦ χάδω ὑποτακτικοῦ τοῦ ἔχαδον δευτέρου ἀορίστου τοῦ χάζω θέματος κατὰ παραγωγὴν καὶ πλεονασμὸν τοῦ ν. 1823, 24.

χανδὴ κύλιξ, δι' ἧς χανδὸν πίνει τις. 746, 59.

χανδὸν ἐπίῤῥημα ὅτι ἐκ τῆς χανδὸν αἰτιατικῆς εἰς ἐπίῤῥημα μετήχθη. 746, 59. καὶ ὅτι τὸ χανδὸν πίνειν ὡς ἀπό τινος δοχείου διαχάσκοντος εἰς ὑποδοχὴν ὑγροῦ λέγεται. 1910, 56.

χάννος ἐν δυσὶ ν, εἶδος ἰχθύος παρὰ τὸ χαίνειν οὕτω λεγόμενον. 1778, 18.

χάπτω χυδαϊκῶς τὸ παρὰ τοῖς λογίοις κάπτω. 1481, 35.

χαρὰ ἡ τῆς ψυχῆς διάχυσις, ὅτι παρὰ τὸ χέω χῶ λέγεται, ὡς καὶ τὸ χαίρω. 715, 14.

χαράδρα, τόπος φαραγγώδης, ὅτι παρὰ τὸ χαράσσειν λέγεται. 497, 17. 28.

χαραδρεὼν, ὄνομα περιεκτικὸν, ὅτι παρὰ τὴν χαράδραν λέγεται. 1066, 20.

χαραδριὸς ὅτι παρὰ τὴν χαράδραν λέγεται. 497, 18.

χαρακτὴρ, τύπος, κανών. 1029, 19.

χάραξ θηλυκῶς ἡ κάμαξ εἴτουν τὸ τῆς ἀμπέλου ὑπόστημα, ἀρσενικῶς δὲ τὸ χαράκωμα τοῦ στρατοπέδου. 1390, 53. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χάραξ ἡ κάμαξ, ὅθεν παροιμιακῶς λέγεται τὸ, ἐξηπάτηκεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον, ὅταν ὑπὸ τοῦ σώζοντος ἀπατηθῇ τὸ σωζόμενον. 1163, 31.

χαράσσειν ἐν ἴσῳ τῷ γράφειν, ὅτι ὠνοματοπεποίηται ἡ λέξις. 633, 42.

χαρέω χαρῶ, ὅτι ἐκ δευτέρου μέλλοντος ἀνέδραμεν εἰς ἐνεστῶτα. 682, 35.

Χαρίδημος συνασπισμὸν διδάξας Ἀρκάδας τε καὶ Μακεδόνας. 924, 3.

χαριδότης Διόνυσος ὁ χαρᾶς δοτικός. 989, 40.

χαρίεν παροξυτόνως τὸ μετέχον χάριτος, χάριεν δὲ προπαροξυτόνως ἀντὶ τοῦ χαριέντως ἐπιῤῥηματικῶς. 1088, 7. 1128, 64. 1276, 36.

χαρίζεσθαι τὸ πρὸς χάριν καὶ ἡδονήν τι ποιεῖν. 1402, 6. καὶ χαρίζεσθαι ψεύδεσιν, Ὀδ. ξ', 387. πρὸς διαστολὴν εἴρηται τοῦ ἄλλως πως χαρίζεσθαι. 1765, 10.

Χαρίλας ὅτι ὡς ἀνθρωποφάγος διαβέβληται παρ' Ἀρχιλόχῳ. 1630, 8.

χάριν ἀλόχου ἰδεῖν λέγεται νυμφίος τις Ἰλ. λ', 243. ἀντὶ τοῦ συγγενέσθαι τῇ νύμφῃ καὶ τεκνοποιήσασθαι. 841, 37.

χάριν καὶ ἕνεκα αἰτιολογικὰ, ὅτι τὸ μὲν ἐπὶ τῶν ἁπλῶς διά τι, τὸ δὲ ἐπὶ τῶν πρὸς χάριν τινὸς γινομένων τίθεται. 841, 37. 42. 1040, 43.

Χαριξένη, ποιήτρια κρουμάτων, ἀφ' ἧς τὸ ἐπὶ Χαριξένης παροιμιακῶς λέγεται παρ' Ἀριστοφάνει. 326, 45.

χάρις ἡ τῆς εὐεργεσίας ὁμολογία ἐν τῷ, χάριν καὶ κῦδος ἄροιο, Ἰλ. δ', 95. 448, 34.

χάρις ὅτι παρὰ τὴν χαρὰν λέγεται. 381, 8. 1403, 63. καὶ ὅτι κοινῶς μὲν χάριδος, Δωρικῶς δὲ χάριτος ποιεῖ τὴν γενικήν. 1618, 28.

Χάρις ὅτι παρὰ τὸ χαίρειν λέγεται, καὶ ὅτι Χάρις μυθεύεται συνοικεῖν Ἡφαίστῳ, καὶ ὅτι Ἀγλαΐα ἢ Θάλεια ἡ τοιαύτη Χάρις καλεῖται. 1148, 57. 60.

Χαρίσια, χοροὶ παννύχιοι, καθ' οὓς καὶ πέμμα τι, πυραμοῦς καλούμενον, καὶ ἄλλα τινὰ πέμματα, χαρίσια καλούμενα, ἐδίδοτο τοῖς διαγρυπνήσασι, καὶ χαρίσιος. 1843, 24.

Χαρίσιος κύριον, ἀφ' οὗ καὶ χαρίσιοι πλακοῦντες, ὅτι παρὰ τὸ χάρις χάριτος λέγονται. 1165, 10. 1668, 61. 1843, 24.

Χάριτες τὰ μυθικὰ δαιμόνια ὅτι πρὸς ἀλλήλας ἐστραμμέναι ἐγράφοντο, καὶ διὰ τί ὁπλοτέρας αὐτὰς ὁ Ὅμηρος καλεῖ. 984, 23. 25. καὶ ὅτι Ἀφροδίτης ὀπαδοὶ λέγονται εἶναι αἱ Χάριτες. 553, 7. καὶ ὅτι Λήθης θυγατέρες εἶναι μυθεύονται. 982, 46. καὶ ὅτι Χαρίτων ὀνόματα καταλέγονται ταῦτα, Πασιθέη, Καλὴ καὶ Εὐφροσύνη· καὶ ὅτι αἱ Χάριτες αὗται περὶ κάλλους ἤρισαν τῇ Ἀφροδίτῃ ἐν τοῖς Θέτιδος γάμοις, ὧν προκριθῆναι τὴν Καλήν. 1665, 58.

χαριτοβλέφαρος μάζα κατὰ ποιητικὴν ἐπίθεσιν ἀντὶ τοῦ ἐπίχαρις. 1843, 27.

χάρμα ἁπλῶς ἡ ἡδονὴ, ἐν δὲ τῷ, χάρμα δὲ δυσμενέεσσι, παρ' Ὁμήρῳ Ἰλ. κ', 193. τὸ ἐπίχαρμα καὶ ὁ κατάγελως. 456, 30. 1121, 18.

χάρμη ἡ μάχη, παρὰ τὸ χάρμα, ὃ δηλοῖ τὴν χαρὰν, ὡς τῶν ἀνδρείων χαιρόντων τῇ μάχῃ. 659, 39. 675, 57. 997, 47. καὶ ἀλλαχοῦ χάρμη ἡ μετὰ χαρᾶς μάχη ἢ ἡ εἰς μάχην προθυμία, παρὰ τὸ χαίρειν. 921, 21. 1681, 34.

Χάροπος, κύριον παρ' Ὁμήρῳ, χαροπὸς δὲ ἐπίθετον. 317, 42.

χάρτης ὅτι παρὰ τὸ χαράσσεσθαι δοκεῖ λέγεσθαι. 633, 44.

Χάρυβδις, ὅτι μικρὸν πρὸς τῆς Μεσσήνης ἐν τῷ Σικελικῷ πορθμῷ βάθος τι δείκνυται, εἰς ὃ αἱ τοῦ πορθμοῦ παλίῤῥοιαι δὶς τῆς ἡμέρας γινόμεναι μετὰ συστροφῆς ἐκτραχηλίζουσι τὰ σκάφη· καὶ διαίτησις τῶν μυθευομένων Ὁμήρῳ περὶ τῆς Χαρύβδεως, καὶ ὅτι καὶ περὶ Ἀπάμειαν τῆς Συρίας χάσμα τι Χάρυβδις ἐλέγετο, καὶ ὅτι καὶ Λυκιακή τις ἱστορεῖται Χάρυβδις· καὶ ὅτι Τυφωνικῷ ὑπογείῳ πνεύματι ἀνακυκᾶσθαι τὴν ἐκεῖ θάλασσαν δοξάζουσί τινες, καὶ ὅτι καὶ εἰς πολυδάπανον ἀσωτίαν ἡ Χάρυβδις ἀλληγορεῖται· καὶ ὅτι παρὰ τὸ εἰς χάος ῥᾷον ὑποδύνειν τὰ σκάφη λέγεται τοὔνομα, τραπέντος ἐν τῇ συγκοπῇ τοῦ π τῆς προθέσεως εἰς β· τὸ δὲ δῖαν ἐπιθετικῶς λέγεσθαι τὴν Χάρυβδιν παρ' Ὁμήρῳ δαιμόνιόν τι ὑποβάλλει νοεῖν τὴν Χάρυβδιν, ἄλλοι δὲ θηρίον ὑπέλαβον, ἄλλοι δὲ βάθος θαλάσσης ἀναπωτικὸν μεταξὺ τοῦ Ἀδρίου καὶ τοῦ Τυῤῥηνικοῦ πελάγους· καὶ ὅτι οὐ κλίνεται Χαρύβδιδος πρὸς ἀποφυγὴν τῆς τῶν δ ἐπαλληλίας. 1716, 10—50.

Χάρων ὁ ἐν Ἅιδου πορθμεὺς, παρὰ τὸ χαίρειν ἀντιφραστικῶς. 16, 34. καὶ ὅτι ὁ Χάρων καὶ τὸ κατ' αὐτὸν πορθμεῖον μεθ' Ὅμηρον μεμύθευνται. 1666, 37.

χάρων λέων ἐπιθετικῶς, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ χαροπότητος οὕτω λέγεται, ἴσως δὲ κατ' ἀντίφρασιν οὕτω λέγεται διὰ τὸ θανατοποιὸν παρὰ τὸν ἐν Ἅιδου Χάρωνα. 1666, 37. 1703, 30.

χαρωποὶ λέοντες οἱ χαροποὺς ἔχοντες ὀφθαλμοὺς, χρώματος δὲ ὀφθαλμῶν ὄνομα τὸ χαρωπόν. 1703, 30.

χάσκαξ χάσκακος, ὅτι παρὰ τὸ χάσκειν λέγεται. 1909, 54.

χασμᾶσθαι ὅτι περί τε στόματος λέγεται καὶ περὶ θύρας ἠνεῳγμένης, καὶ ὅτι παρὰ τὸ χῶ καὶ χάζω λέγεται. 1901, 58.

χασμῳδία, κεχηνυῖα ἔπους σύνδεσις, καὶ ἁπλῶς προφορὰ ἐκ φωνηέντων ἐπαλληλίας γινομένη.

τινα, ἧς ἀρχή, ἦλθ' ἦλθε χελιδών, περιήεσαν ἀγείροντα κατά τι ἔθος, καὶ ἐλέγετο τοῦτο χελιδονίζειν καὶ οἱ τοῦτο ποιοῦντες χελιδονισταὶ, ὡς κορωνισταὶ οἱ τῇ κορώνῃ ἀγείροντες, ὧν αἱ ᾠδαὶ κορωνίσματα ἐλέγοντο. 1914, 43.

χελιδόνων μουσεῖα, ὅτι χελιδόσιν εἰκάζονται οἱ ὑποβάρβαροι καὶ μὴ καθαροὶ τὴν γλῶτταν ἄνθρωποι. 1914, 36.

χελιδῶ χελιδοῦς, ἐν ἴσῳ τῷ χελιδὼν χελιδόνος. 716, 53. ζήτει τὸ χελιδών.

χελιδών χελιδόνος, ἡ κλητικὴ ὦ χελιδὼν καὶ ὦ χελιδοῖ εὕρηται λεγόμενον ὡς ἀπὸ τοῦ ἡ χελιδὼ τῆς χελιδοῦς. 601, 44.

χελύνη τὸ χεῖλος παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ἀχαρνεῦσι. 1684, 30.

χελυνοίδης ὁ τὴν χελύνην, ἤγουν τὸ χεῖλος, ἐξωγκωμένος, παρὰ τὸ οἰδεῖν. 1684, 29.

χέλυς, ὅτι πᾶσα κιθάρα οὕτω λέγεται ἐκ τῆς τὸ πρῶτον ὑφ' Ἑρμοῦ κατασκευασθείσης λύρας ἐξ ὀστράκου χελώνης. 1337, 17. 1913, 37.

χελύω χελύσω, ῥῆμα σύστοιχον τῷ χέλυς χέλυος, ὃ δηλοῖ τὴν λύραν. 574, 33.

χελώνη, ὅτι κατά τινα παιδιὰν αἱ παίζουσαι παρθένοι τὴν ἐν μέσῳ καθημένην περιέτρεχον καὶ ἐπηρώτων οὕτως, χέλει χελώνη, τί ποιεῖς ἐν τῷ μέσῳ; ἑρμηνεία διεξοδική. 1914, 54.

χέραδος, ἀκαθαρσία ὑπὸ ὕδατος κατασυρομένη, ὅτι οὐδετέρως λέγεται παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ Πινδάρῳ δὲ χερὰς χεράδος θηλυκῶς, ἑρμηνεία διεξοδική. 1238, 6 — 13.

χερειότερος ἀντὶ τοῦ χερείων κατ' ἐπίτασιν συγκρίσεως. 215, 6.

χερείων ὁ ἁπλῶς ταπεινότερος καὶ ἐλάττων. 1199, 27.

χέρηες ἀντὶ τοῦ χείρονες, ἤγουν ταπεινότεροι, τουτέστι πτωχοὶ, ὅτι ἐκ τοῦ χείρονες συγκοπῇ καὶ τροπῇ Ἰωνικῇ γέγονεν ἡ λέξις· καὶ χέρηι κατὰ δοτικὴν πτῶσιν καὶ χέρηα κατ' αἰτιατικὴν ἐκ τοῦ χείρονι καὶ χείρονα ὁμοίως. 55, 24. 488, 36. 1783, 12. 15.

χερμάδιος λίθος ὁ χειροπληθὴς, οὗ ἔστι τὴν χεῖρα ἐπιμάσσασθαι, ὅ ἐστιν ἐφάψασθαι. 715, 39. 1084, 15. ἀλλαχοῦ δὲ χερμάδιον κατ' οὐδέτερον γένος λέγεται. 549, 30. 995, 51. 1117, 64. 1630, 53.

χερνήτης ἄνθρωπος ὁ χειροτέχνης καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν ζῶν, καὶ χερνῆτις γυνὴ ἡ διὰ χειρῶν νήθουσα. 912, 38.

χέρνιβον ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ χερόνιπτρον, ἤγουν τὸ ὑποδεκτικὸν τοῦ ὑγροῦ ἀγγεῖον, ὅπερ Ὅμηρος λέβητα εἴωθε καλεῖν, παρ' ᾧ καὶ χέρνιβα τὸ κατὰ χειρῶν διδόμενον ὕδωρ λέγεται, πρόχοος δὲ τὸ τοιοῦτον ὕδωρ χέον ἀγγεῖον. 1351, 53. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ ὅτι χέρνιβα τὸ κατὰ χειρῶν διδόμενον ὕδωρ, ὃ τινὲς χερνίβα παροξυτόνως λέγουσιν ὡς ἀπὸ τῆς χερνὶψ ὀξυτόνου εὐθείας· τὸ δ' αὐτὸ καὶ χειρόνιπτρον καὶ χέρνιβον καλοῦσί τινές· καὶ ὅτι τὸ παρὰ τῇ κοινῇ συνηθείᾳ χέρνιβον λεγόμενον οἱ Ἀττικοὶ χερνίβιόν φασι· καὶ περὶ τῆς προσῳδίας τῆς λέξεως διαίτησις διεξοδική. 1400, 58 — 1401, 16.

χερνίπτεσθαι τὸ τὰς χεῖρας νίπτεσθαι. 1401, 18.

Χεῤῥόνησος, ὅτι οὕτω καλεῖται κυριωνυμικῶς καὶ τὸ τῆς Λύκτου Κρητικῆς πόλεως ἐπίνειον ὁμωνύμως τῷ προσηγορικῷ. 313, 2.

χεσᾶς, ὅτι οὕτως ἐπεκλήθη τις διάῤῥοιαν πάσχων γαστρός. 1000, 12.

χέρσυδρος, εἶδος ὕδρου, οὗ τὸ δῆγμα ἄλγος καὶ σηπεδόνας παρέχον διὰ θαλασσίου ὕδατος προσρανθέντος θεραπεύεται. 330, 2.

χεύειν ὅτι περὶ τῶν ἁπαλῶν καὶ ὑγρῶν σωμάτων λέγεται. 1120, 38. ἢ καὶ χεύειν λέγεταί τις τὸ ἱμάτιον παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἐκδύεσθαι, πρὸς ἔμφασιν τῆς τοῦ ἱματίου ἁπαλότητος. 599, 44. καὶ γυνὴ δὲ χεύειν τὼ πήχεε λέγεται περί τινα πρὸς ἔμφασιν τῆς τῶν πηχέων τρυφερότητος. 551, 5. καὶ ἁπλῶς χεύειν ἐπὶ τοῦ ταχὺ καὶ ῥᾳδίως ῥίπτειν. 629, 32.

χεύειν σῆμα καὶ χεύειν τύμβον τὸ διὰ χυτῆς γῆς ἀναχωματίσαι. 684, 11. 1286, 59. 1418, 27. καὶ ὅτι τὸ χεύω ἐκ τοῦ χέω λέγεται πλεονασμῷ τοῦ υ. 1792, 57.

χηλαμὸς ἰδιωτικῶς ὁ παρὰ τοῖς λογίοις χηραμός. 1248, 51. 1449, 2.

χηλὴ ὅτι ἐπὶ ζῴων πεζῶν λέγεται, ὅθεν διχηλᾶ ζῷα. 1068, 49.

χηλὸς παρὰ Λάκωσιν ἡ κιβωτός. 1056, 45. καὶ ὅτι παρὰ τὸ χῶ, ὃ δηλοῖ τὸ χωρῶ, λέγεται. 1449, 1.

χήμη, ὄστρακον, ὅτι παρὰ τὸ χῶ, ὃ δηλοῖ τὸ χωρῶ, λέγεται. 1063, 40.

χὴν ὅτι παρὰ τὸ χαίνειν καὶ χανδὸν ἐσθίειν λέγεται, καὶ ὅτι καὶ θηλυκῶς λέγεται Ὀδ. ο', 161. 174. ἀλλαχοῦ δὲ ἀρσενικῶς. 254, 28. 1778, 10. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κατὰ θηλυκὸν γένος αἱ χῆνες Ἰωνικῶς λέγονται, κοινῶς δὲ οἱ χῆνες ἀρσενικῶς. 1876, 45. καὶ ὅτι χήν τις Ὠλενίου παιδὸς ἐρασθῆναι ποτὲ ἱστορεῖται. 1166, 29. καὶ ὅτι ἐν Ῥώμῃ χῆνες τινὲς ἱέρωντο διὰ τὸ σωθῆναι ποτὲ δι' αὐτῶν τὴν πόλιν. 1257, 28.

χηνιδεῖς τὰ τῶν χηνῶν ἔκγονα. 753, 56.

χηνίσκος, χηνὸς ἐκτύπωμα εἰς παράσημον ἐγγλυφόμενον τοῖς τῶν νεῶν ἄκροις. 667, 15.

χήρα κοινῶς καὶ χήρη Ἰωνικῶς, καὶ ὅτι καὶ χῆρος ἀρσενικῶς εὕρηται λεγόμενον. 589, 18. 1093, 47. καὶ ὅτι χήρα ἀνδρὸς κατὰ συνθήκην ἐντελῶς λέγεται, χήρα δὲ καθ' αὑτὸ ἐλλιπῶς. 651, 44.

χηραμὸς, κοίλη πέτρα, ὅτι παρὰ τὸ χωρεῖν δοκεῖ λέγεσθαι. 1248, 50. 53.

χηρεία πόλεως ἡ λειπανδρία κατ' ἀχυρολεξίαν. 590, 33. ᾧ λόγῳ καὶ οἱ ἔρημοι τόποι χηρεύειν λέγονται. 589, 17.

χῆρος, σύζυγον τοῦ χήρα θηλυκοῦ. 1093, 48.

χηροῦν γυναῖκα κυρίως λέγεται, χηροῦν δὲ ἀγυιὰς παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἐρημοῦν ἀκύρως· καὶ ὅτι μετὰ τὴν αἰτιατικὴν ὑπακούεται γενικὴ ἐκ τρίτου, ἵν' ᾖ χηροῦν γυναῖκα ἀνδρός. 589, 15. 1093, 46.

χηρωσταὶ, οἱ καὶ ὀρφανισταὶ, ὅτι τάγμα τι ἦν ἐν ταῖς πόλεσι τῶν ἀκληρονομήτων εἴτουν ἀδιαδόχων προϊστάμενον καὶ τὰς χηρευούσας γυναῖκας ἐπιτροπεῦον. 533, 30. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χηρωστὴς ἐν ἴσῳ τῷ ἀγχιστεύς. 589, 20. καὶ ὅτι

ὀξύνεται τοὔνομα ὡς ἀπὸ τοῦ χηρῶ περισπωμένου θέματος, ὡς ἀπὸ τοῦ ποιῶ τὸ ποιητὴς καὶ τοῦ ἡγῶ τὸ ἡγητὴς, καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ σ. 384, 11. 533, 30. 36. 40. 1724, 37.

χήτει δοτικὴ ὅτι ἀπὸ τῆς χῆτος εὐθείας κεκίνηται καὶ δηλοῖ τὴν στέρησιν ἢ σπάνιν, οἱ δὲ ὅτι χῆτις ὡς σπάνις θηλυκῶς λέγεται. 1793, 46. 49.

χήτειοι γυναίων, ἤγουν ἐστερημένοι γυναικῶν, ὅτι οὕτω γράφουσί τινες ἐν τῷ, κήτειοι ἔκειντο γυναίων εἵνεκα δώρων, Ὀδ. λ', 521. 1697, 27.

χῆτις καὶ χῆτος ἡ στέρησις, ὅθεν τὸ χατίζειν. 769, 31.

χθαμαλὸς ὅτι ἐκ τοῦ χαμαλὸς λέγεται πλεονασμῷ τοῦ θ. 1385, 31.

χθιζὰ καὶ πρωιζὰ, ἀντὶ τοῦ χθὲς καὶ πρώην καὶ ὡς εἰπεῖν ἔναγχος. 225, 34.

χθιζὸν τὸ χθεσινὸν καὶ ὑπόγυιον. 225, 45. καὶ χθιζὸν ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ χθὲς ἐν τῷ, χθιζὸν ὑπέστημεν, Ἰλ. τ', 195. 1179, 29.

χθόνιος ἄνθρωπος ὁ διὰ δόλον στυγνὸς καὶ κατηφής. 1496, 38.

χθὼν, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ θ ἡ λέξις. 424, 19.

χιάζειν τὸ κατὰ τὸν τοῦ χ στοιχείου τύπον χαράττειν τὰ φαῦλα νομίσματα, ἱστορία. 1462, 41.

Χιαστὶ τίλλειν παροιμιακῶς τὸ κατὰ Χίους παρατίλλεσθαι. 1462, 34.

χιαστοὶ ζυγοὶ θυρῶν, ἤγουν καγκελωτοί. 1142, 50.

χίδρα οἱ ἑφθοὶ πυροὶ, ὅτι παρὰ τὸ τῇ χειρὶ δρέπεσθαι ἀπελεύσει τῆς ἐν τῷ χεὶρ διφθόγγου λέγεται τοὔνομα. 1562, 64.

χιλίαρχος, ὅτι κατὰ σκῶμμα χιλίαρχος ἐκλήθη τις παρὰ τὸν ἀρχὸν, ὃ δηλοῖ κρύφιόν τι μέρος τοῦ σώματος. 211, 4.

χιλιόμβη ἡ ἐκ χιλίων ζώων θυσία, ὡς ἑκατόμβη ἡ ἐξ ἑκατόν· καὶ ὅτι Μιλτιάδου νικήσαντος νίκην τινὰ χιλίας οἱ Ἀθηναῖοι χιμαίρας ἔθυσαν τῇ Ἀρτέμιδι, ἱστορία. 49, 4. 1454, 26.

χιλὸς ἡ ἐκ τῶν σπορίμων τροφή. 14, 19. 15, 11. καὶ ὅτι διφορεῖται κατὰ τὴν γραφὴν τῆς ἀρχούσης. 1413, 35.

Χίμαιρα, τέρας τι πύρπνουν τρικέφαλον πλαττόμενον ὑπὸ Ἡσιόδου, καθ' Ὅμηρον δὲ ἐκ λέοντος καὶ αἰγὸς καὶ δράκοντος συγκείμενον· καὶ ὅτι οἱ μὲν ἠθικῶς ἀλληγοροῦντες εἰς ψυχικά τινα πάθη συμβιβάζουσι τὰ κατὰ τὴν Χίμαιραν, οἱ δὲ θηρίων τριῶν τινῶν ἢ ληστῶν συνδρομὴν ἱστοροῦσι γενέσθαι ποτὲ κατά τι ὄρος Λυκιακὸν, καὶ τοῦτο εἶναι τὴν Χίμαιραν· ἕτεροι δὲ ὄρος τι Λυκιακὸν κατὰ μὲν τὸ μέσον ἀναφυσήματα πυρὸς ἔχον, τὰ δὲ ἄκρα πολύθηρον ἱστοροῦσι τὴν Χίμαιραν. 634, 32—61. καὶ ὅτι καὶ φάραγξ τις κατὰ τὴν Λυκίαν ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ ἀνατείνουσα Χίμαιρα ἐκαλεῖτο. 635, 18. καὶ ὅτι Βελλεροφόντης λέγεται τὴν μυθευομένην Χίμαιραν ἀνῃρηκέναι διὰ μολύβδου ἐγχύσεως εἰς τὸ στόμα αὐτῆς, καὶ ἀλληγορίαι διάφοροι τῆς διὰ Βελλεροφόντου τοιαύτης ἀναιρέσεως τῆς Χιμαίρας. 634, 61. καὶ ὅτι περὶ Δαίδαλον καὶ Κράγον, ὄρη τῆς Λυκίας, μυθεύεται γενέσθαι τὰ κατὰ τὴν Χίμαιραν. 635, 15. καὶ ὅτι χίμαρος τράγος καὶ χίμαιρα τὸ θηλυκὸν, καίτοι παρὰ τὸ χεῖμα, ὃ δηλοῖ τὸν χειμῶνα, λεγόμενα, ὅμως διὰ μονοφθόγγου ἔχουσι τὴν χι συλλαβήν. 635, 23. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὁ περὶ τῆς Χιμαίρας μῦθος δοκεῖ ἀφορμὴν ἐσχηκέναι ἐκ χιμάῤῥου τινὸς ἐξ αἰπολίου φυγόντος καὶ ἀγριανθέντος καὶ ὥσπερ τι τέρας ἀπεκβάντος. 1062, 59.

χίμετλα ὅτι καίτοι παρὰ τὸν χειμῶνα λεγόμενον τοὔνομα ὅμως διὰ μόνου τοῦ ι ἔχει τὴν χι συλλαβήν. 635, 24.

χιμος ληγόντων ὀνομάτων παραγωγὴ, οἷον μελάγχιμος. 1254, 24.

χιόνος ὕλη ὅτι ὑγρόν ἐστιν εἰς ὄμβρον συναχθέν. 895, 26.

Χῖος ἡ νῆσος παροξυτόνως, Χῖος δὲ ὁ ἐκ Χίου προπερισπωμένως διὰ τὴν ἐκ τοῦ Χῖος συναίρεσιν. 21, 26. 1462, 51. καὶ ὅτι Χίος νῆσος περίπλουν ἔχει ἐννεακοσίων σταδίων, καὶ ὅτι καὶ ναύσταθμον εἶχε ναυσὶν ὀγδοήκοντα καὶ ἄλσος Φοινίκων. 1462, 32.

χῖος καὶ κῶον ὁ τὸ ἓν δυνάμενος βόλος ἐν τῇ δι' ἀστραγάλων παιδιᾷ, καὶ παροιμία, χῖος παραστὰς κῶον οὐκ ἐᾷ λέγειν. 1289, 63. 1397, 39.

Χῖος δεσπότην ὠνήσατο, παροιμία ἐπὶ τῶν βλαπτομένων ἀφ' ὧν ὠφελήσεσθαι προσεδόκων, ἱστορία διεξοδική. 1462, 35.

Χῖος λόφος, παροιμία ἀπὸ ποιᾶς κουρᾶς, ἣν ἐκείροντό ποτε οἱ Χῖοι, ἱστορία. 1462, 37.

χιράδες αἱ ῥαγάδες τῶν χειρῶν, ὅτι ἐκ τοῦ χεὶρ χειρὸς γενόμενον διὰ μόνου τοῦ ι ἔχει τὴν χι συλλαβὴν τοὔνομα. 194, 40. 635, 25. 1562, 63.

χιτὼν τὸ προσεχῶς περικεχυμένον τῇ σαρκὶ ἱμάτιον. 767, 7. 1151, 21. καὶ ὅτι οὐ μόνον τὸ τῆς σαρκὸς ἀμέσως ἐχόμενον λινοῦν ἱμάτιον σημαίνει τοὔνομα, ἀλλὰ καὶ πᾶν τὸ ἁπαλὸν καὶ εὐαφὲς καὶ ὡς εἰπεῖν χυτόν. 1056, 59. 1282, 30. καὶ τὸ ἐπιπολῆς περιβόλαιον ἐνίοτε παρ' Ὁμήρῳ. 1129, 1. καὶ ὅτι χιτὼν οἱονεὶ χυτὼν λέγεται παρὰ τὸ χύω τροπῇ τοῦ υ εἰς ι· καὶ ὅτι ἀνδρεῖον φόρημα ὁ χιτὼν, πέπλος δὲ γυναικεῖον, καὶ οὐ μόνον λινοῦς ὁ χιτὼν, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἐρίων. 169, 46—170, 12. καὶ ὅτι ἐπὶ πολεμικοῦ θώρακος ἀκούεται ἐν τῷ, Ἑκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι, Ἰλ. β', 416. 249, 29. καὶ ὅτι καὶ ἐν τῷ, ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα Διός, Ἰλ. ε', 736. ὡς ὅπλον ὑπόκειται ὁ χιτών. 600, 3. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χιτὼν ὁ ζωστὸς καὶ γυναικεῖος, χιτωνίσκος δὲ ὁ ἀνδρεῖος, χιτώνιον δὲ καὶ χιτωνάριον λεπτὸν ἔνδυμα γυναικεῖον πολυτελές· καὶ ὅτι τῶν χιτώνων οἱ μέν τινές εἰσιν ὀρθοστάδιοι, οἱ δὲ συρτοί. 1166, 50. 55.

χιτωνάριον καὶ χιτώνιον, λεπτὸν ἔνδυμα γυναικεῖον πολυτελὲς, καὶ χιτωνισκάριον τὸ βραχὺ χιτώνιον. 1166, 51.

χιὼν ὅτι παρὰ τὸ χέειν λέγεται καὶ ὅτι διὰ τοῦ ι γράφεται. 896, 48. 905, 90. καὶ ὅτι καὶ χιὼν ἐρυθρὰ ἐκ μιλτώδους ἀνα-

θυμιάσεως γίνεται κατὰ τὰ Ἀρμένια ὄρη. 830, 9.

χλ ληκτικὸν θηλυκῶν ὀνομάτων ὅτι μετὰ τοῦ ᾱ συλλαβίζεται, οἷον κίχλα. 117, 44.

χλαῖνα, μανδυοδὲς περίβλημα ῥάδιον εἰς ἀπέκδυσιν. 198, 43. 794, 22. 1398, 61. καὶ ὅτι παρὰ τὸ χλιαίνειν λέγεται, καὶ ὅτι παχύτεραι τῶν χιτώνων αἱ χλαῖναι. 1056, 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χλαῖνα περίβλημα κλίνης εἴτουν στρωμνῆς, καὶ ὅτι αἱ μὲν διπλαῖ, αἱ δὲ ἁπλοΐδες, ὅ ἐστιν ἁπλαῖ, ἐλέγοντο. 1347, 36.

χλανὶς χλανίδος, ὅτι παρὰ τὸ χλιαίνειν δοκεῖ λέγεσθαι, καθὰ καὶ ἡ χλαῖνα. 1056, 57.

χλη καὶ χλη ληγόντων ὀνομάτων τινῶν ἀναλογία, οἷον ὀμίχλη, ζεύγλη. 117, 44.

χλόη ὁ γῆθεν ἀναφυόμενος χόρτος, καὶ χλόη Δημήτηρ ἐπιθετικῶς διὰ τὸ κατ' ἀρχὰς χλοερὸν τῶν σπορίμων. 772, 61. 773, 2.

χλούνης ὁ ἐν τῇ χλόῃ εὐναζόμενος σῦς, οἱονεὶ χλόευνος, κατὰ δ' ἑτέρους ὁ ἀφριστὴς ἢ εὐμεγέθης, μάλιστα δὲ ὁ ἀπόκοπος εἴτουν ἐντομίας· καὶ ὅτι βαρύνεται κατὰ τὴν γενικὴν τῶν πληθυντικῶν παρὰ τὸν κανόνα τῶν εἰς ης ληγόντων βαρυτόνων. 450, 15. 772, 47—55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κακῶς ἑρμηνεύουσί τινες τὸ χλούνης ἀντὶ τοῦ ἐκτομίας. 1872, 14.

χλωραύχενες ἀηδόνες ἐπιθετικῶς, ζήτει ἐν τῷ, χλωρηὶς ἀηδών. 1875, 40.

χλωρηὶς ἀηδὼν ἡ ἐν χλωροῖς τόποις διατρίβουσα, ἢ ἡ ἅμα τοῖς χλωροῖς φαινομένη, ἢ διὰ τὴν χρόαν, ὅθεν καὶ χλωραύχενες αἱ χελιδόνες λέγονται. 1875, 39.

Χλῶρις, θυγάτηρ Ἀμφίονος τοῦ Ἰάσου βασιλέως Ὀρχομενοῦ καὶ Πύλου, μήτηρ τοῦ παρ' Ὁμήρῳ Νέστορος. 1684, 58.

χλωρὸν τὸ ὠχρὸν παρ' Ὁμήρῳ, καὶ χλωρὸν δέος τὸ ὠχροποιόν. 1395, 32. 1672, 30. 1704, 20. καὶ ὅτι παρὰ τὴν χλόην λέγεται, οἱονεὶ χλόηρον κράσει τοῦ η καὶ ο εἰς ω. 812, 58. 1424, 34. 1631, 21.

χλωρὸν γόνυ ἐπιθετικῶς τὸ θαλερὸν καὶ νεάζον καὶ διὰ τοῦτο σθεναρὸν καὶ ῥωμαλέον, καὶ ὅτι καθ' ὁμοιότητα τοῦ διερὸς πούς λέγεται, ὃ καὶ αὐτὸ παρ' Ὁμήρῳ κεῖται. 1061, 54. 1615, 25.

χλωρὸν δάκρυον τὸ ὑγρὸν καὶ ἔνικμον κατὰ τὰ χλωρὰ τῶν φυτῶν. 217, 4.

χλωρὸν μέλι ἐπιθετικῶς τὸ ὠχρὸν ἢ τὸ ὑγρὸν ἢ τὸ πρόσφατον. 868, 17.

χλωρὸς ἀντὶ τοῦ ὠχρὸς πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 812, 48. 1001, 45. 50.

χναύειν τὸ καταπίνειν εἴτουν λίχνως ἐσθίειν, παρὰ τὸ χάω χῶ, ὃ δηλοῖ τὸ χωρῶ, πλεονασμῷ τοῦ ν καὶ ἐπενθέσει τοῦ υ. 1063, 38. 1314, 8.

χνη ληγόντων ὀνομάτων ἀναλογία, οἷον πάχνη, λάχνη, μυσάχνη. 846, 19.

χνόαι αἱ ὀπαὶ τῶν χοινικίδων, εἰς ἃς ἐνίενται τὰ τοῦ ἄξονος ἄκρα. 598, 13.

χνόος ἁλὸς ἡ ἀκαθαρσία, ἢ καὶ ἁλὸς ἄχνη. 1560, 47.

χνούη, εἶδος σάλπιγγος παρ' Αἰγυπτίοις, ἣν Ὄσιρις εὗρεν, ᾗ ἐχρῶντο ἐν ταῖς θυσίαις. 1139, 55.

χνοῦς ὅτι καὶ ἐπὶ βραχείας καὶ λεπτῆς ἀναφύσεως τριχῶν τίθεται. 207, 28.

χοᾶ, αἰτιατικὴ ἀπὸ τῆς χοεὺς εὐθείας, ὅτι ἐκ τοῦ χοέα συνήρηται, καὶ χοᾶς ἀντὶ τοῦ χοέας ὁμοίως. 1401, 2.

χοαὶ αἱ νεκρικαὶ σπονδαί. 1296, 40. 1668, 22.

χοαῖος σκύφος ὁ χοέα χωρῶν, ὁ δὲ χοεὺς μέτρον τι ἦν. 1835, 22.

χόανα ἢ χόανοι, ἀγγεῖα ἐν οἷς τήκονται αἱ ὗλαι, ὅτι παρὰ τὸ χέω λέγονται. 1153, 39.

χοανεύειν τροπικῶς παρὰ τῷ κωμικῷ ἐπὶ ἀσέμνου ἐνεργείας. 1153, 40.

χοᾶς ἔλεγον Ἀθηναῖοι ἑορτήν τινα παρ' ἑαυτοῖς τελουμένην, ἐκ τοῦ χοέας συναιροῦντες τὴν λέξιν. 1401, 2.

Χοάσπης, ποταμὸς οὗ τὸ ὕδωρ μόνῳ τῷ βασιλεῖ τῶν Περσῶν ἐξῆν πίνειν. 1499, 63.

χοεύς, μέτρον τι ἢ εἶδος ποτηρίου παρὰ τὸ χέειν λεγόμενον, ἡ γενικὴ χοέως χοῶς, ἡ αἰτιατικὴ χοέα χοᾶ, καὶ ἐπὶ τῶν πληθυντικῶν τοὺς χοέας καὶ χοᾶς. 746, 62. 1085, 51. 1400, 64. 1835, 18.

χοή, ὅτι ἐπὶ νεκρῶν χοαὶ λέγονται, οὐ μὴν σπονδαὶ ἢ λοιβαί. 1296, 40. 1668, 22.

χοίνικαι καὶ χοίνικες, πέδαι παχεῖαι ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῆς πρὸς τὴν στρογγυλότητα τῆς μετρικῆς χοίνικος οὕτω λεγόμεναι. 1854, 3.

χοῖνιξ, σκεῦος μετρητικὸν σπορίμων καὶ αὐτὸ τὸ μετρούμενον, ὅθεν καὶ ἐπὶ τροφῆς τίθεται ἐν τῷ, ὅς κεν ἐμῆς γε χοίνικος ἅπτηται, Ὀδ. τ', 28. καὶ παροιμία, ἐπὶ χοίνικος μὴ καθῆσθαι, ἤγουν μὴ τρέφεσθαι ἀργόν, ἢ μὴ σκοπεῖν τὰ ἐφήμερα, ἀλλὰ τὴν ἐπιοῦσαν προσδέχεσθαι. 196, 30. 1853, 59—1854, 9.

χοιρῖναι, πλακοῦντές τινες οὕτω καλούμενοι, ἱστορία· καὶ χοιρῖναι ὁμωνύμως αἱ δικαστικαὶ ψῆφοι. 1753, 28.

χοῖρος, ὅτι τῶν συῶν τὰ ἁπαλὰ καὶ νεογνὰ χοῖροι λέγονται, καὶ ὅτι τὴν θήλειαν σῦν χοῖρον λέγουσιν οἱ Ἴωνες. 1752, 14. 24. 26. καὶ χοῖρος ὁμωνύμως τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. 1539, 33.

χολάδες τὰ ἔντερα, ὅτι παρὰ τὴν χολὴν λέγονται, ἢ παρὰ τὴν κοιλότητα, οἱονεὶ κοιλάδες, ἢ παρὰ τὸ κόλον, ὃ δηλοῖ τὴν τροφήν, ὡς τῆς τροφῆς δοχεῖα. 505, 12. 1229, 64.

χολᾶν τὸν κόχλον ἡ γυναικεία γλῶσσα καλεῖ. 728, 48.

χολή, οἱονεὶ χλόη κατὰ ἀναγραμματισμὸν διὰ τὸ χλοερὸν χρῶμα τῆς χολῆς. 46, 6.

χόλος ὅτι παρὰ τὴν χολὴν λέγεται. 8, 23. καὶ ὅτι οὐ μόνον τὴν πρόσκαιρον, ἀλλὰ καὶ τὴν πολυχρόνιον ὀργὴν σημαίνει, ὡς καὶ ἡ μῆνις καὶ ὁ κότος. 979, 1. 992, 23.

χολοῦσθαι τὸ θυμοῦσθαι εἴτουν ὀργίζεσθαι. 77, 17. καὶ ὅτι τὸ χολοῦσθαι παρακολούθημά ἐστι νεμέσεως ἀπρακτούσης. 720, 35. 1315, 35.

χολωτὸν ἔπος, ὃ ὑπόκειται τῷ χόλῳ, ὡς ὁρατὸν ὃ ὑπόκειται τῇ ὁράσει. 1013, 20.

χόννος δυσὶ νν, εἶδος ποτηρίου

παρὰ Γορτυνίοις ἐξ ὕλης χαλκῆς. 1153, 42.

χορδὴ ὅτι διὰ τοῦ, εὐστραφὲς ἔντερον οἰὸς, περιφράζεται Ὀδ. φ', 408. 1915, 22.

χορείας τρόπος, ὅτι τὸ ἀρχαῖον χωρὶς ἐχόρευον οἱ ἄνδρες καὶ χωρὶς αἱ γυναῖκες, καὶ πότε ἀναμὶξ ἤρξαντο χορεύειν, ἱστορία. 1166, 16.

χορεῖος, ὄνομα αὐλήσεως ποιᾶς. 1236, 56.

χορηγεῖον, ὅτι περιεκτικοῦ τύπου ἐστὶ τοὔνομα. 1562, 57.

χοροιτύπος ὁ ἐν τῷ χορεύειν τύπτων τὴν γῆν. 1328, 57.

χορὸς ἡ χορεία, καὶ τὸ χορευτικὸν πλῆθος, καὶ ὁ τόπος τῆς χορείας εἴτουν ἡ ὀρχήστρα. 428, 20. 1595, 26. 59. καὶ χορὸς ἀντὶ τοῦ τόπος καὶ χώρα ἐν τῷ, ὅθι τ' Ἠοῦς ἠριγενείης οἰκία καὶ χοροὶ εἰσὶν, Ὀδ. μ', 4. ὡς καὶ ἐν συνθέσει. 1705, 40.

χορτάζεσθαι κυρίως ἐπὶ ὑποζυγίων, τροπικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων. 883, 53.

χορταῖος, χιτὼν δασὺς καὶ μαλλωτὸς ποδήρης ἔχων χειρίδας. 1166, 53.

χόρτος αὐλῆς τὸ περιχώρημα τῆς αὐλῆς, ἢ αὐτὴ ἡ αὐλὴ περιφραστικῶς, ἔνθα χόρτος ὡς τὰ πολλὰ φύεται, ἢ χόρτος αὐλῆς τὸ περίφραγμα, τουτέστιν ἡ περιοχὴ τῆς αὐλῆς, ἑρμηνεία διεξοδική. 883, 44. 52. 1369, 15.

χοῦς ἡ χυτὴ γῆ, ὅτι ἐκ τοῦ χόος συνῄρηται τοὔνομα, ὃ παρὰ τὸ χέω λέγεται. 1019, 56. καὶ χοῦς ὁμωνύμως μέτρον τι, ὃ καὶ χοεὺς λέγεται. 1401, 1.

χοῦς, ὄνομα μέτρου, ὅτι ἀρσενικῶς ἀεὶ λέγεται, χοῦς δὲ ἡ γῆ θηλυκῶς. 305, 43. 1390, 60. 1504, 38. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χοῦς ἀντὶ τοῦ χοεὺς ἀρσενικῶς τε καὶ θηλυκῶς λέγεται καὶ πρόχους ἐν συνθέσει. 1835, 19.

χράειν ἀντὶ τοῦ βαρύνειν καὶ βιαστικῶς ἐν χρῷ ἐπιπίπτειν. 467, 28. 909, 40. 1901, 39.

χραίνω ὅτι ἐκ τοῦ χράω χρῶ γίνεται, ὡς ἐκ τοῦ ῥῶ τὸ ῥαίνω· καὶ ὅτι ἀεὶ ἐπὶ κακοῦ τὸ χραίνειν, τὸ δὲ μολύνειν οὐκ ἀεί. 467, 26. 1063, 34.

χραισμῷ ἀντὶ τοῦ χρησιμῶ, ὅθεν καὶ λέγεται τροπῇ τοῦ η εἰς α καὶ ἐπενθέσει τοῦ ι. 94, 40. καὶ ὅτι τὸ χραισμεῖν θάνατον κατὰ συνθήκην ἐντελῶς λέγεται, χραισμεῖν δὲ ἁπλῶς ἐλλιπῶς. 672, 22.

χραίσμω χραίσμῃς χραίσμῃ, πρόσωπα ὑποτακτικὰ ἀπὸ τοῦ ἔχραισμον δευτέρου ἀορίστου κεκινημένα. 94, 42.

χραύειν ὅτι ἐκ τοῦ χράειν λέγεται πλεονασμῷ τοῦ υ καὶ δηλοῖ τὸ χρωτὸς ἐφάψασθαι. 531, 10. 1063, 30.

χραῦσαι τὸ χροὸς αὖσαι, ὅ ἐστι ψαῦσαι καὶ θίγειν. 1547, 62.

χράω τὸ ἐπιπίπτω ἢ βαρύνω, ὅτι προϋπόκειται τοῦ χραύω, ὃ δηλοῖ τὸ ξέω. 531, 11. 579, 13. καὶ ὅτι τὸ χράω καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ χρωτὸς ἐπαφὴν δηλοῦσι. 1063, 32.

χρεῖ' ἦ, ἀντὶ τοῦ χρεία ὑπάρχῃ, ὅτι τὸ α τοῦ χρεία καίτοι μακρὸν ὂν φύσει ὅμως ἐξεθλίβη. 1702, 32.

χρεῖος τὸ χρέος, ὅτι ἀρσενικῶς τε καὶ οὐδετέρως λέγεται. 73, 46. καὶ ὅτι ἀεὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται τὸ χρεῖος, τὸ δὲ χρέος διφορεῖται. 878, 45. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι καὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται τὸ χρεῖος ἐν τῷ, εἴπερ γάρ κεν Ἄρης χρεῖος ὑπαλύξας οἴχηται, Ὀδ. θ', 353. 1600, 7. καὶ χρεῖος ἄνθρωπος ἐπιθετικῶς ὁ χρειώδης. 218, 7.

χρειὼ ἡ χρεία Ἰωνικῶς. 698, 11. καὶ χρειὼ ἀντὶ τοῦ χρέος κατά τε τὴν σημασίαν καὶ τὴν σύνταξιν ἐν τῷ, τίπτε δέ σε χρειὼ δεῦρ' ἤγαγε, δήμιον ἢ ἴδιον, Ὀδ. δ', 312. καὶ ὅτι οὕτω μὲν ἐντελῶς εἴρηται, καθ' αὑτὸ δὲ τὸ, τίπτε δέ σε χρειὼ, ἐλλειπτικῶς ἢ ἀντιπτωτικῶς εἴρηται, ἑρμηνεία διεξοδική. 1497, 37.

χρέως οὐ μόνον τὸ δανεισθὲν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἁπλῶς ὀφειλόμενον, ὅτι διφορεῖται κατὰ τὴν γραφὴν τῆς λήγούσης. 878, 45. 1899, 63. καὶ ὅτι ὡς ἐπιπολὺ ἐκτείνει τὴν λήγουσαν. 1600, 6. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ χρέος καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ κοινῶς μὲν διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται, Ἀττικῶς δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου. 1534, 13. καὶ ὅτι διὰ τοῦ ω μεγάλου γραφόμενον κατὰ τὴν τετάρτην κλίσιν κλίνεται, καὶ ὅτι τὰ σύνθετα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται. 958, 23.

χρέος, ἀντὶ τοῦ χρεία ἐν τῷ, ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, Ὀδ. λ', 479. ὅπου καὶ ἀντὶ τοῦ χρησμώδημα τὸ χρέος λαμβάνουσί τινες, καὶ ὅτι τὸ χρέος ἐπὶ ὀφειλῆς διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται παρά τισι. 698, 11. 1695, 6.

χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ, Ἰλ. κ', 43. ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ καὶ σοὶ ἀντιπτωτικῶς. 788, 39.

χρεώμενος ἀντὶ τοῦ χρώμενος πλεονασμῷ τοῦ ε. 1332, 18.

χρεὼν ὅτι τὸ χρεὼν συνάρθρως λεγόμενον ἀντὶ τοῦ τὸ πεπρωμένον ἀκούεται, καὶ τὸ χρεὼν ἀντὶ τοῦ ὁ θάνατος. 166, 8.

χρεωφειλέτης ὅτι ἐκ ταὐτοδυνάμων σύγκειται λέξεων. 437, 9.

χρὴ ἀντὶ τοῦ δεῖ καὶ πρέπει, ὅτι ῥῆμα ὂν ὤφειλε περισπᾶσθαι κατὰ τὸ κνῆ καὶ ζῆ, δοκεῖ δὲ ὀξυτονηθῆναι πρὸς διαστολὴν τοῦ χρῇ τρίτου προσώπου τοῦ χράω χρῶ, ὃ δηλοῖ τὸ μαντεύομαι, ἴσως δὲ καὶ ὡς ἐκ τοῦ χρήζω ἀποκοπὲν τὸν ἐκείνου τόνον ἐφύλαξε, διὸ καὶ τὸ ἀπόχρη βαρύνεται ἀναδραμόντος τοῦ τόνου κατὰ τὴν σύνθεσιν, διαίτησις διεξοδικωτάτη. 89, 22. 751, 48 — 752, 14. 1179, 38.

χρὴ καὶ δεῖ ῥήματα καὶ χρεία ὄνομα αἰτιατικῇ ἀντὶ δοτικῆς ἐκ δευτέρου καὶ γενικῇ ἐκ τρίτου συντασσόμενα, οἷον αὐτόν σε δεῖ Προμηθέως (Aesch. Prom. 86.). 1497, 42. 1929, 55.

χρή σε αἰδοῦς, ἀντὶ τοῦ χρεία σοί ἐστιν αἰδοῦς. 1455, 4.

χρῆμα παρὰ τοῖς τραγικοῖς ἐν ἴσῳ τῷ χρεία. 698, 11.

χρήματα λέγονται τὰ χειριζόμενα τῶν κτημάτων, ὅθεν καὶ ἡ στρωμνὴ, ἣ χρῆταί τις, χρῆμα λέγεται παρά τινι τραγικῷ. 1261, 39. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χρήματα τὰ ἐν τῷ οἴκῳ πάντα, ὅτι παρὰ τὴν χρῆσιν λέγονται. 1447, 7.

χρῆν ἀντὶ τοῦ ἐχρῆν, ὅτι περισπᾶται ἀναλόγως. 751, 54. καὶ χρῆν

ἀντὶ τοῦ χρῆναι κατὰ ἀποκοπήν. 1179, 36. καὶ ὅτι τὸ χρῆν ἀντὶ τοῦ χρῆναι Δωρικόν ἐστιν ἀπαρέμφατον καθ' ὁμοιότητα τοῦ ζῆν, οἷον ἐν τῷ, πότερα τὸ χρῆν σφ' ἐπήγαγ' ἀνθρωποκτονεῖν. 1647, 37.

χρήσασθαι τὸ μαντεύσασθαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ τὸ χειρὶ δέξασθαι. 1665, 39. καὶ ὅτι χρήσασθαι λέγεταί τις ἱμάτιον ἢ σκεῦος, ἤγουν δανείου λόγῳ εἰληφέναι παρά τινος. 1729, 42.

χρῆσθαι τὸ μεταχειρίζεσθαι, ὅτι δοτικῇ συντάσσεται, οἷον χρῆσθαι φρεσὶν ἀγαθαῖς παρ' Ὁμήρῳ, καὶ χρῆσθαι συμφορᾷ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1384, 30. 1806, 28.

χρησμὸς δοθεὶς ἐν Δελφοῖς Ἀγαμέμνονι περὶ τοῦ τέλους τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, ἱστορία διεξοδική. 1586, 22.

χρήστης ὁ ἁπλῶς δανείζων καὶ ὁ ἐπὶ τόκῳ δανείζων. 1729, 42. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χρήστης ὁ δανείσας καὶ ὁ ὀφείλων ὁμωνύμως. 1807, 12.

Χρῆστος κύριον, χρηστὸς δὲ ὁ ἐπιεικὴς ἐπίθετον. 1967, 35.

χρίειν ὅτι παρὰ τὸ χροῦς λέγεται, ὃ δηλοῖ τὴν τῆς σαρκὸς ἐπιφάνειαν. 467, 28. 1450, 34. 1561, 4.

χρίμπτειν καὶ χρίμπτεσθαι τὸ ἐν χρῷ πελάζειν, ὅτι παρὰ τὸ χροῦς λέγεται, ὃ δηλοῖ τὴν τῆς σαρκὸς ἐπιφάνειαν. 467, 27. 1112, 19. 1450, 34. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ χρῶ γίνεται χρίπτω καὶ πρὸς εὐφωνίαν χρίμπτω. 925, 36.

χρόα βαρύτονον ἐκ τοῦ χροιὰ ὀξυτόνου διὰ τὴν ἔκπτωσιν τοῦ ῑ. 94, 3. ζήτει τὸ χροιά.

χροιὰ ἡ ἐπιφάνεια τῆς ἀνθρωπίνης σαρκὸς, ἣ καὶ χροῦς λέγεται. 467, 23. 974, 23. καὶ ὅτι τὸ χροιὰ ὀξυνόμενον, ὅταν ἐκπέσῃ τὸ ῑ, βαρύνεται καὶ γίνεται χρόα. 94, 8.

χρόμαδος παρ' Ὁμήρῳ ὁ ἐκ τῶν γενύων τῶν πυκτευόντων διὰ τὰς πληγὰς γινόμενος τρισμὸς καὶ ψόφος. 1324, 29.

χρόνος ὅτι μέτρον ἐστὶ τῆς ἡλιακῆς κινήσεως. 191, 15. καὶ ὅτι παρὰ τὸ χέειν καὶ ῥέειν καὶ νάειν ἰσοδυνάμων λέξεων λέγεται τοὔνομα. 437, 14. καὶ ὅτι τῇ χρόνος λέξει ποτὲ μὲν τὸ πολὺ, ποτὲ δὲ τὸ ὀλίγον συνυπακούεται διὰ τὸ ἀοριστεύειν καθ' αὐτὸ λεγόμενον τοὔνομα, οἷον ἐν τῷ, μεῖναι ἐπὶ χρόνον, Ἰλ. β', 299. 225, 23. καὶ, ἔνθα καθεζόμενος μεῖναι χρόνον εἰσόκεν ἔλθω, Ὀδ. ζ', 295. 1510, 37. 1564, 12.

χρονοτριβεῖν τὸ χρόνον τρίβειν, τουτέστι διατρίβειν. 1327, 21.

χρόνου πόδα Ἀριστοφάνης εἶπεν ἐκ τοῦ, περιπλομένων ἐνιαυτῶν, ὃ παρ' Ὁμήρῳ κεῖται, ἀφορμὴν λαβών. 1653, 26.

χρόνου συλλαβικοῦ ἀδιαφορία, ὅτι τῶν κυρίων ὀνομάτων συλλαβαί τινες ἀδιαφορίᾳ χρόνου ἐξ ἀνάγκης ὑποπίπτουσι κατὰ τὸ μέτρον, οἷον ἡ τοῦ Αἴολος παραλήγουσα βραχεῖα φύσει οὖσα ὅμως ἐκτείνεται διὰ μέτρου ἀνάγκην ἐν τῷ, βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα, Ὀδ. κ', 60. 1647, 27.

χρόνων ῥηματικῶν ἐναλλαγή, οἷον ἐν τῷ, ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ, καὶ ἐν τῷ, σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν· ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ἐκτελέσει καὶ ἀποτίσουσιν, Ἰλ. δ', 161. 458, 39.

χρόνων συλλαβικῶν μετάπτωσις ἐκθέσει μακρῶν εἰς βραχεῖς, οἷον ἐν τῷ, ἄστυ Ζελείης, τὸ στῦ συστέλλεται διὰ μέτρου χρείαν. 449, 15. καὶ ὅτι καὶ κατὰ χώραν ἐν μιᾷ λέξει μετατίθενται οἱ συλλαβικοὶ χρόνοι, οἷον ἐν τῷ ὤρορα ἀντὶ τοῦ ὄρωρα. 943, 47.

χροῦς τὸ ἐπιφαινόμενον τῆς ἀνθρωπίνης σαρκὸς καὶ ἡ ὅλη διαρτία τοῦ σώματος ἐκ μέρους τῆς ἐπιφανείας, καὶ ὅτι καὶ χρὼς λέγεται. 467, 20. 1445, 62. 1450, 31. καὶ ὅτι τὸ χροῦς οὐχ' εὕρηται παρ' Ὁμήρῳ κατ' εὐθεῖαν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ χρώς· αἱ μέντοι λοιπαὶ κινήσεις, πλὴν τῆς αἰτιατικῆς, καὶ τὰ σύνθετα πάντα ἀπὸ τοῦ χροῦς γίνονται. 927, 22.

Χρύσα καὶ Χρύση Ἰωνικῶς, πόλις ἐν τῇ Ἀτραμυττηνῇ χώρᾳ, ἧς Ὅμηρος μέμνηται Ἰλ. α', 37. καὶ ὅτι Κιλίκων ἦν ἡ Χρύσα αὕτη, καὶ ὅτι καὶ ἄλλαι τινὲς πόλεις τούτῳ τῷ ὀνόματι ἐχρήσαντο, ἑρμηνεία διεξοδική. 34, 3.

χρυσαλλὶς, ζῷον μεῖζον σφηκὸς, ὃ καὶ μηλολόνθη λέγεται. 1329, 28.

χρυσάμπυκες ἵπποι λέγονται, οἷς αἱ κορυφαὶ τῶν τριχῶν στροφίῳ χρυσῷ ἀναδέδενται. 556, 26. 1280, 53.

χρυσόφιον ὅτι ἐκ τοῦ χρυσὸς λέγεται ἐπενθέσει τοῦ αφ. 492, 36.

χρύσεα μῆλα τὰ κιτρία διὰ τὸ χρυσίζον τῆς χρόας. 1572, 43.

χρύσεα νέφη τὰ χρυσίζοντα. 990, 48.

χρυσεοκόμας ὁ ξανθὴν κόμην ἔχων διὰ τὸ χρυσίζον τῆς ξανθότητος. 432, 27.

χρύσεον νέφος παρ' Ὁμήρῳ τὸ φλογῶδες. 1138, 40.

χρυσῆ Ἀφροδίτη λέγεται ἢ διὰ τὸ χρυσοφορεῖν ἢ διότι χρυσῷ τὰ κατ' αὐτὴν ἀνεῖται. 384, 4. 20. 1184, 61.

χρυσῆ κορώνη ἢ κορωνὶς, ὅτι χρυσῆν ἐπιθεῖναι κορώνην παροιμιακῶς λέγεται ὁ καλὸν τέλος ἐπιθεὶς ταῖς ἑαυτοῦ πράξεσιν. 451, 16.

Χρυσηΐδος τῆς παρ' Ὁμήρῳ ἅλωσις, ἱστορία. 118, 42.

Χρυσηΐς, ὅτι πατρωνυμική ἐστιν ἡ φωνή, καὶ ὅτι Ἀστυνόμη ὠνομάζετο ἡ παρ' Ὁμήρῳ Χρυσηΐς, καὶ ὅτι ἐν τῇ Ὑποπλακίῳ Θήβῃ ἑάλω ὑπ' Ἀχιλλέως, ἱστορία. 77, 29.

χρυσηλάκατος Ἄρτεμις ἡ χρυσᾶ ἀλάκατα, ἤγουν τόξα ἢ βέλη, ἔχουσα, χρυσηλάκατος δὲ γυνὴ ἡ χρυσῆν ἠλακάτην ἐργαζομένη. 1053, 62. 1197, 31. 1488, 31.

Χρύσης καὶ Βρίσης ἀδελφοὶ, πατέρες ὁ μὲν Χρυσηΐδος, ὁ δὲ Βρισηΐδος τῶν παρ' Ὁμήρῳ ἱστορουμένων γυναικῶν. 77, 31.

χρυσόηλον σκῆπτρον ὅτι διὰ τοῦ χρυσοῖς ἥλοις πεπαρμένον περιφράζεται. 95, 6.

Χρυσόθεμις, ὄνομα βασιλικῆς γυναικὸς, παρὰ τὸ χρύσεον, τουτέστι καθάρειον, τῆς θέμιδος, ἤγουν τῆς δικαιοσύνης. 742, 46.

χρυσόθρονος Ἥρα λέγεται διὰ τὸ πυρῶδες καὶ τὸ ἐκ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων χρυσοφαὲς τοῦ ἀέρος. 158, 28. 162, 43. καὶ χρυσόθρονος Ἄρτεμις ὁμοίως. 162, 43. 772, 19.

χρυσολαβὲς ξίφος τὸ χρυσῆν λαβὴν ἔχον. 139, 25.

χρυσόπτερος Ἶρις, ὅτι πτερωτὴ μὲν λέγεται εἶναι ἡ Ἶρις διὰ τὸ ταχὺ γίνεσθαί τε καὶ ἀπογίνεσθαι αὐ-

τὴν, χρυσόπτερος δὲ διὰ τὴν λαμπρότητα τῶν ἐν αὐτῇ χρωμάτων. 719, 46.

χρυσέῤῥαπις Ἑρμῆς παρὰ τὸ χρυσῆν ῥάπιν, ὅ ἐστι ῥάβδον, ἔχειν. 1522, 21. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χρυσόῤῥαπις ὁ χρυσᾶς ῥαπίδας, ὅ ἐστιν ὑποδήματα, ἔχων. 1658, 58.

χρυσὸς εἰκάζεται τῷ πυρὶ ἐν τῇ Ὁμηρικῇ ἀσπιδοποιΐᾳ. 1154, 47. καὶ ὅτι καὶ ἐν τῷ χρυσόθρονος Ἥρα ὁ χρυσὸς εἰς πῦρ ἀλληγορεῖται. 162, 44. καὶ ὅτι τῷ Ἡλίῳ ἀνάκειται ὁ χρυσός, καὶ ἁπλῶς ὅτι τῇ θείᾳ φύσει οἰκειοῦται ὁ χρυσός. 436, 27. 722, 43.

χρυσοῦν δάπεδον οὐρανοῦ ὅτι τὸ ἀνέφελον τοῦ ἄνω τόπου αἰνίττεται, τὰ δὲ χρυσᾶ ποτήρια τὸν ἥλιον, δι' οὗ αἱ ἀναθυμιάσεις, αἳ πόσιν τοῖς ἀλληγορουμένοις θεοῖς χορηγοῦσιν, ἀνάγονται. 436, 27.

χρυσοῦν πεδίον, τόπος τις οὕτω καλούμενος, ἐν ᾧ χρυσῆς Ἀφροδίτης ἱερὸν ἵδρυτο. 384, 29.

χρυσοῦν ὕδωρ τί παρὰ Πέρσαις, οὗ μόνῳ τῷ βασιλεῖ ἐξῆν πίνειν, ἱστορία. 1220, 19.

χρυσοφόροι γυναῖκες παρ' Ἠλείοις περὶ κάλλους ἀγωνιζόμεναι, ἱστορία. 1185, 16.

χρύσοφρυς ἰχθὺς ὅτι τῇ Ἀφροδίτῃ ἀφιέρωτο. 1185, 4.

χρυσοχόος ὅτι παρὰ τὸ χρυσὸν χεύειν λέγεται. 1475, 33.

χρώζειν ἀντὶ τοῦ χρωτίζειν, ἤγουν ἐν χρῷ ἅπτεσθαι. 467, 24.

χρὼς καὶ χροῦς τὸ ἐπιφαινόμενον τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. 467, 20. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ χροῦς γέγονε τροπῇ τῆς ου διφθόγγου εἰς ω, ὡς ἐν τῷ Μοῦσα Μῶσα· καὶ ὅτι ὀξύνεται παρὰ τὴν ἀναλογίαν τῶν εἰς ως μονοσυλλάβων. 454, 43. 932, 8. καὶ ὅτι χρὼς κατ' εὐθεῖαν καὶ χρῶτα κατ' αἰτιατικὴν εὑρίσκεται παρ' Ὁμήρῳ, αἱ δὲ λοιπαὶ κινήσεις καὶ τὰ σύνθετα ἀπὸ τοῦ χροῦς χροὸς γί- [illegible] 727, 22.

χρωτίζεσθα[illegible] ἐν χρῷ προσπελάζειν

χυ[illegible]

[illegible] μιναί. 29, 34. καὶ ὅτι παρὰ τὸ χύδην ἐπίῤῥημα λέγεται ὁ χυδαῖος. 679, 31.

χυλοῦσθαι τὸ ὑγραίνεσθαι ἐξ ὑετοῦ βροχῆς. 1552, 34.

χυμένη ἀντὶ τοῦ χυθεῖσα, δι' οὗ δηλοῦται τὸ ἁπαλὸν τοῦ γυναικείου σώματος ἢ τὸ ταχὺ τοῦ δρόμου. 1168, 36. 1184, 33. 37.

χύνεσθαι λέγονται τὰ ὑγρὰ καὶ χρυφερὰ σώματα, ἔτι δὲ καὶ τὰ σπουδαίως κινούμενα. 1608, 59. καὶ ὅτι τὸ χύνω ἐκ τοῦ χῶ χύω γίνεται Δωρικῷ πλεονασμῷ τοῦ ν. 1917, 44.

χύριον ὁ δεσμός, ᾧ δεσμεῖται τὰ χοιρίδια, ἢ ξύλον ᾧ προσδεσμεύονται οἱ χοῖροι, καὶ ὅτι παραλόγως διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφεται. 1752, 29.

χύῤῥεσυ, βοτικὸν ἐπίφθεγμα. 855, 25.

χύσθαι περί τινα ἀντὶ τοῦ κατὰ σπουδὴν τρέχειν καὶ συντόνως κινεῖσθαι, ὡς ὑγρόν τι κατὰ πρανοῦς χεόμενον. 1663, 24. 1698, 14.

χυτὴ γῆ ἡ χοώδης καὶ λυτὴ εἰς ξηρὸν χοῦν. 1466, 27. καὶ ὅτι οὕτως ἀφωρισμένως λέγεται ὁ ἐπιτιθέμενος χοῦς τοῖς νεκροῖς σώμασι πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 655, 35. 699, 52. 971, 20.

χύτλα τὸ μεθ' ὕδατος ἔλαιον, ὅθεν χυτλοῦσθαι τὸ μετὰ λουτρὸν ἀλείψασθαι. 1552, 33. 35.

χυτλοῦσθαι τὸ μετὰ λουτρὸν ἀλείψασθαι, ὅτι παρὰ τὸ χυλοῦσθαι, ὅ ἐστιν ὑγραίνεσθαι, λέγεται πλεονασμῷ τοῦ τ, ἢ παρὰ τὸ χύτλα, ὃ δηλοῖ τὸ μεθ' ὕδατος ἔλαιον. 1552, 32. 35.

χύτρα, εἶδός τι φιλήματος ὁμωνύμως τῷ σκεύει. 1880, 61. καὶ ποιητική τις ὑπογραφὴ τοῦ σκεύους. 1167, 9.

χώεσθαι τὸ ὀργίζεσθαι καὶ τὸ λύπῃ συγκεχύσθαι τὴν ψυχήν. 94, 36. 129, 33. 1270, 18. 1307, 4.

χῶ ῥῆμα ἀντὶ τοῦ χωρῶ προϋποκείμενον πολλῶν τινων ῥημάτων. 983, 36.

χωλὸς ὁ πεπονθὼς τὸ κῶλον, οἱονεὶ κωλός. 768, 33. καὶ ὅτι ἐπι[illegible]ον ἐστὶν ἢ τὸ κυλλός, χω[illegible] γὰρ οὐ μόνον ὁ τὸ σκέλος [illegible]μένος, ἀλλὰ καὶ [illegible] τὴν χεῖρα κυλλός. 206, 37. 768, 33. καὶ ὅτι τὸ, ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ, παροιμιακῶς λέγεται ἐξ ἱστορίας τινός, καὶ ἀπαγγελία τῆς ἱστορίας. 403, 6. καὶ ὅτι καὶ τό, ἔστι χωλῷ δρόμος, παροιμιακῶς λέγεται καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ἔνεστι καὶ μύρμηκι χόλος. 1599, 36.

χώματα τύμβων οἱ τῶν τάφων ἀναχωματισμοί. 652, 30. 1418, 29. 1466, 28. καὶ ὅτι τὰ τῶν τάφων χώματα πρὸς τὸ περίβλεπτον γίνεσθαι τὸν τάφον ἐγίνοντο, ἢ πρὸς τὸ μὴ τυμβωρυχεῖσθαι τὰ σώματα τῶν νεκρῶν ἐπὶ κλοπῇ τῶν περικειμένων αὐτοῖς. 1376, 18.

χώρα καὶ χωρίον ὅτι παρὰ τὸ χῶ, ὃ δηλοῖ τὸ χωρῶ, λέγονται. 441, 4.

χωρεῖν ἀντὶ τοῦ ἐκχωρεῖν εἴτουν ἀναχωρεῖν καὶ εἴκειν. 934, 21. 1078, 49. καὶ χωρεῖν ἐπὶ σκέλος, τὸ μὴ προτροπάδην φεύγειν, ἀλλὰ βάδην ἀναχωρεῖν. 1097, 45.

χωρὶς ἀντὶ τοῦ ἰδίᾳ καὶ ἐν μέρει. 1488, 56. καὶ ὅτι τὸ χωρὶς ἐπίῤῥημα ὀξύνεται, ἀποβάλλον δὲ τὸ σ καὶ χῶρι γενόμενον προπερισπᾶται. 122, 10. 630, 25. 1879, 55. καὶ ὅτι διὰ τὸ χωρίον, ἤτοι χώραν, εἶναι τινὰ μεταξὺ τῶν χωρὶς ὄντων οὕτω λέγεται, καὶ ὅτι τὸ χωρὶς καὶ νόσφι καὶ δίχα καὶ ἄτερ καὶ ἄνευ καὶ ἰδίᾳ κατὰ πολυωνυμίαν λέγονται. 1582, 10.

χώς, ἐπὶ συμποσίῳ συμβολή, Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ χοῦς, ὡς καὶ βῶς ἀντὶ τοῦ βοῦς. 1084, 52.

χῶσαι τάφον ἀντὶ τοῦ ἀναχωματίσαι, ἤγουν διὰ χώματος ὕψος ἐγεῖραι. 652, 29.

χωστρὶς χωστρίδος, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ σ καὶ τὸ ρ, ὡς τὸ βωστρεῖν καὶ τὸ ἐλαστρεῖν. 1717, 16.

Ἀρχὴ τοῦ Ψ στοιχείου.

ψ ληκτικὸν ὀνομάτων ἀπαθῶν ὅτι οὐδέποτε μετὰ διφθόγγου συλλαβίζεται. implicite. 321, 44. καὶ ὅτι τῶν εἰς ψ ληγόντων ὀνομάτων ἡ αὐτή ἐστιν ὀρθὴ καὶ κλητική. 345, 16.

ψαθαλεῖν καὶ ψατάλλειν τὸ ψηλαφᾶν καὶ μαλάττειν χορδὰς μουσικάς. 1914, 24.

ψαθύρια, τὰ καὶ ψώθια, πλακοῦντές ποιοί, ἢ τὰ ἀποθραυόμενα τοῦ ἄρτου. 1635, 30.

ψαιστὰ, πλακοῦντες ἐξ ἀλφίτων οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ δεδευμένων γινόμενοι. 1445, 58.

ψάκαλα, ἔμβρυα καὶ ἀρτιγενῆ τινα ζῶα, ὅθεν καὶ ψακαλοῦχοι μητέρες αἱ αἶγες παρὰ Σοφοκλεῖ. 777, 61. 1625, 48.

ψακαλοῦχοι μητέρες παρὰ Σοφοκλεῖ αἶγες νεογνὰ τρέφουσαι. 1625, 49.

ψακὰς ταὐτὸ ὅπερ ψεκὰς, ὅ ἐστι δρόσος. 1071, 9. 1625, 30.

ψακαστὰ μέρα, τὰ καὶ σταχτά. 1071, 10.

ψάλλειν τὸ δι' ὀργάνων μουσικῶν μέλπειν, καὶ ὅτι διαφέρει τοῦ ᾄδειν καὶ τοῦ μέλπειν. 1275, 30. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ψῶ παράγεται τὸ ψάλλω. 867, 22.

ψάλλεσθαι τὸ ψάλλοντος ἀκροᾶσθαι, καὶ ψαλλόμενος ὁ ψάλλοντος ἀκροώμενος. 1914, 28.

ψάμαθος ἑνὶ μ, ψάμμος δὲ δυσί. 140, 22. καὶ ὅτι ψάμαθος μὲν ταὐτόν ἐστιν ὅπερ ψάμμος, ἄμαθος δὲ ἡ ἀμμώδης γῆ ἢ κόνεως εἶδος. 584, 37.

ψαμμακοσιογάργαρα τὰ πάνυ πολλὰ παρ' Ἀριστοφάνει παικτικῶς. 986, 52.

ψάμμος δυσὶ μμ, ἄμαθος δὲ καὶ ψάμαθος ἑνί. 140, 22.

ψᾶρες ὅτι καὶ ψῆρες λέγονται ποιητικῶς, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ψαίρειν εἴρηται τοὔνομα, καὶ ἱστορία φυσικὴ περὶ τῶν ὀρνέων. 1076, 54.

ψαρὸς ἵππος ὁ κατὰ ψᾶρα τὸ ὄρνεον ποικίλος τὸ χρῶμα. 1126, 35.

ψατάλλειν καὶ ψαθάλλειν τὸ ψηλαφᾶν καὶ μαλάττειν χορδὰς μουσικάς. 1914, 24.

ψαύειν τὸ βραχέως θίγειν, ὅτι παρὰ τὸ ψάω λέγεται ἐπενθέσει Αἰολικῇ τοῦ υ, ὡς καὶ ἄω αὔω καὶ χράω χραύω. 531, 15. 1071, 8. 1314, 5.

ψάω ψῶ τὸ λεπτύνω, καὶ ψᾶν ὁμωνύμως τὸ παρ' Ὁμήρῳ καταρέζειν. 1071, 7.

ψεδνὴ θρὶξ ἡ λεπτὴ, ὅτι παρὰ τὸ ψάω ψῶ, ὃ δηλοῖ τὸ λεπτύνω, δοκεῖ λέγεσθαι, οἱονεὶ ψεδανὴ, ἢ παρὰ τὴν πίσσαν, οἱονεὶ πισσειδανή. 207, 20. 1071, 4.

ψεκὰς ψεκάδος ἡ δρόσος, ἀπὸ τοῦ ψέω ἀῤῥήτου ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ λεπτύνω καὶ σμικρύνω. 1071, 5.

ψελλίζειν ἀντὶ τοῦ ἀσαφῶς ὁμωσοῦν διαλέγεσθαι. 1535, 24.

ψεύδειν ἀντὶ τοῦ ἀπατᾶν καὶ ποιεῖν ψεύδεσθαι. 897, 38. 1578, 2. καὶ ὅτι ἐν τῷ ψεύδειν τινὰ τῆς ἐλπίδος τὸ ψεύδειν ἐνέργειαν δηλοῖ καθ' ἑτέρου προσώπου. 1436, 37.

ψευδίστερος καὶ ψευδίστατος ὅτι ἐκ τοῦ ψεύδιστος ὑπερθετικοῦ Ἀττικῶς παρήχθησαν. 1441, 25.

ψευδολογία ἐπαινετὴ ἡ διὰ μύθων ὠφελοῦσα ἢ τέρπουσα. 1455, 26.

ψεῦδος ἀντὶ τοῦ ψευδῶς ἐπιῤῥηματικῶς ἐν τῷ, ὦ γέρον οὔτι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας, Ἰλ. ι, 115. 739, 25.

ψευστεῖν ἀντὶ τοῦ ψεύδεσθαι, ὅτι παρὰ τὸ ψευστὸς ὄνομα παρήχθη. 1175, 18.

ψεύστης ἐν ἴσῳ τῷ ἠπεροπευτὴς, ὃ δηλοῖ τὸν ἀπατεῶνα. 428, 19.

ψήκερα ὅτι παρὰ τὸ ψήχω λέγεται, ὃ ἐκ τοῦ ψῶ, ὅθεν καὶ τὸ καταψῶ. 171, 7.

ψηλαφᾶν τὸ ψάλλειν ἐπαφώμενον τῶν χορδῶν. 644, 58. 656, 61. 867, 22. καὶ ὅτι τὸ ψηλαφᾶν χερσὶ πρὸς διαστολὴν ἑτέρων ψηλαφήσεων λέγεται. 1637, 43.

ψῆνες, ζωΰφιά τινα ἐμφυόμενα τοῖς ἐρινεοῖς, ἐξ ὧν ἐγκεντριζομένων ταῖς ἡμέροις συκαῖς μετεισέρχονται οἱ ψῆνες, οἳ κρατύνουσι τὸν καρπὸν τῶν ἡμέρων ὡς μὴ ἀποπίπτειν. 653, 55. 1964, 2.

ψῆρες οἱ κοινῶς ψᾶρες, εἶδος ὀρνέου, καὶ ἱστορία φυσικὴ περὶ αὐτοῦ. 1076, 54.

ψηφοκλέπται, τεχνῖται παιδιᾶς τινος διὰ ψήφων γινομένης. 1601, 50.

ψῆφος λευκὴ, παροιμία ἐπὶ τῶν δωροδοκούντων δικαστῶν. 917, 46.

ψήχω διὰ τοῦ η ἀπὸ τοῦ ψᾶν, ὅθεν τὸ καταψᾶν. 1071, 7. 1635, 30.

ψιὰς ταὐτὸ ὅπερ ψεκὰς, ὅ ἐστι δρόσος ἢ σταλαγμὸς, ὅτι ἀπὸ τοῦ ψίω ἀῤῥήτου θέματος λέγεται. 1671, 3.

ψίζω τὸ ψωμίζω, ὅ ἐστι σιτίζω, ὅτι ἐκ τοῦ ψῶ μονοσυλλάβου ῥήματος γέγονε. 1631, 43.

ψιθύρου Ἀφροδίτης ἱερὸν Ἀθήνησι παρὰ τὸ τοὺς εὐχομένους ἐκεῖ πρὸς τὸ οὖς ψιθυρίζειν τοῖς ἀγάλμασιν εἰς σύμβολον τοῦ δεῖν μυστηριάζεσθαι τὰ ἀφροδίσια. 1881, 1.

ψιλὰ δύο εἰς δύο δασέα τραπέντα δι' ἐπαγωγὴν δασείας, οἷον ἐν τῷ, τίπτε οὕτως, τίφθ' οὕτως. 86, 10.

ψιλὰ σύμφωνα ὅτι ἔχει δύναμιν ἐκτατικὴν βραχέος φωνήεντος, ᾧ ἐπιφέρονται. 81, 5.

ψιλὴ, πνεῦμα φίλον τοῖς Αἰολεῦσι. 27, 38. καὶ ὅτι καὶ οἱ Ἴωνες ψιλωτικοί εἰσι. 515, 38. καὶ ὅτι ἡ ψιλὴ τοῖς τρισὶ ψιλοῖς συμφώνοις ἐπετίθετο, ὡς καὶ ἡ δασεῖα τοῖς δασέσι. 28, 10.

ψιλὴ ἄροσις ἡ ἄφυτος καὶ ἀρόσιμος γῆ. 776, 62.

ψιλῆται στρατιῶται, οἱ καὶ ψιλοὶ, ὅ ἐστιν ἄοπλοι. 1222, 53.

ψιλοδάπιδες, ὅτι οὕτω λέγονται διὰ τὸ ψιλαὶ, ἤγουν μὴ μαλλωταὶ, εἶναι. 1645, 24.

ψιλὸς ὅτι παρὰ τὸ ψίω, ὃ δηλοῖ τὸ λεπτύνω, λέγεται. 1071, 4.

ψιλοτάπιδες καὶ ψιλοδάπιδες οἱ ἄμαλλοι τάπητες. 1057, 11.

ψιλούμεναι φωναὶ διὰ τὸ τὴν τρίτην αὐτῶν συλλαβὴν ἀπὸ δασέος συμφώνου ἄρχεσθαι καὶ τοι ὀφείλουσαι δασύνεσθαι ἐτυμολογικῶς, οἷον τὸ ἔλαφος, ὃ παρὰ τὸ ἐλεῖν ὄφεις λέγεται. 467, 45.

ψιλῶν καὶ δασέων ἐναλλαγὴ ἐν μιᾷ λέξει κατ' Ἰωνικὸν ἰδίωμα, οἷον χύτρα κύθρα. 746, 14.

ψιλῶν καὶ δασέων εἰς ἄλληλα μεταχωρίσεως παραδείγματα. 82, 46. 1570, 19. 21.

ψὶξ ψιχὸς, ἀπὸ τοῦ ψίχω ἢ ψίζω

ἀῤῥήτου ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ λεπτύνω. 1071, 4.
ψὶξ, ὅτι παρὰ τὸ ψῶ, ὃ δηλοῖ τὸ λεπτύνω, γίνεται ψίχω ἢ ψίζω, ὅθεν ψίξ. 1631, 43.
ψίσαι ἀντὶ τοῦ ψωμίσαι, ὅ ἐστι σιτίσαι. 1631, 43.
ψιττάζειν τὸ ποιμενικῶς φθέγγεσθαι παρὰ Θεοκρίτῳ. 1631, 5.
ψιττάκια, τὰ καὶ πιστάκια. 1210, 42.
ψὸ ποιμενικὸν ἐπίφθεγμα. 855, 24.
ψολόεις κεραυνὸς ὁ αἶψα ὀλλὺς ἢ ἀσβολοποιός, ψόλος γὰρ ἡ ἀσβόλη. 1949, 35.
ψοφεῖν περὶ ζῴων κατὰ τὴν Κυδαίαν γλῶσσαν ἀντὶ τοῦ θνήσκειν. 940, 43.
ψυγεὺς, ὅτι εἶδός τι ποτηρίου οὕτως ἐλέγετο. 1632, 12.
ψυδρὸς ὅτι ἐκ τοῦ ψευδηρὸς κατὰ συγκοπὴν καὶ ἐκβολὴν τοῦ ε λέγεται. 671, 63. 1385, 12.
ψύθος τὸ ψεῦδος τροπῇ Δωρικῇ τοῦ δ εἰς θ. 452, 21. 1562, 4.
ψυκτὴρ καὶ ψυκτῆρες ὅτι διαφέρει ποτὲ τῇ σημασίᾳ ἑνικῶς εἰπεῖν ἢ πληθυντικῶς, ἑνικῶς μὲν γὰρ λεγόμενον εἶδός τι ποτηρίου σημαίνει, ἐν ᾧ ὁ οἶνος ψύχεται, πληθυντικῶς δὲ τόποι τινὲς σύσκιοι, ἐν οἷς ἔστιν ἀναψῦξαι, οὕτω λέγονται. 866, 23. 1632, 13.
ψυκτηρίας, ὡς κοχλίας, ὅτι οὕτως ὠνομάζετο εἶδός τι ποτηρίου, ὃ καὶ ψυκτήριον καὶ ψυκτηρίδιον. 1632, 13.
ψύλλα ὅτι θηλυκῶς λέγεται, οὐ μὴν ψύλλος ἀρσενικῶς. 1390, 54.
Ψύρα οὐδετέρως, νῆσος ἡ καὶ Ψυρία, καὶ παροιμία, παρὰ Ψύρα τὸν Διόνυσον ἄγειν, ἀντὶ τοῦ ἐν οὐδενὶ τίθεσθαι τὸν Διόνυσον. 1462, 47.
Ψυρία, νησίδιον ἀπέχον Χίου σταδίους ὀγδοήκοντα, ὅτι καὶ Ψύρα οὐδετέρως λέγεται, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς νήσου. 1462, 46. 49.
ψυχαὶ, ὅτι αἱ ψυχαὶ τὰ τῶν ἄνω παθημάτων εἴδωλα καὶ κάτω διηνεκῶς φαντάζονται κατὰ τὴν παλαιὰν Ἑ[illegible]ξαν. 1957, 11.
ψυχαὶ [illegible] ὅτι κατὰ [illegible]

ψυχαῖς, καὶ ἐν ταῖς νεκρικαῖς ἐπικλήσεσι φαίνονταί τε καὶ προλέγουσί τι μαντικῶς διὰ τὸ μήπω γεύσασθαι τοῦ τῆς Λήθης πόματος· καὶ ὅτι μετὰ τὸ ταφῆναι τὰ σώματα οὐκ ἔτι φαίνεσθαι αἱ ψυχαὶ ἐνομίζοντο. 1288, 9. 30. 1672, 41.
ψύχειν τὸ φυσᾶν ἢ τὸ διὰ ῥιπίσματος ἀέρος κινεῖν ἐν τῷ, καὶ τόγ' Ἀθήνη πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο ἦκα μάλα ψύξασα, Ἰλ. υ', 440. 1216, 27. καὶ ὅτι τὸ ψύχειν τὸν οἶνον ἀρχαῖον ἐστὶν ἔθος. 866, 23.
ψυχεῖον, ἀγγεῖον ἐν ᾧ ψύχεται ὁ οἶνος. 866, 24.
ψύχεσθαι τὸ ἀναψύχειν. 866, 15. καὶ ὅτι ψύχεσθαι μὲν ἀνέμῳ λέγεταί τι παρ' Ὁμήρῳ, τερσαίνεσθαι δὲ ἡλίῳ. 1552, 55.
ψυχὴ ἐκ τοῦ ψύχω, ἢ μᾶλλον ἐκ τοῦ φύσις καὶ τοῦ ἔχειν, οἱονεὶ φυσιοχή. 16, 18. καὶ ὅτι ἄλλο τι ἢ εἴδωλον καὶ σκιὰν δοξάζει Ὅμηρος εἶναι τὴν ψυχὴν, καὶ ὅτι οὐδὲ σῶμα ἢ σωματοειδές τί ἐστι, κατασκευὴ ἐξ Ὁμηρικῶν τινῶν ῥητῶν. 1680, 4 — 18. καὶ ὅτι συναυξάνεται καὶ συμμειοῦται τῷ σώματι κατὰ Ἀντίπατρον τὸν ἰατρόν. 834, 59. καὶ ὅτι κατὰ μὲν τοὺς Πλατωνικοὺς ἡ κεφαλή ἐστι ψυχῆς οἰκητήριον, κατὰ δέ τινας ἡ ψυχὴ κατὰ πᾶν οἰκεῖ τὸ σῶμα. 1090, 28.
ψυχῆς ὄλεθρος ἡ ἀφάνεια καὶ ὁ ἀπὸ τοῦ σώματος χωρισμὸς αὐτῆς. 1271, 61.
ψυχῆς σχῆμα, ὅτι Ἀντισθένης μὲν ὁμοιοσχήμονας τοῖς σώμασιν ἐδόξαζε τὰς ψυχὰς, Χρύσιππος δὲ σφαιροειδεῖς. 1288, 9. 30.
ψυχοπομπὸς Ἑρμῆς μυθικῶς μὲν ὁ τὰς ψυχὰς ἐς Ἅιδου προπέμπων, ἀλληγορικῶς δὲ ὁ ἀναψυχὴν πέμπων τοῖς λογίοις. 1951, 12.
ψυχρὸν τὸ ἀηδὲς, θερμὸν δὲ τὸ προσηνές. 1097, 61. καὶ ὅτι τὸ ψυχρὸν ὕδωρ ἐπισχετικόν ἐστιν αἱμοῤῥαγίας. 1553, 27.
Ψῦχρος, ὄνομα ποταμοῦ Σαρματίας, ψυχρὸς δὲ ἐπίθετον. 1967, 35.
[illegible]υχῶν ἀνάκλησις, ὅτι τὰς τῶν ἐπὶ ξένης ἀποθανόντων ψυχὰς τρὶς ἀνεκάλουν οἱ προσήκοντες, ἱστορία. 1614, 58.
ψῶ τὸ λεπτύνω καὶ σμικρύνω, καὶ ὅτι κατὰ τὴν δευτέραν κλίνεται. 207, 20. 1071, 6. 8.
ψώθια, τὰ καὶ ψαθύρια, πλακοῦντες ποιοὶ, ὅτι ἐκ τοῦ ψῶ μονοσυλλάβου ῥήματος λέγονται. 1635, 30. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ψώθιον ἄρτου θραῖσμα ἢ τὸ ὑποκάτω τοῦ ἄρτου. 1817, 47.
ψωμὸς, κόμμα ἄρτου, ἀπὸ τοῦ ψῶ, ὃ δηλοῖ τὸ λεπτύνω. 1071, 5. 1224, 26. 1635, 29.
ψώχειν τὸ λεπτύνειν τὰ χεδροπά. 1071, 9. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ψῶ μονοσυλλάβου λέγεται. 1635, 29.

Ἀρχὴ τοῦ Ω στοιχείου.

ῶ, ὅτι τὸ ῶ οὕτω γραφόμενον ἐκ δύο ὔ ἐσχημάτισται. 869, 29. καὶ ὅτι τὸ ῶ ἐκ τῆς ου διφθόγγου τρέπεται Δωρικῶς. 71, 11. καὶ ὅτι καὶ ἐκ τοῦ ō καὶ ῆ γίνεται τὸ ῶ ἐπὶ τινῶν, οἷον βοήσω βώσω, ὀγδοήκοντα ὀγδώκοντα. 288, 13. καὶ ὅτι τὸ ῶ καὶ ᾱ συνδραμόντα σεμνὸν ὄγκον φωνῆς ἀπεργάζονται. 11, 44.
ῶ λήγοντα δυϊκὰ, ἐπὶ τοῦ ῶ ἔχοντα τὸν τόνον, ὅτι ὀξύνονται. 153, 43. *implicite*.
ῶ λήγουσαι αἰτιατικαὶ κατὰ ἀποκοπὴν γενόμεναι, οἷον ἰχῶρα ἰχῶ, Ἀπόλλωνα Ἀπόλλω, γέλωτα γέλω, ἱδρῶτα ἱδρῶ. 566, 31. 1881, 5.
ῶ καθαρὸν λήγοντα ῥήματα δισύλλαβα βραχεῖ φωνήεντι πλὴν τοῦ ō παραλήγοντα βαρύνονται, οἷον μύω, κλύω, πλέω, νάω, εἰ μή πού τι πρὸς μεταβολὴν ἐννοίας περισπασθῇ, ὡς τὸ μυῶ ἐκ τοῦ μύω. 1625, 56.
ῶ καθαρὸν λήγοντα ῥήματα περισπώμενά τε καὶ βαρύτονα, τῷ ᾰ βραχεῖ παραλήγοντα, ὅτι Αἰολικά εἰσι. 1629, 61.
ῶ λήγοντα ῥήματα τῷ ō παραλήγοντα, μεθ' ὃ ἓν σύμφωνον ἁπλοῦν ἐπιφέρεται, περισπῶνται, οἷον σοφῶ, ῥοφῶ, φορῶ. 1854, 59.

ω δυσὶ συμφώνοις συλλαβιζόμενον ληκτικὸν ῥημάτων παραγώγων παραληγόντων τῷ ῑ, ὅπερ ἐκ τοῦ ε̄ ἔχουσι τραπὲν κατὰ τὴν παραγωγὴν, οἷον ἔχω ἴσχω, μένω μίμνω. 1173, 52.

ὦ ἀντὶ τοῦ πέμψω μετὰ δασείας καὶ περισπωμένης. 98, 43. καὶ ὦ δασυνόμενον ἀντὶ τοῦ πληρῶ, ὃ καὶ ἔω λέγεται. 1626, 36.

ὦ κλητικὸν πρὸ τοῦ ᾱ συναλιφομένου, οἷον ὦ 'ρίγνωτε καὶ ὦ' γαθὲ ἀντὶ τοῦ ὦ ἀρίγνωτε καὶ ὦ ἀγαθέ. 1824, 37. καὶ πρὸ τοῦ ε̄, οἷον ὦ' τὰν ἀντὶ τοῦ ὦ ἐτάν. 24, 17.

ὦ κλητικὸν δὶς ἐπαγόμενον ἐν μιᾷ συζυγίᾳ ἐπιθέτου καὶ οἰσιώδους, οἷον ἐν τῷ, ὢ πέπον ὦ Μενέλαε, Ἰλ. ζ', 55. 624, 50. καὶ ὅτι τὸ μὲν κλητικὸν ὦ, ὅτε κατὰ φύσιν ἔχει τις τοῦ φυσικοῦ καταστήματος, ἐκφωνεῖται, τὸ δὲ ὢ ἐν θυμῷ ἢ σχετλιασμῷ. 1102, 32.

ὦ σχετλιαστικὸν ὅτι πῆ μὲν εὐθείᾳ, πῆ δὲ γενικῇ συντάσσεται, οἷον ἐν τῷ, ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς (Soph. Aj. 1004.). 409, 46.

ὦ ἐνθουσιαστικὸν, ζήτει ἐν τῷ, ὢ πόποι.

ὦ οὗτος, καὶ ὦ αὕτη, ἐπιφθέγματα φιλικά. 482, 46.

ὢ ὄπ, ἐπίφθεγμα ναυτικόν. 855, 24. ὢ ὄψ δὲ ἐπίφθεγμα τῶν ἀφιέντων τινὰς ἅμα τρέχειν. 855, 23.

ᾧ παιδὶ, ἀντὶ τοῦ τῷ ἰδίῳ παιδί. 803, 28.

ὢ πόποι ὅτι παθαινομένης ψυχῆς ἐπὶ δεινοῖς τισὶν ἢ θρηνούσης ἢ πληττομένης ἐστὶν ἐκφώνημα, καὶ ὅτι τὸ ω παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ δασεῖαν εἶχε καὶ περιεσπᾶτο ὡς ἐνθουσιαστικὸν ἐπίῤῥημα, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον οὐδέτερον τούτων πάσχει· καὶ ὅτι τὸ ὢ πόποι ἀντὶ τοῦ ὦ θεοὶ ἑρμηνεύουσί τινες, ἑρμηνεία διεξοδική. 98, 30-99, 22. 219, 20. καὶ περὶ τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ τόνου τοῦ ω. 98, 30. 41. καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ κερτομίᾳ ἐνίοτε ἐπιλέγεται καὶ οὐκ ἀεὶ ἐπὶ οἴκτῳ ἢ σχετλιασμῷ. 1084, 28. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ ὢ πόποι καινοτέροις τισὶν ἐπιφωνεῖται, εἴτε θρῆνος τὰ τοιαῦτα εἴτε ἔκπληξις ἢ ἕτερόν τι πάθος ψυχῆς. 1016, 28.

ωα, ὅτι τὸ ω καὶ ᾱ συνδραμόντα σεμνὸν ὄγκον φωνῆς ἀπεργάζονται. 11, 44.

ῳα λήγοντα ὀνόματα κτητικὰ ἐκ τῶν εἰς ω θηλυκῶν τεταρτοκλίτων ὀξυτόνων παρηγμένα, οἷον Λητὼ Λητῷα ἐν τῷ, Λητῷα κόρη. 828, 63.

ᾦα ἡ μηλωτὴ εἴτουν ἡ τῶν προβάτων δορὰ, ὅτι οἱονεὶ οἰέη κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 877, 53. καὶ ὅτι προσγεγραμμένον ἔχει τὸ ῑ κατὰ τὴν παραλήγουσαν. 844, 3. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ οἶς, ὃ δηλοῖ τὸ πρόβατον, γίνεται ὀΐα καὶ ἐκτάσει καὶ συναιρέσει ᾦα· καὶ ᾦαι αἱ ἔσχαται ἄκραι τῶν ἱματίων παρὰ τὸ τοὺς ἀρχαίους ὄϊος δέρμα προσῤῥάπτειν ταῖς ἄκραις τῶν ἱματίων ἐπὶ τῷ ἥκιστα τρίβεσθαι. 1828, 49—59.

ᾦα τὰ ὑπερῷα, ἤγουν τὰ μετέωρα τῶν οἰκημάτων, παρὰ Λακεδαιμονίοις. 1054, 3.

ὠάριον τὸ ᾠὸν ὑποκοριστικῶς. 1321, 36.

ωβολον λήγοντα ὀνόματα παρ' Ὁμήρῳ, οἷον πεμπώβολον, ὅτι παρὰ τὸν μαγειρικὸν ὀβελὸν λέγονται, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον παρὰ τὸν ὀβολὸν, ὅ ἐστι τὸ νόμισμα, οἷον διώβολον, τριώβολον. implicite. 136, 4.

Ὠγυγία, ὅτι οὕτως ἐλέγετο κυριωνυμικῶς ἡ τῆς Καλυψοῦς νῆσος· Ὠγύγια δὲ κακὰ τὰ ἀρχαῖα, ἀπό τινος Ὠγύγου ἀρχαίου βασιλέως Θηβῶν. 1393, 31.

ᾠδαὶ, ὅτι ᾠδαὶ λέγονται τὰ ποιήματα, παρὰ τὸ ᾄδεσθαι. 1380, 60.

ὧδε ἀντὶ τοῦ οὕτως ἀεὶ παρ' Ὁμήρῳ, οὐδέποτε δὲ ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. 792, 2. 1408, 43. καὶ ὅτι ἐν τῷ, Ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε, Ἰλ. σ', 392. ἀντὶ τοῦ οὕτως ὡς ἔχεις ἀκούεται. 1149, 6.

ὦδεεν ἀντὶ τοῦ ἐξώγκωστο ἀπὸ τοῦ οἰδέω οἰδῶ, ἢ ἀντὶ τοῦ ὤζεεν ἀπὸ τοῦ ὀζέω ὀζῶ τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ. 1541, 62.

ᾠδὴ ὁ μεμελισμένος λόγος. 9, 5. 26. 1275, 32. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ᾠδή ἐστι φθογγὴ ἐμμελής. 1710, 62.

ὠδὶν ὠδῖνος, ὅτι παρὰ τὸ ὀδύνη γέγονεν ἐκτάσει τῆς ἀρχούσης καὶ τροπῇ τοῦ ῡ εἰς ῑ. 843, 46.

ὠδίνειν ἐπὶ τοῦ γεννᾶν καὶ τοῦ ἁπλῶς λυπεῖσθαι καὶ ἀλγεῖν. 843, 46. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὠδίνειν κυρίως λέγονται αἱ γυναῖκες ἐπὶ τοκετῷ, ὥστε τὸ, ὠδίνειν ὀδύνησιν, Ὀδ. ι', 415. πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπὶ τοκετῷ λέγεται. 1637, 9.

ᾠδὸς, εἶδος ποτηρίου ὁμωνύμως, ὅτι παρὰ τὴν ᾠδὴν λέγεται. 868, 21.

ὠδώδειν ὑπερσυντέλικος ὅτι ἐκ τοῦ ὀζέω ὄζω γίνεται, παρακείμενος ὦζηκα, ὁ μέσος ὦζα καὶ Ἀττικῶς ὄζωζα καὶ τροπῇ Δωρικῇ ὄδωδα, ὁ ὑπερσυντέλικος ὠδώδειν διὰ τοῦ ω μεγάλου κατ' ἀρχὰς διὰ τὴν αὔξησιν, ὅπερ Ἰωνικῶς ὀδώδειν διὰ τοῦ ο μικροῦ ἀναυξήτως γράφεται. 1523, 38. 42.

ᾠδῶν διαφόρων ὀνομασίαι, ἱμαῖος ἢ καὶ ἐπιμύλιος ἢ μυλωθρὸς, αἴλινος, λιτυέρσης, ὑμέναιος, καλύκη, ἁρπαλύκη. 1163, 55. 1164, 10. 1236, 58.

ᾠδῶν ἡρωικῶν εἴδη πέντε, σωφρονιστικὸν, ἐγκωμιαστικὸν, θρηνητικὸν, ὀρχηματικὸν καὶ παιανικόν. 137, 36.

ωεις λήγοντα ὀνόματα, ὅτι τῶν διὰ τοῦ οεις τὰ μὲν μακρὰν ἔχοντα τὴν πρὸ τοῦ ο συλλαβὴν ἐκτείνει τὸ ο πρὸς εὐχρηστίαν μέτρου, οἷον εὐρώεις, κητώεις· ὧν δὲ συστέλλεται ἡ πρὸ τοῦ ο συλλαβὴ, συστέλλεται καὶ τὸ ο, οἷον ἐρόεις, κερόεις. 427, 11. 642, 53. 1299, 34. 1667, 23.

ὤεον τὸ ᾠὸν κατὰ γλῶσσαν. 1321, 36.

ὤζω, πρωτόθετον τοῦ οἰμώζω, ὅτι παρὰ τὸ ὢ ἐπίῤῥημα γίνεται καὶ δηλοῖ τὸ θαυμάζειν, ὥστε ὢ λέγειν. 1279, 34.

ωη λήγοντα θηλυκὰ ὀνόματα, ἀπὸ μονοσυλλάβων ἐνεστώτων γενόμενα κατὰ πρόσληψιν συλλαβῆς, ὅτι διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται, οἷον ζῶ ζωὴ, ῥῶ ῥωὴ καὶ ἐρωή. 411, 3.

ὠὴ, ἀνακλητικὸν καὶ σχετλιαστικόν,

ὅτι χωρὶς προσγραφῆς τοῦ ι γράφεται. 174, 4. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ῶ κατ' ἐπέκτασιν γέγονεν, ὡς ἐκ τοῦ τί τὸ τιή καὶ τοῦ ἐπεὶ τὸ ἐπειή. 631, 8.

ῳην λήγοντα εὐκτικὰ ἐκ τῶν διὰ τοῦ οιην κατ' ἔκτασιν γενόμενα, οἷον δῴην ἐκ τοῦ δοίην, καὶ ἁλῴην ἐκ τοῦ ἁλοίην. 777, 16. 968, 60. 1047, 18. 1268, 44.

ὠθεῖν τὸ ἀπὸ τῶν κάτω ἐπὶ τὰ ἄνω βιάζεσθαι καὶ κινεῖν, κυλίειν δὲ τὸ ἀπὸ τῶν ἄνω ἐπὶ τὰ κάτω· καὶ ὅτι ὁ μὲν Νότος ὠθεῖν τὰ κύματα λέγεται, κυλίνδειν δὲ εἴτουν κυλίειν ὁ Βορέας. 505, 30. 1469, 10. 1762, 15. 39. 1790, 59. καὶ ὠθεῖν τοὺς πολεμίους τὸ βιαίως ποθὲν ἀποκινεῖν. 1469, 10.

ωθω ληγόντων τινῶν ῥημάτων παραγωγή, οἷον κλῶ κλώθω, βρῶ βρώθω, ὅθεν βεβρώθω. 442, 18.

ωι λήγουσαι φωναὶ ὅτι οὐδέποτε περισπῶνται, ἀλλ' ἤτοι ὀξύνονται, οἷον Τρωὶ, δμωὶ, ἢ προπαροξύνονται, οἷον ἥρωι, Μίνωι, πλὴν τοῦ νῶι καὶ σφῶι. 153, 44.

ὠίγνυντο ἀντὶ τοῦ ἠνοίγοντο, ὅτι ἐκ τοῦ οἴγω γίνεται οἴγνω, ὅθεν οἰγνύω οἴγνυμι, τὸ παθητικὸν οἴγνυμαι, ὁ παρατατικὸς ὠιγνύμην διὰ τὴν αὔξησιν, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ὠίγνυντο. 350, 33.

ὠίετο ἀντὶ τοῦ ἐνόμιζε καὶ ἐφάνταζεν ἐν τῷ, γόον δ' ὠίετο θυμός, Ὀδ. κ', 248. 1657, 30.

ὤιον τὸ ὠὸν κατὰ γλῶσσαν. 1321, 36.

ωιος λήγοντα ὅτι ἐκ τῶν διὰ τοῦ ῳος γίνονται κατ' ἐκφώνησιν τοῦ ὑπογεγραμμένου ι, οἷον πατρῷος πατρώιος, Μινῷος Μινώιος. 1409, 48.

ὠίσθην, ἐνόμισα. 1808, 56.

ὦκα ἐπίῤῥημα ὅτι ἐκ τοῦ ὠκέα συνεκόπη. 86, 31.

Ὠκαλέη, ἡ καὶ Ὠκάλεια, πόλις Βοιωτικὴ μέση Ἁλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενίου, ὅτι παρὰ τὸ ὦκα ἐπίῤῥημα λέγεται, ἢ ἀπὸ ποταμοῦ παραῤῥέοντος αὐτήν. 267, 25.

Ὠκεανὸς παρ' Ὁμήρῳ ἡ ἔξω θάλασσα ὡς ἐπιτοπλεῖστον, ἐνίοτε δὲ καὶ ποταμός τις εἰς τὴν ἔξω θάλασσαν ἐμβάλλων οὕτω λέγεται, οἷον ἐν τῷ, αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον Ὠκεανοῖο νῆυς, ἀπὸ δ' ἵκετο κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο, Ὀδ. μ', 1. 983, 12. 1453, 45. 1704, 42. καὶ ὅτι καὶ πᾶν ἁπλῶς ὕδωρ Ὠκεανὸς λέγεται προσηγορικῶς. 353, 15. 500, 46. καὶ Ὠκεανὸς ὁ ὁρίζων τὰ δύο ἡμισφαίρια κύκλος, ἑρμηνεία διεξοδική. 514, 32. 725, 1. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ὠκέως νάειν λέγεται. 978, 14. ἐπὶ δὲ τοῦ ὁρίζοντος παρὰ τὸ ὠκὺ ἄνω γίνεσθαι ἢ ὠκὺ ἀνίεναι τὰς ἑαυτῶν κινήσεις τοὺς ἀστέρας λέγεται. 514, 36. καὶ ὅτι μόνον τῶν διὰ τοῦ ανος ὑπερτρισυλλάβων βραχυπαραληκτεῖ τοὔνομα. 128, 42.

ὠκύμορος ὡς ἐπιτοπλεῖστον ὁ ταχὺ θνήσκων τουτέστι βραχύβιος, ἐνίοτε δὲ κατ' ἐνεργητικὴν σημασίαν καὶ ὁ ταχὺ θανατῶν, οἷον ὠκύμορος ὀϊστός. 1024, 57. 1152, 37. 1531, 44.

ὠλένη, ὅτι παρὰ τὸ ὀλῶ, ὃ δηλοῖ τὸ πράττω λέγεται οὐλένη Ἰωνικῇ ἐπενθέσει τοῦ υ, Δωρικῶς δὲ ὠλένη. 46, 16.

ὠλενία αἶξ παρ' Ἀράτῳ ἡ τὸν Δία θρέψασα. 292, 11. 917, 44.

Ὠλενία πέτρα, ὅρος κοινὸν Ἠλείων καὶ Δυμαίων, ἀπὸ Ὠλένου πόλεως Ἀχαϊκῆς παρονομασθέν. 304, 17.

Ὤλενος, πόλις Ἀχαΐας μεταξὺ Πατρῶν καὶ Δύμης, ἀπὸ Ὠλένου υἱοῦ Διός· καὶ Ὤλενοι πόλις Αἰτωλικὴ ὁμωνύμως, καὶ ὅτι ἀρσενικῶς τε καὶ θηλυκῶς λέγεται τοὔνομα. 292, 3. 12. 304, 19. 311, 30. 34.

Ὤλενος, υἱὸς Ἀναξιθέας μιᾶς τῶν Δαναΐδων. 883, 1.

Ὤλερος, πόλις Κρήτης, ἀφ' ἧς Ὠλερία Ἀθηνᾶ· καὶ Ὠλέρια ἑορτὴ οὐδετέρως λεγομένη. 311, 31.

ὠλεσίκαρποι ἰτέαι ἐπιθετικῶς, ζήτει ἐν τῷ ἰτέα. 1667, 20.

ὦλξ ἡ αὔλαξ, παρὰ τὸν ἄλξω μέλλοντα ἄλοξ καὶ μεταθέσει καὶ συναιρέσει ὦλξ, καὶ ὅτι περισπᾶται τοὔνομα. 573, 29. 1956, 9. 11. 1851, 64.

ωλος ληγόντων προσῳδία, ὅτι τῶν διὰ τοῦ ωλος ὀνομάτων τὰ ἔχοντα τὸ τ πρὸ τοῦ ω ὀξύνονται, οἷον Αἰτωλὸς, Πακτωλὸς, ἁμαρτωλός· καὶ ὅτι τὸ Μαύσωλος ὡς μὴ ἔχον τὸ τ οὐκ ὀξύνεται. 311, 17.

ωμα λήγοντα οὐδέτερα ἀπὸ μονοσυλλάβων ῥημάτων παρηγμένα, οἷον κῶ κῶμα, βρῶ βρῶμα, τρῶ τρῶμα. 991, 57. 1843, 46.

ὤμβρησα διὰ τοῦ ἦτα, ἀπὸ τοῦ ὀμβρίζω ἐνεστῶτος ἑτεροκλίτως. 114, 7.

ωμη ληγόντων θηλυκῶν παραγωγὴ ἐκ μονοσυλλάβων ῥημάτων, οἷον κῶ κώμη, γνῶ γνώμη. 162, 32. 991, 60.

ῳμην λήγοντα εὐκτικὰ τῷ ο μικρῷ προπαραλήγοντα, ἐκ πλεονασμοῦ ἔχοντα τὸ προπαραληκτικὸν ο, οἷον ὀροῴμην ἐκ τοῦ ὀρῴμην πλεονασμῷ τοῦ ο, ὁμοίως εὐχετοῴμην ἐκ τοῦ εὐχετῴμην. 1605, 32.

ὠμήρησεν ἀντὶ τοῦ συνήντησε καὶ ὁμοῦ γέγονεν, ἀπὸ τοῦ ὁμηρέω θέματος, καὶ ζήτει τὸ ὁμηρῶ. 1309, 23.

ὠμηστὴς ὁ ὠμοφάγος, ὅτι παρὰ τὸ ὠμὰ ἐσθίειν λέγεται, καὶ ὅτι ὀξύνεται κανονικῶς τοὔνομα. 855, 38.

ῳμι λήγοντα εὐκτικὰ ἐκ τῶν διὰ τοῦ οιμι κατ' ἔκτασιν γενόμενα, οἷον κτείνῳμι ἀντὶ τοῦ κτείνοιμι, καὶ τύχῳμι ἀντὶ τοῦ τύχοιμι, ἐκ παραδείγματος. 679, 40. 1279, 48. 1873, 9.

ὤμιξα ἀόριστος ὅτι ἐκ τοῦ ὀμίχω βαρυτόνου θέματος κεκίνηται, ὃ καὶ ὀμιχῶ περισπωμένως λέγεται. 580, 2.

ὠμοβόεια αἱ τῶν βοῶν βύρσαι, ἃς βόας αὔας ὁ Ὅμηρος καλεῖ. 678, 29.

ὠμογέρων λέγεται ὁ ἄρτι παραλλάξας τὸν ἀκμάζοντα καὶ μήπω πεπανθεὶς εἴτουν καθεψηθεὶς τῷ γήρᾳ, ὠμῶς δὲ γηρᾶσαι λέγεται ὁ μὴ ἀκριβῶς γέρων, ἀλλὰ πρὸ ὥρας πεπανθεὶς τῷ γήρᾳ. 727, 24. 1330, 7. 1762, 17. 1784, 21.

ὠμοθετεῖν, ὅτι ἐν ταῖς θυσίαις

παρὰ Γορτυνίοις ἐξ ὕλης χαλκῆς. 1153, 42.

χορδὴ ὅτι διὰ τοῦ, εὐστραφὲς ἔντερον οἰὸς, περιφράζεται Ὀδ. φ', 408. 1915, 22.

χορείας τρόπος, ὅτι τὸ ἀρχαῖον χωρὶς ἐχόρευον οἱ ἄνδρες καὶ χωρὶς αἱ γυναῖκες, καὶ πότε ἀναμὶξ ἤρξαντο χορεύειν, ἱστορία. 1166, 16.

χορεῖος, ὄνομα αὐλήσεως ποιᾶς. 1236, 56.

χορηγεῖον, ὅτι περιεκτικοῦ τύπου ἐστὶ τοὔνομα. 1562, 57.

χοροιτύπος ὁ ἐν τῷ χορεύειν τύπτων τὴν γῆν. 1328, 57.

χορὸς ἡ χορεία, καὶ τὸ χορευτικὸν πλῆθος, καὶ ὁ τόπος τῆς χορείας εἴτουν ἡ ὀρχήστρα. 428, 20. 1595, 26. 59. καὶ χορὸς ἀντὶ τοῦ τόπος καὶ χώρα ἐν τῷ, ὅθι τ' Ἠοῦς ἠριγενείης οἰκία καὶ χοροί εἰσιν, Ὀδ. μ', 4. ὡς καὶ ἐν συνθέσει. 1705, 40.

χορτάζεσθαι κυρίως ἐπὶ ὑποζυγίων, τροπικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων. 883, 53.

χορταῖος, χιτὼν δασὺς καὶ μαλλωτὸς ποδήρης ἔχων χειρίδας. 1166, 53.

χόρτος αὐλῆς τὸ περιχώρημα τῆς αὐλῆς, ἢ αὐτὴ ἡ αὐλὴ περιφραστικῶς, ἔνθα χόρτος ὡς τὰ πολλὰ φύεται, ἢ χόρτος αὐλῆς τὸ περίφραγμα, τουτέστιν ἡ περιοχὴ τῆς αὐλῆς, ἑρμηνεία διεξοδική. 883, 44. 52. 1369, 15.

χοῦς ἡ χυτὴ γῆ, ὅτι ἐκ τοῦ χόος συνῄρηται τοὔνομα, ὃ παρὰ τὸ χέω λέγεται. 1019, 56. καὶ χοῦς ὁμωνύμως μέτρον τι, ὃ καὶ χοεὺς λέγεται. 1401, 1.

χοῦς, ὄνομα μέτρου, ὅτι ἀρσενικῶς ἀεὶ λέγεται, χοῦς δὲ ἡ γῆ θηλυκῶς. 305, 43. 1390, 60. 1504, 38. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χοῦς ἀντὶ τοῦ χοεὺς ἀρσενικῶς τε καὶ θηλυκῶς λέγεται καὶ πρόχους ἐν συνθέσει. 1835, 19.

χράειν ἀντὶ τοῦ βαρύνειν καὶ βιαστικῶς ἐν χρῷ ἐπιπίπτειν. 467, 28. 909, 40. 1901, 39.

χραίνω ὅτι ἐκ τοῦ χράω χρῶ γίνεται, ὡς ἐκ τοῦ ῥῶ τὸ ῥαίνω· καὶ ὅτι ἀεὶ ἐπὶ κακοῦ τὸ χραίνειν, τὸ δὲ μολύνειν οὐκ ἀεί. 467, 26. 1063, 34.

χραισμῶ ἀντὶ τοῦ χρησιμῶ, ὅθεν καὶ λέγεται τροπῇ τοῦ η εἰς ᾱ καὶ ἐπενθέσει τοῦ ι. 94, 40. καὶ ὅτι τὸ χραισμεῖν θάνατον κατὰ συνθήκην ἐντελῶς λέγεται, χραισμεῖν δὲ ἁπλῶς ἐλλιπῶς. 672, 22.

χραίσμω χραίσμῃς χραίσμῃ, πρόσωπα ὑποτακτικὰ ἀπὸ τοῦ ἔχραισμον δευτέρου ἀορίστου κεκινημένα. 94, 42.

χραύειν ὅτι ἐκ τοῦ χράειν λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ῡ καὶ δηλοῖ τὸ χρωτὸς ἐφάψασθαι. 531, 10. 1063, 30.

χραῦσαι τὸ χροὸς αὖσαι, ὅ ἐστι ψαῦσαι καὶ θίγειν. 1547, 62.

χράω τὸ ἐπιπίπτω ἢ βαρύνω, ὅτι προϋπόκειται τοῦ χραύω, ὃ δηλοῖ τὸ ξέω. 531, 11. 579, 13. καὶ ὅτι τὸ χράω καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ χρωτὸς ἐπαφὴν δηλοῦσι. 1063, 32.

χρεῖ' ῇ, ἀντὶ τοῦ χρεία ὑπάρχῃ, ὅτι τὸ ᾱ τοῦ χρεία καίτοι μακρὸν ὂν φύσει ὅμως ἐξεθλίβη. 1702, 32.

χρεῖος τὸ χρέος, ὅτι ἀρσενικῶς τε καὶ οὐδετέρως λέγεται. 73, 46. καὶ ὅτι ἀεὶ διὰ τοῦ ο̄ μικροῦ γράφεται τὸ χρεῖος, τὸ δὲ χρέος διφορεῖται. 878, 45. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι καὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται τὸ χρεῖος ἐν τῷ, εἴπερ γάρ κεν Ἄρης χρείως ὑπαλύξας οἴχηται, Ὀδ. θ', 353. 1600, 7. καὶ χρεῖος ἄνθρωπος ἐπιθετικῶς ὁ χρειώδης. 218, 7.

χρειὼ ἡ χρεία Ἰωνικῶς. 698, 11. καὶ χρειὼ ἀντὶ τοῦ χρέος κατά τε τὴν σημασίαν καὶ τὴν σύνταξιν ἐν τῷ, τίπτε δέ σε χρειὼ δεῦρ' ἤγαγε, δήμιον ἢ ἴδιον, Ὀδ. δ', 312. καὶ ὅτι οὕτω μὲν ἐντελῶς εἴρηται, καθ' αὑτὸ δὲ τὸ, τίπτε δέ σε χρειὼ, ἐλλειπτικῶς ἢ ἀντιπτωτικῶς εἴρηται, ἑρμηνεία διεξοδική. 1497, 37.

χρέως οὐ μόνον τὸ δανεισθὲν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἁπλῶς ὀφειλόμενον, ὅτι διφορεῖται κατὰ τὴν γραφὴν τῆς ληγούσης. 878, 45. 1899, 63. καὶ ὅτι ὡς ἐπιπολὺ ἐκτείνει τὴν λήγουσαν. 1600, 6. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ χρέος καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ κοινῶς μὲν διὰ τοῦ ο̄ μικροῦ γράφονται, Ἀττικῶς δὲ διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου. 1534, 13. καὶ ὅτι διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου γραφόμενον κατὰ τὴν τετάρτην κλίσιν κλίνεται, καὶ ὅτι τὰ σύνθετα διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου γράφονται. 958, 23.

χρέος, ἀντὶ τοῦ χρεία ἐν τῷ, ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, Ὀδ. λ', 479. ὅπου καὶ ἀντὶ τοῦ χρησμῴδημα τὸ χρέος λαμβάνουσί τινες, καὶ ὅτι τὸ χρέος ἐπὶ ὀφειλῆς διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου γράφεται παρά τισι. 698, 11. 1695, 6.

χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ, Ἰλ. κ', 43. ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ καὶ σοὶ ἀντιπτωτικῶς. 788, 39.

χρεώμενος ἀντὶ τοῦ χρώμενος πλεονασμῷ τοῦ ε̄. 1332, 18.

χρεὼν ὅτι τὸ χρεὼν συνάρθρως λεγόμενον ἀντὶ τοῦ τὸ πεπρωμένον ἀκούεται, καὶ τὸ χρεὼν ἀντὶ τοῦ ὁ θάνατος. 166, 8.

χρεωφειλέτης ὅτι ἐκ ταὐτοδυνάμων σύγκειται λέξεων. 437, 9.

χρὴ ἀντὶ τοῦ δεῖ καὶ πρέπει, ὅτι ῥῆμα ὂν ὤφειλε περισπᾶσθαι κατὰ τὸ κνῆ καὶ ζῆ, δοκεῖ δὲ ὀξυτονηθῆναι πρὸς διαστολὴν τοῦ χρῇ τρίτου προσώπου τοῦ χράω χρῶ, ὃ δηλοῖ τὸ μαντεύομαι, ἴσως δὲ καὶ ὡς ἐκ τοῦ χρήζω ἀποκοπὲν τὸν ἐκείνου τόνον ἐφύλαξε, διὸ καὶ τὸ ἀπόχρη βαρύνεται ἀναδραμόντος τοῦ τόνου κατὰ τὴν σύνθεσιν, διαίτησις διεξοδικωτάτη. 89, 22. 751, 48 — 752, 14. 1179, 38.

χρὴ καὶ δεῖ ῥήματα καὶ χρεία ὄνομα αἰτιατικῇ ἀντὶ δοτικῆς ἐκ δευτέρου καὶ γενικῇ ἐκ τρίτου συντασσόμενα, οἷον αὐτόν σε δεῖ Προμηθέως (Aesch. Prom. 86.). 1497, 42. 1929, 55.

χρή σε αἰδοῦς, ἀντὶ τοῦ χρεία σοί ἐστιν αἰδοῦς. 1455, 4.

χρῆμα παρὰ τοῖς τραγικοῖς ἐν ἴσῳ τῷ χρεία. 698, 11.

χρήματα λέγονται τὰ χειριζόμενα τῶν κτημάτων, ὅθεν καὶ ἡ στρωμνὴ, ᾗ χρῆταί τις, χρῆμα λέγεται παρά τινι τραγικῷ. 1261, 39. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χρήματα τὰ ἐν τῷ οἴκῳ πάντα, ὅτι παρὰ τὴν χρῆσιν λέγονται. 1447, 7.

χρῆν ἀντὶ τοῦ ἐχρῆν, ὅτι περισπᾶται ἀναλόγως. 751, 54. καὶ χρῆν

τὴν, χρυσόπτερος δὲ διὰ τὴν λαμπρότητα τῶν ἐν αὐτῇ χρωμάτων. 719, 46.

χρυσόῤῥαπις Ἑρμῆς παρὰ τὸ χρυσῆν ῥάπιν, ὅ ἐστι ῥάβδον, ἔχειν. 1522, 21. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χρυσόῤῥαπις ὁ χρυσᾶς ῥαπίδας, ὅ ἐστιν ὑποδήματα, ἔχων. 1658, 58.

χρυσὸς εἰκάζεται τῷ πυρὶ ἐν τῇ Ὁμηρικῇ ἀσπιδοποιΐᾳ. 1154, 47. καὶ ὅτι καὶ ἐν τῷ χρυσόθρονος Ἥρα ὁ χρυσὸς εἰς πῦρ ἀλληγορεῖται. 162, 44. καὶ ὅτι τῷ Ἡλίῳ ἀνάκειται ὁ χρυσός, καὶ ἁπλῶς ὅτι τῇ θείᾳ φύσει οἰκειοῦται ὁ χρυσός. 436, 27. 722, 43.

χρυσοῦν δάπεδον οὐρανοῦ ὅτι τὸ ἀνέφελον τοῦ ἄνω τόπου αἰνίττεται, τὰ δὲ χρυσᾶ ποτήρια τὸν ἥλιον, δι' οὗ αἱ ἀναθυμιάσεις, αἳ πόσιν τοῖς ἀλληγορουμένοις θεοῖς χορηγοῦσιν, ἀνάγονται. 436, 27.

χρυσοῦν πεδίον, τόπος τις οὕτω καλούμενος, ἐν ᾧ χρυσῆς Ἀφροδίτης ἱερὸν ἵδρυτο. 384, 20.

χρυσοῦν ὕδωρ τί παρὰ Πέρσαις, οὗ μόνῳ τῷ βασιλεῖ ἐξῆν πίνειν, ἱστορία. 1220, 19.

χρυσοφόροι γυναῖκες παρ' Ἠλείοις περὶ κάλλους ἀγωνιζόμεναι, ἱστορία. 1185, 16.

χρύσοφρυς ἰχθὺς ὅτι τῇ Ἀφροδίτῃ ἀφιέρωτο. 1185, 4.

χρυσοχόος ὅτι παρὰ τὸ χρυσὸν χεύειν λέγεται. 1475, 33.

χρώζειν ἀντὶ τοῦ χρωτίζειν, ἤγουν ἐν χρῷ ἅπτεσθαι. 467, 24.

χρὼς καὶ χροῦς τὸ ἐπιφαινόμενον τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. 467, 20. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ χροῦς γέγονε τροπῇ τῆς ου διφθόγγου εἰς ω, ὡς ἐν τῷ Μοῦσα Μῶσα· καὶ ὅτι ὀξύνεται παρὰ τὴν ἀναλογίαν τῶν εἰς ως μονοσυλλάβων. 454, 43. 932, 8. καὶ ὅτι χρὼς κατ' εὐθεῖαν καὶ χρῶτα κατ' αἰτιατικὴν εὑρίσκεται παρ' Ὁμήρῳ, αἱ δὲ λοιπαὶ κινήσεις καὶ τὰ σύνθετα ἀπὸ τοῦ χροῦς χροὸς γίνονται. 927, 22.

χρωτίζεσθαι γυναικὶ τὸ ἐν χρῷ προσπελάζειν. 974, 22.

χυδαῖοι ἄνθρωποι πάλαι μὲν οἱ ἀθρόοι καὶ πεπληθυσμένοι, ὕστερον δὲ οἱ τοῦ ὄχλου καὶ οὐδαμινοί. 29, 34. καὶ ὅτι παρὰ τὸ χύδην ἐπίῤῥημα λέγεται ὁ χυδαῖος. 679, 31.

χυλοῦσθαι τὸ ὑγραίνεσθαι ἐξ ὑετοῦ βροχῆς. 1552, 34.

χυμένη ἀντὶ τοῦ χυθεῖσα, δι' οὗ δηλοῦται τὸ ἁπαλὸν τοῦ γυναικείου σώματος ἢ τὸ ταχὺ τοῦ δρόμου. 1168, 36. 1184, 33. 37.

χύνεσθαι λέγονται τὰ ὑγρὰ καὶ τρυφερὰ σώματα, ἔτι δὲ καὶ τὰ σπουδαίως κινούμενα. 1608, 59. καὶ ὅτι τὸ χύνω ἐκ τοῦ χῶ χύω γίνεται Δωρικῷ πλεονασμῷ τοῦ ν. 1917, 44.

χύριον ὁ δεσμός, ᾧ δεσμεῖται τὰ χοιρίδια, ἢ ξύλον ᾧ προσδεσμεύονται οἱ χοῖροι, καὶ ὅτι παραλόγως διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφεται. 1752, 29.

χύῤῥεσυ, βοτικὸν ἐπίφθεγμα. 855, 25.

χύσθαι περί τινα ἀντὶ τοῦ κατὰ σπουδὴν τρέχειν καὶ συντόνως κινεῖσθαι, ὡς ὑγρόν τι κατὰ κρανοῖς χεόμενον. 1663, 24. 1698, 14.

χυτὴ γῆ ἡ χοώδης καὶ λυτὴ εἰς ξηρὸν χοῦν. 1466, 27. καὶ ὅτι οὕτως ἀφωρισμένως λέγεται ὁ ἐπιτιθέμενος χοῦς τοῖς νεκροῖς σώμασι πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 655, 35. 699, 52. 971, 20.

χύτλα τὸ μεθ' ὕδατος ἔλαιον, ὅθεν χυτλοῦσθαι τὸ μετὰ λουτρὸν ἀλείψασθαι. 1552, 33. 35.

χυτλοῦσθαι τὸ μετὰ λουτρὸν ἀλείψασθαι, ὅτι παρὰ τὸ χυλοῦσθαι, ὅ ἐστιν ὑγραίνεσθαι, λέγεται πλεονασμῷ τοῦ τ, ἢ παρὰ τὸ χύτλα, ὃ δηλοῖ τὸ μεθ' ὕδατος ἔλαιον. 1552, 32. 35.

χύτρα, εἶδός τι φιλήματος ὁμωνύμως τῷ σκεύει. 1880, 61. καὶ ποιητική τις ὑπογραφὴ τοῦ σκεύους. 1167, 9.

χώεσθαι τὸ ὀργίζεσθαι καὶ τὸ λύπῃ συγκεχύσθαι τὴν ψυχήν. 94, 36. 129, 33. 1270, 18. 1307, 4.

χῶ ῥῆμα ἀντὶ τοῦ χωρῶ προϋποκείμενον πολλῶν τινων ῥημάτων. 983, 36.

χωλὸς ὁ πεπονθὼς τὸ κῶλον, οἱονεὶ κωλός. 768, 33. καὶ ὅτι ἐπιπλέον ἐστὶν ἢ τὸ κυλλός, χωλὸς γὰρ οὐ μόνον ὁ τὸ σκέλος πεπηρωμένος, ἀλλὰ καὶ ὁ τὴν χεῖρα κυλλός. 206, 37. 768, 33. καὶ ὅτι τό, ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ, παροιμιακῶς λέγεται ἐξ ἱστορίας τινός, καὶ ἀπαγγελία τῆς ἱστορίας. 403, 6. καὶ ὅτι καὶ τό, ἔστι χωλῷ δρόμος, παροιμιακῶς λέγεται καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ἔνεστι καὶ μύρμηκι χόλος. 1599, 36.

χώματα τύμβων οἱ τῶν τάφων ἀναχωματισμοί. 652, 30. 1418, 29. 1466, 28. καὶ ὅτι τὰ τῶν τάφων χώματα πρὸς τὸ περίβλεπτον γίνεσθαι τὸν τάφον ἐγίνοντο, ἢ πρὸς τὸ μὴ τυμβωρυχεῖσθαι τὰ σώματα τῶν νεκρῶν ἐπὶ κλοπῇ τῶν περικειμένων αὐτοῖς. 1376, 18.

χώρα καὶ χωρίον ὅτι παρὰ τὸ χῶ, ὃ δηλοῖ τὸ χωρῶ, λέγονται. 441, 4.

χωρεῖν ἀντὶ τοῦ ἐκχωρεῖν εἴτουν ἀναχωρεῖν καὶ εἴκειν. 934, 21. 1078, 49. καὶ χωρεῖν ἐπὶ σκέλος, τὸ μὴ προτροπάδην φεύγειν, ἀλλὰ βάδην ἀναχωρεῖν. 1097, 45.

χωρὶς ἀντὶ τοῦ ἰδίᾳ καὶ ἐν μέρει. 1488, 56. καὶ ὅτι τὸ χωρὶς ἐπίῤῥημα ὀξύνεται, ἀποβάλλον δὲ τὸ σ καὶ χῶρι γενόμενον προπερισπᾶται. 122, 10. 630, 25. 1879, 55. καὶ ὅτι διὰ τὸ χωρίον, ἤτοι χώραν, εἶναι τινὰ μεταξὺ τῶν χωρὶς ὄντων οὕτω λέγεται, καὶ ὅτι τὸ χωρὶς καὶ νόσφι καὶ δίχα καὶ ἄτερ καὶ ἄνευ καὶ ἰδίᾳ κατὰ πολυωνυμίαν λέγονται. 1582, 10.

χώς, ἐπὶ συμποσίῳ συμβολή, Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ χοῦς, ὡς καὶ βῶς ἀντὶ τοῦ βοῦς. 1084, 52.

χῶσαι τάφον ἀντὶ τοῦ ἀναχωματίσαι, ἤγουν διὰ χώματος ὕψος ἐγεῖραι. 652, 29.

χωστρὶς χωστρίδος, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ σ καὶ τὸ ρ, ὡς τὸ βωστρεῖν καὶ τὸ ἐλαστρεῖν. 1717, 16.

Ἀρχὴ τοῦ Ψ στοιχείου.

ψ ληκτικὸν ὀνομάτων ἀπαθῶν ὅτι οὐδέποτε μετὰ διφθόγγου συλλαβίζεται. implicite. 321, 44. καὶ ὅτι τῶν εἰς ψ ληγόντων ὀνομάτων ἡ αὐτή ἐστιν ὀρθὴ καὶ κλητική. 345, 16.

ψαθαλεῖν καὶ ψατάλλειν τὸ ψηλαφᾶν καὶ μαλάττειν χορδὰς μουσικάς. 1914, 24.

ψαθύρια, τὰ καὶ ψώθια, πλακοῦντές ποιοὶ, ἢ τὰ ἀποθραυόμενα τοῦ ἄρτου. 1635, 30.

ψαιστὰ, πλακοῦντες ἐξ ἀλφίτων οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ δεδευμένων γινόμενοι. 1445, 58.

ψάχαλα, ἔμβρυα καὶ ἀρτιγενῆ τινα ζῷα, ὅθεν καὶ ψαχαλοῦχοι μητέρες αἱ αἶγες παρὰ Σοφοκλεῖ. 777, 61. 1625, 48.

ψαχαλοῦχοι μητέρες παρὰ Σοφοκλεῖ αἶγες νεογνὰ τρέφουσαι. 1625, 49.

ψακὰς ταὐτὸ ὅπερ ψεκὰς, ὅ ἐστι δρόσος. 1071, 9. 1625, 30.

ψακαστὰ μύρα, τὰ καὶ στακτά. 1071, 10.

ψάλλειν τὸ δι' ὀργάνων μουσικῶν μέλπειν, καὶ ὅτι διαφέρει τοῦ ᾄδειν καὶ τοῦ μέλπειν. 1275, 30. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ψῶ παράγεται τὸ ψάλλω. 867, 22.

ψάλλεσθαι τὸ ψάλλοντος ἀκροᾶσθαι, καὶ ψαλλόμενος ὁ ψάλλοντος ἀκροώμενος. 1914, 28.

ψάμαθος ἑνὶ μ, ψάμμος δὲ δυσί. 140, 22. καὶ ὅτι ψάμαθος μὲν ταὐτόν ἐστιν ὅπερ ψάμμος, ἄμαθος δὲ ἡ ἀμμώδης γῆ ἢ κόνεως εἶδος. 584, 37.

ψαμμακοσιογάργαρα τὰ πάνυ πολλὰ παρ' Ἀριστοφάνει παικτικῶς. 986, 52.

ψάμμος δυσὶ μμ, ἄμαθος δὲ καὶ ψάμαθος ἑνί. 140, 22.

ψᾶρες ὅτι καὶ ψῆρες λέγονται ποιητικῶς, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ψαίρειν εἴρηται τοὔνομα, καὶ ἱστορία φυσικὴ περὶ τῶν ὀρνέων. 1076, 54.

ψαρὸς ἵππος ὁ κατὰ ψᾶρα τὸ ὄρνεον ποικίλος τὸ χρῶμα. 1126, 35.

ψατάλλειν καὶ ψαθάλλειν τὸ ψηλαφᾶν καὶ μαλάττειν χορδὰς μουσικάς. 1914, 24.

ψαύειν τὸ βραχέως θίγειν, ὅτι παρὰ τὸ ψάω λέγεται ἐπενθέσει Αἰολικῇ τοῦ υ, ὡς καὶ ἄω αὔω καὶ χράω χραύω. 531, 15. 1071, 8. 1314, 5.

ψάω ψῶ τὸ λεπτύνω, καὶ ψᾶν ὁμωνύμως τὸ παρ' Ὁμήρῳ καταρέζειν. 1071, 7.

ψεδνὴ θρὶξ ἡ λεπτὴ, ὅτι παρὰ τὸ ψάω ψῶ, ὃ δηλοῖ τὸ λεπτύνω, δοκεῖ λέγεσθαι, οἱονεὶ ψεδανὴ, ἢ παρὰ τὴν πίσσαν, οἱονεὶ πισσεδανή. 207, 20. 1071, 4.

ψεκὰς ψεκάδος ἡ δρόσος, ἀπὸ τοῦ ψέω ἀῤῥήτου ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ λεπτύνω καὶ σμικρύνω. 1071, 5.

ψελλίζειν ἀντὶ τοῦ ἀσαφῶς ὁπωσοῦν διαλέγεσθαι. 1535, 24.

ψεύδειν ἀντὶ τοῦ ἀπατᾶν καὶ ποιεῖν ψεύδεσθαι. 897, 38. 1578, 2. καὶ ὅτι ἐν τῷ ψεύδειν τινὰ τῆς ἐλπίδος τὸ ψεύδειν ἐνέργειαν δηλοῖ καθ' ἑτέρου προσώπου. 1436, 37.

ψευδίστερος καὶ ψευδίστατος ὅτι ἐκ τοῦ ψεύδιστος ὑπερθετικοῦ Ἀττικῶς παρήχθησαν. 1441, 25.

ψευδολογία ἐπαινετὴ ἡ διὰ μύθων ὠφελοῦσα ἢ τέρπουσα. 1455, 26.

ψεῦδος ἀντὶ τοῦ ψευδῶς ἐπιῤῥηματικῶς ἐν τῷ, ἃ γέρον οὔτι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας, Ἰλ. ί, 115. 739, 25.

ψευστεῖν ἀντὶ τοῦ ψεύδεσθαι, ὅτι παρὰ τὸ ψευστὸς ὄνομα παρήχθη. 1175, 18.

ψεύστης ἐν ἴσῳ τῷ ἠπεροπευτὴς, ὃ δηλοῖ τὸν ἀπατεῶνα. 428, 19.

ψήκερα ὅτι παρὰ τὸ ψήχω λέγεται, ὃ ἐκ τοῦ ψῶ, ὅθεν καὶ τὸ καταψῶ. 171, 7.

ψηλαφᾶν τὸ ψάλλειν ἐπαφώμενον τῶν χορδῶν. 644, 58. 656, 61. 867, 22. καὶ ὅτι τὸ ψηλαφᾶν χερσὶ πρὸς διαστολὴν ἑτέρων ψηλαφήσεων λέγεται. 1637, 43.

ψῆνες, ζωΰφιά τινα ἐμφυόμενα τοῖς ἐρινεοῖς, ἐξ ὧν ἐγκεντριζομένων ταῖς ἡμέροις συκαῖς μετεισέρχονται οἱ ψῆνες, οἳ κρατύνουσι τὸν καρπὸν τῶν ἡμερῶν ὡς μὴ ἀποπίπτειν. 653, 55. 1964, 2.

ψῆρες οἱ κοινῶς ψᾶρες, εἶδος ὀρνέου, καὶ ἱστορία φυσικὴ περὶ αὐτοῦ. 1076, 54.

ψηφοκλέπται, τεχνῖται παιδιᾶς τινος διὰ ψήφων γινομένης. 1601, 50.

ψῆφος λευκὴ, παροιμία ἐπὶ τῶν δωροδοκούντων δικαστῶν. 917, 46.

ψήχω διὰ τοῦ η ἀπὸ τοῦ ψᾶν, ὅθεν τὸ καταψᾶν. 1071, 7. 1635, 30.

ψιὰς ταὐτὸ ὅπερ ψεκὰς, ὅ ἐστι δρόσος ἢ σταλαγμὸς, ὅτι ἀπὸ τοῦ ψίω ἀῤῥήτου θέματος λέγεται. 1071, 3.

ψίζω τὸ ψωμίζω, ὅ ἐστι σιτίζω, ὅτι ἐκ τοῦ ψῶ μονοσυλλάβου ῥήματος γέγονε. 1631, 43.

ψιθύρου Ἀφροδίτης ἱερὸν Ἀθήνησι παρὰ τὸ τοὺς εὐχομένους ἐκεῖ πρὸς τὸ οὖς ψιθυρίζειν τοῖς ἀγάλμασιν εἰς σύμβολον τοῦ δεῖν μυστηριάζεσθαι τὰ ἀφροδίσια. 1881, 1.

ψιλὰ δύο εἰς δύο δασέα τραπέντα δι' ἐπαγωγὴν δασείας, οἷον ἐν τῷ, τίπτε οὕτως, τίφθ' οὕτως. 86, 10.

ψιλὰ σύμφωνα ὅτι ἔχει δύναμιν ἐκτατικὴν βραχέος φωνήεντος, ᾧ ἐπιφέρονται. 81, 5.

ψιλὴ, πνεῦμα φίλον τοῖς Αἰολεῦσι. 27, 38. καὶ ὅτι καὶ οἱ Ἴωνες ψιλωτικοί εἰσι. 515, 38. καὶ ὅτι ἡ ψιλὴ τοῖς τρισὶ ψιλοῖς συμφώνοις ἐπετίθετο, ὡς καὶ ἡ δασεῖα τοῖς δασέσι. 28, 10.

ψιλὴ ἄροσις ἡ ἄφυτος καὶ ἀρόσιμος γῆ. 776, 62.

ψιλῆται στρατιῶται, οἱ καὶ ψιλοὶ, ὅ ἐστιν ἄοπλοι. 1222, 53.

ψιλοδάπιδες, ὅτι οὕτω λέγονται διὰ τὸ ψιλαὶ, ἤγουν μὴ μαλλωταὶ, εἶναι. 1645, 24.

ψιλὸς ὅτι παρὰ τὸ ψίω, ὃ δηλοῖ τὸ λεπτύνω, λέγεται. 1071, 4.

ψιλοτάπιδες καὶ ψιλοδάπιδες οἱ ἄμαλλοι τάπητες. 1057, 11.

ψιλούμεναι φωναὶ διὰ τὸ τὴν τρίτην αὐτῶν συλλαβὴν ἀπὸ δασέος συμφώνου ἄρχεσθαι καί τοι ὀφείλουσαι δασύνεσθαι ἐτυμολογικῶς, οἷον τὸ ἔλαφος, ὃ παρὰ τὸ ἐλεῖν ὄφεις λέγεται. 407, 45.

ψιλῶν καὶ δασέων ἐναλλαγὴ ἐν μιᾷ λέξει κατ' Ἰωνικὸν ἰδίωμα, οἷον χύτρα κύθρα. 746, 14.

ψιλῶν καὶ δασέων εἰς ἄλληλα μεταχωρίσεως παραδείγματα. 82, 46. 1570, 19. 21.

ψὶξ ψιχὸς, ἀπὸ τοῦ ψίχω ἢ ψίζω

ὅτι χωρὶς προσγραφῆς τοῦ ι γράφεται. 174, 4. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ω κατ' ἐπέκτασιν γέγονεν, ὡς ἐκ τοῦ τί τὸ τιὴ καὶ τοῦ ἐπεὶ τὸ ἐπειή. 631, 8.

—ῳην λήγοντα εὐκτικὰ ἐκ τῶν διὰ τοῦ οιην κατ' ἔκτασιν γενόμενα, οἷον δῴην ἐκ τοῦ δοίην, καὶ ἀλῴην ἐκ τοῦ ἀλοίην. 777, 16. 968, 60. 1047, 18. 1268, 44.

ὠθεῖν τὸ ἀπὸ τῶν κάτω ἐπὶ τὰ ἄνω βιάζεσθαι καὶ κινεῖν, κυλίειν δὲ τὸ ἀπὸ τῶν ἄνω ἐπὶ τὰ κάτω· καὶ ὅτι ὁ μὲν Νότος ὠθεῖν τὰ κύματα λέγεται, κυλίνδειν δὲ εἴτουν κυλίειν ὁ Βορέας. 505, 30. 1469, 10. 1762, 15. 39. 1790, 59. καὶ ὠθεῖν τοὺς πολεμίους τὸ βιαίως ποθὲν ἀποκινεῖν. 1469, 10.

—ωθω ληγόντων τινῶν ῥημάτων παραγωγὴ, οἷον κλῶ κλώθω, βρῶ βρώθω, ὅθεν βεβρώθω. 442, 18.

—ωι λήγουσαι φωναὶ ὅτι οὐδέποτε περισπῶνται, ἀλλ' ἤτοι ὀξύνονται, οἷον Τρωὶ, δμωὶ, ἢ προπαροξύνονται, οἷον ἥρωι, Μίνωι, πλὴν τοῦ νῶι καὶ σφῶι. 153, 44.

ὠίγνυντο ἀντὶ τοῦ ἠνοίγοντο, ὅτι ἐκ τοῦ οἴγω γίνεται οἴγνω, ὅθεν οἰγνύω οἴγνυμι, τὸ παθητικὸν οἴγνυμαι, ὁ παρατατικὸς ὠιγνύμην διὰ τὴν αὔξησιν, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ὠίγνυντο. 350, 33.

ὠίετο ἀντὶ τοῦ ἐνόμιζε καὶ ἐφάνταζεν ἐν τῷ, γόον δ' ὠίετο θυμός, 'Οδ. κ', 248. 1657, 30.

ὤιον τὸ ὠὸν κατὰ γλῶσσαν. 1321, 36.

—ωιος λήγοντα ὅτι ἐκ τῶν διὰ τοῦ ῳος γίνονται κατ' ἐκφώνησιν τοῦ ὑπογεγραμμένου ι, οἷον πατρῷος πατρώιος, Μινῷος Μινώιος. 1409, 48.

ὠίσθην, ἐνόμισα. 1808, 56.

ὦκα ἐπίῤῥημα ὅτι ἐκ τοῦ ὠκέα συγκοπή. 86, 31.

Ὠκαλέη, ἡ καὶ Ὠκάλεια, πόλις Βοιωτικὴ μέση Ἁλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενίου, ὅτι παρὰ τὸ ὦκα ἐπίῤῥημα λέγεται, ἢ ἀπὸ ποταμοῦ παραῤῥέοντος αὐτήν. 267, 25.

Ὠκεανὸς παρ' Ὁμήρῳ ἡ ἔξω θάλασσα ὡς ἐπιτοπλεῖστον, ἐνίοτε δὲ καὶ ποταμός τις εἰς τὴν ἔξω θάλασσαν ἐμβάλλων οὕτω λέγεται, οἷον ἐν τῷ, αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον Ὠκεανοῖο νηῦς, ἀπὸ δ' ἵκετο κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο, 'Οδ. μ', 1. 983, 12. 1453, 45. 1704, 42. καὶ ὅτι καὶ πᾶν ἁπλῶς ὕδωρ Ὠκεανὸς λέγεται προσηγορικῶς. 353, 15. 500, 46. καὶ Ὠκεανὸς ὁ ὁρίζων τὰ δύο ἡμισφαίρια κύκλος, ἑρμηνεία διεξοδική. 514, 32. 725, 1. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ὠκέως νάειν λέγεται. 978, 14. ἐπὶ δὲ τοῦ ὁρίζοντος παρὰ τὸ ὠκὺ ἄνω γίνεσθαι ἢ ὠκὺ ἀνίεναι τὰς ἑαυτῶν κινήσεις τοὺς ἀστέρας λέγεται. 514, 36. καὶ ὅτι μόνον τῶν διὰ τοῦ ανος ὑπερτρισυλλάβων βραχυπαραληκτεῖ τοὔνομα. 128, 42.

ὠκύμορος ὡς ἐπιτοπλεῖστον ὁ ταχὺ θνήσκων τουτέστι βραχύβιος, ἐνίοτε δὲ κατ' ἐνεργητικὴν σημασίαν καὶ ὁ ταχὺ θανατῶν, οἷον ὠκύμορος ὀϊστός. 1024, 57. 1152, 37. 1531, 44.

ὠλένη, ὅτι παρὰ τὸ ὀλῶ, ὃ δηλοῖ τὸ πράττω λέγεται οὐλένη Ἰωνικῇ ἐπενθέσει τοῦ υ, Δωρικῶς δὲ ὠλένη. 46, 16.

ὠλενία αἴξ παρ' Ἀράτῳ ἡ τὸν Δία θρέψασα. 292, 11. 917, 44.

Ὠλενία πέτρα, ὅρος κοινὸν Ἠλείων καὶ Δυμαίων, ἀπὸ Ὠλένου πόλεως Ἀχαϊκῆς παρονομασθέν. 304, 17.

Ὤλενος, πόλις Ἀχαΐας μεταξὺ Πατρῶν καὶ Δύμης, ἀπὸ Ὠλένου υἱοῦ Διός· καὶ Ὤλενοι πόλις Αἰτωλικὴ ὁμωνύμως, καὶ ὅτι ἀρσενικῶς τε καὶ θηλυκῶς λέγεται τοὔνομα. 292, 3. 12. 304, 19. 311, 30. 34.

Ὤλενος, υἱὸς Ἀναξιθέας μιᾶς τῶν Δαναΐδων. 883, 1.

Ὤλερος, πόλις Κρήτης, ἀφ' ἧς Ὠλερία Ἀθηνᾶ· καὶ Ὠλέρια ἑορτὴ οὐδετέρως λεγομένη. 311, 31.

ὠλεσίκαρποι ἰτέαι ἐπιθετικῶς, ζήτει ἐν τῷ ἰτέα. 1667, 20.

ὦλξ ἡ αὖλαξ, παρὰ τὸν ἀλέξω μέλλοντα ἄλοξ καὶ μεταθέσει καὶ συναιρέσει ὦλξ, καὶ ὅτι περισπᾶται τοὔνομα. 573, 29. 956, 9. 11. 1851, 64.

—ωλος ληγόντων προσῳδία, ὅτι τῶν διὰ τοῦ ωλος ὀνομάτων τὰ ἔχοντα τὸ τ πρὸ τοῦ ω ὀξύνονται, οἷον Αἰτωλὸς, Πακτωλὸς, ἁμαρτωλός· καὶ ὅτι τὸ Μαύσωλος ὡς μὴ ἔχον τὸ τ οὐκ ὀξύνεται. 311, 17.

—ωμα λήγοντα οὐδέτερα ἀπὸ μονοσυλλάβων ῥημάτων παρηγμένα, οἷον κῶ κῶμα, βρῶ βρῶμα, τρῶ τρῶμα. 991, 57. 1843, 46.

ὤμβρησα διὰ τοῦ ἦτα, ἀπὸ τοῦ ὀμβρίζω ἐνεστῶτος ἑτεροκλίτως. 114, 7.

—ωμη ληγόντων θηλυκῶν παραγωγὴ ἐκ μονοσυλλάβων ῥημάτων, οἷον κῶ κώμη, γνῶ γνώμη. 102, 32. 991, 60.

—ῴμην λήγοντα εὐκτικὰ τῷ ο μικρῷ προπαραλήγοντα, ἐκ πλεονασμοῦ ἔχοντα τὸ προπαραληκτικὸν ο, οἷον ὀροῴμην ἐκ τοῦ ὀρῴμην πλεονασμῷ τοῦ ο, ὁμοίως εὐχετοῴμην ἐκ τοῦ εὐχετῴμην. 1605, 32.

ὡμήρησεν ἀντὶ τοῦ συνήντησε καὶ ὁμοῦ γέγονεν, ἀπὸ τοῦ ὁμηρέω θέματος, καὶ ζήτει τὸ ὁμηρῶ. 1809, 23.

ὠμηστὴς ὁ ὠμοφάγος, ὅτι παρὰ τὸ ὠμὰ ἐσθίειν λέγεται, καὶ ὅτι ὀξύνεται κανονικῶς τοὔνομα. 855, 38.

—ῴμι λήγοντα εὐκτικὰ ἐκ τῶν διὰ τοῦ οιμι κατ' ἔκτασιν γενόμενα, οἷον κτείνῳμι ἀντὶ τοῦ κτείνοιμι, καὶ τύχῳμι ἀντὶ τοῦ τύχοιμι, ἐκ παραδείγματος. 679, 40. 1279, 48. 1873, 9.

ὤμιξα ἀόριστος ὅτι ἐκ τοῦ ὀμίχω βαρυτόνου θέματος κεκίνηται, ὃ καὶ ὀμιχῶ περισπωμένως λέγεται. 580, 2.

ὠμοβόεια αἱ τῶν βοῶν βύρσαι, ἃς βόας αὔας ὁ Ὅμηρος καλεῖ. 678, 29.

ὠμογέρων λέγεται ὁ ἄρτι παραλλάξας τὸν ἀκμάζοντα καὶ μήπω πεπανθεὶς εἴτουν καθεψηθεὶς τῷ γήρᾳ, ὠμῶς δὲ γηρᾶσαι λέγεται ὁ μὴ ἀκριβῶς γέρων, ἀλλὰ πρὸ ὥρας πεπανθεὶς τῷ γήρᾳ. 727, 24. 1330, 7. 1762, 17. 1784, 21.

ὠμοθετεῖν, ὅτι ἐν ταῖς θυσίαις

οἱ μὲν μηροὶ τῶν ἱερείων ὁλοκαυτοῦντο, τὰ δὲ λοιπὰ μέλη τοῦ σώματος οἱονεὶ ἀκρωτηριάζοντες ἐπετίθουν τοῖς καιομένοις μηροῖς ὡς οἷον ἀπαρχήν τινα, καὶ ἐλέγετο τοῦτο ὠμοθετεῖν παρὰ τοὺς ὤμους, ὅπερ ἐστὶ μέλος ἔξοχον μετὰ τοὺς μηρούς. 134, 33. καὶ ὅτι τὰ ὠμοθετούμενα πιμελῇ ἐπτύσσοντο πρὸς τὸ ῥᾷον καίεσθαι, ὅθεν τὸ, δίπτυχα ποιήσαντες, παρ' Ὁμήρῳ. 1766, 25. 38.

ὠμοθετεῖσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ὠμοθετεῖν παρ' Ὁμήρῳ. 1766, 25.

ὤμοι ἐγὼν, ὅτι προοιμιακόν ἐστι γοερῶν εἴτουν σχετλιαστικῶν ἐννοιῶν παρ' Ὁμήρῳ. 1096, 62. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ ὤμοι ἐγὼ προσφώνησίς ἐστιν, ἣν ἑαυτόν τις προσφωνεῖ ὀδυρόμενος. 1128, 3.

ὠμοίδης ὁ τοὺς ὤμους ἐξωγκωμένος, παρὰ τὸ οἰδεῖν. 1684, 28.

ὠμόλινον, ὅτι οὕτω καλοῦσί τινες τὸ χειρόμακτρον. 1887, 50.

ὠμὸν γῆρας τὸ παρὰ καιρὸν ἐπελθόν τινι κατ' ἄωρον πέπανσιν. 1784, 19. καὶ ὅτι τὸ ὠμὸν γῆρας οὐδὲν ὅμοιον σημαίνει τῷ ὠμογέρων, ζήτει ἐν τῷ ὠμογέρων. 1762, 16.

ωμος ληγόντων ὀνομάτων παραγωγὴ ἀπὸ μονοσυλλάβων ῥημάτων, οἷον βῶ βωμὸς, ψῶ ψωμός. 722, 37.

ὦμος, σωματικὸν μέρος, παρὰ τὸ ὠμῶς, ὅ ἐστι στεῤῥῶς, ὑπομένειν τὰ ἄχθη. 38, 46. καὶ ὅτι τὸ ὦμος, ὡς καὶ τὸ ὠμὸς, παρὰ τὸ ὦ, ὃ δηλοῖ τὸ ὑπάρχω, λέγεται, ζήτει τὸ ὠμός· καὶ ὅτι καὶ τῶν τετραπόδων ὦμοι λέγονται τὰ μέρη, ἃ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων οὕτω λέγονται. 1071, 22.

ὦμος Ἅιδου ἀλληγορικῶς, Ἰλ. ε', 400. τὸ ἀνωφορούμενον τοῦ ὑπογείου ἀέρος. 563, 7.

ὠμὸς ἄνθρωπος μεταφορικῶς ὁ σκληρὸς, καὶ ὠμὸς καρπὸς ὁ μὴ πέπειρος, κυρίως δὲ ὠμὸν βρῶμα τὸ μήπω ἑψηθέν· καὶ ὅτι παρὰ τὸ ὦ, ὃ δηλοῖ τὸ ὑπάρχω, λέγονται ὅ τε ὦμος καὶ ὁ ὠμὸς προσλήψει τῆς ἐσχάτης συλλαβῆς. 38, 44. 211, 10. 1635, 29. καὶ ὅτι πάλαι μὲν ὁ ὠμὸς τὸν στεῤῥὸν τὸ ἦθος καὶ ἀνένδοτον ἄνθρωπον ἐσήμαινεν, ὕστερον δὲ χεῖρόν τι ὑπαγορεύει τοὔνομα. 29, 36.

ων λήγοντα βαρύτονα ὑπερδισύλλαβα διχρόνῳ παραληγόμενα, εἰ μὲν βραχὺ τὸ δίχρονον ἔχουσι, φυλάττουσι τὸ ω ἐν ταῖς πλαγίαις, εἰ δὲ μακρὸν τὸ δίχρονον, τρέπουσι τὸ ω εἰς ο, οἷον Μαχάων Μαχάονος, Ἰξίων Ἰξίονος, πλὴν τοῦ Ὠρίων Ὠρίωνος, ὅπερ ἐκτείνει μὲν τὴν προπαραλήγουσαν, μακρὸν δὲ ἔχει τὸ ω τῆς παραληγούσης ἐν τῷ, τὸν δὲ μετ' Ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα, Ὀδ. λ', 572. 19, 33. 859, 18. 129, 44. 1699, 30. καὶ ὅτι τὰ εἰς ων κοινὰ τῷ γένει συστέλλει τὸ ω κατὰ τὰς πλαγίας. 19, 31.

ων λήγοντα θηλυκὰ πεμπτόκλιτα ὅτι καὶ κατὰ τὴν τετάρτην τῶν συνῃρημένων ἔνια κλίνονται, οἷον ἡ Γοργὼν τῆς Γοργόνος καὶ ἡ Γοργὼ τῆς Γοργοῦς, ὡς ἡ Λητὼ τῆς Λητοῦς. 601, 42.

ων λήγουσαι μετοχαὶ, ὅτι οὐδεμία εἰς ων λήγουσα μετοχὴ ἐπεκτείνεται διὰ τοῦ ε, καὶ ὅτι πᾶσα μετοχὴ εἰς ων καθαρὸν λήγουσα τῷ ι παραλήγει, οἷον ἰὼν, κιὼν, πιών. 1410, 57.

ων λήγοντα ὑποκοριστικὰ ὅτι πῆ μὲν κατὰ τὸ πλεονάζον γίνονται, οἷον Ἥφαιστος Ἡφαιστίων, πῆ δὲ κατὰ τὸ ἐλλεῖπον, οἷον Βάκχων καὶ Σίμων ἀντὶ τοῦ Βακχυλίδης καὶ Σιμωνίδης, ὧν καὶ τὸ ω φυλάσσεται ἐν ταῖς πλαγίαις, οἷον Βάκχωνος, Σίμωνος. 1653, 32.

ων λήγοντα περιεκτικὰ, ὅτι ἡ εἰς ων ὀξύτονον κατάληξις τύπος ἐστὶ τῶν περιεκτικῶν. 1698, 34.

ωναξ ληγόντων ὀνομάτων παραγωγὴ, οἷον χειρώναξ, Ἱππῶναξ. 1426, 1.

ὤνατο ἀντὶ τοῦ ὠφελήθη, ἀπὸ τοῦ ὄνημι, παρ' Ὁμήρῳ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐμέμφθη. 1092, 64.

ὠνεῖσθαι ὅτι ἀπὸ τῶν ὄνων λέγεται ἐκτάσει τῆς ἀρχούσης. 1383, 12. 15.

ωνη λήγοντα θηλυκὰ παροξύτονα ὀνόματα τόπων, οἷον Κολώνη, Μεθώνη, Κορώνη. 351, 5. 880, 28.

ωνη λήγοντα θηλυκὰ πατρωνυμικὰ ἀπὸ ληγόντων εἰς ος καθαρὸν κυρίων ὀνομάτων παρηγμένα, οἷον Ἀκρίσιος Ἀκρισιώνη. 776, 6. 989, 19.

ὤνητο διὰ τοῦ η παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ὠφελήθη, ὤνατο δὲ ἀντὶ τοῦ ἐμέμψατο, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ τὸ ὤνατο ἀντὶ τοῦ ὠφελήθη ἀκούεται. 1092, 64.

ωνιος λήγοντα κτητικὰ ἀπὸ γενικῶν πληθυντικῶν ἐσχηματισμένα, οἷον ἄνεμοι ἀνέμων ἀνεμώνιος, Ἑλίκαι Ἑλικῶν Ἑλικώνιος. 1214, 27.

ὠνομάδαται τρίτου προσώπου ῥηματικοῦ σχηματισμός. 1301, 2. ζήτει τὸ, δαται λήγοντα τρίτα πρόσωπα πληθυντικά.

ωξ ληγόντων ὀνομάτων ἀπὸ παρακειμένων συνθέτων προσῳδία. 629, 53.

ωξ λήγοντα ὀνόματα ὅτι σπάνιά εἰσιν, ὧν τὸ ῥὼξ διὰ τοῦ γ κλίνεται, καὶ ὅτι καὶ παρὰ τὸ τρώγω εἰσί τινα σύνθετα εἰς ωξ, οἷον κυαμοτρὼξ, καὶ ὅτι ὀξύνονται τὰ τοιαῦτα. 629, 53. 1922, 7.

ωο λήγουσαι γενικαὶ ἐκ πλεονασμοῦ ἔχοντα τὸ ληκτικὸν ο, οἷον Πετεῶς Πετεῶ καὶ Πετεῶο, ἐν δὲ τῷ Ἄθω πρὸ τοῦ ω μεγάλου ἐπλεόνασε τὸ μικρόν. 1830, 60.

ωον λήγοντα οὐδέτερα περισπώμενα, ἀπὸ μονοσυλλάβων ἐνεστώτων γενόμενα κατὰ πρόσληψιν συλλαβῆς, ὅτι διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται, οἷον λῶ λῷον, ζῶ ζῷον, ἐκ παραδείγματος. 411, 5.

ᾠὸν τὸ οἴκημα κατὰ γλῶσσαν, ὅθεν τὸ ὑπερῷον. 1420, 52. καὶ ᾠὸν ταὐτὸ ὅπερ ὑπερῷον. 1686, 41.

ᾠὸν ὅτι καὶ ᾤεον καὶ ᾤιον καὶ ᾠάριον λέγεται. 1321, 36. 1686, 48. καὶ ᾠὸν εἶδος ποτηρίου ὁμωνύμως. 1775, 37.

ῳος λήγοντα κτητικὰ ὅτι ἐκ τῆς πρωτοτύπου γενικῆς διὰ τοῦ οιος γίνονται πρῶτον, εἶτα ἐκτάσει

καὶ ῑ εἰς τὴν ῳ δίφθογγον καταχρηστικὴν γεγόνασι. 117, 39.

ὠτειλὴ τὸ ἁπλῶς τραῦμα, παρὰ τὸ οὐτάσαι, καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ ἐκβολῆς τραύματος ἐνίοτε τίθεται ἡ λέξις. 455, 10. 13. 1169, 33. καὶ ὅτι παρὰ τὸ οὐτάζω λεγόμενον τὸ μὲν ω̄ Δωρικῶς ἔχει, τὴν δὲ εῑ δίφθογγον Βοιωτικῶς. 481, 15. 1000, 40.

ωτερος καὶ ωτατος λήγοντα συγκριτικὰ καὶ ὑπερθετικὰ, ἐκτείνοντα μὲν φύσει τὴν πρὸ τοῦ ο̄ συλλαβὴν, ἔτι δὲ καὶ τὸ ο̄ μεγεθύνοντα διὰ μέτρου χρείαν, οἷον ὀϊζυρώτερος, κακοξεινώτερος. 1114, 38.

ωτης ληγόντων ὀνομάτων τῷ ῑ προπαραληγόντων ἀναλογία, οἷον στρατιώτης, Ἀμβρακιώτης, Μασσαλιώτης, ἀγροιώτης δὲ τῇ οῑ διφθόγγῳ. 862, 20.

ὠτοκάταξις ὁ τὰ ὦτα κατεαγὼς πύκτης. 1324, 37.

ωτος ωτι ωτα λήγουσαι πλάγιαι μετοχικαὶ ἐκτείνουσαι τὴν παραλήγουσαν, οἷον βεβιῶτος, γεγῶτος, ἑστῶτος, τεθνεῶτος· καὶ ὅτι οὐ μόνα ταῦτα, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλὰ τοῦτο πάσχουσι. 641, 4.

Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης, Ἀλωέως καὶ Ἰφιμεδείας παῖδες, ὅτι μέγιστοι γεγονέναι μυθεύονται, καὶ ὅτι τοῖς θεοῖς πόλεμον ἐνστησάμενοι κατὰ μὲν Ὅμηρον ὑπὸ Ἀπόλλωνος κατετοξεύθησαν, κατὰ δὲ τοὺς ὕστερον ἐν κυνηγεσίῳ ἄκοντες ἀλλήλους κατηκόντισαν Ἀρτέμιδος βουλῇ, καὶ ἀλληγορία τῆς ἐπ' οὐρανὸν ἐπιχειρήσεως αὐτῶν. 560, 44. 1687, 18 — 50. καὶ ὅτι Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης δῆσαι ποτὲ τὸν Ἄρην μυθεύονται, ἐκδικοῦντες τὸν τοῦ Ἀδώνιδος θάνατον· καὶ ὅτι ἡ τοιαύτη δέσις δεσμὸν ἔλλογον αἰνίττεται τοῦ θυμοῦ· ἱστορικῶς δὲ τὸν Ἄρην δῆσαι λέγονται διὰ τὸ νικῆσαι ποτὲ τοὺς πολεμίους καὶ εἰρήνην ἐμποιῆσαι ἐπί τινα χρόνον τοῖς ὑπ' αὐτοῖς· ἀνάγονται δὲ καὶ εἰς δύο θερινὰ ζώδια οἱ Ἀλωεῖδαι, τόν τε καρκίνον καὶ τὸν λέοντα, πρὸς οἷς γενόμενος ὁ πλανήτης Ἄρης πάσχει πάθος τὸν λεγόμενον στηριγμὸν, καὶ ἑρμηνεία διεξοδικὴ ἑκάστης τῶν ῥηθεισῶν ἐννοιῶν. 559, 45. 560, 8. 27. 35. 39 — 561, 8.

ὦτος, ὄρνεον περὶ Ἀλεξάνδρειαν μάλιστα εὑρισκόμενον, ὅτι μιμητικόν ἐστι, καὶ περὶ τοῦ πῶς ἁλίσκεται ἱστορία διεξοδική, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἰδιώματος καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἁλώσεως τοῦ τοιούτου ὀρνέου ὦτοι λέγονται οἱ εὐήθεις καὶ χαῦνοι καὶ ῥᾳδίως οἷς ἀκούουσιν ἐξαπατώμενοι. 561, 3. 1522, 56. 1687, 54.

ὠτώεις τὸ τῷ μέγα, οὐτόεις δὲ διὰ τοῦ ο̄ μικροῦ. 1299, 32. 36.

ωυ δίφθογγος ὅτι ἐν μὲν μιᾷ λέξει διαλελυμένως προφέρεται, οἷον θωϋμάσιον ἀντὶ τοῦ θαυμάσιον καὶ ἑωϋτοῦ ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦ· ἐκ δὲ δυοῖν λέξεων συναιρέσεως γινομένη κατὰ σύλληψιν προφέρεται, οἷον ἐν τῷ ὁ αὐτὸς ὡὐτός. 563, 21.

ὡὐτὸς ἀντὶ τοῦ ὁ αὐτός, ζήτει τὸ ωυ δίφθογγος.

ὠφελεῖν δοτικῇ παρὰ Σοφοκλεῖ Ἀττικῶς. 725, 55.

ὤφελλεν, εὐκτικῆς σημασίας ῥῆμα, ὅτι κοινῶς μὲν διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου ἔχει τὴν ἄρχουσαν ἐν δυσὶ λ̄ γραφόμενον, ἐνίοτε δὲ καὶ ἄλλως, ζήτει τὸ ὤφελον. 646, 8. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ, ὤφελλε γενέσθαι τι ἢ μὴ γενέσθαι ἀπευκτικόν ἐστι τοῦ ἐν τοῖς πράγμασιν ἐνδεχομένου, καὶ ἐπευκτικὸν δὲ τοῦ ἀναγκαίως τι γενέσθαι ἢ μή. 1751, 7.

ὠφέλεια ὅτι παρὰ τὸ ὄφελος λέγεται ἐκτάσει τῆς ἀρχούσης. 1314, 13. ζήτει τὸ ὄφελος.

ὤχθησαν ἀντὶ τοῦ ἠχθέσθησαν ἢ μετεωρίσθησαν ἢ ἐβαρύνθησαν, παρὰ τὸ ἄχθος ἢ τὸν ὄχθον. 1007, 47.

ὠχρῆσαι παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ὠχριάσαι. 1698, 12.

ὦχρος ἡ ὠχρότης προσηγορικῶς παρ' Ὁμήρῳ, καὶ ὅτι βαρύνεται τοὔνομα πρὸς διαστολὴν τοῦ ὠχρὸς ἐπιθέτου, καὶ ὅτι καὶ εἶδός τι ὀσπρίου ὦχρος ὁμωνύμως λέγεται. 377, 42. 948, 42.

ὠχρὸς ἐπίθετον, ὅτι ἐκ τοῦ χλωρὸς ᾠήθησάν τινες γεγονέναι τοὔνομα μεταθέσει τοῦ ω̄ καὶ ἀπελείσει τοῦ λ̄. 1001, 46. καὶ ὅτι οἱ ὠχροὶ ἄνθρωποι πίξινοι καὶ τοῦ χρυσοῦ γένους κατὰ σκῶμμα λέγονται, εἰς ἣν ἔννοιαν κατεχρήσατό τις καὶ τῷ Ὁμηρικῷ ἐκείνῳ, οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν, Ἰλ. ζ, 146. 812, 50. 54.

ὤψ ὠπὸς, ὅτι ἐκ τοῦ ὤψ ὠπὸς γινομένων ὀνομάτων τὰ μὲν ἐξ αὐτῆς τῆς εὐθείας γίνονται, ὧν τὰ μὲν ὀξύνονται, οἷον εἰλώψ, γλαυκώψ, τὰ δὲ βαρύνονται, οἷον Κύκλωψ, Κέρκωψ· τὰ δὲ ἀπὸ τῶν πλαγίων αὐτῆς, καὶ τούτων τὰ μὲν διὰ τοῦ ωπης, οἷον κυνώπης, ὀξυώπης, τὰ δὲ διὰ τοῦ ωπος, ὧν πάλιν τὰ μὲν ὀξύνονται, οἷον εἰσωπὸς, σκυθρωπὸς, τὰ δὲ προπαροξύνονται, οἷον μελάνωπος, ἄνθρωπος. 768, 37. 1279, 16. 1388, 62.

ὤψ τὸ ὅλον πρόσωπον ἐκ τοῦ τιμιωτάτου μέρους, ὅ ἐστιν ἡ ὄψις. 397, 37. 1426, 53. καὶ ὅτι ὤψ μὲν ὠπὸς ὀξυτόνως ὁ ὀφθαλμὸς, Ὤψ δὲ Ὦπος τὸ κύριον βαρυτόνως. 1427, 58.

ωω λήγοντα ῥήματα ἐκ μονοσυλλάβων ῥημάτων παρηγμένα, οἷον ζῶ ζώω, γνῶ γνώω, δῶ δώω, ὅτι οὐ σχηματίζουσι μέλλοντας. 49, 1. 1910, 41. καὶ ὅτι τῶν ἐξ ἐπενθέσεως διὰ τοῦ ωω ἐκφερομένων τὰ μὲν μακρᾷ παραλήγοντα τὸ ω̄ μέγα προσλαμβάνουσιν, οἷον ἡβῶ ἡβώω, μαιμῶ μαιμώω, τὰ δὲ βραχείᾳ τὸ ο̄ μικρὸν, οἷον ὁρῶ ὁρόω, γελῶ γελόω· ὁμοίως καὶ αἱ μετοχαὶ, οἷον ἡβώων, γελόων. 30, 38 — 31, 5. 1895, 31. ζήτει τὸ, οω λήγοντα ῥήματα.